Đô Thị Thần Nhân

Contents

Đô Thị Thần Nhân **4**
1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 9
3. Chương 3 . . . 13
4. Chương 4 . . . 18
5. Chương 5 . . . 22
6. Chương 6 . . . 25
7. Chương 7 . . . 30
8. Chương 8 . . . 34
9. Chương 9 . . . 38
10. Chương 10 . . . 42
11. Chương 11 . . . 46
12. Chương 12 . . . 51
13. Chương 13 . . . 55
14. Chương 14 . . . 58
15. Chương 15 . . . 62
16. Chương 16 . . . 66
17. Chương 17 . . . 70
18. Chương 18 . . . 74
19. Chương 19 . . . 77
20. Chương 20 . . . 82
21. Chương 21 . . . 86
22. Chương 22 . . . 90
23. Chương 23 . . . 94
24. Chương 24 . . . 98
25. Chương 25 . . . 102
26. Chương 26 . . . 105
27. Chương 27 . . . 107
28. Chương 28 . . . 110
29. Chương 29 . . . 112
30. Chương 30 . . . 114
31. Chương 31 . . . 117
32. Chương 32 . . . 119
33. Chương 33 . . . 122
34. Chương 34 . . . 123
35. Chương 35 . . . 126
36. Chương 36 . . . 128
37. Chương 37 . . . 131
38. Chương 38 . . . 133
39. Chương 39 . . . 135
40. Chương 40 . . . 137
41. Chương 41 . . . 140

42. Chương 42 142
43. Chương 43 144
44. Chương 44 146
45. Chương 45 149
46. Chương 46 151
47. Chương 47 154
48. Chương 48 156
49. Chương 49 158
50. Chương 50 161
51. Chương 51 163
52. Chương 52 165
53. Chương 53 168
54. Chương 54 170
55. Chương 55 172
56. Chương 56 175
57. Chương 57 177
58. Chương 58 179
59. Chương 59 181
60. Chương 60 185
61. Chương 61 187
62. Chương 62 190
63. Chương 63 192
64. Chương 64 195
65. Chương 65 197
66. Chương 66 200
67. Chương 67 202
68. Chương 68 205
69. Chương 69 207
70. Chương 70 210
71. Chương 71 212
72. Chương 72 215
73. Chương 73 217
74. Chương 74 220
75. Chương 75 222
76. Chương 76 225
77. Chương 77 227
78. Chương 78 230
79. Chương 79 232
80. Chương 80 236
81. Chương 81 239
82. Chương 82 242
83. Chương 83 244
84. Chương 84 247
85. Chương 85 249
86. Chương 86 252
87. Chương 87 254
88. Chương 88 256
89. Chương 89 259
90. Chương 90 261
91. Chương 91 263
92. Chương 92 266
93. Chương 93 271
94. Chương 94 273
95. Chương 95 276

96. Chương 96 . . . 278
97. Chương 97 . . . 281
98. Chương 98 . . . 283
99. Chương 99 . . . 285
100. Chương 100 . . . 288
101. Chương 101 . . . 290
102. Chương 102 . . . 293
103. Chương 103 . . . 295
104. Chương 104 . . . 298
105. Chương 105 . . . 300
106. Chương 106 . . . 303
107. Chương 107 . . . 308
108. Chương 108 . . . 312
109. Chương 109 . . . 317
110. Chương 109 (Phần Hạ Giới Thiệu) . . . 322
111. Chương 110 . . . 325
112. Chương 111 . . . 328
113. Chương 112 . . . 331
114. Chương 113 . . . 334
115. Chương 114 . . . 336
116. Chương 115 . . . 339
117. Chương 116 . . . 342
118. Chương 117 . . . 344
119. Chương 118 . . . 346
120. Chương 119 . . . 349
121. Chương 120 . . . 352
122. Chương 121 . . . 355
123. Chương 122 . . . 357
124. Chương 123 . . . 360
125. Chương 124 . . . 363
126. Chương 125 . . . 366
127. Chương 126 . . . 369
128. Chương 127 . . . 372
129. Chương 128 . . . 375
130. Chương 129 . . . 377
131. Chương 130 . . . 380
132. Chương 131 . . . 385
133. Chương 132 . . . 391
134. Chương 133 . . . 396
135. Chương 134 . . . 401
136. Chương 135 . . . 407
137. Chương 136 . . . 412
138. Chương 137 . . . 417
139. Chương 138 . . . 421
140. Chương 139 . . . 426
141. Chương 140 . . . 430
142. Chương 141 . . . 434
143. Chương 142 . . . 439
144. Chương 143 . . . 443
145. Chương 144 . . . 447
146. Chương 145 . . . 452
147. Chương 146 . . . 456
148. Chương 147 . . . 460
149. Chương 148 . . . 465

150. Chương 149 469
151. Chương 150 472
152. Chương 151 476
153. Chương 152 481
154. Chương 153 485
155. Chương 154 489
156. Chương 155 493
157. Chương 156 498
158. Chương 157 502
159. Chương 158 507
160. Chương 159 513
161. Chương 160 517
162. Chương 161 523
163. Chương 162 525
164. Chương 163 530
165. Chương 164 535
166. Chương 165 540
167. Chương 166 544
168. Chương 167 548
169. Chương 168 553
170. Chương 169 557
171. Chương 170 562

Đô Thị Thần Nhân

Giới thiệu
Nguồn: danchoisg. vn, 4vn. eu, buddy. vnThể loại: Đô thị, Tiên hiệpLưu Vũ Phi, mười bảy tuổi, vừa

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/do-thi-than-nhan

1. Chương 1

Sau khi nộp xong bài thi cao học, Lưu Vũ Phi không cần đợi kết quả, chỉ biết lần này nhất định là không thành công, cũng không thể nói thành tích học tập của hắn không tốt, ngược lại cho tới nay, mỗi năm đi thi hắn đều là một học sinh đứng đầu lớp. Ngay cả thầy hiệu trưởng cũng nói năm nay người sẽ đạt được khôi nguyên chính là Lưu Vũ Phi. Không ai ngờ đúng với câu không ai biết khi nào trời chuyển phong vân, ngay trước một ngày vào phòng thi hắn lại bị sốt cao, dù uống bao nhiêu thuốc vẫn không thuyên giảm, dưới tình huống cơ thể sốt tới ba mươi chín độ hắn phải tới trường thi, nếu ở lúc bình thường, bài thi đối với Lưu Vũ Phi rất là nhẹ nhàng, nhưng bây giờ trong đầu hắn hoàn toàn trống rỗng, chỉ có cảm giác nặng nề choáng váng. Vì vậy đây là lần đầu tiên trong đời hắn gặp phải thất bại ngay trong ngày thi tốt nghiệp. Với sự

thất bại trong lần thi này, cha mẹ của Lưu Vũ Phi không hề trách móc hắn, ngay cả thầy giáo trong trường cũng thông cảm cho hắn, ngay cả hiệu trưởng cũng đã nói với cha mẹ Lưu Vũ Phi chỉ cần hắn nguyện ý thì sang năm có thể thi lại. Đối với việc này cha mẹ Lưu Vũ Phi vô cùng cảm tạ !

Sau khi ngồi ngây ra trong nhà suốt vài ngày, Lưu Vũ Phi điện thoại cho bạn gái Hạ Vũ Khiết đi ra ngoài gặp mặt. Khi Lưu Vũ Phi nhìn thấy Hạ Vũ Khiết thì nàng liền kiên quyết đưa ra lời chia tay, mặc dù Lưu Vũ Phi đã có cảm nhận về việc này từ trước, bởi vì mấy ngày nay hắn bị đả kích lớn như vậy mà Hạ Vũ Khiết thân là bạn gái chẳng những không tới thăm hắn, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi. Sau khi thất bại trong cuộc thi hắn lại bị thêm một lần đả kích. Nếu nói sự thất bại trong ngày thi làm cho hắn thống khổ thì việc làm hắn thương tâm chính là chuyện Hạ Vũ Khiết đã đùa giớn với tình cảm của hắn.

Sau ba ngày chia tay cùng Hạ Vũ Khiết, trong tim Lưu Vũ Phi vẫn còn nhớ ngày hôm đó Hạ Vũ Khiết đã nói với hắn : " Lưu Vũ Phi anh hãy nghe cho kỹ, Hạ Vũ Khiết tôi chưa bao giờ thương yêu anh, sở dĩ tôi làm bạn gái anh chỉ vì muốn tìm lý do để anh làm bài tập mỗi ngày cho tôi, bằng không với người như anh thì làm sao tôi yêu cho được, nhà anh lại không quyền không thế, anh cũng không chịu soi gương lại đi, hình dáng như vậy mà bảo tôi yêu được anh sao. Bất quá lần này có thể vượt qua được kỳ thi vào đại học cũng nhờ có anh hỗ trợ, haha...chào nhé !"

Ở mấy ngày kế tiếp tâm tình của Lưu Vũ Phi càng thêm buồn bực, người trong nhà đối với thất bại lần này của hắn luôn quan tâm lo lắng, sợ hắn mỗi ngày đều rúc trong nhà buồn bã, bèn cho hắn ba ngàn nguyên để hắn đi ra ngoài du lịch giải tỏa nỗi buồn. Lưu Vũ Phi nhìn ba ngàn nguyên trong tay biết rằng đây là do các anh làm việc bên ngoài đã gởi cho cha mẹ, bằng không với cha mẹ hắn thì làm sao có được nhiều tiền như vậy chứ.

Lưu Vũ Phi nghĩ thầm mỗi ngày mình cứ ở nhà buồn bực thế này thì chi bằng ra ngoài du lịch cho thư giãn, dù sao người đàn bà làm hắn thương tâm kia cũng đã rời bỏ hắn. Lưu Vũ Phi suy nghĩ vài ngày liền quyết định đi đến núi Côn Lôn phía Tây Bắc. Bởi vì nơi này có nhiều thứ hấp dẫn Lưu Vũ Phi : Tàng Kinh, Phật Giáo, hoa cỏ, dã thú và những dân tộc thiểu số. Là nơi xuất phát nhiều truyền thuyết thần thoại cổ xưa của Trung Quốc, từ khi Lưu Vũ Phi còn nhỏ đã từng nghe kể chuyện Côn Lôn là nơi ở của thần tiên, điều này làm cho hắn cảm thấy vô cùng hấp dẫn.

Lưu Vũ Phi đi theo đoàn du lịch ba ngày. Cảnh sắc Côn Lôn, Phật giáo và văn hóa của những dân tộc thiểu số cũng đều làm cho hắn mở rộng tầm mắt. Chuyến du lịch lần này làm cho hắn rất hài lòng, sự đau xót trong lòng cũng dần dần biến mất. Hôm nay chính là ngày cuối cùng du ngoạn Côn Lôn, cũng là Dao Trì thắng địa nổi danh nhất Côn Lôn. Trong truyền thuyết khi Tây Vương Mẫu rời khỏi Côn Lôn trở về thần giới thì đã mang đi hết tất cả những gì có thể mang theo, chỉ duy nhất Dao Trì này lại không mang đi được, cho nên vẫn còn tồn tại ở nhân gian. Lưu Vũ Phi vừa đi vừa tưởng tượng, không biết Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết là có thật hay không, nếu thật sự có Tây Vương Mẫu thì khi bà trở về thần giới thì có lẽ còn đánh rơi nửa kiện hoặc một kiện thần khí gì đó, nếu ta có thể nhặt được thì đó không phải là báu vật ngàn năm sao. Bất quá hắn chỉ là đang mơ mộng, hàng năm có bao nhiêu ngàn người đến Côn Lôn du ngoạn, nếu thật có cái gì thần khí thì họ cũng đã lấy đi hết rồi.

Cứ như vậy hắn vừa bước đi vừa suy tưởng, cho đến khi hắn giật mình nhìn lại thì đã bị lạc ra khỏi đoàn du lịch, bây giờ không nhìn thấy một bóng người, còn hắn thì đang ở ngay trên đỉnh một mũi đất sát cạnh mép núi. Thấy vậy hắn vội vàng chạy ngược trở lại, nào ngờ chạy suốt cả giờ vẫn quay về chỗ cũ, hắn đối với nơi này đột nhiên trong lòng nảy sinh sự sợ hãi. Lưu Vũ Phi trong lúc đầu óc trống rỗng suy nghĩ vẩn vơ thì đã đi tới trung ương của trận pháp, nếu bây giờ muốn rời khỏi thì trừ phi biết phương pháp còn không thì đừng hòng ra khỏi. Thật không nghĩ ra là còn có loại trận pháp cấm chế này, đây chính là một cái sân được bày Khốn Tiên Trận nơi Tây Vương Mẫu tu luyện, năm đó Tây Vương Mẫu bày ra cấm chế chính là sợ người ngoài tiến vào quấy rầy sự tu luyện của mình, mà Lưu Vũ Phi cũng chính là người đầu tiên còn sống suốt hơn một vạn năm qua tiến được vào trong, bây giờ Lưu Vũ Phi cũng giống như một người đang đứng bên một kho tàng mà không sao tìm được cửa để đi vào. Chỉ cần Lưu Vũ Phi vỗ vào tảng đá bên cạnh Trận Nhãn thì có thể vào được ngay kho tàng.

Lưu Vũ Phi nghĩ thầm thôi thì bây giờ còn chưa tìm được cửa ra thì đành phải nghỉ ngơi một chút chờ đợi người tới cứu. Lưu Vũ Phi nhìn thấy bên cạnh chỉ có một tảng đá, không hề suy nghĩ bèn bước tới ngồi xuống. Điều này đúng là trong trời đất tự có thiên ý, khi Lưu Vũ Phi ngồi xuống tảng đá thì cảm thấy hai

mắt hoa lên, cảnh sắc chung quanh đột nhiên quay cuồng khẩn trương. Làm cho hắn hoảng sợ đến nhảy dựng chính là cảnh vật trước mắt làm cho hắn có cảm giác như mình đang ở trong mộng, đẹp tuyệt mỹ, thật không có từ ngữ nào có thể biểu đạt được sự tuyệt mỹ của nó, chỉ có thể dùng bốn từ : vùng đất thần tiên. Nơi này còn có những động vật Lưu Vũ Phi cũng chưa từng thấy cũng chưa từng nghe qua, đám động vật này có vẻ không hề sợ người, khi hắn đột nhiên xuất hiện chúng cũng chỉ đưa mắt nhìn một chút, hình như đối với việc hắn đột ngột đi ra cũng không lấy làm kỳ quái. Lúc này có một con đi tới nhìn rất cao lớn uy mãnh, chính là thần thoại thần thú Kỳ Lân, lại thêm một tiểu hồng điểu(chim màu hồng), đó là một con tiểu hồng điểu rất đẹp, toàn thân nó đều màu hỏa hồng chỉ có vùng lông đuôi xinh đẹp là có bảy màu sắc, chỉ nghe tiểu hồng điểu nói chuyện: " Nhân loại, chào ngươi, ngươi là người đầu tiên suốt hơn một vạn năm nay đến được nơi đây, chẳng lẽ loài người cần sự giúp đỡ gì sao?"

Lúc này Lưu Vũ Phi chỉ cảm thấy trong đầu kêu lên ong ong, hắn thật không nghĩ tới mình lại đến được vùng đất thần tiên hơn nữa còn gặp thêm một điều không thể tư nghị chính là gặp được một con chim nhỏ biết nói tiếng người, đúng thật như đang nằm mơ. Lưu Vũ Phi bị dọa đến sợ choáng váng chỉ ngơ ngác nhìn tiểu hồng điểu nói không ra lời, tiểu hồng điểu thấy Lưu Vũ Phi chỉ ngơ ngác nhìn nó cả buổi mà không nói gì bèn cả giận nói: " Tên nhân loại vô lễ này có nghe lời ta nói hay không mà không chịu đáp hả? Ngươi đang khinh miệt huyết thống cao quý của Phượng Hoàng ta đó ! "

Lúc này Lưu Vũ Phi càng ngây người ra, con tiểu hồng điểu biết nói chuyện này chẳng lẽ chính là thần thú Phượng Hoàng trong truyền thuyết sao? Sao lại kém hẳn như hình ảnh trong truyền thuyết vậy, nhìn thế nào cũng không giống Phượng Hoàng a ! Phượng Hoàng nhìn thấy Lưu Vũ Phi chỉ ngây ngốc nhìn nó mà không trả lời, nó đã hoàn toàn bị chọc giận dữ. Trước vẻ mặt há hốc mồm ngây ngốc của hắn, nó liền biến thành một con chim to chừng một thước màu sắc rực rỡ, chỉ thấy nó dương cao hai cánh mỗi bên dài cỡ một thước, nhẹ nhàng huy động một chút tạo thành một luồng gió cuốn Lưu Vũ Phi té ngửa ra sau…văng vào một cái hồ nước nhỏ gần đó.

Lưu Vũ Phi ứng phó không kịp uống phải mấy ngụm nước, cũng nhờ vậy làm cho hắn thanh tỉnh nhìn vào thân hình to lớn của Phượng Hoàng ấp úng nói: " Ngươi thật sự chính là Phượng Hoàng trong truyền thuyết đó sao? Nơi đây là địa phương nào a ? Còn có ai ở lại đây nữa không, ta có thể bái kiến chủ nhân nơi này không ?"

Phượng Hoàng đáp: " Ta đương nhiên là Phượng Hoàng, nơi này là nơi Tây Vương Mẫu đã tu chân, ngoại trừ chúng ta năm xưa do công lực không đủ nên không thể phi thăng, nơi này không còn ai nữa…"

Lưu Vũ Phi kinh hãi nói: " Trời ạ ! Không ngờ trên đời này thật sự là có Tây Vương Mẫu a…Ta cứ nghĩ thần thoại chỉ dùng để gạt người thôi, vậy những động vật nơi này tên gọi là gì? "

" Điều này để bọn họ tự mình nói với ngươi là được rồi." Lúc này Phượng Hoàng đã hiện lại thành một tiểu hồng điểu.

Lưu Vũ Phi hỏi: " Bọn họ cũng có thể nói chuyện sao?"

" Đương nhiên có thể, chúng ta chính là thần thú chứ không phải những tiểu thú cấp thấp đâu." Vừa đáp lời chính là thần thú dáng vóc cao lớn uy mãnh.

Lưu Vũ Phi có cảm giác nó giống như một con Kỳ Lân, vì vậy cẩn thận hỏi: " Vậy ngươi có phải là Kỳ Lân không?"

Thần thú nói: " Đương nhiên, nếu không loài thú nào có dáng uy mãnh như ta, nói cho ngươi biết nơi này còn có Thao Thiết, Ngũ Thải Tiên Hạc, Tam Đầu Thần Khuyển….bất quá bọn họ không thích cùng người khác giao tiếp."

Lưu Vũ Phi nói: " Vậy chỗ này lúc đầu cũng có nhiều thần thú như vậy sao?"

Nghe hắn vừa nói như vậy những thần thú này đều lộ ra ánh mắt cô đơn. Cuối cùng Phượng Hoàng nói: " Nguyên lai có rất nhiều. Hơn một vạn năm trước khi Tây Vương Mẫu trở về thần giới đã đưa những thần thú đạo hạnh cao thâm cùng đi, còn chúng ta chỉ là những tiểu thú căn bản không có chút đạo hạnh nên bà không cách nào mang chúng ta theo cùng. Nhưng chúng ta ở chỗ này cũng đã tu luyện hơn một vạn năm, nếu không có ai tu đến được cảnh giới thần nhân thì sẽ không ai đưa chúng ta cùng phi thăng. Nếu chúng ta tự mình phi thăng thì chỉ có thể đến tiên giới làm tiên thú, hơn nữa lối vào ở đây đã bị Tây Vương Mẫu

thiết lập cấm chế, nếu không có đạo hạnh của thần nhân tuyệt đối không có cách nào phá vỡ. Bất quá bây giờ thật tốt, cuối cùng chúng ta cũng đã nhìn thấy được có người đi vào, chỉ cần ngươi tu đến cảnh giới thần nhân rồi phi thăng thì lúc đó có thể mang chúng ta theo…"

Lưu Vũ Phi bây giờ cũng đang mơ màng trầm tư, bây giờ hắn chỉ cảm thấy mình đang nằm mơ, chẳng những có thể đến được vùng đất thần tiên của Tây Vương Mẫu nơi bà từng tu chân mà chỉ có trong tiểu thuyết, nhưng không ngờ bây giờ có thể tu luyện thành thần tiên rồi còn có thể trường sinh bất lão.

Lưu Vũ Phi nói với thần thú: " Yên tâm đi, ta nghĩ nếu ta đã có thể đến được nơi này thì cũng giống như duyên phận mà nhà Phật đã nói, nếu quả thật ta có thể tu luyện đến thần nhân cảnh giới rồi phi thăng thần giới như các ngươi nói thì ta nhất định sẽ mang tất cả thần thú các ngươi cùng đi…"

Những thần thú này nghe hắn nói như vậy đều cao hứng nói cảm ơn với Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi hỏi: " Ta phải tu luyện thế nào, trước kia ta chưa từng tu luyện qua bất cứ thứ gì a."

Phượng Hoàng nói: " Điều này ngươi không cần lo lắng, ta sẽ đưa ngươi đến Tu Luyện thất, ở nơi đó có những bí tịch dùng để tu luyện." Nói xong hướng tới một sơn động bay đi.

Một lát sau đi tới, Lưu Vũ Phi nhìn thấy hai bên thông đạo của sơn động khảm đầy dạ minh châu, vừa nhìn thấy thì tâm lý Lưu Vũ Phi như muốn kêu lên: " Những viên dạ minh châu này chỉ cần người bên ngoài có được một viên thì coi như sung sướng cả đời a."

Lúc này Phượng Hoàng đã mang theo Lưu Vũ Phi bay đến một động thất(phòng), trong động thất hắn nhìn thấy mấy chữ thời cổ đại, Lưu Vũ Phi không hiểu bèn hỏi: " Phượng Hoàng, ta không nhận ra loại chữ viết này a, nếu tất cả bí tịch đều dùng nét chữ này thì ta không đọc được đâu."

Phượng Hoàng nói: " Điều này không có vấn đề gì đâu, khẩu quyết tu chân được khắc trên ngọc giản, chỉ cần ngươi đưa ý niệm của mình vào là có thể hiểu được, ta giới thiệu căn phòng này với ngươi trước, trước mắt ngươi chính là Luyện Khí Thất, bên trong chuyên môn dùng để luyện chế pháp khí, còn có một ít tài liệu luyện pháp bảo, bên trái là Luyện Đan Thất bên trong có dược liệu để luyện đan cùng một ít bảo bối dược tài đã trưởng thành, hơn một vạn năm trước các loại dược tài đều được đem đến nơi này hết, bên phải là Tu Luyện Thất là nơi linh khí nhiều nhất, sau cùng là Trữ Tàng Thất bên trong còn cất giữ một ít vật phẩm như Nhất Phẩm, Nhị Phẩm, Tam Phẩm, Tứ Phẩm, Ngũ Phẩm thần đan, Nhất Phẩm thần đan có thể gia tăng tu thần nguyên lực, còn Nhị Phẩm, Tam, Tứ Phẩm sẽ gia tăng nguyên lực thêm nữa, còn Ngũ Phẩm chúng ta gọi là Tẩy Tủy Đan, vật này dùng để tẩy đi độc tố trong cơ thể, còn làm tăng cường sức mạnh của kinh mạch trong người, như ngươi muốn tu thần thì bước đầu tiên rất là trọng yếu, ở bên ngoài còn lưu lại một ít tu tiên pháp quyết của Tây Vương Mẫu, còn có một vật do bà sở luyện Thất Thải Linh Lung Tháp, Thất Thải Thần Kiếm, một kiện Thất Thải Chiến Giáp, còn có một vật năm đó khi Tây Vương Mẫu chu du thiên hạ có được gọi là Giang Sơn Xã Tắc Đồ…còn có phi kiếm uy lực cường đại, một Thần Châu Đệ Nhất Thần Khí Bàn Cổ Phủ Cân (búa) phối hợp với Phá Thiên Quyết, năm đó khi Vương Mẫu có được nó còn chưa kịp tu luyện thì phải trở về thần giới, bằng không Bàn Cổ Phủ Cân này đã bị bà mang đến thần giới rồi, nơi này còn có một Trữ Tàng giới chỉ tên là Kiền Khôn giới có thể chứa đồ vật, còn có Giang Sơn Xã Tắc Đồ, nghe nói thế giới thời gian bên trong khác hẳn với bên ngoài, nghe Tây Vương Mẫu nói bên trong thời gian hàng ngàn năm thì bên ngoài chỉ có một năm. Những vật nơi này ta cũng nói cho ngươi nghe hết rồi, Tẩy Tủy Đan ngươi có thể uống trước một viên, sau này khi ngươi tu luyện pháp quyết của Tây Vương Mẫu Thất Thải Thần Quyết, chờ cho đến khi ngươi tu luyện đến Thất Thải Thần Thể thì đã đến lúc phi thăng thần giới. Còn những khẩu quyết khác ngươi khoan động tới, chờ đến khi nào ngươi đạt tới được thần nhân cảnh giới, đến lúc đó có thể tìm hiểu một chút Phá Thiên Quyết, nói không chừng sẽ làm ngươi tăng cao thêm một tầng nữa…"

Lưu Vũ Phi hỏi: " Ta có thể ăn thêm nhiều thần đan một chút không, như vậy đạo hạnh của ta sẽ tăng mau hơn?"

" Ngươi thật ngu ngốc, thần đan không thể ăn bậy, ngươi nói rất đúng, ăn nhiều thần đan có thể gia tăng pháp lực của ngươi, nhưng pháp lực này không phải do ngươi tự mình tu luyện, như vậy tương lai sau này ngươi sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, ngươi chính là hy vọng phi thăng thần giới của chúng ta, nhiều lắm ngươi chỉ có thể uống một viên Tứ Phẩm đan và Tam Phẩm đan thêm mà thôi." Phượng Hoàng nghe xong lời hắn liền mắng ngay.

Lưu Vũ Phi tâm lý có chút không phục, thầm nghĩ: " Còn tưởng thần đan uống bao nhiêu cũng được chứ." Bất quá hắn nghe Phượng Hoàng nói không nên ăn nên hắn cũng không ăn, hắn không muốn sau này sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Phượng Hoàng lấy từ trong phòng đan dược một viên Tẩy Tủy Đan đưa cho hắn. Hắn cũng không khách khí liền nuốt ngay vào, hắn còn chưa nghĩ được gì đã thấy một mùi thơm ngát lan tỏa trong miệng, hắn cảm giác vật này ăn ngon hơn nhiều món thịt chó ở bên ngoài, cũng may Tây Vương Mẫu không biết được ý nghĩ này của hắn bằng không bà đã từ thần giới đi xuống đánh hắn tan thành mây khói mất rồi.

Chỉ chốc lát Lưu Vũ Phi cảm thấy bụng rất đau, sau đó từ trong bụng truyền đến một tiếng vang, hắn nghĩ thầm, có phải Phượng Hoàng cố ý đưa một viên thuốc xổ cho hắn uống không đây? Bằng không sao bụng lại đau đến như vậy chứ. Hắn thật sự không chịu nổi nữa chạy nhanh ra bên ngoài động thất tìm một ngõ ngách bắt đầu xổ ra. Khoảng mười giây sau Lưu Vũ Phi gần như kiệt sức, hắn không chỉ nghe được mùi hôi thối từ bên dưới, ngay cả trên thân thể từ những lỗ chân lông cũng toát ra mùi hôi thối giống như vừa chui từ trong đống bùn mà ra. Hắn không chịu được mùi hôi trên cơ thể liền chạy đến cái hồ nhỏ kia vội vàng tắm rửa sạch sẽ.

Lưu Vũ Phi tự nhủ: " Không nghĩ đến trong cơ thể ta lại có nhiều độc tố như vậy, xem ra thần đan này cũng không tệ lắm." Sau khi tẩy độc xong mặc dù hình dáng bên ngoài hắn không có thay đổi nhưng làn da đen đúa khi xưa giờ đây lại trắng hồng chẳng khác gì trẻ sơ sinh, hơn nữa cảm giác hiện giờ rất thư thích, như đang muốn bay lên.

Phượng Hoàng nhìn thấy Lưu Vũ Phi đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt bèn đưa hắn đến Tu Luyện thất, tìm ngọc phù Thất Thải Thần Quyết rồi bảo hắn dùng tất cả tâm niệm tìm hiểu ý nghĩa bên trong, phải xem như nó chính là thân thể của mình chứ không chỉ là một món vật phẩm, sau đó ngọc phù sẽ đưa ý nghĩa vào trong đầu hắn.

Lưu Vũ Phi cầm lấy ngọc phù rồi dùng toàn tâm toàn ý làm theo lời của Phượng Hoàng căn dặn nhưng nửa giờ sau hắn vẫn không cảm giác được gì cả ! Muốn hỏi Phượng Hoàng có phải là lầm cách dạy rồi không, nhưng khi hắn nghĩ tới chính Phượng Hoàng cũng đang muốn phi thăng dĩ nhiên sẽ không thể gạt hắn, vậy khẳng định là phương pháp nghĩ của hắn đã sai rồi.

Lưu Vũ Phi đem lời của Phượng Hoàng nói suy nghĩ thêm một lát mới hiểu được mình đã nghĩ sai ý, cứ cố gắng nghĩ ngọc phù này là người chứ không phải vật phẩm mà không xem nó như là một loại tiếp dẫn, lần này hắn không xem ngọc phù là vật gì nữa mà toàn ý đặt hết tâm niệm vào nó, quả nhiên một lúc sau những khẩu quyết trong ngọc phù lần lượt hiện trong đầu hắn, dù cho hắn muốn quên cũng không được nữa.

Hắn phát hiện ở đoạn sau của ngọc phù cũng không hiểu được hết, bèn định đi ra ngoài hỏi Phượng Hoàng một chút, Phượng Hoàng bèn nói cho hắn biết là vì công lực của hắn không đủ nên không thể hiểu được nội dung ở phía sau, hắn bèn ăn thêm một viên Tứ Phẩm Đan rồi đi vào bên trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, không đợi hắn cẩn thận quan sát hoàn cảnh bên trong thì thần đan đã phát tác, hắn chỉ cảm thấy có một cỗ nhiệt khí từ đan điền tản ra, hơn nữa càng ngày càng nóng. Hắn nghĩ nhanh tới khẩu quyết vừa đọc được trong ngọc phù: Nhất khí hóa dương, nhị khí hóa âm…thật chậm rãi hắn cảm giác được luồng nhiệt khí đã tiến theo khẩu quyết vừa niệm ra, càng ngày càng cảm thấy thoải mái hắn liền tiến vào lần nhập định đầu tiên.

Không biết qua bao lâu hắn từ trong nhập định tỉnh lại đã phát hiện thân thể đã trở nên nhẹ đi rất nhiều, đang ngồi mà dường như lại muốn bay lên. Hắn biết rằng mình đã đạt được tới Tị Cốc nên lại tiếp tục hướng theo khẩu quyết kế tiếp luyện tới.

Tâm niệm hắn lại chìm vào ngọc phù, lập tức lại thấy được những khẩu quyết càng thêm huyền ảo, lần này cuối khẩu quyết còn có thêm vài câu nói về Thất Thải Thần Quyết, trong đó nói tới cách nhập môn, tu hành, pháp thuật, đại thành, luyện đan, chế khí, trận pháp.

Hắn lại bắt đầu nhập định. Tỉnh lại ba lần hắn còn phát hiện mình chưa đạt được tới tầng cuối cùng Đại Thành theo như lời của ngọc phù đã nói thì sẽ luyện tới Thất Thải quy nhất Bất Diệt Thần Thể thì mới có thể gọi là đạt tới Đại Thành.

Không tin chuyện này, ngay khi hắn lại định nhập định thêm nữa để tìm hiểu về Thất Thải Thần Quyết thì đột nhiên thanh tỉnh, hắn hiểu được mình còn kém rất xa mới đạt được đến tầng cuối cùng, chủ yếu là tâm cảnh còn chưa đạt được tới yêu cầu của Bất Diệt Thần Thể. Hắn suy nghĩ bây giờ tạm thời còn chưa luyện được tiếp thì cứ thử tìm hiểu xem Phá Thiên Quyết do Tây Vương Mẫu lưu lại mà còn chưa tu luyện, nói như thế nào thì Bàn Cổ Đại Đế lão nhân gia cũng là vị thượng cổ đại thần đầu tiên còn hơn cả Tây Vương Mẫu bao nhiêu vạn năm chứ.

Lưu Vũ Phi từ trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ đi ra, đến Trữ Tàng thất lấy Bàn Cổ Phủ Cân rồi quay lại Giang Sơn Xã Tắc Đồ. Khi hắn đem toàn bộ tâm thần nhập vào trong đó thì từ Bàn Cổ Phủ Cân còn truyền đến pháp quyết huyền ảo hơn nhiều, hắn bắt đầu tìm hiểu nhưng cũng không cách nào hiểu được ý nghĩa của nó, cuối cùng hắn tìm hiểu Thất Thải Thần Quyết rồi đem kết hợp với Phá Thiên Quyết, rốt cuộc cũng có đột phá.

Thời gian tu luyện Phá Thiên Quyết so với Thất Thải Thần Quyết còn muốn dài hơn, cũng không biết hắn đã ngồi mãi trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ suốt bao nhiêu năm, bởi vì tất cả thời gian hắn đều đang nhập định.

Lưu Vũ Phi muốn tự mình tìm hiểu xem Phá Thiên Quyết và Thất Thải Thần Quyết có phát sinh biến hóa gì không, hắn vận khởi Thất Thải Thần Quyết thì phát hiện Thất Thải quang mang trên người không nhìn thấy nữa, lúc này trên người phát ra là một loại quang mang trong suốt.

Hắn suy nghĩ muốn đi ra bên ngoài nhìn xem, không biết sau bao nhiêu năm bên ngoài đã ra sao, kể từ khi mình đột ngột mất tích chắc là cha mẹ sẽ bị đả kích rất lớn. Hắn nghĩ tới nghĩ lui muốn trở về xem thử trong nhà còn ai nữa không, dù sao tự mình cũng không biết bên ngoài đã trải qua bao lâu, nghĩ tới đây hắn liền quyết định trở về nhà.

2. Chương 2

Tuy nói tướng mạo của Lưu Vũ Phi có vẻ không có gì biến hóa, nhưng nếu có người cẩn thận quan sát tất sẽ phát hiện trên thân thể hắn thỉnh thoảng có một cỗ khí lưu màu trắng như ẩn như hiện vây vòng quanh người hắn, nếu người nào tu đến đại thần thông nhìn thấy sẽ thất kinh mà kêu rằng chỉ có thần nhân mới có thần khí như vậy.

Tại tu chân giới sẽ không có người nào có khí lưu xuất hiện quanh thân, chỉ có tiên nhân mới có tiên khí vây quanh, nhưng tiên khí của tiên nhân lại có màu tím, bất quá thần khí trên thân thể Lưu Vũ Phi toát ra thì người tu chân căn bản không thể nhìn thấy, chỉ có tiên nhân của tiên giới mới có thể nhìn thấy đây là thần khí đại biểu cho thần nhân. Tuy tướng mạo hắn không thay đổi nhưng trên người hắn bây giờ lại toát ra khí chất xuất trần thoát tục, nhất là cặp mắt sáng ngời thâm sâu, nếu ai chăm chú nhìn rất dễ dàng lạc vào trong ánh mắt của hắn. Lưu Vũ Phi từ trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ đi ra, trong lòng thầm nghĩ: " Ta không biết đã tu luyện mất bao nhiêu năm, không biết ngoại giới hiện giờ cũng đã trải qua bao nhiêu năm rồi. Ai ! Nếu thế giới bên ngoài đã qua trăm năm thì ta đã thành đứa con bất hiếu, bỏ đi, hay là hỏi thần thú bên ngoài trước xem thế giới bên ngoài bây giờ đã là bao nhiêu năm."

Lưu Vũ Phi đi ra khỏi Tu Luyện Thất tới bên ngoài, nhìn thấy Phượng Hoàng đang đứng trên người Kỳ Lân, còn những thần thú khác đều đang trong trạng thái tu luyện. Phượng Hoàng nhìn thấy Lưu Vũ Phi đi ra cũng không có quan sát kỹ đã bay tới đậu trên vai hắn hỏi: " Vũ Phi, Thất Thải Thần Quyết ngươi đã tu luyện đến đâu rồi, bảy năm thời gian thì ở bên trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ đã là một vạn năm rồi đó."

Lưu Vũ Phi vừa nghe chỉ mới đi qua có một năm, thầm nghĩ thật tốt quá, tốt là ở chỗ mình cũng không tu luyện quá lâu như mình nghĩ, phải về nhà trước xem cha mẹ thế nào. Lưu Vũ Phi nói: " Bây giờ ta có thể đạt tới cảnh giới thần nhân như lời các ngươi đã nói, ta đã luyện tới tầng cuối cùng của Thất Thải Thần Quyết rồi."

Phượng Hoàng không tin nói: " Làm sao mà ngươi chỉ mới tu luyện có một vạn năm mà đã đạt được tới cảnh giới thần nhân, ta không tin..."

Lưu Vũ Phi cũng không có trả lời, hắn chỉ vận khởi Thất Thải Thần Quyết, nhất thời một đạo quang mang màu trắng nhu hòa từ trên người Lưu Vũ Phi bay ra, thân hình Lưu Vũ Phi như ẩn như hiện trong đó làm

cho người ta không thể nhìn thấy rõ gương mặt thật của hắn.

Chẳng những Phượng Hoàng ngây người mà ngay cả những thần thú khác cũng từ trong tu luyện mà bừng tỉnh lại. Nhìn toàn thân Lưu Vũ Phi tỏa ra quang mang màu nhũ trắng tất cả đều ngây dại. Phượng Hoàng ấp úng nói: " Trời ạ..đây là... Hư Vô Thân Thể...Bất Diệt Thần Thể, trời ạ, ta còn có thể chứng kiến có người luyện được tới bước này, nếu không tận mắt nhìn thấy thì quả thật không dám tin tưởng..."

Tất cả các thần thú đều vây lại chúc mừng Lưu Vũ Phi, tất cả đều rất vui vẻ bởi vì với tu vi thần nhân bây giờ của hắn dù cho ngay thần giới cũng đã vô cùng lợi hại.

Phượng Hoàng hỏi: " Vũ Phi, ngươi có thể nói cho ta nghe làm thế nào ngươi tu được tới Bất Diệt Thần Thể, phải biết rằng năm xưa Tây Vương Mẫu muốn đạt được tới Bất Diệt Thần Thể nhưng vẫn không sao đột phá được cửa ải cuối cùng, rốt cuộc phải đi ra nhân gian lịch lãm vài năm mới bế quan rồi tu đến cảnh giới của Bất Diệt Thần Thể. Không nghĩ tới chỉ mới hơn một vạn năm mà ngươi đã được tới cảnh giới này."

Lưu Vũ Phi nói: " Ta cũng không biết ta đã tu biết bao lâu mà chỉ mới đạt được tới Lục Sắc Thần Thể, ngay cả Thất Sắc Thần Thể mà không cách nào đột phá được, sau đó ta mới tìm hiểu Phá Thiên Quyết, không nghĩ tới theo tu vi tăng lên của Phá Thiên Quyết thì cũng đề cao được Thất Sắc Thần Thể, bất quá ta cũng chỉ mới có thể phát huy được khoảng một thành uy lực của Phá Thiên Quyết mà thôi."

Phượng Hoàng nói: " Nga, nguyên lai là như vậy. Hèn chi ta vẫn cảm thấy ngạc nhiên không hiểu sao ngươi lại có thể luyện nhanh đến thế, thì ra là do ngươi tìm hiểu được Phá Thiên Quyết, tiểu tử ngươi còn gì mà than thở nữa chứ, ngươi phải biết Phá Thiên Quyết chính là pháp quyết của Bàn Cổ Đại Đế, ngươi có thể tìm hiểu được đã xem như là đại phúc phận rồi."

Vũ Phi hỏi: " Làm thế nào ta mới có thể mang các ngươi cùng đi đến thần giới...ta cái gì cũng đều không hiểu a.."

Lúc này Phượng Hoàng mới phát hiện ra điều kỳ quái, nói: " Đúng vậy, theo lý thuyết thì bây giờ với tu vi của ngươi thì chỉ cần xuất quan thì lập tức sẽ có thần kiếp giáng lâm, nhưng sao ngươi đi ra thời gian lâu như vậy mà vẫn không thấy có dấu hiệu của thần kiếp triệu hồi như thế nhỉ?"

Kỳ Lân lên tiếng: " Có thể tâm cảnh của tiểu tử này không đủ ! Hắn cũng không phải là người bắt đầu tu chân từ thuở nhỏ, trong lòng hắn nhất định là còn rất nhiều tâm niệm, muốn phi thăng thần giới thì nhất định trong lòng phải hoàn toàn thanh tĩnh, tuy pháp lực của ngươi có thể so sánh được với thần nhân, nhưng tâm cảnh còn xa lắm mới đạt được tới thần nhân cảnh giới."

Đã biết nguyên nhân nên Lưu Vũ Phi cũng không thấy nóng nảy, nghĩ thầm dù sao mình cũng đang muốn về nhà thăm gia đình, thuận tiện có thể giúp cho người nhà cũng có thể tu chân được như mình thì tốt quá. Đã quyết định chủ ý nên Lưu Vũ Phi nói với các thần thú: " Các vị, dù sao tâm cảnh của ta vẫn còn chưa đạt được tới cảnh giới thần nhân, chi bằng học theo Tây Vương Mẫu trở về nhân gian lịch lãm một phen, nói không chừng còn có thể tăng tiến nhanh hơn như yêu cầu..."

Nghe hắn nói như vậy đám thần thú cũng đều đồng ý, bởi vì bây giờ khuyết điểm của hắn chỉ là tâm cảnh chứ không phải tu vi, cứ bắt hắn ở mãi nơi này cũng không có tác dụng gì. Lưu Vũ Phi bay trở về Trữ Tàng Thất lấy Kiền Khôn Giới Chỉ đem Thất Thải Thần Kiếm, Thất Thải Linh Lung Tháp, còn có ngọc phù tu chân pháp quyết đều bỏ vào trong Kiền Khôn Giới Chỉ, còn Thất Thải Thần Y hắn mặc ở trên người nhưng biến nó trở thành bộ quần áo bình thường, người bình thường không thể nào phân biệt được đó là quần áo hay là một kiện thần khí. Hắn đến Luyện Đan phòng lấy tất cả Tam Phẩm Đan cùng đan dược, dự trữ để sau này có thể dùng đến. Hắn lại tới Luyện Khí thất nhìn những tài liệu luyện pháp khí, hắn cũng muốn đem theo nhưng nghĩ lại sau này nếu muốn luyện pháp khí thì trở lại nơi này luyện cũng được nên đổi ý, sau đó hắn lấy theo Bàn Cổ Phủ Cân, bởi vì đã lĩnh ngộ được pháp quyết nên có thể trực tiếp thu nó vào trong người. Cuối cùng hắn nghĩ tới một chuyện, nếu đi ra bên ngoài nhất định phải có một thứ : Tiền !

Lưu Vũ Phi là người hiện đại, biết đồng tiền ở bên ngoài đại biểu cho cái gì. Hắn đào Dạ Minh Châu ở trong động thất cất vào Kiền Khôn giới chỉ rồi chuẩn bị rời đi. Hắn bay ra ngoài nói với đám thần thú, muốn có sự trợ giúp của những thần thú có đạo hạnh cao để làm cho những thần thú đạo hạnh còn thấp tăng thêm tu vi hầu sau này có thể đưa thật nhiều những thần thú khác cùng phi thăng thần giới. Đám thần thú liền đồng ý ngay tỏ vẻ sẽ trợ giúp những thần thú khác hết lòng.

Không kéo thêm thời gian nữa, Lưu Vũ Phi bay tới nơi Tây Vương Mẫu bố trí cấm chế nhẹ nhàng mở ra, đi khỏi Côn Lôn Tiên Cảnh đến Khốn Tiên Trận lúc đầu mình bị lạc vào, hắn thông qua việc tu luyện Thất Thải Thần Quyết đã thông hiểu trận pháp này được gọi là Khốn Tiên Trận, nói cách khác dù cho là tiên nhân đến nơi này cũng chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Ở trong trận hắn đã học thêm được vài loại trận pháp trong đó có Khốn Tiên Trận, Tuyệt Thí Trận, Mê Tung Trận, Thí Thần Trận...hơn mười trận pháp đều có uy lực vô cùng cường đại như Khốn Tiên Trận, tuy nói Lưu Vũ Phi có tu vi của thần nhân nhưng cũng cảm thấy rất kích động, có một loại cảm khái như đã được tái thế làm người.

Nhớ tới lúc đầu mình chỉ là một người bình thường cái gì cũng không làm được, cái gì cũng không có nhưng hôm nay lại có được tu vi của một thần nhân, có loại cảm giác đã nắm được cả thiên địa trong tay mình.

Lưu Vũ Phi biết hiện giờ trong xã hội không có ai sẽ làm một chuyện chưa từng có như mình, đó là việc hắn sẽ bán đi Dạ Minh Châu. Bởi vì trước khi hắn vào Côn Lôn không hề nghe phổ biến về chuyện này, hắn cũng chỉ suốt ngày vùi đầu trong sách vở nên căn bản không biết Dạ Minh Châu có giá trị như thế nào. Sau đó hắn suy nghĩ kỹ thì nhớ được ở Trung Quốc chỉ có Thượng Hải là thành phố phát triển và văn minh hơn hết, hắn suy nghĩ vị trí của Thượng Hải trên bản đồ Trung Quốc sau đó hắn thuấn đi đến ngoại ô Thượng Hải.

Hắn tìm một người đi đường hỏi thăm muốn vào khu đô thị của Thượng Hải phải đi theo hướng nào, sau khi hỏi được phương hướng hắn liền dùng Súc Địa Vi Thốn đi tới, chỉ năm giây hắn đã đi tới khu đô thị của Thượng Hải.

Hắn đối với sự phồn hoa của Thượng Hải cũng cảm thấy rất là giật mình ! Ở trên đường cái lớn có rất nhiều loại xe đủ màu sắc liên tục qua lại trên đường phố không dứt, hắn nghĩ thầm, nguyên lai Thượng Hải náo nhiệt phi phàm như vậy chẳng trách khi trước những người từng đi qua không ngừng kể Thượng Hải náo nhiệt phồn hoa thế nào, bất quá không khí thật là quá kém.

Lưu Vũ Phi nhìn phong cảnh trên đường phố một lát cũng cảm thấy không còn gì thú vị, nhất thời cảm giác chẳng có gì thích thú. Hắn quyết định trước tiên tìm cửa hàng bán trang sức để bán Dạ Minh Châu, hắn đi một lát đã nhìn thấy một tiệm bán trang sức tên là cửa hàng vàng bạc Dương Châu, tấm biển bên ngoài đã cổ xưa, có thể đã hơn trăm năm, hắn nghĩ nếu đã hơn trăm năm chắc sẽ hiểu biết nhiều a !

Hắn vừa đi vào trong thì có một phục vụ viên vội chạy đến nói: " Xin chào tiên sinh ! Có phải ngài muốn mua gì không?"

Lưu Vũ Phi hỏi: " Ở đây có thu mua châu báu không?"

" Thu chứ, tiên sinh có loại châu báu gì cứ đưa ra, tiệm của chúng tôi là một tiệm cổ đã hơn trăm năm nên sẽ báo giá rất công bằng a." Phục vụ viên liền vui vẻ trả lời.

Lưu Vũ Phi từ Kiền Khôn giới chỉ lấy ra hạt Dạ Minh Châu nhỏ nhất, nhất thời một luồng quang mang màu trắng rực rỡ từ Dạ Minh Châu phát ra, những người ở đây chưa từng nhìn thấy được một viên Dạ Minh Châu tuyệt đẹp và lớn đến như vậy, tất cả mọi người đều si mê nhìn nó, phục vụ viên vừa rồi ngây người nhìn viên Dạ Minh Châu không chớp mắt.

Lưu Vũ Phi hỏi: " Viên Dạ Minh Châu này các người có thể trả bao nhiêu tiền?"

Thanh âm của hắn làm phục vụ viên nọ chợt bừng tỉnh, cô gái cảm thấy mình đã thất thố bèn đỏ mặt, nói: " Tiên sinh, viên Dạ Minh Châu này của ngài quá quý giá nên tôi không làm chủ được. Ngài có thể chờ một chút để tôi mời tổng kinh lý của chúng tôi đến được không?"

" Được." Lưu Vũ Phi trả lời rồi thu minh châu vào trong giới chỉ, những người xung quanh đến bây giờ mới tỉnh táo lại. Trong mắt họ đều tỏ vẻ khiếp sợ.

Cô gái phục vụ kia đã gọi xong điện thoại bèn nói: " Tiên sinh, xin mời ngồi. Tổng kinh lý của chúng tôi sẽ lập tức xuống ngay."

Lưu Vũ Phi theo lời mời ngồi xuống uống chung trà phục vụ bưng tới, hắn nghe được những người gần đó đang thấp giọng bàn tán về viên Dạ Minh Châu vừa rồi, mặc dù hắn ngồi xa bọn họ nhưng vẫn nghe rõ

mồn một. Với tu vi bây giờ của hắn, đừng nói là tiếng người thì thầm, dù cho là một con muỗi bay xa xa vẫn nghe được rõ ràng như thường.

Hắn nghe một cô gái nói: " Oa, người thanh niên đó là ai a, không nghĩ tới hắn lại có được một viên Dạ Minh Châu xinh đẹp như vậy, có thể nói chỉ cần một viên như vậy là sẽ sung sướng cả đời a, nếu tôi là bạn gái của hắn thì sướng biết bao, không cần phải đi làm việc cực nhọc như bây giờ nữa."

Lưu Vũ Phi nghe xong cảm thấy buồn cười, không ngờ những cô gái bây giờ lại sống thực tế đến như vậy. Chỉ đợi một thoáng thì tổng kinh lý của cửa hàng vàng bạc đã xuống tới. Vị tổng kinh lý này đại khái khoảng bốn mươi tuổi, gương mặt rất có tinh thần, hai mắt thỉnh thoảng lóe ra tinh quang, vừa nhìn đã biết hắn là người tinh minh khôn khéo.

Vị tổng kinh lý đi tới trước mặt Lưu Vũ Phi, cô gái phục vụ vội giới thiệu: " Tiên sinh, vị này chính là tổng kinh lý của công ty Phú Dương chúng tôi, tổng kinh lý, vị này chính là vị khách nhân muốn bán viên minh châu…"

Vị tổng kinh lý vươn tay ra trước, nói: " Chào ngài, tôi họ Trần, tên Thiên Tâm là tổng kinh lý của công ty này, xin hỏi tiên sinh họ gì a?"

Lưu Vũ Phi cũng vươn tay bắt tay hắn, nói: " Tôi họ Lưu, tên Lưu Vũ Phi."

Trần Thiên Tâm nói: " Lưu tiên sinh, chúng ta đến phòng khách quý bàn chuyện đi nhé, nơi này nói chuyện không tiện lắm."

Lưu Vũ Phi đi theo hắn vào phòng khách quý, hắn đem viên Dạ Minh Châu đưa ra, ngay cả Trần Thiên Tâm cũng ngây người một lát, nhưng dù sao hắn cũng đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường nên đã gặp qua không ít chuyện kỳ lạ nên đã thanh tỉnh lại rất nhanh.

Trần Thiên Tâm nghĩ thầm, nếu viên minh châu này là thật thì có thể nói là viên minh châu lớn nhất trên thế giới ngày nay, dù ngay cả trân bảo của hoàng gia Anh quốc cũng không thể sánh được với viên minh châu này. Vì vậy hắn liền nói: " Lưu tiên sinh, viên minh châu này có thể cho chúng tôi kiểm tra một chút được không? Nếu nó là thật thì chúng tôi cũng xin thành thật nói công ty của chúng tôi không có khả năng mua được nó, viên minh châu này của ngài có giá trị không dưới hàng triệu mỹ kim, nếu ngài thật sự muốn bán ra thì chỉ có thể tham gia đại đấu giá với nước ngoài còn có người có thể ra giá nổi.."

Lưu Vũ Phi biết viên minh châu này rất có giá trị, nhưng lại không nghĩ tới lại có giá trị đến như thế. Nghe vị tổng kinh lý này nói sẽ không có khả năng thu mua được nó thì cảm thấy thất vọng nhưng vẫn nói: " Vậy phiền Trần kinh lý giúp tôi kiểm tra lại nó thử xem !"

Trần Thiên Tâm thầm nghĩ, rồi nói: " Điều này thì được, nhưng tôi có vấn đề muốn hỏi Lưu tiên sinh vì sao ngài lại muốn bán viên minh châu này đi, theo tôi biết đây là viên minh châu lớn nhất thế giới này được phát hiện ra, không biết tiên sinh ở đâu có được nó?"

Lưu Vũ Phi biết chắc chắn sẽ có người hỏi việc này nhưng hắn đã nghĩ cách trước rồi nên trả lời: " Đây là vật tổ truyền của nhà tôi, vì cần tiền nên bán nó đi, nếu không tôi cũng đành lòng.."

Nghe hắn nói vậy mặc dù Trần Thiên Tâm cũng biết không phải lời thật lòng, bất quá hắn nhìn Lưu Vũ Phi tuy bề ngoài có vẻ bình thường nhưng lại toát ra một khí chất xuất trần thoát tục, một đôi mắt sáng ngời nên hắn biết người tuổi trẻ này không phải người bình thường. Hắn cũng không hỏi tiếp chỉ kêu người đem viên minh châu đi kiểm tra, khoảng một lát sau người kiểm tra kia vội vàng quay trở lại, hưng phấn nói: " Kinh lý, kinh lý tôi chưa từng được thấy qua viên minh châu nào tinh thuần như viên này, không có một chút tạp chất nào…"

Trần Thiên Tâm thầm nghĩ: " Ngô lão này đã bảy, tám mươi tuổi rồi mà còn không chịu trầm tĩnh một chút đi chứ…"

Hắn nhìn Lưu Vũ Phi nói: " Lưu tiên sinh, viên minh châu này là thật, nếu ngài cần tiền thì tôi có một cách ngài nghĩ thế nào?"

Lưu Vũ Phi nói: " Trần kinh lý nói thử đề nghị xem sao?"

Trần Thiên Tâm nói: " Nếu Lưu tiên sinh thật sự tin tưởng công ty chúng tôi, vậy cứ để chúng tôi ra mặt, vào tháng sau có một buổi đấu giá châu báu ở Pháp quốc, tới lúc đó sẽ do công ty chúng tôi toàn quyền đứng ra bán đấu giá viên minh châu này, đến lúc đó chỉ cần tiên sinh trả cho chúng tôi năm phần trăm công tác phí mà thôi, tiên sinh thấy thế nào?"

Lưu Vũ Phi suy nghĩ một chút, nói: " Nếu Trần kinh lý đã nói như vậy tôi cũng không có lý do không tin các người, như vậy đi, trước tiên công ty các người đưa cho tôi một trăm vạn hiện kim để tôi có chuyện dùng trước, đợi đến khi đã bán được viên minh châu thì các người cứ khấu trừ ra."

Trần Thiên Tâm nghe Lưu Vũ Phi đã đồng ý liền cũng đồng ý với điều kiện đơn giản của hắn, sau đó hắn cho thư ký thảo ra một bản hợp đồng.

Trần Thiên Tâm nói: " Lưu tiên sinh, ngài có tài khoản ngân hàng nào không, đến lúc đó tôi có thể báo cho ngài số tiền bán đấu giá, tốt nhất cho tôi số tài khoản của ngân hàng Thụy Sĩ bởi vì ở quốc tế đa số sử dụng Mỹ kim.."

Lưu Vũ Phi ngại ngần nói: " Tôi không có tài khoản ngân hàng nào cả, nếu cần thì ông có thể mở tài khoản ngân hàng nào đó ở Thụy Sĩ dùm cũng được."

Trần Thiên Tâm nói: " Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ làm ngay cho ngài…"

Nhờ sự hỗ trợ của Trần Thiên Tâm, Lưu Vũ Phi đã mở ra một tài khoản ngân hàng tại Thụy Sĩ. Lúc này Trần Thiên Tâm cũng đã cho người đem tiền tới cho hắn. Hắn cầm tiền rồi từ biệt họ Trần đi ra khỏi công ty châu báu Phú Dương, đến một chỗ không người hắn bỏ tiền vào Kiền Khôn giới chỉ rồi quay trở về nhà.

Đi trên con đường nhỏ về nhà, hắn không ngừng chào hỏi những vị hàng xóm gần nhà không ngớt. Bây giờ thân thể hắn chỉ cao hơn một chút, dung mạo bên ngoài không thay đổi nên mọi người ai cũng nhận ra hắn. Người trong thôn biết đứa con trai nhỏ của Lưu gia ở Đông thôn đã mất tích hơn bảy năm, nhìn thấy hắn trở về những người trong thôn không khỏi cao hứng mừng cho Lưu gia Đông thôn. Bọn họ cũng đều nhớ rõ, Lưu lão bởi vì sự mất tích của đứa con trai khiến cho ông ta như già đi hai mươi tuổi, cho đến bây giờ cũng chưa thấy cười qua, còn vợ ông ta mỗi lần nhớ con đều khóc mãi. Người vùng núi tính tình vốn đơn thuần, nhìn thấy Lưu Vũ Phi trở về cũng không hề nói gì nhiều, chỉ dặn Lưu Vũ Phi nếu rảnh rỗi thì mời nghé qua nhà họ dùng cơm. Những lời nói thật chất phác nhưng làm cho hắn cảm nhận được sự quan tâm thân thiết tràn đầy sự chúc phúc.

Lưu Vũ Phi thấy mình càng lúc càng về gần đến nhà thì tâm tình cũng cảm thấy kích động, dù cho hắn đã đạt tới cảnh giới thần nhân cũng cảm thấy cả người run rẩy. Đối với hắn mà nói thì bên ngoài bảy năm nhưng với hắn thì đã hơn vạn năm không gặp mặt người thân của mình. Lưu Vũ Phi giơ tay đẩy cánh cửa quen thuộc của ngôi nhà…

3. Chương 3

Trong sân nhà tất cả mọi thứ như chưa từng thay đổi, cây cổ thụ ở góc sân nhà từ khi hắn còn bé vẫn còn rất tươi tốt, bên cạnh còn có những con gà con đang tìm kiếm thức ăn. Hết thảy đều vô cùng quen thuộc, cũng giống như bảy năm trước, như mình chưa từng rời khỏi nhà bao giờ. Lúc này Lưu Vũ Phi đã thấy mẫu thân đang ngồi ngủ nơi cửa, một người vốn chỉ mới năm mươi tuổi bây giờ đã tóc bạc đầy đầu, nhìn qua cứ ngỡ rằng đã bảy mươi tuổi rồi. Gương mặt của bà đã thay đổi rất nhiều trong ấn tượng của hắn. Nước mắt của Lưu Vũ Phi không tự chủ được chảy xuống, nhẹ nhang đi tới bên cạnh mẹ quỳ xuống, lúc này bà Lưu cũng cảm thấy có người đi tới bên cạnh mình rồi quỳ xuống, không khỏi lấy làm kinh hãi, rất nhanh khi bà nhìn thấy được gương mặt quen thuộc thì trong ánh mắt đã xuất hiện sự vui sướng, kích động, không dám tin tưởng chính đôi mắt của mình, bà dùng sức dụi đôi mắt để xác định hình ảnh trước mắt chính là thật, chính là đứa con trai đã mất tích suốt bảy năm cuối cùng đã trở về.

Bà ôm chầm lấy con trai, òa khóc lớn: " Oa nhi a ! Cuối cùng con đã trở lại, con có biết mẹ nhớ con khổ lắm không? Lâu như vậy con đã đi đâu, mẹ không sao tìm được con, cảm tạ lão thiên gia, cảm tạ các vị thần tiên trên trời đã nghe lời cầu khẩn của tôi mà cho tôi thấy lại con trai của mình…"

Ông Lưu đang ở trong nhà chợt nghe được tiếng khóc của vợ vội vàng chạy nhanh ra xem, kết quả nhìn thấy vợ đang ôm một cậu thanh niên còn trẻ mà khóc rống. Bởi vì Lưu Vũ Phi đang bị vợ ông ôm vào ngực mà ông lại đứng ở bên kia nên không thể nhìn thấy diện mạo của người thanh niên đó chính là con trai nhỏ của mình mà ông nghĩ rằng đã không còn trên nhân thế. Lưu lão buồn bực hỏi: " Lão thái bà, bà làm sao vậy? Oa nhi kia là con cái nhà ai mà làm bà thương tâm như thế?"

Lưu Vũ Phi vừa rồi còn đang kích động nên cũng không phát hiện ông Lưu đã đến, bây giờ lại nghe được thanh âm quen thuộc nên biết là cha mình đã đến. Hắn quay đầu hướng tới ông Lưu quỳ lạy xuống, kêu lên: " Ba..con bất hiếu đã về rồi...ba vẫn khỏe chứ ?"

Rốt cuộc đã thấy người trước mắt chính là đứa con trai nhỏ đã mất tích bảy năm trước, ông Lưu cũng kích động đến nước mắt tuôn xuống, trong miệng nói lớn: " Con trai ta đã trở lại, cuối cùng con trở về là tốt rồi a !"

Tiếp theo ông Lưu lau nước mắt nói: " Lão thái bà, oa nhi đừng khóc nữa, hôm nay là việc vui, chúng ta nên cao hứng không được khóc, chúng ta vào nhà trước đã." Nói xong nâng Vũ Phi, kéo vợ đi vào nhà.

Ông nhìn vợ nói: " Lão thái bà, bà đi làm ít thức ăn, con chúng ta ở ngoài đã lâu nhất định không được ăn món ngon rồi."

Bà Lưu liền nói sẽ đi nấu cơm ngay, Lưu Vũ Phi nhìn cha mẹ biết nguyên nhân là do mình nên hai ông bà tuy chỉ mới năm mươi tuổi mà bây giờ thoạt nhìn thì đã như bảy mươi, nghĩ lại trong tim hắn chợt nhói đau...

Ăn cơm xong hắn ngồi cùng cha mẹ trong sân nói chuyện. Ông Lưu hỏi hắn mấy năm nay bên ngoài sống thế nào, ông nói cho hắn biết chuyện sau khi hắn mất tích. Nguyên lai cả nhà Lưu Vũ Phi nhận được tin tức từ công ty du lịch nói khi Lưu Vũ Phi đi du lịch ở Côn Lôn thì đã mất tích, cơ quan công an địa phương cũng đã phái nhân viên tìm kiếm, tìm suốt hai ngày vẫn không tìm thấy hắn. Cuối cùng công ty du lịch không thể tiếp tục dấu diếm thêm đành phải báo cho gia đình hắn chuyện hắn mất tích. Bà Lưu vừa nghe tin này đã bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ, lúc ấy Lưu gia hoàn toàn rối loạn, mấy người anh của hắn cũng vội vàng bỏ cả công việc chạy tới Côn Lôn tìm dân bản xứ trợ giúp tìm kiếm suốt hai tháng, anh của Lưu Vũ Phi đã trả tiền phí tổn tìm kiếm cho bộ đội địa phương cả vạn nguyên, cuối cùng nhờ được sự trợ giúp của họ tại Côn Lôn triển khai cuộc tìm kiếm đại quy mô, đương nhiên là không có thu hoạch gì, cuối cùng mới đành buông tay. Mấy người anh của hắn cũng đã trở về nhà không ra ngoài làm việc nữa, vì việc này mà gia đình trở nên bần cùng, vì vậy mà ba người anh của hắn cũng không có tiền để cưới vợ.

Lưu Vũ Phi nghe xong trong lòng càng thấy có lỗi với gia đình, bất quá bây giờ hắn đã có cơ hội để bù đắp cho họ. Lưu Vũ Phi cũng nói với cha mẹ chuyện mấy năm vừa qua, dĩ nhiên chỉ là lời nói dối. Hắn nói lúc đầu do không cẩn thận rơi vào trong một sơn cốc, cuối cùng không tìm được đường ra, ở trong sơn động tìm thấy một quyển võ công bí tịch, một quyển sách y do người xưa lưu lại, còn có thêm một chút dược tài và châu báu, tự mình ở trong động luyện võ vài năm cho đến gần đây có một đoàn thám hiểm đi tới chỗ sơn cốc hắn ở, đã cứu được hắn ra ngoài, cuối cùng hắn đưa cả vạn nguyên cho cha mẹ nói rằng số tiền do bán được châu báu.

Ông Lưu nghe con nói còn rất nhiều châu báu vẫn chưa bán, bây giờ tiền bạc đã không còn thiếu thốn nữa, ông nghĩ bây giờ gia đình đã có cuộc sống tốt hơn xưa.

Lưu Vũ Phi hỏi tình huống của mấy anh trai, ông Lưu nói: " Anh cả con bây giờ cũng đã có con trai, anh ba con cũng vậy, còn anh tư con thì mới có vợ năm ngoái, thôi được rồi, bây giờ con cũng đã hai mươi bốn, đối với tương lai có tính toán gì không?"

Lưu Vũ Phi suy nghĩ một chút mới đáp: " Ba, bây giờ tiền thì con không thiếu, hơn nữa con có luyện qua võ công và y thuật, ba cũng không cần lo lắng cho tương lai của con, ba nói đi, con muốn đi học lại thì thế nào?"

Ông Lưu nói: " Bây giờ con còn học được sao? Con đã nghỉ học bảy năm rồi, tuổi cũng đã lớn."

Lưu Vũ Phi nói: " Ngày mai con đi trường cũ hỏi thăm một chút, bây giờ nhà nước đối với chuyện học đại học có hạn chế gì không."

Ông Lưu nói: " Như vậy cũng tốt, để con có thể học tiếp cũng được, dù sao bây giờ con cũng không có sự nghiệp gì."

Tiếp theo Lưu Vũ Phi lấy Tẩy Tủy Đan đưa cho cha mẹ nói: " Ba mẹ, đây là thuốc do con dùng dược tài trong sơn động luyện thành, ăn vào rất có hiệu quả." Sau đó hắn nói tác dụng sau khi ăn đan dược cho cha mẹ nghe.

Một giờ sau ông bà Lưu sau khi tẩy độc xong thì đi ra nhìn Lưu Vũ Phi nói: " Con à, đây là thuốc gì a, ăn vào thì đau bụng, sau khi xổ ra còn có đất bùn hôi thối trên người nữa. Không ngờ trong người chúng ta lại có nhiều tạp chất như vậy a. Bất quá sau khi xổ ra thì trong người lại cảm thấy khỏe khoắn như tuổi còn ba mươi vậy a..."

Lưu Vũ Phi cười nói: " Ba, đây là thuốc xổ độc tố trong người ra ngoài, bây giờ đã tốt lắm rồi, ba cảm thấy khỏe khoắn trẻ trung hơn nhiều vì đó là hiệu quả của thuốc. Ba mẹ, bây giờ con dùng khí công đánh thông kinh mạch cho hai người."

Sau đó hắn dùng thần nguyên lực đánh thông tất cả những kinh mạch bế tắc của hai người vì tuổi đã cao, lại lưu lại một ít thần nguyên lực trong cơ thể cha mẹ, ở trong Kiền Khôn giới chỉ tìm một bộ pháp quyết tu chân truyền thẳng vào trong trí não của hai người, như vậy hai người sẽ không vì tuổi đã cao mà quên đi mất.

Ông Lưu hỏi: " Con à, con nói cỗ nhiệt khí trong người ba là khí công đó sao?"

Lưu Vũ Phi nói: " Đúng vậy ba mẹ, bây giờ hai người hãy thử khẩu quyết con vừa mới đưa vào trong đầu hai người, để cỗ nhiệt khí vừa rồi lưu chuyển theo khẩu quyết đó."

Ông bà Lưu đều cảm thấy khí công này quả thật quá thần kỳ, bọn họ chỉ cảm thấy tay con mình đặt vào đỉnh đầu họ là đột nhiên có hình ảnh truyền vào đầu, bây giờ muốn quên cũng không còn được nữa. Nghe con bảo chiếu theo khẩu quyết vận hành thì cũng làm theo lời ngay. Ba giờ sau, cả ông bà Lưu đều cao hứng kêu lên: " Con à, cái này thật quá thần kỳ, ta vừa mới luyện một hồi đã cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng, cho dù là vật gì nặng cũng có thể vác nổi.."

Hắn nghe xong không khỏi cười khổ, tự mình truyền thần nguyên lực cho ông chỉ để dùng khiêng đồ vật, bất quá hắn cũng không có biện pháp giải thích với cha mẹ đây là phương pháp tu luyện có thể thành tiên trường sinh bất lão. Nói như vậy ba mẹ không trực tiếp đem hắn thẳng vào bệnh viện mới là lạ.

Lưu Vũ Phi nói: " Ba mẹ, công phu này tu luyện có thể gia tăng sức khỏe và tuổi thọ, sau này hai người không có việc gì thì hãy chuyên cần tu luyện nó, như vậy thì sau này ba mẹ sẽ không bệnh nữa, vậy thì không cần phải vào bệnh viện, như vậy cũng sẽ không cần dùng đến tiền nữa."

Lưu Vũ Phi biết nếu muốn cha mẹ chịu thường xuyên tu luyện chỉ có lấy cái cớ vì tiền bạc là tốt nhất. Lưu Vũ Phi lại lấy một viên Tứ Phẩm Đan chia làm hai để cha mẹ ăn vào, hắn cũng không dám cho ông bà ăn quá nhiều thần đan sợ rằng cha mẹ tuổi lớn kinh mạch quá yếu nếu chịu không được bạo thể mà chết thì chẳng khác nào mình hại cha mẹ, hơn nữa bây giờ hắn cũng biết thần đan không thể ăn quá nhiều, dù cho có gia tăng công lực cũng không phải tự mình luyện được, sau này sẽ dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Ông bà Lưu sau khi nuốt xong thần đan liền theo khẩu quyết tu chân nhập định ngay. Ngày thứ hai khi cha mẹ còn đang nhập định hắn đi đến trường học cũ tìm tư liệu rồi tới trường học nơi trấn thành tìm hiệu trưởng thì phát hiện đã thay người khác. Lưu Vũ Phi nói cho vị hiệu trưởng nghe ý định của mình rồi đem tư liệu ngày trước ra cho ông ta xem. Vị hiệu trưởng nhìn xong thì nói: " Tư liệu cũng không có vấn đề gì, tuổi cũng không sao vì quốc gia bây giờ đã bãi bỏ hạn chế tuổi tác khi vào đại học. Bất quá bây giờ cách ngày thi chỉ còn một tháng, cậu có thể thi được không?"

Hắn đáp: " Yên tâm đi hiệu trưởng, nếu tôi không có tin tưởng cũng sẽ không tới nơi này đâu." Nhờ sự xã giao của hắn, cuối cùng thì hắn đã trở thành thí sinh chuẩn bị thi vào đại học.

Trong xã hội hễ có tiền thì việc gì cũng dễ dàng, còn không tiền thì không thể làm gì cả. Hắn đến cửa hàng sách nơi trấn thành mua hết toàn bộ sách giáo khoa từ sơ trung đến cao trung, làm xong việc này hắn nhìn đồng hồ thấy cũng đã đến bốn giờ chiều cũng nên trở về nhà.

Về đến nhà thấy cha mẹ còn đang nhập định, hắn biết nếu cha mẹ muốn dung hóa thần nguyên lực ít nhất cũng phải mất ba tháng, nếu trong ba tháng cha mẹ còn chưa đi ra cửa thì không phải làm cho hàng xóm náo loạn tới hỏi hay sao, hắn cũng vì thế mà đau đầu, cuối cùng hắn tìm đến thôn trưởng nói với ông ta cha mẹ hắn cần phải đến trấn thành mấy tháng có việc, sau này trong nhà sẽ không còn ai, nếu có ai hỏi thì nhờ thôn trưởng nói dùm một tiếng, thôn trưởng rốt cuộc cũng đã đáp ứng.

Lưu Vũ Phi tại chỗ cha mẹ đang ngồi nhập định bày ra một Ẩn Thân trận, dù cho có người tiến đến cũng không thể nhìn thấy người trong đó, như vậy sẽ không kinh động cha mẹ nữa. Sau đó hắn dùng ba ngày thời gian xem xong sách vở, đối với hắn chuyện này cũng dễ dàng như ăn cơm thôi.

Làm xong hết thảy hắn nghĩ tới chuyện đến thăm mấy người anh, kể từ khi mình quay về còn chưa tới thăm họ ! Trước tiên ở trong nhà hắn tìm được địa chỉ của mấy anh trai, thời gian sau đó hắn lần lượt tới nhà từng người, nghe mấy anh nói chuyện mấy năm sau khi mình mất tích, rồi hắn kể những chuyện mình đã gặp, dĩ nhiên nội dung giống như đã nói với cha mẹ. Hắn cũng chia cho mấy anh cùng chị dâu và các cháu cùng dùng Tẩy Tủy Đan, vì các cháu còn nhỏ nên hai đứa dùng một viên, vì chúng còn nhỏ thì trên người cũng không có bao nhiêu độc tố.

Sau đó hắn căn dặn họ không cần lo việc buôn bán gì nữa, sau này chi phí trong nhà đều do hắn một mình gánh vác, đương nhiên hắn là muốn để cho bọn họ yên tĩnh tu luyện công phu, không cần vì đời sống mà quan tâm, rồi lại nói cho mấy anh biết chỗ tốt của việc luyện công, mấy anh đều đồng ý vào tháng mười một sẽ chấm dứt công việc rồi quay về đoàn tụ một nhà cùng nhau chăm chỉ tu luyện.

Hắn xem thời gian đến ngày thi chỉ còn hai ngày thì cáo từ mấy anh đi về nhà chờ đợi ngày thi tới. Rất nhanh ngày thi với hàng vạn học sinh tham gia đã tới. Bằng vào năng lực của hắn việc làm bài thi không thành vấn đề, hơn nữa hắn cũng không muốn đạt kết quả quá cao sẽ làm người khác bị oanh động, cuối cùng còn vài đề thi hắn cũng không trả lời cho hoàn hảo hết…Thời gian kế tiếp là chờ đợi giấy báo trúng tuyển thuận tiện hắn tham gia báo danh vào đại học Thanh Hoa. Thi xong thì sẽ có hai tháng thời gian nghỉ ngơi.

Lưu Vũ Phi nhớ tới lúc rời đi thì Phượng Hoàng có nói : Vũ Phi, tâm cảnh của ngươi nhiều nhất bây giờ cũng chỉ đạt tới tiên nhân tâm cảnh, muốn đạt tới tùy tâm sở dục của thần nhân tâm cảnh dựa theo tình huống bình thường thì ngươi cần phải hơn trăm năm mới thành. Lần này ngươi đến bên ngoài lịch lãm hy vọng tâm cảnh của ngươi có thể tiến bộ nhanh hơn !

Hắn nghĩ tâm cảnh cũng không phải là pháp lực, pháp lực không tốt còn có thể thông qua việc bế quan tu luyện, nhưng tâm cảnh thì không thể nào. Hắn suy nghĩ cả nửa ngày cũng nghĩ không ra làm sao tăng tiến tu vi của tâm cảnh, cuối cùng thì không thèm suy nghĩ nữa. Dù sao bây giờ tâm cảnh của hắn cũng đã rất phóng khoáng rộng mở, hắn nghĩ dù sao cũng còn phải mất nhiều năm mới đạt được yêu cầu. Nếu ở tại phàm gian mà ngây ngốc lâu như vậy mà không làm gì hết thì cũng quá nhàm chán, thầm nghĩ đến thiên tài địa bảo tại Côn Lôn sơn hai mắt liền sáng ngời, hắn thầm nghĩ những dược tài này đã thu thập suốt bao năm, để không cũng chỉ là lãng phí, chi bằng dùng để luyện thuốc chữa bệnh.

Chỉ một tháng hắn đã học xong những chương trình trên vi tính, đối với chuyện thế giới cũng đã có hiểu biết thêm nhiều, hơn nữa trên internet vẫn thường thông báo những chuyện mà ti vi không dám công khai, cho nên Lưu Vũ Phi đối với một chút chuyện đen tối trong quốc nội cũng biết được không ít. Nhất là đối với bệnh nan y trong quốc nội, bệnh này thường thì dân chúng không có cách nào trị khỏi.

Hắn nhớ tới việc Tẩy Tủy Đan có thể tẩy đi độc tố trong cơ thể, nếu có thể bớt đi chút phân lượng trong luyện chế thì không biết có thể trị được loại bệnh chứng này hay không, nếu có thể thì sau này có thể giúp được biết bao người bị bệnh chứng này. Hơn nữa năm loại phẩm đan cũng dùng những dược tài tốt nhất của Côn Lôn để chế luyện, phải dùng nhiều năm mới làm ra được, còn mình nếu tùy tiện dùng dược tài để luyện chỉ hai tháng thì biết bao nhiêu viên chứ? Nghĩ tới đó hắn chạy đi mua bình thủy về bỏ vào một viên Ngũ Phẩm đan, hắn chợt nhớ tới chuyện nhờ Trần Thiên Tâm bán đấu giá dùm viên Dạ Minh Châu không biết đã được bao nhiêu tiền, hơn nữa bệnh viện tại Thượng Hải cũng là bệnh viện lớn, người bệnh Hắc Mạc chắc cũng rất nhiều, ở đây tìm hiểu tin tức không bằng trực tiếp đến Thượng Hải thử loại dược liệu này để xem hiệu quả như thế nào.

Vừa nghĩ tới thì hắn liền làm ngay, chỉ sau một thoáng hắn đã đến Thượng Hải. Đầu tiên hắn muốn đi gặp

Trần Thiên Tâm xem hắn bán Dạ Minh Châu được bao nhiêu tiền, bởi vì hắn không có số điện thoại của Trần Thiên Tâm. Mà hắn vừa mới từ Côn Lôn đi ra nên cũng không nghĩ tới dùng điện thoại di động gì cả cho nên cũng không thể liên lạc với Trần Thiên Tâm.

Chỉ một lát hắn đã đi tới đại sảnh của công ty Phú Dương. Lần này tiếp đãi hắn cũng là cô gái phục vụ kia, cô gái vẫn còn nhớ rõ về hắn, dù sao khi ấy hắn xuất ra viên Dạ Minh Châu quá chói mắt không muốn lưu ấn tượng cho người khác thì cũng thật khó khăn.

Cô gái phục vụ lễ phép nói: " Chào tiên sinh, hoan nghênh ngài ghé thăm tiệm chúng tôi, xin hỏi lần này ngài cần gì ạ?"

Lưu Vũ Phi cười nói: " Cô có thể giúp tôi liên lạc với tổng kinh lý của cô được không?"

Cô gái nói: " Xin tiên sinh ngồi chờ một chút…"

Một lúc sau Trần Thiên Tâm đã đi xuống tới nhìn Lưu Vũ Phi cười ha ha : " Chào Lưu tiên sinh, đã lâu không thấy ngài đến tìm tôi a…" Trần Thiên Tâm đối với người thanh niên đã mang đến cho công ty một món tiền lớn vô cùng khách khí.

Lưu Vũ Phi cười nói: " Một là tới cảm ơn ông, hai là định hỏi viên minh châu có bán được không.."

Trần Thiên Tâm kỳ quái nói: " Bộ tiên sinh không có kiểm tra tài khoản ngân hàng sao?"

Lưu Vũ Phi ngại ngùng nói: " Tôi không có. Tôi đâu có cách nào liên lạc với Trần kinh lý nên không biết viên minh châu có bán được không.."

Trần Thiên Tâm nói: " Lưu tiên sinh, chúng ta đi vào phòng khách quý nói chuyện đi, chỗ này không tiện lắm…"

Lưu Vũ Phi đi theo hắn vào phòng khách quý, hắn thông qua máy vi tính tra xét tài khoản ngân hàng của mình có tới hơn hàng triệu Mỹ kim, hắn ngây người một thoáng, không nghĩ tới viên minh châu nọ lại đáng tiền đến như vậy.

Hỏi Trần Thiên Tâm mới biết viên minh châu bán được tới cả hàng triệu Mỹ kim, sau khi đóng thuế còn cấp thêm phần trăm cho công ty Phú Dương cho nên bây giờ vẫn còn con số đó. Hắn trò chuyện với Trần Thiên Tâm một hồi thì cáo từ.

Lưu Vũ Phi xem Trần Thiên Tâm như một người bạn, nhưng Trần Thiên Tâm lại nhìn thấy khí chất bất phàm của hắn, hơn nữa hắn ra tay một lần lại là một viên minh châu trị giá hàng triệu Mỹ kim, biết Lưu Vũ Phi tuyệt đối không phải là người bình thường, mới thật tâm kết giao cùng hắn.

Hắn đi ra khỏi công ty Phú Dương, tới một nơi vắng vẻ đã tự biến hình thành một người khoảng ba mươi tuổi, hắn đi thẳng vào bệnh viện nhân dân lớn nhất Thượng Hải.

Lưu Vũ Phi biết nếu nước thuốc này nếu có thể trị bệnh hữu hiệu dám chắc những bệnh nhân khi được hỏi sẽ kể lại hình dáng của hắn. Vì không muốn tự mình tìm lấy phiền toái hắn mới thay đổi hình dáng của mình.

Hắn đi tới đại sảnh bệnh viện, đầu tiên hắn đi tới khoa máu cấp cho bệnh nhân bị bệnh máu trắng uống trước, hắn biết người bị bệnh máu trắng nếu không hóa trị thì phải thay tủy, hắn biết nếu hóa trị chẳng những phí tổn rất cao, hiệu quả cũng không tốt lắm hơn nữa còn làm bệnh nhân rất đau đớn. Thường thì người ta không thể làm gì với loại bệnh này bởi vì không có tiền chỉ có thể ở nhà chờ chết.

Lưu Vũ Phi ở trong phòng bệnh nhìn thấy một bệnh nhân chừng ba mươi lăm tuổi, sắc mặt vàng vọt, hai mắt vô thần, không có một chút sinh khí. Hắn đi vào phòng cầm hồ sơ bệnh nhân lên xem xét: Lý Hưởng, ba mươi hai tuổi, năm ngoái kiểm tra bị bệnh ung thư máu, bây giờ đã bước vào giai đoạn cuối, nếu còn không thay tủy thì sẽ không thể cứu sống.

Lưu Vũ Phi quyết định để cho hắn uống nước thuốc trước. Lý Hưởng nhìn thấy một người trẻ tuổi đi vào phòng bệnh của mình, không nói lời nào chỉ nhìn hồ sơ, cứ nghĩ hắn là bác sĩ nên không hề để ý, Lý Hưởng tự hiểu rõ mình bị bệnh gì, đêm nay cũng chỉ còn là ngày cuối, hắn không sợ chết chỉ lo lắng cho đứa con nhỏ và vợ ở nhà sẽ khổ.

Lưu Vũ Phi xem xong hồ sơ thì nói: " Lý tiên sinh, tôi đã xem bệnh án của ông, bây giờ đã là thời kỳ cuối, mà tôi có một loại thuốc không chừng có hữu hiệu đối với bệnh của ông. Được rồi, tôi tự giới thiệu, tôi đến từ một gia tộc thần bí, gia tộc chúng tôi luôn hành y tế thế, gần đây gia tộc chúng tôi đã luyện chế ra được một loại nước thuốc có thể trị được bệnh nan y, tôi muốn ông là người thử thuốc đầu tiên. Tôi cam đoan thuốc của tôi không có tác dụng phụ, cho dù có thể đối với bệnh của ông không có hữu hiệu cho lắm nhưng cũng sẽ không có hại."

Nói xong hắn muốn Lý Hưởng tin tưởng nên tự mình uống một ngụm thuốc trước mặt Lý Hưởng. Lúc bắt đầu Lý Hưởng còn có điểm không tin nhưng khi nhìn thấy Lưu Vũ Phi tự mình uống thuốc ngay trước mặt hắn, hắn nghĩ thầm, dù sao bệnh của mình cũng đã đi vào giai đoạn cuối, dù không có hiệu quả gì cũng không có gì tổn thất, liền mở miệng nói: " Được, tôi đồng ý làm người đầu tiên thử thuốc cho ông."

Lưu Vũ Phi sợ nước thuốc của mình không đủ dược lực nên rót đầy một chén lớn đưa cho Lý Hưởng.

4. Chương 4

Sau khi Lý Hưởng uống vào liền cảm giác trong người toát ra một cỗ nhiệt khí toàn thân ấm áp rất thoải mái, trong khoảng thời gian này vì gia tăng hóa liêu khiến cho Lý Hưởng vẫn ngủ không yên, hôm nay uống nước thuốc của Lưu Vũ Phi vào làm cho phản ứng phụ của hóa liệu đã biến mất. Chẳng những toàn thân thấy thoải mái buồn ngủ hơn nữa nguyên lai cả người tràn đầy cảm giác vô lực hình như không còn thấy nữa.

Lưu Vũ Phi hỏi cảm thụ của Lý Hưởng bây giờ ra sao, hắn trả lời: " Rất thoải mái, tôi ngã bệnh đã hơn một năm, đây là lần đầu tiên cảm thấy thoải mái, thuốc này thật sự là quá thần kỳ, mấy ngày nay tôi không thể ngủ và ăn được, nhưng sau khi uống thuốc này vào thì lại thấy buồn ngủ…"

Lưu Vũ Phi nghe xong cũng không biết thuốc này có hiệu quả hay không, bất quá Lý Hưởng nói uống vào rồi thấy rất thoải mái vậy có thể biết là đã hữu hiệu. Lưu Vũ Phi thấy Lý Hưởng đang muốn ngủ nên cũng không quấy rầy hắn nữa. Lưu Vũ Phi dặn hắn khi nào ngủ dậy thì đi làm kiểm tra ngày mai hắn lại tới để xem báo cáo, còn yêu cầu Lý Hưởng giữ bí mật chuyện hôm nay.

Tiếp theo Lưu Vũ Phi ở trong các phòng bệnh đều cho những người có bệnh nan y uống thuốc, nhưng sau Lý Hưởng thì hắn đã điều chỉnh lại lượng thuốc không nhiều như lúc đầu, tìm người thử thuốc xong thì thuốc của hắn cũng đã dùng hết. Những người bệnh sau hắn đều cấp thuốc ít hơn nhưng hiệu quả cũng không khác bao nhiêu, đến lúc này hắn đã biết một viên thuốc hòa tan ra cũng có thể cứu được rất nhiều người. Chỉ cần qua vài ngày trở lại bệnh viện kiểm tra bản báo cáo thì sẽ biết nước thuốc có hiệu quả hay không.

Khi Lưu Vũ Phi từ bệnh viện đi ra thì trời đã tối. Hắn cũng không có ý tìm một khách sạn mà định tìm một công viên luyện công một chút, nếu ở khách sạn thì hắn không quen, hơn nữa với tu vi hiện tại của hắn thì cũng không cần ngủ. Hắn đang ngồi luyện công thì cảm thấy tại phương hướng phía Đông Bắc có tiếng đánh nhau, thầm nghĩ, đã trễ thế này mà ai còn đánh nhau, chẳng lẽ là đám xã hội đen sao? Chẳng lẽ xã hội đen bây giờ lại kiêu ngạo đến như thế ? Nhưng từ hướng đánh nhau tán vọng lại phản ứng năng lượng rõ ràng không phải là người bình thường có khả năng xuất ra, mà nếu là người tu chân cũng sẽ không bao giờ ở ngay phụ cận thành thị mà tranh đấu, hơn nữa năng lượng do người tu chân phát ra còn lớn hơn nguồn năng lượng này rất nhiều, vậy thì xét ra chỉ có người luyện võ mà thôi.

Lưu Vũ Phi từ khi tu thành Bất Diệt Thần Thể thì chưa từng cùng người khác giao đấu qua nên không khỏi có chút tiếc nuối, vì vậy hắn đứng dậy hướng theo chỗ đánh nhau thuấn di qua tới.

Khi đi đến hiện trường đang đánh nhau hắn đã thấy trên mặt đất có thương vong, hắn nhìn hai người đang nằm trên đất phát hiện họ chỉ còn hơi thở yếu ớt. Nếu hắn không ra tay cứu giúp hai người kia sẽ chết chắc, hắn nhìn khuôn mặt hai người nọ thầm nghĩ cũng không phải dạng người âm hiểm ngoan độc, nên quyết định sẽ cứu bọn họ.

Hai tay hắn nhẹ nhàng vung lên đem một tia thần nguyên lực truyền vào trong cơ thể bọn họ giúp họ vận hành qua một vòng cho đến khi họ có thể tự mình vận công thì mới buông tay. Hắn cũng không biết chỉ có

một chút thần nguyên lực này đã giúp cho hai người này từ một người luyện võ bình thường đã biến thành người có tiên thiên cấp bậc là giấc mộng của người luyện võ.

Hắn làm xong lại ẩn một bên xem hai bên đang đánh nhau. Từ khi hắn đến hiện trường rồi cứu hai người kia cũng chỉ vô thanh vô tức, những người đang đánh nhau cũng không hề biết có thêm người đã tới. Lưu Vũ Phi nhìn những người đang đánh nhau, bốn người đang mặc trang phục y hệt nhẫn giả(còn gọi là ninza) đang vây công một cô gái cực kỳ xinh đẹp, Lưu Vũ Phi cũng chưa từng gặp qua cô gái nào đẹp đến như thế, hắn nghĩ thầm có thể hai cô gái đang nằm trên mặt đất chắc là cùng nhóm với cô gái này.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy bốn hắc y nhân đều xuất đao rất tàn nhẫn, thế đao âm lãnh toàn tấn công vào những chỗ yếu hại trên người cô gái, nếu nàng bị đánh trúng dù không chết cũng sẽ tàn phế. Hắn nhìn ra công lực của cô gái không cao nhưng thân pháp quả thật không tệ nhưng cũng chỉ là đối với những người luyện võ bình thường mà thôi. Nếu nói về công lực thì cô gái này không là đối thủ của một trong bốn người đó, hôm nay nàng dựa vào thân pháp có thể tạm thời giữ được an toàn trong vòng vây của bốn người phải nói là vô cùng hiếm thấy rồi.

Mặc dù nàng không thể dựa vào thân pháp triển khai phản công, nhưng trong khoảng thời gian ngắn bốn hắc y nhân cũng không cách bắt được nàng. Bốn hắc y nhân nhìn thấy vây công cũng vô hiệu bèn tự dừng tay, bốn người chia nhau đứng ở vị trí không cho cô gái một cơ hội chạy thoát. Lưu Vũ Phi liền hiểu ngay bốn người sẽ hợp lực cùng xuất thủ một lúc, hắn cũng đã chuẩn bị tùy lúc ra tay giúp đỡ, tuy nói tốc độ của bốn người này trong mắt người khác thì nhanh như tia chớp nhưng với hắn thì chẳng khác gì động tác của trẻ con, chỉ cần hắn muốn cứu thì cho dù tốc độ của họ có nhanh hơn mười lần cũng không hề tránh thoát được hắn.

Lại nói bốn người này lại có một cỗ khí chất làm cho hắn rất chán ghét, trong bản năng rất muốn tiêu diệt bọn họ. Lúc này trong đó có một hắc y nhân dùng loại Hán ngữ không được lưu loát lên tiếng: " Nhìn ngươi xinh đẹp như vậy, chi bằng ngươi giao lại đồ của chúng ta thì chúng ta sẽ buông tha cho ngươi, sau này sẽ bỏ qua chuyện này. Ngươi nên biết võ sĩ đại Nhật Bổn chúng ta lợi hại hơn các ngươi gấp mười lần đó." Nói xong còn cất tiếng cười vang.

Lưu Vũ Phi nghe xong thầm mắng: " Mẹ kiếp, thì ra là bọn Nhật Bổn súc sinh, trách không được ta lại có một cỗ dục vọng hủy diệt chúng, hừ, để cho các ngươi chết không có chỗ chôn !"

Nghe cô gái nói: " Súc sinh các ngươi đã giết nhiều người của chúng ta như vậy, nếu có bản lĩnh thì hãy giết luôn ta đi, nếu các ngươi muốn có danh sách đó thì cứ lấy trên tử thi của ta, muốn ta giao ra thì không bao giờ."

Bốn nhẫn giả cũng không nhiều lời chỉ đưa mắt nhìn nhau, bốn ánh đao màu trắng lóe lên công thẳng vào người cô gái, so với sự công kích vừa rồi tăng nhanh hơn rất nhiều. Lưu Vũ Phi biết ngay nếu mình còn không ra tay thì cô gái chỉ còn một biện pháp là đồng quy vu tận (cùng ôm nhau chết chung) với chúng.

Quả nhiên tất cả bộ vị của cô gái đều bị công thẳng vào không còn cách nào tránh thoát, nàng liền quyết định cùng chết chung với một tên nhẫn giả, mắt thấy không còn khả năng tránh thoát...đúng lúc đó, Lưu Vũ Phi đã thuấn di đến cạnh cô gái ôm nàng rời khỏi đó.

Bốn nhẫn giả chỉ thấy đôi mắt hoa lên, trong chớp mắt đã không còn nhìn thấy mục tiêu họ định công kích nữa. Họ không ngờ tới chuyện đã trăm kín mà vẫn còn một kẽ hở như vậy, họ liền thầm kêu: " Bất hảo !"

Cô gái đã đứng cách đó mấy trượng, bên người nàng còn có thêm một người tuổi trẻ vẻ mặt đang tươi cười. Bốn nhẫn giả cũng không phải kẻ ngu, có khả năng giữa sự vây công của họ mà có thể cứu người ra hơn nữa còn không thấy bóng người của hắn, loại công phu này có thể được xưng là xuất thần nhập hóa. Biết người trẻ tuổi nhìn qua có vẻ vô hại này tuyệt đối khó đối phó, liền thu tay lại nói: " Chúng ta chính là người của Liễu Sanh gia tộc của Đại Nhật Bổn, hôm nay tới truy hồi một phần danh sách bị lấy cắp, xin cao nhân các hạ không nên xen vào việc này, Liễu Sanh gia tộc nhất định sẽ có hồi báo."

Lưu Vũ Phi còn chưa mở miệng thì cô gái nọ liền nói trước: " Vị tiên sinh này, tôi là người của An Cục quốc gia, danh sách bọn họ nói chính là danh sách gián điệp của Nhật Bổn tại Trung Quốc, phần danh sách này đối với chúng tôi rất trọng yếu, vì thế chúng tôi đã phải hy sinh rất nhiều cao thủ và vô số đặc công.." Vừa nói đến những đồng đội đã hy sinh đôi mắt cô gái đã chuyển hồng.

Lưu Vũ Phi thấy nàng nhắc đến những đồng đội đã hy sinh thì đã thương tâm, nước mắt như muốn chảy xuống, biết cô gái này chẳng những xinh đẹp mà tâm địa cũng thiện lương liền nhẹ giọng nói với nàng: " Yên tâm đi, có tôi ở đây bọn họ không thể gây thương tổn gì được cho cô, lại nói bọn họ đã giết nhiều người của chúng ta như vậy, tôi sẽ không buống tha cho bọn họ đâu." Tiếp theo hướng tới bốn nhẫn giả trầm giọng nói: " Không nghĩ tới bây giờ vẫn còn có những người Nhật Bổn kiêu ngạo như vậy, chẳng những dám ở Trung Quốc giết người mà còn dám giết cả nhân viên công tác của chính phủ. Có phải khi dễ Trung Hoa ta không còn người nào nữa hay sao, vốn ta không muốn sát sinh, nhưng đối với đám Nhật Bổn như các ngươi tất cả đều đáng chết, nếu đã đáng chết thì để lại trên đời cũng uổng phí cơm áo, các ngươi hãy tự sát đi, đừng làm dơ tay của ta !"

Nghe vậy bốn nhẫn giả biết rằng đêm nay không cách nào hoàn thành nhiệm vụ được nữa, công lực của người tuổi trẻ trước mắt này làm cho bọn họ nhìn không thấu, nếu không phải mới thấy được phương thức cứu người xuất quỷ nhập thần của hắn, sẽ không ai tin rằng hắn là một người luyện võ, dù sao thì người tuổi trẻ này không hề giống người luyện võ chút nào. Nhưng chưa từ bỏ ý định hình như là thiên tính trời sanh của người Nhật Bổn, trong đó có một nhẫn giả cuồng vọng nói: " Vừa rồi nhìn thấy công phu của ngươi không tệ mới nể mặt ngươi, nếu ngươi tự mình muốn chết thì chớ trách chúng ta, bây giờ cho ngươi xem võ đạo chánh thức của đại Nhật Bổn chúng ta.."

Nói xong cả bốn nhẫn giả đều lập tức biến mất một cách thần bí trong không khí, cô gái cảm thấy vô cùng hoảng sợ, nàng biết nếu vừa rồi mấy người này dùng chiêu này đối với nàng thì nàng sớm đã hương tiêu ngọc vẫn.(chết)

Lưu Vũ Phi hừ lạnh một tiếng nói: " Chút tài mọn cũng dám dở trò." Hắn tiện tay xuất ra một Thất Thải Thần Quyết thủ ấn, chỉ thấy trong không khí xuất hiện một loại khí lưu quỷ dị, bốn nhẫn giả chỉ cảm thấy áp lực bốn phía càng lúc càng lớn, chỉ thấy có một cỗ lực lượng vô hình đưa bọn họ vây khốn tại chỗ không cách nào di động nửa phân, điều này cũng làm cho bọn họ sợ đến hồn phi phách tán, hơn nữa loại áp lực này còn đang gia tăng làm cho bọn họ không còn cách tiếp tục ẩn thân nữa nên đều từ không khí hiện hình ra, dù đã hiện thân cũng đứng không yên chỉ phải dùng võ sĩ đao chống đỡ mới miễn cưỡng đứng thẳng.

Cô gái kia quả thật đã mở rộng tầm mắt. Nàng nhìn thấy tay của Lưu Vũ Phi giữa không trung chỉ nhẹ nhàng xuất ra một thủ ấn mà mấy nhẫn giả đã ẩn thân đã tự động hiện thân trở lại hơn nữa trên trán của họ còn không ngừng xuất mồ hôi lạnh nhìn qua tựa như có vật gì đang vây khốn bọn họ. Cô gái chỉ cảm thấy tất cả đang phát sinh trước mắt đều quá quỷ dị và không thể tư nghị.

Lưu Vũ Phi nói: " Bằng vào độn thuật hạ lưu này của các ngươi cũng dám xuất ra dọa người, bây giờ thì tiễn các ngươi đi thôi !"

Trong miệng hắn kêu lên một tiếng: " Phá !" Chỉ thấy không khí chung quanh đám nhẫn giả như những vật sống ngưng tụ thành kiếm, nhất thời vô số kiếm khí từ khắp bốn phương tám hướng công tới đám nhẫn giả, cả bốn người ngay giữa trung tâm công kích của kiếm khí cả một tiếng kêu cũng không có thì đã bị kiếm khí chém thành thịt vụn, kiếm khí này uy lực quá lớn chẳng những đánh đám nhẫn giả tan nát xương thịt còn đánh ra mấy cái hố to trên mặt đất.

Điều này làm cho cô gái kia sợ đến ngây người, nàng còn chưa bao giờ nhìn thấy được phương thức công kích như thế, điều này chẳng những vượt qua phạm vi võ công mà còn vượt khỏi sự nhận thức của nàng, đối với nàng mà nói đó chính là pháp lực của thần nhân. Vì còn đang bị đả kích nên nàng còn không nghe được Lưu Vũ Phi đang tự lẩm bẩm: " Ai..sao lại như vậy chứ, ta còn chưa xuất ra một phần trăm công lực a! Bất quá Thất Thải Thần Quyết này cũng thật sự quá lợi hại, công lực mới phát ra có một chút như vậy mà không những giết chết bốn người còn đánh ra mấy cái lỗ to như vậy trên mặt đất. Xem ra sau này không thể dùng đối với người bình thường nếu không sẽ làm cho người ta sợ chết mất…"

Cô gái đang còn suy nghĩ chuyện lúc trước, bốn nhẫn giả có khả năng ẩn thân này ít ra cũng đạt cấp bậc thượng nhẫn, tiểu tổ của nàng đã bị họ giết suýt nữa thì không còn ai, hôm nay nếu không phải dựa vào thân pháp gia truyền thì nàng đã sớm cùng những đồng đội đã hy sinh gặp nhau mất rồi. Vậy mà người thanh niên này đứng trước bốn nhẫn giả này lại không chút sợ hãi, nhìn hắn có vẻ thật vô hại nhưng lại có khả năng kinh người không thể tưởng tượng được. Cả mình và những người kia dường như không là gì trước mặt hắn. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy có đánh chết nàng cũng không tin trên đời này lại có người thần kỳ như vậy. Ngẫm nghĩ một chút cô gái không khỏi cười khổ, xem ra trước kia nàng đã quá tự

đại, lần này bị tổn thất lớn như vậy chính vì sự tự đại đó, hôm nay nếu không có người giỏi đến biến thái quái vật này sợ rằng đã chết sạch, cũng may đã lấy được bản danh sách. Nghĩ tới đây cô gái nói với Lưu Vũ Phi: " Tiền bối ! Lần này đa tạ ngài ra tay trượng nghĩa cứu giúp, nếu không nhiệm vụ lần này của chúng tôi đã thất bại, tiền bối, tôi là thành viên của Long Tổ thuộc An Cục quốc gia tên là Trầm Linh. Không biết có thể mời tiền bối đến Long Tổ làm khách hay không, thuận tiên có thể gởi lời cảm ơn ngài đã hỗ trợ."

Trầm Linh nhận định người tuổi trẻ trước mắt này nhất định là một cao nhân lánh đời, sở dĩ nhìn vẫn còn trẻ có thể là do ăn được thiên tài địa bảo gì đó hoặc luyện tâm pháp gì mới có thể giữ được vẻ trẻ trung. Mặt khác nếu có thể mời hắn đến Long Tổ làm khách thuận tiện nhờ hắn chỉ giáo cho các thành viên, như vậy công lực phỏng chừng sẽ được đề cao rất nhiều.

Lưu Vũ Phi vô tình làm cho nàng phát ngơ: " Tiền bối ? Chẳng lẽ tôi lại già như vậy sao ? Tôi cũng chỉ mới có hai mươi bốn tuổi, cô gọi tôi như vậy tôi không đảm nhận nổi đâu."

Đến lúc này Trầm Linh thật sự là không còn gì để nói, một người mới chỉ có hai mươi bốn tuổi mà có được một thân công lực vượt qua tưởng tượng siêu nhiên, nhớ tới trước kia cả mình lẫn các đội viên từ khi bước ra khỏi nhà ai mà không làm ra bộ dáng của một cao thủ tuyệt thế. Nhưng vị nam nhân trước mắt này chẳng những công lực cao thâm khó lường, bề ngoài lại rất bình thường, hơn nữa chưa từng nghe qua tên hắn, bây giờ những người trẻ tuổi như hắn đều muốn cả thiên hạ biết mình là người võ công cao cường, muốn được nổi danh. Bất quá người này nhìn qua cũng rất tầm thường, nhưng nếu có thể nhìn kỹ thì mới thấy được sự phi phàm của hắn, sau này mình sẽ không bao giờ nhìn người qua vẻ bề ngoài mới được. Hắn tốt hơn rất nhiều công tử thế gia ỷ vào gia tộc suốt ngày cứ gây chuyện, trong khi người trước mắt này lại mạnh hơn họ không biết bao nhiêu lần.

Lưu Vũ Phi nhìn vẻ mặt buồn cười của cô gái trước mắt khi mình vừa nói tuổi cho nàng nghe, nàng thì cứ đứng ngây người cả ngày không chịu nói chuyện.

Lưu Vũ Phi nhìn sắc trời nói với Trầm Linh: " Uy, Trầm tiểu thư, giờ này đã không còn sớm, tôi phải về nghỉ ngơi. Ở nơi này đều là máu thịt, cô là người của An Toàn Cục thì không sao nhưng tôi chỉ là người dân bình thường, nếu bị cảnh sát mời đến thì không phải là phiền chết hay sao."

Trầm Linh cũng thanh tỉnh đỏ mặt ngại ngùng nói: " Tôi thật sự là bị anh dọa cho sợ chết rồi, anh chỉ mới có hai mươi bốn tuổi thôi mà không biết làm sao lại có được công lực như vậy, anh là ân nhân cứu mạng của tôi xin đừng gọi tôi là Trầm tiểu thư nghe không được tự nhiên chút nào, sau này anh cứ gọi tên tôi là được, chuyện ở đây tôi sẽ gọi người tới giải quyết là được, anh có thể cho tôi biết tên không? Để tôi có thể báo cáo lên cấp trên khen thưởng cho anh."

Lưu Vũ Phi vừa nghe vậy thì biết ngay là không thể vì chính hắn không thích xã giao với người làm quan chức, nếu để cho bọn họ phiền nhiễu thì cuộc sống sau này của mình không phải là phiền chết hay sao? Không được mình phải nhanh chân bỏ đi mới tốt. Hắn liền nói: " Trầm Linh, tôi phải đi, còn về chuyện khen thưởng thì không cần, tôi chỉ là tiện tay thôi, hơn nữa tôi rất sợ phiền toái nên không cần khách khí như vậy, tôi phải đi, nếu còn cơ hội gặp lại tôi sẽ nói tên của tôi cho cô nghe. Còn những người nằm trên mặt đất tôi cũng đã cứu sống rồi, hiện giờ họ đang chữa thương cô đừng quấy rầy họ."

Nói xong hắn mang theo vẻ tươi cười thản nhiên thuấn di rời khỏi công viên. Điều này làm cho Trầm Linh càng hoảng sợ, không hiểu bằng cách nào hắn lại trống rỗng biến mất. Nàng nghe được hai vị đồng đội đã được hắn tiếp cứu, vội vàng chạy tới xem. Nàng nhìn hai người trên đất chẳng những thương thế đã lành lại hơn nữa công lực còn có vẻ tăng thêm gấp mười lần, nàng không khỏi lầm bầm nói: " Bọn họ thật là gặp họa được phúc, chẳng những vẫn còn sống mà công lực lại tăng cao nhiều vậy. Thật không biết quái vật kia làm sao làm được điều này nữa."

Trầm Linh biết họ còn phải nhập định khá lâu, mà danh sách phải lập tức giao cho An Toàn Cục của quốc gia, nếu chậm trễ để cho đám Nhật Bổn kịp phản ứng thì đã quá muộn, Trầm Linh gọi điện thoại cho cục trưởng phân cục của An Toàn Cục tại Thượng Hải, hai mươi phút sau vị cục trưởng đã đích thân dẫn người đến. Đám đặc công chẳng những nhìn thấy máu thịt vương đầy đất mà còn thấy trên mặt đất xuất hiện mấy cái lỗ lớn, trong không khí còn có mùi thuốc nổ, trong lòng không khỏi nghĩ thầm: người của Long Tổ quả thật không phải là người, thật không biết họ làm sao lại có thể đánh người nát bấy ra như vậy, còn đánh ra mấy cái hố to như thế. Xem ra sau này phải tránh xa người của Long Tổ nếu không có chết cũng

không biết vì sao.

Trầm Linh đưa danh sách cho cục trưởng rồi dặn ông ta lập tức chuyển đi ngay nếu để đến mai sẽ không còn kịp nữa.

5. Chương 5

Thượng Hải, Đảo Bổn Nhất Lang, người phụ trách của Nhật Bổn Liễu Sanh Thù Thức Xã, giờ phút này đang lo lắng đợi tin tức, bởi vì bốn nhẫn giả cao cấp được phái tới từ Nhật Bổn đã đi ra ngoài truy kích người trộm đi danh sách vẫn chưa có chút tin tức truyền về, bây giờ đã sắp qua ba giờ, nếu thêm mười phút nữa còn chưa có tin tức thì hắn chỉ còn cách báo cáo về Nhật Bổn, hơn nữa tổn thất bốn gã nhẫn giả cao cấp, trách nhiệm này hắn không thể gánh vác nổi. Mười phút trôi qua rất nhanh, Đảo Bổn Nhất Lang biết tính mạng của hắn cũng đã đến lúc cuối cùng. Bất quá vì an toàn của người nhà hắn cũng phải báo cáo về Nhật Bổn. Đảo Bổn Nhất Lang nhấn số điện thoại cho Liễu Sanh gia tộc tộc trưởng báo cáo: " Tộc trưởng, bốn cao cấp nhẫn giả từ trong nước phái tới đi truy kích kẻ đã trộm lấy danh sách gián điệp tại Trung Quốc của chúng ta đã mất tích đến bây giờ còn chưa có tin tức. Căn cứ theo quy định của gia tộc phàm là những ai lãnh nhiệm vụ ra ngoài làm việc nếu vượt qua ba giờ không có tin tức truyền về thì phải lập tức báo cáo…"

Liễu Sanh gia tộc tộc trưởng Liễu Sanh Nghiễm Bổn nghe được Đảo Bổn Nhất Lang báo cáo thì cả giận: " Ngu ngốc ! Ngươi làm việc như thế nào vậy, làm sao lại để cho người lẻn vào được địa phương trọng yếu như phòng tư liệu, bảo vệ của các ngươi đã làm thế nào chứ…"

Đảo Bổn Nhất Lang chỉ đành tiếp tục báo cáo: " Tộc trưởng ! Tôi cho rằng hành động lần này chính là do người của Long Tổ Trung Quốc đã làm, tôi đề nghị tộc trưởng hãy ra lệnh cho gián điệp của chúng ta tại Trung Quốc lập tức rút lui, chờ thêm một thời gian nữa chúng ta lại phái người mới lại đây, tôi nghĩ Quốc An Cục của Trung Quốc sẽ rất nhanh triển khai hành động thanh tẩy(bài trừ)"

Liễu Sanh Nghiễm Bổn nói: " Đảo Bổn, ngươi lập tức rút lui, chậm nhất là tới trước chiều ngày mai phải để cho mọi người trong gia tộc lập tức lui ngay, về phần thất trách của ngươi thì đợi trở lại quốc nội sẽ tính sau, bây giờ đã trễ thế này, hy vọng hành động thanh tẩy của Trung Quốc còn chưa kịp triển khai ! Như vậy chúng ta sẽ bị ít tổn thất hơn. Được rồi, Đảo Bổn ngươi lập tức đi làm chuyện này.."

Đảo Bổn Nhất Lang liền vâng dạ một tiếng.

Nhật Bổn Liễu Sanh gia tộc, Cung Bổn gia tộc, Vũ Điền gia tộc là ba gia tộc thế lực nhất từ xa xưa, nghe nói ba gia tộc này người ngoài không thể nào biết rõ lực lượng thần bí của họ, ba gia tộc đều có phân ra nội, ngoại đường, ngoại đường chỉ phụ trách bồi dưỡng huấn luyện nhẫn giả, gián điệp và những nhân tài quản lý bình thường. Còn lại nội đường là nơi thần bí nhất của gia tộc chỉ có thông qua sự huấn luyện từ ngoại đường tới Thượng Nhẫn trong gia tộc mới có thể tiến vào nội đường kế thừa lực lượng thần bí và sự huấn luyện nghiêm khắc, người trong nội đường chỉ khi nào bên ngoại đường gặp phải chuyện không thể đảm nhiệm và nguy cơ của gia tộc thì mới thấy họ xuất hiện. Bây giờ ba gia tộc này chẳng những nắm quyền trong chính phủ cũng là người đứng sau lưng các thế lực hắc đạo, có thể nói chỉ cần một trong ba gia tộc dậm chân một cái thì chính quyền cũng đều chấn động.

Tại Liễu Sanh Thù Thức Xã ở Trung Quốc, chuyện kinh doanh mua bán và huấn luyện đều là do ba gia tộc này đầu tư, bọn họ lấy cớ hoạt động kinh doanh, ở ngay Trung Quốc tiến hành huấn luyện gián điệp, bởi vì ba gia tộc đều đang âm thầm tranh đấu cho nên hệ thống gián điệp của ba gia tộc đều độc lập không liên hệ với nhau. Bọn họ không hợp nhau nhưng đều cùng thu thập tình báo cho chính phủ Nhật Bổn, có thể nói họ đang ở Trung Quốc bày ra một mạng lưới gián điệp cường đại vô cùng.

Liễu Sanh Nghiễm Bản có khả năng gánh vác vị trí của tộc trưởng gia tộc chẳng những là do công phu của hắn cũng đã đạt tới Thượng Nhẫn, càng làm cho trưởng lão trong gia tộc coi trọng chính là khả năng thiên phú trong kinh doanh buôn bán, chỉ trong mười năm ngắn ngủi hắn đảm nhiệm vị trí tộc trưởng đã làm cho thực lực kinh tế của gia tộc đã tăng cao, bởi vậy hắn tuyệt đối không thể cho mạng lưới tình báo tại Trung Quốc có sự tổn thất gì. Nếu vạn nhất mạng lưới tình báo bị phá hủy để cho Trung Quốc toàn bộ thanh tẩy,

như vậy chẳng những không cách nào giao phó cùng với chính phủ Nhật Bổn, mà còn để cho hai gia tộc kia chê cười. Hắn cũng không thể chịu được trong nội bộ của mình có vết đen tồn tại.

Bắc Kinh Quốc An tổng cục cục trưởng Trương Vân Phong khi nhận được danh sách gián điệp Nhật Bổn do Thượng Hải phân cục gởi tới, lập tức mở hội nghị qua điện thoại tới tất cả các phân cục trong cả nước, trong hội nghị Trương Vân Phong đã giao nhiệm vụ thanh tẩy cho các phân cục lập tức triển khai hành động, đồng thời yêu cầu tất cả phân cục phải chấm dứt hành động thanh tẩy vào trước khi trời sáng.

Sau khi đã giao xong nhiệm vụ cho các phân cục, Trương Vân Phong cũng giao ra danh sách gián điệp, cùng thời gian Đảo Bổn Nhất Lang báo cáo về Nhật Bổn, Quốc An Cục cũng đã triển khai hành động sét đánh. Ngay lúc gián điệp Nhật Bổn còn chưa kịp rút lui…các thành viên gián điệp của Liễu Sanh gia tộc chỉ có những người không còn ở trong quốc nội Trung Quốc là có thể chạy trốn, ngay cả Tiểu Đảo Nhất Lang đang ở ngay tổng bộ tại Thượng Hải cũng bị bắt, hành động thanh tẩy sét đánh lần này đã làm cho toàn bộ mạng lưới gián điệp của Liễu Sanh gia tộc tại Trung Quốc hoàn toàn bị hủy diệt.

Sau đó khi Liễu Sanh Nghiễm Bổn nghe được tin tức thì tức hận đến cắn răng thề nhất định phải trả thù Long Tổ Trung Quốc bằng mọi giá.

Hành động lần này là hành động bí mật không công khai nên sau khi hoàn thành cũng không hề công bố kết quả, chính phủ Nhật Bổn cũng không biết, vì vậy chuyện này chỉ có những người trong cuộc của song phương là hiểu rõ, còn những người khác hoàn toàn không biết vừa có một cuộc chiến gián điệp.

Trầm Linh đang đi qua đi lại công viên ở Thượng Hải chờ đợi. Hai đồng đội của nàng cuối cùng cũng đã tỉnh lại. Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân sau khi tỉnh thì lập tức cảm giác được công lực của bản thân gia tăng hơn mười lần thì không khỏi sửng sốt, bọn họ vẫn nhớ khi bị bốn nhẫn giả vây đánh té xuống đất thì sau đó cái gì cũng không còn biết nữa, chỉ nhớ trong cơn mê mê hồ hồ đột nhiên có một luồng công lực cường đại đã chữa nội thương cho mình, vậy mà cỗ nội lực đó cũng vẫn còn lại trong cơ thể, sau đó bọn họ dựa theo phương thức vận công của mình dung hợp cỗ nội lực kỳ dị này để lưu lại sử dụng. Không nghĩ tới là họ chỉ mới hấp thu được hai phần trong cỗ nội lực đó mà công lực đã gia tăng hơn mười lần. Thật không biết người đã đem công lực truyền cho họ có bao nhiêu lợi hại.

Trầm Linh thấy bọn họ đã tỉnh lại thì nói: " Các người đúng là gặp họa được phúc, chẳng những bây giờ giữ được mạng mà công lực còn đề cao nhiều như vậy. Còn tôi thì không được gì, không biết công lực của hai người bây giờ cao bao nhiêu, hai người thử xem sao.."

Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân còn đang buồn bực rốt cuộc là ai truyền công lực cho bọn họ làm cho họ tăng cao như vậy, bây giờ nghe Trầm Linh nói vậy liền nghĩ thầm: để hỏi Trầm Linh sau cũng được, nhìn nàng thản nhiên như vậy chắc là cũng biết nhiều việc xảy ra. Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân cũng muốn thử xem bây giờ công lực của mình đã tăng lên trình độ gì, vì vậy hai người quay về một tảng đá lớn toàn lực đánh ra " Bình" một tiếng, tảng đá lớn kia đã vỡ vụn, điều này chẳng những làm Trầm Linh thất kinh ngay cả bọn họ cũng ngây người. Không ngờ tảng đá lớn vậy mà cũng bị họ đánh thành nát bấy, nếu là trước kia chuyện này dù tưởng tượng họ cũng không dám nghĩ tới, nhưng hôm nay bọn họ lại làm được, hơn nữa cỗ nội lực trên người họ còn chưa được hấp thu hoàn toàn, nếu hấp thu được hết thì không biết sẽ đạt tới cảnh giới nào, cho dù công lực bây giờ của họ so với các trưởng bối của họ cũng đã cao hơn không biết bao nhiêu mà nói.

Trầm Linh cũng chỉ ngây người một chút, dù sao nàng cũng đã từng nhìn thấy người lợi hại hơn thế nảy rất nhiều, công lực này của Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân so với người kia cũng như trẻ con so với người lớn, bất quá nàng nhìn thấy công lực của hai người được đề cao đến trình độ như vậy mà cảm thấy giật mình mà thôi. Nàng không nghĩ tới Lưu Vũ Phi chẳng những có thể cứu người đã chết sống lại còn có khả năng gia tăng công lực cho họ nhiều tới như vậy, bây giờ nàng đã cảm thấy hối hận, tối hôm qua mình đã có cơ hội tốt như vậy mà cũng không biết nắm bắt, nếu mình thông minh một chút không phải bây giờ mình cũng đã trở thành một cao thủ rồi sao?

Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân rất muốn biết sau khi họ hôn mê đã xảy ra chuyện gì, mấy người nhẫn giả như thế nào, còn danh sách thì có an toàn đưa đến Quốc An Cục hay không.

Trầm Linh nhìn vẻ mặt của họ thì biết ngay họ đang suy nghĩ gì, bèn nói cho họ nghe chuyện đã phát sinh. Cả hai nghe xong đều chắt chắt lưỡi, nếu không phải công lực của họ bây giờ đã mạnh thêm thì họ đã chắc

chắn Trầm Linh chỉ bịa chuyện lừa họ mà thôi.

Trên đường trở về cả ba vẫn còn thảo luận chuyện người đã cứu bọn họ là ai.

Chuyện Lưu Vũ Phi đã cứu bọn họ đã trôi qua ba ngày. Không thấy chính phủ công bố lần hành động thanh tẩy này hắn liền hiểu ra đây chỉ là hành động âm thầm mà thôi. Quốc gia cũng không có công bố, vốn hắn cũng muốn biết lần này có thể bắt được bao nhiêu gián điệp Nhật Bổn, hôm nay hắn lại biến thành người ba mươi tuổi hôm trước, bởi vì hắn muốn đến bệnh viện xem thử những người bị bệnh nan y đã uống thuốc xong thì kết quả thế nào, thuận tiện xem bản báo cáo để coi thuốc có hữu hiệu hay không.

Sau khi hắn đến bệnh viện quyết định trước tiên đi tìm Lý Hưởng, khi tới phòng bệnh của hắn thì đã không thấy ai. Hắn không thể làm gì khác hơn là hỏi một vị hộ sĩ biết được Lý Hưởng đã chuyển tới phòng bệnh bình thường để nằm, hắn liền hiểu ngay vậy là nước thuốc đã hữu hiệu, nếu không Lý Hưởng sẽ không có khả năng được chuyển xuống phòng bệnh bình thường. Cũng không biết những bệnh nhân khác bây giờ thế nào, khi đi tới phòng bệnh bình thường hắn nhìn thấy Lý Hưởng đang vui đùa với một tiểu hài, nhìn thấy vẻ mặt vàng vọt hôm trước của hắn đã biến thành người bình thường khỏe mạnh, đúng là hoàn toàn khác biệt.

Lưu Vũ Phi đi vào phòng nhìn Lý Hưởng, cao giọng nói: " Lý huynh, xem bộ dáng anh bây giờ đã tốt lắm rồi a, chúc mừng anh, đây là con anh đó sao?"

Lý Hưởng nghe Lưu Vũ Phi nói chuyện cao hứng nói: " Lưu huynh đệ, chào anh, lần này tôi có thể được thế này toàn là do anh ban cho ! Nếu không có anh tôi sống chẳng bằng chết a ! Anh chính là đại ân nhân của gia đình chúng tôi, bây giờ chúng tôi thật không biết phải làm sao để cảm ơn anh đây ! Bởi vì tôi không có nói với bác sĩ đã uống thuốc của anh, đợi đến ngày thứ hai thì bác sĩ đã phát hiện tế bào ung thư của tôi đã không khác gì người bình thường, ban đầu bác sĩ còn nghĩ rằng đã kiểm tra sai, sau đó kiểm tra thêm vài lần mới khẳng định tôi không có việc gì nữa.."

Thật ra bệnh viện đối với việc này cũng cảm thấy kỳ quái, không chỉ xảy ra trên một mình Lý Hưởng, mà trên cả hai mươi người vốn đã được chẩn đoán là bệnh nan y không thể cứu được. Trong bệnh viện các bệnh nhân đều biết việc đó, họ yêu cầu bệnh viện đã cho những người lành bệnh uống thuốc gì họ cũng muốn uống thuốc đó, nhưng khổ nỗi nếu bệnh viện có loại thuốc đó thì đã sớm công bố từ lâu, bệnh viện cũng vì việc này mà tìm kiếm nguyên nhân không thôi. Trong lúc tra xét thì phát hiện chỉ là những người bị bệnh nan y, bởi vì Lưu Vũ Phi đã có hiệp định bí mật với họ cho nên những người này đều nói là không biết nguyên nhân.

Ở bệnh viện tra xét vô số lần cũng không có kết quả nên đã xếp chuyện này thành chuyện tuyệt mật cất vào trong kho.

Lưu Vũ Phi xem xét bệnh án của Lý Hưởng, sau đó trò chuyện cùng hắn mới biết được một chút tình huống, nguyên lai Lý Hưởng là một tổng kinh lý của một xí nghiệp, bởi vì năm ngoái kiểm tra thân thể thì phát hiện bị mắc bệnh ung thư, sau đó bởi vì ngã bệnh cũng không thể tiếp tục đảm nhiệm vị trí, cuối cùng bị đuổi việc, mà vì chữa bệnh hắn cũng đã dùng hết số tiền dành dụm, ngay cả nhà cũng bán luôn, vợ con hiện tại cũng đang ở nhà mẹ vợ.

Lưu Vũ Phi nói với Lý Hưởng mình muốn mở một xí nghiệp chế luyện dược phẩm, sau này chuyên môn sản xuất ra loại thuốc này, nhưng hắn lại không hiểu cách quản lý công ty, muốn mời Lý Hưởng nhận chức tổng kinh lý giúp hắn quản lý tất cả sự vụ của công ty. Tuy nói bây giờ công ty còn chưa có, nhưng những điều kiện mở công ty như tiền bạc thì hắn còn có cả hàng triệu Mỹ kim, mà nước thuốc luyện chế còn có bao nhiêu là dược tài của Côn Lôn đã có sẵn. Đến lúc đó chỉ cần hắn bỏ thời gian hai tháng là có thể luyện chế ra ngay. Lý Hưởng chỉ cần lo thủ tục mở công ty là có thể lập tức sản xuất.

Lý Hưởng vừa cảm kích ân cứu mạng của hắn vừa tin tưởng vào sự thần kỳ của loại thuốc này vì tự thân trải qua nên càng tin tưởng trăm lần, liền hứa hẹn nhất định sẽ làm công ty thật phát triển, sẽ làm cho công ty kiếm được lợi nhuận lớn nhất.

Nhưng khi Lưu Vũ Phi nói với hắn càng làm hắn thêm khâm phục: " Lý huynh, tôi mở công ty này không phải vì kiếm tiền, chúng ta sản xuất dược thủy không phải để bán cho các bệnh viện mà chỉ muốn phát ra ở những khu bệnh viện dành cho dân nghèo, hơn nữa tiền viện phí chúng ta miễn hết, chỉ lấy tiền mua

thuốc nhưng chỉ lấy đúng giá của nó mà thôi, còn đối với những bình dân quá nghèo thì hoàn toàn miễn phí hết. Lý đại ca, anh cũng từng là người bệnh, đã biết rõ bệnh viện bây giờ đen tối thế nào, ngày nay những bình dân nghèo khổ vốn không cách nào trị được hết bệnh nữa a ! Những người nghèo thì bệnh nhẹ cũng dần thành bệnh nặng, đợi đến khi nào không chịu được nữa mới chịu đến bệnh viện. Mà đến lúc đó thường thường đã đến thời kỳ cuối, tình huống này thường thì những người nông dân ở vùng núi và những khu nghèo khổ không phát triển là phổ biến."

Lý Hưởng nghe xong cũng cảm thấy hiểu được sâu sắc, như là hắn, hắn vốn cũng là người có tiền, vậy mà chỉ một năm ngã bệnh ngắn ngủi là đã dùng hết số tiền dành dụm và ngay cả vợ con cũng phải bán nhà về nhà mẹ ở.

Như hắn vậy mà cũng phải rơi vào hoàn cảnh như thế, huống chi là những người nông dân vùng núi.

Lưu Vũ Phi nói: " Bệnh viện sẽ nhận những nông dân vùng núi và những công nhân nghèo khổ cùng với những nhân viên nghèo tại thành thị, chờ khi chúng ta mở công ty, lợi nhuận khi sản xuất dược thủy sẽ bù đắp phí tổn, còn nữa, anh có thể tìm thêm những chuyên gia y sinh trong cả nước, trước hết nói cho họ biết ý nghĩa của bệnh viện chúng ta, nếu bọn họ còn chưa động tâm thì nói với họ tiền lương của họ chúng ta sẽ trả gấp hai lần, lập tức làm hợp đồng với họ ngay, nếu họ không tin thì mình sẽ trả lương cho họ trước."

Lý Hưởng nghe xong kinh hãi: " Việc này phải cần bao nhiêu tiền a !"

Lưu Vũ Phi nói: " Tiền thì anh không cần lo lắng, anh cứ cho tôi số tài khoản tôi sẽ lập tức chuyển cho anh, công ty chúng ta sẽ nhận những nhân viên nghèo khổ và những công chức lương thấp, dược thủy của công ty chúng ta sẽ được sản xuất thành dạng nước, cho nên anh nhớ mua loại máy móc sản xuất dạng này, còn phải làm thêm bốn nơi chứa nước, sau này trong bốn nơi chúng ta tiêu độc thành nước trong, còn dược tài tôi sẽ phối chế rồi bỏ vào."

Cuối cùng Lưu Vũ Phi dặn Lý Hưởng là khi sản phẩm còn chưa ra đời thì không được làm rùm beng chuyện này, miễn cho việc có người bất lợi với hắn, dù sao khi công ty dược phẩm này ra đời nhất định sẽ gây oanh động toàn thế giới, Lưu Vũ Phi không thể không đề phòng.

Lưu Vũ Phi để cho Lý Hưởng nhìn thấy gương mặt thật của hắn, nói ra tên thật cho hắn nghe, chuyện này quả thật đã làm cho hắn hoảng sợ, cuối cùng Lưu Vũ Phi giải thích cho hắn nghe đây là tuyệt học gia truyền. Lý Hưởng vô cùng thán phục không ngờ trên đời này lại còn có võ công thần kỳ như thế.

Lưu Vũ Phi cáo từ Lý Hưởng rồi đi vòng qua những bệnh nhân từng uống dược thủy, sau khi kiểm tra xong các bản báo cáo thì cũng đã trải qua một đêm. Lưu Vũ Phi dặn dò bọn họ giữ bí mật rồi rời khỏi bệnh viện.

Hắn đi chuyển tiền sang tài khoản cho Lý Hưởng xong thì gọi điện thoại cho hắn nói hắn nếu rảnh thì đi kiểm tra một chút. Làm xong chuyện này thì hắn trở về nhà. Hắn lo lắng trên người bây giờ chỉ có một ngàn viên Tẩy Tủy Đan, xem ra vẫn còn không đủ, hắn định còn hai tháng nữa mới nhập học, hắn muốn đến Côn Lôn một chuyến luyện chế thêm Tẩy Tủy Đan, hắn biết rõ khi loại dược thủy này xuất hiện sẽ làm cho những người có ý đồ quan tâm đến, mà những người này chắc chắn không thuộc những tổ chức bình thường, đến lúc đó sự an toàn của gia đình hắn cũng phải cẩn thận, xem ra hắn còn phải huấn luyện thành lập một công ty vệ sĩ, nhưng phải đi đâu mà tìm những người này đây !

Lưu Vũ Phi nghĩ đến đau đầu, hắn tính toán thời gian cho đến khi công ty thành lập còn phải thông qua Bộ Vệ Sinh kiểm tra khẳng định còn cần ba, bốn tháng, nếu mình bỏ ra hai tháng thời gian để luyện thuốc, thì mình còn có hơn một tháng thời gian để huấn luyện công ty vệ sĩ. Mà hai tháng ở trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ cũng đã biết bao nhiêu năm, vậy thì cũng đã quá đủ.

6. Chương 6

Lưu Vũ Phi nhìn thấy cha mẹ còn đang nhập định trong nhà, cũng liền thuấn di trở về Côn Lôn, thông qua Khốn Tiên Trận vào Côn Lôn Tiên Cảnh. Thần thú bên trong tiên cảnh nhìn thấy Lưu Vũ Phi đã trở lại, đều tụ tập lại chào hỏi hắn và hỏi sự việc ở thế giới bên ngoài. Lưu Vũ Phi cũng không có gì để kể cho họ nghe, chỉ nói với họ mọi việc đều tốt cả. Hắn nói lần này hắn quay lại là muốn luyện đan, bọn họ cùng với hắn cũng giống như bằng hữu nên chẳng có gì phải giấu diếm. Sau đó hắn đi vào phòng luyện đan, dược

tài ở nơi này chất cao chẳng khác gì ngọn núi. Lưu Vũ Phi phải lựa dược tài đặt bên cạnh lò luyện đan rồi dựa theo phương pháp luyện chế đan dược bắt đầu tiến hành luyện chế.

Nói về Trầm Linh, Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh, tuy lần này bọn họ đi trộm danh sách gián điệp bị tổn thất vài thành viên Long Tổ, nhưng cuối cùng nhờ Lưu Vũ Phi hỗ trợ nên đã lấy được danh sách, mà Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân hai người đều gặp họa được phúc, công lực đề cao có thể nói đã trở thành đệ nhất cao thủ của Long Tổ. Khi trở về Bắc Kinh, Trầm Linh mang theo Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh, gặp Long Tổ tổ trưởng Long Ba cùng với Quốc An Tổng Cục cục trưởng Trương Vân Phong báo cáo lần hành động vừa qua cùng với những tổn thất.

Long Tổ Trung Quốc do các đệ tử của các đại thế gia tham gia tạo thành, có tiểu đội, mỗi đội là phân thành hai tiểu tổ, bọn họ cũng là bộ đội bí mật của Trung Quốc, bọn họ chỉ nhận nhiệm vụ mà đặc công cũng không cách nào hoàn thành thì mới nhận lãnh, tuy nói bọn họ không phải là cao thủ chính thức của những thế gia võ thuật, bởi vì những người tham gia vào Long Tổ đều phải là người còn trẻ, hơn nữa mỗi thành viên Long Tổ đều xuất thân từ các thế gia xa xưa, trong đó nổi danh chính là bát đại thế gia.

Long Ba và Trương Vân Phong nghe xong báo cáo của Trầm Linh, cũng vì lần này Long Tổ mất đi bốn thành viên mà tỏ vẻ đau lòng. Dù sao bây giờ muốn bồi dưỡng một cao thủ võ thuật cũng không dễ dàng. Cuối cùng Trầm Linh nói với Long Ba và Trương Vân Phong: " Nếu không phải lần này xuất hiện một người tuổi trẻ thì hành động rất có thể đã hoàn toàn thất bại, hơn nữa tiểu tổ của tôi cũng hoàn toàn bị tiêu diệt. Còn nói công lực của Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân có thể nói đã là cao nhất trong Long Tổ chúng ta, dù cho là trưởng bối trong gia tộc của họ cũng không thể so sánh…"

Long Ba cắt lời: " Tiểu Trầm con nói có quá không ! Công lực của bọn họ làm sao mà trở thành người cao nhất của Long Tổ chúng ta được? Ta vẫn nhớ công lực của họ vốn chỉ bình thường thôi a, nếu thật như con nói bọn họ cao như vậy thế sao ở Thượng Hải lại phải tổn thất nhiều người như vậy."

Trầm Linh nói: " Tổ trưởng đừng gấp a ! Con còn chưa nói xong mà ! Công lực của bọn họ sở dĩ biến thành cao cường như vậy chính là có liên quan tới người tuổi trẻ mà con nói.."

Tiếp theo Trầm Linh kể lại biểu hiện của Lưu Vũ Phi về công lực kinh người và phương thức công kích còn có chuyện ứng cứu cho Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân, vì vậy công lực của bọn họ mới có thể tăng lên hơn mười lần, cuối cùng rồi lại thần bí rời đi.

Trầm Linh cười nói với Long Ba: " Tổ trưởng không tin lời con nói có thể đi thử họ một chút để biết con không có nói dối với mọi người, theo lời bọn họ nói bây giờ trong cơ thể họ còn có một bộ phận lực lượng còn chưa hấp thu được hết nếu không bây giờ công lực đã trở thành người cao nhất trong tất cả các thế gia rồi.."

Hiển nhiên Trương Vân Phong vẫn không tin lời Trầm Linh đã nói, dù sao biểu hiện của Lưu Vũ Phi lúc ấy không phải là biểu hiện của người làm ra được, vì vậy nói: " Tiểu Trầm, không phải chú không tin con, nhưng những gì con nói cũng quá hoang đường, nếu thật sự có người như con nói thì hắn ta đã không còn là người nữa mà là thần tiên trong truyền thuyết, con nói bây giờ trên thế gian nay mà vẫn còn thần tiên được sao?"

Trầm Linh lắc đầu cười khổ, nàng cũng biết lời nàng nói bây giờ thật rất khó làm cho người ta tin tưởng. Nhưng vì nàng biết tất cả đều là sự thật cho nên nàng cũng cố gắng giải thích với Trương Vân Phong.

Long Ba không nói gì chỉ cúi đầu trầm tư, một lát sau hắn mới ngẩng đầu nói: " Trương cục trưởng, tiểu Trầm, bây giờ không cần nói thêm gì nữa, hãy để ta đi xem Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh trước đã, rồi ta sẽ nói cho các ngươi biết một chuyện mà các người chưa biết.."

Nói xong hắn đi ra ngoài xem Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh, chỉ để cho Trương Vân Phong và Trầm Linh ngồi lại với sự khó hiểu trong lòng, bọn họ đều đang suy nghĩ Long Ba sẽ nói cho bọn họ nghe chuyện gì.

Hai mươi phút sau Long Ba quay trở lại, dẫn theo những đội trưởng của Long Tổ, những đội trưởng này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ nhận được điện thoại của Long Ba gọi bọn họ lập tức trở về tổng bộ có chuyện cần tuyên bố.

Trong phòng hội nghị Long Ba nhìn thấy mọi người đều đã đến đông đủ, bắt đầu kể lại chuyện Trầm Linh đã nói về người thần bí kia, vừa nghe thì cả phòng hội nghị liền trở nên náo nhiệt, tất cả các đội trưởng đều không tin chuyện Trầm Linh nói về Lưu Vũ Phi có vẻ thần bí như vậy, bọn họ cho rằng Lưu Vũ Phi có thể cao cường hơn bọn họ một chút nhưng không có thần kỳ như Trầm Linh đã nói.

Trương Vân Phong nhìn thấy họ thảo luận ồn ào một lát thì mở miệng nói: " Các vị, ta cũng có nghe tiểu Trầm nói qua chuyện này và ta cũng không tin, ta nghĩ nếu Long tổ trưởng gọi mọi người đến tất nhiên sẽ có đạo lý của ông ta, trước hết chúng ta hãy nghe xem ông ấy nói gì đã."

Nghe Trương Vân Phong nói vậy mọi người liền im lặng nhìn Long Ba. Long Ba nói: " Vừa rồi ta đi thử công lực của Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh, có thể nói công lực của bọn họ bây giờ nói thật ra dù cho cả phòng hội nghị chúng ta cùng liên thủ cũng không phải là đối thủ của bọn họ, còn có những tấm ảnh là ta vừa nhờ phân cục ở Thượng Hải cung cấp cho, bây giờ các vị hãy xem trước rồi hãy nói !"

Làm đội trưởng của Long Tổ sau khi nhìn nhìn thấy những tấm ảnh thì tất cả đều trầm mặc không lên tiếng, chỉ có một đội trưởng của Lý gia nhỏ giọng hỏi: " Trầm đội trưởng, lúc ấy cô thật sự không có nhìn thấy hắn làm sao mà ra tay hay sao? Cô nói có phải trước đó hắn đã đặt thuốc nổ ở một nơi nào đó hoặc là hắn dùng loại hỏa khí có uy lực cường đại mà đúng lúc cô không thể phát hiện ra?"

Trầm Linh dùng ánh mắt ý bảo hắn là kẻ ngu ngốc liếc hắn một cái mới nói: " Điều này không có khả năng, trước tiên nói về thuốc nổ, chẳng lẽ hắn có thể tính toán trước được chúng ta sẽ ở đâu đánh nhau với người Nhật Bổn hay sao? Còn có việc theo như anh nói tôi không nhìn thấy hắn sử dụng hỏa khí, vậy anh nói đi, nếu có người sử dụng hỏa khí trước mặt anh mà anh còn không nhìn thấy ư? Còn nói mấy người nhẫn giả đó lúc ấy tất cả đều ẩn thân, căn cứ công lực khi họ giết những thành viên của chúng ta, rất có thể chính là những Thượng Nhẫn trong lúc ẩn thân có thể tiến hành công kích, khi bọn họ ẩn thân thì ta sẽ không thể nào tìm được vị trí của họ, có khả năng tìm được chỗ ẩn thân của họ thì tôi nghĩ ngoại trừ tổ trưởng thì những người khác đều không có khả năng đó, tôi nói thêm một lần nữa, người thần bí kia chỉ dùng tay xuất ra vài thủ ấn giữa không khí thì bốn nhẫn giả ngay cả đi lại cũng không thể mà phải lập tức hiện thân ngay tức khắc…"

Đội trưởng Long Tổ nọ nghe Trầm Linh nói như vậy thì cũng không còn gì để nói, chỉ là ngơ ngác nhìn Long Ba. Lúc này Long Ba mới nói: " Đầu tiên ta có thể xác nhận bốn nhẫn giả ẩn thân đó chính là Thượng Nhẫn, căn cứ theo tình báo ở cả Nhật Bổn chỉ có một số ít Thượng Nhẫn, chỉ có ba gia tộc xa xưa của họ mới có được những đặc nhẫn Thượng Nhẫn tồn tại, còn việc này ta cần phải nói cho mọi người nghe một chút, ta từng nghe ông nội của ta có nói qua một chuyện, khi ông của ta còn nhỏ từng lên núi hái thuốc thì bất hạnh rơi vào một sơn cốc, lúc đó ông bị gãy chân, đang lúc sợ hãi gấp gáp thì trên bầu trời bay tới một vị đạo sĩ mặc đạo y, cũng không phải nói hắn có thể bay được mà là dưới chân hắn có một thanh tiểu kiếm đang nâng hắn bay, nhưng khi đạo sĩ nọ đáp xuống đất thì không còn nhìn thấy thanh tiểu kiếm đó nữa. Ông nội của ta nói vị đạo sĩ đó phi hành với tốc độ còn nhanh hơn cả máy bay của chúng ta bây giờ gấp mười lần, đạo sĩ kia chữa xong chân gãy cho ông nội của ta xong thì nói, hắn là một người tu chân vốn không muốn xuất hiện trước mặt người thế tục, lần này vô ý chứng kiến ông nội của ta gặp nạn, hơn nữa lúc đó trong sơn cốc cũng không có người khác, nếu hắn không cứu ông nội của ta thì ông ấy nhất định sẽ chết, nếu sau này thượng thiên biết được hắn thấy chết mà không cứu thì sẽ bị trừng phạt, đến lúc đó nhất định sẽ có thiên kiếp, cuối cùng hắn nói với ông nội của ta đã gặp tức là có duyên, nếu sư môn không cho phép bọn họ thật không dám tùy tiện thu đệ tử, cuối cùng hắn dạy cho ông nội của ta một ít tâm pháp bên ngoài của môn phái họ, nói rằng để cho ông nội của ta mạnh khỏe tráng kiện, tâm pháp bây giờ ta luyện chính là Hư Vô tâm pháp, ông nội ta nói lúc đó đường lên núi đã bị một tảng đá lớn ngăn cản, đạo nhân kia cũng lấy tay làm ra mấy thủ ấn mà người ta không hiểu, sau đó vung tay lên thì tảng đá đã bị đánh nát bấy, căn cứ ông nội ta đã hình dung đạo sĩ kia dùng thủ ấn cũng giống như tiểu Trầm đã nói về người thần bí kia thì rất giống, ta hoài nghi người tuổi trẻ mà tiểu Trầm đã nói cũng chính là người tu chân.."

Trương Vân Phong nói: " Nếu thật có chuyện như Long tổ trưởng đã nói thì chúng ta không thể nào có được tin tức của bọn họ ! Nếu bọn họ đều có những thực lực lợi hại như thế sao họ lại không giúp chính phủ chúng ta làm việc chứ? Còn nói chúng ta làm thế nào mới có thể tìm được bọn họ?"

Long Ba nói: " Về phần có những người như vậy hay không thì ta khẳng định là có, nhưng chỉ vì chỗ ở của họ chúng ta không biết được thôi, những người như họ sẽ không vì một ai hoặc một tổ chức nào mà làm

việc, cục trưởng, cho dù chúng ta tìm được họ thì chúng ta lại có thể làm gì họ nào? Nếu làm gì đó không tốt chọc giận họ, chúng ta thật sự không cách nào gánh chịu hậu quả đâu, ta nghĩ nếu muốn tìm họ chỉ đành âm thầm mà tìm thôi."

Trương Vân Phong suy nghĩ rồi nói: " Bất kể thế nào chúng ta nhất định phải tìm kiếm những người này, nhất là người tuổi trẻ đã xuất hiện tại Thượng Hải, mà tiểu Trầm là người duy nhất từng nhìn thấy hắn, cho nên cô hãy tả lại tướng mạo của hắn rồi phát động đặc công cả nước truy tìm, nhưng nhất định phải căn dặn không thể dùng vũ lực với hắn, nhất định phải dùng lễ mời hắn đừng chọc giận hắn sẽ không cách nào gánh chịu hậu quả đâu."

Thành viên gián điệp của Liễu Sanh gia tộc Nhật Bổn đã bị thanh tẩy, họ đang muốn tiếp tục phái gián điệp mới đến Trung Quốc, nhưng điều làm cho bọn họ không nghĩ tới chính là trung ương đã phát động nhân viên tình báo cả nước đi tìm Lưu Vũ Phi, trong lúc nhất thời thế giới gián điệp các nước đều bị hành động của Quốc An Cục lần này làm cho hồ đồ, bọn họ không biết hành động lần này của Quốc An Cục là nhắm vào quốc gia hoặc tổ chức nào, trong lúc nhất thời các quốc gia đều triệt hồi những thành viên gián điệp chủ yếu của mình, miễn cho việc rơi vào trong tay của Quốc An Cục.

Mà Liễu Sanh gia tộc của Nhật Bổn vì lần hành động này của Quốc An Cục nên phải lui sự trả thù, đồng thời gọi cả mạng lưới gián điệp của Cung Bổn gia tộc và Vũ Điền gia tộc trở về nước, chờ đợi lần hành động này của Trung Quốc kết thúc mới bố trí trở lại.

Lưu Vũ Phi không biết Quốc An Cục vì tìm kiếm hắn đã làm cho những gián điệp của các nước hoảng sợ quay trở về nước, nếu biết chắc chắn hắn sẽ cười ha ha không dứt. Sau hai tháng Quốc An Cục tìm kiếm Lưu Vũ Phi cũng không hề có chút tin tức nên cuối cùng chỉ giao cho các phân cục chú ý đến người này là được.

Lưu Vũ Phi luyện đan dược suốt hai tháng ở Côn Lôn, quên mất thời gian cũng đã sắp đến ngày khai giảng, Lưu Vũ Phi từ trong phòng luyện đan đi ra, trong hai tháng này hắn đã luyện ra hai mươi vạn viên Tẩy Tủy Đan, Lưu Vũ Phi nghĩ thầm bây giờ có nhiều đan dược như vậy cũng đủ để cho công ty sản xuất ra dược thủy trong suốt hai mươi năm.

Lưu Vũ Phi từ biệt đám thần thú ở Côn Lôn trở về nhà, lúc này cha mẹ của hắn từ nhập định cũng đã tỉnh lại, bọn họ nhìn thấy Lưu Vũ Phi cũng liền biết đã xảy ra chuyện gì, tỉnh lại cũng không hề sợ hãi, chỉ cảm thán con mình dạy cho công pháp thật sự là quá thần kỳ.

Lưu Vũ Phi trở về nhà nhìn thấy cha mẹ chẳng những biến trẻ lại hơn nữa họ cũng đã tu tới Linh Quang kỳ, không còn nhìn thấy vẻ già nua như trước, Lưu Vũ Phi cũng không nói nhiều lời, hắn lấy quần áo nói sẽ đi Bắc Kinh nhập học. Ông Lưu muốn tự mình đưa con đi Bắc Kinh nhưng hắn không cho, hắn nói mình đã lớn không còn là một đứa trẻ như xưa nữa.

Kỳ thật hắn không dám để cha mẹ đưa tiễn, cha mẹ hắn nếu biết hắn đến Bắc Kinh bằng cách nào còn không hoảng sợ đến phát bệnh hay sao, có một số việc bây giờ hắn còn chưa dám nói với cha mẹ.

Rời khỏi nhà, Lưu Vũ Phi tìm đến một nơi vắng vẻ thuấn di đến Bắc Kinh, bởi vì từ bây giờ cho đến ngày nhập học còn mười ngày, trước tiên hắn định tìm phòng trọ, vốn là học sinh từ xứ khác đến như hắn là có ký túc xá của trường nhưng ở như vậy hắn thấy rất bất tiện, nếu lỡ như có người thấy không phải xem hắn là quái vật sao?

Lưu Vũ Phi thuê một phòng cách trường học không xa, phòng không sang trọng nhưng nằm ở lầu tám, nhưng đối với hắn thì lầu một hay tám cũng chẳng có gì khác biệt. Ở mấy ngày kế tiếp, hắn đi khắp nơi tìm những đứa trẻ cô nhi được dưỡng nuôi trong những gia đình từ mười hai đến mười bốn tuổi, đương nhiên hắn không dùng gương mặt thật của mình, hắn cho mỗi gia đình năm mươi vạn, đã thành công thu dưỡng những cô nhi này. Bởi vì những cô nhi này đều không có họ, cuối cùng hắn đành để cho họ mang họ Lưu của mình, Lưu Vũ Phi cho họ ăn mỗi người một viên Tẩy Tủy Đan, rồi lại truyền vào trong đầu họ một bộ khẩu quyết tu chân, lại cho họ ăn một viên Tứ Phẩm Đan rồi đưa họ vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ. Trong thời gian này hắn cũng có đi Thượng Hải, hỏi Lý Hưởng công việc đã tiến triển tới đâu, Lý Hưởng đã nói với hắn, Lưu Vũ Phi đã đưa tiền bạc rất rộng rãi cho hắn, hắn đã đổi thành nhân dân tệ tổng cộng có hai mươi triệu, có thể nói là một đại công ty, về thủ tục thành lập công ty chính phủ cũng đã cho phép, trừ mấy nhân viên của các ngành trọng yếu, còn lại đều tuyển nhân viên hạ tầng, điều này càng làm cho

chính phủ cao hứng, hơn nữa đang tìm kiếm ở khắp các bệnh viện trong cả nước, bây giờ trừ việc chưa có sản phẩm để Bộ Vệ Sinh kiểm tra, còn những việc khác gần như đã hoàn thành..

Lưu Vũ Phi đưa cho Lý Hưởng một ít mẫu nước thuốc để Lý Hưởng đem đến Bộ Vệ Sinh kiểm tra. Đồng thời phân phó cho Lý Hưởng khi tuyển nhân viên thì nhất định phải thận trọng, ngàn vạn lần không thể tuyển lầm người vô dụng, xong xuôi hắn quay trở về Bắc Kinh bước lên con đường của một sinh viên.

Đầu tiên hắn đến báo danh, đóng tiền học phí, vì bên ngoài hắn đã thuê phòng nên nói với vị học giáo không cần cấp phòng ký túc xá cho hắn. Văn bằng đối với hắn cũng không có tác dụng gì nên hắn cũng không chú ý tìm kiếm ngành học chuyên môn, hắn chỉ chọn lựa ngành học xã hội công cộng. Sau khi trải qua mười ngày chuẩn bị, hắn bắt đầu cuộc sống của sinh viên.

Lưu Vũ Phi đến ngay lớp học của ngành quan hệ xã hội công cộng, toàn lớp chỉ có một trăm sinh viên, lớp học nằm ở cuối dãy chia làm hai phòng. Ngày đầu tiên hắn đi học bởi vì hắn có một vẻ ngoài rất bình thường cho nên cũng không làm cho người khác chú ý tới. Bất quá người ngồi cùng bàn với hắn lại đối xử với hắn rất nhiệt tình, người đó tên Ngũ Minh là người Giang Tô. Tuy Ngũ Minh là sinh viên mới nhưng hắn có mấy người bạn đồng hương cũng đã học tại Thanh Hoa trước. Hiện giờ hắn đang ở chung với mấy người đồng hương.

Sau đó Lưu Vũ Phi nghe kể về những chuyện phiếm khắp nơi cùng những nhân vật phong vân trong trường học, còn có cả cô nữ sinh viên năm nhất nào xinh đẹp tên gọi là gì. Từ khi Lưu Vũ Phi ngồi xuống hắn vẫn không ngừng nói, nào là từ mỹ nữ này đến giáo viên kia, ai là hoa khôi…

Ngũ Minh nhìn thấy Lưu Vũ Phi không có vẻ hứng thú nghe chuyện này bèn hỏi: " Uy ! Tôi nói cậu nghe nha dù sao cậu cũng là một người trẻ tuổi mà, sao tôi nói về chuyện này mà trông cậu chẳng có một chút hứng thú nào, đừng nói cậu không phải là nam nhân a…"

Lưu Vũ Phi cười mắng: " Cậu mới không phải là nam nhân đó, tôi chỉ là không có hứng thú với những mỹ nữ mà cậu nói thôi.."

Ngũ Minh vừa nghe hắn nói xong liền nhảy ra xa, nói: " Tiểu tử ngươi không phải là một tên đồng tính đó chứ, tôi đối với cậu không có hứng thú a…" Âm thanh của hắn khá cao nên đã đánh động đám bạn cùng lớp quay nhìn Lưu Vũ Phi, dù cho hắn đã đạt đến thần nhân cảnh giới cũng không thể tránh được ánh mắt này, mặt hắn đỏ bừng như cái mông khỉ, hắn không thể làm gì khác hơn là cao giọng mắng: " Tiểu tử ngươi nói lung tung cái gì, tôi chỉ là nói không có hứng thú với đám mỹ nữ mà cậu nói thôi, không biết cậu đã nói tôi thành cái dạng gì nữa."

Câu nói này chẳng những làm cho Ngũ Minh chạy ra càng xa hơn nữa những nam sinh phía trước cũng chạy ra xa, chỉ khoảng một phút sau không biết là ai cười trước, nhất thời cả một lớp học phát ra một trận cười to, tất cả đều cảm thấy người có can đảm thừa nhận mình bệnh đồng tính thế này khâm phục không thôi, Lưu Vũ Phi tự biết mình còn nói bậy thêm, hắn biết coi như xong rồi, từ ngày mai chắc chắn sẽ có tin đồn ra khắp trường. Tuy nói chuyện tình cảm đối với hắn bây giờ coi như vô ích, nhưng hắn cũng không thích người ta hiểu lầm mình là kẻ đồng tính luyến ái. Vì vậy hắn vội giải thích: " Các bạn, không nên hiểu lầm, tôi chỉ nói không thích mỹ nữ chứ không có nói không thích những người con gái bình thường khác, xin đừng hiểu lầm a."

Các sinh viên cùng lớp đều " a" lên một tiếng như đã hiểu nhưng ánh mắt mọi người nhìn hắn cũng không hề thay đổi. Lúc này đã đến giờ học, Ngũ Minh vừa chạy ra xa cũng đã quay trở lại chỗ ngồi, bất quá hắn cẩn thận nói với Lưu Vũ Phi: " Tôi biết sở thích của cậu, nhưng vạn lần câu không nên có chủ ý với tôi a !"

Lưu Vũ Phi nhìn tên bạn học mà chỉ ngày đầu tiên đã làm mình trở thành ngốc nghếch, có giải thích hắn cũng không tin, một thân thần lực cũng không có biện pháp, chỉ cắn răng nói với hắn: " Yên tâm đi ta đối với nam nhân cũng không có hứng thú, cậu làm cho tôi thảm như vậy tôi còn chưa tìm cậu tính sổ đã may rồi, cậu còn nói thêm gì nữa.."

Ngũ Minh nhìn chằm chằm hắn, nói: " Cậu nói thật hả? Nếu thật sự thì vừa rồi chỉ là sự hiểu lầm, nhưng ai biểu vừa rồi cậu nói chuyện không rõ ràng, cậu yên tâm đi chỉ cần cậu là người bình thường thì tôi sẽ giải thích dùm cậu thôi."

Lưu Vũ Phi nghe xong cười khổ nói: " Bây giờ còn có thể giải thích sao? Bỏ đi, càng giải thích càng làm cho người ta hiểu lầm, hy vọng sau này trước khi cậu nghe rõ người khác nói cái gì thì hãy phát biểu ý của cậu sau đi."

Ngũ Minh nghe xong cũng cảm thấy ngại ngùng bởi vì vừa rồi quả thật hắn chỉ mới nghe được có nửa câu, vì vậy gãi đầu nói: " Hôm nay tôi đãi cậu ăn trưa xem như xin lỗi vậy !"

Lưu Vũ Phi còn có thể nói gì bây giờ chỉ đành lắc đầu đáp ứng. Hắn vốn không cần ăn cơm, nhưng dù sao hắn vẫn đang ở trong thế tục nhân gian nên không thể sống cuộc sống quá khác biệt với người khác, cho nên một ngày ba bữa hắn vẫn phải ăn cơm.

Quả nhiên chỉ sau buổi cơm trưa thì đã có tin đồn Lưu Vũ Phi học tại lớp quan hệ xã hội công cộng bị đồng tính đã truyền khắp trường Thanh Hoa. Tuy nói không ai biết hình dáng của hắn nhưng nhắc đến tên hắn thì ai cũng biết cả. Bây giờ hắn đã hiểu, nhưng nếu chuyện phiền phức này không thể giải quyết thì hắn cũng không thèm suy nghĩ.

Nhưng chính Ngũ Minh lại cảm thấy ngần ngại vì sự hiểu lầm của mình mà làm cho mọi người nghĩ Lưu Vũ Phi là người đồng tính, khi hai người đi tới phòng ăn, đã đầy nghẹt người. Ngũ Minh vì tỏ ý xin lỗi, nhất định phải mời Lưu Vũ Phi ăn cơm bằng được.

7. Chương 7

Lưu Vũ Phi nhìn vào phòng ăn đầy nghẹt người thật lâu vẫn không tìm thấy một bàn trống nào. Mỗi bàn đều có ít nhất là bốn người. Lưu Vũ Phi dùng thần niệm tìm kiếm mới nhìn thấy có một bàn bên phải chỉ có một người ngồi. Lưu Vũ Phi nhìn vào nơi đó thì thấy đó là một cô gái, khi hắn nhìn vào cô gái chỉ cảm thấy có một loại cảm giác thân thiết, cũng không phải vì cô gái kia quá xinh đẹp. Mà chính vì ở cô gái này toát ra một loại khí chất của người miền núi, hơn nữa hiện tại Lưu Vũ Phi rất mẫn cảm với khí chất và khí tức của người khác. Lưu Vũ Phi cảm thấy có một chuyện rất lạ là không phải không có ai nhìn thấy bàn của nàng còn trống mà là dường như họ không muốn ngồi chung với nàng, thậm chí có người đi ngang qua bàn của nàng ngồi còn bịt lấy mũi vội vàng đi nhanh qua. Điều này làm cho hắn cảm thấy kỳ quái, tuy nói nàng cũng bình thường, những cũng không thể nói nàng có điều gì làm cho người ta hoảng sợ mà tránh né. Lúc này Ngũ Minh đã đem cơm tới, Lưu Vũ Phi nói với hắn: " Ngũ Minh, cậu nhìn chung quanh đã đầy người, chỉ có bên kia chỗ cô gái đó là còn chỗ trống, mình cùng qua bên đó ngồi chung đi !"

Ngũ Minh nhìn theo hướng tay chỉ của Lưu Vũ Phi, cuối cùng hắn nói: " Không phải đâu, cậu muốn chúng ta ngồi ở bàn đó vậy chắc cậu không biết vì sao không ai dám ngồi với cô ấy phải không?"

Lưu Vũ Phi hỏi: " Vì sao vậy, chẳng lẽ cô gái đó có gì rất lợi hại hay là có cái gì kỳ lạ sao mà làm cho mọi người không dám ngồi chung với cô ấy?"

Ngũ Minh giải thích: " Vậy thì không phải, nàng gọi là Tô Thiến cũng là một sinh viên mới, là một người đơn thuần còn rất thiện lương, nghe nói nàng thích giúp đỡ người khác, cho nên không dám ngồi chung với nàng không phải vì chuyện này, vì do nàng đem theo thức ăn làm từ trong nhà tới đây, nghe nói vào ngày đầu tiên nàng mở cơm ra đã làm những người bạn ngồi chung không chịu nổi mùi vị đó đều ói ra hết, nghe nói loại thức ăn này nhìn giống như là bùn đất nhão nhoẹt kỳ lạ nhìn vào làm người ta sợ hãi, cho nên mỗi khi nàng ăn cơm không ai dám ngồi chung, nghe tôi đi, chúng ta chờ một chút sẽ có bàn thôi..."

Lưu Vũ Phi đối với chuyện Tô Thiến ăn thứ gì cảm thấy rất là hứng thú, bởi vì hắn cũng là người miền núi nên thức ăn của người miền núi hắn đều biết, vì vậy hắn cũng không tin có loại thức ăn nào làm người ta cảm thấy sợ hãi như Ngũ Minh đã nói. Nghĩ vậy hắn kéo Ngũ Minh lại, nói: " Tôi quyết định cậu phải theo tôi qua đó ngồi xem như là xin lỗi, bằng không lát nữa cậu phải coi chừng tôi..."

Ngũ Minh vừa nghe đã cảm thấy hoảng sợ, nếu ngồi cùng Tô Thiến thì làm sao mà hắn ăn nổi, vì vậy vội vàng nói: " Cậu đừng có đùa vậy, nếu ngồi chung với cô ấy tôi còn có thể ăn được gì sao? Tôi van cậu chúng ta đợi thêm chút nữa có được không?"

Lưu Vũ Phi không thèm quan tâm lời hắn nói, cứ nhất định kéo hắn đến trước bàn của Tô Thiến, Lưu Vũ Phi mở miệng hỏi: " Vị bạn học này, tất cả các bàn đều đã đầy người, mà bạn ngồi chỉ có một mình, xin

hỏi chúng tôi có thể cùng ngồi chung được không?"

Tô Thiến vốn cũng đã cảm thấy buồn bực, từ mấy ngày hôm trước đã làm cho mấy người bạn cùng ngồi chung phải ói hết thức ăn ra, cho đến hôm nay cũng không ai dám ngồi cùng bàn với nàng nữa, mà nàng cũng không chịu nổi khi nàng ăn cơm lại bị người khác nhìn với ánh mắt kỳ lạ. Hôm nay không biết vì sao có một người đến xin ngồi chung với nàng, nàng tò mò ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện là một người bạn học nam có vẻ ngoài rất bình thường, nhưng đôi mắt của hắn rất sáng, vẻ mặt đang tươi cười nhìn nàng, nhìn hắn có một loại cảm giác rất thân thiết, Tô Thiến trả lời: " Nếu anh không sợ nhìn thấy thức ăn của tôi mà ăn cơm không nổi, vậy thì mời anh ngồi !"

Lưu Vũ Phi không khách khí liền ngồi xuống ngay. Còn Vũ Minh thật sự là không vui chút nào, hắn bị Lưu Vũ Phi kéo tay thật chặt có muốn chạy cũng không được không thể làm gì khác hơn là cắn răng ngồi xuống. Lưu Vũ Phi tò mò nhìn xem Tô Thiến ăn thứ gì mà có thể làm tất cả bạn học trong trường hoảng sợ đến nỗi không dám ngồi cùng bàn với nàng. Kết quả nhìn một chút thì hắn chợt hiểu ra, khó trách các bạn học không dám ngồi một chỗ với nàng, loại thức ăn này ở thành thị đúng là chưa từng được thấy qua bao giờ, nhìn thấy nó quả thật làm cho người ta chán ghét lẫn sợ hãi. Sinh viên trong trường này chỉ toàn là con cháu nhà giàu có, căn bản chưa từng trải nghiệm qua cuộc sống nghèo khó bình thường, cho nên mới cảm thấy ghê sợ với loại thức ăn của Tô Thiến. Nhưng cả Lưu Vũ Phi cũng cảm thấy như vậy hay sao? Không, đương nhiên là không. Nếu hắn không nhìn lầm thì loại thức ăn này chẳng những hắn đã từng ăn qua mà còn ăn rất nhiều năm, ngày trước món ăn này chính là thức ăn chính của gia đình hắn.

Để xác định một chút Lưu Vũ Phi hỏi Tô Thiến: " Bạn học, có phải loại thức ăn cô đang ăn là do gia đình nuôi dưỡng sau đó chế biến thành Tửu Tào có phải không?"

Vừa nghe hắn nói Tô Thiến cũng ngây người, nàng không nghĩ tới người bạn học nam trước mắt có vẻ thân thiện này chẳng những nhìn thấy nàng ăn Tửu Tào mà không chạy trốn, hơn nữa lại biết tên gọi của nó là gì. Nhất thời đối với Lưu Vũ Phi có vài phần hảo cảm, nói với hắn: " Đúng vậy, đây là Tửu Tào ! Bất quá tôi xem anh cũng không phải là người nghèo khó, không giống người ở miền núi a !"

Lưu Vũ Phi cười cười nói: " Tôi cũng là người miền núi, cũng từng ăn qua Tửu Tào, nhưng từ khi ông nội của tôi qua đời thì không còn ăn nữa, trước kia là ông nội của tôi làm cho chúng tôi ăn, bạn học, cô có thể cho tôi ăn thử một chút không?"

Tô Thiến nhìn thấy Lưu Vũ Phi cũng là người miền núi, cũng từng ăn Tửu Tào, bây giờ đối với chuyện hắn định ăn thử nàng lại tăng thêm vài phần hảo cảm với hắn. Tô Thiến không chút suy nghĩ liền đưa ra một phần cơm của nàng cho hắn, Ngũ Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn Lưu Vũ Phi đang ăn ngon lành, Lưu Vũ Phi vừa ăn vừa nhắm mắt hồi tưởng lại cảm giác ngày xưa, mùi vị thật là nồng nồng lại có chút vị chua(Tửu Tào đối với các vị có thể rất xa lạ nhưng tác giả cũng là ăn vật này từ thuở nhỏ cho đến lớn) . Tiếp đó bởi vì Lưu Vũ Phi không chút e ngại ăn hết phần Tửu Tào Tô Thiến chia cho, chỉ thoáng chốc quan hệ của hai người đã trở nên gần gũi.

Ngũ Minh vì không thể chịu được món thức ăn này nên đã lặng lẽ đi sang bàn bên. Lưu Vũ Phi thông qua câu chuyện đã biết được một chút tình huống của Tô Thiến. Tô Thiến đối với người bạn học nam dám ăn Tửu Tào cùng nàng đồng thời hắn cũng là người miền núi nên đối với hắn rất tín nhiệm, đem hết chuyện riêng của mình ra nói với hắn. Nguyên lai Tô Thiến đến từ Vân Nam ở một vùng núi xa xôi rất nghèo khó, cha nàng là một nông dân, mẹ nàng năm ấy bị lây Hấp Huyết Trùng, ở nhà không có tiền mua thuốc vì vậy năm năm sau mẹ nàng qua đời. Lúc nàng được mười hai tuổi cha nàng lấy vợ kế, tuy nói mẹ kế cũng không đối xử tệ với nàng, khi trong nhà lại có thêm một em trai và một em gái, gia đình vốn nghèo khó lại càng thêm cùng quẫn. Tô Thiến vừa chăm lo cho hai em vừa làm công việc trong nhà, may mắn là mẹ kế của nàng cũng không bắt nàng nghỉ học, mà chính nàng cũng biết một cô gái phải đi học thì cần biết bao nhiêu tiền học phí, vì vậy thành tích học tập của nàng cũng rất tốt, lại thêm có sự hỗ trợ từ chính quyền địa phương biết rõ tình hình nghèo khó của gia đình nàng nên học phí hoàn toàn được miễn, từ sơ trung, cao trung cho đến đại học Thanh Hoa đều được miễn, đối với danh tiếng về trường đại học ngay thủ đô này cũng là một đại sự của miền núi nơi đó, nghe nói chính quyền địa phương nơi đó vì vậy cũng hết lòng hỗ trợ đóng tiền học phí cho nàng, những người hàng xóm trong thôn cũng quyên góp lại mỗi người một ít, hơn nữa chi phí học đại học thành phố cũng thật quá cao nên trong nhà có gì đều bán hết, nếu không có chính phủ cung cấp thêm thì sợ rằng nàng không thể đến được nơi này để học tiếp.

Nhưng tiền trang trải cuộc sống trong những năm đại học gia đình nàng không thể cung cấp nổi, cho nên nàng đành mỗi ngày dùng Tửu Tào làm thức ăn mà thôi.

Lưu Vũ Phi nghe nàng nói xong thì rất cảm động, hắn cũng biết cuộc sống thật sự của nàng cũng không nhẹ nhàng như âm thanh lời nàng đang kể, đặc tính của người miền núi là phải trải qua gian khổ mới có thể lớn lên, bất kể có bao nhiêu khổ thì cũng phải nghĩ đến tương lai mà cố gắng vượt qua. Lưu Vũ Phi cũng nói với Tô Thiến chuyện của mình, chỉ không nói những chuyện người ngoài không thể biết mà thôi. Hắn nói với Tô Thiến: " Bạn học đại học phải còn tới bốn năm nữa mới tốt nghiệp, vậy trong thời gian đó bạn có ý định gì không? Tốt nghiệp xong thì có tính toán gì không?"

Tô Thiến tự tin nói: " Đầu tiên sẽ kiếm công việc để tự trang trải cuộc sống trước đã, có bao nhiêu tiền còn phải gởi về nhà đóng học phí cho em trai và em gái, sau khi tốt nghiệp sẽ cố gắng tìm một công việc thật tốt để tránh việc bị điều đi làm học giáo…"

Bởi vì nơi miền núi của nàng căn bản là không có trường học, trước kia chỗ nàng học chỉ là một miến đất trống, cơm nước xong Lưu Vũ Phi chia tay với Tô Thiến. Nhìn thấy thân thể Tô Thiến khi đứng thẳng lên, rất gầy ! Thật sự mà nói thân thể nàng chỉ có da bọc xương, chỉ một cơn gió thoảng qua là có thể thổi bay ! Lưu Vũ Phi nhìn nàng rời đi, nhìn thấy thân thể gầy ốm nhưng lại kiên cường và tự tin, thiện lương của nàng, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy một trận thương tiếc, một loại cảm giác yêu thương, chỉ muốn ôm nàng vào lòng bảo vệ che chở cho nàng. Ngày xưa chính vì sự tổn thương của Hạ Vũ Khiết mà trái tim hắn đã đóng cửa, nhưng không ngờ ngày hôm nay lại có chút rung động.

Lưu Vũ Phi và Tô Thiến chia tay thì hắn cũng trở về phòng học, Ngũ Minh nhìn hắn trở về liền nói: " Tôi thật sự là bội phục cậu, ngay cả loại thức ăn ghê tởm như vậy mà cậu cũng dám ăn, ngay cả nhìn tôi cũng không dám nhìn, nhưng nhìn thấy cậu và Tô Thiến nói chuyện rất hợp nhau a ! Có phải đã thích người ta rồi không, vì vậy mới dám ăn cái thứ đó…"

Lưu Vũ Phi cười mắng: " Tôi cũng không hiểu sao cậu nói kỳ vậy, nếu tôi thích cô ấy cũng sẽ không dùng cách này theo đuổi nàng. Thức ăn đó của nàng trước kia tôi đã từng ăn qua nhiều lần, còn một cô gái thiện lương như nàng hy vọng cậu không nên vì sự nghèo khó của nàng mà giễu cợt, cuộc sống khổ sở của nàng không phải là những người ngày ngày ăn sung mặc sướng như các cậu hiểu được đâu, nếu cậu là bằng hữu của tôi, hy vọng sau này không nghe cậu nói những lời này nữa…"

Ngũ Minh nghe xong cười trêu nói: " Không phải đâu, tôi xem hình như cậu có chút thích cô ấy rồi, uy ! Vũ Phi cậu nói đi, mặc dù chúng ta mới quen biết hôm nay, chỉ vì tôi vô ý làm cho cậu bị người ta chê cười, vậy mà cậu không trách đủ biết cậu là một người bạn rất tốt, sau này chúng ta lại ngồi cùng bàn, nếu nàng tốt được như cậu nói thì cứ yên tâm mà theo đuổi đi, tôi sẽ cố hết sức ủng hộ cậu !"

Lưu Vũ Phi cười cười nói: " Không có nhanh như vậy đâu, chúng tôi chỉ mới gặp nhau có một lần thôi. Lại nói tôi có thích cô ấy hay không cũng không biết, được rồi không nói nữa, sắp lên lớp rồi…"

Nói về Liễu Sanh gia tộc tại Nhật Bổn, bởi vì Quốc An Cục điều động nhân viên trong cả nước tìm kiếm Lưu Vũ Phi cho nên bọn họ đành phải lui lại kế hoạch trả thù Long Tổ. Khoảng vài tháng sau khi hành động của Quốc An Cục chấm dứt, Liễu Sanh Nghiễm Bổn nghe được tin tức liền lập tức tổ chức cao thủ gia tộc, dùng danh nghĩa sinh viên và những thương vụ làm ăn kiểm tra một lần rồi phái họ đến Trung Quốc với số lượng lớn, trong đó chẳng những có Danh Thượng Nhẫn, Danh Trung Nhẫn còn có từ nội đường điều đến cao thủ thần bí, trong số những người này còn có một đứa con thứ hai của hắn Liễu Sanh Thứ Lang, do hắn mang theo Danh Trung Nhẫn lợi dụng làm thương vụ trà trộn như những thương nhân bình thường tiến vào Trung Quốc. Danh Thượng Nhẫn lại dùng phương thức âm thầm lén lút đi vào Trung Quốc rồi đến Bắc Kinh ẩn trốn thật kỹ, cuối cùng là ba gã có thực lực rất cao dùng danh nghĩa sinh viên thi vào trường đại học Thanh Hoa học ngành Trung Văn.

Những ngày tiếp theo Lưu Vũ Phi đều đến phòng ăn cùng ăn cơm và nói chuyện phiếm với Tô Thiến, quan hệ hai người tiến triển rất nhanh, lúc đầy Tô Thiến không chịu cho Lưu Vũ Phi mua cơm cấp cho nàng, hắn lại nói là hắn muốn đổi Tửu Tào của nàng để ăn. Mỗi ngày vừa gặp nhau là hắn lại giật đi thức ăn của nàng sau đó lại đưa thức ăn của hắn đổi cho nàng. Bởi vì trừ bữa sáng hắn không thể giúp nàng mua thức ăn bên ngoài, bữa trưa và chiều đều là hắn mua hết. Bây giờ ngày nào Tô Thiến cũng được ăn đầy đủ nên cũng dần có chút da thịt, gương mặt hồng nhuận nhìn xinh đẹp ra rất nhiều. Bây giờ Lưu Vũ Phi đúng là

càng ngày càng thích Tô Thiến, không phải vì nàng ngày càng xinh đẹp mà vì qua những ngày tiếp xúc với nàng càng ngày hắn càng hiểu rõ nàng, khi đã hiểu thì cũng đã càng lúc càng thích nàng, Tô Thiến chẳng những ôn nhu thiện lương lại thuần chân ngây thơ, điều này càng làm cho Lưu Vũ Phi càng thích. Tô Thiến đối với Lưu Vũ Phi cũng là từ hảo cảm ban đầu cho đến bây giờ nàng phát hiện không muốn rời xa hắn, Lưu Vũ Phi đối với nàng chẳng những không chút chê bai mà còn rất quan tâm, nhất là khi hắn ôn nhu nhìn nàng thì trái tim nàng không tự chủ được mà rung động. Hắn nói rất ít nhưng lời nói lại rất ôn nhu khiến cho nàng ngày càng không muốn rời khỏi hắn. Nàng sợ rằng cứ gần gũi hắn thì càng bị cỗ khí chất xuất trần trên người hắn hấp dẫn, càng nhìn hắn thì càng không thể tự chủ mà đắm chìm trong đó. Nàng cũng mơ hồ nhận ra Lưu Vũ Phi cũng thích nàng, nhưng nàng nghe nói hắn là người đồng tính nên sợ rằng mình nhận lầm. Những ngày được ở chung với hắn nàng cảm nhận được sự hạnh phúc và vui sướng, lại sợ mình hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, mỗi ngày cứ thế trôi qua, nhiều khi nàng lại nhớ hắn nhưng khi gặp hắn lại chỉ im lặng nhìn vẻ mặt tươi cười của hắn.

Có một ngày nàng và hắn vừa ăn cơm xong quay trở về phòng học thì chợt nghe các sinh viên đang thảo luận chuyện gì đó, Lưu Vũ Phi thầm nghĩ, không biết đang xảy ra chuyện gì mà họ lại tranh luận sôi nổi như vậy. Tuy hắn cũng tò mò nhưng cũng không dùng thần lực thử nghe xem họ nói gì. Lúc này Ngũ Minh đang tiến đến, hắn vừa đến thì kích động kể lại cho Lưu Vũ Phi nghe chuyện đại sự vừa xảy ra. Nguyên lai mỗi sinh viên của một ngành đều là đối tượng tranh giành của các xã đoàn, các xã đoàn đều hướng tới các sinh viên để tuyên truyền những chỗ tốt của mình, kỳ vọng có nhiều sinh viên mới gia nhập xã đoàn của mình, trong đó đại học Thanh Hoa có Trung Hoa võ thuật xã, Quyền Đạo xã, Không Thủ Đạo xã, Nhu Đạo xã, Nghệ Thuật xã. Bọn họ tranh đoạt sinh viên mới rất kịch liệt, bởi vì trong bọn họ chỉ có Nghệ Thuật xã là không dùng võ đạo, còn bốn xã đoàn kia đều lập ra tỷ thí để tranh đấu để chứng minh xã đoàn nào là mạnh nhất.

Lưu Vũ Phi nói: " Chuyện tranh đấu này có cái gì mà làm cậu kích động như vậy chứ? Cậu cứ phân tâm như vậy chi bằng chăm chỉ đọc sách…"

Ngũ Minh nghe xong dùng ngữ khí bực bội nói với hắn: " Tôi đã biết cậu cái gì cũng không biết nên mới nói rõ như vậy, mấy ngày nay cậu đã bị Tô Thiến làm cho mê muội rồi nên trong mắt ngoài nàng còn có thứ gì khác nữa chứ? Nói cho cậu nghe, lần này tỷ thí có một đệ nhất cao thủ, Băng Tuyết nữ thần, gọi là Triệu Nhược Băng, đại biểu Võ Thuật xã xuất chiến, bất quá chỉ có một mình nàng mà lại dám khiêu chiến cả ba xã đoàn, để cho các xã đoàn chứng kiến võ thuật tinh hoa của Trung Quốc, đừng nói cậu không biết Triệu Nhược Băng đi nhé ! Tôi nghĩ là có nói với cậu rồi !"

Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: " Hình như cậu có nói qua nhưng tôi đối với mỹ nữ không có hứng thú, cho nên không có ấn tượng gì với nàng…"

Ngũ Minh vỗ đầu kêu lên: " Trời ạ ! Trên đời sao lại có loại quái vật như cậu a ! Tại Thanh Hoa cậu có thể không biết hiệu trưởng là ai, nhưng tuyệt đối không thể không biết Triệu Nhược Băng là ai chứ? Ai, tôi thật phục cậu rồi, nói với cậu chỉ là vô ích thôi."

Lưu Vũ Phi đối với chuyện Ngũ Minh nói về Triệu Nhược Băng cũng không cảm thấy hứng thú nhưng hắn đối với chuyện một mình nàng mà dám khiêu chiến ba xã đoàn cảm thấy có chút bội phục nàng, hắn nghĩ thầm có lẽ đi xem thử nàng thật sự có năng lực để khiêu chiến ba xã đoàn kia không, mất công để đến lúc đánh thua sẽ làm mất đi mặt mũi của người Trung Quốc.

Rất nhanh đã đến ngày thi đấu, tất cả các sinh viên đều náo nức chờ đợi Võ Thuật xã một mình khiêu chiến ba xã đoàn còn lại. Vào hai giờ chiều tại lễ đường đã chật ních các sinh viên đang chăm chú nhìn lên lôi đài. Lưu Vũ Phi mang theo Tô Thiến đi thẳng đến buổi lễ thì phát hiện đã đầy nghẹt người, thật vất vả hắn mới tìm được hai chỗ trống cho cả hai. Bởi vì trận tỷ thí chính thức phải ba giờ mới bắt đầu cho nên trên lôi đài bây giờ chỉ có mấy người trong Võ Thuật xã biểu diễn. Thời gian tỷ thí đã rất nhanh tiến đến, lên đài đầu tiên là Triệu Nhược Băng, khi Triệu Nhược Băng tiến đến trên người mang theo một cỗ khí chất băng sương, trang phục võ đạo càng khiến cho nàng bộc lộ ra khí chất anh tư vô cùng đã làm cho những sinh viên nam bên dưới kêu lên ầm ĩ " Băng Tuyết nữ thần anh yêu em.."

Lưu Vũ Phi cảm thụ một chút hơi thở của Triệu Nhược Băng, phát hiện võ công của nàng ở phàm gian có thể được xưng là cao thủ, có thể so sánh được với Trầm Linh, điều này làm cho Lưu Vũ Phi sinh ra lòng tò mò đối với võ thuật thế gia trên nhân gian. Hắn đang suy nghĩ sẽ đi đến các võ thuật thế gia ở khắp nơi để

xem thực lực của họ như thế nào, Lưu Vũ Phi lại cảm thụ những người đi lên phía sau, một người cao lớn, còn hai người luyện Không Thủ Đạo và Nhu Đạo, đều là người Nhật Bổn. Lưu Vũ Phi phát hiện trên thân những người này không có nội lực, thầm nghĩ họ luyện Không Thủ Đạo chắc là ngoại gia công phu, so sánh với Triệu Nhược Băng quả thật không bằng, vì thế Lưu Vũ Phi cảm thấy không có gì đáng để xem nữa.

Bất quá Lưu Vũ Phi đối với hai người Nhật Bổn này cảm thấy rất chán ghét, bọn họ vừa lên đài đã biểu hiện ra bản tính cuồng vọng, ngẩng đầu ra vẻ kiêu ngạo không hề nhìn tới những sinh viên bên dưới, đương nhiên người ở hiện trường ngoại trừ Lưu Vũ Phi cũng không ai thèm nhìn tới họ mà ánh mắt chỉ lo nhìn Triệu Nhược Băng. Lưu Vũ Phi thật không hiểu những người tuổi trẻ này tự nói là người yêu nước trong khi võ thuật chính thống không học lại đi học cái gì gọi là Không Thủ Đạo hay Nhu Đạo, Quyền Đạo gì đó. Chẳng lẽ bình thường những khẩu hiệu họ hô hào chỉ ở trên cửa miệng hay thôi sao? Còn nói vì muốn đạt được danh hiệu nhất đẳng nên mới tổ chức cuộc tỷ thí này trong khi không chịu tập trung phát triển nền võ học tinh hoa của nước nhà, vì thế hắn cảm thấy có chút không giải thích được.

Bởi vì hắn vẫn đang suy nghĩ nên không tập trung nhìn lên cuộc tỷ thí trên lôi đài, đợi đến khi hắn nhìn lại thì đã bắt đầu cả rồi, hắn không cần nhìn cũng biết hiện giờ với công lực của Triệu Nhược Băng thì mấy người kia với những chiêu thức mèo ba cẳng không phải là đối thủ, ngay khi người chủ trì vừa định tuyên bố chấm dứt thì trên đài lại bước lên một người Nhật Bổn nói: " Chào tất cả mọi người, tôi là một nam sinh viên mới đến tên là Tiểu Trạch Xuyên Đảo, ba vị vừa rồi lên đài căn bản không hiểu cái gì gọi là Không Thủ Đạo cho nên mới bị đánh bại, mà tôi đã được học Không Thủ Đạo vài năm, cho nên vị bạn học này nếu đánh thắng được tôi mới được gọi là đánh thắng Không Thủ Đạo. Hơn nữa người Nhật Bổn chúng ta vẫn luôn cho rằng trên đời này chỉ có võ thuật của Nhật Bản mới là lợi hại nhất, còn võ thuật Trung Quốc căn bản không phải là đối thủ của chúng ta.." Nói xong toàn trường đều mở miệng chửi mắng ầm ĩ, Triệu Nhược Băng cũng không vì sự cuồng ngạo của hắn mà giận dữ, chỉ lạnh lùng nói: " Ta đáp ứng sự khiêu chiến của ngươi, cho kẻ không biết trời cao đất rộng như ngươi cái gì gọi là võ thuật, chỉ bằng vào sự học trộm một chút vẻ ngoài của Trung Hoa võ thuật rồi chuyển đổi thành chút tài mọn mà cũng dám ở trước mặt người Trung Quốc mà giở trò…"

8. Chương 8

Lời nói của Triệu Nhược Băng làm cho những sinh viên Trung Quốc đang có mặt vỗ tay nhiệt liệt. Triệu Nhược Băng tuy đối với người Nhật Bổn đang ở trước mặt này chán ghét cực điểm, nhưng nàng cũng không phải là một người vô ý, đã chứng kiến nàng dễ dàng đánh bại mấy đại đệ tử của các xã đoàn mà còn muốn đi lên khiêu chiến, vậy chỉ có thể nói người này đối với thực lực của chính mình cũng rất tin tưởng.

Triệu Nhược Băng từ khi Tiểu Trạch Xuyên Đảo bước lên lôi đài cũng đã cẩn thận quan sát hắn, hắn vừa lên lôi đài đã mang đến áp lực rất lớn cho nàng, đây là một hơi thở đặc hữu của vũ giả(người luyện võ), một vũ giả này có thể gây được áp lực lớn đối với vũ giả kia thì đã đoán được hắn có bao nhiêu thực lực. Triệu Nhược Băng cũng đoán được công lực của người này cao hơn nàng, nhưng nàng cũng phải đối mặt, bởi vì cuộc tỷ thí này không chỉ vì riêng cho xã đoàn nữa. Nếu nàng bị thua, vậy thì truyền thống võ thuật của Trung Hoa sẽ làm cho người ta xem thường, mà nàng cũng sẽ trở thành tội nhân của giới võ thuật Trung Quốc.

Lưu Vũ Phi cũng cảm thụ được hơi thở của Tiểu Trạch Xuyên Đảo, kết quả làm hắn thất kinh. Bởi vì hơi thở của hắn không những ẩn chứa hơi thở của một vũ giả, mặt khác còn có một cỗ lực lượng âm tà phi thường. Cỗ lực lượng này dĩ nhiên không phải do hắn tu luyện ra, bởi vì cỗ lực lượng này tồn tại độc lập trong người hắn, cảm giác như có một tính mạng thể độc lập sống ký sinh trên người hắn. Hơn nữa không phải loại nội lực của người luyện võ mà lại giống như loại pháp lực của đám thần thú ỏ Côn Lôn. Bất quá đám thần thú toát ra khí tức thần thánh tinh thuần, còn trên người tên Tiểu Trạch này lại phi thường âm hối, nếu không phải Lưu Vũ Phi là người tu chân, những người khác căn bản không thể cảm thụ được. Hơn nữa cỗ lực lượng này không phải người bình thường có khả năng ngăn cản được. Sự phát hiện này làm cho Lưu Vũ Phi đối với người Nhật Bản này nổi lên lòng cảnh giác.

Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: " Giống như loại người mang ám kỹ thế này bình thường sẽ không cùng vũ giả tranh đấu, còn tên Nhật Bổn này lại không hề bận tâm đi giao thủ với người bình thường, từ thái độ xem ra rất kiêu ngạo của hắn, có thể là do cỗ lực lượng ẩn dấu trong cơ thể của hắn. Người như thế lúc nào chắc

cũng cho mình là đúng, lúc nào cũng nghĩ dựa vào cỗ lực lượng như vậy thì mình là người vô địch thiên hạ, nếu ngươi muốn dựa vào cỗ lực lượng không thuộc về ngươi làm tiền vốn, ta sẽ đem nó cấm chế để coi ngươi kiêu ngạo được bao lâu."

Lưu Vũ Phi nghĩ tới là liền làm ngay, tiện tay sử dụng một loại Cấm Cố thuật chỉ có tiên nhân mới có thể sử dụng, đem cỗ lực lượng trong cơ thể Tiểu Trạch phong ấn đi. Làm xong việc này hắn còn đang suy nghĩ loại vật trong cơ thể người Nhật Bổn này thật ra là thứ gì, lại có thể bám vào cơ thể người kia, không biết chủ thể sẽ đạt được chỗ tốt nào, cũng không giống như là quỷ hồn, có chút giống như động vật đang tu luyện.

Lưu Vũ Phi suy nghĩ không sai, thật ra thứ bám trên người Tiểu Trạch chính là yêu thú, trong lúc bọn họ tu luyện sẽ sử dụng phương thức Bất Nhân đạo, bình thường khi yêu kiếp của thượng thiên phủ xuống nếu thân thể bị hủy, chỉ để lại nguyên thần. Nếu là như vậy yêu thú sẽ có hai lựa chọn, một chính là hủy nguyên thần sau đó đầu thai lần nữa, hai là tìm người bám vào trên người hắn hấp thu bổn mạng máu huyết của hắn.

Có những yêu thú không muốn bỏ pháp lực mấy ngàn năm tu luyện được nên thường sẽ lựa chọn cách thứ hai. Bởi vậy những nguyên thần yêu thú như thế nếu bị người tu chân phát hiện nhất định sẽ truy theo tiêu diệt hoàn toàn. Chính vì vậy yêu thú không dám bám vào người của Thần Châu đại lục sợ làm cho người tu chân biết sẽ bị tan thành mây khói, vì vậy yêu thú phát hiện ở phía đông người trên một tiểu đảo chẳng những hoan nghênh loại yêu thú chỉ có nguyên thần này, còn hy vọng hắn bám vào trên người mình để mình có thể gia tăng thêm công lực bản thân. Bởi vậy trên tiểu đảo này bọn yêu thú được tôn xưng là thần, hơn nữa chỉ có nhân tài có sinh mạng lực cực kỳ cường đại mới có tư cách để bọn họ bám vào. Điều này khiến cho những yêu thú bị yêu kiếp sau đó đến tiểu đảo này cư trú, bị những người trên đó không hiểu biết tôn xưng là thần. Mà người tu chân không nhìn thấy loại yêu thú này ở Thần Châu đại lục mà đi đến tiểu đảo phía đông, mà người trên tiểu đảo này lại hoan nghênh bọn họ cho nên người tu chân cũng không muốn quản tới nữa.

Tiểu Trạch Xuyên Đảo vốn là người của Liễu Sanh gia tộc dùng danh nghĩa một sinh viên mà tiến vào Trung Quốc, cùng đến với hắn còn có một người tên Ma Sanh, một người tên Bát Lý. Bọn họ đều từ trong nội đường đi ra.

Hôm nay bọn họ định đến xem trận tỷ thí của đại biểu Không Thủ Đạo và Nhu Đạo làm thế nào đánh bại võ thuật Trung Quốc. Nhưng kết quả làm cho hắn thất vọng, hai đệ tử này chỉ mới ở trên đài chưa được bao lâu đã bị người ta đánh bại, cảnh này khiến hắn không cách nào chịu được, trong cơn kích động đã bước lên lôi đài. Vốn dựa theo quy củ của gia tộc bọn họ, trong lúc thi hành nhiệm vụ thì không cho phép động thủ cùng người khác, miễn cho việc bị người ta phát hiện làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ cuối cùng. Nhưng vì hôm nay danh tiếng của Không Thủ Đạo và Nhu Đạo của Nhật Bổn bị một người đàn bà đánh bại dễ dàng, điều này làm cho hắn làm cho hắn không cách nào tiếp nhận mới có chuyện Tiểu Trạch đi lên lôi đài khiêu chiến.

Tiểu Trạch này cũng thật không may, vừa mới lên đài đã bị Lưu Vũ Phi phát hiện nguyên thần ẩn trong cơ thể của hắn, Lưu Vũ Phi sợ hắn dùng lực lượng của nguyên thần đánh bại Triệu Nhược Băng, vốn thực lực của Triệu Nhược Băng không giống như Tiểu Trạch Xuyên Đảo, nếu lúc Tiểu Trạch vừa lên đã sử dụng nguyên thần lực lượng thì Triệu Nhược Băng sẽ bại rất khó xem, nếu bọn họ chỉ là đơn thuần tỷ thí thì không ngờ Tiểu Trạch vừa lên đã tự xưng Không Thủ Đạo là võ công tốt nhất thế giới, vì thế đã làm tính chất của cuộc đấu thay đổi, đã biến thành võ thuật Trung Quốc đấu với Không Thủ Đạo Nhật Bản, bây giờ không chỉ đơn giản là xã đoàn tranh đấu nữa mà biến thành sự tranh đấu giữa hai nền võ thuật của hai quốc gia. Nếu Triệu Nhược Băng thua không phải nói là võ thuật Trung Quốc thua võ thuật Nhật Bản hay sao?

Điều này làm cho Lưu Vũ Phi không cách nào tiếp nhận vì vậy khi Tiểu Trạch vừa lên hắn đã đem phong ấn nguyên thần trong cơ thể Tiểu Trạch, điều này cũng coi như hắn không may. Nếu hắn gặp phải người tu chân, nếu hắn không sử dụng nguyên thần lực lượng trong cơ thể để làm ác thì họ cũng không quản tới hắn hơn nữa cũng không dễ dàng phong ấn được, nhưng hắn lại gặp phải Lưu Vũ Phi một người không hề hiểu gì về tu chân giới nhưng lại có tu vi của thần nhân, đừng nói chỉ là một nguyên thần yêu thú nho nhỏ cho dù chính là tiên nhân hạ phàm cũng không hề có biện pháp gì với hắn.

Tiểu Trạch Xuyên Đảo vừa định đấu với Triệu Nhược Băng, muốn dùng phương thức nhanh nhất đánh bại nàng, ngay lúc này đột nhiên hắn cảm thấy trong lòng hoảng hốt, sau đó nguyên thần trong tâm thần như có sự bất an, hình như có lực lượng gì đó đem nó áp chế. Sau đó thì không còn cảm thụ được nguyên thần lực lượng trong người nữa. Lúc này nguyên thần lực lượng như đã biến mất hoàn toàn.

Mồ hôi lạnh của Tiểu Trạch Xuyên Đảo tuôn xuống không ngừng, hắn biết nếu nguyên thần lực lượng biến mất như vậy thì hắn không có khả năng chịu nổi. Ở trong gia tộc không phải ai cũng được nguyên thần nhận thức, rồi đồng ý bám vào trên người hắn, mỗi một người được nguyên thần ký sinh đều phải qua khảo nghiệm nghiêm khắc phi thường. Cuối cùng chỉ có nhân tài trung thành và tốt nhất mới có cơ hội tiến vào phòng của nguyên thần đang cư trú để thử xem có nguyên thần nào chịu chọn ngươi làm chủ thể ký sinh.

Hôm nay chẳng những nguyên thần ký sinh trong cơ thể biến mất một cách thần bí mà ngay cả lực lượng khi nguyên thần mới ký sinh vào ban cho hắn cũng hoàn toàn biến mất. Điều này làm cho Tiểu Trạch hắn vô cùng hoảng sợ, hắn biết rõ một khi nguyên thần lực lượng vô thanh vô tức biến mất thì chủ thể như hắn sẽ xảy ra chuyện gì. Đó là bây giờ hắn cũng chẳng khác gì người chết cả. Hoặc là nói chỉ chết thôi cũng là rất khoan dung đối với hắn rồi. Chỉ cần trưởng lão trong gia tộc không mang cả nhà hắn mà trừng phạt thì đã là ân đức lắm rồi. Tiểu Trạch không khỏi đem chuyện nguyên thần lực lượng biến mất thần bí đổ sang cho Triệu Nhược Băng. Hắn cho rằng nếu không phải tại người đàn bà này làm cho hắn phải lên đài thì hôm nay nguyên thần ký sinh trong người hắn đâu có biến mất kỳ dị như vậy.

Hắn nghĩ dù sao cũng chết chi bằng kéo theo nàng cùng chết chung, Triệu Nhược Băng cũng cảm thấy khó chịu khi ánh mắt và khí thế của người Nhật Bổn này thình lình gia tăng mạnh mẽ rồi đột nhiên lại yếu đi rất nhiều, tuy khí thế hắn đã giảm nhưng đôi mắt hắn đã chuyển đỏ rực giống như đang muốn liều mạng, Triệu Nhược Băng cũng âm thầm chuẩn bị sẵn sàng.

Tiểu Trạch Xuyên Đảo sau khi quyết định chủ ý cũng không nói lời nào lập tức triển khai công kích, hắn không có mang theo võ sĩ đao chỉ trực tiếp biến tay thành đao, một luồng nội lực cường đại công kích thẳng tới người Triệu Nhược Băng, nàng đã sớm có đề phòng, dưới chân cũng không chậm trễ kết hợp thân pháp gia truyền cùng với chưởng pháp nghênh thẳng tới Tiểu Trạch. Trong phút chốc hai người đã xuất ra hơn mười chiêu, tuy nói nguyên thần ký sinh của Tiểu Trạch đã bị Lưu Vũ Phi phong ấn, nhưng thực lực Thượng Nhẫn trên thân mình hắn cũng không bị hao tổn, thực lực chênh lệch làm cho Triệu Nhược Băng nếm chút đau khổ, tay trái của nàng bị chưởng phong của Tiểu Trạch làm tóe máu.

Những chiêu thức này cũng làm cho những sinh viên toàn trường ngây người. Bọn họ chưa từng chứng kiến qua tốc độ công kích đặc sắc và nhanh chóng như vậy bao giờ, đã làm bọn họ hoa cả mắt.

Tô Thiến ở bên cạnh Lưu Vũ Phi cũng cao giọng nói: " Vũ Phi, anh xem vị Băng Tuyết nữ thần này vừa xinh đẹp hơn nữa võ công cũng cao cường nữa, nếu tôi cũng có được võ công hay vậy thì tốt quá, sau này tôi cũng muốn đi Võ Thuật xã học tập công phu a !"

Lưu Vũ Phi nói: " Không có gì đâu, võ công của nàng cũng không có gì đặc sắc mà !"

Tô Thiến nghe vậy sẵng giọng: " Vũ Phi, anh không thể nói như vậy, Triệu Nhược Băng bây giờ là thần tượng của chúng ta, anh không thể nói nàng như vậy nếu không tôi sẽ không để ý đến anh nữa. Người ta còn muốn theo nàng học công phu, nếu không anh cũng gia nhập Võ Thuật xã đi thôi."

Lưu Vũ Phi thấy nàng thích võ thuật như vậy đành nhịn xuống, nói: " Luyện võ khổ cực lắm, cô luyện được sao?"

Tô Thiến nói: " Vũ Phi, anh xem tôi thấp vậy sao? Anh nghĩ tôi là người không chịu được khổ sao? Thật là bị anh làm tức chết..." Nói xong ngoảnh mặt ra phía khán đài nhìn xuống.

Lưu Vũ Phi nghe nàng nói như vậy trong lòng chợt có một chủ ý nhưng hiện giờ hắn còn chưa muốn nói với nàng.

Mặt khác, hai người Nhật Bổn còn lại vẫn chưa biết rõ tình huống của Tiểu Trạch, bọn họ còn đang đắc ý nhìn hai người đang đấu nhau trên lôi đài. Bọn họ xem Tiểu Trạch căn bản hình như còn chưa xuất ra toàn lực, bây giờ hình như chỉ là đang đùa giỡn với Triệu Nhược Băng mà thôi. Nhưng một lát sau bọn hắn càng xem càng cảm thấy không đúng, làm cho bọn họ giật mình và không sao giải thích được.

Triệu Nhược Băng biết mình không phải là đối thủ của người Nhật Bổn này, hơn nữa hắn còn dùng cách đánh liều mạng, muốn cùng nàng lấy cứng đối cứng. Vì vậy nàng đem thân pháp gia truyền vận tới cực hạn, nguyên lai thân ảnh nàng đang ở bên phải lại vọt nhanh sang bên trái, song chưởng không ngừng múa động, nhẹ nhàng phiêu phiêu nhìn qua như không có chút sức lực nhưng lại từ bốn phương tám hướng công kích thẳng vào các bộ vị yếu hại trên người Tiểu Trạch. Triệu Nhược Băng thấy vẻ ác độc của hắn cũng không còn ý nghĩ giáo huấn hắn một chút như lúc đầu, hai người giống như đang liều mạng với nhau. Tiểu Trạch chợt có cảm giác các bộ vị yếu hại trên người đã bị chưởng ảnh bao phủ, vì vậy hắn dùng công lực toàn thân chém ra một thế đao bằng tay, hắn kết thúc một kích toàn lực ngăn cản chưởng ảnh của Triệu Nhược Băng đang đánh tới. Cũng nhờ một kích toàn lực này mà hắn tìm được một lỗ hổng thoát ra được chưởng ảnh trùng trùng của Triệu Nhược Băng, tuy nói bây giờ hắn không có cách nào ngay giữa lễ đường dùng đến Nhẫn Thuật phối hợp với công kích, nhưng dù sao công lực của hắn cũng cao hơn Triệu Nhược Băng.

Tiểu Trạch Xuyên Đảo vốn có công lực cao hơn Triệu Nhược Băng nhưng hắn lại liên tục bị nàng bức đến rối loạn, trong lòng không khỏi căm tức nên trong đầu cũng không còn nghĩ được gì thêm nữa, hắn ra tay được thành công một lần liền cứ dùng công lực mà ngạnh cứng với nàng. Cách công kích này của hắn làm nàng không còn chút biện pháp nào, chỉ có thể dựa vào thân pháp nhanh nhẹn mà tránh né. Nhưng cứ bị hắn công kích như vậy mãi khiến cho thân pháp nàng dần dần rối loạn, mồ hôi tuôn ra không dứt.

Lưu Vũ Phi thấy nàng như vậy biết ngay nếu mình không giúp nàng thì nàng chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Vì vậy hắn dựa vào thân pháp của nàng dùng thần nguyên lực đẩy nàng theo một bộ thân pháp mà nàng có thể lập tức lĩnh ngộ ngay, thân pháp của nàng cũng chỉ là thân pháp của một vũ giả bình thường, đối với Lưu Vũ Phi mà nói loại thân pháp này của nàng hắn chỉ nhìn một lần là biết ngay ưu khuyết điểm, cho nên hắn rất nhẹ nhàng có thể đem thân pháp sửa sang bù đắp thành một bộ thân pháp hoàn toàn hoàn mỹ, hắn dùng thần niệm đem khẩu quyết truyền trực tiếp vào trí óc Triệu Nhược Băng.

Triệu Nhược Băng đang rối loạn trong sự công kích mãnh liệt của Tiểu Trạch đến nửa bước cũng khó đi, bất kể nàng chuyển qua hướng nào thì thủ đao của hắn cũng lập tức đuổi sát khiến cho nàng không có cách nào tách ra xa. Ngay lúc này trong đầu nàng chợt vang lên một thanh âm của nam nhân: " Chân trái đạp Khảm vị phía trước, lui phía sau đạp Ly vị, dời thân về phía trước đi Đan vị, tiến công phản kích từ Trấc vị..."

Triệu Nhược Băng vốn không phải kẻ ngu, lại nói khẩu quyết của Lưu Vũ Phi dạy cho nàng cũng đến từ mười phương vị nàng đã biết, chỉ một đoạn ngắn ngủi đã làm nàng bừng sáng, nàng lập tức dựa theo khẩu quyết thi triển, vừa thi triển liền có chút sinh cơ, một lúc sau nàng đã có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, nguyên khi nãy bị công kích liên tục nhưng bây giờ nàng cũng không có lập tức phản công mà chỉ nghĩ đến chuyện tìm hiểu sự huyền ảo của bộ thân pháp mới này, đối với nàng mà nói chỉ một câu chỉ dẫn ngắn ngủi đã làm bộ pháp của nàng tăng cao thêm một tầng nữa.

Bây giờ nàng mới cảm giác được do trước kia mình quá câu nệ chấp nhất, hôm nay nghe được lời chỉ dẫn khiến cho trình độ võ học của nàng cao hơn rất nhiều. Bây giờ nàng đang ở trong cảm giác thể nghiệm sự huyền ảo trong đó, trong lòng nàng không còn xem Tiểu Trạch là đối thủ mà chỉ xem hắn là người để nàng luyện tập bộ pháp mà thôi. Chỉ thấy nàng bây giờ không có chút gấp gáp hay hoảng hốt, tư thế nhẹ nhàng, nhìn qua giống như một tiên tử đang bay phiêu phất. Tiểu Trạch chứng kiến lúc đầu dưới sự công kích của mình thân pháp của Triệu Nhược Băng đã rối loạn, sẽ nhanh chóng thất bại, không ngờ đột nhiên thân pháp của nàng tăng cao hơn rất nhiều, bất kể tốc độ mình nhanh đến thế nào cũng không chạm được vào bóng của nàng. Dần dần hắn cảm giác được công lực của bản thân đã ngày càng yếu dần, không thể làm gì khác hơn là dừng tay không đánh nữa.

Triệu Nhược Băng đang chìm trong niềm vui vì học được bộ pháp mới nào ngờ Tiểu Trạch lại không đánh nữa, tưởng rằng hắn nhận thua, trong tâm lý cảm thấy một trận đáng tiếc như muốn chê bai hắn. Tiểu Trạch Xuyên Đảo không phải không muốn đánh tiếp nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt đó của nàng thì lửa giận bốc cao, cảm giác như mình là một đứa ngốc, hắn đem toàn lực ra tranh đấu nào ngờ bị người ta xem như là dụng cụ luyện tập, hoàn cảnh này khiến cho một người cao ngạo như hắn không thể tiếp nhận. Vì vậy khi nàng vừa dừng lại thì đột nhiên hắn vận hết công lực toàn thân đánh thẳng tới chỗ nàng, toàn trường đều kinh hãi, còn Triệu Nhược Băng cũng choáng váng không ngờ tên Nhật Bổn này lại không biết xấu hổ, khi nàng cho rằng tỷ thí đã chấm dứt thì hắn đột nhiên hạ độc thủ, nàng muốn tránh cũng đã không còn kịp rồi, chỉ đành dùng hết công lực định liều mạng với hắn.

Triệu Nhược Băng biết rằng nếu nàng không liều mạng thì chắc chắn sẽ chết, đánh một chiêu không chừng còn có cơ hội. Ngay cả Lưu Vũ Phi cũng nghĩ Tiểu Trạch đã chịu dừng tay nào ngờ hắn lại đột nhiên tập kích, điều này làm cho hắn còn nhận thức thêm về sự vô sỉ của bọn Nhật Bổn.

Lưu Vũ Phi biết rõ lần này hắn phải ra tay cứu Triệu Nhược Băng nếu không muốn nàng bị thương, vì vậy hắn xuất ra một thủ ấn phòng ngự chỉ thẳng tới chỗ nàng, miệng quát khẽ: " Tật !"

Tiểu Trạch đang cao hứng có thể giết chết Triệu Nhược Băng thì đột nhiên cảm thấy thế công của mình đang đánh vào một cái gì đó, không cách nào tiến thêm được nữa, điều này làm cho hắn sợ hãi không thôi. Đầu tiên là nguyên thần lực lượng vô cớ biến mất còn bây giờ lại thêm chuyện này làm cho hắn không thể nào hiểu nổi. Nhưng vận xấu của hắn còn chưa hết, khi Triệu Nhược Băng thấy thế công của hắn đã đến trước mặt muốn kháng cự hắn còn chưa kịp thì không hiểu tại sao thân hình hắn đột nhiên bị kềm hãm, Triệu Nhược Băng nhìn thấy cơ hội đã đến liền xuất song chưởng đánh tới, nhất thời hắn cảm thấy ngực mình như bị một cây chùy lớn đập vào đánh bay hắn ra khỏi lôi đài, hắn ói ra ngụm máu lập tức hôn mê.

Bát Lý và Ma Sanh từ trong đám người đi ra đỡ lấy Tiểu Trạch, mặc dù bọn họ không rõ vì sao Tiểu Trạch bị Triệu Nhược Băng đánh trọng thương, cũng không hiểu tại sao hắn không phát huy hết toàn bộ công lực nhưng hiện giờ cũng không thể hỏi, hắn đã bị chết ngất hơn nữa còn bị trọng thương, chỉ có nước đem hắn vào bệnh viện rồi nói sau.

Bọn họ không biết khi họ dìu Tiểu Trạch thì Lưu Vũ Phi cũng cảm nhận được hơi thở của họ, điều này làm hắn cảm thấy hoài nghi bọn họ cũng có một loại lực lượng ký sinh trên thân thể, Lưu Vũ Phi định sẽ chú ý ba người Nhật Bổn này, muốn biết họ đến Trung Quốc là vì điều gì, nếu họ muốn hại người thì chỉ còn một cách là tống họ đi gặp lũ nguyên thần yêu thú chó má kia mà thôi.

Lưu Vũ Phi cũng muốn biết mục đích của họ nên cũng không phong ấn nguyên thần lực lượng trong người Bát Lý và Ma Sanh.

Các sinh viên trong trường học chứng kiến Triệu Nhược Băng không những đánh bại ba xã đoàn mà còn đánh bại một người Nhật Bổn khiêu chiến, đã tạo nên danh tiếng cho võ thuật Trung Hoa. Toàn bộ sinh viên đều vỗ tay hoan hô nàng thật nhiệt tình đồng thời còn nói ngày mai sẽ đến Võ Thuật xã báo danh xin đăng ký học võ.

Triệu Nhược Băng sau khi đánh bại Tiểu Trạch cũng không hề lộ ra ánh mắt hưng phấn, nàng biết nếu hôm nay không có người thần bí kia giúp đỡ thì người nằm xuống dám chắc là nàng, nàng đưa mắt tìm kiếm người thần bí đó khắp lễ đường, nàng biết về công lực nàng không thể nào so sánh với người đó. Người đó chỉ nhìn thân pháp nàng có một lần thì người kia đã có thể tu bổ cho nó thật hoàn mỹ. Điều đó chứng tỏ người đó cao thâm không lường được, nhưng đó là người nào?

Người có công lực như vậy thường là bảy, tám mươi tuổi, dĩ nhiên không thể nhìn thấy tại đại học Thanh Hoa. Hơn nữa thanh âm người đó còn rất trẻ, hắn làm sao đưa được thanh âm đến tai mình giữa hàng vạn người?

Điều khó khăn này làm nàng suy nghĩ không thôi.

9. Chương 9

Ngày hôm sau, Lưu Vũ Phi nghĩ hôm nay là ngày Chủ Nhật, mình lại rảnh rỗi, hắn nhớ đến chuyện quần áo Tô Thiến mặc mỗi ngày đều do người khác đem quần áo cũ cho nàng, trong lòng không khỏi có chút đau nhói. Vì vậy hắn định hôm nay có thời gian sẽ đưa Tô Thiến đi mua quần áo. Hắn gọi điện thoại nói chuyện với nàng vài phút sau đó định đi tìm nàng, Tô Thiến thì đang chuẩn bị buổi học, buổi chiều nàng còn phải đi dạy thêm, nhận được điện thoại của Lưu Vũ Phi thì cũng đi xuống lầu chờ hắn. Chỉ chốc lát Lưu Vũ Phi đã xuất hiện ngay trước mặt nàng, Tô Thiến nhìn thấy hắn đến liền mở miệng hỏi: " Vũ Phi, hôm nay anh tìm tôi có chuyện gì không, chiều nay tôi còn phải đi dạy thêm, công việc này cũng mới nhờ người ta giới thiệu dùm, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm nên cũng không thể đến trễ đâu."

Lưu Vũ Phi nói: " Nga, cô tìm chỗ dạy thêm sao mấy ngày rồi không nói, bất quá cũng không có việc gì, chiều nay cô mới đi thôi mà phải không, buổi sáng chắc cô cũng có thời gian rảnh, hôm nay tôi định đưa cô

đi mua vài món quần áo, tôi xem quần áo của cô đều cũ hết cả rồi."

Tô Thiến nghe Lưu Vũ Phi nói xong cũng không hề lộ ra vẻ cao hứng mà vẻ mặt lại sâu kín hơn, nói: " Vũ Phi, tôi biết anh rất tốt, tôi cũng rất cảm ơn sự chiếu cố mấy ngày hôm nay của anh, sau này tôi không cần anh thương hại tôi nữa, anh xem bây giờ tôi đã có việc dạy thêm, vậy thì tiền chi tiêu sau này cũng sẽ đỡ hơn, tôi nghĩ sau này anh không cần dùng cách này chiếu cố cho tôi nữa, hơn nữa quần áo của tôi vẫn còn mặc được mà, không cần phải mua…"

Nói xong Tô Thiến có vẻ ủy khuất, hai mắt cũng đã đỏ lên. Tô Thiến cũng không hiểu tại sao nàng không muốn nhìn thấy sự thương hại đồng tình của Lưu Vũ Phi, nàng không muốn hắn có cảm giác này với mình. Lưu Vũ Phi nghe nàng nói như vậy biết nàng hiểu lầm ý tứ của mình, nhìn vẻ ủy khuất thương tâm của Tô Thiến, hắn lập tức cảm thấy đau nhói khi cảm giác được sự đau khổ của nàng, dù cho là lúc xưa chia tay với Hạ Vũ Khiết hắn cũng chưa từng cảm thấy đau đớn như vậy. Vì vậy hắn lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, ôn nhu nói: " Tô Thiến ! Em nhìn vào mắt anh xem trong đó có sự thương hại nào không? Trước kia anh không hề thương hại em, cho tới bây giờ cũng không hề có cảm giác đó với em, em có biết không, anh chỉ là muốn tốt cho em, lần đầu tiên gặp em em đã cho anh một loại cảm giác rất kỳ lạ, làm anh không tự chủ được muốn gần gũi em, muốn bảo vệ em, yêu thương em. Nhất là sau khi biết chuyện của em thì anh càng thích em hơn. Chuyện xưa của em làm anh càng thương em, sự kiên cường tự tin của em làm anh càng thích em, anh chưa từng có ý nghĩ thương hại em bao giờ. Đối với anh mà nói em là cô gái tốt nhất, không ai có thể so sánh được với em cả, hôm nay anh công khai biểu lộ tình cảm của mình với em, em có nguyện ý làm bạn gái của anh không? Lưu Vũ Phi anh thề từ nay về sau sẽ không để cho em chịu một chút khổ sở nào, không phải chịu chút ủy khuất nào đâu."

Nghe Lưu Vũ Phi ôn nhu biểu lộ thâm tình, Tô Thiến cảm thấy mình hạnh phúc tận đáy lòng, trước kia nàng luôn sống trong phập phồng lo lắng, bây giờ chợt phát hiện thế giới này đẹp đến thế nào. Bất kể trước kia nàng kiên cường thế nào nhưng nàng cũng vẫn là một người con gái, vẫn mong chờ được yêu thương chăm sóc. Tô Thiến vùi đầu vào trong lòng Lưu Vũ Phi, ôm chặt lấy hắn trong lòng cứ lo sợ giây phút tuyệt vời này sẽ đột ngột biến mất. Nàng thấp giọng vừa khóc vừa nói: " Vũ Phi, anh biết không, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh khi anh nói anh muốn ăn Tửu Tào cùng em, trong lòng em đã nghĩ tới anh, khi đó em nghĩ anh không giống như những bạn học khác chê bai em mà còn theo em ăn món ăn đó. Từ ngày đó em đã biết anh không giống như người khác. Sau đó mỗi ngày anh đều mua cơm cho em ăn, em cũng không muốn anh làm như vậy, em sợ anh thương hại em nhưng nếu em không tới thì lại không được nhìn thấy anh, khi em ở chung với anh thì em ngày càng thích anh. Em sợ anh thương hại em nên mỗi ngày mới mua cơm cho em ăn, em nghĩ sẽ rời xa anh một chút nhưng lại không chịu nổi nếu không nhìn thấy anh. Em biết em không xứng với anh, em chưa bao giờ nghĩ sẽ được ở mãi bên cạnh anh, em chỉ nghĩ bây giờ anh chưa có bạn gái thì em sẽ ở bên anh làm bạn anh, đến lúc nào anh tìm được bạn gái thì em sẽ lặng lẽ rời đi và chúc phúc cho anh."

Lưu Vũ Phi không nghĩ tới Tô Thiến đối với hắn lại có tình cảm sâu nặng tới như vậy, nghe nàng nói càng nhiều thì hắn càng cảm thấy đau lòng nên vội vàng cắt đứt lời nói của nàng: " Xin lỗi, xin lỗi. Anh không biết là vì tại anh lại làm cho em khốn khổ và bất an, cũng không biết em đã thích anh từ lâu. Anh chỉ là sợ em không thích anh nên anh không dám biểu lộ với em, em tha thứ cho anh nhé? Sau này anh sẽ không như vậy nữa, có bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ nói trước cho em nghe."

Tô Thiến khóc một hồi lại vừa thổ lộ xong tâm sự chất kín bấy lâu, tâm tình cũng đã tốt hơn nhiều, bây giờ nàng chỉ cảm thấy rất hạnh phúc nên mở miệng nói với Lưu Vũ Phi: " Vũ Phi, anh nói đi, em có gì đáng để cho anh thích, dung mạo bình thường mà gia cảnh lại không tốt, hơn nữa em biết anh không phải là người bình thường.."

Lưu Vũ Phi nghe xong cười nói: " Nga, em từ nơi nào nhìn ra anh không bình thường vậy, có phải anh có bốn tay hay bốn mắt hay không. Về phần em có chỗ nào làm cho anh thích, anh nói cho em nghe điều này không có quan hệ gì tới chuyện tình cảm cả, một người có thế nào cũng không đại biểu cho tất cả về họ, gia cảnh không tốt cũng không có gì quan trọng, anh thích em vì em thuần chân, thiện lương và tự tin."

Tô Thiến nghe Lưu Vũ Phi nói như vậy thì liền sẵng giọng: " Vũ Phi, em muốn nói người khác xem anh thế nào em không biết nhưng kể từ lần đầu tiên nhìn thấy anh là em đã cảm giác anh không phải là người bình thường, trước tiên không nói đến cỗ khí chất đặc thù trên người anh, anh có thể tự mình không biết

là mỗi khi anh cùng người khác nói chuyện phiếm thì từ anh sẽ tự động toát ra một vẻ mặt không sợ bất cứ chuyện gì trên thiên hạ, nếu một người không cẩn thận quan sát lời nói của anh, hắn nhất định sẽ bị vẻ bình phàm bên ngoài của anh che mắt mà thôi."

Lưu Vũ Phi nghe xong chỉ cười cười, hắn biết dạng người như hắn nếu muốn được giống như người bình thường thì tuyệt đối là không có khả năng, bất kể hắn cố gắng thu liễm hơi thở chính mình như thế nào, nhưng khí chất đặc hữu của thần nhân tuyệt đối không thể nào che giấu được hoàn toàn, chỉ cần người khác để ý một chút nhất định sẽ nhìn thấy chỗ khác nhau giữa hắn và mọi người.

Lưu Vũ Phi nói với Tô Thiến: " Thiến nhi, anh có một việc hiện giờ còn chưa nói với em, đợi thêm một thời gian nữa anh sẽ nói cho em nghe hết. Còn nữa, bây giờ em là bạn gái của anh, sau này anh sẽ lo cho em tất cả, em không được xem thường mình nữa nghe, bằng không anh sẽ tức giận đó."

Tô Thiến nghe xong trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào nhưng ngoài miệng vẫn nói: " Vũ Phi, anh cũng đừng quên em là người miền núi đến đây, em không phải là trẻ con, từ nhỏ em đã phải chăm sóc cho em trai và em gái, so với người khác em cũng mạnh mẽ hơn họ, anh không cần phải lo lắng cho em."

Lưu Vũ Phi thấy nàng nói vậy bèn đổi sang chuyện khác: " Thiến nhi, chiều nay không phải em còn phải đi dạy nữa sao? Chúng ta cứ đứng ngây ra ở đây thì làm sao đi mua quần áo chứ?"

Tô Thiến nhìn thời gian thì biết nếu còn đứng nói chuyện thì đúng là không kịp mua quần áo, tuy nói có tiền để mua quần áo cũng làm nàng thấy tiếc tiền, nhưng nàng nhìn thấy những bạn học nữ mặc nhiều loại quần áo đẹp, nàng lại không có tiền để mua, nhưng có cô gái nào lại không thích quần áo đẹp kia chứ? Hôm nay Lưu Vũ Phi dẫn nàng đi mua quần áo dĩ nhiên nàng liền cảm thấy hưng phấn nên không hề phản đối mà lập tức lôi kéo Lưu Vũ Phi đi ngay.

Trước kia Tô Thiến chưa từng được đi đến tiệm bán quần áo, bây giờ nàng cảm thấy bộ đồ nào cũng rất đẹp. Nàng vừa sợ tốn tiền vừa không nỡ bỏ qua quần áo đẹp, Lưu Vũ Phi nhìn thấy bộ dáng vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ của nàng, kết quả đi suốt cả giờ mà vẫn chưa một bộ nào.

Lưu Vũ Phi thấy thế cũng không được vì vậy hắn tự mình giúp nàng mua, tổng cộng hắn mua ba bộ quần áo, mấy bộ này làm nàng tiếc tiền suốt cả buổi, thầm nói nhiều tiền như vậy nếu ở quê đã đủ cho bảy, tám đứa trẻ đi học rồi. Lưu Vũ Phi thấy nàng kiên trì như vậy thì nhắc nàng buổi chiều còn phải đi dạy học nữa. Khi đi trên đường Lưu Vũ Phi bảo nàng đừng đi dạy nữa nhưng nàng không đồng ý, nàng nói rằng đã nhận lời người khác nếu không làm sẽ bị người ta xem thường. Lưu Vũ Phi cũng không có biện pháp, nhưng vì nàng nói có lý nên hắn cũng không phản đối.

Lưu Vũ Phi và Tô Thiến trở về đến ký túc xá, Tô Thiến chợt thấp giọng nói: " Vũ Phi, ngày hôm nay là ngày vui vẻ và hạnh phúc nhất suốt từ nhỏ tới lớn của em, khi em còn nhỏ mỗi khi nhìn thấy bạn bè Tết đến đều được mặc quần áo mới, còn được anh chị chăm sóc, em đều rất hâm mộ họ. Hôm nay cũng là lần đầu tiên có người tặng em quần áo mới, lại chính là bạn trai của em, trước kia trong giấc mộng em thường mơ rằng sẽ có được một người bạn trai đối xử tốt với em còn tặng quần áo mới cho em, anh ! Sau này anh chẳng những là người yêu mà còn là đại ca của em, đại ca có thể chìu chuộng em lại còn có thể yêu em, cho nên em thích gọi anh là đại ca…"

Lưu Vũ Phi nghe xong cảm động không nói nhẹ nhàng ôm nàng, nói: " Thiến nhi, em yên tâm đi, nhất định sẽ có một ngày anh sẽ làm cho em đạt được những gì trong giấc mộng. Được rồi, em hãy vào nhà mặc thử quần áo mới rồi đi đến nhà học trò của mình đi, có việc gì thì gọi điện thoại cho anh !" Nói xong Lưu Vũ Phi đưa số điện thoại trong nhà cho Tô Thiến.

Sau khi tạm biệt nàng, hắn quay trở về nhà. Hắn ngồi nhập định một chút vì hắn cảm giác được hôm nay tâm cảnh của hắn tăng lên rất nhiều. Hắn bây giờ cũng không rõ ràng vì sao tâm cảnh của mình lại tăng lên nhiều như vậy. Kỳ thật hắn cũng không biết lúc đầu Hạ Vũ Khiết đã làm hắn bị thương tổn sâu đậm, mặc dù hắn nói là đã buông tay, nhưng tận trong lòng hắn có thật sự buông ra hay không? Không có ! Điểm ấy có thể thấy được rõ ràng là hắn không thích quan hệ với những cô gái quá xinh đẹp, nhưng nếu hắn không chính thức buông tay thì tâm cảnh hắn không thể nào tăng lên được. Hôm nay hắn quyết định đón nhận Tô Thiến chứng tỏ hắn đã thật sự buông bỏ được chuyện khúc mắc trong tình cảm với Hạ Vũ Khiết, cho nên tâm cảnh hắn mới tăng lên.

Nhắc về Triệu Nhược Băng, sau khi nàng đánh bại người Nhật Bổn kia thì đang cố gắng tìm kiếm người thần bí đã trợ giúp nàng, nàng nghĩ với công lực của hắn mà có thể giúp được nàng đến như vậy thì chắc chắn khí tức của hắn cũng sẽ rất mạnh mẽ cường đại. Nhưng vì Lưu Vũ Phi đã sớm thu liễm đi khí tức của mình nên nàng tìm kiếm nửa buổi vẫn không tìm thấy người thần bí kia nên đã thất vọng rời đi.

Một tuần sau, Triệu Nhược Băng đi đến phòng ăn vào giờ ăn cơm, là nơi nàng chưa bao giờ đến. Mặc dù nàng tìm không được người thần bí nhưng nàng vẫn chưa chịu cam tâm, nàng vẫn cho rằng người đó vẫn đang học cùng trường với mình, nàng nghĩ nếu muốn tìm người thì tốt nhất nên đến phòng ăn của trường học, theo nàng nghĩ một người lợi hại cỡ nào thì cũng cần phải ăn cơm chứ ! Chỉ cần ngươi có đến ăn cơm thì ta sẽ có cơ hội tìm được ngươi !

Triệu Nhược Băng vốn không biết một chuyện, nếu Lưu Vũ Phi không phải đưa Tô Thiến đi ăn cơm thì cho dù nàng có ở đó đợi một năm cũng không có tác dụng. Khi Lưu Vũ Phi đi đến phòng ăn thì phát hiện không khí trong phòng có chút khác lạ, những ai đã ăn xong vẫn còn chưa chịu đi ra, hình như vẫn đang ngồi chờ cái gì đó nên làm cho rất nhiều người tới sau vẫn chưa tìm được bàn trống, Lưu Vũ Phi phát hiện có một bàn chỉ có một người ngồi mà những người khác cũng không ai dám đến ngồi cùng nàng. Bởi vì không thấy rõ mặt người kia nên Lưu Vũ Phi cũng không biết đó là ai, Lưu Vũ Phi cảm thấy có chút kỳ quái, lần trước không ai ngồi cùng Tô Thiến cũng vì thức ăn của nàng, còn lần này lại là vì sao?

Bất quá hắn cũng không thèm để ý bỏ đi mua cơm rồi bưng tới đó, khi đã ngồi xuống thì hắn mới biết vì sao không ai dám ngồi cùng bàn với cô gái này, bởi vì đó chính là Triệu Nhược Băng, hắn thầm nghĩ: " Trách không được đã cơm nước xong mà cũng không chịu bỏ đi nguyên lai chỉ vì nhìn mỹ nữ."

Lưu Vũ Phi cũng có chút đau đầu, nếu để Triệu Nhược Băng phát hiện, hắn chính là người trợ giúp nàng đánh bại người Nhật Bổn kia thì thật là phiền đến chết. Hắn không phải sợ Triệu Nhược Băng tìm đến hắn, hắn nghĩ người như nàng đã vì duy trì danh tiếng của võ thuật Trung Hoa đã một mình khiêu chiến ba xã đoàn cùng với đại biểu các nền võ thuật nước ngoài, người như nàng có giúp nàng tăng thêm chút công lực thì cũng tốt. Hắn sợ là nếu Triệu Nhược Băng tìm đến hắn, mặc dù không phải để nói chuyện tình cảm nhưng những người khác thì sẽ nghĩ như vậy, lúc đó còn không phải bị những nam sinh có sức lực dư thừa tìm đến làm phiền hay sao.

Triệu Nhược Băng ngồi ở nơi này đang quan sát từng sinh viên đi vào, nhưng nàng cảm thấy thất vọng. Mỗi một người tiến đến không ai có khí tức hơn được nàng, tất cả đều là người bình thường. Rồi nàng lại phát hiện có một người ngồi xuống bàn của mình, điều này làm cho nàng cảm thấy kỳ quái. Tại Thanh Hoa trừ ra những bạn học nữ của nàng, còn không có ai dám ngồi cùng bàn với nàng chứ đừng nói chi lại là một nam sinh nữa.

Điều này làm cho nàng tò mò thầm đánh giá Lưu Vũ Phi một chút, sau khi hắn đến gần rồi ngồi xuống lại không có phản ứng gì khác ngoài một vẻ mặt như đang hối hận khó xử, nàng nghĩ thầm người này trước khi ngồi xuống còn chưa nhìn thấy nàng là ai chăng? Sau khi ngồi xuống mới phát hiện nàng là ai nên mới hối hận sao? Phải biết rằng không biết có bao nhiêu người muốn được ngồi gần nàng mà nàng còn không cho phép, hôm nay vì ngươi đã lỡ ngồi nên đành để ngươi ngồi mà thôi.

Không sai bây giờ hắn quả thật đã hối hận vì đã ngồi xuống. Hắn biết Triệu Nhược Băng là thần tượng của sinh viên trong trường, hắn cũng không muốn làm cho mọi người hiểu lầm là hắn ngồi ở chỗ này là vì hắn muốn đeo đuổi Triệu Nhược Băng. Bất quá khi hắn vừa định đứng lên thì Tô Thiến lại tìm tới, nàng nhìn thấy hắn đang ngồi với Triệu Nhược Băng thì chợt khựng lại một chút nhưng rồi ánh mắt chợt hưng phấn bởi vì Triệu Nhược Băng là thần tượng của nàng, nàng cũng không hiểu lầm hắn và Triệu Nhược Băng có quan hệ gì, bởi vì chỉ cần nhìn ánh mắt họ đã biết, Lưu Vũ Phi có bộ dáng như đang muốn rời đi, mà vẻ mặt Triệu Nhược Băng không có vẻ gì là đang chào đón. Bất quá Tô Thiến cũng mặc kệ tất cả bước nhanh lên gọi: " Anh ! Sao anh lại ngồi cùng với Triệu học tả (người chị bạn lớp trên, sư tỷ) cùng ngồi chung vậy?" Tiếp theo nàng quay hướng Triệu Nhược Băng nói: " Chào Triệu học tả ! Cô chính là thần tượng của tôi, hôm cô đánh cho tên Nhật Bổn kia hộc máu, thật là làm cho lòng người sảng khoái, võ công của cô thật là lợi hại !"

Triệu Nhược Băng tuy không thích Lưu Vũ Phi ngồi đó nhưng nàng lại không thể từ chối Tô Thiến, nàng khách khí nói: " Không có gì, chỉ là vận khí tốt mà thôi, nếu không phải người kia quá cuồng vọng tôi cũng

sẽ không xuống tay đả thương hắn, về phần võ công của tôi cũng không có gì lợi hại, rất nhiều người còn lợi hại hơn nhiều chỉ là vì chúng ta không biết mà thôi."

Tô Thiến nói: " Không đâu, võ công của học tả thật sự rất lợi hại, tôi cũng muốn báo danh tham gia Võ Thuật xã không biết sau này học tả có thời gian không, nếu có nhất định phải truyền dạy cho tôi nhé !"

Triệu Nhược Băng nói: " Ân, nếu có thời gian tôi cũng sẽ đến Võ Thuật xã luyện tập, có cơ hội nhất định sẽ dạy cô !"

Lưu Vũ Phi nhìn Triệu Nhược Băng mặc dù gương mặt nàng rất đẹp, nhưng cũng đỡ hơn những cô tiểu thư xinh đẹp mà hay khinh thường người khác rất nhiều. Nhưng Tô Thiến cũng không để yên cho Lưu Vũ Phi, nhìn hắn nói: " Anh, ngày mai chúng ta cũng đi báo danh đi nhé, chúng ta sẽ cùng luyện võ chung.."

Lưu Vũ Phi nghĩ thầm: " Dù nàng muốn đi Võ Thuật xã mình cũng không đáp ứng, bây giờ còn muốn mình đi chung, vậy thì không bao giờ."

Hắn liền trả lời thật nhanh: " Thiến nhi, Võ Thuật xã anh sẽ không tham gia đâu, mấy cái đó đối với anh cũng vô dụng, nếu em có hứng thú thì cứ đi chơi cho biết."

Tô Thiến nghe xong thì cũng không thấy có gì, nàng nghĩ nếu hắn đã không thích thì cũng không nên miễn cưỡng hắn.

Nhưng Triệu Nhược Băng đối với chuyện hắn không thích học võ thì khó chịu, lạnh lùng nói: " Tôi xem anh cái gì cũng không biết, chắc là ngoại trừ chỉ biết moi móc tiền của gia đình thì có thể làm được gì, còn thua kém cả một cô gái nữa !"

Lưu Vũ Phi biết nàng đang muốn nói hắn đang sỉ nhục võ thuật, hắn không đặt ở trong lòng nên cũng không trả lời. Hắn cho rằng có một số việc không cần nói thì cũng không nên nói mất công chỉ tự chuốc phiền toái vào thân.

10. Chương 10

Hắn cũng không quan tâm đến câu nói của Triệu Nhược Băng, chỉ trực tiếp nói với Tô Thiến: " Thiến nhi mau ăn cơm đi, ăn xong chúng ta còn phải đi học nữa."

Triệu Nhược Băng nghe xong không khỏi có chút tức giận, nhưng nàng cũng không có cách nào vì Lưu Vũ Phi đã tỏ rõ ý tứ không muốn nói nhiều lời với nàng, nàng cũng chỉ có thể âm thầm tức giận, thầm nghĩ: " Mình có bao giờ chịu đựng sự tức giận thế này đâu chứ."

Triệu Nhược Băng không biết rằng người nàng đang muốn tìm đang ở trước mặt mà còn đang bị nàng thầm mắng, khi nàng còn đang ôm một bụng tức giận định đứng dậy rời đi thì có mấy người đi lại chỗ bàn họ đang ngồi nói với Lưu Vũ Phi và Tô Thiến: " Hai vị bạn học có thể nhường lại chỗ ngồi này hay không, hội trưởng của chúng ta muốn mời Triệu đồng học ăn cơm."

Triệu Nhược Băng vừa nhìn thấy mấy người này thì biết ngay thân phận của họ, một người là chủ tịch của hội sinh viên gọi là Vu Lượng, hai người kia là người hầu của hắn gọi là Lâm Lạc và Quan Chí Cường.

Vu Lượng ỷ vào cha mình là phó thư ký thành phố Bắc Kinh, hơn nữa hình dáng cũng tuấn tú, hơn nữa thỉnh thoảng lại giúp đỡ cho một ít người nghèo khó ra chút ân huệ cho nên danh tiếng cũng không tệ lắm. Tuy hắn là một người điển trai nhưng lại không muốn trong trường học cho rằng hắn là một công tử hoa tâm, cho nên cô gái nào đến với hắn đều phải nghe theo lời yêu cầu của hắn không được công khai mà chỉ lén lút bí mật mà thôi. Mà mấy cô gái này đều khờ khạo nghe theo lời của hắn, mặc dù đã có mấy cô gái mang thai với hắn, nhưng mấy cô gái này đều đã biết rõ gia thế của hắn nên đều không có lên tiếng tố cáo, cho nên trong trường học không ai biết hắn là một tên công tử không chịu trách nhiệm.

Vu Lượng làm như vậy với mục đích lớn nhất là muốn gây ấn tượng tốt với Triệu Nhược Băng, muốn nàng nghĩ rằng hắn rất si tình với nàng. Hắn đã theo đuổi nàng suốt hai năm, từ khi nàng nhập học đã làm cho người kinh động, hắn đã thề nhất định phải theo đuổi cho được nàng. Cho nên chỉ cần hắn nghe được tin tức nàng xuất hiện ở đâu thì hắn nhất định sẽ đi tìm nàng.

Cách đây không lâu hắn nghe được Lâm Lạc báo lại nàng đang ngồi một mình trong phòng ăn, Vu Lượng lập tức chạy tới, hắn chưa từng có cơ hội được mời nàng ăn cơm lần nào mà ! Bình thường hắn đã mời nàng vô số lần, nhưng vì nàng đối với hắn cũng không có hảo cảm gì nên lần nào cũng cự tuyệt hắn. Triệu Nhược Băng biết rõ tâm tư hắn, vốn nàng định đi nhưng nàng cũng muốn biết Lưu Vũ Phi có vì hắn là chủ tịch hội sinh viên mà nhường chỗ ngồi cho hắn hay không rồi chê cười hắn.

Lâm Lạc tiến đến nhìn Lưu Vũ Phi và Tô Thiến đang cùng ngồi, rồi lại nhìn lại quần áo của cả hai cũng không có gì đặc biệt, thầm nghĩ hai người này cũng không có quan hệ gì với Triệu Nhược Băng nếu không bọn họ cũng không tự ăn cơm mà để Triệu Nhược Băng ngồi nhìn.

Nếu ở lúc bình thường Lưu Vũ Phi cũng sẽ nhường chỗ, thành toàn cho người, hắn vừa nhìn đã biết vị chủ tịch hội học sinh này đang theo đuổi Triệu Nhược Băng. Nhưng hôm nay người trong phòng ăn rất nhiều, hơn nữa hắn và Tô Thiến chỉ mới ăn được một nửa phần cơm cho nên dù muốn nhường cũng không có cách nào khác. Hắn không thể làm gì khác hơn là nhìn ba người nói: " Thật là ngại quá, vị bạn học này các người xem xung quanh đã đầy người ngồi, chúng tôi muốn chọn bàn khác cũng không được nên thật là ngại quá, mọi người có thể cùng ngồi chung với nhau đi."

Vu Lượng nghe Lưu Vũ Phi nói vậy không khỏi chau mày, thầm nghĩ: " Một sinh viên mới vào học mà dám không để cho ta chút mặt mũi, mời các ngươi nhường chỗ là đã quá khách khí với các ngươi rồi, nếu không phải nơi này có nhiều người, nếu không phải Triệu Nhược Băng đang ở chỗ này, bằng vào một công tử con của một Thị Ủy thư ký như ta, cho dù có cho kiệu tám người khiêng ta cũng sẽ không đến nơi đổ nát này, cũng không đến nơi đây gặp phải tên đui mù này làm cho ta mất hết mặt mũi."

Lâm Lạc nhìn thấy Vu Lượng có vẻ mất hứng, biết hắn vì ngại có Triệu Nhược Băng ở đây nên không thể phát tác, chính là hắn nghĩ có tức giận với Lưu Vũ Phi cũng vô dụng, lập tức nói: " Vị bạn học này, anh có thể giúp đỡ một chút không? Vị này là chủ tịch hội học sinh.." Nói xong cúi xuống bên tai Lưu Vũ Phi nghiến răng nói: " Tiểu tử ngươi hãy mau nhận thức sớm mà cút đi ! Bằng không ngươi sẽ biết tay, nếu ngươi còn muốn sống ở Thanh Hoa thì tốt hơn không nên đối địch với chủ tịch chúng ta nữa."

Lưu Vũ Phi nghe xong cảm thấy buồn cười mấy tên sinh viên này, chẳng những xúc phạm hắn mà còn uy hiếp hắn. Hắn không khỏi cười lạnh nói: " Ta bất kể các ngươi là ai, chỗ ngồi này chúng ta tới trước, muốn nhường hay không là chuyện của chúng ta, các ngươi nghĩ các ngươi là ai mà cũng dám tới uy hiếp ta." Nói xong cũng không thèm để ý tới bọn hắn mà quay sang nói với Tô Thiến: " Thiến nhi, chúng ta cứ từ từ ăn, ăn xong chúng ta có thể ngồi thêm một lát."

Tô Thiến vốn đang ăn rất nhanh nhưng khi nàng nghe xong hắn nói như vậy, chỉ biết nhất định là người kia đã nói gì bên tai hắn mới có thể chọc cho hắn tức giận, mặc dù nàng nghe được Lâm Lạc nói người kia là chủ tịch hội sinh viên, nhưng nàng cũng nghĩ rằng dù là chủ tịch thì cũng phải nói lý lẽ chứ. Bởi vậy nàng cũng không hề để ý tới mấy người Vu Lượng mà chỉ lo ăn phần cơm của mình.

Việc này đã chọc tức đám người Vu Lượng và nhất là Lâm Lạc, hắn thấy Lưu Vũ Phi nghe xong lời uy hiếp của hắn chẳng những không sợ mà còn không xem bọn họ vào mắt, nếu không phải bây giờ có rất nhiều người thì hắn đã trừng trị Lưu Vũ Phi rồi. Nhưng hắn thật sự không nhịn được nữa, mở miệng mắng: " Hai người các ngươi thứ tạp chủng, cho các ngươi mặt mũi mà các ngươi không biết xấu hổ, nhất là ngươi, ăn nhiều như vậy không sợ ăn bị nghẹn chết hay sao? Cho dù không nghẹn chết thì cũng mập đến chết, người lớn như vậy mà thật khó coi xấu xí, ai nhìn thấy ngươi cũng sẽ ăn mất ngon rồi..."

Câu chửi này vừa ra khỏi miệng chẳng những làm Triệu Nhược Băng ngây người, nàng không sao tưởng tượng trong Thanh Hoa còn có người như vậy. Trong lòng Vu Lượng cũng thầm mắng một tiếng : " Ngu ngốc !"

Tô Thiến bị hắn mắng đến đôi mắt đỏ lên, chỉ thấy nước mắt như sắp rơi xuống. Lúc này Lưu Vũ Phi thật sự phát lên một cỗ lửa giận, nếu Lâm Lạc mắng hắn thì cũng không sao vì hắn cũng không thèm so đo với người như vậy, nhưng Lâm Lạc hết lần này lại tới lần khác mắng Tô Thiến, điều này có thể xem như là hắn không may, đụng tới sát tinh như Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi tức giận đến nỗi không thèm thu liễm khí thế nên nhất thời đem thần uy trên người phát ra, một cỗ khí thế giết người đánh về phía Lâm Lạc, hai mắt hắn rực lên bắn thẳng về phía Lâm Lạc, ở trong mắt của hắn Lâm Lạc chẳng khác gì người chết.

Lâm Lạc mắng xong thì đột nhiên cảm thấy có một cỗ khí thế hắn không thể nào giải thích được đang xộc tới, cỗ khí thế này hình như tiến thẳng vào đầu hắn không ngừng hét to: " Ngươi là một người chết! Ngươi là một người chết!" Trong nhất thời làm hắn sợ đến hôn mê bất tỉnh tại hiện trường.

Tô Thiến nhìn thấy Lưu Vũ Phi phát ra khí thế đáng sợ như vậy, thật ra cỗ khí thế như vậy không cần phải là người luyện võ hoặc người tu chân mới cảm nhận ra, đối với người bình thường thì cảm giác không khí như bị vật gì nặng nề đè xuống. Tô Thiến sợ quá kêu lên một tiếng : " Anh !"

Cũng nhờ thanh âm này đã làm cho lửa giận của Lưu Vũ Phi giảm xuống rất nhiều, hắn cũng sợ khí thế này của mình làm Tô Thiến bị thương, điều này cũng làm cho Lâm Lạc tránh được một kiếp nếu không hắn không chết cũng biến thành phế vật, bây giờ hắn đã hoàn toàn hôn mê.

Lưu Vũ Phi thấy mình phát ra khí thế dọa Tô Thiến hoảng sợ nên hắn liền lập tức thu hồi lại ngay. Chỉ trong vài phút thời gian khí thế của hắn chẳng những bao phủ cả trường đại học Thanh Hoa, ngay cả thành phố Bắc Kinh cũng nằm trong vòng phạm vi của nó, điều này làm cho cả Long Tổ Bắc Kinh sợ đến chết khiếp, bọn họ là người luyện võ nên biết cỗ khí thế này đại biểu cho cái gì? Trước kia bọn họ có nghe nói một người có công lực cao thâm có thể đem khí thế của mình bao phủ trên người đối phương, làm chậm lại khí thế của đối thủ. Nhưng hôm nay cỗ khí thế này lại có thể bao phủ cả Bắc Kinh, điều này đại biểu cho cái gì bọn họ cũng đều rõ ràng. Nếu đổi lại bọn họ là đối thủ của người này, không cần hắn ra tay cũng sẽ bạo thể nổ tung mà chết.

Long Ba lập tức hạ lệnh cho tất cả thành viên ở Bắc Kinh nhất định phải tìm ra người này.

Lưu Vũ Phi ở tại phòng ăn trong trường thì càng không cần phải nói. Tất cả mọi người trong phòng ăn ngoại trừ Tô Thiến thì những người khác đều bị cỗ khí thế này bức lui ra ngoài cách hắn mười thước, ngay cả Vu Lượng bọn họ cũng đứng không yên phải quỳ gối trên mặt đất vì Lưu Vũ Phi cũng đem khí thế đánh thẳng tới bọn họ. Triệu Nhược Băng càng cả kinh nên ngay cả việc nàng cũng tháo lui hơn mười thước mà cũng không biết, hai mắt hoảng sợ nhìn Lưu Vũ Phi, bây giờ cả một câu nói nàng cũng không thể nói. Sau khi Lưu Vũ Phi thu lại khí thế thì ngoại trừ một mình Triệu Nhược Băng hiểu được khí thế này đại biểu cho cái gì, còn những người khác chỉ cảm thấy kỳ lạ, họ chỉ cảm thấy không khí đột nhiên bị biến mất làm cho họ không thể hô hấp, cũng may chỉ có một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi, sau khi hắn thu lại khí thế thì tất cả bọn họ đều thở ra một hơi phát hiện có thể tự do hít thở, nhưng trên người họ đều đổ mồ hôi lạnh.

Vu Lượng và Quan Chí Cường bọn họ đúng là bị một bài học, vừa rồi bọn họ cảm thấy như toàn thân bị áp chế, không ngừng thối lui ra sau nhưng vẫn còn bị cỗ áp lực nọ làm cho không thể đứng vững mà phải quỳ xuống. Lưu Vũ Phi thấy mình đã cho họ nếm giáo huấn quá đủ nên kéo tay Tô Thiến bỏ đi ra khỏi phòng ăn.

Triệu Nhược Băng nhìn theo Lưu Vũ Phi đi ra khẽ thở ra một hơi, bây giờ nàng cảm thấy rất may mắn vì mình không phải là mục tiêu của cỗ khí thế này, nếu không nàng đã sớm bạo thể mà chết, nàng liếc mắt nhìn Lâm Lạc đang hôn mê trên đất và Vu Lượng, Quan Chí Cường đang quỳ trên mặt đất, thầm nghĩ đúng là tự làm tự chịu, xem các ngươi sau này còn dám kiêu ngạo nữa không.

Lưu Vũ Phi biết đã bị bại lộ, Triệu Nhược Băng nhất định biết hắn chính là người đã trợ giúp nàng khi trước. Vì tránh cho việc sau này bị nàng nói ra lung tung hắn định nói chuyện với nàng một lần. Vì thế thần niệm của hắn lại vang lên trong đầu Triệu Nhược Băng: " Triệu đồng học, chiều nay không có giờ học sẽ gặp ở sau núi, đến lúc đó ta sẽ đem thân pháp đã hoàn hảo của ngươi dạy lại cho ngươi, nhưng ngươi không thể nói lung tung ra ngoài chuyện của ta đó." Nói xong Lưu Vũ Phi cũng phải đi lên lớp học.

Lưu Vũ Phi và Tô Thiến trên đường trở về phòng học, nàng nhìn thấy Lưu Vũ Phi không nói một tiếng nên biết hắn vẫn còn tức giận chuyện vừa rồi. Vừa rồi cỗ khí thế giận dữ bộc phát của hắn làm cho nàng sợ hãi, Tô Thiến biết Lưu Vũ Phi có phản ứng đó là bởi vì nàng, Tô Thiến còn chưa bao giờ gặp qua một người đáng sợ như vậy. Nhưng nàng cũng không lo lắng hắn sẽ giận dữ với nàng như thế. Tô Thiến cẩn thận nói với hắn: " Anh ! Anh đừng tức giận nữa được không? Vừa rồi mấy người nọ đã bị giáo huấn, anh, sau này đừng phát giận như vậy nữa, lại nói họ có nói gì về em cũng không có sao đâu, miệng là của họ mà. Vừa rồi anh làm cho em sợ muốn chết, em sợ anh tổn thương bọn họ, thật lòng mà nói dù sao bọn họ cũng là bạn học cùng trường, anh, không biết người bị hôn mê kia sẽ không có việc gì chứ?"

Lưu Vũ Phi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tô Thiến thì nhẹ nhàng ôm lấy nàng nói: " Thiến nhi, em yên

tâm đi, anh không tức giận nữa đâu. Người bị ngất kia chỉ là sợ quá mà thôi, anh cũng không có làm gì hắn, bất quá sau này mà còn có người dám làm như vậy đối với em thì anh sẽ không buông tha cho hắn."

Tô Thiến nghe xong nhất thời trong lòng như hoa nở rộ, nũng nịu nói: " Anh, anh thật là lợi hại, chỉ bằng vào khí thế của anh mà có thể làm cho người khác bị bắn lui hơn mười thước, bây giờ anh không thể phủ nhận mình không phải là người bình thường nữa nhé, anh không cần phải che giấu em nha !"

Lưu Vũ Phi bây giờ cũng không biết làm sao giải thích với nàng, cười cười nói: " Thiến nhi, anh lợi hại thì không tốt sao? Chỉ có như vậy anh mới không để cho em khổ sở và ủy khuất, còn về phần thân phận của anh thì hãy để tuần sau đi, lúc đó em tới phòng anh thì anh sẽ giải thích hết với em. Được rồi, em về phòng học trước đi, không nên nói với người khác về chuyện vừa rồi nhé."

Tô Thiến đáp lại một tiếng rồi đi về phòng học. Trong phòng ăn, Vu Lượng đợi Lưu Vũ Phi đi cả nửa ngày mới có thể hồi phục lại tinh thần. Hắn phát hiện bản thân và cả Quan Chí Cường đều đang quỳ trên mặt đất, mà Lâm Lạc ở một bên lại đang hôn mê, đã thế từ người hắn còn bốc ra một mùi hôi thối của phân và nước tiểu.

Vu Lượng nhìn thấy tất cả ánh mắt của các bạn học đang nhìn bọn hắn chăm chăm. Ánh mắt khiến cho hắn đỏ mặt lên, không biết là do tức giận hay là xấu hổ. Vu Lượng đứng lên hung hăng trừng mắt nhìn những bạn học xung quanh rồi xoay người bỏ đi, ngay cả Lâm Lạc và Quan Chí Cường hắn cũng không thèm nhìn tới.

Vu Lượng trở lại phòng họp của hội học sinh, trong tâm lý vô cùng tức giận ! Hắn đã lớn như vậy cho tới hôm nay chưa từng bị lâm vào cảnh ngu ngốc như vậy bao giờ. Tâm lý hận không thể đem Lưu Vũ Phi chém ra ngàn đao thành từng mảnh vụn mới có thể hả được mối hận trong lòng. Bất quá những suy nghĩ đó cũng chỉ ở trong lòng hắn mà thôi. Dù sao hắn cũng xuất thân từ gia đình làm chính trị, đến bây giờ hắn không biết người vừa rồi làm hắn trở nên ngu ngốc tệ hại như vậy tên là gì và cô gái đi chung với hắn là ai, gia cảnh là thế nào, những điều này trước khi biết rõ hắn sẽ không làm cái gì ngu ngốc nữa. Vu Lượng tin tưởng với chức vụ quyền lực của mình tại hội sinh viên mà muốn tìm tư liệu của một người thì sẽ rất dễ dàng.

Triệu Nhược Băng nghe được lời của Lưu Vũ Phi đúng là vừa mừng vừa sợ, mừng là người nàng muốn tìm đúng là ở tại Thanh Hoa, hơn nữa công lực lại thâm sâu không lường được, tự mình chẳng những có thể được hắn giúp đỡ cải tạo lại bộ pháp võ công, nói không chừng hắn cao hứng thì có thể chỉ điểm thêm chút công phu vậy thì công lực của nàng sẽ tăng cao không thể hạn lượng. Nhưng nàng sợ là lo lắng với công lực khủng khiếp của hắn nếu mình không cẩn thận chọc giận hắn làm hắn mất hứng, vậy thì chỉ cần hắn ra tay thì mười người như nàng cũng sẽ phải xong đời.

Bây giờ nàng chỉ nghĩ làm sao tìm được chỗ tốt từ Lưu Vũ Phi, cũng không muốn chọc giận một quái vật như hắn. Trong tâm lý của nàng đã có kết luận xem hắn như là một quái vật. Đến bây giờ nàng mới hiểu vì sao hắn lại nói đến Võ Thuật xã luyện võ công đối với hắn thì chỉ vô dụng, đối với tu vi như hắn thì võ công của Võ Thuật xã chẳng khác gì lông trâu, nói không chừng trong mắt hắn ngay cả lông trâu cũng không xứng. Người như hắn mà chỉ dùng một cỗ khí thế bức lui người khác đến trình độ này thì đừng nói đến chuyện mà khi hắn ra tay. Triệu Nhược Băng đối với chuyện mình nói những lời lỗ mãng và vô tri thì cảm thấy mặt đỏ lên, cũng thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi người chọc giận hắn không phải là nàng, bằng không nàng đã sớm xong đời.

Triệu Nhược Băng nghĩ thầm: " Không biết hắn ra tay sẽ ra sao, thật muốn chứng kiến bộ dáng lúc hắn ra tay, nghĩ không ra hắn lại vì một người bạn gái mà lại phát ra lửa giận ghê gớm như thế, thật là một người có lòng, ai...không biết lúc nào mình mới có được một người bạn trai như thế..."

Triệu Nhược Băng nghĩ đến sau giờ học sẽ gặp mặt Lưu Vũ Phi, đến lúc đó có thể học được hết thân pháp, nghĩ tới đây tâm lý nàng dâng lên một trận kích động hận thời gian sao không qua nhanh một chút cho trời mau tối.

Khi trời vừa tối, Triệu Nhược Băng một mình đi ra phía sau núi sau lưng trường học, nơi này không có ai đến. Nguyên nhân là vậy nên Lưu Vũ Phi mới chọn nơi này. Đợi khi Triệu Nhược Băng tới nơi thì nàng phát hiện hắn đang đợi ở nơi này, nàng cảm thấy ngại ngùng sợ chọc hắn tức giận nên vội thấp giọng nói: " Xin lỗi đã tới chậm, làm cho anh phải đợi."

Lưu Vũ Phi cũng không có phản ứng gì, vẻ mặt thản nhiên trả lời: " Không có gì, tôi chỉ mới đến cũng không có đợi bao lâu."

Hắn cũng không nói thêm nhiều chỉ đem khẩu quyết còn lại truyền cho Triệu Nhược Băng, đợi cho đến lúc nàng đã nhớ rõ mới nói: " Vì để cho cô lĩnh hội được toàn bộ thân pháp và sự huyền ảo, tôi sẽ thi triển cho cô xem, có khả năng lĩnh ngộ bao nhiều thì hãy xem bản thân cô."

Triệu Nhược Băng nghe hắn nói vậy thì lập tức phấn khởi tinh thần, đây chính là cơ hội ngàn năm hiếm có, nếu mình bỏ qua thì quả thật quá ngu ngốc.

Hắn thấy nàng đã chuẩn bị xong, liền dùng tốc độ chậm nhất diễn luyện thân pháp cho nàng xem, hắn sợ nếu nàng không thấy rõ thì sau này mỗi ngày cứ tìm đến hắn, vậy lúc đó sẽ làm hắn phiền toái đến chết. Bây giờ hai mắt nàng sáng lên nhìn chằm chằm hắn giống như đang nhìn một kho tàng, vừa rồi hắn thi triển thân pháp không phải nàng không thấy mà thấy không rõ, bởi vì tốc độ của hắn thật quá nhanh nên nàng có cảm giác như hắn vẫn đứng tại chỗ. Bất quá nàng không vì chuyện không thấy rõ mà thất vọng, trái ngược là nàng lại nghĩ hắn nhất định còn những tuyệt kỹ khác, đến lúc đó nói không chừng mình có thể học được thêm một chút thì cũng đủ làm cho người nhà sẽ nhìn nàng với ánh mắt cao hơn.

Vì vậy nàng quyết định sẽ quấn quýt lấy hắn, phải từ hắn tìm thêm nhiều chỗ tốt hơn nữa. Tưởng tượng sau này có thể học được tuyệt thế võ công từ hắn, sau đó có thể đem tất cả bọn cuồng vọng sắc lang đánh rớt hàm răng lăn đầy đất, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi nở nụ cười.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy nàng trầm tư cả nửa ngày rồi nở nụ cười nên tưởng rằng vừa rồi hắn thi triển thân pháp nàng đã có sự lĩnh ngộ nên mới vui vẻ như vậy. Mà nói hắn có năng lực của thần nhân nhưng hắn cũng chưa phải là thần, cho nên hắn không rõ trong lòng nàng hiện giờ đang nghĩ cái gì, nếu không hắn nhất định sẽ hối hận vì đã dạy thân pháp cho nàng.

Bất quá trong lòng hắn cũng cảm thán với sự xinh đẹp của nàng, nhất là khi nàng mỉm cười thì ánh mắt đúng là khắc tinh của nam nhân, trong tâm lý của hắn không ngừng kêu lên: " Cũng may ta đã có Thiến nhi, nếu không sẽ bị những người đàn bà đẹp phiền chết a."

Hắn thấy nàng không nói chuyện thì không biết nàng đã lĩnh ngộ tới trình độ nào, bèn mở miệng hỏi: " Triệu đồng học, vừa rồi cô đã nhìn thấy rõ rồi, tôi thấy cô đã có điều lĩnh ngộ, tôi sẽ không ở đây làm phiền cô nữa. Tôi chỉ có thể giúp cô tới đây thôi, còn những việc sau này cô phải tự nhờ chính mình."

Nghe nói hắn phải đi, Triệu Nhược Băng lập tức nóng nảy, nói giỡn sao, nếu bây giờ để cho hắn đi thì biết sau này tìm hắn ở đâu, tự mình còn chưa biết tên hắn, hơn nữa vừa rồi nàng cũng không thấy rõ, tuy vẫn sợ chọc giận hắn, nhưng lòng đam mê học võ làm nàng bất chấp hết thảy, vội mở miệng nói: " Xin lỗi, vừa rồi tốc độ của anh quá nhanh tôi không nhìn thấy rõ, anh có thể làm lại lần nữa không? Hãy dùng tốc độ chậm nhất đó, anh cũng biết công lực của tôi không cao lắm..."

11. Chương 11

Lưu Vũ Phi nghe xong dở khóc dở cười, mình ở nơi này lo chăm chú truyền thụ khinh công cho nàng mà nàng lại lo nghĩ đâu đâu, nếu không phải lỡ miệng đáp ứng sẽ dạy cho nàng thì hắn đã sớm bỏ đi, bây giờ không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ hỏi: " Nếu vừa rồi cô thấy không rõ, vậy sao cô lại đứng đó trầm tư cả nửa ngày, làm tôi cứ nghĩ cô đã lĩnh hội được sự huyền bí trong đó rồi ! Về chuyện cô nói muốn tôi dùng tốc độ chậm hơn để cho cô nhìn được rõ, tôi nghĩ không có cách nào khác làm được đâu, tốc độ vừa rồi của tôi đã là chậm nhất rồi đó."

Nghe Lưu Vũ Phi nói tốc độ như vừa rồi là khả năng chậm nhất của hắn, Triệu Nhược Băng vô cùng kinh hãi, chuyện kỳ lạ bây giờ nàng chứng kiến chẳng khác gì chuyện nàng bị bức lui hơn mười thước vào lúc sáng, bây giờ lại thêm chuyện hắn chuyển động nhanh đến mức y như vẫn đứng một chỗ, vậy mà tốc độ đó chỉ là tốc độ chậm nhất của hắn mà thôi.

Lưu Vũ Phi nhìn thời gian cũng đã không còn sớm nữa, nếu cứ đứng ở đây mà ngây ngốc với Triệu Nhược Băng thì cũng không có ý nghĩa gì, sự chênh lệch giữa hai người quá lớn, hơn nữa hắn lại không muốn giúp nàng tăng thêm công lực gì nữa, cho nên chuyện sau này nàng chỉ có thể tự dựa vào bản thân mà thôi.

Lưu Vũ Phi lại đưa ra ý muốn rời khỏi. Nhưng Triệu Nhược Băng cũng nhất định không chịu buông tha hắn, bèn sẵng giọng: " Anh làm gì vậy, lẽ nào người ta đáng chán ghét đến như vậy sao? Hay là sợ bạn gái anh hiểu lầm mà phải nhanh chóng đòi rời khỏi đây như thế.."

Hắn nhìn bộ dáng có vẻ giận dỗi của nàng thì trong lòng lại kêu lên: " A di đà phật a..." Hắn nhìn nàng, không sao phát lên tâm lý tuyệt tình được, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói: " Cô xem tôi ở lại chỗ này cũng không có tác dụng gì, sự chênh lệch của chúng ta rất lớn hơn nữa cô cũng không thể thấy rõ thân pháp của tôi, cho nên không bằng tôi rời khỏi đây sớm một chút, để cô yên tâm luyện tập có lẽ tốt hơn..."

Triệu Nhược Băng nhìn thấy bộ dáng bất đắc dĩ của Lưu Vũ Phi, cảm giác bộ dáng của hắn cũng không đáng sợ như hồi sáng, cảm thấy có chút ngại ngần, dịu dàng nói: " Nói thế nào anh cũng giúp tôi việc lớn như vậy, nhưng tôi lại chưa biết tên của anh, có phải anh thấy tôi chướng mắt nên không muốn nói với tôi không, hơn nữa tôi còn muốn bái anh làm sư phụ nữa."

Nghe nàng nói những lời này hắn liền có cảm giác muốn bỏ chạy, nói giỡn sao, nói tên thật cho cô nghe cũng không có gì, nhưng nếu nàng nhất thời cao hứng muốn bái mình làm thầy thì không phải là sẽ phiền chết hay sao, không được mình phải mau nhanh cách xa nàng một chút a..."

Nghĩ tới đây hắn liền tranh trước nói: " Đừng nói thế, tôi nói tên tôi cho cô nghe là được rồi mà, tôi tên Lưu Vũ Phi, là sinh viên của khoa xã hội công cộng, được rồi, sau này không có việc gì thì đừng đến tìm tôi nữa, tôi đã là người có bạn gái, tạm biệt a !" Hắn nói xong liền quay người chạy ngay.

Nhìn bóng lưng của hắn đang vội vã bỏ đi, Triệu Nhược Băng làu bàu nói: " Lưu Vũ Phi ! Tôi còn muốn biết anh có bao nhiêu bí mật, nếu đã biết làm sao tìm được anh, tôi cũng không cần nóng nảy, không moi hết được bí mật của anh tôi cũng sẽ không để yên đâu, chỉ là muốn bái anh làm thầy thôi, có cần phải có bộ dáng sợ hãi đến thế này không?"

Triệu Nhược Băng bây giờ không còn sợ hắn như trước, ngược lại thấy hiếu kỳ, nàng cảm thấy hắn rất thần bí. Đồng thời tự mình có thể học được võ học cao hơn nên nàng đã quyết tâm ép hắn thu nàng làm đồ đệ.

Ngày hôm sau, Lưu Vũ Phi và Tô Thiến lại đi đến phòng ăn. Bởi vì ngày hôm qua Lưu Vũ Phi ở chỗ này đại phát thần uy, hắn rất ngại các bạn học sẽ biết nguyên nhân rồi gây ra nhiều phiền toái. Hôm nay hắn vốn đề nghị cả hai ra bên ngoài trường ăn cơm, miễn cho thêm việc phiền toái giống như ngày hôm qua.

Nhưng Tô Thiến lại không đồng ý, nàng nói như vậy thì quá lãng phí. Hắn không có biện pháp cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là lại phải tới nơi này ăn, may mắn là khi họ tới, cũng không có ai dùng ánh mắt bất thường mà nhìn họ. Điều này cũng làm cho hắn thở ra một hơi.

Hình như ông trời không muốn để yên cho hắn, hắn vừa ngồi xuống không lâu thì phiền toái mới đã đến nơi. Trong trường học, Băng Tuyết nữ thần Triệu Nhược Băng được xưng là chưa từng cười qua với đàn ông một lần nào hôm nay lại cũng tới, nhưng lại ngồi xuống bên cạnh họ. Ngày hôm qua nàng tới đây thì mọi người chỉ cho rằng nàng muốn thay đổi khẩu vị, nhưng hôm nay cũng tới đã làm cho một ít người trong trường cảm thấy không được bình thường.

Hơn nữa Triệu Nhược Băng cũng như ngày hôm qua ngồi xuống cùng với Lưu Vũ Phi hai người, rất rõ ràng làm cho người ta hiểu ngay là nàng muốn tìm đến hai người bọn họ. Trong nhất thời cả phòng ăn đều đang suy đoán về quan hệ của Triệu Nhược Băng và Lưu Vũ Phi cùng Tô Thiến.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy Triệu Nhược Băng thì chân mày thoáng nhíu lại một chút, nhưng hắn cũng không nói gì, hắn cho rằng nàng tới đây không phải là vì ăn cơm mà là còn có mục đích khác.

Trong lúc hắn còn đang suy đoán ý định của nàng thì nàng lại lên tiếng nói chuyện nhưng lại không nói với hắn mà là bắt chuyện với Tô Thiến, hắn biết mục đích của nàng đến đây không phải là muốn nói chuyện phiếm với Tô Thiến mà thôi, nhưng hắn cũng không thèm để ý, không thèm quản mục đích của nàng là gì. Bởi vì hắn thấy Tô Thiến nói chuyện với Triệu Nhược Băng rất vui vẻ, mặc dù hắn biết mấy ngày nay Tô Thiến ở chung với hắn cũng rất vui vẻ nhưng cũng có thể có những chuyện một người đàn ông như hắn cũng không thể làm được để giúp nàng.

Một cô gái dù sao cũng phải có những người bạn gái cùng nàng trò chuyện làm bạn bè mới có thể có một

không gian riêng tư. Lưu Vũ Phi cũng biết nàng ở trong trường không có bạn bè, những người bạn học của nàng đều xem thường nàng, bởi vậy nàng cũng rất ít nói đến chuyện trong lớp học của nàng. Hắn nhìn nàng đang nói chuyện rất là vui vẻ, hơn nữa trước kia nàng chưa từng được nói chuyện với người bạn nữ nào vui vẻ như vậy.

Lưu Vũ Phi nghĩ thầm: " Bất kể Triệu Nhược Băng có mục đích gì, cho dù phải giúp nàng tăng thêm công lực thì cũng được thôi."

Đối với hắn chỉ cần Tô Thiến được thật sự vui vẻ, vậy thì hắn càng thêm vui mừng. Tô Thiến dĩ nhiên không biết ý nghĩ của Lưu Vũ Phi và Triệu Nhược Băng, trước kia cho từng có ai chủ động làm bạn với nàng như Triệu Nhược Băng, hơn nữa những chuyện mà họ đang nói cũng là những vấn đề mà phụ nữ thích nhất. Từ lúc đến ăn cơm nàng và Lưu Vũ Phi cũng chưa nói được vài câu, nhưng nàng lại nói chuyện rất vui vẻ với Triệu Nhược Băng, cuối cùng các nàng lại trở thành như chị em.

Vốn Lưu Vũ Phi không đồng ý Tô Thiến kêu Triệu Nhược Băng là chị, Lưu Vũ Phi chỉ sợ Triệu Nhược Băng chỉ lợi dụng Tô Thiến để tiếp cận hắn, bây giờ hắn đối với những cô gái xinh đẹp tràn đầy sự đề phòng, dù sao trước kia hắn cũng bị Hạ Vũ Khiết làm cho quá thê thảm. Nhưng khi hắn phản đối thì gặp ngay phản ứng của Triệu Nhược Băng và cả Tô Thiến. Triệu Nhược Băng ngay từ đầu quả thật có ý muốn lợi dụng Tô Thiến để tiếp cận Lưu Vũ Phi để thu lợi từ những tuyệt kỹ của hắn, nhưng khi trò chuyện với Tô Thiến thì sau khi biết rõ về thân thế của nàng thì tâm tư lúc đầu cũng không còn nữa, bây giờ nàng cũng đã biết vì sao Lưu Vũ Phi lại thương yêu Tô Thiến như vậy.

Triệu Nhược Băng quyết định bất kể thế nào, cô em gái như Tô Thiến nàng nhất định phải nhận, chỉ sợ Lưu Vũ Phi sẽ dùng cách không dạy nàng võ công đến uy hiếp. Sau khi hắn đưa ra ý kiến phản đối thì mắt hắn cũng nhìn vào mắt Triệu Nhược Băng chằm chằm, muốn xem nàng thật sự muốn làm chị em với Tô Thiến hay là lợi dụng Tô Thiến, hắn tin tưởng mắt của một người sẽ không thể nói dối.

Kết quả làm cho hắn thật cao hứng, Lưu Vũ Phi phát hiện khi hắn nhìn chằm chằm Triệu Nhược Băng thì nàng cũng không chút yếu thế nhìn chằm chằm lại hắn. Hắn chứng kiến từ trong đôi mắt nàng chỉ có sự thương yêu và chân thành đối với Tô Thiến.

Cho đến khi Tô Thiến đẩy hắn vài cái giận dỗi, thì hắn cũng không còn phản đối nữa. Cuối cùng Triệu Nhược Băng nói, nếu nàng làm chị em với Tô Thiến, mặc dù hắn là bạn trai của Tô Thiến mà Tô Thiến vẫn gọi hắn là anh, nên cuối cùng nàng quyết định cũng gọi hắn là anh. Đương nhiên Lưu Vũ Phi cũng nói là không đồng ý, hắn không muốn lộ ra bí mật quan hệ này, không muốn tất cả mọi người đều biết.

Cuối cùng do cả hai cô gái đều cực lực đề nghị hắn đành giơ tay đầu hàng, cứ như vậy hắn lại có thêm một em gái, trong lòng hắn cười khổ nói: " Cũng không biết hắn làm như vậy là đúng hay là sai nữa."

Mấy ngày kế tiếp, Triệu Nhược Băng đều lại đây ăn cơm cùng họ, vẫn cứ gọi hắn là ca ca. Những bạn học ngồi bên cạnh nghe được đều cảm thấy không thể tư nghị, bọn họ nghĩ không ra nữ thần trong mộng của tất cả nam sinh viên trong trường khi ở chung với Lưu Vũ Phi lại chịu gọi hắn là ca ca. Trong lúc nhất thời chuyện của hai người lan truyền ra khắp Thanh Hoa đại học.

Vu Lượng đương nhiên cũng nghe được lời đồn đãi này, hắn càng thêm oán hận Lưu Vũ Phi. Ba ngày sau, hắn có được tư liệu về gia đình Lưu Vũ Phi, khi hắn biết thân phận Lưu Vũ Phi bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa thì bật cười to. Hắn làm như đã có ý nghĩ biến Lưu Vũ Phi thành nửa chết nửa sống vậy. Sau khi biết rõ về Lưu Vũ Phi, hắn bắt đầu kế hoạch trả thù. Đầu tiên hắn thông qua quan hệ của cha hắn, tìm được Phân cục trưởng của công an phân khu nơi trường Thanh Hoa, Vu Lượng báo với phân cục trưởng chuyện Lưu Vũ Phi đả thương người hôm trước.

Nguyên lai, lúc ấy Lâm Lạc bị Lưu Vũ Phi làm cho hôn mê, được đưa đến bệnh viện, tuy nói không bị ngoại thương nhưng lúc đầu bị Lưu Vũ Phi làm cho sợ hãi đến thần kinh thác loạn, đến bây giờ thần trí cũng không rõ ràng, bác sĩ nói với nghĩ dưỡng mấy tháng hơn nữa phải đi bác sĩ tâm lý để trị liệu. Tuy nói Vu Lượng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn kết luận có quan hệ tới Lưu Vũ Phi, vì vậy hắn mượn chuyện này mà làm đơn tố cáo.

Vu Lượng nghĩ thông suốt, chuyện này phải giáo huấn cho Lưu Vũ Phi nếm mùi một trận, hắn nghĩ chỉ cần Lưu Vũ Phi bị bắt thì nhất định Triệu Nhược Băng sẽ đến cầu hắn hỗ trợ. Mặc dù hắn không biết quan hệ

của hai người là gì, nhưng hắn thông qua việc miêu tả của người khác thì cũng hiểu được phần nào. Nghĩ đến chuyện Triệu Nhược Băng tới cầu mình, đến lúc đó thì…

Bây giờ Vu Lượng nghĩ như là chuyện đã thành sự thật, hắn cũng vì cảm thấy có cơ hội tốt vậy mà cao hứng, chẳng những Lưu Vũ Phi bị bắt thì hắn sẽ có cơ hội tốt để thân cận Triệu Nhược Băng nhất, nói không chừng còn có thể đưa Lưu Vũ Phi vào tù.

Phân cục cục trưởng kia nhận được điện thoại của thượng cấp chủ quản thành phố Bắc Kinh Thị Ủy phó thư ký Vu Bân không bao lâu, Vu Lượng lại đem báo cáo về tình trạng của Lâm Lạc đến. Vì vậy vị phân cục trưởng liền phân phó người điều tra vụ án này cho thật rõ ràng, phái ra bốn điều tra viên đi theo Vu Lượng đến trường Thanh Hoa tìm bằng chứng.

Rất nhanh do Vu Lượng an bài bốn điều tra viên hỏi các sinh viên chuyện thế nào, đương nhiên họ đều nói không rõ ràng chuyện xảy ra hôm đó. Cuối cùng Vu Lượng tìm Quan Chí Cường. Đến lúc này chuyện Lưu Vũ Phi đả thương người đến rối loạn tâm thần, chứng cớ rõ ràng đã được hình thành với tốc độ nhanh nhất nằm trên bàn của vị phân cục trưởng kia. Vị phân cục trưởng này nhìn xong báo cáo đã lập tức ra lệnh cho vài tên công an đi theo Vu Lượng bắt Lưu Vũ Phi về quy án.

Một tuần sau, Lưu Vũ Phi dự định tan học sẽ đưa Tô Thiến đến nơi ở của mình, giải thích chuyện của mình cho nàng nghe, thuận tiện cũng dạy cho nàng tu chân. Nhưng còn chưa tan học, Vu Lượng đã dẫn mấy người công an đi đến phòng học của hắn, muốn bắt Lưu Vũ Phi đi ngay. Lưu Vũ Phi cũng bực mình không biết mình đã phạm pháp bao giờ mà sao đám công an này lại tìm hắn.

Lưu Vũ Phi còn không rõ ràng sự việc đương nhiên sẽ không đi theo họ, hỏi: " Tôi phạm tội gì, muốn bắt cũng phải cho biết lý do chứ?"

Trong đó có một công an biết thân phận của Vu Lượng, muốn biểu hiện cho Vu Lượng nhìn thấy, nghĩ thầm nếu lần này hắn làm cho đẹp mắt công việc này trước mặt Vu Lượng, nói không chừng Vu Lượng sẽ cảm tạ hắn, ở trước mặt cha nói tốt vài câu cho hắn, vậy chuyện hắn thăng chức sẽ không xa.

Nói tới đây hắn lập tức xuất ra lệnh bắt nói với Lưu Vũ Phi: " Cậu hãy ngoan ngoãn một chút đi, chúng tôi tuyệt đối không bắt sai người, về phần cậu phạm vào tội gì cứ tới phân cục sẽ hiểu rõ thôi. Bây giờ cậu không có tư cách để nói, nếu hiểu rõ thì đi theo chúng tôi, bằng không đừng trách chúng tôi không khách khí."

Lưu Vũ Phi nhìn người cảnh sát đang nói chuyện, rồi lại nhìn vẻ mặt đắc ý của Vu Lượng cũng đã hiểu được một chút chuyện gì đang xảy ra.

Bất quá hắn cũng không phải là người dễ nói chuyện, chỉ cần hắn không muốn, trên đời này cũng không có ai có thể làm gì hắn, Lưu Vũ Phi có chút buồn cười nhìn Vu Lượng, mặc dù không biết rõ thân thế hắn, nhưng bây giờ nhìn thấy Vu Lượng có thể đem công an đối phó hắn, thì hắn cũng biết Vu Lượng là công tử con của vị quan chức nào đó.

Vu Lượng nhìn thấy hắn không có vẻ sợ hãi mấy người công an này, hơn nữa còn có bộ dáng như chẳng có gì xảy ra, hắn tức giận mắng: " Lưu Vũ Phi, ngươi đả thương người đến rối loạn tâm thần, bây giờ còn ra vẻ kiêu ngạo như vậy, trong mắt ngươi còn có luật pháp hay không? Còn không mau đi theo mấy vị công an về phân cục công an sao? Bằng không mấy vị này sẽ không nể tình ngươi là sinh viên mà khách khí với ngươi nữa đâu…"

Ý của hắn chính là nhắc nhở mấy người công an không cần khách khí với hắn, trực tiếp bắt hắn mang về là được. Lưu Vũ Phi nghe hắn nói xong mới hiểu rõ nguyên do sự việc này. Bất quá hắn cũng không để trong lòng, lúc ấy sau khi Lâm Lạc hôn mê, hắn biết sau khi Lâm Lạc tỉnh lại thì có một đoạn thời gian thần trí không rõ, nhưng cho tới bây giờ thì hắn cũng đã tốt hơn rồi. Nhưng Lưu Vũ Phi lại không nghĩ tới Vu Lượng lại đem chuyện này ra tố cáo.

Mấy người công an nghe Vu Lượng nói như vậy, họ không khách khí xông lên định xô Lưu Vũ Phi xuống mặt đất. Ngay lúc này hai mắt Lưu Vũ Phi đột nhiên phát ra hai đạo tinh quang, nhất thời làm cho mấy người công an sợ ngây người, bọn họ chưa từng gặp qua người nào có thể làm cho hai mắt sáng lên như vậy, trong lúc nhất thời đối với sự việc quái dị này cũng không biết nên làm sao nữa. Vu Lượng cũng nhìn thấy

hai mắt Lưu Vũ Phi sáng lên, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, nhìn thấy mấy người công an không dám tiến lên bắt người, không thể làm gì khác hơn là đẩy tên cảnh sát vừa mắng Lưu Vũ Phi khi nãy.

Lưu Vũ Phi cũng không muốn động tay chân trước mặt nhiều người, nói: " Tôi sẽ đi với các người đến cục cảnh sát, nhưng các người không được sử dụng tay chân với tôi, có chuyện gì tới đó rồi nói..."

Nghe Lưu Vũ Phi nói như vậy mấy viên cảnh sát đều đồng ý, vừa rồi bọn họ thật sự có chút sợ hãi. Đợi khi Lưu Vũ Phi và mấy viên cảnh sát đi rồi, Vu Lượng đắc ý nói với mấy sinh viên đang xem náo nhiệt: " Các ngươi sau này phải cẩn thận, không nên làm gì phạm pháp, nếu không hãy xem Lưu Vũ Phi đó..." Nói xong ra vẻ kiêu ngạo bỏ đi.

Tô Thiến tan học xong ở lại phòng chờ Lưu Vũ Phi tới đón nàng, chính là đợi nửa giờ vẫn không thấy hắn, nàng không đợi nữa mà trực tiếp đến phòng học tìm hắn.

Kết quả tới nơi nào cũng không tìm được người, không thể làm gì khác hơn là hỏi các bạn học khác mới biết hắn bị cảnh sát bắt, nàng hoảng sợ đến bật khóc, ở nơi này nàng không quen biết ai, ngây người cả buổi nàng mới nhớ đến Triệu Nhược Băng, liền chạy đi tìm nàng.

Khi Triệu Nhược Băng nhìn thấy Tô Thiến vội vã như vậy cũng làm cho nàng hoảng sợ, không biết đã xảy ra đại sự gì, khi nghe Tô Thiến nói xong thì nàng lại giãn nét mặt, cười nói: " Muội muội à, em thật không biết ca ca sao, nếu không phải anh ấy nguyện ý, chị nghĩ trên đời này còn không có ai làm gì được ảnh đâu, em cứ chờ xem đi, ảnh sẽ lập tức quay lại thôi, chúng ta cứ đi ăn cơm, chị nghĩ ăn xong thì ảnh cũng sẽ về tới thôi."

Tô Thiến nhìn thấy Triệu Nhược Băng đối với Lưu Vũ Phi có lòng tự tin như vậy nên cũng an tâm không ít, bèn theo nàng đi ăn cơm.

Quả nhiên khi các nàng còn chưa ăn xong cơm thì Lưu Vũ Phi đã về tới. Sau khi nhìn Tô Thiến vẫn không sao thì hắn mới yên tâm. Tô Thiến nghe Triệu Nhược Băng nói Lưu Vũ Phi sẽ mau trở về nên cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng chính Triệu Nhược Băng lại cảm thấy không bình thường. Tô Thiến không biết quy củ của cục công an nhưng nàng thì biết. Bình thường ai đến cục công an nhanh nhất cũng phải hai giờ mới về, bây giờ còn chưa tới một giờ khẳng định là có chuyện gì bí mật.

Đợi khi Lưu Vũ Phi nói rõ nguyên nhân hai nàng mới được rõ ràng. Nguyên lai khi mấy người công an muốn bắt hắn thì hai mắt hắn phát ra ánh sáng làm họ hoảng sợ, nhưng đạo tinh quang này làm cho một thành viên đang điều tra sự việc thần bí xảy ra mấy ngày trước ở Thanh Hoa nhìn thấy. Người của Long Tổ mấy ngày nay bí mật triển khai điều tra khắp Bắc Kinh, cuối cùng nhận định cỗ khí thế này từ trong Thanh Hoa truyền ra, lại điều tra thì nghe nói chuyện lạ phát sinh tại phòng ăn trong trường, thông qua việc kể lại của các sinh viên, nghi vấn gom lại trên Lưu Vũ Phi và Tô Thiến, cuối cùng thông qua điều tra về Tô Thiến nên cũng từ bỏ nghi vấn về nàng.

Vì thành viên phụ trách điều tra ở Thanh Hoa đang muốn tìm cách bái phỏng Lưu Vũ Phi, kết quả thấy được sự xung đột giữa hắn và đám công an, càng thêm khẳng định hắn chính là người có cỗ khí thế đó. Hắn nhìn thấy công an đưa Lưu Vũ Phi đi cục cảnh sát, hoảng sợ lỡ như đám công an không biết tốt xấu chọc giận Lưu Vũ Phi thì chuyện này thật không biết làm sao thu thập nổi.

Hắn lập tức hồi báo cho Long Ba biết chuyện phát sinh ở đây và thân phận của Lưu Vũ Phi. Long Ba dĩ nhiên cũng không nghĩ đến hắn chính là người đã cứu Trầm Linh ở Thượng Hải mà theo điều tra của thành viên đang ở Thanh Hoa là hắn đi ra từ một thế gia nào đó, cho nên nhận không ra Lưu Vũ Phi.

Long Ba biết được tình huống liền lập tức dẫn người đi tới phân cục, may mắn hắn vừa đi tới thì thấy mấy tên cảnh sát định dùng vũ lực với Lưu Vũ Phi. Nếu không phải Long Ba tới đúng lúc thì không biết mấy người cảnh sát đã ra sao. Đầu tiên Long Ba mắng cho phân cục trưởng kia một trận, sau đó hướng tới Lưu Vũ Phi xin lỗi. Đợi đến khi hắn nhìn thấy rõ gương mặt của Lưu Vũ Phi thì vẻ vui mừng và sợ hãi liền hiện rõ nên ai cũng nhìn ra được, mặc dù Trầm Linh vẽ lại gương mặt của hắn không giống lắm, nhưng do ánh mắt của hắn thì lại vô cùng ấn tượng.

Long Ba khi nhìn thấy vẻ cười nhạt của Lưu Vũ Phi thì khẳng định ngay người này chính là người thần bí họ đã tìm suốt hai tháng, khi bọn hắn định bỏ qua thì người này lại xuất hiện trước mắt, điều này làm sao mà hắn không cao hứng.

Đương nhiên Long Ba đã xác định thân phận của Lưu Vũ Phi, hắn cũng là người làm việc cẩn thận, biết rằng không thể nhận mặt Lưu Vũ Phi ngay bây giờ, nếu còn chưa có sự xác nhận của Trầm Linh.

12. Chương 12

Sau khi ăn xong, Tô Thiến đưa ra ý kiến muốn đi đến xem chỗ ở của Lưu Vũ Phi, hôm nay cũng chính là ngày Lưu Vũ Phi hứa sẽ kể cho nàng nghe chuyện của hắn, điều này nàng vẫn luôn ghi nhớ.

Đương nhiên Triệu Nhược Băng cũng biết chuyện Lưu Vũ Phi muốn đem ít bí mật về hắn nói cho Tô Thiến nghe, nàng cũng muốn đi, Lưu Vũ Phi liền từ chối. Triệu Nhược Băng tiếp xúc với hắn mấy ngày nên cũng hiểu rõ nhược điểm của hắn, mỗi khi nàng yêu cầu hắn điều gì mà hắn không chịu thì nàng liền tỏ ra bộ dáng vô cùng ủy khuất. Mà mỗi khi hắn nhìn thấy bộ dáng ủy khuất động lòng người này của nàng thì hoàn toàn không có biện pháp nào từ chối. Mặc dù hắn biết rõ nàng chỉ là giả vờ làm dáng vẻ đó nhưng lần nào hắn cũng phải mềm lòng.

Triệu Nhược Băng thấy Lưu Vũ Phi không chịu đáp ứng cho nàng cùng đi tới chỗ ở của hắn, vì vậy lại dùng tới chiêu này. Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Lưu Vũ Phi, Tô Thiến chỉ ở một bên cười khúc khích. Triệu Nhược Băng vừa biết mình lại thắng, trên mặt nàng liền nhanh chóng thay đổi trở nên tươi tắn ngay.

Lưu Vũ Phi mang theo hai nàng đi về chỗ hắn ở, hai nàng vốn nghĩ hắn một mình ở trong nhà thì khẳng định sẽ rất lộn xộn, nhưng khi vào cửa hai nàng mới biết thì ra đã lầm. Nhà của hắn không mua bất cứ vật gì, ngay cả đồ gia dụng cần sử dụng hàng ngày cũng không có, Tô Thiến còn định giúp hắn thu dọn đồ đạc một chút nhưng bây giờ nhìn ra cái gì cũng không cần làm nữa. Trực tiếp nghe Lưu Vũ Phi nói ra chuyện của hắn là được, Triệu Nhược Băng đi xuống nhà bếp nhìn một chút, nàng muốn biết Lưu Vũ Phi trừ những lúc trong trường học thì phải ăn ở đó, về nhà thì thường ăn loại thức ăn gì. Nhưng rồi nàng cũng lại thất vọng, nhà bếp của Lưu Vũ Phi cũng vậy, cảm thấy như chưa từng sử dụng qua. Vì vậy Triệu Nhược Băng tò mò hỏi: " Ca, em xem nhà bếp của anh sạch sẽ như vậy, hình như chưa từng sử dụng qua, chẳng lẽ bình thường anh chỉ mua đồ ăn bên ngoài về ăn thôi sao?"

Lưu Vũ Phi nghe xong vô tình buột miệng trả lời: " Anh bình thường không cần ăn gì cả, đương nhiên là không có sử dụng qua." Lời vừa ra khỏi miệng thì hắn đã biết thôi rồi, vốn là hôm nay hắn chỉ muốn nói cho các nàng biết vài chuyện bình thường của mình, đối với chuyện tu chân hắn còn muốn một thời gian nữa mới nói. Bây giờ hắn lại lỡ lời nói ra, với sự khôn khéo và tỉ mỉ của Triệu Nhược Băng nếu lỡ lời không đúng thì nàng nhất định sẽ nghi ngờ.

Hiện giờ hắn đang thầm mắng mình thật là quá nhanh miệng, quả nhiên Triệu Nhược Băng nghe trong lời nói của hắn có sơ hở, liền xoáy sâu vào: " Ca, anh phải thành thật nói cho tụi em biết tại sao anh không cần ăn cái gì, anh không nên gạt tụi em a, càng không nên bịa chuyện để nói dối với tụi em đó, bằng không chẳng những em không buông tha cho anh, mà Thiến nhi cũng sẽ gây phiền toái cho anh đó !"

Tô Thiến cũng ở một bên gật đầu. Lưu Vũ Phi biết điều này cũng thật là phiền toái rồi, hắn suy nghĩ một lát mới nói: " Thiến nhi, Băng nhi anh hỏi trước hai người một vấn đề, hai người phải thành thật trả lời, điều này đối với chuyện ta nói sẽ có sự liên quan."

Triệu Nhược Băng và Tô Thiến liền gật đầu đáp ứng, Lưu Vũ Phi nói: " Hai người có tin trên đời này có tiên nhân và pháp lực..."

Tô Thiến còn chưa mở miệng, Triệu Nhược Băng đã giành nói trước: " Ca, chúng ta đã có nói anh không được bịa chuyện gạt tụi em đó, nhưng bây giờ anh lại làm thế rồi..."

Lưu Vũ Phi thấy Tô Thiến còn chưa nói thì hỏi: " Thiến nhi, anh đã nói rồi, dù cho em tin hay không tin cũng không quan hệ..."

Tô Thiến lúc này mới nói: " Ca, tiên nhân mà anh nói em cũng không biết có hay không, bất quá em tin anh, bởi vì cho tới bây giờ anh cũng không có lừa gạt em."

Triệu Nhược Băng nghe xong cũng không đồng ý lời nàng nói, bảo: " Em gái à em không sao chứ, lời nói này của ảnh mà em cũng tin, thật không biết ảnh cho em ăn mê hồn dược gì mà ảnh nói vậy em cũng tin."

Lưu Vũ Phi nghe xong cười mắng: " Em biết cái gì, chỉ có Thiến nhi mới là người hiểu ta nhất, được rồi các người cũng không cần đoán mò nữa, ta sẽ đem tất cả mọi chuyện nói với các em, bất quá chuyện này chỉ có hai người được biết thôi, không thể nói với người khác chuyện của ta, nếu không đừng trách ta không nhận các em nữa, cho dù là tiết lộ nửa điểm cũng không được."

Tiếp theo hắn đem tất cả mọi chuyện của hắn nói ra, từ năm ấy trong cuộc thi bị thất bại rồi lại bị Hạ Vũ Khiết lừa gạt tình cảm đòi chia tay, rồi chuyện mình lạc vào Côn Lôn, tất cả đều nói ra. Nghe được hai nàng đều khiếp sợ không thôi, hắn nhìn bộ dáng khiếp sợ của hai nàng, cười nói: " Thế nào, cảm giác không thể tư nghị phải không? Có thể hai người cho rằng ta bịa chuyện thần thoại lừa hai người, kỳ thật trên đời này còn rất nhiều sự việc mà người ta không biết a."

Triệu Nhược Băng nói: " Ca ! Không phải chúng ta không tin a ! Nhưng những lời anh nói cũng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, đem quan niệm cố hữu của chúng tôi hoàn toàn phá vỡ, nếu trên đời này có người tu chân giống như anh nói, sao tới bây giờ không có ai nhìn thấy qua bọn họ chứ?"

Lưu Vũ Phi nhìn thấy Tô Thiến cũng có nghi vấn như vậy, bèn nói: " Kỳ thật hai em còn chưa hiểu được, ý nghĩa tu chân và quy tắc của tu chân, tu chân vốn là nghịch thiên mà đi, những người tu chân đều theo đuổi thiên đạo, đối với bọn họ mà nói trên đời này hết thảy đều có định số, họ sẽ không nhúng tay vào chuyện thế tục, bọn họ sẽ không bao giờ ở trước mắt người thế tục biểu lộ thực lực, đây là sự theo đuổi của tu chân không tranh đấu, hết thảy tùy duyên, đều là có an bài hết..."

Lúc này Tô Thiến mới mở miệng hỏi: " Ca, vậy theo lời anh nói, anh là một người tu chân sao? Vậy tại sao anh lại ở một chỗ cùng người bình thường chúng em? Chẳng lẽ anh có sự phân biệt khác khi tu chân sao? Vậy tiên nhân có lợi hại như trong truyền thuyết hay không, tùy tiện phất tay là có thể dời non lấp bể?"

Lưu Vũ Phi nói: " Sự tồn tại của ta có thể xem như là ngoại lệ, ta không giống họ, họ bắt đầu tu chân từ thuở nhỏ, trong đầu chỉ có thiên đạo, còn ta là nửa đường xuất gia, về phần tại sao ta lại đến ở phàm gian là vì ta không cần tu luyện nữa, tu vi của ta đã đủ, chỉ là tâm cảnh không đủ, cho nên ta không thể phi thăng đến thần cảnh. Ta ra ngoài thế gian là để tu luyện tâm cảnh, hai người cũng không cần hỏi ta làm sao tu luyện tâm cảnh, ngay chính ta cũng không hiểu lắm."

Lưu Vũ Phi thấy hai nàng muốn hỏi chuyện tu luyện tâm cảnh là thế nào thì giải thích ngay, Triệu Nhược Băng nói: " Ca ! Nếu anh nói anh cũng là người tu chân, vậy anh có thể biểu diễn một chút năng lực hay không, em đối với sự việc này cũng còn nghi ngờ đó."

Nhìn vẻ hoài nghi của Triệu Nhược Băng, hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ, cũng may Tô Thiến cũng đã tin hắn tám phần, bất quá nàng cũng muốn xem năng lực của hắn cao đến bao nhiêu. Hắn nhìn ánh mắt chờ đợi của các nàng, không thể làm gì khác hơn là xuất ra Bàn Cổ Phủ (búa) trong nội thể ra ngoài...

" Bàn Cổ Phủ xuất, thiên hạ vạn vật giai thần phục" (Búa Bàn Cổ xuất ra, vạn vật chúng sinh khắp thiên địa trời đất đều cúi đầu thần phục) lời này quả nhiên không sai. Hắn vừa xuất Bàn Cổ Phủ ra, nhất thời một cỗ khí thế vương giả vô cùng cường đại từ trong đó bộc phát ra, đó là một cỗ khí thế làm cho thiên hạ vạn vật đều thần phục. May mắn Lưu Vũ Phi trước khi xuất ra Bàn Cổ Phủ thì đã lập một phong ấn trận trong phòng mình, miễn cho việc làm cho loài người trên đời đều khủng hoảng. Cỗ khí thế cường đại như vậy đủ để bao phủ cả Trung Quốc, nếu không phong ấn sẽ tạo ra những phiền toái không ít.

Ở trong phòng mặc dù hai nàng đã được Lưu Vũ Phi bảo vệ, vậy mà cũng chịu không được phải quỳ xuống, không dám động đậy. Phải biết rằng Lưu Vũ Phi cũng đã lập vài phòng ngự trận trên người hai nàng, nhờ vậy các nàng mới phải chịu chỉ một phần uy áp trong vạn phần cỗ khí thế đó. Lưu Vũ Phi nhìn thấy hai nàng không chịu được bèn thu hồi Bàn Cổ Phủ vào trong cơ thể.

Triệu Nhược Băng đúng là đã nếm phải đau khổ, khí thế của Bàn Cổ Phủ căn bản làm nàng không dám động, thầm nghĩ phải quỳ xuống thần phục. Ngay cả Triệu Nhược Băng mà cũng vậy thì Tô Thiến càng khỏi phải nói. Bây giờ Triệu Nhược Băng đã hoàn toàn tin Lưu Vũ Phi, lúc trước cỗ sát khí của Lưu Vũ Phi chỉ làm nàng cảm thấy được sát ý khôn cùng, thì bây giờ khí thế của Bàn Cổ Phủ sẽ làm cho người ta có bản năng thần phục trời sinh.

Lưu Vũ Phi không biết mặc dù hắn đã bố trí một phong ấn trận trong phòng, nhưng khí thế của Bàn Cổ Phủ không có khả năng toàn bộ bị phong bế, khí thế vừa rồi của Bàn Cổ Phủ có một phần rất nhỏ đã xuyên

ra ngoài. Chiều hôm nay sau khi Long Ba và Lưu Vũ Phi cáo biệt, lập tức cho người tra tìm chỗ ở của hắn, hắn lại đem theo Trầm Linh, Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh chuẩn bị đến bái phỏng Lưu Vũ Phi, thuận tiện để cho Trầm Linh xác nhận Lưu Vũ Phi có phải là người thần bí ở Thượng Hải không. Đến khi Long Ba tra được chỗ ở của Lưu Vũ Phi, liền vội vã dẫn theo bọn họ đi tìm hắn.

Bọn họ mới vừa đi đến ngoài hành lang, một cỗ khí thế cường đại từ trong phòng bay ra, mấy người Long Ba còn chưa kịp phản ứng đã lập tức quỳ xuống, căn bản là không hề có chút ý niệm phản kháng trong đầu. Cũng may Lưu Vũ Phi thu lại cũng nhanh, lúc này mới không để cho họ phải nếm nhiều đau khổ. Bởi vì như thế, mấy người bọn họ mới có thể hoạt động tự do trở lại, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

Long Ba cũng âm thầm cảm thấy may mắn đã tới cục công an kịp thời, nếu không còn không biết chuyện sẽ lớn đến thế nào. Hắn nghĩ thầm: " Một người bằng vào khí thế và sát ý có thể áp bức người đến nỗi như vậy, nếu chọc giận hắn thì hắn sẽ mở sát giới thì không người nào có thể ngăn cản nổi. Long Ba cũng không tin vào súng đạn của thế giới này có thể làm gì được Lưu Vũ Phi. Hắn cũng không biết cỗ khí thế này không phải là của Lưu Vũ Phi tán xuất ra. Long Ba cũng âm thầm quyết định sau khi trở về phải lập tức điều tra rõ ràng chuyện Lưu Vũ Phi bị bắt, nhất định phải tìm ra kẻ chủ mưu, nghiêm túc xử lý, cấp cho hắn một sự giao phó.

Long Ba thấy cỗ khí thế nọ tưởng rằng Lưu Vũ Phi đã phát hiện ra bọn họ, không muốn làm khó họ nên mới thu hồi khí thế, cho rằng hắn đã đồng ý cho họ vào. Hắn không biết vì Lưu Vũ Phi sợ làm bị thương hai người trong phòng mới nhanh chóng thu hồi Bàn Cổ Phủ.

Ở trong phòng Lưu Vũ Phi đang nói với Tô Thiến về chuyện tu chân thì có tiếng gõ cửa, Tô Thiến và Triệu Nhược Băng hỏi: " Ca, giờ này ai tới vậy.."

Lưu Vũ Phi buồn bực nói: " Không biết nữa, từ khi ta ở đây không có quen biết với ai." Nói xong dùng thần niệm xuất ra, khi hắn nhìn thấy Long Ba, Trầm Linh, Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân thì hắn biết thân phận đã bị người của Long Tổ khám phá. Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nói: " Phiền toái đã tới, hai người đừng nói lung tung đó."

Ngược lại hai nàng lại không nói lời nào, bây giờ các nàng càng thêm sùng bái hắn, bây giờ hắn đối với các nàng chẳng khác gì là thần nhân.

Lưu Vũ Phi mở cửa ra, không chút khách sáo nói: " Vào đi, ta biết là các người."

Mấy người Long Ba vô cùng cẩn thận, như rất sợ Lưu Vũ Phi. Trầm Linh đã gặp qua hắn, thấy hắn cũng không cảm thấy xa lạ, thấy hắn liền mỉm cười dùng ngữ khí thật cung kính nói: " Chào anh, đã quấy rầy rồi…"

Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh vừa vào đến liền bước tới quỳ xuống trước mặt hắn, cung kính nói: " Đa tạ ân cứu mạng của các hạ, chúng tôi không biết làm sao báo đáp, sao này nếu các hạ có chỗ nào cần dùng chúng tôi, dù núi đao biển lửa chúng tôi cũng sẽ không ngần ngại…"

Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh vừa tỉnh lại đã nghe Trầm Linh nói tuổi của Lưu Vũ Phi, nếu không họ cũng đã giống nàng gọi hắn là tiền bối, bây giờ bọn họ vô cùng cảm kích hắn. Phải biết rằng chẳng những Lưu Vũ Phi đã cứu bọn họ còn giúp họ tăng công lực lên gấp mười lần, bây giờ công lực của họ chẳng những cao nhất trong Long Tổ, thậm chí ngay cả trưởng bối trong gia tộc cũng không phải là đối thủ. Vốn là bọn họ ở trong gia tộc không có bao nhiêu địa vị, nhưng bởi vì họ không phải là con cái trực hệ của gia tộc, chức vụ quản lý công ty của gia tộc sẽ không tới phần họ, vì vậy mới bị phái đến Long Tổ. Từ khi công lực của họ tăng lên tới mười lần đã làm cho các trưởng bối hay biết, bọn họ đều yêu cầu cả hai trở lại để ủy thác trách nhiệm của gia tộc rồi sẽ phái người khác đến Long Tổ. Nhưng cả hai lại không chịu quay về, bọn họ cho rằng công lực của mình có được tại Long Tổ, tuy nói sự nguy hiểm ở Long Tổ thì rất nhiều, nhưng bọn họ lại thích ở lại Long Tổ, bởi vì bọn họ cũng không nghĩ đến chuyện tham dự vào sự tranh quyền đoạt thế trong các đời trực hệ và chi hệ (con và cháu)của các đại gia tộc.

Tô Thiến và Triệu Nhược Băng vừa rồi nghe Lưu Vũ Phi nói đã có phiền toái tới, không biết xảy ra chuyện gì, cho đến khi thấy hắn mở cửa, nhưng lại phát hiện có hai người trong đó lại quỳ xuống trước mặt hắn, cảnh tượng này làm cho các nàng cảm thấy kỳ lạ. Tô Thiến nghe Lưu Vũ Phi nói cái gì phiền toái, nàng lại nghĩ thật sự có chuyện phiền phức sắp đến nên không khỏi khẩn trương một chút. Kết quả chứng kiến có

người quỳ xuống tạ ân cứu mạng của hắn, không khỏi đỏ mặt vì ý nghĩ lầm lẫn của mình. Lưu Vũ Phi thấy mới gặp mà họ lại quỳ như vậy làm hắn cảm thấy đau đầu, hắn còn không có kinh nghiệm ứng phó với loại chuyện này, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là dùng một cỗ thần lực nâng hai người đứng lên, nói: " Các ngươi cũng không cần khách khí như vậy, lúc ấy ta chỉ là tiện tay thôi, chúng ta đừng có đứng đây mà nói.."

Long Ba và Trầm Linh nghe hắn nói như vậy, biết hắn không phải là một người thích khách sáo, cũng không khách khí ngồi xuống, lúc này họ mới phát hiện trong phòng còn có hai người. Long Ba thì không có gì nhưng Trầm Linh lại nhận ra Triệu Nhược Băng, cảm tình của hai người rất tốt trước kia vẫn cùng luyện võ chung với nhau, thân như chị em, Trầm Linh nhìn thấy Triệu Nhược Băng không khỏi thất kinh hỏi: " Băng muội, sao em lại ở đây, em quen biết ông ấy khi nào, sao chị chưa từng nghe nói.."

Khi nàng nhìn thấy Triệu Nhược Băng thì Triệu Nhược Băng cũng nhận ra nàng. Triệu Nhược Băng cũng không biết tại sao Trầm Linh quen biết Lưu Vũ Phi, nhưng thấy thái độ cung kính của nàng đối với hắn, nghĩ thầm: " Chẳng lẽ Linh tỷ biết rõ năng lực của ảnh hay sao?"

Triệu Nhược Băng nghe Trầm Linh hỏi, nàng đang nhìn hắn cũng không thấy hắn tỏ vẻ gì, bèn nói: " Linh tỷ, em và Lưu đại ca chính là bạn học, quen ảnh có gì lạ đâu, hôm nay cũng là lần đầu tiên em đến đây, được rồi em giới thiệu một chút, vị này là bạn gái của Lưu đại ca, gọi là Tô Thiến, nàng là em gái kết nghĩa của em, về phần Lưu đại ca em sẽ không giới thiệu nữa, em nghĩ mọi người tìm ảnh chắc là cũng đã quen biết."

Tô Thiến nghe Triệu Nhược Băng giới thiệu nàng thì cũng đứng lên bắt chuyện rồi trở về bên cạnh Lưu Vũ Phi ngồi xuống. Trầm Linh và Long Ba nghe Triệu Nhược Băng giới thiệu, Tô Thiến là bạn gái của hắn thì cũng thầm đánh giá nàng, Trầm Linh chỉ nhìn xem nàng có gì đặc biệt, còn Long Ba lại có ý khác, hắn đối với những người bên cạnh Lưu Vũ Phi đều phải chú ý, miễn cho có những người đui mù chọc tới bọn họ, sau này còn muốn mời hắn hỗ trợ, nếu Tô Thiến là bạn gái của hắn thì sau này mình cũng phải xã giao với nàng một chút, đến lúc đó dễ nói chuyện với hắn hơn.

Lưu Vũ Phi nghĩ không ra Triệu Nhược Băng lại quen Trầm Linh, thấy họ nói chuyện một lát thì hỏi: " Các ngươi lần này tới tìm ta có chuyện gì?"

Long Ba thấy hắn hỏi trực tiếp như vậy thì mở miệng nói: " Chúng tôi lần này tới là muốn cảm ơn tiên sinh lần trước tại Thượng Hải đã trợ giúp, tiếp theo là muốn xin lỗi ngài về chuyện hồi chiều, còn một chuyện nếu tiên sinh đang ở Bắc Kinh thì chúng tôi muốn mời tiên sinh chỉ điểm một chút cho thành viên của Long Tổ, tôi nghĩ tiên sinh đã biết thực lực của Long Tổ chúng tôi, tuy nói Long Tổ do một đám người luyện võ tạo thành, nhưng bọn họ cũng không phải cao thủ thật sự, giống như lần trước mấy cao thủ Nhật Bổn đã khiến cho chúng tôi tổn thất bốn thành viên, bọn họ đều còn rất trẻ, tôi thật không đành lòng bọn họ vì công lực không đủ mà chết oan uổng, tôi ở chỗ này đại biểu Long Tổ thành viên xin mời Lưu tiên sinh hỗ trợ một chút, đối với ngài mà nói chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng đối với những người như chúng tôi thường xuyên đối mặt với nguy hiểm thì có thêm một phần thực lực là có thêm cơ hội bảo vệ tính mạng."

Nói xong Long Ba liền quỳ xuống, thấy Long Ba vì các thành viên mà quỳ xuống cầu Lưu Vũ Phi, Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh cũng cảm động quỳ theo vì bọn họ biết mỗi lần hành động đều nguy hiểm tính mạng.

Hắn nhìn Long Ba đang quỳ, lần này cũng không có ý nâng bọn họ lên, Triệu Nhược Băng và Tô Thiến nghe xong thì chỉ hận không thể giúp họ đáp ứng ngay tức khắc, Trầm Linh là một cô gái nên không dám làm gì khác, chỉ nhìn đăm đăm vào hắn. Tô Thiến thấy hắn cả hồi lâu không trả lời họ, nhẹ giọng kêu lên: " Ca.." Thì nàng liền bị hắn cắt đứt ngay lời nói.

Hắn biết tâm địa nàng thiện lương không đành lòng chứng kiến người khác bị thương tổn mới gọi hắn đáp ứng thỉnh cầu của Long Ba, Triệu Nhược Băng biết rằng lúc này không nên chen lời, dù nàng cũng muốn hắn hỗ trợ Long Tổ vì trong đó cũng có người của Triệu gia nàng. Nàng cũng biết bình thường hắn luôn thuận theo nàng là vì nể mặt Tô Thiến, Tô Thiến biết được lúc đầu hắn vì Hạ Vũ Khiết mà luôn đề phòng phụ nữ đẹp, nàng biết rằng tất cả bí mật hắn nói với nàng đều là do nàng dùng thành tâm đổi lấy, nếu không hắn sẽ không cho nàng về nhà hắn.

Hắn vốn không muốn đáp ứng Long Ba, hắn biết nếu trợ giúp họ sẽ làm trái với tôn chỉ của người tu chân

là thuận thiên đạo, mặc dù với tu vi bây giờ của hắn cũng không sợ gì thần kiếp nhưng hắn sợ thiên lôi làm bị thương những người khác. Nhưng khi hắn thấy ánh mắt Tô Thiến thì tâm không khỏi mềm nhũn, suy nghĩ một hồi nói: " Vốn ta không đáp ứng, nhưng lại có hai lý do mà ta không thể từ chối, một là một vị tổ trưởng như ngươi lại vì thành viên của mình mà quỳ xuống, nói rõ ngươi cũng không tệ lắm, ít nhất ngươi cũng thành tâm với các thành viên, thứ hai ta không muốn làm cho Thiến nhi thất vọng đối với ta, được rồi đứng lên đi, ta sẽ giúp các ngươi.."

Long Ba mấy người nghe vậy thì mừng rỡ, đứng lên lại cúi chào Tô Thiến thật sâu. Ở đây ai cũng biết sở dĩ hắn chấp nhận thỉnh cầu của Long Ba nguyên nhân lớn nhất là vì Tô Thiến, bọn họ thi lễ với nàng là thành tâm thành ý. Ở đây ngoại trừ Triệu Nhược Băng biết rõ chỉ cần Tô Thiến mở miệng, hắn nhất định sẽ không cự tuyệt bao giờ. Mấy người Long Ba đối với chuyện Tô Thiến giữ vị trí trọng yếu trong tim Lưu Vũ Phi mà cảm thấy thật không thể tư nghị chút nào.

13. Chương 13

Tô Thiến nghe hắn nói xong thì hai mắt rướm lệ vùi đầu vào lòng hắn. Trầm Linh nghĩ không ra cô gái này bề ngoài nhìn thật bình thường mà lại có lực ảnh hưởng lớn như vậy đối với Lưu Vũ Phi. Sau khi hắn đã hứa Quốc Khánh qua rồi sẽ đến Long Tổ, Long Ba bọn họ mới hài lòng cáo từ, Trầm Linh vốn không muốn đi, nàng muốn cùng Triệu Nhược Băng trò chuyện một chút, dù sao nàng cùng Triệu Nhược Băng đã không gặp mặt suốt nửa năm. Nhưng cuối cùng Lưu Vũ Phi không cho nàng lưu lại mà Triệu Nhược Băng cũng kêu nàng về trước sau khi đã hứa thêm vài ngày sẽ đi tìm nàng thì nàng mới chịu rời khỏi. Mặc dù bây giờ Trầm Linh không biết Triệu Nhược Băng và Lưu Vũ Phi có quan hệ gì, nhưng nàng có thể ở lại trong nhà hắn đủ biết mối quan hệ sẽ thân thiết hơn cả nàng tưởng tượng.

Trên đường trở về Long Ba hiển lộ ra vẻ cao hứng vô cùng, cả người nhìn qua cũng tràn đầy tinh thần bước chân cũng nhẹ nhàng như bay.

Lưu Vũ Phi đợi mấy người Long Ba đi rồi mới nói với Tô Thiến và Triệu Nhược Băng: " Thiến nhi, Băng nhi phải nhớ kỹ ta đã nói với các em, ngàn vạn lần không được nói ra chuyện của ta, nếu không những chuyện như hôm nay sẽ liên tục phát sinh. Được rồi, không phải lần trước Thiến nhi nói muốn luyện võ hay sao? Anh xem em không cần luyện võ làm gì, nghe em nói lần trước anh đã chuẩn bị để cho em theo anh tu chân, bất quá em cũng giống như anh nửa đường xuất gia nên sẽ càng khó khăn nhiều hơn, tu chân chẳng những yêu cầu có chân nguyên lực cường đại, còn muốn tu luyện đạo tâm, kỳ thật tu chân chính là tu tâm, nếu tâm thần của em không yên thì rất là nguy hiểm, vì vậy sẽ gia tăng việc bị tẩu hỏa nhập ma. Thời gian tu chân phần nhiều cũng chỉ là nhập định, một người nhập định thường thường phải cần tới mấy trăm năm, cho nên mới có câu nói tu chân không biết năm tháng, Thiến nhi em nhớ kỹ, lúc tu chân ta chỉ cần em làm được là bình tâm tĩnh khí, hết thảy tùy tâm vậy là được rồi, ngàn vạn lần không thể có ý nghĩ phiền loạn, chỉ cần có ý niệm đó trong đầu phải lập tức dừng lại ngay."

Tô Thiến nói: " Ca ! Nghe anh nói muốn em theo anh tu chân, về chuyện có thể đắc đạo thành tiên hay không em không cần biết, điều này không phải là điều em muốn theo đuổi, em tu chân chỉ vì tương lai sẽ có nhiều thời gian ở bên cạnh đại ca mà thôi."

Lưu Vũ Phi cười nói: " Ngốc ạ, anh sẽ vẫn ở mãi bên em mà, bây giờ em không cần nghĩ nhiều như vậy, hết thảy cứ để tùy tâm đi."

Triệu Nhược Băng nghe Lưu Vũ Phi muốn dạy Tô Thiến tu chân, nàng cũng khao khát được như vậy, nhưng nàng biết vị trí của mình trong lòng hắn hoàn toàn không có chút giá trị, với việc quan trọng như tu chân hắn sẽ không nhất định dạy cho nàng. Nàng hiểu được trước kia luôn tự hào về vẻ xinh đẹp của mình, chẳng những đối với hắn không hề sinh ra hảo cảm, ngược lại còn làm hắn có ấn tượng nàng là một người đàn bà có tâm kế. Vậy mà cuối cùng người con gái có tướng mạo bình thường như Tô Thiến lại có sự hấp dẫn đặc biệt đối với hắn.

Tuy nói nàng đối với hắn không biết rõ là yêu thích hay sùng bái, mấy ngày nay tiếp xúc với hắn nàng càng hiểu rõ thêm cách làm người của hắn, biết hắn là người không hề nhìn vẻ bề ngoài của người khác mà đánh giá. Dung mạo xinh đẹp đáng giá nhất của nàng không hề lọt vào mắt của hắn chút nào. Điều này khiến cho nàng tràn ngập cảm giác vô lực với hắn.

Có thể nói xuất thân của nàng thuộc con nhà thế gia, những người đeo đuổi nàng không thiếu những kẻ anh tuấn, bối cảnh danh tiếng không cần phải nói, vậy mà trong những người này lại không ai cho nàng được cảm giác an toàn. Điều này cũng làm cho nàng cảm thấy rất bi thương, vậy mà nam nhân duy nhất nàng nhìn tới này lại đã là người có bạn tình. Triệu Nhược Băng một mặt cao hứng vì cô em gái nuôi Tô Thiến có được một người bạn trai yêu thương như vậy, mặt khác lại nghĩ đến chuyện không biết khi nào một nửa của mình mới xuất hiện.

Lưu Vũ Phi nhìn vẻ mặt cô đơn của nàng cũng hiểu nàng cũng có ý muốn được tu chân. Nhưng hắn cũng có sự lo lắng, từ khi hắn trở về nhân gian, đã có quá nhiều người theo hắn tu chân rồi, đừng nói người nhà của hắn, trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ còn có sáu mươi lăm cô nhi, tất cả đều vì lòng riêng tư của hắn nên đã trực tiếp yêu cầu bọn họ tu luyện theo ý hắn. Những cô nhi này còn hoàn hảo một chút, đã không còn thân nhân gì trên đời, cho dù có tu luyện mấy ngàn năm cũng không có việc gì. Nhưng Triệu Nhược Băng còn có gia đình, có ai có thể nhẫn tâm tận mắt chứng kiến người nhà của mình lần lượt qua đời, ngay cả hắn cũng làm không được đừng nói người khác. Tuy hắn cũng biết việc hắn đang làm là nghịch thiên đạo, nhưng hắn cũng không chút do dự để cho người nhà theo mình tu chân. Nhưng nếu Triệu Nhược Băng cũng tu chân vậy nàng có thể mặc kê người nhà của mình hay sao? Nàng có thể nhẫn tâm nhìn người thân của mình rời khỏi thế gian hay sao? Đây là mấu chốt của việc nửa đường tu chân, nếu Triệu Nhược Băng cứ theo thời gian trôi đi càng thêm tưởng nhớ người thân thì tâm ma sẽ càng lúc càng lớn, sẽ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma. Đến lúc đó dù cho là hắn cũng không thể cứu được nàng. Vậy thì hậu quả này nhất định ông trời sẽ tính lên đầu hắn mà thôi.

Tô Thiến nhìn thấy ánh mắt của Triệu Nhược Băng thì hiểu ngay nên nàng lại nhìn Lưu Vũ Phi. Vốn nàng cũng muốn nhờ hắn dạy Triệu Nhược Băng tu chân, nhưng hình như hắn cũng không có ý này. Tô Thiến biết Triệu Nhược Băng bây giờ vì chuyện Lưu Vũ Phi không chịu dạy nàng tu chân mà đang thương tâm, nàng cũng rất thích Triệu Nhược Băng, dù sao nàng ấy cũng là bằng hữu tri kỷ đầu tiên của nàng ở Thanh Hoa. Nàng không đành lòng nhìn Triệu Nhược Băng thương tâm, chỉ cẩn thận nói: " Ca ! Anh có thể cho Băng tỷ và em cùng tu luyện, em nghĩ có bạn cùng tu luyện với em cũng tốt mà, ca ! Em biết anh đối với em rất tốt, em cũng hiểu không thể cái gì cũng ỷ vào lòng yêu thương của anh mà yêu cầu anh làm theo lời em, nhưng đây cũng là yêu cầu cuối cùng của em, anh dạy chị ấy tu chân luôn đi, Băng tỷ đối xử với em thật là tốt lắm..."

Hắn cũng biết Triệu Nhược Băng đối xử với Tô Thiến rất tốt, cung không phải có mục đích lợi dụng nàng để đến gần hắn.

Triệu Nhược Băng nghe Tô Thiến giúp nàng nói chuyện, liền nói với Tô Thiến: " Cảm ơn em, chúng ta không nên làm khó ca nữa, chị nghĩ chắc là ca cũng có chỗ khó khăn của anh ấy thôi !"

Hắn thấy Tô Thiến cũng đang cầu xin hắn, lại nghe Triệu Nhược Băng nói vậy, bèn nói: " Băng nhi, không phải ta không dạy muội mà là tu chân có rất nhiều kiêng kỵ mà vừa rồi ta không có nói, vừa rồi ta chỉ mới nói chỗ tốt mà thôi, nhất là chúng ta là người tu chân nửa đường, có rất nhiều chuyện không thể bỏ xuống, muội nghĩ mà xem nếu muội tu chân cũng chính là đại biểu cho tính mạng vô tận, có thể sau khi nhập định tỉnh lại muội phát hiện không còn ai trên đời mà muội quen biết thì muội sẽ ra sao, cho dù muội nhập định với thời gian không lâu, nhưng người thế tục chỉ có chưa tới trăm năm thời gian sinh mạng, muội có thể chịu đựng được chuyện người thân từ bỏ mình mà đi không, đến lúc đó sợ rằng có hối hận cũng không còn kịp rồi. Mặc dù ta còn chưa gặp qua người tu chân khác, nhưng muội có biết họ tu chân từ nhỏ, chỉ có như vậy trong tâm lý mới không có gánh nặng, cũng rất dễ dàng tu luyện, Băng nhi, lời ta đã nói nhiều như vậy, về phần còn muốn tu chân hay không thì muội tự mình quyết định. Cuối cùng cho dù muội không muốn tu chân cũng không sao, ta sẽ giúp muội đạt được cảnh giới cao nhất của người luyện võ."

Đến bây giờ Triệu Nhược Băng mới hiểu vì sao hắn không có ý muốn dạy nàng tu chân, cũng không phải hắn không muốn dạy nàng mà là vì lo lắng cho nàng mà thôi. Mặc dù nghe xong lời hắn vừa nói nhưng nàng vẫn không chút do dự lựa chọn con đường tu chân, chuyện này không phải là vì nàng không thương người nhà của mình, mà nàng xuất thân từ võ học thế gia, chỉ cần có cơ hội theo đuổi cảnh giới võ học cao hơn thì phải sử dụng hết năng lực của mình để đạt tới thành tựu đó. Nàng tin tưởng người nhà của nàng biết nàng lựa chọn như vậy cũng sẽ ủng hộ nàng.

Lưu Vũ Phi thấy nàng đã hạ quyết tâm thì cũng không phản đối nữa. Từ Kiền Khôn Giới lấy ra hai viên

Tẩy Tủy Đan, trước khi cho hai nàng ăn hắn cũng nói rõ phản ứng của thuốc. Bởi vì phòng hắn ở quá nhỏ nên cũng chỉ có một phòng vệ sinh nên hai nàng phải tách ra để sử dụng thuốc. Tô Thiến dùng trước, sau khi bài độc xong thì tắm rửa sạch sẽ rồi đến lượt Triệu Nhược Băng. Lưu Vũ Phi cũng đả thông toàn bộ kinh mạch trên người Tô Thiến rồi khi Triệu Nhược Băng đi ra hắn cũng giúp nàng đả thông kinh mạch. Sau khi bài độc xong cả hai đều có biến hóa rất lớn. Nhất là Tô Thiến, nàng vốn là một cô gái miền núi, da tay so với những cô gái thành thị thì thô ráp hơn nhiều, hôm nay chẳng những nhìn nàng đẹp hơn rất nhiều mà làn da cũng nhẫn nhụi, trông như những đứa trẻ sơ sinh.

Triệu Nhược Băng cũng biến hóa rất tốt, nàng vốn xinh đẹp, bây giờ nhìn qua càng thêm mê người, cảm giác như là một tiên nữ, bây giờ nàng chỉ thiếu khí chất tiên nữ mà thôi.

Lưu Vũ Phi truyền vào trong đầu các nàng Thất Thải Thần Quyết nhập môn rồi đưa các nàng vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ. Triệu Nhược Băng và Tô Thiến cảm giác cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi, hai nàng lập tức cảm nhận nơi này linh khí mười phần, hai nàng biết địa phương trước mắt chính là nơi hắn từng nói thời gian chậm hơn so với bên ngoài gấp ngàn lần nên cũng không có biểu hiện kinh ngạc gì quá lớn.

Hai nàng nhìn thấy cách đó không xa có hơn mười người đang ngồi nhập định thì không nhịn được hỏi: " Ca ! Không phải anh nói thần khí này chỉ có anh mới có thể vào sao? Những người bên kia làm sao vào được, họ là ai?"

Hắn nhớ mình còn chưa kịp nói với hai nàng chuyện mở công ty vệ sĩ, cũng không nói những người này là cô nhi, chỉ nói: " Bọn họ là do ta tìm tới, bởi vì sau này ta có chỗ dùng họ, được rồi chuyện của họ sau này ta sẽ nói với hai em, bây giờ chúng ta tìm một chỗ khác cho hai em nhập định, khi nào đến lúc ta sẽ quay lại đánh thức hai người."

Tô Thiến nhìn những người đang tu luyện với vẻ mặt hâm mộ. Bởi vì trên người những cô nhi đã phát ra quang mang nhàn nhạt. Lưu Vũ Phi đưa cho hai nàng hai viên Tứ Phẩm Đan sau đó mới tìm một chỗ trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, những việc sau chỉ nhờ vào bản thân hai nàng mà thôi.

Sau khi thấy hai nàng đã nhập định thì hắn đến bên người đám cô nhi, nhìn tu vi của họ, phát hiện bọn họ nhờ đan dược trợ giúp đã đạt tới Tích Cốc kỳ, Lưu Vũ Phi bỏ lại Tam Phẩm Đan cho họ rồi mới đi ra ngoài.

Ngày hôm sau hắn đi tới chỗ công ty địa ốc định tìm mua một ngôi nhà, bây giờ phòng của hắn đã không còn thích hợp để ở nữa. Bởi vì hắn lo lắng Tô Thiến đã bắt đầu tu chân, vậy sau này sẽ không thể ở lại ký túc xá. Hắn định sau này sẽ để nàng ở chung với hắn, như vậy khi nàng tu luyện hắn có thể chiếu cố, còn có thể có nhiều thời gian ở chung với nàng.

Hắn ở công ty địa ốc tìm suốt ngày vẫn không có nơi nào vừa ý, cuối cùng ở một nơi mới phát hiện một căn biệt thự rất tốt. Hắn hỏi giá tiền thì mới biết tại sao căn nhà này không ai mua, tại vì giá tiền rất cao, hơn nữa lại nằm ngay chỗ vắng vẻ. Bất quá ngôi nhà cũng hợp tâm ý của hắn, theo địa lý thì nó nằm xa một chút, những ngôi nhà chung quanh cũng khá xa, là một biệt thự hoàn toàn độc lập. Hơn nữa đồ đạc trong nhà lại hoàn toàn đầy đủ, hắn định mua nó, bèn nói với nhân viên địa ốc hỏi rõ chuyện mua nhà, sau đó hẹn chủ nhà ngày mai sẽ gặp, hắn để lại điện thoại rồi rời đi.

Ngày hôm sau hắn gặp mặt chủ nhà, hắn xem nhà xong thì rất hài lòng, bèn hỏi vì sao họ lại bán, thì hắn nói vì chủ nhân nhà này định ra nước ngoài phát triển, vì vậy chủ nhân muốn ra nước ngoài, cũng không biết đi bao lâu mới về, vì thế phải bán căn nhà này. Căn biệt thự này tuy xa trường học, nhưng đối với hắn mà nói lại không thành vấn đề, chủ yếu là trong nhà vật gì cũng có, cũng không cần hắn phải mua thêm vật gì cả. Cuối cùng hắn trả tiền mua nhà, sau đó đi làm thủ tục, chính thức trở thành chủ nhân mới của ngôi nhà.

Một tuần sau hắn vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ, hắn đánh thức Triệu Nhược Băng và Tô Thiến, nói rằng đã qua một tuần nên cần phải đi học thôi, nếu không trong trường sẽ cho rằng các nàng đã mất tích. Hắn nhận ra tu vi của Triệu Nhược Băng cao hơn Tô Thiến rất nhiều, nàng đã hoàn toàn hấp thu hết dược liệu của thần đan mà tu vi của nàng cũng từ Ánh Sáng kỳ nhảy lên Linh Quang kỳ. Mà Tô Thiến thì còn kém rất nhiều. Nàng chưa từng luyện võ, không biết cái gì là nội lực, cho nên nàng vận dụng không quen cỗ chân nguyên lực trong cơ thể, bây giờ nàng chỉ có thể làm cho Thất Thải Thần Quyết trong nội thể tự động lưu

chuyển, cũng không thể tùy ý vận dụng. Dược hiệu của thần đan nàng cũng chỉ mới hấp thu được một phần nhỏ, tu vi của nàng chỉ mới miễn cưỡng trải qua Ánh Sáng kỳ, còn cách Linh Quang kỳ rất xa. Nhưng chỉ như vậy cũng đã làm cho nàng vui mừng và vô cùng sợ hãi. Bây giờ nàng chẳng những cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, cả người còn tràn ngập lực lượng và còn có thể sử dụng chút khinh thân thuật bình thường.

Triệu Nhược Băng cũng kinh hãi với tu vi tăng trưởng của mình, loại cảm thụ này đối với chuyện nội lực gia tăng trước kia hoàn toàn khác hẳn, mặc dù chân nguyên lực trong người nàng vẫn còn rất yếu, nhưng so với nội lực khi xưa của nàng không cần nói cũng biết. Bây giờ nàng thầm nghĩ tìm một chỗ thử xem năng lực của mình như thế nào.

Lưu Vũ Phi thấy bộ dáng khiếp sợ của hai nàng thì nói: " Được rồi, hai người chỉ mới nhập môn mà thôi, không cần kinh ngạc như vậy. Bằng vào tu vi hiện giờ của hai người chỉ là tầng thấp nhất trong tu chân giới mà thôi. Bây giờ chúng ta đi ra đi, miễn cho việc chậm trễ đi học a..."

Hai nàng nghe hắn nói xong mới buông ra tâm tình kích động, cùng hắn đi ra khỏi Giang Sơn Xã Tắc Đồ sau đó đến lớp. Triệu Nhược Băng lát sau chạy đến tìm Tô Thiến, rủ nàng ra ngoài, nàng có điểm gấp gáp không kịp đợi thêm, muốn thử xem năng lực của mình đã cao đến bao nhiêu. Nàng lôi kéo Tô Thiến đi tới phía sau núi, đầu tiên nàng thi triển thân pháp Lưu Vũ Phi dạy cho, nhìn thân pháp của nàng bây giờ hình như đã lĩnh ngộ hơn nhiều, trước kia do công lực không đủ nên không cách nào làm được, bây giờ đã có thể dễ dàng thi triển. Tô Thiến thấy nàng thi triển thân pháp rất đẹp mắt, nàng cảm giác thân thể của Triệu Nhược Băng phiêu phất mờ ảo, lại có cảm giác rất ưa thích nên muốn học hỏi thân pháp này ngay. Đương nhiên Triệu Nhược Băng nghe nàng muốn học liền đem khẩu quyết và kỹ xảo vận dụng nói hết cho nàng nghe.

Tuy nói tại phương diện tu chân Tô Thiến vẫn còn đang ở tầng thấp nhất nhưng về năng lực ghi nhớ này nàng lại giỏi hơn các cao thủ võ thuật nhiều lần cho nên nàng học loại thân pháp này cũng không mấy khó khăn. Sau khi nhớ kỹ khẩu quyết thì nàng tự mình tu luyện, Triệu Nhược Băng đối với chân nguyên lực trong cơ thể mình cũng không hiểu rõ, nàng rất muốn biết năng lực hiện giờ của mình rốt cuộc lớn tới bao nhiêu, tuy nói mới chỉ có chút ít chân nguyên lực nhưng cũng đã làm cho nàng cảm thấy lớn hơn nội lực trước kia cả trăm lần. Vì vậy trong lòng hiếu kỳ nàng xuất hết chân nguyên lực vận lên song chưởng đánh thẳng vào tảng đá cách đó mười thước.

Chỉ nghe phanh một tiếng thì tảng đá lớn đã bị đánh nát bấy. Ngay cả Tô Thiến đang chuyên tâm luyện võ một bên cũng bị giật mình hoảng sợ. Triệu Nhược Băng không khỏi khiếp sợ đối với uy lực cường đại của chân nguyên lực, hơn nữa đối với năng lực đã tăng cao của mình mà càng cao hứng.

14. Chương 14

Triệu Nhược Băng cho tới bây giờ không nghĩ tới công lực của mình chỉ trong hai ngày tăng lên nhiều như vậy, nàng cũng không biết nàng đã ở trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ thời gian rất nhiều năm, điều này đương nhiên là nàng không biết. Theo công lực bây giờ của nàng thì có thể nói, ở giới võ thuật coi như là không còn đối thủ nữa. Tô Thiến thấy nàng cứ đứng ngây người ở đó thì đẩy nàng một cái, nói: " Băng tỷ, hay là chúng ta rời nơi này trước, tuy ở đây vắng vẻ nhưng tiếng vang vừa rồi cũng quá lớn, nói không chừng đã làm người ta nghe được, nếu bọn họ tìm đến đây thì không tốt lắm."

Triệu Nhược Băng lập tức nói: " Đúng rồi, cũng là Thiến muội nghĩ chu đáo, vừa rồi chị cũng quá vô ý, thôi chúng ta về trước rồi nói, chắc ca đang ở phòng ăn chờ chúng ta."

Tô Thiến đã đoán không sai, khi nàng và Triệu Nhược Băng rời đi, thì có mấy nam sinh viên nghe được tiếng vang vừa rồi tìm tới, muốn nhìn xem đã xảy ra chuyện gì. Kết quả họ chứng kiến khối đá lớn phía sau núi đã bị biến thành nát bấy. Mỗi người đều hoảng sợ đến sắc mặt vàng như đất, đều nhanh chóng chạy khỏi hiện trường. Vì vậy ngày hôm sau trong trường Thanh Hoa truyền ra một tin phía sau núi là một mảnh đất nguy hiểm, một khối đá lớn không hiểu vì sao lại bị nổ nát bấy. Có người nói là bị sét đánh, có người nói bị quỷ thần đánh, trong lúc nhất thời trong trường Thanh Hoa tràn ngập các loại dự đoán. Đến cuối cùng khi ban giám hiệu ra mặt giải thích khối đá này do đã có thời gian rất lâu, trải qua nước mưa nhiều năm xói mòn nên mới đột nhiên vỡ vụn. Đương nhiên sự giải thích của nhà trường không phải sinh

viên nào cũng có thể tin tưởng. Vì vậy phía sau núi trở thành cấm khu và cũng không có một sinh viên nào dám đến nữa.

Triệu Nhược Băng và Tô Thiến nghe xong các lời đồn đãi thì hai người đã chạy đến một nơi không có người mà cười đau cả bụng. Nhất việc này sau này mới nhắc đến.

Khi Triệu Nhược Băng và Tô Thiến hai người gây ra tội này từ phía sau núi xuống tới thì đi đến ngay phòng ăn, Lưu Vũ Phi đã mua sẵn cơm chờ hai nàng rồi. Hắn nhìn thấy hai người đi tới, hỏi: " Băng nhi, Thiến nhi vừa rồi tiếng vang sau núi là do hai người làm ra phải không? Sau này không nên lỗ mãng như vậy, bị hai người làm nháo loạn như thế không biết ngày mai lại có lời đồn đãi gì đây…"

Triệu Nhược Băng và Tô Thiến đều le lưỡi, Triệu Nhược Băng thấp giọng nói: " Ca ! Em chỉ là tò mò công lực em đã gia tăng đến trình độ nào cho nên mới nhịn không được ra tay thử một chút, kết quả là không khống chế được nên mới vậy thôi, người ta biết sai rồi mà ! Đừng mắng tụi em nữa, sau này em sẽ không lỗ mãng như vậy nữa đâu."

Lưu Vũ Phi nhìn nàng vừa làm nũng vừa ra vẻ đáng thương thì không còn biện pháp nào cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nói: " Được rồi, được rồi chúng ta ăn cơm trước."

Cơm nước xong, Lưu Vũ Phi tranh thủ nói cho hai nàng biết chuyện vừa mua nhà mới. Nghe hắn nói vậy Tô Thiến tò mò hỏi: " Ca, bây giờ phòng anh đang ở cũng rất tốt mà? Hơn nữa lại gần trường học, tại sao lại muốn mua nhà nữa, vậy phải tốn bao nhiêu tiền a.."

Nàng lại vừa nghe hắn xài tiền thì cảm thấy rất đáng tiếc, với nàng nơi ở không cần quá tốt, chỉ cần có thể ở là được, đem tiền mua nhà không bằng quyên góp cho những trẻ em ở những nơi nghèo khó miền núi còn hơn.

Hắn biết tâm ý của nàng nên nói: " Thiến nhi, yên tâm đi, chuyện đó ta tự mình hiểu rõ, em cũng biết từ khi ta từ Côn Lôn đi ra thì có bán một viên Dạ Minh Châu, tiền thì ta còn rất nhiều. Lại nói với người như ta thì tiền không có tác dụng gì, ta mua nhà mới là do nghĩ cho em và Băng nhi, em nghĩ lại xem sau này em mỗi ngày đều tu chân, nếu ở lại ký túc xá thì không được thuận tiện, trước tiên không nói các bạn học của các em đi ra đi vào kinh động hai người, thứ hai là tình huống khi hai người tu luyện sẽ làm cho các nàng ấy hiểu lầm hai người xảy ra chuyện gì, vậy còn không làm họ sợ hãi sao, Băng nhi, Thiến nhi là vì ta nghĩ như vậy nên mới quyết định mua nhà mới. Qua vài ngày nữa hai người hãy dọn ra khỏi ký túc xá, đến lúc đó chúng ta cùng ở chung, khi hai người tu luyện sẽ không có phiền nhiễu hay lo lắng, còn những khi hai người không hiểu thì ta còn có thể trực tiếp hướng dẫn để hai người không phải đi đường vòng. Ta mua nhà rất yên tĩnh bốn phía không có ai, đợi thêm mấy ngày ta sẽ bố trí một trận pháp bên ngoài nhà, sau này hai người luyện tập pháp thuật cũng sẽ không làm cho người khác phát hiện."

Tô Thiến nghe hắn giải thích xong thì biết hắn làm vậy là vì các nàng, không khỏi cảm động vạn phần, tâm tình thương yêu đối với hắn càng gia tăng hơn rất nhiều. Triệu Nhược Băng nghe hắn nói nàng cũng dọn đến ở chung, nhất thời trong lòng vô cùng vui vẻ. Nàng biết từ thời khắc này hắn đã chính thức tiếp nhận nàng, mặc dù hắn không có xem nàng như người yêu nhưng không hề xem nàng như người ngoài, ít nhất hắn đã xem nàng như em gái. Bây giờ tâm lý của nàng đối với cảm tình dành cho hắn cũng rất là mê mang, chính nàng cũng không rõ nàng đối với hắn là tình yêu nam nữ hay là tình thân huynh muội hoặc là ý sùng bái với một cao thủ. Tóm lại bây giờ nàng hầu như không thể rời khỏi hắn.

Lưu Vũ Phi xem thời gian cũng đã nhanh đến giờ đi học bèn nói với hai nàng chiều nay sau khi tan học sẽ đưa hai nàng đi xem nhà mới. Sau đó hắn tạm biệt hai nàng đi về phòng học của mình. Đến tối hắn mang theo hai người đón xe đi tới biệt thự. Triệu Nhược Băng đối với việc hắn mua biệt thự hào hoa thế nào cũng không có ý kiến, cũng không hề ngạc nhiên, dù sao nàng xuất thân từ gia đình thế gia, từ nhỏ đã được cha mẹ mang theo tới các buổi tiệc nên nàng cũng đã chứng kiến những căn biệt thự như của Lưu Vũ Phi rất nhiều.

Tô Thiến nhìn căn biệt thự sang trọng thì tâm lý càng đau lòng nhiều hơn, nàng vốn nghĩ hắn chỉ là mua một căn nhà bình thường, căn bản không nghĩ tới hắn lại đi mua một căn biệt thự sang trọng như vậy, điều này càng làm cho nàng thêm đau lòng với số tiền đã xuất ra. Nàng nghĩ với số tiền mua căn biệt thự này cũng có thể có nhiều trẻ em miền núi được đi học. Lưu Vũ Phi nhìn vẻ mặt của nàng thì hiểu ngay nàng đang nghĩ cái gì, vì vậy mở miệng nói: " Thiến nhi, em không phải cho rằng anh lại xài phung phí chữ, anh

hiểu được ý nghĩ bây giờ của em, chỉ cần em nguyện ý anh sẽ cho em một số tiền để em gởi về nhà hoàn thành được tâm nguyện trong lòng em ngay, em nghĩ thế nào?"

Tô Thiến quả quyết cự tuyệt, nói: " Ca, em biết anh đối với em rất thông cảm, cũng làm cho em rất cảm động, nhưng trợ giúp quê hương xây lên một trường học là tâm nguyện và động lực lớn nhất của em, em thầm nghĩ phải tự nhờ chính mình, nếu ngay cả điểm ấy em cũng phải nhờ ca đi giúp thì em thật là quá vô dụng, cũng không xứng đáng với ca nữa."

Lưu Vũ Phi thấy Tô Thiến vẫn kiên trì với tâm nguyện của mình, tâm lý cũng rất vui mừng. Trong lòng hắn âm thầm có một ý định, đợi sau này khi thời cơ đã thành thì sẽ cho nàng biết.

Tiếp đó Lưu Vũ Phi đưa hai nàng đi thăm khắp biệt thự. Đi xem xong, Triệu Nhược Băng nói: " Ca, biệt thự này vô luận là tiện nghi trang trí và vị trí địa lý đều rất tốt, duy nhất có điều không tốt là cách trường học quá xa, điều này đối với chuyện chúng ta đi học thật không thuận tiện chút nào."

Lưu Vũ Phi thần bí nói: " Điều này hai người không cần lo lắng, ta sẽ giải quyết. Còn về phần làm thế nào thì ta sẽ giữ bí mật, nếu hai người đều thấy hài lòng với biệt thự này thì chúng ta đợi đến khi Quốc Khánh thì hãy chính thức dọn vào, Thiến nhi, để sau này em có nhiều thời gian tu chân hơn, trong tuần này em đi nghỉ việc dạy thêm cho người ta đi, sau này sinh hoạt phí em không cần quan tâm nữa, thêm vài ngày anh sẽ cho em tiền để gửi về nhà, trước thì cải thiện cuộc sống cho gia đình, không cho phản đối chuyện này anh đã quyết định rồi."

Nhìn thấy Tô Thiến lại muốn cự tuyệt hắn liền bỏ thêm câu cuối cùng để ngăn lời nàng định nói. Tô Thiến cảm động đến nước mắt đã chảy ra, Triệu Nhược Băng ở một bên nói: " Thiến muội, đây là một phần tâm ý của ca em phải nhận đi thôi. Ca không muốn em phải chịu khổ, đây cũng là trách nhiệm của ca.."

Lưu Vũ Phi nói tiếp: " Vào ngày nghỉ lễ Quốc Khánh ta sẽ về nhà một lần, Thiến nhi có định cùng ta về nhà gặp gia đình không, còn Băng nhi định làm gì?"

Tô Thiến nói: " Ca, lần này em không đi đâu, em nghĩ nhân dịp lễ sẽ ở lại chuyên tâm tu luyện, em phải tăng nhanh tu vi thêm một chút, sau này sẽ nhanh đạt tới được trình độ của anh, anh về nhà nhớ giúp em hỏi thăm bác trai bác gái."

Lưu Vũ Phi gật nhẹ đầu, Triệu Nhược Băng suy nghĩ một chút mới nói: " Ca, em nghĩ cũng về một lần, bất quá em có một thỉnh cầu, hy vọng ca có thể đáp ứng."

Hắn cười cười nói: " Sao Băng nhi lại khách khí với ta như vậy, có chuyện gì em cứ nói đi, chỉ cần ta có thể làm thì nhất định sẽ đáp ứng."

Triệu Nhược Băng nói: " Ca, em muốn đem thân pháp anh đã dạy truyền thụ cho người nhà, anh nói được không?"

Kỳ thật lần này nàng muốn trở về là vì có hai ý nghĩ, một là đem thân pháp truyền thụ cho người nhà, hai là nàng phải về suy nghĩ thật kỹ mình có loại cảm tình gì với Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi còn tưởng là chuyện đại sự gì, không ngờ chỉ là chuyện thân pháp này, nhân tiện nói: " Băng nhi, điều này em không cần hỏi ta, bộ thân pháp này vốn là của nhà em, ta chỉ là giúp em cải biến một chút mà thôi, nhưng em không thể nói cho người nhà biết chuyện của ta là được, còn chờ tuần này ta bố trí trận pháp trong nhà cho tốt, sau đó các người có thể dọn đến. Đến lúc đó hai người có thể an tâm ở trong nhà tu luyện, như vậy ta cũng không phải lo lắng có người kinh nhiễu hai người."

Triệu Nhược Băng thấy Lưu Vũ Phi đã đáp ứng thì cao hứng nói: " Cảm ơn ca.."

Vu Lượng, từ khi đưa Lưu Vũ Phi vào đồn cảnh sát, tâm tình vẫn rất tốt, hắn đang đợi Triệu Nhược Băng nghe được tin tức sẽ cầu hắn ra mặt hỗ trợ chuyện này, nghĩ đến không lâu nữa mình có thể thân cận với vị nữ thần trong mộng này, tâm lý không khỏi cảm thấy bay bổng. Nhưng kết quả lại ngoài dự liệu của hắn, cuối cùng chẳng những Triệu Nhược Băng không tới tìm hắn, ngay cả Lưu Vũ Phi cũng đã quay trở về trường học, mà ngày tiếp theo còn cùng Triệu Nhược Băng và Tô Thiến cùng ăn trưa, điều này làm cho hắn càng thêm oán hận Lưu Vũ Phi. Điều làm cho hắn không giải thích được chính là rõ ràng Lưu Vũ Phi không có bối cảnh gì, chẳng những không bị gì cả mà còn được nhanh chóng di ra cục cảnh sát. Cho dù Triệu Nhược Băng thông qua quan hệ tìm được người đến giúp, cũng không hẳn lại nhanh được như vậy,

còn vị phân cục trưởng kia không có lệnh của cha hắn thì nhất định cũng sẽ không thả người, không biết Lưu Vũ Phi có quan hệ gì với ai mà lại nhanh chóng không có việc gì xảy ra.

Vu Lượng thấy Lưu Vũ Phi đi ra nhanh như vậy, trong lòng không khỏi cố suy đoán nguyên nhân. Khi Lưu Vũ Phi đưa hai nàng đi xem nhà mới, hắn cũng đã đi tới phân cục. Vu Lượng thật sự không thể nghĩ ra nguyên nhân Lưu Vũ Phi được thả ra nhanh như vậy nên định đến phân cục hỏi xem lý do tại sao. Vu Lượng trực tiếp tìm được phòng của phân cục trưởng, vị phân cục trưởng vừa nhìn thấy hắn tới thì đã biết nguyên nhân, không đợi hắn mở miệng đã nói thẳng: " Vu công tử, tôi biết lần này cậu tới là vì chuyện của người hôm qua tên Lưu Vũ Phi, bây giờ tôi nói thật với cậu, người hôm qua tôi không có cách nào đắc tội được, ngay ngày hôm qua chúng tôi đem người về đến, lập tức có mấy người đã tới đón hắn đi, hơn nữa mấy người này đều là người tôi không có khả năng ứng phó, đừng nói là tôi ngay cả cha của cậu xem ra cũng phải nể họ ba phần. Ngay sáng sớm hôm nay tổng cục công an đã trực tiếp hạ xuống lệnh giữ im lặng cho chúng tôi, nếu không vì cha cậu là cấp trên của chúng tôi, hơn nữa Vu công tử cũng là người trong chuyện này, thì tôi căn bản sẽ không nói với cậu việc này đâu, tôi nghĩ Vu công tử cũng biết mệnh lệnh này đại biểu cho điều gì, tôi làm thế này đã vi phạm kỷ luật, hy vọng công tử ra ngoài không nên nói lại chuyện này, nếu không chẳng những tôi phải chịu trách nhiệm, ngay cả công tử cũng không có hậu quả tốt đâu.."

Vu Lượng nghe xong vị phân cục trưởng vừa nói thì chẳng những không có được đáp án, ngược lại càng thêm buồn bực, nói: " Cục trưởng, vậy có thể cho tôi biết là mấy người nào đưa hắn đi không? Cha tôi biết chuyện này không?"

Phân cục trưởng nói: " Về phần thân phận của bọn họ, xin thứ lỗi tôi không thể nói được, bên trên đã có mệnh lệnh giữ bí mật, đặc biệt không thể tiết lộ với ai, thân phận của bọn họ nếu cậu muốn biết thì hãy đi hỏi cha của cậu, với chức vị của ông ấy có lẽ biết nhiều hơn tôi, cuối cùng xin khuyên Vu công tử một câu tốt nhất không nên chọc tới Lưu Vũ Phi, mặc dù tôi không biết thân phận của hắn, nhưng từ biểu hiện ngày hôm qua mà xem thì khẳng định người này không phải là người bình thường."

Vu Lượng thấy từ vị phân cục trưởng này cũng không có được tin tức gì hữu dụng, đành cáo từ đi về. Vu Lượng đối việc này còn chưa cam tâm, chuẩn bị về nhà hỏi cha hắn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Lưu Vũ Phi này có bối cảnh thế nào.

Long Ba trở lại Long Tổ lập tức phái người điều tra nguyên nhân Lưu Vũ Phi bị bắt, hiệu quả làm việc của Long Tổ quả thật rất nhanh, chỉ sau một lát đã biết rõ nguyên do, cùng với những chuyện sau lưng đều đã đưa đến trong tay Long Ba. Long Ba sợ cha con Vu Lượng lại có chủ ý xấu gì nữa, lập tức liên lạc Quốc An Cục cục trưởng Trương Vân Phong. Cũng báo với ông ta tình huống của Lưu Vũ Phi cùng với chuyện của hắn và cha con Vu gia. Long Ba trực tiếp yêu cầu Trương Vân Phong ra mặt cảnh cáo Vu gia, sợ vạn nhất chậm trễ thì Vu gia lại chọc giận Lưu Vũ Phi, đến lúc đó hậu quả thật rất nghiêm trọng.

Trương Vân Phong đối với Lưu Vũ Phi vẫn luôn tò mò, luôn muốn gặp mặt hắn để xem có chỗ gì đặc biệt, xem coi hắn có thần kỳ như Long Ba đã nói không. Mặc dù lần trước Trầm Linh đã báo cáo, khen Lưu Vũ Phi như là thần nhân, nếu không phải Long Ba khẳng định trên đời này thật sự có người tu chân tồn tại thì Trương Vân Phong cũng sẽ không phát động đặc công cả nước đi tìm Lưu Vũ Phi. Nhưng dù sao Trương Vân Phong cũng cho rằng Long Ba quá khoa trương, nếu năng lực của người tu chân lợi hại như vậy thì ai nghe mà không sợ hãi, hơn nữa còn nói họ bay còn nhanh hơn phi cơ, nói vậy trên đời này nếu có chiến tranh thì còn dùng phi cơ để làm chi? Trực tiếp kêu ra vài người tu chân thì có thể đánh quân địch không còn một mảnh. Lúc trước tìm Lưu Vũ Phi hay tháng vẫn không tìm được, bây giờ nghe nói Long Ba đã tìm được rồi, hơn nữa còn ở ngay Bắt Kinh.

Trương Vân Phong hỏi: " Long tổ trưởng, nếu anh nói Lưu Vũ Phi giống như thần nhân như vậy, vậy chúng ta có thể mời hắn làm việc cho quốc gia hay không, nếu hắn có thể vì quốc gia bồi dưỡng những người giống như hắn, vậy thì thực lực của chúng ta không phải gia tăng thật lớn hay sao? Bằng không anh cứ nói với hắn do quốc gia xuất tiền, xuất đất, xuất người chỉ cần hắn hỗ trợ bồi dưỡng một chút là được, chỉ cần hắn vì quốc gia xuất lực thì chúng ta có thể đáp ứng cho hắn dù là bất cứ điều kiện gì, đương nhiên những điều kiện này không thể vượt qua năng lực chúng ta.."

Long Ba cười khổ nói: " Cục trưởng, nếu hắn có thể dễ nói chuyện như anh nói thì quá tốt rồi, những người như hắn vậy căn bản không cần điều kiện gì cả, có thể nói như thế ! Chỉ cần hắn không muốn không ai trên đời có thể làm gì hắn, trừ phi xuất hiện dạng người giống hắn, lần này được hắn ra mặt đáp ứng trợ giúp

Long Tổ, tăng thêm năng lực của các thành viên thì đã là việc vui lớn, hơn nữa còn phải đa tạ vị bạn gái kia của hắn, nếu không kết quả cuối cùng có được như thế này không cũng còn khó nói..”

Trương Vân Phong nghe Long Ba nói xong không khỏi có chút thất vọng, nhưng hắn vẫn không cam tâm, nói: “ Long tổ trưởng, nếu lần này bạn gái của hắn giúp chúng ta thuyết phục được hắn, chúng ta có thể từ nàng tranh thủ được không, thông qua nàng thuyết phục hắn để hắn vì quốc gia xuất lực, anh xem được hay không?”

Long Ba nói: “ Cục trưởng, tôi xem cơ hội này rất xa vời, nếu làm không tốt, khiến cho hắn phản cảm thì chúng ta được không bằng mất..”

Nghe Long Ba nói vậy Trương Vân Phong đành thôi, hắn từ trong tổng bộ Long Tổ đi ra, gọi người hỏi chuyện của Lưu Vũ Phi và Vu Lượng, sự thật đúng là vậy nên vị phân cục trưởng nọ mới nhanh chóng nhận được khẩu lệnh.

Vu Lượng về nhà hỏi cha hắn, nhưng cha hắn cũng không biết nguyên nhân cuối cùng là gì, chỉ dặn dò hắn không nên chọc tới Lưu Vũ Phi. Mặc dù trong lòng hắn vẫn bất phục, hắn tự mình thiết kế bao kế hoạch mà Lưu Vũ Phi lại không nếm chút đau khổ nào, tâm lý thật sự là không cam lòng, mặc dù bây giờ hắn không có biện pháp gì tốt, nhưng hắn vẫn không cam tâm, thề nhất định không buông tha cho Lưu Vũ Phi.

15. Chương 15

Vào tuần kế tiếp, Lưu Vũ Phi đã bố trí xong trận pháp bên ngoài biệt thự. Hắn bố trí là một Mê Tung Trận, đây là trận pháp đơn giản nhất và cũng có uy lực nhỏ nhất. Danh như ý nghĩa, tác dụng của trận pháp này là ngăn cản người ngoài, nếu không hiểu mà xâm nhập vào, thì chỉ có thể ở bên ngoài đi tới đi lui, khiến cho người ta không tìm được phương pháp tiến vào biệt thự, căn bản sẽ không xúc phạm tới một kẻ nào. Lưu Vũ Phi sợ nếu bố trí loại trận pháp lợi hại lỡ như có người đi lầm vào đến lúc đó hại chết người thì không tốt, tuy nói nơi này là ngoại ô những cũng không thể nói là không có ai qua lại.

Tô Thiến và Triệu Nhược Băng trong lúc hắn bố trí trận pháp nên không nhìn thấy hắn, hơn nữa các nàng còn đang ở trong ký túc xá, ở phòng ngủ cũng không thể tu luyện, mấy ngày này cũng chỉ ra phía sau núi luyện tập thân pháp. Trong lúc này Trầm Linh tìm đến các nàng vài lần nhưng đại đa số thời gian các nàng vẫn ở một chỗ nói chuyện phiếm. Đương nhiên Trầm Linh và Triệu Nhược Băng cũng luận bàn một chút, bây giờ đừng nói Triệu Nhược Băng, thậm chí ngay cả Tô Thiến cũng đánh bại Trầm Linh rất dễ dàng. Triệu Nhược Băng và Trầm Linh tỷ thí cũng không dùng tới chân nguyên lực, đại bộ phận thời gian là dùng thân pháp tránh né. Trầm Linh rất là hâm mộ Triệu Nhược Băng học được thân pháp huyền ảo như thế, mặc dù Trầm Linh chỉ nhìn thấy thân pháp của Triệu Nhược Băng, nhưng nàng càng tin năng lực của Triệu Nhược Băng tuyệt không chỉ có bao nhiêu đó, chắc rằng công lực của nàng cũng đã đạt tới mức không thể tưởng tượng. Càng nhớ tới biến hóa của Triệu Nhược Băng, Trầm Linh lại càng mong muốn được Lưu Vũ Phi chỉ điểm cho mình, để cho năng lực của mình cũng có thể được đề cao.

Trước Quốc Khánh một ngày, trường học cũng biết sinh viên có ý định về nhà nghỉ lễ, cũng đã cho nghỉ học sớm một chút. Lưu Vũ Phi thấy thời gian còn sớm nên để cho hai nàng đi thu thập vật dụng, rồi dời sang biệt thự. Đầu tiên hắn đi tới dưới ký túc xá của Tô Thiến để chờ đợi, rất nhanh nàng đã mang theo một bọc nhỏ đi xuống. Bởi vì đồ đạc của nàng cũng không nhiều lắm, một cái bọc nhỏ đã đựng hết. Lưu Vũ Phi cầm lấy bọc của Tô Thiến, tiện tay thu vào trong Kiền Khôn Giới.

Tô Thiến nhìn thấy hắn đem cái bọc trong tay hươ một cái thì không còn nhìn thấy nữa, nhưng lần này nàng không lộ ra vẻ mặt kỳ quái, Lưu Vũ Phi đã làm cho nàng ngạc nhiên đến mức thêm chuyện này cũng chẳng là gì. Tiếp theo Lưu Vũ Phi cũng cất cái bọc của Triệu Nhược Băng vào trong Kiền Khôn Giới. Lưu Vũ Phi nhìn thấy không còn vấn đề gì nữa thì kéo Tô Thiến và Triệu Nhược Băng đi đến sau núi.

Tô Thiến cảm thấy kỳ quái, đi tới biệt thự thì phải ngồi xe, ngược lại hắn lại kéo hai nàng tới sau núi, nhịn không được bèn hỏi: “ Ca, chúng ta không phải đi biệt thự hay sao? Sau anh lại đưa tụi em ra sau núi?”

Lưu Vũ Phi nói: “ Thiến nhi, em không nên gấp gáp, lần trước không phải em nói nhà mới quá xa trường học hay sao, không thuận lợi đi học, bây giờ ta cho em nhìn thấy một chút bản lãnh của anh, sau này việc

đến trường cứ giao cho ta, cam đoan sẽ không hề phiền toái như lúc trước, đến lúc đó hai người sẽ biết tại sao thôi."

Tô Thiến và Triệu Nhược Băng đến bây giờ còn không rõ ràng hắn có biện pháp gì giúp cho các nàng có thể đi học thuận tiện hơn lúc trước, nhưng vì tín nhiệm hắn nên hai nàng cũng không có hỏi thêm cái gì, dù sao hai nàng cũng tin tưởng lời của hắn.

Sau khi tới sau núi, hắn nắm lấy tay hai nàng nói: " Băng nhi, Thiến nhi xem nhé.."

Thoáng một cái họ đã ở phía sau vườn của biệt thự, điều này làm hai nàng há hốc mồm trợn mắt nhìn hắn nói không ra lời. Vừa rồi các nàng chỉ cảm giác được hai mắt hoa lên, cảnh sắc chung quanh chợt khẩn trương, vốn đang đứng ở phía sau núi thì các nàng đã đi tới sân sau của biệt thự, căn bản là không có cảm giác gì đặc biệt. Mặc dù các nàng cũng nghe hắn nói tu chân có đủ loại thần kỳ, nhưng điều này đối với các nàng còn quá xa vời, căn bản các nàng không có khả năng hiểu được. Việc hôm nay hắn làm đã cho các nàng thưởng thức được một lần.

Tô Thiến mở to hai mắt hỏi: " Ca ! Vừa rồi thật là thần kỳ a, ca, sau này ca cũng dạy cho em được không? Em nhất định phải dùng càng nhiều thời gian tu luyện, mong rằng có thể sớm đạt được trình độ như anh."

Triệu Nhược Băng cũng hỏi: " Ca, vừa rồi làm sao làm được, chẳng lẽ người tu chân nào cũng lợi hại như vậy sao? Điều này cũng quá thần kỳ, chỉ một chớp mắt là có thể đến nơi mà mình muốn nhanh như vậy."

Hắn cười cười nói: " Cũng không phải tất cả người tu chân đều có khả năng làm được, chỉ có đạt tới tu vi nhất định mới làm nổi, hai người không cần hâm mộ, tương lai hai người cũng sẽ làm được thôi. Còn Thiến nhi, không nên vì muốn gấp gia tăng tu vi của mình mà khẩn trương, nhớ kỹ mỗi lời ta nói, tu tâm so với tu chân nguyên lực còn quan trọng hơn."

Tô Thiến liền đáp ứng. Họ vào đến phòng mình, cả hai cất hết đồ đạc rồi sửa soạn lại tất cả thì cũng đã tối. Lưu Vũ Phi nhân lúc hai nàng đang dọn dẹp đi ra ngoài mua cơm rồi đi lên lầu gọi các nàng xuống ăn cơm. Sau khi ăn xong, hắn truyền cách xuất nhập trận pháp bên ngoài vào trong đầu hai nàng, Tô Thiến sau khi nhìn thấy thuật thuấn di thần kỳ của hắn, gấp đến độ chỉ muốn đi nhanh vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ, định hấp thu hết dược hiệu của thần đan, để nhanh chóng đề cao tu vi của mình.

Vốn Triệu Nhược Băng cũng muốn đi vào, nhưng lại nghĩ ngày mai mình phải ngồi máy bay về nhà rồi, dù sao thời gian ngắn như vậy nên nàng cũng không đi vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ. Lưu Vũ Phi nghĩ mình và Triệu Nhược Băng quen biết lâu như vậy mà cũng không biết rõ gia đình nàng ra sao, cũng chưa từng cùng nàng nói chuyện phiếm. Lại thấy buổi tối rảnh rỗi, cả hai liền cùng nói chuyện với nhau. Thông qua lời kể của nàng, hắn đã biết rõ nhiều việc về nàng, cũng hiểu rõ mặt khác của nàng. Cuộc nói chuyện kéo dài ba giờ, gia đình của Triệu Nhược Băng chẳng những là một trong tám đại võ thuật thế gia, hơn nữa xí nghiệp của gia tộc bọn họ chính là Triệu thị tập đoàn nổi danh ở tây bắc, phạm vi kinh doanh của Triệu thị cực lớn, có bất động sản, nhà hàng, khách sạn, ngân hàng. Là xí nghiệp long đầu(đứng đầu) của tây bắc, tổng tài sản của công ty họ khoảng hai mươi tỷ Mỹ kim, gia đình của Triệu Nhược Băng còn có ông nội Triệu Lôi, bà nội Tảo Thệ, cha Triệu Kiếm Bình cũng là gia chủ hiện giờ của Triệu gia, công lực của ông ta trong giới võ thuật cũng là một cao thủ cao nhất trừ ông nội Triệu Lôi. Mẹ là Cao Phương cũng là người của võ thuật thế gia, đại ca là Triệu Nguyên Sanh từ khi tốt nghiệp đại học thì vẫn giúp gia đình quản lý Triệu thị tập đoàn, chẳng những công lực không tệ mà còn là một thiên tài kinh doanh, từ khi hắn quản lý Triệu thị, thành tích của công ty không hề xảy ra chuyện gì thất bại, bởi vậy Triệu thị xí nghiệp hết thảy đều do hắn định đoạt. Em trai là Triệu Nguyên Thanh vẫn còn đang học trung học, năm sau phải vào đại học, mặt khác còn ba người chú. Triệu Nhược Băng là người được công nhận là có thiên phú nhất, chẳng những luyện võ thập phần khắc khổ, khi nàng còn đang tuổi thơ ấu đã đánh bại mọi người đồng lứa trong Triệu gia. Cũng bởi vậy nàng là người được thương yêu nhất trong nhà, ông nội nàng còn xem nàng như là bảo bối trong tay, địa vị trong Triệu gia càng cao hơn hết những anh em trong Triệu gia. Dù cho chính là Triệu Nguyên Sanh cũng không thể so sánh với nàng. Mặc dù nàng là viên ngọc của Triệu gia, chẳng những xinh đẹp như tiên, khó được nhất chính là nàng thủy chung không có tiêm nhiễm thói kiêu kỳ đỏng đảnh của mấy vị tiểu thư nhà giàu. Quan hệ với các anh chị em họ cũng rất tốt, ở trong gia tộc cũng không làm cho họ có lòng đố kỵ. Tất cả người của Triệu gia đều xem nàng như là bảo bối.

Lưu Vũ Phi nghe xong cười trêu nói: " Nga ! Nguyên lai Băng nhi chẳng những xuất thân võ thuật thế gia,

hơn nữa tài sản trong nhà lại hùng hậu như vậy, cũng may Băng nhi không có nhiễm tính tình đỏng đảnh của mấy vị thiên kim tiểu thư nếu không ta cũng không dám quen biết với muội a..”

Triệu Nhược Băng bị hắn trêu chọc đến ngại ngùng, gương mặt hồng lên, nũng nịu nói: “ Ca, sao lại trêu chọc người ta chứ, võ thuật thế gia của chúng ta trong mắt anh không phải giống như trẻ con tự đắc ý thôi sao, sớm biết ca sẽ giễu cợt người ta sẽ không nói cho anh biết đâu.”

Nhìn nàng tỏ vẻ giận dỗi trong lòng hắn thầm kêu: “ Không xong a..” Rồi lập tức cuống quýt xin lỗi, hắn nhìn thời gian phát hiện một lần nói chuyện này cũng đã kéo dài suốt ba giờ, lập tức nói: “ Băng nhi, sáng mai em còn phải ngồi máy bay, em nghỉ ngơi sớm một chút đi thôi.”

Triệu Nhược Băng chào tạm biệt hắn rồi cũng đi lên lầu ngủ. Hắn tự nhiên không cần ngủ, chỉ ngồi trong phòng khách đả tọa mà thôi. Ngày hôm sau hắn đưa Triệu Nhược Băng lên máy bay rồi đi tới một nơi không người thuấn di về nhà.

Bởi vì đã cùng người nhà nói trước, mà mấy anh trai của hắn cũng đã kết thúc sinh ý bên ngoài, cùng trở về nhà đợi hắn trở về. Hắn vừa về đến trong nhà, trong nhà đều thăm hỏi thương yêu làm cho hắn vô cùng ấm áp. Vợ chồng ông Lưu đang luyện tu chân pháp quyết do hắn cấp cho cả người biến hóa trở nên trẻ trung rất nhiều, bây giờ nhìn qua tuyệt đối chỉ có ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi. Điều này làm cho mấy người anh của hắn cũng nhận không ra họ, cuối cùng biết được do hắn dạy pháp quyết mới có thể biến thành như vậy, ngẫm lại thêm vài ngày cũng có thể tu luyện thần công này, trong tâm lý không khỏi tràn ngập chờ mong.

Hắn về đến nhà thì cùng gia đình ăn bữa cơm đoàn viên. Hắn chỉ ở trong nhà hai ngày, trong hai ngày hắn dạy cho các anh và chị dâu bộ tu chân pháp quyết và cho họ uống một viên Tứ Phẩm Đan, sau đó ở trong sân bố trí một Mê Tung Trận, chỉ cho người nhà cách ra vào và nói cho họ biết những khó khăn trong khi tu chân. Sau đó hắn rời khỏi nhà, đi tới Thượng Hải. Hắn định trong mấy ngày này bố trí một tòa đại hình trận pháp ở nơi sản xuất dược thủy để bảo đảm an toàn.

Trước tiên hắn gọi điện thoại cho Lý Hưởng hẹn sẽ đến. Một lát sau hắn đi tới nhà Lý Hưởng, Lý Hưởng kể lại tiến triển thành lập công ty. Hắn thật nghĩ không ra chỉ trong thời gian ba tháng Lý Hưởng đã có thể hoàn thành mọi việc gần như hoàn hảo, vốn hắn vẫn nghĩ ít nhất phải còn thêm hai tháng mới xong. Điều này làm cho hắn phải điều chỉnh ngày công ty khai trương rất nhiều. Nguyên lai sau khi Lưu Vũ Phi chuyển tiền cho hắn chẳng những mua các bệnh viện rất thuận lợi, ngay cả việc tuyển bác sĩ cũng rất nhanh, bất quá đại bộ phận là những bác sĩ mới, chỉ có một số bác sĩ đã về hưu sau khi nghe xong tôn chỉ kinh doanh của bệnh viện thì tỏ vẻ chỉ cần nếu bệnh viện thật sự đúng như lời Lý Hưởng đã nói thì họ sẽ toàn lực ủng hộ, sẽ không yêu cầu bệnh viện chia tiền lương. Đối với những vị bác sĩ nhiệt tình này Lý Hưởng cũng rất cảm động, không khỏi thật khách khí với họ. Phương diện kế hoạch của công ty bởi vì Lý Hưởng đã xã giao với chính phủ, lại thông qua sự kiểm tra của Bộ Vệ Sinh, Bộ Vệ Sinh đã làm thí nghiệm trên người mấy người bệnh nhân bị tuyệt chứng, cuối cùng xác nhận dược phẩm Lý Hưởng đưa tới chính là loại thuốc hữu hiệu nhất trị bệnh nan y có được trên đời. Lập tức tất cả tư liệu của công ty đều được thông qua đưa lên cho Ngô phó tổng lý người phụ trách Bộ Vệ Sinh của Quốc Vụ Viện. Đồng thời Ngô phó tổng lý lập tức cấp cho công ty của Lưu Vũ Phi tất cả thủ tục, hết thảy đều được đơn giản thông qua. Chỉ mong công ty có thể nhanh chóng sản xuất ra sản phẩm đưa ra thị trường.

Vệ Sinh Cục tại Thượng Hải và những ngành có liên quan của chính phủ cũng đều nhận được lệnh từ Bắc Kinh đưa xuống, bởi vậy tiến triển của công ty vô cùng nhanh chóng. Bây giờ công nhân cũng đã được tuyển chọn sẵn sàng, duy nhất chính là bệnh viện còn gặp khó khăn, ở cả nước mua các bệnh viện cho dù chỉ là ở những trấn thành nhỏ nhưng trong việc quản lý còn không kịp điều xuống. Mấy ngày nay Lý Hưởng đã phân phó nhân viên chiêu thêm nhân tài quản lý trong cả nước.

Lưu Vũ Phi nghe xong chỉ có lớn tiếng khen hay, tất cả những điều kiện chuẩn bị cho việc sản xuất của công ty đều đã làm rất tốt, chỉ còn việc quản lý là xảy ra chút vấn đề, còn quan trọng chính là việc điều phối dược phẩm. Lưu Vũ Phi nghĩ Lý Hưởng tuyệt đối có thể làm rất tốt không cần hắn bận tâm nữa. Trên thực tế hắn căn bản không cần làm cái gì, tất cả đều là do Lý Hưởng giúp hắn làm tốt mọi việc mà thôi. Đan dược hắn cũng đã luyện xong rất tốt.

Cuối cùng hắn nói với Lý Hưởng: “ Lý đại ca, nếu công ty không còn vấn đề gì, vậy mấy ngày nay tôi phải đến chỗ sản xuất để điều phối dược thủy cho tốt, chúng ta ngay ngày hai mươi tháng này chính thức tuyên

bố ra bên ngoài, tôi nghĩ đến lúc đó nhất định sẽ gây oanh động, đến lúc đó Lý đại ca và chị dâu cùng với cháu nhà phải đặc biệt cẩn thận, bất qua anh không cần lo lắng, đến đó tôi sẽ phái những thành viên của gia tộc âm thầm bảo vệ, trước hết anh nên tìm một công ty vệ sĩ để bảo vệ những nhân viên trọng yếu, đối với chuyện an toàn của công ty thì giao cho tôi, lần này tôi đến chính là vì việc này. Tôi sẽ bố trí chung quanh khu sản xuất một loại trận pháp, mà trận pháp này chỉ có thể mở ra trước hoặc sau giờ làm việc, còn trong những thời gian khác đều phải phong bế, đến lúc đó còn phải nhờ anh giải thích với các nhân viên một chút, đừng cho bọn họ đi loạn, miễn cho đem đến những phiền toái không cần thiết..”

Lý Hưởng đối với những việc làm của Lưu Vũ Phi cảm thấy ngày càng kỳ lạ, nhìn lần trước hắn có khả năng biến hóa gương mặt, bây giờ hắn còn nói loại kỳ môn độn giáp gì đó chỉ có trong ti vi và tiểu thuyết mà thôi, nhịn không được hỏi: “ Vũ Phi, anh nói trận pháp chính là trong tiểu thuyết mô tả, chẳng những người không tìm được đường đi, bên trong còn có những bố trí lợi hại làm cho người ta có thể chết, chẳng lẽ trên đời này còn có những sự thần kỳ như vậy tồn tại hay sao?”

Lưu Vũ Phi thận trọng nói: “ Đúng vậy, kỳ thật có một chút việc căn bản anh không có khả năng biết được, về phần là chuyện nào thì tôi không tiện nhiều lời, chỉ cần anh nhớ cho kỹ nhất định không cho nhân viên đi loạn khắp nơi, chỉ có lúc vào làm hoặc tan sở thì mới có thể mở thông đạo của trận pháp, chỉ có thời gian này mới không nguy hiểm.”

Lý Hưởng nghe Lưu Vũ Phi nói chuyện thận trọng như vậy thì lập tức tỏ vẻ sẽ nghiêm khắc yêu cầu nhân viên làm theo. Cuối cùng hắn hỏi, dược thủy sẽ lấy tên gì thì Lưu Vũ Phi nghĩ thầm: “ Loại thuốc này có thể đem một người cứu sống, có thể nói đã thay đổi vận mệnh một người, vậy thì gọi là Vận Mệnh Thủy là được rồi.”

Hắn đưa ý tưởng nói cho Lý Hưởng nghe, Lý Hưởng cũng rất đồng ý với tên này. Vì vậy ở tương lai khiến cho xảy ra vô số tranh đấu, cũng đồng thời cấp cho những bệnh nhân bị tuyệt chứng trên toàn thế giới niềm hy vọng. Bởi vậy dược thủy được gọi là vận mệnh, gia đình bình thường của Lý Hưởng lại trở nên vô cùng nổi danh.

Lưu Vũ Phi phân phó cho Lý Hưởng đi mua mấy ngàn cây cổ thụ, chuẩn bị ngày hôm sau bố trí trận pháp. Tiếp ngày, Lý Hưởng đưa tất cả các cây cổ thụ tới, theo Lưu Vũ Phi chỉ huy các công nhân trồng vào những vị trí hắn chỉ định. Hắn định bố trí Khốn Tiên Trận ở chỗ này, sau ngẫm lại nơi này dù sao cũng là thành thị, nếu có ai đó đi vào, làm cho bọn họ bị thương sẽ không tốt lắm. Cuối cùng hắn quyết định bố trí một Mê Tiên Trận. Trận pháp này không giống như Mê Tung Trận, Mê Tung Trận chỉ là ngăn cản người ngoài xông vào, căn bản không có thương tổn gì với họ. Nhưng Mê Tiên Trận, chính là muốn nói cho dù là tiên nhân xông vào thì cũng phải ngất xỉu đi, chỉ cần ngươi đi vào thì trừ phi ngươi mạnh hơn người bố trí trận pháp này, nếu không chỉ vào mà không ra, chỉ có người hiểu được cách ra vào của trận pháp mới có thể thả ngươi ra.

Trận pháp này khá lớn, cho dù hắn đã được công nhân trợ giúp nhưng cũng phải ba ngày sau mới hoàn thành. Hắn bố trí xong trận pháp liền đi tới chỗ sản xuất thì thấy chỗ này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần hắn đem thần đan để vào trong nước thì ngày thứ hai đã có thể sản xuất, hắn bỏ thần đan vào trong mỗi hồ nước, thầm nghĩ: “ Theo năng lực sản xuất thì sẽ sản xuất được hai năm, đợi khi dùng hết thì lại tiếp tục bỏ vào thêm là được.

Hai ngày sau hắn tìm Lý Hưởng đến, truyền vào trong đầu hắn phương thức ra vào rồi để hắn tự mình đi vào để có thể quen thuộc chỗ thần kỳ của trận pháp. Lý Hưởng nhìn rừng cây nhỏ chung quanh khu sản xuất, thấy không có gì đặc biệt, cùng với những cây rừng bình thường không có gì khác nhau, nhìn qua thấy còn kém xa trên ti vi đã nói. Vì vậy cũng không theo cách Lưu Vũ Phi đã dạy, hắn bước đi vài bước theo ý mình, muốn thử xem trận pháp này có kinh khủng như lời đã nói không, vốn phải đi bên phải nhưng hắn lại cứ đi về phía trước, vừa mới được vài bước hắn liền lập tức nếm mùi đau khổ.

Hắn chỉ mới đi vài bước thì thấy cảnh sắc xung quanh đột nhiên quay cuồng khẩn trương, vốn chỗ sản xuất ở ngay trước mắt lại biến thành một khu rừng rậm, những cây cổ thụ rất nhỏ đã không còn nhìn thấy mà chỉ toàn là những cây đại thụ cao kín trời, hắn căn bản không nhận ra đây là địa phương nào, sợ đến lập tức thối lui, hắn cho rằng vừa rồi mới đi nhầm vài bước thì chỉ cần lui về là được, dù sao hắn chưa từng tiếp xúc qua việc này, nhìn thấy cảnh sắc thay đổi thì tâm lý đã sớm bối rối. Vì vậy cách ra vào Lưu Vũ Phi đã truyền vào đầu hắn trong nhất thời hoàn toàn không nhớ nữa.

Hắn không biết Lưu Vũ Phi bố trí chính là thượng cổ đại trận, nếu đi nhầm mà chỉ lui từng bước thì còn nói gì uy lực nữa. Hắn lui ra sau từng bước, chẳng những không thay đổi như cũ, còn cảm thấy trời đất xoay tròn, đừng nói muốn đứng vững vàng, ngay cả ngồi xuống cũng phải chịu đựng loại cảm giác này, hắn choáng váng đầu óc, một cảm giác muốn ngất đi dâng lên, những vẫn không yên, hắn muốn xỉu ngay cũng không được, tâm tình đó còn chưa tan đi thì bốn phía đột nhiên không còn chút không khí, hắn muốn hô hấp cũng khó khăn, có một áp lực đè hắn xuống ép sát trên đất, khiến cho hắn không thể nhúc nhích, chỉ qua chớp mắt hắn đã không còn chịu được nữa, hoàn toàn hôn mê.

16. Chương 16

Lưu Vũ Phi ở bên ngoài thấy Lý Hưởng trong trận đi sai một bước , chưa tới vài phút thời gian đã té xỉu . Đối với uy lực trận pháp này thì thập phần hài lòng , vài phút sau khi lý hưởng tỉnh lại đã thấy mình không còn ở trong trận pháp. Tâm lý hắn cũng thở ra một hơi, nói : " Vũ Phi, trận pháp này đúng thật là thần kỳ, nếu không phải tự thân tôi thể nghiệm, đánh chết tôi cũng không tin trên đời này thật sự có chuyện như vậy. Vừa nãy bên trong thật là làm hù chết người a, cái này thật là sống không bằng chết!"

Lưu Vũ Phi cười cười nói : " Lý đại ca, anh đã gặp qua uy lực của trận pháp này, cho nên nhất định phải phân phó nhân viên công ty ngàn vạn lần không nên đi vào khi trận pháp khởi động, chỉ nói là trận pháp này chỉ dùng để vây khốn người bất lương, nếu để cho nhiều người biết rồi truyền ra thì không tốt lắm."

Lý Hưởng nghe xong cuống quýt đáp lời . Triệu Nhược Băng cùng Lưu Vũ Phi sau khi chia tay liền lên máy bay. Gia chủ Triệu Kiếm Bình sau khi nhận được điện thoại của con gái, biết đứa con gái mình thương yêu nhất hôm nay sẽ về nhà . Liền cho hai con trai đem xe đến đón. Hắn tự mình ngồi ở nhà chờ con gái về.

Triệu Nhược Băng sau hai giờ ngồi máy bay, rốt cuộc cũng an toàn hạ xuống phi trường Tây An, trên máy bay nàng từ sớm đã bị nam nhân quấy rồi, khi thấy máy bay dừng lại, nàng liền nâng hành lý đi xuống, để cho nam nhân khỏi làm phiền tới mình. Đón máy bay chính là Triệu Nguyên Sanh cùng Triệu Nguyên Thanh, từ xa đã thấy được hình ảnh của Triệu Nhược Băng liền hô to : " Băng nhi...chị a.. chúng ta ở chỗ này."

Lúc này Triệu Nhược Băng không tránh được người ngưỡng mộ, từ máy bay đi xuống đã có rất nhiều nam nhân không ngừng đi tới làm quen. Một số người tự nhận mình là người thành đạt đều đưa danh thiếp của mình cho nàng, nói sau này cần giúp đỡ hãy tìm đến họ. Một số người thì trông rất ngốc so với bộ dáng bên ngoài. Triệu Nhược Băng tại phi trường đã bị đàn ông phiền nhiễu , không ngờ là từ phi trường ra đây lại nhiều người đến phiền nàng như vậy. Trong lúc nhất thời tâm tình vui vẻ lúc về nhà biến mất, khuôn mặt giống như hàn sương, không tiếp lấy danh thiếp cũng như đáp lời bọn họ, nhưng làm như vậy vẫn không làm giảm bớt người nhiệt tình đeo đuổi, khi nàng nghe giọng quen thuộc của người nhà thì trên mặt mới lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh, điều này thật là bất hảo, những người nhìn thấy nụ cười của nàng đột nhiên có chút si ngốc, chỉ nghe một tràng thanh âm phách lý ba lạp cùng tiếng mắng, vô số người tràn vào, có mấy người tràn vào không được đều bị đạp nằm trên đất. Triệu nhược băng đối với điều này không để ý, trong mắt chỉ có đại ca cùng tiểu đệ, dịu dàng nói : " Đại ca cùng tiểu đệ đến đón em à, trong nhà mọi người có tốt không ? Em rất nhớ các người a."

Triệu thị huynh đệ nhìn cô em gái xinh đẹp như thiên tiên cũng không nhịn được mà nốt nước bọt một cái, thầm nghĩ : " Cô em gái mới một tháng không gặp mà đã biến thành người đẹp thế này a, nếu có người xinh đẹp thế này, sợ rằng trên đời không ai có thể ngăn cảng mị lực của nàng. Hoàn hảo là nàng cùng mình là thân nhân, nếu không có lẽ mình cũng là tù binh của chính nàng a."

Triệu Nhược Băng thấy anh trai cùng em trai ngơ ngác nhìn khuôn mặt của mình mà không trả lời câu hỏi của nàng, không khỏi kì quái hỏi : " Đại ca, tiểu đệ, các người làm sao vậy, chẳng lẽ trên mặt em có vật gì sao? Như thế nào lại nhìn em như vậy?"

Khi nghe nàng hỏi điều này thì hai huynh đệ giật mình tỉnh lại, khẽ lắc lắc đầu, Triệu Nguyên Sanh hỏi: " Băng nhi, ngồi máy bay lâu như vậy chắc đã mệt mỏi, chúng ta hãy về nhà rồi nói."

Triệu Nguyên Sanh thuận tay lấy hành lý của Triệu Như Băng rồi đặt lên xe, rồi trở về nhà. Ngồi trên xe, Triệu Nguyên Thanh nhịn không được mà hỏi trước: " Chị à, mới một tháng không gặp chị làm sao lại thay

đổi đến như vậy, quả thật làm cho em nhận không ra, có phải dùng mỹ phẩm tốt nào không, em xem chị bây giờ cùng tiên nữ trong sách xinh đẹp giống nhau a."

Triệu Nhược Băng hướng em trai cười cười mà nói: " Em trai à, chẳng lẽ chị đến bây giờ mới xinh đẹp sao, em nói trước kia chị không xinh đẹp à, em không nên nói vớ vẩn, tỷ tỷ không hề sử dụng mấy thứ mỹ phẩm linh tinh gì đó đâu."

Triệu Nguyên Thanh liền nói: " Chị à, em không có ý gì cả, trước kia chị cũng rất đẹp, bây giờ lại càng hấp dẫn. Nếu để các thế gia đệ tử chứng kiến, em nghĩ bọn họ đều sẽ chuyển hướng sang say mê chị a."

Triệu Nguyên Sanh nhìn em trai càng nói càng không đúng, tiện tay gõ đầu hắn nói : " Xem em nói như thế nào kìa, có thể nói chị mình như vậy sao? Như thể Băng nhi là một yêu nữ chuyên mê hoặc nam nhân vậy."

Triệu Nguyên Sanh không nghĩ công lực em trai thấp đến đáng thương, hắn không phải là người chỉ nhìn bề ngoài, hắn âm thầm cảm thụ hơi thở của em gái, phát hiện em mình hiện nay cùng trước kia không giống nhau, vốn tu luyện tâm pháp gia truyền, hơi thở lộ ra đều bị một loại hơi thở vô danh chiếm cứ, vốn bọn họ từ nhỏ lớn lên đều luyện loại tâm pháp này, nên đối với hơi thở của nhau đều giống nhau, cũng rất quen thuộc. Bây giờ hơi thở của em gái khẩn trương nhưng mình không cách nào biết được em gái mình hiện giờ đã trở nên cường đại hay yếu nhược, chẳng lẽ tiểu muội lần này trở nên xinh đẹp là có liên quan với nhau sao, Triệu Nguyên Sanh thầm đoán. Triệu Nguyên Sanh mặc dù nghi vấn đầy mình muốn hỏi em gái, nhưng hắn cũng không biết bắt đầu hỏi từ đâu. Vì vậy đợi về đến nhà sẽ nói với cha.

Tây An, Cảnh Thái hoa viên là một biệt thự cao cấp của Triệu thị tập đoàn. Người ở bên trong không phú thì quý. Ngoại trừ nhà ngoại nàng thì mọi người trong nhà Triệu Nhược Băng đều ở đây. Triệu Nhược Băng khi về đến nhà liền đem hành lý đưa cho người làm rồi trực tiếp đi tới phòng khách, nàng biết cha nhất định ở phòng khách đợi nàng về. Triệu Nhược Băng đầu tiên là thăm hỏi cha nàng, kỳ thật võ thuật thế gia như Triệu gia đều giữ lại truyền thống cùng lễ tiết . Buổi sáng gia chủ đều ngồi ở chủ vị đợi văn bối đến vấn an.

Triệu Kiếm Bình vừa nhìn thấy nữ nhi lập tức thất kinh, hắn cùng Triệu Nguyên Sanh đều ngạc nhiên giống nhau, bất quá hắn so với Triệu Nguyên Sanh thì lợi hại hơn. Triệu Kiếm Bình không cần cố ý cảm thụ hơi thở con gái cũng biết nó đã thay đổi. Loại hơi thở này hắn cũng không thể giải thích. Có thể nói nữ nhi trở nên xinh đẹp hơn cùng với sự thay đổi của hơi thở là có liên quan.

Triệu Kiếm Bình sau khi thấy nữ nhi vấn an, liền hỏi : " Băng nhi, một tháng nay con đã xảy ra chuyện gì mà hơi thở đã trở nên khẩn trương vậy?"

Triệu Nhược Băng còn chưa đáp lời thì em trai nàng đã giành nói: " Cha, cha làm sao vậy, không phải chị đã trở nên xinh đẹp hơn sao? Như thế nào hơi thở chị ấy thay đổi mà con không biết , có phải cha lầm lẫn không."

Triệu kiếm bình đối với nhi tử này thật là bất đắc dĩ, hung hăng gõ đầu tiểu nhi tử rồi mắng: " Bình thường bảo con luyện công thì lại trốn đi đâu, chỉ biết lười biếng thì còn có thể biết cái gì, không biết thì không nên hỏi vớ vẩn, hãy đứng một bên quan sát mà nghe chị ngươi nói chuyện."

Triệu Nguyên Thanh sờ vào chỗ bị đánh mà nói thầm: " Mọi người ai cũng muốn đánh vào đầu ta, không ngu ngốc cũng bị đánh cho ngu ngốc a, lại nói luyện võ có ích lợi gì, thật sự là tổn mệnh mà, nếu có một ngày có tâm pháp luyện công vào lúc ngủ, ta mới có thể chăm chỉ một chút a."

Triệu Nhược Băng khẳng định là về nhà thì người nhà sẽ biết tình huống của nàng, đối với việc này đã sớm có chuẩn bị. Nàng cũng định nói với người nhà một số sự tình xảy ra đối với nàng trong suốt mấy ngày qua, còn muốn dạy người nhà khinh thân tâm pháp đã qua biến cải. Triệu Nhược Băng không chút bấn loạn mà nói: " Cha, người đừng gấp, con sẽ từ từ giải thích với cha, con lần này về nhà là có tin vui lớn, cha, cha cho rằng thân pháp của chúng ta tại võ thuật thế gia được bài danh như thế nào."

Triệu Kiếm Bình không hề suy nghĩ mà nói: " Băng nhi, con làm sao vậy, ngay cả thân pháp chúng ta bài danh thứ mấy cũng không nhớ kỹ sao, con thật sự không có việc gì đấy chứ, ai, nếu con cái này cũng quên thì cha đây nói một lần nữa là thân pháp của gia tộc ta ngoại trừ Trầm gia thì không ai có thể so sánh, có thể nói là tại võ thuật giới thì chúng ta bài danh đệ nhị."

Triệu Nhược Băng nhẹ nhàng cười nói: " Cha, con bây giờ có một bộ thân pháp, con biểu diễn một chút để cha xem thử rồi chỉ điểm một chút, xem thân pháp này tại võ giới có thể bài danh thứ mấy."

Triệu Kiếm Bình có chút buồn bực, nữ nhi như thế nào lại như vậy, lại vô duyên vô cớ yêu cầu mình chỉ điểm thân pháp mới này, tò mò lại tò mò, Triệu Kiếm Bình bèn đáp ứng thỉnh cầu của nữ nhi.

Triệu Nhược Băng nói: " Cha, đại ca cùng tiểu đệ đồng thời đến đây, nơi này quá nhỏ, chúng ta hãy đến phòng luyện công."

Nam nhân Triệu gia mặc dù rất buồn bực nhưng vẫn đi theo nàng đến phòng luyện công. Phòng luyện công của Triệu gia chính là hậu hoa viên của biệt thự sau khi qua cải tạo, chuyên môn để ngoại môn đệ tử Triệu gia luyện công. Tới phòng luyện công, Triệu Nhược Băng không nhiều lời đem thân pháp Lưu Vũ Phi dạy mà thi triển, thấy vậy phụ tử Triệu Kiếm Bình liền trợn mắt há mồm, bọn họ cảm giác thân pháp này cùng với thân pháp gia tộc rất giống nhau, nhưng uy lực so với thân pháp gia tộc thì mạnh hơn gấp trăm lần, nhìn qua thì càng thêm huyền ảo, càng phiêu dật, khi Triệu Nhược Băng thi triển xong thì Triệu Kiếm Bình liền hỏi : " Băng nhi, thân pháp này của ngươi là do ai dạy, nhìn qua thì rất giống với tâm pháp của chúng ta, nhưng uy lực của nó thì tâm pháp nhà ta không thể so sánh . Chẳng lẽ hơi thở ngươi thay đổi cùng loại thân pháp này có liên quan với nhau sao ? Nếu chỉ với thân pháp này thôi, ta có thể khẳng định tại võ giới nó sẽ bài danh đệ nhất."

Nhìn cha khiếp sợ, nàng cười nói : " Cha, bây giờ ngươi đã biết tại sao con muốn cho cha nhìn nó chứ, tốt lắm, bây giờ con sẽ từ từ kể nha. Tiếp đó, Triệu Nhược Băng tự mình kể về cuộc tỷ thí với người Nhật Bổn , đem chuyện mình khi luận võ gặp nạn, lúc đó thì có một thần bí nhân giúp đỡ, sau này lại được vị thần bí nhân này chỉ điểm, hơn nữa lại truyền thụ thân pháp cùng toàn bộ khẩu quyết.

Khi Triệu Nhược Băng nói xong thì Triệu Kiếm Bình mới hiểu rõ một chút. Đương nhiên là Triệu Nhược Băng cũng không kể với người nhà nàng về sự tình của Lưu Vũ Phi, nàng ngay cả sự tình mình cũng là người tu chân giới cũng không hề nói tới, Triệu Kiếm Bình thấy khi nữ nhi nói đến người truyền thụ tâm pháp này cho nàng, trong mắt đều có ý sùng bái, rồi sau đó hỏi : " Băng nhi, người truyền tâm pháp cho con là ai? Thật sự là lợi hại như con nói sao ? Có thể nói cho chúng ta biết không ? Cha nghĩ con nên luyện tâm pháp của người đó truyền cho, nó đối với tâm pháp của chúng ta thì còn cao cấp hơn, con có thể đem tâm pháp này nói cho chúng ta nghe một chút không?"

Kỳ thật Triệu Nhược Băng đang hình dung lúc Lưu Vũ Phi đem tâm pháp này biểu diễn thì đã đưa năng lực hắn giảm xuống một ngàn lần rồi, thật sự mà nói rằng nàng cũng không biết Lưu Vũ Phi lợi hại như thế nào, Triệu Nhược Băng thấy cha mình có bộ dáng không tin, liền cao giọng nói : " Cha , sao như thế nào mà không tin lời nói của con, con đối với các người là nói thật, ngay cả con bây giờ, dù có mười người như cha liên thủ cũng không phải đối thủ của con, mà năng lực con trong mắt của người ấy so với một ngón tay của hắn còn kém hơn a."

Triệu Kiếm Bình nghe nữ nhi nói vậy thật sự có điểm không tin, nếu nữ nhi dựa vào thân pháp, cùng mình một đối một, so với mình chỉ cao minh hơn một chút, còn nói mười người như mình cũng không phải đối thủ của nữ nhi, làm hắn có điểm không phục cùng tức giận, cho rằng nữ nhi quá xem nhẹ hắn a. Hắn lại không thể cùng nữ nhi động thủ nên chỉ có thể tức giận. Triệu Nhược Băng thấy cha mình tức giận đến nỗi run rẩy bộ dáng thật sự là ngoan cố, nàng biết cha không phục, vì vậy nói : " Cha , cha đừng tức giận, chúng ta hãy tỷ thí một chút là biết con không lừa người a."

Triệu Kiếm Bình vốn muốn xem thân thủ của nữ nhi nghe nàng nói vậy cũng dễ dàng đáp ứng cùng nữ nhi tỷ thí một chút. Triệu Kiếm Bình biết bằng với thân pháp nữ nhi bây giờ có thể đặt vào thế bất bại, bởi vậy không khách khí mà toàn lực công kích . Triệu Nhược Băng biết công lực cha mình như thế nào, chỉ bằng với thân pháp mà thủ thắng thì sẽ làm cha không phục, nên quyết định đứng một chỗ cùng cha mình ngạnh kháng một chưởng. Song thủ của Triệu Kiếm Bình nhanh như thiểm điện đánh tới trước mặt. Triệu Kiếm Bình nghĩ nữ nhi sẽ rất nhanh chóng tránh được, nên song chưởng của hắn đã đánh tới trên người của nữ nhi, nàng không hề tránh né, lúc này mình buông tay đã không được rồi, chỉ còn cách hét to lên : " Băng nhi, nhanh chóng né đi , cha không thể thu hồi chưởng thế của mình."

Giờ phút này Triệu Kiếm Bình thật sự sợ hãi, hắn rất rõ ràng công lực của mình, một chưởng này chính là tập trung toàn bộ công lực của hắn, cho dù đánh vào đá, tảng đá cũng sẽ bị mình đánh vỡ, đừng nói là nữ

nhi thân mình mềm yếu này.

Triệu Kiếm Bình trong tâm thật sự hối hận, không thể dùng từ ngữ để biểu đạt được. Bây giờ trong tâm thần hắn rất hỗn loạn, hắn hận mình tại sao ra tay nặng như vậy tại sao lại đồng ý tỷ thí cùng nữ nhi. Mình lại không quan tâm đến vấn đề an toàn của nữ nhi. Nếu nữ nhi mình thương yêu nhất chết dưới chưởng thế của mình, chẳng những tâm tình mình không thể tiếp nhận, mà để cho lão gia tử trong nhà biết mà không bị mình làm tức chết mới lạ.

Triệu Nguyên Sanh cùng Triệu Nguyên Thanh bên cạnh khuôn mặt càng lúc càng kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, bọn họ đều nghĩ Triệu Nhược Băng tất nhiên sẽ chết không nghi ngờ. Trong một sát na, song chưởng của Triệu Kiếm Bình đánh trúng Triệu Nhược Băng , chỉ nghe "binh" một tiếng, Triệu Nguyên Sanh cùng Triệu Nguyên Thanh đều đã tuyệt vọng mà nhắm hai mắt lại, bọn họ bây giờ đã khẳng định Triệu Nhược Băng đã mất mạng, tất cả đều không đành lòng mà nhìn.

Tâm lý Triệu Kiếm Bình lúc này rất là trống rỗng, sắc mặt tro tàn. Một lát sau, Triệu Nguyên Sanh mới mở hai mắt, rất nhanh hai con mắt đã trở nên ngốc trệ, hắn không tin mà dụi dụi hai mắt để xác định sự việc trước mắt mình là thật, lại xem cha cùng em trai, phát hiện hai mắt vô thần của cha đang nhìn trên không trung, em trai thì nhắm hai mắt lại .

Việc này thật là kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời. Triệu Nguyên Sanh không sao nghĩ được em gái mình dùng thân thể đón đỡ một chưởng toàn lực của cha mà không có thương tổn gì, sự việc này hắn không thể nào tưởng tượng nổi.

Triệu Nhược Băng dùng thân thể chịu một kích toàn lực của cha mình , biết một chưởng này hoàn toàn không thể thương tổn chính nàng , sau khi chịu một kích của cha nàng, nàng mới phát hiện cha mình hai mắt vô thần nhìn lên trời, nàng biết cha mình đã hiểu lầm, nhưng nàng biết bay giờ không phải thời cơ hoán tỉnh hắn phải đợi tâm tình của hắn có chút bình tĩnh mới được, một lát sau Triệu Nhược Băng thấy đại ca mình cũng đã bình tĩnh lại . Vì vậy đến bên người Triệu Kiếm Bình nhẹ giọng nói : " Cha, xin lỗi cha, đã dọa cha sợ rồi, cha xem , nữ nhi cũng không có việc gì đâu mà."

Triệu Kiếm Bình nghe được thanh âm của nữ nhi, cũng kinh hoàng giống Triệu Nguyên Sanh mà nói không nên lời, trong tâm cảm thấy mừng như điên, đây là một loại vui sướng không thể nói nên lời . Vốn hắn cho rằng nữ nhi đã không trở lại, không nghĩ rằng nữ nhi dùng thân hình đón một kích toàn lực của hắn lại bình yên vô sự, đã đem mình dọa phát khiếp.

Triệu Kiếm Bình bây giờ đã tin lời nữ nhi nói là sự thật, không nghĩ rằng nữ nhi trong vòng một tháng ngắn ngủn mà công lực đã đạt đến một trình độ mà bản thân mình không cách nào đạt được. Triệu Kiếm Bình lớn tiếng nói : " Băng nhi công lực của con làm cách nào luyện như vậy, chẳng lẽ tâm pháp kia thật sự là lợi hại như vậy sao? Có thể đem người trong vòng một tháng ngắn ngủi mà đạt đến trình độ này, cha xem một thân công lực của người trong võ thuật giới chính là không có địch thủ a , cha bây giở đã bội phục người mà đã dạy công phu cho con rồi, cũng khó trách con lại sùng bái hắn như vậy, Băng nhi, con nhất định hãy mời hắn đến nhà chúng ta chơi nha, lúc đó chúng ta phải hảo hảo mà đa tạ người ta."

Triệu Nhược Băng thấy tâm tình cha khôi phục, cũng nũng nịu mà nói : " Cha , về phần hắn con cũng không dám nhiều lời, con đã đáp ứng hắn là khi chưa có sự đồng ý của hắn không thể đem việc của hắn nói cho bất cứ ai, hắn còn nói con có thể đem thân pháp này của hắn dạy lại cho người nhà . Đến lúc đó đại ca cùng tiểu đệ nhất định phải cố gắng mà luyện tập, thân pháp này phải tự thân mình lĩnh ngộ mới có thể biết được sự thần kì của nó."

Triệu kiếm bình nghe nữ nhi nói thân pháp này có thể dạy lại cho người nhà, tâm lý hắn thật sự cao hứng. Hắn là cao thủ nên chỉ vừa nhìn đã biết thân pháp này so với thân pháp của mình còn tốt hơn gấp trăm lần. Hắn cao hứng nói : " Hảo, Băng nhi, cha hôm nay thật sự là vui vẻ a, chẳng những công lực con tăng trưởng như vậy mà còn đem về nhà một bộ thân pháp cao cấp a , điều này đối với Triệu gia ta thật là một đại hỉ sự(tin vui lớn), buổi tối cần phải hảo hảo chúc mừng mới được, về phần người truyền cho con tâm pháp chắc không muốn giao thiệp với người khác vậy chúng ta cũng sẽ không quấy rầy hắn. Dù sao với cao nhân như hắn chúng ta không thể nào giải thích được, tốt lắm, bây giở chúng ta hãy đi ăn cơm."

Triệu Nguyên Sanh cùng Triệu Nguyên Thanh thật sự là bị Triệu Nhược Băng dọa, họ không nghĩ rằng thật sự có biện pháp gì mà có thể đem công lực của một người trong vài ngày mà tăng trưởng nhanh như vậy .

Hơn nữa nghe Triệu Nhược Băng nói, công lực của nàng so với người dạy nàng, bất quá chỉ có thể so với một đầu ngón tay. Vậy nói như thế nào, cao nhân kia công lực phải cao bao nhiêu, càng nghĩ tâm lý càng thấy kinh hãi .

Triệu kiếm bình thấy hai con mình bị dọa đến ngẩn người , không khỏi cười nói : " Sanh nhi, Thanh nhi, đừng ngẩn người nữa, chúng ta đi ăn cơm nào, hôm nay chính là đại hảo sự của Triệu gia ta. Tối nay, chúng ta hãy uống rượu mà chúc mừng sự việc này."

Lúc này Triệu thị huynh đệ mới hoàn tỉnh, Triệu Nguyên Thanh hai mắt sáng lên quay về hưởng Triệu Nhược Băng mà nói : " Tỷ tỷ, tỷ tỷ tốt của đệ, chị nhất định đem em ra giới thiệu với vị cao nhân kia, không chừng vị cao nhân đó lại cao hứng cũng sẽ giống chị mà dạy cho em , em đây cũng sẽ trở thành cao thủ a."

Bây giờ hắn biết công lực Triệu Nhược Băng cao bao nhiêu, nên trong mắt hắn đã xem Triệu Nhược Băng là thần tượng của mình . Nàng thấy em trai nói như thế , không khỏi cười mà nói : " Tiểu đệ nha, ai bảo em trước kia không chuyên cần luyện công, bây giờ mới biết công lực cao có chỗ tốt thế nào, đáng tiếc hơi chậm, nếu em muốn chị giới thiệu em cho hắn , em nên chăm chú luyện công, nếu có thể làm chị hài lòng, đến lúc đó chị sẽ đem em ra giới thiệu cho hắn." .

Triệu Nguyên Thanh vừa nghe đã cảm thấy có hy vọng, nên tỏ vẻ từ nay sẽ cố gắng luyện công, mong đến ngày đạt đến trình độ làm Triệu Nhược Băng hài lòng.

17. Chương 17

Triệu Nhược Băng nhìn người thân cũng thấy không còn chuyện gì nữa, nhớ tới chuyện mình đã về nhà lâu như vậy mà chỉ để cho cha thử công lực của minh nên cho đến bây giờ vẫn chưa đi thăm mẹ, bèn hỏi: " Cha, mẹ con đâu? Sao con không nhìn thấy mẹ?"

Triệu Kiếm Bình nói: " Nga, mẹ con biết hôm nay con về, bây giờ đang ở trong nhà bếp, tự mình nấu thức ăn cho con, ai, đây cũng do con chuyên quyền thôi, mẹ con chỉ khi nào con về mới chịu nấu ăn, bình thường chúng ta muốn ăn cũng không được, mẹ con chính là quá thiên vị con rồi."

Triệu Nhược Băng nghe cha nói đùa như vậy thì dịu dàng nói: " Cha, mẹ tốt với con không được sao, con là con gái duy nhất trong nhà, không thương con thì thương ai a, con không nói với mọi người nữa, con đi xem mẹ đây."

Nói xong bỏ chạy xuống bếp tìm mẹ của nàng.

Triệu Kiếm Bình nhìn theo bóng lưng nữ nhi rời đi, trên gương mặt bình thường vốn nghiêm túc lộ ra vẻ tươi cười yêu thương, mãi cho đến khi không nhìn thấy nàng nữa.

Đến lúc này Triệu Kiếm Bình mới nhìn hai người con trai nói: " Sanh nhi, con xem người dạy võ công cho Băng nhi là có ý đồ với nó hay với gia tộc chúng ta?"

Triệu Nguyên Sanh suy nghĩ một chút nói: " Cha, con nghĩ là không hẳn có ý đồ gì với gia tộc chúng ta đâu. Nghe tiểu muội hình dung thì hắn không giống như một người có dã tâm, lại nói với loại người như hắn vốn không cần dùng loại phương pháp này, chỉ là vừa rồi chúng ta cũng không có hỏi tuổi của nam nhân kia, nếu chỉ là bảy, tám mươi tuổi thì nói rõ hắn chỉ là nhìn trúng thiên phú của tiểu muội, nếu không chính là đối với tiểu muội có ý thích nào đó."

Triệu Nguyên Thanh đối với việc này không thèm để ý, lại nói hắn vẫn còn nhỏ nên không có vẻ đồng ý với đại ca nói nhưng cũng không có ý kiến phản đối.

Triệu Kiếm Bình suy nghĩ một chút, nói: " Sanh nhi, bất kể thế nào qua ngày nghỉ này con tìm một cơ hội đi đến Bắc Kinh, xem nam nhân kia rốt cuộc là ai, bất quá con phải cẩn thận làm việc, hắn có thể đưa công lực của Băng nhi chỉ trong một tháng ngắn ngủi lên được tới trình độ này, thì cũng đã nói rõ ràng công lực của hắn đã tới mức chúng ta không thể tưởng tượng, nếu không cẩn thận chọc giận hắn vậy thì gia đình chúng ta không có khả năng gánh chịu, còn nữa đợi Băng nhi trở về Bắc Kinh thì con phải đi tới chỗ ông nội đang bế quan, đem chuyện này báo lại với ông nội con một chút."

Triệu Nguyên Sanh vâng dạ, rồi đi tới công ty làm việc.

Triệu Nhược Băng chào cha và hai anh em của mình rồi đi thẳng tới nhà bếp. Nhìn thấy mẹ đang chuyên tâm nấu thức ăn, nàng nhìn toàn là những món ăn mà nàng thích nhất. Nàng cao hứng ôm mẹ từ phía sau, dịu dàng nói: " Mẹ, con về nhà rồi, mẹ luôn đối với con tốt nhất, tự mình xuống bếp nấu thức ăn cho Băng nhi."

Cao Phương đang nghĩ ngợi, đợi thêm lát nữa con gái mình về đến nhà thì thức ăn cũng đã làm xong, nghĩ đến chuyện con gái về tới sẽ có thể ăn ngay, trong lòng cảm thấy vui vẻ, trong tâm lý cảm thấy ấm áp. Đang ở lúc này Cao Phương cảm thấy có người từ phía sau ôm lấy mình, đương nhiên nàng không có chút khẩn trương nào, vì nàng biết ngoại trừ con gái mà mình thương yêu nhất thì sẽ không ai khác làm chuyện này. Lại nghe con gái cười nói, Cao Phương cũng không quay đầu lại, chỉ cười nói: " Là Băng nhi đã về a, miệng nói ngọt với mẹ như vậy, coi chừng những người khác trong nhà sẽ ganh tỵ đấy."

Triệu Nhược Băng ôm lấy mẹ một chút thì lại buông ra, cười nói: " Mọi người đương nhiên là đối với Băng nhi rất tốt, nhưng cũng còn không bằng mẹ."

" Được rồi, được rồi con ra ngoài trước đi, nơi này đều là bụi khói, hít vào nhiều sẽ không tốt cho làn da của phụ nữ đâu. Con ra ngoài đợi một chút đi, mẹ sẽ làm xong ngay thôi, rất nhanh sẽ được ăn mà." Cao Phương nghe nữ nhi nói vậy thì cao hứng nói, nghĩ thầm, cũng là con gái hiểu biết, không uổng công mình thương yêu nó.

Triệu Nhược Băng nói: " Mẹ, con không có kiêu kỳ như vậy đâu, chút khói bụi này không là gì đâu, mẹ mới cần phải chú ý, lẽ ra thức ăn này để cho người khác nấu là được rồi mà, con biết mẹ thương con, con cũng không muốn mẹ bị khói bụi làm cho da tay thô tháp đâu a."

Cao Phương cũng hiểu rõ tính cách của nữ nhi, nghe con nói như vậy thì biết ngay con gái có chuyện cần nói với mình, nói ngay: " Băng nhi chỉ biết ba hoa, cái gì mà mẹ xinh đẹp, mẹ đã già rồi kém hẳn tuổi trẻ các con, được rồi mẹ nghe con làm xong cái này rồi sẽ đi ra ngoài."

Nghe mẹ nói bản thân đã già Triệu Nhược Băng không chịu liền nói: " Mẹ, mẹ không có già chút nào, nếu chúng ta cùng đi ra đường, mọi người sẽ cho chúng ta chỉ là một đôi chị em mà thôi chứ không phải mẹ con đâu."

Kỳ thật lời này của nàng cũng không sai, hơn nữa nàng lại rất giống mẹ. Tuy Cao Phương đã hơn bốn mươi tuổi nhưng chẳng những vẫn còn xinh đẹp, hơn nữa bảo dưỡng cũng rất tốt, nếp nhăn tuổi trung niên không có chút dấu vết. Nhìn qua chỉ chừng ba mươi tuổi, chỉ là so với Triệu Nhược Băng thì có vẻ thành thục quyến rũ hơn, nhìn Cao Phương như một quả cây chín mọng, càng thêm mê người. Hai người mà đứng cạnh nhau người không biết sẽ cho rằng đó là một đôi chị em mà thôi.

Cao Phương làm xong thức ăn thì bỏ qua bên, nhìn dung mạo con gái cũng ngây người một chút kinh hô: " Nha ! Băng nhi, sao chỉ mới một tháng không gặp con đã trở nên xinh đẹp như vậy rồi, có phải đã dùng loại mỹ phẩm gì mới hay không, mau nói tên loại mỹ phẩm đó cho mẹ nghe đi, đến lúc đó mẹ cũng đi mua mà dùng mới được."

Đàn bà dù sao cũng là đàn bà, chỉ cần có cơ hội có thể làm cho mình càng thêm xinh đẹp thì nhất định cũng sẽ không bỏ qua. Triệu Nhược Băng nhìn thấy vẻ vui mừng lẫn sợ hãi của mẹ, tâm lý cũng thấy hối hận, nghĩ thầm: " Sớm biết như vậy thì phải tìm ca xin một viên thần đan cho mẹ là tốt rồi, bây giờ chỉ có thể đợi cơ hội xin ca sau thôi, mình nghĩ ca cũng không phải là người hẹp hòi đâu."

Quyết định xong chủ ý, nàng nói: " Mẹ, con không có dùng loại mỹ phẩm nào cả, về phần con biến xinh đẹp thế này sau này con sẽ nói với mẹ, mẹ, chúng ta đi về phòng rồi hãy nói, Băng nhi có nhiều chuyện muốn nói với mẹ."

Nói xong nàng kéo tay mẹ đi về phòng. Cảm tình của nàng và mẹ vốn rất tốt, từ nhỏ đến lớn bất kể là chuyện gì cũng sẽ nói cho mẹ nghe đầu tiên. Đối với nàng mẹ chẳng những là người mẹ tốt, còn là người bạn tốt, còn là chị em tốt nữa. Mỗi khi nàng có điều gì không hiểu, hoặc là có chuyện gì khó khăn, nàng đều tìm mẹ giúp đỡ, hy vọng mẹ có thể giúp hoặc cho mình lời khuyên tốt nhất. Ở phương diện này có thể nói Cao Phương là người mẹ hoàn hảo, bất kể lúc nào con gái cần đến mình, đều kiên nhẫn nghe con nói, sau đó chỉ ra mấu chốt trong đó, chưa bao giờ làm cho con gái thất vọng.

Triệu Nhược Băng chậm rãi nói cho mẹ nghe về chuyện của mình và Lưu Vũ Phi, cùng với chuyện mình không cách nào hiểu được đây là sự cảm kích, sùng bái hay là mình thích hắn. Cao Phương nghe con gái nói xong thì đã hiểu rõ nguyên nhân khó khăn của con. Bất quá tâm lý của bà cũng vô cùng vui vẻ, trước đây con gái chưa từng có ai ở trong lòng, đối với những thế gia đệ tử theo đuổi nàng càng lạnh lùng vô cảm chứ đừng nói chi đến sự sùng bái. Vì chuyện chung thân đại sự của con gái mà Cao Phương cũng thấy phiền não trong lòng. Bây giờ chuyện xảy ra thế này cũng làm cho Cao Phương cảm thấy rất có hứng thú với chàng thanh niên Lưu Vũ Phi kia, không biết hắn có chỗ nào có thể làm cho con gái của mình sùng bái như vậy, thậm chí còn có cả cảm tình nam nữ ở bên trong.

Nghe con gái nói xong, bà khẳng định con mình đối với người tên Lưu Vũ Phi kia nhất định đã có cảm tình chỉ bất quá còn chưa phát giác ra mà thôi. Vì muốn cho con gái có được một chuyện tình cảm tốt đẹp, làm cho nàng chậm rãi thể nghiệm tình yêu mang đến cảm thụ tuyệt vời như thế nào. Nhưng bây giờ con gái đang cần bà trợ giúp, Cao Phương cũng chỉ có thể nói: " Băng nhi, mẹ biết cảm thụ bây giờ của con, đã hiểu được chút tâm tư của con, mẹ có thể cho rằng con đã bắt đầu có chút thích Lưu Vũ Phi, đương nhiên bây giờ con sùng bái hắn nhiều hơn, tóm lại Lưu Vũ Phi này là một người quá đặc biệt theo con nghĩ, về phần là đặc biệt thế nào thì còn phải do con xác nhận, nhưng chủ yếu nhất chính là con phải biết rõ con đang muốn cái gì, Băng nhi, con chỉ cần nhớ kỹ chỉ cần con làm theo trái tim của mình, đối với cảm tình đừng có quá mức miễn cưỡng, mẹ sẽ vĩnh viễn ủng hộ cho con, nhưng mẹ có khuyến cáo điều này với con, mọi việc không nên chỉ nhìn mặt ngoài, như vậy con sẽ không thể nhìn rõ được trái tim mình, mà coi chừng bị lạc lối đó."

Triệu Nhược Băng nghe mẹ nói xong thì cảm giác tâm lý đã tốt hơn rất nhiều, về phần nàng tự biết mình đối với Lưu Vũ Phi còn không chắc là thích, phần nhiều chính là sự sùng bái. Điều này cũng làm cho tâm lý của nàng thở ra, trong tưởng tượng của nàng, nam nhân của nàng phải rất tuấn tú, lại phải luôn thuận theo ý mình, ở điều này thì Lưu Vũ Phi cũng không hợp cách. Mỗi khi nhớ tới vị bạch mã hoàng tử trong lòng mình thì trong tim nàng luôn hiện lên một thân ảnh hoàn toàn khác.

Hai mẹ con Cao Phương ở trong phòng trò chuyện hơn một giờ, sau đó có người hầu đến mời hai người xuống ăn cơm. Sau khi ăn xong, Triệu Kiếm Bình tuyên bố với người nhà, ngày mai Giang Nam Lý gia sẽ đến bái phỏng. Đến lúc đó cả nhà Lý gia, kể cả trưởng tử của Lý gia Lý Khánh Lạc. Khi Triệu Nhược Băng nghe được tên Lý Khánh Lạc thì tâm trạng của nàng chợt run lên, đồng thời tâm lý cũng hiện lên bóng dáng của hắn.

Triệu Nhược Băng hỏi: " Cha nói Lý Khánh Lạc có phải là ngày xưa từng tới nhà chúng ta một lần, con còn gọi hắn là Lạc ca ca."

Triệu Kiếm Bình cười nói: " Không sai, chính là người này, Băng nhi vẫn còn nhớ kỹ hắn nga, nhớ năm đó con còn mỗi ngày đi theo sau quấn quýt hắn bảo hắn dạy con võ công, khi hắn rời đi con còn khóc không ngừng."

Triệu Nhược Băng thấy cha đem chuyện khi nàng còn bé ra trêu chọc nàng, không khỏi ra vẻ giận dỗi. Giang Nam Lý gia cùng Triệu gia giống nhau, là một võ thuật thế gia, bọn họ trong giới võ thuật địa vị so với Triệu gia còn muốn cao hơn, nhất là ở phương diện tu luyện nội công còn là đứng đầu trong giới võ thuật.

Lý gia hiện tại có gia chủ Lý Nhiên, vợ là Lữ Tuyết xuất thân trong một gia tộc nhỏ, Lý Nhiên còn một em trai tên là Lý Hạo. Trưởng tử Lý Khánh Lạc, chẳng những là người có võ công cao nhất trong gia tộc, nghe nói còn cao hơn cả Lý Nhiên. Hơn nữa hắn đối với việc kinh doanh của rất có thiên phú, ở năm mười bảy tuổi du học ở Âu Châu vẫn không có quay lại, chỉ ngắn ngủn vài năm đã phát triển Lý gia tập đoàn đến tận nước ngoài. Lần này về nhà chủ yếu là muốn tìm một người bạn gái, con kế gọi là Lý Khánh Hổ, là một người chỉ có hứng thú với võ thuật, cả ngày chỉ biết luyện công, là một người thô lỗ.

Khi Lý Khánh Lạc về nước thì đầu tiên là muốn đến thăm hỏi Triệu gia. Triệu Nhược Băng nghe cha nàng xác nhận, tâm lý không ngừng nhớ tới chuyện mười năm trước khi Lý Khánh Lạc ra đi thì nàng đã khóc, ở lúc đó nếu đúng như lời cha nàng nói, ngày ngày đều đi theo Lý Khánh Lạc, ngay cả ngủ cũng muốn ngủ chung với hắn. Khi đó Lý Khánh Lạc tuyệt đối chính là ngẫu tượng của nàng. Vốn việc này vẫn giấu thật sâu trong tâm linh nàng, nhưng hôm nay Lý Khánh Lạc đến làm cho nàng nhớ lại giấc mơ của nàng thời thiếu nữ. Trong lúc nhất thời tâm lý lại dần nhớ lại những chuyện có liên quan đến Lý Khánh Lạc trước kia. Triệu Nhược Băng đối với chuyện hắn sắp đến có lòng chờ mong, có sợ hãi, còn có một ý tâm tình khó hiểu.

Không biết Lý Khánh Lạc này có còn giống như lúc xưa nữa không? Lần này về nước liền đến thăm mình ngay là đại biểu ý nghĩa gì, chẳng lẽ nói ngay cả Lý Khánh Lạc cũng không hề quên mình hay sao? Trong lúc nhất thời vô số suy đoán hiện lên trong óc nàng. Cao Phương nhìn con gái vừa nghe được Lý Khánh Lạc sắp tới, vẫn có bộ dáng như bất an. Cao Phương biết Lý Khánh Lạc đột nhiên xuất hiện làm cho con gái bị kích động nhưng ngược lại Cao Phương lại có cảm giác đây là chuyện tốt, vốn nàng còn lo lắng chuyện con gái chưa có bạn trai thì có thể hòa hợp với Lưu Vũ Phi, vậy bây giờ có thêm người để nàng so sánh và hiểu rõ được tâm trạng của mình. Như Lý Khánh Lạc đúng lúc xuất hiện, hơn nữa trong lòng con gái có vị trí nhất định, điều này đối với Cao Phương thì bà nghĩ cũng là chuyện tốt. Bất kể con gái cuối cùng chọn lựa người nào thì bà cũng vô điều kiện ủng hộ nữ nhi.

Cao Phương biết chồng bà muốn kết hợp con gái với trưởng tử của Lý gia. Nếu Cao Phương biết Lưu Vũ Phi đã có bạn gái, thật không biết sẽ nghĩ như thế nào. Bất kể chuyện gì xảy ra, điều gì tới nhất định sẽ tới.

Ngày hôm sau, gia đình Triệu gia không có đi ra ngoài, đều ở nhà đợi Lý gia đến. Mấy người hầu cũng đang lo dọn bàn chuẩn bị buổi ăn trưa sắp đến. Vốn Triệu Kiếm Bình muốn đích thân đến phi trường đón máy bay nhưng Lý Nhiên không cho, nói rằng lần này là đặc biệt đến thăm hỏi Triệu gia, chiếu theo lý thì bọn họ phải tới ngay cửa mới đúng lý. Nghe vậy Triệu Kiếm Bình đành thôi, cả nhà Lý Nhiên đến vào giữa trưa, Triệu Kiếm Bình nghe được người hầu báo lại thì tự mình đến ngay trước cửa nghênh đón, người trong gia đình cũng theo đứng ở phía sau hắn. Gia đình Lý Nhiên theo người hầu dẫn đường đi vào phòng khách Triệu gia dùng chiêu đãi khách nhân. Lý Nhiên mới vừa đi đến đã thấy được cả nhà Triệu Kiếm Bình đã ra đón tiếp, lập tức ha ha cười to nói: " Triệu lão đệ, sao lại khách khí như vậy. Lần này chúng ta mạo muội đến đây cũng đã quấy rầy rồi, sao dám làm cho anh phải ra đón từ ngoài cửa thế này.."

Triệu Kiếm Bình nhìn thấy Lý Nhiên cũng cao hứng nói: " Lão ca, chúng ta mà cũng cần nói chuyện khách khí vậy sao, lại nói tôi không có đến phi trường đón mọi người là đã cảm thấy rất vô lễ rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, đi vào trong hãy nói."

Vào trong phòng khách sau khi chủ khách đã ngồi xuống, Triệu Kiếm Bình nói: " Lão ca, chúng ta đã năm năm không gặp mặt, lần này gặp nhau chúng ta nhất định phải uống cho thoải mái đó."

Lý Nhiên cũng nói: " Đúng vậy, thời gian cũng thật quá nhanh, trong chớp mắt chúng ta xa cách cũng đã năm năm rồi, chúng ta đều cũng già, sau này cứ để cho bọn trẻ qua lại với nhau nhiều hơn đi."

Triệu Kiếm Bình cũng gật đầu đồng ý. Triệu Nhược Băng nhìn thấy cả nhà của Lý Nhiên, vẫn luôn lưu ý đến một người tràn đầy khí chất thân sĩ(quý tộc) và rất trẻ tuổi tuấn tú, nghĩ thầm: " Người này nhất định là Khánh Lạc ca ca rồi, không nghĩ tới lúc đầu một thiếu niên như hắn mà nay trưởng thành lại trở thành một nam nhân đầy mị lực thành thục thế này, lại không nghĩ tới hắn lại trở nên tuấn tú đến như vậy. Nhìn vẻ cao lớn đầy khí chất của Lý Khánh Lạc trong lúc nhất thời Triệu Nhược Băng lâm vào sự mê man, nam nhân trước mắt này rất phù hợp với tiêu chuẩn của mình đối với bạn trai. Tâm lý âm thầm đoán Lý Khánh Lạc có còn nhớ được nàng nữa hay không.

Lý Khánh Lạc lần này đến Triệu gia chính là Triệu Nhược Băng, lúc đầu nàng mới mười tuổi, đã đáng yêu và xinh đẹp, đã ghi khắc thật sâu trong tâm lý của hắn. Cho đến khi hắn rời đi Trung Quốc đến Châu Âu du học cũng không quên được bộ dáng của nàng. Ở Châu Âu hắn dựa vào điều kiện quá tốt của mình nên từng có vô số đàn bà, nhưng không có người đàn bà nào có thể so sánh được với Triệu Nhược Băng, tận đáy lòng hắn đã bị nàng hoàn toàn chiếm hữu. Khi hắn còn ở nước ngoài thì thông qua gia đình đã có được toàn bộ những tin tức về nàng, còn tìm hiểu xem nàng có bạn trai không...Bây giờ hắn biết nàng vẫn chưa có tình cảm với ai, mặc dù hắn không biết chuyện này có liên quan tới hắn, nhưng đối với chuyện này hắn tràn ngập tin tưởng, hắn tin tưởng chỉ cần cho hắn thời gian ở bên cạnh nàng thì nàng nhất định sẽ yêu hắn.

Hôm nay lại nhìn thấy nàng, trong tâm lý hắn thề nhất định phải lấy được trái tìm của nàng. Cho nên từ khi hắn nhìn thấy nàng, ánh mắt của hắn vẫn không rời khỏi nàng, đương nhiên ánh mắt cố ý hay vô ý của nàng khi nhìn hắn cũng rơi vào trong mắt hắn, cảnh này làm cho hắn xác định trong lòng nàng vẫn còn có bóng dáng của hắn.

Triệu Kiếm Bình và Lý Nhiên vẫn đang để yên cho cả hai người tuổi trẻ tự đánh giá lẫn nhau, đồng thời hai người đều hài lòng với cả hai đứa con của đối phương. Lúc này Lý Nhiên nói với hai con của mình: "

Khánh Lạc, Khánh Hổ hai con mau tới ra mắt chú thím Triệu đi."

Nói xong Lý Nhiên chỉ Lý Khánh Lạc nói với Triệu Kiếm Bình: " Lão đệ, đây là con trai lớn của ta, Lý Khánh Lạc mời vừa từ nước ngoài trở về, còn đây là con trai nhỏ của ta tên Lý Khánh Hổ, sau này mong lão đệ chỉ giáo nhiều hơn cho chúng.."

Triệu Kiếm Bình gật đầu với sự chào hỏi của Lý Khánh Lạc và Lý Khánh Hổ, cũng cười trả lời: " Lão ca, ta xem hai cháu rất giỏi a, nhất là Khánh Lạc còn là một nhân tài, cũng là lão ca có phúc khí a."

Tiếp theo hắn cũng gọi con gái của mình chào hỏi gia đình Lý Nhiên.

18. Chương 18

Huynh muội Triệu Nguyên Sanh tiến lên chào Lý Nhiên và Lữ Tuyết. Hai người biết tâm tư lớn nhất của con họ, bọn họ càng chăm chú nhìn Triệu Nhược Băng, nói: " Lão đệ, chúng ta cứ nói chuyện của chúng ta, để cho bọn vãn bối tự mình nói chuyện thì tốt hơn, dù sao họ đều là người trẻ tuổi sẽ dễ hòa hợp hơn."

Triệu Kiếm Bình đương nhiên hiểu được tâm tư của Lý Nhiên, hơn nữa hắn cũng rất xem trọng Lý Nhiên, bởi vậy cũng đồng ý với đề nghị của hắn. Cao Phương và Lữ Tuyết quen biết đã lâu nên hai người biết Triệu Kiếm Bình và Lý Nhiên nhất định có chuyện muốn nói, nên cùng trở về phòng nói chuyện riêng. Triệu gia huynh muội mang theo Lý Khánh Lạc huynh đệ tới hoa viên bên ngoài dạo chơi, nhất là Lý Khánh Lạc, chỉ hận không được ở riêng một mình với Triệu Nhược Băng.

Triệu Kiếm Bình và Lý Nhiên đợi tất cả đều đi hết, mới bắt đầu nói chuyện. Đầu tiên Lý Nhiên nói: " Lão đệ, chú xem Khánh Lạc nhà ta và Băng nhi nhà chú hai người thế nào, anh biết khi Khánh Lạc ở nước ngoài nó vẫn nhớ Băng nhi không bao giờ quên, lần này vừa về nước là nó đã lập tức đòi tới gặp Băng nhi ngay, anh muốn hỏi chú một chút, chú cảm thấy thế nào?"

" Lão ca, nói thật tôi cũng rất yêu thích Khánh Lạc, chẳng những năng lực mạnh mẽ hơn nữa công lực cũng rất cường đại, tôi cho rằng chúng nó rất xứng đôi. Hơn nữa Băng nhi nhà tôi bây giờ cũng chưa có bạn trai, mặc dù tôi không biết trong lòng nó nghĩ thế nào, nhưng khi nó còn bé vẫn thích Khánh Lạc, tôi nghĩ chỉ cần bọn họ ở chung với nhau, thì những người làm trưởng bối như chúng ta cũng không thể quản được nhiều, huống hồ chi nếu chúng ta ở giữa giúp thêm vào, lỡ như chúng không có duyên phận, chúng ta cũng không nên miễn cưỡng bọn chúng, lão ca anh thấy thế nào..."

Triệu Kiếm Bình cũng rất thích Khánh Lạc, nhưng hắn cũng sợ vạn nhất con gái và Lý Khánh Lạc không yêu nhau, hắn cũng không nỡ miễn cưỡng nữ nhi, lại nói bây giờ nữ nhi lại trở nên cường đại như vậy, nếu chọc giận nàng thì sẽ không xử lý được, bởi vậy Triệu Kiếm Bình cũng không dám nói chắc chắn, để sau này còn có đường lui.

Lý Nhiên đối với việc Triệu Kiếm Bình nói cũng đồng ý, về chuyện chung thân đại sự của con mình cũng liền bỏ qua, tiếp theo lại bàn chuyện phương diện võ công.

Triệu Nhược Băng bọn họ đi tới hoa viên, bắt đầu trò chuyện, chủ yếu là Lý Khánh Lạc nói, hắn kể lại những chuyện thú vị hắn gặp ở nước ngoài, nhất thời làm cho mấy người Triệu Nhược Băng cười vui không ngừng. Lý Khánh Lạc nhìn thấy nàng thích nghe hắn nói chuyện, liền đem những chuyện vui vẻ nói ra cho nàng nghe, dĩ nhiên làm cho nàng cảm thấy rất vui, Triệu Nhược Băng nghe hắn kể chuyện cười, nhìn vẻ mặt hắn nói chuyện, từ trên người Lý Khánh Lạc đã lộ ra vẻ quý tộc Âu Châu, việc này làm cho nàng có cảm giác đã gặp lại Lạc ca ca ngày xưa đã trở lại.

Lý Khánh Lạc nhìn thấy nàng vẫn đang nhìn chằm chằm hắn, tâm lý ngày càng cao hứng. Tiếp theo Lý Khánh Lạc và bọn họ thảo luận về chuyện võ công, hắn nghĩ rằng dựa vào công lực của hắn, nhất định có thể vượt qua nàng, cũng sẽ giống như ngày xưa mà sùng bái hắn. Bọn họ nói chuyện mãi cho đến khi có người đến mời họ vào nhà ăn cơm.

Lúc này Lý Khánh Lạc đã dùng một lễ quý tộc Âu Châu mời nàng đi trước, điều này làm cho nàng cảm thấy Lý Khánh Lạc ngày xưa vẫn không hề thay đổi, vẫn như trước vì nàng làm tất cả. Mấy ngày kế tiếp hắn cùng nàng đi ra ngoài du ngoạn, do nàng mang theo hắn đi ngoạn các phong cảnh ở Tây An. Dọc theo đường đi hắn làm mọi cách để cho nàng vui vẻ, mà nàng cũng giống như ngày xưa gọi hắn là Lạc ca ca. Mấy

ngày nay hắn và nàng vẫn đi du ngoạn các nơi, mà nàng cảm giác như tự mình biến thành tiểu nha đầu vui sướng của năm xưa. Ban ngày nàng đi cùng hắn, tối thì nàng truyền thụ cho người nhà khinh công thân pháp, nàng bận đến nỗi quên cả việc điện thoại cho Lưu Vũ Phi, hình như đã hoàn toàn quên mất hắn.

Thời gian vui sướng đi qua rất nhanh, ngày nghỉ lễ Quốc Khánh nhanh chóng trôi qua, hôm nay là ngày nàng phải trở về trường học. Lúc này nàng mới nhớ tới Lưu Vũ Phi, không biết bây giờ hắn đang làm cái gì, nàng cảm thấy từ ngày mình trở về nhà vẫn không điện thoại cho hắn, tâm lý không khỏi cảm thấy áy náy.

Cao Phương nhìn thấy mấy ngày nay con gái và Lý Khánh Lạc cười đùa rất vui vẻ, cũng không hề nhắc tới Lưu Vũ Phi. Mà nay con gái sắp về trường, bà định nói chuyện với nữ nhi xem con lựa chọn thế nào. Vào phòng, Cao Phương hỏi: " Băng nhi, mấy ngày nay ban ngày con đi với Lý Khánh Lạc, buổi tối lại dạy người nhà học thân pháp, biết con không có thời gian nói chuyện phiếm với người nhà. Hôm nay mẹ hỏi con, con thấy Lý Khánh Lạc và Lưu Vũ Phi hôm trước con nói, so sánh hai người bọn họ con thấy thế nào, mẹ thấy con và Lý Khánh Lạc ở chung cũng tốt lắm, con cũng biết cha con và cha của Lý Khánh Lạc, cha con rất là thích hắn, bây giờ con nên phân rõ con là có ý gì với Lưu Vũ Phi, còn là cảm thụ thế nào với Lý Khánh Lạc."

Triệu Nhược Băng mấy ngày nay đi chơi với Lý Khánh Lạc, đến ngày hôm nay phải về Bắc Kinh mới nhớ tới việc từ khi mình về cũng không có gọi điện thoại cho Lưu Vũ Phi. Hơn nữa trong tâm lý cũng không hề so sánh Lý Khánh Lạc và Lưu Vũ Phi với nhau. Bây giờ nghe mẹ nói như vậy không khỏi đem hai người ra so sánh.

Mấy ngày nay Lý Khánh Lạc cùng đi du ngoạn với nàng thì đối xử tốt với nàng không cần phải nói. Dọc theo đường đi, nàng muốn gì, nghĩ gì thì không cần mở miệng Lý Khánh Lạc cũng biết được ý nghĩ của nàng, hình như rất hiểu rõ nàng, tất cả mọi sự hắn đều giúp nàng làm được, căn bản không cho nàng cơ hội tự làm gì cả. Điều này làm cho nàng được sống lại tư vị được sủng ái của năm đó. Trên đường du ngoạn, phong độ, khí chất bất phàm của hắn, hấp dẫn vô số mỹ nữ đưa mắt tống tình với hắn, nhưng tất cả đều là vô ích, trong mắt hắn chỉ có một mình nàng. Khi ánh mắt hắn nhìn nàng thì tràn ngập tình yêu, điều này nàng cũng biết rõ ràng tâm tư của hắn.

Ngược lại, theo sự hiểu biết của Triệu Nhược Băng dành cho Lưu Vũ Phi, ở điểm này hắn vĩnh viễn không giống như Lý Khánh Lạc. Đối với một cô gái, chuyện gì cũng phải nghe theo hắn. Nàng còn nhớ lúc đầu khi hắn đưa nàng dọn qua biệt thự thì cũng không hề hỏi qua ý của nàng mà đã trực tiếp ra quyết định. Tuy nói lúc ấy nàng cũng rất mong được ở chung với hắn. Nhưng đó là khi nàng và Lý Khánh Lạc còn chưa gặp lại, bây giờ nàng cảm giác ra là Lưu Vũ Phi không hề tôn trọng nàng. Nếu đổi lại là Lý Khánh Lạc chắc chắn hắn sẽ hỏi ý của nàng trước chứ không giống Lưu Vũ Phi trực tiếp hạ quyết định cho nàng. Tuy nói hắn đều rất tự nhiên, nhưng bất cứ ai đi theo bên người hắn đều cũng cảm thụ khí phách lộ ra trên người hắn, bất kể cách nói chuyện hay khẩu khí, những gì hắn quyết định luôn làm cho người ta không cách nào phản kháng dù chỉ là trong ý niệm. Lại nói bên cạnh hắn còn có một Tô Thiến, cho đến bây giờ hắn cũng chỉ xem nàng như một em gái mà thôi. Đàn bà đại đa số đều là vậy, đối mặt với một người luôn thuận theo nàng, rồi lại có thể làm cho nàng vui vẻ, với một người không hiểu được thế nào là phong hoa tuyết nguyệt, thì thường thường nàng hay nghiêng về người đầu tiên, đa số đàn bà thích được người ta sủng ái, thích người đàn ông quan tâm tới nàng. Bất kể trước kia nàng độc lập như thế nào, nhưng thủy chung nàng vẫn là đàn bà.

Nghĩ một hồi, trong tâm lý của nàng đã so sánh được hai người đàn ông này. Lúc này nàng nói với Cao Phương: " Mẹ, con đã suy nghĩ cẩn thận, Lưu Vũ Phi đối với con giống như một ca ca, một trưởng bối, con nghĩ cho tới nay con đối với hắn chỉ có cảm kích và sùng bái, cũng không có thích hắn, mà Lạc ca ca, con bây giờ chỉ có thể nói, con ở cùng hắn thì thấy rất vui vẻ, rất nhẹ nhàng, một chút áp lực cũng không có, giống như là năm đó cho con có cảm giác rất là ấm áp, mặc dù bây giờ con còn chưa thích Lạc ca ca, nhưng con nghĩ đối với một cô gái thì hắn sẽ là một bạn lữ rất tốt, sau này con sẽ tìm thêm thời gian ở chung với Lạc ca ca, để xem anh ấy có thích hợp với con không. Mẹ, bây giờ con đã trưởng thành, có những việc con biết phải làm sao xử lý, lại nói nếu thật sự con không thích ai, con sẽ không lập gia đình, sẽ mãi ở bên mẹ.."

Cao Phương nghe xong lời này của con gái thì biết con gái đã thành thục hơn rất nhiều, mặc dù nàng nói câu cuối cùng với vẻ trêu đùa làm cho bà cảm thấy vui vẻ, bà nói: " Băng nhi, con xinh đẹp như vậy, đến lúc đó nhất định sẽ tìm được người chồng như ý, mẹ cũng không muốn cho Băng nhi cả đời ở bên mẹ mà

không chịu lấy chồng, mẹ còn muốn giúp Băng nhi lo cho em bé nữa…"

Triệu Nhược Băng nghe mẹ nói như vậy thì ngượng ngùng đến đỏ mặt, không chịu ôm lấy bà làm nũng. Cao Phương nhìn lên thấy thời gian đã không còn sớm, nói với nàng: " Băng nhi, mẹ thấy thời gian đã không còn sớm, con hãy sửa sang hành lý lại một chút đi, để cho anh hai con đưa con ra phi trường, mẹ sẽ không tiễn con. Ở đây mẹ chỉ có một câu muốn nói với con, nhớ kỹ đừng để cho vẻ bề ngoài mê hoặc tâm trí của mình, chỉ cần ngày nào đó con có thể chính thức nhận ra trong lòng mình nghĩ như thế nào, lúc đó con sẽ biết là người nào sẽ thích hợp với con…"

Triệu Nhược Băng không hiểu tại sao mẹ nàng lại nói một câu giống y như mấy lần trước, nhưng bây giờ nàng không có suy nghĩ nhiều, đáp ứng trở về phòng soạn hành lý. Cao Phương nhìn bóng lưng của nữ nhi, lẩm bẩm nói: " Băng nhi, việc cảm tình mẹ cũng không thể giúp con, chỉ hy vọng con sớm nhận ra thật rõ lòng mình, mẹ chỉ có thể làm đến thế này thôi.."

Cao Phương là người từng trải, bà biết thật ra nữ nhi rất thích Lưu Vũ Phi, nhưng khi Lý Khánh Lạc đột nhiên xuất hiện, để cho nàng thêm một lựa chọn, lại nói năm đó ảnh hưởng của Lý Khánh Lạc đối với nàng cũng rất lớn, bởi vậy nàng mới có cảm giác Lý Khánh Lạc tốt hơn Lưu Vũ Phi.

Mấy ngày nay Lý Khánh Lạc thật là cao hứng vô cùng, hắn nghĩ không ra theo đuổi Triệu Nhược Băng lại không hề có khó khăn như vậy, so với hắn tưởng tượng thật dễ dàng hơn rất nhiều. Mấy ngày nay hắn có cảm giác nàng cũng vẫn như năm đó, giống như một tiểu nha đầu không biết chuyện, chuyện gì cũng dựa vào hắn. Triệu Nhược Băng chỉ khác là không quấn quýt hắn đòi học võ công, ngoài ra những thứ khác đều giống như trước. Điều này cũng là hắn muốn, hắn không biết bây giờ nàng đã sớm bước lên đường tu chân, đối với võ công của hắn đã không còn hứng thú nữa. Hắn lại nghĩ rằng nàng lớn lên thì tính cách thay đổi, không còn thích luyện võ nữa. Lý Khánh Lạc và người nhà thương lượng một chút, quyết định phải nhanh chóng thân thiết với nàng hơn, cùng nàng đi Bắc Kinh, như vậy hắn sẽ có nhiều thời gian ở cùng một chỗ với nàng.

Triệu Nhược Băng trước khi lên máy bay thì gọi một cuộc điện thoại đến biệt thự ở Bắc Kinh, muốn thử xem Lưu Vũ Phi có ở nhà không, nếu ở nhà có thể tới đón nàng không. Lưu Vũ Phi sau khi lo xong chuyện ở Thượng Hải, lại phân phó cho Lý Hưởng chú ý đến những chuyện cần thiết, mà công ty ở ngày kế tiếp là có thể bắt đầu sản xuất rồi. Xong việc này hắn thuấn di trở về Bắc Kinh, khi hắn vừa về đến nhà không lâu thì chợt nghe được điện thoại vang lên, hắn biết điện thoại nơi này ngoại trừ gia đình của hắn cũng chỉ có Tô Thiến và Triệu Nhược Băng biết, nhưng Tô Thiến còn đang nhập định vậy nhất định là Triệu Nhược Băng.

Hắn cầm lấy điện thoại nói chuyện một hồi với nàng, hỏi chút chuyện lần này nàng về nhà thế nào, còn hỏi gia đình nàng học tập thân pháp ra sao, còn nghe nàng nói sắp trở lại, hắn cũng không có nói sẽ đi đón nàng. Triệu Nhược Băng gác điện thoại xong, tâm lý hiện lên một trận mê mang, thầm nghĩ: " Mình làm sao vậy, tại sao trong tâm lý lại hy vọng hắn tới đón mình? Mình chỉ xem hắn là ca ca thôi, sao lại còn muốn hắn tới đón, ân, nếu đã là ca ca, vậy đón em gái về là đúng rồi, đó cũng là bình thường mà, không có gì đáng để hoài nghi cả."

Nàng lập tức tìm được cho mình một lý do. Nàng tạm biệt đại ca rồi đi vào phòng cách ly. Ở nơi này nàng gặp một người ngoài ý muốn. Lý Khánh Lạc đã thông qua công ty hàng không nên hiểu rõ hôm nay từ Tây An tới Bắc Kinh chỉ có một chuyến bay, hắn lập tức mua vé, vì cấp cho nàng sự vui mừng lẫn sợ hãi nên cũng không nói gì với Triệu gia.

Quả nhiên vừa nhìn thấy hắn thì nàng lại tưởng là hắn đi tiễn nàng, nhưng khi nghe hắn nói sẽ cùng nàng đi Bắc Kinh thì nàng quả thật vô cùng cả kinh. Triệu Nhược Băng đã rõ ràng ý nghĩa việc làm của hắn. Nhưng nàng cũng không có phản cảm, ngược lại nghĩ có hắn đi cùng sẽ càng vui vẻ hơn. Trên một phương diện khác nàng cũng thích ở chung một chỗ với hắn, ở mặt khác lại có thể xóa bớt sự tịch mịch khi đi một mình.

Khi hai người tuấn nam mỹ nữ đồng thời lên máy bay thì tất cả hành khách đều nhìn họ với ánh mắt hâm mộ và đố kỵ. Đương nhiên những ánh mắt đố kỵ đều là nam nhân, ánh mắt hâm mộ chính là nữ nhân. Nhìn hắn vô cùng lễ phép nhường cho nàng đi trước, còn mình ở phía sau giúp nàng cầm valy, những cô gái kia hận không được làm người được hắn chiếu cố. Triệu Nhược Băng cho tới hôm nay cũng chưa được ai đối

đãi nàng như vậy, trong lúc nhất thời cũng ngượng ngùng đến đỏ mặt.

Trên máy bay hắn vẫn luôn nói chuyện với nàng, hy vọng càng hiểu rõ nàng hơn, theo thời gian trôi đi, đã càng lúc càng gần Bắc Kinh, mà tâm thần nàng ngược lại càng cảm thấy bất an. Cảm giác hăng hái lúc đầu nói chuyện với Lý Khánh Lạc cũng không còn nữa. Càng nhanh đến lúc hạ cánh thì nàng càng vô cùng thắc thỏm bất an. Lý Khánh Lạc cũng rõ ràng cảm nhận được tâm tình của nàng có chút không yên, hắn nghĩ nàng có chuyện gì đó, vội vàng hỏi: " Băng nhi, không sao chớ, anh xem em như có bộ dáng không an, có phải bị bệnh hay không?"

Triệu Nhược Băng vội vàng nói: " Lạc ca ca, em không có việc gì đâu, có thể là khi máy bay đáp xuống thì thấy khó chịu, cho nên mới có cảm giác như vậy, không gì cả, em nghỉ ngơi một chút là được."

Nàng tùy tiện tìm một cái cớ để che dấu đi tâm trạng của mình. Lý Khánh Lạc không biết ý nghĩ hiện giờ của nàng, hơn nữa nàng cũng đã nhắm mắt lại, hắn nghĩ có lẽ nàng nói là thật, nên hắn cũng không nói chuyện với nàng nữa, muốn cho nàng nghỉ ngơi một chút. Mặc dù bên ngoài nàng nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng tâm lý của nàng cũng không sao an ổn xuống được, ngược lại càng lúc càng bối rối. Giờ phút này trong tâm lý của nàng đang nghĩ cách làm sao giải thích quan hệ giữa nàng và Lý Khánh Lạc với Lưu Vũ Phi. Mặc dù trong tâm lý nàng đã tự nhận định xem Lưu Vũ Phi là ca ca, nhưng nàng thủy chung không cách nào nói với hắn là vì Lý Khánh Lạc muốn đeo đuổi nàng nên mới cùng nàng đến Bắc Kinh.

Bây giờ nàng vừa hy vọng hắn đến đón nàng, vừa hy vọng hắn đừng đến, điều này làm cho trong lòng nàng tràn ngập mâu thuẫn. Nàng rất sợ Lưu Vũ Phi và Lý Khánh Lạc gặp mặt thì phải làm sao giới thiệu hai người với nhau, nàng biết Lưu Vũ Phi thì không có vấn đề gì, chỉ cần không ai quấy rầy hắn thì hắn sẽ còn vì chuyện nàng có người đeo đuổi mà cao hứng. Nhưng Lý Khánh Lạc thì không biết điều đó. Nếu Lưu Vũ Phi tới thì nàng phải cùng hắn về biệt thự, mà hắn cũng sẽ không để cho Lý Khánh Lạc biết được chỗ ở của hắn. Đến lúc đó nàng cũng chỉ có hai lựa chọn, một là theo Lưu Vũ Phi về nhà, nhưng sẽ làm cho Lý Khánh Lạc hiểu lầm, hai là bất kể Lưu Vũ Phi, nàng sẽ cùng Lý Khánh Lạc làm bộ về trường học, sau đó lại về biệt thự, nhưng làm như vậy nàng lại sợ Lưu Vũ Phi không hài lòng, cho rằng nàng đã tiết lộ chuyện của hắn cho người khác, nhớ tới lúc đầu hắn đã cảnh cáo nên nàng không dám làm cho hắn hoài nghi. Nhưng nếu lựa chọn điều trước, vậy sẽ để cho Lý Khánh Lạc biết nàng ở cùng với Lưu Vũ Phi một nhà, truyền tới trong nhà nàng, đến lúc đó nàng không thể đem nguyên nhân nói ra với người nhà thì cho dù nàng có cả ngàn cái miệng cũng không thể nào giải thích được với người nhà của mình. Nàng càng sợ Lý Khánh Lạc lại giống như những người khác, coi thường Lưu Vũ Phi, nảy ra ý đồ không tốt gì với hắn, nếu thật sự chọc giận hắn thì hậu quả không cách nào tưởng tượng được. Nếu Lý Khánh Lạc bởi vì quan hệ của nàng chọc tới Lưu Vũ Phi, mà bị chết hay trọng thương, vậy thật là quá có lỗi với hắn. Nếu Lý Khánh Lạc biết không có cách nào đối phó Lưu Vũ Phi, nhưng hắn lại không từ bỏ ý định, quay đầu tổn thương Tô Thiến, vậy đến lúc đó chẳng những hắn xong đời, ngay cả Lý gia, thậm chí cả nhà nàng cũng không sao chịu nổi sự trả thù của Lưu Vũ Phi. Nàng hiểu rất rõ ràng, một người có chọc vào hắn, hắn chỉ cho ngươi chịu chút đau khổ mà thôi, nhưng nếu chọc tới Tô Thiến, thì hắn sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào. Nhớ tới việc này tâm lý của nàng không lạnh mà rùng mình. Nàng còn nhớ kỹ tới tên Lâm Lạc đã nhục mạ Tô Thiến, bây giờ còn đang ở bệnh viện tiếp nhận trị liệu tâm lý, cũng may nhờ tiếng kêu của Tô Thiến nên mới thu lại được sát khí của Lưu Vũ Phi. Bất kể thế nào nàng vẫn mang tâm tình thắc thỏm bất an theo máy bay đáp xuống phi trường Bắc Kinh.

19. Chương 19

Lưu Vũ Phi đã đến phi trường trước khi máy bay đáp xuống, vốn hắn không định đi đón Triệu Nhược Băng. Nhưng sau lại nghĩ mình đã xem nàng là em gái, nếu không đi đón nàng thì hình như cũng không hay lắm. Hắn đi đến phi trường không được mười phút thì tiếng truyền thanh của phi trường đã báo chuyến bay từ Tây An đến Bắc Kinh đã đáp xuống. Lưu Vũ Phi đứng ở một chỗ không thể nhìn thấy, bởi vì người đi đón thật là quá nhiều nên không tìm được vị trí tốt.

Một lúc sau Triệu Nhược Băng và Lý Khánh Lạc cùng xuất hiện nơi lối ra của phi trường, Triệu Nhược Băng xinh đẹp thiên tiên, phối hợp với Lý Khánh Lạc khí vũ phi phàm. Hơn nữa Lý Khánh Lạc lại thỉnh thoảng cúi đầu nói gì đó với Triệu Nhược Băng khiến cho người ngoài nhận định họ là một đôi tình lữ, đều có ánh mắt hâm mộ đối với bọn họ.

Đương nhiên chuyện này đều nằm trong mắt của Lưu Vũ Phi, hắn cũng đang suy nghĩ, nam nhân này có quan hệ gì với Triệu Nhược Băng, nếu là người thân thì khẳng định là không phải, bởi vì ánh mắt Lý Khánh Lạc nhìn Triệu Nhược Băng tràn đầy tình yêu, nếu không phải là thân nhân thì chắc chắn là người đeo đuổi, nhìn hắn có vẻ thân thiết với nàng như vậy đã nói rõ cảm tình của họ không tệ. Ít nhất Triệu Nhược Băng cũng không có vẻ phản cảm nam nhân kia đang gần gũi bên người nàng. Bây giờ không rõ hắn cùng nàng đã phát triển đến mức độ nào mà thôi. Bây giờ Lưu Vũ Phi cũng cảm thấy đau đầu, hắn biết với người con gái xinh đẹp như nàng thì khẳng định sẽ có rất nhiều người theo đuổi, mà hắn lại không thể khống chế cuộc sống tình cảm riêng tư của nàng. Vấn đề là bây giờ nàng đang ở chung nhà với hắn, nếu nam nhân bên người nàng đều mỗi ngày muốn tới biệt thự tìm nàng, vậy không phải là quá phiền toái rồi sao. Cho dù Triệu Nhược Băng không có chuyện gì, nhưng sẽ ảnh hưởng đến Tô Thiến, lại nói Lưu Vũ Phi không muốn cùng người bình thường xã giao quen biết. Bây giờ hắn có chút hối hận đã để cho Triệu Nhược Băng dọn đến ở chung, ý nghĩ để cho nàng dọn trở về trường học đã bắt đầu xuất hiện trong đầu hắn.

Triệu Nhược Băng từ bên trong đi ra vẫn đang cố gắng tìm kiếm hắn, muốn biết hắn có tới đón mình không. Rất nhanh nàng đã không nhìn thấy hắn đang ở đâu, tâm lý có chút thất vọng, nhưng cũng thở ra một hơi. Nhưng khi nàng còn chưa thở ra xong thì thanh âm Lưu Vũ Phi đã vang lên bên tai: " Băng nhi, ta ở chỗ này."

Nàng sợ đến run lên một chút, nhưng nàng vẫn mang bộ mặt tươi cười đi qua hướng Lưu Vũ Phi đang đứng, nói: " Ca, anh tới đón em à, Thiến muội đâu, còn đang bế quan sao?"

Lưu Vũ Phi cười cười nói: " Thiến nhi còn đang nhập định, bây giờ muội là em gái ta, em gái quay về làm sao ta lại không đến đón được, Băng nhi, vị này là ai a, muội cũng biết ta không thích ai biết chỗ ở của ta, một lúc nữa muội theo ta về nhà hay là đi với bạn.."

Câu sau hắn chỉ dùng thần niệm để hỏi, Lý Khánh Lạc cũng không biết. Tâm lý của Lý Khánh Lạc rất ngạc nhiên, hắn nhìn thấy nam nhân đi đón Triệu Nhược Băng đang đứng ở trước mắt, nghe nàng thân thiết gọi hắn là ca. Nam nhân này và nàng có quan hệ gì, nếu hắn là người nào của Triệu gia, vậy sao mấy ngày hôm trước không có nghe Triệu gia nói qua, nhưng là quan hệ gì cũng không biết làm sao giải thích sao nàng lại gọi hắn là ca? Đối với quan hệ của hai người, Lý Khánh Lạc thật sự nghĩ không ra lý do.

Triệu Nhược Băng nghe Lưu Vũ Phi nói xong trong tâm lý cũng thấy khó khăn, điều này đã chứng thật ý nghĩ lúc còn trên máy bay của nàng, bất kể thế nào thì trước tiên nàng quyết định giới thiệu bọn họ với nhau rồi hãy nói. Nàng nói với hắn: " Ca, vị này mới từ nước ngoài về nước gọi là Lý Khánh Lạc đại ca, nhà hắn và nhà muội là thế giao, chúng ta từ nhỏ đã quen biết.." Tiếp theo lại hướng Lý Khánh Lạc nói: " Lý đại ca, vị này là một vị ca ca em đã quen biết ở trong trường, huynh ấy luôn xem em là em gái."

Triệu Nhược Băng cũng không có nói tên của Lưu Vũ Phi cho Lý Khánh Lạc biết. Lý Khánh Lạc nghĩ không ra nam nhân nhìn thật bình thường này lại là một vị ca ca mà Triệu Nhược Băng đã nhận, mặc dù nàng vừa nói nam nhân này chỉ xem nàng như là em gái, nhưng hắn cũng không tin, hắn cho rằng nàng nhận nam nhân này là ca ca nhưng trong quan hệ tuyệt đối không đơn giản như vậy. Mặc dù hắn không tin nàng sẽ thích Lưu Vũ Phi, nhưng hắn nghĩ Lưu Vũ Phi chắc chắn giống như hắn đang theo đuổi nàng, vậy sẽ mang đến một chút phiền toái. Lý Khánh Lạc lại càng cho rằng Lưu Vũ Phi đang muốn trèo cao, hắn nhìn quần áo của Lưu Vũ Phi thấy rất bình dân, vì vậy đối với hắn rất là khinh thường.

Nhưng Lý Khánh Lạc vẫn vươn tay ra như định bắt tay Lưu Vũ Phi, nói: " Chào, tôi là Lý Khánh Lạc, mới từ Âu Châu trở về, cảm ơn anh luôn chiếu cố cho Băng nhi…"

Lưu Vũ Phi rõ ràng đã nhìn ra ánh mắt khinh thường của Lý Khánh Lạc, biết Lý Khánh Lạc đang xem thường hắn, liền chỉ xem hắn như một tên công tử bột mà thôi. Hắn thấy Lý Khánh Lạc ngoài miệng nói xong lời khách khí thì vươn tay ra, hắn biết tên này chỉ làm vậy cho Triệu Nhược Băng nhìn thấy, tâm lý đối với Lý Khánh Lạc càng khó chịu. Nếu ở lúc bình thường hắn sẽ không thèm lý đến mấy tên cao ngạo tự kiêu này, nhưng bây giờ dù sao cũng phải nể mặt Triệu Nhược Băng, hắn không muốn làm khó cho nàng, vì vậy cũng vươn tay ra bắt tay Lý Khánh Lạc, cũng không nói gì với hắn. Lý Khánh Lạc thấy Lưu Vũ Phi bắt tay nhưng cũng không đáp lời hắn, trong tâm lý càng nhận định là Lưu Vũ Phi đang đố kỵ quan hệ của hắn và Triệu Nhược Băng, trong tâm lý không chỉ cười lạnh: " Chỉ bằng tiểu tử như ngươi mà cũng dám theo đuổi Băng nhi, cũng dám để Băng nhi gọi ngươi là ca, nếu để ta biết ngươi có ý đồ với nàng, ta sẽ để cho cả nhà ngươi không được chết tử tế."

Lưu Vũ Phi vốn còn nghĩ Lý Khánh Lạc thật sự là một quân tử, nếu vậy còn có thể cùng hắn nói chuyện vài câu, nhưng bây giờ xem ra không cần làm vậy nữa. Lưu Vũ Phi nói với Triệu Nhược Băng: " Băng nhi, ta phải về nhà rồi, muội theo ta cùng về hay là...Băng nhi, muội cũng biết ta là người thế nào, ta không thích trong nhà xuất hiện người không chút quan hệ."

Triệu Nhược Băng không biết vì sao ngữ khí của hắn đột ngột lạnh lùng như thế, vừa rồi nàng vẫn lo chú ý Lưu Vũ Phi nên không nhìn thấy ánh mắt của Lý Khánh Lạc. Nàng thấy Lưu Vũ Phi trực tiếp nói thẳng như vậy, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc một chút, bây giờ nàng cảm thấy rất khó khăn, trong tâm lý âm thầm oán giận nói: " Ca, không phải anh đang muốn làm khó em đó sao, biết rõ nói như vậy sẽ làm cho người khác hiểu lầm mà còn nói thẳng vào mặt người ta nữa."

Lý Khánh Lạc ở bên cạnh nghe Lưu Vũ Phi nói xong cũng cảm thấy kinh hãi, hắn nghĩ không ra Triệu Nhược Băng và Lưu Vũ Phi lại có quan hệ tốt như vậy, nghe khẩu khí vừa rồi của hắn thì hình như nàng và hắn đang ở chung một nhà. Lý Khánh Lạc nhìn vẻ mặt nàng thì cảm thấy là sự thật, chỉ là nàng chưa lập tức đi về cùng Lưu Vũ Phi chính là vì nàng đang bận tâm đến cảm giác của hắn. Nếu lần này không có hắn đi chung, khẳng định bây giờ nàng đã cùng nam nhân này đi trở về. Hắn nghĩ thầm: " Nhìn vẻ mặt của Băng nhi hình như rất sợ hắn, lẽ nào nàng có điều gì cần hắn hỗ trợ hay sao? Hoặc là có điểm yếu gì nằm trong tay của hắn?"

Nghĩ tới đây Lý Khánh Lạc nói với Lưu Vũ Phi: " Vị đồng học này, mặc dù vừa rồi Băng nhi không có nói tên anh với tôi, nhưng tôi nghĩ đã biết quan hệ của anh và nàng, tại sao lại muốn Băng nhi về với anh, nhưng lại không cho người khác biết anh ở nơi nào, bộ có gì không thể cho người ta biết sao?"

Lưu Vũ Phi còn chưa trả lời, Triệu Nhược Băng đã nói trước: " Lý đại ca, giữa chúng tôi chỉ là quan hệ anh em, anh không nên nghĩ xa xôi có được hay không?"

Lưu Vũ Phi thấy Lý Khánh Lạc nói xong thì Triệu Nhược Băng vội vàng lên tiếng giải thích, biết ngay có thể nàng đã có chút thích hắn rồi. Nhưng chuyện này không có quan hệ gì với hắn, hắn chỉ không muốn người khác tới phiền hắn mà thôi. Vì vậy nói: " Lý tiên sinh cứ tự nhiên đi, về phần ta và Băng nhi có quan hệ gì thì ta cũng không muốn nhiều lời, về phần Băng nhi có ở cùng một nhà với ta hay không thì cứ để Băng nhi nói với anh tốt hơn, mặc dù ta biết anh rất thích Băng nhi, nhưng ta cũng nói trước với anh, ta đối với Băng nhi cũng không phải như anh nghĩ, ta đã có bạn gái, còn chuyện tại sao ta không thích ai biết nhà của ta, điều này ta không cần nói với anh."

Nhìn Triệu Nhược Băng cứ do dự không quyết, Lưu Vũ Phi cũng không muốn ở chỗ này ngây ngốc thêm nữa, nói với nàng: " Băng nhi, muội đi với Lý tiên sinh đi, ta về trước đây, ta còn phải đi xem Thiến nhi nữa..."

Nói xong hắn rời khỏi phi trường gọi xe. Vừa nghe hắn nói như vậy Triệu Nhược Băng có chút nóng nảy, thấy hắn đã ra tới bên ngoài, liền bước nhanh theo kéo hắn lại nói: " Ca, xin lỗi a, đừng tức giận, muội biết lần này đã làm khó cho ca, nhưng ca yên tâm đi, muội sẽ không nói cho hắn biết chỗ ở của chúng ta đâu, chờ muội đưa Lý đại ca đến công ty hắn thì muội sẽ lập tức về nhà ngay."

Hắn nhìn vẻ vội vã của nàng, cười cười nói: " Băng nhi, ta không có tức giận đâu, muội cũng biết chỗ ta ở không tiện cho người ngoài biết, được rồi, muội đi tiếp nam nhân kia trước đi, Băng nhi, ta xem hắn cũng tốt lắm, chẳng những người tuấn tú lại rất xứng với muội, được rồi muội qua bển trước đi, nếu không hắn lại hiểu lầm quan hệ của chúng ta nữa."

Triệu Nhược Băng chăm chú nhìn hắn, thấy hắn cũng không có vẻ tức giận thì trong tâm lý cũng chợt nhẹ đi, nói nhỏ: " Ca, muội đi đây tối muội sẽ trở về, tạm biệt.."

Lưu Vũ Phi đáp lại rồi lên xe đi. Lý Khánh Lạc nhìn thấy nàng có vẻ khẩn trương với Lưu Vũ Phi trong tâm lý càng hoài nghi quan hệ của bọn họ. Hắn biết nam nhân này và nàng khẳng định có bí mật không muốn cho ai biết, trong tâm lý thề nhất định phải hiểu rõ quan hệ của bọn họ, còn có những chuyện liên quan tới Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi vừa đi, người của chi nhánh công ty của Lý thị ở Bắc Kinh cũng vừa tới, Triệu Nhược Băng và Lý Khánh Lạc cùng ngồi vào một chiếc xe sang trọng. Ở trên xe Lý Khánh Lạc hỏi: " Băng nhi, người vừa rồi thật sự là ca ca của em nhận sao? Chuyện này chú Triệu có biết hay không? Băng nhi, xã hội bây

giờ người xấu nhiều lắm, em cũng biết em chẳng những xinh đẹp, hơn nữa còn là tiểu thư của tập đoàn nổi danh trong nước, em phải biết rằng người muốn theo đuổi em có rất nhiều, anh xem người vừa rồi cũng thế thôi..”

Trong tâm lý Triệu Nhược Băng rất mất hứng việc Lý Khánh Lạc xem Lưu Vũ Phi như là một tiểu nhân, mặc dù nhìn qua Lưu Vũ Phi rất bình thường, nhưng tuyệt đối không có ai xem hắn thành tiểu nhân, hơn nữa trong tâm lý nàng hắn giống như một vị thần. Nếu là người khác nói hắn như vậy thì nàng nhất định sẽ không khách khí, nhưng đối với Lý Khánh Lạc nàng cũng chỉ có thể nói: “ Lạc ca ca, hắn không phải loại người anh nói đâu, về chuyện của hắn em thật sự không thể nói, cho dù là cha em cũng vậy, Lạc ca ca, ngàn lần anh không nên tìm hắn gây phiền toái, hắn không phải là người anh có thể đắc tội, Lạc ca ca cho là Băng nhi cầu anh cũng được, không nên hỏi thêm có được hay không, cũng đừng nói với người nhà của em về chuyện này, về quan hệ giữa em và hắn cũng chỉ là quan hệ anh em bình thường mà thôi.”

Lý Khánh Lạc thấy nàng quyết tâm không chịu nói rõ tình huống của Lưu Vũ Phi, mặt ngoài không thể làm gì hơn là phải đáp ứng nàng nhưng trong lòng không thể buông xuống. Lý Khánh Lạc xem Lưu Vũ Phi không ra gì, một người ngay cả xe cũng không có, hơn nữa vừa rồi hắn thử cảm thụ một chút hơi thở của Lưu Vũ Phi thì thấy không khác gì người bình thường, nếu nói không thể chọc vào hắn đánh chết Lý Khánh Lạc cũng không tin. Hắn còn cho rằng nàng là vì bảo vệ Lưu Vũ Phi mà cố ý nói như vậy.

Dứt bỏ Lưu Vũ Phi xong, cả hai lại tiếp tục trò chuyện không dứt. Tới buổi tối hắn mời nàng đi đến một nhà hàng Pháp ở Bắc Kinh ăn cơm.

Lưu Vũ Phi trở về nhà, đi thẳng vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, bây giờ hắn rất bận rộn, công ty sắp khai trương, mà đám cô nhi này tu vi vẫn còn rất thấp, hắn còn muốn luyện chế một ít pháp bảo để có thể bảo vệ cho họ. Hắn cũng biết đám cô nhi này đối với những vũ giả bình thường thì họ đã không còn đối thủ. Nhưng hắn biết, ở trên đời không chỉ có một mình thế lực của hắn, giống như lần trước trong cơ thể mấy người Nhật Bổn vậy. Mặc dù bây giờ hắn chưa gặp qua những người tu chân khác, nhưng hắn tin tưởng những người này nhất định là có tồn tại.

Hắn nhìn tu vi của những cô nhi, kết quả làm cho hắn hài lòng, mỗi người bọn họ đều đã đạt tới Kim Đan hậu kỳ, tin tưởng tới một ngày nào đó tất cả đều đạt tới tầng cấp này, tiến vào Nguyên Anh kỳ. Đến lúc đó đã có thể cho họ sử dụng phi kiếm. Cuối cùng hắn đi tới chỗ Tô Thiến đang nhập định, vận dụng thần niệm gọi nàng tỉnh lại. Nghĩ lại trên đời này cũng chỉ có hắn mới dám gọi tỉnh một người đang nhập định, người tu chân bình thường căn bản không có năng lực này, có thể đem thần niệm của mình xâm nhập vào trong tâm thần của người kia mà không kinh nhiễu hắn.

Lưu Vũ Phi gọi tỉnh Tô Thiến xong, nhẹ nhàng bóp mũi nàng, nói: “ Thiến nhi, cảm giác thế nào, ca đã một tuần không gặp được em rồi, ca nhớ em muốn chết a..”

Chỉ khi đối mặt với Tô Thiến hắn mới bộc lộ ra tính tình thật sự của mình. Tô Thiến vặn người một cái, cười hì hì nói: “ Ca, em nhập định lâu như vậy sao, anh nói một tuần ở bên ngoài thì không phải trong này đã nhiều năm rồi ư. Ca, nhập định tu chân này đúng là thần kỳ, em không hề cảm giác được thời gian đang đi qua, nếu không phải ca gọi tỉnh thì không biết chừng nào em mới tỉnh lại, anh nói em luyện lâu như vậy không biết đã đạt tới trình độ gì rồi?”

Lưu Vũ Phi cười nói: “ Em không có nghe nói sao? Tu chân không có năm tháng, về phần em nói là trình độ gì, ân, cũng mới vào tới Linh Quang kỳ, đây là hiệu quả em ăn thần đan, bằng không ngay cả Ánh Sáng kỳ cũng không đạt được, được rồi, trước tiên chúng ta đi ra ngoài đi, em bây giờ còn chưa có Tị Cốc, vẫn còn muốn ăn, chúng ta ra ngoài ăn cái gì trước.”

Tô Thiến nghe hắn nói vậy thì cảm thấy thật sự đói bụng, gật đầu theo hắn đi ra bên ngoài. Bởi vì trong nhà không có vật gì, hai người định ra ngoài ăn, hắn mang theo Tô Thiến thuấn di ra sau núi trường Thanh Hoa. Từ khi Triệu Nhược Băng đánh nát tảng đá thì nơi này không còn sinh viên nào dám tới nữa. Vì vậy hắn lấy sau núi làm nơi thuấn di tới lui của hắn.

Ra khỏi Thanh Hoa hắn đưa Tô Thiến đi tới một tiệm cơm khang trang, đương nhiên nàng cứ xót tiền, nhưng khi hắn nói một câu hôm nay là ca hẹn hò nàng, cho nên tiệm ăn phải để hắn chọn lựa. Nàng cũng đành nghe theo lời hắn.

Cả hai ăn xong hắn đề nghị đưa Tô Thiến đi dạo chung quanh, bởi vì từ khi cả hai tới Bắc Kinh cũng chưa bao giờ đi dạo phố đêm. Hắn lôi kéo tay nàng đi từ Thanh Hoa đến đường cái náo nhiệt nhất Bắc Kinh. Vương Phủ Tỉnh là giải đất trung tâm phồn hoa nhất Bắc Kinh, là khu buôn bán nổi tiếng nhất, nơi này bán vô số vật dụng, tuyệt đối là thiên đường mua sắm của phụ nữ. Hai người đi từng nơi xem qua, Tô Thiến vốn chỉ là xem mà thôi, nàng đối với giá cả chỉ cảm thấy than thở không thôi. Biểu hiện của Tô Thiến càng làm cho hắn xót xa đau lòng cho nàng, hắn không thèm để ý mua cho nàng thật nhiều quần áo dù nàng phản đối, chỉ cần nàng nhìn cái nào, hắn sẽ lập tức mua ngay, cũng không hỏi giá cả, điều này làm cho người phục vụ rất hâm mộ Tô Thiến. Cả hai đi một vòng Vương Phủ Tỉnh thì trên tay đã cầm các loại túi xách nhiều vô số, hắn cảm thấy không tiện tay nữa, cuối cùng cả hai tìm một nơi vắng người thu hết vào trong Kiền Khôn Giới, lúc này tay hai người mới được giải phóng.

Hắn thấy cả hai đi dạo lâu như vậy mà chưa uống gì, ngay cả một giọt nước cũng không, hắn thì không cần dùng, nhưng Tô Thiến đã có chút mệt mỏi. Vì vậy hắn kéo nàng vào một quán cà phê, vừa đi vào liền gặp ngay hai người quen, chính là Triệu Nhược Băng và Lý Khánh Lạc sau khi ăn cơm xong cũng đi tới Vương Phủ Tỉnh mua đồ, có lẽ cũng là đi đã mệt, nên đã vào quán này. Nhìn thấy hai người, Triệu Nhược Băng ngây người một chút, nhưng nàng cũng cảm thấy cao hứng, vì quan hệ giữa nàng và Tô Thiến rất tốt, lập tức chạy tới ôm Tô Thiến cao hứng nói: " Thiến muội, em cũng đi dạo a, chúng ta cùng ngồi có được không, em xem chị đã mua thật nhiều quần áo, có nhiều thứ là mua cho em, đợi lát nữa về nhà em mặc cho chị xem nhé."

Cả hai không nghĩ ở nơi này lại gặp nàng, Tô Thiến nhìn thấy nàng đang ngồi với một người đàn ông rất tuấn tú phi phàm, không biết bọn họ có quan hệ thế nào, giờ phút này nàng lại không tiện hỏi Triệu Nhược Băng, thấy Triệu Nhược Băng nhiệt tình kéo tay nàng, nàng đành trả lời: " Băng tỷ, cảm ơn chị, hôm nay em sẽ không đi nữa, vừa rồi đã đi với ca hết nửa buổi, ca cũng đã mua cho em rất nhiều quần áo, Băng tỷ về lúc nào, sao em không gặp chị ở nhà?"

Triệu Nhược Băng nghe Tô Thiến nói cảm thấy ngại ngùng, tự mình lại không về nhà trước mà lại cứ đi cùng Lý Khánh Lạc, ngại ngần cười nói: " Thiến muội, xin lỗi a, chị không cùng ca ca đón em ra, lại đây chị giới thiệu với em một chút, vị này là Khánh Lạc đại ca, có quan hệ thế gia với gia đình chị." Sau đó chỉ Tô Thiến nói với Lý Khánh Lạc: " Lý đại ca, nàng là nữ bằng hữu của ca ca em, cũng là em gái nuôi của em, sau này anh cần phải chiếu cố nàng a..."

Lý Khánh Lạc đối với sự xuất hiện của Lưu Vũ Phi cũng ngoài ý muốn, khi hắn vừa thấy Lưu Vũ Phi xuất hiện thì Triệu Nhược Băng lập tức sửa lại xưng hô với hắn, vốn là Lạc ca ca thì gọi là Lý đại ca, vì thế trong tâm lý rất chán ghét Lưu Vũ Phi. Rất rõ ràng đây là vì quan hệ với hắn. Nhưng hắn không thể đem ý nghĩ chán ghét này ra cho Triệu Nhược Băng biết được, miễn cho việc tổn hại hình tượng của mình trong lòng nàng. Vì vậy khi nàng ôm Tô Thiến thì hắn liền dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi cũng không thèm để ý hắn, cũng không thèm chấp nhất và không muốn ngồi chung bàn với hắn. Lưu Vũ Phi kéo tay Tô Thiến nói: " Thiến nhi, chúng ta ngồi bên kia đi, không nên ở chỗ này quấy rầy Băng nhi nữa."

Vừa rồi ánh mắt Lý Khánh Lạc nhìn Lưu Vũ Phi với vẻ khinh thường đều lọt vào trong mắt của Tô Thiến, nàng từ nhỏ lớn lên trong ánh mắt xem thường của người khác nên đối với loại ánh mắt này rất là mẫn cảm. Mặc dù nàng không biết nam nhân này có quan hệ gì với Triệu Nhược Băng, nhưng nàng nhìn thấy một nam nhân dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lưu Vũ Phi thì trong lòng nàng vô cùng tức giận. Lập tức cho rằng nam nhân này không xứng với Triệu Nhược Băng, đến khi Lưu Vũ Phi kéo tay nàng thì nàng đã hiểu ý tứ của hắn, nhẹ nhàng nói bên tai Triệu Nhược Băng: " Băng tỷ, nam nhân này đang theo đuổi chị phải không, đây là lời nói thật, em cảm thấy hắn không xứng với chị, em nghĩ ca cũng nghĩ như em đó."

Triệu Nhược Băng vốn là không biết đã phát sinh chuyện gì, nàng nghe được Lưu Vũ Phi nói, còn chưa rõ ràng sao hắn lại nói lời khách khí này rồi ngay cả Tô Thiến cũng nói Lý Khánh Lạc không xứng với nàng, lại muốn hỏi biểu hiện của Lưu Vũ Phi tại phi trường. Nàng không hiểu tại sao cả hai người và cả Lý Khánh Lạc đều không thích nhau. Nhưng Lý Khánh Lạc trong mắt của nàng vẫn rất có phong độ quý tộc, tự mình vốn không nhìn thấy hắn có khuyết điểm nào. Nàng biết Lưu Vũ Phi đã nói vậy thì nhất định sẽ không ngồi chung, nàng không có biện pháp là đành buông Tô Thiến ra, nhẹ giọng nói: " Thiến muội, chuyện của chị và Lý đại ca thì về nhà sẽ nói, bây giờ cũng không tiện."

Tô Thiến nhẹ gật đầu theo Lưu Vũ Phi ngồi ở một bàn phía xa.

20. Chương 20

Lưu Vũ Phi giúp Tô Thiến kêu một ly nước quả, gọi cho mình một ly cà phê. Cả hai trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Đúng lúc này ở bên ngoài có ba người thanh niên độ chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, gương mặt cũng không tệ lắm, mấy người này vừa vào thì nhìn thấy Triệu Nhược Băng, con mắt họ lập tức sáng lên. Họ đi tới bên cạnh nàng, nói: " Vị tiểu thư này, chào cô. Chúng tôi là sinh viên của trường Bắc Đại, có thể nói chuyện với cô không?"

Tâm lý Lý Khánh Lạc vẫn còn tức tối, vừa mới bị Lưu Vũ Phi, bây giờ lại không biết từ đâu xuất hiện mấy người. Tự kiếm lấy phiền phức, chẳng lẽ họ không nhìn thấy mình đang ngồi bên cạnh nàng sao? Với Lưu Vũ Phi thì hắn không có cách nào, nhưng đối với mấy người này thì hắn không cần khách khí, vừa có thể giáo huấn bọn họ vừa có thể trút giận trong người. Hắn thấy Triệu Nhược Băng cũng không trả lời bọn họ, vì vậy đứng lên lạnh lùng nói: " Các vị, chúng ta ở nơi này không thuận tiện, đừng tới làm phiền chúng ta được không?"

Mấy người này vừa đi vào thì Lưu Vũ Phi đã cảm nhận được họ có mấy cỗ linh lực yếu ớt lưu động, mặc dù rất nhỏ đến đáng thương, nhưng đó là đặc hữu của người tu chân, sự phát hiện này làm cho hắn hưng phấn. Từ khi hắn xuống Côn Lôn tới nay chưa từng gặp qua người tu chân, Lưu Vũ Phi đối với mấy người tuổi trẻ này rất tò mò, định lát nữa sẽ đi hỏi xem bọn họ thuộc môn phái nào, sau này sẽ bái phỏng sư môn của họ.

Hắn thấy họ vừa vào thì đi tới chỗ Triệu Nhược Băng, có thể là vì họ cảm thấy được linh lực trên người nàng, mới có thể qua chào hỏi nàng. Nhưng Lý Khánh Lạc lại tưởng rằng bọn họ tới phiền nhiễu, dĩ nhiên xuất lời nặng nề.

Lưu Vũ Phi nói với Tô Thiến: " Thiến nhi, em xem có kịch vui để nhìn, mấy người này đều là người tu chân, Lý Khánh Lạc nhất định phải chịu khổ sở."

Tô Thiến trả lời: " Ca, em cũng cảm nhận được, trên người bọn họ quả thật có một cỗ linh lực, ca, đợi một hồi chúng ta đi giúp Lý Khánh Lạc, với loại người như hắn nên chịu chút giáo huấn, miễn cho hắn luôn có bộ dáng xem thường người khác, thật không biết vì sao Băng tỷ lại coi trọng hắn." Tô Thiến cũng là một người tu chân tu đến Linh Quang kỳ, một người trên người có linh lực hay không nàng vẫn nhìn ra được, trừ phi người kia có tu vi cao hơn nàng quá nhiều.

Nguyên lai ba người này gọi là Tạ Đông, Chu Lực, Đặng Phương tất cả đều là người tu chân của Phi Thiên Tông, mười năm trước bọn họ được một đệ tử của Phi Thiên Tông nhìn thấy nên đưa tới Phi Thiên Tông truyền công pháp tu chân cho bọn họ. Nhưng bọn họ lại không chịu được sự kham khổ khi tu chân, hơn nữa trước kia bọn họ đều là con trai độc nhất trong nhà, ở trong nhà chưa từng làm qua việc gì khổ nhọc. Tư chất của bọn họ coi như rất tốt, bọn họ tu luyện được mười năm năm tháng thì quá nhớ tới sự phồn hoa của thế gian, cuối cùng kiên quyết yêu cầu được xuống núi tu hành, mà sư phụ họ cũng biết rõ tâm tư của họ, sợ nếu không cho họ xuống núi thì bọn họ cũng không thể tiếp tục tu luyện mà sẽ bị tẩu hỏa nhập ma rất nguy hiểm, không thể làm gì khác hơn đành để cho bọn hắn đi. Tuy nói bọn họ đã tu đến mười năm thời gian cũng chỉ mới tới được Linh Quang kỳ, tại tu chân giới tu vi của họ có thể xem là thấp nhất, nhưng khi xuống thế tục thì có thể nói tu vi của họ có thể ngạo thị thiên hạ. Sư phụ của họ cũng biết điểm ấy, cố ý dặn dò sau khi họ xuống núi, không thể biểu diễn năng lực của họ trước mặt người thế tục, trừ phi là gặp nguy hiểm. Cũng cảnh cáo họ nếu vận dụng năng lực đặc thù công kích người khác, thì hắn sẽ tự mình xuống núi phá đi công lực của họ. Lúc ấy vì muốn nhanh được xuống núi nên cái gì họ cũng nhanh đáp ứng.

Trước hết họ đi về nhà, sau đó trước mặt người nhà biểu diễn một chút bản lãnh học được, nhất thời làm cho người nhà sợ ngây người. Nhìn ánh mắt người nhà không thể tư nghị, trong tâm lý họ không khỏi đắc ý vạn phần, những lời cảnh cáo của sư phụ họ đều quên hết. Từ khi họ xuống núi đều tự cho mình là cao nhân nhất đẳng, thông qua quan hệ trong nhà họ đều vào Bắc Đại, trong Bắc Đại bọn họ đều xem thường những xã đoàn truyền thụ võ thuật, bọn họ đánh bại những xã đoàn này, ở trong thời gian ngắn danh tiếng nổi như cồn. Bọn họ lại cho rằng trên đời này không có ai là đối thủ, trừ phi lão quái vật ở tu chân giới đi ra. Mà bọn họ cũng biết người tu chân căn bản sẽ không xuất hiện tại thế tục, bởi vậy họ ở Bắc Đại cũng

cuồng vọng dị thường. Hôm nay ngẫu nhiên họ đi tới quán cà phê này, vừa vào đã phát hiện bên trong có hai cỗ linh lực, đương nhiên họ không thể cảm nhận được tu vi của Lưu Vũ Phi, nếu biết họ đã bỏ chạy, còn có lá gan nào chào hỏi Triệu Nhược Băng.

Đối với linh lực họ rất là mẫn cảm, hơn nữa họ phát hiện Triệu Nhược Băng cũng quá xinh đẹp, Tô Thiến thì lại quá bình thường nên họ mới đến chào hỏi Triệu Nhược Băng trước. Bọn họ cũng biết Lý Khánh Lạc là cao thủ võ thuật, nhưng Tạ Đông cũng không xem hắn vào mắt. Hắn biết rõ với võ công của người này có thể rất lợi hại trong mắt người bình thường, nhưng với người tu chân thì bất quá như đứa trẻ mà thôi.

Với Triệu Nhược Băng, nàng cũng thất kinh vì không nghĩ tới cả ba người này đều là người tu chân, hơn nữa tu vi không sai biệt lắm so với nàng. Khi nàng còn đang đánh giá bọn họ thì nghe được Lý Khánh Lạc không biết cao thấp cất lên lời khách khí cản ngăn, biết ngay là không tốt, nhưng lời đã nói ra miệng nên nàng không thể làm gì khác hơn là nói với Tạ Đông: " Thật ngại quá các vị tiên sinh, xin hãy tha lỗi cho lời nói của bạn tôi, hôm nay chúng tôi không có thời gian, xin hẹn lần sau vậy.."

Tạ Đông bọn họ từ khi xuống núi có bao giờ bị nhục mạ qua như thế, những người khác chỉ là tránh né sự kiêu ngạo của họ. Hôm nay bị Lý Khánh Lạc mắng như vậy, lửa giận bốc lên, cũng không quản tới Triệu Nhược Băng nữa, quay sang hắn nói: " Tiểu tử, muốn chết phải không, dám mắng chúng ta, có phải muốn đánh nhau không…"

Lý Khánh Lạc càng tức giận đến cười rộ lên, hắn nghĩ không ra mấy người nhìn bình thường thế này mà lại kiêu ngạo như vậy, cư nhiên còn có ý muốn giáo huấn hắn. Hắn lập tức muốn động thủ giáo huấn họ ngay. Lúc này nhân viên của tiệm cà phê cũng phát hiện nơi này có tranh chấp, lập tức chạy lại khuyên bảo cho họ bình tĩnh lại, có việc gì từ từ thương lượng không nên gây hấn tại tiệm. Triệu Nhược Băng cũng vì sự kiêu ngạo của mấy người này mà khó chịu, nhưng không hề sợ hãi, bây giờ dù sao Lưu Vũ Phi cũng đang có mặt ở đây.

Nàng cũng cảm thấy kỳ quái, bọn họ là người tu chân, nhưng cũng không giống như Lưu Vũ Phi đã nói thật sự thanh cao. Nàng cũng biết Lý Khánh Lạc không phải là đối thủ của họ, hơn nữa nơi này là nơi công cộng, vì vậy nói với hắn: " Lạc ca ca, chúng ta không nên để ý tới họ, em và anh qua bển nói với ca ca chúng ta đi về trước, hơn nữa bây giờ cũng đã trễ rồi."

Hắn nghe nàng nói xong thì cũng bình tĩnh lại, nghĩ thầm nếu mình đánh nhau trước mặt nàng, vậy sẽ tổn hại đến hình tượng của mình, định ra đến bên ngoài sẽ giáo huấn mấy người không biết tốt xấu này mới được. Vì vậy hắn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tạ Đông nhìn thấy Triệu Nhược Băng chẳng những không nói chuyện với họ, còn trực tiếp từ chối. Trong tâm lý cũng cảm thấy rất căm tức, nhìn thấy nàng đi tới chỗ của Lưu Vũ Phi, mà Tô Thiến bên cạnh hắn cũng trùng hợp lại là người tu chân, biết bọn họ quen nhau, định chờ họ đi ra bên ngoài thì sẽ gặp họ, xem thử các nàng là người môn phái nào. Tạ Đông vừa nhìn thấy Triệu Nhược Băng thì liền sinh ra hảo cảm, muốn theo đuổi nàng. Nếu để cho nàng rời đi như vậy không phải là quá thất bại hay sao?

Lưu Vũ Phi và Tô Thiến muốn nhìn xem Lý Khánh Lạc bị người ta giáo huấn một chút, không nghĩ tới chuyện có nhân viên của tiệm cà phê đến khuyên bảo, trong tâm lý thầm than khẽ. Thấy Triệu Nhược Băng đi lại gần, biết nàng sẽ rời khỏi. Tô Thiến nói trước: " Băng tỷ, chuyện gì đang xảy ra với mấy người kia, em xem hình như do Lý Khánh Lạc kiếm chuyện trước, có phải là do ghen tuông hay không a."

Triệu Nhược Băng cười cười nói: " Hay thật, bây giờ em còn dám cười chị, lát nữa về nhà em sẽ biết, chị không nói nữa, phải về thôi, ca thấy được không?"

Lưu Vũ Phi nói: " Băng nhi, chúng ta cũng phải đi trở về, còn muội, đi theo chúng ta hay là cùng Lý Khánh Lạc đi, nếu đi với hắn thì nên cẩn thận một chút, mấy người vừa rồi không bỏ qua đâu."

Tuy hắn đối với Lý Khánh Lạc rất là khinh thường, nhưng hắn cũng không nhẫn tâm nhìn thấy Triệu Nhược Băng có gì thương tổn, bởi vậy mới mở lời cảnh cáo. Triệu Nhược Băng suy nghĩ một chút, nói: " Ca, muội và mọi người cùng trở về thôi, về phần Lý đại ca để muội đưa hắn ra xe đã, xe của hắn cách đây không xa, muội nghĩ mấy người kia sẽ không động thủ với người bình thường, ca không phải nói người tu chân sẽ không so đo với người bình thường hay sao?"

Lưu Vũ Phi cười nói: " Băng nhi, ta nói thế là đối với những người tu chân có tu vi tương đối cao, không giống như bọn họ chỉ mới qua tầng thứ nhất, ta nghĩ mấy người này cũng giống như chúng ta giữa đường xuất gia, bằng không cũng sẽ không làm điều như vậy."

Triệu Nhược Băng gật đầu như hiểu, nói với Lưu Vũ Phi: " Ca, muội sẽ qua bên đó, đưa Lý đại ca ra xe rồi nói…"

Lưu Vũ Phi nói: " Ân, muội đi đi, chúng ta không muốn xã giao với Lý Khánh Lạc."

Đợi hai người kia rời khỏi tiệm cà phê, Tạ Đông bọn họ cũng đi ngay theo sau, Lưu Vũ Phi vừa cười vừa nói: " Thiến nhi, em xem ca nói có đúng không, mấy người này khẳng định là muốn giáo huấn Lý Khánh Lạc, chúng ta đi theo sau xem thử."

Tô Thiến cười hì hì nói: " Ca, nghĩ không ra anh cũng là người xấu như vậy, nhưng em cũng không muốn Băng tỷ có chuyện gì tổn thất."

Lưu Vũ Phi trả tiền xong thì cũng đi theo, mặc dù hắn đi chậm hơn rất nhiều nhưng thần niệm của hắn cũng vẫn đi theo Triệu Nhược Băng, cũng không lo lắng lạc mất bọn họ. Ở trên đường, Lý Khánh Lạc vừa rồi với chuyện không ra tay giáo huấn Tạ Đông mấy người mà nhớ hoài, nói với Triệu Nhược Băng: " Băng nhi, nếu vừa rồi không phải em ngăn cản thì anh đã sớm giáo huấn cho họ một trận, những người này không đánh thì không biết khôn.."

Triệu Nhược Băng nghe xong thì không biết nói thế nào, nhưng nàng không muốn cho hắn biết quá nhiều chuyện, nhẹ giọng nói: " Lạc ca ca, anh không cần tranh chấp với bọn họ, anh không phải thường nói với em, nam nhân cần phải bảo trì phong độ quý tộc hay sao, em biết công lực của anh cao, nhưng anh không thể động thủ đánh người đúng không, nếu không đâu còn chút phong độ nào chứ?"

Nghe nàng nói xong, tâm lý hắn thoải mái hơn nhiều, cao hứng nói: " Cũng là Băng nhi nói đúng, anh đã học được lễ nghi của phương tây, cũng không thể không có phong độ đánh nhau với loại người này nơi công cộng, sau này anh cần phải nghe lời em nhiều hơn mới được."

Nghe hắn nói như vậy, trong tâm lý nàng đột nhiên cảm giác hắn có vẻ giả dối, cảm thấy hắn thay đổi rất nhiều so với trước kia. Ba người Tạ Đông nhìn thấy hai người họ đi đến chỗ đậu xe, mà cô gái tu chân kia cũng không đi cùng một đường với họ thì tâm lý nhẹ nhõm hơn, đối với một mình Triệu Nhược Băng thì cơ hội bọn họ giáo huấn Lý Khánh Lạc cũng lớn hơn nhiều. Hơn nữa người ở nơi này không nhiều lắm, vì vậy sẽ định giáo huấn Lý Khánh Lạc ngay tại chỗ đậu xe.

Triệu Nhược Băng vẫn nói chuyện với Lý Khánh Lạc, cũng không có cảm nhận được phía sau có người đi theo bọn họ. Đợi đến khi họ đi tới chỗ xe của Lý Khánh Lạc thì Tạ Đông bọn họ cũng tới nơi.

Chu Lực hắc hắc cười nói: " Tiểu tử, vừa rồi không phải ngươi rất kiêu ngạo hay sao, bây giờ chúng ta đã tới, ngươi không phải muốn giáo huấn chúng ta hay sao?"

Triệu Nhược Băng thật sự nghĩ không ra bọn họ lại đuổi theo, lập tức nói: " Các ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ không biết hắn chỉ là người bình thường hay sao?"

Tạ Đông nói: " Vị tiểu thư này, chuyện của chúng ta và hắn hy vọng cô không cần lo nữa, ta nghĩ ba chữ người bình thường này không thích hợp với hắn, nói thế nào hắn cũng là một cao thủ võ công cao cường, lại nói chúng ta đều là người đồng đạo, không cần vì một nam nhân mà tổn thương hòa khí, người tu chân giới chúng ta cũng không liên hệ gì với người phàm gian cả.."

Lý Khánh Lạc nghe nói thì không hiểu gì cả, hắn càng nghe càng hồ đồ, tại sao người này lại nói Triệu Nhược Băng là người đồng đạo với họ, còn nói cái gì mà tu chân giới, hơn nữa nghe ngữ khí của Băng nhi thì hình như mấy người này rất là lợi hại, cảm giác như nàng đang bảo vệ cho hắn. Điều này làm trong lòng hắn không phục lắm, quay sang Tạ Đông lạnh lùng nói: " Các ngươi là ai, vừa rồi nói cái gì, nếu các ngươi không muốn chịu khổ thì lập tức cút cho ta."

Nghe hắn nói mấy người Tạ Đông càng kiêu ngạo cười nói: " Tiểu thư, cô xem rõ rồi chứ, không phải là chúng ta tìm hắn làm phiền, mà là hắn tự mình tìm phiền toái a."

Triệu Nhược Băng biết rằng bây giờ có nói gì cũng vô ích, từ khi nàng tu chân cũng không có chính thức động thủ với người khác, bây giờ mấy người này trùng hợp cũng tu đến Linh Quang kỳ, nàng cũng muốn xem năng lực của mình, vì vậy nói: " Đã như vậy thì chúng ta đấu thử một chút đi, ta nghĩ mấy vị cũng là những đối thủ tốt."

Tạ Đông mấy người gật đầu nói: " Vốn chúng ta cũng không muốn cùng tiểu thư động thủ, chúng ta cũng không có ác ý gì với các người, chỉ là hồi nãy chúng ta thấy cô cũng là người đồng đạo nên mới lại chào hỏi, không ngờ nam nhân này lại không lễ phép như vậy, trực tiếp đòi giáo huấn chúng ta, nếu tiểu thư cũng nói như vậy, chúng ta không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận."

Lý Khánh Lạc cũng không tin tưởng mấy người này là đối thủ của hắn, lạnh lùng nói: " Nếu các ngươi muốn chết, vậy chớ có trách ta, đến đây đi chúng ta thử xem một chút, ta cũng muốn xem các ngươi có cái gì..."

Lưu Vũ Phi và Tô Thiến cũng đã tới, cũng nghe được mấy câu cuối cùng của họ, nhẹ giọng nói với Tô Thiến: " Thiến nhi, em xem bọn họ chuẩn bị đánh nhau, em nói chúng ta có nên theo vào không?"

Tô Thiến trả lời: " Ca, em nghĩ xem một chút, em chưa từng thấy người tu chân tranh đấu với nhau bao giờ ! Em cũng muốn biết người tu chân có uy lực mạnh đến thế nào, ca, anh nói mấy người này tu vi so với Băng tỷ thì thế nào?"

Lưu Vũ Phi cười cười nói: " Bọn họ cùng em không khác nhau lắm, còn Băng nhi thì hơn một chút, bất quá nếu bọn họ liên thủ thì Băng nhi không phải là đối thủ, được rồi, em hãy xem bọn họ cũng đã lên xe đi, chúng ta ở chỗ này chờ một chút khi nào họ tới thì chúng ta qua đó xem.."

Tô Thiến biết thần thông của hắn rất lớn nên nghe lời tìm một chỗ ngồi chờ. Ở trên xe Lý Khánh Lạc hỏi: " Băng nhi, vừa rồi nói cái gì mà anh nghe không hiểu, tại sao họ lại nói em là người đồng đạo với họ, còn nói cái gì mà tu chân giới, chẳng lẽ chính là tu chân giới trong tiểu thuyết, giống như trong phim Thục Sơn, một người có thể đứng trên thân kiếm bay đi khắp nơi, vậy những người này không phải có thể trở thành thần tiên hết sao, chẳng lẽ nói Băng nhi cũng là tiên nữ, điều này cũng thật là buồn cười quá đi.."

Triệu Nhược Băng biết có những chuyện thật không cách nào nói rõ, cho dù có nói hắn cũng sẽ không tin tưởng. Bởi vậy nàng cũng không trả lời, chỉ nói: " Lạc ca ca, trên đời này còn rất nhiều chuyện chúng ta không thể hiểu rõ, đối với vấn đề của anh bây giờ em không cách nào giải thích, đợi sau này có cơ hội sẽ nói với anh sau..."

Rất nhanh xe đã tới ngoại ô Bắc Kinh, nơi này còn chưa khai phá, bây giờ chỉ là một mảnh hoang vu, mà nơi này buổi tối lại không có ai. Lý Khánh Lạc đã ngừng xe, Tạ Đông cũng đã tới. Bây giờ bọn họ rất chờ mong tranh đấu với Triệu Nhược Băng, dù sao từ khi bọn họ xuống núi thì còn chưa gặp được đối thủ để thử sức. Lưu Vũ Phi cảm nhận được, bọn họ đã ngừng lại, biết bọn họ đã tìm được địa phương. Hắn xuất ra một thủ ấn pháp quyết để ẩn thân, phân ra trên người mình và Tô Thiến, thuấn di qua đó.

Ẩn Thân Thuật của hắn làm cho mấy người kia không tài nào phát hiện. Lý Khánh Lạc vừa đến nơi đã muốn đấu ngay với Tạ Đông bọn họ, hắn căn bản không tin bọn họ là người tu chân gì cả. Nhìn Tạ Đông hắn cuồng vọng nói: " Các ngươi không phải tự xưng mình là người tu chân gì đó sao, vậy để ta xem các ngươi có bao nhiêu năng lực, ta sẽ đánh cho mẹ các ngươi không nhận ra được các ngươi luôn."

Tạ Đông nghe xong thì cũng không thèm nói, hắn biết người bình thường căn bản sẽ không biết sự tồn tại của tu chân giới. Dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lý Khánh Lạc, hắn nói: " Chúng ta có khả năng gì không cũng không cần ngươi nói, thế giới của chúng ta không phải là một người như ngươi có khả năng giải thích, võ công của ngươi tại võ thuật giới có thể nói là cao thủ, nhưng trong mắt chúng ta ngươi chẳng là gì cả, ngay cả một ngón tay chúng ta cũng có thể dễ dàng đánh bại ngươi."

Lý Khánh Lạc nghe xong giận dữ, lập tức vọt tới muốn đánh với Tạ Đông ngay. Lúc này Triệu Nhược Băng đưa tay kéo hắn, lắc đầu, nói: " Lạc ca ca, hắn nói không sai, anh và bọn họ quả thật không cùng cấp bậc, về phần công lực của họ thế nào, anh nhìn em tỷ thí với họ rồi sẽ biết."

Lý Khánh Lạc không phục nói: " Băng nhi, lời của em có ý tứ gì, chẳng lẽ nói anh không bằng em sao? Em không nhớ năm đó công lực của anh cao hơn em bao nhiêu, nếu ngay cả anh cũng không phải đối thủ của họ huống chi lại là em a."

Nàng chỉ cười cười mà không trả lời, lúc này Đặng Phương lại nói: " Ta nói vị bằng hữu này, ta xem ngươi hãy nghe lời vị tiểu thư này đi, người tu chân chúng ta trong lúc quyết đấu ngươi không có khả năng nhúng tay được, lại nói chúng ta quyết đấu thì người bình thường không có khả năng được nhìn thấy, hôm nay ngươi có cơ hội chứng kiến, đã là đại phúc phận, ngươi phải biết rằng người của tu chân giới khi luận bàn sẽ không đả thương người, nhưng ngươi sẽ không giống, công lực của ngươi thật là quá kém đến đáng thương, lỡ như chúng ta không cẩn thận làm ngươi bị thương, hãy nghe ta ngươi mau lui về sau lưng của vị tiểu thư này đi."

Nói xong Tạ Đông mấy người cười vang. Lý Khánh Lạc nghe xong hai mắt đỏ ngầu, nhìn qua chẳng khác gì dã thú đang phẫn nộ, cũng không còn quản Triệu Nhược Băng đang khuyên bảo điên cuồng hét lên một câu, đem công lực toàn thân truyền vào hai nắm tay, quay qua hướng Đặng Phương vọt tới.

21. Chương 21

Nắm tay của Lý Khánh Lạc bám theo luồng gió rít, mười phần khí thế đánh thẳng tới đầu Đặng Phương. Nếu đổi lại là cao thủ võ thuật khác, vậy chỉ có thể né tránh, sẽ không cùng hắn lấy cứng đối cứng. Nhưng Đặng Phương hắn không phải, hắn nhìn thấy Lý Khánh Lạc ra tay ác độc như thế,liền trực tiếp muốn hạ sát thủ với hắn, nếu mình là người bình thường căn bản không có cách nào để né tránh, rất có thể chỉ một chiêu đã bị mất mạng. Hơn nữa Đặng Phương cũng không có giới luật chân chính về chuyện không thương tổn với người bình thường, vì vậy hắn cũng đem chân nguyên lực vận đến hai nắm tay, hướng thẳng tới hai nắm tay đang ập tới, bốn nắm tay nhất thời đập thẳng vào nhau " Phanh", một tiếng sét đánh đồng thời truyền đến một tiếng kêu thê thảm của Lý Khánh Lạc, cơ thể cũng bị Đặng Phương đánh bay xa hơn mười thước. Trước khi hắn ngất đi, hai mắt trợn to, không tin hòa lẫn khiếp sợ hoảng hốt nhìn về phía Đặng Phương. Chỉ thấy Lý Khánh Lạc té xỉu trên mặt đất, cả cánh tay phải đã bị gãy đoạn, nhất là da thịt của ngón tay toàn bộ bị đánh tan, lòi ra cả xương.

Triệu Nhược Băng không kịp kéo hắn lại, tâm lý đã thầm nghĩ bất hảo, đợi đến khi nàng làm ra phản ứng đã không còn kịp rồi, nhìn Lý Khánh Lạc bị đánh bay trên mặt đất, máu từ cánh tay phải bị thương tuôn ra, bất quá trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Lý Khánh Lạc từ một võ công cao thủ biến thành tính mạng bị đe dọa. Triệu Nhược Băng nhìn thấy Lý Khánh Lạc bị ngất xỉu trên mặt đất thì gương mặt nàng không còn chút máu biến thành tái nhợt. Nàng biết nếu không giúp hắn cầm máu thì hắn sẽ chết vì chảy máu quá nhiều. Nàng phóng tới bên người hắn, nàng vận chân nguyên lực truyền vào những huyệt vị chủ yếu của hắn để phong bế lại, sau khi nàng đã giúp cho hắn thương thế ổn định thì hướng tới chỗ Đặng Phương đi tới, lạnh nhạt nói: " Tu vi của các hạ quả thật cao cường, chỉ một quyền có thể đánh bay một cao thủ võ công không kém, làm hắn trọng thương, tiểu nữ tử bất tài xin lãnh giáo một phen.."

Bởi vì Lý Khánh Lạc đã bị thương, khiến cho nàng cảm thấy oán hận mấy người này, lời nói đã không còn khách khí như trước. Lý Vũ Phi ở phía sau nhìn thấy thì lắc đầu, nói: " Người này ra tay thật là quá nặng, một chút đạo tâm cũng không có, không biết bọn họ tu chân đã bao lâu.." Lưu Vũ Phi cũng không ngẫm lại chính mình, lúc đầu hắn cũng đã suýt giết chết Lâm Lạc. Tô Thiến lo lắng nói:" Ca, Băng tỷ đã nổi giận, không biết chị ấy có chuyện gì không?"

Lưu Vũ Phi nói: " Không có việc gì đâu, với tu vi và thân pháp của nàng, mấy người này không có cách nào làm nàng bị thương."

Nghe hắn giải thích xong thì Tô Thiến mới yên lòng. Tạ Đông vốn chỉ muốn bàn luận một chút với Triệu Nhược Băng, về phần Lý Khánh Lạc thì hắn chỉ muốn cho nếm chút đau khổ là được, cũng không có nghĩ tới làm cho hắn bị trọng thương đến như vậy, hắn cũng biết vì Đặng Phương hận Lý Khánh Lạc ra tay quá độc ác, mới có thể không để ý tới thân phận ra tay hạ độc thủ với Lý Khánh Lạc. Nếu Triệu Nhược Băng muốn ra tay trả thù, mặc dù hắn không sợ nàng, dù sao nàng cũng chỉ giống như họ tu tới Linh Quang kỳ, nhưng chắc nàng không chỉ có một mình, vì không muốn gây phiền toái đến sư môn nên hắn muốn hỏi rõ lai lịch của nàng trước, vì vậy nói với nàng: " Tiểu thư, không biết ngươi thuộc môn phái nào, chúng ta đều là đệ tử của Phi Thiên Tông, vốn chúng ta cũng không có ác ý, chỉ là muốn cùng ngươi luận bàn một chút mà thôi, vừa rồi ngươi cũng thấy được là bằng hữu của ngươi ra tay quá độc ác, bởi vậy sư đệ ta mới hoàn thủ, lại nói chúng ta là người của tu chân giới, không nên vì một chuyện hiểu lầm mà kết hạ oan cừu, nói không chừng sư môn chúng ta còn có giao tình.."

Triệu Nhược Băng vốn đã quyết định chủ ý sẽ báo thù cho Lý Khánh Lạc, bây giờ nàng căn bản là không nghe Tạ Đông nói, lạnh lùng đáp: " Ta bất kể là các ngươi là cái gì Phi Thiên Tông, ta và sư môn các ngươi không có giao tình gì, tóm lại sư đệ ngươi đánh bằng hữu của ta trở thành như vậy, cừu hận này đã kết xuống, chúng ta hãy bớt sàm ngôn đi, hãy giải quyết bằng võ lực thì hơn.."

Tạ Đông thấy sự việc đã đến nước này, trong lòng biết không cách nào vãn hồi, còn nói Triệu Nhược Băng và sư môn của họ không có giao tình gì, cũng không còn lo lắng, chỉ thản nhiên nói: " Nếu tiểu thư không chịu hòa giải, thì chúng ta cứ lấy thực lực mà nói chuyện, sẽ do ta đại biểu cho sư đệ đấu với ngươi."

Triệu Nhược Băng khẽ kêu một tiếng: " Đến đây đi." Nàng lập tức vận khởi chân nguyên lực đánh thẳng về phía Tạ Đông. Tạ Đông cũng muốn biết tu vi của nàng thế nào, lập tức vận khởi chân nguyên, hướng phía nàng đánh ra. Nhất thời hai cỗ chân nguyên cường đại, cũng không hề mang theo tiếng gió như Lý Khánh Lạc, lại không một tiếng động chạm thẳng vào nhau, hai cỗ chân nguyên lực va chạm chỉ thấy từ trung tâm chưởng lực nổi lên một luồng không khí rung động mà mắt thường có thể nhìn thấy được, lúc này hai cỗ lực đạo mới truyền ra tiếng vang thật lớn, chỉ thấy một mảnh đất đã bị oanh xuất một khối lớn, ở bên cạnh có những cây nhỏ không chịu nổi áp lực này nên đã bị bẻ gãy. Triệu Nhược Băng lui bảy, tám bước, Tạ Đông lui vài chục bước, ở chiêu thức đầu tiên rõ ràng Triệu Nhược Băng đã chiếm thượng phong.

Bởi vì tu vi của họ cũng chỉ mới đạt đến Linh Quang kỳ, căn bản không cách nào sử dụng các dạng thủ ấn và pháp quyết, chỉ có thể dựa vào chân nguyên lực mạnh bạo trong cơ thể mà cương đấu, chỉ một lần va chạm họ đã biết thực lực của đối phương. Triệu Nhược Băng cũng không khách khí, lập tức triển khai thân pháp điên cuồng tấn công Tạ Đông. Tạ Đông cũng không có thân pháp gì có thể thi triển, đến lúc này rõ ràng đã rơi xuống hạ phong, chỉ có thể bị động mà phòng thủ. Trong lúc nhất thời cũng nguy hiểm thập phần, tuy nói hắn tu chân nên thể lực so với những vũ giả bình thường thì mạnh hơn rất nhiều nhưng hắn cũng không dám dùng thân thể ngạnh đón song chưởng của Triệu Nhược Băng.

Ở bên cạnh Chu Lực và Đặng Phương cũng vì hắn mà toát mồ hôi lạnh. Tạ Đông thấy mình cứ bị đánh mà không hề có năng lực phòng thủ, không khỏi có chút nóng nảy, vì muốn có thể thoát khốn, hắn liều lĩnh vận hết chân nguyên lực lên hai tay, quát to: " Đi chết đi.." Rồi công thẳng tới Triệu Nhược Băng một chưởng.

Chỉ nghe phanh một tiếng, trên mặt đất xuất hiện một cái rãnh lớn, mà Triệu Nhược Băng chỉ lui lại mấy bước thì lập tức đứng lại, Tạ Đông thì kém hơn nhiều, hắn kêu lên một tiếng đau đớn lui về phía sau hơn mười thước, cuối cùng nhờ Chu Lực đỡ lấy mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng, khóe miệng chảy ra một dòng máu, rõ ràng là đã bị thương.

Tạ Đông vỗ bùn đất trên người, khó khăn nói: " Tiểu thư, bây giờ chúng ta không cần phải đánh nữa, bằng năng lực của cô thì cũng chỉ có thể ứng phó một mình ta, nếu mấy huynh đệ chúng ta liên thủ thì cô cũng không chiếm được lợi thế, lại nói ta cũng bị cô đánh bị thương, đối với tu vi của cô, Tạ mỗ cam bái hạ phong, ta thấy chuyện hôm nay đến đây là có thể dừng lại được rồi."

Triệu Nhược Băng quyết tâm báo thù cho Lý Khánh Lạc, trong lòng thầm nghĩ phải đánh cho Đặng Phương cũng bị như thế, cho nên cũng không có để ý tới lời của Tạ Đông, âm thanh lạnh lùng: " Hôm nay ta nhất định phải báo thù cho bằng hữu của ta, các ngươi không nên nhiều lời, muốn liên thủ ta cũng không sợ."

Tạ Đông còn chưa nói gì, Đặng Phương đã giành nói: " Hừ, ngươi nghĩ ngươi có bao nhiêu lợi hại mà dám dõng dạc như vậy, ngươi cũng chỉ mới có tu vi đến Linh Quang kỳ, nếu không phải dựa vào thân pháp đó thì sư huynh ta làm sao mà bị ngươi đánh bại, muốn đánh thì đánh, ngươi nghĩ là chúng ta sợ ngươi a."

Chu Lực cũng nói: " Đúng vậy, đừng có tự nghĩ mình cũng là thiên hạ vô địch, nói cho ngươi biết chỉ bằng vào hai huynh đệ chúng ta cũng đủ cho ngươi chết vài lần."

Tạ Đông cũng bị hai sư đệ làm tức chết, tuy nói trước kia bọn họ kiêu ngạo nhưng dù sao cũng biết do mình không đúng trước, hơn nữa cô gái trước mắt này tu vi cũng không tệ, hơn nữa thân pháp của nàng thật huyền diệu, dám chắc sau lưng còn có người lợi hại hơn bởi vậy hắn mới thấp giọng cầu hòa. Tạ Đông nghĩ không ra bởi vì hắn có tâm tư như vậy nên mới giúp hắn tránh thoát qua một kiếp hôm nay. Nhưng bây giờ mấy vị sư đệ lại gây thêm rối loạn, hắn thấp giọng quát: " Câm miệng, chúng ta là người tu chân chứ không phải vô lại, chẳng lẽ đối với một cô gái mà cũng liên thủ hay sao?"

Triệu Nhược Băng cũng không lĩnh tình, nói: " Mấy người các ngươi không cần nhiều lời, muốn liên thủ thì lên đi !"

Chu Lực tức giận nói: " Bà tám, không phải ngươi muốn báo thù cho bằng hữu của ngươi sao, đến đây cho chúng ta xem thử, ta cũng không tin mấy huynh đệ chúng ta lại không bằng một người đàn bà, nếu ngươi nghĩ muốn đấu thì chúng ta đây không thể làm gì khác hơn là liên thủ đấu với ngươi."

Tạ Đông nói: " Chu sư đệ, sao lại nói chuyện như vậy, mặc dù chúng ta coi như không phải tu sĩ chính thức, nhưng chúng ta cũng xuất thân danh môn, làm sao có thể mắng chửi người, tiểu thư, nếu ngươi còn không nguyện ý giải hòa, chúng ta ba người nếu đánh với cô thì sẽ ảnh hưởng danh tiếng của sư môn, thôi thì cứ để Chu sư đệ và Đặng sư đệ đấu với cô, nhưng không được đả thương người, vạn nhất để cho sư phụ biết chúng ta đánh nhau với người tu chân khác còn làm bị thương một người bình thường, khi chúng ta trở về núi chắc sẽ bị trừng phạt đó."

Đặng Phương không phục nói: " Sư huynh, ngươi cũng thật quá nhát gan, dù cho sư phụ tới cũng không có chuyện gì đâu, ai biểu tên nam nhân kia ra tay độc ác với ta như vậy chứ."

Chu Lực cũng nói: " Đúng vậy, sư huynh chúng ta không cần sợ hãi, đến đây đi Nhị sư huynh, chúng ta giáo huấn bà tám này một chút, báo thù cho đại sư huynh."

Lưu Vũ Phi ở phía sau nhìn nửa ngày, hắn đối với thái độ kiêu ngạo của Chu Lực và Đặng Phương rất là bất mãn, hơn nữa Triệu Nhược Băng hiện tại cũng quá vô lý, vì vậy hắn giải trừ Ẩn Thân trận pháp trên người, hiện thân đi ra nhìn Triệu Nhược Băng quát: " Băng nhi, chẳng lẽ những gì ta nói trước kia muội đã quên hết rồi sao? Trước kia ta làm sao dạy muội, mọi việc không nên quá chấp nhất, muội đã đánh bị thương một người, như vậy còn chưa đủ, chẳng lẽ muốn giết hết bọn họ mới được sao? Băng nhi, không nên để sự phẫn nộ làm che mất tâm trạng của muội được không?"

Triệu Nhược Băng nghe được tiếng quát của hắn thì tâm thần cũng từ trong phẫn nộ tỉnh táo lại, nhớ lại hành vi vừa rồi của mình thì không khỏi cảm thấy sợ hãi. Với loại người có đạo tâm cương cường như nàng, nếu không cẩn thận sẽ bị hủy đi, mặc dù không có nghiêm trọng bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng sau này muốn tu chân thì sẽ vô cùng khó khăn, có lẽ sẽ không biết ra sao nữa.

Ba người Tạ Đông đột nhiên nghe được tiếng quát lại càng hoảng sợ, bọn họ không nghĩ ra ở bên cạnh còn có hai người đang ẩn mặt, cũng may là hai người này không có ra tay, bất quá Tạ Đông không hề sợ, bởi vì nhìn Lưu Vũ Phi xem ra chỉ là một người bình thường, mà Tô Thiến thì cũng chỉ có tu vi tới Linh Quang kỳ, hơn nữa khẩu khí vừa rồi của Lưu Vũ Phi hình như là đang nói Triệu Nhược Băng không đúng. Chu Lực và Đặng Phương càng cảnh giác nhìn Lưu Vũ Phi và Tô Thiến, mặc dù bọn họ không biết hai người làm sao xuất hiện, nhưng lại vô thanh vô tức ở sau lưng họ mà cũng không bị lộ hành tung, có thê nói đó là cao thủ. Bọn họ cũng xem Lưu Vũ Phi là người bình thường, chỉ sợ Tô Thiến làm khó dễ.

Lúc này Triệu Nhược Băng đã thanh tỉnh, thấy Lưu Vũ Phi đã đến, lập tức kéo ta hắn nói: " Ca, xin lỗi, Băng nhi vừa rồi không biết, nếu ca không tới kịp thời thì muội đã nhập ma rồi, được rồi, ca mau tới cứu Lạc ca ca đi, ca nhìn xem tay của Lạc ca ca đã bị đoạn gãy, hơn nữa da thịt mấy ngón tay đã bị đánh nát, bây giờ chỉ có ca mới cứu được hắn mà thôi."

Ba người Tạ Đông nghe nàng nói xong cảm thấy rất kỳ quái, tại sao nàng lại xin Lưu Vũ Phi cứu Lý Khánh Lạc, hơn nữa bị thương nặng như vậy cho dù có đưa đến bệnh viện tốt nhất cũng không chắc có thể trị khỏi hoàn toàn. Vì vậy họ tò mò nhìn xem hắn làm sao mà cứu người. Nhưng phản ứng của Lưu Vũ Phi làm cho họ mở rộng tầm mắt, hắn nhìn Lý Khánh Lạc đang nằm té xỉu trên mặt đất thản nhiên nói: " Hắn không đáng cho ta cứu, một người có thể ra tay độc ác như vậy, cứu hắn thì sẽ không biết còn bao nhiêu người bị hại trong tay hắn, Băng nhi, muội nên đưa hắn đến bệnh viện đi, mặc dù muội đã giúp hắn cầm máu nhưng kéo dài cũng không tốt đâu."

Triệu Nhược Băng nghe hắn nói xong thì ngây dại ra, nàng không nghĩ tới hắn sẽ không chịu cứu Lý Khánh Lạc, còn nói Lý Khánh Lạc không đáng cho hắn cứu. Tiếp theo nhớ tới câu nói hắn đánh giá Lý Khánh Lạc vừa rồi : ra tay độc ác. Lại nói thời cơ hắn xuất hiện lại đúng lúc như vậy thì rất nhanh nàng đã hiểu hắn đã sớm ở chỗ này nên cũng biết chuyện xảy ra vừa rồi. Nếu hắn cố tình muốn cứu Lý Khánh Lạc thì đừng nói một người như Đặng Phương có thể làm bị thương Lý Khánh Lạc, dù cho cả ba người cùng lên thì cũng không làm nên chuyện gì chứ đừng mơ tưởng có thể làm bị thương dù chỉ một sợi lông của Lý Khánh

Lạc. Bây giờ đã rõ ràng vì sao Lưu Vũ Phi lại nói Lý Khánh Lạc không đáng giá cho hắn cứu mà căn bản là hắn muốn cho Lý Khánh Lạc chịu khổ mà thôi. Trong tâm lý nàng tự đoán, từ biểu hiện của hắn, hắn rất không thích Lý Khánh Lạc, mà hắn lại nể mặt mình nên không có ý tứ làm gì Lý Khánh Lạc, lại trùng hợp là mấy người Đặng Phương xuất hiện nên hắn muốn mượn tay họ giáo huấn Lý Khánh Lạc một trận. Ý nghĩ này vừa thoáng qua đầu thì nàng cũng cảm thấy rất hợp lý, nghĩ tới đây thì nàng cũng đã rõ ràng. Nàng thâm sâu oán giận nói: " Ca, mặc dù muội không biết Lạc ca ca đã chọc giận ngươi lúc nào, nhưng lẽ ra ngươi cũng không nên mượn tay người khác làm hắn bị thương nặng như vậy, bây giờ ngươi lại không chịu cứu hắn, điều này không phải là muốn phế hắn đi sao, ca nếu thật muốn giáo huấn hắn ta hy vọng ca tự minh ra tay, bây giờ ca làm như vậy không phải làm cho Băng nhi ở giữa khó làm người hay sao?"

Tô Thiến nghe xong sắc mặt lập tức đại biến vừa định nói với Triệu Nhược Băng thì Lưu Vũ Phi đã kéo Tô Thiến không cho nàng nhiều lời. Lưu Vũ Phi không nghĩ ra trong tâm lý Triệu Nhược Băng mình lại là một tiểu nhân như vậy, nhưng hắn cũng không hề tức giận, chỉ thản nhiên nhìn nàng liếc mắt nói: " Nếu Băng nhi nghĩ ta là một tiểu nhân, ta đây cũng không muốn nhiều lời nữa. Nếu chúng ta không tin tưởng lẫn nhau, vậy cứ cho là hôm nay ta đã làm sai, thôi thôi, bây giờ ta sẽ chữa lại cho hắn coi như là giúp ngươi một lần cuối cùng, tối nay về ta sẽ bảo Thiến nhi thu thập vật dụng của ngươi, ngày mai cho nàng đem tới trường học cho ngươi, chúng ta cũng không thích hợp ở chung nữa."

Nói xong quay về Lý Khánh Lạc truyền một cỗ thần lực chữa trị lại cánh tay cụt của Lý Khánh Lạc, sau đó lấy ra một viên Tẩy Tủy Đan từ Kiền Khôn Giới, bóp nát thoa lên mấy ngón tay của hắn. Làm xong việc này hắn nhìn Triệu Nhược Băng nói: " Nhược Băng, vết thương của hắn không có việc gì nữa, chỉ cần qua ba ngày là hắn sẽ bình phục, sau này ngươi tự bảo trọng.."

Sau đó hắn quay về ba người Tạ Đông nói: " Trong các ngươi chỉ có hắn(ý nói Tạ Đông) còn có điểm coi được, ít nhất còn có điểm đạo tâm, nhưng hai người các ngươi có chút pháp lực lại không có chút đạo tâm nào, vì một chút việc nhỏ mà một người ra tay đả thương người, người kia thì miệng chỉ toàn nói lời thô lỗ. Vì sau này không muốn để cho các ngươi thương tổn người bình thường, ta sẽ phong ấn chân nguyên lực của các ngươi, chờ khi nào các ngươi có đạo tâm thì ta sẽ giải trừ cấm chế trên người các ngươi."

Nói xong tay phải hắn rất nhanh khấp một thủ ấn hướng tới Đặng Phương và Chu Lực, mà tay trái lại xuất một cỗ thần lực trị liệu vết thương trên người Tạ Đông. Tạ Đông cảm thấy một cỗ lực lượng rất ấm áp tiến vào trong cơ thể của mình, ở ngực vốn đau đớn đã không còn cảm thấy, toàn thân nhất thời còn thoải mái hơn trước khi bị thương. Đặng Phương và Chu Lực thì thê thảm, bọn họ còn chưa có phản ứng thì mười năm chân nguyên lực tu luyện được đã không thấy nữa, hình như chưa từng tồn tại bao giờ. Lưu Vũ Phi phong ấn chân nguyên lực của Đặng Phương và Chu Lực và trị liệu thương thế cho Tạ Đông cùng lúc tiến hành, làm cho người ta nhìn không ra hắn làm như thế nào. Điều này làm cho Tạ Đông bọn họ hoảng hốt nhìn hắn, bọn họ đã biết tu vi của Lưu Vũ Phi cùng với biểu hiện của hắn đã vượt qua sự nhận thức của bọn họ. Bọn họ mặc dù có nhìn thấy qua sư môn trưởng bối khi trừng phạt đệ tử phạm quy thì cũng dùng qua giam cầm thuật nhưng đều do họ tu luyện pháp quyết bổn môn, hơn nữa mỗi lần chỉ có thể giam cầm một người, làm sao cùng thời gian mà giam cầm được nhiều người.

Triệu Nhược Băng vừa nói ra câu đó thì đã lập tức cảm thấy hối hận, khi nàng muốn sửa chữa thì đã không còn kịp rồi, nghe Lưu Vũ Phi nói xong thì đầu óc nàng đã rơi vào trạng thái hỗn loạn, nàng không tưởng tượng hắn lại trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ giữa bọn họ, bây giờ tâm lý của nàng đã cảm thấy hối hận muốn chết, nàng biết bây giờ cho dù có cầu xin hắn thế nào thì cũng là vô ích. Vì vậy nàng đưa ánh mắt cầu viện Tô Thiên, nhưng nàng lại thất vọng rất nhanh, bởi vì Tô Thiến quay về nàng lắc nhẹ đầu, đi tới bên người nàng nhẹ giọng nói: " Băng tỷ, lần này em không thể giúp chị, em không tưởng được chị lại không hiểu tính cách làm người của ca, Băng tỷ, về phần tại sao ca lại không thích Lý Khánh Lạc thì em nghĩ tốt nhất tỷ nên trở về hỏi Lý Khánh Lạc đi, hắn làm gì đối đãi với ca, Băng tỷ, thật xin lỗi, sau này chúng ta ít gặp mặt một chút, em không muốn chọc cho ca tức giận."

Nói xong những lời này Tô Thiến đi trở lại bên người Lưu Vũ Phi, mà nơi này hắn cũng đã xử lý xong chuyện của ba người Tạ Đông. Nhìn ánh mắt không cam lòng của Chu Lực và Đặng Phương, hắn nói: " Ta gọi là Lưu Vũ Phi, nếu sư môn của ngươi cho rằng ta làm không đúng vậy có thể kêu họ tới tìm ta.."

Nói xong hắn kéo tay Tô Thiến biến mất trong màn đêm. Hắn đột nhiên biến mất cũng không có làm cho ba người Tạ Đông khiếp sợ vì họ vẫn còn đang chìm đắm trong sự đả kích vì tu vi bị phong ấn, chỉ có Tạ

Đông thấy được sự biến mất của hắn. Triệu Nhược Băng càng đứng ở đó không hề nhúc nhích, sự đả kích hôm nay của nàng cũng thật là quá lớn.

Sau khi ba người Tạ Đông thất hồn lạc phách lên xe rời đi, nàng mới thanh tỉnh lại, nhìn Lý Khánh Lạc còn xỉu trên mặt đất, trong tâm lý nàng nổi lên một nghi vấn: " Triệu Nhược Băng a Triệu Nhược Băng, ngươi vì nam nhân này mà hoài nghi ca, chẳng lẽ bây giờ ngươi còn chưa hiểu tính cách làm người của ca hay sao? Hắn sẽ là một tiểu nhân như vậy hay sao?" Bây giờ nói gì cũng đã muộn, Triệu Nhược Băng khóc không ra nước mắt, nàng đi trở về xe, tìm được điện thoại di động của Lý Khánh Lạc, gọi cho người phụ trách của tập đoàn Lý thị ở chi nhánh Bắc Kinh, nói với hắn chuyện Lý Khánh Lạc bị thương, rồi nói luôn địa chỉ, xung đột hôm nay chẳng những làm cho nàng mất đi quan hệ với Lưu Vũ Phi, Lý Khánh Lạc cũng bị trọng thương, nếu không phải cuối cùng do Lưu Vũ Phi trợ giúp, vậy hắn cũng đã biến thành một người tàn phế. Mà Tạ Đông ba người thì có hai người mất đi chân nguyên lực, mặc dù không phải vĩnh viễn, ít nhất bây giờ bọn họ đã không thể sử dụng được nữa.

Trở lại trung tâm thành phố Triệu Nhược Băng cũng không có đi xem Lý Khánh Lạc, bây giờ nàng không biết đi đâu, cuối cùng một mình cô đơn đi trên một còn đường ở Bắc Kinh, đi mãi cho đến khi không đi nổi nữa, mới tìm một công viên rồi ngồi một mình ngây ngốc ở đó.

22. Chương 22

Hôm sau, sáng sớm Triệu Nhược Băng đã đi tới trường học, nàng lập tức đi tìm Lưu Vũ Phi. Kết quả không thấy hắn, lại tìm Tô Thiến thì nàng cũng thất vọng, Tô Thiến cũng không có đi học. Nguyên lai hôm nay Lưu Vũ Phi đưa Tô Thiến đi tới Côn Lôn tiên cảnh, bởi vì hắn muốn đi lấy tài liệu luyện chế phi kiếm cho đám cô nhi. Lưu Vũ Phi mang theo Tô Thiến, đi tới Côn Lôn, cảnh sắc Côn Lôn làm cho Tô Thiến say mê đến ngây người, trước kia nàng nghe hắn hình dung qua về Côn Lôn, nhưng tận mắt nhìn thấy so với hình dung quả thật đẹp hơn gấp trăm lần.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy hai mắt Tô Thiến nhìn đăm đăm, cũng không thấy kỳ quái, dù sao lúc đầu hắn vừa vào đây cũng có bộ dáng thế này. Lúc này các thần thú đang tu luyện cũng phát hiện Lưu Vũ Phi đã đến, làm cho họ kinh ngạc là hắn lại mang theo một cô gái đến đây, thần thú mặc dù đã sống hơn ngàn năm, nhưng đối với quan hệ nam nữ cũng không hiểu được. Phượng Hoàng hỏi: " Vũ Phi, nữ hài tử này là ai ? Sao ngươi lại đưa nàng tới đây, nàng là đệ tử ngươi thu được ở bên ngoài sao?"

Lưu Vũ Phi vốn coi những thần thú này như bằng hữu của mình, hắn bèn trả lời họ: " A a, ta giới thiệu cho các ngươi, nàng gọi là Tô Thiến, là nữ bằng hữu của ta, cũng theo như cách các ngươi nói là người song tu tình lữ đó.." Lưu Vũ Phi sợ bọn họ không hiểu nên phía sau thêm vào một câu. Muốn nói là nữ bằng hữu thì đám thần thú thật không hiểu nhưng khi nói là song tu thì bọn họ đã hiểu là chuyện gì xảy ra. Phượng Hoàng gật đầu nói: " Nguyên lai là đạo lữ của Vũ Phi a. Bất quá tu vi của ngươi đã rất cao rồi, ta nghĩ ngươi vốn không cần đạo lữ để làm gì a."

Tô Thiến nghe Phượng Hoàng nói chuyện thì cũng giật mình, nàng biết tiểu hồng điểu trước mắt này chính là Phượng Hoàng mà Lưu Vũ Phi đã nói với nàng. Đối với Phượng Hoàng, Long, Kỳ Lân, mỗi thần thú này người Trung Quốc đều rất sùng kính. Nhất là Long, mỗi người Trung Quốc đều tự xưng mình là Long truyền nhân (truyền nhân của rồng), có thể nói ở thế tục họ sùng kính những thần thú trong truyền thuyết này như thế nào. Tô Thiến càng cao hứng đến thế nào khi nhìn thấy Phượng Hoàng và Kỳ Lân. Nàng cao hứng làm một lễ ra mắt rồi dịu dàng nói: " Phượng Hoàng Thần, xin chào, tôi là Tô Thiến, nhìn ngài thật xinh đẹp tôi thật sự rất sùng kính ngài a.."

Phượng Hoàng nghe được có người khen nó xinh đẹp, rất là cao hứng. Nói với Lưu Vũ Phi: " Vũ Phi, ngươi thu vị đạo lữ này có ánh mắt không tệ, ta rất là thích."

Lưu Vũ Phi cũng nghĩ không ra Phượng Hoàng cũng thích nghe lời khen như vậy, trong tâm lý không khỏi ngạc nhiên thích thú. Hắn biết là cần phải lo việc chính, mà trong một ngày phải luyện ra sáu mươi lăm thanh phi kiếm, lúc này thời gian thật là vô cùng gấp gáp, lập tức để cho Phượng Hoàng mang Tô Thiến đi chơi, còn tự mình đi vào phòng chế khí. Hắn đã dễ dàng tìm được tài liệu để luyện chế sáu mươi lăm thanh phi kiếm rồi đi vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ.

Ở bên trong hắn nhìn thấy mấy cô nhi có tư chất tốt nhất mới chỉ trong một ngày thời gian đã đột phá được Kim Đan kỳ tiến vào Nguyên Anh sơ kỳ. Lưu Vũ Phi vô cùng cao hứng, nguyên lai hắn sợ trước khi công ty khai trương thì những cô nhi này không có cách nào đột phá Kim Đan kỳ, đến lúc đó sẽ không có cách nào sử dụng phi kiếm. Hắn tìm một địa phương không người, bắt đầu chế luyện phi kiếm. Hắn phát xuất ra ngọn lửa chính là Thải Sắc Hỏa Diễm, đây chính là Thần Hỏa chính thức, so với Thiên Hỏa còn mạnh hơn ngàn lần. Càng khác xa với Tam Muội Chân Hỏa của người tu chân. Hắn phát ra Thần Hỏa đem toàn bộ tài liệu luyện chế phi kiếm hòa tan. Rất nhanh tài liệu này dựa theo thần niệm của hắn, hình thành hình dáng một thanh phi kiếm dài chừng một thước, tạp chất bên trong tài liệu đều bị thiêu hết không còn một mảnh. Không biết qua bao lâu, cuối cùng hắn đã luyện được hết những phi kiếm này, nhưng hình dáng của chúng thật khó coi, phi kiếm này nhìn qua đao không giống đao, kiếm không giống kiếm, ngược lại lại giống như một cây thước nhọn. Tiếp theo hắn lại truyền vào vô số công kích và phòng thủ trận pháp, mặc dù phi kiếm này không có hình dạng gì đáng nói, nhưng uy lực mười phần, trước tiên không nói chuyện những tài liệu này đều là cực phẩm, còn được khắc vào những viễn cổ trận pháp, sẽ không có người tu chân nào tưởng tượng được. Những cô nhi được phi kiếm này, hắn tin tưởng cho dù bọn họ chỉ có nguyên anh thì cũng có thể so được với người có tu vi Phân Thần hậu kỳ. Mặc dù những phi kiếm này không thể so được với những món thần khí do Tây Vương Mẫu chế luyện, nhưng cũng có thể được gọi là á thần khí, còn hơn cả tiên khí do tiên nhân luyện chế cả một cấp bậc.

Ở trong vòng một ngày luyện chế liên tục mười thanh phi kiếm, cho dù hắn có tu vi của thần nhân cũng cảm thấy mệt mỏi. Hắn ngồi tại chỗ tu luyện hồi phục lại một chút, khôi phục hơn phân nửa tu vi mới đứng dậy. Hắn đi tới bên đám cô nhi, gọi tỉnh một người đã đột phá Kim Đan kỳ, sau đó truyền vào trong đầu hắn phương pháp dùng nguyên anh tu luyện phi kiếm, để rồi sau vài ngày nữa sẽ cho họ đi ra, bắt đầu bố trí nhiệm vụ.

Đợi đến khi hắn từ bên trong đi ra thì sắc trời đã tối, hắn bay ra bên ngoài đã thấy Tô Thiến còn đang nói chuyện phiếm với Phượng Hoàng, mặc dù bầu trời tối đen nhưng vẫn không ảnh hưởng thị lực của nàng, mặc dù tu vi của nàng hiện giờ thấp đến đáng thương.

Hắn bay qua gọi nàng một tiếng: " Thiến nhi, chúng ta cần phải trở về.."

Sau đó hắn chào tạm biệt Phượng Hoàng rồi mang theo Tô Thiến rời khỏi Côn Lôn tiên cảnh.

Trở lại nhà hắn bèn hỏi nàng làm gì trong suốt ngày hôm nay, nàng rất cao hứng, hôm nay Phượng Hoàng mang theo Tô Thiến đi khắp phân nửa Côn Lôn tiên cảnh, nếu không phải thời gian đã quá muộn, sợ hắn không tìm được nàng, có lẽ nàng còn theo Phượng Hoàng tiếp tục du ngoạn. Trong lúc chờ đợi hắn, Phượng Hoàng cũng chỉ điểm cho nàng tu luyện một chút pháp môn.

Nói chuyện một lát với hắn xong, nàng lại đi vào tiếp tục tu luyện. Hắn cũng nhập định tu luyện để hồi phục lại thần nguyên lực đã mất đi lúc ban ngày. Ngày hôm sau, hắn vừa vào trường học không lâu thì Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân của Long Tổ tìm tới. Ngày hôm qua Long Ba đã tới Thanh Hoa tìm hắn, nhưng hắn lại không đi học, Long Ba bèn đi đến chỗ ở lúc trước của hắn thì cũng không gặp vì hắn đã dời đi nơi khác. Cuối cùng Trầm Linh đến tìm Triệu Nhược Băng, mới biết vào ngày Quốc Khánh hắn đã dời nhà.

Trầm Linh nhìn thấy Triệu Nhược Băng thì hoảng sợ, nhìn nàng giờ đây như một cô gái nhỏ đang chịu nhiều đau khổ uất ức, hai mắt đỏ ngầu sưng tấy, Trầm Linh kinh hãi không biết đã phát sinh đại sự gì, vội vàng hỏi nàng nguyên nhân. Triệu Nhược Băng nhìn thấy trầm Linh thì không tự chủ được nước mắt lại chảy xuống, đến nhà Trầm Linh rồi kể hết mọi chuyện cho Trầm Linh nghe. Trầm Linh đối với Triệu Nhược Băng không kém gì người thân, hơn nữa nàng cũng lớn tuổi hơn Triệu Nhược Băng, trước kia Triệu Nhược Băng cũng hay kể cho nàng nghe những chuyện riêng tư của mình.

Trầm Linh nghe xong lời nàng kể, cũng vì sự lỗ mãng của nàng mà thở dài. Nhưng nàng đối với Lưu Vũ Phi không cách nào hiểu rõ, hơn nữa bình thường Triệu Nhược Băng cũng không có nói chuyện về Lưu Vũ Phi với nàng nên cũng không biết làm sao mà giúp đỡ Triệu Nhược Băng. Cuối cùng nàng đành chỉ nói nên lời an ủi.

Trầm Linh từ miệng Triệu Nhược Băng thì đã biết ngày hôm qua hắn đã đến Bắc Kinh, còn chuyện hắn ở nơi nào thì Triệu Nhược Băng không có nói với nàng. Nhìn tinh thần tán lạc đờ đẫn của Triệu Nhược

Băng, biết rằng tâm lý của nàng rất rối loạn, hơn nữa Lưu Vũ Phi cũng không còn cho nàng ở chung nữa. Trầm Linh sợ nàng suy nghĩ chuyện gì không hay nên để cho nàng ở lại nhà mình và chờ Lưu Vũ Phi trở về khuyên nhủ lại xem có thể vãn hồi hay không.

Triệu Nhược Băng suốt một đêm không ngủ, hơn nữa tối hôm qua còn đánh một trận với Tạ Đông, cũng chưa có nghỉ ngơi qua, nếu bình thường nàng chỉ cần tu luyện một chút là có thể khôi phục tinh lực, nhưng hôm nay tâm sự của nàng thật rối loạn làm sao còn bình tĩnh mà nhập định. Sau khi được Trầm Linh an ủi thì nàng đi về phòng của Trầm Linh ngủ say.

Trầm Linh sắp xếp yên ổn xong cho Triệu Nhược Băng, lập tức hồi báo tình huống của Lưu Vũ Phi cho Long Ba. Long Ba mặc dù có được chỗ ở của Lưu Vũ Phi, nhưng nhất thời hắn cũng không có biện pháp. Thật ra cũng không kỳ quái tại sao Long Ba gấp gáp tìm Lưu Vũ Phi. Nhân viên gián điệp của Liễu Sanh gia tộc tại Nhật Bổn lần trước bị Quốc An Cục toàn bộ tiêu diệt, do Liễu Sanh Thứ Lang dẫn người trở lại trả thù, lấy danh nghĩa đi khảo sát kinh tế mà đến Trung Quốc. Ở tổng bộ Liễu Sanh Thù Thức Xã tại Thượng Hải, Liễu Sanh Thứ Lang mở ra một cuộc họp công khai, tuyên bố sẽ đầu tư tại Trung Quốc. Tháng kế tiếp hắn dùng danh nghĩa khảo sát thị trường đi khắp phân nửa Trung Quốc, ngay ngày Quốc Khánh của Trung Quốc, bọn họ đã đi tới trái tim của Trung Quốc, thủ đô Bắc Kinh.

Đương nhiên đặc công của Quốc An Cục từ khi Liễu Sanh Thứ Lang vào Trung Quốc tới nay thì cũng đã triển khai sự giám thị nghiêm mật. Liễu Sanh Thứ Lang rất giảo hoạt, hắn biết đặc công của Quốc An Cục nhất định sẽ giám sát bọn họ. Vì vậy ở mỗi thành thị thì hắn đều ở lại vài ngày, căn bản không có động tĩnh gì kỳ lạ. Điều này làm cho đặc công của Quốc An Cục không sao giải thích được, khi Trương Vân Phong nhận được những báo cáo của thuộc hạ luôn giống như nhau thì không sao hiểu được nguyên do trong đó. Cuối cùng thương lượng với Long Ba một chút, quyết định tiếp tục giám thị. Quả nhiên, khi Liễu Sanh Thứ Lang vừa đến Bắc Kinh, lập tức liền có hành động.

Liễu Sanh Thứ Lang vốn cuồng vọng, căn bản không có đặt thành viên Long Tổ vào mắt, căn cứ theo tình báo trước kia của hắn, thành viên Long Tổ có khả năng đấu qua Thượng Nhẫn chỉ có được khoảng năm người, hơn nữa thành viên bình thường còn là thành viên không chút danh tiếng của các gia tộc tại Trung Quốc, công lực vốn không cao. Nói về thực lực căn bản chẳng đáng nhắc tới. Theo hắn nghĩ, Danh Thượng Nhẫn, Danh Trung Nhẫn lại thêm bốn Đặc Nhẫn có được thần thức, với thực lực của Long Tổ tại Bắc Kinh căn bản không đủ để đối kháng bọn họ. Trừ phi vận dụng vũ khí nặng của quân đội, nếu không hắn sẽ rất nhẹ nhàng hoàn thành hành động trả thù lần này.

Liễu Sanh Thứ Lang nghĩ không ra vừa đến Bắc Kinh là có tin xấu đang chờ hắn. Ma Sanh và Bát Lý lập tức báo cáo chuyện của Tiểu Trạch Xuyên Đảo, thần thức trong cơ thể Tiểu Trạch Xuyên Đảo đã bị Lưu Vũ Phi phong ấn, lại bị Triệu Nhược Băng đánh trọng thương, bây giờ còn chưa thể xuất viện. Liễu Sanh Thứ Lang tự mình đi thẳng đến bệnh viện, hỏi ra nguyên nhân trước sau của chuyện này, rồi do Ma Sanh và Bát Lý chứng thật Tiểu Trạch không có nói dối. Vì vậy trong danh sách trả thù của Liễu Sanh Thứ Lang lại có thêm một cái tên Triệu Nhược Băng. Hắn cũng không rõ được nguyên nhân trong đó, không biết vì sao thần thức lại từ bỏ Tiểu Trạch, về trong mật thất tại Nhật Bổn. Nghe trưởng lão trong nhà có nói, nếu một người mang thần thức bị chết đi, thì thần thức sẽ tự động trở lại mật thất, lại một lần nữa lựa chọn người để ký sinh. Theo hắn nhận thức, thần thức là đại biểu cường đại bất tử, trên đời này vốn không có ai có thể giết chết hoặc vây khốn họ. Hắn nhìn thấy Tiểu Trạch đã bị thương nặng, đã không còn cách tham gia vào hành động kế tiếp. Cuối cùng chỉ có thể nổi giận mắng vài câu rồi dẫn Ma Sanh và Bát Lý rời khỏi bệnh viện.

Hắn phân phó nhiệm vụ kế tiếp cho bọn họ, cùng với địa chỉ ẩn núp rồi trở về khách sạn đang ở. Đương nhiên những việc này đều âm thầm tiến hành, đối với thân thủ của hắn, dấu diếm được sự giám thị của đặc công Quốc An Cục thì rất dễ dàng. Cho đến khi hắn quay lại cũng không ai phát hiện hắn từng đi ra ngoài. Ngày hôm sau hắn mang theo Danh Trung Nhẫn đi khắp nơi du ngoạn, không coi đặc công Quốc An Cục vào đâu, đám nhẫn giả này cũng đột ngột biến mất một cách thần bí. Đợi đến khi hắn về khách sạn thì cũng chỉ có một người đi theo hắn mà thôi.

Trương Vân Phong nhận được báo cáo, lập tức cùng Long Ba mở hội nghị bí mật. Sau đó quyết định, do thành viên Long Tổ thay thế những đặc công bình thường đến giám thị hắn. Trong hội nghị họ đã xác nhận đám người Liễu Sanh Thứ Lang đều là cao thủ, về phần thân thủ thì không thể biết được, mà mục đích

những người này đến Bắc Kinh đều không đơn giản, rất có thể là nhằm vào việc trả thù thành viên Long Tổ đã hành động thanh tẩy gián điệp của họ lần trước. Long Ba và Trương Vân Phong còn chưa biết mấy ngày nay mục tiêu của họ là ở đâu. Nếu chỉ bằng những người này, đối với Long Tổ mà nói thì còn chưa đủ gây sợ hãi, Long Ba sợ chính là họ đã đem giấu những cao thủ Nhật Bổn chính thức ở một nơi nào đó.

Không có biện pháp nên Long Ba chỉ có thể phân phó thuộc hạ tiến hành giám thị suốt hai mươi bốn giờ. Long Ba nghĩ không ra sau khi thay thế thành viên Long Tổ đến giám thị thì đám người của Liễu Sanh Thứ Lang mỗi ngày lại cứ biến mất thêm hai người. Mấy thành viên Long Tổ phụ trách giám sát cũng không hiểu vì sao họ biến mất, sau khi Long Ba nhận được tin tình báo, lập tức đánh giá thực lực của họ cao hơn nhiều lần. Vốn Long Ba còn nghĩ lần này họ phái đến chỉ là những cao thủ bình thường, từ mấy ngày nay họ biểu hiện thực lực mà xem thì không có ai là kém cỏi. Long Ba và Trương Vân Phong vì tìm những người Nhật Bổn đã biến mất này mà phát động đặc công của Quốc An Cục tại Bắc Kinh, ở trong thành phố truy tìm ráo riết. Nhưng kết quả cũng vô ích, ngay cả một người Nhật Bổn khả nghi cũng không thể tìm ra, đừng nói là những người đã biến mất.

Long Ba biết lần này có thể là nhẫn giả chính thức của Liễu Sanh gia tộc phái đến. Chỉ cần những nhẫn giả này ẩn núp thì những đặc công bình thường vốn không có khả năng tìm được họ. Bây giờ hắn đối với thực lực của họ mấy ngày nay đã hiểu rõ. Hắn biết rằng thực lực của Long Tổ tại Bắc Kinh căn bản không có cách nào ứng phó được với mấy người này.

Long Ba một mặt mong mỏi Lưu Vũ Phi nhanh chóng trở lại Bắc Kinh, để hắn ra tay giúp đỡ là tốt nhất. Bằng vào những chuyện xảy ra mấy ngày nay hắn tin tưởng Lưu Vũ Phi có thể nhẹ nhàng giải quyết. Một mặt khác hắn phát ra tin cầu viện với bát đại thế gia, nhưng làm cho hắn vô cùng thất vọng là họ phản ứng rất chậm chạp. Ba ngày sau, bát đại thế gia mới truyền đến tin tức, nói đám Nhật Bổn này không đủ gây ra sợ hãi, chuyện lần này coi như là sự huấn luyện đối với các đệ tử khác họ ở Long Tổ, gia tăng kinh nghiệm thực chiến và thực lực của bọn họ. Long Ba cầm tin truyền của bát đại thế gia, trong lòng khổ sở không thôi. Hắn nghĩ không ra bát đại thế gia này lại tuyệt tình như vậy, không hề xem trọng tính mạng của đám đệ tử khác họ này trong lòng. Bất đắc dĩ Long Ba chỉ còn cầu vào Lưu Vũ Phi nhanh chóng trở về Bắc Kinh, vừa hy vọng sau khi hắn về sẽ không rầu rĩ như bây giờ nữa. Cho dù hắn không muốn ra tay đối phó với đám Nhật Bổn, nhưng lần trước hắn đã đáp ứng giúp đỡ gia tăng công lực của các thành viên Long Tổ, đợi khi công lực họ tăng lên, muốn đối phó với đám người kia thì sẽ ít tổn thất hơn nhiều.

Người của Liễu Sanh Thứ Lang sau khi tránh thoát được sự giám sát của Long Tổ, lập tức ẩn nấp tại phía Tây của Bắc Kinh trong một phế khu, ở nơi này bây giờ tụ tập rất nhiều Danh Thượng Nhẫn, còn có Bát Lý và Ma Sanh với danh nghĩa sang du học. Tiểu Trạch bởi vì bị thương, đã hoàn toàn rời khỏi hành động lần này, cũng làm cho thực lực của hắn giảm đi một phần.

Long Ba một bên tìm kiếm tin tức của Lưu Vũ Phi, bên kia lại vì chuyện của đám Nhật Bổn mà rầu rĩ, sau khi họ không ngừng biến mất, bên người Liễu Sanh Thứ Lang chỉ còn lại có vài người, Long Ba biết rằng sau khi bọn họ hoàn toàn biến mất thì chính là sắp triển khai hành động trả thù. Cứ như vậy trong mấy ngày Quốc Khánh trôi qua an ổn trong tiếng cầu khẩn của Long Ba, sau khi Quốc Khánh trôi qua Long Ba vội vã đi Thanh Hoa chờ đợi Lưu Vũ Phi. Nhưng ngày đầu tiên hắn thất vọng mà về, buổi tối hắn nhận được tin từ Trầm Linh là Lưu Vũ Phi đã trở lại, hắn vô cùng hưng phấn chẳng khác gì một đứa trẻ. Bây giờ không có tin tức gì trọng yếu hơn Lưu Vũ Phi. Bởi vậy ở ngày thứ hai sáng sớm hắn đã cử Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân đi Thanh Hoa tìm Lưu Vũ Phi. Cho nên Lưu Vũ Phi mới gặp Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân ngoài vườn hoa của trường học. Khi hắn nhìn thấy hai người cũng cảm thấy ngoài dự liệu, hắn nghĩ Long Ba đang nôn nóng tăng lên thực lực cho các thành viên Long Tổ, cười cười nói: " Hai vị đến tìm ta sao?"

Mã Tiểu Minh gật đầu, Lưu Vũ Phi thấy đây là bên ngoài phòng học, không tiện nói chuyện, bèn nói: " Đi, ta mang các ngươi đến một nơi yên tĩnh, nơi này không tiện.."

Đi tới sau núi, hắn nói: " Nói đi, các ngươi lần này tìm ta có phải vì chuyện lần trước ta hứa hỗ trợ thành viên Long Tổ tăng lên thực lực?"

Mã Tiểu Minh nói: " Cũng không phải, kỳ thật lần này chúng ta tới tìm ngài vì một chuyện quan trọng hơn, muốn mời ngài hỗ trợ.."

Tiếp theo kể lại cho hắn nghe chuyện của Liễu Sanh Thứ Lang, cùng với chuyện bát đại thế gia không chịu phái cao thủ đến hỗ trợ, tất cả đều nói hết cho hắn nghe, cuối cùng nói thêm một câu: " Đám Nhật Bổn này có thể là vì chuyện mất tích của bốn gã Thượng Nhẫn ở Thượng Hải lần trước mới phái nhiều cao thủ đến đây, có lẽ là vì trả thù."

Lưu Vũ Phi nghe Mã Tiểu Minh nói vậy thì nhớ lại lần trước bốn gã Nhật Bổn đã đánh nhau với Trầm Linh và họ. Bất quá hắn cũng không đem mấy gã Nhật Bổn này đặt vào trong lòng, hắn chỉ quan tâm vì sao bát đại thế gia không phái cao thủ đến đây hỗ trợ mà thôi.

23. Chương 23

Lưu Vũ Phi hỏi: " Các ngươi không phải là người của bát đại thế gia đi ra sao? Chẳng lẽ gia tộc các ngươi không hề quan tâm đến an toàn của các ngươi một chút nào sao?"

Mã Tiểu Minh bĩu môi khinh thường nói: " Tiên sinh, ngài là người ngoài nên không biết, bề ngoài Long Tổ là do bát đại thế gia và chính phủ cùng nhau thành lập, mà Long gia là đại biểu của chính phủ, lúc đầu Long Tổ thành lập chính phủ có cho bát đại thế gia giảm bớt việc đóng thuế, mà bát đại thế gia thì phái ít cao thủ của gia tộc đến để cấp cho chính phủ sử dụng, đệ tử trực hệ (trực tiếp,dòng con chính) trong gia tộc lại sợ đệ tử chi hệ (dòng con xa) và đệ tử khác họ cùng họ tranh quyền đoạt thế, vì vậy đưa những người có tiềm lực nhất trong tộc phái đến Long Tổ, ở một phương diện đoạn tuyệt sự phát triển trong gia tộc của chúng ta, một mặt khác lại cấp cho chính phủ một sự giao phó. Những người như chúng ta vào Long Tổ, nói dễ nghe một chút thì là vì quốc gia làm việc, sự thật chính là lợi dụng chúng ta vì gia tộc mưu lợi, như vậy chẳng những có thể tạo quan hệ với chính phủ, vừa có thể giúp cho gia tộc phát triển rất tốt. Ngài không biết, những đệ tử chi hệ như chúng ta ở trong gia tộc không biết là nhiều đến bao nhiêu, cho dù chúng ta có một lần chết hết mười người thì đối với bọn họ mà nói cũng không có vấn đề gì."

Nam Cung Nhân ở bên cạnh cũng gật đầu nói: " Tôi và Tiểu Minh từ khi công lực nhờ tiên sinh trợ giúp, đã đề cao hơn mười lần, có thể nói trong gia tộc không có ai có thể vượt qua chúng ta, từ khi người trong gia tộc biết được tin này thì từng yêu cầu chúng tôi trở về, mà ở bên Long Tổ thì họ nói sẽ cho người khác đến thay thế, tiên sinh không biết, bọn họ sở dĩ làm như vậy chính vì muốn cho chúng ta vì gia tộc mà xuất lực, trong gia tộc có cao thủ như chúng ta trấn giữ có thể nói làm cho thế lực của gia tộc cao thêm một tầng, mà bên Long Tổ cũng chính là nơi để bọn họ hy sinh đệ tử chi hệ tốt nhất, tôi và Tiểu Minh từ khi rời khỏi gia tộc vào Long Tổ thì vẫn cho mình là người của Long Tổ, bởi vậy đối với yêu cầu của họ gọi chúng ta trở về căn bản là không có đáp ứng."

Nghe xong Mã Tiểu Minh hai người nói Lưu Vũ Phi mới biết được Long Tổ cũng có một mặt không muốn cho người ta biết. Vốn Lưu Vũ Phi đối với đám võ thuật thế gia còn có hảo cảm, nhưng bây giờ nghe xong Mã Tiểu Minh bọn họ nói rõ thì đối với những võ thuật thế gia này rất khinh thường. Lưu Vũ Phi nghĩ thầm,: " Nếu thành viên của Long Tổ đều là công cụ mưu lợi của bát đại thế gia, nếu bọn họ và Mã Tiểu Minh cũng cùng một tâm tư, tự xem mình là một phần tử của chính phủ, cho dù công lực gia tăng cũng không rời khỏi Long Tổ, ta đây đưa thực lực của họ tăng lên, khiến cho họ chính thức trở thành võ thuật cao thủ."

Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân thấy hắn nghe họ nói xong vẫn đang trầm tư không nói thì Mã Tiểu Minh hỏi: " Tiên sinh, ngài xem lần này về chuyện của Nhật Bổn.."

Hắn đã quyết định chủ ý, cười: " Chuyện của người Nhật Bổn sẽ nói sau, bây giờ ta hỏi các ngươi thì nhất định phải trả lời thật, người trong Long Tổ có bao nhiêu người có ý nghĩ như các ngươi, ý của ta là bọn hắn có ý nghĩ mình là người của Long Tổ thuộc chính phủ hay không, tương lai cho dù thực lực của bọn họ có tăng cao lên thì sẽ không rời đi Long Tổ.."

Hắn sợ bọn họ không hiểu ý tứ của mình nên phía sau bỏ thêm một câu, mặc dù Mã Tiểu Minh không hiểu rõ ý nghĩa câu nói này của hắn, nhưng vẫn thành thật nói: " Người có ý nghĩ như chúng tôi thì chiếm tới hai phần trong ba, chỉ có rất ít một bộ phận hy vọng công lực gia tăng mà trở về gia tộc, chúng tôi đối với cách làm của những người cầm quyền trong gia tộc rất là khinh thường."

Trong tâm lý của Lưu Vũ Phi đã có tính toán, nói: " Chúng ta đi, chuyện của người Nhật Bổn, chờ ta gặp mặt Long tổ trưởng thì sẽ quyết định."

Hai người mang theo Lưu Vũ Phi đi đến cơ địa bí mật của Long Tổ, ở nơi này Long Ba đã đợi hắn. Ở trong xe hắn nhắm mắt lại, dùng thần thức tìm tòi cả thành Bắc Kinh. Quả nhiên, tại phía tây của Bắc Kinh, hắn phát hiện có một số lượng cao thủ rất đông, trong đó có hai người hắn đã nhận ra. Bọn họ chính là bạn của Tiểu Trạch Xuyên Đảo lần trước bị Triệu Nhược Băng đánh bại. Hắn thầm nghĩ: " Nguyên lai tất cả bọn họ đều là người của Liễu Sanh gia tộc, xem ra cũng giống nhau, trong cơ thể có mang theo một loại lực lượng khác, điều này khẳng định còn có rất nhiều, bằng không cũng không chỉ một lần phái ra bốn người, mà trong số những người trốn ở phía tây cũng có những người thực lực không tệ tồn tại, thực lực này của Liễu Sanh gia tộc quả thật rất cường đại, xem ra lần này Long Tổ đúng là gặp khó khăn."

Long Ba nhận được báo cáo của Mã Tiểu Minh, tự mình đi ra ngoài cổng cơ địa chờ đợi Lưu Vũ Phi. Biểu hiện dị thường của Long Ba cũng làm cho các thành viên Long Tổ suy đoán, bọn họ đang suy nghĩ rốt cuộc người tới là ai, lại có thể làm cho vị tổ trưởng tay nắm trọng quyền này phải tự mình tới cửa nghênh đón. Mười lăm phút sau, chiếc xe chở Lưu Vũ Phi đi vào trong cơ địa của Long Tổ. Long Ba nhìn thấy hắn đã đến thì tự mình chạy tới mở cửa xe cho hắn. Hắn nghĩ không ra Long Ba lại khách khí như vậy, cũng cảm thấy có một chút ngại ngần. Thành viên Long Tổ vốn nghĩ người Long Ba nghênh đón chính là một nhân vật cao cấp của quốc gia, không nghĩ tới người xuống xe chỉ là một người tuổi trẻ họ chưa bao giờ gặp. Nhìn thấy bộ dáng cung kính của Long Ba đối với hắn, hình như hắn là một người rất vĩ đại. Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Long Ba tôn trọng một người như thế, từ trong ánh mắt của ông ta có thể thấy được là sự tôn trọng phát ra từ nội tâm, điều này làm cho thành viên Long Tổ càng thêm tò mò thân phận của hắn. Trước kia cũng có lãnh đạo của quốc gia đến đây thị sát qua, thái độ của Long Ba cũng không có khách khí và cung kính đến vậy. Mà khi Trương Vân Phong người cầm đầu của Quốc An Cục khi đến gặp Long Ba thì còn phải khách khí mười phần.

Lưu Vũ Phi trong ánh mắt suy đoán của bọn họ đi vào một hội nghị thất bí mật, tham dự hội nghị chỉ có Long Ba, Mã Tiểu Minh, Nam Cung Nhân và Trầm Linh là mấy người hắn từng gặp qua. Sau khi chủ khách đã ngồi xuống, Lưu Vũ Phi nói thẳng: " Long tổ trưởng, lần này mục đích mời ta tới thì ta đã biết. Nhưng ở đây ta muốn hỏi ông một vấn đề, thứ cho ta mạo muội, lẽ nào mỗi lần trước đây khi các ngươi gặp phải đối thủ thực lực mạnh mẽ thì cũng giống như lần này hướng tới các gia tộc cầu viện hay sao? Ta hiểu rõ một chút, thực lực của thành viên Long Tổ đều thấp đến đáng thương, cũng không phải là cao thủ chính thức của gia tộc, cũng giống như lần này nếu không có ta, mà bát đại thế gia cũng không có phái người đến đây, vậy ta có thể khẳng định nói cho ngươi, chỉ cần Long Tổ các ngươi triển khai hành động trong mấy ngày nay, vậy chỉ có thể nói toàn quân bị diệt sạch, quốc gia chẳng lẽ không thể tự mình thành lập một Long Tổ hoàn toàn thuộc về mình sao?"

Long Ba nghe hắn nói cả gương mặt đều hồng lên, ngại ngùng nói: " Tiên sinh, ngài vẫn không biết, chuyện ngài nói không phải là tôi không nghĩ tới, thật sự là chúng tôi làm không được, ngay cả những thành viên này của Long Tổ cũng là quốc gia dùng việc thu thuế với bát đại thế gia mà đổi lấy, nếu không căn bản là không thể thành lập nổi. Ở trong mắt người khác Long Tổ của chúng ta thì cao cao vô hạn, chẳng những mỗi thành viên đều có một thân võ công không tệ, lại đều xuất thân danh môn, kỳ thật không nói ngài cũng biết, nhưng thành viên này ở tại gia tộc còn kém nhiều lắm, thực lực của bọn họ căn bản không cách nào hoàn thành được nhiệm vụ mà quốc gia giao cho, bởi vậy nhân số thương vong của Long Tổ cho đến nay luôn đứng cao nhất trong Quốc An Cục, mà bát đại thế gia phái họ đến Long Tổ cũng chính vì ích lợi của mình, căn bản không quan tâm đến sự chết sống của bọn họ, ngài nói với thực lực như vậy của họ, mỗi khi chúng tôi gặp đối thủ mạnh thì ngoại trừ cầu viện chung quanh thì tôi còn có thể làm cái gì, chẳng lẽ tôi lại giống như gia tộc của bọn họ, biết rõ phía trước là biển lửa mà tôi còn để cho họ nhảy xuống sao, chuyện này tôi làm không được. Mỗi người bọn họ khi đến Long Tổ tôi đều xem họ như là con của mình, ngài nói nếu tôi không cầu viện, thì bọn họ chỉ có thể đối mặt với cái chết. Về phần quốc gia không phải không nghĩ tới chuyện thành lập một Long Tổ có thực lực mạnh mẽ, nhưng quốc gia chúng ta không có nhân tài về phương diện này, mà Long gia chúng tôi cũng không có biện pháp bồi dưỡng một đám đệ tử đông đảo..."

Nói xong đôi mắt của Long Ba cũng đỏ lên, Mã Tiểu Minh và Trầm Linh ở bên cạnh nghe Long Ba nói thì cảm động đến chảy nước mắt. Lưu Vũ Phi suy nghĩ một chút nói: " Nếu ngươi không cách nào làm được vậy để cho ta giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện đi, ta có thể làm cho thành viên của Long Tổ có thực lực

cường đại ngang bằng bát đại thế gia, thậm chí còn vượt qua bọn họ, sau này bát đại thế gia có khả năng làm được gì ta cũng có thể làm cho Long Tổ cũng làm được hết."

Nghe Lưu Vũ Phi nói như vậy, mấy người Long Ba đều chấn động, đúng vậy nếu thành viên của Long Tổ đều có thân thủ như Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân, đến lúc đó đừng nói so với bát đại thế gia, thậm chí so với cả tám nhà liên hợp cũng cường đại, đến lúc đó Long Tổ có cần giống như bây giờ cầu viện ở khắp nơi hay sao? Lưu Vũ Phi nhìn ánh mắt của bọn họ cũng tự biết lời nói này của mình đã chấn động tâm khảm của bọn họ, hắn lại nói tiếp: " Nhưng ta cũng không phải lập tức tăng ngay công lực cho các thành viên, ta yêu cầu các thành viên cũng phải như Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh, xem Long Tổ như là nhà của mình, cho nên ta yêu cầu mỗi thành viên Long Tổ phải thoát ly gia tộc, ta không muốn sau khi tăng thực lực cho họ xong thì họ lại bị gọi trở về, vậy không phải ta uổng phí công sức giúp cho các gia tộc tăng thêm thực lực hay sao?"

Mấy người Long Ba nhìn nhau, trong mắt đều hỏi đối phương, có thể làm cho các thành viên thoát ly gia tộc được sao? Bọn họ sẽ đồng ý không, nếu họ không đồng ý thì chúng ta sẽ không được sự hỗ trợ của Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi nhìn họ, cười cười nói: " Long tổ trưởng, nếu ngươi muốn có một Long Tổ đúng với ý nghĩa chính thức của nó, ngươi chỉ có thể nghe lời ta, ngươi cứ yên tâm mà tuyên bố, bất quá không nên nói rõ với họ là sau khi thoát ly gia tộc sẽ được tăng thêm thực lực, tại sao thì ngươi cũng hiểu ý của ta rồi."

Cho dù Long Ba lá gan có lớn tới đâu nghe xong lời này của hắn cũng sợ ngây người. Long Ba nhìn vẻ tin tưởng của hắn, suy nghĩ một chút nói: " Tiên sinh, có thể cho chúng ta nghiên cứu một chút, chuyện này thật quá trọng yếu, tôi không thể làm chủ được."

Lưu Vũ Phi biết rõ nếu cứ để cho họ nghiên cứu chuyện này thì không biết tới khi nào mới có kết quả, tự mình không có nhiều thời gian để đợi họ. Hắn biết lúc này nên cấp cho Long Ba một chút áp lực mới được, bèn nói: " Long tổ trưởng, nói thật với ngươi, hôm nay ta không phải muốn đi học, là chỉ muốn xin nghỉ một thời gian, ở thời gian kế tiếp ta sẽ không được rảnh, nếu bỏ lỡ hôm nay, lần sau không biết lúc nào mới có thể đến Long Tổ nữa."

Long Ba nghe xong trầm tư một chút nói: " Tôi tin tiên sinh có thể giúp chúng tôi thành lập một Long Tổ cường đại, nhưng việc này không chỉ trong một hai ngày làm được, tôi sợ chính là những thành viên cũng không nguyện ý thoát ly gia tộc, mà nếu họ rời khỏi Long Tổ, vậy không phải trong lúc này chúng ta không có người để dùng."

Hắn cười nói: " Điều này không cần ngươi lo lắng, bây giờ ngươi cứ đi tuyên bố chuyện này cho các thành viên, kỳ thật là cho bọn họ một cơ hội, có thể nói như thế, chỉ cần ta thích, những người có thân thủ giống như Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân ta có thể trong một ngày tạo ra hơn một ngàn người, cho dù bọn họ có bỏ đi hết cũng không có việc gì."

Lời này của hắn cũng không phải lừa dối, với thần đan của hắn bây giờ cùng với năng lực thì chuyện này rất nhẹ nhàng. Nhưng những lời này làm cho mấy người Long Ba nghe xong thì quá sợ hãi, với thân thủ của Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân, người khác thì không biết nhưng Long Ba thì quá rõ ràng. Nếu bình thường mà nói thì dù phí cả đời Long Ba cũng không cách nào đạt được đến trình độ này. Trong lúc này tâm lý của Long Ba cũng rối loạn, hắn bây giờ không biết nên tin hay không tin. Thực lực của Lưu Vũ Phi hắn không hề nghi vấn, nhưng trong một ngày có thể tạo ra nhiều cao thủ như vậy, vậy hắn còn là người sao?

Lưu Vũ Phi nhìn thấy bộ dáng này của Long Ba không thể nào quyết định, nói: " Long tổ trưởng, ngươi có thể lo lắng một chút rồi nói cho ta biết quyết định."

Long Ba suy nghĩ một hồi rồi cắn răng nói: " Tiên sinh, tôi quyết định rồi. Việc này cứ theo ý của ngài mà làm, hết thảy hậu quả do tôi phụ trách."

Lời này của Long Ba làm cho Trầm Linh mấy người thất kinh, bọn họ không tưởng được Long Ba lại có quyết định như vậy. Lưu Vũ Phi đối với quyết đoán như vậy của Long Ba rất là thưởng thức. Khoảng nửa giờ sau, Long Ba hướng mỗi thành viên nói ra ý định, với quyết định vừa rồi của Lưu Vũ Phi. Điều này làm cho người của Long Tổ kinh hãi, bọn họ trở nên rối loạn, bọn họ nghĩ không ra Long Ba tự nhiên lại có quyết định như vậy, hơn nữa một chút tin tức báo trước cũng không có, chẳng lẽ nói Long Tổ đã tìm được một tổ chức hợp tác khác rồi sao, nếu bây giờ các thành viên không đoạn tuyệt với gia tộc, vậy Long Tổ

cũng không cần nhiều cao thủ như vậy để sử dụng. Quyết định của thành viên Long Tổ còn chưa kịp báo lên trên, Quốc An cục trưởng Trương Vân Phong rốt cuộc đã tìm tới cửa.

Trương Vân Phong nghe được quyết định của Long Ba thì điều đầu tiên cho rằng tinh thần của Long Ba có vấn đề. Đối mặt với trách vấn của Trương Vân Phong, Long Ba thản nhiên nói: " Cho ta một ngày thời gian, đến lúc đó ta cho ông một câu trả lời thuyết phục."

Trương Vân Phong hoàn toàn không hiểu mục đích việc làm của Long Ba, mà hắn lại không cách nào ép buộc được ông ta, cuối cùng hắn tức giận rời khỏi Long Tổ, hướng lên cấp trên báo cáo. Hai giờ sau, thành viên Long Tổ đi lên báo cáo quyết định, kết quả làm cho Long Ba rất hài lòng...rất nhiều thành viên cuối cùng đồng ý thoát ly gia tộc, chỉ có một số ít trở về gia tộc của họ, còn thừa thì xin về các ngành khác của Quốc An Cục.

Long Ba đối với kết quả này rất là hài lòng, với kết quả như vậy Lưu Vũ Phi cũng cảm thấy ngoài dự liệu. Dù sao điều kiện hắn đề ra cũng thật quá hà khắc, hắn biết bây giờ không phải là lúc nhiều lời, người Nhật Bổn đang ở Bắc Kinh chẳng khác gì những quả mìn nổ chậm, ai biết kế tiếp bọn họ sẽ làm gì, biện pháp tốt nhất là trước khi bọn họ còn chưa có hành động thì tiêu diệt toàn bộ.

Hắn nói với Long Ba: " Long tổ trưởng, ngươi hãy triệu tập những người quyết định ở lại Long Tổ, ta lập tức giúp họ tăng lên thực lực."

Long Ba có chút ngoài ý muốn, nói: " Bây giờ ? Còn có những người đang ở ngoài căn bản không có cách nào tập hợp hết.."

Lưu Vũ Phi nói: " Vậy à, vậy tập hợp những người ở Bắc Kinh trước đi, ta chờ ở nơi này, ta nghĩ tối nay các thành viên đã có thể đi trừ diệt hết đám Nhật Bổn rồi."

Lúc này Long Ba mới biết hắn đã sớm biết hành tung của đám Nhật Bổn, bây giờ tràn ngập tin tưởng với hắn. Thành viên Long Tổ nói thế nào bây giờ cũng là tinh anh của Quốc An Cục, mệnh lệnh tập hợp của Long Ba vừa ra, các thành viên ở Bắc Kinh lập tức trở về căn cứ. Lưu Vũ Phi cũng không phải là người hẹp hòi, hắn lấy ra một số Tứ Phẩm thần đan đưa cho Long Ba, hắn biết một vũ giả bình thường nếu không có tu chân pháp quyết trợ giúp thì không có các nào chịu nổi dược lực của thần đan này. Long Ba cũng không thấy hắn làm như thế nào, đột nhiên lại xuất hiện ra nhiều viên đan dược, đan dược vừa xuất ra, thì cả mật thất tràn ngập mùi thơm ngát, làm cho người ta ngửi thấy thì tinh thần chấn động, giống như được gia tăng vô số tinh lực, lập tức biết đan dược này không tầm thường, biết ngay đây có thể là tiên dược gia tăng công lực.

Long Ba cầm thần đan lên, cảm thấy khó khăn, thành viên đông đảo, làm cách nào phân phối số đan dược này cho đủ. Hắn nhìn thấy ánh mắt ông ta thì biết ông ta đang nghĩ gì, nói: " Long tổ trưởng đang sợ đan dược này không đủ phải không, điều này ngươi không cần lo lắng, một viên đan dược ngươi phải chia đều cho năm người, nếu không họ đột ngột uống những đan dược này, nếu ta phỏng chừng không sai, thì cho dù là năm người cũng có thể gia tăng công lực ngang trình độ của Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân."

Long Ba nghe xong mừng rỡ, vậy không phải là những đan dược này uống vào sẽ có được trình độ như hai người Mã Tiểu Minh hay sao, vậy còn sợ gì nữa. Long Ba gấp đến không kịp đợi vội vàng đi phân phối đan dược ngay, hai người Mã Tiểu Minh cũng biết họ thì không cần ăn tiên dược gì thêm, nguyên lai thần nguyên lực do Lưu Vũ Phi truyền cho họ còn chưa hấp thu xong, họ chỉ muốn thỉnh giáo với hắn về phương diện luyện công mà thôi.

Nhưng Trầm Linh lại có chuyện muốn nói với Lưu Vũ Phi, bèn bảo họ chạy đi giúp Long Ba. Lưu Vũ Phi thấy nàng làm vậy thì biết có lẽ liên quan tới Triệu Nhược Băng. Đợi hai người kia rời khỏi, hắn nói thẳng: " Trầm tiểu thư, có chuyện gì sao? Nếu ngươi muốn hỏi chuyện của ta và Nhược Băng, vậy không cần nói nữa, nếu nàng không tin con người của ta thì ta cũng không cần nhận nàng làm tiểu muội, hơn nữa trước kia là vì Thiến nhi ta mới nhận nàng."

Trầm Linh thấy mình còn chưa kịp mở miệng nói giúp cho Triệu Nhược Băng thì đã bị hắn ngăn cản không cách mở miệng, nàng bất đắc dĩ nói: " Tiên sinh, có thể ngài không biết bây giờ Băng nhi đối với hành vi hôm đó đã hối hận rồi, nàng bây giờ thật không tốt, cả người không có tinh thần, muốn tìm tiên sinh giải

thích cũng không tìm được hành tung của ngài, chẳng lẽ tiên sinh không thể cho Băng nhi một cơ hội hay sao? Nàng cũng đã biết mình sai rồi."

Hắn thản nhiên nói: " Chuyện này không phải là ai sai, chỉ là chúng ta không phải cùng một dạng người, được rồi chuyện này nói đến đây thôi, ít nhất bây giờ ta không muốn gặp mặt nàng. Qua hôm nay ta sẽ rời khỏi Bắc Kinh một đoạn thời gian, được rồi ta xem công lực của ngươi cũng rất yếu, sao ngươi không đi tìm Long Ba lãnh thuốc?"

Trầm Linh cười nói: " Tôi không vội, dù sao thuốc cũng đủ dùng mà, tôi cần gì phải gấp."

Hắn nghe xong cười cười không nói. Đại khái một giờ sau, Long Ba vội vàng đi đến, cao hứng nói: " Tiên sinh, đan dược của ngài thật là thần kỳ, sau khi các thành viên ăn xong thì ngồi xuống tu luyện hấp thu dược lực, nhưng tôi không biết khi nào bọn họ có thể tỉnh lại, bây giờ tôi chỉ sợ người Nhật Bổn sẽ hành động trong hôm nay, tôi không phải là không có người để dùng sao.."

Hắn nghĩ điều này cũng đúng, nói: " Long tổ trưởng, ngươi dẫn ta đi đến nơi đó, ta giúp bọn hắn một chút.."

Long Ba nghe xong mặt mày càng hớn hở, hắn biết nếu Lưu Vũ Phi chịu ra tay hỗ trợ, vậy những thành viên có thể tỉnh lại sớm một chút. Lưu Vũ Phi đi tới chỗ sân luyện công của thành viên Long Tổ, nhìn thấy trên mặt đất có không ít người đang ngồi luyện công. Hắn xuất ra một cỗ thần nguyên lực, trợ giúp bọn họ nhanh chóng hấp thu dược lực của thần đan trong cơ thể.

Bây giờ thành viên của Long Tổ tại Bắc Kinh ngoại trừ Long Ba và Trầm Linh, mỗi người đều uống thuốc rồi rơi vào nhập định.

24. Chương 24

Khi Lưu Vũ Phi rời khỏi Long Tổ thì nói cho Long Ba nghe nơi ẩn thân của đám Nhật Bổn, cũng nói cho hắn nghe thực lực của họ. Long Ba vô cùng cảm tạ Lưu Vũ Phi. Khi hắn từ trong Long Tổ đi ra thì đã là bốn giờ chiều, hắn nhanh chóng đi đến Thanh Hòa tìm thầy chủ nhiệm xin nghỉ một tháng, vốn thầy chủ nhiệm không chịu đáp ứng nhưng hắn cam đoan sẽ không mất bài học, sau đó mới từ chỗ lớp học của công cộng xã hội đi ra. Hắn đi tới chỗ phòng học của Tô Thiến, bây giờ trong lớp của nàng đều biết hắn là bạn trai của nàng, nhìn thấy hắn thì ai cũng chào hỏi.

Sau khi đón Tô Thiến, về đến nhà hắn nói cho nàng nghe chuyện hắn xin nghỉ một tháng. Tô Thiến kỳ quái nói: " Ca, sao ca phải xin nghỉ một tháng?"

Trước kia hắn chưa có nói cho nàng nghe chuyện mở công ty, bèn đem chuyện này kể hết toàn bộ cho nàng nghe, hơn nữa còn nói công ty nội trong mấy ngày nữa sẽ khai trương, rồi cũng nói cho nàng nghe những chỗ lợi hại trong công ty. Lúc này Tô Thiến mới hiểu được những người trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ nguyên lai là do hắn tìm về để huấn luyện làm người bảo vệ cho công ty. Đối với tôn chỉ mở công ty của hắn, nàng rất cảm động, cũng hứa trong tương lai nếu có cơ hội cũng phải học tập ở hắn.

Cuối cùng hắn hỏi: " Thiến nhi, qua mấy ngày nữa ca đi Thượng Hải, vậy em theo ta đi hay là ở lại Bắc Kinh."

Tô Thiến suy nghĩ một chút nói: " Ca, em nghĩ ở lại Bắc Kinh tốt hơn, bây giờ em còn chưa giúp gì được cho ca, chờ em học thêm tri thức sau này có thể giúp ca làm việc ở công ty."

Lưu Vũ Phi suy nghĩ một chút thấy cũng phải, bây giờ tu vi của nàng không cao, theo bên người cũng không có trợ giúp, nếu làm cho những người có dã tâm với dược phẩm làm bị thương sẽ không tốt, ai biết trên đời này còn có bao nhiêu lực lượng mà mình không biết.

Nói chuyện với Tô Thiến một lát thì trời đã tối. Hắn nhớ tới người Nhật Bổn, bèn đưa nàng vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ để tu luyện, hắn tự mình phát ra thần thức, hướng tới chỗ người Nhật Bổn ẩn núp tìm kiếm, xem mấy ngày nay họ có làm gì khác thường không.

Rất nhanh hắn đã phát hiện, lúc này ở đó đã có thêm rất nhiều người Nhật Bổn, hắn đếm qua một chút, bây giờ đã có không ít. Khi hắn muốn thu thần thức trở về thì phát hiện, một dãy xe đang đậu kín, trong đó có người Nhật Bổn, còn có cả một người giống như Tiểu Trạch, trong cơ thể có một cỗ lực lượng âm hối.

Điều này làm hắn có thể xác nhận họ sẽ hành động rất nhanh trong đêm hôm nay. Hắn lập tức thu hồi thần thức, gọi điện thoại cho Long Ba. Long Ba nhận được điện thoại của hắn thì cũng kinh hãi, bởi vì thành viên ăn đan dược xong bây giờ mới tỉnh lại không được bao nhiêu người, còn lại vẫn còn đang trong tình trạng nhập định. Long Ba biết thực lực của người Nhật Bổn mà Lưu Vũ Phi đã nói, vậy bằng vào mười mấy người này thật sự là không đủ. Bây giờ hắn cũng không biết làm sao mới tốt.

Hôm nay Liễu Sanh Thứ Lang đi du ngoạn bên ngoài thì phát hiện những thành viên Long Tổ đi theo giám sát bọn họ đã không còn ai, hắn cảm thấy lo lắng, sợ những ẩn giả ẩn núp đã bị họ phát hiện. Hắn liên lạc với Ma Sanh thì mới biết Long Tổ còn chưa phát hiện nơi ẩn thân của họ. Hắn không biết Long Tổ xảy ra chuyện gì, nhưng hắn nghĩ chuyện này đối với hắn cũng có chỗ tốt, không ai giám sát thì hắn có thể cho những người bên cạnh hội họp cùng các nhẫn giả.

Buổi tối, Liễu Sanh Thứ Lang định lập ra hành động tấn công căn cứ của Long Tổ, trải qua mấy ngày tìm hiểu, hắn đã tin tưởng Long Tổ căn bản không là đối thủ của hắn, điều này cũng làm cho tâm lý của hắn tràn đầy hưng phấn.

Lưu Vũ Phi biết rõ tình huống của Long Ba, hỏi: " Long tổ trưởng, vậy mấy thành viên đã tỉnh công lực thế nào?"

Nhắc về chuyện này Long Ba cao hứng nói: " Công lực của bọn họ gia tăng gấp mười lần, lại còn được đả thông nhâm đốc hai mạch nữa."

Có những người luyện võ cả đời không cách nào đả thông nhâm đốc hai mạch này, hôm nay được hắn trợ giúp đại bộ phận thành viên Long Tổ đều đã có thể đả thông, điều này làm cho thực lực của Long Tổ so với ngày xưa còn tăng hơn gấp mười lần. Trong tâm lý Lưu Vũ Phi đang tính toán một chút, mười mấy người cộng thêm Nam Cung Nhân và Mã Tiểu Minh hai người thì cũng không có bao nhiêu tác dụng. Dù cho đi hết thì cũng vô ích, bên đám người Nhật Bổn có ba cao thủ có thực lực vượt qua họ, mặt khác còn rất nhiều người thực lực tương đương, trận đấu này thật là thiệt thòi quá.

Cuối cùng hắn định tự mình đi xem, cho dù giúp cho Long Ba một tay, hắn cũng không nghĩ đến chuyện tự mình giúp cho họ có được những thực lực không tưởng, không phải là làm cho người ta chết ngất vì sợ hay sao. Hắn nói cho Long Ba biết ý nghĩ của mình, điều này làm cho sự lo lắng của Long Ba biến mất sạch, hắn biết chỉ cần Lưu Vũ Phi chịu ra tay, vậy chuyện này nhất định đã thành công hoàn toàn. Lưu Vũ Phi phân phó cho Long Ba đưa Mã Tiểu Minh mấy người đi tới nơi đó trước, còn hắn sẽ đi một mình.

Nửa giờ sau, Long Ba mang theo người đi tới phế khu ở phía tây trước, mà Lưu Vũ Phi đã sớm ở nơi này đợi bọn họ. Long Ba nhìn thấy hắn, lập tức xuống xe đi đến. Mấy thành viên thực lực vừa gia tăng của Long Tổ, còn chưa biết hắn có thân phận gì mà khiến cho Long Ba đối với hắn lại cung kính như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái. Lúc này có một người đệ tử đồng tông với Mã Tiểu Minh nhỏ giọng hỏi: " Tiểu Minh ca, người nọ là ai a, tổ trưởng chúng ta sao lại cung kính với hắn như vậy?"

Mã Tiểu Minh nhẹ giọng mắng: " Cái gì mà cái này cái kia, sau này khi nhìn thấy hắn phải xưng hô là tiên sinh, các ngươi nếu có ai dám không tôn trọng hắn, người thứ nhất không buông tha cho các ngươi chính là tổ trưởng của chúng ta, về phần thân phận của hắn, khi hắn chưa đồng ý thì ta cũng không dám nói lung tung."

Những lời phía sau là nói với mọi người, người vừa gọi Tiểu Minh nghe xong nhẹ giọng nói thầm: " Hung dữ như vậy để làm chi, ta không phải tò mò thân phận của hắn thôi sao, cũng không biết các người đang làm chuyện gì, nhìn bộ dáng mềm yếu vô lực của hắn sao lại dám cho hắn tham gia hành động lần này, không phải hắn là công tử của vị quan chức lớn nào của chính phủ đó chứ, vì muốn chơi đùa nên đi đến đây."

Mã Tiểu Minh nghe được vị em họ này đang nói thầm gì đó, quát khẽ: " Ngươi còn đang nói thầm cái gì, đừng có nói nhiều, đợi một hồi ác chiến, còn chưa chịu tỉnh táo một chút đi." Người kia bị hắn mắng cho cũng im miệng không nói gì nữa.

Lưu Vũ Phi thấy Long Ba tới rồi, nói: " Long tổ trưởng, ta nói trước với ngươi sự phân bố của đám Nhật Bổn bên trong, trong đó có ba người với thực lực các ngươi bây giờ không thể ứng phó, mặt khác có mười người thực lực ngang bằng với các ngươi bây giờ, rất có thể còn cao hơn các ngươi một bậc, có thể bọn họ

còn có thể ẩn thân. Còn có rất nhiều người có thực lực bình thường có thể so với những đội trưởng trước kia của các ngươi."

Long Ba nghe hắn nói như vậy lại càng hoảng sợ, tâm lý hô to may mắn, nếu không phải lần này có hắn hỗ trợ, thì cho dù toàn bộ Long Tổ có tới đây cũng không phải là đối thủ của đám Nhật Bổn này, đồng thời hắn cũng cảm tạ các vị thần tiên trên trời. Long Ba biết rõ, nếu có thể ẩn thân thì đã là Thượng Nhẫn, hơn nữa một chút thì còn có Danh Thượng Nhẫn, mặt khác còn có những người vượt qua cả Thượng Nhẫn, còn về thực lực của họ thế nào hắn cũng không dám đoán chừng nữa.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy mồ hôi lạnh của Long Ba cũng đã tuôn ra, buồn cười nói: " Long tổ trưởng, không phải là người nhát gan đó chứ, tại sao lại biến thành bộ dáng thế này rồi."

Long Ba ngại ngùng nói: " Tiên sinh không biết, nếu lần này không có người hỗ trợ, bằng với thực lực của Long Tổ trước kia cho dù toàn bộ mọi người xuất động cũng giống như lời ngài nói toàn quân bị tiêu diệt mà thôi."

Sự yếu nhược của Long Tổ, bây giờ hắn mới chính thức hiểu rõ. Hắn nhìn thấy thời gian đã không còn sớm, nói với Long Ba: " Bây giờ chúng ta người ít, không cách nào tiến hành vây bắt bọn họ, bằng vào thực lực các ngươi bây giờ cho dù có đánh lén cũng không thể, tốt nhất các ngươi nên quyết chiến trước mặt bọn họ đi."

Long Ba biết lời nói của hắn rất đúng, hắn cũng đồng ý, hắn muốn biết sau khi các thành viên đã được tăng cường thực lực có khả năng đánh bại được Thượng Nhẫn hay không. Long Ba nói quyết định của mình cho các thành viên, bọn họ đều kích động, hiển nhiên đối với bản thân tin tưởng mười phần.

Lưu Vũ Phi và Long Ba đi đến bên ngoài phế khu, Long Ba lớn tiếng kêu lên: " Bằng hữu người Nhật Bổn bên trong, tại hạ Long Ba xin mời chỉ giáo."

Liễu Sanh Thứ Lang đang ở bên trong bố trí mục tiêu hành động của buổi tối nay, lúc này đột nhiên nghe được chuyện Long Ba ở bên ngoài kêu to, cũng thoáng ngây người một chút. Bọn họ cứ nghĩ rằng người của Long Tổ không cách nào tìm được tới nơi này, dù có tìm tới cũng không biết khu hoang vắng này lại có người ở. Bởi vì lúc bình thường những nhẫn giả này đều ẩn thân, bọn họ nghĩ không ra vì sao Long Tổ lại phát hiện được. Liễu Sanh Thứ Lang đã biết thân phận bị bại lộ nên cũng không tiếp tục ẩn giấu. Hắn mang theo tất cả nhẫn giả đi ra ngoài, phát hiện Long Ba chỉ dẫn theo mười mấy người đến, không khỏi ha ha cười to. Hắn khinh thường nói với Long Ba: " Chỉ bằng một nhóm người vô dụng như các ngươi mà cũng dám tìm tới cửa, thật sự làm người ta cười chết, cũng tốt, hôm nay coi như ta mượn các ngươi khai đao."

Nói xong tay hắn vung lên, Danh Trung Nhân liền vây quanh đám người của Lưu Vũ Phi. Nhóm của Lưu Vũ Phi không hề có chút bối rối, nhìn thấy đám Nhật Bổn đã vây quanh xong, Long Ba mới từ từ nói: " Đối phó đám quỷ tử không dám gặp mặt người của các ngươi, còn cần dùng tới nhiều người của chúng ta sao, trước đây chúng ta không đối phó các ngươi, chính là vì cho các ngươi tập hợp toàn bộ, để cho chúng ta có thể một lưới bắt hết."

Bây giờ Long Ba có một ngọn núi cao như Lưu Vũ Phi để dựa vào, liền lên tiếng mạnh miệng nói dối mà không hề chớp mắt, nếu không biết còn tưởng rằng quả thật là như thế. Không khí giữa song phương đã trở nên rất căng thẳng. Liễu Sanh Thứ Lang tức giận dậm chân mắng: " Bát đản(khốn kiếp) ! Thứ heo ngu như các ngươi thật là muốn chết." Nói xong hắn ra dấu, để Danh Trung Nhẫn tiến công.

Nhẫn giả cầm đao mang theo luồng hơi gió gào thét bổ về phía mấy người Lưu Vũ Phi, Liễu Sanh Thứ Lang nhìn thấy Long Ba chỉ mang đến có mười mấy người, hắn nghĩ chỉ do Danh Trung Nhẫn ra mặt là được, không cần đến hắn ra tay. Nhưng người định không bằng trời định, Long Tổ bây giờ đã không còn là Long Tổ mà hắn nghĩ trước kia nữa.

Người bên Long Tổ vừa nhìn thấy ánh đao bổ tới cực nhanh cũng không hoảng một chút nào. Ngoại trừ Lưu Vũ Phi, những người khác đều xuất ra vũ khí của mình, tiến lên nghênh tiếp. Nhất thời giữa sân vang lên tiếng vũ khí va chạm đinh đinh đang đang. Đám Danh Trung Nhẫn này dĩ nhiên không còn là đối thủ của thành viên Long Tổ, Liễu Sanh Thứ Lang có chút không dám tin tưởng sự thật đang diễn ra trước mắt. Chờ đến khi hắn phản ứng định gọi đám Danh Trung Nhẫn này lui ra thì đã muộn, chỉ ngắn ngủn trong hai

phút, trên mặt đất đã nằm xuống bao thi thể của các Danh Trung Nhẫn mà người của Long Tổ lại không bị chút tổn thất nào.

Liễu Sanh Thứ Lang nghĩ không ra người của Long Tổ lại có thực lực mạnh mẽ như vậy, bằng vào mười mấy người này bây giờ đã có thể so sánh với Danh Thượng Nhẫn, trong tâm lý của hắn cảm thấy hối hận mình vừa rồi đã quá khinh địch. Long Ba nhìn thấy hắn quát bọn Trung Nhẫn tháo lui, cười nhạo nói: " Thế nào, đám heo Nhật Bổn cuồng vọng của các ngươi, bây giờ đã biết người Trung Quốc chúng ta lợi hại như thế nào rồi sao."

Liễu Sanh Thứ Lang bây giờ cũng đã nhìn thấy rõ sự việc xảy ra trước mắt, thực lực do Long Tổ biểu hiện ra đủ để làm cho hắn giật mình, bất quá hắn cũng không sợ. Bây giờ hắn còn có nhiều Thượng Nhẫn, cùng với ba Đặc Nhẫn. Hắn đỏ ngầu đôi mắt, nói: " Ta muốn cho thứ heo ngu các ngươi tất cả đều chết không toàn thây."

Tiếp theo hắn ra lệnh cho Danh Thượng Nhẫn lập tức ẩn thân, biến mất trong không khí. Mà Liễu Sanh vẫn đứng sau lưng Ma Sanh và Bát Lý không hề có ý muốn ra tay. Ẩn Thân Thuật của nhẫn giả này đối với Lưu Vũ Phi thật sự quá đơn giản, nhưng hắn muốn để cho thành viên Long Tổ tự mình tìm được vị trí của họ, để tương lai có thể đối phó được với người có năng lực giống như thế. Người của Long Tổ cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện này, không khỏi có chút khẩn trương, mỗi người đều mở to hai mắt nhìn không trung, sợ hai đám nhẫn giả đột nhiên từ trên tấn công xuống.

Lưu Vũ Phi chứng kiến bộ dáng này của họ, biết nếu không đề tỉnh bọn họ thì sẽ lập tức xảy ra thương vong, quát: " Nhắm mắt lại, dùng tâm thần cảm nhận khí lưu không tầm thường trong không khí, mỗi người khi di chuyển thì sẽ có khí lưu xuất hiện.."

Nghe hắn nói xong người trong Long Tổ chợt hiểu ra, mỗi người liền nhắm mắt lại nhưng đã có chút chậm, vì vậy trong chớp mắt đã có mười thanh võ sĩ đao kéo lên tiếng rít mơ hồ, đột nhiên từ trong không khí xuất hiện ra, gào thét lên, áp lực vô hình đột nhiên co rút lại. Mười thanh đao hướng tới mười người chém xuống. Tiếp theo người của Long Tổ vang lên vài tiếng kêu thảm thiết, mấy người bị công kích trúng trên vai phải xuất hiện một vết đao có thể nhìn thấy được tận xương. Hiển nhiên là bọn họ không thể nào tiếp tục ứng chiến được nữa, trong đó có cả Nam Cung Nhân, đối mặt với võ sĩ đao đột nhiên đột kích thì hắn chỉ dựa vào bản năng của vũ giả mà tránh né sang bên. Nhưng vẫn không đủ, mặc dù họ tránh được một đao trí mạng, nhưng đều bị trọng thương. Nhìn thấy thì đã biết đối phương có thực lực ngang bằng, Liễu Sanh Thứ Lang phát ra tiếng cười điên cuồng.

Điều này đều nằm trong dự liệu của Lưu Vũ Phi, nếu hắn muốn ra tay cứu thì mười người này căn bản không có khả năng bị thương, nhưng hắn muốn cho người của Long Tổ biết mọi việc chỉ có thể dựa vào chính mình, cho dù lần này hắn có thể hỗ trợ, vậy thì lần sau sẽ thế nào, nếu lần nào cũng cần người khác hỗ trợ thì có khác gì lần đầu tiên hắn đã gặp. Nhìn những thành viên Long Tổ bị thương chảy máu, hắn thản nhiên nói với Long Ba: " Bây giờ đã biết rồi chứ, tại sao lúc trước ta lại nói như vậy, nhưng vẫn muốn các ngươi vẫn tự mình đấu với họ một chút, chỉ có trong lúc giao thủ mới có thể tìm ra sự lợi hại của họ, nếu không các ngươi vĩnh viễn không phải là đối thủ của bọn họ."

Long Ba nhìn thấy chỉ một thoáng đã mất đi mười cao thủ, hắn khẩn trương nói: " Tiên sinh, ngài có thể trước tiên ổn định vết thương cho bọn họ, nếu không sẽ chảy máu quá nhiều mà chết thôi."

Lưu Vũ Phi nói: " Không cần gấp, bọn họ còn không chết được, ta sẽ cứu." Tiếp theo nhìn qua năm người chưa bị thương nói: " Các ngươi đã nghe được lời vừa rồi của ta, bây giờ các ngươi tự mình tới trải nghiệm đi."

Sau đó hắn giúp cho mấy thành viên Long Tổ cầm máu. Trong Long Tổ cảm tình của Mã Tiểu Minh và Nam Cung Nhân là tốt nhất, hắn nhìn thấy Nam Cung Nhân cũng bị thương, thì nhịn không được bước ra đầu tiên. Hắn lấy tay chỉ Liễu Sanh Thứ Lang, nói: " Ta muốn cùng ngươi quyết đấu."

Liễu Sanh Thứ Lang khinh thường nói: " Bằng ngươi không đủ tư cách, nếu muốn quyết đấu với ta thì chờ ngươi còn mạng rồi hãy nói."

Mười nhẫn giả ẩn thân hiện ra thân ảnh, một người dùng Hán ngữ không lưu loát nói: " Do ta và ngươi quyết đấu."

Người Nhật Bổn đều là vậy, chỉ có khi mình đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối thì mới chịu phát huy tinh thần võ sĩ đạo gì đó. Nếu không bọn họ sẽ bất kể, chỉ cần có thể giết chết đối phương thì thủ đoạn gì cũng dùng hết.

Mã Tiểu Minh nhìn thấy đối phương có người đi ra, cũng không quản hắn có phải là Liễu Sanh hay không, quay sang hướng nhẫn giả đó lập tức tấn công mãnh liệt. Mã Tiểu Minh xuất ra là một bộ kiếm pháp, thanh kiếm như du long, từng kiếm thế tấn công vào những bộ vị yếu hại của tên nhẫn giả. Thực lực của tên này có thể tương đương với Mã Tiểu Minh, hắn cũng không sợ Mã Tiểu Minh truy sát theo, võ sĩ đao đã che chở những bộ vị yếu hại của hắn, thỉnh thoảng hắn còn phản kích. Trong phút chốc hai người đã công kích hơn mười chiêu. Tên nhẫn giả thấy mình tấn công không có kết quả, thì lập tức ẩn thân. Mã Tiểu Minh đột nhiên không thấy đối thủ, đã kinh hãi biết hắn lại bắt đầu ẩn thân nữa. Lập tức dựa theo phương pháp Lưu Vũ Phi đã dạy, nhắm mắt lại dùng tâm thần cảm thụ vị trí của đối phương. Vừa mới bắt đầu thì hắn chưa quen, nhẫn giả kia thỉnh thoảng bổ một đao từ sau lưng tới nhưng từ khi hắn bắt đầu ẩn thân thì Mã Tiểu Minh đã nhắm mắt, mặc dù hắn tìm không ra vị trí của tên nhẫn giả, nhưng cũng có thể tránh được sự tập kích từ phía sau. Hắn tự mình thay đổi vị trí liên tục, khiến cho đối phương không cách nào biết được mình sẽ dừng lại ở nơi nào.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy động tác của hắn thì hiểu ngay ý nghĩ của hắn, mặc dù đây là phương pháp tự bảo vệ hoàn hảo, nhưng cũng không thể đánh bại đối thủ. Vì vậy nói: " Tiểu Minh, ngươi làm như vậy tuy có thể an toàn, nhưng ngươi cũng không có cách tìm ra vị trí của đối phương, nếu ngươi muốn đánh bại hắn, vậy thì ngươi không nên di động, chỉ như vậy ngươi mới có thể cảm nhận được phương hướng di động của đối phương."

Mã Tiểu Minh nghe hắn nói như vậy lập tức hiểu ngay ý tứ của hắn. Quả nhiên hắn lập tức dừng lại, yên tĩnh cảm thụ sự lưu động trong không khí. Hắn tập trung tinh thần cảm nhận được luồng khí lưu không tầm thường, rất nhanh hắn đã phát hiện sự huyền bí trong đó. Mỗi khi nhẫn giả di động thì đều có một cỗ khí lưu bám theo. Mỗi khi khí lưu di chuyển thì hắn lập tức di động thân thể, né qua vài lần công kích của tên nhẫn giả. Hắn từ từ quen dần với phương thức công kích của tên nhẫn giả, hắn đề né tránh kịp những lần nguy hiểm vạn phần này, quần áo toàn thân cũng bị tên nhẫn giả cắt cho tan nát, toàn thân không còn chỗ quần áo nào lành lặn, nhìn giống như một tên ăn xin. Mặc dù nhìn hắn có vẻ rất chật vật nhưng trong ánh mắt hắn lại lộ ra một cỗ hưng phấn.

Lưu Vũ Phi biết Mã Tiểu Minh đã có thể chính thức đối phó được tên nhẫn giả này, sẽ lập tức có thể phân thắng bại. Mã Tiểu Minh còn chưa tìm ra vị trí của tên nhẫn giả thì tên nhẫn giả đột nhiên chuẩn bị đánh ra bất ngờ, Mã Tiểu Minh thình lình xuất ra một chiêu kiếm pháp gia truyền : Trầm Tinh Lạc Nguyệt. Chỉ thấy thanh kiếm trong tay hắn nổi lên một đóa hoa kiếm xinh đẹp, phong kín tất cả đường lui của tên nhẫn giả. Nhẫn giả kia muốn tránh đã không còn kịp, chỉ nghe hắn thảm hào kêu a một tiếng, từ trên không trung rớt xuống. Ở giữa ngực xuất hiện bốn cái lỗ máu, máu tươi đang tuôn ra, hai mắt không thể tin nhìn Mã Tiểu Minh, hiển nhiên là không sống nổi.

Từ khi Mã Tiểu Minh ra tay, cho đến khi tên nhẫn giả rơi xuống đất chỉ là một thời gian rất ngắn, Liễu Sanh Thứ Lang căn bản là không kịp làm ra phản ứng. Hắn cũng không ngờ Mã Tiểu Minh lại nhanh chóng tìm ra được phương pháp để phá đi thuật ẩn thân của nhẫn giả.

Lưu Vũ Phi đối với biểu hiện của Mã Tiểu Minh rất hài lòng gật nhẹ đầu.

25. Chương 25

Liễu Sanh Thứ Lang vốn dĩ cho rằng hành động lần này nhất định có thể hoàn thành thật hoàn mỹ, không nghĩ tới giao thủ với người của Long Tổ lại chịu tổn thất nhiều Danh Trung Nhẫn và một gã Thượng Nhẫn như thế. Điều này làm cho người luôn tự nhận mình có thực lực siêu đẳng như hắn không cách nào chịu được. Hắn hét lớn một tiếng, ra lệnh tất cả nhẫn giả tiến lên vây công Lưu Vũ Phi và đám người Long Tổ.

Đối với sự cuồng nộ của hắn, người của Long Tổ rất tỉnh táo, bọn họ đều cũng biết lần này cũng không đơn giản như lần trước, Mã Tiểu Minh, Long Ba và ba thành viên khác bao quanh nhưng người bị thương để bảo vệ bọn họ. Thân ảnh của tất cả nhẫn giả chợt lóe, đi tới trước mặt thành viên Long Tổ, mỗi một thành viên phải đối mặt với các nhẫn giả. Mỗi thành viên phải đối kháng với vài tên nhẫn giả có công lực tương

đương, lại còn phải bảo vệ cho những người bị thương, khiến cho bọn họ không có cách nào buông tay đánh được toàn lực, mới đánh được mấy chiêu, trên người họ đều bị thương nhưng chỉ nhẹ, là những vết thương ngoài da. Đây là kết quả do Lưu Vũ Phi âm thầm giúp đỡ, bằng không ngay cả một chiêu công kích của các nhẫn giả họ cũng không chịu nổi. Liễu Sanh Thứ Lang nhìn thấy các nhẫn giả đang vây công có điều gì đó không đúng, rõ ràng nhìn người của Long Tổ không cách nào tránh né được thế công của mình, nhưng mỗi khi sắp hại được họ thì lại có một cỗ lực lượng, đẩy tay của họ chệch đi, khiến cho mỗi lần như vậy thì họ nhiều nhất chỉ có thể đả thương người.

Liễu Sanh Thứ Lang mặc dù cuồng vọng nhưng cũng không phải ngu ngốc, một khi hắn phát hiện không đúng thì lập tức ra lệnh cho thuộc hạ lui ra phía sau. Đến lúc này hắn mới phát hiện, những Thượng Nhẫn công kích Lưu Vũ Phi đều nằm trên mặt đất, không biết tình huống bây giờ thế nào. Cuối cùng hắn nhìn Lưu Vũ Phi, nguyên trước hắn có nghe được Lưu Vũ Phi chỉ điểm Mã Tiểu Minh thì chỉ nghĩ rằng hắn chỉ có nói mà không hề có thực lực. Cứ tưởng rằng có nhiều người thì có thể thu thập được hắn. Liễu Sanh Thứ Lang đánh giá Lưu Vũ Phi một lát, hỏi: " Các hạ là ai, ta không nhớ Long Tổ có người như ngươi?"

Lưu Vũ Phi cũng không có lập tức trả lời mà nói với mấy người Long Ba: " Thế nào, bây giờ các ngươi đã biết, cho dù thực lực các ngươi có gia tăng, nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của người khác, cho nên sau khi trở về các ngươi nhất định phải gia tăng luyện công, còn nói trong nhóm của họ còn có ba người chưa xuất toàn lực."

Đến lúc này bọn họ mới biết sự chênh lệch của mình khi gặp phải cao thủ. Liễu Sanh Thứ Lang nghe Lưu Vũ Phi nói xong thì càng kinh hãi, hắn nghĩ không ra Lưu Vũ Phi lại biết rõ thực lực của bọn họ lại rõ ràng như vậy, ngay cả họ có ba người không xuất ra toàn lực mà hắn cũng biết. Điều này càng làm cho hắn không dám xem thường Lưu Vũ Phi, hắn xuất ra một thủ thế ra lệnh cho thuộc hạ âm thầm tấn công Lưu Vũ Phi. Mấy tên Thượng Nhẫn lập tức ẩn thân, phối hợp với Trung Nhẫn, định âm thầm đánh lén. Lưu Vũ Phi vừa nhìn đã biết bọn họ định làm gì, chỉ cười khinh miệt, cũng không thèm quan tâm đến mấy tên nhẫn giả này. Chỉ quay về người của Long Tổ nói: " Hôm nay cho các ngươi kiến thức một chút tinh túy võ học của Trung Hoa." Nói xong bàn tay của hắn không ngừng xuất ra thủ ấn, theo thủ ấn di chuyển, từng đạo khí lưu ngưng tụ thành thật hình, nhìn qua giống như những thanh phi kiếm đang vây quanh người hắn. Chỉ nghe hắn khẽ quát một tiếng: " Diệt."

Trong nhất thời khí lưu ngưng tụ thành phi kiếm như bị người khống chế với tốc độ không thể nhìn thấy, hướng đám nhẫn giả đang muốn vây công Lưu Vũ Phi bay đi. Đám nhẫn giả này ngay cả một cơ hội kêu lên cũng không có, đã bị không khí huyễn hóa thành phi kiếm này đâm xuyên đến thịt xương tan nát. Trong lòng các thành viên Long Tổ chợt kêu lên: " Đây còn là người sao? Người có thể làm được chuyện này hay sao?"

Bọn họ đều bị phương thức công kích này của Lưu Vũ Phi làm cho sợ ngây người, phương pháp công kích này quả thật chưa bao giờ được nhìn thấy. Ngay cả Liễu Sanh Thứ Lang cũng cả kinh đến nói không ra lời, thật lâu sau Bát Lý đứng phía sau đẩy hắn một cái hắn mới thanh tỉnh lại. Ma Sanh ở phía sau nhẹ giọng nói: " Thiếu chủ, người này chúng ta không có khả năng đối phó, trừ phi…"

Liễu Sanh Thứ Lang cũng biết, nếu bây giờ còn chưa dùng đến thần thức trong cơ thể, vậy thì bọn họ coi như bị tiêu diệt hết. Liễu Sanh gia tộc lần này đúng là được không bằng mất, cho dù hắn muốn rút lui, cũng đã tổn thất ngoại thượng nhẫn giả, Danh Trung Nhẫn, trong tâm lý của hắn thật giống như muốn khóc ra máu mắt, đám Danh Thượng Nhẫn này chiếm đến một phần trong ba phần của gia tộc, không nghĩ tới hôm nay hoàn toàn bị diệt, không biết phải bao nhiêu năm mới có thể hồi phục.

Bây giờ hắn thật không có thời gian suy nghĩ nhiều nữa, hắn rõ ràng người tuổi trẻ nhìn có vẻ bình phàm ở trước mắt này đã không có ai có thể kháng cự, hắn định vận dụng thức thần trong cơ thể. Lưu Vũ Phi vừa rồi thi triển pháp thuật, đó chính là tiên nhân Thanh Liên Kiếm Tiên pháp quyết. Lưu Vũ Phi cũng không ngờ pháp quyết này lại có uy lực mạnh đến như thế. Pháp thuật này có một ưu điểm, chính là chỉ cần một người có thể khống chế nhiều thanh phi kiếm, không bị giới hạn bởi một thanh, chỉ cần tu vi gia tăng thì số lượng khống chế phi kiếm sẽ không ngừng gia tăng.

Lúc này Liễu Sanh Thứ Lang, Bát Lý và Ma Sanh, trong miệng cùng thì thầm: " Thức thần đang ngủ say, người hầu của ngài hướng ngài thỉnh cầu, xin ngài mở hai mắt đang ngủ, hãy cắn nuốt người trước mặt…"

Theo tiếng cầu khẩn của bọn họ, một cỗ hắc khí từ trên đỉnh đầu bọn họ xông ra, từ từ hình thành một đầu sói, một đầu rắn và một đầu gấu.

Đợi bọn họ ngưng hình xong, một cỗ yêu khí ngập trời nhất thời tản ra, chậm rãi bao phủ nửa thành Bắc Kinh. Âm hối hòa lẫn yêu khí lập tức xông vào trong đầu của thành viên Long Tổ, mấy người Long Ba bị cỗ âm khí này làm cho sắc mặt tái nhợt, khí tức bạo nghịch cũng từ từ dâng lên. Mà bọn Liễu Sanh cũng không được tốt lắm, bọn họ hoán tỉnh thần thức trong cơ thể cũng phải bị tiêu hao mất mười năm tính mạng lực, chỉ một lần thi triển hoán tỉnh mà phải mất đi mười năm tính mạng lực, khiến cho cả người bọn họ như nhũn ra, ngay cả cử động cũng không được. Bọn họ biết thần thức là tấm bùa bảo vệ tính mạng cuối cùng cho họ

Lưu Vũ Phi tò mò nhìn những đầu động vật đang toát ra từ trên đỉnh đầu của Liễu Sanh Thứ Lang bọn họ. Hắn không nghĩ ra những động vật này giấu mình trong có thể con người có hình dáng như thế nào. Ngay lúc này, trong không trung truyền đến vài âm thanh xé gió, chỉ thấy mấy người mặc đạo bào từ trên không trung hạ xuống, lần này lại làm cho Long Ba bọn họ mở rộng tầm mắt, Long Ba cũng chỉ được nghe trưởng bối trong gia tộc kể lại là người có thể đứng trên thân kiếm phi hành, bây giờ được tận mắt nhìn thấy, nếu không phải hắn mơ hồ làm đau từ vết thương, hắn nhất định sẽ cho rằng mình đang nằm mơ, ngoại trừ mấy người đang hôn mê, những người còn lại đều đang ngây ngốc nhìn ba đạo nhân từ trên trời đáp xuống.

Lưu Vũ Phi nhìn ba đạo nhân từ trên trời hạ xuống, hai mắt sáng lên một chút, mấy người có khả năng ngự kiếm phi hành này tu vi ít nhất đã đạt tới Nguyên Anh kỳ. Lưu Vũ Phi cảm thụ một chút hơi thở của bọn họ, quả nhiên bọn họ có hai người đạt tới Nguyên Anh trung kỳ, một người đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ. Ba đạo nhân vừa rơi xuống liền quát: " Đây là nghiệt súc nhà ai, còn không mau thu hồi, nếu không chúng ta sẽ thay trời hành đạo đó."

Lưu Vũ Phi nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười, mấy đạo nhân này có ngữ khí nói chuyện y hệt như trong tiểu thuyết tự cho mình là người chánh đạo, xem ra ở phương diện này trong tiểu thuyết không có nói sai chút nào. Lưu Vũ Phi không hiểu lai lịch của những thần thức này nhưng mấy đạo nhân này rất rõ ràng, bọn họ biết yêu thú này làm sao để hình thành, nếu không có vật chủ ký sinh thì bọn họ căn bản không thể hiện thân được. Cho nên mới hỏi mấy đầu thú này thuộc về nhà ai.

Liễu Sanh Thứ Lang nhìn thấy trên không trung đột nhiên hạ xuống mấy đạo nhân, tâm lý không khỏi âm thầm kêu khổ, một Lưu Vũ Phi đã làm hắn đau đầu không thôi, bây giờ lại thêm ba quái vật tiên nhân biết bay. Bây giờ hắn không còn đường lui nữa, chỉ còn cách để cho thức thần đánh với họ một trận mới có thể thu hồi, nếu không mình phải trở thành tù binh của Long Tổ.

Bát Lý và Ma Sanh đều nhìn hắn, chờ quyết định của hắn. Lưu Vũ Phi cũng không gấp, sau khi hắn nhìn thấy người tu chân xuất hiện, trong lòng hưng phấn không thôi. Mấy người Tạ Đông lần trước bất quá chỉ mới nhập môn, mà mấy người này mới là tu giả chính thức, hắn định sẽ gặp bọn họ nói chuyện sau.

Lúc này Liễu Sanh Thư Lang đã ra quyết định, hắn hướng Bát Lý và Ma Sanh ra dấu, quyết tâm đánh một trận. Bởi vì những yêu thú này khi xưa ngăn cản thiên kiếp thì chẳng những thân thể bị hủy, ngay cả tâm thần cũng bị đánh đến hỗn loạn mơ hồ, bọn họ chỉ có thể thông qua việc không ngừng hấp thu tinh khí để tu bổ lại thân thể thì mới có thể hồi phục thể chất, nhưng trước khi hồi phục họ chỉ có thể nghe lời vật chủ ký sinh mà thôi.

Liễu Sanh Thứ Lang một tiếng ra lệnh, mấy đầu yêu thú, dựa vào bản năng động vật, hướng ba đạo nhân đánh tới. Ba đạo nhân cũng không phải những tiểu tử mới xuất đạo, lập tức xuất ra pháp bảo tùy thân, rất nhanh đã hợp thành trận pháp vây quanh ba đầu yêu thú. Bọn họ xuất pháp bảo trong tay, xuất ra mấy thủ ấn, quát: " Thiên Lôi." Nhất thời vài đạo lôi điện cỡ chừng cánh tay từ trên trời trực tiếp đánh thẳng xuống ba đầu yêu thú, bởi vì bị nhốt ở trong trận không cách nào tránh né, những đạo thiên lôi này đều đánh thẳng vào người chúng làm chúng tru lên không thôi. Những tiếng thét chói tai xộc thẳng về hướng thành viên Long Tổ làm vài người không chịu được lập tức hôn mê bất tỉnh, lúc này Lưu Vũ Phi mới nhớ, mấy người Long Ba vốn không thể chịu được những thanh âm này, hắn xuất ra một tuyệt âm thủ ấn bao quanh các thành viên Long Tổ.

Chỉ sau một lát, lôi điện trên bầu trời đã biến mất. Mà yêu thú trong trận chỉ có vết thương nhẹ, hiển nhiên là do tu vi mấy đạo nhân này không đủ, thiên lôi đưa tới không cách nào tiêu diệt được mấy đầu yêu thú

này. Những yêu thú bị thương càng nổi điên, nếu tâm thần của họ vẫn còn thanh tỉnh như trước kia thì đã biết dùng yêu thuật đối kháng địch nhân. Bọn họ bị nhốt trong trận lại tìm không được người nên dưới tình huống đó chỉ có thể sử dụng bản năng của yêu thú, không ngừng đuổi theo thân ảnh của ba đạo nhân muốn cắn nuốt tinh khí của họ.

Ba đạo nhân thấy ngay cả thiên lôi mình đưa tới cũng không thể tiêu diệt mấy đầu yêu thú này, bây giờ chỉ dựa vào trận pháp vây khốn chúng, thỉnh thoảng lại dùng pháp bảo mà công kích. Nhưng như vậy cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng, vì mấy yêu thú này không có thật thể, pháp bảo đối với chúng chẳng có tác dụng tấn công nào. Thời gian đã qua lâu nhưng cũng không diệt được con nào mà rõ ràng họ cũng không phải là đối thủ của chúng. Không khí khẩn trương bao phủ ở trên người ba đạo nhân, lúc này có một người nói: " Sư huynh, cứ như vậy cũng không được a, bọn họ không giống những yêu quái khác, pháp bảo của chúng ta không có tác dụng với chúng, nếu cứ như vậy khi thể lực của chúng ta giảm đi thì bọn họ sẽ thoát được thôi.."

26. Chương 26

Đạo nhân có tu vi cao nhất trả lời: " Đúng vậy, thật không nghĩ tới mấy con yêu thú này lại có tu vi cao như vậy, chúng ta xuất mười đạo thiên lôi đánh xuống mà cũng chỉ có thể làm cho bọn họ bị thương một chút, sư đệ, mấy yêu thú này không thể dùng pháp bảo, chúng ta chỉ có thể dùng Tam Muội Chân Hỏa, đám yêu thú không có thật thể này rất sợ vật chí dương, nghe khẩu lệnh của ta, chúng ta đồng thời phát ra Tam Muội Chân Hỏa, nếu còn không được thì chúng ta chỉ có thể hướng sư môn mà cầu viện thôi."

Hai đạo nhân khác cùng kêu lên: " Nghe lệnh sư huynh.."

Liễu Sanh Thứ Lang nhìn thấy thức thần của mình cũng không bị thiên lôi đánh tan, vì vậy tâm trạng căng thẳng cũng giảm xuống. Vốn hắn còn có điểm lo lắng thực lực của thức thần không đủ đối kháng mấy đạo nhân quái vật biết bay này.

Lưu Vũ Phi đối với thực lực cường đại của đám yêu thú này cũng cảm thấy ngoài ý muốn, hắn tưởng lúc đầu mình dễ dàng đem thức thần trong cơ thể Tiểu Trạch phong ấn, nhưng không ngờ bây giờ cũng thấy chúng khó đối phó như vậy. Hắn cũng không nghĩ lại, thuật phong ấn cũng chỉ tiên nhân mới có, nếu chỉ là mấy yêu thú mà cũng không thể phong ấn, vậy thì pháp thuật của Tây Vương Mẫu còn có gì đáng nhắc tới.

Lúc này ba đạo nhân cũng đã chuẩn bị xong, ba đạo ngọn lửa màu trắng từ trong lòng bàn tay họ phun ra. Mấy yêu thú nọ quả nhiên sợ hãi luồng lửa nóng này, đều hướng sang bên tránh né. Nhưng bọn họ vẫn đang ở trong trận, không thể né tránh được xa, ngọn lửa màu trắng cuồn cuộn không ngừng từ trong tay ba đạo nhân phun ra, bất đắc dĩ yêu thú cũng chỉ phun ra bổn mạng tinh nguyên ngăn cản Tam Muội Chân Hỏa. Thân thể yêu thú vốn cao lớn nhưng ở trong ngọn lửa cũng bị biến đổi càng lúc càng nhỏ. Có thể tu vi của ba đạo nhân này không đủ, bọn họ còn chưa hoàn thành việc tiêu diệt ba đầu yêu thú này thì chân nguyên lực của họ đã khô kiệt, không có chân nguyên lực họ cũng không còn khả năng phát ra Tam Muội Chân Hỏa nữa.

Yêu thú còn chưa có chết đi, chỉ là bị hao tổn bổn mạng chân nguyên quá lớn bởi vậy thân hình bị nhỏ đi rất nhiều. Ba đạo nhân bây giờ cũng lâm vào tình trạng kiệt sức nên cũng không còn cách vận chuyển được trận pháp nữa. Cho đến khi trận thế của họ bị triệt đi, nguyên lai có một yêu thú lập tức đứng lên, chạy đến bên một vật chủ ký sinh lại cường mãnh hút đi mười năm tính mạng lực của họ, khôi phục một chút nguyên khí. Bọn họ vốn không có tư tưởng, chỉ dựa vào bản năng hấp thu tinh khí.

Ba người Liễu Sanh Thứ Lang lần này quả thật không may, chỉ trong vòng một ngày lại bị tổn thất hai mươi năm tính mạng lực, nguyên lai chỉ mới hơn hai mươi mà bây giờ nhìn qua đã thấy hơn bốn mươi. Đến lúc này Lưu Vũ Phi mới biết thực vật của yêu thú này chính là tinh khí của loài người. Hắn nhìn thấy yêu thú đang khôi phục nguyên khí mà ba đạo nhânlại không có cách nào tiếp tục chiến đấu nữa, vốn hắn còn muốn xem thêm pháp thuật của họ, không nghĩ tới bọn họ chỉ một dùng một chiêu pháp thuật triệu thiên lôi, còn những loại pháp thuật khác còn chưa có dùng thì đã kiệt sức, điều này làm cho hắn vô cùng thất vọng.

Bây giờ ngoại trừ hắn, những người khác trên mặt đất không có cách nào đối kháng yêu thú nữa. Lưu Vũ Phi nhìn ba đạo nhân nói: " Ba vị đạo trưởng, ta xem các ngươi đã quá mệt mỏi, thôi thì để ta đi thu ba đầu súc sanh này giúp cho."

Ba đạo nhân nói: " Các vị thí chủ, hãy nhanh rời khỏi nơi này đi, sư huynh đệ bần đạo vô năng chống cự mấy con yêu thú này, bằng vào khả năng của các ngươi thì không cách nào ứng phó chúng đâu. Vừa rồi ta đã hướng sư môn cầu viện, người của sư môn ta rất nhanh sẽ chạy lại đây, còn chúng ta sẽ cố hết sức ngăn cản một lát, nếu không mấy con yêu thú này hấp thu hết tinh khí của mấy người này thì bọn họ sẽ lại tìm vật chủ khác mà ký sinh đó."

Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: " Mấy đạo nhân này rất có đạo tâm a.."

Hắn cười cười nói: " Không có gì đâu, bằng vào mấy con súc sanh này còn chưa có khả năng làm gì ta."

Tiếp theo hắn rất nhanh xuất ra thủ ấn, miệng lẩm bẩm: " Ngô Đức trợ thiên, thiên uy hạo đãng, cửu thiên thần lôi, tẫn tru yêu tà, thần lôi…"

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện ba đạo Thất Thải Lôi Điện, phân ra hướng tới ba đầu yêu thú bổ xuống. Ba đầu yêu thú này mới trúng mười đạo thiên lôi của ba đạo nhân nên đã bị thương, bây giờ trúng thêm một đạo thất thải, đều kêu thảm một tiếng, đã bị đánh đến hình thần câu diệt(tan thành mây khói).

Mấy yêu thú vừa bị hủy diệt, yêu khí trong không gian lập tức biến mất. Liễu Sanh Thứ Lang bọn họ không chịu nổi đả kích nên đã hôn mê bất tỉnh. Ba đạo nhân kia trợn mắt há hốc mồm nhìn Lưu Vũ Phi, Thất Thải Lôi Điện, bọn họ vốn chưa từng được nhìn thấy qua. Cao thủ Độ Kiếp kỳ đưa thiên lôi tới cũng đều là màu trắng, bọn họ thật sự nhìn không ra Lưu Vũ Phi với người bình thường có gì khác nhau, nhìn lướt qua người hắn không thấy một chút chân nguyên lực nào ba động. Nhưng hắn đưa tới lại là Cửu Thiên Thần Lôi, là pháp thuật của Thất Thải Thần Quyết. Thần Lôi này vô cùng xa lạ với ba đạo nhân, chỉ sợ rằng cả tu chân giới bây giờ cũng không có ai biết được. Thậm chí cả tiên nhân ở tiên giới cũng rất ít có người được nhìn thấy.

Đây chính là khi tiên nhân độ kiếp mới có kiếp lôi, chỉ có những ai thành thần nhân mới có thể được nhìn thấy. Vẻ mặt thành viên Long Tổ vô cùng lạ lùng, từ trắng biến thành hồng, vừa kích động vừa lo lắng. Biểu hiện của Lưu Vũ Phi và ba đạo nhân ở trong mắt bọn họ so với trong phim còn đẹp mắt hơn, cho dù trong phim cũng không thể làm ra được hiệu quả như thế. Mặc dù điều này đã vượt qua sự hiểu biết của họ nhưng cũng làm cho bọn họ hưng phấn dị thường, sau này trở về có thể khoe với các thành viên khác những gì mình đã gặp được.

Thần giới, có vài cỗ thần thức đang trao đổi: " Cửu U Chân Nhân, dưới hạ giới không biết ai có năng lực này mà có khả năng chiêu được thần lôi, nhìn qua rất giống pháp thuật của thượng cổ đại thần Tây Vương Mẫu, chẳng lẽ truyền nhân của Tây Vương Mẫu xuất thế hay sao.."

Cửu U Chân Nhân là một tiểu thần đã phi thăng lên thần giới từ ba ngàn năm trước. Cửu U nói: " Lão ca, ngươi cũng quá xem trọng ta rồi, ta bất quá cũng chỉ là một tiểu thần mới lên mà thôi, làm sao có phúc khí được nhìn thấy Tây Vương Mẫu lão nhân gia, đừng nói chi được nhìn thấy pháp thuật của bà a.."

Cỗ thần thức kia lại nói: " Đúng vậy, ngươi mới đi lên ba ngàn năm, còn ta ở thần giới đã biết bao ngàn năm rồi mà cũng chỉ thấy được bà ấy thi triển có một lần pháp thuật mà thôi, bất quá ngươi cũng không tệ đâu, mấy ngàn năm nay cũng chỉ có một mình ngươi có thể phi thăng thành thần, còn ở hạ giới với tu vi vừa rồi của người kia, so với ngươi còn cao hơn, sao hắn còn chưa chịu đi lên đây, ai, không hiểu được, không quan tâm nữa.."

Nói xong cỗ thần thức lại ngủ say.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy ba đạo nhân đang nhìn hắn đăm đăm, chỉ cười nói: " Ba vị đạo trưởng, tiểu tử có chỗ nào khác thường sao mà các ngươi nhìn ta như thế.."

Ba đạo nhân ngại ngần cười che giấu sự xấu hổ của mình, hắn nhìn thấy chân nguyên lực của họ còn chưa hồi phục, nói: " Ba vị đạo trưởng, hãy hồi phục chân nguyên của mình rồi hãy nói, tiểu tử còn có việc muốn thỉnh giáo ba vị.."

Ba đạo nhân gật đầu, cũng không quản ở đây có người ngoài, đều khoanh chân ngồi hồi phục nguyên khí. Lưu Vũ Phi nhìn Long Ba nói: " Tốt lắm, Long tổ trưởng, mấy người Nhật Bổn này đã bị phong bế công lực, bây giờ bọn họ cũng đã không còn uy hiếp, ngươi hãy gọi người tới mang họ đi đi.."

Long Ba lập tức liên lạc với Trầm Linh còn ở lại căn cứ, dặn nàng dẫn người tới. Một lát sau, ba đạo nhân đả tọa xong, mặc dù mới khôi phục được ba phần nguyên khí, nhưng nhìn qua cũng đã thấy có tinh thần hơn rất nhiều, đã thấy có điểm tiên phong đạo cốt.

Lưu Vũ Phi nói: " Tiểu tử là Lưu Vũ Phi, ba vị đạo trưởng, không biết làm sao xưng hô.."

Đạo nhân có tu vi cao nhất liền hồi lễ nói: " Đạo hữu quá khiêm tốn, tại tu chân giới không hề xem trọng tuổi tác, tất cả đều dựa vào tu vi mà xưng hô, bần đạo tên là Tĩnh Huyền, hai người họ là sư đệ của ta, một là Tĩnh Tâm, một là Tĩnh Trần, chúng ta là môn hạ của Tam Thanh Giáo, không biết đạo hữu là người của môn phái nào."

Lưu Vũ Phi đáp: " Ba vị đạo trưởng nguyên lai là đệ tử của Tam Thanh Giáo, tiểu tử cũng không có môn phái, là trong lúc vô ý ta có được bí tịch của một vị tiền bối đã phi thăng để lại, tự thân tu luyện, bởi vậy bây giờ chỉ có một mình. Không biết mấy vị đạo trưởng chỉ vô tình đi ngang qua hay là cư ngụ ở gần đây.."

Hắn cũng bắt chước khẩu khí nói chuyện của Tĩnh Huyền, Tĩnh Huyền nghe hắn nói không phải là người trong môn phái nào, tâm lý cao hứng vô cùng, bây giờ tu chân giới vốn cũng không hòa bình, các đại phái vì tranh đấu danh vọng tại tu chân giới nên dùng hết mọi thủ đoạn, hôm nay đột nhiên xuất hiện một người có tu vi cao thâm khôn lường, nên muốn nghe thử lai lịch xuất thân của hắn. Tĩnh Huyền nghe nói hắn chỉ là một tán tu(người tu chân không môn phái), bèn nói ra mục đích của mình cho hắn nghe.

Nguyên lai mấy người Tĩnh Huyền đang truy kích một người đã đánh sư đệ của bọn họ bị thương nặng, người đó xuất thân Ma Tông, hắn chẳng những đánh trọng thương sư đệ của họ mà còn cướp đi kim đan vị đó đã tu luyện được suốt mấy trăm năm, nếu không thể tìm được về thì coi như vị sư đệ đó uổng bao công lao tu hành nhiều năm. Lần này đuổi theo yêu nhân Ma Tông, bọn họ đã cùng nhau xuất phát, mấy hôm trước đã đánh bị thương yêu nhân kia. Nhưng yêu nhân đó đã nương theo pháp bảo từ phía tây chạy trốn tới nơi này. Khi Tĩnh Huyền chạy tới đây thì phát hiện bên này có yêu khí không tầm thường, mấy sư huynh đệ bọn họ thương lượng một chút rồi Tĩnh Huyền mang theo Tĩnh Tâm và Tĩnh Trần tới đây xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Còn năm người khác đuổi theo yêu nhân kia để đoạt lại viên kim đan. Tĩnh Huyền bọn họ không hề nghĩ tới yêu thú này lại lợi hại như vậy, thiếu chút nữa đã không thể thay trời hành đạo mà suýt chút còn mất cả mạng.

Lưu Vũ Phi có rất nhiều chuyện muốn hỏi bọn họ, vì vậy nói ra lời mời. Mà Tĩnh Huyền cũng muốn lôi kéo hắn, vừa rồi biểu hiện thực lực của hắn đã làm cho bọn họ rất giật mình, Tĩnh Huyền nghĩ cho dù không thể lôi kéo được hắn thì cũng có thể tạo ra giao tình với hắn. Vì vậy họ rất cao hứng tiếp nhận lời mời của hắn.

Lưu Vũ Phi biết ở đây đã không còn chuyện gì của hắn nữa, đám nhẫn giả này phải xử lý thế nào thì do Long Ba giải quyết. Thành viên Long Tổ bị thương cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần đưa vào bệnh viện là tốt rồi. Lưu Vũ Phi đi qua từ biệt với Long Ba rồi mang theo mấy người Tĩnh Huyền bay trở về biệt thự.

27. Chương 27

Phương thức phi hành của Lưu Vũ Phi cũng làm cho Tĩnh Huyền bọn họ mở rộng tầm mắt, một người tu chân, chỉ khi nào tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ mới có thể ngự kiếm phi hành, tu vi càng cao thì tốc độ phi hành càng nhanh, nhưng bọn họ chưa từng nghe nói qua có người không cần phi kiếm mà có thể trực tiếp phi hành. Lưu Vũ Phi gọi cái này là Tụ Khí phi hành, đã siêu việt vượt khỏi ngự kiếm phi hành, mà chỉ có tu vi của tiên nhân mới làm được như thế.

Đối với Lưu Vũ Phi thì chuyện này vô cùng đơn giản, nếu mấy người Tĩnh Huyền biết được hắn cũng biết cả thuật thuấn di mà dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể làm nổi, vậy bọn họ còn không bị dọa chết khiếp sao.

Từ phía tây đi tới biệt thự cũng không xa, chỉ khoảng hai phút thời gian thì họ đã bay về tới. Sau khi tới bên ngoài biệt thự, Lưu Vũ Phi muốn biết trận pháp do mình bố trí có thể ngăn cản được người tu chân hay không, bèn nói với mấy người Tĩnh Huyền: " Ba vị đạo trưởng, ta ở bên ngoài có bố trí một trận pháp, không biết uy lực thế nào, muốn mời đạo trưởng thử xem, thuận tiện chỉ điểm cho tiểu tử một chút…"

Nếu Lưu Vũ Phi không nói, thì mấy người Tĩnh Huyền căn bản không thể nhìn ra nơi này đã được bố trí trận pháp. Tĩnh Huyền nghe Lưu Vũ Phi nói nơi này có trận pháp mà hắn còn chưa tin. Bởi vì ở trước mắt hắn không có chút dấu vết của trận pháp nào, hắn không giải thích được bèn hỏi: " Đạo hữu, ngươi nói trận pháp ở đâu? Sao ta nhìn không ra nơi này có trận pháp, có phải là ở bên ngoài nữa không?"

Nguyên lai khi nãy Lưu Vũ Phi thấy ba người Tĩnh Huyền bố trận diệt yêu, mặc dù Tam Tài Trận là trận pháp đơn giản nhất, nhưng mấy người Tĩnh Huyền phối hợp với nhau vô cùng thành thạo, bởi vì bọn họ cũng rất có nghiên cứu đối với trận pháp, bây giờ bọn họ lại đứng ngay bên cạnh trận pháp nhưng lại không nhìn ra được dấu vết của nó. Không chỉ làm cho Lưu Vũ Phi tò mò, hắn vì muốn chứng minh cho mấy người Tĩnh Huyền thấy, hắn bèn bước qua bên kia mười bước, tiến vào trong trận pháp. Lưu Vũ Phi nói: " Ba vị đạo trưởng, bây giờ ta đang ở trong trận, các ngươi thử đi đến bên cạnh ta, xem được hay không."

Tĩnh Huyền nhìn thấy Lưu Vũ Phi cũng chỉ đứng cách họ có mười bước, vừa rồi lại nhìn thấy Lưu Vũ Phi đi những bước cũng thật bình thường không có gì đặc biệt. Hắn căn bản không tin Lưu Vũ Phi đang ở trong trận, theo sự hiểu biết của bọn họ, một trận pháp bình thường sẽ phải có nhiều người đến bảo hộ duy trì mới được. Vì vậy mấy người Tĩnh Huyền hướng tới Lưu Vũ Phi bước tới, rất nhanh bọn họ đã cảm thấy sửng sốt. Họ vốn đã đi vài chục bước hướng tới chỗ Lưu Vũ Phi nhưng vẫn không có cách nào đi tới bên cạnh hắn. Tĩnh Huyền phát hiện mình vẫn đang đi tại chỗ, lúc này hắn mới tin lời Lưu Vũ Phi đã nói.

Tam Thanh Giáo, chẳng những là một trong những môn phái có thực lực cực mạnh tại tu chân giới, trong đó có một thứ để cho người khác bội phục chính là đại trận hộ sơn của họ. Từ ngàn năm trước, khi chính tà lưỡng đạo đấu tranh sinh tử thì Ma Tông tông chủ lúc ấy, Bất Tử Xích Ma, trong lúc cao thủ Tam Thanh Giáo đi tới hội họp với người trong chính đạo ở Côn Lôn thì Bất Tử Xích Ma đã dẫn theo hơn một ngàn cao thủ chuẩn bị đánh lén Tam Thanh Giáo. Lúc đó Tam Thanh Giáo chỉ để lại có mấy trăm danh thủ tu vi còn chưa đạt được tới Kim Đan kỳ. Những môn nhân thực lực không cao lắm này đã dựa vào Thập Nhị Tinh Thần Cương Trận thủ hộ môn phái đã ngăn được hơn một ngàn cao thủ của Ma Tông không một kẻ nào có thể tiến được vào trong sơn môn, ngược lại nhờ vào trận pháp trợ giúp đã làm bị thương hơn trăm tên ma nhân. Bằng vào cuộc chiến này đã làm cho danh tiếng của Tam Thanh Giáo bay cao tại tu chân giới, từ đó về sau đã khẳng định được địa vị của Tam Thanh Giáo ở tu chân giới.

Nghe nói khai sơn tổ sư của Tam Thanh Giáo, Tam Thanh Tử trước khi đắc đạo, ngẫu nhiên có được một ngọc hạp do Nguyên Thủy Thiên Tôn lưu lại, từ trong đó tìm hiểu được vô số trận pháp, Thập Nhi Tinh Thần Cương Trận cũng là một trong đó, chỉ là uy lực của trận pháp này thật là cực mạnh, bởi vậy mới được bố trí bên ngoài sơn môn. Từ đó bắt đầu, đệ tử Tam Thanh Giáo đều bắt đầu tìm hiểu nghiên cứu ngọc hạp đó, mỗi đệ tử Tam Thanh Giáo đều có nghiên cứu về trận pháp. Mấy người Tĩnh Huyền đều phát hiện trận pháp trước mắt đúng là có thật thì thất kinh, có thể đem trận pháp bố trí xảo diệu như thế, khiến cho người khác căn bản không thể nào phát hiện ra dấu vết. Ba người Tĩnh Huyền đối với trận pháp chưa từng nhìn thấy qua này lập tức nghiên cứu, muốn hiểu rõ nguyên lý của trận pháp này. Theo sự hiểu biết của họ, khi bố trí trận pháp thì cũng không ngoài cửu cung, bát quái, thiên thần, tiên tọa mà thành. Chỉ cần tìm hiểu trận pháp này bố trí theo phương pháp nào, vậy việc phá giải cũng sẽ không còn khó khăn nữa.

Vừa mới bắt đầu, bọn họ tin tưởng gấp trăm lần, dần dần bọn họ dùng hết những kiến thức của các loại trận pháp đã học mà cũng không cách nào tìm ra được nguyên lý của trận pháp trước mắt này. Bọn họ đã đi vòng quanh biệt thự mấy lần, vẫn như cũ không cách nào tìm ra được phương cách ra vào trong trận. Tĩnh Trần, có chút không tin sự tà dị này, hắn cho rằng nếu không có cách nào phá giải, vậy phải công kích, thử xem nó có thể ngăn cản được sự công kích từ bên ngoài hay không. Hắn vận khởi chân nguyên lực khắp toàn thân, đánh thẳng vào trong biệt thự, hắn tin tưởng một chưởng này mà đánh trúng thì biệt thự này liền tiêu hủy ngay. Nhưng kết quả làm cho bọn họ không dám tin tưởng, cỗ chân nguyên lực này của hắn giống như lạc vào trong biển, hoàn toàn biến mất không thấy, giống như vừa rồi hắn không hề công kích vậy. Tĩnh Huyền không tin, hỏi: " Sư đệ, vừa rồi ngươi có dùng sức không đó? Sao lại không có động tĩnh a?"

Tĩnh Trần cười khổ nói: " Sư huynh, huynh không thấy vừa rồi đệ đã sử dụng hết chân nguyên lực toàn

thân sao, vì sao không có động tĩnh đệ cũng không biết nữa, đệ xem chúng ta không ai có thể biết được, hay là hỏi Lưu đạo hữu xem sao.."

Lưu Vũ Phi thấy bọn họ đã thử tới lui hơn nửa ngày cũng không thể đột phá được trận pháp này, trong tâm lý âm thầm đắc ý: nguyên lai trận pháp này lại lợi hại như vậy, ngay cả tu giả đã có tu vi Nguyên Anh kỳ cũng không có biện pháp phá nó, xem ra sau này cũng không cần lo lắng có người ngoài đi vào."

Lưu Vũ Phi nhìn thấy mấy người Tĩnh Huyền cũng không có biện pháp, bèn từ trong trận đi ra mang theo bọn họ đi vào trong biệt thự. Tĩnh Huyền vừa ngồi thì lập tức nói: " Đạo hữu, thật sự làm cho người ta bội phục, chẳng những có được một thân tu vi cao thâm khôn lường, thậm chí đối với trận pháp cũng là cao nhân nhất đẳng. Trước kia bần đạo luôn tưởng rằng nếu so trận pháp thì trên thế gian này không có ai có thể so sánh với sư môn của ta, hôm nay nhìn thấy đạo hữu bày ra trận pháp này mới biết được trước kia chúng ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, đạo hữu thật làm cho bần đạo vô cùng hâm mộ. Được rồi, đạo hữu có thể nói cho bọn bần đạo biết tên của trận pháp này hay không a, chiếu theo nguyên lý gì để bố trí được nó, xin đạo hữu chỉ giáo dùm cho?"

Lưu Vũ Phi cười nói: " Đạo trưởng không cần phải khích lệ tiểu tử như vậy, thật ra chúng ta đều là người đồng đạo, tất cả có thể hỗ trợ cho nhau, không chỉ nói là chỉ giáo. Sau này cũng đừng gọi tiểu tử là đạo hữu gì đó, có thể gọi là tiểu tử, được rồi Tĩnh Huyền đạo trưởng, vừa rồi các ngươi cũng đã nghiên cứu hơn nửa ngày, tiểu tử bố trí trận pháp này có gì bất đồng với trận pháp của các vị hay không?"

Tĩnh Huyền trả lời: " Gọi người là tiểu tử, thật sự không dám, nếu đạo hữu không chê sau này chúng ta sẽ gọi ngươi là tiểu hữu đi nhé."

Lưu Vũ Phi gật đầu, gọi mình là tiểu hữu dù sao làm cho người ta xưng đạo hữu cũng tốt hơn, nghe cũng lọt tai hơn nhiều.

Tĩnh Huyền nhìn thấy hắn dễ nói chuyện như vậy, cũng không còn gì giấu diếm, nói ra cho hắn nghe hết những điều hiểu biết về trận pháp, sau khi hắn nghe xong, phát hiện theo như lời của Tĩnh Huyền và những gì mà hắn hiểu biết đã hoàn toàn khác nhau. Cái gì gọi là Cửu Cung, Bát Quái hắn thật sự không hiểu. Lưu Vũ Phi nói: " Đạo trưởng, kỳ thật những lời vừa rồi ngươi nói ta hoàn toàn không hiểu gì cả, giống như ngươi nói thì trận pháp phải có người phát động và duy trì mới có thể vận hành. Nhưng ta bố trí trận pháp căn bản không cần làm điều này, bất kể công kích hoặc là phòng thủ, tất cả đều để cho trận pháp tự động vận hành hết. Ta cũng không biết cái gì gọi là Cửu Cung, Tinh Thần gì đó. Năng lượng chống đỡ trận pháp cũng không cần phải dùng chân nguyên lực như ngươi đã nói, trận pháp bên ngoài nhà ta thì tự động hấp thu thiên địa nguyên khí, chuyển đổi thành năng lượng, ta chỉ cần đem nó bố trí cho tốt là được. Nếu sau này không cần nữa thì triệt bỏ trận nhãn mà thôi."

Câu nói này của Lưu Vũ Phi lọt vào lỗ tai mấy người Tĩnh Huyền giống như đang nghe chuyện mơ trong đêm, bọn họ chưa từng nghe qua có trận pháp nào không cần người duy trì thủ hộ, năng lượng vận hành lại là nguyên khí trong thiên địa. Điều này đều ra ngoài sự hiểu biết trước kia của họ, nếu bình thường có ai nói chuyện như vậy, hắn nhất định cho rằng đầu óc người này có vấn đề. Nhưng hôm nay lại rõ ràng xảy ra trước mặt, điều này làm cho Lưu Vũ Phi trong mắt mấy người Tĩnh Huyền càng thêm thần bí và cao thâm khó lường. Trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên nói cái gì nữa.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy bọn họ không hỏi về chuyện trận pháp nữa, nhưng hôm nay mục đích hắn tìm họ lại đây vẫn chưa có nói ra, vì vậy hắn bèn hỏi họ chuyện của tu chân giới hiện tại. Vì chuyện sau này nên Tĩnh Huyền cũng muốn có giao tình với hắn, vì thế nên đem hết những chuyện của tu chân giới nói cho hắn nghe hết. Thiên hạ tu chân giới bây giờ được phân ra làm năm, Côn Lôn, Phi Tiên Tông, Tam Thanh Giáo, Tinh Nguyệt Cung, Hỏa Vân Tông. Năm đại phái này dựa theo thực lực chiếm cứ một phần trong chánh đạo, còn có những môn phái khá lớn như Ngũ Hành Tông, Nga Mi, Thái Sơn, những phái này chỉ có thực lực trung đẳng. Mặt khác còn có những gia tộc tu chân, phân biệt là Âu Dương, Tư Mã, Đông Phương và Hiên Viên, bốn gia tộc. Trong đó Hiên Viên gia tộc thực lực cực mạnh, thậm chí ngay cả Côn Lôn cũng không dám chọc vào bọn họ. Nghe nói Hiên Viên gia tộc năm đó chính là con cháu đời sau của Hiên Viên đại đế, cho đến nay bọn họ vẫn còn giữ được Hiên Viên Kiếm bài danh thứ hai trong Thần Châu Thập Đại Thần Khí. Hiên Viên gia tộc còn được xưng là nhân nghĩa hộ kiếm gia tộc. Còn lại là các môn phái nhỏ đều dựa vào các đại phái làm môn hạ. Còn có Ma Tông, bọn họ là người tu ma, dùng hết mọi thủ đoạn để gia tăng tu vi cho chính mình, cho dù là thu tập linh hồn, cướp đoạt thiên tài địa bảo, hấp thu tu vi của

người khác, cũng không hề bỏ qua cơ hội tăng cường thực lực bản thân mình. Tất cả người trong chính đạo khi gặp bọn họ đều không bao giờ bỏ qua.

28. Chương 28

Bọn họ nói chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ, Lưu Vũ Phi vì muốn vào gọi tỉnh Tô Thiến, lại không thuận tiện cho ba người Tĩnh Huyền biết nhiều chuyện của hắn. Vì vậy Lưu Vũ Phi nói: " Các vị đạo trưởng, hôm nay chúng ta nói tới đây thôi, lần sau có cơ hội ta sẽ đến bái phỏng các vị...sau này mong sẽ được các vị đạo trưởng chiếu cố nhiều hơn."

Ba người Tĩnh Huyền dù sao cũng đã sống tới mấy trăm tuổi, làm sao nhìn không ra ý nghĩa trong lời nói của hắn. Lập tức phất tay hướng tới hắn cáo từ, hắn biết bọn họ không cách nào đi ra khỏi trận pháp, nên đưa họ đi ra ngoài.

Tĩnh Huyền vốn không định để hắn tiễn ra ngoài, vì khi hắn đưa họ vào nhà thì trong lòng Tĩnh Huyền đã cố gắng nhớ kỹ Lưu Vũ Phi bước đi như thế nào. Hắn lại ngại ngần nói cho Lưu Vũ Phi là hắn cũng đã nhớ những bước đi vừa rồi nên cũng chỉ lẳng lặng bước theo Lưu Vũ Phi xuất trận.

Mấy người Tĩnh Huyền cũng không ngẫm lại, cách ra vào trận pháp này nếu có thể ghi nhớ, thì Lưu Vũ Phi cũng sẽ không tùy tiện dẫn bọn hắn đi vào. Ba người Tĩnh Huyền đương nhiên không biết đây là Mê Tung Trận, chỗ lợi hại nhất là cho dù bọn họ có nhớ được cách ra vào trận, thì lần sau cũng không cách nào đi vào được nữa. Chỗ lợi hại của Mê Tung Trận, chính là ở các thời khắc đều có chuyển biến cách ra vào, làm cho người ta căn bản không cách nào hiểu rõ được quy luật trong đó.

Lại nhắc đến đám người Long Ba. Họ vẫn đứng nhìn trân trân lên không phương hướng Lưu Vũ Phi và ba người Tĩnh Huyền bay đi. Trong tâm lý tràn ngập sự hâm mộ với khả năng bay lượn tự do của mấy người Lưu Vũ Phi, xem như hôm nay bọn họ đã gặp phải một chuyện không thể tư nghị nhất trong cuộc đời.

Cho đến khi Trầm Linh mang theo nhân viên đi tới thì hai mắt bọn họ vẫn còn nhìn đăm đăm phương hướng Lưu Vũ Phi đã bay đi. Trầm Linh phát hiện mấy thành viên này rất khác thường, thậm chí ngay cả Long Ba cũng ở trong nhóm người đó. Nhìn những nhẫn giả đang nằm trên mặt đất, chung quanh có rất nhiều máu tươi và thịt vụn. Trầm Linh biết những mẩu thịt vụn này đều thuộc đám Nhật Bổn, nàng không biết Long Ba dùng phương pháp gì mà có thể đánh cho một người nát vụn ra như thế, cảm giác có chút quá thảm thiết. Chứng kiến Long Ba bọn họ đều bị thương và trên mặt đất có nhiều thịt vụn thì nàng cũng đã biết trận chiến này có biết bao nhiêu là hung hiểm và kịch liệt.

Trầm Linh thấy mình cũng đã mang theo người tới, nhưng mấy thành viên vẫn đang đứng ngây ra, nàng cũng tò mò học theo Long Ba bọn họ nhìn về phương hướng mà khi nãy Lưu Vũ Phi đã bay đi, nhưng nhìn một hồi cũng không có phát hiện ra cái gì, vì vậy nàng quát to: " Tổ trưởng, các người làm sao vậy, sao cứ đứng ngây ngốc nhìn bầu trời làm cái gì, bộ có thể nhìn thấy được tiên nhân hay sao?"

Tiếng hét lớn của Trầm Linh cũng làm các thành viên bừng tỉnh, bọn họ đều rất đồng ý với câu nói sau cùng của nàng, cùng kêu lên trả lời: " Đúng vậy, chúng ta đang nhìn tiên nhân trên bầu trời a.."

Trầm Linh khẽ mắng một tiếng không hiểu kỳ diệu thế nào, cũng không quản bọn họ nữa, trực tiếp phân phó mọi người đem những người Nhật Bổn còn sống trên mặt đất đi ra xe, còn những khối thịt vụn trên mặt đất thì phải để cho pháp ý đến xử lý. Ước chừng gần một tiếng, mới có thể thu thập sạch sẽ nơi này xong xuôi. Long Ba, dù sao cũng là tổ trưởng, rất nhanh đã có thể khống chế tốt tâm tình của mình, hắn sợ mấy thành viên sau khi trở về lại đi nói lung tung nên đã ra một lệnh giữ im lặng, không cho một thành viên nào nói ra chuyện xảy ra hôm nay. Mấy thành viên nghe Long Ba ra lệnh giữ im lặng thì không khỏi than thở trong lòng. Vốn bọn họ định sau khi trở về sẽ có thể kể lại những chuyện kỳ lạ mình đã gặp được, hôm nay coi như uổng phí mất rồi.

Trầm Linh kỳ quái hỏi: " Tổ trưởng, tại sao không cho bọn họ nói ra chuyện hôm nay, bộ tối nay có xảy ra chuyện gì cổ quái hay sao?"

Long Ba nói: " Tiểu Linh, không phải ta không nói, chuyện tối nay phát sinh quả thật làm cho người ta quá mức sợ hãi, nếu truyền ra sẽ làm cho đại loạn. Đối với việc này sau này cô cũng làm như không có nghe

qua, hành động hôm nay coi như là thật hoàn mỹ, tất cả chúng ta chỉ bị thương thì coi như đã là vạn hạnh lắm rồi."

Trầm Linh thấy Long Ba nói vậy thì không thể làm gì khác hơn là bỏ qua. Long Ba trở lại căn cứ, liền báo cáo với Trương Vân Phong. Trương Vân Phong và Long Ba tại phòng hội nghị nói chuyện suốt nửa ngày rồi rời khỏi căn cứ Long Tổ với vẻ mặt sợ hãi, Long Ba mới giải thích cho hắn hiểu nguyên nhân tại sao giải tán các thành viên. Sau khi hắn nghe Long Ba giải thích xong thì cũng cao hứng không thôi, Quốc An Cục có một chi nhánh Long Tổ có thực lực thuộc riêng về mình, mà thực lực lại cường đại hơn gấp trăm lần. Nghe Long Ba nói còn có thể từ quân đội tuyển ra mấy trăm nhân viên, còn có thể làm cho họ lập tức biến thành võ lâm cao thủ. Đây chính là giấc mộng nhiều năm qua của Quốc An Cục, hôm nay mộng đẹp trở thành sự thật làm sao mà hắn không cao hứng cho được. Càng làm cho hắn để ý chính là chuyện cuối cùng Long Ba đã nói, bây giờ hắn hối hận vô cùng, lúc trước khi đến Long Tổ lại không biết Lưu Vũ Phi cũng có mặt ở đó làm hắn mất đi cơ hội gặp mặt Lưu Vũ Phi, đối với những kỳ nhân thế này Trương Vân Phong thật sự rất muốn được gặp mặt một lần.

Sau khi hắn biết được toàn bộ nguyên nhân câu chuyện liền báo cáo lên thượng cấp, Quốc An Cục báo cáo lên hành động lần này, cùng với lý do tại sao lúc trước Long Ba giải tán Long Tổ, các vị thượng cấp còn đang chờ đợi báo cáo cuối cùng của hắn. Nguyên lai lúc trước hắn còn có điểm sợ hãi, nhưng bây giờ hắn đã tin tưởng cả mười phần, nói không chừng còn có thể được ban thưởng từ cấp trên.

Lưu Vũ Phi sau khi đưa tiễn ba người Tĩnh Huyền thì lập tức đi vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ gọi tỉnh Tô Thiến. Lưu Vũ Phi ngắt mũi nàng, nói: " Thiến nhi, tỉnh lại đi, ca giới thiệu các cô nhi này cho em quen biết..."

Tô Thiến hắng giọng: " Ca, anh đã đến rồi, hôm nay anh đi Thượng Hải sao?"

Hắn nói: " Đúng vậy, cho nên ca mới định giới thiệu em với họ, sau này ca không ở đây thì họ sẽ phụ trách an toàn của em."

Ngày hôm qua Tô Thiến nghe hắn nói muốn đi Thượng Hải, nàng không nghĩ tới hắn lại đi gấp như vậy, không khỏi la lên: " Ca, anh không thể ở lại thêm vài ngày nữa sao? Anh mới về Bắc Kinh có hai ngày lại đi nữa, sau này có một mình em ở trong căn nhà mênh mông này, thật là buồn lắm.."

Lưu Vũ Phi cười nói: " Ca đến Thượng Hải chỉ một tuần, đợi công ty khai trương sẽ lập tức quay lại, bằng không Lý đại ca ở bên kia sẽ không làm nổi một mình.."

Tô Thiến cũng là người hiểu lý lẽ, không phải loại phụ nữ chỉ thích mè nheo vô lý. Lưu Vũ Phi kéo tay nàng đi tới chỗ đám cô nhi đang tu luyện, phát ra thần niệm gọi tỉnh họ. Lưu Vũ Phi huấn luyện đám cô nhi này trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, mỗi người đều đã đột phá Kim Đan kỳ và đã tiến vào Nguyên Anh kỳ. Hắn kéo tay Tô Thiến nói: " Lưu Lôi, Lưu Tinh, Lưu Nghị, Lưu Hào, Lưu Huy, Lưu Lệ...tất cả có lẽ kỳ quái tại sao hôm nay ta lại gọi tỉnh hết các ngươi, sau này các ngươi không cần ở mãi nơi này tu luyện nữa, qua hôm nay ta sẽ mang các ngươi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Đầu tiên ta giới thiệu cho các ngươi một chút, nàng là Tô Thiến là bạn gái của ta, sau này chúng ta đều là người một nhà."

Tô Thiến cũng tiến lên dịu dàng nói: " Chào mọi người, thật cao hứng được quen với mọi người."

Đám cô nhi hướng tới nàng thi lễ rồi cùng kêu lên: " Chào Tô tiểu thư."

Đám cô nhi vốn khi trước đã gọi Lưu Vũ Phi là chủ nhân, bọn họ cho rằng chẳng những Lưu Vũ Phi thu nhận bọn họ, còn dạy cho họ tu chân, nếu bọn họ không được hắn thu lưu, vậy vài năm sau chờ cho đến lúc họ rời khỏi cô nhi viện thì có thể phải trải qua cuộc sống lưu linh, tìm việc làm khó khăn để kiếm tiền nuôi sống mình, nếu tệ hơn còn có thể trở thành trộm cắp bụi đời. Mặc dù lớn nhất trong họ chỉ có mười sáu tuổi, nhỏ nhất là mười bốn tuổi, tính ra họ cũng đã ở trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ suốt mấy trăm năm, trong tâm lý đã là người trưởng thành. Lúc Lưu Vũ Phi dẫn bọn họ về, họ vốn không biết hắn dạy họ tu chân, sau khi tu luyện họ mới hiểu được, từ đó trở đi bọn họ vẫn xem hắn là chủ nhân. Dù cho hắn giải thích thế nào cũng không được, cuối cùng hắn phải thỏa hiệp, chỉ để cho họ gọi là thiếu gia. Lưu Vũ Phi cũng không muốn họ mãi gọi mình là chủ nhân, nếu người khác nghe được còn không tố cáo hắn ngược đãi nhi đồng hay sao.

Bây giờ đám cô nhi này mà ra bên ngoài, thì chỉ cần nhìn kỹ bọn họ, nhất định sẽ nhận ra họ tuy non nớt nhưng đôi mắt lại lóe lên tinh quang, mỗi người đều là người phi phàm.

Lưu Vũ Phi thấy Tô Thiến và họ đã làm quen nhau, hắn sợ sau này nàng ở lại Bắc Kinh một mình buồn chán, suy nghĩ một chút, nói: " Lưu Lệ, ngươi đem tổ của ngươi, ở lại Bắc Kinh đi, ta an bài các ngươi đi học, sau này ở lại Bắc Kinh bảo vệ cho Thiến nhi và an ủi nàng.."

Tổ của Lưu Lệ đều là các cô gái, trong các nàng Lưu Lệ lớn tuổi nhất, năm nay mười sáu tuổi. Hắn để các nàng ở lại, một bên là do sợ có người bất lợi với Tô Thiến, hắn biết tên Vu Lượng vẫn chưa chịu bỏ qua.

Sau khi an bài xong xuôi, hắn đưa phi kiếm cho các cô nhi, mỗi người một thanh. Hắn đem đám cô nhi chia làm sáu tiểu đội, phân ra do những người đã đột phá qua khỏi Kim Đan kỳ như Lưu Lôi, Lưu Tinh, Lưu Nghi, Lưu Hào, Lưu Huy, Lưu Lệ làm tổ trưởng. Vì Tô Thiến còn muốn đi học nên hắn muốn đưa các nàng vào trường luôn. Tiếp theo hắn lại gọi điện thoại cho Long Ba, nhờ Long Ba hỗ trợ, tìm trường trung học tốt nhất và gần Thanh Hoa nhất, lớp cao trung, chỉ cách Thanh Hoa đại học có một bức tường. Đối với chuyện này thì chỉ cần một câu nói của Long Ba, Long Ba biết Lưu Vũ Phi còn chưa đi nên xin địa chỉ hiện giờ của hắn. Sau khi hắn đưa họ vào trường xong thì Long Ba cũng đã chạy tới. Long Ba chỉ muốn giúp đỡ và biết nơi ở của hắn mà thôi.

Sau khi làm xong mọi chuyện, hắn để lại ba cô gái ở lại Bắc Kinh với Tô Thiến rồi đem những cô nhi trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ đi tới Thượng Hải. Hắn đi tới chỗ sản xuất của công ty trước, chỗ này khoảng đất cũng lớn, thả hết cô nhi ra. Sau đó gọi Lý Hưởng lại, vì công tác cụ thể còn phải nhờ hắn an bài. Lưu Vũ Phi giao cho mấy tổ trưởng, để họ mang người đứng chờ. Sau đó hắn rời khỏi chỗ sản xuất, đi tìm Lý Hưởng.

Lý Hưởng nhìn thấy hắn đi tới thì nhiệt tình tiến lên ôm lấy hắn, cao hứng nói: " Vũ Phi, cuối cùng cậu đã tới, cậu không biết mấy ngày nay ta bận muốn chết, bây giờ người của Bộ Vệ Sinh ngày nào cũng hỏi ta chừng nào khai trương, ta còn chưa từng gặp qua có chính phủ nào lại hối thúc yêu cầu một công ty khai trương nhanh như vậy. Bọn họ bây giờ đối với ta rất khách khí, còn việc thu mua bệnh viện cũng đã đi vào quỹ đạo rồi…"

29. Chương 29

Đối với năng lực của Lý Hưởng, Lưu Vũ Phi thật sự là không còn chuyện gì để nói. Hai ngày trước chuyện thu mua bệnh viện còn nghe hắn nói chưa xong mà bây giờ tất cả đều đã được giải quyết. Hắn cảm thấy thật may mắn có thể tìm được một người như vậy hỗ trợ. Nhìn Lý Hưởng đang hưng phấn, Lưu Vũ Phi nói: " Lý đại ca, trong khoảng thời gian này quả thực là khổ cực cho anh, nhưng hôm nay ta cũng không phải đi tay không tới, ta dẫn theo hơn mười người trong gia tộc lại đây, sau này công tác của bọn họ sẽ do anh an bài."

Lý Hưởng nghe Lưu Vũ Phi nói đã dẫn người tới, lập tức nói: " Vũ Phi, mau đưa ta đi xem, người của cậu mang tới, bọn họ chắc cũng là võ lâm cao thủ.."

Cả hai cùng đi tới nơi sản xuất của công ty. Khi Lý Hưởng nhìn thấy người của hắn mang đến thì cả người đều ngây dại, sau nửa buổi mới ấp úng nói: " Vũ Phi, cậu không phải để cho đại ca cười chết đó chứ, bọn họ đều là tiểu hài tử a, vậy thì làm sao ta an bài công tác cho bọn họ được a. Vũ Phi, không phải cậu để cho bọn họ bảo vệ ta đó chứ?"

Phản ứng của hắn thì Lưu Vũ Phi đã sớm biết được, hắn lạnh nhạt nói: " Lý đại ca, anh yên tâm đi, bọn họ đều do đích thân ta huấn luyện, năng lực của họ có thể đảm nhiệm được bất cứ công tác gì, đương nhiên anh không thể để cho ai quản lý bọn họ.."

Đương nhiên là Lý Hưởng không thể tin tưởng đám cô nhi này, nhưng Lưu Vũ Phi nói như vậy thì hắn cũng chỉ có thể làm theo, bởi vì Lưu Vũ Phi là ông chủ của hắn. Lưu Tinh nhìn thấy Lý Hưởng còn chưa tin vào thực lực của bọn họ, bèn nói: " Thiếu gia, nếu vị tiên sinh này không tin vào thực lực của chúng ta, vậy thiếu gia cứ để cho chúng tôi thi triển một chút bản lãnh cho vị tiên sinh này thấy vậy."

Lưu Vũ Phi gật đầu, nói: " Như vậy cũng được, Lưu Tinh ngươi làm đi, nhưng để xuất ra tiếng vang quá lớn, chỉ cần để Lý đại ca nhìn thấy được năng lực của các ngươi là được rồi."

Lý Hưởng tò mò nhìn Lưu Tinh. Hắn đối với thực lực của Lưu Vũ Phi đã quá rõ, còn về phần tiểu hài tử này, hắn không hề xem trọng chút nào. Dù sao theo hắn nhận biết, một người luyện võ muốn có thành tựu ít nhất cũng phải hơn mười năm. Đám cô nhi này từ nhỏ đã sống trong ánh mắt xem thường của người khác mà lớn, trong tính cách luôn có điểm cô độc tự ti. Nếu trong dĩ vãng có người nào xem thường bọn họ, vậy thì cũng không sao. Nhưng hôm nay thì hoàn toàn khác biệt, tu vi mỗi người họ đều đạt tới Nguyên Anh kỳ, đối với ánh mắt không tín nhiệm của người khác luôn rất để ý.

Lưu Tinh thấy Lưu Vũ Phi đã đồng ý, không nói hai lời, hai chân đã nhẹ nhàng phi lên bầu trời thật cao rồi nhẹ nhàng như chiếc lá rơi xuống. Nhìn thấy Lưu Tinh nhẹ nhàng bay lên hơn hai mươi thước, Lý Hưởng cũng không còn dám xem thường bọn họ nữa. Hắn vội vàng hướng tới họ xin lỗi, Lý Hưởng cũng hiểu rõ ràng vừa rồi mình đã đắc tội bọn họ, nếu không xin lỗi, tương lai không biết sẽ thế nào.

Lưu Vũ Phi thấy Lý Hưởng cũng đã hiểu rõ khả năng của các cô nhi, bèn nói: " Lý đại ca, người thì ta đã mang đến cho anh, đối với việc an bài công tác cho bọn họ thì ta nghĩ thế này, Lưu Tinh bọn họ tuổi còn nhỏ, hơn nữa ngoại trừ công lực, ngoài ra cái gì cũng đều không hiểu, ta xem trước tiên chỉ có thể cho bọn họ làm công việc vệ sĩ, anh nghĩ thế nào.."

Lý Hưởng cũng không đồng ý an bài của hắn, nói: " Vũ Phi, công ty của chúng ta phải chính thức bảo vệ, không phải là người, mà là dược thủy. Ta sợ khi chúng ta đưa tới bệnh viện, có người lạm dụng chức quyền, đem Vận Mệnh Thủy ra ngoài bán với giá cao cho những người có tiền, nếu không có ai giám sát thì rõ ràng là không được."

Đối với điểm này Lưu Vũ Phi chưa từng nghĩ tới, bây giờ được Lý Hưởng nhắc nhở, lập tức biết ở phương diện này mình lo lắng chưa được chu đáo. Hắn nói: " Lý đại ca, cũng là anh nghĩ chu đáo, ngoại trừ bảo vệ anh và người nhà cùng nhân viên, cứ mỗi bệnh viện chúng ta sẽ phái một người, chuyên môn phụ trách Vận Mệnh Thủy, anh xem thế nào."

Lý Hưởng cũng có ý tứ thế này, về phần phụ trách công việc thế nào thì sẽ do hắn thương lượng với Lưu Tinh. Lưu Vũ Phi giới thiệu bọn họ với nhau, còn hắn tự mình chạy tới chỗ sản xuất, xem thử dược thủy mình đã sản xuất có giống như mình nghĩ hay không. Lưu Vũ Phi không muốn để cho người khác nhìn ra gương mặt thật của hắn nên đã dùng chút pháp thuật thay đổi diện mạo. Hắn nhìn khắp xung quanh cảm thấy mọi người làm việc rất tốt.

Hắn vừa vào đến cửa thì đã bị nhân viên ngăn lại, yêu cầu hắn xuất ra giấy tờ, nếu không sẽ không cho hắn tiến vào. Hắn lấy ra giấy công tác do Lý Hưởng đưa cho thì họ mới để hắn đi. Khi hắn rời khỏi thì trên tay cầm theo hai bình Vận Mệnh Thủy. Hắn chuẩn bị xế chiều sẽ đi gặp Trần Thiên Tâm sẽ tặng cho hắn. Lý Hưởng và Lưu Tinh bọn họ đều đã thương lượng xong việc an bài công tác.

Trấn thủ tại tổng bộ công ty sẽ do mười người Lưu Lôi phụ trách, phân biệt ở chỗ sản xuất và bên trong công ty. Làm vệ sĩ sẽ do Lưu Hào bọn họ một tổ có bốn người, còn lại thì phái đến các bệnh viện quản lý việc phân phát Vận Mệnh Thủy. Lý Hưởng cho bọn họ làm chức giám sát. Nhưng khi Lý Hưởng đưa tiền cho họ để đi xe thì Lưu Tinh đã cự tuyệt. Nói giỡn, bây giờ Lưu Tinh bọn họ đều có thể ngự kiếm phi hành, còn cần ngồi máy bay gì chứ.

Lưu Vũ Phi từ trong chỗ sản xuất đi ra, chào Lý Hưởng và đám người Lưu Tinh, nói cho họ nghe mình đi đâu. Hắn đi tới công ty của Trần Thiên Tâm, Trần Thiên Tâm đón tiếp hắn rất nhiệt tình. Hắn mang theo Lưu Vũ Phi đi vào phòng khách quý, hỏi rõ chuyện thành lập công ty của Lưu Vũ Phi. Ca hai nói chuyện suốt nửa ngày, thấy thời gian cũng không còn sớm nên cáo từ về nhà.

Khi hắn rời đi thì tặng hai bình Vận Mệnh Thủy cho Trần Thiên Tâm, cũng dặn dò hắn nếu trong nhà hắn có ai bị tuyệt chứng mà không trị được thì cho uống loại dược thủy này. Cũng nói rằng loại dược thủy này là do công ty hắn sản xuất ra. Trần Thiên Tâm mặc dù không biết loại dược thủy này có tác dụng thế nào, nhưng dù sao cũng là quà tặng nên cũng nhiệt tình nhận lấy. Đến khi Lưu Vũ Phi đi về tới chỗ ở của Lý Hưởng, đám cô nhi đã rời khỏi Thượng Hải, đi tới bệnh viện các nơi, bốn người bảo vệ gia đình Lý Hưởng cũng đã tới nhà hắn cùng ở chung một chỗ. Lưu Vũ Phi và Lý Hưởng thương lượng một chút sự việc khai trương trong công ty, cùng với việc Lưu Vũ Phi sẽ nhận chức gì trong công ty. Lưu Vũ Phi thoáng lo lắng

nói: " Lý đại ca, ta sẽ dùng khuôn mặt lần đầu tiên đã gặp anh, đảm nhiệm chức tổng giám đốc và người phát ngôn, nếu công ty có tin tức gì trọng đại ta sẽ ra mặt tuyên bố, công ty chúng ta tương lai nhất định sẽ đắc tội rất nhiều người, ta nghĩ Lý đại ca vốn là một người quản lý đơn thuần, nghiệp vụ và chính sách đối ngoại của công ty cứ để cho ta an bài, nếu người khác có hỏi nguyên do trong đó, Lý đại ca cứ nói mình chỉ là người quản lý của công ty, đến lúc đó ai cũng biết tại công ty anh đảm nhiệm chức vụ gì, ta nghĩ đến lúc đó cũng sẽ không có ai gây khó khăn cho anh quá mức."

Lý Hưởng cũng biết việc này là Lưu Vũ Phi chỉ nghĩ cho hắn, không muốn cho hắn phải gặp nhiều nguy hiểm, nếu người ngoài không biết sẽ nghĩ hắn chỉ là một con rối.

Sau vài ngày, Lưu Vũ Phi lấy thân phận tổng giám đốc và người phát ngôn đến giao thiệp với chính phủ. Người của Bộ Vệ Sinh cũng cảm thấy kỳ quái với Tây Vũ công ty(lúc đầu mới thiết lập thì hắn đã chọn tên này cho công ty) đột nhiên xuất hiện một vị tổng giám đốc, nhìn bộ dáng quyền lực so với Lý Hưởng còn muốn lớn hơn. Lý Hưởng cũng hướng bọn họ nói rõ quyền lực của vị tổng giám này với mọi người trong công ty. Người của Bộ Vệ Sinh lúc này mới hiểu được Lý Hưởng cũng chỉ là một viên chức của công ty Tây Vũ, chỉ phụ trách quản lý mà thôi. Người của Bộ Vệ Sinh biết rõ tình huống này lập tức hướng lên trên hồi báo, Bộ Vệ Sinh phái tới một người tên Hồ Tân đi đến Thượng Hải để giao thiệp với công ty Tây Vũ, từ khi hắn tới Thượng Hải thì vẫn luôn hỏi Lý Hưởng, thời gian khai trương của công ty, hắn hy vọng đến lúc đó Bộ Vệ Sinh sẽ có thể ra mặt triệu tập các ngành truyền thông để tuyên bố. Như vậy có thể cho người cảm giác Tây Vũ công ty là do chính phủ ủng hộ nghiên cứu sản xuất ra loại thuốc trị bệnh nan y, cũng là muốn cho người ngoại quốc nhìn thấy, lại có thể gia tăng danh tiếng của chính phủ trên thế giới. Lý Hưởng, từ khi Lưu Vũ Phi tới, chuyện này liền đẩy sang cho hắn, để cho hắn tự mình an bài. Trước kia hắn không dám làm chủ, vì hắn biết Lưu Vũ Phi không thích cách làm này.

Hồ Tân tìm được Lưu Vũ Phi đang ở trong phòng làm việc, bèn nói rõ cho hắn nghe ý nguyện của chính phủ. Lưu Vũ Phi lo lắng, vốn hắn không muốn tuyên truyền rộng rãi, hắn chỉ muốn làm ra một nghi thức khai trương đơn giản mà thôi. Nếu để cho chính phủ gia nhập, nhất định sẽ gây ra phong vân đầy trời, đến lúc đó toàn thế giới sẽ biết công ty Tây Vũ sản xuất ra loại thuốc trị được bệnh nan y. Vậy thì những kẻ có tiền trên thế giới còn không ùa tới, với năng lực sản xuất bây giờ của công ty thì làm sao chịu nổi. Điều này cũng còn đơn giản, nhưng nếu để cho người của tu chân giới biết về Vận Mệnh Thủy, cách luyện chế đều dụng những thiên tài địa bảo cả ngàn năm, vậy còn không chạy tới mà đoạt bảo hay sao. Đối với những đám người của tu chân giới hắn vẫn còn không sợ, nhưng hắn vẫn phải băn khoăn.

Vì thế đối với đề nghị của Hồ Tân hắn cũng không đồng ý, Hồ Tân cũng không nghĩ tới hắn lại cự tuyệt chuyện tốt đến thế này. Hắn cho rằng công ty nào mà không hy vọng cùng chính phủ giao đãi, gia tăng danh tiếng, bây giờ có cơ hội mà người của công ty Tây Vũ này lại cự tuyệt. Hồ Tân nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của hắn, biết bây giờ có nhiều lời cũng vô ích. Hắn thất vọng rời khỏi phòng làm việc của Lưu Vũ Phi, muốn đi báo cáo cho cấp trên hay quyết định mới của công ty Tây Vũ. Ngày hôm sau, Hồ Tân lại trở lại, lần này cùng đi với hắn có thêm một vị phó bộ trưởng họ Hoa của Bộ Vệ Sinh, bởi vậy có thể thấy chính phủ đối với công ty Tây Vũ xem trọng đến thế nào.

Vị Hoa bộ trưởng kia nói chuyện với Lưu Vũ Phi suốt ba giờ, đã dùng hết lý lẽ tốt nhất và khôn ngoan nhất của một người làm chính trị. Đồng thời còn hứa chỉ cần công ty Tây Vũ không có những yêu cầu quá mức vậy tất cả mọi việc chính phủ đều đáp ứng, nhìn bộ dáng của vị bộ trưởng này thật sự là không đạt được ý định không thôi.

Đến lúc này Lưu Vũ Phi mới biết những người làm chính trị thật sự có được bao nhiêu sự lợi hại. Rõ ràng sự việc không lớn nhưng khi qua miệng của họ có thể làm như là ngày tận thế vậy. Cuối cùng hắn đành phải đáp ứng yêu cầu của Hoa bộ trưởng. Hoa bộ trưởng thấy mục đích đã đạt được, liền mang theo Hồ Tân rời khỏi công ty Tây Vũ.

30. Chương 30

Triệu Nhược Băng bây giờ mới biết được trong lòng nàng Lưu Vũ Phi quan trọng đến thế nào, chỉ rời khỏi hắn có ba ngày, không lúc nào nàng không tưởng nhớ hắn. Nhớ đến những câu nói ngày đó của hắn, trong

lòng nàng mơ hồ đau đớn. Nàng phát hiện mình vốn không cách nào rời khỏi hắn, trước kia cứ lấy lý do xem hắn như ca ca, bây giờ ngẫm lại bất quá nàng chỉ là lấy cớ để được ở lại bên cạnh hắn.

Mấy ngày nay nàng không ngừng suy nghĩ làm cách nào mới có thể trở lại bên mình hắn, thỉnh cầu hắn tha thứ. Về phần Lý Khánh Lạc ngay cả tâm tư nhìn hắn nàng cũng không có một chút ý nghĩ nào. Mấy ngày nay nàng vẫn đang chìm đắm trong sự hối hận với Lưu Vũ Phi. Nàng càng hối hận cho hành vi của mình ngày đó. Bây giờ nàng muốn tự mình nhập định cũng đều không thể, nàng thầm nghĩ, chỉ cần nhập định sẽ không còn nhớ tới hắn, có thể trốn tránh cảm tình của mình dành cho hắn.

Mấy ngày nay Trầm Linh vẫn ở lại Long Tổ, cũng không có về nhà. Sau khi lo xong chuyện của Long Tổ, thời gian đã trôi qua ba ngày. Nàng không quên trong nhà còn có Triệu Nhược Băng, không biết bây giờ nàng và Lưu Vũ Phi đã giải trừ được hiểu lầm ngày đó chưa. Trầm Linh đi về nhà, chứng kiến Triệu Nhược Băng đang thất hồn lạc phách đứng ngay cửa sổ ngơ ngác nhìn ra người đi đường bên ngoài. Bây giờ nhìn nàng còn đâu thanh xuân sức sống, cả người như u ám trầm lặng, nhìn qua giống như một cái xác không có linh hồn. Từ nhỏ đến lớn, Trầm Linh chưa từng nhìn thấy nàng có dáng vẻ như vậy bao giờ. Trầm Linh bây giờ cảm thấy cực kỳ đau lòng, nhìn bộ dáng của Triệu Nhược Băng, thật không biết mấy ngày nay nàng làm sao trải qua được. Trầm Linh tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đau lòng nói: " Băng nhi, chị không biết em có dạng cảm tình gì với Lưu Vũ Phi, bộ hắn đáng giá cho em buồn đến như vậy sao, lại nói hắn đã có bạn gái, mặc dù chuyện này do em sai trước, nhưng hắn cũng không nên tuyệt tình đến như vậy, xem bộ dáng thương tâm của em bây giờ kìa, chị thật đau lòng cho em muốn chết, nếu mẹ em nhìn thấy em thế này còn không lo lắng mới lạ."

Triệu Nhược Băng lắc đầu nói với Trầm Linh: " Tỷ, chị không biết thôi,nguyên lai em cũng cứ ngỡ cảm tình em dành cho ca là tình cảm huynh muội, nhưng trải qua lần này em mới chính thức rõ ràng, em đã sớm yêu anh ấy, đáng tiếc biết được thì đã quá muộn. Em từng hy vọng xa vời sẽ có ngày ca đối xử với em giống như với Thiến muội, bây giờ chỉ cần có thể cho em trở về bên người ca, em đã hài lòng lắm rồi. Lại nói chuyện kia là do em làm sai, anh ấy đối xử tốt với em như vậy, nhưng em lại hoài nghi nhân cách làm người của anh ấy, ảnh đối xử với em như vậy thì cũng đúng thôi.."

Trầm Linh nhìn thấy bộ dáng của Triệu Nhược Băng như vậy, không khỏi bực mình nói: " Cái này đều là do Lý Khánh Lạc kia, nếu không tại hắn em cũng sẽ không có bộ dáng như bây giờ."

Triệu Nhược Băng cười khổ nói: " Tỷ, việc này không thể trách ai, muốn trách thì chỉ trách chính mình thôi."

Trầm Linh cũng không biết làm sao giúp Triệu Nhược Băng, nàng đối với con người của Lưu Vũ Phi cũng không hiểu rõ. Trong mắt nàng Lưu Vũ Phi quả thật thần bí khó lường, khiến cho người ta căn bản không cách nào hiểu rõ về hắn. Trầm Linh thấy bộ dáng này của Triệu Nhược Băng cũng biết không thể để yên như vậy quá lâu, nói: " Băng nhi, bây giờ chuyện đã xảy ra, em ở chỗ này thương tâm, hối hận cũng vô dụng, trước kia chị cũng từng gặp qua hắn ở Long Tổ, giờ phút này nói không chừng hắn đang ở nhà, Băng nhi, không phải em biết địa chỉ của hắn hay không sao, chuyện này đã qua vài ngày rồi, cơn giận của hắn theo chị nghĩ chắc cũng tiêu mất, đi, chị cùng em đi qua đó, gặp hắn xin lỗi, nói không chừng hắn sẽ tha thứ cho em."

Triệu Nhược Băng lắc đầu nói: " Tỷ, chị không biết tính tình của ca, bình thường mà nói chỉ cần không xâm phạm giới tuyến của hắn, vậy cái gì cũng dễ nói chuyện, còn ngược lại vô luận chị bổ cứu như thế nào, đều không thể thay đổi chủ ý của hắn, lại nói bây giờ em thật sự không có mặt mũi đi gặp anh ấy.."

" Vậy Băng nhi em nói phải làm sao bây giờ, cái này không được, cái kia cũng không được, chẳng lẽ em cứ định mỗi ngày tự mình thương tâm rơi lệ mãi hay sao, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ ngã bệnh. Được rồi Băng nhi, sao em không tìm Tô Thiến hỗ trợ, chị xem nàng rất tốt, tâm địa thiện lương.."

Trầm Linh nhìn thấy Triệu Nhược Băng thủy chung không có biện pháp tốt nào nên cũng ráng suy nghĩ cách rồi nhắc đến Tô Thiến. Triệu Nhược Băng lắc đầu nói: " Thiến muội là người rất tốt, nhưng em lại nói anh ấy như vậy, lúc ấy nàng cũng ở đây, nếu không phải ngày thường cảm tình của nàng và em rất tốt, có thể lúc đó nàng cũng sẽ tuyệt giao ngay với em đó."

Trầm Linh bất bình nói: " Thật không biết Lưu Vũ Phi có tầm mắt thế nào, hắn không truy đuổi theo đại mỹ nữ như em, ngược lại đi thích cô gái bình thường như Tô Thiến."

Triệu Nhược Băng cũng ko đồng ý với lời nói này, phản bác: " Tỷ, lời nói này vạn lần chị đừng nên nói với người khác, anh ấy cũng không thích người khác đàm luận về Thiến muội đâu, cảm tình của ca đối với Thiến muội rất sâu, là chúng ta đều thấy được. Lại nói Thiến muội lại rất tốt, ca thích nàng cũng không có gì lạ."

Sự sủng ái của Lưu Vũ Phi đối với Tô Thiến thì Trầm Linh cũng hiểu rõ, lần trước có thể làm cho Lưu Vũ Phi trợ giúp Long Tổ cũng là công lao của Tô Thiến, lời nói vừa rồi của Trầm Linh cũng chỉ là quá nhanh miệng mà thôi, cũng không phải là suy nghĩ thật của nàng. Trầm Linh thầm nghĩ: " Nếu muốn Lưu Vũ Phi tha thứ Băng nhi, bây giờ chỉ có nhờ Tô Thiến hỗ trợ, được rồi không phải lần trước hắn đã có nói, mấy ngày nay hắn sẽ rời khỏi Bắc Kinh một đoạn thời gian, mình đi trường học xem thế nào."

Trầm Linh vì Triệu Nhược Băng, thật là phí nhiều tâm sức, điều này có thể thấy được, cảm tình của nàng đối với Triệu Nhược Băng thật không tầm thường. Quyết định chủ ý xong, nàng nói với Triệu Nhược Băng một tiếng, nói ra ngoài mua cơm rồi rời đi. Trầm Linh tới Thanh Hoa, nàng tìm được Tô Thiến đang ở lớp học. Tô Thiến không biết Trầm Linh tìm nàng có chuyện gì, nàng nghĩ Trầm Linh tới hỏi tin tức của Lưu Vũ Phi, dịu dàng nói: " Linh tỷ, chị đến tìm ca sao? Vậy thì không còn cách nào, ngày hôm qua anh ấy đã đi Thượng Hải, em cũng không biết khi nào anh ấy quay lại, anh ấy nói đã xin nghỉ học một tháng."

Trầm Linh lắc đầu nói: " Thiến nhi, hôm nay chị tới tìm em, bây giờ em có thể cùng chị đi ra bên ngoài một chút không, nơi này nhiều người nói chuyện không tiện."

Tô Thiến nhìn vào phòng học, phát hiện có rất nhiều nam sinh viên đang nhìn Trầm Linh chằm chằm nên cũng đồng ý với đề nghị của nàng. Tô Thiến và Trầm Linh đi tới sân trường, chỉ thấy trên không trung hạ xuống ba tiểu cô nương chỉ chừng mười bốn, mười lăm tuổi làm Trầm Linh kinh hãi giật mình. Người có thể bay trên không trung? Không phải giống như chim sao, bằng không làm sao có thể đáp xuống từ trên bầu trời chứ? Vẻ mặt Trầm Linh si ngốc nhìn ba cô gái nhỏ trước mắt, ba cô gái này được gọi là Lưu Phi Tuyết, Lưu Phi Vũ, Lưu Di. Các nàng đang ở trường học bên cạnh, thần thức vẫn luôn đặt ở trên người Tô Thiến, vạn nhất có người bất lợi với Tô Thiến, các nàng sẽ có thể tới ngay. Vừa rồi Trầm Linh lại tìm Tô Thiến, các nàng đều biết rõ ràng, ba người Phi Tuyết cũng mặc kệ là ai, chỉ cần tìm Tô Thiến đi ra ngoài thì các nàng nhất định phải đi theo bên cạnh, bởi vì Lưu Vũ Phi đã giao phó, nhất định phải xem trọng sự an toàn của Tô Thiến, không thể có chút sơ suất nào.

Tô Thiến nhìn Phi Tuyết từ trên trời đáp xuống, mỉm cười giải thích với Trầm Linh: " Tỷ, các nàng là người mà ca dặn đi theo em, để em giới thiệu một chút cho chị biết, các nàng tên là Phi Tuyết, Phi Vũ, Tiểu Di, đang học bên trung học bên cạnh Thanh Hoa, Tuyết Phi, Phi Vũ, Tiểu Di, nàng là chị Trầm Linh, ca cũng biết nàng, mọi người không cần phải khẩn trương quá mức đâu. Lại nói bây giờ tỷ cũng không tệ lắm, người bình thường có đến hơn mười mấy người cũng không phải là đối thủ."

Trong ba nàng thì Tiểu Di lớn nhất, năm nay đã mười sáu tuổi. Sau khi các nàng đáp xuống vẫn cẩn thận quan sát Trầm Linh. Bây giờ nghe được Tô Thiến và Lưu Vũ Phi cũng đều nhận thức nàng, cũng không nhìn nàng thêm nữa. Tiểu Di trả lời: " Tiểu thư, bất kể cô đi tới nơi nào, chúng ta cũng đều phải đi theo bên cạnh, đây là lời thiếu gia phân phó nên chúng tôi thật không dám sơ ý."

Sau đó nàng mới nói với Trầm Linh: " Chào Trầm tiểu thư." Nói xong nàng không nói một lời đi theo phía sau Tô Thiến.

Bây giờ Trầm Linh hoàn toàn như phát ngơ, một hồi nàng nghe Tô Thiến nói mấy cô gái này là do Lưu Vũ Phi phái đến bảo vệ cho Tô Thiến, rồi lại nghe mấy cô gái nhỏ này gọi Lưu Vũ Phi là thiếu gia. Làm cho nàng khiếp sợ là phương thức vừa rồi mấy cô gái này xuất hiện. Một người có thể bay được, không phải giống như tiên nhân trong truyền thuyết hay sao, nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy, nàng nhất định không tin. Bây giờ nàng chợt nhớ tới phản ứng khi trước của mấy người Long Ba, sợ rằng cũng đã gặp phải nhìn người biết bay như thế này.

Tô Thiến nhìn thấy sau khi ba người Tiểu Di đến, Trầm Linh vẫn cứ ngơ ngác nhìn các nàng, thì đẩy nhẹ Trầm Linh một chút, cười nói: " Tỷ, chị làm sao vậy, không làm quen với ba người Tiểu Di hay sao."

Trầm Linh ngại ngùng đỏ mặt nói: " Thiến nhi, chị làm cho em chê cười rồi, chị xem thôi thì chúng ta cũng không cần ra ngoài nữa, chúng ta ở nơi này nói là được rồi."

Trầm Linh cũng rất muốn hỏi lai lịch của ba người Tiểu Di, nhưng nàng biết bây giờ không phải lúc. Tô

Thiến khẽ gật đầu, tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống. Tiếp theo Trầm Linh kể lại chuyện của Triệu Nhược Băng cho Tô Thiến nghe. Nàng đem kể hết tình hình hiện giờ của Triệu Nhược Băng nói ra hết, cảm tình của Tô Thiến và Triệu Nhược Băng vốn rất tốt, hôm nay nghe Trầm Linh nói, tình huống của Triệu Nhược Băng bây giờ thật không tốt, mấy ngày không ăn cơm cũng không nói, cả người trở nên tiều tụy không thôi. Tô Thiến chính là một người rất mềm lòng, hơn nữa Trầm Linh còn giúp Triệu Nhược Băng nói thêm vài câu, nên nàng rất nhanh đã tha thứ cho Triệu Nhược Băng, bất quá nàng cũng không có nói sẽ làm cho Lưu Vũ Phi cũng chịu tha thứ cho nàng. Vì vậy nàng đáp ứng Trầm Linh đi gặp Triệu Nhược Băng, an ủi nàng.

Các nàng vừa ra khỏi cổng trường, liền nhìn thấy Lý Khánh Lạc. Sau khi Lý Khánh Lạc hôn mê thì cũng không rõ ràng những chuyện xảy ra sau đó. Hắn được người của công ty đưa trở về, tu dưỡng ba ngày, cho đến hôm nay đã hoàn toàn khôi phục, mới đến Thanh Hoa tìm Triệu Nhược Băng. Hắn muốn biết sau khi hắn hôn mê đã xảy ra chuyện gì. Hắn muốn biết người chỉ dùng một quyền mà có thể đánh cho hắn trọng thương lại là ai. Từ khi trưởng thành hắn cũng chưa từng bị nếm đau khổ đến như vậy, nhưng bây giờ hắn cũng không có biện pháp, thực lực của người làm hắn bị thương không biết cao đến thế nào, so sánh với người đó rõ ràng hắn không phải là đối thủ. Bây giờ điều hắn có thể làm là tìm Triệu Nhược Băng hỏi một chút lai lịch của mấy người đó.

31. Chương 31

Lý Khánh Lạc nhìn thấy Tô Thiến và Trầm Linh đang ở cùng nhau thì cảm thấy thật ngoài dự liệu. Lý Khánh Lạc vẫn xem thường Lưu Vũ Phi và Tô Thiến, cho rằng sự hiện diện của Lưu Vũ Phi ảnh hưởng đến vị trí của hắn trong lòng Triệu Nhược Băng. Bây giờ nhìn thấy Tô Thiến sắc mặt hắn cũng không tốt, chỉ tiến lên bắt chuyện với Trầm Linh, thủy chung hắn không hề liếc mắt nhìn Tô Thiến một cái. Trầm Linh bây giờ đã biết tại sao Triệu Nhược Băng lại nói Lưu Vũ Phi không thích Lý Khánh Lạc, nhìn bộ dáng này của hắn mà Lưu Vũ Phi không giáo huấn hắn thì đã quá nể mặt Triệu Nhược Băng rồi. Trầm Linh nhìn thấy sự cố chấp như thế của Lý Khánh Lạc, vốn đối với hắn cũng còn có hảo cảm, nhưng bây giờ chút hảo cảm ấy không biết đã chạy đi đâu.

Lý Khánh Lạc không chút hiểu sự, nên Trầm Linh cũng không thèm nói thêm gì với hắn, thản nhiên chào hắn rồi kéo Tô Thiến bỏ đi. Ba người Tiểu Di đi theo sau Tô Thiến, ánh mắt xem thường của hắn dành cho Tô Thiến, ba nàng cũng là người tu chân suốt mấy trăm năm, đối với việc này thấy cũng nhạt, không hề quan tâm, chỉ cần hắn không có tổn thương sự an toàn của Tô Thiến là được, nếu không các nàng nhất định sẽ cho hắn biết sự lợi hại. Lý Khánh Lạc nhìn thấy Trầm Linh bỏ đi, liền hỏi: " Trầm tiểu thư, cô cũng tới tìm Băng nhi sao? Hay là chúng ta cùng đi đi, tôi cũng tới tìm nàng…"

Khẩu khí của Trầm Linh cũng không tốt lắm: " Băng nhi mấy ngày nay không có tới đi học, ngươi không cần tìm nàng nữa…"

Ngữ khí hiện giờ của Trầm Linh người chết cũng nghe được là nàng bất mãn Lý Khánh Lạc. Hắn nghe được ngữ khí bất hảo của nàng, lại nghĩ là bởi vì Triệu Nhược Băng và hắn cùng bị thương, Trầm Linh lại đang trách hắn, hắn rất rõ ràng cảm tình của Trầm Linh và Triệu Nhược Băng, thân như chị em ruột cũng không hề khoa trương. Hắn đối với ngữ khí bất hảo của nàng cũng không chút để ý, ngược lại còn lấy lòng nói: " Vậy Trầm tiểu thư có biết không, Băng nhi bây giờ ở nơi đâu, ta muốn đi thăm nàng.."

Trầm Linh đối với Lý Khánh Lạc không chút hảo cảm là bởi vì hắn quá cố chấp kiêu ngạo, ánh mắt nhìn người không có, vốn cũng muốn nói cho hắn biết Triệu Nhược Băng đang ở nhà nàng, nhưng bây giờ thật vất vả mới làm cho Tô Thiến tha thứ cho Triệu Nhược Băng, lúc này mình đang muốn dẫn nàng về nhà, Trầm Linh sợ hắn sẽ đi theo. Vạn nhất không cẩn thận lại đắc tội Tô Thiến, vậy thì thật là tai họa. Vì vậy Trầm Linh nói với hắn: " Ta cũng đang đi tìm Băng nhi, cũng vì tìm không được nàng cho nên ta và Thiến nhi định đi ra ngoài tìm, xem có thể tìm được hay không…"

Lý Khánh Lạc dĩ nhiên không tin, lần trước hắn đã nghe Lưu Vũ Phi nói Triệu Nhược Băng ở chung với hắn, mà Tô Thiến là bạn gái của Lưu Vũ Phi, nếu họ ở cùng nhau, vậy khẳng định không thể không biết Triệu Nhược Băng đang ở đâu. Hắn không thể tức giận với Trầm Linh, nói: " Trầm tiểu thư, lời này dĩ nhiên là không thể nào, đừng nói quan hệ của cô với Băng nhi không kém, ngay cả người đàn bà này vẫn

đang ở chung với Băng nhi, làm sao lại không biết Băng nhi đang ở đâu, ta xem là Trầm tiểu thư không muốn nói cho ta biết phải không?"

Tô Thiến không còn chịu được những lời nói của hắn, cả giận: " Tỷ, chị cứ nói với hắn đi, bây giờ Băng tỷ đang ở nơi nào, tỷ, hôm nay em cũng nói thật với chị, sở dĩ em muốn cùng chị đi thăm Băng tỷ, cũng không phải là nói đã tha thứ cho chị ấy, lần trước Băng tỷ lại vì một nam nhân như vậy mà nói ca như thế, em nghĩ nếu chị ấy muốn trở lại bên người ca, vậy thì chị ấy nên nói rõ ràng mối quan hệ không trong sáng với nam nhân này đi thôi, nếu không em sẽ không đi gặp nàng, cũng sẽ không giúp nàng giải thích với ca đâu."

Nói xong nàng kề vào tai Trầm Linh nói: " Tỷ, kỳ thật em cũng biết Băng tỷ vốn rất thích ca, mặc dù nàng không biểu hiện ra, mà ca cũng xem nàng như em gái, em cũng biết người như ca, chỉ cần ở lâu với ảnh thì nhất định sẽ thích ảnh, sở dĩ em không phản đối chị ấy đi theo bên ca, hơn nữa còn muốn chị ấy ở chung với chúng tôi, là vì chị ấy đã xem em như em gái, làm cho em rất cảm động, và em cũng rất thích có người chị này. Chỉ cần chị ấy có thể dứt khoát với chuyện cảm tình này, ca cũng tiếp nhận nàng, vậy thì em cũng không phản đối chuyện của chị ấy và ca. Tỷ cứ đem lời này của em nói với chị ấy, hôm nay em sẽ không đi thăm chị ấy, để cho Băng tỷ tự mình xử lý chuyện của nam nhân này đi thôi."

Lý Khánh Lạc thấy Tô Thiên yêu cầu Triệu Nhược Băng đoạn tuyệt quan hệ với hắn, không khỏi cười gằn: " Ngươi cho rằng bạn trai kia của ngươi là thứ vật gì a, chỉ bằng hắn cũng xứng làm ca ca của Băng nhi hay sao, chuyện của ta và Băng nhi không đến lượt đôi cẩu nam nữ các ngươi xen vào..."

Hắn còn chưa nói xong thì chợt nghe hắn " a" hét thảm một tiếng, cả người bay lên, rồi lại rớt xuống, tựa như một con chó chết đập xuống đất. Từ miệng hắn ói ra một ngụm máu và mấy cái răng, Phi Tuyết một chân dẫm lên lưng hắn lạnh lùng nói: " Sau này ngươi còn dám nhục mạ thiếu gia và tiểu thư của chúng ta, chúng ta sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết, cái tát ngày hôm nay chỉ là một sự giáo huấn nhỏ thôi.."

Gương mặt hắn sưng lên như cái đầu heo, hàm răng lại bị gãy, bây giờ ngay cả lời cũng nói không ra, chỉ dùng ánh mắt ác độc nhìn Tô Thiến. Phi Tuyết nhìn thấy ánh mắt không biết tốt xấu của hắn như vậy bèn nói với âm thanh tàn độc: " Tiểu thư, nhìn bộ dáng này của hắn, tương lai nhất định muốn trả thù, không bằng bây giờ chúng ta làm cho hắn hoàn toàn biến mất, đề phòng sau này hắn lại quấy nhiễu thiếu gia và tiểu thư nữa."

Trầm Linh vừa nghe lời này thì lập tức trong si ngốc tỉnh lại, vội vã la lên: " Thiến nhi, em xem hắn cũng chưa phạm phải tội lớn gì, chỉ là miệng quá ghê tởm mà thôi, dù sao cũng đã giáo huấn hắn, không cần phải làm khó hắn nữa, lại nói cũng nên chừa chút mặt mũi cho Băng nhi đi."

Trầm Linh nhìn ánh mắt lạnh như băng của Phi Tuyết, nàng tin tưởng chỉ một câu nói của Tô Thiến, vậy Phi Tuyết sẽ không chút do dự lấy đi tính mạng của Lý Khánh Lạc ngay tức khắc. Trầm Linh nhìn biểu hiện của các nàng, biết ngay trong mắt các nàng thì việc giết người chẳng khác gì giết một con kiến. Luật pháp quốc gia đối với các nàng chỉ như hài kịch, căn bản không có biện pháp nào khống chế họ.

Tô Thiến, vốn cũng không phải là người có lòng dạ độc ác, nàng thấy Lý Khánh Lạc đã bị giáo huấn, mặc dù thống hận hắn đã sỉ nhục mình và Lưu Vũ Phi, nhưng cũng không muốn giết hắn làm gì. Hơn nữa Trầm Linh lại cầu tình cho hắn, Tô Thiến cũng không muốn truy cứu nữa, mang theo Tiểu Di ba nàng quay về trong trường học.

Trầm Linh nhìn bóng lưng Tô Thiến rời đi, trong lòng chợt thấy muốn lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: " Mấy cô gái này tuổi còn nhỏ, thực lực lại sâu khôn lường, các nàng quả thật không giống người chút nào, thật không biết Lưu Vũ Phi đã bồi dưỡng ra bao nhiêu người như các nàng vậy."

Nàng nhìn Lý Khánh Lạc còn đang trên mặt đất, nàng tức giận hỏi: " Uy, ngươi thế nào rồi, không có việc gì chứ? Có muốn ta đưa ngươi đến bệnh viện hay không?"

Hắn đứng lên, lắc đầu nói: " Cảm ơn hảo ý, chỉ là bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại."

Trầm Linh mặc dù không ưa hắn, nhưng giờ nhìn hắn lại thảm như vậy, cũng không muốn nói thêm gì nữa. Nàng nói: " Vậy bộ dáng bây giờ của ngươi, còn muốn đi gặp Băng nhi hay không? Bây giờ nàng đang ở trong nhà ta, hay là để ta đưa ngươi đi thôi, xem mặt ngươi đã thế này rồi, hay là tới nhà ta để xức thuốc đã."

Lý Khánh Lạc không thể nói gì, chỉ có thể gật đầu đồng ý. Mấy ngày nay vận xấu của hắn tới liên tục, bị thương vừa lành, chưa đến một ngày thời gian, lại tiếp tục bị thương nữa. Làm cho hắn không chịu nổi chính là bị một cô gái mười bốn, mười lăm tuổi chỉ tát một cái mà lại bay lên không trung. Đến bây giờ hắn mới biết được, với võ công của hắn, chỉ có thể khoe khoang trước mặt người bình thường, đụng phải cao thủ chính thức cũng chỉ là trò chơi. Trong tâm hắn âm thầm thề, ở tương lai hắn phải đi tìm một cao nhân chính thức trên khắp thế giới để học hỏi vài năm, đợi đến khi có thành tựu thì sẽ cho Lưu Vũ Phi và Tô Thiến biết tay. Nếu hắn không có ý nghĩ này, sau này không tìm Lưu Vũ Phi gây phiền toái, thì trong tương lai sẽ không làm cho Lưu Vũ Phi diệt tuyệt cả gia tộc.

Hắn đi theo Trầm Linh tới chỗ ở của nàng, khi hắn nhìn thấy bộ dáng của Triệu Nhược Băng thì không khỏi dụi mắt, sợ hãi khi nghĩ rằng mình đã hoa mắt rồi. Trước kia khi ở chung với nàng thì làm gì nàng lại có bộ dáng như bây giờ, ánh mắt nàng không có chút khí sắc, phảng phất như là hai người so với trước kia.

Khi Triệu Nhược Băng nhìn thấy hắn thì trên mặt mới có chút phản ứng, nàng nhìn thấy hắn bị người ta đánh sưng mặt như đầu heo mới quan tâm hỏi: " Lạc đại ca, anh làm sao vậy, là ai đánh anh thành thế này, chẳng lẽ là ba tên lần trước, không đúng, bây giờ bọn họ sẽ không dám động thủ với anh đâu, Lạc đại ca nói cho em nghe là ai đánh anh như vậy?"

Trầm Linh tìm trong phòng lấy ra một bình thuốc xoa bóp, đưa cho hắn tự mình thoa. Nàng cũng không phải là hảo tâm như vậy, lại nói chuyện này là do hắn tự mình chuốc lấy mà thôi. Trầm Linh hướng Triệu Nhược Băng nói: " Băng nhi, em không cần lo lắng cho hắn, hắn chỉ bị một chút giáo huấn."

Dù sao Triệu Nhược Băng cũng có chút tình ý với hắn, nàng hỏi: " Tỷ, đây là chuyện gì vậy, Lạc đại ca lại chọc tới ai nữa, lại để cho người ta đánh thảm như vậy."

Trầm Linh đem chuyện vừa rồi nói lại một lần, cũng đem chuyện Tô Thiến chuyển lời nói lại cho nàng nghe. Về phần cuối cùng nàng quyết định thế nào, phải xem tự ý nàng mà thôi. Nàng nghe xong Trầm Linh vừa nói, trong lòng vừa vui vừa lo lắng, vui vì chuyện của nàng và Lưu Vũ Phi đã được Tô Thiến chấp nhận, chỉ cần Tô Thiến nói giúp nàng vài câu và nàng mở lời xin lỗi Lưu Vũ Phi, đến lúc đó quay trở về bên người hắn cũng không phải là việc khó. Lo lắng là việc đoạn tuyệt quan hệ với Lý Khánh Lạc, nàng đã từng trải qua bài học nên trong tâm lý cũng đã thành thục hơn rất nhiều. Đối với cảm tình của nàng và Lý Khánh Lạc, nàng đã hiểu rõ ràng, bây giờ nàng đối với hắn một chút cảm tình nam nữ cũng không có, lúc trước đối với hắn thân thiết như vậy là bị ảnh hưởng tâm lý từ khi còn bé. Nàng sợ nếu đoạn tuyệt với hắn, với nàng thì không có vấn đề gì, nhưng sẽ mang đến phiền toái trong gia đình nàng. Bởi vì Triệu gia và Lý gia vốn là thế gia giao hảo với nhau lâu năm, quan hệ rất tốt.

32. Chương 32

Lý Khánh Lạc vào phòng tắm, thoa thuốc Trầm Linh đưa xong, quả nhiên thật tốt, gương mặt vốn sưng như đầu heo cuối cùng cũng khôi phục lại một chút diện mạo của hắn. Xem qua hiệu quả của nước thuốc do Trầm Linh đưa cho cũng không tệ lắm.

Triệu Nhược Băng nhìn thấy hắn từ phòng tắm đi ra, quan tâm nói: " Lạc đại ca, anh cảm thấy tốt hơn rồi chứ."

Lý Khánh Lạc đối với chuyện mình bị người ta đánh sưng mặt như đầu heo rồi để cho Triệu Nhược Băng thấy được, cảm giác thật không tốt chút nào. Hắn sợ nàng sẽ khinh thường hắn, nghĩ hắn vô dụng đến cả một nữ hài tử mà cũng đánh không lại, bây giờ nghe được sự quan tâm của nàng, trong lòng thở ra một hơi, trả lời: " Nga, anh không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da mà thôi, đã làm cho Băng nhi lo lắng…"

Triệu Nhược Băng nhìn Lý Khánh Lạc, trong lòng lại nghĩ đến lời của Tô Thiến nói, nàng suy nghĩ một hồi, trong lòng đã có quyết định, thở dài một hơi nói: " Lạc đại ca, em biết anh đối với em tốt lắm, cũng biết rõ tâm ý của anh, hôm nay em ở chỗ này muốn nói với anh cho rõ ràng, trước giờ người em thích chính là Lưu Vũ Phi, em nghĩ với điều kiện tốt như anh, tương lai sẽ tìm được một cô gái còn tốt hơn em nhiều, em hy vọng anh không nên lãng phí tâm tư trên người em nữa, trong lòng em đã có nơi gởi gắm…"

Những lời này của nàng vừa vào trong tay hắn, chẳng khác gì tiếng sấm sét trên trời đánh trúng. Vừa rồi hắn còn nghĩ, nàng quan tâm hắn như vậy, nhất định sẽ không coi trọng những lời Tô Thiến đã nói. Hắn

tuyệt đối tin tưởng chính mình, sau khi lấy được trái tim nàng thì những gì nàng nói tất cả đều thành không nghe thấy nữa. Hắn nhìn nàng chằm chằm hỏi: " Băng nhi, lời vừa rồi không phải em nói giỡn chứ?"

Triệu Nhược Băng kiên quyết gật đầu, Lý Khánh Lạc điên cuồng hét lên: " Đây là tại sao, anh có gì thua kém Lưu Vũ Phi tiểu tử, khi em mười tuổi anh đã bắt đầu thích em, chẳng lẽ điều này còn kém cả một tháng thời gian ngắn ngủn em gặp Lưu Vũ Phi hay sao, lại nói hắn còn có cả Tô Thiến tiện nhân kia, chẳng lẽ em còn muốn cùng cô ta lấy chung một chồng hay sao? Nhất là tiện nhân kia, nếu không phải cô ta uy hiếp em, em cũng sẽ không đối đãi với anh như vậy, còn có…"

Lý Khánh Lạc còn chưa nói hết, đã bị Triệu Nhược Băng lớn tiếng ngắt lời nói: " Đủ rồi, Lạc đại ca, hết thảy đều là em tự mình quyết định, không quan hệ tới ai, anh không nên sỉ nhục Thiến muội, lại nói em thích ca, đó là chuyện của em, không cần người khác nói gì về chuyện của chúng tôi cả."

Nàng vốn còn có điểm tức giận hắn, nếu không phải hắn nói lung tung thì cũng không có sự tranh chấp cùng mấy người Tạ Đông, vậy nàng và Lưu Vũ Phi cũng không có vết rách lớn như vậy. Bây giờ nghe hắn ở nơi này còn lớn tiếng mắng chửi Tô Thiến là tiện nhân, nói chuyện còn khó nghe như vậy. Nàng nghe không nổi mới lên tiếng ngăn cản hắn.

Lý Khánh Lạc nghe nàng quát lên, tâm tư vốn hỗn loạn cũng trở nên bình tĩnh rất nhiều. Hắn nhìn nàng liếc mắt, bỏ ra khỏi cửa. Triệu Nhược Băng nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng nổi lên sự mất mát, giờ phút này lòng nàng cũng cảm thấy không chịu nổi. Mặc dù nàng nghe Trầm Linh nói Lý Khánh Lạc đối với Tô Thiến và Lưu Vũ Phi rất xem thường, thậm chí trước mặt Tô Thiến còn sỉ nhục Lưu Vũ Phi. Bỏ chuyện này không nói, hắn đối với nàng rất tốt, chuyện này không thể nào chối được, bất kể là bây giờ hay là mười năm trước, hắn chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của nàng, đối với nàng thâm tình mười phần. Trầm Linh nhìn thấy hắn đã đi thì cũng từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Triệu Nhược Băng vẫn còn nhìn theo phương hướng hắn đã đi thì nhẹ nhàng ôm lấy Triệu Nhược Băng nói: " Băng nhi, đừng quá để ý hắn nữa, lại nói hắn không biết cách làm người, nhưng lần này không biết Tô Thiến ăn phải cái gì, dĩ nhiên lại đưa ra điều kiện này."

Triệu Nhược Băng trả lời: " Tỷ, em không có việc gì đâu, chuyện này cũng không thể trách Thiến muội, cũng do hắn không đúng trước, chị à, bây giờ em chỉ sợ hắn sẽ nói lung tung và bậy bạ trước mặt người nhà của em, đến lúc họ có hỏi chuyện hôm nay, em thật không biết làm sao trả lời, có rất nhiều chuyện thật không có cách nào nói rõ ràng với họ.."

Trầm Linh không biết chuyện gì xảy ra, nói thẳng: " Chuyện này có cái gì giấu diếm chứ, bác trai bác gái hỏi thì cứ nói thật thôi."

Trầm Linh nhớ tới chuyện ba cô gái biết bay hôm nay, nói: " Băng nhi, em có biết Lưu Vũ Phi có bao nhiêu bí mật, hôm nay chị nhìn thấy có ba cô gái nhỏ biết bay, các nàng gọi hắn là thiếu gia, nghe ngữ khí lúc ấy của họ, hình như là hắn phái đến chuyên môn bảo vệ Tô Thiến. Băng nhi, hắn từ đâu tìm được họ tới?"

Triệu Nhược Băng nói: " Em không biết ca phái người nào tới bảo vệ Thiến muội, nghe chị nói hình như ca không ở Bắc Kinh.." Nàng biết mấy cô gái nhỏ đó có thể là đám cô nhi trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, bây giờ nàng chưa muốn cho Trầm Linh biết nhiều chuyện của Lưu Vũ Phi, cho nên thay đổi đề tài nói chuyện. Trầm Linh thấy nàng cố ý giấu diếm cũng không hỏi thêm nữa, nàng cũng không phải là một người không hiểu lý lẽ.

Trầm Linh cười nói: " Yên tâm đi Băng nhi, Lưu Vũ Phi không có ở Bắc Kinh, điều này chính miệng Tô Thiến nói với chị, nghe nàng nói hắn đi khỏi Bắc Kinh tới một tháng mới có thể quay lại."

Ngày hôm sau Triệu Nhược Băng đi đến trường học, vào giữa trưa nàng đi tới phòng ăn mua hai phần cơm, ngồi chỗ họ thường hay ngồi, đợi Tô Thiến đến. Đến đúng giờ, Tô Thiến cũng đi tới. Triệu Nhược Băng vừa nhìn thấy nàng thì hô lên: " Thiến muội, đến đây, cơm đã mua rồi.."

Tô Thiến vài ngày đã không gặp nàng, thật không nghĩ tới chỉ vài ngày ngắn ngủi cả người nàng đã tiều tụy hơn rất nhiều. Vốn có điểm không hài lòng về nàng nhưng bây giờ đã không còn nữa, Tô Thiến bước tới đau lòng nói: " Băng tỷ, xin lỗi a, em không biết, ca đối với chị mà nói lại quan trọng như vậy, chị cũng không chịu tự chiếu cố lấy mình, mới qua vài ngày mà lại gầy đến như vậy, Băng tỷ yên tâm đi, khi nào ca

quay lại em sẽ nhất định làm cho ca tha thứ cho chị, Băng tỷ, sau này chúng ta làm chị em tốt chính thức với nhau đi, sẽ không làm cho ca tức giận nữa nhé?"

Triệu Nhược Băng thấy Tô Thiến hiểu lý lẽ tới như vậy, ngày hôm qua khi nàng nghe Trầm Linh nói thì trong lòng còn có điểm hoài nghi Tô Thiến, có cô gái nào nguyện ý cùng người khác chia sẻ người yêu của mình bao giờ chứ. Bây giờ nàng hoàn toàn tin tưởng, vẻ mặt Tô Thiến nói cho nàng biết, những lời này là thật tâm. Hai chị em sau khi làm hòa nhau, liền trò chuyện thật vui vẻ.

Thời gian qua rất nhanh, trong chớp mắt bảy ngày đã trôi qua. Hôm nay chính là ngày khai trương của Tây Vũ công ty, Tô Thiến và Triệu Nhược Băng sáng sớm đã để cho Phi Tuyết các nàng mở ti vi, cùng ngồi ngay trước ti vi mà chờ đợi. Các nàng nghe xong tin tức, nghi thức khai trương mở ra vào buổi sáng. Chính phủ đối với hôm nay cũng rất xem trọng, Bộ Vệ Sinh đặc biệt phái Hoa bộ trưởng lại chủ trì. Do Bộ Vệ Sinh ra mặt mời tất cả các ngành truyền thông đến đông đủ, bọn họ còn không biết hôm nay mời bọn họ đến đây là ngoài việc tham gia nghi thức khai trương của một công ty, sau đó chính phủ Trung Quốc sẽ có tin tức trọng đại tuyên bố.

Mười giờ sáng, Lưu Vũ Phi, Lý Hưởng và đại diện Bộ Vệ Sinh đi thẳng vào hội trường. Lưu Vũ Phi đương nhiên biến đổi gương mặt mình thành một người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi. Hoa bộ trưởng cũng tự mình thực hiện nghi lễ, đầu tiên nói lời khai mạc, tuyên bố Tây Vũ công ty chính thức thành lập. Nếu không phải đám ký giả nghe được tin sau nghi thức khai trương thì sẽ có tin tức trọng đại tuyên bố, có lẽ bọn họ đã rời khỏi. Những công ty truyền thông này đều là công ty nổi danh trên thế giới, làm gì có thời gian đến tham gia nghi thức khai trương của một công ty bình thường.

Nửa giờ sau, chính phủ đặc biệt đưa tới một công văn, do Hoa bộ trưởng lên tiếng trước tiên: " Các vị tiên sinh, nữ sĩ, bằng hữu ký giả, chào mọi người ! Có lẽ bây giờ mọi người đang suy đoán hôm nay chúng tôi sẽ có tin tức gì để tuyên bố phải không? Tôi cũng sẽ không tạo thần bí nữa, hôm nay chiêu tập mọi người là muốn nói cho mọi người biết, quốc gia chúng ta đã nghiên chế ra một loại thuốc có thể trị được tất cả bệnh nan y ung thư, dược phẩm này là do Tây Vũ công ty nghiên cứu sản xuất."

Hoa bộ trưởng vừa nói xong, tất cả ký giả bên dưới sợ đến ngây người. Hoa bộ trưởng nhìn ký giả đang khiếp sợ phía dưới nói tiếp: " Tốt lắm, mọi người có vấn đề gì, các vị ký giả, có thể hỏi ngay tổng giám đốc Lưu Vũ Phi tiên sinh và tổng kinh lý Lý Hưởng tiên sinh của Tây Vũ công ty."

Một ký giả có vẻ mặt kích động lập tức đứng lên hỏi: " Lý tổng kinh lý, chào ông, xin hỏi dược phẩm của công ty các ông có thông qua thí nghiệm trên thân thể con người hay không? Có tác dụng phụ gì không?"

Lý Hưởng tự hào trả lời: " Đối với phương diện an toàn của dược phẩm, tôi có thể tự hào nói với các vị, dược phẩm này tuyệt đối không có tác dụng phụ gì, tất cả mọi người có thể không tin tưởng, bản thân tôi tại mấy tháng trước, chính là một người bị bệnh máu trắng(ung thư máu), cũng là thời kỳ cuối. Nói về sự thí nghiệm trên thân thể người, tôi cũng là một trong số đó, mọi người xem tôi bây giờ giống người đang bị bệnh hay sao."

Ký giả Mỹ Liên Xã chất vấn: " Lý tổng, vừa rồi ông nói tự mình uống loại dược phẩm này, vậy ông có cái gì chứng minh ông từng là người bị bệnh ung thư máu.."

Lý Hưởng biết nhất định sẽ có người hoài nghi, đã sớm có chuẩn bị, hắn bèn đưa ra hồ sơ bệnh án lúc ấy tại bệnh viện, cùng với giấy tờ cho nghỉ việc của công ty trước kia, đem phát xuống dưới. Một ký giả xem xong thì lập tức đứng lên hỏi: " Chào Lý tổng, tôi là ký giả của Phương Đông TV, căn cứ bệnh lý của ông biểu hiện, là ông uống dược phẩm ba ngày thời gian thì bình phục, đây không phải nói là trước khi công ty Tây Vũ thành lập thì dược phẩm này đã tồn tại, vậy dược phẩm này lúc nào sẽ đưa ra thị trường, giá tiền sẽ là bao nhiêu?"

Lý Hưởng trả lời: " Đúng là như lời anh nói, có thể nói tôi là người được hưởng hiệu quả đầu tiên của dược phẩm, về phần giá tiền bao nhiêu, đây không phải là phạm vi trả lời của tôi, chuyện này sẽ do tổng giám đốc công ty sẽ nói cho mọi người biết, xin mời đợi một chút."

Ký giả của nước Pháp hỏi: " Chào Lý tổng, tôi muốn hỏi, dược phẩm của công ty ông khi nào sẽ xuất ra thị trường, và sẽ xuất ra ở quốc gia nào đầu tiên?"

Lý Hưởng trả lời: " Ở phương diện này hãy để cho tổng giám đốc của chúng tôi trả lời các vị đi nhé."

33. Chương 33

Nghe vậy tất cả ký giả liền hướng sang Lưu Vũ Phi, ký giả của Nhân Dân Nhật Nhân báo hỏi: " Chào tổng giám, xin hỏi dược phẩm của công ty các vị có những chuyên gia nghiên cứu hay không, có thể mời họ ra mặt được không?"

Lưu Vũ Phi nói: " Dược phẩm của công ty chúng tôi đều là từ Trung dược phối chế, phương thuốc là do gia tộc của chúng tôi truyền lại, bởi vậy công ty chúng ta cũng không có chuyên gia y học nào." Hắn đã sớm giải thích với Lý Hưởng mình đi ra từ một gia tộc từ xưa, bởi vậy hắn mới nói công ty là thuộc về gia tộc. Lời nói của hắn làm cho các ký giả một trận nghị luận, lại có ký giả hỏi: " Chào Lưu tổng giám, tôi là ký giả của Triêu Tiên Nhật Báo, nghe ý tứ vừa rồi của ông, có phải nói Tây Vũ công ty là xí nghiệp gia tộc, vì sao trước kia chúng tôi chưa từng nghe qua danh tiếng của gia tộc các vị, nếu gia tộc các vị có phương thuốc tốt như vậy, sao nhiều năm trước không đem ra công bố với hậu thế?"

Lưu Vũ Phi đáp: " Tây Vũ công ty quả thật thuộc về gia tộc chúng ta, về phần trước kia mọi người chưa từng nghe nói qua gia tộc chúng ta là bởi vì gia tộc chúng ta cho đến nay đều lánh đời ẩn cư, gia tộc chúng ta đã có truyền thống rất xa xưa nên mọi người chưa nghe qua cũng rất bình thường, từ nhiều năm qua ta là người đầu tiên đi ra từ trong gia tộc, có thể nói là một lần lịch lãm mà thôi. Bây giờ xin mời các vị đừng nói về những chuyện không liên quan đến dược phẩm nữa."

Ký giả của đài Phương Đông TV lại hỏi: " Chào Lưu tổng giám, bây giờ ông có thể tuyên bố một chút về giá tiền của dược phẩm, một người bệnh nan y phải cần bao nhiêu lượng thuốc mới có thể lành bệnh?"

Lưu Vũ Phi từ trong Kiền Khôn Giới lấy ra một bình Vận Mệnh Thủy, nói: " Đây chính là một phần dược thủy trị liệu bệnh ung thư, một người bệnh chỉ cần uống một bình như vậy là được, chúng tôi gọi nó là Vận Mệnh Thủy, giá tiền là chung tôi căn cứ theo từng tài sản của mỗi người cứ mười phần lấy hai, còn những gia đình bần khốn nghèo khổ mà có người bị bệnh, mà tài sản của bọn họ gom lại chỉ có mười đồng tiền, hoặc có thể nói là không có một đồng nào, công ty chúng tôi miễn phí trị liệu, ngược lại, cho dù là người giàu có mà có bao nhiêu tiền, thì cũng phải xuất ra hai phần trong tài sản thì chúng tôi mới bán ra Vận Mệnh Thủy này."

Tất cả các ký giả và những phóng viên truyền hình nghe xong lời hắn nói thì ngây cả người, bọn họ còn chưa từng nhìn thấy có người nào làm việc cổ quái như vậy, cùng với loại quy củ quái dị thế này. Một ký giả hỏi: " Lưu tổng giám, ông nói vậy không phải là rất không công bình cho một số người có tiền hay sao?"

Lưu Vũ Phi nói: " Trên đời này vốn không có chuyện công bình bao giờ, đối với ta mà nói, ngươi có tiền không có nghĩa ngươi là cao nhân nhất đẳng, tính mạng của mỗi người đều trân quý giống như nhau, chúng ta cũng không miễn cưỡng họ đến mua dược phẩm của chúng ta."

Tiếp theo hắn lại nói: " Bây giờ ta trả lời vấn đề của ký giả Pháp quốc, ta thanh minh một chút, dược phẩm của chúng ta sẽ không đưa ra bất kỳ quốc gia nào, nếu các bằng hữu ngoại quốc muốn chữa bệnh thì có thể đến Trung Quốc của chúng ta, giá tiền sẽ là trong mười phần tài sản sẽ lấy ba."

Lời tuyên bố làm cho các ký giả ngoại quốc kinh hãi, trong đó có một ký giả đứng lên chất vấn: " Lưu tổng giám, vừa rồi ông còn nói tính mạng của mỗi người đều trân quý giống nhau, vậy sao ông còn không xuất ra ngoài, còn người người bệnh từ nước ngoài tới thì ông lại thu dược phí còn cao hơn người bệnh trong nước?"

Lưu Vũ Phi đáp: " Không xuất khẩu là vì có hai nguyên nhân, một, là số lượng sản xuất của công ty chúng tôi không đủ để cung ứng xuất khẩu, hai, ta là người Trung Quốc, đương nhiên đầu tiên phải lo lắng cho đồng bào của mình."

Nghe vậy tất cả ký giả ngoại quốc đều trầm mặc, Hoa bộ trưởng đang muốn đứng dậy tuyên bố chấm dứt thì một ký giả Nhật Bổn lên tiếng: " Lưu tổng giám, nếu quý công ty không thể sản xuất ra được nhiều thì tại sao không đưa phương thuốc công bố ra, vậy có thể để cho công ty khác hỗ trợ sản xuất, như vậy không phải rất tốt hay sao, Lưu tổng giám không phải nói tính mạng không phân biệt sang hèn, như vậy không phải là tạo phúc cho cả nhân loại hay sao?"

Lưu Vũ Phi hỏi: " Vị ký giả tiên sinh này, ngươi có thể nói ngươi thuộc quốc tịch nào không?"

" Ta là người Nhật Bổn." Ký giả đó trả lời.

Lưu Vũ Phi cười nói: " Ta xem, hỏi loại vấn đề này chỉ có người của dân tộc các ngươi hỏi mà thôi, ngươi chỉ muốn có được phương thuốc này, vậy thì ai cũng đều sản xuất ra được. Phương thuốc của ta đều có ghi trên bao ngoài của mỗi bình Vận Mệnh Thủy, ta có thể cam đoan phương thuốc này tuyệt đối không có vấn đề, còn có người Nhật Bổn và người Ấn Độ, không có thuộc trong phạm vi trị liệu của công ty chúng ta, người của hai quốc gia này ta xem tất cả đều là kẻ đáng chết, cứu trị bọn họ chỉ là lãng phí dược phẩm của chúng ta mà thôi." Nói dứt lời hắn đi bỏ đi xuống khỏi đài, Hoa bộ trưởng liền tuyên bố buổi công bố tin tức mới đến đó chấm dứt.

Ngày hôm sau, các phương tiện truyền thông đều nói đến Tây Vũ công ty của Trung Quốc, mặt khác, ở phương Tây, một công ty dược phẩm khổng lồ lại tuyên bố ra một tin, dược phẩm của Tây Vũ công ty tại Trung Quốc chỉ gây ra sự hiềm nghi, bọn họ không tin chỉ bằng vào một loại dược phẩm mà có thể trị liệu được tất cả bệnh nan y ung thư.

Sau đó Lý Hưởng phân phó cho nhân viên công ty các danh sách địa chỉ bệnh viện, tuyên bố chỉ có những bệnh viện này mới có thể xuất ra Vận Mệnh Thủy. Bất kể thế nào, càng ngày càng nhiều người bệnh nan y, sau khi uống vào Vận Mệnh Thủy của Tây Vũ công ty, tất cả bọn họ đều trong thời gian vài ngày ngắn ngủi đều khôi phục khỏe mạnh. Trong đó đại bộ phận đều là người nghèo khổ, điều này cũng làm cho Tây Vũ công ty tiêu hao không biết bao nhiêu phí tổn...bất quá Lưu Vũ Phi cũng không vì sự hao tốn nghiêm trọng mà thay đổi lập trường lúc đầu của mình. Rất nhiều giới truyền thông đều bung ra điều tra những bệnh nhân đã dùng Vận Mệnh Thủy, tất cả đều đúng như sự tuyên truyền của Tây Vũ công ty, hiệu quả phi thường lớn, mỗi bệnh nhân đều chỉ trong ba, bốn ngày là khỏe mạnh. Theo các phương tiện truyền thông càng ngày càng nhiều, dần dần trên thế giới đều cũng tin tưởng dược phẩm này của Tây Vũ công ty. Trước cảnh tượng này làm cho tất cả những bệnh nhân bị tuyệt chứng trên thế giới đều chạy tới Trung Quốc. Mà các bệnh viện của Tây Vũ công ty cũng đầy nghẹt những bệnh nhân chạy đến mua dược phẩm, cả khâu tiêu thụ của Tây Vũ công ty cũng đầy nghẹt, bệnh viện quốc nội phái nhân viên tới hy vọng Tây Vũ công ty có thể đem Vận Mệnh Thủy đến xuất ra từ bệnh viện của họ, điều này cũng làm cho sản lượng cung cấp của Tây Vũ công ty cung không đủ cầu.

Rất nhanh nửa tháng trôi qua, Tây Vũ công ty không còn phải bù lỗ như lúc đầu, nửa tháng này, có rất nhiều người có tiền, vì mạng sống đành phải móc ra hai phần tài sản của mình, mặc dù rất đau lòng, nhưng dù sao vẫn tốt hơn so với chịu chết. Tại bệnh viện, các nhân viên cũng luôn chữa bệnh cho những người bần khốn, người bình thường chỉ lấy tiền thuốc mà thôi. Lưu Vũ Phi sợ sẽ có những người cố tình giấu diếm tài sản của mình, bởi vậy ở mỗi cô nhi phụ trách phát ra dược phẩm đều dặn họ dùng tâm linh pháp quyết để dò xét bệnh nhân, để cho họ hiểu rõ được tình huống của bệnh nhân đó. Vừa mới bắt đầu cũng có những người che giấu tài sản của mình, kết quả bị các cô nhi phát hiện, theo lệnh của Lưu Vũ Phi sẽ không phát dược phẩm cho những người này. Vì thế những người dở những trò gian lận này không được uống thuốc đã rất nhanh rời khỏi nhân thế. Chuyện này truyền từ trong những bệnh nhân lan ra, từ đó về sau cũng không có bất cứ người nào vốn có tiền mà lại đem tính mạng mình ra đùa giỡn, mỗi người đều thành thật móc ra hai phần tài sản của mình để mà mua thuốc.

34. Chương 34

Từ khi Vận Mệnh Thủy của Tây Vũ công ty được xuất ra thị trường, cũng đã trị khỏi bệnh cho vô số người mắc bệnh nan y. Nhờ vào sự truyền bá của các phương tiện truyền thông, Vận Mệnh Thủy được tôn xưng là món đại lễ của thượng đế dành cho nhân loại. Trong nhất thời, những vị phú ông mang bệnh nan y trên khắp thế giới đều bao máy bay đi đến Trung Quốc. Bởi vì Lưu Vũ Phi thu mua bệnh viện toàn nằm ở những địa phương có kinh tế không phát triển, những phú ông này đi đến cũng đã vô hình trung đánh động nền kinh tế trong khu vực. Mà Tây Vũ công ty mỗi khi trị lành bệnh cho một người, thì mấy phú ông này đều trả bằng ba phần tài sản của mình. Điều này đã giúp cho quốc gia tăng trưởng ngoại hối. Theo càng ngày càng nhiều phú ông trị lành bệnh, thì cũng đã đạt được số tài vật rất lớn.

Trong số bọn họ cũng có một số ít người không cam lòng, vì tài sản của mình tự dưng bị người ta dễ dàng lấy đi, bọn họ tìm được một ít tổ chức hắc đạo trên quốc tế, chuẩn bị nửa sáng nửa tối nhắm mưu đồ với Tây Vũ công ty. Bởi vì trên bao bì của mỗi bình Vận Mệnh Thủy Lưu Vũ Phi đều ghi rõ phương thuốc điều chế. Các công ty chế thuốc cả trong lẫn ngoài nước bởi vì không cách nào có được Vận Mệnh Thủy, cho nên

bọn họ nảy sinh ý định mua cho được bao bì của bình thuốc. Hy vọng có thể tìm được giá trị gì đó từ bao bì của Vận Mệnh Thủy.

Những công ty này có được phương thuốc đó, nhưng tài liệu điều chế Vong Mệnh Thủy thì không thể tìm ra được ở đâu, trong đó có một chút dược tài họ càng chưa từng nghe qua. Như là Thất Thải Liên Hoa, Cửu Diệp Linh Chi, Huyết Tham Chu Quả, những dược tài này loại bình thường vốn không thể thay thế làm cho các công ty đau cả đầu óc. Một số công ty quốc nội đã mời một số lão trung y đến công ty nghiên cứu xem phương thuốc của Tây Vũ công ty có chân thật hay không. Những vị lão trung y này bình thường vốn chỉ biết đến Nhân Tham, Linh Chi, nào biết đâu đến Huyết Tham hay Cửu Diệp Linh Chi bao giờ, bọn họ cho rằng vật này chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết. Vì vậy mấy lão trung y này đều chối bỏ tính chân thật của phương thuốc này. Đáng tiếc rằng chỉ có tu chân giới mới biết được loại thiên tài địa bảo này, còn người thế tục làm sao có thể biết được.

Vốn Lưu Vũ Phi cũng không biết được, hắn cứ nghĩ rằng sau khi dược phẩm xuất ra thì phải một thời gian sau người ta mới bắt đầu nghiên cứu về phương thuốc, bây giờ thì tốt hơn vì ai cũng nghĩ rằng phương thuốc chân thật vẫn còn đang ở trong Tây Vũ công ty. Phương thuốc của Vận Mệnh Thủy đã hấp dẫn ánh mắt của tu chân giới. Chính vì thế một số công ty ngoại quốc đã thông qua phương pháp ngầm đã tìm được năm Dong Binh Đoàn nổi tiếng trên thế giới. Yêu cầu bọn họ đi tới Trung Quốc tìm cách ăn cắp phương thuốc điều chế của Tây Vũ công ty, nếu thật sự không được thì tìm cách lấy Vận Mệnh Thủy đã thành sản phẩm cũng tốt.

Bởi vì chính phủ Trung Quốc đối với thương giới(vũ khí) quản lý rất nghiêm khắc cho nên những Dong Binh Đoàn không cách nào mang theo vũ khí nặng vào Trung Quốc. Vì thế sự nguy hiểm của họ cũng tăng lên nhiều, vì thế các công ty nào cũng phải trả giá tiền rất cao. Ngay cả một số chính phủ các nước cũng ra lệnh cho các đặc công và gián điệp của mình đang ẩn núp tại Trung Quốc không tiếc hết thảy cái giá phải trả tìm cho được mọi cách lấy cho được Vận Mệnh Thủy. Trong đó Nhật Bổn và Mỹ quốc là nôn nóng nhất. Tất cả gián điệp và đặc công của ngoại quốc ẩn núp ở Trung Quốc đều đi đến đại bản doanh của Tây Vũ công ty tại Thượng Hải.

Dong Binh ngoại quốc, sau khi đến được Trung Quốc, lập tức nhắm vào nhân vật chủ chốt của Tây Vũ công ty, Lưu Vũ Phi. Các Dong Binh Đoàn này định bắt cóc Lưu Vũ Phi ra nước ngoài, sau đó sẽ đàm phán điều kiện với công ty Tây Vũ. Sau khi bọn hắn bố trí xong phương án hành động, cùng với người tiếp ứng đường rút lui, thì đến lúc này mới phát hiện căn bản không cách nào tìm được Lưu Vũ Phi.

Còn Lưu Vũ Phi sau khi tuyên bố công ty chính thức khai trương thì vẫn bận rộn công việc trong công ty nên không hề xuất hiện trước mắt công chúng.

Lúc này chẳng những là những Dong Binh Đoàn của nước ngoài mà những băng nhóm xã hội đen trong nước cũng bắt đầu nhắm vào công ty Tây Vũ. Sau khi tìm không ra Lưu Vũ Phi, bọn họ chuyển hướng tập trung vào Lý Hưởng và người nhà của hắn.

Ngày hai mươi tháng mười một, công ty đã thành lập được một tháng, dây chuyền sản xuất của công ty từ bốn đã tăng lên sáu, mặc dù vậy vẫn đáp ứng không đủ nhu cầu. Ngày nghỉ phép của Lưu Vũ Phi cũng đã tròn một tháng, hắn rời khỏi Thượng Hải đi tới Bắc Kinh, đem tất cả những chuyện còn lại của công ty giao cho Lý Hưởng. Từ khi công ty chính thức thành lập, đi vào hoạt động, tất cả mọi sự việc rối loạn trong công ty được sắp xếp đi vào quỹ đạo đều nhờ vào công lao của Lý Hưởng. Lưu Vũ Phi cảm thấy mình rất may mắn có thể tìm được một người tài năng như vậy.

Hôm đó, sau khi tan sở, vẫn như mọi ngày Lý Hưởng đi đến bãi đậu xe. Lý Hưởng nghĩ tới có thể lập tức nhìn thấy đứa con đáng yêu của mình và sẽ được ăn cơm do vợ mình nấu, trên mặt nổi lên vẻ tươi cười ấm áp. Lý Hưởng vừa đi đến cạnh cửa xe thì chợt nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang lao xộc tới. Lý Hưởng không nghĩ là có người lại bất lợi với hắn ngay trước cửa công ty nên khi xe xông tới hắn cũng chỉ né sang bên. Chiếc xe vừa dừng lại sát bên người hắn, từ trên xe bước xuống ba đại hán rất nhanh vây quanh Lý Hưởng, trong đó có một đại hán nói: " Lý tổng, chào ông, ông chủ của chúng tôi muốn gặp ông, ông hãy nể mặt một chút nhé."

Lý Hưởng vừa nhìn đã biết, mấy người này tới là để bắt cóc, nhưng hắn không hề kinh hoảng, lạnh lùng nói: " Các ngươi là ai, ta không quen biết ông chủ của các ngươi, sẽ không đi theo các ngươi đâu."

Đại hán kia âm hiểm cười nói: " Lý tổng, điều này không phải do ngươi, ngươi hãy phối hợp với chúng ta cho thỏa đáng, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí."

Một đại hán ngắt lời: " Lão tam, nói nhiều với hắn như vậy để làm gì, đưa hắn đi là được, thời gian của chúng ta cũng không nhiều lắm đâu."

Mấy đại hán vừa định động thủ thì chợt thấy hoa mắt, Lý Hưởng đã thoát khỏi vòng vây của bọn họ. Chỉ thấy bên người hắn có thêm một thiếu niên khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Lưu Lôi từ khi đảm nhiệm bảo vệ cho Lý Hưởng vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, khi mấy đại hán này bước từ trên xe xuống hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hán tử vừa rồi nhẹ giọng hỏi: " Lão tam, vừa rồi ngươi có thấy làm sao Lý Hưởng thoát được vòng vây của chúng ta không."

Lão tam trả lời: " Không có, việc này thật sự là gặp quỷ rồi, thật là cổ quái, chúng ta nên cẩn thận mới tốt, may là bên người hắn chỉ có thêm một tiểu hài tử, chỉ cần mang hắn đi luôn là được."

Tiếp theo lại một lần nữa ba người hướng Lý Hưởng và Lưu Lôi đi tới. Lưu Lôi quát: " Bất kể các ngươi là ai, bây giờ lập tức cút cho ta, ta coi như hôm nay không phát sinh qua việc này, nếu không đừng trách ta độc ác."

Lão tam cười nhạo nói: " Chỉ bằng một tiểu tử lông chưa mọc dài như ngươi có thể làm gì chúng ta, nghe lời ta đi theo chúng ta thôi."

Lưu Lôi cười lạnh nói: " Vậy thì các ngươi tự cầu phúc đi thôi."

Đối phó với mấy người bình thường Lưu Lôi căn bản là không cần dùng đến pháp thuật, hắn chỉ vận chân nguyên lực của mình quay về ba đại hán vỗ ra ba chưởng. Chưởng kình vô thanh vô tức nhất thời trúng vào ba đại hán, phanh phanh phanh, vang lên ba tiếng, những đại hán vừa rồi còn đang đứng lập tức bị đánh bay, từ không trung rơi xuống đất nằm im không nhúc nhích.

Lưu Lôi vỗ vỗ bàn tay, nói: " Chỉ bằng vào ba người các ngươi mà cũng dám có chủ ý với Lý đại ca." Tiếp theo lại hỏi: " Lý ca, những người này phải làm sao bây giờ, báo cảnh sát hay trực tiếp làm họ biến mất?"

Lý Hưởng suy nghĩ một chút, nói: " Giao cho cảnh sát tốt hơn, bọn họ chỉ muốn bắt cóc cũng không có xúc phạm tới ta." Lưu Lôi gật đầu đồng ý.

Vị phân cục trưởng cục cảnh sát nơi khu vực đó vừa nhận được điện thoại báo cảnh của Lý Hưởng, vị phân cục trưởng liền tự mình dẫn người đến ngay. Nói giỡn sao, theo thân phận và địa vị hiện giờ của Lý Hưởng nếu bị bắt cóc tại khu vực này thì coi như cuộc đời chính trị của hắn cũng kết thúc ở đây. Trong tâm lý vị phân cục trưởng này đang rủa mắng mười tám đời tổ tông của đám bắt cóc này.

Lý Hưởng đợi cảnh sát đi rồi thì lên xe định về nhà, những chuyện hôm nay coi như là giống như một đoạn kịch. Lý Hưởng biết rằng đã có người khởi lên chủ ý với hắn, vậy thì vợ và con hắn chắc cũng như thế. Đối với năng lực của mấy người Lưu Lôi hắn thập phần tin tưởng, bởi vậy hắn cũng không lo lắng an nguy của người nhà. Trong lúc Lý Hưởng đang ngồi xe đi về nhà, Lưu Lôi đang ngồi phía sau đột nhiên nói: " Lý ca, cẩn thận lái xe, đám đui mù này lại tới rồi, anh không nên xuống xe, những người này để ta tới thu thập là tốt rồi."

Lý Hưởng đồng ý đáp khẽ một tiếng.

Hắc Nhật Dong Binh Đoàn bài danh thứ ba trên thế giới, trên đường Lý Hưởng về nhà bày ra một vòng mai phục, định đợi Lý Hưởng tiến vào vòng mai phục là bắt đầu hành động. Lần này tham gia hành động đều là tinh anh của Dong Binh Đoàn, có thể thấy được họ coi trọng lần hành động này như thế nào.

Đợi đến khi xe của Lý Hưởng xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, một thành viên báo cáo: " Đội trưởng, mục tiêu đã xuất hiện, đã vào vòng vây, không có gì dị thường."

Đội trưởng vội ra lệnh: " Các tiểu tổ lập tức tiến hành theo phương án đầu tiên, lập tức hành động."

Theo tiếng ra lệnh của tên đội trưởng, bốn viên đạn bay ra bắn thẳng vào bốn bánh xe của Lý Hưởng, phanh một tiếng bốn bánh xe đồng thời nổ tung, xe của Lý Hưởng cũng không thể tiếp tục di chuyển rít lên một

tiếng xoay một vòng dừng lại ngay giữa đường. Những điều này đều nằm trong sự tính toán của đội trưởng.

Tên đội trưởng hạ lệnh: " Cho một tiểu tổ dẫn người, tổ thứ hai cản ngay phía sau, người bắn đạn ngăn trở lui ra sau, nhanh !" Người chỉ huy này nói chuyện bình tĩnh nhanh gọn, tổ viên hành động sạch sẽ gọn gàng, hẳn nhiên tố chất của các thành viên Hắc Nhật Dong Binh Đoàn cũng thật không tệ.

Lý Hưởng ngồi trong xe cũng không thấy bối rối, cũng thấy rõ tư chất tâm lý của hắn thật không tệ. Sau này có người hỏi vì sao, hắn trả lời ta là người từng trải qua sự tử vong, vậy còn gì đáng sợ nữa?

Lưu Lôi nhìn những thành viên của Dong Binh Đoàn đang chạy tới, hắn mở cửa xe đi ra ngoài, nhìn họ nói: " Các ngươi lập tức đứng lại cho ta, nếu không sẽ cho các ngươi nếm mùi có đi không về."

Lưu Lôi nhìn thấy tố chất của những quân nhân này không tệ, những người vừa rồi không thể so sánh, hắn sợ họ đến quá gần thì khi ra tay sẽ tổn thương ảnh hưởng Lý Hưởng thì không tốt lắm. Đáng tiếc đám dong binh này là người ngoại quốc nghe không hiểu lời Lưu Lôi nói, thấy hắn chỉ là một tiểu hài tử nên không xem hắn ra gì. Lưu Lôi thấy họ không nghe theo lời cảnh cáo của hắn vẫn cứ vọt tới. Bởi vì một tiểu tổ của dong binh này có tới tám người, Lưu Lôi rất nhanh xuất ra mấy thủ ấn, dùng tay thay kiếm đánh về phía tám dong binh, mỗi một người hắn xuất ra một đạo kiếm khí.

volamchiton

35. Chương 35

Có thể Lưu Lôi phát ra kiếm khí quá mức sắc bén, vì vậy đôi chân của tám dong binh toàn bộ bị cắt đoạn. Tám người còn chưa hiểu đã phát sinh ra chuyện gì thì đã bị té lăn trên mặt đất. Những chuyện này đều bị đội trưởng của Hắc Nhật Dong Binh Đoàn nhìn thấy thật rõ ràng. Tên đội trưởng nhìn thấy tiểu tử kia dùng tay làm vài thủ thế thì các thành viên của mình đã biến thành phế nhân, điên cuồng kêu lên một tiếng: " Không! Thượng Đế, sao ngài lại tàn nhẫn như vậy."

Mặc dù là dong binh, nhưng cảm tình của bọn họ vẫn như ngày đi lính vô cùng thâm hậu. Đội trưởng biết bây giờ mình không thể loạn, liền hạ tiếp mệnh lệnh thứ hai: " Tiểu tổ số một đã hoàn toàn thất bại, người bắn đạn trở kích mau quay trở lại, chúng tôi gặp phải phiền phức cần sự trợ giúp của các ngươi, tiểu tổ số hai, lập tức triển khai kế hoạch thứ hai."

Rất nhanh người bắn đạn trở kích đã quay trở lại. Đội trưởng thấy họ đã trở lại bèn ra lệnh: " Lập tức tiêu diệt người bên cạnh mục tiêu, người này rất cổ quái, tất cả nên ngàn vạn lần cẩn thận." Đội trưởng bỏ thêm một câu phía sau, đám bắn tỉa liền quay về hướng Lưu Lôi bắn ra đồng loạt.

Hết thảy hành động của đối phương Lưu Lôi đều thấy rõ, hắn nghĩ không ra đám ngoại quốc này lại độc ác như vậy. Bốn viên đạn mắt thường nhìn không ra tốc độ bắn về phía Lưu Lôi, trong lúc đội trưởng kia nghĩ rằng Lưu Lôi phải chết không thể nghi ngờ thì, chuyện làm cho hắn không thể tin tưởng xảy ra.

Chỉ thấy Lưu Lôi vươn hai tay, vận dụng chân nguyên lực của mình, thản nhiên tiếp lấy bốn viên đạn đang bay tới. Chuyện này lọt vào trong mắt của tên đội trưởng và bốn gã bắn tỉa, có vẻ quỷ dị và không thể tư nghị, họ trơ mắt nhìn Lưu Lôi, tâm lý điên cuồng kêu lên: " Thượng Đế a, đây còn là người hay sao, có một người có thể sử dụng tay không tiếp lấy đạn bay hay sao?"

Đội trưởng nhìn thấy ngay cả bắn đạn cũng không thể tổn thương dù chỉ một sợi lông của Lưu Lôi, nếu còn để cho tiểu tổ thứ hai đi tới thì chỉ có chết chắc, quả nhiên hạ lệnh lui lại. Đội trưởng thì nghĩ tốt như vậy, nhưng Lưu Lôi có thể dừng tay hay sao, hắn đã thật sự bốc lên lửa giận, hắn xuất ra một Dẫn Lôi Thuật, quát: " Thiên Lôi"

Một màn khiến cho đám dong binh suốt đời khó quên đã xảy ra. Chỉ thấy trên bầu trời bắn xuống hơn mười đạo lôi điện rất nhỏ, nhất thời mỗi một dong binh trơ mắt nhìn một đạo lôi quang đang giáng thẳng xuống đầu mình, bọn họ chưa kịp phản ứng thì đã bị điện giật ngất xỉu. May mắn là tu vi của Lưu Lôi quá thấp, mà Thiên Lôi lại bị chia làm mười đạo nên mấy dong binh chỉ bị điện giật chết ngất mà thôi.

Cả tu chân giới cũng chỉ có người của Lưu Vũ Phi có thể triệu tới thiên lôi rồi án theo ý nguyện của mình chia làm nhiều đạo, còn những môn phái khác không có ai làm được.

Lý Hưởng đang ngồi trên xe, đối với phương thức công kích thần kỳ của Lưu Lôi thì vô cùng giật mình, bây giờ hắn hoài nghi không biết Lưu Vũ Phi có phải là tiên nhân trong truyền thuyết hay không. Một người có thể đem lôi điện trong tự nhiên biến thành vũ khí công kích, như vậy cũng không thể xem hắn như người được nữa.

Lưu Lôi nhìn thấy toàn bộ đám người ngoại quốc này đã xử lý xong, đi tới bên cạnh xe nói: " Lý ca, không có việc gì nữa, đám người này toàn bộ đã bị ta thu thập hết, bây giờ anh hãy gọi người tới thu thập hiện trường một chút, thuận tiện gọi luôn xe cấp cứu vì có những người đã bị ta phế đi rồi."

Lưu Lôi cầm máu cho tám người đang nằm trên mặt đất, chuyện kế tiếp hãy để cho Lý Hưởng giải thích với cảnh sát, hắn sợ mình đem phiền toái tới nên đã ẩn thân.

Bất đắc dĩ Lý Hưởng lại phải gọi điện thoại, vị phân cục trưởng kia vừa mới đem được ba người muốn bắt cóc Lý Hưởng về tới cục cảnh sát thì Lý Hưởng lại tiếp tục gọi tới nói lại có người muốn bắt cóc hắn nữa. Vị phân cục trưởng vừa xuất phát vừa mắng: " Mẹ kiếp, đây là cuộc sống gì a, trong vòng một ngày lại có hai vụ án bắt cóc, nhưng lại nhắm vào cùng một người, chẳng lẽ đám phỉ đồ này có ước hẹn trước hay sao."

Phân cục trưởng vừa đến chỗ Lý Hưởng, nhìn thấy tám người bị gãy chân, xa xa còn có tám "thi thể" đen thui, Lý Hưởng lại nói cho ông ta vị trí của năm người khác. Vị phân cục trưởng thống kê một chút, lần này bắt đám bắt cóc này, tổng cộng có hai mươi mốt người, hơn nữa tất cả đều là lính đánh thuê người ngoại quốc, đoạt được bốn cây súng bắn tỉa, mười bảy súng ngắn cầm tay.

Vị phân cục trưởng cầm báo cáo trên tay, cả người xuất mồ hôi lạnh, trước tiên không nói tới Lý Hưởng dùng cách gì thu thập được đám bắt cóc này, chỉ bằng vào đám lính đánh thuê này và vũ khí của họ, thì cũng là vụ án lớn nhất năm nay. Vị phân cục trưởng thật nghĩ không ra đám người này làm sao có thể mang được một lượng lớn vũ khí như thế đi vào quốc nội mà không bị phát hiện ra. Bây giờ vụ án này không còn đơn thuần là vụ án bắt cóc nữa, đã không còn nằm trong phạm vi trách nhiệm mà hắn có khả năng gánh chịu nữa. Hắn lập tức báo cáo lên thượng cấp, cục trưởng cục công an Thượng Hải, sau đó vị cục trưởng này lại báo cáo lên quốc an cục. Sau đó vị phân cục trưởng này liền đưa mấy người ngoại quốc này vào bệnh viện, chuyện phía sau nên làm gì thì hắn sẽ biết sau.

Lý Hưởng vừa về tới nhà thì vợ và con hắn liền lao tới ôm chầm lấy hắn. Nguyên lai lúc hắn bị tấn công thì vợ con hắn cũng bị cùng lúc, cuối cùng những dong binh kia cũng giống như người của Hắc Nhật dong binh đoàn bị những người bảo vệ gia đình Lý Hưởng đánh chết ngất. Hôm nay quốc an cục vô cùng bận rộn, cùng một ngày bắt được rất nhiều người ngoại quốc mang theo vũ khí đến bắt cóc cả nhà Lý tổng kinh lý của Tây Vũ công ty. Nhìn những người ngoại quốc bị bắt này, quốc an cục lập tức nhận ra họ đều là cựu quân nhân. Quốc an cục cũng cảm thấy khâm phục những người bảo vệ của gia đình Lý Hưởng, họ hỏi Lý Hưởng có thể gặp mặt những người bảo vệ đó không, Lý Hưởng bèn giải thích những người bảo vệ đó đều là người nhà của gia tộc Lưu tổng giám điều phái ra, ngoại trừ gia đình Lý Hưởng họ sẽ không gặp ai hết.

Quốc an cục đột nhiên thấy có gia tộc thần bí xuất hiện nên cũng đã cho người đi điều tra nhưng cũng không có gì tiến triển, hình như gia tộc này giống như từ trên trời rơi xuống, không có cách nào tìm ra được. Đối mặt với những dong binh ngoại quốc, mang theo phần lớn vũ khí lọt được vào quốc nội, vậy mà quốc an cục lại không điều tra được một chút dấu vết. Điều này cũng làm cho những đặc công của quốc an cục đỏ mặt mấy ngày. May mắn là những dong binh này cuối cùng cũng đã bị bắt, nếu không danh dự của quốc gia cũng sẽ bị tổn hại. Quốc an cục nảy sinh một ý, xuất ra một lần điều tra càn quét đám buôn vũ khí và những người không rõ thân phận.

Sau đó Lưu Vũ Phi cũng nhận được báo cáo của Lưu Lôi, hắn lại dặn Lưu Lôi nếu còn có ai dám bất lợi của gia đình Lý Hưởng thì cứ giết hết, đồng thời yêu cầu Lý Hưởng tuyên bố ra ngoài ý định này. Lưu Vũ Phi muốn cho những ai có chủ ý với công ty Tây Vũ biết rằng, chủ nhân của công ty không phải là một người dễ chọc đến, cảnh cáo bọn họ rằng phàm là ai có chủ ý đó thì cũng nên biết tự lượng sức mình.

Cùng thời gian, tại tổng bộ của Đông Phương tập đoàn, ba đại tập đoàn có thế lực cực mạnh, ba đại chưởng môn của Đông Phương, Âu Dương, Minh Dương tập đoàn đều tụ tập tại Thượng Hải. Ba đại tập đoàn này phía sau chính là ba gia tộc tại tu chân giới Đông Phương gia tộc, Âu Dương gia tộc và Tư Mã gia tộc sáng lập. Cũng là những gia tộc duy nhất của tu chân giới có liên quan đến cuộc sống thế tục bên ngoài.

Bởi vì người trong gia tộc này che giấu rất tốt nên không ai biết những người chủ yếu trong tập đoàn đều

là người tu chân. Những người này bởi vì tư chất không đủ, ở lại trong gia tộc cũng vô dụng, bởi vậy họ ra ngoài thế tục mở công ty để cho những người này đến quản lý. Bởi vì bọn họ thuộc những gia tộc xa xưa, vì thế tài phú và thực lực ngày càng hùng hậu.

Trong phòng hội nghị của Đông Phương tập đoàn, vị đổng sự trưởng, Đông Phương Kiệt nói đầu tiên: " Âu Dương, Tư Mã lần này ta tìm các ngươi đến là muốn thương lượng một chuyện rất trọng yếu liên quan tới gia tộc chúng ta." Dừng một chút hắn lại nói tiếp: " Ta nghĩ gần đây hai vị cũng có nghe nói về công ty Tây Vũ nổi tiếng."

Tư Mã Phong nói: " Ta có nghe nói qua, nhưng công ty Tây Vũ chỉ là một xí nghiệp chế dược phẩm, nhưng bọn họ làm sao làm gì ảnh hưởng đến chúng ta, ngươi nghĩ người như chúng ta còn có thể ngã bệnh hay sao? Đông Phương huynh cũng quá cẩn thận rồi."

Âu Dương Thiên nhìn Đông Phương Kiệt, cũng đồng ý với lời của Tư Mã nói. Đông Phương Kiệt lắc đầu nói: " Hai vị, các ngươi nghĩ chuyện đã quá đơn giản rồi, nếu giống như lời của Tư Mã đã nói thì ta còn mời hai người tới Thượng Hải hay sao, trước tiên ta cho các ngươi nhìn thấy vật này thì các ngươi sẽ biết nguyên nhân trong đó thôi."

Tiếp theo Đông Phương Kiệt đưa phương thuốc điều chế Vận Mệnh Thủy qua. Sau khi Tư Mã Phong và Âu Dương Thiên nhìn xong thì kinh hãi thất sắc, vội hỏi: " Đông Phương huynh, chẳng lẽ Vận Mệnh Thủy thật sự điều chế từ phương thuốc này hay sao, đây đều là thiên tài địa bảo, nếu luyện thành đan dược cho chúng ta uống thì công lực sẽ tăng trưởng đến không cách nào tưởng tượng, mà công ty này dùng nhiều dược liệu này để điều chế thuốc không phải là nói họ có rất nhiều thiên tài địa bảo này sao, Đông Phương huynh, công ty của ngươi ngay tại Thượng Hải, có mua được Vận Mệnh Thủy này hay không."

Đông Phương Kiệt lắc đầu: " Không có, khi ta có được phương thuốc này xong, lập tức nghĩ biện pháp mua nó, thậm chí thông qua quan hệ với chính phủ muốn mua một bình cũng không thể, người của chính phủ hồi báo, người của công ty Tây Vũ sẽ không cho phép lấy Vận Mệnh Thủy về làm thí nghiệm, hơn nữa bây giờ việc xuất ra thị trường đều là người của công ty Tây Vũ sở hữu, hơn nữa nghe nói mỗi một nơi xuất Vận Mệnh Thủy đều có một người chuyên gia giám sát, mỗi một bệnh nhân có được Vận Mệnh Thủy đều phải uống ngay trước mặt bác sĩ, chính là vì như vậy nên ta vẫn không thể có được Vận Mệnh Thủy, hôm nay tìm hai vị đến cũng là vì việc này, để thử xem hai vị có ý nghĩ như thế nào."

Âu Dương Thiên nói: " Các ngươi nói, có phải công ty Tây Vũ này phía sau cũng có người chống lưng giống như chúng ta, nếu không họ đâu thể có nhiều thiên tài địa bảo như vậy để cứu người chứ."

Đông Phương Kiệt nói: " Theo như ta quan sát, ngoại trừ bị tổng giám thần bí kia, còn không có phát hiện công ty Tây Vũ có người tu chân, vị tổng giám thần bí kia ngoại trừ ngày khai trương có xuất hiện, bây giờ ta vẫn chưa nhìn thấy qua."

Tư Mã Phong nói: " Đông Phương huynh, nếu đã tìm đến chúng ta chắc là đã có đối sách, chúng ta nghe huynh nói trước rồi nghiên cứu cũng không muộn."

Âu Dương Thiên gật đầu, Đông Phương Kiệt cũng không khách khí nói: " Mấy nhà chúng ta phái vài người đi ra, đến đêm đến công ty Tây Vũ nơi sản xuất tìm hiểu, xem coi nơi đó có tàng trữ Cửu Diệp Linh Chi hoặc Huyết Tham Chu Quả những dược tài này hay không."

Âu Dương và Tư Mã nhìn nhau một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý.

36. Chương 36

Đêm, bên ngoài khu vực sản xuất của Tây Vũ công ty, xuất hiện sáu hắc y nhân. Bọn họ đứng trước Mê Tiên Trận do Lưu Vũ Phi bố trí, mấy người này cũng nghĩ như những người bình thường, đem rừng cây nhỏ này xem thành những cây cổ thụ thường gặp. Mấy hắc y nhân cảnh giác nhìn hoàn cảnh chung quanh, không phát hiện ra một người bảo vệ hay người đi tuần nào. Trong lòng họ không khỏi xem thường công ty Tây Vũ, một khu vực trọng yếu như thế mà lại không có một người bảo vệ nào, cũng không hề có máy móc gì bảo mật. Sáu hắc y nhân nhìn thoáng qua nhau, từ trong ánh mắt họ cũng nhìn ra được tâm tư họ đang

có một ý nghĩ giống nhau. Sáu hắc y nhân không hề lén lút, tựa như người thường bước nghênh ngang vào Mê Tiên Trận.

Chờ khi bọn hắn tiến vào Mê Tiên Trận thì đã biết mình hoàn toàn sai lầm, nghĩ thầm: Trách không được khu vực sản xuất quan trọng như vậy mà lại không có một nhân viên bảo vệ nào, có trận pháp thủ hộ nơi cửa so với thiết bị văn minh hay nhân viên bảo vệ đều an toàn gấp trăm lần, đáng tiếc trên thế gian không có thuốc hối hận, mấy hắc y nhân đành bước luôn tới, ngay lập tức cảnh sắc đều thay đổi. Trong lòng họ chợt nghĩ: bất hảo. Họ liền lui trở về, đáng tiếc là đã quá muộn, bọn họ lui ra sau nhưng không hề rời khỏi trận pháp mà là ngược lại khởi phát thế công của trận. Đầu tiên là uy áp, mấy hắc y nhân này bất quá chỉ mạnh hơn những vũ giả bình thường một chút, thậm chí vẫn chưa đạt tới Ánh Sáng kỳ. Bọn họ mới kiên trì được khoảng hai phút thì đã bị áp lực do trận pháp sinh ra làm hôn mê ngất xỉu.

Lúc này mấy cô nhi canh giữ khu vực sản xuất liền xuất hiện ngay trước mặt mấy hắc y nhân, xốc họ lên đem đi. Một cô nhi cười nói: " Huynh đệ, đây là lần thứ mấy, không biết chúng ta đã bắt được bao nhiêu người rồi, thiếu gia bày trận pháp thật là hữu dụng, chỉ cần có người ngoài xông vào, lập tức bị thu thập ngay, không cần chúng ta phải ra tay."

Một người khác trả lời: " Thêm sáu người này nữa là tổng cộng đã bắt được ba mươi hai người, ngày mai chúng ta phải báo cáo cho thiếu gia một chút. Ngươi cũng không nghĩ lại thiếu gia chúng ta là người ra sao, thiếu gia bố trí trận pháp này quả thật là uổng phí tài năng mà thôi, thật là không đáng." Bọn họ vừa nói vừa đi vào khu sản xuất bên trong. Trong khu sản xuất này, tổng cộng Lưu Vũ Phi đã lưu lại năm cô nhi canh giữ.

Ngày kế, Lưu Lôi hỏi ý kiến Lưu Vũ Phi làm sao xử trí những người đã đột nhập vào công ty. Lưu Vũ Phi suy nghĩ một chút rồi hỏi: " Lưu Lôi, những người đó có bối cảnh gì, có quan hệ gì với những người đã bắt cóc gia đình Lý Hưởng hồi sáng hôm qua không?"

Lưu Lôi trả lời: " Những người xâm nhập tối hôm qua còn chưa tra được rõ ràng, còn những người khác chúng tôi đều vận dụng Tâm Linh Thuật, biết được lai lịch của bọn họ, bọn họ không có liên quan tới người tập kích hôm qua, nhưng bên trong có tới mười hai người gián điệp Nhật Bổn, còn những người khác là Mỹ, Nga, Ấn, Anh, Pháp."

Lưu Vũ Phi suy nghĩ một chút nói: " Đem người Nhật Bổn, Mỹ, Ấn Độ xử tử hết, không nên lưu lại một chút dấu vết trên đời, tốt nhất các ngươi không nên ra tay, phạm nhiều sát giới đối với các ngươi không có lợi, không phải Lý Hưởng tìm được một công ty bảo vệ hay sao, việc này để cho người của họ làm thì tốt hơn. Còn những người ở nước khác thì giao cho chính phủ là được rồi, còn những người tối hôm qua thì tra rõ lai lịch rồi hãy nói."

Lưu Lôi đáp ứng một tiếng, rồi gác điện thoại. Tuy nói Lưu Vũ Phi và các cô nhi có thể dùng Quá Độn Phù để liên lạc, nhưng như vậy lại quá phiền toái, có đôi khi khoa kỹ hiện đại cũng không phải là không hữu dụng.

Ba người Đông Phương Kiệt phái ra những đệ tử bình thường của ba nhà đi tới công ty Tây Vũ, còn họ thì ở lại phòng hội nghị chờ đợi tin tức. Bọn họ tin tưởng, dựa vào thực lực của đám đệ tử, xâm nhập vào công ty Tây Vũ trộm Vận Mệnh Thủy, sẽ dễ như trở bàn tay. Theo thời gian trôi đi, lòng tin tưởng của bọn họ dần dần biến mất, sáu đệ tử gia tộc, thời gian đi tới Tây Vũ công ty cũng đã vượt qua ngoài dự định của bọn họ.

Tâm trạng của Đông Phương Kiệt mấy người càng ngày càng lạnh lẽo, thời gian chờ đợi bất giá đã trôi qua. Đông Phương Kiệt ba người nhìn thấy trời đã sáng choang, các đệ tử cũng không hề quay lại, ngay cả một chút tin tức cũng không có. Đông Phương Kiệt thở dài tự trách: " Hai vị, xem ra công ty Tây Vũ này cũng không đơn giản, ta nghĩ mấy tên đệ tử đã bị bọn họ phát hiện, bây giờ chính là không biết tình huống của bọn họ như thế nào, ai, điều này hết thảy là do ta quá nóng lòng, còn chưa tra rõ chi tiết về công ty Tây Vũ thì đã vội vàng tìm các ngươi đến. Chỉ vì vậy mà làm tổn thất đến sáu đệ tử, xem ra chúng ta phải xin tội với gia tộc mà thôi."

Nhìn vẻ mặt tự trách của Đông Phương Kiệt, Tư Mã Phong an ủi nói: " Đông Phương huynh, việc này cũng không thể hoàn toàn trách ngươi, ba đại gia tộc chúng ta luôn luôn giao hảo rất tốt. Lần này ngươi đem tin tức trọng đại như vậy thông tri, chúng ta cũng đã vô cùng cảm kích."

Âu Dương Thiên cũng nói: " Không sai, ta cũng đồng ý lời của Tư Mã huynh, dù sao chúng ta cũng không hề nghĩ đến, thực lực ẩn dấu của công ty Tây Vũ lại mạnh mẽ như thế, bằng không chúng ta cũng sẽ không phái những đệ tử bình thường đi tới đó. Lại nói phương thuốc điều chế của công ty Tây Vũ thật là quá mê hoặc, đừng nói những người có tu vi nửa chừng như chúng ta, ta xem cho dù người đã sống ngàn năm trong gia tộc cũng sẽ bị hấp dẫn, xem ra chúng ta còn phải mời đến gia tộc, để cho gia tộc phái người có tu vi cao đến quyết định chuyện này mới tốt."

Đông Phương Kiệt đối với câu nói của Âu Dương Thiên vô cùng đồng ý, hắn cũng muốn biết rõ sớm một chút, phương thuốc điều chế của Tây Vũ công ty có phải là dùng thiên tài địa bảo chế thành hay không. Đông Phương Kiệt nói: " Hai vị, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ, mấy đệ tử ngày hôm qua bây giờ còn đang bị kẹt lại ở Tây Vũ công ty, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp cho nhanh để cứu bọn họ ra mới được."

Âu Dương Thiên trả lời: " Đông Phương huynh, ta xem việc này gấp không được. Bằng vào năng lực hiện giờ của chúng ta cũng là có tâm vô lực, điều mà chúng ta có thể làm hiện giờ là cầu khẩn, mong là người của công ty Tây Vũ xuống tay đừng quá độc ác."

Tư Mã Phong tiếp lời: " Ta sợ Tây Vũ công ty cũng giống như chúng ta, là do tu chân gia tộc sáng lập, nếu không bọn họ làm sao biết linh dược Huyết Tham Chu Quả, ta nghĩ chúng ta nên báo cho gia tộc thì phải nói rõ chuyện này, miễn cho việc chọc phải môn phái không nên chọc vào."

Đông Phương Kiệt và Âu Dương Thiên gật đầu, ba người thương lượng xong liền báo về gia tộc ngay lúc đó.

Đám dong binh muốn bắt cóc gia đình Lý Hưởng sau khi trị liệu tại bệnh viện, ngày thứ hai những người bị thương nhẹ đều đã tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại bọn họ vẫn không ngừng hô to: " Thượng đế, hắn không phải là người." Cứ như vậy đã khiến cho các bác sĩ chẩn đoán bọn họ bị tâm thần rối loạn, cuối cùng cũng cho họ kiểm tra, xác nhận bọn họ chỉ là bị hoảng sợ quá độ mà thôi.

Dong Binh Đoàn bài danh thứ ba, thứ tư, thứ năm trên thế giới chỉ trong một ngày đều đại bại, những người tham gia vụ án đều bị bắt, hoặc là tàn phế. Tin tức này lập tức được truyền ra tại giới dong binh. Bởi vì họ thất bại ngay tại Trung Quốc, bởi vậy những dong binh đoàn khác khi tiếp nhận nhiệm vụ thì đã tăng giá lên tám mươi phần trăm. Bài danh đệ nhất Tát Đán dong binh đoàn, bài danh đệ nhị Tự Do dong hậu đoàn, bọn họ vốn cũng tiếp nhận ủy thác giống như Hắc Nhật dong binh đoàn nhưng bởi vì bọn họ lúc đó đang nhận một nhiệm vụ khác nên không kịp đi tới Trung Quốc, cũng nhờ vậy mà họ tránh thoát được một kiếp, nếu không bọn họ cũng sẽ giống như những dong binh đoàn khác mà ôm hận tại Trung Quốc.

Lưu Lôi đem những người Nhật Bổn, Mỹ, Ấn xâm nhập giao cho công ty bảo vệ do Lý Hưởng mời tới, người của công ty này khả năng cũng không tệ, nghe nói họ toàn là những quân nhân về hưu, rất nhiều binh chủng khác nhau, đối với việc giết người rất là lão luyện. Mặt khác, những người thuộc các nước còn lại thì giao cho quốc an cục, dù sao quốc an cục cũng chuyên môn đối phó những gián điệp này. Cuối cùng chỉ còn lại sáu người mới xâm nhập tối qua vẫn còn chưa tìm hiểu rõ lai lịch. Lưu Lôi dùng Tâm Linh Thuật với bọn họ, rốt cuộc qua Tâm Linh Thuật đã hiểu rõ chi tiết về họ. Làm cho hắn giật mình là mấy người này đến từ tu chân gia tộc, hắn từ trong đầu của họ nghe được tên mấy gia tộc đó. Nhìn bộ dáng của họ chắc rằng thực lực trong gia tộc của họ rất mạnh mẽ.

Mấy người này Lưu Lôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, nếu đưa cho chính phủ thì bằng thế lực gia tộc của bọn họ thì cũng sẽ thả ra thật dễ dàng. Giết bọn họ cũng không được, nói thế nào họ cũng là người Trung Quốc, mục đích bọn họ xâm nhập công ty còn nguy hiểm hơn đám gián điệp ngoại quốc rất nhiều.

Lưu Lôi đau đầu gọi điện thoại cho Lưu Vũ Phi đem lai lịch của mấy người này nói với Lưu Vũ Phi một chút. Lưu Vũ Phi nghe xong cũng không hề lo lắng, hắn đã từng nghe Tĩnh Huyền nói về ba gia tộc này. Tĩnh Huyền đánh giá bọn họ coi như cũng không tệ, làm cho hắn nghĩ người tu chân cũng sẽ không vì vật này mà khởi lòng tham. Vì vậy hắn chỉ nói: " Chỉ cần Đông Phương, Tư Mã và Âu Dương gia tộc đến thì cứ giao trả người lại cho bọn họ, khi họ còn chưa tới trước thì chúng ta cũng sẽ không đi tìm, hơn nữa đối đãi với mấy người kia cho tốt. Mặc dù chúng ta không sợ mấy môn phái tu chân này, nhưng nếu phải xung đột cũng không tốt lắm."

Lưu Lôi liền đáp ứng lời hắn nói.

Hôm đó Lý Hưởng cũng đã phát ra một thông báo trên giới truyền thông, tuyên bố thiếu chút nữa mình bị bắt cóc, nếu không có người trong gia tộc âm thầm bảo vệ thì hắn đã lọt vào tay bọn họ. Rồi hắn lại nghiêm khắc cảnh cáo đám bắt cóc hôm qua, cùng với người sai khiến sau lưng, cuối cùng hắn bỏ thêm một lời cảnh cáo, lần sau nếu có người muốn bất lợi với hắn cùng gia đình, thì công ty sẽ điên cuồng triển khai sự trả thù.

Những lời khuyến cáo cuồng vọng thế này, cùng với việc những dong binh đoàn nổi tiếng ngày hôm qua đều cũng không thể làm gì được Lý Hưởng, đã khiến cho những ai có chủ ý với công ty Tây Vũ đều phải cẩn thận đánh giá lại khả năng của mình.

Gia tộc tộc trưởng Đông Phương Anh, Tư Mã gia tộc tộc trưởng Tư Mã Thiên Hữu, Âu Dương gia tộc tộc trưởng Âu Dương Côn, cả ba vị tộc trưởng này đều nhận được tin tức từ ba người Đông Phương Kiệt.

Những người như Đông Phương Kiệt một khi đã ra ngoài thế tục, thì sẽ không thể quay lại gia tộc, cho nên trừ phi xảy ra chuyện trọng đại thì cũng sẽ không hướng về gia tộc truyền tin tức như thế.

37. Chương 37

Đối với tu giả (người tu hành) thì công danh lợi lộc chỉ như phân thổ, bọn họ theo đuổi thiên đạo và lực lượng cường đại. Bởi vậy tại các đại môn phái tu chân, đều cũng dùng mọi cách nghĩ ra biện pháp giúp các môn nhân tăng lên tu vi. Phương pháp trực tiếp nhất là đan dược, những môn phái tu chân đều có tích trữ những loại linh dược bình thường, những linh dược này so với thế tục giới thì chỉ lợi hại hơn được một chút, cho dù chế luyện thì cũng cao lắm đến Trúc Cơ Hoàn, muốn luyện thành đan dược gia tăng công lực thì không có khả năng. Theo sự ô nhiễm ngày càng nghiêm trọng của địa cầu, linh khí trong thiên địa cũng ngày càng yếu ớt, căn bản không thể nào có được loại cực phẩm linh dược. Vì vậy gần một trăm năm thời gian, những linh dược của các tu chân môn phái dần dần tuyệt tích, đến bây giờ thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Đông Phương Anh nhìn tin tức do Đông Phương Kiệt truyền đến mang theo phương thuốc Vận Mệnh Thủy. Theo Đông Phương Kiệt hồi báo, đây là phương thuốc sản phẩm của một công ty, những ai từng uống qua loại thuốc này thì cho dù bệnh có nặng đến bao nhiêu mà chỉ trong vài ngày thời gian đã lành hắn. Đông Phương Anh lo lắng không biết Vận Mệnh Thủy này có phải do Cửu Diệp Linh Chi phối chế mà thành hay không, mặt khác hai đại gia tộc kia cũng cùng một suy nghĩ, cuối cùng bọn họ quyết định cùng hợp tác. Trước tiên ở tu chân giới tìm hiểu xem gần đây có môn phái tu chân nào giống như bọn họ sáng lập công ty ngoài thế tục dùng để an bài cho những đệ tử có tư chất kém giống như họ hay không. Tam đại gia tộc phái người đi điều tra tất cả các môn phái tu chân (dĩ nhiên ngoại trừ Ma Tông), kết quả cũng không có ai ra ngoài thành lập công ty. Đông Phương Kiệt truyền về tin tức nói rằng chắc chắn trong công ty Tây Vũ phải có người tu chân, nếu không những đệ tử họ phái đi tại sao lại không thấy bóng dáng.

Đối với điểm ấy thật ra tam đại tộc trưởng lại rất tin tưởng, chỉ là bọn họ không biết công ty Tây Vũ là người địa phương nào mà thôi. Đối với chuyện đột nhiên lại xuất hiện một thế lực tu chân mới, cả ba gia tộc đồng thời có cảm giác mơ hồ khó hiểu. Ba đại tộc trưởng cuối cùng thảo luận có phái hay không phái người tu chân trong tộc đi ra thử xem thế nào. Hơn nữa mỗi gia tộc đều có hai thành viên bị nhốt trong Tây Vũ công ty, mặc dù bọn họ chỉ là đệ tử tầng thấp nhất nhưng dù sao cũng là người trong gia tộc. Bảo vệ người trong gia tộc hình như cũng là căn bệnh chung của họ, mấy gia tộc luôn cho rằng nếu đệ tử của mình phạm lỗi cũng phải để cho họ tự mình xử lý, cũng không muốn có người khác xen vào.

Tam đại tộc trưởng cuối cùng bị linh dược hấp dẫn, bọn họ quyết định lấy lý do vì Tây Vũ công ty không có được sự đồng ý của bọn họ mà lại tự ý giam giữ đệ tử của họ, yêu cầu Tây Vũ công ty thả họ ra đồng thời còn phải bồi thường cho họ. Bọn họ nghĩ thầm: Tây Vũ công ty đã có nhiều linh dược để đem luyện chế thành thuốc chữa bệnh bình thường, vậy người sau lưng công ty ở trong tay hắn nhất định còn rất nhiều linh dược, yêu cầu hắn bồi thường nhiều một chút cũng không phải là việc khó.

Tam đại gia tộc mỗi tộc phái ra một gã Nguyên Anh kỳ và hai gã Kim Đan sơ kỳ đi tới Thượng Hải. Linh dược, dĩ nhiên có lực hấp dẫn cường đại, cho dù Đông Phương Anh ba tộc trưởng đã tu hành hơn ngàn năm cũng không hề ngoại lệ, vì muốn có linh dược mà có thể làm ra việc hèn hạ như thế. Điều này có khác gì ăn cướp la làng, ba gia tộc này danh tiếng tại tu chân giới cũng không tệ, hôm nay vì linh dược cũng không để

ý tới danh dự. Bởi vậy có thể thấy được, con người khi đã lâm vào trong dục vọng, thì điều điên cuồng gì cũng có thể làm ra được cả.

Hai ngày sau, Đông Phương Kiệt, Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên ba người cùng nghênh đón người tu chân chính thức của gia tộc vừa tới. Nhìn thấy chín người này, tu vi kém nhất cũng đã đạt tới Kim Đan kỳ, khiến cho bọn họ đối với việc đi đến Tây Vũ công ty tràn ngập lòng tin tưởng. Tam đại gia tộc phái người đi tới thế tục giới, điều này cũng làm cho Ma Tông chú ý, Ma Tông cũng len lén phái vài người đi theo phía sau họ, thử xem bọn hắn có mục đích gì. Chín người tu chân của ba gia tộc tu vi cũng không hơn mấy người của Ma Tông nên căn bản không hay biết đã bị họ theo dõi. Đông Phương Kiệt ba người đã sớm biết được quyết định cuối cùng của tộc trưởng, đợi khi người viện trợ của gia tộc tới rồi thì họ cũng không chậm trễ, bọn họ quyết định buổi tối phải đến công ty Tây Vũ đòi người, mặc dù bây giờ bọn họ không có chứng cớ gì nói công ty Tây Vũ đã bắt nhốt người.

Mười hai giờ đêm, Đông Phương Kiệt sợ nếu đi sớm thì vạn nhất có xảy ra tranh đấu sẽ khiến cho người ngoài chú ý, vậy thì bất hảo. Đông Phương Kiệt vốn muốn đi tìm Lý Hưởng trực tiếp đòi người, sau đó lại nghĩ Lý Hưởng bất quá chỉ là một nhân viên cao cấp, người chính thức chấp chưởng công ty chính là Lưu Vũ Phi, hắn tin tưởng khu vực sản xuất của công ty Tây Vũ nhất định có người tu chân ở đó.

Hai mươi phút sau, người của ba đại gia tộc đã đến khu vực sản xuất của công ty Tây Vũ, bọn họ vừa tới thì phát hiện còn có một nhóm mặc y phục dạ hành, cũng đang muốn đi vào Tây Vũ công ty. Đông Phương Kiệt ra dấu cho các thành viên gia tộc cùng đợi thêm một lát để nhường cho những người phía trước đi dò đường. Rất nhanh hắn cũng đã cảm thấy may mắn vì quyết định đó. Bởi vì bọn họ chứng kiến mười mấy người kia vừa đi vào rừng cây nhỏ, vừa bước vài bước thì chỉ trong vài phút đã té xuống mặt đất hôn mê. Bọn họ đang ở bên ngoài nên căn bản nhìn không ra sự huyền bí trong đó. Lúc này người có tu vi Nguyên Anh kỳ đột nhiên kinh hãi kêu lên: " Trận pháp ! Trời ạ, đây là loại trận pháp gì, chúng ta ở bên ngoài không thể nhìn ra một chút nào, cũng không cảm giác được, người bố trí trận pháp này thật không đơn giản, ta xem trước tiên tất cả hãy lui lại đã, nhìn trận pháp trước mắt này, chúng ta thật không có khả năng xông qua đâu."

Người của ba đại gia tộc nghe xong lời này thì đều kinh hãi, Đông Phương Kiệt nói: " Vậy nếu bọn họ không ra thì chúng ta không còn biện pháp nào sao, thúc thúc, việc này chúng ta không thể chỉ đợi, ở trong đó còn có sáu vị đệ tử của chúng ta a."

Người được gọi là thúc thúc cả giận nói: " Câm miệng, điều này chẳng lẽ ta không hiểu hay sao, vấn đề là trận pháp trước mắt này chúng ta đều không hiểu, mạo muội xông vào thì kết cục cũng chỉ giống như mấy người kia thôi."

Đang lúc này, Tư Mã Phong nhẹ giọng nói: " Tất cả mau nhìn."

Mọi người đưa mắt nhìn qua, quả nhiên trong trận pháp xuất hiện năm thiếu niên, bọn họ đang nắm lấy những hắc y nhân xỉu trên mặt đất đi vào, cứ thế ra vào ba lần mới thu dọn sạch sẽ mọi thứ. Người của ba đại gia tộc đang đợi cho mấy thiếu niên thu thập xong mấy hắc y nhân kia đang định rời đi thì đột nhiên nghe một tiếng nói non nớt cất lên: " Các vị cũng đã nhìn lâu như vậy rồi, tại sao không vào nhận thức một chút, lẽ nào các ngươi nhiều người như vậy lại đi sợ mấy tiểu hài tử chúng ta hay sao."

Mấy người Lưu Lôi buổi tối trong lúc đả tọa thì hay thả ra thần thức của mình quan sát hết chung quanh, khi người của ba gia tộc đến thì họ cũng đều biết rõ. Lưu Lôi nhìn thấy những người này đại bộ phận đều là người tu chân, trong đó còn có ba người đã đạt tới Nguyên Anh kỳ. Lưu Lôi không biết mục đích mấy người tu chân này tới đây, vốn hắn tưởng rằng bọn họ cùng nhóm với đám hắc y nhân đi trước. Kết quả họ lại chờ cho bọn hắn thu thập xong mười mấy hắc y nhân kia mà mấy người tu chân này vẫn còn chưa hiện thân. Bởi vậy Lưu Lôi mới chủ động lên tiếng với bọn họ. Đông Phương Kiệt đã biết bị bại lộ hành tung, hơn nữa mấy tiểu nam hài này cũng đã đi ra trận thế, cũng không còn cách nào ẩn dấu được nữa.

Hắn đánh mắt với các thành viên trong gia tộc rồi tất cả họ cũng đi ra khỏi nơi ẩn thân. Lưu Lôi nhìn Đông Phương Kiệt, hỏi: " Không biết các hạ đêm khuya dẫn nhiều người đến đây như vậy có gì dạy bảo?"

Đông Phương Kiệt biết dù sao cũng đã hiện thân, chi bằng trực tiếp nói thẳng ra mục đích của mình cho mấy tiểu hài này biết. Hắn trả lời: " Ta là người của Đông Phương gia tộc, mấy ngày hôm trước có vài tên

đệ tử lỡ chân đi vào quý công ty, xin quý công ty phóng tay thả bọn họ đi ra, hôm nay chúng ta đến đây chính là muốn đưa bọn họ về và muốn cái vị giải thích một lần, nếu không…"

Nửa câu đầu của Đông Phương Kiệt coi như còn dễ nghe, nhưng nửa câu sau đã hoàn toàn tỏ vẻ uy hiếp. Điều này cũng là do Đông Phương Anh có lệnh, nhất định phải chọc giận đối phương, như vậy mới có thể làm cho gia tộc có lý do để gia nhập vào chuyện này. Trong lòng Lưu Lôi cười lạnh, rõ ràng muốn xâm nhập vào công ty Tây Vũ, lại nói là sơ ý đi lầm, đã không mở lời xin lỗi, còn dẫn người đến đây đòi người, mở lời uy hiếp, khó trách mấy ngày hôm trước bọn họ cũng không có đến đây. Xem ra bọn họ đã có an bài, nếu là những môn phái nhỏ, thấy cả ba đại gia tộc cùng đến, rất có thể đã bị hoảng sợ. Nhưng Lưu Lôi bọn họ khác hẳn, chẳng những sau lưng bọn họ có một Lưu Vũ Phi, hơn nữa tu vi của những người hôm nay tới đây cũng không cao, cho nên không có gì phải sợ hãi. Lưu Lôi khinh thường cười nói: " Chỉ bằng vào những người tu chân chẳng tới đâu như các ngươi và cũng dám kiêu ngạo như thế, có lẽ các ngươi cho rằng mấy huynh đệ chúng ta là những phế vật phải không."

Cách làm người của mấy người Lưu Lôi là ngươi kính ta một thước, thì ta nhường ngươi một trượng. Hôm nay thấy mấy người Đông Phương, Tư Mã, Âu Dương ba nhà vừa đến thì đã mở lời uy hiếp, lập tức liền mở miệng dùng ngữ khí lợi hại chẳng kém đánh trả.

Đông Phương Kiệt mấy người còn không biết, những nam hài trước mắt mình đều đã có tu vi đạt đến Nguyên Anh kỳ, hơn nữa pháp quyết tu luyện của bọn họ đặc biệt đến nỗi người trên thế gian không ai tưởng tượng được. Bây giờ sở dĩ Đông Phương Kiệt mấy người không hề xem mấy người Lưu Lôi vào mắt, tất cả là vì Lưu Lôi bọn họ đã thu liễm hơi thở chính mình, nhìn qua không khác chi những người bình thường của thế tục.

nhandaolatusat

Nguyên Tác: Lãng Tử

Dịch Thuật: Dân Chơi Sài Gòn ()

38. Chương 38

Thành viên của ba đại gia tộc đều nhìn thấy được sự khinh thường trong đôi mắt của Lưu Lôi. Chín người từ trong ba gia tộc đi ra, so với bọn hắn còn cuồng ngạo hơn, mắng bọn hắn không còn gì để nói. Ba người có tu vi đạt đến Nguyên Anh kỳ, càng tức giận đến mức bốc khói. Nhìn khuôn mặt non nớt của Lưu Lôi, bọn họ còn cố gắng giữ gìn thân phận, không muốn cùng Lưu Lôi miệng lưỡi, vì thế không có chút biện pháp nào với hắn.

Đông Phương Kiệt nhìn sắc mặt của mấy vị trưởng bối thì biết rõ trong lòng họ bây giờ rất giận dữ. Vì lấy lòng bọn họ, Đông Phương Kiệt nói: " Chúng ta không nhiều lời với một tiểu mao hài khờ ngốc như ngươi, ta biết chủ nhân của công ty Tây Vũ kêu là Lưu Vũ Phi, ta xem các ngươi mau vào mời hắn ra đây đi, chuyện hôm nay không phải mấy tiểu hài tử các ngươi có thể giải quyết được đâu."

Lưu Lôi cười khẩy: " Các ngươi thật không biết xấu hổ, chỉ bằng mấy người vô dụng các ngươi mà cũng muốn gặp thiếu gia của chúng ta, nếu không phải nể các ngươi cũng là người tu chân, bây giờ các ngươi còn đứng đó nói chuyện được hay sao, các ngươi thật không biết xấu hổ, đừng nói là với mấy người các ngươi, cho dù là cả ba gia tộc các ngươi đều tới, ta cũng không sợ ngươi, đêm nay các ngươi tới đây có mục đích gì, không cần ta phải nói nữa, miễn cho việc làm người ta khinh thường."

Nghe được Lưu Lôi không chút khách khí trào phúng, người của ba đại thế gia đều sắc mặt đại biến. Bọn họ chưa từng cảm thụ qua sự khi dễ như thế này bao giờ, cho dù người của Côn Lôn phái thực lực cực mạnh khi thấy bọn họ cũng khách khí thập phần. Hôm nay không ngờ lại bị một tiểu hài tử chỉ mười sáu tuổi chỉ vào mặt mắng chửi. Với ngạo khí của bọn họ làm sao có thể chịu được, một thành viên trong Tư Mã gia tộc bay ra, xông thẳng tới Lưu Lôi định cho một tát, định giáo huấn Lưu Lôi một chút. Đáng tiếc hắn đã thất bại, Lưu Lôi nhìn thấy một người bay ra bèn né nhẹ thân thể một chút, cười ngạo: " Bằng vào thứ như ngươi mà muốn giáo huấn ta, thật sự làm người ta cười chết thôi."

Với chút cử động như thế của Lưu Lôi, với đám Đông Phượng Kiệt thì không cảm thấy gì, nhưng đã làm cho mấy người đạt tới Nguyên Anh kỳ nhìn thấy đã biết là không đơn giản. Người vừa rồi ra tay đã đạt tới Kim Đan kỳ, hắn lại ra tay đột ngột, cho dù là bọn họ đã đạt tới Nguyên Anh kỳ cũng không dễ dàng né tránh như Lưu Lôi.

Người của ba đại gia tộc đều cẩn thận đánh giá năm người Lưu Lôi vì thế không nghe được lời nói mới rồi của hắn. Đông Phương Kiệt không biết nguyên do trong đó, tức giận nói: " Mấy tiểu mao đầu mà cũng dám kiêu ngạo cuồng vọng, xem ra thiếu gia kia của các ngươi cũng không phải là người tốt gì, ta xem các ngươi hãy mau trở về mời hắn ra đi, ba đại gia tộc chúng ta không phải là nơi các ngươi có thể chọc vào đâu."

Đông Phương Kiệt chỉ xem mấy người Lưu Lôi là những đạo đồng mới nhập môn, không có tu vi gì, còn sau lưng hắn lại có đến ba cao thủ Nguyên Anh kỳ, cho dù Lưu Vũ Phi có tới hắn cũng không sợ.

Lưu Lôi đối với bọn họ đã có chút không nhịn được nữa, nghe Đông Phương Kiệt còn mở lời khinh miệt, cười lạnh nói: " Nếu không phải thiếu gia chúng ta từng phân phó qua, chỉ bằng lời các ngươi sỉ nhục thiếu gia chúng ta như vậy thì ngươi đã là người chết, vốn thiếu gia phân phó, chỉ cần ba nhà các ngươi bởi vì chuyện đã xâm nhập vào công ty chúng ta mà mở lời xin lỗi, vậy việc này coi như xong, ta cũng sẽ đem người của các ngươi sáu thành viên kia thả trở về. Xem ra nhìn các ngươi hôm nay, căn bản không có chút thành ý, còn muốn dùng sức mạnh đối với chúng ta. Nếu đã như vậy, thì chúng ta cứ dùng thực lực để mà nói chuyện, người của các ngươi ở ngay bên trong, họ cuối cùng sẽ như thế nào thì phải xem các ngươi có năng lực này hay không đã."

Nói xong Lưu Lôi mang theo bốn cô nhi kia đi vào trong, người của ba đại gia tộc làm sao để họ bỏ đi dễ dàng như vậy, Đông Phương Kiệt hướng tới người của mình ra dấu, chín tu sĩ lập tức vọt tới vây quanh mấy người Lưu Lôi. Đông Phương Kiệt nghĩ thầm: " Các ngươi ở trong trận pháp thì chúng ta cũng không thể làm gì được, nếu các ngươi đã tự mình đi ra, cơ hội tốt như vậy nếu chúng ta bỏ qua, vậy không phải là quá lãng phí hay sao, chỉ cần bắt mấy tiểu mao hài này, đến lúc đó còn không sợ thiếu gia sau lưng bọn họ không ra mặt, đến lúc đó lợi dụng bọn họ đổi lấy Vận Mệnh Thủy cũng là việc nhỏ mà thôi."

Bàn toán của Đông Phương Kiệt đúng là đánh không sai, còn kết cục thế nào thì phải hỏi lão thiên có mắt hay không thôi. Lưu Lôi thấy chính tu sĩ đã vây quanh năm người mình, hắc hắc cười nói: " Xem ra hôm nay không động thủ thì thật sự ko được, nếu các ngươi không tự trọng, vậy thì thiếu gia chúng ta có phân phó qua, nếu mấy đại thế gia các ngươi khách khí một chút thì còn dễ nói chuyện, còn nếu không thì cũng không cần lo nghĩ tới hậu quả nữa."

Đông Phương Kiệt cho rằng có ba người tu vi Nguyên Anh kỳ, còn thêm sáu người tu vi Kim Đan kỳ thì đối phó với mấy tiểu đạo đồng mới nhập môn cũng dễ dàng như uống nước, nếu ngay cả mấy hài tử này mà không thể giải quyết được, vậy thì phải dứt khoát quên đi, nếu không truyền ra ngoài thì danh dự của gia tộc sẽ bị hủy hoàn toàn.

Bốn cô nhi bên cạnh Lưu Lôi vừa muốn ra tay thì hắn đã đưa tay ngăn cản bọn họ, nói: " Bọn họ còn không xứng cho năm huynh đệ chúng ta đồng loạt ra tay, để một mình ta là được rồi."

Năm ngón tay Lưu Lôi nhanh chóng khấu động, vang một tiếng ngự khí thành hình, chỉ thấy từng đạo kiếm khí từ ngón tay xuất ra, mắt thường có thể thấy được từng đạo kiếm khí màu trắng công thẳng tới hướng chín tên tu sĩ. Những người đang vây quanh mấy người Lưu Lôi, nhất thời không kịp phản ứng, vài người lập tức lăn lộn né tránh trên đất, quay cuồng không ngừng. Trong đó có ba người phản ứng hơi chậm hơn một chút, đã bị mấy cỗ kiếm khí bắn trúng vai phải, nhất thời máu tuôn đầm đìa.

Ba người đến Nguyên Anh kỳ vừa tách ra liền phát xuất phi kiếm, quay về Lưu Lôi xuất ra một kiếm toàn lực, sợ Lưu Lôi hạ sát thủ với mấy người đã bị thương. Nhưng Lưu Lôi lại không động thủ với họ, nhìn thấy mấy đạo kiếm quang vọt tới, chân đạp thất tinh né tránh sang bên. Lưu Lôi quát: " Các ngươi cũng tiếp ta mấy chiêu."

Năm ngón tay khấu động càng lúc càng nhanh, sáu đạo điện mang màu tím từ ngón tay hắn vọt ra, lao thẳng tới sáu người còn lại. Sáu tu sĩ đưa mắt nhìn nhau, sáu đạo phi kiếm bay xẹt thành một đường đâm thẳng tới sáu đạo điện mang một kích trầm trọng, Lưu Lôi phun ra một ngụm máu tươi, văng bắn ra ngoài. Một mình Lưu Lôi chỉ với pháp quyết đã cao hơn mấy người này gấp mấy lần, nếu dựa vào uy thế pháp

thuật của mình thì có thể phá hủy mấy người này từng người một thì rất có hy vọng. Không nghĩ tới hắn lại liều mạng dùng chân nguyện ngạnh kháng với sáu người này, không bị kích thương mới là lạ. Bốn cô nhi nhìn thấy người của ba đại gia tộc đánh bị thương Lưu Lôi, có một người chạy tới đỡ Lưu Lôi đứng lên, xem xét một chút, hoàn hảo là chỉ có tâm phủ bị chấn thương một chút, lập tức đưa một viên thuốc trị thương cho hắn. Trong đó có một cô nhi gằn giọng nói: " Các huynh đệ, bọn họ đã dám đánh Lôi ca bị thương, thiếu gia đã có nói, chỉ cần người khác đánh thương chúng ta trước, vậy chúng ta có thể buông tay mà làm, có chuyện gì để thiếu gia gánh chịu."

Nói xong ba cô nhi tự mình xuất ra phi kiếm, miệng lẩm bẩm: " Ngự kiếm quyết, kiếm chi phân thân." Ba thanh phi kiếm như bao đạo hồng quang hướng tới sáu người tu chân bay đi như tia chớp. Phi kiếm chưa đến, kiếm khí đã đến trước, kiếm khí đã trực chỉ những nơi yếu hại của bọn họ. Hai người tu vi Kim Đan kỳ, một người tu vi Nguyên Anh kỳ, căn bản là không kịp tránh né, chỉ có thể cường ngạnh đem toàn bộ chân nguyên vận đến phi kiếm trên tay liều mạng. Mặt khác còn ba người không kịp cứu viện, phi kiếm trên tay tựa như ba con rắn giống nhau vụt bay qua chỗ ba cô nhi. Ba cô nhi cũng không bối rối, hai tay chuyển động, kiếm quyết từ trong tay bay ra, ba thanh phi kiếm bay đến trước mặt thì đã bị đánh rớt. Thuận tay họ xuất ra chỉ lực đánh lui ba người đánh lén ra ngoài vài chục bước.

Còn lại ba người đón đỡ phi kiếm, đồng thời hét thảm một tiếng, cả ba thanh phi kiếm đều bị hủy. Người tu vi Nguyên Anh kỳ bị thảm hại hơn, phi kiếm của hắn dùng Nguyên Anh tu luyện mà thành, phi kiếm bị hủy cũng giống như nguyên anh bị đánh trọng thương. Hiển nhi đám cô nhi cũng không chịu buông tha cho bọn họ, xuất ra thủ ấn quát: " Thanh Liên kiếm quyết, kiếm chi hóa ảnh."

Phi kiếm trên tay lập tức biến thành vô số thanh kiếm, phân ra công thẳng tới ba người còn chưa bị thương, khiến cho không thể phân biệt thanh nào là thật nên không cách nào tránh né, ba tiếng kêu thảm thiết truyền ra, thân thể của ba tu sĩ bị đánh đến nát bấy. Một đạo nguyên thần, nguyên anh dài cỡ một tấc lập tức bỏ chạy về phía chân trời.

Lưu Lôi uống thuốc xong thì đã tốt hơn, nhìn thấy người của ba gia tộc không phải bị thương thì là thân thể bị hủy, hiện trường bây giờ chỉ còn lại mình Đông Phương Kiệt là còn hoàn hảo không bị gì nhưng cũng đã kinh hãi tới mức nói không ra lời, ngơ ngác nhìn Lưu Lôi bọn họ, Đông Phương Kiệt nhìn thấy Lưu Lôi đi tới thì ấp úng nói: " Ngươi...ngươi muốn làm gì, các ngươi đánh bị thương nhiều người của gia tộc chúng ta như vậy, chúng ta nhất định sẽ trả thù đó."

Lưu Lôi cũng không trả lời, hắn chỉ đặt tay lên đầu Đông Phương Kiệt, dùng Tâm Linh Thuật. Một lát sau thì hắn đã biết mục đích lần này của ba gia tộc khi đến đây. Hắn không khỏi lạnh lùng cười nói: " Cút trở về nói cho tộc trưởng của các ngươi, không nên mang chủ ý muốn lấy Vận Mệnh Thủy của chúng ta, các ngươi là người tu chân mà còn muốn ngoa ngụy dối trá chúng ta, nếu không phải thiếu gia đã dạy, nên ít sát giới thì chúng ta đã đem toàn bộ các ngươi ra tiêu diệt, mau cút đi lần sau nếu còn dám tới, thì đừng trách chúng ta độc ác nữa

39. Chương 39

Đông Phương Kiệt mang theo mấy thành viên gia tộc đi rồi, Lưu Lôi bọn họ cũng trở vào công ty. Trong bóng đêm, chợt có một người toàn thân bao phủ trong khói đen tựa như u linh xuất hiện cách Tây Vũ công ty khoảng mười thước, tự nhủ: " Tiểu oa nhi thật là lợi hại, không được mười sáu tuổi thì đã có tu vi Nguyên Anh kỳ, dùng ngự kiếm quyết cũng thâm ảo vô cùng, nếu không phải pháp quyết Thánh Môn chúng ta thật tốt, có lẽ đã bị bọn họ phát hiện được. Đám tiểu oa nhi này thật không biết do quái vật nào bồi dưỡng ra được đây. Có thể sử dụng loại phi kiếm nọ, thật sự là uy lực mười phần, với tu vi Nguyên Anh kỳ của bọn họ, phối hợp với loại phi kiếm đó, đủ để đối kháng với người tu chân đạt tới Phân Thần sơ kỳ. Nếu lão tử cũng có một thanh như thế, thì bây giờ lão tử cũng đã là Tuần Ma sử, trận pháp thủ hộ của bọn họ cũng thật dị thường. Lão tử cũng chưa từng thấy qua loại trận pháp huyền ảo như thế, lão tử quan sát cả buổi cũng không cách nào tìm ra sơ hở, không biết ba đại gia tộc muốn tìm linh dược gì, điều này cũng cần phải điều tra, có thể làm cho ba gia tộc nếm cái khổ lớn như vậy, lão tử thật sự là bội phục mấy tiểu oa nhi này, xem ra ta phải tra ra trước ý đồ của ba gia tộc rồi trở về báo cáo với Ma Quân." Nói xong hắn lại biến mất trong màn đêm.

Tộc trưởng ba gia tộc nhìn thấy mấy nguyên anh chạy trốn trở về gia tộc thì vẻ mặt tất cả như sương lạnh. Người của ba đại gia tộc, trừ khi bị thương trên tay Ma Tông, còn chưa nghe qua có môn phái tu chân nào dám đả thương người của bọn họ đừng nói chi đến việc hủy diệt thân thể. Không nghĩ tới hôm nay chỉ một lúc mà bị người ta tiêu diệt đến ba thân thể. Mặt khác sáu người còn lại không biết tình huống bây giờ thế nào. Ba người bị hủy thân thể này, trong đó người có tu vi tới Nguyên Anh kỳ còn dễ tính toán, nếu mời mấy trưởng lão trong gia tộc có tu vi thì muốn tu bổ lại thân thể cho họ cũng không phải là việc khó, mặt khác còn hai nguyên thần còn lại cũng không biết làm sao giải quyết, trừ phi có cao thủ Độ Kiếp kỳ đến hỗ trợ, nếu không cả đời bọn họ cũng phải trốn trong pháp khí mà thôi. Nhưng người đạt đến Độ Kiếp kỳ, đã ít còn ít hơn, dù trong ba gia tộc của bọn họ, suốt cả ba trăm năm thời gian cũng không có được người đạt tới tu vi Độ Kiếp kỳ. Nếu không phải bị thiên kiếp làm cho phân thân toái cốt(thịt xương tan nát), còn bằng không thì phi thăng tiên giới. Nhưng suốt mấy trăm năm nay, còn chưa ai có thể vượt qua thiên kiếp phi thăng tiên giới.

Bởi vì còn chưa nhận được tin tức truyền đến từ bên ngoài, ba đại tộc trưởng cũng không biết nên ứng phó như thế nào. Đông Phương Kiệt mang theo mấy người bị trọng thương về tới tổng bộ của Đông Phương tập đoàn. Tư Mã Phong và Âu Dương Thiên đều kinh hãi thất sắc, bọn họ nghĩ không ra lần này xuất động nhiều cao thủ như vậy, nhưng bọn họ đều bị thương mà về. Còn có mấy người bị hủy thân thể, bọn họ không khỏi đối với thực lực ẩn giấu của Tây Vũ công ty âm thầm khiếp sợ.

Đông Phương Kiệt bọn họ an bài thỏa đáng cho mấy người bị thương xong, lúc này hắn mới nhớ tới mình quay về mà vẫn chưa báo cáo tình huống về gia tộc. Nên vội vàng phát ra một ngọc phù nói rõ tin tức cho gia tộc, hết thảy tình huống của nơi này.

Lưu Vũ Phi sau khi trở về Bắc Kinh cũng không có gặp mặt Triệu Nhược Băng, hắn cũng không biết nàng sớm đã thông qua Tô Thiến, lấy được sự đồng tình của Tô Thiến. Tin tức Lưu Vũ Phi trở lại Bắc Kinh truyền tới trong tai Triệu Nhược Băng thì nàng cao hứng đến nỗi nhảy dựng lên. Nhưng bây giờ nàng còn chưa dám đi gặp mặt Lưu Vũ Phi, theo nàng nghĩ thời cơ còn chưa tới, đợi đến khi nào Lưu Vũ Phi chịu tha thứ cho nàng, vậy thì nàng có thể trở về bên cạnh hắn.

Lưu Vũ Phi quay lại trước hết đến Long Tổ cảm ơn Long Ba, dù sao một tháng qua Long Ba an bài một chiếc xe chuyên môn dùng để đưa đón Tô Thiến. Khi Long Ba nhìn thấy Lưu Vũ Phi thì rất cao hứng. Đối với Lưu Vũ Phi, Long Ba bây giờ cảm kích vạn phần. Long Tổ bây giờ mới chính thức được xem là Long Tổ, những người đã bỏ Long Tổ ra đi bây giờ đã hối hận muốn chết, bọn họ suy nghĩ nếu lúc đầu chọn lựa ở lại Long Tổ thì không phải bây giờ bọn họ cũng đã là một cao thủ rồi sao.

Các gia tộc võ thuật kia, một tháng này cũng trải qua những chuyện không tốt lắm, từ khi quốc gia không cần những gia tộc này ủng hộ, thì lập tức thu hồi những tiện lợi trước kia dành cho họ. Mấy gia tộc đối với việc này cũng không có phương pháp, bọn họ bây giờ cũng cảm thấy kỳ quái, không biết quốc gia dùng phương pháp gì mà chỉ trong một đêm có thể làm cho những thành viên Long Tổ trở thành người có thực lực cao thủ. Bây giờ thực lực của Long Tổ so với các đại thế gia cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Kỳ quái hơn nữa là họ cũng từng đến Bắc Kinh điều tra qua, bọn họ cũng chỉ có thể từ những thành viên Long Tổ mà tìm hiểu tin tức nhưng kết quả cũng không được như ý. Biết rõ những người chủ yếu của Long Tổ thì họ không có khả năng tiếp xúc được. Cuối cùng mấy thế gia võ thuật không còn cách nào khác đành để cho chính phủ thu hồi hết những ưu tiên dành cho họ. Điều này cũng có thể nói, người vì ích lợi mới kết hợp, nhưng chỉ cần một chuyện nhỏ thì cũng tan đàn xẻ nghé.

Lưu Vũ Phi trở về Bắc Kinh cũng đã được nửa tháng, mỗi ngày đều nhận được điện thoại từ Thượng Hải gọi tới, đành phải mỗi ngày đều rút thời gian ra xử lý việc này. Một ngày hắn nhận được điện thoại của Lưu Lôi, Lưu Lôi hồi báo hành động lần này của ba đại gia tộc, cùng với mục đích chính thức của họ. Lưu Vũ Phi nghe xong trong lòng cười lạnh, hắn nghĩ không ra tự xưng là cao nhân nhất đẳng, người tu chân không hề có dục vọng dĩ nhiên cũng có chủ ý truy cướp Vận Mệnh Thủy của công ty Tây Vũ.

Hắn dặn dò Lưu Lôi, bắt đầu từ hôm nay, phàm là ai muốn cướp Vận Mệnh Thủy thì không cần hỏi tới lai lịch thì cứ bắt hết, còn hậu quả thì không cần lo tới. Lưu Vũ Phi biết là ba đại gia tộc để ý tới linh dược điều chế Vận Mệnh Thủy mà thôi. Khi hắn nghe được Lưu Lôi bị thương nhẹ, trong lòng càng thêm tức giận ba đại gia tộc. Đối với việc Lưu Lôi đã hủy diệt ba thân thể của người trong ba gia tộc, hắn một chút cũng không để ý. Lưu Vũ Phi cho rằng, những người trong tâm có quỷ thì cũng đáng bị trừng phạt.

Hắn thấy người của tu chân giới cũng nổi lên lòng tham với Tây Vũ công ty, sợ những cô nhi ở lại Thượng Hải sẽ gặp nguy hiểm, ai biết hay không người của ba gia tộc sẽ tới đây gây hấn. Lần sau họ tới thì chắc sẽ không chỉ có người mang tu vi tới Kim Đan kỳ hay Nguyên Anh kỳ mà thôi. Rất có thể chính là Phân Thần kỳ, Hợp Thể kỳ.

Hắn quyết định tự mình đi tới Thượng Hải giải quyết chuyện của ba đại gia tộc. Đối với việc Lưu Vũ Phi lại muốn đi Thượng Hải, Tô Thiến không đồng ý, cuối cùng hắn phải hứa, chỉ cần vài ngày hắn sẽ mang Tô Thiến đi cùng. Lần này hắn trực tiếp đi làm thủ tục tạm ngưng học tập, hắn không biết lần này phải ở lại Thượng Hải bao lâu, xin nghỉ phép cũng không phải là biện pháp.

Lưu Vũ Phi đi tới Thượng Hải trước tiên đi thăm Lý Hưởng. Bây giờ Lý Hưởng đúng là xuân phong đắc ý, nếu muốn gặp hắn thì còn phải hẹn trước. Lưu Vũ Phi hiện gương mặt của tổng giám đi tới phòng làm việc của Lý Hưởng, công nhân viên chức của công ty nhìn thấy hắn đều có ánh mắt ngạc nhiên, dù sao từ sau khi công ty khai trương hắn xuất hiện một lần, thì cũng không nhìn thấy nữa. Hôm nay gặp hắn đột nhiên xuất hiện tại công ty làm cho mọi người đều suy đoán là do mục đích gì.

Lưu Vũ Phi đẩy cửa phòng làm việc của Lý Hưởng, thấy hắn đang nhàn nhã uống rượu, không khỏi thú vị nói: " Yêu! Lý đại ca ngươi thật là thanh nhàn, ta xem người bên ngoài đều cũng bề bộn công việc, tưởng rằng ngươi cũng vậy, không nghĩ ngươi đẩy hết chuyện cho người khác làm a."

Lý Hưởng nhìn thấy Lưu Vũ Phi đi vào, a a cười nói: " Vũ Phi, cậu đến rồi, lần này đến có chuyện gì không, lần trước thật là cảm ơn cậu, nếu không có người của cậu lưu lại thì chị dâu và cháu đã bị người ta bắt đi rồi."

Cô nhi đang âm thầm bảo vệ Lý Hưởng cũng hiện thân ra, chào Lưu Vũ Phi một tiếng: " Chào thiếu gia."

Hắn gật đầu chào rồi cũng khen vài câu. Sau đó hắn mới cười nói: " Lý đại ca, người của mình thì không cần nói chuyện này nữa, lần này ta đến Thượng Hải là vì muốn giải quyết những người đã xâm nhập công ty chúng ta, Lưu Lôi đã hồi báo bọn họ đã bắt được rất nhiều gián điệp ngoại quốc, ta muốn hỏi Lý đại ca có ý kiền gì, lần trước ta đã để cho Lưu Lôi xử lý một nhóm, lần này có thể nhiều hơn."

Lưu Vũ Phi không muốn cho Lý Hưởng biết nhiều về chuyện có liên quan tới tu chân giới, chuyện này hắn cũng không biết làm sao để giải thích. Lý Hưởng suy nghĩ một chút nói: " Mấy gián điệp này theo ta nghĩ hay là giao cho chính phủ xử lý, lần trước không phải chúng ta cũng làm như vậy hay sao? Lại nói không phải trong chính phủ cũng có bộ phận chuyên môn làm việc này hay sao?"

Lưu Vũ Phi rõ ràng, lần trước để cho Lưu Lôi xử tử nhóm gián điệp, Lý Hưởng cũng không biết, cho nên Lý Hưởng mới có thể đề nghị như vậy. Việc này hắn muốn tự mình làm, không để cho Lý Hưởng quan tâm, vì vậy đổi chuyện khác nói: " Lý đại ca, bọn ngoại quốc lần trước bắt cóc anh thế nào, họ là ai?"

Lý Hưởng trả lời: " Bọn họ đều là dong binh của nước ngoài, nghe nói tiếp nhận ủy thác của những công ty dược phẩm muốn cướp lấy Vận Mệnh Thủy của công ty chúng ta. Lần này bọn họ bị bắt tại Trung Quốc chúng ta, với tội cất giấu vũ khí, bắt cóc, nguy hại an toàn xã hội, trộm cướp toàn là tội lớn, nghe luật sư nói nghiêm trọng đến mức có thể phán tử hình."

Lưu Vũ Phi cười nói: " Cũng nên như vậy mới tốt. Ta chỉ sợ quốc gia đối với họ xử tội nhẹ, chỉ tùy tiện phán mấy người thôi, đến lúc đó bọn họ lại tìm đến gây phiền toái."

Nói chuyện với Lý Hưởng nửa ngày Lưu Vũ Phi mới đi tới chỗ sản xuất dược phẩm. Lưu Lôi đã sớm ở nơi này chờ hắn đến.

40. Chương 40

Lưu Vũ Phi vừa đi tới thì hắn liền đề nghị đi xem bọn người đã xâm nhập vào công ty. Lưu Lôi đi theo ở phía sau nói: " Thiếu gia, bây giờ chúng ta đã bắt giữ hơn bốn mươi người xâm nhập, đại bộ phận là người ngoại quốc, chỉ có một số ít thành viên hắc bang của quốc nội, còn tối hôm qua thì có hơn mười nhẫn giả Nhật Bổn, bọn họ đề đến từ Cung Bổn gia tộc."

Lưu Vũ Phi cười lạnh nói: " Mấy tên này vẫn còn chưa từ bỏ ý định, xem ra hôm nay cần phải đại khai sát giới, được rồi Lưu Lôi, sáu người của tam đại gia tộc bây giờ nhốt ở phòng nào? Đưa ta đi xem."

Lưu Lôi trả lời: " Dạ, thiếu gia, ngài đi theo tôi, sáu người bọn họ nhốt riêng với mấy người xâm nhập kia."

Đang khi nói chuyện thì cũng đã đi tới phòng giam sáu người của ba gia tộc, Lưu Lôi mở cửa phòng nói: " Thiếu gia, bọn họ bị nhốt ở chỗ này."

Lưu Vũ Phi nhìn thấy sáu người tuổi trẻ, mặc dù đang bị cầm tù nhưng tinh thần cũng không tệ, vẻ mặt bình tĩnh. Cho dù nhìn thấy Lưu Vũ Phi tới họ cũng không hề lộ ra tâm tình nào, nhìn ra thật có phong phạm của đại thế gia.

Lưu Vũ Phi liếc mắt nhìn bọn họ nói: " Lưu Lôi, lưu bọn họ lại cũng không có tác dụng, chi bằng cứ thả cho họ về đi, ta nghĩ trải qua giáo huấn tối hôm qua, nếu tộc trưởng của họ còn chưa chịu ghi nhớ, đừng phái người đến nữa thì hoàn hảo, nếu không..."

Sáu người trong phòng nghe Lưu Vũ Phi bảo thả bọn họ, hai mắt hiện lên một tia hưng phấn, mặc dù bị nhốt ở chỗ này, bọn họ cũng không phải chịu cực khổ, nhưng làm tù nhân thì có ai nguyện ý kia chứ. Bọn họ nghe được nửa câu đầu của Lưu Vũ Phi, còn nửa câu sau họ không còn tâm tư để nghe thêm nữa. Lưu Vũ Phi nhìn sáu người nói: " Lần này ta tha các ngươi trở về, là muốn các ngươi truyền lời đến tộc trưởng của các ngươi, các ngươi nói với bọn họ sự việc lần này đến đây chấm dứt, ta không hy vọng lần sau còn nhìn thấy người của tam đại gia tộc xâm nhập vào công ty chúng ta, nếu bọn họ muốn trả thù chúng ta thì hãy nói lúc nào chúng ta cũng nghênh đón, lời này các ngươi có thể nói lại là uy hiếp, cũng có thể nói là ta muốn hòa bình cùng các ngươi."

Sáu người cùng nói: " Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ nói lại y như thế, còn về phần quyết định của gia tộc chúng ta không có khả năng xen vào."

Lưu Vũ Phi cũng biết bọn họ ở trong gia tộc cũng không có địa vị gì, hắn cũng không muốn phát sinh xung đột với các môn phái tu chân. Hắn bảo Lưu Lôi đưa bọn họ đi ra ngoài, kế tiếp hắn đến phòng giam mấy người khác, phòng dưới đất này khi mua về cũng chưa có, là lần đầu tiên hắn tới thì để tương lai có thể làm những việc mà không muốn cho Lý Hưởng biết, mới dùng thần thông của mình mà tạo thành.

Nơi này ngoại trừ hắn và mấy người Lưu Lôi, những người khác căn bản là không biết. Lưu Vũ Phi nhìn trong phòng có hơn mười người bị nhốt, hỏi: " Người của nơi này đều là người xâm nhập của hai ngày nay hay sao?"

Lưu Lôi trả lời: " Đúng vậy, thiếu gia, những người này là người xâm nhập của hai ngày nay bị bắt nhốt, bọn họ là gián điệp nước ngoài, cố dong binh, và nhẫn giả Nhật Bổn."

Lưu Vũ Phi nhìn thấy nhiều người như vậy cảm thấy thật sự đau đầu, nếu giết hết thì thật quá tàn nhẫn. Trong đó còn có nhiều người tội không đáng chết. Lại còn nói cho dù có giết hết bọn họ cũng không có tác dụng, vì tổ chức phía sau sẽ lại tiếp tục phái người đến nữa, đến lúc đó nhân số có thể càng ngày càng nhiều hơn. Lưu Vũ Phi suy nghĩ một chút thì trong lòng có một quyết định.

Hắn đẩy cửa phòng nhốt người ra, mấy người bị bắt này bị Lưu Lôi dùng pháp thuật cấm chế bọn họ. Thuật này Lưu Vũ Phi dạy hắn để dùng đối phó những người bình thường, nó chỉ khiến cho người ta toàn thân nhũn ra, không có khí lực bước đi hay là chạy trốn. Hắn dùng ánh mắt lạnh băng nhìn lướt qua mọi người, không có ai dám đối mặt với hắn. Ánh mắt của hắn làm cho mấy người này cảm thấy lạnh run, nghĩ thầm: " Ánh mắt người này lạnh quá, giống y như băng tuyết không một chút ấm áp nào."

Lưu Vũ Phi gọi mấy người Lưu Lôi đưa mười mấy nhẫn giả Nhật Bổn ra ngoài. Mười mấy nhẫn giả bị xô trên mặt đất, tay Lưu Vũ Phi phiêu vũ vài cái, hơn mười đạo kiếm khí bắn thẳng vào đầu họ. Mười mấy người này ngay cả cơ hội kêu lên một tiếng cũng không có thì đầu đã bị đánh đến nát bấy. Mấy người gần nhất thì cả người đẫm đầy máu tươi và não tương. Những người nhát gan liền hét lên một tiếng kinh hoàng rồi hôn mê bất tỉnh. Nhất thời một mùi hôi thối hòa lẫn không khí sợ hãi từ trong đám người phát ra. Giờ phút này nhìn qua Lưu Vũ Phi phảng phất như là thần chết hóa thân. Người có mặt đều bị dọa đến ngây người, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy cách thức giết người quỷ dị đến như vậy. Hơn nữa hắn giết mười mấy người mà vẻ mặt không có chút thay đổi khiến cho họ càng nghĩ hắn giống như là một ác ma hiện hình. Nhìn thấy phương thức giết người của hắn, gương mặt mỗi người đều cúi xuống thật sâu, sợ hắn không vừa

mắt thì đem bọn họ ra giết luôn. Trong tâm lý bọn họ thì hắn đã đại biểu cho sự tàn nhẫn. Hắn nhìn thấy mấy người này đều bị hoảng sợ đến toàn thân phát run thì đã biết mục đích của mình đã đạt được.

Hắn biết như vậy vẫn còn chưa đủ, hắn muốn cho những người này cả đời phải nhớ mãi ngày hôm nay. Lưu Vũ Phi nói: " Lưu Lôi, ngươi đem những gián điệp Mỹ quốc ra đây."

Hắn vừa nói thì những người ở đó sắc mặt như tro tàn, những cố dong binh bắt đầu hối hận, hối hận lẽ ra lúc đầu mình không nên vì số tiền đó mà vượt đường xa đến Tây Vũ công ty với mưu đồ cướp đoạt. Bây giờ ngay cả tính mạng mình cũng phải bồi luôn vào, sau khi mấy người Mỹ này bị giết chết, thì kế tiếp sẽ là người của quốc gia nào? Anh quốc? Mấy gián điệp người Mỹ này chẳng khác gì bị phán tử hình, cho dù bị phán tử hình cũng còn cơ hội bào chữa, nhưng hôm nay điều bọn họ có thể làm là cầu khẩn đấng vạn năng của họ có thể cứu tính mạng của họ một lần. Lưu Lôi đem tám gián điệp người Mỹ đi ra, mấy người này lập tức quỳ hướng Lưu Vũ Phi, trong miệng không ngừng nói lời cầu xin tha thứ. Trong đó có hai người cầu xin mà không thấy hữu dụng, liều mạng nói: " Ta là công dân Mỹ quốc, ta có quyền ngoại giao tại Trung Quốc, cho dù là chính phủ của các ngươi cũng không có quyền đối đãi ta như vậy, ngươi càng không thể thương tổn chúng ta, ngươi làm như vậy là xâm phạm nhân quyền, ta yêu cầu lập tức được gặp đại sứ của chúng ta, nếu không nước Mỹ chúng ta nhất định sẽ trừng phạt các ngươi."

Lưu Vũ Phi đối với hai người mở miệng đòi nhân quyền cảm thấy rất buồn cười, hắn cười lạnh nói: " Nhân quyền? Ta không hiểu. Ngươi không có cơ hội nói chuyện đó với chính phủ của chúng ta, ta bất kể các ngươi thuộc quốc gia nào, là ai phái các ngươi tới, quan trọng là bây giờ các ngươi rơi vào trong tay của ta, hơn nữa là các ngươi tự mình tìm tới cửa, nếu các ngươi đã làm gián điệp thì phải hiểu rõ sự giác ngộ của cái chết."

Nói xong hắn vươn thai ngón tay nhẹ nhàng điểm vào đầu bọn họ. Nhất thời đầu của hai người liền nổ tung. Còn lại sáu người Mỹ kia không chịu được nữa nên hôn mê bất tỉnh. Còn những người khác sắc mặt tái nhợt không chút sức lực nào. Lưu Vũ Phi nhìn bọn họ cảm giác cũng không tệ lắm, hắn vừa giết mười mấy người mà sắc mặt vẫn như cũ, thản nhiên nói: " Ở chỗ ta mà nói nhân quyền, thì không có tác dụng. Các ngươi chỉ là phụng mệnh làm việc, lần này ta sẽ không truy cứu nữa. Trở về nói với tổ chức và chính phủ sau lưng các ngươi, lần sau nếu còn dám phái người đến đây, vậy cũng sẽ không có cơ hội nữa, chúng ta sẽ giết hết toàn bộ, hiểu chưa? Lưu Lôi, hãy giải trừ cấm chế cho họ."

Nghe được những lời này của hắn những người còn lại không dám tin tưởng nhìn hắn, phảng phất như vừa rồi mình đã nghe lầm. Lưu Lôi tiến lên làm mấy cái thủ ấn, giải trừ hết cấm chế của mấy người này. Cấm chế khi đã giải trừ, những người vốn đang không có chút sức lực, lập tức khôi phục như lúc ban đầu. Đến lúc này họ mới dám tin tưởng, những lời hắn vừa nói đều là sự thật nên trong nhất thời ôm ghì lấy nhau. Sau khi trải qua khảo nghiệm của sinh tử, cảm giác còn sống đối với bọn họ quả thật vô cùng hoàn mỹ. Đối với hắn liền cảm tạ, cảm tạ hắn đã khoan dung đại lượng. Miệng không ngừng cảm tạ, trong tâm lý lại cầu khẩn thần chủ, có những người nghe không hiểu Trung văn thì ngây người ra chẳng biết xảy ra chuyện gì. Cho đến khi Lưu Lôi đưa bọn họ ra ngoài thì họ mới biết tự mình đã tránh được một kiếp.

Trong tâm lý của những người này đã phát ra một lời thề độc, còn sống ngày nào cũng sẽ không sanh sự tại Trung Quốc, sẽ không trêu chọc bất cứ người Trung Quốc nào. Bọn họ đối với thủ pháp giết người vừa rồi của Lưu Vũ Phi, cùng với phương pháp cấm chế của Lưu Lôi tất cả đều hoảng hốt. Bọn họ không nghĩ tới người Trung Quốc lại đáng sợ như vậy, chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi như Lưu Lôi mà cũng có bí pháp thần kỳ.Trung Quốc có bao tỉ người, không biết có được bao nhiêu người như Lưu Vũ Phi. Những người này quyết định, chỉ cần thoát ra ngoài sẽ lập tức báo cáo với tổ chức hay chính phủ của mình không nên nảy sinh tà ý gì với công ty Tây Vũ. Miễn cho việc ác ma Lưu Vũ Phi đến trả thù.

Bọn họ biết dựa vào biểu hiện vừa rồi của Lưu Vũ Phi và Lưu Lôi, cho dù tổ chức có phái gấp mười lần nhân số đến cũng vô dụng, bọn họ tin tưởng hắn nhất định sẽ giết sạch không nương tay. Lưu Vũ Phi không muốn để cho họ cứ ngây ngốc ra như thế nên gọi Lưu Lôi đưa họ ra ngoài. Sau khi họ rời khỏi, trên mặt đất chỉ còn lại hơn mười thi thể. Lưu Vũ Phi phát ra một đạo Thất Thải Hỏa Diễm đốt sạch sẽ hơn mười cái thi thể, không để lại một chút dấu vết nào trên đời.

41. Chương 41

Lưu Lôi sau khi đưa hết những người xâm nhập rời khỏi toàn bộ, thì đi về mật thất dưới đất, hắn không giải thích được nguyên nhân tại sao Lưu Vũ Phi lại làm như vậy. Lưu Lôi vốn nghĩ cho dù Lưu Vũ Phi không giết bọn họ thì cũng sẽ giao cho chính phủ, ít nhất cũng phải giáo huấn cho họ một trận. Lưu Vũ Phi nhìn vẻ mặt của Lưu Lôi, cười cười nói: " Có phải ngươi không hiểu được mục đích của ta khi làm vậy phải không?"

Lưu Lôi bị nói đúng tâm tư, ngại ngùng nói: " Thiếu gia, xin lỗi sau này tôi sẽ không bao giờ hoài nghi ngài nữa."

Lưu Vũ Phi chỉ cười nói: " Không cần khẩn trương, sau này có gì nghi vấn thì cứ nói ra, ta sẽ không trách ngươi đâu. Kỳ thật cho dù ngươi không hỏi, ta cũng sẽ nói cho ngươi mục đích ta làm vậy."

Lưu Vũ Phi dừng một chút nói: Lưu Lôi ngươi ngẫm lại, cho dù chúng ta đem những người này giết hết, hoặc là cũng như trước kia giao cho chính phủ, vậy thì thế nào, ngươi cũng thấy được, chính phủ có rất nhiều băn khoăn, đám người này có một số người đều là có quyền ngoại giao, cho dù giao cho chính phủ, nhiều nhất cũng chỉ có thể bị khu trục xuất cảnh, còn đám dong binh bất quá bị nhốt vài năm thôi, còn những người bên ngoài có chủ ý với công ty chúng ta lại không có tác dụng gì, ngược lại họ càng phái càng nhiều đến đây, chúng ta |lại không thể đem bọn họ giết chết toàn bộ, ngươi xem xem chúng ta mấy ngày hôm trước mới đem đám người xâm nhập này giao cho chính phủ, ngắn ngủn vài ngày lại có nhiều người đến thêm như vậy."

Đối điểm ấy Lưu Lôi hoàn toàn hiểu rõ, mấy ngày nay, những người xâm nhập công ty không ngừng lũ lượt kéo đến. Giết lại không thể giết, thả lại không thể thả Bây giờ nghe Lưu Vũ Phi nói vậy, tâm lý có chút rõ ràng

Lưu Vũ Phi nhìn bộ dáng tỏ ra đã hiểu của Lưu Lôi, tiếp theo nói: Hôm nay chúng ta biểu hiện, đã kinh ngạc rất lớn đối với bọn họ, kinh nghiệm qua giáo huấn hôm nay, ta nghĩ trong tương lai sẽ rất lâu đều sẽ là một ác mộng đối với bọn họ, có đôi khi đe dọa trong tâm lý thường thường so với đe dọa thân thể thường rất có tác dụng, bọn họ sau khi trở về, nhất định sẽ đem chuyện hôm nay báo cho tổ chức của bọn hắn, ta nghĩ sau này mấy tổ chức còn muốn phái người đến, cũng băn khoăn một phen, còn dong binh đoàn xem ra sẽ không có lá gan tới nữa, như vậy sau này, người xâm lấn công ty chúng ta sẽ giảm bớt rất nhiều, bất quá đối với sự bảo vệ cả nhà Lý Hưởng nhất định phải ngàn vạn lần cẩn thận, bọn họ không cách nào xâm nhập công ty chúng ta, sẽ đem ánh mắt nhắm vào Lý Hưởng đó."

Lưu Lôi, nghe xong bây giờ mới chánh thức rõ ràng dụng tâm của Lưu Vũ Phi.

Đám người xâm nhập này, một khi khôi phục tự do, lập tức đều hướng về tổ chức báo cáo. Mỹ quốc đại sứ quán, văn phòng tại Thượng Hải , sáu gã gián điệp còn sống từ Tây Vũ công ty đi ra liền lập tức hướng người phụ trách hồi báo: Người Trung Quốc , thật là đáng sợ, hắn không phải là người mà quả thực là ma quỷ, hắn thản nhiên giết chết mười mấy người, hai đồng sự của chúng ta cũng bị bọn họ giết hại, cách giết người của hắn không phải người bình thường có khả năng làm được , còn những tiểu hài tử đi theo hắn cũng đều thần bí vạn phần."

Nhớ tới Lưu Vũ Phi không chút nào chần chờ giết chết mười mấy người, sáu gã gián điệp vẻ mặt vẫn sợ hãi . Người phụ trách sự việc này, nhìn thấy sáu người nói xong vẫn không hiểu rõ, vẫn còn vẻ mặt hoảng sợ , hỏi: " Lại Đế Phu, ngươi nói, các ngươi tại Tây Vũ công ty rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao các ngươi đi ra lại thiếu mất hai người."

Người gọi là Lại Đế Phu ổn định một chút tâm tình, chậm rãi đem chuyện phát sinh hôm nay, nhất nhất nói ra. Người phụ trách này nghe xong thì cả giận nói: " Người Trung Quốc này là ai, ta nhất định phải hướng Trung Quốc chính phủ tố cáo hắn, để cho hắn phải chịu sự trừng phạt của pháp luật."

Lại Đế Phu cao giọng nói: Thượng đế a, ngài tha thứ cho sự vô tâm của hắn , trường quan, ta xem ngươi vừa rồi không có nghe rõ ràng lời ta nói, chúng ta có thể từ trong tay ác ma bình an quay lại đã nhờ ơn thượng đế ban phúc rồi, người kia tuyệt đối không phải người, loài người không có khả năng có biểu hiện quỷ dị như vậy, trường quan, bọn họ không đến tìm chúng ta phiền toái là đã tốt lắm rồi đó, ngươi còn muốn tìm hắn gây phiền toái nữa sao. . Cả năm người kia đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý

Tiếp theo Lại Đế Phu, lại lần nữa nói tỉ mĩ thêm một chút biểu hiện lúc ấy Lưu Vũ Phi. Lần này cũng dọa người phụ trách hoảng sợ Cũng không dám nói lại câu nói sẽ tố cáo Lưu Vũ Phi với chính phủ lần nữa. Người phụ trách nói: Lại Đế Phu, ta xem lần này các ngươi đều cũng chịu khổ , trước tiên cho các ngươi nghỉ phép một tháng, chuyện của Tây Vũ công ty chờ ta hướng chính phủ hối báo sau đó sẽ quyết định."

Lại Đế Phu bọn họ tất cả đều cao hứng không thôi, bọn họ bây giờ hận không được lập tức rời đi Trung Quốc, cách xa Tây Vũ công ty một chút Cuối cùng Lại Đế Phu nói: Trường quan, ta đề nghị chính phủ chúng ta không nên phái người đến Tây Vũ công ty nữa, bọn họ thật là đáng sợ, lúc hắn đưa chúng ta trở về đã cảnh cáo chúng ta, lần sau nếu còn có người dám có chủ ý với công ty của bọn họ, hắn sẽ không khách khí nữa, trường quan ngươi ngàn vạn lần không nên không đem lời này báo lại cho cấp trên, người

Trung Quốc thật quá thần bí , bọn họ có những lực lượng mà người khác thật không hiểu nổi, chính phủ cần phải hòa nhã nói chuyện với Tây Vũ công ty , không nên làm cho người của chúng ta chết thêm nữa."

Người phụ trách thầm nghĩ: " Tây vũ công ty nếu chịu thương lượng với chúng ta thì đã quá tốt rồi, bọn họ chưa từng có ý tưởng xuất khẩu dược phẩm, nếu vậy thì làm sao mà đàm phán chứ."

Đám dong binh sau khi ra khỏi Tây Vũ công ty, lập tức mua vé máy bay hạng nhất rời đi Trung Quốc, bọn họ cũng không dám ở lại Trung Quốc thêm phút nào nữa, nhất là Thượng Hải

Đám dong binh hướng về dong binh đoàn báo cáo, yêu cầu người phụ trách dong binh đoàn lập tức hủy bỏ hết thảy ủy thác đối với Tây Vũ công ty Còn những nước khác cũng có được loại báo cáo như thế, tóm lại bọn họ chỉ có một yêu cầu, không nên lại phái người xâm nhập Tây Vũ công ty nữa

Ở phía bên kia, Đông Phương Kiệt ngoài ý muốn đã nghênh đón mấy tên thành viên gia tộc vừa được thả ra. Đông Phương Kiệt vội hỏi rõ tình hình của công ty Tây Vũ và tình huống của trận pháp thủ hộ. Trong đó có một người thành thật trả lời: " Người như chúng ta làm sao biết được cái gì là trận pháp, lúc ấy chúng ta mới vừa vào rừng cây nhỏ nọ, liền cảm thấy áp lực khôn cùng, cỗ áp lực nọ chúng ta căn bản không thể kháng cự, rất nhanh đã bị hôn mê. Chờ chúng ta tỉnh lại thì đã thấy bị bọn họ bắt nhốt.

Sau đó đem việc khi rời đi thì Lưu Vũ Phi muốn bọn họ chuyển lời, cũng nói hết với Đông Phương Kiệt Đông Phương Kiệt liền hướng đến tộc trưởng gia tộc truyền đi một truyện tấn phù, đem tình huống nơi này nói hết toàn bộ.

Đông Phương gia tộc, Đông Phương Anh ba vị tộc trưởng cũng đang thảo luận kế hoạch sao cho tốt, lời Lưu Vũ Phi nói Đông Phương Kiệt truyền về cũng đã đến tai của họ. Bây giờ bọn họ thảo luận chính là có nên tiếp tục phái người đến Tây Vũ công ty tìm mấy người đã đánh trọng thương thành viên của họ để trả thù hay không hay là dứt khoát để cho người của Tây Vũ công ty đền bù bằng dược thủy Hiện giờ ba vị tộc trưởng đã khẳng định công ty Tây Vũ có số linh dược cực phẩm rất lớn, bằng không mấy tiểu hài tử không có khả năng có tu vi cao như vậy . Tư Mã Thiên Hữu đối với sự cảnh cáo của Lưu Vũ Phi rất khinh thường, hắn không tin này trên đời còn có người có khả năng uy hiếp được tam đại thế gia bọn họ

Hắn không đồng ý cùng Tây Vũ công ty giải hòa, Tư Mã Thiên Hữu nói:

" Hai vị, các ngươi chẳng lẻ không ngẫm lại, Tây Vũ công ty chỉ có vài người, cũng dám nói người của ba nhà chúng ta cùng đến bọn họ cũng không sợ, thậm chí còn làm bị thương nhiều người của chúng ta như vậy, bọn họ tuổi nhỏ không nói, lần này chính chủ nhân bọn họ ra mặt cũng có một khẩu khí như vậy, bọn họ chẳng những không có một chút ý xin lỗi, mà còn uy hiếp, chuyện này nếu truyền ra, mặt mũi ba nhà chúng ta còn gì nữa, ta xem chúng ta còn phải phái vài người đến Tây Vũ công ty, để cho bọn họ hướng chúng ta trịnh trọng xin lỗi và bồi thường linh dược, chúng ta đây mới có thể bỏ qua."

Âu Dương Côn gật đầu nói: Đúng vậy, Đông Phương huynh, ba nhà chúng ta có bao giờ bị mất mặt như vậy, mặc dù chúng ta làm điều có chút không đúng trước, nhưng là bọn họ xuống tay cũng quá độc, chẳng những đánh bị thương sáu người, còn hủy đi thân thể ba gã thành viên , đến bây giờ bọn họ còn không cách nào tu bổ thân thể, nếu như vậy mà cùng Tây Vũ công ty giải hòa, chúng ta gia tộc với mấy ngàn năm danh tiếng đã hoàn toàn bị hủy"

Đông Phương Anh cũng không thể nói cái gì nữa, ba nhà bọn họ luôn luôn cùng tiến cùng lui, bây giờ hai nhà kia cũng không đồng ý cùng Tây Vũ công ty giải hòa . Hắn cũng chỉ có thể đồng ý theo đề nghi của Tư Mã Thiên Hữu. Đông Phương Anh nói: Vậy chúng ta sẽ phái bao nhiêu người đi nữa, mấy tiểu mao hài

của Tây Vũ công ty kia, tu vi không cao theo như sự báo cáo của người bên ngoài, nhưng phi kiếm của bọn họ chính là cực phẩm trong cực phẩm, chúng ta cũng không biết những người như bọn họ rốt cuộc là có bao nhiêu người, vị thiếu gia sau lưng, tu vi lại cao bao nhiêu, đối với việc này chúng ta không chút hay biết a.

Tư Mã Thiên Hữu không hề lo lắng chuyện này chút nào, nói: Đông Phương huynh, nói về nhân số, ta xem cả Tu Chân Giới không có môn phái nào có thể cùng chúng ta so sánh, cho dù mấy tiểu mao hài mỗi người đều có một thanh cực phẩm phi kiếm thì thế nào, ta không tin bọn họ tất cả đều có một thanh phi kiếm như vậy, thiếu gia kia của bọn họ ta xem cũng không chắc có gì lợi hại, nói không chừng tất cả đều là nhờ linh dược tăng lên tu vi , Đông Phương huynh nếu lo lắng , chúng ta sẽ phái nhiều người đi đến đó, có thể phái mấy người đạt tới Phân Thần kỳ, bằng không chúng ta tự mình đi cũng được, thế tục giới chúng ta cũng đã thật lâu không đi, đại khái cũng hơn bốn trăm năm rồi đó."

Âu Dương Côn và Đông Phương Anh cuối cùng quyết định, tự mình dẫn người đi tới, thứ nhất muốn xem ngoại giới bây giờ biến đổi thế nào, hai là muốn xem thiếu gia gì đó của Tây Vũ công ty là dạng người ra sao.

42. Chương 42

Lôi Thiên Hành(Ma Tông) từ ngày chính mắt nhìn thấy mấy người của ba đại gia tộc bị mấy tiểu hài tử đánh cho tơi bời, hắn đối với việc Tây Vũ công ty có linh dược gì đó khiến cho ba đại gia tộc phải chú ý cướp đoạt, hắn hạ quyết tâm phải tìm hiểu cho rõ ràng. Chỉ trong vài ngày Lôi Thiên Hành đã điều tra tất cả về Tây Vũ công ty. Công sức không phụ người có lòng, sự cố gắng của hắn cũng đã có thu hoạch. Lôi Thiên Hành nhìn cách điều chế của Vận Mệnh Thủy, không khỏi nở nụ cười, bây giờ hắn đã biết vì sao ba đại gia tộc lại muốn cướp đoạt linh dược của Tây Vũ công ty. Nếu như Vận Mệnh Thủy của công ty Tây Vũ đúng là do linh dược này phối chế, và rồi để cho người của tu chân giới biết được, thì hắn tin tưởng, mỗi môn phái của tu chân giới đều cũng nảy sinh chủ ý với công ty Tây Vũ. Trong tâm lý của Lôi Thiên Hành rất xem thường đám danh môn chánh phái này, nghĩ thầm: " Như Thánh Môn chúng ta nếu muốn cướp vật gì của người khác, thì phải cướp một cách công khai. Tuyệt đối sẽ không giống như đám người danh môn chánh phái, trước tiên sinh sự với người ta rồi lại lấy cớ cướp đồ của người ta. Hắn nghĩ cuối cùng nên cấp báo với Ma Quân đai nhân của hắn. Lôi Thiên Hành vừa định trở về, nhưng hắn nghĩ lỡ như Ma Quân đại nhân không tin thì phải làm sao bây giờ. Hắn suy nghĩ! Suy nghĩ ! Dù sao hắn chỉ là một người thô lỗ, suy nghĩ nửa ngày cũng không có biện pháp gì. Hắn đang gấp đến độ không biết phải làm sao, lúc này bên cạnh đang có mấy người nói chuyện phiếm khiến cho hắn chú ý.

Trong đó có một người nói: " Tiểu Vương, lần trước không phải nghe nói mẹ anh bị bệnh nặng hay sao? Bây giờ đã thế nào rồi?"

Tiểu Vương trả lời: " Nga, mẹ tôi bây giờ đã tốt lắm, lần trước tôi đưa bà đi Tây Vũ bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán mẹ tôi bị ung thư, họ cho mẹ tôi uống một bình Vận Mệnh Thủy, chỉ vài ngày là khỏe lại rồi."

Người nọ lại nói: " A! Mẹ anh lại được uống Vận Mệnh Thủy à, thứ đó nhiều tiền lắm a, Tiểu Vương anh làm sao kiếm được bao nhiêu đó tiền chứ, tôi có nghe nói về Vận Mệnh Thủy, rất mắc tiền, có những người dùng tiền cũng không mua được, anh với bệnh viện Tây Vũ có quan hệ gì không a."

Tiểu Vương cười cười nói: " Kỳ thật tôi không có quan hệ gì với họ, về phần anh nói có tiền cũng không mua được, điều này cũng thật đúng, bệnh viện Tây Vũ và bệnh viện khác không giống nhau, bọn họ bất kể anh có tiền hay không có, họ chỉ án theo căn bệnh mà phân phối, hơn nữa họ chỉ lấy có hai phần trong tài sản, giống như tôi còn đang phải lo cho cha, làm sao có tiền để mua thuốc chữa bệnh, anh đoán ra không, bệnh viện Tây Vũ đã miễn phí chữa bệnh cho mẹ tôi, bây giờ tôi xem cũng chỉ có bác sĩ của bệnh viện Tây Vũ mới xứng đáng với danh hiệu thiên thần áo trắng mà thôi."

Nghe Tiểu Vương nói như vậy, người kia nói: " Tôi cũng phải nhanh chóng nói với người thân của mình, để cho bọn họ sau này có bệnh đều phải đi đến Tây Vũ bệnh viện mới được."

Những câu nói tiếp theo cũng chỉ là những câu hỏi thăm bình thường, Lôi Thiên Hành không có tiếp tục nghe thêm nữa. Lời đối thoại của mấy người này đã cấp cho hắn một cách rất tốt, hắn vỗ vào đầu mình tự nhủ: " Mẹ kiếp, sao lão tử lại ngu đến như vậy, công ty Tây Vũ có trận pháp thủ hộ, lão tử không có biện

pháp lẻn vào, nhưng bên ngoài có bán Vận Mệnh Thủy a, ta có thể đi mua một bình về, đến lúc đó đưa cho Ma Quân xem là được, thứ Vận Mệnh Thủy này rốt cuộc có phải do linh dược điều chế ra hay không, cho dù mua không được thì lão tử cũng có thể trộm có thể cướp a."

Lôi Thiên Hành quyết định chủ ý hắn phải đi đến một thành thị bên cạnh có một bệnh viện Tây Vũ (vì Thượng Hải là một khu phát đạt cho nên Lưu Vũ Phi không có mua bệnh viện tại đây), hắn lập tức tìm được nơi chuyên môn dùng để xuất ra Vận Mệnh Thủy. Lôi Thiên Hành nhìn thấy nơi này có rất nhiều người, không khỏi cau mày thầm nghĩ: " Mẹ kiếp nơi này sao lại có nhiều người như vậy, nếu lão tử cũng phải ngồi chờ như bọn họ thì phải chờ đến bao lâu a, những người này đều là người bình thường, lão tử không thể dùng cách đối phó với người tu chân mà đối đãi bọn họ."

Lôi Thiên Hành biết ý định muốn mua Vận Mệnh Thủy coi như thất bại. Hắn quyết định đợi đến buổi tối khi không có ai thì đi tới trộm. Hai giờ đêm, Lôi Thiên Hành vận dụng pháp thuật, lẻn vào bệnh viện. Quả nhiên lúc này trong bệnh viện người ít đi rất nhiều, vốn có rất nhiều người ngồi chờ Vận Mệnh Thủy khi sáng bây giờ không có một ai, mấy người hộ sĩ ban ngày phụ trách xuất Vận Mệnh Thủy đều cũng không có mặt. Lôi Thiên Hành chưa kịp tự mình vui vẻ vì đã không kinh động đến người nào thì bên tai hắn vang lên một thanh âm rất nhỏ: " Các hạ, ngươi cũng là một tu giả, sao lại giống như một tên đi ăn trộm gà trộm chó thế này đây? Chẳng lẽ không sợ người trong thiên hạ cười cho sao?"

Lôi Thiên Hành xuất ra một thân mồ hôi lạnh, hắn tự cho là pháp thuật có thể dấu diếm bất luận là kẻ nào, không ngờ lại không linh nghiệm như vậy. Lôi Thiên Hành, hướng theo phương hướng tiếng nói vừa rồi, cũng ngưng khí thành âm nói: " Là ai, nhiều chuyện quản chuyện người khác như vậy, lão tử muốn làm gì thì làm, liên quan gì đến ngươi."

Lôi Thiên Hành mặc dù không biết người đó có tu vi cao bao nhiêu, nhưng hắn thấy người này có thể ngưng khí thành âm, nói rõ người đó ít nhất cũng có tu vi đến Nguyên Anh kỳ. Lưu Tinh, đang dùng thần thức quan sát khắp bệnh viện, tiếng rên rỉ của người bệnh, tiếng bước chân qua lại của bác sĩ, đều cũng nghe được rõ ràng. Khi hắn đang muốn thu hồi thần thức của mình, thì phát hiện ở một khoảng cách gần nhất có một tu gia, đang ẩn nấp, Lưu Tinh không muốn kinh động người bệnh bên ngoài, mới phát ra lời cảnh cáo. Đáng tiếc Lôi Thiên Hành cũng không lĩnh tình của hắn. Lưu Tinh lại cảnh cáo nói: " Ta là người của bệnh viện, ta bất kể ngươi là ai, nếu ngươi muốn có chủ ý cướp Vận Mệnh Thủy, vậy đừng trách ta đối với ngươi không có khách khí."

Lôi Thiên Hành cũng không sợ Lưu Tinh cảnh cáo, hắn chính là quyết định phải có được Vận Mệnh Thủy, hắn chỉ sợ về cuộc sống sau này của hắn, nếu chuyện lần này có thể làm tốt, Ma Quân khẳng định sẽ tưởng thưởng cho hắn. Hắn quay về phương hướng của Lưu Tinh nói: " Hừ, có bản lãnh thì lại đây đi, lão tử không thèm sợ ngươi."

Lưu Tinh lạnh lùng nói: " Nếu muốn Vận Mệnh Thủy, thì đi đến phía bắc, chỉ cần ngươi có thể đánh bại ta thì ta tặng cho ngươi." Nói xong hắn đi ra khỏi phòng mình, quay về Lôi Thiên Hành nói: " Theo ta." Nói xong đi thẳng ra bên ngoài.

Trong bệnh viện Lưu Tinh cũng không thể động thủ với Lôi Thiên Hành, người tu chân trong lúc tranh đấu cũng không thể để cho con người chứng kiến, nếu không sẽ xảy ra đại loạn. Trước khi Lưu Tinh ra ngoài, Lưu Vũ Phi đã có nói cho hắn, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không không thể biểu diễn năng lực của mình trước mặt con người.

Lôi Thiên Hành đi theo Lưu Tinh, đi tới hướng phía Bắc. Hắn đi theo phía sau cẩn thận đánh giá Lưu Tinh, hắn thật sự cảm thấy ngoài ý muốn về thực lực của Lưu Tinh, vốn hắn nghĩ một người đạt tới Nguyên Anh kỳ tu vi thì cũng phải là một người mấy trăm tuổi, không nghĩ tới Lưu Tinh tuổi nhỏ như vậy. Mấy ngày hôm trước bên ngoài Tây Vũ công ty hắn cũng đã rất khiếp sợ thực lực của năm người Lưu Lôi. Bây giờ hắn lại thấy được một tu vi tương đương như vậy, ngay cả tuổi tác cũng không sai biệt lắm, điều này khiến cho tâm lý hắn âm thầm khiếp sợ. Hắn không biết trong công ty Tây Vũ có bao nhiêu người giống như Lưu Tinh đang tồn tại. Lôi Thiên Hành thầm nghĩ: " Tiểu nam hài này rõ ràng cùng một nhóm với mấy tiểu hài tử hôm trước, thật không biết thực lực chính thức của bọn họ mạnh đến bao nhiêu, việc này ta nhất định phải nói rõ với Ma Quân mới được, miễn cho việc sẽ giống như ba gia tộc nếm khổ."

Rất nhanh bọn họ tìm được một khối đất trống, Lưu Tinh lạnh lùng nói: " Tốt lắm, ta có thể lãnh giáo cao

chiêu của ngươi."

Lôi Thiên Hành vốn không phải là người trong chính đạo, hắn đã sớm âm thầm chuẩn bị sẵn sàng. Lưu Tinh vừa nói ra lời, hắn lập tức xuất ra pháp bảo, một loại pháp bảo tên là Xuyên Thiên Toa. Sát tâm của hắn chợt lóe, Xuyên Thiên Toa lập tức bay lên không bay vọt qua Lưu Tinh. Xuyên Thiên Toa bị bám theo kình phong, như lưỡi dao sắc bén, cuồng mãnh hướng tới Lưu Tinh bắn nhanh tới.

Lưu Tinh hiển nhiên không có nghĩ đến động tác của Lôi Thiên Hành lại nhanh đến như vậy, hắn thấy pháp bảo bay đến nhanh như vậy, vừa nhanh chóng tránh ra, thuận tay xuất ra một đạo Thiên Cương Chỉ, đánh trúng Xuyên Thiên Toa của Lôi Thiên Hành " Đinh" một tiếng, Thiên Cương Chỉ đánh trúng Xuyên Thiên Toa, Xuyên Thiên Toa liền bay trật phương hướng một chút. Lôi Thiên Hành ý niệm vừa động, Xuyên Thiên Toa bị bám theo một cỗ tiếng rít bén nhọn với tốc độ nhanh hơn bay về phía Lưu Tinh, Lưu Tinh không cách nào tránh được, ngay cả phi kiếm trong cơ thể cũng không kịp xuất ra, nguyên anh trong cơ thể như bị kích thích, luồng chân nguyên vô tận, từ nguyên anh hội tụ đến hai ngón tay của Lưu Tinh. Lưu Tinh quay về Xuyên Thiên Toa cuống quýt vũ động ngón tay, từng đạo chỉ khí kích thẳng tới Xuyên Thiên Toa. Khiến cho Xuyên Thiên Toa dừng lại không thể tiến tới, lăng không đứng ở ngay trước mặt Lưu Tinh. Lưu Tinh căn bản không có chút nào buông lỏng, hắn biết Xuyên Thiên Toa không thể nào tiến tiếp được chính là vì hắn đang ngăn cản, chỉ cần hắn buông tay, hắn tin rằng mình không chết thì cũng bị thương. Vì vậy hắn ra tay càng thêm mãnh liệt. Làm như vậy quả nhiên nổi lên điểm tác dụng, Xuyên Thiên Toa bị đánh chệch đi rất nhiều, Lưu Tinh nhìn thấy cơ hội đã tới, với tốc độ nhanh hơn, chém ra Thiên Cương Chỉ rồi lập tức lăn qua một bên.

Lưu Tinh né tránh được sự tấn công của Xuyên Thiên Toa, thế công thứ hai của Lôi Thiên Hành lập tức xuất ra. Lần này Lưu Tinh đúng là đã nổi giận, trong lúc hắn lăn ra điên cuồng tránh né thì hắn đã xuất phi kiếm trong cơ thể phóng ra, khi hắn còn chưa kịp đánh ra kiếm quyết thì Xuyên Thiên Toa đã bay tới trước mặt, lần này hắn không thèm tránh né, tay cầm phi kiếm, quay về Xuyên Thiên Toa ngạnh bổ xuống. Ầm ầm một tiếng sét vang truyền đến, trong cơn liều mạng của Lưu Tinh và Lôi Thiên Hành, quần áo Lưu Tinh nổ tung, cơ thể lảo đảo thối lui ra sau. Lôi Thiên Hành cũng thối lui hơn mười thước mới đứng vững lại.

43. Chương 43

Lưu Tinh nhìn qua có chút chật vật, nhưng thật ra hắn không có bị thương. Lôi Thiên Hành tu vi có thể cao hơn Lưu Tinh một bậc, nhưng hắn lại chủ động tấn công. Nhưng uy lực phi kiếm của Lưu Tinh lại mạnh hơn pháp bảo của hắn tới vài lần, một lần ngạnh kháng này đã triệt tiêu đi ưu thế của Lôi Thiên Hành.

Lôi Thiên Hành âm thầm nghĩ: " Sớm đã đoán được tiểu tử này cũng có một thanh phi kiếm như vậy, may mắn vừa rồi mình đã ra tay trước, nếu không có lẽ mình đã sớm bị thương trên tay tiểu tử này, thật không biết bọn hắn là do tên quái vật nào bồi dưỡng ra, chẳng những tu vi cao thâm mà ngay cả pháp quyết cũng thâm ảo vô cùng."

Lưu Tinh nhìn thấy quần áo toàn thân mình đều rách nát, không còn một chỗ nào lành lặn, hắn tức giận đến điên cuồng hét lên một câu. Hai tay rất nhanh di chuyển, từng đạo kiếm khí theo phi kiếm của hắn bổ về phía Lôi Thiên Hành.

Lôi Thiên Hành không dám đón đỡ, hắn chỉ có thể né ngang tránh dọc, oanh oanh vài tiếng vang lên, trên đất trống đã bị kiếm khí của Lưu Tinh bổ ra hố to.

Lôi Thiên Hành lúc này có khổ không nói nên lời, hắn lại không có một cơ hội nào để chạy trốn, tâm lý thật sự là uất ức cực kỳ. Lưu Tinh thật sự là đã nổi giận, không dồn Lôi Thiên Hành vào chỗ chết quyết không thôi. Hắn nhìn thấy hơn mười đạo kiếm khí đều bị Lôi Thiên Hoành an toàn tránh thoát, mặc dù trên ngươi Lôi Thiên Hoành đều bị vài đạo kiếm thương. Chút thương tích ấy mà nói thì chẳng là gì đối với người tu sĩ. Lưu Tinh dùng tốc độ cực nhanh, xuất ra mấy thủ thế quỷ quái, Lôi Thiên Hành đã sống tới gần năm trăm tuổi, cùng người trong chính đạo giao thủ không dưới một ngàn lần. Hắn hiểu hết những thủ ấn của chính đạo các phái, và bao nhiêu pháp quyết đều có chút hiểu rõ, bây giờ hắn nhìn thấy Lưu Tinh xuất thủ ấn mà trước kia hắn chưa từng thấy qua, trong tâm lý không khỏi có chút khẩn trương.

Lôi Thiên Hành điên cuồng vận khởi ma anh trong cơ thể, một đạo khí diễm màu đen từ trên người hắn xông ra, dần dần vây quanh thân hình của hắn, lúc này thủ ấn của Lưu Tinh đã hoàn thành, quát: " Thiên Đế thần uy, Thiên khiển chi hỏa." Chỉ thấy trong bầu trời tối đen hiện ra một mảnh mây lửa màu đỏ thẫm, dần dần bay xuống cách mặt đất ngày càng gần, nhìn như rất chậm nhưng lại với tốc độ cực nhanh từ phía chân trời hạ xuống, nhìn kỹ thì không phải là mây lửa, đó là một đoàn ngọn lửa màu đỏ sẫm. Ngọn lửa này mang đến nguồn áp lực thật cường đại mà chỉ có Lôi Thiên Hoành vì đang là mục tiêu của nó nên mới cảm nhận được.

Tâm lý của Lôi Thiên Hành bây giờ hối hận muốn chết, hắn biết ngọn lửa này hắn không có khả năng chống cự. Hắn biết nếu tự mình không quyết tâm thì sẽ bị hình thần câu diệt(tan thành mây khói).

Lôi Thiên Hành quyết định thật nhanh, ma anh phá thân phóng ra hướng tới chân trời bay đi. Lưu Tinh hiển nhiên không nghĩ ra Lôi Thiên Hành lại sử dụng chiêu thức này, chờ khi hắn có phản ứng thì đã không còn kịp rồi, hắn quát: " Chạy đi đâu!", hắn hướng theo phía Lôi Thiên Hành bỏ chạy phát ra một đạo Thiên Cương Chỉ.

Ma anh của Lôi Thiên Hành bị chỉ phong của Lưu Tinh bắn trúng, kêu lên một tiếng thảm hào, dùng tốc độ thật nhanh bỏ chạy theo hướng tây nam. Đoàn ngọn lửa trên bầu trời rơi xuống trên thân thể Lôi Thiên Hành, thân thể của hắn lập tức bị thiêu cháy thành tro bụi.

Lưu Tinh hướng theo phía Lôi Thiên Hành bỏ chạy nổi giận mắng: " Mẹ kiếp ! Đem quần áo của ta làm vỡ nát, nếu không phải ngươi chạy quá nhanh thì ta đã đánh cho ngươi hình thần câu diệt."

Lưu Tinh đối với quần áo trên người rất là quý trọng, bộ này chính là do đích thân Lưu Vũ Phi mua cho hắn. Nhiều cô nhi như vậy mà chỉ có bộ quần áo này là do Lưu Vũ Phi mua tặng cho hắn, còn những người khác dều do Lưu Vũ Phi đưa tiền cho bọn họ tự đi mua. Bạn bè của hắn không có ai không hâm mộ hắn có được bộ quần áo do chính Lưu Vũ Phi tặng cho, vì thế hắn rất quý trọng không cần phải bàn cãi. Bởi vậy hắn mới điên cuồng nổi giận mà đánh Lôi Thiên Hành đến thân thể tan thành mây khói.

Lưu Tinh nhìn thấy quần áo đã không còn nữa, hắn không thể làm gì khác hơn là ẩn thân bay về phía bệnh viện. Đông Phương Anh, Tư Mã Thiên Hữu, Âu Dương Côn ba người mang theo chín cao thủ Phân Thần kỳ, sau mấy trăm năm tu hành lần đầu tiên rời khỏi gia tộc, bọn họ một đường hướng tới Thượng Hải bay đi.

Quần áo trên người bọn họ đều thuộc thời cổ, đối với tiền bạc trên thế giới hiện đại đều không quen, trước kia bọn họ đối với công cụ giao thông ở thế tục giới đều là chỉ thấy xe ngựa, còn bây giờ xe ngựa đã không còn thấy bóng dáng. Trên đường đi họ đều nhìn thấy người ta di chuyển trong một cái hộp sắt có bốn bánh xe, làm đám người thời cổ này đều cảm thấy tò mò, vừa cảm thấy rất chán ghét với cái hộp sắt bay rất nhanh này.

Họ nhìn thấy tuy hộp sắt này bay rất nhanh, nhưng phía sau lại thả ra một cỗ khói đen thui làm bọn họ chịu không được, Đông Phương Anh tức giận nói: " Trách không được linh khí trong thiên địa bây giờ ít đến như vậy, xem ra đều là do cái hộp sắt này làm ra, thật không biết thế tục giới tại sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy chứ, cứ làm ra những thứ cổ quái như thế này." Những người phía sau đều gật đầu không thôi.

Đông Phương Anh bọn họ bay trên trời cao, hướng theo Thượng Hải bay đi thật nhanh. Bọn họ muốn sớm một chút giải quyết sự phân tranh với công ty Tây Vũ, để cho công ty Tây Vũ tùy tiện bồi thường linh dược là được.

Lưu Vũ Phi mấy ngày nay cũng đều bận rộn, tuy những người xâm nhập công ty cũng đã giảm bớt rất nhiều những vẫn còn có những quốc gia chưa chịu từ bỏ ý định. Người xâm nhập trong đó nhiều nhất là Nhật Bổn, đương nhiên Lưu Vũ Phi đối với họ không chút nương tay, chỉ cần là từ Nhật Bổn phái tới là lập tức giết ngay, chỉ trong vài ngày, đã làm cho đám gián điệp Nhật Bổn giảm đi hơn phân nửa.

Một trong ba đại gia tộc tại Nhật Bổn Cung Bổn gia tộc đã mất đi ba mươi gián điệp, Vũ Điền gia tộc cũng mất đi mười người, cũng chỉ có Liễu Sanh Nghiễm Bổn từ khi Liễu Sanh Thứ Lang và hơn mười danh nhẫn giả mất tích tại Trung Quốc, hắn chỉ biết con mình và đám nhẫn giả có thể gặp nạn hoặc là bị bắt. Hắn nghĩ không ra rốt cuộc là thế lực nào có thể đem Liễu Sanh Thứ Lang và toàn bộ đám nhẫn giả đều hủy đi

hết. Trong đó Liễu Sanh Thứ Lang và thêm ba người khác đều được mang thức thần. Nhiều người như vậy mà dĩ nhiên lại không có một người quay lại báo cáo nguyên nhân trong đó. Liễu Sanh Nghiễm Bổn còn chưa đem chuyện lần này báo cáo với trưởng lão nội đường trong gia tộc, chuyện tổn thất lớn như vậy nếu bị truyền ra thì nhất định danh dự và uy tín của Liễu Sanh gia tộc sẽ chìm xuống tận đáy.

Bởi vậy hắn mới có thể cự tuyệt ý của chính phủ muốn gia tộc của hắn và hai gia tộc kia phái gián điệp xâm lấn Tây Vũ công ty, trộm đi Vận Mệnh Thủy của họ cùng với nguyên liệu và sản phẩm.

Đông Phương Anh bọn họ, mười mấy lão già bay khoảng một giờ đã tới tòa lầu của Đông Phương tập đoàn, do Đông Phương Kiệt, Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên tự mình chiêu đãi. Ba vị tộc trưởng mang theo đám cao thủ nghênh ngang đi vào phòng hội nghị của Đông Phương tập đoàn. Ba người Đông Phương Kiệt căng thẳng đi theo phía sau, không dám thở mạnh một tiếng. Nếu để cho các ký giả chứng kiến cảnh này, có thể làm oanh động báo chí quốc nội, Đông Phương Kiệt, Tư Mã Phong và Âu Dương Thiên ba người bọn họ vốn là đại biểu cho giới kinh doanh của Trung Quốc, chỉ cần bọn họ dậm chân một cái thì cả thương trường Trung Quốc cũng lao đao.

Nhưng bộ dáng hiện giờ của họ giống y như những con chuột nhát gan, ngay cả hơi thở cũng không dám thở mạnh.

Mấy ngày nay Lưu Vũ Phi vẫn dùng thần thức quan sát khắp Thượng Hải nhưng hôm nay mười hai người của Đông Phương Anh vừa đến, Lưu Vũ Phi đã lập tức biết ngay. Trong lòng hắn âm thầm thở dài nói: " Năm Phân Thần sơ kỳ, ba Đại Thừa sơ kỳ, sáu Phân Thần trung kỳ, thực lực coi như không tệ, trách không được có khả năng ở tu chân giới có danh khí lớn như vậy, cuối cùng cũng đã tới. Ta xem bọn người này đúng là muốn chết, cũng giống như người bình thường, trong tâm lý tràn ngập dục vọng, ba đại gia tộc mà cũng như vậy, còn Côn Lôn, Phi Thiên tông cùng hơn một ngàn người tu chân của các môn phái không biết lại như thế nào, như vậy cũng tốt, giải quyết sớm một chút thì tự mình cũng buông lỏng, thuận tiện giáo huấn bọn họ một chút, để cho bọn họ bỏ đi bản sắc cuồng vọng này, miễn cho bọn họ xem thường trên đời không có ai trị được bọn họ."

Đông Phương Anh bọn họ ngồi xuống xong thì nói: " Tiểu Kiệt, ngươi nói cho chúng ta nghe rõ ràng chuyện của Tây Vũ công ty đi."

Đông Phương Kiệt trả lời: " Tộc trưởng, Tây Vũ công ty do một người tên là Lưu Vũ Phi sáng lập, ngày đó làm bị thương nặng tộc nhân của chúng ta cũng là thuộc hạ của hắn, bọn họ có năm người, đại khái tu vi Nguyên Anh kỳ, ngự kiếm quyết của bọn họ rất là lợi hại, có thể tay không phát ra kiếm khí, phi kiếm của bọn họ đều là cực phẩm trong cực phẩm, mỗi thanh đều có uy lực mười phần, ngay cả hình dáng cũng giống nhau, có lẽ do cùng một người luyện ra, chủ yếu nhất là năm người đó nhìn qua cũng chưa được mười sáu tuổi."

Đông Phương Anh nghe câu nói cuối cùng thì cảm thấy rất giật mình, hắn cũng là người tu chân, rất rõ ràng, một người tu chân chỉ cần tu tới Nguyên Anh kỳ thì gương mặt sẽ không hề thay đổi. Người tu chân muốn tu tới Nguyên Anh kỳ phải tu hơn trăm năm dù có tư chất tốt nhất, bởi vậy những ai tu tới Nguyên Anh kỳ đều có hình dáng như một người trung niên. Bây giờ nghe Đông Phương Kiệt nói Lưu Lôi bọn họ nhìn qua không được mười sáu tuổi, trời ạ ! Nhỏ tuổi như vậy mà có tu vi Nguyên Anh kỳ, vậy thì chủ tử của bọn họ, tu vi sẽ rất cao nên mới có thể tặng mấy trăm năm tu vi cho bọn họ, hoặc là những người này đều được uống cực phẩm linh dược, khiến cho bọn họ chỉ trong mười năm ngắn ngủi là có thể đạt tới tu vi Nguyên Anh kỳ. Ở hai điều này, Đông Phương Anh cho rằng là điều thứ hai. Đông Phương Anh, Tư Mã Thiên Hữu và Âu Dương Côn đều liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều có một ý nghĩ như nhau.

44. Chương 44

Trong nhất thời, phòng hội nghị lâm vào trầm mặc, hào khí có chút trầm muộn. Đông Phương Anh dừng một chút nói: " Hai vị lão đệ, các ngươi có ý kiến gì với tên Lưu Vũ Phi này không?"

Âu Dương Côn nói: " Theo ta thấy Lưu Vũ Phi này rất không đơn giản, mặc dù chúng ta chưa gặp mặt hắn, nhưng nghe nói hắn có một gia tộc, có thể đem một thiếu niên mười tuổi bồi dưỡng đến tu vi Nguyên Anh kỳ thì có thể nhìn ra thực lực của bọn họ rất mạnh, cho dù tất cả những tiểu hài tử này đều là do uống

linh dược, nhưng nếu không có pháp quyết thật tốt, bọn họ cũng không cách nào trong thời gian ngắn đạt tới tu vi Nguyên Anh kỳ, quan trọng nhất là chúng ta không hay biết gì về họ, ở tu chân giới cũng chưa từng nghe qua danh hào của họ, bọn họ xuất thân nơi nào? Tu vi của Lưu Vũ Phi như thế nào? Bây giờ bọn họ có bao nhiêu cực phẩm linh dược, những điều này chúng ta đều không biết, ở dưới tình huống này ta xem hay là chúng ta nên tiếp xúc với Lưu Vũ Phi trước một chút mới thích hợp."

Tư Mã Thiên Hữu đối với sự đề nghị của Âu Dương Côn cũng không đồng ý, nói: " Âu Dương huynh, ta không đồng ý cách nói của ngươi, là bọn hắn đánh thương người của chúng ta trước, bây giờ còn muốn chúng ta giải hòa, nếu truyền ra, ba gia tộc chúng ta còn có mặt mũi nào tồn tại ở tu chân giới nữa, hôm nay chúng ta giải hòa cùng công ty Tây Vũ, vậy lần sau phát sinh chuyện như vậy, chúng ta không phải cũng phải cùng người khác giải hòa hay sao, như vậy không phải làm yếu đi thế lực của ba gia tộc chúng ta, ta không tin thực lực của Tây Vũ công ty có thể so sánh được với ba gia tộc chúng ta. Đông Phương huynh, Âu Dương huynh, nếu các ngươi không muốn đi tìm Tây Vũ công ty, vậy cứ để cho một mình ta đi cũng được, ta cũng không tin công ty Tây Vũ chỉ có mấy người có tu vi Nguyên Anh kỳ mà có thể làm gì được ta."

Đông Phương Anh cười cười nói: " Tư Mã lão đệ, chúng ta không phải có ý tứ này, ba nhà chúng ta luôn cùng tiến cùng lui, yên tâm đi, công đạo này chúng ta nhất định phải đòi lại ở công ty Tây Vũ, nói cho cùng, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, bây giờ chúng ta chưa biết gì về bọn họ, làm sao mà mạo muội làm việc được chứ."

Tư Mã Thiên Hữu nghe xong Đông Phương Anh nói, cuối cùng mới bình tĩnh lại, hắn hỏi: " Đông Phương huynh, vậy ngươi nói phải làm như thế nào mới tốt, Lưu Vũ Phi kia tại tu chân giới ta chưa từng nghe qua, cũng không có một chút tin tức, người này giống như từ trong trống rỗng đi ra, chúng ta căn bản không thể tra được."

Đông Phương Anh lắc đầu nói: " Tư Mã lão đệ, chúng ta chưa từng nghe qua danh hào của Lưu Vũ Phi tại tu chân giới, không có nghĩa là hắn không có thực lực, các ngươi còn nhớ cách đây một trăm năm trước không phải chúng ta chưa từng nghe qua " Bọn họ", nhưng trận chiến ấy nếu không có " bọn họ" xuất hiện, thì xem tu chân giới tại Trung Nguyên chúng ta sớm đã bị thế lực ngoại giới tiêu diệt."

Đông Phương Anh nói đến " bọn họ" thì vẻ mặt đầy vẻ sợ hãi, ngay cả Tư Mã Thiên Hữu cuồng vọng như vậy mà cũng lộ ra vẻ mặt như hắn. Âu Dương Côn nhỏ giọng nói: " Đông Phương huynh, theo huynh nghĩ Lưu Vũ Phi này có phải là người của bọn họ hay không, nếu hắn là người của bọn họ, ta xem chúng ta hay là trực tiếp xin lỗi rồi bỏ đi, lại nói chuyện này dù sao cũng là do chúng ta làm sai trước."

Đông Phương Anh lắc đầu nói: " Điều này chúng ta bây giờ không có cách nào phán đoán, bất kể như thế nào chúng ta cũng chưa từng gặp qua Lưu Vũ Phi, ai ! Việc này nói đến là do tiểu Kiệt không phải, nếu hắn nói sớm một chút cho chúng ta biết, công ty Tây Vũ có người tu chân chỉ là tiểu hài tử, vậy chúng ta cũng không mạo muội đi tới đây, bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước mà thôi."

Đông Phương Kiệt, Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên ba người nghe ba vị tộc trưởng nói chuyện càng ngạc nhiên vạn phần. Trên đời này không ngờ còn có ai đó làm cho mấy vị tộc trưởng có pháp lực thần thông này sợ hãi, nhắc đến " bọn họ" mà ngay cả vị Tư Mã Thiên Hữu cuồng vọng cũng không dám có chút ý bất kính. Đông Phương Kiệt ba người đối với "bọn họ" tràn ngập tò mò.

Cuối cùng Đông Phương Anh nói: " Tiểu Kiệt, ngươi có phương pháp gì có thể hẹn Lưu Vũ Phi của công ty Tây Vũ ra ngoài, dù sao ngươi và hắn cũng đang ở thế tục giới giống như nhau, việc này cũng có thể thiết lập phương tiện với hắn một chút."

Đông Phương Kiệt trả lời: " Tộc trưởng, ngài xem làm vậy được không? Ba ngày sau chính là ngày công ty chúng ta có một buổi lễ khánh điển, đến lúc đó ta phát một thiệp mời đến công ty bọn họ, dùng danh nghĩa của công ty mời hắn đến đây, ngài xem thế nào."

Đông Phương Anh cũng không để ý Đông Phương Kiệt dùng phương pháp gì, chỉ cần hắn có thể mời Lưu Vũ Phi tới là được, đến lúc đó có thể quan sát Lưu Vũ Phi thêm một chút.

Mấy giờ sau, Lý Hưởng tiếp được thiếp mời tại văn phòng của mình. Là Đông Phương tập đoàn đưa tới, mời Lưu Vũ Phi và Lý Hưởng tham gia khánh điển của Đông Phương tập đoàn. Nếu ở trước kia, Lý Hưởng

có thể cao hứng khi nhận được thiệp mời như vậy, bây giờ hắn đối với những việc này thấy rất phiền não. Từ khi làm tổng kinh lý cho công ty Tây Vũ thì không biết đã có bao nhiêu công ty không ngừng phát thiệp mời. Những người này mời hắn tới đương nhiên không ngoài việc tìm quan hệ xã giao với hắn, muốn tìm cơ hội có được một ít Vận Mệnh Thủy. Bởi vậy hắn thà ở lại trong nhà với gia đình, cũng không muốn đi đến dự tiệc tùng. Lý Hưởng đưa thiệp mời của Đông Phương tập đoàn giao cho Lưu Vũ Phi, để cho hắn tự mình quyết định.

Lưu Vũ Phi nhìn thiệp mời trên tay thản nhiên mở ra, hắn đối với phương pháp này của ba gia tộc có điểm ngoài ý muốn. Cuối cùng hắn định đi xem, để coi ba gia tộc này dùng phương thức nào để dò xét hắn.

Lý Hưởng thấy Lưu Vũ Phi cầm thiệp mời mà chỉ cười cười, cũng chưa nói đi hay là không đi, hắn tò mò hỏi: " Vũ Phi, ngươi nói lần này chúng ta có đến buổi tiệc của Đông Phương tập đoàn hay không?"

Lưu Vũ Phi lạnh nhạt nói: " Đi ! Tại sao không đi, ta còn chưa bao giờ tham gia những buổi tiệc như vậy, đi xem một chút cũng tốt lắm."

Lý Hưởng lập tức nói: " Vũ Phi, ta nói trước nhé, ta sẽ không đi đâu, buổi tiệc này chẳng có gì thú vị, ta muốn ở nhà thôi."

Lưu Vũ Phi cũng không để ý, nói: " Được rồi, ngươi không đi thì thôi, lần này ta đi là có chút việc muốn làm."

Về phần là chuyện gì Lý Hưởng cũng không muốn hỏi, hắn biết chuyện gì nên hỏi chuyện gì thì không nên.

Ba ngày sau, nơi tổng công ty của Đông Phương tập đoàn, người đến người đi náo nhiệt phi phàm. Đến tham gia lễ hội của Đông Phương tập đoàn toàn là những danh lưu xã hội, chức cao quyền trọng, liên tục không dứt. Lưu Vũ Phi mang theo Lưu Lôi đi đến Đông Phương tập đoàn, hắn không biến ảo thành bộ dáng của vị tổng giám của Tây Vũ công ty, miễn cho việc những nhà kinh doanh khác đến phiền hắn. Lưu Vũ Phi và Lưu Lôi vừa đến Đông Phương tập đoàn, liền dẫn đến sự chú ý của Đông Phương Kiệt. Lưu Vũ Phi dùng gương mặt thật nên hắn không nhận ra mà chỉ biết mặt Lưu Lôi. Lưu Vũ Phi đưa ra thiệp mời của Đông Phương tập đoàn, liền được nhân viên tiếp đãi đưa đến trong đại sảnh.

Hắn tìm một chỗ ngồi hẻo lánh ngồi xuống, Lưu Vũ Phi biết rõ chỉ cần Lưu Lôi lộ mặt, thì người của ba đại thế gia nhất định sẽ có người nhận ra hắn. Hắn yên tĩnh ngồi đợi người của ba đại gia tộc đến, Lưu Lôi lại giống như một vệ sĩ đứng sau lưng hắn. Ở trên phòng của tòa lầu, Đông Phương Kiệt chỉ vào hình Lưu Lôi hiện ra trên màn hình nói: " Tộc trưởng, người này chính là thuộc hạ của Lưu Vũ Phi, người tuổi trẻ bên người hắn ta không biết, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nhìn thấy qua hắn, địa vị hình như so với tiểu nam hài kia còn cao hơn."

Đông Phương Anh bọn họ mười mấy người vận dụng thần thức cảm thụ hơi thở của Lưu Vũ Phi và Lưu Lôi. Kết quả làm cho bọn họ rất giật mình, Lưu Lôi quả thật đã đạt tới Nguyên Anh kỳ như lời Đông Phương Kiệt đã nói, còn Lưu Vũ Phi thì lại không có một chút hơi thở nào của người tu chân. Lưu Vũ Phi đã phân phó Lưu Lôi, không cần thu liễm hơi thở, hắn biết mười mấy người của ba gia tộc nhất định sẽ dùng thần thức cảm thụ hơi thở của bọn họ. Lưu Vũ Phi làm như vậy chính là vì muốn cho họ thấy rõ thân phận của mình.

Đông Phương Anh suy nghĩ một chút nói: " Xem biểu hiện bây giờ của bọn hắn, rất có thể người tuổi trẻ này chính là Lưu Vũ Phi của Tây Vũ công ty."

Đông Phương Kiệt lập tức trả lời: " Không có khả năng, Lưu Vũ Phi ta đã gặp, là một người cỡ chừng ba mươi tuổi."

Đông Phương Anh lắc đầu nói: " Nếu Lưu Vũ Phi cũng là người tu chân, vậy hắn muốn thay đổi dung mạo của mình cũng không khó, chỉ cần hắn sử dụng một ảo thuật nhỏ là được."

Đông Phương Kiệt không giải thích được, nói: " Vậy sao bây giờ hắn lại lộ ra gương mặt thật của mình?"

Đông Phương Anh lắc đầu nói: " Tiểu Kiệt, cái này ngươi không hiểu, ảo thuật như vậy, trong mắt tu giả chúng ta không có tác dụng, chỉ có thể mê hoặc những người bình thường như các ngươi, nhưng không biết tại sao chúng ta không cách nào cảm nhận được hơi thở của người tu chân trên người hắn, nhưng chúng ta

không thể xem nhẹ hắn, ta có một loại trực giác người tuổi trẻ này thật không đơn giản, đi thôi, chúng ta cũng nên đi gặp hắn."

Lưu Vũ Phi ngồi ở nơi này một bên nhìn hội trường một bên uống rượu. Chỉ chốc lát thì hắn cảm thấy có mấy người tu chân đang đi lại chỗ của hắn. Lưu Vũ Phi không cần nhìn thì cũng biết là ba người, chính là ba người có tu vi cao nhất của ba đại gia tộc. Đông Phương Anh, Tư Mã Thiên Hữu, Âu Dương Côn ba người đi tới bên bàn hắn ngồi hỏi: " Chào ngươi, chúng ta có thể ngồi ở chỗ này không?"

Lưu Lôi nhẹ nhàng hừ khẽ một tiếng không đáp. Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: " Ta không phải chủ nhân nơi này, các ngươi muốn ngồi thì cứ ngồi đi, dù sao nơi này cũng không có ai."

Lưu Lôi ở một bên thấp giọng nói: " Thiếu gia, bọn họ đều là người tu chân, tu vi cao hơn nhiều so với ta."

Lưu Vũ Phi không trả lời, chỉ thản nhiên nhìn Đông Phương Anh ba người nói: " Không biết các vị lần này tới Thượng Hải là có mục đích gì, hôm nay cứ nói thẳng đi, thân phận của ta ta nghĩ các ngươi hẳn là đã biết."

Tư Mã Thiên Hữu vừa định nói chuyện thì đã bị Âu Dương Côn giành nói: " Nếu các hạ cũng là người sảng khoái, chúng ta cũng nói rõ, không biết các hạ là người của môn phái nào, chúng ta là Đông Phương, Âu Dương, Tư Mã ba gia tộc tộc trưởng, lần này đến Thượng Hải kỳ thật không có ác ý gì, chỉ là muốn điều tra cho rõ lần trước vì cái gì mà các hạ đánh cho mấy tộc nhân của chúng ta bị thương nặng, còn hủy đi ba thân thể của họ.."

45. Chương 45

Lưu Vũ Phi lạnh nhạt nói: " Ta là một người tu luyện, cũng không thuộc môn phái nào. Đối với chuyện ngày hôm đó, ta xem tất cả đều biết rõ trong lòng, bây giờ ta cũng sẽ không nhiều lời nữa, nếu không phải các ngươi nổi lên lòng tham, vậy chuyện này hết thảy sẽ không phát sinh, các ngươi muốn thế nào, ta chỉ cần một câu trả lời thuyết phục."

Nhìn bộ dáng không chút phản ứng gì của Lưu Vũ Phi, Đông Phương Anh ba người không hiểu một chút nào trong lòng Lưu Vũ Phi đang nghĩ gì. Không biết là do hắn không muốn nói rõ xuất thân của mình, hay là thật như hắn nói không thuộc người của môn phái nào. Tư Mã Thiên Hữu nói: " Mặc dù chúng ta sai trước, nhưng người của các hạ xuống tay cũng quá nặng rồi, nếu các hạ không giải thích cho chúng ta rõ, thì mấy tộc trưởng chúng ta rất khó nói chuyện với người bên dưới."

Lưu Vũ Phi cười lạnh nói: " Nga, nói như vậy là do người của ta không phải rồi sao, vậy các ngươi muốn chúng ta giao phó cái gì, để xem các ngươi có thể làm gì ta."

Tư Mã Thiên Hữu có bao giờ bị người ta đối đãi qua như vậy, đứng lên cao giọng nói: " Đã như vậy đến lúc đó đừng trách chúng ta không khách khí."

Lưu Vũ Phi cũng không để ý đến hắn, chỉ nhìn Đông Phương Anh nói: " Ý của các ngươi cũng như vậy phải không?"

Đông Phương Anh và Âu Dương Côn cũng trầm mặc không đáp, hiển nhiên là đồng ý với Tư Mã Thiên Hữu. Việc đã đến nước này Lưu Vũ Phi cũng không nhiều lời nữa, mang theo Lưu Lôi lập tức bỏ đi.

Nhìn thân ảnh Lưu Vũ Phi rời khỏi, Âu Dương Côn hỏi: " Đông Phương huynh, ta căn bản nhìn không ra Lưu Vũ Phi thật ra có tu chân hay không, ngươi nói vừa rồi hắn bảo hắn không thuộc môn phái nào có phải lời thật hay không, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, chúng ta thật sự sẽ ra tay với bọn họ hay sao?"

Đông Phương Anh trả lời: " Vừa rồi ta xem những lời hắn nói là thật, nhìn tính cách hắn như vậy cũng không cần phải nói dối, về phần kế tiếp chúng ta nên làm gì, chúng ta cần phải bàn bạc cho tốt, nhìn tướng hắn không có chút sợ hãi nào, ta nghĩ hắn có điều dựa dẫm."

Tư Mã Thiên Hữu nói: " Ta xem không cần bàn kế chi nữa, buổi tối đến công ty của bọn họ đòi người là được, dù sao hắn cũng không phải là người tu chân của môn phái nào, chỉ cần cho bọn hắn thấy chút lợi hại đến lúc đó thì chúng ta sẽ toàn quyền định đoạt nên làm gì."

Âu Dương Côn nói: " Không vội, ngoài công ty bọn họ không phải có một trận pháp thủ hộ hay sao? Chúng ta đến xem trận pháp này rồi hãy nói."

Đông Phương Anh gật đầu nói: " Ân, lời này có lý, ta xem tối này chúng ta ba người đi trước xem, trận pháp bên ngoài Tây Vũ công ty rốt cuộc là trận pháp gì."

Đêm khuya, khu vực sản xuất của công ty Tây Vũ nghênh đón Đông Phương Anh ba người. Đứng bên ngoài trận pháp Đông Phương Anh nói: " Xem ra trận pháp này đúng như lời của Tiểu Kiệt, nhìn mặt ngoài chúng ta căn bản không nhìn thấy nó tồn tại, chúng ta tìm hiểu một chút coi sao, xem có thể tìm ra mấu chốt trong đó hay không."

Nửa giờ trôi qua, Đông Phương Anh bọn họ cũng không thu được kết quả, Tư Mã Thiên Hữu nổi giận, tiện tay vỗ chưởng vào một cây nhỏ trong trận pháp. Đông Phương Anh muốn ngăn thì đã không còn kịp rồi, chuyện xảy ra làm cho hắn thật giật mình, cái cây nhỏ bị Tư Mã Thiên Hữu đánh trúng vẫn bất động. Điều này làm cả ba hoàn toàn không tin nhìn trừng trừng vào nó, Tư Mã Thiên Hữu đang muốn nhấc chân đi vào trận pháp, hắn muốn tự mình xâm nhập để thí nghiệm, tham thấu nguyên lý của trận pháp này. Âu Dương Côn nhanh hơn hắn một bước, nói: " Tư Mã lão đệ, trận pháp này rất cổ quái, chúng ta không nên coi thường vọng động, chờ chúng ta nhìn kỹ rồi hãy nói."

Nghe nói như vậy Tư Mã Thiên Hữu không thể làm gì khác hơn là đành thôi. Đang trong lúc này, trong đêm đen chợt sưu sưu xuất hiện mười mấy người toàn thân đầy hắc khí. Bọn họ vừa đến, Đông Phương Anh ba người lập tức cảm thấy, quát: " Các ngươi là ai, tới đây làm gì?"

Trong đó có một người phát ra vài tiếng cười chói tai, âm thanh quái khí tức giận nói: " Nguyên lai là ba vị đại tộc trưởng, thật sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng a, ta nhớ kỹ hình như ba vị tộc trưởng ít đi lại bên ngoài, hôm nay lại tới đây là vì chuyện gì?"

Đông Phương Anh sau khi thấy rõ mặt mũi của mấy người này, hít sâu một hơi, kinh hãi nói: " Huyết Ma Chân Quân! Bốn Tuần Ma Sử."

Huyết Ma Chân Quân hắc hắc cười nói: " Không sai, đúng là mấy người lão phu."

Đông Phương Anh ba người liếc mắt mắt nhìn nhau, thầm nghĩ: " Lão ma này tại sao tới đây, chẳng lẽ cũng vì linh dược của công ty Tây Vũ, lão ma đầu này từ đâu biết được tin tức này chứ."

Đông Phương Anh ổn định một chút tâm tư, bọn họ mặc dù có điểm bận tâm về Huyết Ma Chân Quân, nhưng thực lực của bọn họ cũng không kém lão. Đông Phương Anh vì muốn được ổn thỏa an toàn bèn phát ra một đạo ngọc phù, để gọi các tộc nhân lại đây hội họp. Huyết Ma thấy được Đông Phương Anh phát ra ngọc phù, cũng không cản hắn. Lần này hắn tới vì làm một đại sự nên không quản tới. Đông Phương Anh làm xong việc hỏi: " Lão ma , ngươi lần này đến đây có mục đích gì, ngươi không sợ chúng ta lập tức bắt bọn ngươi à?"

Huyết Ma Chân Quân không chút nào để ý, nói: " Hừ, muốn lưu ta lại, chỉ bằng mấy người các ngươi? Các ngươi cũng không tự lượng sức mình, yên tâm đi, lần này ta không muốn cùng các ngươi có xung đột, lần này đến đây là ta có chuyện khác muốn làm." Nguyên lai Lôi Thiên Hành ngày đó bị Lưu Tinh truy bức, đánh tự hủy thân thể, nguyên anh bỏ chạy, lập tức chạy trở về Ma Tông, hướng Huyết Ma Chân Quân cầu cứu, Huyết Ma nhìn thấy chỉ có nguyên anh của Lôi Thiên Hành chạy về, giận dữ hỏi: " Thiên Hành, ngươi không phải giám thị người của ba đại gia tộc hay sao? Sao lại bị người ta hủy đi thân thể, chẳng lẽ là bị người của ba gia tộc phát hiện, là bọn hắn hủy đi thân thể của ngươi sao?"

Lôi Thiên Hành yếu ớt vô lực, khóc tang nghiêm mặt nói: " Ma Quân đại nhân, lần này ngươi nhất định phải giúp ta trọng tổ thân thể a, một thân tu vi của ta xem như bị hủy, tên tiểu tử kia quá độc ác, nếu không phải trong thời khác cuối cùng ta tự hủy thân thể, sợ rằng đã hình thần câu diệt(tan thành mây khói), Ma Quân đại nhân nhất định phải báo thù cho ta a."

Huyết Ma quát: " Mẹ kiếp, tiểu tử ngươi phải nói rõ một chút, thật ra đã xảy ra chuyện gì."

Lôi Thiên Hành vội vàng đem hết thảy mọi sự nói ra. Huyết Ma nghe xong ha ha cười to: " Thiên Hành, tiểu tử ngươi làm không tệ, thân thể ngươi bị hủy như vậy, đợi lão tử ta dẫn người đi tới chỗ công ty Tây Vũ, cướp được linh dược sẽ quay lại, đến lúc đó giúp ngươi khôi phục thân thể cũng là việc dễ dàng.".

Lôi Thiên Hành cuống quít tạ ơn, Huyết Ma tự nhủ: " Mẹ kiếp, Cửu Diệp Linh Chi, Huyết Tham Chu Quả , Thất Thải Liên Hoa là thiên tài địa bảo, lão tử sống mấy trăm năm chưa thấy qua, cái này công ty Tây Vũ vừa là tìm được, xem ra việc này phải từ từ nghĩ kế."

Lôi hành bên cạnh nói:"Ma quân đại nhân, việc này cũng không thể chậm trễ tam đại gia tộc cũng đang tranh giành rất khẩn cấp, vạn nhất để cho bọn họ hưởng trước thì không tốt, Công ty tây vũ thực lực như thế nào bất quá cũng tương đương tam đại gia tộc sao" huyết ma lập tức nói:"đối với ta như thế nào đem chuyện này cấp đã quên, lôi Hành, lần này ngươi vì thánh môn chúng ta, chịu khổ nhiều, yên tâm cỉ cần ta có thể đem linh dược ở tây vũ công ty về, đến lúc đó nhất định sẽ không thiếu ngươi một phần công, hay là ngươi đi vào HỘ nguyên bình tĩnh dưỡng trước đi "

Lôi Thiên Hành lên tiếng: " Dạ, Ma Quân đại nhân." Nguyên anh hắn liền đi vào Hộ Nguyên Bình. Hộ Nguyên Bình, không biết là ai chế luyện thành, chuyên dùng bảo vệ người tu chân mất đi thân thể. Vật này là pháp khí tại tu chân giới cũng rất có danh tiếng, mặc dù rất nhiều môn phái đều có loại pháp khí tương tự như vậy, nhưng công năng cũng không được như Hộ Nguyên Bình.

Huyết Ma mặc dù rất cuồng, nhưng hắn cũng không phải không biết, từ Lôi Thiên Hành biết được Tây Vũ công ty còn một trận pháp không biết tên thủ hộ, hắn sợ nếu như chậm chân rất có thể sẽ bị ba đại gia tộc cướp trước. Hắn lập tức dẫn theo thuộc hạ, những người biết rõ về trận pháp đều gọi về ngay. Ngay cả mấy người đang bế quan cũng bắt họ xuất quan, chờ khi mọi người đã đến đông đủ, thời gian đã qua ba ngày. Việc này không thể chậm trễ, Huyết Ma mang theo thuộc hạ có bốn Tuần Ma Sử, tám người tinh thông trận pháp, thẳng một đường chạy tới Thượng Hải. Làm cho hắn ngoài ý muốn chính là gặp phải ba vị tộc trưởng, trong lòng hắn càng khẳng định, công ty Tây Vũ nhất định phải có linh dược. Trong giờ phút này hắn cũng không muốn có xung đột gì với ba gia tộc, ít nhất trước khi phá được trận pháp, lời xưa nói có thêm một người là có thêm phần lực lượng. Bởi vậy hắn mới nói ra những lời đó.

Tư Mã Thiên Hữu lạnh nhạt nói: " Phi! Ai tin tưởng lời ma đầu ngươi nói, ngươi lập tức cút ngay cho chúng ta, nếu không đừng trách chúng ta đối với ngươi không khách khí."

Huyết Ma Chân Quân hai mắt sát khí chợt lóe, rất nhanh hắn lại nói: " Ba vị tộc trưởng đừng tưởng rằng ta không biết các ngươi đang có ý đồ gì. Ta hôm nay đến đây mục đích cũng giống các ngươi, tất cả là đều có tâm tư giống nhau, cần gì khởi phân tranh. Không bằng chúng ta cùng hợp tác phá trận pháp này, các ngươi thấy thế nào."

Tư Mã Thiên Hữu cười lạnh nói: " Từ xưa chính tà đối lập , chúng ta với đại ma đầu ngươi hợp tác, chuyện này đồn ra ngoài không phải là để người trong thiên hạ chê cười sao, hôm nay chúng ta không thay trời hành đạo, đối với các ngươi đã là rất khoan dung rồi."

Nếu tại bình thường Huyết Ma mà nghe nói như thế nhất định sẽ ra tay tranh đấu đến chết mới thôi. Huyết Ma hít thật sâu một hơi, đem lửa giận trong lòng mình dằn xuống một chút, hắn nói với ba vị tộc trưởng: " Đã như vậy, tự ai nấy làm đi, nhưng nếu người của lão phu phá được trận pháp này trước, các ngươi muốn chiếm tiện nghi thì đừng trách lão phu mở sát giới, ta nghĩ các ngươi cũng không muốn khởi chiến tranh với ma đạo chúng ta trong lúc này đâu."

Tư Mã Thiên Hữu vừa định nói thì Đông Phương Anh ngăn cản hắn nhẹ giọng nói: " Tư Mã lão đệ, không nên cãi nhau vô ích nữa, chúng ta phá trận quan trọng hơn, hơn nữa sang năm chính là ước định trăm năm, bây giờ thật không thể cùng Ma Tông gây ra phân tranh."

Tư Mã Thiên Hữu quay về Huyết Ma hừ một tiếng mới chịu bỏ qua.

46. Chương 46

Tam đại gia tộc và nhóm người Huyết Ma tất cả bọn họ đều không biết Lưu Vũ Phi đang thông qua thần thức thăm dò họ hoàn toàn rõ ràng. Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: " Xem ra linh dược này rất đáng giá, không những tam đại môn phái , ngay cả người của Ma Tông cũng tới, thật không biết còn có bao nhiêu môn phái sẽ tìm tới". Lưu Vũ Phi thu thần thức trở về nói: " Lưu Lôi gọi mọi người lại đây, chúng ta đi ra gặp bọn họ."

Lưu Lôi hỏi: " Thiếu gia chúng ta có nên đợi không?Để bọn họ thử uy lực của trận pháp không phải rất tốt sao.".

" Được, chúng ta ở đây chờ một chút, xem bọn hắn đối với trận pháp có bao nhiêu nghiên cứu."

Lúc này người của ba đại gia tộc ở tại Thượng Hải đã tới, có mười một cao thủ phân thần kì đáp xuống.

Không khí giữa Đạo Ma hai bên có điểm khẩn trương, sắc mặt Huyết Ma trông khó coi hơn rất nhiều. Hắn nhìn mười một cao thủ Phân Thần kỳ, trong lòng đã cảm thấy bất an. Bên cạnh hắn chỉ có bốn Tuần Ma sứ, mới có năng lực đánh một trận. Mặt khác tám người còn lại không đến Nguyên Anh kỳ, đánh nhau thì bọn họ chỉ như món đồ chơi trên tay của đám người ba gia tộc.

Những kẻ dưới trướng lão được gọi là cao thủ thì bây giờ đều bế quan, hoặc là làm nhiệm vụ khác, hắn hướng đến các Ma Quân khác đưa tín hiệu cầu viện đến lúc đó nếu bọn họ tới thì cũng có chỗ tốt cho bọn hắn, Huyết Ma nghĩ giờ phút này nên tìm cách dung hòa xã giao tốt hơn, cuối cùng cũng quyết định liều một phen.

Huyết Ma hướng Đông Phương Anh nói: " Đông Phương tộc trưởng, các ngươi không hiểu về trận pháp này sao? Chúng ta cần phải bắt đầu, để cho người của ta đi phá trận trước, người của các ngươi không thể cùng tham gia đâu."

" Yên tâm đi, chúng ta không giống như người của Ma Tông các ngươi, làm ra chuyện lợi dụng như vậy, chúng ta sẽ không bao giờ làm." Đông Phương Anh lạnh lùng nói.

Huyết Ma nghĩ thầm: " Cái đồ chó má, còn nói mình là một chánh nhân quân tử sẽ không tranh đoạt, mẹ kiếp bây giờ ngươi mang nhiều cao thủ lại đây làm cái gì." .

Đương nhiên lời này Huyết Ma sẽ không nói ra khỏi miệng. hắn để cho đám thuộc hạ đi tới trước xem thử, còn hắn ở phía sau nhìn chằm chằm vào mấy người Đông Phương Anh.

Tuy nói Đông Phương Anh sẽ không từ phía sau đánh lén, nhưng Huyết Ma cũng không tin tưởng bọn họ. Tám vị đại pháp sư tinh thông trận pháp, có thể xưng hô là trận pháp sư, đi vòng quanh trận pháp vài lần nhưng không có kết quả, cũng giống như Đông Phương Anh bọn họ không có cách nào tìm ra mấu chốt bên trong. Cuối cùng tám người bàn nhau một chút rồi chia làm hai, bốn người vào trước, mặt khác bốn người ở bên ngoài tiếp ứng.

Huyết Ma nhìn bọn hắn cả nửa ngày cũng không có nửa điểm thành công. Hắn hỏi: " Này, trận pháp này các ngươi có thể phá giải được hay không, nếu không thể thì nói sớm một chút để lão tử khỏi lãng phí thời gian ở chỗ này."

Trong đó có một vị trận pháp sư trả lời: " Ma Quân đại nhân, trận pháp này rất có thể là thượng cổ kỳ trận, chúng ta là từ trước tới giờ chưa từng thấy qua, bây giờ chúng ta chuẩn bị bốn người đi vào thử xem uy lực trận pháp này như thế nào?"

" Vậy các ngươi còn không mau một chút đi, một đám phế vật." Huyết Ma đã phát hỏa, bốn trận pháp sư lập tức đi nhanh tiến nhập vào trận, vừa tiến vào thì cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi vô cùng khẩn trương.

Bốn người lập tức đứng bất động, bọn họ quay lại nhìn, phát hiện không thấy Huyết Ma cùng mọi người đâu,một trận pháp sư nói: " Bây giờ chúng ta nên như thế nào? Nên tiến về phía trước hay đứng một chỗ nghiên cứu."

Một trận pháp sư khác trả lời: " Đi thôi, chúng ta từng bước đi thử xem, bây giờ tuy chúng ta đã vào trong trận pháp, nhưng trận pháp bây giờ còn chưa chính thức phát động, phải đi thử vài bước xem sao, chúng ta cứ đi trước hai người coi sao đã."

Bốn người lại có hai người hướng trung tâm trận pháp đi từng bước, lập tức dẫn phát cấm chế trận pháp, ngay cả hai người phía sau cũng không thể tránh được áp lực như một tòa núi lớn áp xuống bọn họ, bốn trận pháp sư cảm thấy áp lực vô tận, kinh mạch trong người như sắp nổ tung. Các trận pháp sư thật sự không còn đứng vững được nữa, tất cả bọn họ đều ngồi bệch xuống, họ cứ tưởng mình thấu hiểu trận pháp, vào phá giải trận pháp này . Nhưng đáng tiếc, ở dưới áp lực như thế này bọn họ ngay cả hô hấp cũng khó,

làm gì còn muốn phá trận này chứ. Bốn người chịu không được liên tục ngất xỉu trên mặt đất, chỉ có một người hướng ra ngoài ra dấu hiệu cho đồng bọn, cái này chỉ có đồng bọn của hắn mới hiểu được, cuối cùng hắn cũng ngất đi.

Huyết Ma nhìn thấy bốn thuộc hạ của mình vừa tiến vào có vài phút là thay phiên ngất xỉu trên mặt đất, không một chút tin tức. Hắn tức giận nắm lấy một trận pháp sư khác hỏi: " Thật đáng chết, sao bọn họ lại nhanh gục xuống như vậy, ngươi nói thử nguyên nhân cho ta xem."

Trận pháp sư bị Huyết Ma chộp lấy hoảng sợ vội vàng trả lời: " Ma Quân đại nhân, bọn họ vừa rồi dùng dấu hiệu báo cho chúng ta biết, ngàn vạn lần không nên đi vào, trận pháp này vốn chúng ta không có khả năng phá giải."

Huyết Ma nghe xong giận dữ hét lên: " Mẹ kiếp, lão tử từ ngàn dặm đến đây, các ngươi dĩ nhiên bảo không phá được trận pháp này, ta đây cần các ngươi đến đây làm gì, bất kể các ngươi dùng biện pháp gì , tóm lại phải phá được trận pháp này cho ta, nếu không lão tử đưa các ngươi đến chỗ Nhân Ma."

Tư Mã Thiên Hữu chứng kiến Huyết Ma không phá được trận pháp , đứng một bên trào phúng nói: " Có người tự mình vô dụng, ngược lại trách móc thuộc hạ, thật không biết xấu hổ."

Huyết Ma tâm trạng đang phiền muộn nghe Tư Mã Thiên Hữu đang một bên trào phúng, vốn đã cố đè lửa giận xuống nhưng bây giờ cũng không chịu được, ngón tay phải bắn ra, một đạo chỉ khí màu đen xé gió bay về phía Tư Mã Thiên Hữu.

Tư Mã Thiên Hữu nghĩ không ra Huyết Ma đột nhiên ra tay nhưng hắn chính là Tư Mã tộc trưởng chứ không phải là kẻ bình thường, hắn không chút nào yếu thế chém ra hai đạo chân nguyên lực, đón lấy đạo chỉ lực của Huyết Ma hóa giải vô tung.

Tư Mã Thiên Hữu cả giận nói: " Lão ma, có phải muốn xuất thủ hay không lão phu tùy thời gian sẽ phụng bồi, đánh lén như vậy sao gọi là nam nhân."

" Lão tử chẳng lẻ sợ các ngươi, đánh thì đánh, để cho lão tử lãnh giáo sự lợi hại của tam đại gia tộc thử xem."

Huyết Ma vừa rồi cũng là chỉ là tức giận nhất thời, nên mới đột nhiên ra tay vơi Tư Mã Thiên Hữu. Một kích vừa rồi bị Tư Mã Thiên Hữu phá đi, sau này thống lĩnh thuộc hạ như thế nào.

Đông Phương Anh thấy nếu cứ tiếp tục gây cãi như vậy thì Huyết Ma sẽ thật sự ra tay nên nói: " Tư Mã lão đệ, đó là chuyện của Ma Tông bọn họ, chúng ta không nên lắm miệng."

Lưu Vũ Phi thấy bọn họ không có cách nào đột phá Khốn Tiên Trận , không muốn ở nơi này chờ mãi, hắn mang theo Lưu Lôi bọn họ bốn người từ trong phòng đi ra.

Lưu Vũ Phi cùng Lưu Lôi từ trong trận đi ra không khí giữa Huyết Ma và ba đại gia tộc đang rất khẩn trương. Lưu Lôi cười nói: " Thiếu gia, ngài xem bọn hắn đang làm cái gì vậy mà trừng mắt nhìn nhau".

Nghe thấy thanh âm Lưu Lôi, thì không khí đột nhiên thay đổi, vốn hai bên đối lập thì giờ phút này tất cả tập trung về vài người Lưu Vũ Phi. Huyết Ma vốn tưởng rằng tự mình hôm nay tối nay phải tới đây vô ích, không tưởng người của Tây Vũ công ty tự động đi ra, thanh âm chói tai của Huyết Ma vang lên, nói: " Tiểu tử này, Tây Vũ công ty là do ngươi lập ra sao? Lập tức đem linh dược của bọn ngươi giao ra đây,nếu không lão tử san bằng công ty các ngươi.".

Lưu Lôi phản ứng lại: " Có đúng không? Vậy lúc nảy là ai phá không được trận pháp của chúng ta, trút giận lên thuộc hạ mình."

Huyết Ma bị Lưu Lôi nói, tức giận đến nổi điên, lúc nãy làm cho Tư Mã Thiên Hữu cười nhạo nên hắn lửa giận chưa tiêu, lúc này Lưu Lôi lại nhắc tới, làm cho lửa giận Huyết Ma bộc phát. Trong miệng hắn quát lên: " Muốn chết !" Lời vừa ra khỏi miệng, hắn xuất phi kiếm, một cổ kiếm khí như thác đổ từ trên trời lao xuống.

Lưu Lôi không chút nào yếu thế, phi kiếm mang theo một cổ kiếm khí ngạnh tiếp. "ích ba" một tiếng, hai đạo kiếm khí tấn công cùng một chỗ. Đánh lui Lưu Lôi mười hai bước, khí huyết trong ngực nhộn nhạo, cũng may không bị thương.

Huyết Ma tưởng rằng một kích nếu không giết được Lưu Lôi thì cũng làm hắn bị thương. Nào ngờ chỉ khiến Lưu Lôi lui ra sau chục bước, không hề bị thương thật là ngoài ý muốn của hắn. Huyết Ma bây giờ tin tưởng lời Lôi Thiên Hành ngày đó, phi kiếm trong tay tất cả mấy người này đều là cực phẩm trong cực phẩm. Huyết Ma đối với phi kiếm trong tay Lưu Lôi lại nổi lòng tham, hai mắt sáng lên nhìn phi kiếm trong tay Lưu Lôi, hình như là đã bị hắn nắm được trong tay vậy.

Lưu Vũ Phi quan tâm nói: " Lưu Lôi, không có việc gì chứ."

" Thiếu gia, ta không có việc gì, chỉ là trước ngực có một chút khó chịu thôi."

Lưu Vũ Phi truyền một cổ thần nguyên lực chạy một vòng trên người Lưu Lôi. Lưu Lôi vốn có chút khó chịu trước ngực, chỉ một chút là ổn. Lưu Vũ Phi nhìn Lưu Lôi gật đầu bảo hắn lui ra phía sau nhìn. Lưu Vũ Phi quay về phía Huyết Ma nói: " Các hạ là tiền bối sống mấy trăm năm rồi sao lại ra tay với một hài tử, chuyện này truyền ra ngoài ta xem ngươi thật không còn mặt mũi."

Huyết Ma cuồng vọng nói: " Tiểu tử bây giờ các ngươi biết ta lợi hại thế nào, các ngươi mang linh dược ra đây , vừa rồi ta chỉ sử dụng năm tầng tu vi, lần sau sẽ không hạ thủ lưu tình."

Huyết Ma vì đe dọa Lưu Vũ Phi nên cố ý đem tu vi của mình nói lên cao một chút, Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: " Ngươi nếu muốn linh dược, chỉ bằng dùng chính bản lãnh của mình tới mà lấy, ta cảnh cáo ngươi một câu, linh dược này không phải dễ dàng lấy được đâu, cẩn thận coi chừng phải bồi cả tính mạng của ngươi."

47. Chương 47

Lưu Vũ Phi nhìn ba người Đông Phương Anh nói: " Các ngươi cũng cùng lên đi, chỉ cần có thể đánh bại ta, linh dược bên trong tùy các ngươi lấy, bây giờ để cho ta xem thử mấy người các ngươi có khả năng lớn như thế nào."

Đông Phương Anh thấy Lưu Vũ Phi cuồng vọng như thế, dám yêu cầu ba nhà bọn họ liên thủ cùng Ma Tông. Nghe khẩu khí của Lưu Vũ Phi, hình như vốn không hề xem họ vào mắt. Cho dù tính tình Đông Phương Anh có tốt cỡ nào cũng không thể nhẫn nhịn nổi ngữ khí này, nói: " Các hạ thật sự là khẩu khí quá lớn. Ba đại thế gia chúng ta cũng chưa từng bị người ta xem nhẹ như vậy, các hạ yên tâm đi, chút nữa chúng ta nhất định sẽ lãnh giáo bản lĩnh của ngươi, ta xem không cần phải liên thủ đâu."

Huyết Ma và bốn Tuần Ma Sử sớm đã không nhịn nổi nữa, hắn mặc kệ ba đại gia tộc có muốn liên thủ với hắn hay không, bây giờ hắn chỉ nghĩ đánh bại Lưu Vũ Phi, đòi linh dược. Năm người đều xuất ra pháp bảo của mình, giờ phút này nhìn Lưu Vũ Phi không còn giống như ngày thường nữa. Hắn và thiên địa như đã hòa thành một thể, trên thân tỏa ra một cỗ sát khí uy nghiêm lãnh lệ làm cho kẻ khác chợt thấy lạnh trong tâm. Đám người Huyết Ma nhìn thấy Lưu Vũ Phi vốn rất bình thường lại biến đổi như vậy, nhìn thấy cỗ khí thế và sát khí đó, làm cho bọn họ không cách nào xuống tay.

Theo áp lực Lưu Vũ Phi phóng ra càng ngày càng lớn, mấy người Huyết Ma rốt cuộc chịu không được, rồi đột nhiên phát ra thế công, trong vài giây năm đạo thanh mang tăng vọt bắn ra , lạnh lẽo như những con rắn độc, trong không khí rốt cuộc không cách nào chịu được năm đạo thanh mang ma sát, phát ra dấu vết bị nghiền nát. Mắt thấy năm đạo thanh mang rơi vào trên người Lưu Vũ Phi, tất cả đều khẩn trương nhìn vào giữa sân, đến lúc này, Lưu Vũ Phi đã động, thân thể hắn theo góc độ không thể tư nghị, xuyên qua lại giữa khe hở của năm đạo thanh mang. Một trận tiếng vang ầm ầm nổ to, từ vị trí Lưu Vũ Phi đứng truyền ra, trên mặt đất bị năm đạo thanh mang này bổ thành cái hố to sâu vài thước.

Người của ba đại gia tộc cảm thấy Lưu Vũ Phi thật đáng sợ, trong số bọn họ không có một người nào dám tự nhận ngay giữa thế công này, trừ phi mất mạng thì không còn cách nào tránh thoát.

Huyết Ma bọn họ nghĩ rằng một kích này mà Lưu Vũ Phi cũng dễ dàng thoát ra, tâm lý không khỏi có chút hoảng sợ, bọn họ biết rõ uy lực của một kích vừa rồi. Lưu Vũ Phi ở một bên cười nhạo nói: " Chỉ bằng vào tu vi đó của các ngươi, vậy mà cũng dám có chủ ý với linh dược của ta."

Nói xong sát khí trên mặt hắn chợt lóe, lạnh nhạt nói: " Vừa rồi ta nói bất luận kẻ nào có chủ ý với linh dược của ta đều phải đổi mạng, các ngươi tự cầu phúc ngay bây giờ đi, Lưu Lôi các ngươi xem cho kỹ, ta làm sao sử dụng Thanh Liên kiếm quyết."

Nói xong thân ảnh hắn chợt lóe, cả người bay lên trời, đứng ở giữa không trung. Hai tay phiên chuyển càng lúc càng nhanh, không khí chung quanh hắn vặn vẹo dữ dội, nguyên khí trong thiên địa hội tụ quanh người hắn, uyển chuyển linh động, ở bốn phía người hắn hoàn toàn liễu nhiễu, dày đặc kín kẽ, càng lúc càng nhiều, mở thành hơn mười thanh phi kiếm chừng ba, bốn tấc. Đến lúc này, Lưu Vũ Phi quát nhẹ một tiếng: " Thanh Liên kiếm quyết, kiếm chi tuyệt sát."

Phi kiếm đang vây vòng quanh thân Lưu Vũ Phi chợt bộc phát, hơn mười thanh phi kiếm thuần năng lượng hình thành, với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, hóa thành từng đạo cột sáng bay về phía năm người Huyết Ma.

Màu trắng quang mang hình thành phi kiếm ở trong mặt đất tối đen nhìn như một đoàn quang cầu, trên không gian ầm ầm bộc phát. Giống như hàng trăm viên thuốc nổ bị tạc trúng làm cho những người có mặt không sao đứng vững mà đều lui về phía sau. Mà ở trung ương nổ mạnh, thuộc hạ của Huyết Ma là bốn Tuần Ma Sử bị tạc nổ đến thịt da tan nát, tan thành mây khói.

Hiện trường chỉ còn có một mình Huyết Ma toàn thân quần áo nát bét đang quỳ trên mặt đất. Một chiêu đã đánh trọng thương Huyết Ma một đời lẫy lừng, bốn Tuần Ma Sử tan thành mây khói. Đây là tu vi như thế nào, người của ba đại gia tộc hiện giờ trong lòng vô cùng hối hận.

Huyết Ma vào lúc trước khi Lưu Vũ Phi phóng ra phi kiếm thì đã lôi một Tuần Ma Sử ra làm tấm chắn, nhờ như thế hắn mới tránh thoát được một kiếp này.

Lưu Vũ Phi nghĩ không ra Huyết Ma lại không có nhân tính như vậy, vì bảo vệ tính mạng lại hy sinh ngay thuộc hạ của mình. Huyết Ma mặc dù tránh được một kiếp, nhưng giờ phút này hắn cũng không hơn gì, chấn nổ vừa rồi cũng đã làm tâm thần hắn bị thương nặng. Hắn muốn khôi phục ít nhất cũng phải tu dưỡng vài năm thời gian.

Lưu Vũ Phi lạnh lùng nói: " Lão đầu, nghĩ không ra ngươi lại là người như thế, vì bảo trụ tính mạng mà đem thuộc hạ của mình làm bia đỡ đạn, lần sau ta xem ngươi còn có thể lấy cái gì mà ngăn cản."

Thời khắc nguy cơ, Huyết Ma làm gì còn dám giao thủ cùng Lưu Vũ Phi, hắn xuất ra pháp bảo bảo vệ tính mạng cuối cùng, một cái chuông nhỏ. Đông Phương Anh vừa nhìn thấy cái chuông thì kinh hãi thất sắc nói: " Truy Hồn Linh, Huyết Ma không nghĩ tới ngươi dám thu lấy chín mươi chín vạn chín ngàn oan hồn chế luyện ra Truy Hồn Linh này, chẳng lẽ ngươi không sợ thiên kiếp giáng lâm lên người hay sao?"

Huyết Ma khàn khàn nói: " Lão tử có quản mẹ gì thiên kiếp, chỉ cần có thể làm cho thực lực của lão tử mạnh mẽ, sợ con mẹ nó thiên kiếp gì."

Lưu Vũ Phi nghe Đông Phương Anh nói cái chuông kia của Huyết Ma là do chín mươi chín vạn chín ngàn oan hồn chế luyện mà thành, bèn hạ quyết tâm đem Huyết Ma trừ khử, miễn để lại hắn trên đời làm cho thêm người bị thương tổn.

Lưu Vũ Phi kháp một Thải Thần thủ ấn, Huyết Ma thấy tình thế không ổn, cắn nát đầu lưỡi của mình, phun ra một ngụm bổn mạng tinh nguyên vào trên Truy Hồn Linh. Tay trái làm mấy thủ thế kỳ quái, hét lớn một tiếng: " Sất!"

Truy Hồn Linh bay lên trời, chợt tăng vọt mấy lần. Từ Truy Hồn Linh toát ra mấy cỗ khói đen, từ từ biến thành hình người. Phảng phất biết thành thật thể, nhưng lại phiêu phiêu đãng đãng, như sương như khói bay tới bay lui. Theo sự xuất hiện của nó, giống như có một cô hồn dã quỷ đã được thả ra, một tiếng rên vô cùng ai oán vang lên, vang vọng khắp bầu trời đêm. Cỗ khói đen càng ngày càng đậm, chậm rãi biến thành một u linh thật thể, phiêu hốt giữa không trung.

Đông Phương Anh kinh hãi thất sắc còn hơn lúc nhìn thấy Truy Hồn Linh, kinh hô: " Nhanh! Nhanh! Nhanh đây là Oán Linh Vương, người đạt tới Phân Thần kỳ mau bỏ chạy, trời ạ! Huyết Ma tên này thật đáng chết, làm sao luyện thành vật như vậy, ngươi chẳng lẽ không sợ người trong thiên hạ bổ sống ngươi hay sao."

Oán Linh Vương, là do vô số oan hồn cắn nuốt lẫn nhau, còn thừa lại một oan hồn cuối cùng mà thành. Bởi vì nó cắn nuốt vô số oan hồn, kể cả ký ức của linh hồn đó, khiến cho nó không thể nào tiêu hóa được. Cuối cùng thành một loại vật chỉ có bản năng mà không có tư tưởng. Hơn nữa Oán Linh Vương này sau khi

hoàn thành, người khống chế nó phải dùng linh hồn của sinh vật nuôi dưỡng, nếu không sẽ cắn trả rất nguy hiểm, cũng nói lên mỗi người sở hữu Oán Linh Vương, mỗi người đều phải giết người. Oán Linh Vương vốn hung tàn, mỗi khi xuất hiện, nó sẽ giết chết những sinh vật sống trong phạm vi trăm dặm, nuốt chửng linh hồn của bọn họ. Mà nó lại thích nhất là cắn nuốt linh hồn của con người, nhất là những linh hồn có oán khí, mỗi khi nó nuốt được một người, lực lượng của nó sẽ gia tăng.

Ba trăm năm trước, từng có một oán linh như vậy hiện thế, lúc ấy nó giết tất cả những sinh linh trong tầm mắt nó, trong lúc nhất thời sinh linh đồ thán không thôi. Cuối cùng do tu chân giới Côn Lôn phái có sáu cao thủ Phân Thần trung kỳ và hậu kỳ vì muốn giết chết nó mà mất cả thân thể, cuối cùng bị một cao thủ Độ Kiếp kỳ của phái Côn Lôn tiêu diệt.

Hôm nay Đông Phương Anh lại nhìn thấy oán linh thì làm sao mà không kinh hoảng. Huyết Ma nhìn thấy mấy người Lưu Vũ Phi đều chú ý vào Oán Linh Vương, canh ngay lúc họ sơ ý mà sưu một tiếng, bay vọt lên trời chạy trốn, ngay cả Truy Hồn Linh hắn khổ cực luyện chế mà cũng không cần nữa.

Lưu Vũ Phi nghĩ không ra trong lúc này mà hắn lại bỏ chạy, vừa muốn phản ứng thì đã không còn kịp, không thể làm gì khác hơn là nhìn theo phương hướng bỏ chạy của Huyết Ma, hung hăng nói: " Lần này xem ngươi mạng lớn, lần sau coi ta có diệt được ngươi không."

Oán Linh Vương đã hoàn toàn từ trong Truy Hồn Linh đi ra. Nó đi ra mang theo một cỗ oán khí ngập trời, bạo lệ, âm u tiến công vào tâm tình của người khác. Lưu Lôi bọn họ mấy cô nhi, bởi vì không có kinh nghiệm ở phương diện này, không cẩn thận một chút đã bị cỗ âm khí này ảnh hưởng tới. Lập tức nó dẫn phát tâm ma trong nội tâm của bọn họ, Lưu Vũ Phi nhìn thấy vẻ mặt của đám người Lưu Lôi đã hiện lên vẻ dữ tợn, hắn nhẹ giọng quát khẽ vài câu phạm âm của Thất Thải Thần Quyết. Phạm âm nhu hòa đã xóa khai được tâm tình của mấy người Lưu Lôi. Lưu Vũ Phi thấy bọn họ không có việc gì nữa thì nói: " Lưu Lôi, mấy người các ngươi đến đối phó với Oán Linh Vương này đi, nếu các ngươi có thể biểu hiện năng lực của mình trong tình huống này, đối với cảnh giới của các ngươi sẽ tăng lên thật lớn."

Lưu Lôi bọn họ gật đầu, mỗi người đều lộ ra ánh mắt trang nghiêm. Phạm âm của Lưu Vũ Phi vừa ngừng lại, cỗ oán khí lại một lần nữa ảnh hưởng đến tâm thần của mấy người Lưu Lôi. Tâm cảnh của họ hiển nhiên không cao như tu vi của họ, trong cỗ oán khí này mà có khả năng bảo trì tâm linh thanh tỉnh là đã không tệ, làm sao còn có thể ra tay.

Oán Linh Vương nhìn thực vật trước mắt lộ ra tia cười tàn khốc. Hai tay hợp lại, quay về mấy người Lưu Lôi bổ xuống, tốc độ cực nhanh, khiến cho Lưu Lôi bọn họ căn bản không cách nào tránh né, mắt thấy Lưu Lôi bọn họ sẽ chết ngay dưới một quyền này.

Lưu Vũ Phi liền xuất quyền đón lấy một quyền nặng nề của Oán Linh Vương, một tiếng nổ phanh, Lưu Vũ Phi bất động đứng trước mặt mấy người Lưu Lôi, thân thể cao lớn của Oán Linh bị một quyền này của Lưu Vũ Phi đánh bay hơn mười thước, rơi vào bên cạnh người của ba đại gia tộc.

48. Chương 48

Oán Linh Vương nhìn thấy một thực vật nhỏ như kiến trong mắt nó mà lại có thể đánh bay nó, rất không hài lòng, bộc phát ra một trận rống giận. Ba đại gia tộc bên cạnh nó quả thật là không may, Oán Linh Vương đem bọn họ làm mục tiêu trả thù. Nó quay về người của ba đại gia tộc xuất ra một trận quyền cước rối loạn, tiếng vang ầm ầm, chỉ thấy đất vàng bay lên, không khí giống như sôi trào lên, trong thiên địa phảng phất cũng hơi bị chấn động. Người của ba đại gia tộc bị tập kích bất ngờ làm cho mông muội, y hệt như những chiếc lá rụng lúc cuồng phong thổi tới, không ngừng bị đánh bay ra ngoài. Mặc dù người của ba đại gia tộc tránh thoát thế công kích này, nhưng Đông Phương Anh bọn họ hô hấp nặng dần, bộ dáng như kiệt sức, có mấy người không kịp né tránh đã bị quyền chưởng công kích trúng, chấn thương nội phủ, khóe miệng chảy ra một tia tơ máu.

Đông Phương Anh là tu sĩ, bọn họ đối với chuyện đánh nhau bằng tay chân này cũng không quen, chỉ biết né tránh công kích của Oán Linh Vương, bay lên giữa không trung. Đông Phương Anh không biết Lưu Vũ Phi có cố ý đánh Oán Linh Vương tới bên cạnh bọn họ hay không, người của ba đại gia tộc trong lòng đều

mắng to Lưu Vũ Phi vô sỉ. Lưu Vũ Phi cũng không lo nhiều như vậy, hắn nhìn thấy Oán Linh Vương tìm tới người của ba gia tộc, thì trong lòng cảm thấy thích thú và thư giãn.

Đông Phương Anh biết, trừ khi dựa vào chính mình chứ đừng mong hy vọng ở Lưu Vũ Phi.Oán Linh Vương nhìn thấy mấy thực vật này, dưới sự công kích của nó, còn có thể chạy nhanh như vậy. Nó quay về Đông Phương Anh bọn họ hét lên một trận điên cuồng, bay lên trời, lại công kích người của ba đại gia tộc.

Đông Phương Anh bọn họ chạy thoát lần công kích đầu tiên của Oán Linh Vương, dĩ nhiên bọn họ không để cho nó có cơ hội công kích lần thứ hai. Người của ba gia tộc, tất cả đều phun ra phi kiếm của mình, miệng lẩm bẩm. Mười mấy người đồng thời quay về Oán Linh phát ra một đạo kiếm khí.

Hơn mười đạo kiếm khí hội tụ thành những đạo kiếm quang thật lớn, nhất thời đất bằng tự nhiên nổi lên một đoàn quang mang thật hoa mỹ như lưu ly. Vô số quang ảnh tựa như trăng tròn do người của ba gia tộc tiếp dẫn liên tiếp xuất ra, hướng thẳng tới Oán Linh Vương.

Oán Linh Vương trong sự công kích cường đại của năng lượng này, cho dù hắn là thuần năng lượng hình thành, cũng phải bị thương nặng. Một cánh tay đã toàn bộ bị cắt đứt, Oán Linh Vương đã bị thương, càng bộc phát ra lửa giận ngập trời, người đối với hắn bất quá cũng chỉ là thực vật, bây giờ nó lại bị thực vật đánh thương, đầu tiên là bị Lưu Vũ Phi một quyền đánh bay, rồi sau lại bị người của ba gia tộc hợp lực đánh thương. Oán Linh Vương dựa vào việc mình là thuần năng lượng thể, lại lần nữa hiện ra một cánh tay. Nó quay về giữa người của ba gia tộc giữa không trung, cuống quýt huy quyền, một viên cầu năng lượng chói mắt bay về phía ba tộc trưởng ba gia tộc.

Đông Phương Anh sớm có chuẩn bị, quay về quả cầu năng lượng hét lên một trận âm thanh làm cho quả cầu năng lượng còn chưa bay đến gần người đã nửa đường nổ tung. Trong lúc nhất thời, tiếng nổ oanh long vang lên đinh tai nhức óc. May mắn nơi này là chỗ hẻo lánh, chung quanh không có người ở, nếu không thì chính phủ Thượng Hải chắc là rất bận rộn.

Người của ba gia tộc dưới sự công kích của chính mình, mặc dù làm cho Oán Linh Vương bị thương tổn, nhưng muốn hoàn toàn tiêu diệt Oán Linh thì có điểm khó khăn, mấy người bị thương lúc đầu đã sớm lui sang bên không còn sức chiến đấu, bây giờ nhân số từ mười bốn người thì chỉ còn chín người.

Lưu Vũ Phi ở một bên chỉ điểm cho Lưu Lôi bọn họ, cơ hội đứng xem tình huống như vậy cũng không nhiều, Lưu Lôi bọn họ nên cố gắng học tập những kỹ xảo đánh nhau như thế. Lưu Vũ Phi ở một bên có vẻ vô cùng nhàn nhã, thấy vậy người của ba gia tộc càng tức giận. Tư Mã Thiên Hữu, hướng qua Đông Phương Anh nháy mắt, ý bảo dẫn dụ Oán Linh Vương qua chỗ Lưu Vũ Phi để hắn cũng nếm thử lợi hại của nó.

Tư Mã Thiên Hữu ra dấu xong, liền một bên đối kháng Oán Linh Vương, một bên từ từ lui qua chỗ Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi phát hiện ra ý đồ của ba gia tộc, đối với cách làm này của họ rất khinh thường. Hắn cười lạnh vài câu, cười nhạo nói: " Nhiều người như vậy mà ngay cả một oán linh cũng không thu thập được, còn tự xưng mình là cái gì mà ba đại gia tộc, chỉ bằng vào những nhân vật tam lưu như các ngươi, ngoại trừ việc lập âm mưu nhỏ nhặt thì làm được gì chứ."

Người của ba gia tộc mỗi người đều tức giận đến điên lên, nếu không phải bị Oán Linh Vương giữ chân, sợ rằng đối tượng bị vây công chính là Lưu Vũ Phi. Tư Mã Thiên Hữu nhịn không được nổi giận mắng: " Mẹ kiếp, lão tử ở chỗ này khổ cực ngăn cản Oán Linh Vương, ngươi mẹ kiếp còn ở đó nói nhảm khiêu khích, ngươi cho là nó dễ đối phó như vậy hay sao, nếu ngươi không sợ nó thì đâu có ném nó qua bên chúng ta chứ." Tư Mã Thiên Hữu do quá căm tức nên không còn chút phong độ nào, ngay cả lời nói thô tục mà cũng nói ra.

Tinh quang trong hai mắt của Lưu Vũ Phi chợt lóe, hắn đối với Tư Mã Thiên Hữu vốn rất phản cảm, bây giờ Tư Mã Thiên Hữu dám chửi mắng hắn, ngay ca Lưu Lôi đối với Tư Mã Thiên Hữu cũng phát ra ánh mắt đằng đằng sát khí. Nhìn thấy sát khí trên mặt Lưu Vũ Phi, Đông Phương Anh không khỏi âm thầm kêu khổ, hắn vốn đối với thực lực của Lưu Vũ Phi có điểm sợ hãi, bây giờ thì khổ rồi, một câu nói của Tư Mã Thiên Hữu đã hoàn toàn làm cho Lưu Vũ Phi nổi giận. Trước mắt còn chưa thu thập Oán Linh Vương, bây giờ lại chọc giận Lưu Vũ Phi. Lúc này Oán Linh Vương cách Lưu Vũ Phi càng ngày càng gần, Đông Phương Anh bọn họ đưa mắt ra dấu cho nhau, quát: " Khởi." Họ cùng dùng một chiêu, chín người phát ra cùng lúc, lui ra hơn mười thước tới khoảng đất trống bên ngoài.

Oán Linh tựa hồ đối với việc vừa rồi mình bị Lưu Vũ Phi đánh bay, cho nên khi người của ba đại gia tộc tản ra, nó liền đem lửa giận phát lên người Lưu Vũ Phi. Công kích của Oán Linh Vương là thuần bản năng, đối với Lưu Vũ Phi không có một chút tác dụng. Thất Thải Thần Giáp trên người hắn cũng không phải thứ như Oán Linh Vương có khả năng công phá. Lưu Vũ Phi không muốn lãng phí thời gian nhiều thêm trên người Oán Linh Vương, mặc cho nắm đấm của hắn đánh vào người, Thất Thải Thần Giáp bộc phát ra một quang mang màu trắng ngăn cản nắm đấm của oán linh cách xa hắn mười thước giữa không khí. Trong mắt người bên ngoài, hình như mỗi một quyền của oán linh đều đánh lên người Lưu Vũ Phi. Người của ba gia tộc càng nhìn càng kinh hãi, vừa rồi bọn họ đều nếm qua sự lợi hại của oán linh, lực lượng ẩn chứa vô cùng của nó, có thể đập núi vỡ đá cũng không sai.

Hung linh vương, cũng phát hiện người nho nhỏ trước mắt này là người mà hắn không có khả năng ứng phó. Trong bản năng muốn chạy trốn rời xa Lưu Vũ Phi, Lưu Vũ Phi sao có thể cho hắn được như mong muốn, hắn khấp mấy thủ ấn quát: " Thiên đế thần uy, Thiên khiển chi hỏa." Thiên hỏa Lưu Vũ Phi đưa tới cùng với thiên hỏa do Lưu Tinh đưa tới lại khác nhau rất lớn, bất kể mục tiêu là Oán Linh Vương hay là ba đại thế gia bên cạnh, cũng có thể cảm nhận được áp lực phía chân trời đưa đến. Oán Linh Vương đã phát hiện tình huống không ổn, tăng tốc độ nhanh hơn muốn thoát khỏi Lưu Vũ Phi. Lúc này trên bầu trời hạ xuống một đạo hỏa quang màu trắng, vây quanh thân thể Oán Linh Vương, hắn phát ra vài tiếng kêu thê thảm. Chỉ trong vài phút thời gian thì đã bị thiên hỏa thiêu đốt tan thành mây khói.

Đông Phương Anh bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Lưu Vũ Phi, mười mấy người bọn họ đánh suốt nửa ngày mà còn bị Oán Linh Vương làm bị thương mấy người. Lưu Vũ Phi chỉ xuất ra một pháp thuật mà đã thu thập được nó, đây là sự chênh lệch lực lượng lớn như thế nào. Đông Phương Anh bây giờ mới biết được, tự mình thật là khờ khạo, với tu vi của mình trong mắt Lưu Vũ Phi chẳng khác gì một đứa con nít. Khó trách hắn lại cuồng vọng như vậy, hơn nữa thêm chuyện vừa rồi Tư Mã Thiên Hữu đã mù quáng không biết chết mà nhục mạ Lưu Vũ Phi. Đông Phương Anh hy vọng hắn hạ thủ lưu tình đối với bọn họ, nếu không hai phần thực lực của ba đại gia tộc phải lưu lại nơi này rồi.

Tư Mã Thiên Hữu và Âu Dương Côn cũng nhìn thấy thực lực của Lưu Vũ Phi biểu hiện ra làm cho họ choáng váng đứng ngây ra. Bọn họ biết kế tiếp Lưu Vũ Phi sẽ đối phó bọn họ. Lưu Vũ Phi cười lạnh hướng ba gia tộc đi tới, mấy người của Tư Mã gia tộc sợ Lưu Vũ Phi đột nhiên làm khó dễ, sẽ bất lợi đối với Tư Mã Thiên Hữu, liền vây quanh người hắn để bảo vệ. Lưu Vũ Phi cười nhạo nói: " Tư Mã Thiên Hữu không phải vừa rồi ngươi rất kiêu ngạo hay sao, sao bây giờ lại trốn ở sau lưng người khác, chẳng lẽ ngươi cũng là một tên sợ chết hay sao?"

Tư Mã Thiên Hữu dù sao cũng là tộc trưởng của một gia tộc, làm sao lại để cho người ta chê cười như thế. Hắn từ trong đám người đi ra, nói: " Tại hạ tự nhận không phải đối thủ của ngươi, hôm nay chỉ mắng ngươi chính là ta, không có quan hệ tới người nào, hy vọng các hạ có thể buông tha những người khác."

Lưu Lôi ở một bên trào phúng nói: " Thực lực không bằng người thì đòi cầu hòa, nguyên trước không phải rất ép bức người hay sao? Ngươi nghĩ rằng chúng ta dễ nói chuyện như vậy hay sao? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi." Lưu Lôi còn muốn nói thêm, Lưu Vũ Phi đã phất tay ngăn hắn lại.

Mấy người của Tư Mã gia tộc cũng kêu lên: " Tộc trưởng, chúng tôi cùng ngài cùng tiến cùng lui."

Đông Phương Anh và Âu Dương Côn cũng đồng thời nói: " Hai nhà chúng ta cũng có trách nhiệm đối với chuyện này, chúng ta biết bằng vào tu vi của các hạ, cho dù người của ba nhà chúng ta có cùng lên cũng không phải là đối thủ, nhưng nếu muốn cho ba nhà chúng ta giống như một đống cát bị chà đạp, vậy thì cũng không thể, ít nhất chúng ta có thể liều mạng chiến đấu tới người cuối cùng."

49. Chương 49

Lưu Vũ Phi đối với lời nói của Đông Phương Anh cũng không hề đặt chút nào trong lòng, đám liên minh gia tộc này hắn không có một chút hảo cảm nào. Nếu không phải ỷ lại vào việc liên minh nên thực lực mạnh hơn so với người khác thì làm sao đối với vật của người ta lại nổi lên lòng tham. Thật không biết bọn họ khổ tu nhiều năm là vì cái gì. Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: " Các ngươi coi như là người tu chân, chẳng những tham vật của người, còn muốn dựa vào thực lực của mình mà khi hiếp người, hôm nay thực lực của ta so với các ngươi mạnh hơn, ngươi không có biện pháp nên đành yếu thế, nếu ngược lại chúng ta không

có thực lực này, giờ phút này sớm đã nằm trên mặt đất. Nếu không từng có người nói với ta ba nhà các ngươi bình thường cũng không tệ, ta nhất định sẽ xem các ngươi giống như người của Ma Tông, tất cả đều tiêu diệt, miễn để lại trên đời gây họa cho người khác, nhưng nếu ta dễ dàng buông tha cho các ngươi, vậy không giống như cách làm người của ta, hôm nay ta phải cho các ngươi một chút giáo huấn."

Đông Phương Anh mấy người nghe nửa câu đầu của hắn thì tưởng rằng hắn không truy cứu nữa, nhưng nửa câu sau vừa ra thì bọn họ đều sợ hãi. Người của ba gia tộc toàn bộ tinh thần đều đề phòng, bọn họ không biết theo lời hắn thì việc giáo huấn sẽ như thế nào, đồng thời khắp vô số trận pháp phòng ngự bỏ vào trên người. Quá rõ ràng với thực lực của Lưu Vũ Phi, bọn họ có phản kháng cũng là vô dụng, vạn nhất làm cho hắn nổi giận ai có thể cam đoan hắn có thể hạ sát thủ hay không.

Hai tay Lưu Vũ Phi cuống quýt lưu chuyển, một đám thủ ấn quỷ dị hình thành dạng phù rơi vào người của ba gia tộc. Theo phù tự hạ xuống Đông Phương Anh bọn họ cảm thấy chân nguyên lực trong cơ thể từ từ biến mất. Đến cuối cùng đã hoàn toàn biến mất không còn nhìn thấy, trong bối rối người của ba gia tộc tất cả đều vận khởi tâm pháp bổn môn thì phát hiện trong cơ thể vốn không còn chân nguyên lực cho bọn họ vận chuyển. Tư Mã Thiên Hữu, Đông Phương Anh, Âu Dương Côn mấy người tất cả đều trợn tròn mắt. Giờ phút này bọn họ một chút chân nguyên lực cũng không có, cùng người thường thì giống nhau, đối với bọn họ mà nói thì có khác gì mất đi tính mạng.

Người của ba gia tộc đều chịu không được đả kích này, vài người đã hôn mê bất tỉnh. Đông Phương Anh môi có chút mấp máy, muốn nói cái gì nhưng vẫn nói không ra lời. Tư Mã Thiên Hữu rống to tiến lên muốn liều mạng với Lưu Vũ Phi. Bằng vào năng lực của hắn bây giờ, còn chưa vọt tới trước mặt Lưu Vũ Phi đã bị Lưu Lôi một cước đá bay. Đông Phương Anh và Âu Dương Côn vội vàng đi qua giúp hắn đứng lên, những người phía sau đều có vẻ mặt như muốn ăn thịt người, nhìn chằm chằm Lưu Lôi. Ánh mắt nếu có thể giết người, thì Lưu Vũ Phi và Lưu Lôi giờ phút này sớm đã tan thành mây khói.

Đông Phương Anh nói: " Các hạ, không cảm thấy trừng phạt như vậy là quá nặng hay sao? Phải biết rằng chúng ta khổ tu mấy trăm năm mới có tu vi bây giờ, các hạ phế đi còn không bằng giết hết chúng ta đi."

Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: " Ta không có trừng phạt nặng, hơn nữa cũng không có phá tu vi các ngươi, nhưng chỉ là phong ấn lại thôi, mười năm sau nếu các ngươi có sửa đổi, ta sẽ giải trừ phong ấn trên người các ngươi." Lưu Vũ Phi nói xong mang theo mấy người Lưu Lôi trở vào trong công ty.

Khi Lưu Vũ Phi đi khỏi không lâu, thì người của ba gia tộc đều lảo đảo đi trở về. Thực lực không bằng người, họ còn có thể nói cái gì, Đông Phương Anh và Âu Dương Côn thở dài. Thực lực của ba gia tộc lần này tổn hao nhiều, nhiều cao thủ như vậy mà chỉ một buổi tối đã biến thành người bình thường. Bây giờ nếu bị kẻ thù phát hiện, bọn họ trừ cái chết thì không còn cách nào phản kháng.

Ngày hôm sau, là ngày Lưu Vũ Phi đáp ứng Tô Thiến sẽ dẫn nàng đến Thượng Hải. Lưu Vũ Phi thuấn di hai lần, đã mang Tô Thiến đến, ba cô nhi bảo vệ cho nàng thì ở lại trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ. Hơn một tháng này Tô Thiến ở lại trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ tu luyện, tu vi cũng đã thuận lợi đạt tới Tích Cốc kỳ, rất nhanh sẽ tiến vào Kim Đan kỳ. Lưu Vũ Phi đối với sự tu luyện của Tô Thiến khen ngợi một phen, đã thỏa mãn tâm lý thường có của con gái.

Lưu Vũ Phi trước hết giới thiệu Tô Thiến với gia đình Lý Hưởng, sau đó mang theo Tô Thiến đi lên đường chính của Thượng Hải dạo chơi. Lưu Vũ Phi ở tại một tòa lầu gặp lại một người quen, Tĩnh Huyền đạo trưởng. Nhìn Tĩnh Huyền đạo trưởng mặc trang phục đạo sĩ, ở trong tòa lầu liền nổi bật ngay. Lưu Vũ Phi mang theo Tô Thiến, hướng Tĩnh Huyền đi tới, Tĩnh Huyền cũng thấy được Lưu Vũ Phi, hai mắt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi và ngoài ý muốn. Lưu Vũ Phi đi qua lên tiếng: " Tĩnh Huyền đạo trưởng, sao ngươi lại tới đây, thật sự là có thể gặp nhau không thể tính trước được a, từ lần trước chúng ta tạm biệt mới ngắn ngủn hơn một tháng, không nghĩ tới lại gặp lại nhanh như vậy, lại đây ta giới thiệu với ngươi một chút, đây là đạo lữ của ta tên là Tô Thiến."

Tĩnh Huyền làm một lễ, nói: " Chào Tô thí chủ, thật cao hứng quen biết cô." Tiếp theo hướng Lưu Vũ Phi nói: " Đúng vậy! Có thể gặp lại tiểu hữu thật sự là vinh hạnh lớn lao, lần này bần đạo đến quả thật có chút việc, nơi này nhiều người, nói chuyện không tiện, chúng ta có thể tìm chỗ nào đó ngồi xuống từ từ nói, từ lần trước chia tay với thí chủ, bần đạo đối với tiểu hữu vẫn đều nhớ mãi không quên. Gia sư từng dặn dò qua, lần sau nếu gặp lại tiểu hữu nhất định phải mời đến Tam Thanh Sơn chúng ta tham quan."

Lưu Vũ Phi ha ha cười to nói: " Tiểu tử không dám, Tĩnh Huyền đạo trưởng, hay là đến chỗ của ta, nơi đó rất u tĩnh sẽ không ai quấy rầy chúng ta cả."

Tĩnh Huyền thật ra rất muốn cùng Lưu Vũ Phi xã giao, hắn đối với Lưu Vũ Phi rất khâm phục cũng muốn để cho Lưu Vũ Phi chỉ điểm hắn một chút. Lưu Vũ Phi mang theo Tĩnh Huyền trở về công ty, hắn đưa Tĩnh Huyền đến mật thất dưới đất. Tĩnh Huyền đối với đại trận bên ngoài của công ty rất là hâm mộ, trận pháp lớn như vậy, đem cả công ty bao quanh thật là kín kẽ. Hắn đối với việc bố trí trận pháp của Lưu Vũ Phi càng bội phục không thôi.

Mặc dù Tĩnh Huyền cố tình muốn thử xem uy lực của Mê Tiên Trận, nhưng Lưu Vũ Phi đã khuyên răn hắn. Lưu Vũ Phi cũng không muốn hắn có tổn thất gì vì dù sao cũng là khách. Dưới mật thất, Tĩnh Huyền uống một chén nước Lưu Lôi đưa lên, hỏi: " Tiểu hữu, công ty này là của ngươi sao?"

" Đúng vậy, có gì không?"

" Nga, không có gì, chỉ là tò mò thôi. Nhân vật giống như tiểu hữu vậy sao vẫn còn mở công ty ở ngoài thế tục, sản phẩm của công ty tiểu hữu sản xuất trọng yếu lắm hay sao, ta xem bên ngoài ngươi còn dùng trận pháp bảo vệ."

Lưu Vũ Phi cười cười nói: " Thật ra có gì đâu, chỉ bất quá là sản xuất dược phẩm thôi, cũng chẳng có gì."

" Không biết tiểu hữu sản xuất dược phẩm gì vậy?" Tĩnh Huyền thật sự là tò mò, người như Lưu Vũ Phi mà cũng sản xuất dược phẩm. Nhưng khi hắn vừa mở miệng hỏi thì thấy mình quá thất lễ, sắc mặt có chút đỏ lên.

Nếu người khác hỏi như vậy, Lưu Vũ Phi có thể đã cho hắn thấy sắc mặt của mình ngay tại chỗ. Nhưng Tĩnh Huyền thì khác, Lưu Vũ Phi đã gặp qua hắn hai lần, theo bản năng rất tin Tĩnh Huyền. Đối với vấn đề hắn hỏi cũng không hề phản cảm. Lưu Vũ Phi nói lại rõ ràng chi tiết cho Tĩnh Huyền nghe.

Khi nghe xong hắn kinh hãi đứng lên, hỏi: " Tiểu hữu, vừa rồi lời ngươi nói là thật, Vận Mệnh Thủy là do công ty ngươi sản xuất sao?" Tiếp theo hắn đưa ra phương thuốc điều chế, nói: " Tiểu hữu, Vận Mệnh Thủy của ngươi được phối chế bằng những linh dược này thật sao?"

Lưu Vũ Phi tưởng rằng ngay cả Tĩnh Huyền cũng nổi lên lòng tham với linh dược, trong tâm lý thầm than lòng người khó dò, khẩu khí lập tức trở nên rất nhạt nhẽo: " Không sai, Vận Mệnh Thủy chính là dùng loại linh dược này phối chế mà thành."

Nghe được khẩu khí không tốt của Lưu Vũ Phi, Tĩnh Huyền biết ngay là vừa rồi do mình quá mức kích động nên khiến cho hắn không hài lòng, lập tức giải thích nói: " Tiểu hữu thật là ngại vừa rồi bần đạo đã quá nóng lòng, ngươi không nên hiểu lầm, bần đạo cũng không có tâm tư gì với linh dược của các ngươi."

" Nga." Lưu Vũ Phi vẫn giữ vẻ mặt như vậy.

Tĩnh Huyền biết nếu không giải thích được thì Lưu Vũ Phi sẽ đuổi hắn ra khỏi cửa, hắn cười nói: " Tiểu hữu, kỳ thật lần này ta đến là có liên quan tới Vận Mệnh Thủy này, chuyện là thế này, buổi sáng hôm nay gia sư gọi mấy huynh đệ ta tới, nghe nói Ma Tông truyền ra tin tức, trong thế tục giới có người có một lượng linh dược khổng lồ, dùng để chế thuốc, linh dược này sớm đã tuyệt tích tại tu chân giới, gia sư muốn biết tin tức này có chân thật hay không, mới phái mấy người chúng ta đi ra, nhưng tiểu hữu yên tâm, Tam Thanh Giáo chúng ta nhất định sẽ không có chủ ý gì với linh dược của ngươi, tiểu hữu không tin bần đạo có thể lấy danh nghĩa của tổ sư gia để thề."

Lưu Vũ Phi nghe Tĩnh Huyền trịnh trọng thì cũng đã tin hắn. Hắn nghĩ không ra Huyết Ma lại có tâm kế ác độc như thế, bỏ trốn rồi lại đem tin tức công bố ra ngoài. Như vậy là cả tu chân giới đều biết hắn có lượng lớn linh dược, chỉ cần một phần mười môn phái trong tu chân giới giống như ba gia tộc nảy lên lòng tham, thì đánh đuổi những người này thôi cũng đã đủ phiền não rồi. Hắn suy nghĩ một chút nói: " Tĩnh Huyền đạo trưởng, vậy ngươi có biết có bao nhiêu tu chân môn phái biết chuyện này, bây giờ đã có bao nhiêu người được phái đến Thượng Hải?"

Trong tâm lý Tĩnh Huyền yên tĩnh một chút rồi cười khổ nói: " Điều này thật khó nói, sợ rằng cả tu chân giới đều đã biết, theo ta biết, hiện có sáu tu chân môn phái đã có người đi đến Thượng Hải, bọn họ là Phi

Thiên Tông, Hỏa Vân Tông, Côn Lôn, Nguyệt Tinh Cung, Thái Sơn phái và Tam Thanh Giáo chúng ta, tin rằng qua hôm nay sẽ càng có nhiều người hơn nữa."

" Vậy mục đích họ đến là giống như Tam Thanh Giáo muốn biết chân tướng sự thật hay là có mưu đồ khác?"

Tĩnh Huyền trả lời: " Cái này thật khó nói, tiểu hữu ngươi không biết, linh dược này của ngươi thật quá hấp dẫn người, đừng nói bọn họ, nói thật xấu hổ, bần đạo nghe nói về linh dược này trong tâm lý cũng có ý niệm chiếm làm của riêng, ta nghĩ bọn họ chắc là sẽ có mưu đồ khác mà thôi."

50. Chương 50

Đối với số lượng lớn người tu chân tiến vào Thượng Hải, có thể nói là gần trăm năm nay là năm mà người tu chân giới tiến vào thế tục giới là nhiều nhất. Thượng Hải đột nhiên có thêm nhiều người lai lịch không rõ, mỗi người đều mặc trang phục thời cổ đại, người không biết còn tưởng đây là những người thích model thời cổ. Điều này cũng làm cho quốc an cục tại Thượng Hải rất đau đầu, lai lịch những người này đều không rõ, trong cả nước chẳng có chút tư liệu nào của bọn họ. Càng làm cho họ phiền não chính là đặc công mà quốc an cục từng phái đi theo dõi những người cổ quái này, kết quả là không có một ai có thể hồi đáp lại được, thứ nhất là không cách nào theo dõi, nếu không phải lạc mất, thì là báo rằng mình đã thấy người bay trên không trung. Loại tình huống hồi báo này làm cho phân cục trưởng của quốc an cục ở Thượng Hải đều mắng cho máu trào lên não.

Theo thời gian trôi đi, càng ngày càng có nhiều đặc công báo cáo tình huống như nhau. Trong vòng một ngày có hơn mười lần, nếu chỉ là một, hai người thì cục trưởng căn bản sẽ không tin tưởng, nhưng lúc này hắn không thể không tin. Phân cục trưởng đối với những người đột nhiên xuất hiện này đều bắt đầu hoài nghi bọn họ là người ngoài hành tinh, nếu không làm sao có thể bay được. Hắn lập tức hồi báo lên thượng cấp Trương Vân Phong. Trương Vân Phong thông qua sự hình dung của phân cục trưởng, hơn nữa hắn còn nói những người này mặc loại trang phục của người Trung Quốc cổ đại. Trương Vân Phong khẳng định bọn họ chính là người tu chân mà Long Ba đã nói, Trương Vân Phong rất muốn nhìn thấy những thế ngoại cao nhân này, hắn phân phó phân cục trưởng, bỏ qua sự theo dõi bọn họ.

Phân cục trưởng mặc dù không biết Trương Vân Phong có tính toán gì không, nhưng lệnh đã xuống, hắn chỉ có vô điều kiện chấp hành, còn những đặc công đã nhìn thấy người bay trên không trung, cũng ra lệnh không được tiết lộ.

Lưu Vũ Phi còn đang trong mật thất nói chuyện với Tĩnh Huyền, phân tích xem môn phái nào nổi lên lòng tham lam đối với linh dược của Lưu Vũ Phi. Tĩnh Huyền nói cho Lưu Vũ Phi trong những môn phái này, Côn Lôn, Phi Thiên Tông, Hỏa Vân Tông cũng có thể có, ngoài ra những môn phái nhỏ hơn cũng đã phái nhiều người tới đây. Tĩnh Huyền giải thích nguyên nhân trong đó cho Lưu Vũ Phi nghe: " Côn Lôn phái, Phi Thiên Tông, Hỏa Vân Tông bọn họ mặt ngoài thì xã giao rất tốt, nhưng gần mười năm nay tranh đấu bên trong rất nhiều, Phi Thiên Tông và Hỏa Vân Tông đều cũng muốn khiêu chiến quyền uy của Côn Lôn, kỳ vọng có một ngày, đệ nhất bài danh của tu chân giới rơi vào môn phái của họ.

Côn Lôn phái vì tự mình muốn giữ vững ngôi vị đứng đầu tu chân giới, bọn họ nhất định phải nghĩ biện pháp gia tăng tu vi của đệ tử. Phi Thiên Tông và Hỏa Vân Tông vì muốn rút ngắn sự chênh lệch của mình với Côn Lôn phái, cũng không ngừng dùng biện pháp tốc hành, tăng tu vi của môn hạ lên cao. Trong đó phương tiện nhanh nhất chính là dùng thiên tài địa bảo để chế luyện đan dược để phục dùng. Nhưng những môn phái này số lượng đệ tử đông đảo, tự mình chế luyện linh dược không đủ để cung cấp. Dưới tình huống như vậy, bọn họ muốn cướp đoạt linh dược của những môn phái nhỏ là lẽ đương nhiên.

Lần này ba phái này có mưu đồ, chính là vì Lưu Vũ Phi không phải là người của tu chân giới, cho dù bị họ cướp sạch, những môn phái khác của tu chân giới cũng sẽ không thể nói gì. Lưu Vũ Phi bây giờ đã có chút rõ ràng vì sao Tĩnh Huyền lại nói về ba đại môn phái này, nhất định sẽ khởi lòng tham với linh dược của hắn. Lưu Vũ Phi hỏi Tĩnh Huyền, Tinh Nguyệt Cung tại sao lại không có lòng tham, Tĩnh Huyền nói cho Lưu Vũ Phi, Tinh Nguyệt Cung và Tam Thanh Giáo giống nhau, mặc dù bài danh trong năm đại phái của tu chân giới, cũng không phải nói có bao nhiêu môn đồ, tựa như Tam Thanh Giáo cũng chỉ có khoảng một trăm người, Tinh Nguyệt Cung thì lại càng ít, chính là trong môn phái chỉ có mười hai người có tu vi đạt tới Đại Thừa kỳ, hơn nữa linh dược tự chế luyện cũng tự mình đủ dùng. Đối với linh dược trên tay Lưu

Vũ Phi, Tĩnh Huyền vừa cao hứng vừa lo lắng. Cao hứng chính là bằng vào thực lực của Lưu Vũ Phi thật sự không cần lo lắng linh dược này sẽ bị mất ra ngoài, khiến cho người tu chân cướp đoạt. Như vậy có thể tránh cho việc các môn phái phân tranh, lo lắng chính là sợ cho những người muốn cướp linh dược của Lưu Vũ Phi, dưới tình huống không cướp được sẽ nảy ra hành vi kích động rồi đưa tới sự trả thù của Lưu Vũ Phi, vậy sẽ có kết quả thế nào, Tĩnh Huyền thật không dám tưởng tượng.

Tĩnh Huyền nói với Lưu Vũ Phi: " Tiểu hữu, bần đạo cầu ngươi một việc xem thế nào?"

Lưu Vũ Phi tưởng rằng Tĩnh Huyền cũng muốn xin linh dược, vì vậy gật đầu.

" Nếu người của tu chân phái xúc phạm đến ngươi, tiểu hữu có thể nể mặt bần đạo, hạ thủ lưu tình."

" Tại sao vậy, đạo trưởng không phải muốn người ta đạp lên đầu ta rồi, mà ta cũng không hoàn thủ hay sao, như vậy cũng không phải tính cách của ta. Bất quá đạo trưởng yên tâm, chỉ cần bọn họ không quá đáng, ta cũng sẽ để cho bọn họ đi thôi."

Trong lòng Tĩnh Huyền thầm than: " Điều này không phải là nói nhảm hay sao, bọn họ nếu không có được linh dược, còn không cướp đoạt mới là lạ." Tĩnh Huyền thở dài: " Tiểu hữu, ta biết việc này là làm khó cho ngươi, nhưng trong đó có nguyên duyên lớn lao, nếu không phải sang năm có trăm năm chi ước, bần đạo cũng không vì bọn họ hướng ngươi cầu tình đâu."

" Trăm năm chi ước? Đây là ý gì, cùng bọn họ cướp linh dược của ta có quan hệ gì?"

Tĩnh Huyền trả lời: " Là bần đạo sơ sót, quên tiểu hữu không phải là người của tu chân giới, nếu tiểu hữu muốn biết ta sẽ nói rõ ra."

Nguyên lai một trăm năm trước, ở Phương Đông Cổ Quốc đại môn, bị tám nước liên quân dùng đại pháo bắn tan. Lúc ấy các đại môn phái của tu chân giới cho rằng những chuyện của thế tục giới xảy ra đều là ý trời, bọn họ là người thế ngoại thật sự không thể can thiệp vào chuyện của thế tục giới. Nhưng làm cho người tu chân nghĩ không ra chính là những điều này đều có thế lực ẩn sau lưng tám nước thúc động. Bọn họ vì phân hóa tín ngưỡng của Trung Hoa dân tộc để mình càng có thêm nhiều tín đồ, đầu tiên là lợi dụng lực lượng của thế tục tiến vào Trung Quốc. Lúc ấy người tu chân đối với những chuyện truyền giáo của họ cũng không để ý. Sự thật những người này cũng không kém người tu chân nhiều lắm, lúc ấy đối với người ngoại quốc tới truyền giáo cũng vô cùng hoan nghênh. Những người này cứ nghĩ rằng, muốn cho người Trung Quốc tín ngưỡng bọn họ thì cần phải phá hủy tín ngưỡng cổ xưa của người Trung Quốc. Vì vậy Quang Minh Giáo Đình, Âu Châu Hắc Ám Nghị Sự Đoàn, Đông Chánh Giáo, Đức Lỗ Y Giáo Phái, Âm Dương Sư của Nhật Bổn, mấy thế lực này bọn họ hợp thành một liên quân cường đại, hướng tới các đại môn phái của tu chân giới phát ra chiến thư.

Năm đó tất cả môn phái của tu chân giới kể cả Ma Tông cũng đều phái ra những thành viên có thể chiến đấu của mình, hợp thành một liên minh. Lúc ấy trận chiến đó có thể nói là một trận hạo kiếp của tu chân giới, song phương kịch chiến bảy ngày bảy đêm, tạo thành thương vong rất lớn của các môn phái. Trong đó còn có người tự bạo nguyên thần, cùng địch nhân đồng quy vu tận. Người bị hủy thân thể càng nhiều không kể xiết. Bởi vì nhân số của đối phương quá nhiều nên cứ như vậy nhân số của các đại phái đã giảm bớt, tất cả cơ hồ đã tuyệt vọng.

Ở thời khắc cuối cùng đột nhiên có năm vị hòa thượng và tám người trẻ tuổi xuất hiện. Mười ba người này tự nhiên xuất hiện biến thành mấu chốt cuối cùng, chính là sự xuất hiện của bọn họ đã làm thay đổi kết quả. Mười ba người này đối địch với năm mươi ba người thực lực cực mạnh của đối phương. Cuối cùng cướp hết tín vật của bọn họ, cuối cùng những người này không thể không rút lui, nhưng khi bọn họ rời đi thì có nói sau một trăm năm sẽ quay lại để đoạt lại năm mươi lăm kiện pháp khí.

Điều này cũng làm cho tu chân giới tránh thoát được kiếp nạn lớn nhất của mấy ngàn năm qua. Đánh một trận này, thực lực chính thức của tu chân giới giảm xuống một nửa, mặc dù trong trăm năm nay các đại phái cũng đã khôi phục được cho những tu sĩ có thân thể bị hủy diệt năm đó. Nhưng thực lực bây giờ của tu chân giới không bằng năm đó, đó cũng là nguyên nhân các phái không tranh đấu cùng Ma Tông.

Lưu Vũ Phi đối với việc mười ba người cuối cùng xuất hiện cảm thấy rất hứng thú, không ngừng hỏi Tĩnh Huyền bọn họ là ai. Tĩnh Huyền nói cho Lưu Vũ Phi, trong mười ba người nọ có năm hòa thượng vẫn tự xưng mình là người của Bàn Nhược Tông, còn có bảy người khác là Bổ Thiên Cung, mấy người này báo ra

tên môn phái làm cho người tu chân sống hơn một ngàn năm này mơ hồ, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng nghe qua trong tu chân giới có hai môn phái như vậy, hơn nữa thực lực của mấy người này đều vượt qua Độ Kiếp kỳ, đã đạt tới tu vi của tiên nhân. Cuối cùng một người nói là xuất thân từ Hiên Viên gia tộc, người tu chân của Hiên Viên gia tộc ai cũng biết, nhưng vì gia tộc của bọn họ rất thần bí, cũng chưa từng có sự qua lại với các môn phái.

Đến bây giờ cũng không ai biết được vị trí chính thức của Hiên Viên gia tộc, cả gia tộc có bao nhiêu thành viên. Đợi đến khi các thế lực đều rời đi, thì mười ba người này cũng tự rời đi, khi bọn họ rời đi thì mang theo hơn năm mươi món pháp khí, hứa hẹn một trăm năm sau, bọn họ sẽ mang pháp khí này quay lại. Từ đó về sau cũng không có ai gặp bọn họ, còn truyền thuyết về bọn họ cũng được viết lại trong điển tịch của các môn phái.

Từ năm ấy bắt đầu, tất cả môn phái của tu chân giới đều gọi những người này là " Bọn Họ" (thời gian chính thức mà tám nước liên quân xâm lấn Trung Hoa là năm 1900, canh tử năm, dùng hành động quân sự tiến công vào Trung Quốc, có Anh, Pháp, Đức, Nga, Mỹ, Nhật, Ý, Áo. Cuối cùng Trung Quốc cầu hòa, cùng các nước ký hiệp ước (Tân Sửu điều ước). Thân là người Trung Quốc, ai cũng biết đoạn giáo huấn của lịch sử này.)

Bùi Như Lạc

51. Chương 51

Lưu Vũ Phi và Tĩnh Huyền nói chuyện suốt bốn giờ đồng hồ, Tĩnh Huyền thấy mình đi ra ngoài cũng đã lâu, nhớ tới thời gian đã hẹn với sư môn, sợ bọn họ không thấy mình thì sẽ lo lắng. Vì vậy Tĩnh Huyền đưa ra đề nghị muốn Lưu Vũ Phi cùng hắn trở về, sư thúc của hắn, Linh Hư đạo trưởng lần này cũng tới Thượng Hải. Lần trước Tĩnh Huyền bọn họ ba người sau khi trở về, liền đem tình huống của Lưu Vũ Phi kể lại cho trưởng bối sư môn nghe, làm cho những vị này có ý muốn được gặp Lưu Vũ Phi. Linh Hư đạo trưởng là một người trong số đó.

Đối với đề nghị này Lưu Vũ Phi không có cách nào cự tuyệt, lại nói hắn cũng muốn đi gặp người của Tam Thanh Giáo, Lưu Vũ Phi vốn muốn cho Tô Thiến đến chỗ Lý Hưởng chơi, sau lại nghĩ, bây giờ Thượng Hải có nhiều người tu chân như vậy, vạn nhất bọn họ tìm tới cửa, Lý Hưởng chỉ là một người bình thường, cũng sẽ không gặp việc gì, nhưng Tô Thiến lại là người tu chân, ai biết bọn họ có thể ra tay với nàng hay không. Cuối cùng Lưu Vũ Phi quyết định mang theo Tô Thiến, Tĩnh Huyền cũng hoan nghênh mời Tô Thiến cùng đi.

Lưu Vũ Phi tưởng rằng người tu chân như Tĩnh Huyền sẽ không ở lại trong khách sạn, nhưng khi hắn cùng Tĩnh Huyền đi vào một khách sạn bốn sao của Thượng Hải, mới biết rằng mình đã nghĩ sai.

Lưu Vũ Phi và Tô Thiến nhìn nhau cười, bọn họ đều thấy trong mắt cả hai cùng chung một ý nghĩ. Vẻ mặt cả hai đều rơi vào trong mắt Lý Cường, hắn cũng cảm thấy ngại ngùng, nói: " Tiểu hữu, có phải nghĩ nơi chúng ta ở cảm thấy ngoài ý muốn lắm không?"

Lưu Vũ Phi cố nén cười trả lời: " Đạo trưởng không nên hiểu lầm, ta cũng không có ý chê cười các ngươi."

Tĩnh Huyền cũng không có để ý tới ý nghĩ của Lưu Vũ Phi và Tô Thiến, giải thích: " Kỳ thật nơi này là một đệ tử của thế tục giới giúp chúng ta đặt trước, chúng ta vốn không hề biết, nếu sớm biết hắn giúp chúng ta đặt phòng ở đây, chúng ta nói gì cũng sẽ không đồng ý, dù sao trang phục của chúng ta cùng với người của nơi này thật là quá khác biệt."

Lưu Vũ Phi cười cười cũng không trả lời. Tĩnh Huyền mang theo Lưu Vũ Phi và Tô Thiến đi tới phòng 6021 rồi gõ gõ cửa.

" Vào đi, cửa không đóng." Trong phòng truyền ra một tiếng đàn ông vang vang.

Tĩnh Huyền mang theo hai người vào phòng, chỉ thấy trong phòng có ba người, Tĩnh Trần và Tĩnh Tâm còn có một người chính là Linh Hư đạo trưởng, giờ phút này hắn đang ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa rồi người lên tiếng chính là Tĩnh Trần. Bọn họ nhìn thấy Tĩnh Huyền đã trở lại, đều đứng dậy hỏi thăm, đồng thời cũng thấy được Lưu Vũ Phi và Tô Thiến đứng sau lưng. Đối với Lưu Vũ Phi họ đều nhận ra, về phần Tô Thiến họ chưa từng gặp mặt, ánh mắt họ liền phát ra ý hỏi. Tĩnh Huyền đi tới bên giường thỉnh an Linh Hư đạo trưởng, Linh Hư cũng không có mở mắt, chỉ hỏi: " Tĩnh Huyền, hai vị thí chủ đi tới với ngươi có quan hệ gì, tới đây là vì chuyện gì?"

" Sư thúc, đệ tử xin giới thiệu, hắn chính là Lưu Vũ Phi tiểu hữu mà đệ tử đã nói lần trước, người bên cạnh hắn chính là đạo lữ của hắn."

Linh Hư đạo trưởng nghe được Lưu Vũ Phi đã tới, lập tức mở mắt. Hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn chằm chằm Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi cũng không để ý, hắn và Tô Thiến lên tiếng chào: " Linh Hư đạo trưởng, chào ngài."

Tĩnh Huyền nhìn thấy Lưu Vũ Phi và Tô Thiến đã chào hỏi thật lâu mà Linh Hư vẫn cứ nhìn chằm chằm Lưu Vũ Phi mà không đáp lại, hắn tiến lên nhẹ nhàng hô: " Sư thúc."

Linh Hư đạo trưởng đột nhiên kêu lên: " Tốt ! Tốt ! Tốt! Tiểu thí chủ quả nhiên danh bất hư truyền, một thân tu vi ngay cả lão đạo cũng không thể thấy rõ. Tĩnh Huyền quả nhiên không có gạt ta, ngay cả nữ oa nhi bên người ngươi tu vi cũng đã đạt tới Tích Cốc kỳ."

Tô Thiến có bao nhiêu tu vi, những người có trình độ cao hơn nàng đều có thể nhìn ra, Lưu Vũ Phi cũng không kỳ quái. Hắn đối với việc Linh Hư đạo trưởng có thể nhìn ra hắn cũng là người tu chân cảm thấy có chút ngạc nhiên. Từ khi mình từ Côn Lôn quay lại, vẫn luôn thu liễm hơi thở, đến bây giờ còn không có người chỉ nhìn hắn là biết ngay hắn là người tu chân, tò mò hỏi: " Không biết Linh Hư đạo trưởng, từ phương diện nào nhìn ra tu vi của tiểu tử bất phàm?"

" Việc này chỉ có thể lĩnh hội bằng thần thức, không thể nói ra lời." Linh Hư đạo trưởng cố tình thần bí trả lời.

Lưu Vũ Phi thấy hắn nói như vậy cũng không hỏi nữa. Lúc này Tĩnh Trần và Tĩnh Tâm cũng đã tiến tới chào hỏi cả hai. Tĩnh Huyền cũng nói cho Linh Hư đạo trưởng nghe mình đã đi đâu, đồng thời hắn cũng nói rõ tin tức từ Ma Tông truyền tới là thật, chủ nhân của linh dược này chính là Lưu Vũ Phi.

Đến lúc này Linh Hư đạo trưởng cũng không còn ngồi yên được nữa, hắn từ trên giường nhảy dựng lên hỏi: " Thí chủ, Tĩnh Huyền nói thật vậy chăng?"

Lưu Vũ Phi gật đầu, Linh Hư đạo trưởng nghe Lưu Vũ Phi khẳng định xong thì không ngừng vuốt râu đi tới đi lui, miệng lẩm bẩm: " Vậy thì nên làm cái gì bây giờ..."

Lưu Vũ Phi nhìn thấy Linh Hư đạo trưởng đi tới đi lui không biết đang làm cái gì, hỏi: " Linh Hư đạo trưởng, ngươi cứ đi tới đi lui như vậy để làm gì, có vấn đề gì thì cứ nói ra là được."

" Tiểu thí chủ, nếu ngươi đã ở chung với Tĩnh Huyền hẳn là bây giờ đã biết có rất nhiều người có chủ ý với linh dược của ngươi, tuy nói tu vi của ngươi cả bần đạo cũng nhìn không rõ, nhưng bọn hắn dù sao cũng nhiều người, ta sợ họ sẽ bất lợi với ngươi đó."

Lưu Vũ Phi nhìn thấy lão đạo sĩ này chỉ vừa mới biết hắn mà đã thật tình quan tâm hắn, không khỏi cảm kích vạn phần, vẻ mặt sát khí nói: " Linh Hư đạo trưởng, tiểu tử đa tạ sự quan tâm của ngài, đám tiểu nhân này, tiểu tử còn chưa xem bọn họ vào mắt."

" Không được, ta không thể nhìn thấy thí chủ gặp khó khăn mà không giúp, cũng không thể cho bọn họ có hành vi cường đạo như vậy, để ta hướng chưởng môn hồi báo, xin mời chưởng giáo ra mặt, khuyên bảo những môn phái khác không nên có chủ ý với linh dược của ngươi, bây giờ có nhiều người tu chân tới như vậy, cho dù tu vi của ngươi có cao cũng không thể ngăn cản hết nhiều người vây công."

Lưu Vũ Phi đương nhiên sẽ không đồng ý cho lão làm như vậy, hắn rất rõ ràng, Linh Hư đạo trưởng nếu thật sự làm như vậy, người khác nhất định cho rằng Tam Thanh Giáo chỉ muốn độc chiếm một mình. Hắn đưa tay ngăn cản, nói: " Linh Hư đạo trưởng, tiểu tử rất cảm tạ sự quan tâm của ngài, ngài làm như vậy chẳng những vô ích, ngược lại càng ảnh hưởng đến thanh danh của Tam Thanh Giáo, bọn họ sẽ nhất trí cho rằng Tam Thanh Giáo muốn độc chiếm mà thôi."

" Bọn họ dám.."

Lời của Lưu Vũ Phi còn chưa nói hết thì đã bị Linh Hư đạo trưởng rống giận cắt đứt.

" Linh Hư đạo trưởng, ngay cả tâm lý muốn cướp đoạt mà bọn họ cũng có, thì còn có chuyện gì mà bọn họ không dám chứ."

Linh Hư đạo trưởng cũng biết hắn nói có lý, hắn vừa rồi cũng chỉ là nhất thời xúc động, tâm tình biến hóa quá lớn này đối với một tu sĩ đã khổ tu mấy trăm năm rất là bất lợi. Lưu Vũ Phi không muốn làm cho Linh Hư đạo trưởng vì hắn mà bị ảnh hưởng đến tâm cảnh, vì vậy cùng đạo trưởng nói về chuyện tu luyện, mặc dù điều này đối với hắn không có gì tác dụng, nhưng đối với những người đang có mặt thì thu hoạch không nhỏ. Linh Hư đạo trưởng cũng có được nhiều chỗ tốt từ chuyện này, lĩnh ngộ những chỗ trước kia không hiểu được, khiến cho tu vi của lão chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi mà tăng lên rất nhiều.

Linh Hư đạo trưởng cùng Lưu Vũ Phi nói chuyện càng lâu thì càng kinh ngạc với tu vi của hắn. Bây giờ lão mới hiểu vừa rồi Lưu Vũ Phi nói hắn không xem mấy người tu chân này vào mắt, cũng không phải là một câu nói bừa, mà là có được thực lực này.

Lưu Vũ Phi dựa vào tu vi thì có được tâm cảnh không thua tiên nhân, đối với sự ngộ đạo nhận thức xa hơn mọi người. Một lần nói chuyện, Linh Hư đạo trưởng và những người kia đều có tu vi vượt lên một tầng cao mới. Linh Hư đạo trưởng cuối cùng cảm thán: " Cùng người nói một đêm, còn hơn mười năm cực khổ."

Đợi cho đến khi Lưu Vũ Phi cáo từ thì thành phố cũng đã lên đèn. Tĩnh Huyền đưa Lưu Vũ Phi xuống dưới lầu thì cũng đã nhìn thấy mấy người tu chân. Bọn họ nhìn thấy Tĩnh Huyền đều gật đầu chào hỏi, hiển nhiên đều nhận ra Tĩnh Huyền. Lưu Vũ Phi cảm thụ một ít hơi thở của bọn họ, tất cả đều là Nguyên Anh kỳ, trong lòng thầm nghĩ: " Xem ra những cao thủ chính thức còn chưa có lại đây, những người này chỉ đến đây để tìm hiểu tin tức mà thôi."

Lưu Vũ Phi cáo biệt Tĩnh Huyền, mang theo Tô Thiến chậm rãi đi dạo. Tô Thiến quấn quýt trong lòng hắn, hưởng thụ ôn tình khó có được. Trong lòng Tô Thiến đang nghĩ có nên giải thích một chút với hắn chuyện của Triệu Nhược Băng hay không, Tô Thiến quyết định sẽ giúp Triệu Nhược Băng một lần, nhẹ giọng nói: " Ca, anh có từng nghĩ lại chuyện Băng tỷ.."

" Ân, Thiến nhi, sao lại nói thế, Băng nhi có cuộc sống của nàng, chúng ta bây giờ cùng nàng đã ở hai thế giới, nhớ tới nàng làm gì."

" Không đâu! Ca, anh không biết từ khi anh và Băng tỷ tách ra, nàng vẫn luôn hối hận, nàng muốn nói xin lỗi với anh nhưng lại không dám gặp mặt anh, ca anh không biết, Băng tỷ nàng thật sự là biết sai rồi, em cũng đã nhìn thấy nàng khóc âm thầm vài lần, ca, anh tha thứ cho Băng tỷ một lần đi nhé?"

" Thiến nhi, ta cũng không có trách Băng nhi, chỉ là ta cảm giác được Băng nhi không tiện ở chung với chúng ta thôi, tương lai nàng sẽ có bạn trai, em không phải không biết thân phận của ta, được rồi Thiến nhi, chuyện của Băng nhi tạm thời chúng ta không nên nhắc tới nữa được không, hết thảy nên thuận theo tự nhiên đi."

Không mà! Ca, anh tha thứ cho Băng tỷ có được hay không, em xin anh đó."

" Được! Được! Ta tha thứ nàng ấy được chưa nào, Thiến nhi, lần sau không được như vậy nữa." Lưu Vũ Phi chịu không được ma công của Tô Thiến, không thể không đáp ứng.

Nhìn thấy Lưu Vũ Phi chịu thỏa hiệp, Tô Thiến cao hứng hô to: " Ca! Vạn tuế!" Bị Tô Thiến nháo nhác một trận như vậy Lưu Vũ Phi cũng không có tâm tình đi dạo nữa, hắn chỉ đành kéo Tô Thiến đi trở về.

52. Chương 52

Ngày hôm sau, Lưu Vũ Phi đả tọa tỉnh lại, thần thức lại lướt chung quanh công ty một vòng. Hắn phát hiện bên ngoài tụ tập nhiều người tu chân, những người này bây giờ còn đang ẩn giấu từ một nơi bí mật gần đó. Bây giờ đang là ban ngày, người trong công ty cũng đã bắt đầu đến làm việc. Lưu Vũ Phi cũng biết người tu chân ở bên ngoài sẽ không dám lộ ra dấu tích của mình trước mặt dân chúng. Làm cho hắn lo lắng chính là gia đình Lý Hưởng, vạn nhất họ rơi vào trong tay mấy người có mưu đồ, không để ý đến

chuyện gia đình Lý Hưởng chỉ là người bình thường mà cứ ra tay thì không hay. Lưu Vũ Phi đối với những con ruồi phiền phức bên ngoài này thật muốn ra tay tiêu diệt sạch bọn họ, miễn cho việc xảy ra sự uy hiếp đối với gia đình Lý Hưởng.

Lại nói bên khu sản xuất, nơi đó có trận pháp thủ hộ, Lưu Vũ Phi tin tưởng trước mắt với thực lực của tu chân giới, cho dù có người mạnh nhất đi tới cũng vô dụng. Bây giờ làm hắn phiền não là làm sao mới đuổi được đám người tu chân này mới tốt. Ba đại gia tộc từ khi bị hắn phong ấn tu vi, bọn họ cũng không dám nhắc lại chuyện linh dược nữa, cũng không dám có tâm tư trả thù. Bọn họ nhìn thấy Lưu Vũ Phi dễ dàng phong ấn mười mấy cao thủ có tu vi vượt qua Phân Thần kỳ, đối với thực lực của hắn càng cảm thấy rét lạnh. Sau đó tỉnh táo suy nghĩ lại, tất cả đều biết Lưu Vũ Phi đã hạ thủ lưu tình đối với họ. Nếu không bằng vào thực lực của hắn cho dù đem tất cả họ tiêu diệt cho tan thành mây khói cũng là một chuyện rất nhẹ nhàng.

Hôm nay thuộc hạ dưới tay họ hồi báo, các phái của tu chân giới đều đã đến Thượng Hải, ẩn ước là những người này cũng có chủ ý đối với công ty Tây Vũ. Đông Phương Anh suy nghĩ một chút rõ ràng những chuyện này có thể là do Huyết Ma giở trò quỷ, Huyết Ma không dám tìm Lưu Vũ Phi báo thù, đã đem chuyện công ty Tây Vũ có linh dược lộ ra ngoài, như vậy có thể lợi dụng người khác báo thù Lưu Vũ Phi. Đông Phương Anh bọn họ đối với việc của mình đã có vết xe đổ, nên bọn họ cũng âm thầm lo lắng cho các môn phái này, Lưu Vũ Phi vốn không phải là một người dễ chọc vào. Ba đại gia tộc nói như thế nào cũng là cùng trong tu chân giới, không đành lòng chứng kiến đám người tu chân này, chỉ vì nhất thời có lòng tham, tạo thành hậu quả không thể bù đắp nổi. Hơn nữa sang năm chính là trăm năm chi ước, coi như ba đại gia tộc đã bị phế đi. Bọn họ cũng không muốn cho càng nhiều tu sĩ bị tổn thương trên tay Lưu Vũ Phi, cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến trăm năm chi ước của sang năm.

Đông Phương Anh đang muốn nghĩ biện pháp giải quyết nguy cơ trước mắt này của tu chân giới. Cuối cùng quyết định do Đông Phương Anh đại biểu cho ba đại gia tộc phát ra thiệp mời, mời các phái đang có mặt tại Thượng Hải đến Đông Phương tập đoàn. Tất cả tụ lại, sẽ hướng bọn họ nói ra sợ lợi hại trong đó. Mỗi môn phái trong tu chân giới đều có phương pháp truyền tấn của mình, nhưng Đông Phương Anh cũng theo thứ tự tìm được các môn phái. Tinh Nguyệt Cung, Tam Thanh Giáo, Côn Lôn Phái và Hỏa Vân Tông trong năm đại phái chỉ có mỗi Hỏa Vân Tông không có câu trả lời thuyết phục.

Buổi chiều, trong tòa lầu lớn của Đông Phương tập đoàn, có các dạng ngươi tu chân đi tới. Ba đại gia tộc tách ra cũng chỉ là môn phái trung đẳng, nhưng khi liên hợp lại, nhân số cũng không ít hơn Côn Luân đại phái. Bởi vậy ba đại gia tộc phát ra thiệp mời thì các môn các phái đều cũng cho họ chút mặt mũi, tăng, ni, đạo, tục đều đến cả. Người của mấy đại phái đều tự bắt chuyện với nhau, còn những người đã quen biết trước thì cũng tụ cùng một chỗ thấp giọng trò chuyện. Câu chuyện bọn họ nói đều là chuyện linh dược và mục đích ba đại gia tộc đưa ra thiệp mời bọn họ đến.

Linh Hư đạo trưởng mang theo Tĩnh Huyền bọn họ và người của Tinh Nguyệt Cung ngồi chung một chỗ. Lần này Tinh Nguyệt Cung phái người đến Thượng Hải chính là đại đệ tử đời thứ hai tên là Hồng Thắng, đã có tu vi Phân Thần trung kỳ. Hắn và Linh Hư đạo trưởng quen biết đã lâu, hơn trăm năm trước còn từng sóng vai chiến đấu, giao tình quả thật không tệ. Hắn nhìn thấy Linh Hư đạo trưởng, đương nhiên sẽ nhiệt tình hàn huyên. Hai người vốn là bạn cũ, Linh Hư đạo trưởng hỏi: " Hồng đạo hữu, lần này chỉ có một mình ngươi tới hay sao?"

" Đúng vậy! Cung chủ chúng ta cũng không tin tưởng tin tức do Ma Tông truyền tới cho nên chỉ phái một mình ta lại đây xem, đạo trưởng, ngươi đối với chuyện lần này có ý kiến gì không?"

" A a, bây giờ nói chuyện này thì còn có điểm không rõ, chờ người của ba gia tộc làm gì đã, có tính toán gì không hãy nói, nghe nói lần này bọn họ có tới phân nửa cao thủ của ba nhà cùng tới, có thể thấy được bọn họ đối với việc này rất là xem trọng."

Linh Hư đạo trưởng cũng không biết người của ba gia tộc đều bị Lưu Vũ Phi phong ấn tu vi, trước mắt không khác người thường chút nào. Trong lời nói của Linh Hư đạo trưởng có vấn đề, Hồng Thắng sao không nhìn ra. Đối với việc Linh Hư đạo trưởng cố tình làm ra vẻ thần bí, hắn có chút mất hứng, nói như thế nào hắn và Linh Hư cũng đã có mấy trăm năm giao tình, hắn tức giận nói: " Đạo sĩ thúi ngươi, chẳng lẽ cách làm người của lão Hồng ta ngươi còn chưa biết hay sao, nói chuyện mà chỉ nói có một nửa, ngươi không phải cố tình làm cho người ta khó chịu hay sao."

“ Hồng đạo hữu, ngươi khoan hãy giận đã, lão đạo không phải là không tin ngươi, lão đạo chính là không muốn ngươi bị kéo xuống nước, thật sự! Lần này chuyện ở Thượng Hải là chuyện không hay, trước mắt những người đến Thượng Hải ta xem toàn bộ đều ở chỗ này, Hồng đạo hữu có biết chuyện này nếu làm không tốt sẽ diễn biến thành một nguy cơ lớn hay không?”

Nghe Linh Hư nói như vậy, Hồng Thắng càng thêm tò mò vừa định hỏi rõ ràng thì lúc này tộc trưởng của ba đại gia tộc đã đến, bọn họ liền đi lên đài chủ tịch. Đông Phương Anh bọn họ vừa xuất hiện thì bên dưới liền yên tĩnh lại. Đông Phương Anh tuyên bố một chuyện làm cho tất cả bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm: “ Xin mời mọi người hãy đi trở về, đừng có nuôi ý niệm tham linh dược trong đầu nữa.” Lời này vừa nói ra thì bên dưới đã nổi lên một trận ồn ào.

Bọn họ đối với đề nghị của Đông Phương Anh cảm thấy thật ngoài ý muốn. Có người cho rằng ba đại gia tộc muốn độc chiếm, mọi người đều dùng một loại ánh mắt áp bức nhìn ba vị tộc trưởng, Tam Thanh Giáo, Tinh Nguyệt Cung đều có đại biểu đồng ý đề nghị của ba đại gia tộc. Còn Côn Lôn, Hỏa Vân Tông hai phái chỉ trầm mặc không đáp, còn Phi Thiên Tông vốn không có người đến. Còn các tiểu phái khác đều yêu cầu Đông Phương Anh giải thích lý do, có người còn trách Đông Phương Anh làm như vậy có phải là muốn độc chiếm hay không. Hồng Thắng mặc dù đồng ý với đề nghị của Đông Phương Anh nhưng cũng chỉ do Linh Hư ở một bên tác động. Linh Hư đạo trưởng nghe lời Đông Phương Anh vừa nói ra, hắn liền bảo Hồng Thắng đồng ý ngay. Hắn đến bây giờ cũng cảm thấy mơ hồ, nhưng vì lòng tín nhiệm với Linh Hư nên cũng lên tiếng đồng ý.

Nhìn phản ứng của mọi người dưới đài Đông Phương Anh cũng đã có tính trước, còn đối với việc Tam Thanh Giáo và Tinh Nguyệt Cung đồng ý đề nghị của hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Đông Phương Anh nhìn thấy người của phái Côn Lôn và Hỏa Vân Tông vẫn trầm mặc thì biết hai phái này cũng không có đồng ý. Bây giờ sở dĩ không nói ra thì vì danh dự của môn phái mình, miễn sau này có người nói là Côn Lôn Phái và Hỏa Vân Tông mà cũng tham lam linh dược đã tuyệt tích này. Đông Phương Anh nhìn mọi người dưới đài, không khỏi nhớ lại lúc đầu chuyện của mình, cùng với những người này cùng một loại ý nghĩ. Đông Phương Anh cũng không thấy quái dị, người tu chân nào không hy vọng tu vi của mình sẽ tăng cao hơn . Đông Phương Anh thấy họ cứ ồn ào mãi, nói: “ Các vị đạo hữu, ba nhà chúng ta làm vậy cũng không phải là muốn độc chiếm, nói vậy tất cả đều cũng đã biết, công ty Tây Vũ có được cực phẩm linh dược mà chúng ta mơ ước, tất cả ai cũng muốn có, dựa vào cái gì mà người của thế tục giới có thể sử dụng loại linh dược này, ngược lại tu chân giới chúng ta lại không có, hôm nay tới bước này, chúng ta cũng không sợ dọa người nữa.”

“ Đông Phương Anh tộc trưởng, ngươi rốt cuộc đang muốn nói cái gì, tất cả chúng ta đều có việc bận bên mình, ngươi mau nhanh nói ra, chúng ta nghe xong còn phải đi ngay.” Phía dưới có một người tu chân nóng lòng thấy Đông Phương Anh nói thật lâu mà cũng không nói ra đáp án của bọn họ, bèn kêu lên.

Đông Phương Anh cũng không để ý người vừa cắt lời hắn, nếu trước kia hắn cũng không dễ nói chuyện như vậy. Có thể do tu vi hoàn toàn biến mất, cũng có thể hắn thật sự có chút thay đổi, tóm lại tính tình bây giờ tốt hơn rất nhiều, ngay cả tính tình nóng nảy như Tư Mã Thiên Hữu mà cũng không có ý kiến. Đông Phương Anh bất đắc dĩ cười cười, nói: “ Vị đạo hữu này, xin ngươi hãy kiên nhẫn một chút.” Dừng một chút, hắn nói: “ Lão phu điều tra qua, về chuyện thế tục giới có loại linh dược này là do Ma Tông truyền tin tức ra, tất cả đối với việc công ty Tây Vũ có linh dược hay không sẽ còn có nghi vấn, lão phu có thể nói cho mọi người nghe chuyện này là thật, kỳ thật chuyện họ có linh dược thì chúng ta ba nhà là người đầu tiên biết được, hơn nữa đã từng đi qua công ty Tây Vũ lại đánh nhau với người của họ.”

Đông Phương Anh mới nói tới đây, thì người phía dưới đã ồn ào đến ngất trời, còn có tâm tư nào nghe câu nói phía sau của Đông Phương Anh. Họ nghe Đông Phương Anh chứng thật tin tức do Ma Tông truyền ra, hơn nữa ba đại gia tộc đã đi qua công ty Tây Vũ, trong tâm lý đã cho rằng người của ba gia tộc đã sớm có không ít chỗ tốt, nếu không cũng không đưa ra đề nghị kêu bọn họ rời khỏi Thượng Hải, không nên có chủ ý xấu với công ty Tây Vũ. Vì vậy họ không ngồi yên được nữa, linh dược này tại tu chân giới cũng đã tuyệt tích, nếu mình có thể tìm được một chút, luyện thành đơn hoàn, thì hiệu quả khẳng định phi phàm. Trong lòng thầm nghĩ mau nhanh đi đến công ty Tây Vũ xem thử rồi nhanh chóng hồi báo về sư môn. Một ít người đã muốn đứng dậy rời đi, Đông Phương Anh nhìn thấy bộ dáng vội vã của họ thì thấy không còn chút phong phạm nào của một người tu chân. Lại nhớ tới lúc đầu bản thân mình cũng có tâm tình như vậy, trong tâm lý không khỏi cảm thấy xấu hổ. Chứng kiến mọi người dưới đài đều như thế, trong lòng bọn họ

không khỏi cảm thấy than thở, ngày cả những người tu chân mà cũng mang lòng tham lam, như vậy không phải là do tâm ma đang hoành hành hay sao.

Đông Phương Anh nhìn thấy những người tu chân này ngay cả lời hắn nói còn chưa kịp nghe xong thì đã vội vã muốn rời đi. Hắn biết một phen khổ tâm của mình xem như bị phế đi, giờ phút này cho dù hắn có muốn nói hết thì bọn họ cũng không nghe lọt được, Đông Phương Anh và Âu Dương Côn, Tư Mã Thiên Hữu bất đắc dĩ lắc đầu, tuyên bố lần tụ hội này chấm dứt. Cuối cùng bọn họ cảnh cáo mấy người tu chân này ngàn vạn lần không nên tham lam linh dược của người khác, nếu không sẽ có tai ương mất mạng. Lúc này những người nọ làm gì còn nghe lọt vào tai, bọn họ chỉ bực ba người Đông Phương Anh không sớm để cho bọn họ rời đi, mỗi người đều giả vờ đáp ứng ngoài miệng để được rời khỏi thật nhanh.

53. Chương 53

Hồng thắng và Linh Hư đạo trưởng đang muốn cáo từ trở về thì Đông Phương Anh gọi bọn họ lại, mời họ chờ thêm một lát. Hồng Thắng vốn nôn nóng muốn biết đáp án của Linh Hư đạo trưởng, hắn vừa định cự tuyệt Đông Phương Anh thì Linh Hư đạo trưởng đã nhanh chóng đáp ứng. Hồng Thắng bất đắc dĩ đành lưu lại, trong lòng mắng Linh Hư đạo trưởng vô số lần là tên đạo sĩ đáng chết.

Đông Phương Anh mấy người đợi khi tất cả đều đi hết mới đi đến bên cạnh Linh Hư đạo trưởng, Hồng Thắng hỏi: " Đông Phương tộc trưởng, ngươi muốn mời chúng ta lưu lại có chuyện gì không?"

" Kỳ thật cũng không có gì, lão phu chỉ là tò mò về quyết định vừa rồi của hai vị, muốn nghe hai vị có cao kiến gì không?"

" Vừa rồi nếu không có Linh Hư đạo trưởng thì ta đã suy nghĩ câu nói của ngươi, còn trong đó có cái gì thì ngươi cứ hỏi Linh Hư đạo trưởng đi."

Hồng Thắng vì không biết nguyên nhân trong đó nên hắn đem vấn đề đẩy qua Linh Hư đạo trưởng. Linh Hư cũng không chấp nhất thái độ của Hồng Thắng, thản nhiên nói: " Đông Phương tộc trưởng, bần đạo còn muốn hỏi, vừa rồi những lời của ngươi là thật sao? Các ngươi và Tây Vũ công ty có đánh nhau qua sao?"

Câu hỏi này làm Đông Phương Anh không khỏi một trận cười khổ, hắn không biết có nên nói rõ ràng với Linh Hư đạo trưởng hay không. Nhìn Âu Dương Côn và Tư Mã Thiên Hữu một thoáng, bọn họ bèn dùng ánh mắt ra dấu cho hắn làm chủ. Đông Phương Anh suy nghĩ một chút cuối cùng quyết định nói thật với Linh Hư đạo trưởng: " Đạo trưởng, bây giờ bộ ngươi không có phát giác ra chúng ta cùng người bình thường không có gì khác biệt hay sao?"

Nghe Đông Phương Anh nói như vậy, Linh Hư đạo trưởng và Hồng Thắng lúc này mới chăm chú đánh giá mọi người của ba đại gia tộc đang ở đây. Cả hai càng xem càng kinh hãi, trong ánh mắt họ lộ ra vẻ kinh hãi thật sự, ánh mắt không tin, muốn hỏi cái gì cũng hỏi không ra. Nhìn vẻ mặt bọn họ Đông Phương Anh cũng rõ ràng, Linh Hư và Hồng Thắng đã nhìn ra tình huống bây giờ của bọn họ. Với thực lực mấy người này của ba đại gia tộc, Hồng Thắng và Linh Hư đều biết rất rõ ràng. Tu vi của mấy người này kém cỏi nhất cũng đã đạt tới Phân Thần sơ kỳ, nhưng hôm nay nhìn họ không khác gì người thường. Linh Hư nhìn bộ dáng của họ, so với lời nói mới rồi của Đông Phương Anh, có chút rõ ràng nguyên do trong đó. Trong lòng đối với thực lực của Lưu Vũ Phi càng thấy hoảng sợ.

Hồng Thắng vẫn không hay biết, hắn đối với chuyện tu vi của mười mấy người ba đại gia tộc bị phế bỏ trong lòng vô cùng hoảng hốt. Đây là tu vi gì chứ, dĩ nhiên có thể đem hơn một nửa cao thủ của ba đại gia tộc toàn bộ hủy đi.

Đông Phương Anh cười khổ nói: " Hai vị bây giờ đã biết tại sao rồi chứ."

" Đông Phương tộc trưởng, các ngươi vì sao lại như vậy, người kia là ai? Tại sao lại ác độc đem tất cả tu vi của các người phế đi, ngươi nói cho chúng ta biết, ta và Linh Hư đạo trưởng nhất định sẽ giúp ngươi lấy lại công đạo."

" Hồng đạo hữu, ý tốt của ngươi lão phu tâm lĩnh, việc này chỉ có thể trách chúng ta mà thôi, nếu chúng ta không tham lam, vậy thì tất cả chuyện này sẽ không phát sinh, nếu muốn oán hận chỉ trách chúng ta trong

lòng không kiên định, lại nói tu vi của chúng ta cũng không có bị phế, hôm nay chỉ bị phong ấn mà thôi." Đông Phương Anh nghe Hồng Thắng nói vậy bèn lắc đầu cự tuyệt.

Lời nói của Đông Phương Anh làm cho Hồng Thắng người đã sống hơn một ngàn tuổi hiểu được, nghe ra được ý tứ của Đông Phương Anh. Hắn từ lời nói của Đông Phương Anh, nghĩ tới chuyện hắn vừa nói khi nãy, Hồng Thắng chợt nhảy dựng lên, ấp úng nói: " Đông Phương tộc trưởng...ngươi ý nói tu vi của tất cả các ngươi đều là do công ty Tây Vũ..." Nhìn thấy mấy người Đông Phương Anh gật đầu, câu sau của Hồng Thắng cũng không thể nói ra miệng nữa, chỉ là tự nhủ: " Thực lực của công ty Tây Vũ này thật sự là quá đáng sợ, quá kinh khủng rồi, sao trước kia chưa từng nghe nói qua danh hào của bọn họ."

Hồng Thắng nhìn Linh Hư đạo trưởng không có một chút ngạc nhiên nào, trong lòng vừa động: " Chẳng lẽ lão đạo sĩ này biết rõ tình huống của công ty Tây Vũ, nếu không sao lại an ổn như thế."

Hồng Thắng cao giọng nói: " Tên đạo sĩ thúi ngươi thật hay, nguyên lai ngươi đã quen biết người của công ty Tây Vũ, ngươi mau nhanh nói cho chúng ta biết một chút, công ty Tây Vũ rốt cuộc lại là chuyện gì chứ?"

Đông Phương Anh nghe Hồng Thắng nói cũng có chút kinh hãi, công ty Tây Vũ sao lại có giao tình với Tam Thanh Giáo, vậy sao trước kia không có nghe nói qua, vì vậy người của ba gia tộc đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Linh Hư đạo trưởng.

Linh Hư đạo trưởng thản nhiên nói: " Chủ nhân của công ty Tây Vũ quả nhiên bần đạo có quen biết, bất quá ta chỉ mới quen hắn ngày hôm qua, chính thức quen hắn mới là Tĩnh Huyền bọn họ a."

" Các vị tiền bối, tình huống của vị tiểu hữu kia ta cũng đã có nói qua với sư thúc lão nhân gia, có vấn đề gì các ngươi cứ hỏi sư thúc là được." Tĩnh Huyền nhìn thấy ánh mắt áp bức của Hồng Thắng và người của ba gia tộc, liền hoảng sợ đem Linh Hư đạo trưởng đẩy ra.

Hồng Thắng tức giận nói: " Tên đạo sĩ thúi ngươi, sao trước kia ta chưa từng nhìn thấy ngươi là một tên mẹ kiếp kia chứ, nhanh lên nói cho ta rõ chuyện của công ty Tây Vũ."

Linh Hư đạo trưởng đem những chuyện mình biết kể qua một lượt, Đông Phương Anh cũng đem những chuyện xảy ra nói một lượt, Hồng Thắng nghe xong thở dài nói: " Bây giờ làm sao mới tốt, nếu Lưu Vũ Phi này thật sự đã nói với ngươi như vậy, đến lúc đó mở rộng sát giới thì sợ rằng không có ai có khả năng ngăn cản được hắn, ai, lão đạo sĩ ta bây giờ rõ ràng vì sao ngươi lại muốn ta đồng ý lời đề nghị của Đông Phương tộc trưởng rồi."

Đông Phương Anh đối với việc này tràn đầy cảm thụ, lần trước vận khí bọn họ cũng tốt, còn không sẽ như mấy người của Ma Tông tan thành mây khói. Đông Phương Anh nói: " Đúng vậy! Chúng ta có thể bảo trụ tính mạng là đã đại hạnh, nói thật với các ngươi, các ngươi không có nhìn thấy bộ dáng lúc hắn ra tay, đến bây giờ nhớ lại lão phu cũng vô cùng sợ hãi, lão phu hoài nghi ngày hôm đó hắn còn chưa biểu hiện hết thực lực, đối với thực lực của hắn ta chỉ dùng câu thâm không lường được mà đánh giá.."

" Lão đạo, ngươi không phải cùng Lưu Vũ Phi có quen biết hay sao, ngươi hãy giúp người của ba gia tộc đến gặp Lưu Vũ Phi xin hắn nương tay đi, nếu trăm năm chi ước sang năm không có ba gia tộc đối với chúng ta sẽ vô cùng bất lợi đó." Hồng Thắng không biết là lo lắng chuyện ước định sang năm hay là đồng tình chuyện của ba gia tộc, liền mở miệng nhờ Linh Hư đạo trưởng hỗ trợ.

Việc này Linh Hư đạo trưởng không nắm chắc, tội của ba gia tộc thật sự là đáng tội, Lưu Vũ Phi đối với bọn họ cũng đã rất khoan dung rồi. Hơn nữa giao tình giữa lão và Lưu Vũ Phi cũng không sâu, tuy nói quan hệ của hắn và Tĩnh Huyền bọn họ cũng không tệ, nhưng không có nghĩa là chuyện gì hắn cũng đều đáp ứng.

Hồng Thắng nhìn thấy Linh Hư suy nghĩ thật lâu cũng không có trả lời, vì vậy đẩy lão một chút. Tĩnh Huyền nhìn thấy vẻ mặt khó khăn của sư thúc, nói: " Hồng tiền bối, việc này chúng ta thật sự khó giúp được, chúng ta chỉ mới gặp qua hắn có hai lần, mặc dù quan hệ của chúng ta đối với hắn không tệ, nhưng vãn bối biết hắn đã làm ra quyết định như vậy, quyết không dễ dàng sửa đổi, xin tiền bối tha thứ cho."

Hồng Thắng lúc này mới hừ một tiếng, cũng không trả lời.

" Hồng đạo hữu, Linh Hư đạo trưởng, ta xem chuyện trước mắt hiện giờ chúng ta cần giải quyết chính là những người tham lam linh dược của công ty Tây Vũ, ba nhà chúng ta bây giờ cũng đã như thế này, lão

phu thật sự là không muốn nhìn bi kịch như vậy lại diễn ra, sợ rằng cũng chỉ là như thế."

Đông Phương Anh nhìn thấy bọn họ vì chuyện của mình mà không vui, liền vội vàng thay đổi chuyện khác nói. Mấy người liền thảo luận cùng nhau, đến cuối cùng bọn họ cũng không nghĩ ra biện pháp tốt gì. Linh Hư thở dài nói: " Chẳng lẽ trong tu chân giới không có ai có khả năng ngăn cản sự phân tranh này hay sao, chẳng lẽ họ đều đã quên hết rồi hay sao, làm một người tu chân, bọn họ dĩ nhiên lại có lòng tham lam, đây không phải là chuyện đại bi ai của tu chân giới chúng ta hay sao!" Nghe câu nói cảm khái của Linh Hư người của ba gia tộc đều cúi đầu xuống.

Hồng Thắng tiếp lời: " Đúng vậy, bây giờ ngay cả Côn Lôn, Hỏa Vân Tông, Phi Thiên Tông đại phái như vậy mà cũng cuốn vào, nếu muốn ngăn cản sợ rằng rất xa vời, trừ phi….Bọn Họ xuất hiện, nếu không ta xem việc này coi như không biện pháp."

" Bọn Họ..được rồi tại sao chúng ta không tìm bọn họ đi ra, ta nhớ kỹ lúc đầu khi bọn họ rời đi thì từng lưu lại một phương thức liên lạc, nhưng cần phải có năm đại phái chúng ta liên hợp mới có thể khởi động truyền tấn khí kia." Linh Hư nghe Hồng Thắng nói, mới nhớ tới chuyện này. Rất nhanh hắn lại trầm xuống, bởi vì hắn biết chuyện này Côn Lôn, Hỏa Vân Tông và Phi Thiên Tông nhất định sẽ không đồng ý, bọn họ bây giờ chỉ nghĩ đến việc có được linh dược mà thôi.

Ba đại gia tộc sớm đối với việc này có lòng vô lực, bọn họ nguyên muốn tập trung các đại môn phái để khuyên bọn họ bỏ đi tâm tư tham lam này, kết quả đã hoàn toàn vô dụng. Mấy người bọn họ nói chuyện một hồi, Linh Hư đạo trưởng và Hồng Thắng cũng cáo từ đi về. Mà Hồng Thắng còn phải trở về Tinh Nguyệt Cung, báo cáo với cung chủ về việc này, hy vọng cung chủ có thể can thiệp vào việc này một chút, miễn cho đến lúc đó không còn cách nào thu thập, hắn chào Linh Hư rồi cũng rời đi.

Linh Hư đạo trưởng cũng mang theo Tĩnh Huyền bọn họ rời đi Thượng Hải, trở về Tam Thanh Giáo. Trước khi đi còn cố ý đến thăm Lưu Vũ Phi để chào từ biệt, đối với việc của ba đại gia tộc bọn họ cũng không nhắc qua.

54. Chương 54

Lưu Vũ Phi đi gặp Linh Hư đạo trưởng, để lại Tô Thiến ở lại công ty một mình. Tô Thiến nhàn rỗi, nàng chạy đi tìm Lý Hưởng tìm việc để làm, điều này làm cho Lý Hưởng có chút khó xử. Tô Thiến là bạn gái của Lưu Vũ Phi, nàng lại không ở lại chỗ này lâu dài, hơn nữa hắn cũng không biết Tô Thiến có chuyên môn gì. Tô Thiến nhìn thấy vẻ mặt khó khăn của Lý Hưởng nên biết yêu cầu vừa rồi của mình có chút đường đột, nàng bây giờ chỉ là muốn tìm việc để làm giết thời gian mà thôi. Tô Thiến suy nghĩ một chút nói: " Lý đại ca, anh không cần suy nghĩ nhiều đâu, tôi không có ý gì khác, bây giờ chỉ là vì nhàm chán nên muốn tìm việc gì đó để làm, còn những gì khác tôi giúp không được, tính toán tư liệu thì tôi còn có thể làm được một chút." Nghe Tô Thiến nói như vậy, Lý Hưởng thở dài một hơi, nếu Tô Thiến chỉ là muốn giết thời gian thì việc này không khó.

Lý Hưởng suy nghĩ một chút nói: " Đã như vậy, tôi cũng không khách khí, nơi này tôi có một phần tư liệu muốn đem đến khu sản xuất, vốn là Lưu Lôi bọn họ đem đi, bên kia cô cũng rõ ràng, Vũ Phi bố trí trận pháp bên ngoài, ngoại trừ Lưu Lôi bọn họ thì không ai có thể tự do ra vào, không biết Tô tiểu thư có thể đi vào…"

" Đương nhiên có thể, cách ra vào trận pháp đại ca đã truyền cho tôi, Lý đại ca đừng gọi tôi là Tô tiểu thư, như vậy có vẻ quá khách khí, sau này anh cứ gọi tên tôi, hoặc là tiểu muội cũng được."

" Nga, tôi đã biết, sau này tôi gọi tên cô đi, đây là tư liệu cần đem đi." Lý Hưởng nói xong thì rút ra xấp tài liệu trên bàn, Tô Thiến cầm lấy, chào Lý Hưởng rồi đi ra ngoài. Lý Hưởng gọi một chiếc xe của công ty đưa Tô Thiến đi, khoảng nửa giờ sau, Tô Thiến đã tới nơi sản xuất, nàng xuống xe đi vào Mê Tiên trận. Ước chừng mười phút sau, Tô Thiến từ bên trong đi ra, trở về tổng công ty. Tô Thiến không hề hay biết, nàng ra vào như vậy đã rơi vào trong mắt của người có chủ tâm.

Chu Lực, Đặng Phương lần trước bị Lưu Vũ Phi phong ấn tu vi, sau đó trở về Phi Thiên Tông, cầu viện với sư môn bọn họ, hy vọng trưởng bối sư môn có thể giúp họ giải trừ phong ấn. Nhưng những người của Phi Thiên Tông đã dùng hết phương pháp nhưng không sao giải trừ được phong ấn trên người cả hai. Tạ Đông

đã nhìn thấy qua thủ pháp cao thâm khó lường của Lưu Vũ Phi, hắn hạ quyết tâm phải vượt qua Lưu Vũ Phi. Từ ngày đó hắn tu luyện cũng khắc khổ rất nhiều, điều này làm cho sư phụ hắn rất hài lòng.

Lần này hắn đi theo sư phụ cùng tới Thượng Hải. Phi Thiên Tông bọn họ lần này đi tới sáu người, là sư phụ của Tạ Đông Quan Hải Thiên, cùng với bốn sư thúc của hắn. Tạ Đông chỉ là đệ tử nhập môn thấp nhất của Phi Thiên Tông, lần này có thể cùng sư phụ hắn đến Thượng Hải là vì sư phụ hắn rất yêu thương hắn. Cho dù là mấy sư huynh đệ của Quan Hải Thiên cũng chỉ mới là tứ đại đệ tử của Phi Thiên Tông, tu vi cũng chỉ mới tới Nguyên Anh kỳ. Hôm nay bọn họ cũng nhận được thiệp mời của ba gia tộc, nhưng bọn họ cho rằng ba gia tộc cũng chỉ nói về chuyện của linh dược, không đi cũng như nhau.

Bọn họ vì muốn hiểu rõ về công ty Tây Vũ, vừa tới Thượng Hải liền bắt đầu điều tra mọi chuyện về công ty Tây Vũ. Sau khi điều tra xong, bọn họ chắc chắn linh dược được đặt trong phòng sản xuất. Vì vậy từ xế chiều bọn họ vẫn chờ đợi ở chỗ này, định đợi trời tối thì đi vào tìm hiểu. Đúng lúc Tô Thiến đi tới liền bị Tạ Đông nhận ra. Tạ Đông vừa nhìn thấy Tô Thiến thì giật mình, sư phụ hắn nhìn thấy liền hỏi: " Đông nhi, cô gái kia là ai, ngươi biết cô ta sao?"

" Đúng vậy! Sư phu, cô gái này cho dù hóa thành tro đệ tử cũng sẽ không quên, người đã phong ấn hai sư đệ chính là đi chung với nàng, bởi vậy đệ tử nhìn thấy nàng mới kinh hãi như vậy."

Quan Hải Thiên nói: " Vậy nàng tới nơi này làm gì, ta xem nàng ra vào dễ dàng như vậy thì hiển nhiên là người của công ty Tây Vũ, nếu không sao họ không ngăn cản nàng."

" Điều này đệ tử biết, lần này sư phụ đến có phải muốn lên Bắc Kinh tìm người kia?"

" Việc này không vội, nếu ngươi nói chính là người nọ cùng cô gái này ở chung, nói vậy hắn cũng đến Thượng Hải rồi, chúng ta sẽ đụng mặt với hắn không chừng."

Quan Hải Thiên và Tạ Đông nói chuyện một hồi rồi ẩn vào, kiên nhẫn đợi trời tối.

Lưu Vũ Phi tiễn xong Linh Hư bọn họ, vì ngày hôm sau Tô Thiến lại đi học, buổi tối nay hắn muốn đưa Tô Thiến về Bắc Kinh. Đêm đó hắn đưa nàng trở lại Bắc Kinh, hắn vốn còn lo lắng cho bên Thượng Hải, muốn lập tức đi trở về nhưng Tô Thiến không cho, bảo hắn đợi Triệu Nhược Băng lại nói chuyện. Triệu Nhược Băng nhận được điện thoại của Tô Thiến, cả người cao hứng như sắp nổi điên. Nàng dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, nói với Trầm Linh một tiếng rồi liền đi nhanh. Trầm Linh thấy nàng gấp gáp như vậy thì không khỏi lắc đầu, nàng cũng không nói gì thêm.

Triệu Nhược Băng dùng thời gian ngắn nhất chạy tới biệt thự, ở bên ngoài nàng dùng sức hít sâu một hơi, đối với việc lập tức có thể gặp Lưu Vũ Phi nàng thật sự là có chút khẩn trương. Nàng vừa đứng ngay cửa thì: " Băng nhi, ngươi còn muốn đứng ở cửa bao lâu, có phải không muốn gặp ta hay không?"

Lưu Vũ Phi đã biết Triệu Nhược Băng đứng sững ở cửa mà không đi vào, nên hiểu được nàng đang ngại ngùng, mới mở miệng nói trước. Triệu Nhược Băng nghe được khẩu khí của hắn chẳng khác gì ngày trước, vốn tâm trạng đang căng thẳng cũng buông xuống ngay.

Nàng đẩy cửa đi vào nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của hắn, trong lòng nàng không khỏi nhói đau, nước mắt không tự chủ được tuôn ra. Không biết là nước mắt ủy khuất, hay là cao hứng, tóm lại tâm tình nàng bây giờ rất phức tạp. Tô Thiến đi lên phòng mình, nhường không gian phía dưới cho hai người. Nhìn thấy nước mắt của Triệu Nhược Băng không ngừng tuôn ra, Lưu Vũ Phi cũng cảm thấy tay chân lúng túng. Bằng năng lực thần nhân của hắn, đối với nước mắt của con gái cũng không hề chống cự lại được. Hắn tiến lên không ngừng lau đi nước mắt cho nàng, không biết nàng cố ý hay là vô ý, liền ôm lấy cổ hắn. Trong lòng hắn nàng càng khóc lớn, hình như muốn đem tất cả ủy khuất suốt một tháng khóc ra hết. Cứ như vậy hắn càng đau đầu, hắn cảm thấy lẽ ra người chịu ủy khuất là hắn mới đúng. Vô duyên vô cớ bị nàng mắng cho, bây giờ thì ngược lại, mình còn phải an ủi nàng.

Nàng khóc cả buổi trời, mới nhớ mình còn chưa xin lỗi hắn, nhìn thấy trước ngực áo hắn đã ướt đẫm, mặt nàng đỏ lên, ngại ngùng lau đi nước mắt của mình, ra vẻ đáng thương nói: " Ca, xin lỗi, Băng nhi ngày đó hiểu lầm ca, Băng nhi bây giờ thành tâm hướng ca xin lỗi, xin ca hãy tha thứ cho muội muội này, Băng nhi cam đoan sau này sẽ không bao giờ làm thế nữa."

Lưu Vũ Phi nhìn thấy nàng rốt cuộc đã nín khóc, liền thở ra một hơi. Hắn nhìn thấy quần áo của mình do

Thất Thải Thần Giáp biến hóa thành đều đã bị nước mắt của nàng làm ướt một khoảng lớn, trong lòng hắn thầm nghĩ: " Sau này nói thế nào cũng không để cho con gái khóc trong ngực mình mới được."Hắn cũng không để ý đến lời xin lỗi của nàng, chỉ an ủi: " Băng nhi, ca không có ý thật sự trách muội, nói ra ta cũng có sai, muội cũng đừng ở trong lòng nữa, sau này muội muốn tới ở thì cũng được, ca sẽ không cản muội đâu."

Triệu Nhược Băng nghe xong lời này thì trong lòng cảm thấy vui sướng, cuống quýt gật đầu. Lưu Vũ Phi nhìn thấy thời gian cũng đã không còn sớm nữa, , hắn còn nhớ đến chuyện bên Thượng Hải liền kêu lên: " Thiến nhi."

Trên lầu truyền đến thanh âm của Tô Thiến, Triệu Nhược Băng nhớ tới vừa rồi mình còn chưa đi gặp Tô Thiến, nàng biết lần này Lưu Vũ Phi chịu tha thứ cho nàng là nhờ Tô Thiến giúp đỡ. Nàng nhìn thấy Tô Thiến đi xuống lầu, vội vàng kéo tay Tô Thiến, không ngừng nói: " Cảm ơn"

" Băng tỷ, muội không có làm gì cho tỷ, tất cả đều chỉ là ý của ca thôi."

" Được rồi Thiến nhi, Băng nhi có gì sau này hãy nói, ca bây giờ về Thượng Hải, nếu rảnh thì vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ tu luyện đi, còn nữa hai người ở lại Bắc Kinh cần phải cẩn thận một chút, bất kể đi đâu cũng phải đưa theo Phi Tuyết các nàng." Hắn sợ hai nàng nói chuyện thì sẽ mất thời gian, lên tiếng cắt đứt lời cả hai.

Triệu Nhược Băng nghĩ không ra hắn vừa tới liền rời khỏi, không khỏi nói ngay: " Ca, ca đi đâu vậy, sao vừa về lại đi ngay."

" Ta đi Thượng Hải, nơi đó còn có việc chờ ta xử lý, về phần là chuyện gì muội cứ hỏi Thiến nhi là được, nàng biết hết tất cả." Nói xong thì hắn đã biến mất trước mặt hai nàng.

55. Chương 55

Ngày thứ hai Lưu Vũ Phi vừa đi, Triệu Nhược Băng đi về nhà Trầm Linh, thu xếp đồ đạc của mình lại để quay về biệt thự.

Trầm Linh nhìn thấy Triệu Nhược Băng vẻ mặt tươi cười, biết nàng bây giờ cùng Lưu Vũ Phi đã hoá giải được những khúc mắc cá nhân. Trầm Linh tự mình cũng cảm thấy cao hứng, nói đùa: "Băng Nhi, sắp cùng tình lang hội ngộ cùng một chỗ, có phải rất nóng lòng rồi không?"

Trầm Linh cố ý nhấn mạnh chữ "cùng một chỗ", Triệu Nhược Băng mặc dù biết Trầm Linh cố ý trêu chọc nàng, nhưng nhất thời mặt cũng đỏ bừng, đứng lên nói: "Tỷ tỷ, ngay cả ngươi cũng muốn trêu chọc ta."

"Ta sao lại không hiểu được ý tứ của muội chứ. Được rồi Băng Nhi, Lưu Vũ Phi ngày hôm qua không phải về Bắc Kinh sao? Hắn bây giờ đang ở đâu?" Trầm Linh thấy nàng ngại ngùng liền đổi sang chuyện khác hỏi.

"Ca ngày hôm qua vừa quay lại, rồi lại lập tức đi Thượng Hải."

"Lưu Vũ Phi ở Thượng Hải? Băng Nhi, hắn đi Thượng Hải làm gì? Ngươi nói cho ta biết được không?"

" Tỷ tỷ, không phải Băng Nhi muốn giấu giếm ngươi, mà đó là ca đã phân phó qua, bất luận là ai cũng không được tiết lộ."

Trầm Linh mấy hôm nay đã từng nghe Long Ba nói, Thượng Hải xuất hiện nhiều người không rõ lai lịch, bọn họ rất có khả năng là những người tu chân. Bởi vậy nàng đoán Lưu Vũ Phi ở Thượng Hải chắc có liên quan đến việc này.

Nàng cũng biết Lưu Vũ Phi vạn phần thần bí, Triệu Nhược Băng nếu không nói, nhất định có lý của nàng. Trầm Linh cũng không muốn gây khó dễ cho Triệu Nhược Băng .

Lưu Vũ Phi trở về Thượng Hải ngay đêm đó. Các môn phái cũng đều phái người tìm hiểu qua cơ sở sản xuất, bất quá bọn họ vận khí cũng không được tốt cho lắm, tất cả những người được phái đi đều không biết bên ngoài đã được bố trí một đại hình trận pháp.

Huyết Ma trong khi tung tin cũng cố tình giấu giếm việc Công ty Tây Vũ ở bên ngoài có bố trí đại hình trận pháp. Hắn muốn cho Lưu Vũ Phi cùng các đại môn phái khi đó mâu thuẫn, để cho bọn Ma tông ở giữa làm ngư ông đắc lợi.

Chỉ trong một buổi tối, Lưu Lôi từ trong Mê Tiên trận đã tóm được hơn mười người. Bên ngoài, tất cả các tu sĩ đều bị trận pháp vô danh này chặn lại, bọn họ chỉ thấy một số người tiến vào rừng cây rồi lập tức ngã xuống mà khiếp sợ không biết tình huống diễn ra như thế nào, lập tức đình chỉ việc đột nhập. Mỗi người trong số đó đều bị uy bức bởi một cảm giác sợ hãi.

Nhóm tu sĩ, tất cả đều lui lại, bọn họ đều hướng sư môn mình mà cầu viện.

Côn Lôn phái, Phi Thiên Tông, Hoả Vân Tông, tam đại phái đều đã có người lâm vào Mê tiên trận. Chỉ là bọn họ vì chút danh tiếng của sư môn mà đương tràng cũng không dám lên tiếng. Người của Phi Thiên Tông tạm thời quay lại cứ địa. Quan Hải Thiên tại phòng nghỉ biết được tình hình như vậy, phẫn nộ mắng Công ty Tây Vũ hèn hạ, vô sỉ, chỉ biết sử dụng trận pháp ám toán người khác.

Lưu Vũ Phi ngay sau đó tra ra được tung tích của những người đột nhập, kể cả Côn Lôn, Phi Thiên Tông, Hoả Vân, Ngũ Hành, Thái Sơn, Nga Mi; thậm chí ngay cả Phật tông Tịnh Quang đại sư cũng nằm trong số đó.

Đối với người tu chân, Lưu Vũ Phi thực sự cũng cảm thấy xử lý rất khó khăn. Hắn không thể xử sự giống như lần trước, dùng kế "giết gà doạ khỉ" được, hoặc là lại phong ấn tu vi. Lưu Vũ Phi còn không đủ nhẫn tâm để tưởng tượng ra cuộc sống hàng ngày của họ từ lúc bị phong ấn đến thời hạn được giải trừ sẽ như thế nào.

Cuối cùng Lưu Vũ Phi quyết định cầm cố những người này, sau đó hắn hướng đến Tĩnh Huyền phát ra một đạo ngọc phù. Lưu Vũ Phi hy vọng Tam Thanh Giáo ra mặt thương lượng mang tất cả những người này trở về.

Tĩnh Huyền nhìn tin tức của Lưu Vũ Phi truyền đến trên ngọc phù, không khỏi cười khổ trong lòng. Chỉ trong một buổi tối mà Lưu Vũ Phi đã bắt giữ hơn mười người, trong đó riêng người tu chân giới tam đại môn phái đã chiếm tới ba phần. Tĩnh Huyền biết việc này thật sự rất khó khăn, nếu không cẩn thận thì hậu quả không thể lường trước được. Tĩnh Huyền cầm đạo ngọc phù, đưa cho sư phụ hắn là Linh Quang đạo trưởng xem.

Linh Quang đạo trưởng xem xong lại đưa cho Tam Thanh trưởng giáo là Ngộ Thanh Đạo Trưởng. Ngộ Thanh Đạo Trưởng nhìn nội dung trên ngọc phù, thở dài nói:

"Linh Quang, ngươi cho rằng việc này nên làm như thế nào mới thoả đáng đây. Lưu Vũ Phi tiểu bằng hữu này đề nghị Tam Thanh chúng ta ra mặt mang những người đó đi, đây quả thật là rất nể mặt chúng ta rồi."

Linh Quang cung kính trả lời:

"Sư tôn, bần đạo cho rằng, hay là chúng ta Tam Thanh liên hiệp với Tinh Nguyệt cung phát ra một đạo thiệp, yêu cầu các môn phái trước mắt gọi các đệ tử đang làm nhiệm vụ tại Thượng Hải hồi môn, sau đó thông tri để cho họ tự mình đem nốt mấy người bị Lưu Vũ Phi bắt được quay trở về."

" Tốt lắm Linh Quang, đề nghị lần trước lúc Tĩnh Huyền quay lại cũng đã đề cập qua, vi sư đã từng khuyên bảo qua các đại môn phái, nhưng không thu được hiệu quả. Chỉ có một số ít môn phái còn nghe khuyên bảo, lần này đều có người rơi vào tay Lưu Vũ Phi, vi sư xem, sợ rằng họ lợi dụng việc này..." Ngộ Thanh nói xong thở dài một hơi, hiển nhiên việc này đối với những môn phái đó là một sự thất vọng tột cùng.

Linh Quang hỏi:" Vậy theo ý sư tôn, chúng ta có nên phái người tới Thượng Hải để tiếp nhận số người bị Lưu Vũ Phi bắt đi? Đệ tử sợ rằng cho dù có được thả ra, họ vẫn không từ bỏ ý định, đến lúc đó sẽ làm cho Lưu Vũ Phi tiểu hữu động sát ý vậy thì.. ..."

"Đây cũng là một nan đề làm vi sư đau đầu đây. Nếu những người này đều đồng loạt nói như vậy, sợ rằng Lưu Vũ Phi sẽ hiểu nhầm Tam Thanh chúng ta." Ngộ Thanh bất đắc dĩ nói. Cuối cùng, Ngộ Thanh quyết định đem việc này cùng với mấy vị trưởng lão thương lượng.

Lưu Vũ Phi phát ra đạo ngọc phù đến nay cũng đã được ba ngày, Tam Thanh còn chưa phái người nào đến đây, trên ngọc phù chỉ nói là vài ngày nữa sẽ có người đến.

Mấy ngày nay lại có không ít người tu chân không tin sự huyền bí mà xông vào Mê tiên trận, kết quả không cần nói làm gì. Nhìn dưới tầng hầm càng ngày càng nhiều người bị bắt, Lưu Vũ Phi trong lòng rất rầu rĩ. Cứ như vậy chắc chắn sẽ gây họa mà thôi. Hắn bên này rầu rĩ mà bên ngoài các môn phái cũng đứng ngồi không yên. Bọn họ bây giờ nhiệm vụ không đơn giản chỉ là tiên dược nữa, mà còn phải nghĩ cách cứu đồng bọn ra. Trong ba ngày qua, các đại môn phái liên tiếp cử rất nhiều đệ tử đến Thượng Hải, cấp bậc của họ cũng không phải bình thường. Theo những người đến ngày càng nhiều, hào khí xung quanh công ty Tây Vũ cũng ngày càng khẩn trương.

Qua tin tức truyền về, Phi Thiên tông biết được môn phái mình có ba người rơi vào tay công ty Tây Vũ, lập tức bốn gã Đại Thừa Kỳ và năm tên Phân thần kỳ cao thủ đã được phái đến đây.

Phi Thiên Tông phái đi nhiều cao thủ như vậy, bản thân là môn phái Tu Chân Giới, thực lực cực mạnh, so với Côn Lôn cũng không hề yếu thế nên tin tức lan đi rất nhanh. Côn Lôn phái cũng không hổ là đại môn phái thực lực cực mạnh tại Tu Chân Giới, bọn họ cũng phái tới mười tên Phân Thần kỳ và người có tu vi Đại Thừa kỳ. Các môn phái khác cũng liên tiếp tăng cường lực lượng của mình.

Nhất thời, thực lực của các đại phái tại Thượng Hải tăng đột biến. Theo tin tức liên tục truyền đến, Lưu Vũ Phi không khỏi âu lo vì tình hình càng ngày càng phức tạp. Hắn bây giờ chỉ lo những người này nếu không vượt qua được trận pháp, có khi nào chuyển hướng để mắt đến người nhà Lý Hưởng?

Vòng vây quanh công ty Tây Vũ hiện nay những người đạt tu vi Nguyên Anh kỳ đều đã rời đi. Mặc dù nhân số giảm đi gần một nửa, nhưng thực lực so với mấy ngày trước lại cường đại hơn nhiều.

Ngày đầu tiên, tất cả những môn phái có đệ tử rơi vào tay công ty Tây Vũ đều cùng nhau thống nhất, liên hợp định công phá trận. Bất quá Mê tiên trận uy lực siêu viễn hơn nhiều so với bọn họ tưởng tượng; cường công, đột kích tất cả đều không được.

Có một số người đến trước đã bị giáo huấn nên những người đến sau có thực lực đều cường đại hơn nhiều so với toán trước nhưng bọn họ cũng chỉ dám tiến sát Mê tiên trận, không dám bước vào nửa bước. Những đệ tử hạch tâm của các đại môn phái tại đây số lượng đã lên tới một phần ba, hơn trăm người tu vi đều đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ. Dĩ nhiên không ai trong số đó có khả năng phá giải trận pháp trước mắt, mặt mũi mọi người ai nấy đều không chút sáng sủa.

Đang lúc các đại phái chưa có biện pháp, không biết người của môn phái nào đã đưa ra đề nghị, bắt Lý Hưởng hoặc người nhà để bức bách người bên trong khai thông trận pháp. Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người đều trầm mặc không ai nói một lời nào. Cả nhà Lý Hưởng đều là người bình thường, việc bắt giữ họ cũng không ai muốn nghĩ đến. Việc đó là đạo nghĩa, không ai cho phép, nhất là nếu việc này truyền ra ngoài. Mấy người có tinh thần chính nghĩa tại đó đã bắt đầu lên tiếng phản đối, nhưng người đưa ra chủ ý lại giải thích: " Đây chỉ là tạm thời khống chế người nhà của hắn, ta cũng không hề gây thương tổn cho họ. Đợi đến khi đồng môn chúng ta được cứu lại thả bọn họ ra là được."

Những người này vì việc giải cứu môn nhân đã không để ý đến cấm kỵ của tu chân giới, đi đối phó với người bình thường. Cuối cùng mọi người cũng thương nghị, giơ tay biểu quyết. Chỉ có tám người phản đối, còn lại hơn mười người tất cả đều đồng ý với đề xuất đó. Tám người này thở dài một hơi, bất đắc dĩ lui ra ngoài.

Hơn mười người còn lại bắt đầu bàn bạc làm thế nào mới có thể bắt được Lý Hưởng hoặc người nhà của hắn. Lại là nhân vật vừa nêu ra chủ ý đưa ra ý tưởng, hắn kể ra hết thảy mọi việc có liên quan đến Lý Hưởng một nhà ba người, vợ con như thế nào, con học trường nào, mấy giờ đi học. Thậm chí có ba người đang âm thầm bảo vệ cho nhà Lý Hưởng, hắn cũng điều tra được, đồng thời khẳng định tu vi ba người bảo vệ đó chỉ đạt đến Nguyên Anh kỳ.

Những người nghe được trong bụng đều như gióng trống mở cờ, lòng càng khẳng định công ty Tây Vũ thực lực cũng rất bình thường, chỉ dựa vào trận pháp cổ quái này mà thôi.

56. Chương 56

Mấy ngày nay, Lý Hưởng cảm giác hào khí có chút không hay. Lưu Lôi vẫn như cũ mỗi ngày âm thầm bảo vệ hắn, nhưng bây giờ Lưu Lôi đi theo hắn nửa bước không rời, hơn nữa thần sắc có vẻ rất khẩn trương. Lý Hưởng không biết xảy ra chuyện gì, hắn cảm thấy bây giờ đi về nhà hay đến công ty thì cũng không có gì khác biệt.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy thời gian đã trôi qua bốn ngày mà Tam Thanh Giáo vẫn còn chưa có hồi âm. Lưu Vũ Phi không biết Tam Thanh Giáo rốt cuộc muốn làm gì, hắn lại phát ra ngọc phù, tỏ ý nếu Tam Thanh Giáo không đưa ra một đáp án rõ ràng thì hắn sẽ tự mình dùng phương pháp của mình để giải quyết.

Lưu Vũ Phi phát hiện mới qua một đêm, đám tu sĩ bên ngoài đã có thêm người đạt tới tu vi Phân Thần kỳ. Lưu Vũ Phi quyết định, nếu ngày mai Tam Thanh Giáo còn chưa trả lời, hắn sẽ tự mình ra tay cho những người đó một chút giáo huấn. Xế chiều, Lý Hưởng cũng như thường lệ chuẩn bị về nhà. Được nửa đường, Lưu Lôi đột nhiên nói: " Lý ca, có người giám thị chúng ta, đợi lát nữa nên cẩn thận một chút." Lời của Lưu Lôi vừa nói xong, chỉ thấy trên không trung hạ xuống hai đạo sĩ và bốn người. Lý Hưởng nhìn thấy có người từ trên bầu trời hạ xuống thì hai mắt phát ngốc nhìn bọn họ. Ngay cả mình đang lái xe cũng quên mất, xe chỉ theo quán tính chạy tới. Đợi đến khi Lý Hưởng muốn thay đổi hướng thì đã có chút chậm, đang lúc Lý Hưởng tưởng rằng mấy người này sẽ bị xe tông thì hắn sợ đến mặt tái nhợt, trên xe phát ra tiếng chói tai. Lý Hưởng cứ tưởng sẽ có máu thịt bay tung thì cũng không có gì xuất hiện.

Sáu người phía trước xe đều không thấy bóng dáng, Lý Hưởng còn tưởng mình vừa gặp quỷ. Hắn vừa định xuống xe đi thăm dò, Lưu Lôi đưa tay ngăn cản hắn, nói: " Lý ca, không nên xuống xe, bọn họ muốn tới gặp ta, ngươi đi trước đi."

" Bọn họ là ai, tại sao tới tìm ngươi?" Lý Hưởng không biết xảy ra chuyện gì.

" Mau đi, Lý ca, ngươi chỉ là người bình thường, bọn họ sẽ không làm gì ngươi đâu." Lưu Lôi lần này nghĩ sai rồi, hắn không biết mục tiêu lần nay chính là Lý Hưởng.

Lưu Lôi xuống xe, nhìn thấy sáu người nay, trong lòng chấn động, mấy người này tu vi đều cao hơn hắn nhiều. Vừa rồi trong xe bị ngăn cản tầm mắt hắn vốn không cẩn thận quan sát qua.

Hắn lập tức tương ra phi kiếm, sáu người kia đã đứng nơi đó chờ hắn. Lưu Lôi phát ra một tiếng rống giận: " Lý ca, mau đi về phía thiếu gia cầu viện." Đồng thời với tiếng hét, phi kiếm cũng xẹt qua một luồng sáng, công thẳng tới sáu người kia. Uy lực của một kiếm nay hiển nhiên có chút ngoài dự liệu của bọn họ. Người chịu sự công kích nay không dám đón đỡ, thân ảnh hắn chợt lóe, người liền lui về phía sau hơn mười thước. Hắn vẫn là xem thường uy lực của phi kiếm nay, phi kiếm bị bám kiếm khí đột nhiên tăng vọt, một cỗ kiếm khí liền đánh xuống. Người này hiển nhiên có chút ứng phó không kịp, cả cánh tay bị kiếm khí bổ xuống. Người đó bị thương nặng, hắn lập tức vận công để không phun máu ra ngoài. Miệng cắn chặt, không kêu một tiếng, xem ra hắn đúng là một hán tử.

Tình huống khẩn cấp, Lưu Lôi thật sự không có thời gian phát ra ngọc phù cầu viện, hắn biết đối với những người này chỉ có cách tấn công trước mới có một con đường sống. Bây giờ Lưu Lôi chỉ hy vọng, Lý Hưởng có thể đem tin tức của nơi này truyền tới chỗ Lưu Vũ Phi. Lưu Lôi không biết khi Lý Hưởng cho xe chạy qua một khúc quanh, thì không còn tiến tới được nữa. Ở phía trước xe hắn có một người dùng một tay nâng xe hắn lên, điều này làm cho Lý Hưởng ở bên trong bị dọa đến hồn phi phách tán, Lý Hưởng nói thế nào cũng là người từng trải qua cái chết, hắn khiếp sợ một lúc thì cũng tỉnh táo lại, nghĩ đến Lưu Lôi bên kia còn đang chờ hắn truyền đi tin tức. Hắn bây giờ chỉ nghĩ làm sao đem tin tức truyền cho Lưu Vũ Phi. Lúc này hắn nhìn thấy điện thoại trên xe, hắn liền vỗ vào đầu mình, thầm mắng mình ngu ngốc.

Xe của Lý Hưởng bị người đó nắm ở trong tay, giống như một món đồ chơi bị xoay quanh. Lý Hưởng ở bên trong không khỏi muốn ngất, hắn cố gắng hết sức bấm được điện thoại cho Lưu Vũ Phi. Điện thoại reo vài tiếng, nghe được thanh âm Lưu Xán truyền đến, Lý Hưởng cũng không nhiều lời, hắn hét lớn vào điện thoại: " Mau tới cứu chúng ta, Lưu Lôi có nguy hiểm, chúng ta ở..." Lý Hưởng còn chưa nói hết thì xe đã bị ném lên mặt đất, điện thoại trong tay Lý Hưởng bị văng đi, còn hắn cũng bị chấn động hôn mê bất tỉnh.

Lưu Xán ở bên kia nghe được Lưu Lôi có nguy hiểm, Lý Hưởng còn đang định nói vị trí của mình thì điện thoại đã bị cắt ngang. Lưu Xán lại bấm lại lần nữa thì đã không thông. Hắn liền kết luận Lưu Lôi và Lý

Hưởng đã nhất định xảy ra vấn đề. Hắn lập tức tìm Lưu Vũ Phi, đem việc này hồi báo. Lưu Vũ Phi nghe xong trong lòng kinh hãi, cả giận nói: " Bọn họ thật dám xuống tay với người bình thường." Hắn biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện nay, chủ yếu là tìm ra vị trí của Lưu Lôi và Lý Hưởng.

Lúc này Lưu Lôi đã nguy hiểm vạn phần, mấy tu sĩ này tu vi chẳng những cao hơn hắn mấy cấp bậc, còn lần lượt khẩn bức, không để lại chút không gian cho hắn thi triển pháp thuật thêm nữa. Bây giờ chỉ có thể dựa vào ngự kiếm quyết và phối hợp với phi kiếm trong tay, ngăn cản sự cường công của đối phương. Lưu Lôi nhìn thấy địch thắng ta suy, chỉ có thể tranh đấu kỹ xảo, chạy qua chạy lại. Thỉnh thoảng phát ra được đạo kiếm khí, chuyện này cũng làm cho sáu người kia đau đầu không thôi, trong lúc nhất thời chẳng có biện pháp gì với hắn. Trong lòng của Lưu Lôi cũng cảm thấy mừng thầm, hắn nghĩ rằng chỉ cần Lý Hưởng truyền được tin tức cho Lưu Vũ Phi, thì hắn tin tưởng Lưu Vũ Phi sẽ kịp tới. Bàn tính của Lưu Lôi quả thật không sai, nhưng sáu người này làm sao cho hắn như ý, nhất là người vừa rồi bị hắn chặt bỏ cánh tay. Tổn thất một cánh tay, đối với người có tu vi Phân Thần kỳ cũng không có gì là chuyện lớn. Hắn chỉ cần dùng chân nguyên lực thúc dục nguyên anh trong cơ thể thì có thể làm cánh tay mọc lại nhưng phải dùng nhiều chân nguyên. Hắn nảy sinh ác độc muốn diệt Lưu Lôi trong tay hắn. Hắn nghĩ mình vốn là người có tu vi Phân Thần kỳ, lại bị một người mới đạt tới Nguyên Anh kỳ chém đi một cánh tay, điều này thật làm cho người ta sợ hãi.

Thân hình Lưu Lôi như rắn, bất kể bọn họ làm thế nào, Lưu Lôi cũng có thể tránh thoát trong vòng vây của họ, tìm ra được nhược điểm, liên tục tránh né trong gang tấc. Sáu người cũng không phải trẻ con, bọn họ thấy sáu người liên thủ mà cũng không bắt được Lưu Lôi, ngược lại sáu người còn phải tự lo cho mình, không thể sử dụng tuyệt chiêu bản thân, sợ mình lơ đãng sẽ làm bị thương người của mình. Bọn họ nhìn nhau ra dấu, năm người đột nhiên tản ra, chỉ để lại một người, còn những người kia chia ra năm phương vị, vây Lưu Lôi vào giữa.

Lưu Lôi cười khổ một tiếng, hắn rõ ràng kế tiếp sẽ là một trận ác chiến. Lưu Lôi hét lớn một tiếng, một đạo điện mang từ trên phi kiếm bổ xuống, đem đối phương bức lui một bên. Sáu người phân tán cũng đủ làm cho hắn có đủ thời gian thi triển pháp thuật. Lưu Lôi chuẩn bị, cùng lúc mấy người kia cũng chuẩn bị, một đạo sĩ đến từ Côn Lôn lẩm bẩm: " Ngũ Tinh trấn thải, quang chiếu huyền minh, lạc thạch thuật, tật!" Theo chú ngữ niệm xong, chỉ thấy năm tảng đá cao cỡ đầu người trống rỗng xuất hiện, trên đỉnh đầu Lưu Lôi hạ xuống năm khối đá lớn từ trên bầu trời.

May mắn là con đường này đã bị người tu chân dùng phát thuật cấm chế, nếu không không biết đã tạo thành thương vong cho bao nhiêu người vô tội. Lưu Lôi nhìn thấy năm tảng đá lớn trên không thì thu hồi phi kiếm, tay liên tục khấu động, sáu đạo kiếm khí từ tay hắn bay ra, quát: " Thanh Liên kiếm quyết, phá." Năm đạo kiếm khí phát ra " xuy xuy" tiếng vang đánh về hướng năm khối đá, còn thừa một đạo bay tới hướng đạo sĩ Côn Lôn. Năm tảng đá còn chưa hạ xuống, đã bị kiếm khí Lưu Lôi phát ra đánh cho thành đá vụn. Còn đạo sĩ Côn Lôn thì bị kiếm khí mạnh mẽ vọt tới thì cảm thấy ngoài ý muốn, hắn tâm niệm vừa động, phi kiếm quay về Lưu Lôi phát ra kiếm khí bắn tới. " Đinh" một tiếng, phi kiếm bị đánh bay, đồng thời triệt đi kiếm khí của Lưu Lôi.

Đây cũng là lực lượng cuối cùng của Lưu Lôi, hắn còn chưa kịp khép linh huyền bắn ra chiêu kế tiếp thì pháp thuật của năm tu sĩ bên kia đã hoàn thành. " Lôi Cổ Hậu Oanh" " Thiên Địa Vô Cực" "..." năm tiếng quát, một đạo lôi giáp mang theo bốn đạo kiếm khí chém thẳng tới Lưu Lôi. Giờ phút này Lưu Lôi cũng không thể tránh, nhưng hắn đã quyết tâm liều mạng, tâm lý dao động, thầm nghĩ: " Chết cũng phải kéo theo người đền mạng." Tâm niệm vừa động, hắn xuất ra một thủ ấn mà ai cũng biết, khi thủ ấn của hắn lưu chuyển, đạo sĩ Côn Lôn kia kinh hãi kêu lên: " Các vị đạo hữu, mau lui, hắn muốn tự bạo."

Nghe được tiếng cảnh báo của đạo sĩ Côn Lôn, năm người muốn lui đã không còn kịp rồi, pháp thuật của bọn họ đã thi triển một nửa, nếu lúc này rút tay, dù có thể tránh thoát được khi Lưu Lôi tự bạo, bọn họ cũng sẽ bị pháp thuật cắn trả, tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Thủ ấn của Lưu Lôi cũng nhanh chóng hoàn thành, đạo thiên lôi cũng từ trên trời giáng xuống, Lưu Lôi cười to nói: " Tất cả cùng nhau chết đi."

57. Chương 57

Thần thức của Lưu Vũ Phi chậm rãi lướt theo con đường Lý Hưởng thường đi tìm tòi khắp nơi. Đầu tiên hắn chứng kiến, Lý Hưởng đã bị chấn đến hôn mê bất tỉnh. Bên ngoài xe Lý Hưởng có một người tu chân, đang định đưa Lý Hưởng từ trong xe ra. Lưu Vũ Phi thấy Lý Hưởng tạm thời không có việc gì, thì thần thức lại tiếp tục tìm tới trước. Đúng lúc này hắn nhìn thấy Lưu Lôi sắp hoàn thành thủ ấn tự bạo. Hắn cả kinh đến nỗi trái tim cũng muốn nhảy ra, Lưu Lôi nếu có bị thương nặng đến thế nào thì hắn cũng nắm chắc có thể trị khỏi, duy có nguyên thần tự bạo là hắn thật sự không có cách nào giúp được. Thần thức Lưu Vũ Phi rất nhanh xuyên qua trong đầu Lưu Lôi quát: " Lưu Lôi, mau dừng tay, ta lập tức tới đây."

Lưu Lôi phát ra tiếng cười, đang chuẩn bị cùng mấy người đối phương đồng quy vu tận(cùng ôm nhau chết), thanh âm Lưu Vũ Phi đột nhiên vang lên trong đầu hắn, khiến cho hai tay hắn chấn động, còn chưa kịp hoàn thành thủ pháp tự bạo thì đột nhiên biến mất.

Đúng lúc này pháp thuật và kiếm khí của năm người kia đã bổ xuống, Lưu Lôi cười khổ, tự nhủ: " Thiếu gia, xin lỗi, sau này không thể hầu hạ bên người ngài nữa rồi." Đang lúc nay, phi kiếm trong cơ thể hắn phá thể mà ra, bay trên đỉnh đầu Lưu Lôi. Đạo lạc lôi và bốn đạo kiếm khí đồng thời đánh trúng phi kiếm. Cả người Lưu Lôi bị chấn bay đến mười thước, quay cuồng thân thể, máu tươi từ miệng hắn tuôn ra không ngừng. Phi kiếm của Lưu Lôi là dụng nguyên thần mà luyện, cho nên có sự tương liên. Nó ở trong cơ thể Lưu Lôi cảm nhận được Lưu Lôi có nguy hiểm liền tự động phá thể bay ra, thay thế Lưu Lôi chịu một kích trí mạng. Vốn thanh phi kiếm lóng lánh màu vàng sáng rực, bị đánh trúng liền trở nên lờ mờ không ánh sáng, nhìn qua chẳng khác gì một thanh sắt vô dụng. Lưu Lôi lúc này cũng không hơn gì, mặc dù phi kiếm thay thế hắn chịu một kích, nhưng công kích vào phi kiếm do hắn dụng nguyên thần tu luyện nên phi kiếm bị hao tổn cũng như nguyên thần hắn bị hao tổn, đây cũng chính là lý do mà tất cả người tu chân không dám dùng tâm thần luyện hóa phi kiếm. Vì nếu như có một ngày nào phi kiếm đối kháng với địch nhân bị đối phương phá hư, vậy cũng như là ý nghĩa bản thân bị tan thành mây khói.

Lưu Vũ Phi lập tức thu hồi thần thức, hắn liền thuấn di qua chỗ Lưu Lôi, lúc này Lưu Lôi vừa bị đạo pháp thuật đánh bay, người của Lưu Vũ Phi còn chưa hiện ra thì thanh âm đã vang trước: " Lưu Lôi, thiếu gia đã tới."

Lưu Vũ Phi vừa hiện ra đã lập tức chạy tới ôm lấy Lưu Lôi vào trong ngực, một cỗ thần nguyên lực xuyên thấu qua thân thể Lưu Lôi, tu bổ ngay những kinh mạch bị trọng thương của hắn.

Từ khi Lưu Vũ Phi hiện ra rồi cứu trị cho Lưu Lôi bất quá chỉ mới vài phút thời gian, Lưu Vũ Phi lại xem xét một chút thương thế của Lưu Lôi, phát hiện chỉ là tâm thần hắn bị thương nặng, bây giờ cũng chỉ hôn mê bất tỉnh. Còn những vết thương khác toàn bộ cũng đã trị lành.

Lưu Vũ Phi lúc này mới yên tâm đặt Lưu Lôi nằm trên mặt đất, hắn đứng lên hai mắt phun lửa nhìn sáu người kia, lạnh lùng hỏi: " Các ngươi đều là người đã vượt qua Phân Thần kỳ, lại liên thủ đối phó một đứa trẻ chỉ mới có tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ, còn buộc hắn tự bạo, bỏ điểm ấy không nói, các ngươi dám không để ý tới cấm kỵ của tu chân giới, ra tay với người phàm tục, vậy ta cũng không khách khí với loại người như các ngươi nữa."

Sáu người nay đối với sự xuất hiện đột ngột của Lưu Vũ Phi vô cùng kinh hãi, bọn họ chưa từng thấy rõ hắn từ đâu mà tới. Bọn họ ra dấu bằng mắt, sáu người đồng loạt ra tay. Mặc dù bọn họ không biết tu vi của Lưu Vũ Phi thế nào, nhưng từ phương thức hắn xuất hiện, cũng đủ chứng minh tu vi của hắn sâu không lường được. Lưu Vũ Phi đứng nơi đó vẫn cười lạnh, đối với sáu thanh phi kiếm đang bay tới ngay cả ý tứ né tránh cũng không có. Lần này hắn không có phát huy Thất Thải chiến giáp, hắn mặc niệm Thất Thải thần quyết. Từ thân thể hắn thả ra một đạo Thất Thải quang mang, từ từ toàn thân hắn trở nên như một u linh. Chỉ thấy sáu thanh phi kiếm xuyên thân hắn bay qua, mà hắn không có việc gì, chỉ cười nhạo nói: " Chỉ bằng tu vi này của các ngươi, mà cũng muốn đả thương ta, thật sự là không biết sỉ nhục, nếu không phải các ngươi xúc phạm đến thuộc hạ của ta, ta cũng không thèm cùng các ngươi so đo."

Sáu tu sĩ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn thân thể như u linh của Lưu Vũ Phi, bọn họ cho tới bây giờ không có nghe nói qua có một người có thể đem thân thể của mình hóa thành hư ảnh. Bọn họ chỉ nghe qua u hồn của quỷ giới, tu luyện đến đại thừa thì có thể đem hư thể hóa thành thật thể. Sáu người thấy Lưu Vũ Phi không sợ công kích vật lý của bọn họ, lập tức cuống quýt di chuyển hai tay. Định dụng pháp thuật khác,

bọn họ biết đối phó hư thể tốt nhất là nên dùng thiên lôi. " Khởi Lôi Quyết, Lôi Động Cửu Thiên." Theo sáu thanh Chiêu Lôi Thuật, trên bầu trời đã xuất hiện kiếp vân, Lưu Vũ Phi đối với việc này làm như không thấy, nói: " Hôm nay cho các ngươi kiến thức một chút thiên lôi là như thế nào." Dứt lời hắn thủ ấn hai tay, thì thầm: " Ngô Đức Trợ Thiên, Thiên Uy Hạo Đãng, Cửu Thiên Thần Lôi, tẫn tru yêu tà, Cửu Tiêu Thần Lôi." Hắn vừa niệm chú xong, không gian bắt đầu xuất hiện sự chuyển động không tầm thường. Một luồng thải vân dị thường chậm rãi tụ tập lại.

Sáu người kia vốn đã đưa kiếp vân tới, nhưng lại từ từ bị luồng thải vân chậm rãi cắn nuốt. Sáu người này còn không biết xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng đây là do sáu người họ cùng đưa tới thiên lôi phát sinh dị biến. Thải vân trên bầu trời ngày càng dày đặc, phía chân trời đã phát ra một trận oanh minh thật lớn. Theo áp lực vô hình càng lúc càng lớn, lúc này sáu người mới có dự cảm không hay. Bọn họ cũng không dám tiếp tục đợi nữa, sáu người chia làm sáu phương hướng bỏ chạy.

Lưu Vũ Phi há có thể buông tha bọn họ, quát: " Cửu Tiêu Thần Lôi, tật." Trên bầu trời hạ xuống một đạo thải quang thật lớn thành trạng thái hình rồng, trực tiếp truy theo sáu người. Sáu người kia dùng tốc độ cực nhanh chạy trốn, bọn họ bây giờ mới biết được sự đáng sợ của Lưu Vũ Phi, chỉ bất quá sự tỉnh ngộ này đã chậm một chút, pháp thuật của Lưu Vũ Phi há có thể để cho bọn họ dễ dàng chạy trốn, sáu người nay dùng ngự kiếm viễn độn còn chưa bay được xa thì đã tông vào một vách tường vô hình, kinh hãi kêu lên: " Kết giới." Mồ hôi lạnh không ngừng từ trên mặt họ tuôn xuống.

Lôi điện hình thành cự long đang từng bước từng bước lao tới chỗ bọn họ ngay cả khi họ muốn tự bạo cũng đều không kịp, chỉ hét thảm một tiếng thì lần lượt chết đi. Lưu Vũ Phi lộ ra một nụ cười lãnh khốc, sáu người đã bị nuốt chửng năm, còn một người chính là đạo sĩ Côn Lôn hắn muốn lưu lại để hỏi chuyện, đúng lúc này đạo sĩ kia thầm kêu: " Ngô Mệnh Hồ Dĩ." Lưu Vũ Phi đột nhiên thu con cự long kia trở về, Lưu Vũ Phi đối với mấy người này thật sự đã nổi giận, nếu không cũng sẽ không dùng tới thân thể hư vô và Cửu Tiêu Thần Lôi đối phó với những người tu chân nay, thực lực của mấy người này thật quá yếu, ngay cả một đạo pháp thuật của hắn mà cũng không chịu đựng nổi.

Đạo sĩ Côn Lôn bị hắn làm kinh hãi đến ngây ngốc, bị lôi trở về bên cạnh hắn. Vị đạo sĩ kia bị hắn làm vậy thì chợt thanh tỉnh rất nhiều, hắn thấy Lưu Vũ Phi coi hắn như một con chó chết, liền phẫn nộ nhìn Lưu Vũ Phi, tốt xấu gì hắn cũng là một người có tu vi Phân Thần kỳ. Lưu Vũ Phi cũng không nhìn hắn, chỉ đang kêu tỉnh Lưu Lôi.

Lưu Lôi sau khi tỉnh lại nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Lưu Vũ Phi, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp: " Cảm ơn thiếu gia, Lưu Lôi đã làm cho ngài lo lắng rồi." Mặc dù nội phủ Lưu Lôi bị thương đã được Lưu Vũ Phi trị khỏi, nhưng do tâm thần bị thương cũng chưa được trị lành, nói chuyện cũng yếu ớt vô lực, Lưu Vũ Phi thấy vậy thì phất phất tay, ý bảo hắn không nên nhiều lời.

An nguy của Lý Hưởng hắn không thể lo thêm được nữa, vừa rồi hắn đã xem xét một chút, Lý Hưởng đã bị một người tu chân mang đi. Hắn đang lo lắng chính là hai cô nhi khác, hắn ngồi dưới đất xuất thần thức của mình ra. Cách chỗ Lý Hưởng không xa hắn phát hiện Hoàng Huệ chính là vợ và con của Lý Hưởng, bọn họ đã bị người đánh ngất ôm trong người, hắn vừa nhìn thấy thì trong lòng cảm thấy bất an, hắn lại tiếp tục tìm ra phía trước. Cách chỗ mẹ con Hoàng Huệ không xa khoảng ba trăm thước có một mảnh đất trống thì hắn phát hiện Lưu Dân và Lưu Chí. Hai người bọn họ đang bị tám người tu chân vây công. Lưu Dân và Lưu Chí hiển nhiên đã đi đến đường cùng, đang cùng nhau dùng cách tự bạo như Lưu Lôi vừa rồi.

Lưu Dân hoàn toàn không còn phòng thủ, một người đang liều mạng điên cuồng xông vào tám người vây công, Lưu Chí đang khấp thủ ấn tự bạo, tám tu sĩ cũng đã phát hiện ý đồ của bọn họ. Chính vì họ không cách nào thoát khỏi Lưu Dân đang liều mạng tấn công, trong bọn họ có một người đang la lên: " Tiểu hữu, cần gì như thế, chúng ta cũng không có ác ý." Tám người lúc này có khổ mà không sao nói được, bây giờ bọn họ muốn dừng tay cũng đã không còn kịp rồi, cách làm đồng quy vu tận của Lưu Dân làm cho bọn họ căn bản không cách nào thoát thân, cho dù muốn cắt khỏi Lưu Chí cũng không có khả năng. Lúc này thần thức của Lưu Vũ Phi vừa nhìn thấy được Lưu Chí cũng đang vừa vặn hoàn thành thủ ấn tự bạo cuối cùng, run giọng kêu lên: " Lưu Chí, không nên a!"

Nhưng không còn kịp rồi, Lưu Chí hình như cảm nhận Lưu Vũ Phi đang đến, bọn họ cùng lộ ra một nụ cười sau cùng, tiếp theo truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, tự bạo hoàn thành nổ tung làm cho thiên địa run rẩy. Tám người tu chân vây công bọn họ cũng bị theo, nổ mạnh tan thành mây khói.

58. Chương 58

Sau khi Lưu Chí vừa tự bạo thì Lưu Vũ Phi lập tức thu hồi thần thức, hắn mở mắt, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn vừa phải chịu đựng đau đớn cực độ, đột ngột đứng dậy mặt đằng đằng sát khí. Hắn quay về hướng đạo sĩ Côn Lôn phát ra hai đạo kiếm khí, kiếm khí bay nhanh đánh nát thân thể vị đạo sĩ Côn Lôn. Hắn còn chưa thỏa hận, lại bắn ra một đạo chỉ lực về hướng nguyên anh của đạo sĩ vừa thoát ra, hủy diệt luôn nguyên anh của hắn. Côn Lôn đạo nhân đến chết cũng không biết vì sao Lưu Vũ Phi lại đột nhiên ra tay với hắn. Lưu Lôi cũng bị sát khí đột ngột của Lưu Vũ Phi làm hoảng sợ, hắn không biết đã xảy ra việc gì mà làm cho Lưu Vũ Phi phát ra một cỗ sát ý nồng đậm như thế.

Tâm tình Lưu Vũ Phi vô cùng trầm trọng, sự đả kích lớn như thế làm cho tâm lý của hắn tràn ngập ý nghĩ điên cuồng: Giết! Đây là sự hối, hận, phẫn nộ dung hợp hình thành.

Lưu Vũ Phi mang theo Lưu Lôi, đi tới nơi Lưu Chí vừa tự bạo. Lưu Lôi đối với chuyện này cũng không xa lạ, chứng kiến trên mặt đất bị tạc thành một cái hố lớn, hắn lập tức nổi lên một tâm trạng bất an, run giọng hỏi: " Thiếu...thiếu gia, chẳng lẽ Lưu Chí và Lưu Dân bọn họ..."

Lưu Vũ Phi nặng nề gật đầu, đầu óc Lưu Lôi nổ oanh một tiếng, ông ông ù ù, cả người lảo đảo muốn ngã. Những người như bọn họ từ khi được Lưu Vũ Phi thu dưỡng, vẫn tự xem mình là người ruột thịt một nhà. Tất cả bọn họ đều là cô nhi, cảm tình bình thường rất tốt. Đột nhiên bây giờ thiếu đi hai người, điều này làm cho hắn không sao tiếp nhận. Trên mặt hắn hiện lên một màu hồng bất thường, Lưu Vũ Phi cũng không muốn Lưu Lôi xảy ra chuyện gì, vội vàng đỡ lấy hắn, đưa vào trong thân thể hắn một cỗ thần nguyên lực, đưa chân nguyên lực đang tán loạn trong cơ thể hắn đả thông điều hòa trở lại, mãi cho đến khi hắn có thể tự mình khống chế mới dừng tay.

Lưu Vũ Phi nhìn quanh một thoáng, không nhìn thấy một chút dấu vết của Lưu Dân hai người, phi kiếm của bọn họ trong lúc tự bạo cũng hóa thành mây khói. Lưu Vũ Phi đưa Lưu Lôi trở về nơi sản xuất, Lưu Xán nhìn thấy vẻ mặt sát khí của Lưu Vũ Phi vội đỡ Lưu Lôi, hỏi vội: " Thiếu gia, Lưu Lôi làm sao vậy, Lý ca hắn thế nào rồi?" Lưu Vũ Phi lắc đầu, nói: " Lưu Lôi không có gì đáng ngại, tu dưỡng một đoạn thời gian thì không có việc gì nữa, Lý ca bị người tu chân cướp đi."

Lúc này một đạo ngọc phù lăng không bay đến, Lưu Vũ Phi vừa nhìn thì nguyên lai là Tĩnh Huyền bọn họ đã tới, người còn đang ở bên ngoài công ty. Nếu bọn họ đến trước một ngày, tất cả còn dễ nói chuyện, Lưu Vũ Phi cho Lưu Xán ra ngoài đưa Tĩnh Huyền bọn họ đi vào.

Tam Thanh Giáo lần này có Tĩnh Huyền, Linh Hư hai người đi tới. Mặt khác Tinh Nguyệt Cung cũng có Hồng Thắng và sự đệ hắn Hồng Lương.

" Ha ha, Lưu tiểu hữu, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy." Linh Hư đạo trưởng người chưa tới thì tiếng cười đã tới trước.

Chờ đến khi bọn họ nhìn thấy Lưu Vũ Phi thì tất cả đều cả kinh, tuy nói hắn cho bọn họ một loại cảm giác cao thâm khó lường, nhưng trên mặt hắn luôn có nụ cười tươi, giờ phút này trên mặt hắn còn đâu nét cười đó nữa, cả người bao phủ trong sát khí, ở cỗ sát khí này Linh Hư đạo trưởng bọn họ có cảm giác rét lạnh như đang ở Nam Cực.

" Tiểu hữu, xảy ra chuyện gì, làm cho ngươi phẫn hận như thế." Linh Hư đạo trưởng nhìn thấy vẻ mặt Lưu Vũ Phi lúc này, ngay cả lời khách sáo cũng không còn dám nói.

Lưu Vũ Phi âm trầm nói: " Linh Hư đạo trưởng, các ngươi lần này tới là vì một trăm mười hai người tu chân đó phải không? Nhưng thật đáng tiếc ta bây giờ đã thay đổi chủ ý, các ngươi rời đi nơi này đi."

" Tại sao? Buổi sáng nay tiểu hữu còn phát ra ngọc phù hối chúng ta đến nhanh một chút, tại sao bây giờ đột nhiên thay đổi chủ ý?" Linh Hư đạo trưởng đối với việc hắn đột nhiên thay đổi chủ ý có chút bất mãn, khẩu khí có chút không thoải mái.

" Tại sao? Ngươi còn hỏi ta tại sao, nếu không phải Tam Thanh Giáo các ngươi luôn yêu cầu ta hạ thủ lưu tình, nói cái gì lập tức dẫn người lại đây, thì mấy tên thuộc hạ của ta cũng không bị đám người ngụy quân tử bên ngoài áp bức tự bạo, tan thành mây khói, hôm nay ta nói cho rõ, chẳng những bây giờ những người rơi vào tay chúng ta phải chết, ngay cả tám mươi hai tên bên ngoài cũng đừng nghĩ còn sống rời đi."

Linh Hư đạo trưởng còn chưa hỏi rõ, thì câu hỏi vừa rồi của lão cũng đã làm cho Lưu Vũ Phi cũng hận luôn cả họ. Quả thật nếu không phải Tĩnh Huyền đưa ra yêu cầu xin hắn hạ thủ lưu tình, nói cái gì sang năm có trăm năm chi ước, theo tính cách của hắn thì những người bên ngoài làm gì được dễ dàng như vậy.

" Thiếu gia, vừa rồi ngài nói thật sao, chẳng lẽ Lưu Dân và Lưu Chí bọn họ..."

Nhìn thấy Lưu Vũ Phi gật đầu, Lưu Xán thất thanh khóc rống nói: " Thiếu gia, ngài nên báo thù cho bọn họ, đám người này thật đáng chết, ta phải lập tức đem bọn họ giết sạch." Lưu Xán nói xong hai tay lau nước mắt, định đi ngay xuống mật thất.

Lưu Vũ Phi đưa tay ngăn cản Lưu Xán: " Lưu Xán, ngươi yên tâm ta sẽ không tha cho bọn họ đâu, ta không bao giờ mềm lòng, ngươi xem đi buổi tối nay ta sẽ dùng bọn họ để tế lễ cho Lưu Dân và Lưu Chí."

Khi hắn nói lời này gương mặt vô cùng nanh ác, ngữ khí tràn ngập mùi máu tươi, làm cho bốn người bên cạnh đều rùng mình rét lạnh.

" Vị Lưu tiểu hữu này, ngươi không thể làm như vậy, mười người bên ngoài chính là một phần trong các môn phái của tu chân giới, nếu ngươi giết sạch bọn họ, những môn phái này cũng không bỏ qua đâu." Mặc dù hoảng sợ cỗ sát khí của Lưu Vũ Phi, nhưng khi Hồng Thắng nghe được hắn nói, nhịn không được khuyên bảo.

" Bọn họ không bỏ qua, hừ hừ, vậy để cho bọn họ đến đây đi, ta không tìm đến tận sư môn bọn họ đã là tổ tông bọn họ có phúc." Lưu Vũ Phi không đợi Linh Hư nói, đã nói tiếp: " Bất kể bọn họ có lai lịch gì, cho dù là Bàn Nhược Tông và Bổ Thiên Cung có người đến, ta cũng phải để cho bọn họ máu lưu năm thước, Lưu Xán tiễn Tĩnh Huyền đạo trưởng rời đây đi." Hắn trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, chặn ngang Linh Hư đạo trưởng.

Bốn người Linh Hư bất đắc dĩ rời đi, trên đường Hồng Thắng hỏi: " Lão đạo sĩ, chuyện này làm sao mới tốt bây giờ?"

" Ai, không nghĩ chỉ trong một ngày thời gian mà lại xảy ra chuyển biến long trời lở đất như thế, hôm nay chúng ta đi tới xem người của các đại môn phái nói thế nào, để coi rốt cuộc hôm nay xảy ra chuyện gì." Linh Hư và Hồng Thắng tìm được người tu chân, hỏi ra những chuyện xảy ra hôm nay, rất nhanh đã hiểu được toàn bộ nguyên do. Càng làm cho lão lo lắng chính là những người tu chân này cũng định hướng tới công ty Tây Vũ trả thù.

Hôm nay bọn họ bắt đi gia đình Lý Hưởng, tổn thất hơn mười cao thủ Phân Thần sơ kỳ, những người này thuộc Côn Lôn, Phi Thiên Tông, Hỏa Vân Tông ba đại phái. Linh Hư đạo trưởng và Hồng Thắng khuyên bảo họ rất nhiều, kêu bọn họ mau rời khỏi nơi này, nhưng người tu chân đã lâm vào cừu hận làm sao còn nghe lời họ khuyên bảo. Lúc này người tu chân đã xem công ty Tây Vũ là ma đầu xuất thế, nhất định phải thay trời hành đạo, trong lòng Linh Hư đạo trưởng và Hồng Thắng thầm than: " Vốn việc này là do các đại phái làm sai trước, lại nói Lưu Vũ Phi chỉ giam cầm người của các ngươi mà thôi, mà hai thuộc hạ của hắn lại bị người của các ngươi làm cho tự bạo, vì phá trận mà các ngươi không nhìn ra tốt xấu mà đi bắt cóc người bình thường."

Khuyên bảo không được những người này, Hồng Thắng và Linh Hư đạo trưởng lắc đầu rời đi hội hợp với Tĩnh Huyền và Hồng Lương bọn họ. Tĩnh Huyền hỏi: " Sư thúc, tình huống thế nào?"

" Còn thế nào, bây giờ bọn họ chỉ hận không thể lập tức phá trận cứu môn nhân bên trong ra, sau đó giết Lưu Vũ Phi báo thù cho đồng môn." Linh Hư đạo trưởng và Hồng Thắng kể lại chuyện vừa rồi tìm hiểu, Tĩnh Huyền nghe xong cũng than thở: " Lòng người khó đoán, thật là dọa người." Hiển nhiên hắn đối với những người tu chân này đi đối phó với người bình thường vô cùng bất mãn. Bốn người trầm tư một hồi, Hồng Thắng nói: " Lão đạo, chúng ta không thể không gấp, phải lập tức nghĩ biện pháp giải quyết nguy cơ lần này, chúng ta cần đem tình huống nơi này hồi báo sư môn, ai, ta không ngờ những người này thật là không có thuốc chữa, lão đạo, ta xem chúng ta cũng không cần quan tâm làm gì, để cho Lưu Vũ Phi giết sạch họ cho rồi đi."

" Đúng vậy, những người tu chân này đúng là chết cũng vừa tội, nhưng dù sao bọn họ cũng có một thân tu vi, nếu chết như vậy ta cũng không đành lòng." Linh Hư cảm khái trả lời.

Lưu Vũ Phi đợi Linh Hư bọn họ đi rồi, lại giúp Lưu Lôi trị liệu nội thương một chút, làm xong mọi chuyện hắn liền xuất ra thần thức tìm tòi nơi giam giữ của gia đình Lý Hưởng. Hắn phát hiện trong một phòng không xa nơi này giam giữ gia đình Lý Hưởng, bọn họ cũng còn đang hôn mê.

Hắn dò xét hoàn cảnh chung quanh một chút, phát hiện chỉ có hai người tu vi Nguyên Anh kỳ canh giữ, còn bên ngoài phòng có Ngũ Hành trận pháp. Đối với chuyện này hắn thật khinh thường, hắn định đưa gia đình Lý Hưởng về trước, miễn cho lúc tối động thủ có người không cẩn thận tổn hại bọn họ. Tâm niệm của hắn vừa động, vài giây sau đã xuất hiện trong căn phòng giam giữ gia đình Lý Hưởng. Một tay ôm Lý Hưởng tay kia ôm con hắn trở về nơi sản xuất dược phẩm, lại một lần thuấn di hắn cũng đã đem Hoàng Huệ quay về.

Khi hắn làm xong những chuyện này thì thần không biết quỷ không hay. Ngay cả hai người đang canh cửa bên ngoài cũng không có phát hiện người bị giam bên trong đã hoàn toàn biến mất.

59. Chương 59

Các đại phái vì chung một mục tiêu, tạm thời hợp thành một liên minh. Bọn họ đề cử Côn Lôn Huyền Nguyên, Phi Thiên Tông La Quang, Hỏa Vân Tông Hà Hoa ba người làm thủ lãnh tạm thời. Lúc này ba người đang ngồi trong đại sảnh, cau mày. Ngay vừa rồi bọn họ chuẩn bị mang gia đình Lý Hưởng đến công ty Tây Vũ, bắt buộc công ty Tây Vũ mở trận pháp, muốn cứu đi môn nhân của họ. Làm cho bọn họ trợn mắt chính là cả gia đình Lý Hưởng đã hoàn toàn biến mất mà thần không biết quỷ không hay. Hai đệ tử canh giữ ở bên ngoài tuyên bố, ở trong thời gian này thật sự không có bất cứ ai tới nơi đó, cũng không có điều gì bất thường. Ba người bọn họ không biết làm sao giao phó với người của môn phái khác. Lúc này Huyền Nguyên vì muốn có một giao phó cho các môn phái khác, đã tự mình đi tới địa điểm tự bạo của Lưu Chí. Cuối cùng có kết quả là mười mấy người của mình cùng chết chung với Lưu Chí khi hắn tự bạo, những môn phái khác đã tra xét lời Huyền Nguyên nói, cuối cùng cũng có xác mình lời hắn nói là sự thật nên cũng thu xếp được sự bất mãn.

Vì bắt đi gia đình Lý Hưởng, các đại phái đã tổn thất mười bốn người, bây giờ nếu để cho bọn họ biết đã tổn thất nhiều như vậy mà cả nhà Lý Hưởng lại đột nhiên mất tích, vậy tất cả các môn phái sẽ tức giận, bây giờ chỉ có ba phái bọn họ, từ khi bắt gia đình Lý Hưởng tới thì cũng chỉ có bọn họ canh giữ, bây giờ nếu để cho môn phái khác biết gia đình Lý Hưởng chẳng biết đi đâu, đừng nói phá trận cứu người, ba đại phái bọn họ chắc phải đấu một trận với các môn phái khác.

Đang trong lúc họ nghĩ đến chuyện gia đình Lý Hưởng mất tích họ không biết làm sao nói với người khác thì người của họ ở tại bên ngoài công ty Tây Vũ truyền về tin tức, công ty Tây Vũ có động tịnh khác thường.

Vào giữa đêm, Lưu Vũ Phi đem những môn nhân của các phái rơi vào trong tay hắn đem ra ngoài. Động tịnh khác thường này của hắn làm cho những người đang theo dõi bên ngoài chú ý. Bất kể thế nào, từ đầu cho tới bây giờ, công ty Tây Vũ lần đầu làm ra phản ứng. Mấy ngày hôm trước mặc kệ cho bọn họ dò xét thế nào bên trong công ty Tây Vũ không ai thèm để ý đến bọn họ. Vì vậy bọn họ lập tức hồi báo về ba vị thủ lãnh. La Quang mấy người cũng chiêu tập mọi người rất nhanh, vài phút sau đã chạy tới bên ngoài Tây Vũ công ty. Chỉ tiếc khi bọn họ có thể nhìn thấy được đệ tử của mình thì khổ nỗi lại bị trận pháp trở ngại, chỉ có thể đứng ở xa xa bên ngoài mà nhìn. Đồng thời trong tâm lý lại đoán mục đích hành động của công ty Tây Vũ.

Lưu Vũ Phi tập trung mọi người lại, những người này cũng thấy được trưởng bối sư môn bên ngoài trận pháp, mỗi người tưởng rằng Lưu Vũ Phi sẽ thả bọn họ, không hề biết thần chết đang vẫy tay gọi mình. Hơn một trăm người đều hưng phấn kêu lên, hình như giờ phút này đã thật sự an toàn. Lưu Vũ Phi âm âm cười, quay về một người kêu to nhất bắn một ngón tay. Cương chỉ do hắn phát ra uy lực khác hẳn đám cô nhi. Người đó thảm hào một tiếng, đầu của hắn vỡ tan như bông hoa nở tung. " Sưu" một tiếng, một đạo bạch quang nghiền nát bộ não hắn bay ra, thân thể không có chút sinh khí nào chậm rãi ngã xuống trên mặt đất.

Tối hôm nay Lưu Vũ Phi nhất định trở thành một ác ma, tay hắn khấu động, xuất ra một thủ ấn như đang " hấp", đem nguyên anh đang chạy trốn hút vào trong tay, nguyên anh trong tay hắn không ngừng giãy dụa, lộ ra ánh mắt cầu xin tha thứ. Lưu Vũ Phi vẻ mặt vẫn đang thản nhiên, đột nhiên từ lòng bàn tay hắn toát

ra một ngọn lửa, nguyên anh phát ra một tiếng vang chói tai, biến mất ngay trên tay hắn, đã bị diệt theo ngọn lửa kia.

Hành động này của hắn đã làm cho đám người tu chân hoàn toàn ngây ra, những tù phạm còn đang kêu réo cũng không dám thở mạnh. Sợ mình sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của hắn. Hắn gây ra chuyện vừa rồi, khiến cho những người bên ngoài phẫn nộ, bọn họ không ngừng kêu lớn bảo hắn mau ra ngoài nhận lấy cái chết….trong đó những người kêu lớn nhất chính là đồng môn của người vừa bị giết chết.

Lưu Vũ Phi đối với sự huyên náo của bọn họ xem như không thấy, đây là ý hắn muốn, hắn chỉ muốn cho bọn họ nếm phải sự đau khổ khi tận mắt nhìn thấy cái chết của đệ tử mình. Hắn quay mặt ra ngoài nở nụ cười tàn nhẫn, nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, trong lòng mọi người đều sợ hãi. Hai tay hắn nhanh chóng khấu động vài đạo điện mang nhằm về phía những tù binh không hề có lực chống cự, trong lúc nhất thời hiện trường toàn là máu thịt bay tung, chân đoạn tay cụt văng ra khắp nơi. Tiếng cầu xin tha thứ, tiếng kêu bi ai hòa lẫn vào tiếng cười điên cuồng của Lưu Vũ Phi loạn thành một đoàn.

Mọi người bên ngoài nhìn thấy hắn điên cuồng như vậy, không ngừng kêu thét: " Không nên a, mau dừng tay, ngươi là tên ác ma…" Đủ loại tiếng kêu..

Lưu Vũ Phi không ngừng phát tiết sát khí trong lòng, hắn cố tình muốn cho những người bên ngoài tận mắt nhìn thấy sự giết chóc đầy máu tanh này.

Đám người Tĩnh Huyền đứng xa hơn một chút cũng bị sự điên cuồng giết chóc của hắn làm cho kinh ngạc: " Sư thúc, Lưu Vũ Phi tàn sát chúng sinh như thế, bộ hắn không sợ thiên kiếp hay sao, sư phụ trước kia đã có nói Tuần Tiên Sử chưởng quản giới luật của thượng giới, hắn luôn chú ý hết thảy mọi việc của nhân gian hay sao? Tại sao hắn không trừng phạt Lưu Vũ Phi?"

" Những điều này ta cũng không có khả năng biết hết thảy, ai biết được tiên giới có phải thật sự chú ý chúng sinh nơi hạ giới hay không, ai, thật không biết chưởng giáo lúc nào sẽ tới."

Bên kia, chỉ trong mười phút ngắn ngủi, hơn trăm người đều tan thành mây khói. Cuối cùng Lưu Vũ Phi phát ra một đạo thiên hỏa, đốt sạch những thi thể trên mặt đất không còn dấu vết. Những người bên ngoài chỉ có thể trơ mắt nhìn những môn nhân mình bị giết chết, nhưng lại chỉ cách mình có mười thước không xa. Trận pháp ngăn trở bọn họ chỉ giống như là thiên hà của tiên giới, làm cho bọn họ không cách nào tiến vào được nửa bước. Sự thống khổ trong lòng có thể tưởng tượng mà biết được, giờ phút này Lưu Vũ Phi giống như một kẻ báo thù từ Cửu U địa ngục đi ra, toàn thân hắn máu tươi nhuộm ướt đẫm.

Giết đi hơn trăm người mà cỗ sát ý trong lòng hắn chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng làm cho hắn có thêm khát vọng giết chóc. Mấy cô nhi cũng bị mùi máu tươi trong không khí dẫn phát sát khí trong nội tâm. Nếu không phải Lưu Vũ Phi đã căn dặn, bọn họ sớm đã gia nhập sự trả thù này rồi. Giết sạch tất cả tù binh, Lưu Vũ Phi trực tiếp thuấn di ra bên ngoài cách đám người tu chân kia không tới mười thước. Hắn đột nhiên biến mất, rồi lại xuất hiện, tốc độ cực nhanh đến không thể tin tưởng. Bình thường người của Ngũ Hành Tông cũng sẽ vận dụng Ngũ Hành Độn Thuật ẩn dấu hành tung, nhưng bọn hắn cũng không có cách làm được nhanh như vậy di chuyển từ nơi này sang nơi khác.

Biểu hiện vừa rồi của hắn làm cho đám người bên ngoài không sao giải thích được. Sau khi hắn tới, âm thầm đếm một lượt số lượng của đám người bên ngoài, tất cả là tám mươi hai người. Cách đó không xa hắn phát hiện có bốn người Linh Hư đạo trưởng, bất quá hắn cũng không có thu liễm đi sự bạo hành trong mắt của họ, ngược lại hắn còn muốn cho Linh Hư đạo trưởng giúp hắn tuyên truyền một phen. Đến lúc đó người muốn tìm hắn phiền toái thì phải lo lắng xem bản thân mình có khả năng này hay không.

Tám mươi mấy người trải qua sự sững sờ ngắn ngủi, lập tức hành động, vây quanh người hắn. Đối với chuyện mình đang bị vây quanh, chẳng những hắn không có sợ hãi, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt tươi cười khinh thường. Huyền Viễn quát: " Ma đầu, ngươi tàn sát nhiều môn nhân chúng ta như vậy, lúc này còn không mau bó tay chịu trói."

" Huyền Viễn chân nhân, còn cùng ác ma này nói cái gì, hắn giết nhiều môn hạ của chúng ta như vậy, chúng ta muốn máu đòi nợ máu." Một người đang ôm lòng báo thù cực độ kêu lên.

Sát ý của Lưu Vũ Phi càng ngày càng đậm, Linh Hư đạo trưởng ở một bên kêu khổ, nhìn những người tu chân đang vây quanh hắn, trong đó có không ít là lão bằng hữu của lão. Nhìn thấy Lưu Vũ Phi lộ ra sát ý

ngày càng đậm, Linh Hư không ngừng cầu nguyện cho Ngộ Thanh có thể nhanh chóng dẫn người chạy lại, nếu không những người này lập tức sẽ tan thành mây khói.

Lưu Vũ Phi tản ra sát ý, giống như một lưỡi dao sắc bén vô hình ảnh hưởng đám người kia, mặc dù giữa sân đại bộ phận đều là cao thủ Phân Thần kỳ, nhưng khí thế và sát ý do hắn lộ ra, bọn họ cũng không cách nào chịu nổi. Mấy người chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ, bị cỗ sát ý này công kích, bạo thể mà chết ngay tại chỗ.

Người vây quanh hắn sớm đã lui ra sau mười thước, bọn họ bây giờ mới biết hắn đáng sợ cỡ nào, thực lực của hắn kinh khủng ra sao. Lúc này trong tâm trí họ chỉ còn có ý niệm chạy trốn. Lưu Vũ Phi quét mắt lạnh lùng nhìn họ, hắn hạ định quyết tâm dùng phương pháp tàn nhẫn nhất, giết sạch mọi người nơi này. Hắn cho rằng dùng pháp thuật thì quá tiện nghi cho họ, hắn chỉ muốn chậm rãi hành hạ bọn họ cho tới chết. Hắn lại lộ ra nụ cười của ác ma, hai tay liên tục khấu động những thủ ấn, từ trên tay hắn phát ra.

Không gian từ từ chuyển động, trên đỉnh đầu mọi người hình thành một đạo kình khí, thành nửa vòng tròn bao phủ tất cả mọi người ở bên trong. " kết giới", những người có mặt đều sợ ngây người, phạm vi lớn như vậy mà có thể tạo ra kết giới, lại dễ dàng xuất hiện trên tay hắn. Vậy nói lên tu vi hắn thật sự là...vừa rồi những người muốn chạy trốn đã bắt đầu hối hận. Sau khi bày xong kết giới, hắn cũng không lo lắng những người này có thể chạy trốn, hắn đã đủ thời gian chậm rãi chơi đùa với họ. Lưu Vũ Phi làm cho bọn họ khiếp sợ còn chưa có hết, bọn họ chứng kiến nguyên khí trong thiên địa chậm rãi tụ tập về phía hắn, một thanh kiếm năng lượng xuất hiện trong tay Lưu Vũ Phi.

" Hóa Hư Vi Thật" Có người kinh hãi kêu lên.

Tâm niệm Lưu Vũ Phi vừa động, mấy vòng xoay làm cho người ta sợ hãi cực độ, hướng về bốn phía cuồng dũng xuất ra. " Phanh!" Trong tiếng vang, vài người không kịp né tránh đều bị chém thành hai đoạn. Còn những người sót lại, hồn phi phách tán, lui nhanh về phía sau. Nhưng vị trí của mỗi người họ không thay đổi, từ điểm đó mà xem, tu vi của mấy người này không tệ chút nào. Ở giữa sân không biết là ai hô lên: " Tất cả cùng xông lên hợp lực, giết hắn!" Nhất thời hiện trường đủ loại pháp bảo, phi kiếm gào thét bay tới hướng Lưu Vũ Phi. Kiếm khí của Lưu Vũ Phi và kình khí do người tu chân phát ra cùng xoay tròn không thôi, hai cỗ khí khác nhau cùng hướng tới bốn phía bắn ra. " Phanh! Phanh" vài âm thanh vang lên làm những người đang hiện diện bị chấn kinh.

Lực lượng của tất cả những người kia hợp lại cũng không bằng một đạo kiếm khí của Lưu Vũ Phi. Trong tâm niệm, năm ngón tay Lưu Vũ Phi dương lên, phân ra năm người bắn ra năm đạo chỉ phong màu đỏ.

" Ti! Ti..." Liên tiếp âm thanh, năm đạo chỉ phong hồng quang lòe lòe, xuyên qua đầu năm người kia. Mấy tiếng kêu thảm tuyệt nhân hoàn vang lên kinh thiên động địa, năm đạo bạch quang từ trong thân thể họ nhanh chóng bay ra, rất nhanh lại rơi vào trên tay Lưu Vũ Phi, bọn họ cũng bị lọt vào cách xử trí như những tù binh khi nãy.

Đám người La Quang, nhìn thấy cảnh tình trước mắt, đã có hơn mười người thương vong, sắc mặt không khỏi tái nhợt. Con người...khi mà đã lâm vào tuyệt vọng thì sẽ không để ý hết thảy mà phản kháng. Có mấy người chỉ mong chạy trốn, vừa mới bay lên thì thì bị văng xuống bởi kết giới. Phản chấn của kết giới làm cho bọn họ văng vào giữa sân, mấy người này còn muốn đứng dậy bỏ chạy thì kiếm khí của Lưu Vũ Phi đã lao thẳng vào bọn họ. Tay chân của họ liền bị bổ xuống: " A!" Vài tiếng kêu thảm thiết vang trong đêm đen không người, khiến cho những người kia càng thêm khẩn trương. Kết giới do hắn thiết lập ngăn cách hẳn với bên ngoài, vì thế không có thanh âm nào thoát ra. Cũng như vậy, chuyện bên ngoài cũng sẽ không truyền vào được bên trong.

Mọi người nhìn thấy không còn hy vọng chạy trốn, ngược lại trong lòng càng thêm quyết tâm, liều mạng thì còn có cơ hội sống, không làm gì thì một chút cơ hội cũng không có. La Quang, Huyền Viễn, Hà Hoa ba người cùng ra tay. Cây sáo của La Quang, Vô Hư kiếm của Huyền Viễn, bổn mạng chân nguyên của Hà Hoa, ba người, ba cỗ lực đạo bất đồng trực xông đi, đối với người khác mà nói công kích này chính là trí mạng. Nhưng trong mắt Lưu Vũ Phi lực lượng này thật sự là quá yếu nhỏ, giữa hai bên thực lực thật là chênh lệch quá lớn, vì muốn hoàn toàn đả kích lòng tin tưởng của những người này, Lưu Vũ Phi chẳng những không có né tránh, ngay cả chiến giáp trên người cũng không có sử dụng. Trực tiếp tạo ra một vách tường bằng khí, kình khí chạm nhau, phát ra một tiếng nổ oanh thiên, chỉ thấy ba người La Quang, thân

hình xiểng niểng, phát ra tiếng rên đau đớn, hiển nhiên là bị Lưu Vũ Phi phản chấn bị thương.

Lòng tin tưởng của họ liền biến mất, người chỉ đứng bất động, ngay cả ba cao thủ cùng liên hợp mà cũng không có cách làm hắn bị thương, điều này thật sự làm cho lòng tự tin của họ bị đả kích. Dù cho những người này hôm nay có thể rời đi, thì cuộc sống sau này cũng không dễ trải qua.

Đôi mắt lạnh lẽo của Lưu Vũ Phi vừa nhìn, nhìn thấy mục đích của mình đã đạt tới rồi. Hắn nổi lên một ý cười tàn nhẫn, không hề lưu tình, kiếm khí chỉ phong đồng thời ra tay. Tiếng thảm hào, tiếng rên rỉ, đan vào thành một chuỗi hỗn loạn. Những người hiện diện đều bị kiếm khí chém thành hai nửa, hơn mười nguyên anh đồng thời phá thể mà ra. Bọn họ muốn viễn độn cũng không được, hơn mười nguyên anh tụ tập cùng một chỗ. Ở bên ngoài bốn người Linh Hư đạo trưởng, toàn thân không ngừng rung động, trong miệng không ngừng thì thầm: " Thật là thực lực khủng khiếp, một trái tim vô cùng tàn bạo, thật là quá đáng sợ."

Đúng lúc này trên bầu trời hạ xuống bốn người, Linh Hư đạo trưởng vừa nhìn thấy thì sợ hãi nói: " Sư tôn, cuối cùng cũng đã tới, nhanh đi cứu người bên trong đi, bọn họ bây giờ chỉ còn lại nguyên anh thôi, nếu chậm một chút e rằng bọn họ đều tan thành mây khói mất."

Cùng tới với Ngộ Thanh là một người tuổi trẻ mở miệng nói: " Ngộ Thanh đạo trưởng, trước tiên chúng ta nên cứu họ ra rồi hãy nói."

" Hay là Hiên Viên thí chủ ra mặt đi, Tam Thanh Giáo chúng ta thật sự là không dám." Ngộ Thanh đạo trưởng chứng kiến sự tàn nhẫn khi Lưu Vũ Phi đối đãi những người bên trong, sợ rằng mình ra tay sẽ khiến cho hắn không hài lòng.

Lưu Vũ Phi đối với người vừa tới bên ngoài cũng như không biết, Hiên Viên Phách vận kiếm quyết : " Kinh Thiên Trảm, khai." Một đạo kiếm khí thật lớn bổ vào kết giới do Lưu Vũ Phi bày ra.

Kiếm khí chạm vào kết giới, bị bám một cỗ sóng trào, đối với kết giới lại không tạo được một chút hư hao. Trong lòng Hiên Viên Phách tràn đầy tin tưởng chỉ một kích sẽ phá được kết giới, không nghĩ tới một kích toàn lực của mình chỉ làm cho nó chấn động một chút.

Lưu Vũ Phi mặc dù không nghe được thanh âm bên ngoài, nhưng hắn có thể nhìn thấy có người công kích kết giới, hơn nữa lực lượng rất mạnh, ít nhất là hắn lần đầu tiên gặp được ở người tu chân. Lưu Vũ Phi nghĩ người này là ai, vì vậy hắn vận Thanh Liên kiếm quyết, Kiếm Chi Phân Thân, hơn mười nguyên anh đồng thời cùng bị hắn hủy diệt.

Lưu Vũ Phi triệt đi kết giới, liền nhìn thấy một đạo kiếm quang thuần màu trắng đang hướng thẳng tới hắn chém xuống. Đột nhiên bị công kích làm trong lòng hắn cả kinh, cỗ kiếm khí này trong lúc hắn không hề phòng bị có khả năng làm bị thương thân thể hắn. Nếu cứ để cho nó bổ tới, thì hắn tin rằng mình sẽ thụ thương.

Quyết định thật nhanh, hắn lập tức thuấn di qua một bên. Hắn vừa tránh ra, kiếm khí đã lao thẳng tới, oanh một tiếng, mặt đất bị nó tạc ra một cái hố to sâu chừng mười thước.

Một màn kinh hiểm này làm cho trong tâm mấy người Tam Thanh Giáo đứng phía sau đều nhảy lên, đến khi Lưu Vũ Phi có thể tránh ra họ mới thở ra một hơi. Trong lòng Lưu Vũ Phi chợt giận dữ, hắn nghĩ không ra Hiên Viên Phách lại đánh bất ngờ, ngay cả phong phạm tối thiểu của người tu chân cũng không có. Lửa giận đã làm hắn xem Hiên Viên Phách như địch nhân, ra tay càng độc ác: " Thiên Cương Chỉ, đốt!" Mười ngón khẩn động, mười đạo chỉ phong phát ra tiếng vang xuy xuy.

Hiên Viên Phách cố tình phân cao thấp với Lưu Vũ Phi, nên tạo ra nhiều trận pháp phòng thủ ở trên người, đồng thời hắn cũng vận hết tu vi của toàn thân, mãnh liệt đánh ra.

Hồng quang kiếm khí bùng cháy mạnh, oanh long! Nổ, Lưu Vũ Phi dựa vào phòng ngự mạnh mẽ của Thất Thải chiến giáp thừa nhận một kích của Hiên Viên Phách, hắn chỉ theo quán tính lui lại mấy bước, không xảy ra chuyện gì.

Mà Hiên Viên Phách lại nếm mùi thật lớn, phòng ngự trận pháp của hắn làm sao chống đỡ nổi cương chỉ của Lưu Vũ Phi, toàn thân bị hắn bắn thủng cho bảy, tám cái lỗ lớn. Cũng may tu vi của hắn kinh người, bị thương nặng như vậy cũng chỉ làm cho hắn bị hôn mê. Chân nguyên lực của hắn cũng đã chậm rãi trị

liệu vết thương cho hắn, khi Lưu Vũ Phi lại muốn ra tay tiêu diệt luôn hắn, có thanh âm vang lên: " Tiểu hữu hạ thủ lưu tình, đó là một hiểu lầm."

Nhìn thấy đại sự không hay, mọi người của Tam Thanh Giáo đồng thời kêu lên. Lưu Vũ Phi nghe được tiếng kêu của Linh Hư đạo trưởng, âm thanh lạnh lùng nói: " Như thế nào, Linh Hư đạo trưởng cũng muốn chỉ giáo hay sao?"

" Không dám! Không dám! Chúng ta làm sao dám hướng tiểu hữu ra tay, chuyện này có nguyên nhân, người này thật sự là không thể giết được." Linh Hư đạo trưởng cũng không dám xung đột với Lưu Vũ Phi, vội giải thích.

" Giết không được? Hừ hừ, từ hôm nay trở đi, ai dám ra tay với ta, cũng không buông tha cho hắn."

Cái chết của Lưu Dân và Lưu Chí làm cho Lưu Vũ Phi hận sâu sắc đám người tu chân, đang lúc nói chuyện cũng đậm mùi máu tươi.

60. Chương 60

Đúng lúc này tại phía chân trời, bầu trời hình thành nên vô số kiếp vân, áp lực khổng lồ trực tiếp đè lên người của Tam Thanh Giáo và Tinh Nguyệt cung khiến bọn họ ai nấy đều biến sắc.

Nhưng bọn họ cũng cảm nhận được Thiên kiếp này không phải nhằm bọn họ mà đến, trong lòng cũng yên tâm một chút.

Lưu Vũ Phi từ khi kiếp vân mới thành lập đã có dự cảm kiếp vân vì hắn mà đến, hắn yên lặng cảm thụ một chút. Tại phía chân trời, trên tầng mây có hai tiên nhân đang chuẩn bị phát động lôi điện .

Lưu Vũ Phi rõ ràng cảm nhận ra được lần này Thiên kiếp là vì hắn mà đến, có thể là tiên giới tiên nhân không quen nhìn hắn giết nhiều người như vậy, đây là trừng phạt dành cho hắn.

Nguyên lai Lưu Vũ Phi cuồng sát gần hai trăm người, hơn nữa những người này đối với hắn cũng không thể tạo thành uy hiếp. Lý do này cũng đủ để tiên giới phát ra đạo lôi kiếp xuống phàm giới trừng phạt Lưu Vũ Phi. Đối mặt với áp lực Thiên kiếp cực lớn này, Ngộ Thanh đạo trưởng bảo Tĩnh Huyền, để hắn mang Hiên Viên Phách cách xa nơi này một chút, còn bọn họ ở lại muốn xem uy lực chính thức của Thiên kiếp. Tu Chân Giới có mấy trăm năm không xuất hiện Thiên kiếp rồi, Ngộ Thanh mấy người cũng muốn tận mắt chứng kiến uy lực Thiên kiếp, để cho tương lai nếu mình có độ kiếp còn biết mà chuẩn bị .

Đối mặt với Thiên kiếp, Lưu Vũ Phi không tỏ vẻ sợ hãi một chút nào, ngược lại càng thêm hứng thú. Hắn trong lòng cười thầm, bây giờ hắn ngay cả tiên nhân độ kiếp thần lôi còn không sợ, lại có thể sợ tiên giới kiếp lôi này sao .

Kiếp vân càng ngày càng hùng hậu, mang đến áp lực nghẹt thở khiến cho người của Tam Thanh giáo không có cách nào duy trì được. Ngộ Thanh đạo trưởng đành phải lui về phía sau hơn mười trượng nữa, chờ đợi một màn thiên địa chấn kinh sắp xảy ra.

Đối mặt Thiên kiếp, Lưu Vũ Phi chẳng những không hãi sợ, ngược lại quay lên trời cao giận dữ rống lên: "Nhanh lên một chút, chỉ bằng vào đạo Lôi điện này của các ngươi như vậy, tốt nhất cho nghỉ hưu đi bán lông heo đi."

Cuồng! Quả nhiên quá điên cuồng, Ngộ Thanh đạo trưởng đã gần một ngàn năm trăm tuổi rồi, hắn còn chưa từng chứng kiến có người dám nhục mạ tiên giới tiên nhân như thế, tâm lý nhất thời phát sinh cảm giác bội phục.

Đồng thời lúc đó, đúng như Lưu Vũ Phi âm thầm dự liệu, ngay sau khi Lưu Vũ Phi rống lên, chỉ thấy từ trên bầu trời hạ xuống một đạo lôi điện dũng mãnh, đường kính to như cái mâm.

Đã chuẩn bị sẵn sàng, Lưu Vũ Phi lạnh lùng cười, chẳng những không có phòng thủ, ngược lại quay về đạo Lôi điện thứ nhất, phát ra một đạo kim quang. Thất thải thần kiếm lần đầu ra tay, cùng Lôi điện va chạm cùng một chỗ, "oanh long" âm thanh nổ ra, làm cho mặt đất hơi bị chấn động.

Sóng lôi điện đầu tiên và hai đạo tiếp theo cứ như vậy bị công kích vào Lưu Vũ Phi nhưng đều bị vỡ. Phía chân trời, Lôi kiếp Chân Quân hoảng hốt: " Đây là pháp bảo gì, hắn chính là người tu chân ở phàm giới đây sao? Là hắn có pháp bảo lợi hại hay là tu vi của hắn so với chúng ta còn cao hơn, hắn mạnh như vậy thật sự không nên ở lại phàm giới a".

Tiên nhân bên cạnh Chân Quân nhắc: " Chân quân, ngươi nói đi, chúng ta có nên ra tay tiếp hay dừng lại, theo đúng quy định, chúng ta có thể dừng tay với hắn được rồi".

" Cứ phát đủ chín đạo Lôi điện, tiếp tục đi, ta không tin hắn có khả năng tiếp hết cả chín đạo."

" Chân quân, làm như vậy có lẽ sẽ vi phạm quy định của tiên nhân đó, hắn phạm tội, nhưng không đáng bị trừng phạt đến mức như vậy." Tiên nhân bên cạnh Lôi kiếp Chân Quân lên tiếng đề tỉnh hắn

" Đừng nghĩ nhiều như vậy, người này ở lại hạ giới trước sau gì cũng là tai họa, sự tồn tại của hắn tuyệt đối có thể phá vỡ thế cân bằng tại hạ giới."

Trong khi bọn họ nói chuyện, chín đạo Lôi điện đã phủ xuống năm đạo. Lôi điện không ngừng phủ xuống làm cho Lưu Vũ Phi trong lòng hết cả hứng khởi. Hắn đã đọc điển tịch của Tây Vương Mẫu lưu lại nên hiểu rõ, chưởng quản Lôi điện là Lôi kiếp Chân Quân, đối với người hạ giới nhiều nhất chỉ có thể phủ xuống ba đạo trọng lôi . Điều này làm cho một người tính tình biến thái như Lưu Vũ Phi đối với Lôi kiếp Chân Quân càng thêm phẫn nộ. Đạo Lôi điện thứ sáu bổ xuống người hắn, Lưu Vũ Phi phải huy động đến thất thải chiến giáp trên người, chưa hết, để cho an toàn hắn còn xuất ra hàng chục đạo phù chú phòng ngự trận pháp áp vào thất thải chiến giáp. Tay cầm thất thải thần kiếm, Lưu Vũ Phi hướng về Lôi điện bổ ra một đạo kiếm khí khổng lồ. Đạo kiếm khí này quá bá đạo, ngay cả đạo Lôi điện kia cũng bị chém thành hai nửa. Lưu Vũ Phi cả người thẳng băng, như một khối thất thải hỏa phóng vút lên trời cao.

Hết thảy mọi thứ vừa diễn ra trước mắt như một màn quỷ dị, Ngộ Thanh và mấy người trong lòng đã bắt đầu nghi hoặc về xuất thân lai lịch của Lưu Vũ Phi. Bọn họ đều nhận định Lưu Vũ Phi rất có thể từ tiên giới xuống, nếu không, không thể nào có được thực lực như thế. Đồng thời tâm lý cũng cảm thấy âm thầm may mắn vì mình không phải kẻ đối địch của Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi hướng không trung bay lên, tay cầm thất thải thần kiếm lập tức động thủ. Hắn liên tiếp bổ ra bảy tám đạo kiếm khí vào kết giới ngăn cách nhân giới và tiên giới. Ngay khi Lưu Vũ Phi ra tay, bảy tám đạo kiếm khí cùng đánh thẳng vào một chỗ tại kết giới. Kết quả là kết giới từng mảng từng mảng bị vỡ ra dưới công kích của hắn. Chỉ còn một đạo kết giới cuối cùng, Lưu Vũ Phi lại vận lực chém xuống, nhưng lần này kết giới hiển nhiên so với những kết giới trước có sự bất đồng, một kiếm như vậy mà kết giới ngay cả phản ứng cũng không có.

Lôi kiếp Chân Quân không nghĩ tới Lưu Vũ Phi lại có thực lực cường hãn như vậy, một hơi phá liền mấy đạo kết giới ngăn cách giữa phàm nhân và tiên giới. Nhưng hắn cũng không hoảng sợ lắm, tiên phàm trong lúc đó còn có một đạo kết giới cuối cùng ngăn Lưu Vũ Phi. Lôi kiếp Chân Quân dùng ánh mắt có vẻ khinh thường nhìn Lưu Vũ Phi, ý tứ nói rằng bằng năng lực của ngươi cũng muốn phá hủy đạo kết giới này sao?

Lôi kiếp Chân Quân sở dĩ nhìn Lưu Vũ Phi bằng cặp mắt như vậy, vì hắn vô cùng tin tưởng độ vững chắc của kết giới này. Tục truyền rằng kết giới này do mấy vị thượng cổ tiên nhân lập ra, những vị tiên nhân này sau đó cũng sớm thăng nhập thần giới. Lôi kiếp Chân Quân có lẽ đối với Lưu Vũ Phi có chút úy kỵ, tóm lại trong suy nghĩ của hắn, hắn cho rằng tu vi của Lưu Vũ Phi đạt đến như vậy không nên ở lại phàm giới. Nhưng Lưu Vũ Phi lại giết nhiều người tu chân như vậy,... Hắn lại hướng Lưu Vũ Phi phát đi ba đạo Lôi điện cuối cùng trong số chín trọng. Lôi kiếp Chân Quân tin tưởng, chỉ cần Lưu Vũ Phi bị một trong ba đạo Lôi điện này bắn trúng thôi, Lưu Vũ Phi không chết cũng trọng thương. Ba trong số chín trọng Lôi điện cuối cùng chuyên môn dùng để trừng phạt những người có tu vi vượt qua Đại La Kim Tiên, ngay cả bản thân Lôi kiếp Chân Quân cũng không có biện pháp chống đỡ .

Bên trong phòng ngự trận pháp, thất thải chiến giáp tản mát ra một dải tựa ngân hà, giống như ngân hà sau cơn mưa, bao bọc lấy Lưu Vũ Phi ở chính giữa, khiến cho Lưu Vũ Phi nhìn qua như một thiên thần.

Ba đạo Lôi điện đánh tiếp ngay vào vị trí của Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi mặc dù thừa nhận uy lực của Lôi điện nhưng hắn cũng không thể không hoảng hốt, khí huyết nhộn nhạo cả lên. Càng làm cho hắn khó chịu hơn nữa chính là hiện giờ cả người hắn đều có cảm giác như tê liệt, toàn thân ê ẩm.

Lôi kiếp Chân Quân tuy có chút úy kỵ Lưu Vũ Phi, nhưng cuối cùng hắn thấy Lưu Vũ Phi không có cách nào phá tan đạo kết giới cuối cùng, chín trọng Lôi điện đã xong, hắn còn định phát ra thêm vài đạo tiểu lôi khác. Lưu Vũ Phi thấy được trong mắt Lôi kiếp Chân Quân sự khiêu khích cùng vẻ khinh thường.

Phía trước đã có vài đạo kết giới Lưu Vũ Phi dùng thất thải thần kiếm bổ vỡ, cuối cùng chỉ còn một kết giới Lưu Vũ Phi cũng đã thử qua, bằng thất thải thần kiếm thì không cách nào phá tan được. Kết giới này có độ vững chắc quả thật siêu việt hơn hẳn dự liệu của hắn, nhưng không có nghĩa là hắn không có cách nào khác để phá. Âm thầm cười, hắn vận khởi Phá Thiên Quyết, trong miệng hô: " Phá Thiên Quyết, thức thứ nhất, Luân Hồi".

Một đạo kiếm khí khổng lồ từ hai tay Lưu Vũ Phi phát ra, Lôi kiếp Chân Quân cùng Thiên Diệp tiên nhân đang ở bên trong kết giới cũng cảm nhận được áp lực của cỗ kiếm khí này. Thiên Diệp tiên nhân tu vi không bằng Lôi kiếp Chân Quân, hắn đã bị thực lực của Lưu Vũ Phi làm cho kinh hãi, nói không ra lời .

Kết giới được mệnh danh là tiên giới đệ nhất kết giới, tồn tại đã hơn triệu năm, kinh qua vô số lần chiến tranh, gia cố. Khi đạo kiếm khí không ngừng đánh sâu vào, không thể không thừa nhận, kết giới không ngừng rung lên bần bật. Lôi kiếp Chân Quân cùng Thiên Diệp tiên nhân tâm trí cũng đồng thời run rẩy theo từng nhịp của kết giới, đến khi kiếm khí hoàn toàn biến mất, bọn họ mới thở hắt ra một hơi.

" Quả nhiên có chút bá đạo, có thể ngăn cản Phá Thiên Quyết." Lưu Vũ Phi không nhịn được xưng tụng. Hắn vừa rồi xuất ra một thức, uy lực rất rõ ràng, nếu kết giới này có thể ngăn được một thức, Lưu Vũ Phi quyết định buông tha Lôi kiếp Chân Quân một lần .

Hắn nghĩ thầm: "Một kết giới cường đại như vậy đã hao tốn không biết bao nhiêu tâm huyết của tiên nhân, nếu cứ như vậy bị hủy trong tay mình, thật sự mình hơi quá."

Đáng tiếc Lưu Vũ Phi tâm tư uổng phí, Lôi Kiếp Chân Quân thấy kết giới vẫn bình yên vô sự trước đòn công kích cực mạnh từ Lưu Vũ Phi, vẻ ngạo mạn vừa biến mất lại hiện lên, Lôi kiếp Chân Quân cười nhạo nói: " Chỉ bằng vào ngươi cũng muốn phá hủy kết giới này, thật sự là không biết sỉ nhục" Hắn hoàn toàn cố ý hướng về Lưu Vũ Phi tiếp tục phát ra vài đạo tiểu lôi điện.

Kết giới có thể thông quan để đối thoại. Lưu Vũ Phi thấy Lôi kiếp Chân Quân ngay cả phong phạm tiên nhân cũng không có, lại một lần nữa hướng hắn ra tay, lửa giận vừa được nén xuống lại bộc phát: " Phá Thiên Quyết, Khai Thiên". Đạo kiếm này so với lần trước lại càng thêm bá đạo, cỗ kiếm khí khổng lồ từ tận trời mà đến, chỉ thấy phong vân biến sắc, thiên địa hôn ám. Có rắn chắc đến đâu đi nữa thì kết giới cũng không thể chịu nổi thức Phá Thiên Quyết này.

"Phanh!"

Một tiếng nổ lớn, đệ nhất kết giới như một khối băng bị đánh vào, năng lượng tụ trên bề mặt kết giới, eồi đột nhiên một khối tiểu tinh thể phân tán, bắn ra.

Lôi kiếp Chân Quân cả người trợn tròn mắt, năm đó tiên ma đại chiến, kết giới này đã ngăn cản mười vạn đại quân Ma giới, nhưng đã bị một người phá hư. Người này tu vi đã đạt tới trình độ mà Lôi kiếp Chân Quân cũng không sao tưởng tượng nổi, hắn cùng Thiên Diệp tiên nhân đều bị một thức vừa rồi làm cho choáng váng.

Lôi kiếp Chân Quân biết hôm việc đã đến nước này quả thật là kinh thiên động địa. Tiên giới đối với Ma giới vẫn vững vàng chiếm cứ ưu thế, một phần rất lớn là bởi vì có kết giới này. Bây giờ kết giới đã bị phá, thế quân bình đã không còn, đại chiến hơn ngàn năm của tiên ma xem ra lại chuẩn bị tái diễn.

Hơn nữa gậu quả này cũng là do một tay mình tạo thành, Lôi kiếp Chân Quân bây giờ tự mình cảm thấy vô cùng hối hận. Nghĩ đến kế tiếp phải đối mặt với thực lực kinh khủng của Lưu Vũ Phi, lại thấy tình hình Lưu Vũ Phi đối xử với những người tu chân tại hạ giới, cả người không ngừng run rẩy.

61. Chương 61

Nhìn sắc mặt của Lôi Kiếp Chân Quân từ hồng thành trắng tái, ngay cả vị tiên nhân cao cao đỉnh đỉnh mà cũng phải sợ hãi, trong lòng Lưu Vũ Phi thống khoái nói không nên lời. Từ trên người Lôi Kiếp Chân

Quân, hắn đã chứng thật thực lực đại biểu cho tất cả. Nhớ tới việc trước kia mình cứ trái lo phải nghĩ, bận tâm chuyện của Lưu Chí và Lưu Dân. Lại nhớ tới chuyện hai người tự bạo, sát ý của hắn lại kích phát: " Lôi Kiếp Chân Quân, tại tiên giới có lẽ ngươi uy phong lẫm lẫm, cho dù làm sai giới luật của tiên giới cũng không có gì đáng ngại, nhưng ngươi không nên chọc vào ta, hôm nay ta cho ngươi biết hậu quả." Hắn khấp một thủ ấn, một phù triện chậm rãi rơi vào trên người Lôi Kiếp Chân Quân. " Nguyên Thần Cấm Cố Thuật" Thiên Diệp tiên nhân kinh thanh hô lên, hắn nhìn thấy không ngờ Lưu Vũ Phi lại biết Nguyên Thần Cấm Cố Thuật mà tiên nhân vốn sợ nhất.

Hắn vội vàng cầu xin tha thứ: " Tiên tôn, chúng tôi thật sự là vô ý mạo phạm ngài, chúng tôi cũng chỉ là nghe lệnh làm việc, mong rằng tiên tôn hạ thủ lưu tình." Thiên Diệp tiên nhân sợ muốn chết, tại tiên giới nếu nguyên thần bị người cấm cố, so với bị người ta giết chết còn muốn thảm hơn.

" Thiên Diệp ngươi là một tên nhát chết, sao trước kia ta không phát hiện ra ngươi là người như vậy, muốn giết cứ giết, bổn quân mấy ngàn năm có khổ gì mà không trải qua há có thể sợ ngươi, cho dù nguyên thần bị ngươi cấm cố thì thế nào, chỉ cần bổn quân còn một hơi thở, nhất định sẽ báo thù ngươi hết thảy." Còn hơn Thiên Diệp, Lôi Kiếp Chân Quân có vẻ cốt khí nhiều hơn.

Lưu Vũ Phi nghe Lôi Kiếp Chân Quân nói vậy chẳng những không giận, ngược lại còn cười to ha ha vài câu, hắn cũng muốn xem sau khi cấm cố tiên nhân thì tiên giới sẽ có phản ứng như thế nào.

" Lôi Kiếp Chân Quân, ta sẽ nhớ những lời này của ngươi. Ta sẽ nói cho ngươi nghe phương pháp giải trừ Nguyên Thần Cấm Cố Thuật, ta muốn nhìn xem ngươi có khả năng giải trừ nó hay không. Ta gọi là Lưu Vũ Phi sẽ ở tại hạ giới chờ ngươi, thuận tiện nói cho ngươi một câu, lần sau nếu còn có tiên nhân chọc trên đầu ta, kết cục sẽ không được như thế này đâu." Nói xong hắn xoay người trở về hạ giới.

Người của Tam Thanh Giáo và Tinh Nguyệt Cung còn đang đợi Lưu Vũ Phi, bọn họ muốn nhìn xem hắn có thể an toàn quay lại hay không. Lưu Vũ Phi cho tới nay cũng là người đầu tiên chống cự lại tiên nhân.

Nửa giờ sau hắn cũng không quay lại, chờ thêm lát, rồi hai giờ sau trong lúc mấy người Ngộ Thanh cho rằng hắn lành ít dữ nhiều thì dị tượng phát sinh: " Sư tôn, mau nhìn phía chân trời."

Tất cả theo thanh âm của Linh Hư đạo trưởng, nhìn lên trên không. Chỉ thấy ngoài chín tầng trời có một đoàn cầu lửa đang bay từ chân trời hạ xuống thật nhanh. Cách mặt đất chỉ có mấy ngàn thước thì quả cầu lửa đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng.

Những người nhìn thấy qua dị tượng này thì ngày thứ hai đều tuyên bố đó là phi thuyền. Tu vi của Tĩnh Huyền thấp, hắn không cách nào thấy rõ gương mặt thật của quả cầu lửa. Nhưng ngoài hắn thì mấy người kia đều nhận ra đó là Lưu Vũ Phi nhưng bọn họ nhìn không ra hắn làm sao biến mất.

Lưu Vũ Phi quay trở về công ty, hắn lập tức gọi Lưu Xán, vì Lưu Lôi bị thương nên Lưu Xán phải làm thay công tác của hắn. Lưu Vũ Phi biết rằng kế tiếp hắn phải đối mặt với cả tu chân giới, vì không ngờ lại xuất hiện tình huống của Lưu Dân. Hắn quyết định tăng lên tu vi cho các cô nhi, không cầu họ có thể giúp hắn được gì, hắn chỉ thầm nghĩ giúp cho họ có năng lực tự bảo vệ mình. Hắn còn có một lo lắng là ở tại Bắc Kinh xa xôi còn có Tô Thiến và Triệu Nhược Băng, nếu với tu vi của các nàng hiện giờ, chỉ có thể trở thành uy hiếp của hắn. Hắn vì muốn có một kế sách vẹn toàn, chuẩn bị cho các cô nhi tăng lên tu vi xong, thì hắn cũng đi đến Bắc Kinh giúp Tô Thiến và Triệu Nhược Băng tăng luôn tu vi.

Ngày kế, Ngộ Thanh của Tam Thanh Giáo đến gặp, Lưu Vũ Phi nói rằng mình có việc bận nên đuổi hắn về. Vì muốn cho công ty làm việc bình thường, hắn đầu tiên tại Thượng Hải tiến hành truyền công, giúp cho mười mấy cô nhi trực tiếp từ Nguyên Anh sơ kỳ tăng lên đến Phân Thần sơ kỳ, tăng lên ba giai đoạn nhưng cũng làm cho hắn tốn mất hai ngày thời gian. Cho dù hắn có thực lực của thần nhân, một lần tăng lên tu vi cho mười mấy người, cũng làm cho hắn cảm thấy ăn không tiêu.

Trong hai ngày này tại tu chân giới, đã náo nhiệt phi phàm. Phàm những môn phái có người đi qua Thượng Hải, tất cả đều tập trung đến Côn Lôn. Hơn mười người có tu vi Phân Thần kỳ chỉ trong một đêm bị người ta hủy diệt, các môn phái khi xong tin tức này thì tất cả đều khiếp sợ, bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ qua chuyện này. Vì vậy tại Côn Lôn phái chưởng môn nhân Thanh Tùng Chân Nhân ra thiếp mời, tất cả các môn phái tại tu chân giới đều đến Côn Lôn gặp mặt. Ngộ Thanh lúc đi gặp Lưu Vũ Phi mà bị từ chối, cũng cùng Hiên Viên Phách đồng thời đi tới Côn Lôn. Hiên Viên Phách chính là đệ tử của gia tộc Hiên

Viên, phương thức truyền thừa của Hiên Viên gia khác hẳn thế gia khác, bọn họ mỗi một đời chỉ có hai người, tựu ngay cả Hiên Viên Phách bây giờ thì hắn vốn là một người họ trong gia tộc họ Lãnh, chỉ bất quá khi hắn còn là trẻ con thì được người trong Hiên Viên gia tộc nhìn trúng, liền dẫn theo trở về kể từ đó hắn cũng mang họ Hiên Viên. Ở trên hắn còn một người tên là Hiên Viên Cuồng, lần này hắn rời núi là vì muốn tìm một truyền nhân có tư chất tốt. Hiên Viên Phách và Hiên Viên Cuồng có dự cảm sẽ không bao lâu thì mình sẽ phi thăng, Ngộ Thanh cũng là trong lúc vô ý gặp được hắn, lúc ấy Ngộ Thanh còn chưa kịp biết được chuyện xảy ra tại Thượng Hải, khi hắn gặp Hiên Viên Phách thì vô cùng cao hứng.

Hiên Viên Phách là một trong mười ba người của năm đó, đối với tu vi của hắn Ngộ Thanh rất là rõ ràng, hy vọng bằng vào khả năng của hắn có thể hóa giải nguy cơ tại Thượng Hải. Hiên Viên Phách tuyệt đối có được thực lực của tiên nhân. Ngộ Thanh nói cho hắn nghe đại khái tình hình, dưới tình huống lúc ấy, Ngộ Thanh thật sự cũng không có cách nào cùng Hiên Viên Phách nói rõ.

Đợi khi cả hai đi tới Thượng Hải, hắn nhìn thấy Lưu Vũ Phi tàn sát người tu chân thì cho rằng hắn là một ma đầu. Vì vậy mới không để ý hết thảy xuất ra đối phó Lưu Vũ Phi, hắn bị Lưu Vũ Phi đánh mê, cũng phải hai ngày sau mới tỉnh lại. Khi hắn vừa tỉnh liền hỏi Tĩnh Huyền tình huống của Lưu Vũ Phi. Nhưng câu trả lời của Tĩnh Huyền làm cho hắn chịu đả kích, một kích toàn lực của mình đủ để kiêu ngạo mà không cách nào làm bị thương Lưu Vũ Phi, mà mình còn bị vài đạo chỉ phong đánh cho hôn mê bất tỉnh, điều này làm cho vẻ mặt của Hiên Viên Phách không chút ánh sáng.

Khi hắn nghe được Lưu Vũ Phi có thể ngăn cản Cửu Trọng Thiên Lôi thì loại tâm tình này cũng đó mà biến mất. Đối với việc tại sao Lưu Vũ Phi muốn giết đám người tu chân, Tĩnh Huyền cũng đem những chuyện mình biết nói ra cho hắn nghe hết thảy. Đây cũng là nguyên nhân lần này hắn cùng Ngộ Thanh đi tới Côn Lôn. Hắn sợ đám người này bị cừu oán làm mù quáng lại chạy đi tìm Lưu Vũ Phi, vậy thì đúng là sẽ có thể làm cho tu chân giới biến mất.

Ma Tông đã biết chính đạo môn phái ở Thượng Hải tổn thất lượng lớn cao thủ, bọn họ không ai không vỗ tay khoái trá, trong đó có Huyết Ma là vui vẻ nhất. Vừa khiếp sợ thực lực của Lưu Vũ Phi, vừa cao hứng vì đã khởi lên được sự cừu hận giữa Lưu Vũ Phi và môn phái chính đạo.

Đồng thời với sự gặp mặt tại Côn Lôn, bốn Ma Quân của Ma Tông Huyết Ma, Nhân Ma, Thiên Ma, Địa Ma cũng cùng tìm một chỗ thương nghị, làm thế nào đối phó Lưu Vũ Phi.

Trong Côn Lôn phái sớm đã náo nhiệt phi phàm, chưởng môn của các môn phái đều tự mình đi tới, con đường dẫn lên Côn Lôn cũng đông đảo náo nhiệt không thôi. Ba ngày sau tất cả người các môn phái đều đến đông đủ, tại đại sảnh nghị sự của Côn Lôn phái, ngồi đầy các đại chưởng giáo của các phái. Thanh Tùng đạo trưởng ra mặt cảm tạ trước mọi người.

“ Thanh Tùng chưởng môn, ngài đức cao vọng trọng, trăm năm trước tất cả cũng nhờ ngài suất lĩnh mới đánh lui được đám người hải ngoại tới, lần này ngài phải làm chủ cho chúng ta a, chúng ta Thiên Vân Tông bị tên ác ma kia giết mất năm người rồi.” Một người trong một tiểu phái đang đứng ra tố cáo, đồng thời buông lời nịnh nọt.

Trăm năm trước trận thắng lợi đều quy về trên đầu Côn Lôn phái, vừa nghe hắn nói đã biết ngay hắn đang vỗ mông ngựa cho Côn Lôn phái. Thanh Tùng đạo trưởng vì muốn giữ thể diện, cũng không dám trước mặt nhiều người thừa nhận câu nói đó, vội vàng trả lời: “ Không dám! Không dám hơn trăm năm trước trận chiến nọ là do các môn phái cùng Côn Lôn hòa hợp kháng địch mà thôi.”

Nghe xong lời này, trong lòng mọi người ở đây mới thư sướng hơn rất nhiều. Thanh Tùng đạo trưởng dừng một chút nói: “ Các vị, nói vậy mọi người cũng đã biết sự việc ở Thượng Hải, hôm nay triệu tập tất cả lại đây, chính là thương nghị một chút, chúng ta nên làm sao xử lý đại ma đầu Lưu Vũ Phi này.”

“ Còn thương lượng cái gì về ma đầu đó, chỉ có thể giết chết hắn thôi.”

“ Lời này ta đồng ý, ác ma như vậy ở lại trên đời không được, nếu không còn biết bao nhiêu người chết trên tay hắn.”

“ Giết Lưu Vũ Phi, cho hắn tan thành mây khói.”

Chỉ thoáng chốc các câu nói đều tràn ngập trong đại sảnh. Một ít người không biết rõ tình huống cũng hét lên.

" Tất cả yên tĩnh một chút." Chứng kiến tình hình có vẻ không thể khống chế hắn nói: " Đầu tiên ta sẽ giới thiệu một người khách đặc biệt của hôm nay vừa tới, đó chính là người của Hiên Viên gia tộc, Hiên Viên Phách tiên sinh."

Nghe như thế mọi người liền yên tĩnh trở lại. Người của Hiên Viên gia tộc đang ngồi ai dám không dành cho mặt mũi. Hiên Viên Phách nghĩ không ra Thanh Tùng lại đẩy hắn ra, giờ phút này hắn không thể không ra mặt: " Các vị đạo hữu, Thanh Tùng đạo hữu nếu đã muốn ta ra mặt, ta đây xin có lời nói thật lòng." Hiên Viên Phách dừng một chút nói: " Kỳ thật lần này tại hạ cũng đúng lúc đi ngang qua Thượng Hải, chỉ tiếc đến chậm một bước, chờ ta tới thì tất cả các đạo hữu đã bị Lưu Vũ Phi vây khốn, xấu hổ a, tại hạ cũng không phải là đối thủ của hắn, chuyện này ta xin khuyên các vị một câu, chuyện tại Thượng Hải nên chấm dứt ở đây đi, tất cả cũng không nên có ý niệm trả thù trong đầu, tu vi của Lưu Vũ Phi thật sự là cao thâm không lường được đâu." Hiên Viên Phách không cách nào nói những môn phái này đã làm sai trước, hắn chỉ hy vọng tự mình nói như vậy thì sẽ khiến cho họ coi trọng mà thôi.

62. Chương 62

Lời Hiên Viên Phách vừa nói ra, mọi người trên hiện trường đều không đồng ý: " Hiên Viên tiên sinh, ý tứ của ngươi là gì chứ, chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ còn sợ một người như Lưu Vũ Phi."

Một người cuồng vọng nói: " Hiên Viên tiên sinh, chúng ta tôn trọng ngươi, nhưng ngươi cũng đừng làm chúng ta mơ hồ a, ta cũng không tin Lưu Vũ Phi có ba đầu sáu tay."

Tóm lại lời của Hiên Viên Phách vừa thốt ra đã đắc tội với nhiều người, nhìn thấy tình cảnh này Hiên Viên Phách chỉ đành rầu rĩ, Ngộ Thanh liền nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn không cần phải tức giận.

Thanh Tùng vốn chỉ muốn Hiên Viên Phách kích động mọi người đối phó Lưu Vũ Phi, nhưng lời của Hiên Viên Phách vừa ra khỏi miệng, hắn đã bắt đầu hối hận. Hoàn hảo đại bộ phận tất cả những người có mặt đều phản đối Hiên Viên Phách.

" Tất cả yên lặng một chút, trước hết chúng ta nghe Tam Thanh Giáo và Tinh Nguyệt Cung hai phái có ý kiến gì không."

Năm đại phái của tu chân giới chỉ có Tam Thanh Giáo và Tinh Nguyệt Cung là không có tham dự cuộc chiến tại Thượng Hải. Thanh Tùng muốn nhìn ý tứ của bọn họ. Nơi này những người khác không biết sự kinh khủng của Lưu Vũ Phi, nhưng Ngộ Thanh và Tinh Nguyệt Cung Chủ Lãnh Thiên Nguyệt đã từng chính mắt nhìn thấy. Lưu Vũ Phi không tìm tới cửa là có thể nói bản thân nên vui vẻ rồi, nơi nào còn cùng những người này la hét như thế: " Bần đạo tán thành Hiên Viên tiên sinh, Lưu Vũ Phi quả thật không phải những người như chúng ta có khả năng ứng phó đâu, ta đề nghị tất cả không nên tìm hắn để phiền toái."

" Ta cũng đồng ý , các vị chưa từng nhìn thấy qua sự kinh khủng của hắn, ta và Ngộ Thanh đạo trưởng đã chính mắt gặp qua, hắn còn lợi hại hơn cả tiên nhân."

Ngộ Thanh và Lãnh Thiên Nguyệt cùng nói.

" Tinh tinh quái quái, ta xem là Tam Thanh Giáo cùng Tinh Nguyệt Cung là muốn tự mình độc chiếm linh dược thì có." Trong đám người đột nhiên truyền đến một thanh âm.

Hiện trường nhất thời yên tĩnh xuống, người nào cho dù có tu dưỡng mà nghe nói thế cũng tức giận xông thiên: " Là ai? Có gan thì đứng ra, xem ta có đánh ngươi tan thành mây khói hay không, chúng ta Tinh Nguyệt Cung và Tam Thanh Giáo còn chưa cần dùng phương thức như vậy để đi cướp đoạt vật của người ta."

Tam Thanh Giáo và Tinh Nguyệt Cung thanh danh tại tu chân giới không tệ, há có thể để cho người ta nhục mạ như thế, Ngộ Thanh có thể chịu đựng được, nhưng Lãnh Thiên Nguyệt cũng không có dễ nói chuyện như thế.

" Lãnh cung chủ, bỏ đi, đừng cùng với những người có kiến thức kém như vậy nói nữa, lòng tốt mà coi như bỏ phế, chúng ta đi thôi." Ngộ Thanh hiển nhiên là đối với những người này cực độ thất vọng, Lãnh Thiên Nguyệt cũng đang có ý này, đợi Ngộ Thanh vừa nói xong hắn liền đứng dậy rời đi, ngay cả lời cáo từ cũng không cần nói.

Thanh Tùng khóe miệng có chút động đậy nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng. Ngộ Thanh và Lãnh Thiên Nguyệt đứng dậy rời đi, Hiên Viên Phách cũng cùng bọn họ rời đi. Theo sát bọn họ có những môn phái có quan hệ thân thiết cũng xin cáo từ.

" Tốt lắm rồi, họ đều đã đi hết, những vị đang ngồi đều có môn nhân bị Lưu Vũ Phi ác ma giết chết, ta đại biểu Phi Thiên Tông cầm cự truy giết Lưu Vũ Phi." Phi Thiên Tông chưởng môn Tôn Hạo Văn biểu lộ ý kiến đầu tiên, ngay sau đó Hỏa Vân Tông, Ngũ Hành Tông, Thái Cực Môn, Thái Sơn Phái tất cả đều tỏ ý muốn tiêu diệt Lưu Vũ Phi. Côn Lôn Phái lần này tại Thượng Hải bị mất đi sáu gã Đại Thừa kỳ, tám Phân Thần kỳ cao thủ, bởi vậy hận Lưu Vũ Phi nhất cũng chính là bọn họ.

Thanh Tùng nhìn thấy những môn phái này đều cùng tỏ vẻ muốn trừ khử Lưu Vũ Phi cảm thấy rất hài lòng, tiếp theo họ bắt đầu thương lượng kế hoạch làm sao đối phó Lưu Vũ Phi. Trong lúc thương lượng bọn họ cũng chia làm hai phe, một bên đề nghị hẹn ước Lưu Vũ Phi ra ngoài, trước mặt quyết chiến. Một bên thì muốn tạo thành một đại đội trừ ma, đánh thẳng vào đại bản doanh của Lưu Vũ Phi tại Thượng Hải. Cuối cùng họ cùng đồng ý ý kiến đầu tiên. Bên Thượng Hải dù sao còn có một trận pháp trấn giữ, nếu muốn tiêu diệt Lưu Vũ Phi thì phải phá trận trước. Nhưng trận pháp này ai cũng không biết làm sao mà phá, cuối cùng bọn họ đồng ý phát ra quyết chiến thư với Lưu Vũ Phi.

Ngộ Thanh và Lãnh Thiên Nguyệt, Hiên Viên Phách sau khi rời đi, Ngộ Thanh hỏi: " Lãnh cung chủ, Hiên Viên tiên sinh, các ngươi nghĩ lần này phải làm sao mới tốt, sự kinh khủng của Lưu Vũ Phi bọn họ chưa thấy qua, chúng ta đều tự thân kiểm nghiệm qua hết, lần trước hắn đã cảnh cáo, phàm là ai không nể mặt hắn chính là địch nhân của hắn, đều sẽ lọt vào sự trả thù tàn bạo của hắn."

" Ngộ Thanh đạo trưởng, những người này tất cả đều quỷ mê tâm khiếu(bị quỷ che mắt), ta xem bọn họ có chết cũng đáng tội, người như thế không đáng cho chúng ta vì bọn họ làm cái gì." Lãnh Thiên Nguyệt hiển nhiên vẫn còn chưa hết giận dữ.

" Lời không thể nói như vậy, tất cả dù sao cũng là người đồng đạo, bọn họ bất nhân chúng ta không thể bất nghĩa, lại nói nếu bọn họ bị người ta giết, đối với chúng ta chỉ là trăm hại mà không một lợi, trước không nói có trăm năm chi ước, chỉ bằng Ma Tông thì cũng sẽ khó dễ chúng ta."

" Ta tán thành Ngộ Thanh đạo trưởng nói, Ma Tông này vài năm nay lại có vẻ từ đống tro tàn khôi phục, bọn họ chắc chắn không muốn cho chúng ta áp chế, nếu Côn Lôn, Phi Thiên Tông và mấy đại phái bị diệt vong, thì bọn họ nhất định sẽ gây khó khăn."

Hiên Viên Phách cũng lo lắng nói: " Chủ yếu chính là Lưu Vũ Phi, hắn là một người không ổn định, không ai biết hắn sẽ bộc phát lúc nào, tu vi của hắn lại kinh khủng vô cùng, ta xem chỉ có kết hợp với Bổ Thiên Cung và Bàn Nhược Tông mới có thể kháng cự lại với hắn."

Lãnh Thiên Nguyệt vừa rồi nói rằng mặc kệ sự sống chết của các môn phái cũng chỉ là một câu nói tức giận mà thôi, đạo lý tốt cho toàn cục thì hắn cũng rất hiểu. Nghe Ngộ Thanh và Hiên Viên Phách nói xong, hắn cũng không nói thêm lời chỉ trích, hỏi: " Vậy Hiên Viên tiên sinh cho rằng bây giờ làm sao mới thỏa đáng?"

" Ta có thể làm sao, hôm nay xem Côn Lôn, Phi Thiên Tông đã quyết rồi, thật sự không được thì ta phải đi một chuyến đến Bổ Thiên Cung, để cho bọn họ ra mặt là được, Hiên Viên gia chúng ta cũng chỉ có hai người không biết có là đối thủ của hắn hay không, Hiên Viên kiếm vừa lại không thể tùy tiện sử dụng." Ba người nói một hồi thì cũng đều tự trở về, chuẩn bị mọi sự, để ngừa sự biến trong tương lai.

Thượng Hải Đông Phương tập đoàn, ba vị tộc trưởng cũng đang tụ tập cùng một chỗ, thiệp mời của Côn Lôn Phái cũng đang nằm trong tay bọn họ. Nhưng bọn họ cũng không để ý tới, bây giờ bọn họ mà nghe được ba chữ Lưu Vũ Phi, thì cả người đều nổi gai ốc. Gần hai trăm người tu chân, trong một đêm bị hắn giết sạch không còn một mạng, không lưu lại một người sống. Điều này làm cho tam đại gia tộc sợ hãi, rồi lại thấy mình may mắn.

“ Đông Phương huynh, ngươi nói lần này Côn Lôn Phái có phải định kết hợp các môn phái truy sát Lưu Vũ Phi?” Âu Dương Côn hỏi.

“ Điều này có thể, Côn Lôn phái chính là xưng đệ nhất đại phái tại tu chân giới, bọn họ khẳng định sẽ không bỏ qua, nhưng chúng ta không cần phải theo bọn họ, đối với Lưu Vũ Phi hay nhất là tránh xa thì tốt, người này thật là quá kinh khủng.” Nói đến sự kinh khủng của Lưu Vũ Phi, Tư Mã Thiên Hữu đến bây giờ còn sợ hãi, hắn nhớ lúc đầu mình vô lễ với hắn, nếu lúc ấy Lưu Vũ Phi cũng độc ác như bây giờ, hắn sớm đã không còn ở nhân thế nữa.

“ Nhưng không biết Lưu Vũ Phi này xuất thân từ đâu, hắn cũng không thuộc “ Bọn Họ” đi ra, còn đắc tội cả chính tà hai đạo của tu chân giới, điểm ấy thật sự làm người ta nghĩ không ra.” Âu Dương Côn cảm thán nói.

“ Đông Phương huynh, còn có một chuyện quan trọng nữa mà chúng ta bỏ quên, Huyết Ma lần trước cũng giống như chúng ta bị Lưu Vũ Phi đánh cho bị thương nặng, bị thương còn nặng hơn chúng ta, nhưng sao thái độ hắn vẫn bình thường, chẳng những không tìm Lưu Vũ Phi báo thù, còn hảo tâm đem chuyện linh dược công bố ra ngoài.”

Vấn đề này chẳng những Ngộ Thanh bọn họ không nghĩ tới, ngay cả Côn Lôn phái cũng không nghĩ tới. Cũng không kỳ lạ với những lão già đã sống hơn ngàn năm này, bọn họ bình thường ngoài tu luyện thì chỉ bế quan, còn đâu tâm tư suy nghĩ chuyện này. Kỳ thật bọn họ chỉ cần ngẫm lại, Ma Tông tại sao chỉ thả ra tin tức Lưu Vũ Phi có linh dược rất nhiều mà về thực lực kinh khủng của hắn lại không đề cập tới. Bọn họ cũng không ngẫm lại Huyết Ma vì sao lại đem tin tức này nói ra. Đông Phương Anh cũng không ngốc, nghe Âu Dương Côn nhắc nhở, lập tức tỉnh ngộ: “ Hảo độc kế, người tu chân chúng ta đúng là sống thừa hơn ngàn tuổi, ngay cả âm mưu thô thiển như vậy mà cũng không ai hiểu ra, thật sự là buồn cười a, mấy trăm người bị hắn hại chết mà cũng không biết, cứ như vậy mà chết oan uổng.”

“ Đông Phương huynh, ngươi có thể nói rõ ràng chút hay không, ta nghe không hiểu gì cả.” Tư Mã Thiên Hữu là một người thô lỗ, bây giờ còn chưa rõ ý tứ trong đó.

“ Tư Mã lão đệ a, sao ngươi còn chưa hiểu được, ngươi nói Huyết Ma tại sao lại đem chuyện Lưu Vũ Phi có linh dược truyền ra ngoài mà lại không truyền đi sự lợi hại của hắn.”

“ Ngươi là muốn nói Huyết Ma lợi dụng môn phái chính đạo cố ý khơi lên mâu thuẫn giữa Lưu Vũ Phi và họ?”

“ Đúng, chính là như vậy. Đây chính là một mũi tên hạ hai chim a, vừa tước yếu đi thực lực của chính đạo đồng thời lại có thể trả thù Lưu Vũ Phi.”

Hiểu rõ mưu kế của Ma Tông, Đông Phương Anh quyết định sẽ đi gặp Ngộ Thanh của Tam Thanh Giáo, dù sao Tam Thanh Giáo cũng còn có điểm giao tình với Lưu Vũ Phi.

volamchiton

63. Chương 63

Lưu Vũ Phi bỏ ra ba ngày thời gian đem tu vi của tất cả cô nhi tăng lên tới Phân Thần kỳ. Bây giờ bọn họ mỗi người đều có thể phát huy uy lực của phi kiếm cả trăm phần trăm, điều này làm cho Lưu Vũ Phi không cần lo lắng bọn họ sẽ bị thương tổn. Hiện giờ chỉ có ba nữ hài tử ở Bắc Kinh, Lưu Vũ Phi quyết định hôm nay sẽ đi Bắc Kinh. Hắn rõ ràng hiểu được hoàn cảnh hiện giờ của mình, chẳng những là địch nhân của tu chân giới, còn chọc vào tiên nhân. An toàn của Triệu Nhược Băng và Tô Thiến cũng không còn là chuyện đơn giản nữa.

Vốn hắn định cho hai nàng nghỉ học, nhưng cả hai cũng không đồng ý, kết quả chỉ có thể làm cho hai nàng xin nghỉ học một tháng. Hắn phỏng chừng, thời gian một tháng cũng đủ cho các nàng tăng tu vi lên tới Nguyên Anh hậu kỳ. Đợi khi họ xuất quan hắn sẽ đưa hai kiện thần khí Thất Thải chiến giáp và Thất Thải Linh Lung Tháp cho hai nàng dùng để hộ thân. Ít nhất trong một tháng này hắn không cần lo lắng cho an toàn của hai nàng. Xin nghỉ học một tháng, Tô Thiến thật ra không thành vấn đề, Triệu Nhược Băng thì có điểm phiền toái. Mấy ngày hôm trước nàng nhận được điện thoại của ba nàng, bảo nàng lúc nguyên đán

phải về nhà một lần. Mặc dù nàng không biết là có chuyện gì, nhưng từ khẩu khí của Triệu Kiếm Bình, lần này nhất định là có phiền toái.

Lý Khánh Lạc không cam lòng Triệu Nhược Băng làm như vậy để cho Lưu Vũ Phi cướp đoạt nàng đi, sau khi hắn rời đi Bắc Kinh, liền tới Tây An. Đem chuyện nàng có quan hệ với Lưu Vũ Phi thêm mắm dặm muối hình dung cho gia đình nàng nghe. Đem việc nàng ở nhà Lưu Vũ Phi biến thành ở chung một chỗ. Nói luôn chuyện Lưu Vũ Phi đã có bạn gái, nhưng lại biến thành ba người cùng ở chung. Tóm lại hắn nói Lưu Vũ Phi thành một người chuyên môn câu dẫn con gái nhà giàu sống thác loạn.

Triệu Kiếm Bình nghe xong thì tức giận vô cùng, đại phát lôi đình kêu Triệu Nhược Băng lập tức đi về nhà. Hắn đối với chuyện con gái sống chung với nam nhân một chỗ là không thể tiếp nhận, càng huống chi hai gái cùng lấy một chồng. Cao Phương đối với con gái hiểu rõ hơn một chút, nàng không tin con gái mình lại giống như lời Lý Khánh Lạc hình dung. Khuyên bảo Triệu Kiếm Bình đang giận dữ, bảo ông ta nên hỏi rõ sự thật rồi hãy nói. Triệu Kiếm Bình tức giận đến nỗi muốn đích thân đi tới Bắc Kinh, nhưng được Cao Phương khuyên nhủ nên cũng tỉnh táo lại một chút.

Sau khi hắn tiễn Lý Khánh Lạc, lập tức gọi điện thoại cho con gái, dặn nàng lúc nguyên đán dù sao cũng phải đi về nhà một lần. Bây giờ cách nguyên đán chỉ còn có mười ngày thời gian, Lưu Vũ Phi lại cần nàng bế quan một tháng, điều này làm cho nàng khó thể quyết định. Lưu Vũ Phi biết nguyên nhân thì an ủi nói: " Băng nhi, về nhà một lần cũng tốt, lần này về nhà thuận tiện đem việc em tu chân nói với người nhà cho rõ ràng, dù sao sớm muộn cũng phải nói cho bọn họ, về cái gì không nên nói thì em cũng đã biết rồi." Triệu Nhược Băng gật đầu. Lưu Vũ Phi cho nàng bế quan vội vã như vậy làm nàng cũng không còn biện pháp nào khác. Một phương diện để các nàng tăng lên tu vi, phương diện khác để không còn lo lắng về sau.

Hắn đem chuyện hai nàng an bài xong thì mang theo ba nữ hài tử Phi Tuyết đi về Thượng Hải. Sau khi hắn vừa quay lại, Lý Hưởng liền đưa ra bái thiếp. Lý Hưởng biết rõ Lưu Chí bọn họ vì bảo vệ vợ con mình mà chết nên cũng buồn không tả được. Ngay cả vợ hắn Hoàng Huệ cũng khóc mất vài ngày, Lưu Vũ Phi phải đến an ủi cả nhà họ suốt nửa ngày, hắn nhìn bái thiếp ghi nội dung: " Bàn Nhược Tông, Liễu Phàm, Liễu Nguyên, Liễu Nghi, Bổ Thiên Cung, Sở Phỉ, Sở Linh, Sở Nguyệt, Hiên Viên gia tộc, Hiên Viên Phách, Tam Thanh Giáo Ngộ Thanh, Linh Hư. Tinh Nguyệt Cung, Lãnh Thiên Nguyệt, Hồng Thắng, thời gian ba ngày gặp."

Hắn cười tự giễu: " Địa vị thật lớn, nghĩ không ra ta lại có mặt mũi lớn như vậy, ngay cả " bọn họ" cũng muốn tới bái kiến ta, hừ hừ! Thật không biết bọn họ là tới trừ ma hay làm thuyết khách, việc này ngày càng thú vị đó."

Nguyên lai Ngộ Thanh thu được tin tức do Đông Phương Anh truyền đến, hắn cũng chuyên tâm phân tích một chút. Cuối cùng đúng là như Đông Phương Anh đã nói, Ngộ Thanh nhanh chóng liên lạc với Lãnh Thiên Nguyệt, rồi lại đem tin tức này truyền cho Hiên Viên Phách. Vì vậy Hiên Viên Phách ra mặt mời Bàn Nhược Tông, Bổ Thiên Cung rời núi. Định đi gặp ngăn trở Côn Lôn, Phi Thiên Tông các môn phái để cho bọn họ buông cừu oán, không nên tìm Lưu Vũ Phi. Vừa mới bắt đầu mấy môn phái này đối với chuyện Bàn Nhược Tông và Bổ Thiên Cung mới đến thì nhiệt tình vô cùng, nhưng sau khi nghe bọn họ nói xong, hào khí liền thay đổi. Côn Lôn, Phi Thiên Tông, Hỏa Vân Tông từng bị tổn thất đệ tử tại Thượng Hải, đối với sự khuyên bảo của bọn như không hề nghe thấy. Còn có những người không hề khách khí khích bác bọn họ. May là ba người Bàn Nhược Tông hàm dưỡng phi thường tốt, cũng không vì bị phản bác mà tức giận. Ngay cả mấy nữ tu chân của Bổ Thiên Cung cũng không có tức giận, có thể thấy được tâm cảnh tu vi cũng những người này lợi hại không phải bình thường.

Sau khi bọn họ khuyên bảo không có hiệu quả, định đi tìm Lưu Vũ Phi nói chuyện, đồng thời cũng muốn xem có phải hắn giống như lời Hiên Viên Phách đã nói là cao thâm mạc trắc. Vừa tới Thượng Hải, bọn họ đi tìm Lưu Vũ Phi vài lần, nhưng đều bị Lưu Xán từ chối mà trở về. Cuối cùng bọn họ cũng chỉ có thể đưa bái thiếp tới cho Lưu Vũ Phi, cũng nói mình sẽ ở lại Thượng Hải chờ hắn quay trở về.

Lưu Vũ Phi nhìn bái thiếp trong tay, còn đang lo lắng có gặp những người này hay không. Cuối cùng hắn quyết định gặp mặt họ, dù sao người ta cũng ở lại Thượng Hải đợi hắn nhiều ngày như vậy, nếu không gặp thì quá thất lễ.

Buổi tối hắn chuẩn bị đặt phòng tại khách sạn năm sao chiêu đãi bọn họ, xem bọn họ có mục đích gì. Năm

giờ mười phút, Lưu Xán đi mời họ. Nửa giờ sau, Lưu Xán mang theo mười một người đi tới nhà hàng. Một đám người mặc quần áo cổ đại, đi vào một nhà hàng năm sao, làm cho mọi người đều nhìn theo. Đám người này đều có vẻ cổ quái, có hòa thượng, có tiểu cô nương nhìn tuổi còn trẻ (đương nhiên đây là trong mắt người bình thường), còn mấy người đạo sĩ nhìn qua có khí chất tiên phong đạo cốt.

Mấy người bọn họ bị mọi người săm soi như những con khỉ làm trò, nhưng tâm cảnh bọn họ vô cùng bình thản, đối với ánh mắt khác thường của người khác cũng không để ý. Vào phòng đã đặt, Liễu Phàm mấy người nhìn thấy Lưu Vũ Phi thì sửng sốt một chút, trong mắt bọn họ nhìn hắn chẳng có gì đặc biệt. Chỉ là khi nhìn rõ qua một chút, hai mắt hắn thật trong suốt, Liễu Phàm bọn họ nhìn thế nào cũng không nghĩ đến Lưu Vũ Phi là một người đã giết chết mấy trăm người.

Trong mắt Liễu Phàm bọn họ thì Lưu Vũ Phi có thể trông rất bình thường, nhưng mấy nữ tu chân của Bổ Thiên Cung thì hoàn toàn dùng một loại ánh mắt khác nhìn hắn. Trong ánh mắt các nàng tràn ngập sự tôn kính và sợ hãi, hình như phảng phất hắn là trưởng bối của các nàng vậy. Biểu hiện của hai phái đều rơi vào trong mắt Ngộ Thanh đạo trưởng, hắn mặc dù tò mò nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi. Nhiều người như vậy quen biết và thân thuộc nhất với hắn chính là Linh Hư đạo trưởng. Trước tiên hắn chào Linh Hư, điều này làm cho Linh Hư được quan tâm mà sợ, nhiều người ở đây như vậy, thì bối phận của hắn và Hồng Thắng là nhỏ nhất. Nhưng Lưu Vũ Phi lại chào hỏi hắn trước, đối với những người khác lại có bộ dáng như không thèm để ý.

Linh Hư không thể không lập tức giới thiệu những người khác. Lúc giới thiệu ba người của Bổ Thiên Cung, hắn phát hiện ra việc khác thường của các nàng. Trong lòng hắn kỳ quái nói: " Ba nữ tu chân này sao ánh mắt nhìn ta khác với người khác như vậy, sao các nàng lại dùng ánh mắt sùng kính nhìn ta?"

Linh Hư giới thiệu tới Hiên Viên Phách, nhưng Lưu Vũ Phi cũng không nhìn hắn một cái, điều này làm cho hắn vô cùng xấu hổ, lúc đầu hắn bất ngờ đánh Lưu Vũ Phi, nếu không có người của Tam Thanh Giáo ngăn cản, sợ rằng hắn cũng giống như người tu chân khác, bị Lưu Vũ Phi tiêu diệt. Hiên Viên Phách nhìn thấy Lưu Vũ Phi xem thường hắn thì chỉ biết cười khổ. Ai biểu hắn lại có thực lực như thế này.

Hắn đối với ba vị hòa thượng Bàn Nhược Tông cũng chỉ gật nhẹ đầu. Lưu Vũ Phi bây giờ đối với người tu chân không có hảo cảm , chỉ có Linh Hư là ngoại lệ.

Chủ khách ngồi xuống, hắn bắt đầu gọi phục vụ bên ngoài dọn thức ăn. Không biết hắn có ý hay là vô ý, dĩ nhiên lại mời những người tu chân không cần ăn cơm đến nhà hàng để ăn cơm. Nếu truyền ra ngoài không biết người khác nghĩ thế nào.

Trên bàn ăn họ vừa muốn nói thì hắn lại mời ăn, cứ như thế cho đến khi ăn xong thì hắn mới mở miệng hỏi: " Các vị lần này tới, không phải để ta mời ăn cơm đơn giản như vậy phải không, có chuyện gì thì cứ nói rõ, ta cũng không có thời gian nhiều như thế."

Mọi người nghe xong dở khóc dở cười, rõ ràng là hắn mời họ lại ăn cơm, bây giờ hình như thành bọn họ muốn tới ăn cơm. Liễu Phàm bày một đạo kết giới, Ngộ Thanh nói trước: " Tiểu hữu, chúng ta lần này thật sự là có việc muốn nhờ."

" Nga, Ngộ Thanh chưởng giáo có việc gì cứ nói thử xem, tiểu tử có chỗ nào giúp được sẽ làm giúp."

" Chúng ta là muốn mời tiểu hữu nhìn tại mặt mũi chúng ta một chút, không nên tranh đấu với tu chân giới chúng ta được không?"

" Được! Chỉ cần bọn họ không tìm ta phiền toái, ta cũng sẽ bỏ qua cho bọn họ, nếu không, hừ hừ! Các ngươi hẳn là còn nhớ lần trước ta đã nói qua thế nào."

Câu nói đầu tiên của Lưu Vũ Phi làm cho Ngộ Thanh muốn cứng miệng, nếu mấy môn phái này không đòi tìm tới cửa, thì bọn họ giờ phút này cũng không cần đến đây nói chuyện với hắn.

" Thí chủ, xin nghe lão nạp một lời, hết thảy việc này đều do Ma Tông ở trong giở trò quỷ, bọn họ cố ý khởi lên cừu hận giữa ngươi và chính phái."

" Đại hòa thượng, những lời ngươi nói ta đều cũng biết, vẫn là câu nói kia, là Ma Tông hay vì người trong chính đạo các ngươi cũng được, phàm những ai chọc vào ta là địch nhân của ta, đối địch nhân ta không hề

có tâm địa từ bi như lời người xuất gia các ngươi, vì khi trước ta đã mềm lòng, nên đã phải trả giá thảm trọng, lần này ai có tới cũng không hữu dụng, gặp thần sát thần, gặp phật sát phật."

Lưu Vũ Phi không đợi Liễu Phàm nói hết đã cướp lời cắt đứt hắn, lời nói ra cũng phi thường cuồng vọng.

64. Chương 64

Lưu Vũ Phi nghĩ thầm: " Dù sao ngay cả tiên nhân của tiên giới cũng đã đắc tội, có đắc tội thêm mấy người tu chân cũng không có gì đại sự, cho dù sang năm có trăm năm chi ước thì thế nào, bọn họ không đến Trung Quốc thì còn tốt, nếu không…"

Hiên Viên Phách cũng muốn nói vài câu, nhưng hắn nhìn thấy sắc mặt của Lưu Vũ Phi không tốt thì lời đã tới bên mép cũng đành phải nuốt xuống.

Nhìn thấy vẻ kiên quyết của Lưu Vũ Phi, Liễu Phàm dù có một thân Phật học cũng không biết nên khuyên như thế nào.

" Thí chủ, lão nạp đại diện cho các phái tại tu chân giới, hướng ngươi trịnh trọng xin lỗi, xin thí chủ khoan hồng đại lượng, không nên so đo với những môn phái có kiến thức tầm thường này." Lần này là do Liễu Quang mở miệng khuyên bảo.

" Ta nói đại hòa thượng, vừa rồi ngươi không có nghe ta nói rõ hay sao? Ta chính là bởi vì quá mức khoan dung, các ngươi vì muốn bảo toàn đại cục, ở trong mắt ta cái gì cũng không đáng, ta cũng không có phẩm đức cao thượng gì mà phải xả thân vì người khác." Lưu Vũ Phi đối với mấy người này thật sự không có gì để nói, một mặt muốn cho hắn tha thứ, cũng không lộ ra vẻ mặt chính nhân quân tử.

" Tiên sinh, ngài là tu thần giả phải không?" Lúc này Sở Phỉ của Bổ Thiên Cung đột nhiên nói ra một câu không liên quan gì đến chuyện đang nói.

Lưu Vũ Phi vô thức gật đầu, hắn cũng cảm thấy câu hỏi đột nhiên của họ làm hắn có chút băn khoăn. Nhìn thấy sự khẳng định của hắn, ba nữ tu chân chợt hưng phấn dị thường, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khó hiểu của những người khác.

Lưu Vũ Phi mặc dù thu liễm hơi thở của mình, nhưng thỉnh thoảng vẫn tiết lộ một chút. Một chút như vậy có lẽ trong mắt tu chân giả không phát hiện được, nhưng đệ tử Bổ Thiên Cung đều là tu thần giả nên đối với hơi thở này phi thường mẫn cảm.

Mấy người các nàng vừa mới vào thì đã cảm thấy từ người Lưu Vũ Phi đã có thần nhân khí tức khổng lồ, so với các trưởng bối trong cung các nàng còn mạnh hơn vô số lần. Bởi vậy các nàng nhìn thấy Lưu Vũ Phi thì lộ ra vẻ tôn kính và ánh mắt sùng bái.

" Tu thần giả", ba chữ này người khác còn chưa nghe nói, ngay cả những người đã sống gần hai ngàn năm như Liễu Phàm bọn họ cũng không có nghe nói.

Nhìn mọi người đang tràn đầy nghi vấn, Sở Phỉ cười cười nói: " Kỳ thật công pháp tu thần vừa nói, cũng không phải các ngươi có khả năng biết được, bây giờ tất cả mọi người đều chỉ biết tu tiên, kỳ thật tu thần chính là sau khi tu thành tiên lại tiếp tục tu luyện thêm nữa, bọn họ cũng giống như chúng ta đi chung một con đường, lại độ kiếp rồi lại phi thăng, đến lúc đó sẽ trở thành thần nhân, chỉ có đạt tới thần nhân lĩnh vực mới xem như chính thức viên mãn đại thừa." Lời nói này của Sở Phi ngoại trừ Lưu Vũ Phi thì đã hoàn toàn đánh vỡ sự nhận thức của người khác. Trước kia bọn họ chỉ biết sau khi tu thành tiên thì có thể phi thăng thượng giới, còn không biết sau khi thành tiên thì còn phải tiếp tục tu luyện, còn có thể tiếp tục độ kiếp.

" Các ngươi làm sao biết việc này, theo lý thuyết các ngươi không phải cũng là người tu tiên hay sao?" Lưu Vũ Phi hỏi.

" Chúng ta đương nhiên bất đồng với bọn họ, pháp quyết chúng ta tu luyện chính là do thượng cổ đại thần Nữ Oa nương nương lưu lại, chỉ là pháp quyết chúng ta đoạt được lại thiếu thốn không chịu nổi, thiếu đi vài chương pháp quyết cuối cùng, vì thế Bổ Thiên Cung chúng ta vẫn không ai có thể phi thăng thượng giới,

cho dù chúng ta có thực lực của tiên nhân cũng không cách phi thăng tiên giới." Nói đến đây Sở Phỉ có chút mất mác.

Bổ Thiên Cung đã nhiều năm như vậy mà vẫn không có ai phi thăng, cũng không phải vì môn nhân đông đảo, đến bây giờ ngoài ba người Sở Phỉ, Bổ Thiên Cung cũng chỉ có hai mươi hai người ít ỏi. Điểm ấy cũng giống như Bàn Nhược Tông, người của Bàn Nhược Tông thì có thể phi thăng. Bọn họ tu phật, đợi khi tu vi vượt qua tiên nhân bình thường, bọn họ không cần độ kiếp cũng sẽ phi thăng phật giới.

Bàn Nhược Tông thu đệ tử cũng cực kỳ nghiêm khắc, người của bọn họ sau khi không ngừng phi thăng, Bàn Nhược Tông bây giờ chỉ còn mười ba người.

Giấc mộng lớn nhất của Sở Phỉ các nàng chính là được phi thăng thần giới, nhưng tại phàm giới lại không có ai có thể chỉ điểm các nàng. Các nàng cảm nhận được trên người Lưu Vũ Phi có hơi thở vô cùng cường đại thì y như một người đang đi trên sa mạc mà gặp được một địa phương có nước uống. Các nàng đối với chuyện hắn đã giết bao nhiêu người tu chân cũng sẽ làm như không nhìn thấy, bây giờ các nàng nghĩ chính là muốn hắn có thể chỉ điểm một chút cho mình, làm cho họ có thể phá tan đi một tầng khó khăn cuối cùng.

Nhìn ánh mắt nhiệt tình của ba người Sở Phỉ, hắn đương nhiên tâm tư của họ: " Chỉ bằng điểm ấy tu vi của các ngươi bây giờ, muốn phi thăng thì còn kém lắm, ngay cả ta mà cũng phải thêm năm trăm năm mới có thể phi thăng." Lời này của hắn nói ra là nửa thật nửa giả, hắn còn cần năm trăm năm nữa mới phi thăng là vì tâm cảnh hắn còn chưa đủ, cũng không phải vì tu vi của hắn không tới.

Lời này của hắn ba người Sở Phi nghe xong cũng không có gì, các nàng thậm chí còn lộ ra vẻ mặt như đương nhiên là vậy. Nhưng ba hòa thượng Bàn Nhược Tông cùng Ngộ Thanh bọn họ sẽ không nghĩ như vậy, nhất trí cho rằng hắn quá mức cuồng vọng. Tu vi của ba người Sở Phỉ so với Hiên Viên Phách còn muốn cao hơn một bậc, nghe hắn vừa nói như vậy, những người khác càng thêm không chịu nổi. Thầm nghĩ, cho dù ngươi cao hơn so với chúng ta, nhưng cũng không dụng những lời như vậy để chê cười chúng ta chứ.

Lưu Vũ Phi đối với những người tu chân này cũng không có hảo cảm, xem thời gian cũng đã không còn sớm nữa, hắn nói: " Các vị, ý định của các ngươi ta cũng đã rõ ràng, ta vẫn là câu nói kia, người không phạm ta, ta không phạm người." Nói xong cũng cáo từ rời đi.

Hắn cũng không có nghĩ tới vẫn dây dưa ở chỗ này, trong nhà còn có ba nữ hài tử Phi Tuyết còn chưa giúp các nàng tăng lên tu vi.

" Lưu tiên sinh, lúc nào có thể chỉ điểm cho tỷ muội chúng ta một chút hay không? Hoặc là ngươi cho chúng ta đến chỗ ngươi, chúng ta đều hoan nghênh ngươi đến Bổ Thiên Cung tham quan."

Bổ Thiên Cung lại mời hắn đến làm khách, Liễu Phàm mấy người dùng ánh mắt không thể tư nghị nhìn hắn.

" Thật ngại quá, ta với các ngươi không quen thân, chỉ điểm càng chẳng có gì để nói."

Sở Phỉ cũng không dễ dàng để cho hắn đi, chỉ tiếc hắn đối với các nàng cũng không có hảo cảm như mấy người kia, câu nói đầu tiên liền cự tuyệt các nàng. Sở Phỉ cũng không vì lời cự tuyệt của hắn mà nổi giận, hai mắt sáng lên nhìn hắn rời khỏi, thẳng đến khi biến mất không còn nhìn thấy.

" Sở thí chủ, tu vi của hắn thật sự như lời nói, cao thâm như vậy hay sao?" Ngộ Thanh đợi đến khi hắn đi khỏi liền hỏi, lời này cũng là lời những người khác muốn hỏi.

" Chúng ta không có khả năng chọc vào hắn đâu, cho dù là tiên nhân, cũng không thể làm gì được hắn, các ngươi không nên cho rằng vừa rồi ta đối với hắn tôn kính chỉ là lòng giả dối, nói lời khó nghe, dù cho tất cả chúng ta ở đây có xông lên cùng lúc, sợ rằng cũng còn kém một ngón tay của hắn mà thôi." Sở Phỉ nói lời này thì ánh mắt liền tỏa ra sự sùng kính đối với Lưu Vũ Phi. Vẻ mặt của nàng như một người đệ tử với sư phụ mình vậy. Sở Phi nói xong nhưng bọn họ cũng không đồng ý với lời nàng, nhất là Liễu Phàm mấy người phật môn đệ tử cũng dấy lên lòng háo thắng.

" Sở thí chủ, nếu ngươi nói hắn lợi hại như vậy, thì khí tức của hắn phải mạnh mẽ mới đúng, nhưng sao chúng ta lại cảm thụ không được?"

Lưu Vũ Phi cường đại như thế nào Hiên Viên Phách mấy người đều đã được nhìn thấy qua, nhưng bọn họ lại không thấy nên lòng hoài nghi vẫn có.

" Ta nói là lời nói thật, tin hay không là tùy các ngươi, về phần các ngươi cảm thụ không được khí tức của hắn, là vì mục tiêu tu luyện của các ngươi và hắn khác nhau mà thôi." Lời này nói ra thì Liễu Phàm bọn họ có chút tin tưởng, Lưu Vũ Phi càng mạnh mẽ, tâm tư bọn họ càng nặng nề.

Lãnh Thiên Nguyệt vội la lên: " Nếu hắn cường đại như vậy, chúng ta nên làm cái gì bây giờ, Côn Lôn, Phi Thiên Tông mấy phái mấy ngày nay cũng đã chuẩn bị, tin tưởng không qua vài ngày là bọn họ sẽ tìm tới Lưu Vũ Phi."

" Liễu Phàm đại sư, lần này Bổ Thiên Cung chúng ta cũng không tham gia nữa, bọn họ nếu lựa chọn đối phó Lưu Vũ Phi, vậy phải gánh chịu hậu quả, nhắc nhở các ngươi một câu, bất kể phát sinh chuyện gì, cũng đừng đối kháng với Lưu Vũ Phi." Trước khi đi, Sở Phỉ để lại một câu nói như thế. Các nàng cũng phải đem tình huống của Lưu Vũ Phi về báo cáo cho Bổ Thiên Cung trưởng bối.

Tiếp theo mấy người Liễu Phàm về Tam Thanh Giáo chờ đợi, xem Côn Lôn, Phi Thiên Tông các phái sẽ làm gì.

Lưu Vũ Phi quay trở về, sau đó quán đính cho ba người Phi Tuyết. Ba người cũng làm cho hắn tiêu hao công lực, phải đi vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ để hồi phục chân nguyên bởi vì bên ngoài linh khí quá kém không đủ để cho hắn hồi phục phân nửa chân nguyên bị hao tổn. Đầu tiên hắn nhìn Triệu Nhược Băng và Tô Thiến đang nhập định, đối với tiến độ của các nàng cảm thấy hài lòng. Hắn vận công ba mươi sáu đại chu thiên, khôi phục được chân nguyên đã mất đi. Khi hắn từ bên trong đi ra thì đã trôi qua một ngày.

Hắn tản mát ra thần thức, dò xét một vòng chung quanh công ty. Bây giờ công ty đã tan sở. Từ mấy ngày hôm trước hắn đại khai sát giới giết người của các môn phái, thì vẫn không còn ai xông tới nữa, hôm nay hắn lại phát hiện ra mấy hòa thượng ngoại quốc. Lưu Vũ Phi đối với bốn hòa thượng này không hiểu họ đang nói gì, nhưng khẳng định đi tới nơi này cũng không có hảo ý. Vừa rồi hắn cảm thụ một chút, khí tức của mấy người này không khác gì mấy vũ giả, chỉ là mỗi người bọn họ đều cũng mang theo một linh thể.

Lưu Xán nói: " Thiếu gia, ngài có gì phân phó."

" Ngươi đi ra bên ngoài gặp đám hòa thượng ngoại quốc kia, xem bọn hắn cũng không phải người tốt, diệt bọn hắn đi." Mấy người bên ngoài quá yếu nên hắn định chuẩn bị cho Lưu Xán ra tay.

65. Chương 65

Hoàn toàn không biết vận mệnh của chính mình đã bị người nắm giữ, mấy hòa thượng giờ phút này còn đang nghĩ cách làm sao âm thầm tiến vào công ty Tây Vũ.

" Các vị đại sư đường xa đến, không biết các ngươi tới đây tìm người hay là có chuyện gì?"Lưu Xán đi ra hướng tới vị trí mấy hòa thượng ẩn núp mở miệng nói. Lưu Xán cũng không quản mấy người này có hiểu Trung văn hay không, hơn nữa hắn cũng chỉ biết Trung văn mà thôi.

Mấy hòa thượng hiển nhiên nghĩ không ra bốn người mình đã bị phát hiện, nghe Lưu Xán nói thì ngây ngốc sững sờ.

" Thế nào, các vị đại sư nghe không hiểu phải không, hay là không mặt mũi gặp người." Lưu Xán châm chọc nói. Lần thứ hai hắn lên tiếng cuối cùng làm cho họ bừng tỉnh, từ chỗ tối đi ra bốn vị hòa thượng chừng hơn hai mươi tuổi. Trong đó có một người cất tiếng nói cứng ngắc: " Chúng ta là đệ tử phật giáo Nhật Bổn(Âm Dương Sư) đến quý địa là muốn tìm kiếm vài tên đệ tử mất tích, cũng không ác ý."

" Ha ha ha, thật sự là quá buồn cười, hòa thượng Nhật Bổn các ngươi đã mất tích sao lại tìm đến Trung Quốc chúng ta, nếu các ngươi tìm không được người, không phải cứ tới hoài hay sao." Lưu Xán châm chọc.

" Tội quá! Tội quá! Thí chủ hiểu lầm bần tăng rồi, chúng tôi thật là đến tìm người."

" Trên đời này vô sỉ nhất, không đáng tin nhất chính là mấy người ngu như heo các ngươi, đến tìm người, nghĩ rằng ta tin tưởng hay sao?"

Nghe Lưu Xán nhục mạ, cho dù bọn họ là hòa thượng cũng không cách nào chịu được. Nếu không phải trước khi đi sư phụ bọn họ từng cảnh cáo, ở Trung Quốc không thể dễ dàng thả ra oán linh, bọn họ sớm đã động thủ, để cho oán linh hấp thu linh hồn của Lưu Xán rồi.

" Nếu thí chủ không tin bốn người bần tăng, chúng tôi cũng xin cáo từ." Bốn hòa thượng cuối cùng quyết định nhẫn nhịn, rời đi trước rồi hãy nói.

" Hừ hừ, các ngươi nếu đã tới, còn muốn còn sống rời đi sao?"

Một hòa thượng nhịn không được nói: " Người này, đừng mạnh miệng quá, chỉ bằng một mình ngươi không cách nào làm gì được chúng ta, ngươi mau thối lui đi."

" Muốn chết." Lời vừa buông ra, một đạo chỉ phong xuyên đến, hòa thượng vừa nói chuyện liền hét thảm một tiếng, chỉ thấy trên ót lưu lại một lỗ nhỏ, máu tươi đang chảy ra.

Mấy Âm Dương Sư này bất quá chỉ mới nhập môn mà thôi, cho dù Lưu Xán chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ cũng có thể giết bọn họ huống chi bây giờ hắn đã đạt tới tu vi Phân Thần kỳ.

Ba hòa thượng còn lại hô lên một tiếng, ác độc nhìn Lưu Xán, miệng lẩm bẩm. Một cỗ âm phong ô ô kêu lên, mấy linh thể phiêu đãng trong không trung xuất hiện trước mắt Lưu Xán. Nhìn mấy u linh ngay cả gió cũng có thể thổi bay, Lưu Xán ha ha cười to: " Các ngươi chỉ bằng mấy oán linh sơ cấp mà cũng muốn tìm ta báo thù hay sao, thật sự là quá buồn cười." Thanh âm vừa rơi xuống, Lưu Xán kêu lên một tiếng " Tật", ba đạo Tam Muội Chân Hỏa từ trong miệng hắn phun ra, mấy oán linh ngay cả kêu cũng không kịp kêu, lập tức biến mất trong không khí.

Quá yếu, đối phó với u linh như vậy ngay cả thiên hỏa mà Lưu Xán cũng không cần dùng.

Tiếp theo Lưu Xán phát ra ba đạo Thiên Cương Chỉ: " Phanh! Phanh! Phanh!" Ba thanh âm, ba hòa thượng bật người biến thành ba thi thể.

Lại phát ra Tam Muội Chân Hỏa, đem bốn thi thể thiêu thành tro bụi, đêm tối lại trở lại bình yên.

Lưu Vũ Phi đối với sự việc bên ngoài nhìn thấy rõ ràng, hắn còn không biết hòa thượng Nhật Bổn này chính là Âm Dương Sư, dưỡng oán linh vốn là cấm kỵ của tu chân giới, hắn nhìn thấy mấy hòa thượng này dám thu dưỡng oán linh thì trong bản năng liền biết bọn họ là người có nội tâm tà ác.

Lúc này Lưu Xán đã trở lại: " Thiếu gia, theo phân phó của ngài, ta đã thu thập xong bọn họ."

" Làm tốt lắm, Lưu Xán ngươi hãy nhớ, sau này người nào muốn bất lợi đối với chúng ta thì cứ giết chết, mấy ngày nữa ta cũng không ở đây, các ngươi cũng không cần ra bên ngoài, canh giữ ở nơi này không cho ai vào."

" Dạ, thiếu gia."

" Mấy ngày nay các ngươi cũng nên chú ý nhiều một chút, nhất là những người tu chân, ta dự cảm các môn phái của tu chân giới mấy ngày nay sẽ có hành động, ngươi phân phó cho những người khác, để cho bọn họ cũng chú ý một chút."

Lưu Xán dạ một tiếng rồi đi ra ngoài truyền lời. Suy đoán của Lưu Vũ Phi không sai, chỉ hai ngày sau các tu chân môn phái do Côn Lôn cầm đầu đã đem đến một phong chiến thư đến tay Lưu Vũ Phi.

Đối với chuyện này hắn đã sớm có chuẩn bị, hắn nghĩ không ra Côn Lôn phái lại dùng đến phương thức này để khiêu chiến. Nghĩ thầm, như vậy cũng tốt, lần này coi như bọn họ có chút phong độ, còn hơn là đi đánh lén.

Lúc Côn Lôn phái gởi chiến thư đến cho Lưu Vũ Phi thì đúng lúc ba người Liễu Phàm lại đến. Bọn họ chuẩn bị vô luận thế nào cũng phải ngăn trở hành động của các phái lần này. Ngoài dự liệu của bọn họ chính là những chưởng môn nhân như Thanh Tùng đối với việc này lại ngoan cố rất nhiều. Bọn họ chẳng những không bận tâm liền tiễn ba người Liễu Phàm đi về, mà còn tung ra một tin tức bất kể là môn phái nào dám bảo vệ Lưu Vũ Phi đều sẽ bị quần công, cho đến diệt môn.

Tin tức này truyền ra liền tạo thành một cơn sóng lớn trong tu chân giới, Ngộ Thanh biết đây là bọn họ nhắm vào Tam Thanh Giáo và Tinh Nguyệt Cung. Càng làm cho hắn ngạc nhiên chính là vốn có những

môn phái nhỏ đã chịu lui khỏi nhưng bây giờ lại gia nhập vào trong đại quân đối phó Lưu Vũ Phi. Ngộ Thanh có hỏi qua người của mấy môn phái này tại sao lại thay đổi chủ ý thì bọn họ trả lời càng làm cho Ngộ Thanh càng không giải thích được, mãi cho đến ngày thứ hai hắn mới biết rõ nguyên nhân. Hắn cũng không biết nên làm sao bây giờ mới tốt, đối với Lưu Vũ Phi hắn thật sự không muốn thành kẻ địch, chính là…cuối cùng Ngộ Thanh quyết định bảo trì trung lập. Bây giờ hắn chỉ suy nghĩ xem Bổ Thiên Cung và Bàn Nhược Tông sẽ có quyết định như thế nào, còn Tinh Nguyệt Cung sẽ định ra sao. Hoàn hảo lần này trong mấy môn phái phật giáo cũng chỉ có Tịnh Quang Các tham dự. Còn những nơi khác cũng có thiệp mời của Côn Lôn phái, nhưng họ lấy cớ là người xuất gia không tiện tham dự vào sự phân tranh mà cự tuyệt.

Người của ba đại gia tộc cũng vì vậy mà rầu rĩ. Đông Phương Anh ba người thật sự là không dám đối địch với Lưu Vũ Phi. Hơn nữa vận mệnh của mười mấy người họ còn bị Lưu Vũ Phi nắm giữ, nếu lần này hắn không qua được trận chiến này, thì cũng có nghĩa là bọn họ mất đi cơ hội khôi phục công lực vĩnh viễn.

Đông Phương Anh thật sự rất muốn đem tình huống của tu chân giới báo cho Lưu Vũ Phi để cho hắn có chuẩn bị, miễn cho lúc đó ứng phó không kịp.

Còn có ba ngày chính là ước định cuộc chiến với Côn Lôn phái, Lưu Vũ Phi đối với đám người này thật sự là vô cùng thất vọng không lời gì để nói. Hắn còn hy vọng xa vời là với những đả kích lần trước, có thể mấy môn phái này đã học được giáo huấn nhưng vô ích.

Ma Tông đối với việc tu chân giới liên hợp đối phó Lưu Vũ Phi càng hưng phấn, bọn họ cho rằng lần này chính là thời cơ quật khởi tốt nhất của Ma Tông. Bằng vào thực lực kinh khủng của Lưu Vũ Phi, chắc sẽ làm cho các đại phái diệt vong, cũng sẽ tạo thành thương vong thảm trọng.

Ma Tông tứ đại ma quân, sáu đại trưởng lão đều xuất quan. Trừ bỏ Ma Tông tông chủ Bất Tử Xích Ma còn đang bế quan, hơn sáu trăm người đạt tới Phân Thần kỳ đều được tụ tập lại một chỗ, bọn họ quyết định nhân cơ hội này phải tẩy đi sỉ nhục. Huyết Ma càng vì trả thù mà tham gia đại chiến lần này nên đã hấp thu chân nguyên lực của hai thuộc hạ đạt tới Nguyên Anh kỳ, khiến cho hai gã thuộc hạ tại hiện trường bị tan thành mây khói.

Ba ngày sau, Lưu Vũ Phi chậm rãi phi hành tại không trung, vốn chỉ cần thuấn di là tới, sau lại nghĩ nên chậm rãi phi hành sẽ tốt hơn, miễn cho việc thuấn di lại không đúng chỗ. Còn có vài trăm dặm là đi ra Hoa Sơn Phi Thiên Tông, lúc này cách đó không xa truyền đến tiếng đánh nhau, Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: " Lúc này mà ai ở đây đánh nhau?" Hắn nhìn thời gian còn sớm, lòng lại hiếu kỳ nên bay qua xem.

Rất nhiều người, đây là suy nghĩ đầu tiên của hắn. Trong hai bên đang đánh nhau, hắn nhận ra ba người, bọn họ chính là Đông Phương Anh ba tộc trưởng. Giờ phút này bọn họ đang được sáu người vây quanh bảo vệ, còn có mười mấy người hắn không nhận ra, bọn họ đang dùng pháp bảo công kích trận pháp do thành viên ba gia tộc tạo ra.

Lúc này một trung niên nhân cười điên cuồng nói: " Các ngươi mau tăng thêm công kích, bọn họ sẽ nhanh chóng không cầm cự được nữa, chỉ cần công phá điểu trận của bọn họ, đến lúc đó nguyên anh trong cơ thể bọn họ là của các ngươi."

Lời nói của hắn quá hấp dẫn nên mười mấy người bên ngoài xuống tay cũng nặng hơn. Bọn họ là ai? Sao lại ở nơi này vây người của ba gia tộc?

Hắn suy nghĩ xem có nên ra tay giúp người của ba gia tộc hay không. Lúc này rõ ràng bọn họ đang đi tới chỗ Côn Lôn phái, nếu giúp họ không phải tự mình đi tìm thêm đối thủ hay sao?

" Ta Lưu Vũ Phi từ khi nào lại sợ chuyện như vậy, cho dù có thêm bọn họ thì thế nào chứ." Quyết định chủ ý xong, hắn đột nhiên hiện thân, mười ngón tay khấu động, mười đạo chỉ phong phát ra tiếng vang xuy xuy. Hắn đột nhiên ra tay đã làm rối loạn sự bố trí của những người này, hắn thầm nghĩ bức lui bọn họ nên chưa dùng tới chân lực. Mười đạo chỉ lực đưa thế công của bọn họ ngăn lại lập tức.

" Là ai, dám can đảm phá hư chuyện tốt của Thánh Môn chúng ta?"

66. Chương 66

“ Các ngươi là người của Ma Tông?” Lưu Vũ Phi có chút ngoài ý muốn. Lúc này bên kia Hoa Sơn chính phái đang tụ tập, mười mấy người của Ma Tông này lại dám ở đây công nhiên vây công người trong chính đạo, bọn họ thật sự là có lá gan lớn xông thiên.

“ Tiểu tử, nếu biết chúng ta là người trong Thánh Môn, còn không mau rời khỏi nơi thị phi này, nếu không chúng ta nhất thời cao hứng cả ngươi cũng thu.” Xem biểu hiện vừa rồi của Lưu Vũ Phi, hắn đã chấn động. Nếu không với tính tình của bọn họ, khẳng định sẽ không nói chuyện khách khí như vậy.

Việc này cũng khó trách, Lưu Vũ Phi xuất hiện mà mười mấy người bọn họ lại không có ai phát hiện ra, mà tay hắn nhẹ nhàng vung lên càng đưa mười mấy người bức lui, lúc này đó mới là điều bọn hắn bận tâm.

Không có sự công kích của đám người Ma Tông, trận pháp do ba gia tộc tạo thành cũng đình chỉ vận chuyển, Đông Phương Anh ở giữa lúc này mới phát hiện ra Lưu Vũ Phi đã đến.

“ Lưu…Lưu Vũ Phi.” Tư Mã Thiên Hữu kinh hô.

Nghe được người tuổi trẻ trước mắt này chính là Lưu Vũ Phi, mười mấy người của Ma Tông liền phi thân bật lui ra sau. Lưu Vũ Phi nha! Hắn chính là một người khi giết mấy trăm người mà mắt không chớp một chút nào, là một ác ma. Còn hơn ma đầu của Ma Tông bọn họ, tàn nhẫn gấp mấy lần.

Kỳ thật người tu chân giết người so với Lưu Vũ Phi còn nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng không có ai trong một đêm lại giết nhiều tu sĩ như vậy. Lưu Vũ Phi không biết sau khi hắn giết hai trăm người tu chân, các loại đồn đãi đã sớm đưa hắn tuyên dương thành một bất thế ma đầu. Hình tượng tàn nhẫn đã sớm xâm nhập lòng người.

“ Lưu Vũ Phi, đây là ma đạo tranh đấu, với ngươi không có gì quan hệ, lại nói chính đạo giờ phút này đang liên hợp đối phó ngươi.”

“ Bọn họ muốn đối phó ta, cũng không phải chuyện của Ma Tông các ngươi, trong mắt ta Ma Tông các ngươi xem ra còn không bằng môn phái chính đạo, ít nhất bọn họ cũng không làm những việc thiên lý bất dung.” Lưu Vũ Phi ám chỉ chính là Ma Tông Huyết Ma. Vì chế luyện Truy Hồn Linh, góp nhặt hơn mười vạn oán linh.

“ Nếu Lưu Vũ Phi ngươi không sợ sẽ có thêm người đối phó ngươi, chúng ta còn có gì đáng sợ nữa, bỏ qua hôm nay lần sau Thánh Môn chúng ta nhất định sẽ đến bái phỏng.” Nói xong mang thuộc hạ rời đi.

Tâm cơ của người này có chút thâm trầm, tự mình biết rõ mười mấy người mình không phải là đối thủ của Lưu Vũ Phi. Mà bản thân hắn cũng không am hiểu công khai tranh đấu trước mặt, nói xong vài câu cuồng ngạo thì có thể, thật sự muốn tìm Lưu Vũ Phi thì hắn cũng không có lá gan này.

Lưu Vũ Phi cũng không ngăn cản bọn họ rời đi, những người này vẫn chưa trêu chọc gì tới hắn. Đáng tiếc hắn không biết người hắn vừa thả đi chính là Nhân Ma nổi danh ngang với Huyết Ma. Là một người so với Huyết Ma còn muốn tàn bạo hơn ba phần, hắn là một người tâm linh thao khống sư. Hắn có một loại bí pháp đem một người còn sống sờ sờ biến thành khôi lỗi cho hắn. Nhưng tu vi hắn lại quá kém, cung vì như thế nên người trong chính đạo luôn đuổi giết hắn.

Hôm nay trong lúc vô ý hắn phát hiện ba tộc trưởng của ba gia tộc bị phong ấn tu vi, bên người chỉ có sáu người bảo vệ. Trong lòng vui như điên, muốn đưa bọn họ biến thành khôi lỗi cho mình. Nhưng Lưu Vũ Phi lại đến, khiến cho mộng đẹp của hắn tan biến.

Người của ba gia tộc nhìn thấy Ma Tông rời đi, mấy người bảo vệ ba người Đông Phương Anh mới yên tâm thu hồi phi kiếm. Vừa rồi bị mười mấy người của Ma Tông vây công, bọn họ sớm đã kiệt lực. Đối với Lưu Vũ Phi không có một chút lòng phòng bị bởi vì bọn họ biết nếu hắn muốn đối phó họ thì có phòng bị cũng vô ích.

Lưu Vũ Phi nhìn bọn họ một chút, thở ra một hơi đang muốn rời đi.

“ Lưu tiên sinh, xin dừng bước, chúng tôi có chuyện muốn nói với ngươi.” Nhìn thấy hắn định rời khỏi Đông Phương Anh gấp gáp kêu lên

“ Có chuyện gì?”

Đông Phương Anh và hai vị tộc trưởng kia nhìn nhau, nói: “ Tiên sinh chính là muốn đi phó ước tại Hoa Sơn?”

Lưu Vũ Phi gật đầu.

“ Xin khuyên tiên sinh một câu, ngươi tốt nhất không nên đi, bọn họ đã chuẩn bị hết thảy, còn có viện binh bên ngoài tới, lần này bọn họ hạ quyết tâm muốn đem ngươi tiêu diệt, nói cho ngươi chuyện này đã là làm trái với ý nguyện của trưởng bối chúng ta, hy vọng tiên sinh có thể thận trọng.”

Nếu Lưu Vũ Phi cẩn thận suy nghĩ một chút, sẽ phát giác Đông Phương Anh nói tới trưởng bối thì có một ánh mắt không được tự nhiên.

“ Tại sao lại nói cho ta biết chuyện này, ba gia tộc các ngươi không phải muốn tìm ta báo thù hay sao?”

“ Chúng ta làm như vậy cũng không vì cái gì, nhưng nếu ngươi xảy ra việc gì ngoài ý muốn, thì mười mấy người của ba gia tộc chúng ta cũng coi như xong đời, lần này chúng ta đến Hoa Sơn chủ yếu vì muốn tìm ngươi báo tin, lại nói vừa rồi ngươi cứu chúng ta.”

Đông Phương Anh suy nghĩ một chút thì quyết định nói thật với Lưu Vũ Phi. Đối với sự thẳng thắn của Đông Phương Anh, Lưu Vũ Phi bắt đầu có chút thưởng thức hắn. Ít ra Đông Phương Anh dám nói ra ý đồ thật sự của họ, không giống những người khác, chỉ muốn lươn lẹo tìm chỗ tốt. Kỳ thật giờ phút này hắn có thể giải trừ phong ấn cho họ, nhưng nghĩ lại giờ này cũng không phải là thời cơ tốt nhất.

“ Lần này cứu các ngươi cũng không phải là ý của ta, ta cũng chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua mà thôi, thật muốn nói thì nói vận khí của các ngươi không tệ.”

Lần này là hắn thật sự rời đi, tiếp tục hướng tới chỗ của Phi Tiên Tông mà đi.

“ Tộc trưởng, kế tiếp chúng ta còn đi tới Phi Thiên Tông hay không?”

“ Không cần nữa, lần này mục đích của chúng ta đã đạt, hắn có thể an toàn vượt qua cửa ải khó này hay không, thì phải nhìn vào năng lực của hắn, đi thôi! Chúng ta trở về đi thôi.”

“ Dạ.”

Sáu người kia nghỉ ngơi một lúc, mang theo ba vị tộc trưởng bị phong ấn tu vi phi thân đi.

Lưu Vũ Phi vừa đến trước cửa Phi Thiên Tông tại Hoa Sơn, liền phát hiện bốn phía có điều không đúng. Tâm niệm vừa động, thần thức liền phát ra. Phát hiện từ một nơi bí mật gần đó đang ẩn giấu rất nhiều đệ tử Phi Thiên Tông, đang âm thầm giám sát hắn. Làm cho hắn kỳ quái chính là nhiều người như vậy mà không có sự tồn tại của Ma Tông. Theo lý thuyết Ma Tông nhất định sẽ không lãng phí cơ hội tốt như vậy. Bọn họ chính là muốn làm cho mình và chính đạo đấu nhau sống chết, để cho bọn họ làm ngư ông đắc lợi.

Hắn lại phát ra thần thức, lần này hắn hướng về phía chân trời dò xét. Quả nhiên hắn đã phát hiện ra người của Ma Tông, đang tụ tập trên trời cao. Đại khái có chừng mấy trăm người đều núp trên tầng mây dày đặc. Phát hiện được điều này hắn cũng thu hồi thần thức, đáng tiếc là thần thức của hắn cũng không có lên cao một chút, nếu không khẳng định sẽ phát hiện trên bầu trời chỗ Ma Tông còn có bốn tiên nhân.

Những người đang ẩn ở một nơi bí mật gần đó, không có ai nhận biết Lưu Vũ Phi, giờ phút này cũng xem hắn như những người môn phái khác mà giám sát. Nếu không cũng đã xông lên, hận không được chém hắn ngàn đao vạn kiếm.

Lưu Vũ Phi khinh thường cười, hướng về phương hướng của Phi Thiên Tông cao giọng nói: “ Lưu Vũ Phi đến đây bái sơn.”

Hắn vận dụng chân nguyên hô lên, tiếng nói vang vọng trong mỗi lỗ tai của người Phi Thiên Tông. Hào khí trong đại điện, theo câu nói của Lưu Vũ Phi, từ từ ngưng tụ lại. Đại điện Phi Thiên Tông có các phái, đối với chuyện hắn đến vẫn chưa có gì phản ứng, một tiếng ra lệnh, nguyên trước đã bố trí sẵn đại trận đột nhiên khởi động. Một cỗ sát khí từ không khí phát ra. Vạn Kiếm trận của Phi Thiên Tông, Độn Thiên trận của Côn Lôn phái, Tam Kỳ Huyễn trận của Hỏa Vân Tông, Nghịch Ngũ Hành đại trận của Ngũ Hành Tông, lớn nhất là Kim Cương Phục Ma đại trận của Tịnh Quang Các.

Lưu Vũ Phi chậm rãi đi đến bên bờ trận pháp, hắn đang âm thầm quan sát mấy trận pháp này. Vạn Kiếm trận xếp hạng Cửu Cung là chủ công, Ngũ Hành Trận là Khảm Vị chú trọng phòng thủ, Độn Thiên Trận là Khôn Vị từ mặt bên hợp vây, còn Tam Kỳ Huyễn trận là trung ương, cuối cùng Kim Cương Phục Ma trận làm tiếp ứng.

Năm trận pháp đều độc lập tác chiến, có thể liên hoàn công kích, lui thì thủ, tiến thì công, có thể đem đối thủ hợp vây tiêu diệt. Từng bước tương liên, hoàn toàn kín kẽ. Có thể đem năm trận pháp không hề liên quan mà dung hợp lại, bố trí thành cảnh giới không một kẽ hở, người này thật sự là một khoáng thế kỳ tài. Trong lòng hắn âm thầm cảm thán: " Môn phái nào lại có một thiên tài như thế." Trong lòng hắn đang suy đoán lai lịch của người này.

" Lưu Vũ Phi, lúc này ngươi còn không chịu trói, phải biết rằng chờ chúng ta chính thức phát động trận pháp, đó là Đại La Kim Tiên cũng không thể cứu được ngươi."

Đang trong lúc hắn suy đoán thân phận của người bày trận thì Thanh Tùng hô lên trong đại điện. Lưu Vũ Phi bĩu môi khinh thường nói: " Các ngươi có khả năng gì thì cứ bày ra đi, ta nếu đã tới thì không có gì sợ các ngươi, ta sẽ toàn bộ bồi tiếp, cần gì nói nhảm."

Sát! Nghênh đón hắn là một âm thanh vang lên làm kinh hãi lòng người. Trong đại điện phát ra tầng tầng sát khí như muốn đem Lưu Vũ Phi cắn nuốt, tình thế đã như mũi tên được kéo căng trên dây cung.

67. Chương 67

" A di đà phật, các vị thí chủ tạm thời khoan động thủ, lão nạp là Bàn Nhược Tông Hư Nguyên, xin các vị cho vài phần mặt mũi."

Chỉ vài phút sau câu nói, trên bầu trời hạ xuống tám lão hòa thượng.

" Thiên Lý Truyền Âm" Trong đại điện có người kinh hô.

Liễu Phàm ba người cũng ở trong đó, ngoài ra là mấy người Lưu Vũ Phi không nhận ra, hiển nhiên đều là người của Bàn Nhược Tông. Có thể đều là trưởng bối của Liễu Phàm. Bọn họ đến, tạm thời làm hòa hoãn hào khí khẩn trương, nhưng tác dụng cũng không lớn. Đối với Hư Nguyên hòa thượng, Thanh Tùng không một chút chậm trễ, tiến lên cung kính thi lễ: " Hư Nguyên đại sư khỏe không? Lần này đến đây là có việc gì?"

" Lão nạp không đành lòng để các vị ở đây tàn sát lẫn nhau, các vị đều là tu đạo chi sĩ, nếu nhiễm sát khí sẽ không thỏa đáng, lại nói rõ năm sau chính là trăm năm chi ước, vì thiên hạ thương sinh, các vị có thể dừng tay được không?"

" Hư Nguyên đại sư nói lời ấy quá xa vời, Lưu Vũ Phi ác ma này tồn tại đã nguy hại tới tu chân giới các phái, hắn dám trong một đêm giết chết hai trăm đệ tử của chúng tôi, nếu để sang năm chi ước, nguy hiểm còn lớn hơn nữa." Thanh Tùng không đồng ý phản bác.

" Chư vị cần gì làm vậy, những gì xảy ra trong đó, lão nạp cũng biết có điều không hay, Lưu Vũ Phi quả thật đã có sai, nhưng chủ yếu là vì tu vi của hắn cao thâm khó lường, tranh đấu một hồi, không biết sẽ tổn thất bao nhiêu đạo hữu, lần này lão nạp đến đây hiến ra một cách, thế nào?"

" Hư Nguyên đại sư có kế sách gì tốt cứ nói thẳng ra đi, chỉ cần hợp lý chúng ta sẽ nhất định ủng hộ." Thanh Tùng và mấy đại phái thương lượng một chút liền nói ra câu trả lời thuyết phục, cấp mặt mũi cho Bàn Nhược Tông.

" Còn vị Lưu thí chủ này?" Nói được các đại phái, Hư Nguyên hỏi Lưu Vũ Phi.

" Ta cũng không có ý kiến."

" Thứ lão nạp làm càn, Lưu thí chủ từng giết qua hai trăm đệ tử của các phái!"

" Không sai, đó là bọn họ tự đi tìm chết."

" Lưu thí chủ không cảm thấy đây là quá phận hay sao?"

" Mọi việc đều có nguyên nhân, tiểu tử vốn cũng không dễ giết người." Lưu Vũ Phi đối với người của Bàn Nhược Tông vẫn có một phần tôn trọng. Bọn họ dù sao cũng từng vì cả Trung Hoa đại địa, chống cự kẻ xâm lược quốc gia.

Hư Nguyên thấy Lưu Vũ Phi thừa nhận, nói tiếp: " Vậy thí chủ cũng phải nhớ do nguyên nhân ngày đó nên hôm nay mới có hậu quả như vậy."

" Đại hòa thượng, ta không phải phật môn đệ tử, ngươi nói tới nhân quả báo ứng ta không cho là đúng, tiểu tử chỉ làm theo con đường người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tất phản kháng."

" A di đà phật, phật gia nặng nhất là nhân quả, người xuất gia cũng không nói lời cuồng, vì thiên hạ thương sinh, Lưu thí chủ theo chúng ta về Bàn Nhược Tông, từ nay về sau diện bích cả đời, hối cải cho sát giới ngày đó."

Lưu Vũ Phi cười lạnh, lạnh lùng nói: " Đại hòa thượng nói chuyện, có tự lượng sức mình không?"

Hư Nguyên chớp mắt nói: " Lời này có ý tứ gì?"

Lưu Vũ Phi lạnh nhạt nói: " Đại hòa thượng muốn giam cầm ta cả đời?"

" Không! Là diện bích chuộc tội."

" Nếu các ngươi muốn bắt ta mang về, các ngươi làm được sao?"

" Lão nạp nói ra là có thể làm được."

" Tông chủ!"

Liễu Phàm ở phía sau nghĩ không ra Hư Nguyên lại có ý nghĩ giam cầm Lưu Vũ Phi, bởi vậy lên tiếng khuyên bảo, Sở Phỉ từng cảnh cáo sự lợi hại của hắn còn vang bên tai. Hắn không muốn có sự xung đột với Lưu Vũ Phi, mang đến tai nạn cho Bàn Nhược Tông.

Đám người Thanh Tùng đối với đề nghị của Hư Nguyên thật ra lại tán thành, Lưu Vũ Phi bị Bàn Nhược Tông giam cầm là biện pháp tốt nhất. Hôm nay cho dù đám người của mình có thể lưu lại hắn, nhưng cũng phải trả giá rất đắt. Hắn bây giờ chỉ sợ là mấy người sau lưng không bỏ qua, mà Bàn Nhược Tông cũng không có cách bắt giữ Lưu Vũ Phi.

Hư Nguyên đột nhiên nói: " Đắc tội." Thì xuất trảo, một trảo này nhanh như tia chớp, hơn nữa còn kỳ dị tuyệt luân. Lưu Vũ Phi không hề kinh hoảng, nhẹ nhàng chợt lóe, cả người phiêu lui ra sau năm thước, né tránh sự đánh lén của Hư Nguyên. Hai mắt hắn tinh quang chớp lên, hắn hận nhất là kẻ đánh lén. Hư Nguyên nghĩ không ra mình đột nhiên ra tay, vẫn không thể bắt giữ Lưu Vũ Phi. Còn đang định tiếp tục ra tay, thì không trung truyền lại một tiếng: " Dừng tay", cũng cùng dùng Vạn Lý Truyền Âm phương pháp.

Sưu sưu vài tiếng, từ trên bầu trời hạ xuống mấy cô gái xinh đẹp tuyệt luân.

" Bổ Thiên Cung." Trong đó có người nhận ra những nữ hài tử này, kinh thanh kêu lên.

" Ha ha ha, hôm nay là cuộc sống gì, sao lại có nhiều lão bằng hữu gặp nhau tại Hoa Sơn." Trên không trung lại truyền đến thanh âm.

Người trong trận đều cảm thấy choáng váng, sao bây giờ lại có nhiều người biết sử dụng Vạn Lý Truyền Âm phương pháp như vậy.

Lại thêm hai người từ không trung rơi xuống.

" Hiên Viên gia tộc."

Những người ở đây nghĩ không ra hôm nay lại có nhiều người đến như vậy, hai vị môn chủ của ba môn phái thần bí đều đến, trong Bổ Thiên Cung không chừng cũng có cung chủ của họ. Nhìn trận thế bây giờ, Ma Tông đang ẩn núp trên không trung cũng có ý rút lui, người của ba đại môn phái ẩn tích đều đã đến, bọn họ còn có thể làm ra được chuyện gì. Chỉ bằng mười mấy người của ba đại môn phái ẩn bí này tu vi không biết đã cao hơn bọn họ bao nhiêu lần. Cho dù đám danh môn này bị Lưu Vũ Phi giết đi một nửa, thì những

người còn thừa cũng không có phần thắng được họ. Chẳng những người của Ma Tông đang sợ hãi, mà ngay cả tiên nhân đang ẩn bên trên cũng giật mình không thôi.

Trong đó có một tiên nhân nói: " Hạ giới sao lại có nhiều người có tu vi Tán Tiên như vậy, các ngươi nhìn xem mấy nữ hài tử kia còn có một người có tu vi đạt tới trung giai kim tiên, lẽ ra bọn họ phải sớm phi thăng rồi chứ?"

" Đúng vậy, thật không biết bọn họ có lai lịch gì, như nói về người đã phong ấn Lôi Kiếp Chân Quân kia, hắn cũng không phải cấp bậc kim tiên, là thượng giai cũng không chừng."

Tiên nhân này không biết Lưu Vũ Phi đã sớm thu liễm hơi thở, khoảng cách của bọn họ cũng quá xa, chỉ có thể dựa vào một pháp bảo để phán đoán tu vi của bọn họ.

" Đừng nói tới mấy người phía dưới, các ngươi chỉ nhìn vào mấy tiểu ma này thôi, thực lực cũng đã không tệ, trong đó cũng có bốn người đạt tới yêu cầu để phi thăng ma giới."

Những người khác đều gật đầu đồng ý lời hắn. Hư Nguyên chứng kiến người đi tới, quay sang Bổ Thiên Cung và Hiên Viên gia tộc làm lễ, nói: " Nguyên lai là Sở cung chủ của Bổ Thiên Cung và Hiên Viên tiên sinh của Hiên Viên gia tộc, lão nạp thật sự là thất lễ rồi."

Hiên Viên Cuồng ha ha cười: " Hư Nguyên đại sư không cần khách khí như thế, lão phu tới nơi này chỉ là muốn nhìn một chút người chỉ một chiêu mà có thể đánh bại đệ đệ của ta thôi."

Cái gì? Hiên Viên Phách lại bị người trong một chiêu đánh bại, tại sao không nghe ai nói ra việc này, người này là ai? Tất cả mọi người đều một bụng nghi vấn. Chính lúc này chưa ai hỏi ra khỏi miệng, càng làm cho bọn họ kỳ quái chính là Bổ Thiên Cung cung chủ thần bí khó lường, nàng lại là một cô gái chừng hai mươi tuổi, Sở cung chủ thi lễ dịu dàng nói: " Hư Nguyên đại sư không cần khách khí, xin hỏi vì sao đại sư hướng vị tiên sinh kia ra tay?"

Hư Nguyên đem chuyện bên trong nói ra cho nàng nghe, cuối cùng thở dài nói: " Lão nạp cũng vì tu chân giới hòa bình, không thể không ra tay bắt giữ vị Lưu thí chủ này đem về Bàn Nhược Tông."

Sở cung chủ đối với lời này của hắn cũng không tỏ ý gì, lúc này nàng cũng không có cách cùng lão nói rõ.

Hừ! Trong lòng Lưu Vũ Phi hừ lạnh một tiếng, lúc này trong lòng hắn cũng tò mò với những người này, nhưng với ngạo khí của hắn, cũng không đi hỏi. Thầm nghĩ, hôm nay thật đúng là náo nhiệt, ba vị tông chủ của ba đại môn phái ẩn bí cũng đã đến, chỗ sáng còn có chính đạo môn phái, chỗ tối còn có người của Ma Tông đang mơ tưởng ngư ông thủ lợi, cũng có thể so sánh được với trăm năm trước rồi.

Lưu Vũ Phi tự mình cũng không sợ gì, cùng lắm thì đến lúc đó buông tay đồ sát.

Sở cung chủ nhẹ nhàng đi tới trước mặt Lưu Vũ Phi, làm một đại lễ rồi dịu dàng nói: " Bổ Thiên Cung Sở Uyển Tĩnh xin thỉnh an tiên sinh."

" Sở cung chủ hành đại lễ này, tiểu tử vạn vạn không nhận nổi."

Lưu Vũ Phi thấy Sở Uyển Tĩnh hành lễ vãn bối thì thoáng tránh ra, hắn không biết Bổ Thiên Cung làm vậy có ý tứ gì.

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Lưu Vũ Phi và Sở Uyển Tĩnh, không ai nghĩ tới vốn là người đứng đầu một cung như Sở Uyển Tĩnh lại hành lễ vãn bối với Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi này lai lịch ra sao, hắn và Bổ Thiên Cung có quan hệ gì, kể cả Hư Nguyên và Hiên Viên Cuồng cũng nghi vấn như mọi người. Sở Uyển Tĩnh cũng không để ý tới ánh mắt khác thường của người khác, lại đi tới trước mặt Lưu Vũ Phi, nhưng lần này cũng không có thi lễ, nói: " Hư Nguyên đại sư vừa rồi có điểm lỗ mãng, mong rằng tiên sinh không thấy phiền lòng."

Làm cho người ta sững sờ chính là Sở Uyển Tĩnh lại vì Hư Nguyên cầu tình với Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: " Điểm ấy việc nhỏ, tiểu tử sẽ không để trong lòng, Sở cung chủ yên tâm đi."

" Sở cung chủ đang làm gì? Vị thí chủ này và Bổ Thiên Cung các ngươi có quan hệ gì, sao ngươi lại tôn trọng hắn như thế."

Hư Nguyên thật sự là bị quan hệ của bọn họ làm cho hồ đồ. Mặc dù trước đó hắn từng nghe Liễu Phàm có nói người của Bổ Thiên Cung và Lưu Vũ Phi giống nhau, đều là tu thần giả. Lúc này hắn nhìn thấy Bổ cung chủ đối với Lưu Vũ Phi đều tỏ ra bộ dáng như là vãn bối, trong lòng không khỏi nghi ngờ quan hệ của bọn họ. Trước khi chuyện còn chưa rõ ràng, Hư Nguyên cũng không thể hướng Lưu Vũ Phi ra tay nữa, vừa nhìn thì đã thấy rõ Bổ Thiên Cung đang ủng hộ Lưu Vũ Phi. Tu vi của mấy vị cô nương của Bổ Thiên Cung còn mạnh hơn người của Bàn Nhược Tông một bậc.

68. Chương 68

Hư Nguyên đang chờ Sở Uyển Tĩnh trả lời câu hỏi, mọi người cũng đang chờ nàng trả lời.

" Ta cùng Lưu tiên sinh là lần đầu tiên gặp mặt, tôn trọng hắn bởi vì hắn có thực lực này." Sở Uyển Tĩnh trả lời nhưng lại làm cho mọi người thất vọng vô cùng.

Hiên Viên Cuồng ha ha cười: " Thật ra ta đồng ý với lời của Sở cung chủ nói, một chiêu mà có thể đánh bại đệ đệ của ta, đủ để chứng minh hết thảy."

Lúc này mọi chuyện đều thoát ra khỏi tầm tay của Thanh Tùng, sau lưng hắn còn có nhiều người đang nhìn chằm chằm, bên này ba môn phái ẩn bí lại có thái độ mập mờ.

" Đại hòa thượng, ta không có thời gian ở chỗ này nghe các người hỏi han chuyện cũ."

Lưu Vũ Phi đối với ba vị chưởng môn ẩn phái đang nói chuyện phiếm không có chút kiên nhẫn.

" Hư Nguyên đại sư ngươi rốt cuộc muốn thế nào, ngươi nếu băn khoăn, chúng ta cần phải tự ra tay bắt ác ma này rồi!" Trong đại điện các chưởng môn nhân cũng không chịu được sự dây dưa này của bọn họ.

Lưu Vũ Phi hiện lên một đạo hàn mang: " Các ngươi đợi không kịp thì cứ lại đây thử xem, ta ở nơi này, muốn mạng ta thì phải xem các ngươi có khả năng gì."

" Xin lỗi Hư Nguyên đại sư, Vạn Kiếm tề phát." Tông chủ Phi Thiên Tông ra lệnh một tiếng.

Vạn kiếm trận chính thức phát động, ba đại ẩn phái ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có, trận pháp đã liền tách rời bọn họ và Lưu Vũ Phi. Chỉ thấy kiếm trận đao kiếm vang lên, ngân quang lòe lòe, chợt cao chợt thấp, tầng tầng sát khí quay về Lưu Vũ Phi bắn tới. Lưu Vũ Phi ở giữa kiếm trận, áp lực tăng dần, một kiếm trận là ba trăm mười lăm người cùng hợp công một người.

" Thiên Địa Giao Thái." Phi Thiên Tông có tiếng quát. Liên hợp kiếm khí của mấy trăm người quả nhiên không giống bình thường, đệ nhất công kích hình thành kiếm khí màu bạc đánh xuống. Lưu Vũ Phi mày kiếm nhíu nhẹ, hai tay liên tục phiên chuyển, một cái vòng xuất hiện ngay trước mặt, đem mấy kiếm khí do mấy trăm người tạo thành nuốt mất, nhanh đến làm cho người ta không thể tư nghị. Mọi người nghĩ không ra công kích mãnh liệt như thế, vậy mà Lưu Vũ Phi lại dễ dàng phá hư.

Tông chủ Phi Thiên Tông có chút ngây ngốc, lại ra lệnh công kích lần thứ hai: " Thượng Hạ Giao Chinh" Trong không khí bạch quang sáng rực, dùng mười người hợp thành một tổ, hợp thành hơn mười đạo kiếm khí, từ bốn phía hướng Lưu Vũ Phi công tới. Trong lòng mặc niệm pháp quyết, trên thân Lưu Vũ Phi bộc phát vầng sáng huyền ngọc, che hắn ở phía sau, thế đánh thật là kinh người. Kiếm khí bắn nhanh đụng thẳng vào vầng sáng huyền ngọc.

" Oanh!" Một tiếng nổ, tất cả kiếm thủ bị lực phản chấn đẩy lui, khóe miệng chảy ra vết máu. Lưu Vũ Phi cũng bị lui lại mấy bước, cũng may lực phòng ngự của hắn cường hãn, cú đánh như vậy mà cũng không làm tổn thương hắn. Ngay cả tiên nhân trên bầu trời nhìn thấy hắn cường đại như vậy cũng biểu hiện kinh ngạc.

" Vừa rồi trong chúng ta ai nói hắn chỉ có tu vi thượng giai kim tiên, thượng giai kim tiên của chúng ta đều không thể đón đỡ kiếm khí này, nhưng hắn cũng dễ dàng tiếp được, ta xem hắn ít nhất cũng có tu vi cỡ thiên tiên, nếu muốn bắt hắn, trừ phi bốn người chúng ta liên thủ." Mấy người khác đều gật đầu đồng ý.

" Phá Phủ Trầm Chu." Phi Thiên Tông tông chủ cũng dứt khoát kêu lên, dùng tới tuyệt chiêu lợi hại nhất của Vạn Kiếm trận. Lưu Vũ Phi phá giải hai lần tiến công, lần này hắn không hề phòng thủ. Tay phải vung

lên, Thất Thải thần kiếm theo tay bắn ra " Thất Thải kiếm quyết, tinh quang thiểm thiểm", bị bám theo một trận cuồng phong bay thẳng tới kiếm khí đối diện.

Một tiếng nổ phá không, điếc tai hoàn toàn, kiếm khí tan ra, tiếng vang xuy xuy. Kiếm thủ trong kiếm trận đều phun máu, mỗi người tinh thần đều kiệt quệ, sắc mặt trắng nhợt.

Kiếm khí bắn ra bốn phía làm những người bên ngoài đang đứng nhìn đều cũng chịu không được phải lui về phía sau mấy chục bước mới đứng vững. Phi Thiên Tông tông chủ không chịu được nữa, áp lực bị tích tụ thật lâu làm thành máu ứ phun ra đầy đất. Phi Thiên Tông tông chủ là người chủ trì trận pháp, bởi vậy hắn bị trọng thương cũng chính là nặng nhất.

Đại trận trấn núi của Phi Thiên Tông bị Lưu Vũ Phi chỉ một kích đã phá, hắn ngạo nghễ bước về phía trước " Thất Thải kiếm quyết, Tinh Nguyệt Trầm Hủy." Một tiếng quát liền theo ra tay, chuẩn bị tiêu diệt những người bị thương của Phi Thiên Tông.

" Lưu Thiên Thủy Liêm" Một đạo sóng nước cao ngất ngăn cản công kích của Lưu Vũ Phi, Thất Thải thần quyết bị nuốt vào trong vòng nước này.

" Phá!" Dị biến đột sinh, Thất Thải thần quyết bị nước nuốt đi đột nhiên tăng vọt hơn mười lần, một thanh cự kiếm cao chừng mười thước tản ra quang mang năm màu, xuất hiện trong mắt mọi người.

" Hoa lạp..." Một tiếng, vách tường nước bị Thất Thải thần kiếm xé rách, như khối băng vỡ vụn rơi xuống.

" Đốt" Thất Thải thần kiếm lại bộc phát luồng kiếm khí thật lớn.

" Mau lui."

" Lôi Đình Vạn Quân." Đồng thời vang lên tiếng quát, người của Ngũ Hành Tông nhìn thấy vách nước bị phá, vội vàng hô.

Mà Độn Thiên đại trận của Côn Lôn phái cũng đã phát động, bất quá mục tiêu của bọn họ cũng không phải Lưu Vũ Phi, mà là thanh Thất Thải thần kiếm khổng lồ.

Muốn dùng Độn Thiên đại trận đưa tới thiên lôi, muốn hủy Thất Thải thần kiếm hay là đánh rơi nó. Mượn cơ hội này giải cứu đệ tử Phi Thiên Tông. Một tiếng nổ tê toái trời mây, làm kinh ngạc toàn trường. Bạch quang bắn ra bốn phía, trên bầu trời hạ xuống một trận mưa máu, thảm thiết vô số kiếm thủ của Phi Thiên Tông bị Thất Thải thần kiếm kiếm khí chém ngang, đều bạo thể, tan thành mây khói.

Tụ tập tất cả cao thủ của Phi Thiên Tông tạo thành Vạn Kiếm trận, cuối cùng trên tay Lưu Vũ Phi hoàn toàn bị diệt hai phần trong số đám kiếm thủ, bỏ mình tại hiện trường. Còn Độn Thiên trận đưa thiên lôi tới giúp cũng bị Thất Thải thần kiếm đánh văng ra, không có tác dụng gì lớn. Một kiếm này làm cho thực lực của Phi Thiên Tông chỉ còn lại một phần, đem Phi Thiên Tông từ đại phái biến thành trung hạ môn phái. Phi Thiên Tông tông chủ bị đả kích như thế, máu tươi tuôn trào chết ngất.

Nhìn thấy Lưu Vũ Phi ác độc như thế, một kiếm đã hủy đi Phi Thiên Tông. Tất cả môn phái đều cũng nổi lên một loại cảm giác hồn phi phách tán. Chỉ là bây giờ hắn đang ở giữa trận pháp, bọn họ không cách nào xông lên toàn bộ, Thanh Tùng chủ trì Độn Thiên trận, Ảo trận của Hỏa Vân Tông đồng thời cùng tiến công Lưu Vũ Phi. Ngũ Hành Tông cũng xuất ra Ngũ Hành Trận công kích nguyên tố duy nhất, Hỏa nguyên tố.

" Hỏa Thần chi kiếm."

" Vạn Lôi Oanh Đỉnh."

" Vạn Tượng Tùng Sanh."

Tất cả cùng phát ra công kích. Vạn Tượng công kích của Hỏa Vân Tông thật ra chỉ là một loại huyễn tượng, hắn chỉ có thể cấp cho Lưu Vũ Phi sự phiền toái nhỏ, khiến cho Lưu Vũ Phi không thể nhìn ra vị trí của những môn phái khác mà thôi.

Chỉ có một chút thuật công kích hư ảo, trong mắt Lưu Vũ Phi cũng như không có tồn tại. Lưu Vũ Phi đối với huyễn tượng công kích hiểu rõ so với Hỏa Vân Tông không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, Mê Tiên trận của hắn cũng chính là công kích huyễn tượng lợi hại. Trong chớp mắt, thiên lôi thuật của Độn Thiên trận cũng đã hoàn thành, tiên nhân trên bầu trời nhìn thấy thiên lôi của Độn Thiên trận đưa tới nhỏ yếu như

vậy, cũng đành lắc đầu. Lôi Kiếp Chân Quân xuất ra Cửu Trọng Thiên Lôi mà còn không có biện pháp gì với hắn, càng huống chi chỉ là thiên lôi bình thường như thế này. Chỉ sau một chốc mà hắn đã bị bổ xuống hơn trăm đạo thiên lôi, chỉ là không có tác dụng gì với hắn. Thất Thải chiến giáp trên người hắn nhất nhất đánh văng thiên lôi ra, vốn không cần hắn ra tay.

Hắn chỉ cảm thấy phiền toái duy nhất chính là hỏa nguyên tố tạo thành Hỏa Diễm kiếm. Bọn chúng cũng giống như là có tính mạng vây Lưu Vũ Phi ở giữa, hắn chỉ cần có dị động, nó lại bay ra một Hỏa Diễm kiếm ngăn cản hắn. May mắn hắn đã đạt tới cảnh giới không có bất thứ gì có thể xâm nhập, nếu không hơi nóng này đã làm hắn bị thương.

Trong huyễn tượng, Lưu Vũ Phi đã từ từ hiểu rõ quy luật của Hỏa Diễm kiếm, trong lúc hắn đang muốn phá hư nó thì chợt nghe tiếng quát: " Phi Thiên Thần Hỏa." Hỏa Diễm kiếm tản ra cường quang, từ bầu trời xẹt qua vô số quang mang phi tinh màu cam, hạ xuống đỉnh đầu Lưu Vũ Phi.

" Kiếm chi phân thân." Toàn thân hắn bật ra một đạo phi kiếm tạo thành tấm khiên, mấy trăm thanh phi kiếm do năng lượng hình thành, ông ông kêu lên: " Sất.", phi kiếm do ý niệm khống chế hướng Hỏa Diễm kiếm bay đi.

Phi kiếm của hai bên đều là do năng lượng hình thành, tức khắc trong không khí phát ra tiếng huýt gió, năng lượng cùng năng lượng va chạm, hình thành một vòng khí quyển, làm cho tất cả mọi người đều lui hết ra sau.

Không có nổ cũng không có tiếng nổ mạnh, phi kiếm hai bên đều trở về tự nhiên. Chỉ có mọi người vừa rồi lui ra sau, mới chứng minh dù không có tiếng nổ thì cũng không thua kém bao nhiêu.

" Kiếm chi tuyệt sát." Lưu Vũ Phi phát động tốc độ của thế công kích so với đám người tu chân này nhanh hơn rất nhiều lần. Các phái còn chưa có chuẩn bị một trận công kích tiếp theo thì hắn đã phát động. Mọi người tưởng rằng hắn muốn đuổi theo truy sát người của Ngũ Hành Tông, sợ màn vừa rồi của Phi Thiên Tông lại một lần nữa diễn ra. Ngũ Hành Tông chủ đã cao giọng hô: " Mau lui ra sau."

" Kim Cương Phục Ma" Mười tám người tạo thành Kim Cương Phục Ma trận cũng nhịn không được ra tay, chuẩn bị cứu viện người của Ngũ Hành Tông. Hỏa Vân Tông chủ nhìn thấy hắn không chú ý chút nào huyễn tượng này, cảm thấy rất bất đắc dĩ, bây giờ trận pháp của mình ngoại trừ giúp che giấu hành tung của phái khác, thật ra chẳng có tác dụng gì.

Mười tám hòa thượng của Tịnh Quang Các vươn mười tám cây thiền trượng hướng tới đầu Lưu Vũ Phi nện xuống. Bọn họ cũng thu lấy kinh nghiệm vừa rồi, chống lại phi kiếm cũng không có tác dụng, chỉ có giam chặt hắn lại, mới có thể làm cho người của Ngũ Hành Tông tạm thời an toàn.

" Thất Thải Linh Lung Tháp." Lại một trận quang mang từ trên thân Lưu Vũ Phi bộc phát, đinh đinh đang đang mấy tiếng nổ, Linh Lung Tháp đã đánh văng mười tám cây thiền trượng ra ngoài.

69. Chương 69

Sau khi Thất Thải Linh Lung Tháp lọt vào công kích, bộc phát ra một đạo tinh quang màu nhũ trắng, Lưu Vũ Phi phát ra một đạo ý niệm, khống chế Linh Lung Tháp. " Phá", mười tám thiền trượng tạo thành vòng tròn nhất thời bị Linh Lung Tháp đánh bay. Không chỉ có như thế, Linh Lung Tháp mang theo khí thế lôi đình bay lên trên bầu trời của Kim Cương Phục Ma trận, mãnh liệt đánh ngược xuống.

Các hòa thượng thúc động thiền trượng, đem hết toàn lực ngăn trở công kích lần này " Trướng" Linh Lung Tháp tăng vọt vô số lần, hình thành một cái hắc động khổng lồ.

" Hấp", một cỗ lực hấp dẫn thật cường đại phát ra.

Mười tám đại hòa thượng dưới tác dụng của lực hấp dẫn, cảm thấy có người đang dẫn dắt họ, ngay cả đứng cũng đứng không yên, cảm giác hình như cả người đang muốn bay lên.

" Mau bố trí kết giới." Trong đó có một hòa thượng hô lên.

“ Úm ma ni bá mễ hồng.” Theo chú ngữ thúc dục, mười tám thanh thiền trượng hình thành một trận hình kỳ lạ, mỗi cây thiền trượng phát ra một cỗ lực lượng bình hành kết hợp cùng một chỗ, hình thành nên một vách ngăn bảo vệ.

Tạm thời ngăn được lực hấp dẫn của Linh Lung Tháp, bọn họ từ công biến thành thủ chỉ bất quá trong chớp mắt ngắn ngủi thời gian.

“ Chấn.” Thanh âm Lưu Vũ Phi lại vang lên, Linh Lung Tháp lại bay tới chỗ kết giới.

“ Oanh” một tiếng, kết giới giống như một chiếc thuyền nhỏ lạc vào trong biển rộng, bắn lên cao, xem như gần vỡ vụn. Mười tám hòa thượng cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm bổn mạng tinh nguyên vào thiền trượng.

Kết giới xuất hiện vết rách, khôi phục lại tình trạng nguyên vẹn ban đầu.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy kết giới vẫn còn vững vàng, liền khống chế Linh Lung Tháp tạm thời giằng co với bọn họ.

Phi kiếm bên kia do Lưu Vũ Phi khống chế cũng không vì sự ngăn trở mà giảm đi tốc độ, mục tiêu của phi kiếm cũng không phải là Ngũ Hành Tông, mà là Độn Thiên Trận của Côn Lôn phái. Độn Thiên trận đưa tới ngũ thiên lôi mặc dù vô hại đối với hắn, nhưng mỗi khi hắn chịu một đạo thiên lôi cũng phải run người một trận. Cho nên hắn rất chán ghét, vì vậy quyết định trước tiên phá hủy Độn Thiên trận của Côn Lôn phái rồi hãy tính.

“ Đốt.” Phi kiếm chưa đến, nhưng kiếm khí đầy trời đã làm cho người của Côn Lôn phái cảm nhận được áp lực tăng cao nhiều lần. Theo uy thế của kiếm khí áp xuống, bọn họ ngay cả muốn hít thở bình thường cũng rất khó khăn.

Bây giờ mọi người mới biết được, mục tiêu của Lưu Vũ Phi chính là Côn Lôn phái chứ không phải Ngũ Hành Tông. Ngũ Hành tông chủ thở dài một hơi, trái tim của Côn Lôn chưởng môn treo cao lơ lửng.

Đến cùng, Lưu Vũ Phi thổi ra một hơi, huýt lên một tiếng sáo dài kinh thiên, hai tay lưu chuyển càng nhanh gấp đôi “ Tuyệt Sát”, trong tiếng hô, hơn trăm thanh phi kiếm hướng tới môn nhân của Côn Lôn phái bay đi nhanh như tia chớp, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng truyền ra khắp nơi. Người của Côn Lôn phái đã ước đoán sai lầm, nghĩ không ra Lưu Vũ Phi đột nhiên lại ra tay đối phó bọn họ. Một trăm mười lăm người có tu vi ngoài Phân Thần kỳ đều chết ngay tại chỗ, còn thừa lại một số ít cũng hồn phi phách tán. Những môn phái khác đang quan sát bên ngoài đều không đành lòng nhắm lại hai mắt không dám nhìn. Tu vi của Lưu Vũ Phi cao, pháp bảo nhiều, pháp quyết cao đến mức làm cho những người này đều bội phục. Đồng thời bọn họ cũng phẫn hận đối với sự ngoan độc của họ mà phẫn hận. Từ khi khai chiến tới bây giờ, đã bị Lưu Vũ Phi phá đi hai đại trận, mất đi mấy trăm người tu chân.

Nếu không phải hắn đang ở trong trận, sợ rằng Bàn Nhược tông và Hiên Viên Cuồng sớm đã không nhịn được mà ra tay. Năm đại trận mà chỉ còn ba, Kim Cương Phục Ma trận lại bị một pháp bảo của Lưu Vũ Phi áp chế, căn bản không chút sức lực tiếp tục tiến công.

Mọi người cũng không còn xem trọng hai đại trận còn lại, ảo trận của Hỏa Vân tông họ cũng thấy được không có tác dụng gì lớn đối với Lưu Vũ Phi. Một trăm đệ tử trong nháy mắt đã mất đi, đã làm cho trong lòng của Thanh Tùng như rướm máu. Định lực của hắn coi như không tệ, đả kích nghiêm trọng như vậy cũng không làm cho hắn bị rối loạn.

Sau khi Độn Thiên trận bị phá hủy, Lưu Vũ Phi nhếch miệng cười. Một nụ cười tràn ngập sát khí còn đọng ở trên mặt hắn, làm cho những người ở bên ngoài cảm thấy lạnh mình.

Trong lòng những người của Ngũ Hành tông đều rõ ràng, lần này nếu hắn lại ra tay thì khẳng định sẽ công kích bọn họ. Giờ phút này Ngũ Hành tông chủ cũng chỉ có thể cắn răng ra lệnh công kích: “ Ngũ Hành đại pháp, Hỗn Độn kiếp hỏa.” Trên không trung xuất hiện mấy trăm quả cầu lửa nhỏ màu trắng, nhưng quả cầu lửa này lại chậm rãi cắn nuốt lẫn nhau hóa thành lớn, cuối cùng hình thành một cầu lửa thật lớn đường kính chừng bốn thước. Những người của Ngũ Hành tông, hơn trăm người đều phun ra một ngụm bổn mạng tinh nguyên, bọn họ cũng rõ ràng lần này nếu không thành công thì coi như mất đi tính mạng.

Đã được bổn mạng chân nguyên kích phát, quả cầu lửa lại càng trướng lớn. Một màn kế tiếp, trở thành ác mộng của những người đang có mặt ở đây. Thân thể Lưu Vũ Phi đột nhiên biến mất, kế tiếp, trên bầu trời

hiện ra hơn trăm ngàn Lưu Vũ Phi vừa mơ hồ vừa ẩn hiện trong sương mù, mà trăm ngàn người này giống như ảo như thật phiêu đãng, lại tựa như Thiên Thủ Quan Âm, vô số cánh tay lưu chuyển, đẩy bạt không gian, trấn áp đại địa. Mục tiêu chính là trăm môn nhân của Ngũ Hành tông, bọn họ hoa cả mắt, chỉ cảm thấy mình giống như bị vô số cánh tay đang đẩy mạnh vào trong một lỗ đen vô tận. Bọn họ càng chống cự, thì lực lượng thúc đẩy này cũng lại càng mạnh. Ngũ Hành tông dùng bổn mạng chân nguyên vẫy gọi ra cầu lửa, không sao chịu nổi cỗ loạn lưu này.

" Phanh!" Một tiếng nổ mạnh đương trường, ba gã đệ tử gần nhất cũng bị tiếng nổ mạnh công kích đánh thành nát bấy. Tiếp theo " phanh! phanh!phanh!" tiếng vang hòa lẫn những tiếng kêu thảm của người Ngũ Hành tông loạn thành một đoàn. Môn nhân của Ngũ Hành tông, bị cỗ loạn lưu cuồn cuộn nổi lên, mỗi người bị nhập vào một cỗ, lập tức bị kình khí trong loạn lưu hình thành đánh thành mảnh vụn. Hơn trăm người chỉ trong một khắc, bị đánh thành phấn toái. Cảnh tượng vô cùng kinh khủng, làm cho mọi người kinh hãi vạn phần. Thủ pháp giết người đã thấy nhiều, nhưng không có nhìn thấy qua cách giết người như thế. Đây là pháp thuật gì? Không ai có thể nói cho bọn họ, cũng không ai biết được nguyên nhân. Ngay cả Ma Tông đang trốn trên không trung, tất cả đều bị kinh hãi đến toàn thân nổi lên rét lạnh. Còn bốn tiên nhân thì không tin tưởng nhìn Lưu Vũ Phi dưới hạ giới " Hắn có lai lịch gì? Biết được Thanh Liên kiếm quyết thì không nói, hắn xuất ra pháp quyết thế này còn coi như là pháp thuật hay sao? Tàn nhẫn như thế! Người tàn bạo như vậy coi như là người nữa sao? Lão Thiên a! Ngài nếu còn có mắt thì hãy phát xuống một đạo thiên kiếp đi!"

Ngay cả tiên nhân cũng bị phương thức giết chóc của Lưu Vũ Phi dọa cho kinh hãi.

Theo một gã đệ tử Ngũ Hành tông cuối cùng bị cắn nát, Ngũ Hành tông chủ không chịu được đả kích này, tại hiện trường hộc máu, mắt thấy có thể lập tức tẩu hỏa nhập ma. Mấy chưởng môn nhân bên cạnh hắn liền nhanh chóng bỏ một viên đan dược vào trong miệng hắn, sau đó đưa vào một đạo chân nguyên, đưa chân nguyên đang hỗn loạn trong cơ thể hắn ổn định lại, lúc này mới tránh được nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma cho hắn.

Lưu Vũ Phi giết sạch người của Ngũ Hành tông, pháp thuật này còn không có dấu hiệu đình chỉ, trong hư không hắn tựa như một tu la từ địa ngục tới, một cỗ sát khí vô hình bao phủ cả người hắn ở bên trong, trong mắt mọi người hắn đã trở thành sứ giả của địa ngục hóa thân. Chính là từ hôm nay trở đi, tại cuộc sau này, cũng không có môn phái tu chân nào dám trêu vào Lưu Vũ Phi, ngay cả tên hắn cũng chưa từng dám nhắc tới.

Lưu Vũ Phi nhắm chặt hai mắt, tay còn đang không ngừng lưu chuyển, nếu có thể, Hỏa Vân tông chủ thật muốn hạ lệnh cho môn nhân chạy trốn. Đối mặt với Lưu Vũ Phi chỉ có một con đường chết, nhưng bây giờ còn không được, bọn họ nếu chạy, Tịnh Quang mấy đại hòa thượng liền phải gặp ngay tai ương hủy diệt. Quả nhiên ác vận bắt đầu phủ xuống trên đầu Hỏa Vân tông. Theo thủ ấn của Lưu Vũ Phi đột biến, lỗ đen đã tàn sát gần một trăm người kia, liền xoay về phía những người của Hỏa Vân tông. Đám đệ tử liền bị hút vào trong lỗ đen này, tiếp theo liền biến thành thịt vụn. Cho đến khi nhân số không đủ chống đỡ cho ảo trận, Hỏa Vân tông chủ lập tức hạ lệnh cho môn nhân triệt lui, nhưng mọi người của Hỏa Vân tông cũng vẫn bị lỗ đen mang đi tám phần môn nhân. Cho đến lúc này, pháp thuật của Lưu Vũ Phi mới tính là kết thúc.

Sau khi pháp thuật kết thúc, vốn hơn một ngàn Lưu Vũ Phi đang phiêu đãng tại không trung, cũng biến mất trong không khí. Lúc này bản thể của Lưu Vũ Phi mới xuất hiện.

Pháp thuật này chính là trong Thất Thải thần quyết gọi là Chung Cực pháp thuật. Pháp thuật này một khi thi triển, không chấm dứt thì sẽ không dừng lại, hơn nữa trong quá trình làm phép, thì người làm phép hoàn toàn vô ý thức. Mọi người nhìn thấy pháp thuật của Lưu Vũ Phi mới biết mình và hắn kém nhau đến bực nào. Pháp thuật của chính mình so với hắn chính là tiểu vu so với đại vu, thậm chí còn chưa tính là tiểu vu. Nhìn thấy thịt vụn bung đầy đất, trong mắt hắn hiện lên một tia không đành lòng. Chỉ là thoáng qua rất nhanh, nhanh đến làm cho người ta không cách nào cảm thấy. Hắn cũng không ngờ lực sát thương của pháp thuật này quá cường đại, ngay cả giết nhiều người như vậy, thì sát khí của hắn cũng trở nên giảm xuống. Thuận tay thu lại Linh Lung Tháp, hắn nhìn về phía mười mấy hòa thượng Tịnh Quang Các còn đang khổ khổ chống đỡ, mà hắn lị không còn sát ý, kinh qua một trận đánh này, tập hợp hơn một ngàn người tu chân của các đại phái đã bị Lưu Vũ Phi giết mất sáu phần.

“ Các vị, các ngươi nghĩ rằng còn cần đánh nữa hay không?” Lưu Vũ Phi làm như vậy cũng đã có ý tứ hạ thủ lưu tình.

“ Ác ma, ngươi giết nhiều người đồng đạo của chúng ta như vậy, chỉ cần chúng ta còn một hơi thở, thì thề không đội chung trời với ngươi, không phải ngươi chết là chúng ta vong.”

Ánh mắt Lưu Vũ Phi lại biến lạnh, hàn quang đảo quanh mọi người trong hiện trường. Thu hết vẻ mặt của mọi người vào trong đáy mắt, hắn phát hiện cả Bàn Nhược tông và Hiên Viên gia tộc cũng có vẻ mặt muốn giết hắn bằng cách nhanh nhất. Chỉ có bảy người của Bổ Thiên Cung, vẻ mặt thật bình tĩnh, nhìn không ra ý tứ của các nàng.

70. Chương 70

Nhìn thấy vẻ mặt của những người này, Lưu Vũ Phi cũng không thèm nói chuyện nữa, thầm nghĩ: “ Một đám người không nhìn ra tốt xấu, không được, nếu như bây giờ ta diệt bọn hắn, không phải quá tiện nghi cho Ma Tông sao.” Tâm thần chợt lóe, chợt có chủ ý: “ Thiên khiển chi hỏa.” Lưu Vũ Phi đột nhiên quát.

Tất cả mọi người tưởng rằng, hắn lại đang thi triển pháp thuật. Mỗi người khẩn trương căng thẳng thân hình, mở to mắt mà đợi. Từ phía chân trời vô tận, kiếp vân màu đỏ lửa từ từ ngưng tụ. Tiên nhân cứ hưng phấn tưởng rằng, đây là lão thiên hạ xuống thiên kiếp, nghiêm trị Lưu Vũ Phi.

Chỉ có người của Ma Tông cảm nhận được, kiếp vân ngưng tụ đang trùng bọn họ mà đến. Nhớ tới pháp thuật kinh khủng của Lưu Vũ Phi, nếu không phải Ma Tông có quy định, lúc lâm trận mà ai bỏ trốn, thì sẽ phải chịu sự trừng phạt bảy bảy bốn mươi chín Hỏa Độc Tiên Ngao, thì sợ rằng giờ phút này người của Ma Tông đã sớm bỏ chạy mất bảy tám phần.

Áp lực phía chân trời càng lúc càng lớn, ngay cả tiên nhân cũng cảm thấy có chút không đúng. Mấy người Ma Tông có tu vi nhỏ yếu không chịu được loại cường áp này, đều từ phía chân trời rơi xuống, trong lúc khẩn yếu bọn họ liền xuất ra pháp bảo hộ thân của chính mình, tránh được bị ngã chết.

“ Ma Tông” Có người nhận ra thân phận của mấy người rơi xuống trên bầu trời, theo bọn họ bị rơi xuống, việc Ma Tông ẩn trên bầu trời đã bị các đại phái phát giác.

Trên bầu trời đột nhiên hồng quang đại thịnh, bốn tiên nhân kinh hãi kêu lên: “ Trời ạ, đây là thứ quái vật gì đây, ngay cả thiên khiển chi hỏa cũng có thể đưa tới.” Đang trong lúc nói chuyện bọn họ cũng liền xuất ra pháp bảo tùy thân. Bởi vì bọn họ đang ở bên trên người của Ma Tông, thiên hỏa vừa lúc nằm ngay trên đỉnh đầu bọn họ hạ xuống. Trên bầu trời bắt đầu chậm rãi nổi lên mưa lửa, một trận hỏa cầu dày đặc hướng tới đám người Ma Tông hạ xuống. Trên người bọn họ đều mang theo một cỗ ma khí, thiên hỏa đối với bọn họ có tính khắc chế tự nhiên.

Cùng thời gian, trên bầu trời truyền đến tiếng kêu thảm tuyệt nhân hoàn, thỉnh thoảng có ba bốn thi thể rơi xuống từ phía chân trời. Nhìn từng thi thể, đều đã biến thành than đen.

Tâm lý của các đại phái lại toát ra một cỗ hàn ý, bọn họ nghĩ đến nếu mục tiêu vừa rồi lại là bọn họ thì….người của Ma Tông trên bầu trời cũng không dám trốn nữa, đều bay nhanh xuống dưới. Bọn họ hướng theo nhiều địa phương bỏ chạy, muốn tìm mấy người thay thế mạng. Mấy trăm người Ma Tông thật ra xuống dưới rồi, thì bọn họ cũng đã liên lụy luôn người trong chính phái. Thiên hỏa của Lưu Vũ Phi còn chưa đến thời gian chấm dứt. Thiên hỏa đuổi theo bọn họ, rơi vào giữa sân đại điện, chẳng phân biệt được đạo ma hai phái, phàm là ai bị thiên hỏa vướng lên thân, liền tan thành mây khói.

Hòa thượng Bàn Nhược tông cùng người của Hiên Viên gia tộc thật sự nhịn không được, ngay cả người của Bổ Thiên Cung cũng có tâm trạng không đành lòng. Cả ba nhà cùng liên thủ bày ra một đạo kết giới bảo vệ mọi người tại hiện trường.

Lưu Vũ Phi cười lạnh nhìn bọn họ, pháp thuật này hắn có thể dễ dàng khống chế nhưng hắn không làm như vậy, hắn muốn cấp cho những người xưng là chính đạo này một chút giáo huấn. Để cho bọn họ biết được, nếu mình muốn tiêu diệt bọn họ, chỉ cần một pháp thuật là có thể.

Kết giới của ba nhà bố trí xong, Lưu Vũ Phi lại cố ý thu thiên hỏa để cho bọn họ uổng phí công sức. Lúc này mọi người mới phát hiện tại hiện trường lại có thêm mấy trăm ma nhân. Tứ đại ma quân, tứ đại trưởng lão, mười sáu tuần ma sử, ngoài Phân Thần kỳ còn có ít nhất năm trăm người. Hư Nguyên trầm giọng nói: " Bốn vị trưởng lão, hôm nay các ngươi mang theo nhiều người như vậy đến đây, vì chuyện gì?"

Đạo Ma hai phái, chiếm cứ mỗi bên, hai bên lại giằng co nhau. Lưu Vũ Phi đứng ngay giữa trung gian, nhìn giống như đang vây quanh hắn.

Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: " Loạn đi, càng loạn càng tốt, ta muốn xem hai phái các ngươi đánh nhau đến ngươi chết ta sống, hay là cùng nhau liên hợp đối phó ta."

" Ngươi chính là Hư Nguyên đại sư phải không, lão phu có nghe nói qua ngươi, chúng ta tới đây cũng không có ác ý." Một trưởng lão trả lời.

" Các ngươi không có ác ý, tại sao lại mang theo tới mấy trăm người?"

" Hư Nguyên đại sư, lúc này không hợp thảo luận chuyện này đâu, uy hiếp lớn nhất của tu chân giới chúng ta còn ở nơi này." Trưởng lão muốn dời đi lực chú ý của mọi người, lời này liền nổi lên tác dụng. Những người này đang nghĩ tới Lưu Vũ Phi còn hiện diện, hắn so với Ma Tông càng thêm nguy hiểm. Người này không trừ, các môn phái chính đạo sẽ có tai ương diệt vong.

Lưu Vũ Phi đối với trưởng lão Ma Tông cảm thấy bội phục, chỉ câu nói ngắn ngủi đầu tiên đã che giấu được âm mưu quỷ quái khi ẩn núp của bọn họ thật dễ dàng. Còn muốn dời đi lực chú ý của các phái chính đạo, dời sang người kẻ khác. Lưu Vũ Phi cũng không thèm để ý đến chuyện này, hắn bức đám người Ma Tông xuống tới, chính là muốn xem cả hai phái chính ta sẽ có phản ứng như thế nào. Xem bọn họ sẽ liên hợp, hay là tự mình chiến đấu.

Hắn lạnh nhạt cười, nhìn hơn một ngàn người vây quanh, hắn vẫn không hề thay đổi sắc mặt. Sự uy hiếp của mọi người đối với hắn, hắn không hề đặt vào trong lòng. Một cỗ khí chất hào hiệp từ trên người hắn bộc lộ hẳn ra không thể nghi ngờ.

" Hư Nguyên đại sư, mục đích lần này chúng ta tới, chính là vì muốn tiêu diệt ác ma Lưu Vũ Phi này." Đại trưởng lão giải thích nguyên nhân đám người mình tới đây.

Mọi người nghe được, luôn luôn bị người khác gọi là ma đầu của Ma Tông, dĩ nhiên lại gọi Lưu Vũ Phi là ác ma, bất quá bọn họ cũng không có cảm giác có gì là không ổn.

" Hư Nguyên đại sư, không bằng đạo ma hai phái chúng ta liên hợp, cùng nhau đối phó Lưu Vũ Phi, ngươi xem thế nào?" Đại trưởng lão liền đề nghị. Hắn cũng sợ Lưu Vũ Phi, sợ hắn một mình đối phó với Ma Tông bọn họ. Dĩ nhiên, trong chính đạo các phái, thì Bàn Nhược Tông chính là đại biểu cho chính đạo. Chỉ cần giờ phút này Hư Nguyên hạ lệnh, cùng Lưu Vũ Phi tử chiến, bọn họ cũng tuyệt không phản đối.

Nhìn Hư Nguyên đang trầm mặc, Bổ Thiên cung chủ lên tiếng nói: " Hư Nguyên đại sư, chuyến này không ổn, đám người Ma Tông, trong tâm có quỷ, chúng ta phải cẩn thận mới được."

Bốn tiên nhân trên bầu trời cũng đang thảo luận, lúc nào ra tay đối phó Lưu Vũ Phi tốt nhất.

" Sở cung chủ yên tâm, Thánh Môn chúng ta lần này chỉ nhằm vào một mình Lưu Vũ Phi, sự tồn tại của hắn, tuyệt đối là đại hại lớn nhất của tu chân giới chúng ta."

Lưu Vũ Phi cười lạnh, âm thanh lạnh lùng nói: " Chỉ bằng vào những người Ma Tông các ngươi? Thật là buồn cười, yên tâm đi ta sẽ không làm cho các ngươi thất vọng."

" Đại trưởng lão không cần nhiều lời, việc này không phải một mình lão nạp có thể làm chủ được, hãy để cho lão nạp cùng chư vị chưởng môn thương nghị một chút."

Lưu Vũ Phi cảm thấy buồn cười, đám người này làm như hắn không có tồn tại. Ngay trước mặt hắn đương nhiên thảo luận làm sao đối phó hắn. Lưu Vũ Phi cũng đang cấp đám môn phái chính đạo này một cơ hội, nếu bọn họ muốn đối phó mình mà không từ mọi thủ đoạn liên hợp với Ma Tông, thì đến lúc đó có giết hết bọn họ thì cũng không quá đáng. Giờ phút này hắn chỉ đang tập trung vào Huyết Ma. Lần trước Huyết Ma chạy thoát, hắn đã thề, lần sau nếu nhìn thấy lại Huyết Ma, sẽ nhất định không buông tha cho hắn.

Huyết Ma cảm thấy mình bị người tập trung nhìn, bản năng làm cho hắn rõ ràng, người này nhất định là Lưu Vũ Phi. Cả người hắn rùng mình rợn tóc gáy, như rơi vào trong hầm băng. Lúc này Hư Nguyên, Hiên Viên Cuồng, Sở Uyển Tĩnh mang theo mấy chưởng môn nhân, đi vào trong đại điện của Phi Thiên tông. Sở Uyển Tĩnh còn hướng về Lưu Vũ Phi, lắc đầu trong ánh mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ. Nàng đoán, chính đạo các phái có thể vì đối phó Lưu Vũ Phi sẽ có thể cùng Ma Tông liên thủ. Từ lúc nàng nhìn thấy Lưu Vũ Phi bức người của Ma Tông xuống tới thì nàng đã biết ý nghĩ của hắn. Chỉ tiếc đám người này bị cừu oán làm mê muội, ngay cả điểm này cũng nhìn không ra.

Lưu Vũ Phi đang đợi, Ma Tông cũng đang đợi. Bọn họ đều muốn biết những người trong chính phái sẽ làm ra quyết định thế nào.

Ước chừng một khắc sau, đám người Hư Nguyên từ bên trong đi ra.

" Hư Nguyên đại sư, các ngươi thương nghị kết quả thế nào?" Đại trưởng lão thấy họ đi ra, liền vội vã hỏi.

" A di đà phật, mấy người lão nạp đều nghĩ, đạo ma hai đạo, đạo bất đồng bất tương vi mưu, các vị chưởng môn nhân cũng là ý này."

Lưu Vũ Phi cũng không phải là một người chỉ nghe nói mặt ngoài mà thôi, vừa rồi Bổ Thiên cung chủ đi ra, ánh mắt nhìn hắn bao hàm thâm ý. Lưu Vũ Phi từ vẻ mặt của nàng thấy được sự bất đồng, như khinh thường, như bất đắc dĩ.

Lúc này bên tai Lưu Vũ Phi vang lên thanh âm nũng nịu của Sở Uyển Tĩnh: " Tiên sinh, nếu lát nữa bọn họ có làm gì cũng đành xin lỗi ngài, còn xin ngài tha lỗi cho, nếu có muốn giáo huấn, mong rằng ngài hạ thủ lưu tình."

Lưu Vũ Phi kinh ngạc nhìn Sở Uyển Tĩnh, thấy vẻ mặt nàng thật bình tĩnh như vừa rồi chưa từng nói chuyện, Lưu Vũ Phi biết đây là ngưng khí thành âm: " Sở cung chủ yên tâm đi, chỉ cần bọn họ không ra tay với ta, ta khẳng định sẽ không làm gì bọn họ nữa."

Huyết Ma bị khí thế của Lưu Vũ Phi tập trung gắt gao, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra. Hắn nhìn chính đạo các phái cự tuyệt đề nghị của trưởng lão, hắn nhẹ giọng bên tai tứ đại trưởng lão nói thầm vài câu.

71. Chương 71

Huyết Ma vung bàn tay lên, quát: " Các huynh đệ, vì mấy trăm môn nhân của Thánh Môn chúng ta, thời điểm báo thù đã tới rồi, giết Lưu Vũ Phi, giết tên ác ma này."

Trăm người ầm ầm lên tiếng, nhìn rất có hào khí. Huyết Ma rõ ràng, Lưu Vũ Phi nhất định sẽ không tha cho hắn, nếu muốn sống thì phải kích động những người khác. Lưu Vũ Phi đối với sự hèn hạ của Huyết Ma, sớm đã nhận biết, đối với việc hắn kích động thuộc hạ cũng không cảm thấy kỳ quái. Mấy trăm người, mỗi người một pháp bảo, bật người lao tới hướng Lưu Vũ Phi. Trên không trung kim quang lòe lòe, vô cùng đẹp mắt.

Lưu Vũ Phi sớm có chuẩn bị, niệm động thần quyết. Hộ thân thần cương, đứng ở bên ngoài có thể bày ra một vách tường dày: " Tuyệt đối bình chướng" Các kiểu các dạng pháp bảo bắn tới trước người hắn ba thước chung quanh liền bị đánh bật trở về, chừng suốt nửa giờ mới chấm dứt.

Lúc này Lưu Vũ Phi trống rỗng biến mất ở trước mặt mọi người, lúc lại xuất hiện, người đã lẫn vào trong đám người Ma Tông: " Thiên Cương Chỉ", trong đó vang lên tiếng rống giận của hắn.

Ở trong đám người, Lưu Vũ Phi cũng không cho người khác có cảm giác hắn bị bao vây trong đó, ngược lại lại cho họ có cảm thụ như cọp lạc vào giữa bầy dê. Trước hết có mười người bị Thiên Cương Chỉ công kích, bỗng dưng họ có cảm giác không thể đỡ nổi chỉ phong bay tới, cho đến khi bọn họ xuất được kiếm khí và chưởng lực thì không còn kịp đỡ được chỉ phong của hắn. Trong lòng hoảng hốt, muốn xoay người lại trốn tránh thì đã không còn kịp rồi. Những tiếng thảm hào thê lương vang lên, trên đầu mười người nọ đều có một lỗ máu lớn. Mấy đạo bạch quang từ thi thể của những người này lóe ra, Lưu Vũ Phi làm sao lại để cho bọn họ bỏ chạy, hai tay vung lên bắn ra vào đạo độn quang đánh rơi những đạo bạch quang nọ. Thiên Cương Chỉ có tác dụng không lớn trong lúc bị vây công.

" Thất Thải thần kiếm." Mọi người nghe Lưu Vũ Phi lại bắt đầu sử dụng Thất Thải thần kiếm, tất cả đều cũng biết sẽ gặp phải một trận giết chóc thật lớn, trong tâm họ không khỏi trầm xuống. Đột nhiên, một đạo thất thải hà quang từ trên trời giáng xuống, Thất Thải thần kiếm mang theo tiếng huýt gió truy hồn đoạt phách, một trận âm thanh phanh phanh vang lên thành tiếng, vô số tiếng kêu thảm truyền ra. Bóng người vừa hợp lại phân, một kiếm này đã mang đi tính mạng của hơn mười người. Huyết Ma thấy tình thế không ổn, đang muốn xoay thân chạy trốn. Đột nhiên một trận sát khi tập trung vào hắn, hắn tuyệt vọng hô to một tiếng, lại một chiêu " Tinh Quang Thiểm Thiểm", bóng kiếm bay đầy trời, đột nhiên hóa thành một mảnh ánh sáng, giống như một chiếc lồng vây kín Huyết Ma, khiến cho hắn không cách nào né tránh, thuộc hạ bên người hắn là những kẻ đầu tiên gặp nạn. Bóng người hướng chung quanh bắn nhanh, bảy người trúng mấy đạo kiếm khí, cả người bị kiếm khí đánh nát không còn hình người.

Huyết Ma cũng là một ma đầu tuyệt thế, không cam lòng chết như thế, nổi giận gầm lên một tiếng: " Thiên Ma Giải Thể." Một tiếng nổ ầm ầm, dùng thân thể làm lực dẫn, đệ tử Ma Tông bốn phía đồng thời bị tạc nổ.

Âm thanh hỗn loạn trôi qua, cát đá bay tán loạn, đại điện của Phi Thiên Tông cũng do tiếng nổ lay mạnh không thôi. Trước mắt mọi người mơ hồ không rõ, bọn họ như muốn cầu khẩn Lưu Vũ Phi trong tiếng nổ mạnh này bị thương một chút cũng tốt. Trong mắt mọi người đều có sự vui mừng lẫn sợ hãi, chỉ có mấy người của Bổ Thiên Cung là không bị ảnh hưởng chút nào, vẻ mặt vẫn thản nhiên. Khói bụi tan hết, Lưu Vũ Phi vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, xuất hiện trước mắt mọi người.

Hắn tràn ngập sát khí trừng mắt nhìn mọi người, bọn họ sắc mặt như tro tàn, thở hổn hển. Ngay ca tự bạo cũng không thể tổn thương hắn một sợi lông, vậy đám người của mình còn có thể dùng cái gì đi đối phó hắn? Ma Tông đầu tiên bị hắn dùng thiên hỏa giết hơn một trăm người, vừa rồi lại bị giết hơn trăm người. Trong đó còn có cả Huyết Ma một trong bốn ma quân.

Đại trưởng lão trầm giọng nói: " Hư Nguyên đại sư, các ngươi còn không ra tay hay sao? Nếu không đến khi hắn giết hết chúng ta thì chính đạo các ngươi sợ rằng cũng không được sống đâu."

Lúc này sát khí của Lưu Vũ Phi đang bốc cao, nếu đám người Hư Nguyên giờ phút này mà hướng hắn ra tay, hắn sẽ không chút do dự mà giết sạch mọi người. Đại trưởng lão nhìn thấy Hư Nguyên trầm mặc không đáp, cũng không định cùng chính đạo liên thủ nữa.

Đại trưởng lão cũng không biết đám người Hư Nguyên cũng đang chờ đợi. Bọn họ vì muốn giảm bớt thương vong cho nhân sĩ chính đạo, muốn cho Lưu Vũ Phi và Ma Tông đánh nhau đến sống chết, đến khi kiệt lực, thì sẽ ra tay, cùng tiêu diệt Lưu Vũ Phi.

Bàn tay khô quắt của đại trưởng lão vung lên, đám người Ma Tông lập tức cứ mười người hợp làm một tổ, hợp thành hơn mười vách tường người, nếu cẩn thận quan sát mà nói, khẳng định có thể nhìn ra đây là án theo một trận pháp mà bố trí. Việc này so với việc hỗn loạn vừa rồi cũng đã tốt hơn nhiều.

Nhân Ma niệm lên một đoạn chú ngữ cổ quái, hai mươi người phía sau hắn đột nhiên mở mắt, phi thân bay qua, vây quanh Lưu Vũ Phi thành hình tròn.

" Tang thi!" Có người kinh hô.

Lưu Vũ Phi nhìn đám thi thể đang vây quanh hắn, sát khí càng đậm, hắn nghĩ không ra trong Ma Tông, ngay cả người chết cũng không buông tha, dĩ nhiên đem thân thể chế thành công cụ.

Nhân Ma rít lên một tiếng, hai mươi tang thi bổ chưởng vào Lưu Vũ Phi từ các hướng, chưởng ảnh đầy trời, kình khí bắn ra bốn phía, như thần long bay múa trên không, trực thẳng hướng Lưu Vũ Phi cuộn tới.

Hắn nhẹ cười: " Nguyệt Hủy Tinh Trầm." Thất Thải thần kiếm gào thét tiếng xé gió, hai mươi tang thi phát ra chưởng kình, như nhập vào biển bùn. Nghênh đón bọn họ chính là Thất Thải thần kiếm phóng đại đến bảy lần.

" Oanh!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa. Hai mươi thi thể ngay cả lông cũng không còn một sợi, bị hóa giải thành khói ngay tại hiện trường.

Giải quyết xong tang thi, Lưu Vũ Phi đem sát khí hướng tới đám người Ma Tông, tâm niệm vừa động, Thất Thải thần kiếm đang bay tại không trung liền quay lại, Lưu Vũ Phi có chút khinh thị trưởng lão Ma Tông,

khi hắn thu hồi Thất Thải thần kiếm, đại trưởng lão lại huy động tay phải, một tổ tiểu đội tự sát do mười người tạo thành đột nhiên vọt qua, "Thiên Ma Giải Thể", Lưu Vũ Phi gầm lên một tiếng, Thất Thải thần quyết, có một không hai đã thành.

Trong ngàn người này, Lưu Vũ Phi như là một mũi tên rời khỏi cung, bay thẳng lên chín tầng trời. Mấy tiếng nổ mạnh thật lớn, điếc tai nhức óc.

Khi hắn bay lên không thì nổ mạnh đã bắt đầu. Lực phản chấn làm cho hắn phải rung động cả thân thể, lúc này mới ổn định lại được. Hoàn hảo trên thân hắn có Thất Thải chiến giáp, lực phòng ngự là siêu cực phẩm, giúp hắn đỡ hết những lực công kích mạnh mẽ, nếu không hắn bị thương hay không cũng rất khó nói.

" Muốn chết, Cửu Tiêu Thần Lôi." Mọi người nhìn thấy trận thế này của Lưu Vũ Phi liền biết ngay hắn muốn bày ra đại pháp thuật. Các đại môn phái hoảng sợ kêu lên, để cho môn nhân của mình đi tìm một chỗ tránh né.

Cùng thời gian, trên sân rộng chỉ còn lại đám người của Ma Tông.

" Bố Thiên Ma trận." Một đạo năng lượng tạo thành võng năng lượng, bao phủ người của Ma Tông bên trong. Vì như thế, bốn trưởng lão lo lắng người của mình bày Thiên Ma trận, không biết có thể ngăn cản được công kích của Lưu Vũ Phi hay không. Dưới cơn phẫn nộ của Lưu Vũ Phi, Cửu Tiêu Thần Lôi ở trạng thái chung cấp đã bị hắn chiêu ra.

Ban đêm vốn tối tăm, bị từng đạo lôi điện phía chân trời chiếu sáng chẳng khác gì ban ngày. Bốn tiên nhân trên bầu trời cũng không chịu nổi, trọng áp như vậy, từ phía chân trời lan dần đến. Trong hàng đệ tử môn phái chính đạo, bởi vì lực chú ý của mọi người đều tập trung vào phát thuật của Lưu Vũ Phi hấp dẫn, có mấy người đi ra cũng không hay biết.

Thần lôi đầu tiên đã hình thành, thủ ấn trên tay Lưu Vũ Phi biến đổi, ba đạo lôi điện thô to từ phía chân trời rớt xuống cực nhanh, vang lên âm thanh rung chuyển oanh minh thiên địa, ba đạo thần lôi đồng thời nện xuống năng lượng tráo của Thiên Ma trận. Mấy trăm người tạo thành Thiên Ma đại trận, cuối cùng chịu công kích của lôi điện đầu tiên. Bọn họ không phải không hề tổn thất, mười mấy người tu vi không đủ, bị chấn động đến tan thành mây khói. Trong tâm mọi người của Ma Tôn còn chưa buông xuống, Lưu Vũ Phi trong hư không hai tay không ngừng kháp thủ ấn, một đám phù triện theo ý niệm của hắn bay xuống năng lượng tráo của Thiên Ma đại trận.

" Phá." Phù triện hạ xuống, đột nhiên nổ tung. Chỉ là một phù triện mà lại hình thành như một quả tạc đạn trên Thiên Ma đại trận, năng lượng gắn với tiếng nổ dày đặc, hình thành làn sóng nhộn nhạo.

Phù triện sau khi nổ mạnh, Cửu Tiêu Thần Lôi thứ hai cũng đã hình thành. Lần này hạ xuống sáu đạo thần lôi, so với vừa rồi càng thêm khổng lồ. Hợp với sáu tiếng nổ, Thiên Ma đại trận lọt vào đòn công kích nghiêm trọng. Thiên Ma trận quả nhiên không giống bình thường, với sự đả kích như thế, vẫn bình yên vô sự. Tuy nói ở vùng biên có hơn mười người chết, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự vận chuyển của trận pháp.

Mọi người của Ma Tông, hai mắt đỏ lên nhìn Lưu Vũ Phi đứng trên không. Mỗi lần hắn công kích, đều cũng mang đi vô số huynh đệ bằng hữu của họ. Mỗi người đều hận không được ăn thịt hắn, lột da hắn, rút gân hắn. Thiên Ma trận vững chắc như vậy, vượt qua sự tưởng tượng của Lưu Vũ Phi, ngay cả hạ công kích siêu cường vẫn có thể vận chuyển bình thường. Hôm nay hắn nhất định phải tiêu diệt Ma Tông không thể bỏ qua.

" Kiêu Dương Vẫn Lạc." Thất Thải kiếm quyết chiêu cuối cùng liền ra tay. Thất Thải thần kiếm như cảm nhận được tâm ý của hắn, phát ra ô ô tiếng kiếm minh, một đạo kiếm khí so với vừa rồi còn muốn lớn hơn vài phần, xẹt qua phía chân trời nện xuống Thiên Ma trận năng lượng tráo, ánh sáng chớp động, phát ra tiếng rít đoạt hồn đoạt phách. Một tiếng nổ oanh thiên, làm cho thiên địa hơi bị chấn động. Thiên Ma trận cũng không còn cách nào ngăn trở kiếm khí này, năng lượng tráo lập tức tiêu tán trong không khí. Cùng lúc đó, những người của Ma Tông đang nằm trong vùng kiếm khí máu thịt loạn xạ, tay chân nát vụn bay khắp nơi, tiếng thảm hào không dứt. Hắn cố tình không buông tha cho một người nào, nếu ngã xuống thì là cụt tay cụt chân, thân thể nát nhừ, tại hiện trường tan thành mây khói.

Kiếm khí trôi qua, ác vận của Ma Tông vẫn chưa chấm dứt.

" Lôi Động Cửu Thiên" Cửu Tiêu thần lôi cuối cùng tổng cộng có mười hai đạo cũng đi tới. Tiếng thê thảm vừa tạm thời dừng lại thì tiếp tục vang lên, so với vừa rồi càng dày đặc.

Mười hai đạo năng lượng mang đi hơn một trăm người đang kêu thảm. Trải qua hai lần bị công kích, bọn họ chỉ còn lại hai mươi người. Không có một ai còn nguyên vẹn, so với chính đạo còn muốn thảm. Bốn trưởng lão cũng mất hai vị, bốn ma quân cũng chỉ còn Thiên Ma còn sống, nhưng cũng bị trọng thương.

Lưu Vũ Phi lại hướng về chính đạo môn phái, đôi mắt ánh lên hàn mang, vì đã xuất ra đại hình pháp thuật cũng làm cho hắn tiêu hao công lực. Từ trong kiền khôn giới lấy ra tứ phẩm đan, nhét vào trong miệng rồi vận Thất Thải thần quyết " Dưỡng" chậm rãi tiêu hóa đan dược từ từ.

72. Chương 72

Động tác của Lưu Vũ Phi rơi vào trong mắt người của các phái, bọn họ nhìn nhau, Bổ Thiên cung chủ rõ ràng ý đồ của bọn họ, vội la lên: " Các vị, hãy nghĩ cho kỹ, nếu các ngươi làm điều này, có khác gì Ma Tông." Bổ Thiên cung chủ khuyên bảo, không có một ai nghe lọt vào trong lòng.Vì đây chính là cơ hội duy nhất tiêu diệt Lưu Vũ Phi.Bỏ qua hôm nay, nếu muốn tiêu diệt Lưu Vũ Phi, sợ rằng còn khó khăn thêm rất nhiều.

" Hư Nguyên đại sư, Hiên Viên gia chủ, các ngươi là người có danh vọng, sẽ không thừa dịp người gặp nguy chứ." Bổ Thiên cung chủ, nhìn thấy không thể khuyên bảo các môn phái, bèn chuyển hướng khuyên bảo Bàn Nhược tông và Hiên Viên gia tộc.

" Hiên Viên gia chủ, Hư Nguyên đại sư, tiểu nữ tử trịnh trọng cảnh cáo, nếu các vị làm hành vi này, Bổ Thiên Cung sẽ rời khỏi tu chân giới, mà các phái trong tu chân giới tương lai có ra sao ta sẽ không hề để ý tới."

" Vì muốn tiêu diệt Lưu Vũ Phi, lão nạp nguyện chịu hậu quả, không sợ rơi vào địa ngục." Hư Nguyên kiên quyết cự tuyệt.

" Không màng gì cả, phải tiêu diệt ác ma Lưu Vũ Phi này."

Không biết là chưởng môn nào ra tay trước, tóm lại thanh âm vừa ra, trong đám người bay ra mười tám đạo thân ảnh.

" Hiên Viên quyết, Kinh Thiên Trảm." Hiên Viên Cuồng xuất ra Hiên Viên kiếm, bổ ra một đạo kiếm khí tuyệt luân.

" Tô Đóa Tạp Ước Mỹ Ba Oa." Ba hòa thượng của Bàn Nhược tông ngâm lên một trận phạn xướng. Kim bạc, thiền trượng đều đánh tới Lưu Vũ Phi. Còn những người khác đều tự xuất ra pháp bảo của mình.

Bốn tiên nhân cũng muốn làm khó dễ, cầm pháp bảo trong tay bổ ra bốn đạo kình khí rung chuyển thiên địa.

" Vô sỉ, hèn hạ." Lưu Vũ Phi rống giận, Bổ Thiên cung chủ khẽ kêu lên: " Bổ Thiên tâm quyết." rồi đồng thời Sở Uyển Tĩnh hướng tới bốn gã tiên nhân nện xuống một đạo bạch khí, muốn ngăn trở bốn người này.

Sở Uyển Tĩnh nhìn thấy trên người bốn người bọn họ đều có một luồng khí tím liễu nhiễu, rõ ràng bốn người này nhất định là tiên nhân. Hai tay nàng nhanh chóng phiên chuyển, ẩn hiện bạch khí mông mông, quái dị chí cực cấp thành vòng tròn. Trong đó có một tiên nhân không hồi lại kịp, cơ hồ đồng thời phát ra một đạo kình khí mãnh liệt nghịch chuyển. Kình khí một xanh một trắng hội hợp, vang lên một tràng sét đánh…

Thân hình Sở Uyển Tĩnh cuống quýt lui về phía sau, không gượng thẳng được, chóp mũi đau nhói, xuất cả mồ hôi, hiển nhiên trong lúc đối kháng đã rơi xuống thế hạ phong.

Trên tu vi, nàng và tiên nhân này nhất định có sự chênh lệch. Trong tiếng quát của Lưu Vũ Phi, hơn mười đạo kình khí khác nhau, đồng thời xâm nhập vào thân, phong kín tất cả đường lui của hắn. Trong tình thế cấp bách, đã không cho phép hắn tiến hành phản kích. Thất Thải chiến giáp tản ra quang mang mông lung, hai tay kháp ra vô số trận pháp phòng ngự, truyền vào trong Thất Thải chiến giáp.

Hắn đang lọt vào trung tâm công kích, cảm nhận được hơn mười đạo kình khí, có sáu cỗ lực lượng đặc biệt cường đại. Kình khí phát ra tiếng oanh minh, hòa lẫn cát đá bay cuộn tới.

" Phanh! Phanh! Phanh!" Một tràng âm thanh, Lưu Vũ Phi cứng rắn tiếp tất cả, liền trúng ngay hơn mười đạo kiếm khí cùng những kình khí của pháp bảo phát ra. Nơi vị trí của hắn vốn đang bằng phẳng giờ đã biến thành một cái hố to sâu chừng bảy, tám thước.

Lưu Vũ Phi cũng bị tạc xuống dưới, bốn phía dấy lên trùng trùng cát bụi, tạm thời che lấp đi ánh mắt của mọi người. Giờ phút này trong nội phủ của hắn như bị đao cắt, nội tạng toàn bộ bị chấn lệch vị trí. Thất Thải chiến giáp dưới sự công kích này cũng hé ra vài vết rách. Nếu muốn đem nó chữa trị lại nguyên dạng thì cần có một đoạn thời gian. Trong miệng không ngừng phun máu, trong lòng hắn bốc lên nỗi hận! Hắn nghĩ không ra những người này lại vô sỉ như thế, mượn cơ hội hắn chữa trị nguyên khí mà hướng hắn ra tay, nhưng lại là đánh lén. Trong đó còn có thêm mấy tiên nhân, đây cũng là việc mà hắn không nghĩ tới. Hoàn hảo Thất Thải chiến giáp giúp hắn chịu đựng chín thành công kích, nếu không giờ phút này cho dù hắn không chết thì trong người cũng phải bị trọng thương không cách nào cử động. Các đại phái bây giờ khẩn trương muốn chết, bọn họ công kích đồng loạt lén lút thế này thì lẽ ra khẳng định Lưu Vũ Phi phải chết không thể nghi ngờ. Mặc dù trong lòng họ đều nghĩ như vậy, nhưng bọn hắn vì cầu ổn thỏa, chậm rãi nhìn xuống nơi hố to. Bọn họ còn không có xác nhận hắn đã chết hay chưa, thì vốn không thể yên tâm. Đồng thời trong lòng lại nghĩ tập hợp nhiều người công kích như vậy, nếu không thể nhất cử tiêu diệt được hắn, vậy thì hậu quả của các đại phái chính là...đang lúc tất cả còn đang khẩn trương nhìn xuống cái hố to thì bên tai vang lên tiếng châm chọc của Bổ Thiên cung chủ: " Thật không tưởng được, vốn xưng quân tử Bàn Nhược tông và Hiên Viên gia tộc, dĩ nhiên lại làm ra việc vô sỉ thế này, còn có mấy tiên nhân các ngươi thật sự đã làm mất đi mặt mũi thể diện của tiên giới, chẳng lẽ muốn nói tiên giới tiên nhân đều là bộ dáng như thế này hay sao?"

Mọi người nghe sự chế nhạo của Bổ Thiên cung chủ, mỗi người đều đỏ mặt lên.

Đột nhiên một cỗ sát khí từ hố to truyền ra, mọi người kinh hãi thối lui ra sau. Lưu Vũ Phi ở trong hố, đột nhiên quát lên một tiếng lớn, bay lên trời cao. Hắn đứng trong hư không, lại ói ra mấy ngụm máu tươi. Một lần phi không như vậy làm cho hắn đau đớn, hắn cắn răng, dằn xuống sự đau đớn, ở trong không trung vài phút, không thể không rơi trở xuống đất. Bổ Thiên cung chủ nhìn thấy hắn không chết, không khỏi vui mừng lẫn sợ hãi. Hắn lấy ra một viên linh dược chữa thương trong kiền khôn giới nuốt xuống. Sau đó chậm rãi ngưng tụ chân nguyên tán loạn trong cơ thể. Mãi cho đến khi chân nguyên có thể tự động vận chuyển mới thả lỏng người: " Ha ha ha! Nghĩ không ra a, tiên nhân cũng là loại người vì muốn đạt mục đích mà bất chấp thủ đoạn, đám người các ngươi đầy miệng nhân nghĩa đạo đức, lại làm ra được việc lợi dụng người lâm nguy." Vừa nói hắn lại ói ra ngụm máu, ói ra được hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

" Ác ma ngươi, mỗi người đều có thể tru diệt, với ngươi còn cần gì nói đạo nghĩa." Một chưởng môn nhân nhìn thấy hắn không ngừng hộc máu, nhận định hắn đã bị trọng thương, nên đối với hắn cũng không còn ý sợ hãi, không hề bận tâm kêu lên.

" Lưu Vũ Phi lão nạp xin khuyên một câu, không nên chống cự vô ích nữa, ngươi hãy bó tay chịu trói đi." Hư Nguyên khuyên.

" Yêu nhân hạ giới Lưu Vũ Phi, ngươi dám hủy kết giới của tiên giới, còn muốn chưởng quản thiên lôi, còn cấm cố nguyên thần của Lôi Kiếp chân quân và Thiên Diệp tiên nhân, phụng theo giới luật viện hạ lệnh, xuống hạ giới đuổi bắt ngươi."

" Ha ha ha! Bằng vào mấy người các ngươi mà cũng muốn đuổi bắt bản nhân, còn có đám người các ngươi, không phải muốn mạng của ta sao, đến đây đi, hôm nay ta cho các ngươi biết hậu quả của những kẻ muốn lấy mạng của ta." Lưu Vũ Phi mặc dù bị trọng thương nhưng ngữ khí nói chuyện của hắn cũng cuồng vọng vô cùng. Khi nói lời này thì ánh mắt lộ ra vẻ oán độc, làm cho tâm trạng của đám người cũng rét lạnh.

" Lưu Vũ Phi, tu vi của ngươi tuy cao, thật sự làm cho ta bội phục, nếu không phải ngươi giết người quá nhiều, ta nhất định sẽ kết giao bằng hữu với ngươi." Hiên Viên Cuồng nói.

" Muốn làm bằng hữu với ta, ngươi mà cũng xứng, nói vậy trên tay ngươi chắc là Hiên Viên kiếm, hừ hừ hôm nay các ngươi đều phải chết!"

“ Tất cả xông lên, giết ma đầu này.” Mọi người đều phóng lên, giờ phút này bọn họ đều nhận định Lưu Vũ Phi đã không còn nguy hiểm. Lúc này bảy nữ tu chân của Bổ Thiên cung từ trên trời bay xuống, rơi vào bốn phía chung quanh Lưu Vũ Phi.

“ Sở cung chủ, ngươi đang làm gì?”

“ Bổ Thiên Cung chúng ta không quen nhìn hành vi này, đầu tiên là nhân người không đề phòng ra tay đánh lén, sau đó mấy trăm người lại đối phó với một người bị trọng thương.”

“ Sở cung chủ, chúng ta tôn trọng Bổ Thiên Cung các ngươi, Lưu Vũ Phi là dạng người gì, ngươi cũng tận mắt nhìn thấy, giờ phút này không trừ khử hắn, tương lai tu chân giới chúng ta phải gặp tai ương lớn.”

“ Nếu muốn giết Lưu Vũ Phi, phải bước qua một cửa này của chúng ta.”

Hư Nguyên sợ kéo lâu sẽ đêm dài lắm mộng, trầm giọng nói: “ Sở cung chủ, các ngươi nếu còn không thối lui, vậy đừng trách lão nạp vô lễ.”

Bốn tiên nhân dứt khoát tiến về phía trước, bọn họ không có nhiều băn khoăn như vậy. Bổ Thiên Cung thì thế nào, bọn họ là tiên nhân, còn sợ một môn phái tại hạ giới hay sao. Lưu Vũ Phi nhìn thấy Bổ Thiên Cung vì hắn không tiếc quyết liệt cùng các đại phái, lên tiếng nói: “ Sở cung chủ, tiểu tử ở chỗ này xin đa tạ, các ngươi hãy thối lui trước đi, lui càng xa càng tốt, yên tâm, đừng nói bọn họ không buông tha ta, ta cũng sẽ không thả một người nào của bọn họ.”

“ Tiên sinh ngươi…”

“ Nghe ta đi, mau mang người của ngươi mau rời đi.” Lưu Vũ Phi muốn bọn họ rời đi là vì không muốn ngộ thương các nàng.

Sở Uyển Tĩnh nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Lưu Vũ Phi, không có chút nào biến đổi, vẻ mặt vô cùng tự tin. Nàng lại nhớ đến thực lực cường hãn của hắn, liền gật nhẹ đầu với hắn, mang theo đệ tử phi thân lên bầu trời, ở trong hư không quan sát hết thảy mọi việc.

Ma Tông đại trưởng lão cũng là người giảo hoạt, hắn từ trong giọng nói của Lưu Vũ Phi liến kết luận hắn còn có chiêu sau cùng, trực giác cho hắn biết càng rời nơi này càng xa mới an toàn. Vì vậy len lén ra lệnh cho thuộc hạ âm thầm lui lại.

Ma Tông còn thừa lại hai mươi người, cho dù đi hết cũng không ai phát giác. Lưu Vũ Phi xác định, Bổ Thiên Cung đã rời xa phạm vi công kích của hắn, nhếch miệng cười tàn nhẫn. Nhìn thấy vẻ tươi cười này của hắn, những người kia đều cảm thấy kinh hãi tột cùng. Vừa rồi bọn họ còn cho rằng hắn khuyên người của Bổ Thiên Cung rời khỏi chỉ đang cố ý giả vờ. Giờ phút này bọn họ cũng không biết chính xác hắn có khả năng hay là hắn giả bộ. Trực giác của Hiên Viên Cuồng nói cho hắn biết, Lưu Vũ Phi bây giờ nguy hiểm vô cùng. Vì cầu ổn thỏa, hắn bảo Hiên Viên Phách rời đi trước. Tránh cho việc Lưu Vũ Phi còn có chiêu sau cùng, hắn muốn bảo tồn Hiên Viên gia tộc nhất mạch.

73. Chương 73

Chân nguyên trong cơ thể Lưu Vũ Phi đủ để chống đỡ một lần công kích. Vì tránh cho việc những người này chạy trốn, hai tay liên tục khấu động, một đạo kết giới thật lớn bao phủ mọi người ở bên trong. Việc bố trí kết giới đối với Lưu Vũ Phi mà nói chỉ là một tiểu pháp thuật mà thôi. Hơn nữa hắn bày kết giới cũng giống như trận pháp, mượn nguyên khí trong thiên địa mà thành.

“ Kết giới!” Có người nhát gan bắt đầu đánh vào kết giới, nhưng không ai có thể đánh vỡ.

“ Bàn Cổ Phủ” Làm mọi người đều kinh hãi khi nghe tên thần khí này, từ trong miệng Lưu Vũ Phi phun ra.

Bàn Cổ Phủ xuất hiện, hoàn toàn đả kích tinh thần của những người này. Theo sự xuất hiện của búa Bàn Cổ, còn kèm theo một cỗ khí phách tuyệt đối. Mọi người bị cỗ khí thế này đè mạnh xuống, hít thở vô cùng gian nan.

Bàn Cổ Phủ bị xuất ra, nó xoay vòng quanh Lưu Vũ Phi, lướt thành một vòng. Vì Bàn Cổ Phủ và Hiên Viên kiếm là thượng cổ thần khí, đều là có linh tính. Nó xoay một vòng, từ trên thân Lưu Vũ Phi cảm nhận

được hắn đã bị người đánh trọng thương. Bàn Cổ Phủ bộc phát ra một tiếng sấm kinh thiên động địa, Lưu Vũ Phi vốn là túc chủ của Bàn Cổ Phủ, vậy mà bị người ta làm cho bị trọng thương, thanh cổ phủ ngạo mạn này vốn không thể chịu được sự sỉ nhục như thế, nó tản ra một cỗ khí thể ẩn nộ, làm cho mọi người cảm nhận được sự uy nghiêm khôn cùng của nó.

Hiên Viên kiếm đang nằm trong tay Hiên Viên Cuồng, cũng không còn chịu theo sự khống chế của hắn, đột nhiên thoát ra khỏi tay, bay tới hướng Bàn Cổ Phủ. Nhưng khi nó bay tới chỉ cách chừng ba thước, thì bị giữ chặt lại nơi này, không cách nào tiến thêm một chút. Hiên Viên kiếm giống như một tiểu hài tử vừa làm sai chuyện, quay một vòng rồi một vòng quanh Bàn Cổ Phủ, còn không thì phát ra âm thanh ông ông, làm cho người ta có cảm giác nó đang giải thích gì đó. Điều này là cho người ta có cảm giác buồn cười, một thanh binh khí, dĩ nhiên cũng giống như người mà đang giải thích việc mình làm.

Nhưng không có ai cười, cũng không ai dám làm điều đó. Bàn Cổ Phủ đối với việc Hiên Viên kiếm bay đến dĩ nhiên là không chào đón. Bởi vì nó cảm thụ được trên mình Lưu Vũ Phi có vài cỗ lực lượng đánh trọng thương, trong đó có một cỗ là của Hiên Viên kiếm.

Hiên Viên Cuồng không ngừng thúc động Hiên Viên kiếm, nhưng nó lại không bị hắn khống chế, vẫn vòng quanh Bàn Cổ Phủ không ngừng xoay chuyển. Nhìn họ chậm rãi thối lui, Lưu Vũ Phi âm âm cười: " Vừa rồi các ngươi không phải kêu la giết ta hay sao? Như thế nào! Bây giờ biết sợ rồi à?"

" Tất cả không phải sợ, hắn đang cố tình giả vờ, ta cũng không tin hắn bị thương nặng như vậy mà còn có thể sử dụng Bàn Cổ Phủ." Trong đám người không biết tên nào ngu ngốc kêu lên. Nhưng lời này quả thật cũng nổi lên tác dụng, nhưng bọn họ cũng không ngẫm lại, Bàn Cổ Phủ là thần khí có linh tính, cho dù Lưu Vũ Phi không có năng lực sử dụng, nhưng chỉ cần một chỉ lệnh của hắn, nó sẽ tự động công kích.

Hư Nguyên vẫn có chút kiến thức, đi ra nói: " Lưu thí chủ, lần này tất cả đều là sai lầm của lão nạp, nếu thí chủ nhất định phải trả thù, thì do lão nạp gánh chịu, mong rằng thí chủ có thể buông tha cho những người khác."

Tình thế bức người, Hư Nguyên không thể không cúi thấp đầu.

" Ha ha, ha ha! Các ngươi bây giờ chỉ có một lựa chọn, đó chính là chết!" Vừa dứt lời thì tiếng quát lại khởi lên: " Phá Thiên Quyết, Luân Hồi."

Bàn Cổ Phủ hình như cảm nhận được tâm ý của Lưu Vũ Phi, một đạo năng lượng vô tận hiện ra với phủ ảnh vô cùng khí phách, thành một luồng sáng hướng thẳng tới đám người.

Phá Thiên Quyết là do Lưu Vũ Phi tay không xuất ra, không ai có thể ngăn, đừng nói chi kết hợp với Bàn Cổ Phủ. Kình khí mạnh như bom nổ chấn động tản ra. Có dùng từ dời non lấp biển cũng không đủ hình dung tràng diện của lần này, kình khí bắn ra bốn phía, mạnh mẽ, giống như sóng lớn lao thao cuồn cuộn, mênh mông ập tới.

Trong kết giới, những đệ tử có tu vi thấp là gặp tao ương đầu tiên, trong trận gió, bọn họ ngay cả thanh âm cũng không thể phát ra, liền bốc hơi thành khí ngay tại hiện trường.

Mỗi người liều mạng vận chuyện pháp bảo hộ thân, cố gắng tận lực muốn tránh qua kiếp nạn này. Các hòa thượng Tịnh Quang Các bày ra Phục Ma Trận nhưng chỉ trong thời gian vài giây cũng bị cỗ kình khí này cắn nuốt.

Vài tiếng oanh oanh, kết giới do Lưu Vũ Phi tự mình bày ra cũng bị đạo kình khí này phá hủy. Đại điện của Phi Thiên Tông cũng bị cỗ kình khí này đánh sâu vào ầm ầm sụp đổ. Sơn môn Phi Thiên Tông của núi Hoa Sơn cũng dưới thế công của Bàn Cổ Phủ bị san bằng. Không có đỉnh núi này ngăn cản, không có Huyễn Hình đại trận ẩn giấu, môn hộ của Phi Thiên Tông liền hiện hình.

Tin tưởng rằng cho đến khi trời sáng, sẽ có người phát hiện, Hoa Sơn đột nhiên có một đỉnh núi trước kia chưa từng phát hiện, sợ rằng sẽ đột nhiên biến thành khu thắng cảnh tham quan.

Lúc này hiện trường chỉ có hơn mười người có tu vi cao, Hư Nguyên vì bảo vệ cho hai đệ tử mà chịu dùm họ một kích, liền bị tan thành mây khói. Còn Hiên Viên Cuồng thì có lẽ do Hiên Viên kiếm che chở, cuối cùng chỉ trọng thương hôn mê trên mặt đất, cũng có thể do Bàn Cổ Phủ nhìn theo mặt mũi của Hiên Viên

kiếm mà tha cho hắn. Bốn gã tiên nhân càng bị thương nặng, pháp bảo đều bị hủy diệt ở cỗ kình khí này. Hơn nữa một thân tu vi còn bị đánh xơ xác, nếu muốn khôi phục ít nhất cũng phải mấy trăm năm.

Cổ cuồng phong ba đào kình lực này trôi qua, hiện trường chỉ còn không đầy hai mươi người còn sống. Bọn họ sở dĩ may mắn thoát khỏi cái chết, là vì vừa rồi bị lọt xuống cái hố to khi nãy họ đánh ra. Hai mươi người chen chúc trong cái hố không lớn này, mỗi người đều bụi bặm dơ bẩn, dính đầy bùn đất.

Vì Lưu Vũ Phi bị trọng thương nên uy lực của Bàn Cổ Phủ giảm đi, nếu không sợ rằng cả Hoa Sơn đều bị san bằng.

Lưu Vũ Phi thu hồi Bàn Cổ Phủ, nhìn những người trong hố, phát ra tiếng cười lạnh lùng. Trong hư không, bảy vị nữ tu chân của Bổ Thiên Cung, cũng sợ hắn giết sạch người còn sống, các nàng tuy nói không quan tâm những kẻ vô sỉ này, nhưng cũng không nhẫn tâm nhìn thấy họ phải chết. Hơn nữa Lưu Vũ Phi giết người cũng đã quá nhiều, một búa này bổ xuống, đã làm cho hắn diệt gần sáu trăm người. Phi Thiên Tông trừ ra hơn mười người tu vi chưa tới Nguyên Anh kỳ, còn lại đều chết hết. Một ít đệ tử có tu vi thấp đã được an bài vòng ngoài đỉnh núi, nhờ như thế bọn họ mới tránh được một kiếp này.

Côn Lôn phái chỉ còn lại ba người, mười mấy người của Tịnh Quang Các không một ai còn sống. Bàn Nhược Tông còn hoàn hảo, tu vi của bọn họ cũng cao, chỉ có một mình Hư Nguyên chết mà thôi.

Lưu Vũ Phi còn đang muốn xuất sát thủ một lần nữa thì Bổ Thiên cung chủ từ trên trời giáng xuống: " Tiên sinh! Xin cho Bổ Thiên Cung một ân tình, có thể thả bọn họ được không, chỉ cần tiên sinh thả bọn họ, toàn bộ Bổ Thiên Cung nguyện ý tuân theo mệnh lệnh của tiên sinh."

Những người còn lại nhìn thấy Bổ Thiên cung chủ vì muốn cứu bọn họ mà tôn Lưu Vũ Phi làm cung chủ, tất cả đều lộ ra ánh mắt cảm kích vạn phần đối với nàng.

Kỳ thật Sở Uyển Tĩnh cũng có lòng riêng, Bổ Thiên Cung của các nàng tại tu chân giới có sự tồn tại siêu nhiên, nhưng các nàng không hề xem trọng, tu thần là vì điều gì? Chính là vì muốn phi thăng. Tâm pháp của Bổ Thiên Cung vẫn còn khuyết hãm, không có ai có thể giúp các nàng. Bây giờ hiện ra một Lưu Vũ Phi, các nàng còn không chịu nắm lấy cơ hội hay sao. Đây cũng là nguyên nhân mà các nàng tận lực bảo hộ cho Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi rất đau đầu, nếu là người khác cầu tình, hắn vốn không thèm để ý tới. Nhưng Bổ Thiên Cung đã vì hắn mà không tiếc tận lực đối kháng với tu chân giới và tiên nhân, lúc nói chuyện đều ủng hộ hắn, đối với hắn có tình có nghĩa. Mà các nàng cầu tình, còn nói sẽ nghe theo mệnh lệnh của mình, như vậy không phải là có ý khác sao. Hết lần này tới lần khác các nàng đều đưa ra điều kiện như vậy, nếu mình đồng ý, tương lai có thể sẽ có người nói hắn cố tình chiếm hữu Bổ Thiên Cung, nhưng chủ yếu là hắn cũng không muốn làm cung chủ của Bổ Thiên Cung. Hắn nghĩ một hồi nói: " Sở cung chủ, các ngươi đối với ta coi như có tình có nghĩa, hôm nay vì sự cầu tình của ngươi, ta buông tha bọn họ, nhưng mấy tiên nhân này ta muốn dẫn về, bọn họ cũng không thuộc về một giới này."

Vẻ mặt mấy tiên nhân uể oải, bọn họ bây giờ chẳng khác gì con cá đang nằm trên thớt, không có quyền lên tiếng.

" Ta chỉ là nể tình các ngươi, cũng không có ý nghĩ làm cung chủ của các ngươi đâu." Lưu Vũ Phi nhìn thấy Sở Uyển Tĩnh muốn nói gì đó liền nói thêm một câu.

Sở Uyển Tĩnh thất vọng gật đầu, nàng biết hắn nói không hai lời, có nói thêm cũng vô ích. Giờ phút này quan hệ của các nàng với hắn không tệ, ít nhất các nàng còn có cơ hội. Mấy người dưới hố không có cách nào di động, cuối cùng mấy người Bổ Thiên Cung đành đưa họ đi lên. Bọn họ gục trên mặt đất, thương thế thật là quá nặng, pháp bảo cũng đều bị hủy hết.

Nhìn thời gian cũng không còn sớm, Lưu Vũ Phi liền ngồi xuống đả tọa, ổn định thương thế trong cơ thể một chút, để còn trở về. Mọi người nhìn thấy môn hộ của Phi Thiên Tông, ai nấy đều lắc đầu. Phi Thiên Tông xem như bị hủy hoàn toàn, cũng không biết đệ tử cấp thấp nơi này lúc nào mới có thể chính thức phát triển. Đến tận giờ này, thực lực của cả tu chân giới đã giảm xuống mất hai phần. Trừ bỏ số ít môn phái không có phái người đến, còn lại thực lực đều tổn hao rất nhiều. Tam Thanh Giáo và Tinh Nguyệt Cung càng may mắn, bọn họ chưa từng cử ra một môn nhân nào. Vì trưởng bối của họ từng hạ lệnh, phải ủng hộ theo Lưu Vũ Phi. Hoàn hảo hai vị chưởng môn nhân của họ coi như còn có điểm tâm kế.

Mãi đến khi trời sáng, Lưu Vũ Phi mới tỉnh lại mở hai mắt, đả tọa suốt hai giờ hắn đã ổn định được thương thế. Chân nguyên trong cơ thể cũng khôi phục được một tầng. Hắn nhìn thấy mấy người Bổ Thiên Cung đang trợ giúp những người khác chữa thương.

" Sở cung chủ, ta xem các ngươi nên mau nhanh rời khỏi đây đi, bằng không khi trời sáng hẳn, các ngươi sẽ biến thanh tiêu điểm đó."

" Tiêu điểm? Là ý tứ gì?"

Lưu Vũ Phi nhớ tới, Bổ Thiên cung chủ này là một người đã hơn ngàn năm không đi vào thế tục giới, bèn cười giải thích cho nàng hiểu một phen, suốt hồi lâu Sở Uyển Tĩnh mới hiểu được ý tứ trong đó.

G I N

74. Chương 74

Lưu Vũ Phi mang theo bốn gã tiên nhân bị trọng thương thuấn di về Thượng Hải. Chỉ một lần thuấn di làm cho chân nguyên hắn vừa tụ tập lại được một chút cũng cạn kiệt. Không có chân nguyên cầm cự, thương thế cũng có dấu hiệu ác hóa.

Lưu Xán nhìn thấy Lưu Vũ Phi mang theo bốn người bị trọng thương quay trở về, mà trước ngực hắn lại có vết máu loang lổ, hắn kinh hãi thất sắc: Thiếu gia, ngài không có chuyện gì chứ, bọn họ là ai? Lưu Xán nghĩ không ra trên đời này còn có ai có thể làm bị thương được Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi vỗ vai hắn, ý bảo mình không có gì phải lo ngại. Hắn để cho Lưu Xán đem bốn tiên nhân đi giam lại, nói cho hắn nghe mình phải bế quan vài ngày. Đợi khi Lưu Xán rời đi, Lưu Vũ Phi liền tiến vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ. Hắn cần phải chữa thương thật nhanh, lại còn phải chữa trị cho Thất Thải chiến giáp. Lần này chiến giáp hư hao, ít nhất cần phải có vài ngày mới có thể chữa xong(bên trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ cũng phải là nhiều năm).

Đỉnh núi Hoa Sơn, chợt xuất hiện một ngọn núi mà trước kia chưa từng được thấy qua. Tin tức này như cơn gió truyền khắp cả nước, giới truyền thông của quốc nội đều đổ xô đến. Chính phủ đồng thời phái mấy chuyên gia địa lý đi đến trước để khảo chứng. Mấy vị chuyên gia này nghiệm chứng xong thì ngọn núi này quả thật là vừa phát hiện, trên bản đồ quốc gia cũng không có ký hiệu nào. Tại sao trước kia không có phát hiện ra ngọn núi này, mấy chuyên gia hoàn toàn không thể giải thích. Tóm lại sau khi các chuyên gia rời đi, chính phủ vì muốn bảo tồn nguyên vẹn, liền phong tỏa đỉnh núi Hoa Sơn.

Sau đó có vài chuyên gia len lén tiết lộ, ngọn núi này từng có người ở qua, bên trên có một chút dấu hiệu của kiến trúc cổ. Lời chuyên gia nói ra bị giới truyền thông tiết lộ, vì vậy cư dân chung quanh núi Hoa Sơn đều nói rằng, trước khi ngọn núi bị phát hiện một ngày, trên núi Hoa Sơn có lôi điện nảy ra, lửa sáng tận trời. Ở những lời từ miệng họ truyền bá ra, các lời đồn đãi bay khắp thiên hạ. Có người nói tự mình đã từng nhìn thấy trên Hoa Sơn có tiên nhân bay qua. Dị tượng của buổi tối hôm đó, là do khi tiên nhân rời khỏi phàm gian trở về tiên giới mà tạo thành. Còn có chính là tiên nhân ở trên đỉnh núi Hoa Sơn đại chiến nên mới hủy đi kiến trúc trên núi.

Tóm lại, cách truyền tụng trước thì có nhiều người tin hơn. Cho rằng đỉnh núi Hoa Sơn chính là chỗ ở của tiên nhân khi rời đi, nếu không tại sao trước kia không có phát hiện Hoa Sơn còn có ngọn núi như vậy. Kết quả cuối cùng là thiên hạ bắt đầu cuộc tầm tiên chi lữ(hành trình tìm kiếm tiên nhân). Các ngọn núi lớn nổi danh, trong lúc nhất thời du khách tràn ngập. Các chùa chiền đền miếu, đạo quan hương khói tràn đầy.

So với sự náo nhiệt nơi thế tục giới, tu chân giới tràn ngập lãnh ý. Làm cho những tu sĩ sống hơn ngàn năm này khiếp sợ chính là liên hợp hơn một ngàn người, làm ra một hành động trừ ma thật lớn, cuối cùng lại trở thành cá nằm trên thớt của người kia, còn một chút là bị giết tuyệt. Các môn các phái càng cừu hận Lưu Vũ Phi thêm ba phần, nhưng không còn ai dám nói tìm hắn báo thù.

Một người mà ngay cả mấy ngàn người còn không giết được hắn, lại có cả tiên nhân trong đó, mà không thắng nổi hắn thì bọn họ làm sao có khả năng ứng phó. Thân phận của Lưu Vũ Phi, Bàn Cổ Phủ từ đâu mà tới, tu vi đạt đến trình độ thế nào, tất cả đều vô cùng thần bí. Cũng không có ai dám truy cứu, Lưu Vũ Phi bị bọn họ gọi là Địa Ngục Ma Sử danh xưng.

Thanh Tùng từ trên tay Lưu Vũ Phi tránh được một kiếp, việc đầu tiên khi trở lại Côn Lôn là từ chức chưởng môn. Hắn nghĩ đến chuyện mình mang theo hơn một trăm môn nhân xuống núi, nhưng chỉ quay về được ba người. Đây là sự đả kích nghiêm trọng nhất từ trước tới nay, Thanh Tùng có cảm giác mình không có mặt mũi gặp lại đồng môn. Sau khi truyền lại ngôi vị chưởng môn cho sư đệ Thanh Phong, hắn liền đi ra sau núi diện bích chuộc tội.

Ngày đó được sống sót sau trận chiến, tất cả liền đối với Bổ Thiên Cung tràn ngập lòng cảm kích vạn phần. Trải qua sự đả kích tại Hoa Sơn, các phái đều biết rõ tu vi của mình so với cao nhân chính thức kém hơn thế nào, thật sự là kém quá xa. Phảng phất chỉ trong một đêm, phong khí của các môn phái đều cũng thay đổi. Tất cả đều chuyên tâm tiềm tu, đây cũng là lý do ba trăm năm sau, thực lực của các phái vượt qua bây giờ gấp đôi. Tam Thanh Giáo và Tinh Nguyệt Cung, cũng trong một đêm trở thành địa vị lão đại của tu chân giới.

Ở tương lai năm trăm sau, cũng không có môn phái nào có thể dao động được vị trí của họ. Sau cuộc chiến Hoa Sơn ba ngày, Ngộ Thanh và Lãnh Thiên Nguyệt mời chưởng môn nhân của các phái đến Tam Thanh Sơn cùng bàn đại sự. Ngộ Thanh đặc biệt muốn mời ba môn phái ẩn bí, nếu ba môn phái này bị thương nặng không đến, đã sáng tỏ lần này họ có liên quan đến Lưu Vũ Phi. Chưởng môn nhân các phái khi xuất hiện có thay đổi rất lớn. Bọn họ không phải chết trên tay Lưu Vũ Phi nhưng rồi sau khi trở về liền giống như Thanh Tùng, từ chức chưởng môn.

Ngộ Thanh mời các môn phái đến, nhưng lần tụ hội này khác hẳn ngày xưa. Những chưởng giáo này đã không còn hàn huyên được như xưa mà gương mặt đều mang theo vẻ ngưng trọng. Đại điện Tam Thanh Giáo ngồi đầy chưởng giáo các phái, cuối cùng là ba môn phái ẩn bí. Sau khi Bàn Nhược Tông chủ Hư Nguyên chết đi, tiếp nhận vị trí của hắn chính là Hư Minh. Còn Hiên Viên gia tộc có Hiên Viên Phách tới, hắn vận khí tốt, đã rời khỏi cuộc chiến sau cùng trước khi xảy ra. Mà đại ca hắn bây giờ còn chưa thể xuống giường, nếu muốn khôi phục ít nhất phải cần tới mười năm thời gian. Sở Uyển Tĩnh đến, tất cả các phái đều đứng dậy, đa tạ nàng.

Ngộ Thanh nhìn thấy mọi người đều đã đến thì đứng dậy nói: Các vị, trước hết chúng ta mặc niệm cho các vị đồng đạo đã gặp nạn tại Hoa Sơn.

Người tu chân vốn đã đạm mạc đối với sinh lão bệnh tử, lần này chủ yếu là do người chết quá nhiều, vượt khỏi năng lực thừa nhận của bọn họ.

Chư vị đạo hữu, lần này thật khó khăn, có thể nói là tu chân giới chúng ta đã phải chịu một kiếp nạn lớn nhất. So với trăm năm trước cũng không kém chút nào, ngay cả Bàn Nhược Tông chủ Hư Nguyên đại sư cũng hồn quy cực lạc. Ngộ Thanh nói đầu tiên, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Vô lượng thọ phật, không biết Ngộ Thanh đạo trưởng lần này triệu tập chúng ta là vì chuyện gì? Thanh Phong ngồi gần đó lên tiếng hỏi.

Lần này mời mọi người lại đây, chủ yếu có hai sự kiện, thứ nhất là vì trăm năm chi ước sang năm, thứ hai bần đạo đề nghị tất cả chúng ta buông ra cừu hận với Lưu Vũ Phi, nói không chừng sang năm chúng ta còn phải cần hắn hỗ trợ. Ngộ Thanh nói vậy khiến cho mọi người bàn tán ồn ào, trăm năm chi ước còn dễ nói một chút, muốn cho bọn họ buông lòng cừu hận với Lưu Vũ Phi thì đã không hề thực tế, nhưng bọn họ thật không dám tìm hắn trả thù. Thử hỏi có ai dám đối diện sát hại một kẻ cừu địch đã từng giết đi trăm môn nhân của mình chứ.

A di đà phật, lão nạp tán thành đề nghị của Ngộ Thanh đạo hữu, những ai đã chết, hết thảy đều có định số, tất cả cần gì cứ ghi mãi trong lòng. Hư Minh niệm một tiếng phật hiệu khuyên bảo.

Hiên Viên gia tộc ta cũng đồng ý, tất cả bây giờ phải làm chính là đoàn kết.

Bổ Thiên Cung ta cũng đồng ý, mong rằng tất cả không nên quên sự khó khăn nơi Hoa Sơn làm sao xảy ra.

Có ba nhà họ đồng ý, kế tiếp thì dễ làm hơn nhiều. Tuy bề ngoài các phái nói đồng ý, nhưng so với việc phản đối trực tiếp thì tốt hơn. Ngộ Thanh thầm nghĩ: đây không phải gặp phải một lần lịch lãm, có thể buông ra cừu hận, chính là đại biểu cho tu vi bọn họ gia tăng.

Sau đó họ thương nghị chuyện trăm năm chi ước, thảo luận ra chi tiết trong đó. Thống kê một chút, tự

mình còn có thể có bao nhiêu người tham gia. Làm cho Ngộ Thanh đau đầu không thôi là những người có thể tham chiến chỉ có không được sáu trăm người vượt qua Phân Thần kỳ. Còn về phần Lưu Vũ Phi, còn lại là do Tam Thanh Giáo và Bổ Thiên Cung ra mặt. Còn những phái khác đều không dám đi gặp Lưu Vũ Phi, sợ hắn không chịu dừng tay. Bây giờ họ sợ nếu tìm hắn, nếu hắn không vui diệt luôn cả mình, vậy đúng là chết oan.Vì như thế bọn họ mới đề cử cho Tam Thanh Giáo và Bổ Thiên Cung cùng đi.

Lưu Vũ Phi ở trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, tu bổ chiến giáp, rồi lại dưỡng thương, thời gian ở bên ngoài đã mười ngày. Hắn vừa mới ra, thì Lưu Xán đã cấp tốc chạy tới. Mấy ngày nay có rất nhiều chuyện cần Lưu Vũ Phi giải quyết.

Lưu Xán, ngươi có gì sao? Sao lại gấp như thế?

Thiếu gia, cuối cùng ngài cũng xuất quan rồi, ngài không ở đây vài ngày nên không hay xảy ra rất nhiều chuyện.

Không vội, ngươi chậm rãi nói.

Thiếu gia, ngài bế quan ngày thứ ba, trong trận pháp chúng ta bắt ra người rất lợi hại, sau khi họ té xỉu trong trận pháp bị chúng ta bắt được, kết quả cấm chế của chúng ta đối với họ đều vô ích, còn suýt chút bị họ đánh bị thương.

Vậy các ngươi cũng không có chuyện gì chứ? Bọn họ đâu? Lưu Vũ Phi nghe được có mấy người chút nữa bị thương, liền cắt đứt lời Lưu Xán, đồng thời trong lòng cũng đang đoán lai lịch mấy người kia.

Chúng ta không có gì, bất quá bọn họ bị trận pháp ngăn cản, cũng không ra được, giờ phút này bọn họ đang ở chung với bốn người lần trước ngài mang về, chúng ta cứ ở bên chờ theo chân bọn họ mà thôi.

Lưu Vũ Phi kết luận vậy có lẽ họ chính là tiên nhân, nếu không cấm chế của Lưu Xán sẽ không mất đi hiệu lực.

Đưa ta đi xem bọn họ.

Thiếu gia, còn có chuyện chưa nói.

Có chuyện gì nói sau, chờ ta gặp mấy người kia trước đã. Lưu Vũ Phi đi tới phòng nhốt tiên nhân, nhìn thấy bên trong có ba tiên nhân trên người mang theo khí tím liễu nhiễu. Giờ phút này bọn họ đang giúp bốn tiên nhân kia trị thương.

Nhìn thấy Lưu Vũ Phi đi qua, bọn họ cũng thu công đứng dậy.

G I N

75. Chương 75

Bốn tiên nhân yếu ớt vô lực kia, trải qua sự trị liệu của bọn họ thì bây giờ cũng tốt hơn nhiều. Lại nhìn thấy Lưu Vũ Phi, bọn họ vẫn đang lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Ba người vừa tới trong đó có một tiên nhân chỉ vào Lưu Vũ Phi lạnh lùng nói: Ngươi chính là chủ nhân của nơi này phải không, hãy mau nhanh triệt lui trận pháp bên ngoài, ngươi biết chúng ta là ai không? Thần thái của hắn tràn ngập sự cuồng vọng và khinh thường.

Thân phận người là gì ta không biết, ta chỉ biết hiện giờ ngươi là một tù binh của ta. Lưu Vũ Phi bị tiên nhân vô lễ này chọc giận, còn những người khác thì vẻ mặt hoảng sợ.

Tiên nhân kia vừa định cho Lưu Vũ Phi một lần nếm mùi đau khổ, lại bị một tiên nhân khác bên cạnh hắn kéo xuống.

Chào ngươi, ngươi chính là Lưu Vũ Phi phải không, thân phận của chúng ta chắc ngươi đã biết rồi, lần này mục đích chúng ta tới chính là muốn giải hòa với ngươi.

Giải hòa? Tiên nhân các ngươi từ lúc nào lại dễ nói chuyện như vậy, lần này niệm tình các ngươi không thương tổn thuộc hạ của ta, ta cũng sẽ không so đo với các ngươi, nếu các ngươi đã tới, thì cứ ở lại chỗ này

trụ một ít ngày đi, nói không chừng các ngươi sẽ thích nơi này. Trong lời của hắn rõ là có ý giam cầm bọn họ.

Điều này làm cho tiên nhân vừa rồi nổi giận không chấp nhận, cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói tiên nhân bị người giam cầm.

Ngươi không nhìn được tốt xấu, chúng ta là ai, há có thể để cho phàm phu tục tử như các ngươi giam giữ, lập tức triệt trận pháp kia cho ta, nếu không ta cho ngươi biết tay. Kỳ thật tiên nhân này cũng không biết Lưu Vũ Phi có bao nhiêu lợi hại, hắn đối với Lưu Vũ Phi không hay biết một chút gì. Nếu hắn biết một mình Lưu Vũ Phi có thể trấn áp mấy ngàn người, hơn nữa ngay cả kết giới của tiên giới cũng là do hắn phá hư, hắn vốn không dám nói chuyện với Lưu Vũ Phi như vậy. Hắn mới vừa xuất quan, đã được Giới Luật Viện ra lệnh hạ phàm giới, cũng không biết Giới Luật Viện cho hắn hạ phàm là vì chuyện gì. Vừa hạ phàm thì hắn đã bị không khí ô nhiễm của phàm giới làm cho nước mắt nước mũi chảy ròng, nên hắn càng mong sớm trở về tiên giới, đang khi nói chuyện cũng mang mùi vị của thuốc nổ, dù ở chỗ này thêm một phút nào hắn cũng không muốn, chỉ hận không được lập tức rời đi.

Còn những tiên nhân khác sợ hãi nhìn Lưu Vũ Phi, đối với tiên nhân nói lung tung này bọn họ cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Nhiều tiên nhân như vậy, tu vi và địa vị của hắn cao nhất, đạt tới cấp bậc thiên tiên.

Đối với tiên nhân mấy lần ngang ngược mắng mình, Lưu Vũ Phi cũng không khách khí. Tay hắn thủ ấn, một phù triện rơi vào trên người tiên nhân này.

Nguyên thần cấm cố thuật, ngươi…ngươi là người nào, sao có thể đem ta cấm cố.

Đối với sự hoảng sợ của tiên nhân này, đôi mắt của Lưu Vũ Phi cũng không có nhìn hắn, còn những người khác thì lộ ra vẻ mặt đồng tình. Lưu Vũ Phi có thể dễ dàng cấm cố hắn, bọn họ một chút cũng không cảm thấy kỳ quái. Theo bọn họ xem ra, Lưu Vũ Phi ít nhất có tu vi của thượng giai tiên nhân hoặc là cao hơn là tu vi thần nhân.

Nói đi, lần này các ngươi đến đây có mục đích chính thức gì, không nên đánh với ta chứ, ha ha..

Chúng ta thật sự là phụng theo Giới Luật quân chủ ra lệnh, xuống hạ giới tìm ngươi giải hòa, còn có một việc hy vọng các hạ có thể cho chúng ta mang bọn họ đi, tiên giới chúng ta sẽ không hề truy cứu chuyện làm trước kia của các hạ. Tiên giới cũng đã không thể không phục hắn. Ngày đó hắn biểu lộ thực lực tại Hoa Sơn, thật sự là quá mức làm cho người ta sợ hãi. Lúc ấy tại tiên giới cũng có rất nhiều người đang chú ý. Bọn họ phục nhất là ở thời khắc cuối cùng, hắn đã xuất ra Bàn Cổ Phủ. Mặt khác vô cùng trọng yếu, kết giới của tiên giới đã bị người này phá đi, khi bị ma giới phát hiện thì họ đã lập tức có điều dị động. Bọn họ cũng không biết chính xác khi nào sẽ bộc lộ tiên ma đại chiến.

Ba đế quân của tiên giới đã thương nghị một phen, bọn họ cho rằng chỉ có thể giao hảo cùng Lưu Vũ Phi, không thể trở thành kẻ địch. Sợ rằng nếu tiên giới chọc giận hắn, nếu hắn lại dùng Bàn Cổ Phủ đến tiên giới loạn động một chút, thì hậu quả cũng không tưởng nổi.

Lưu Xán đối với Lưu Vũ Phi càng thêm sùng bái, ngay cả tiên nhân mà cũng phải cấp cho hắn mặt mũi, làm cho người khác nghe nói mà kinh hãi. Lưu Vũ Phi phân tích ra sự được mất trong đó, một mình hắn thì không cần sợ tiên giới, nhưng tương lai đám cô nhi Lưu Xán này sẽ phi thăng, cùng tiên giới căng thẳng cũng không hay, còn không bằng bây giờ đáp ứng bọn họ, cũng vì tương lai mấy người Lưu Xán có được đường lui.

Cân nhắc được mất trong đó, Lưu Vũ Phi đáp ứng điều kiện của tiên giới, bất quá hắn còn bỏ thêm điều kiện nếu tương lai mấy người Lưu Xán nếu phi thăng, tiên giới phải cho bọn họ một chức vị thật tốt.

Điều kiện này đương nhiên tiên nhân cũng đáp ứng, vì trước khi hạ phàm thì đã có ý kiến của Giới Luật Viện. Chỉ cần điều kiện của Lưu Vũ Phi không khắc nghiệt thì nên đáp ứng ngay.

Tiên nhân bị Lưu Vũ Phi phong ấn, nhìn thấy hắn đồng ý giải hòa, ra vẻ mặt đáng thương hề hề nhìn hắn, không cần nói ra ý mà có thể hiểu được, tiên nhân sợ nhất là nguyên thần bị người cấm cố.

Lưu Vũ Phi thuận thế giải trừ phong ấn cho hắn, nghĩ thầm: Dù sao người tốt cũng đã làm, cũng không ngại gì làm thêm một chuyện.

Làm xong hết thảy việc này, hắn bảo Lưu Xán đưa mấy tiên nhân này ra ngoài. Sau khi rời khỏi Tây Vũ công ty, mấy tien nhân bị trọng thương thở ra một hơi.

Đợi Lưu Xán quay lại, Lưu Vũ Phi hỏi: Lưu Xán, còn có chuyện gì, nói đi.

Thiếu gia, vài ngày trước Tam Thanh Giáo và Bổ Thiên Cung có đến qua một lần, lúc ấy ngài còn đang bế quan, ta không có tiếp đãi bọn họ, khi bọn họ rời đi thì nói thêm vài ngày nữa sẽ đến.

Ân, là việc này thôi sao?

Còn nữa, ba ngày trước, ta ở trong Mê Tiên trận bắt được mấy hòa thượng Nhật Bổn, từ bọn họ ta có được một tin tức kỳ quái.

Là tin tức gì? Bây giờ bọn họ đâu?

Khi ngài đi có phân phó, phàm là người ngoại quốc là phải giết hết, bọn họ cũng không ngoại lệ, được rồi thiếu gia, cái gì là trăm năm chi ước.

Lưu Xán, ngươi từ nơi nào biết được trăm năm chi ước?

Chính là hòa thượng nọ, ta sử dụng Tâm Linh thuật với họ, trong mấy ngày này đám hòa thượng nhắc về chuyện hai mươi ngày sau cử hành một nghi thức triệu hoán, họ sẽ hoán tỉnh bát kỳ đại thần gì đó, ứng phó trăm năm chi ước này.

Lưu Vũ Phi nghe xong đằng đằng sát khí, lạnh lùng nói: Đám tặc tử ngoại quốc này, lòng dạ đối với đất nước chúng ta vẫn chưa chịu bỏ qua, hai mươi ngày sau, ta muốn đi gặp đại thần gì đó, hừ hừ.. Hắn vừa nói vừa cất tiếng cười như một ác ma.

Ngày hôm sau, Bổ Thiên cung chủ Sở Uyển Tĩnh và Ngộ Thanh lại đến Tây Vũ công ty. Bên chỗ sản xuất có trận pháp nên bọn họ vào không được, chỉ đành đến nơi văn phòng làm việc. Lưu Xán đưa tin tức hai người đến truyền cho Lưu Vũ Phi. Một lát sau, hắn đã từ bên kia đến.

Sở cung chủ, Ngộ Thanh đạo trưởng, không biết lần này các ngươi đến có chuyện gì không?

Khi Sở Uyển Tĩnh nhìn thấy Lưu Vũ Phi thì chợt sợ run lên, trước kia nàng nghĩ hắn còn đang phải dưỡng thương, dù có thể ra gặp nàng thì cũng phải còn bộ dáng yếu nhược. Bây giờ nhìn hắn làm gì còn có vẻ bị thương, hắn bị thương nặng bao nhiêu thì nàng không rõ ràng lắm nhưng cũng có thể hiểu đại khái. Bây giờ chứng kiến bộ dáng hiện tại của hắn, nàng thật sự là bội phục vô cùng.

Tiên sinh, vết thương của ngươi không gì đáng ngại chứ?

Không có việc gì Sở cung chủ, cảm ơn ngươi, các ngươi có chuyện gì thì nói thẳng đi.

Tiểu hữu, lần này chúng ta tới là đại biểu cho tu chân giới hòa đàm với ngươi. Ngộ Thanh thấy hắn nói vậy nên cũng nói thật. Tiếp theo Ngộ Thanh nói ra ý tứ của các phái, hy vọng hắn không nên tìm phiền toái cho tu chân giới, mà bọn họ cũng sẽ không xem hắn là địch nhân nữa. Cuối cùng Ngộ Thanh mời hắn chính thức gia nhập vào trong đại quân ứng chiến với trăm năm chi ước vào sang năm.

Đối với việc này hắn không có hứng thú, hắn thích tới lui một mình. Còn chuyện sẽ không gây phiền toái cho tu chân giới, hắn nói chỉ cần họ không làm phiền hắn thì hắn sẽ không tìm tới cửa. Hắn thầm nghĩ: những người này làm sao vậy, tiên giới yêu cầu giải hòa còn có thể, còn sao tu chân giới lại đồng ý, hắn đã giết hơn một ngàn người của họ. Bỏ đi, nếu bọn họ đã nói như vậy rồi, thì mình cũng không cần chấp nhất nữa. Hơn nữa quá mấy ngày nay, hắn còn phải đi Nhật Bổn xem thử đại thần gì đó.

Nói xong chuyện chính, Ngộ Thanh liền đứng dậy cáo từ. Sở Uyển Tĩnh muốn ở lại một lát, sau khi Ngộ Thanh rời đi, Sở Uyển Tĩnh bắt đầu thỉnh giáo hắn vấn đề về tu luyện. Từ khi hắn nhận tình nghĩa của Bổ Thiên Cung, hắn đã biết sẽ có một ngày như vậy. Sở Uyển Tĩnh đem chuyện khó khăn khi mình tu hành nói ra, còn cả chỗ khuyết hãm của Bổ Thiên tâm quyết. Nàng cùng hắn thảo luận cả nửa ngày, hắn nhất nhất chỉ ra sự sai lầm trong tâm pháp của các nàng. Còn nói cho nàng nghe thể ngộ trong khi tu hành của mình. Cuối cùng thì Sở Uyển Tĩnh cũng vô cùng hài lòng mà rời đi.

****

76. Chương 76

Sau khi tiễn Sở Uyển Tĩnh, Lưu Vũ Phi một mình đi dạo trên một con đường tại Thượng Hải. Trong lòng suy nghĩ đến những việc đã xảy ra suốt mấy ngày qua, cảm giác như mọi chuyện không là sự thật, nếu là trước kia hắn sẽ không bao giờ tin mình lại là một ác ma giết người không gớm tay như vậy. Sự giết chóc trên đỉnh núi Hoa Sơn, sau đó hắn cũng hiểu được là do mình đã quá mức xúc động. Nói như thế nào bọn họ cũng là những người đã tu hành hơn một ngàn năm, vậy mà lại bị mình hủy diệt, tự mình có được lực lượng cường đại thật không tệ, nhưng làm như vậy phải chăng là quá mức tàn nhẫn, hơn nữa họ cũng đều là người Trung Hoa.

" Chẳng lẽ ta là một người khát máu? Hay là do ta lơ đãng không cẩn thận nên đã sinh ra tâm ma?" Lưu Vũ Phi tự hỏi: " Cảnh giới cao nhất của thần nhân là tùy tâm sở dục, vậy có tính vào ta bây giờ không, ai, quên đi, không hiểu được, đợi sau này về Côn Lôn tiên cảnh hỏi lại Phượng Hoàng thì được rồi." Cũng bất giác, hắn đã đi đến trước tòa lầu của Đông Phương tập đoàn.

Hắn nhớ tới người trong ba đại gia tộc này, đến bây giờ tu vi còn bị phong ấn. Lần này bọn họ đã kháng lại mệnh lệnh của trưởng bối nơi tiên giới truyền xuống, chẳng những không tham gia cuộc chiến tại Hoa Sơn, còn đến tìm hắn để khuyến cáo một ít tin tức bên trong. Hơn nữa bây giờ hắn và người tu chân cũng giảng hòa rồi, nếu còn phong ấn bọn họ hình như là không thỏa đáng.

Bỏ đi, nếu đã đi tới nơi này, không bằng đi vào giải trừ phong ấn cho bọn họ. Lưu Vũ Phi đi vào bàn tiếp tân: " Tiểu thư, phiền toái cô tìm Đông Phương Anh dùm!"

" Đông Phương Anh? Thật ngại quá tiên sinh, công ty chúng tôi không có người này, ông tìm sai chỗ rồi phải không?" Cô gái tiếp tân tìm kiếm danh sách người trong công ty một lát rồi cuối cùng trả lời.

Lưu Vũ Phi coi như là cũng ngốc nghếch, Đông Phương Anh là ai, hắn chính là tộc trưởng của Đông Phương gia tộc, há có thể cho những nhân viên cấp thấp này biết về hắn. Lưu Vũ Phi nghe nàng nói như vậy, thoáng run một chút, lẩm bẩm nói: " Không có khả năng a, tiểu thư, cô xác nhận không có người tên Đông Phương Anh sao? Vậy Đông Phương Kiệt có ở đây không?"

" Tiên sinh, ông tìm chủ tịch của chúng tôi? Xin hỏi có hẹn trước hay không?"

" Không có, bất quá cô chỉ cần nói, có Lưu Vũ Phi tới bái phỏng, hắn sẽ biết."

Mười phút sau, Đông Phương Anh tự mình xuống nghênh đón. Hắn thấy Lưu Vũ Phi đích thân đến, cảm thấy hưng phấn dị thường. Hắn có dự cảm lần này Lưu Vũ Phi đến, mục đích lớn nhất có thể là để giải trừ phong ấn cho bọn họ. Đối với cuộc chiến Hoa Sơn, Đông Phương Anh bây giờ cảm thấy rất may mắn với quyết định ban đầu của mình. Nếu không thì tam đại gia tộc đã rơi xuống thảm trạng như Phi Thiên Tông.

Lưu Vũ Phi đối với ba gia tộc mà nói cũng không phải là một người được hoan nghênh, nhưng bọn họ đối với hắn chỉ có ý sợ hãi.

" Lần này tiên sinh đến là có chuyện gì muốn làm? Hay là có chỗ nào cần sử dụng chúng ta?" Chuyện có liên quan đến vận mệnh của bản thân mình, Đông Phương Anh không thể không cẩn thận giải quyết.

" Đông Phương tộc trưởng, lần này ta tới là có việc, hứa hẹn của ngày đó, người của các ngươi vẫn còn ở nơi này phải không?"

" Có! Xin ngươi chờ một chút, ta lập tức gọi bọn họ ra." Đông Phương Anh mặc dù sớm có dự cảm, hắn vẫn nhịn không được mà cao hứng phi phàm.

Nửa giờ sau, Lưu Vũ Phi từ Đông Phương tập đoàn đi ra. Người của ba gia tộc cũng được như ý nguyện khôi phục lại được tu vi, vào lúc chân nguyên từ nguyên anh chảy ra thì vẻ mặt bọn họ đều kích động. Người đã từng mất mát, mới càng thêm quý trọng những gì đã từng có.

Từ đó, tất cả những vấn đề còn lại của tu chân giới đều đã được giải quyết. Lưu Vũ Phi từ chỗ của Đông Phương Anh đi ra không lâu, thì nghe được từ một tiệm ăn truyền ra mùi thơm, hấp dẫn hắn. Đã rất lâu

rồi hắn không có ăn thực vật, ngửi thấy được mùi thơm, cũng làm cho hắn sực nhớ. Hắn không tự chủ được bèn đi vào tiệm ăn, hoàn cảnh nơi này cũng không tệ lắm, bây giờ là thời gian dùng cơm, bên trong đã có khách ngồi đầy.

" Tiên sinh, xin hỏi ngài tới dùng cơm phải không? Có đặt chỗ trước không?"

" Sao vậy, nơi này đến ăn cơm cũng phải đặt chỗ trước sao?"

" Đúng vậy tiên sinh, nơi này chúng ta chỉ có một đầu bếp, thường thường vô cùng bận rộn, nếu ngài không có đặt trước, sợ rằng..."

Nhìn bộ dáng của Lưu Vũ Phi, có một người khách bên cạnh a a cười nói: " Tiểu huynh đệ, ngươi lần đầu tiên tới nơi này?"

" Đúng vậy."

" Lần đầu tiên đều là như vậy cả, khi ta đến lần đầu cũng như thế, lần sau đến ăn nên gọi điện thoại đặt trước."

Lưu Vũ Phi gật đầu, xoay người rời đi. Hắn vừa mới đi tới cửa, chỉ thấy có sáu người vừa đi vào, trong đó có bốn người mang theo ánh mắt cao ngạo, hai người còn lại vẻ mặt hung thần ác sát. Lưu Vũ Phi từ trong cơ thể bọn họ cảm nhận được âm hàn hơi thở, là cùng một dạng khí tức như mấy người Nhật Bổn khi trước. Chẳng lẽ bọn họ là người Nhật Bổn? Phát hiện này làm hắn thay đổi chủ ý, hắn muốn nhìn xem mục đích của mấy người này.

" Lượng Tử, hôm nay lão tử bao hết nơi này, ngươi đuổi tất cả bọn họ đi cho ta."

Lưu Vũ Phi nhướng mày, mấy người này quả thật quá bá đạo. Một người có bộ dáng quản lý chạy tới : " Chào Trần lão đại, hôm nay sao lại có rảnh mà tới vậy, mời lên lầu hai, ngài có thể bao hết trên đó."

" Lượng Tử, *** vừa rồi lão tử nói ngươi không có nghe thấy hay sao? Hôm nay lão tử cần chiêu đãi mấy người khách quý, đương nhiên muốn tất cả những người khác rời đi."

Vài người hình như nhận ra Trần lão đại, bọn họ đều đứng dậy tính tiền rời đi. Lượng Tử thấy thế vội lấy lòng nói: " Trần lão đại, ngài không phải luôn luôn thích ngồi trên lầu hay sao, ngài xem ở trên đó bao phòng, sẽ không có ai quấy rầy các vị dùng cơm."

Trần lão đại bất kể việc này, hôm nay hắn nhất định phải bao cho được: " Các ngươi đã nghe rồi, hôm nay lão tử muốn bao hết nơi này, người thức thời thì mau cút nhanh cho ta, nếu không đừng trách ta không lưu tình."

Những người không nhận ra hắn, nghe hắn nói như vậy thì lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

" Trần lão đại, nếu không thì thế này, ngài xem bọn họ cũng đã sắp dùng xong, các vị có thể đi lên lầu trên trước, chờ họ dùng xong thì ta cũng sẽ ngưng tiếp đãi khách, ngài xem thế nào?" Lượng Tử nhìn thấy khuôn mặt Trần lão đại đã đen thui, lập tức nói.

" Trần Quân, ta xem Hắc Sát bang của các ngươi cũng không là gì a, nếu là ở Đông Kinh, thì sẽ không giống như vậy." Trong nhóm có một người dùng tiếng Hoa cứng ngắc nói.

Quả nhiên là người Nhật Bổn, Nhật Bổn có bao nhiêu người giống bọn họ như vậy, Lưu Vũ Phi thầm nghĩ.

Nghe được người Nhật Bổn kia nói, vị Trần lão đại của Hắc Sát bang, nhìn lại thấy người bỏ ra khỏi tiệm chỉ là số ít, nhưng nhìn qua bộ dáng số đông khách hình như không có ý muốn rời đi.

" Lượng Tử, ngươi nhìn thấy ta dễ nói chuyện, cố ý làm khó cho ta, tin hay không ta lập tức đập nát tiệm ăn này của ngươi." Trần lão đại nghe được sự châm chọc của người Nhật Bổn, cho rằng Lượng Tử không cho hắn mặt mũi, trực tiếp uy hiếp.

Trong tiệm có mấy người thanh niên, đối với việc Trần lão đại muốn chiêu đãi mấy người Nhật Bổn mà đuổi những người khác đi rất là bất mãn, đối với Trần lão đại càng khinh thường, còn kém một chút là không trực tiếp mắng hắn là Hán gian.

Lượng Tử vẫn còn sợ Trần lão đại, việc buôn bán vốn có thể đắc tội với bất cứ ai, nhưng không thể đắc tội với hắc đạo. Hắn liền khuyên bảo mấy vị thanh niên kia, vì bảo toàn cho tiệm ăn, hắn đành phải nói hết lời, thậm chí miễn phí cả tiền ăn cho bọn họ.

Lưu Vũ Phi dùng tâm linh thuật với sáu người này, hắn muốn tìm hiểu rõ ràng mục đích của bọn họ. Thông qua tâm linh thuật, hắn biết được mục đích chuyến đi này của bọn họ. Tâm lý càng mắng Trần lão đại vô sỉ.

Mấy người Nhật Bổn này đến đây không phải vì cái gì khác mà chính là có chủ ý với Vận Mệnh Thủy. Bọn họ thuộc về Cung Bổn gia tộc của Nhật Bổn, lần này có bốn người đến. Bây giờ nếu không phải giữa công cộng, Lưu Vũ Phi khẳng định đã giết sạch bọn họ. Nguyên trước bọn họ từng thông qua Hắc Sát bang, thu thập tình báo của Tây Vũ công ty, chỉ huy Hắc Sát bang bắt cóc gia đình Lý Hưởng, nhưng khi bọn họ tổn thất một số người, không thể làm gì khác hơn là đem kế hoạch bắt cóc tạm thời dừng lại. Thẳng đến hiện tại Cung Bổn gia tộc tự mình phái người đến đây, bắt cóc Lý Hưởng, do người Nhật Bổn bọn họ tự mình ra tay. Hắc Sát bang sẽ tiếp ứng, thông qua chính phủ, thuận lợi muốn đưa Lý Hưởng qua Nhật Bổn. Trần lão đại tới nơi này ăn cơm là muốn chúc mừng bọn họ đạt thành hiệp nghị hợp tác. Họ muốn tới đây chúc mừng một phen, mấy người Nhật Bổn muốn tỏ ra mình là cao nhân nhất đẳng, mới đòi Trần lão đại bao cả tiệm ăn. Biết được hết thảy những chuyện này, Lưu Vũ Phi rời khỏi tiệm ăn, trước khi đi lạnh lùng nhìn lướt qua Trần lão đại.

Sau khi về công ty, Lưu Vũ Phi suy nghĩ làm sao mới diệt được Hắc Sát bang. Bọn họ vì tư lợi mà dám cấu kết người Nhật Bổn, giết chết không đáng tiếc.

Làm cho hắn cảm thấy phiền não chính là Hắc Sát bang có tới mấy ngàn bang chúng, nếu giết hết thì ngày hôm sau sẽ nảy sinh vấn đề rất lớn. Hắn nhớ tới Long Ba, đối phó Hắc bang thì nhờ bọn họ ra mặt là tốt nhất. Nghĩ lại Long Ba cũng sẽ đồng ý giúp hắn việc này. Hắn gọi điện thoại cho Long Ba, nói với Long Ba, hắn muốn tiêu diệt Hắc Sát bang.

Long Ba hiểu rõ ý tứ của hắn, đối với sự giúp đỡ của hắn cũng cảm thấy rất vui. Hơn nữa Lưu Vũ Phi cũng không kêu hắn đi làm chuyện phạm pháp, chỉ là chuyện diệt trừ một băng nhóm xã hội đen mà thôi, chuyện này thì chỉ là chuyện nhỏ.

Vô Tình

77. Chương 77

Ngày hôm sau, Long Ba đích thân đến Thượng Hải. Vì không muốn lộ ra tin tức, hắn mang theo điều binh lệnh. Lưu Vũ Phi sẽ đối phó Hắc Sát bang, Long Ba đương nhiên cần phải tìm hiểu hết thảy về Hắc Sát bang. Giết người, buôn lậu, ma túy tất cả đều có. Kết quả cuối cùng làm cho Long Ba phẫn nộ, quan viên Thượng Hải cũng có liên quan đến Hắc Sát bang hơn mười người. Trong đó còn có những quan viên cấp cao, nhất là trong hệ thống công an. Vài năm nay Hắc Sát bang càng lúc càng lớn mạnh, cùng những quan viên này có quan hệ. Lưu Vũ Phi chỉ một cú điện thoại, không những làm cho Hắc Sát bang bị diệt, còn thay đổi cả quan trường tại Thượng Hải.

Vào giữa đêm, Lưu Vũ Phi tìm được vị trí của Long Ba. Những người có liên quan đều đã được bố trí xong, ngay cả trung ương kỷ ủy cũng đã phái người đến đây. Còn những quan viên tại Thượng Hải không biết rõ tình huống cũng đã được an bài thỏa đáng.

Trần lão đại và bốn người Nhật Bổn kia, đang ở tổng hội của bọn họ tổ chức tiệc tùng truy hoan. Lưu Vũ Phi thông qua thần thức, đem hết tình huống trong tổng hội tìm hiểu rõ ràng. Hắc đưa vị trí của Trần lão đại cho Long Ba, cũng nói với hắn những người Nhật Bổn sẽ do mình đối phó.

Long Ba nhẹ giọng hỏi: " Tiên sinh, mấy người Nhật Bổn này có phải giống như những người lần trước chúng ta gặp hay không?"

Lưu Vũ Phi gật đầu, Long Ba liền biết ngay những người Nhật Bổn này không phải những quân nhân bình thường có khả năng đối phó. Hắn phân phó thuộc hạ, không nên để cho Trần lão đại ở cùng một chỗ với đám người Nhật Bổn kia.

Tiếp theo, chính là một hồi hành động vũ bão. Trần lão đại, còn chưa kịp phản ứng, đã bị quân đội tông cửa tràn vào. Mấy người Nhật Bổn vừa thấy tình thế không ổn, lập tức đứng dậy chạy trốn. Vì Long Ba từng phân phó qua, bởi vậy cũng không ai đến quản chuyện mấy người Nhật Bổn bỏ chạy này.

Bốn người Nhật Bổn kia không hề biết có người âm thầm đi theo sau. Một đường chạy thẳng tới một khu vựa nhỏ, dò xét mọi nơi thấy không có gì dị thường, bốn người liền ẩn thân trong một nhà lầu của dân thường, đây chính là địa điểm của Cung Bổn gia tộc tại Trung Quốc. Toàn bộ tòa lầu đều bị Cung Bổn gia tộc mua trọn, ở bên trong cũng toàn là gián điệp của họ. Vì không muốn làm người khác chú ý, Lưu Vũ Phi bố trí một cái kết giới bao phủ quanh tòa lầu. Lần này, hắn không muốn tự mình ra tay, hắn muốn cho Lưu Xán và Lưu Lôi hai người lịch lãm. Những cô nhi này tu vi không tệ, nhưng kinh nghiệm lâm trận lại thiếu, nếu muốn họ được chính thức phát triển, chỉ có thể thông qua sự chiến đấu không ngừng.

Bố trí xong kết giới, Lưu Vũ Phi bảo Lưu Lôi và Lưu Xán đi vào. Bốn người Nhật Bổn đang ở trong một phòng: " Bát đản, không biết bọn họ từ lúc nào chuẩn bị tập kích như thế, Hắc Sát bang vốn là một bang phái lớn, sao một chút tin tức cũng không thu được chứ."

" Đúng vậy, lần này họ hành động, ngay cả nội tuyến của chúng ta cũng không có một chút tin tức, cũng may lần này chúng ta chạy nhanh, nếu không để cho họ chú ý, vậy đối với hành động lần này của chúng ta đã có thể bất lợi."

" Yên tâm, Trung Quốc chính phủ sẽ không tìm các ngươi." Lưu Lôi âm trầm nói.

Lưu Lôi từng dùng Tâm Linh thuật với mấy tù binh Nhật Bổn, học được ngôn ngữ này, mấy người Nhật Bổn này nói chuyện hắn có thể nghe hiểu được.

" Người nào?" Trong đó có một người kinh hãi hỏi, lần này hắn dùng chính là Hán ngữ.

" Là người lấy mạng các ngươi." Lưu Lôi nói xong phát ra một đạo Thiên Cương Chỉ.

Mấy người Nhật Bổn này làm sao nghĩ đến chuyện Lưu Lôi lại đột nhiên ra tay. Lưu Lôi giương tay lên...Một tiếng thảm hào thê lương truyền ra. Trong đó có một người ngã quỵ, miệng trào máu tươi, phun ra cả trượng cao, trước ngực bị Thiên Cương Chỉ xuyên thành một lỗ lớn.

Mấy người này không có nguyên anh, thân thể cũng không được cường hãn, đột nhiên đã biến thành một thi thể. Từ thi thể chậm rãi hiện lên một hư thể có hình thái động vật, thần thức cũng không ở lại trong xác chết, nó toát ra ngoài, theo bản năng liền súc lại, nó muốn phản hồi Nhật Bổn. Chỉ tiếc nó bay lên giữa không trung, đã bị kết giới đánh ngược xuống dưới, vô luận nó trùng lên mạnh như thế nào, cũng không có khả năng phá vỡ kết giới kia.

Thức thần động vật này, cất lên tiếng rống tê ách giận dữ điếc tai. Tòa lầu bị tiếng rống giận của nó làm lay động không thôi. Còn trong phòng cứ tưởng rằng xảy ra động đất, ngay cả quần áo cũng không kịp mặc vào đã vội vã chạy trốn ra bên ngoài. Bọn họ nhìn thấy một quái vật thật lớn, đang ở trên bầu trời tòa lầu không ngừng rống giận.

Mỗi người đều sợ đến thét chói tai kinh hãi, đối với những người này Lưu Vũ Phi đã sớm biết, bọn họ không phải là gián điệp của Cung Bổn gia tộc mà chính là bị họ mua chuộc làm Hán gian. Đối với bọn họ vốn không có lòng thương tiếc, trong lòng có ý nghĩ ác độc: hù chết các ngươi còn tốt hơn, miễn phải động tay chân mà giết.

Ba người Nhật Bổn còn trong phòng, hồn phi phách tán, đây là tuyệt kỹ gì đây? Bọn họ tại Nhật Bổn dù sao cũng là cao thủ nhất nhì, không nghĩ tới chỉ bị một chỉ phong mà lại bị mất mạng. Ngay cả can đảm đánh một trận bọn họ cũng không có, ba người rất nhanh liền ẩn thân, chuẩn bị bỏ trốn trối chết.

Lưu Lôi sao có thể để cho bọn họ dễ dàng bỏ chạy, bởi vì nơi này quá nhỏ, Lưu Lôi cũng không dễ sử dụng đại hình pháp thuật, hắn nhìn thấy ba người kia đột nhiên biến mất, hơi run người, lập tức tỉnh táo. Bên mép bật tiếng cười nhạo, loại độn thuật bình thường này mà cũng dám đem ra sử dụng. Ba người Nhật Bổn cũng không biết thuật ẩn thân của bọn họ cũng không có hiệu quả, thấy Lưu Lôi vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, mặt họ lộ vẻ vui mừng, nhỏ giọng hướng xa chỗ Lưu Lôi dời qua. Thẳng đến khi họ cách Lưu Lôi chừng hai thước thì đột nhiên Lưu Lôi dương tay, một đạo cương khí theo tay bổ ra.

Vài tiếng kêu thảm thiết, mấy người Nhật Bổn còn chưa kịp phản ứng, đã bị cương khí của Lưu Lôi bổ ra bay văng ra ngoài thước. Nhìn thấy Ẩn Thân thuật của mình không có hiệu quả đối với Lưu Lôi, trong mắt bọn họ lộ ra điên cuồng, miệng liền lẩm bẩm. Theo chú ngữ trong miệng bọn họ truyền ra, từ đỉnh đầu từ từ toát ra một cỗ khói đen, vì bảo vệ tính mạng, bọn họ chỉ đành mời xuất thức thần. Một cỗ tinh khí từ trên người bọn họ phát ra, bởi vì thức thần này cũng không phải là thật thể. Bọn họ xuất hiện cũng chỉ phiêu đãng tại hư không, ba người Nhật Bổn kêu lên những tiếng kêu bén nhọn. Ba thức thần khựng lại rồi đồng loạt xông lên, vung trảo ào tới. Điện quang hoa lửa chớp lóe, Lưu Lôi phát ra một đạo khí tạo thành vách tường, ngăn trở ở phía trước. Phanh! Phanh! Phanh! Ba tiếng nổ vang lớn, khí tường phía trước Lưu Lôi bị kích phá. Thức thần lúc hư lúc thật biểu hiện ra lực lượng của bọn họ, Lưu Lôi chỉ cảm thấy xương cốt đau đớn không tưởng. Hắn nghĩ không ra mấy thức thần này nhìn như những hư thể vô dụng nhưng lực công kích lại mạnh đến như vậy. Vì sơ ý khinh thường mà hắn đã bị thương. Bản năng hắn lui ra sau ba thước, cùng lúc đó ba đôi móng vuốt đã chụp hụt tới.

Lưu Lôi cố nén sự đau đớn nơi ngực, hai tay khẩu động, vài đạo điện mang từ trên tay hắn kích xạ ra. Làm cho Lưu Lôi nghĩ không ra chính là kiếm khí trực tiếp xuyên thấu mấy thức thần này, trong khi những người khác thường khi bị kình khí hắn bắn ra đánh nát thành phấn mạt.

Ba người Nhật Bổn nhìn thấy Lưu Lôi không cách gì đối phó với thức thần của mình, ở một bên " kiệt, kiệt, kiệt" cười đắc ý.

Đối với hết thảy những chuyện xảy ra trong phòng, Lưu Vũ Phi thấy rõ hoàn toàn, hắn đối với sự sơ ý của Lưu Lôi cảm thấy bực mình.

" Lưu Lôi, đây là những hư thể, vật lý công kích sẽ không có tác dụng, phải dùng Liên Hoa Quyết." Có Lưu Vũ Phi chỉ điểm, trong lòng Lưu Lôi liền trấn tĩnh lại.

" Liên Hoa Sơ Hiển." Chỉ thấy hai tay Lưu Lôi hiện ra một đóa hoa sen do lửa hình thành, một cỗ sóng nhiệt từ trên tay Lưu Lôi lao thẳng ra, thức thần đối với loại thuần dương năng lượng này rất là kinh hoàng. Bọn họ nhìn thấy Lưu Lôi còn chưa phát động công kích, liền hướng tới Lưu Lôi phát nổi lên thế công thật liều mạng.

Trảo ảnh bay đầy trời, Lưu Lôi giống như một chiếc lá cây xuyên qua lại giữa những khe hở. Hắn ở một bên chớp động, hai tay vẫn không ngừng kháp Liên Hoa Quyết.

Liên Hoa Quyết sau khi hiện ra, cũng không có lập tức công kích. Ngược lại chậm rãi vòng quang Lưu Lôi, càng ngày càng nhiều ngọn lửa hoa sen, từ trên tay Lưu Lôi hình thành. Từ từ toàn thân Lưu Lôi đều được che kín bởi ngọn lửa hoa sen.

Lúc này Lưu Lôi đột nhiên ngừng lại, trên thân hắn mang đầy ngọn lửa, nhìn qua có vẻ trang nghiêm, giống như một vị lão tăng đắc đạo. Ba thức thần cũng không còn dám công kích Lưu Lôi, sự khắc chế tự nhiên làm cho trong mắt họ tràn ngập sợ hãi.

Ba người Nhật Bổn phát ra từng đạo tiếng rít, thức thần vẫn dừng lại không tiến, chỉ thỉnh thoảng rống giận.

" Liên Hoa Phân Phi." Lưu Lôi đột nhiên mở mắt, chợt quát một câu. Theo lời nói buông ra, ngọn lửa hoa sen đang vây vòng quanh hắn mãnh liệt bộc phát, bay tán trong hư không, tiếp theo giống như tuyết bay rơi xuống từng mảnh. Ba thức thần mỗi con dính vào một ngọn lửa hoa sen, đều phát ra một tiếng tê ách thê lương, mà thân hình cũng nhỏ đi một vòng. Nếu không có tiếng kêu thảm thiết của thức thần, thì cảnh tượng này nhìn qua vô cùng cực mỹ.

Ba người Nhật Bổn sắc mặt tái nhợt nhìn thức thần đang bị biến nhỏ đi, bọn họ nhìn thấy Lưu Lôi mở mắt rồi lại nhắm lại. Ba người hướng tới Lưu Lôi bắn người tới, bỗng dưng năm luồng hàn quang nhảy lên không, ba tiếng kêu đau đớn vang lên, lại một trận mưa máu, ba người liền phơi thây tại chỗ.

Ba thức thần đang bay cao chừng ba thước, tại ngọn lửa hoa sen hòa tan, hiện chỉ cỡ như con chó nhỏ mà thôi.

" Liên Hoa Quy Nhất." Mười đóa ngọn lửa hoa sen từ trên không hạ xuống, theo tiếng quát của Lưu Lôi, liền tụ tập cùng một chỗ…Oanh! Oanh! Oanh! vài tiếng bạo thanh vang lên.

Tòa lầu cao không chịu nổi lực công kích, liền sụp đổ. Lưu Lôi trước khi Liên Hoa Quyết phát động thì cũng đã phi thân bắn ra ngoài.

78. Chương 78

Bên ngoài tòa lầu, một màn thảm tuyệt nhân hoàn đang diễn ra. Mấy thức thần đang bị kết giới ngăn cản, không đường bỏ trốn, liền trút giận lên những người bình thường chạy từ trong tòa lầu ra. Âm phong nổi lên bốn phía, mấy người này vốn không mặc được bao nhiêu quần áo, càng lạnh đến đông cứng tận xương, lông tóc toàn thân dựng đứng.Thức thần đánh vào kết giới không có kết quả, đột nhiên từ trong hư không lao xuống, chụp vào một trung niên đại hán, chỉ thấy người đàn ông chừng ba mươi tuổi này nhìn bằng mắt thường là có thể thấy được tốc độ già yếu rất nhanh. Chỉ khoảng vài phút thời gian, đã thành một lão nhân tóc bạc già yếu, chỉ thêm vài phút, đã trở thành một xác chết lạnh cứng, hai mắt trợn ngược, vẻ mặt sợ hãi tột cùng, có thể thấy được ở thời khắc cuối cùng của tính mạng, hắn đã bị kinh hoàng đến cực độ.

Đám người này chỉ là người bình thường, dĩ nhiên chịu không được tình cảnh kinh khủng đến như vậy, hoảng sợ cất tiếng thét chói tai vang tận mây xanh.

Một người thì dĩ nhiên không cách nào thỏa mãn khẩu vị của thức thần, nó lại chuyển mục tiêu sang những người khác. Một lúc sau, trên mặt đất có mười xác chết khô quắt không còn huyết nhục, y như vừa mới bị đào móc từ trong cổ mộ ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, Lưu Vũ Phi cười nhạt, tự nhủ: " Vậy càng tốt, đám người này cũng nên giết hết, còn có giết thứ vật này, cũng có thể xưng là thay trời hành đạo, Lưu Xán ngươi tới thu thập nó, không nên khinh thường."

Thức thần hấp thu được hơn mười tính mạng tinh khí, làm cho thần thức hỗn độn có trí lực sơ bộ, vốn có thân thể phiêu hư, bây giờ đã có dấu hiệu ngưng tụ thành thực thể.

Lúc này tòa lầu cũng vang lên một tiếng nổ mạnh rồi sụp xuống, từ bên trong bay ra một người. Theo bản năng thức thần tưởng rằng hắn là một uy hiếp, bèn rít gào một tiếng, hướng theo phương hướng của Lưu Lôi vỗ ra một trảo.

Lưu Lôi vừa bay ra bên ngoài, bên tai liền truyền đến một tiếng rống to, một đạo kình khí hướng hắn vọt tới. Chỉ trong tích tắc, thân hình hắn từ một góc độ không thể tư nghị, né tránh vọt qua. Trên đỉnh đầu bay xuống một thân thể lông lá, Lưu Lôi sau khi thoát hiểm, cũng may là tu vi của hắn cao cường nhưng cũng không tránh khỏi xuất ra một thân mồ hôi lạnh.

" Lưu Lôi, sợ hãi lắm phải không?" Lưu Xán từ bên trên hạ xuống, nói đùa một câu.

" Đi! Đi! Đi! Chuyện không liên quan ngươi, chỉ bằng vào thứ quái vật này mà cũng muốn đả thương ta sao."

" Tốt lắm, không nói giỡn với ngươi nữa, ngươi đã giết ba con rồi, thiếu gia nói con này do ta thu thập, ngươi về trước đi."

Lưu Lôi gật đầu, phi thân đi. Thức thần đã có được chút ít trí lực, nó đã cảm thấy, người trước mắt này cũng không dễ đối phó. Nó cũng không cho rằng Lưu Xán có thể làm gì được nó, nhìn thấy Lưu Xán nói chuyện với Lưu Lôi không ngừng, cho rằng đang miệt thị nó. Thanh âm điếc tai nhức óc lại vang lên, đánh thẳng tới Lưu Xán. Thức thần vốn là một thân thể cường lực, vừa hút hơn mười tinh khí của con người, làm cho thực lực của nó càng tăng cao một bậc. Lực va chạm mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, mắt thường khó thể thấy rõ. Lưu Xán nhẹ nhàng bắn ra, thân thể xẹt qua một đạo quang tuyến.

Phanh! Một tiếng, thức thần bị mất đi mục tiêu, đâm thẳng vào kết giới. Lực phản chấn của kết giới, đẩy lui nó hơn mười thước, bụi mù cuồn cuộn từ trên mặt đất nổi lên hơn trượng cao.

" Ha ha ha, chỉ bằng vào tốc độ chậm rì của ngươi, vậy mà cũng muốn đánh ta sao!"

Lưu Xán nhìn ra thức thần này có ý thức, cố ý cười nhạo. Thức thần rít gào phát lên điên cuồng, dùng hết tất cả kỹ năng của nó, phát ra công kích toàn lực như cuồng phong bão tố. Chụp, vồ, trảo, móc, chỉ còn

thiếu việc sử dụng yêu đan mà thôi. Tốc độ của nó thật rất nhanh, đáng tiếc còn luôn kém một chút, điều này làm cho nó tức giận đến không ngừng rít gào.

" Lưu Xán, đừng đùa nữa, tốc chiến tốc thắng."

Nghe được âm thanh thúc giục của Lưu Vũ Phi, Lưu Xán thu hồi vẻ mặt cười nhạo, đừng xem hắn vừa rồi tưởng chừng như dễ dàng, kỳ thật hắn cũng chỉ dựa vào thân pháp Lưu Vũ Phi truyền thụ, hơn nữa còn suýt bị thức thần chụp trúng vài lần.

Lưu Xán kêu lên một tiếng, một ngọn chỉ phong nóng rực từ ngón tay hắn bắn nhanh ra. Thức thần đang đánh tới, đột nhiên một đạo sóng nhiệt nóng hực truyền đến.

" Ô..." Một tiếng tru lên, nơi ót nó xẹt qua một ngọn lửa, làm nó đau đến mức chỉ có thể tru rống lên. Hai tay Lưu Xán đột biến, một ngọn lửa phun ra, từng vòng hỏa quang, cao thấp tung bay, tạo nên tiếng gió rít lẫm liệt hướng thức thần trùm tới, thức thần có thân thể cao gần ba thước, tất cả đều bị bao phủ trong biển lửa. Nhìn qua giống như một tòa núi lửa di động, làm người ta khiếp hãi cực độ.

Tam Vị Chân Hỏa, phát ra tiếng vang thiêu đốt, thức thần bị một kích của Tam Vị Chân Hỏa, bản năng muốn cầu sống, làm hung tính của nó đại phát. Không để ý tới toàn thân bị che kín bởi ngọn lửa, nó như một đoàn hỏa cầu bay vút tới hắn. Đối mặt với hỏa cầu đang đâm đầu lao tới, hai tay Lưu Xán vừa chuyển, một vách tường lửa ngăn cản ngay trước mặt hắn.

" Hoa." Một tiếng, vách tường lửa bị thức thần đánh vỡ. Tay phải Lưu Xán lại chuyển tạo ra một đạo thủ ấn, ngọn lửa vốn sắp sụp đổ chợt như là có ma thuật, hình thành một hỏa cầu nhỏ cỡ nắm tay.

" Tật." Vô số hỏa cầu, hướng thức thần bắn ra.

" Phá." Trùm lên thân thể thức thần, hỏa cầu đột nhiên nổ mạnh, thức thần còn chưa nhận được hết làn sóng công kích này. " Sất." Trên tay Lưu Xán lại ngưng tụ một thanh đao hình ngọn lửa, một đạo bá đạo kình khí mang theo nhiệt độ cao vô cùng lăng không bổ ra.

Thức thần kêu lên một tiếng thảm hào, bị bổ làm hai nửa. Thân xác khổng lồ, vặn vẹo vài cái hoàn toàn biến mất. Hợp ba đạo công kích, sạch sẽ gọn gàng, không có chút nào chậm trễ.

" Tốt lắm, Lưu Xán ngươi thiêu hủy thi thể trên mặt đất, chúng ta cũng phải rời đi." Lưu Vũ Phi thu kết giới, phân phó nói. Thi thể này nếu không thu thập, ngày mai có người nhìn thấy, vậy còn không hù chết người ta hay sao. Hơn nữa bây giờ tất cả phòng ốc đều bị Lưu Lôi làm đổ sụp.

Ngày hôm sau, giới truyền thông tại Thượng Hải đều báo ra hành động thanh trừ bang phái xã hội đen. Chỉ một buổi tối, hắc đạo của Thượng Hải bị quét dọn sạch sẽ. Mà Hắc Sát bang nổi danh, cùng với những phần tử xã hội đen, chỉ trong một đêm đã bị bắt hơn một ngàn. Mà Hắc Sát bang càng không may, chẳng những lão đại bị bắt, mà tất cả những thành viên chủ yếu cũng đều không thoát một ai. Một nhóm quan viên có liên quan đến Hắc Sát bang đều bị mời đến kỷ ủy.

Lưu Vũ Phi đả tọa đến buổi sáng thì tỉnh lại, nhìn thấy có một quan viên đang giới thiệu hành động tối hôm qua trên tivi. Đối với chuyện này Lưu Vũ Phi cũng không để ý, hắn chỉ cần Hắc Sát bang diệt vong là được. Từ khi biết Hắc Sát bang cấu kết người Nhật Bổn, Lưu Vũ Phi phán đoán, bên ngoài quốc ngoại tổ chức lại có hành động mới. Vì sự an toàn của gia đình Lý Hưởng, Lưu Vũ Phi dời cả nhà Lý Hưởng đến khu sản xuất ở lại. Lưu Vũ Phi sợ những tổ chức nước ngoài này sẽ lợi dụng hỏa lực mạnh tập kích nhà của Lý Hưởng. Hắn vừa gọi điện thoại cho Long Ba, báo cho hắn biết tối qua đã thu thập mấy người Nhật Bổn kia, bảo hắn không nên lo lắng. Tiếp theo lại trò chuyện với Long Ba vài câu, mới gác điện thoại.

Hai ngày sau, gia đình Lý Hưởng cũng dời đến ở chung chỗ với Lưu Vũ Phi. Trước một ngày họ dời đến, có Tự Do Dong Binh Đoàn của Mỹ quốc chính phủ, sau khi ẩn nhẫn hơn một tháng, tự cảm thấy mọi sự đã chu toàn, liền muốn hành động. Tiếp thu kinh nghiệm thất bại của những dong binh đoàn khi trước, bọn họ không có nửa đường đón đầu xe của Lý Hưởng, mà là đợi sau khi Lý Hưởng về nhà mới động thủ. Nhưng bọn họ lại không hề hay biết những việc họ làm đều bị một đôi mắt vô hình nhìn thấy.

Tự Do Dong Binh Đoàn lần này tới mười mấy người, bọn họ là tinh anh trong tinh anh. Chẳng những năng lực cường hãn, còn từng tham dự qua không biết là bao nhiêu hành động. Bọn họ mang theo vũ khí cũng làm cho Lưu Vũ Phi khiếp sợ. Hắn từ trên internet tìm hiểu về vũ khí bọn họ mang theo. Nếu đã biết rõ

mục đích bọn họ đi tới, Lưu Vũ Phi đương nhiên sẽ không để người khác tìm tới cửa. Hắn biết đám người ngoại quốc này còn chưa kịp hành động, liền để cho Lưu Lôi và Lưu Xán hai người ra tay giải quyết. Mười mấy quân nhân đặc chủng đeo đầy vũ khí chống lại người tu chân thì kết cục không nói cũng đã biết. Trải qua đả kích như vậy, Tự Do Dong Binh Đoàn, cũng không còn dám phái người đến nữa. Bọn họ thề, chỉ cần Lý Hưởng đi đến bất cứ quốc gia nào ngoài Trung Quốc, bọn họ nhất định phải toàn lực giết chết để tẩy rửa sự sỉ nhục đã chịu tại Trung Quốc. Ở Trung Quốc bọn họ không có cách nào, nhưng ở bất cứ quốc gia nào khác, bọn họ đều có tin tưởng giải quyết những vệ sĩ của Lý Hưởng.

Nguyên Đán, đảo mắt đã đến, Lưu Vũ Phi vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ, đưa Triệu Nhược Băng từ trong nhập định gọi tỉnh. Thời gian nửa tháng, Triệu Nhược Băng mặc dù không có đột phá Kim Đan kỳ, đạt tới Nguyên Anh kỳ nhưng cũng đến được tu vi Kim Đan hậu kỳ, cách Nguyên Anh kỳ không còn xa lắm.

" Ca, đã đến giờ rồi sao? Ai, nhập định chỉ thoáng chốc qua thật nhanh, muội chỉ cảm thấy mình vừa nhắm mắt lại thì đã qua rồi. Được rồi ca, bây giờ muội đã đạt tới trình độ thế nào?" Triệu Nhược Băng mở đôi mắt xinh đẹp, chu cái miệng nhỏ hỏi. Lần này nàng nhập định tỉnh lại, tự cảm thấy mình bất đồng, cả người thư sướng vô cùng. Cảm thấy viên kim đan trong cơ thể không ngừng thu xuất từng đạo chân nguyên, theo thân thể chạy khắp bốn phía, tiếp theo lại được kim đan thu hồi, rồi dừng lại sự vận hành.

" A a! Muội tới Kim Đan hậu kỳ rồi, khi nào muội đạt tới Nguyên Anh kỳ, thì có thể ngự kiếm phi hành, đến lúc đó muội có thể tự do bay lượn."

" Hay a! Hay a! Muội có thể bay, cảm ơn ca." Nhìn Triệu Nhược Băng như tiểu hài tử đang vui vẻ kêu lên, Lưu Vũ Phi lắc đầu: " Tốt lắm Băng nhi, muội còn không trở về, cha của muội sẽ tự mình đến Bắc Kinh đó."

" Muội không sợ, thời gian nơi này so với bên ngoài đã chậm hơn rất nhiều, cho dù có nghỉ ngơi thêm vài ngày cũng không đáng ngại, thật hy vọng có một ngày ca có thể đi riêng với muội được vài ngày du ngoạn." Triệu Nhược Băng nói những lời này với vẻ mặt tràn ngập cô đơn.

Lưu Vũ Phi dường như hiểu được nhìn thoáng qua nàng, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Vô Tình

79. Chương 79

Hai người trầm mặc một hồi, Triệu Nhược Băng cười nói: " Ca, muội không có ý gì khác, ca cũng đừng nghĩ nhiều a."

Lưu Vũ Phi than nhẹ một tiếng: " Được rồi Băng nhi, chúng ta ra ngoài thôi, lần này muội đi trở về, ta để cho Phi Tuyết đi theo muội."

" Đâu có gì mà ca để Phi Tuyết đi theo muội làm chi, muội về nhà thôi đâu có chuyện gì, hơn nữa Phi Tuyết còn đang nhập định."

" Không sao, ta gọi tỉnh cô ấy là được, lần này muội về nhà giải thích rõ ràng với gia đình một chút." Lưu Vũ Phi không muốn cho nàng biết nhiều về ân oán của mình và tu chân giới. Tuy nói mình và tu chân giới chính đạo đã giảng hòa rồi, nhưng Ma Tông vẫn còn tồn tại. Ai biết, bọn họ có phát hiện ra quan hệ giữa mình và Triệu Nhược Băng hay không, có Phi Tuyết đi theo, thì hắn có thể yên tâm một chút.

Hơn mười phút sau, Lưu Vũ Phi đưa Phi Tuyết cùng Triệu Nhược Băng đi đến giao khu Tây An. Hắn cũng không định đi bái phỏng Triệu gia, mà là lấy vài viên Tẩy Tủy Đan đưa cho Triệu Nhược Băng, để cho nàng chuyển tặng cho người nhà. Làm xong mấy việc này, Lưu Vũ Phi quay trở về Thượng Hải, hắn cần trong mấy ngày nay, đem những thế lực nước ngoài còn ẩn núp tiêu diệt hết. Để cam đoan gia đình Lý Hưởng không còn phải chịu sự uy hiếp.

Triệu Nhược Băng nhìn vào nơi Lưu Vũ Phi biến mất, đứng ngây người ra hồi lâu.

“ Tiểu thư, thiếu gia nhất định có việc vội vàng, nếu không thiếu gia sẽ không vội vã trở về như vậy đâu.” Phi Tuyết không biết hiện giờ Triệu Nhược Băng đang nghĩ gì, còn tưởng rằng Triệu Nhược Băng đang trách Lưu Vũ Phi, không chịu đi theo nàng về thăm nhà.

Tâm lý của cô nhi chính là so với người bình thường thì sớm thành thục hơn nhiều. Từ đủ cách biểu hiện của Triệu Nhược Băng, Phi Tuyết đã nhìn ra Triệu Nhược Băng đã sớm si tình với Lưu Vũ Phi. Đối với việc này họ cũng không nghĩ gì, chỉ có chân thành hy vọng Triệu Nhược Băng và Tô Thiến đều có một kết cục thật hoàn mỹ.

“ Ta không có ý trách ca, Phi Tuyết đừng có nghĩ nhiều quá, đi thôi, chúng ta về nhà.” Triệu Nhược Băng cũng không giải thích gì với Phi Tuyết.

Triệu Nhược Băng mang theo Phi Tuyết về đến nhà, khi được người hầu báo lại thì Triệu Kiếm Bình còn có chút không tin. Hắn biết chuyến bay sớm nhất cũng phải đến thời gian giữa trưa. Không tin thì không tin nhưng vợ chồng bọn họ vẫn đi ra phòng khách. Cho đến khi nhìn thấy con gái, hai người cũng run lên hồi lâu, bọn họ nghĩ không ra con gái đi về bằng phương tiện gì, xe lửa? Không giống! Với con gái họ hiểu rõ, nàng tuyệt đối sẽ không ngồi xe lửa, xe hơi càng không cần nói.

“ Băng nhi, sao con về nhanh thế?”

“ Ba, mẹ, làm sao vậy, con trở về không vui sao? Không phải hai người muốn con về sao?”

“ Nhưng không phải tới giữa trưa mới về tới sao?”

“ Ba, việc này con sẽ giải thích sau với ba, nào, đây là Phi Tuyết, đi cùng với con về, mấy ngày nay sẽ ở lại nhà của chúng ta.”

Lúc này Triệu Kiếm Bình với Cao Phương hai người mới chú ý tới Phi Tuyết, vừa rồi bọn họ bị con gái làm cho sửng sốt nên không chú ý. Phi Tuyết bề ngoài chưa được trưởng thành chính chắn, nhưng nàng có một cỗ khí chất mờ ảo, làm cho người ta nhìn thấy nàng cảm giác rất nhẹ nhàng thoải mái.

Triệu Kiếm Bình liếc mắt nhìn ra Phi Tuyết không phải là một người thường, phát hiện khí chất của tiểu cô nương này rất giống với con gái của mình. Phi Tuyết tiến lên, làm ra thi lễ: “ Chào chú, chào dì, lần này Phi Tuyết quấy rầy rồi.”

Triệu Nhược Bình phát giác hai vợ chồng đã nhìn chằm chằm vào một cô nương, có chút thất lễ. Hắn ho khan rồi ra dấu nói: “ Phi Tuyết, con là bạn của Băng nhi, ta gọi tên con là được rồi.”

“ Dạ đó là đương nhiên.”

“ Phi Tuyết, trên đường đã vất vả rồi, đến nhà chúng ta thì đừng khách khí, coi như là nhà của mình đi, ngày mai sẽ bảo Băng nhi đưa con đi mua sắm.” Triệu Kiếm Bình còn tưởng rằng Phi Tuyết đến là để du lịch.

“ Cảm ơn chú, con cũng không mệt lắm.”

“ Được rồi lão công, Băng nhi, con đưa cô Phi Tuyết tới phòng khách đi.”

“ Ba, mẹ, chúng con đi trước đây.”

Chờ con gái rời đi, phía sau Triệu Kiếm Bình liền thay đổi sắc mặt, vẻ mặt thật nghiêm túc: “ Phương, em nhìn xem lần này Băng nhi trở về, có phải khác hẳn với lần trước hay không, lần này càng không thấy rõ được hình dáng của nó.”

“ Ừm, em cũng có loại cảm giác này, anh có phát hiện hay không, Phi Tuyết cũng không phải người bình thường, chung quy cảm giác mà em phân vân chính là một loại cảm thụ phiêu dật, được rồi con gái đã trở về, để từ từ hỏi nó chuyện đã xảy ra tại Bắc Kinh, không cần chuyện gì cũng la mắng mới được.”

Cao Phương, vì là phụ nữ nên chỉ cần nhìn là biết con gái vẫn nguyên vẹn thân thể băng thanh ngọc khiết. Đối với việc này, Triệu Kiếm Bình gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Bây giờ hắn nổi lên nghi vấn với lời của Lý Khánh Lạc đã nói. Nếu con gái thật sự sống chung với đàn ông, sao còn chưa bị hư thân? Trong đó chắc chắn phải có nguyên nhân không muốn cho người ta biết. Hắn quyết định sẽ cẩn thận hỏi rõ con gái của mình.

Triệu Nguyên Thanh biết chị gái trở về, hắn lập tức tìm Triệu Nhược Băng, hắn muốn cho nàng nhìn thấy trong hai tháng nay hắn đã cố gắng luyện công như thế nào. Từ lần trước biết được chị gái có công lực phi phàm, hắn vẫn ôm ấp giấc mộng, ngày nào đó có được công lực như chị mình. Triệu Nguyên Thanh đi thẳng đến phòng của chị, không có ai ở đó! Hỏi người hầu, mới biết được tỷ tỷ đang ở trong phòng của khách.

Vài phút sau…. " Tỷ tỷ, chị đã về rồi!" Triệu Nguyên Thanh không hề gõ cửa, trực tiếp đẩy mạnh mà vào.

" Tiểu đệ, đã nói với em nhiều lần, đi vào cửa thì cần phải gõ cửa trước, sao đến bây giờ em còn chưa chịu sửa đổi chứ." Triệu Nhược Băng thấy em trai lỗ mãng đi vào phòng người khác như vậy, rất là bất mãn.

Triệu Nguyên Thanh không biết có người ngoài ở đây, bèn lắc đầu vài cái, cười khúc khích vài tiếng. Triệu Nhược Băng vẻ mặt xấu hổ nhìn Phi Tuyết. Nàng đối với người em trai này cũng rất đau đầu, Phi Tuyết chỉ cười cười, ý bảo mình cũng không ngại chuyện này.

" Tiểu đệ, em cấp bách tìm chị có chuyện gì không? Nếu không có lý do chính đáng, coi chừng chị xử tội em đó."

" Tỷ, em thật không phải cố ý, em chỉ muốn cho chị nhìn xem thời gian này em cố gắng thế nào, cả ba cũng khen thưởng em, nói công lực của em tăng lên rất nhiều."

" Tốt lắm, tốt lắm, chị còn muốn dọn phòng, để chút nữa chị sẽ xem thử."

Triệu Nguyên Thanh đành uể oải lui ra ngoài, vẻ mặt mất hứng. Triệu Nhược Băng nhìn thấy vẻ mặt uể oải của em trai, không khỏi bật cười. Tiểu đệ luôn là như vậy, có cao hứng hay không cũng đều hiện rõ trên mặt. Chỉ một chút thời gian, phòng đã dọn xong.

" Phi Tuyết, chúng ta cùng đi nhìn xem đệ đệ của ta được không? Tu vi của em so với ta cao hơn rất nhiều, chỉ điểm cho em trai ta một chút thế nào?"

" Tiểu thư, pháp quyết của chúng ta không thể tùy tiện dạy người, thiếu gia sẽ trách cứ đó!"

" Phi Tuyết, yên tâm đi, ta không phải muốn em dạy tiểu đệ ta tu chân, chỉ muốn em chỉ điểm một chút, nơi nào hắn có khuyết điểm."

Phi Tuyết gật gật đầu, chỉ cần không phải dạy pháp quyết tu chân là được.

Sân luyện công, Triệu Nguyên Thanh đang luyện tập thân pháp do Lưu Vũ Phi đã cải biến. Nếu những người khác bắt gặp mà nói thì sẽ rất kinh ngạc. Thân ảnh Triệu Nguyên Thanh càng thi triển thì càng lúc càng nhanh, chớp mắt cả sân luyện công đều tràn ngập thân ảnh của hắn.

" Không tệ đó tiểu đệ, xem ra mấy tháng này em thật sự rất chuyên tâm luyện công."

" Chị, làm xong việc rồi a, thế nào em không lừa chị a, ba hay nói công lực của em không được, nếu không tốc độ của em bây giờ đã là gấp đôi." Triệu Nguyên Thanh nhìn thấy tỷ tỷ đi tới, hưng phấn nói. Nói xong hắn còn nhìn nhìn sang Phi Tuyết đang đứng bên người Triệu Nhược Băng. Muốn tìm được một sự sùng bái trên mặt Phi Tuyết, nhưng rất nhanh hắn đã phải thất vọng.

Triệu Nhược Băng biết được ý nghĩ của hắn, không khỏi cười khúc khích.

" Tỷ! Chị cười cái gì chứ, có chuyện gì mà cười như thế?"

" Tiểu đệ a, chỉ bằng vào chút năng lực bây giờ của em mà cũng muốn cho Phi Tuyết sùng bái em sao! Không phải chị đả kích em, chỉ bằng bản lĩnh hiện giờ của em, đến một vạn người cũng không phải là đối thủ của Phi Tuyết."

Triệu Nguyên Thanh nhìn Phi Tuyết, thân hình nhỏ nhắn, dù thế nào hắn cũng không tin tưởng, lời tỷ tỷ hắn nói là nàng lợi hại.

" Phi Tuyết, vừa rồi em đã thấy được, thân pháp của đệ đệ ta thế nào?"

" Rất kém cỏi, tốc độ chậm như bò, không có gì đáng xem." Phi Tuyết vốn là lời thật nói thẳng ra.

Nhưng Triệu Nguyên Thanh không phục, hắn nghĩ thân pháp của hắn vốn cao siêu, nhưng lại bị một nha đầu nói đến nỗi không ra gì như thế.

“ Này, lời nói cũng không thể nói lung tung, cô nói tốc độ của ta chậm như bò kéo xe, đó không phải muốn nói tốc độ của cô phải nhanh hơn ta rồi?”

“ Ta nói là sự thật, tin hay không do anh.”

“ Cô…”

“ Tốt lắm tiểu đệ, em không cần không phục, Phi Tuyết cũng sẽ không gạt em, Phi Tuyết có thể chỉ điểm cho hắn một chút được không?”

“ Hừ…” Triệu Nguyên Thanh vẫn không phục, Phi Tuyết cũng không để ý đến thái độ của Triệu Nguyên Thanh: “ Thân pháp chuyển đổi phải có một chút nhanh, nhưng mấu chốt cũng là địa phương này, có chút chậm chạp, nói cách khác bề ngoài thì xem được nhưng thực chất lại không hay.”

Triệu Nguyên Thanh bị một cô gái tuổi còn nhỏ hơn mình giáo huấn, trong lòng nổi giận. Mặt mũi cũng không chịu nổi, hít sâu một hơi. Nhẫn nại đè nén nỗi tức, ở trong lòng âm thầm nói: “ Con trai tốt không tranh đấu với con gái.” Ý nghĩ này đã nói ra hắn đang tức giận như một tiểu hài tử.

Triệu Nhược Băng cười cười, hắn biết đệ đệ bây giờ không phục lắm: “ Phi Tuyết, em có thể chỉ điểm hắn một chút hay không?”

“ Tiểu thư, không có gì hay để chỉ hắn cả, hắn chỉ là công lực không đủ, nhưng bộ pháp cũng rất thành thục, chỉ cần công lực hắn gia tăng, thì những chuyện khác không còn là vấn đề.”

Triệu Nguyên Thanh hừ một tiếng, đối với lời nói của Phi Tuyết không chấp nhận.

“ Tiểu thư, lão gia tìm cô, muốn cô đi gặp mặt.” Lúc này một người hầu đi tới kêu Triệu Nhược Băng.

“ Ừm..”

Ba người Triệu Nhược Băng rời khỏi nơi luyện công, đi tới đại sảnh gặp Triệu Kiếm Bình. Phi Tuyết đi về phòng trước, gia đình của Triệu Nhược Băng cùng nói chuyện, làm một người ngoài, nàng không thể tham gia trong đó.

Còn chưa đi đến đại sảnh, Triệu Nhược Băng chợt nghe một thanh âm quen thuộc. “ Hắn không phải ra nước ngoài rồi sao? Sao lại đến nhà chúng ta.” Mang theo đầy nghi vấn, Triệu Nhược Băng đi tới phòng khách. Phát hiện chẳng những có Lý Khánh Lạc, còn có một người ngoại quốc rất anh tuấn. Triệu Nguyên Sinh và Triệu Kiếm Bình đang cùng bọn họ ngồi nói chuyện.

“ Ba, anh hai, mọi người tìm con?” Tiếp theo nàng lại hướng tới Lý Khánh Lạc thản nhiên nói: “ Chào Lý đại ca.”

Mà người ngoại quốc bên cạnh không khỏi si ngốc nhìn dung nhan tuyệt thế của Triệu Nhược Băng. Lý Khánh Lạc biết hắn đã thất thố, từ sau lưng nhẹ nhàng đẩy một cái. Lúc này hắn mới thanh tỉnh, đi tới trước mặt Triệu Nhược Băng, làm ra một lễ dáng quý tộc: “ Tiểu thư, cô thật mỹ lệ, bổn nhân vốn là tổng tài Ước Khắc Hán Kiệt của công ty TM. Rất may mắn quen biết cô.”

Nói xong lại hôn lên tay của Triệu Nhược Băng, Triệu Nhược Băng rất nhanh lui bật ra sau: “ Tiên sinh, người Trung Quốc chúng ta rất bảo thủ, sẽ không cùng với người vừa mới gặp mặt có sự tiếp xúc thân mật như vậy.”

Triệu Nhược Băng cũng không muốn bàn tay mình bị nước bọt của người khác dính vào. Đối với chuyện này nàng cũng không cảm thấy là mình thất lễ, dù việc này chỉ là lễ tiết bình thường của người nước ngoài. Người ngoại quốc nghe lời giải thích chỉ cười cười, vẫn không vì lời cự tuyệt của nàng mà tức giận. Quả nhiên rất có phong độ của một thân sĩ.

“ Băng nhi, Ước Khắc tiên sinh vốn là có huyết thống quý tộc, gia tộc bọn họ vốn là một trong những gia tộc xưa nhất của nước Pháp.”

“ Ước Khắc tiên sinh, chào ông, vừa rồi đã thất lễ.” Tuy nói như vậy nhưng khẩu khí của nàng vẫn lạnh lùng.

“ Là ta lỗ mãng, ta vốn lần đầu tiên đến Trung Quốc, trước kia cũng có nghe nói về Trung Quốc, người phương đông đều bảo thủ, hôm nay mới biết lời đồn không phải là giả.”

Triệu Nhược Băng không biết cha nàng gọi nàng tới là vì chuyện gì, bèn hỏi: “ Ba, ba tìm con có chuyện gì sao? Con gái còn đang có khách, không có việc gì thì con đi xuống trước.”

“ Ôi, là như thế này, trước đây ít ngày có nghe cháu Lý nói, trong các con có điều gì đó hiểu lầm, vừa vặn hôm nay cháu Lý cùng đi với Ước Khắc tiên sinh đến Tây An khảo sát thị trường, hai người các con có gì hiểu lầm thì sao không giải thích với nhau luôn đi.”

“ Ba, con gái cùng Lý đại ca chẳng có gì hiểu lầm cả, ba đừng nghĩ nhiều quá.” Nói xong Triệu Nhược Băng liền muốn rời đi.

Sắc mặt Lý Khánh Lạc hơi đổi, trong ánh mắt lóe lên một tia không cam tâm. Cha con Triệu Nhược Băng nói tiếng Trung Quốc nên Ước Khắc không thể nghe hiểu, hắn nhìn thấy Triệu Nhược Băng có ý rời khỏi, không khỏi thấy nóng nảy. Từ lúc vừa nhìn thấy nàng, hắn đã sinh ra hảo cảm ngay. Vì thân phận quốc tịch bất đồng, hắn quyết định phải theo đuổi Triệu Nhược Băng.

Hắn bước nhanh lên phía trước Triệu Nhược Băng, vừa muốn mở miệng giữ lại nàng. Đột nhiên không khí như bị chảy tràn ra, một cỗ áp lực trầm trọng, trong không khí tràn ngập một cảm giác áp bách không nói nên lời. Phi Tuyết từ phía sau vẻ mặt băng sương đi ra, nàng chắn ngay giữa Triệu Nhược Băng và Ước Khắc, hai mắt như điện nhìn chăm chú Ước Khắc.

Triệu Kiếm Bình bọn họ đối với khí thế cường đại của Phi Tuyết kinh ngạc đến ngây người. Hắn bất động ngây ra, nhìn Phi Tuyết nhu nhược yếu đuối, thế nhưng lại bộc phát ra cỗ khí thế cường đại như vậy. Nếu cùng nhau đối địch, có lẽ chính mình cũng không xong.

Những người này chỉ có Lý Khánh Lạc từng gặp qua Phi Tuyết, lúc ấy Phi Tuyết xem như cũng đã lưu tình với hắn. Đến bây giờ hắn mới biết rõ thực lực của ba người Phi Tuyết. Ước Khắc, dưới ánh nhìn chăm chú của Phi Tuyết, mồ hôi lạnh rơi xuống như mưa: “ Ta…ta cũng không có…có làm ra việc hủy ước…ngươi không thể đối đãi với ta như thế..”

Tất cả mọi người ngây người, Ước Khắc này không phải là lần đầu tiên đến Trung Quốc sao? Sao lại cùng Phi Tuyết có ước định trước?

Hắn nói chính là tiếng Anh, Phi Tuyết vẫn nghe chưa hiểu, nàng lạnh lùng nói: “ Ngươi không phải người, ngươi là ai, muốn làm gì tiểu thư chúng ta?” Mọi người bị lời nói của Phi Tuyết làm cho hồ đồ, Ước Khắc sao lại không phải là người, ngay cả Triệu Nhược Băng cũng không hiểu.

Lúc này nàng đem lời nói của Ước Khắc vừa rồi phiên dịch lại một lần. Ước Khắc vừa rồi cũng bị Triệu Nhược Băng hấp dẫn sâu đậm, nếu hắn cẩn thận cảm thụ khí tức của nàng thì giờ phút này hắn đã sớm rời khỏi Triệu gia, sợ là trực tiếp trở về Âu Châu rồi. Tại vì trước khi hắn đi Trung Quốc, thì có một tiền bối của hắn đã khuyến cáo, phương đông xa xưa, có một đám người vô cùng thần bí.

Ngàn vạn lần không thể làm kẻ địch của họ, nếu đụng chạm với họ, thì cứ chờ chết đi. Vị tiền bối này đem tất cả những nguyên duyên khuyến cáo cho hắn, hơn nữa còn cảnh cáo, tới phương đông ngàn vạn lần không được tiết lộ thân phận của mình.

huutin

80. Chương 80

Đối mặt với sự cưỡng chế của Phi Tuyết, Ước Khắc nhịn không được mà run rẩy. Lúc này Ước Khắc cảm giác mình chưa từng nhỏ bé như vậy, nhỏ đến mức chỉ cần một đầu ngón tay của Phi Tuyết cũng có thể lấy được tính mạng của hắn.

Hắn thề trong lòng: “ Chỉ cần lần này có thể an toàn rời đi, cả đời này sẽ không bao giờ trở lại Trung Quốc, người Trung Quốc thật là đáng sợ, cả một tiểu cô nương cũng đều có thể thoải mái mà giết chết chính mình.

Nhìn thấy Ước Khắc ứa ra mồ hôi lạnh, Phi Tuyết lạnh lùng nói: " Mặc kệ ngươi có thể nghe hiểu hay không, bây giờ ngươi hãy nghe cho kỹ, không nên trở lại đây nữa, không được xuất hiện trong tầm mắt của ta lần nữa, nếu không ta sẽ giết ngươi."

Phi Tuyết dễ dàng buông tha cho hắn chính là vì có nguyên nhân, Ước Khắc cũng không có thực sự tổn thương Triệu Nhược Băng. Hơn nữa trước mắt nhiều người đang nhìn chằm chằm, nàng cũng không thể thi triển pháp thuật, miễn cho kinh thế hãi tục. Phi Tuyết chỉ để ý an nguy của Triệu Nhược Băng, hễ nàng cho rằng bị uy hiếp, thì hết thảy cũng không cho phép tồn tại bên cạnh Triệu Nhược Băng.

Nàng từ trên thân Ước Khắc phát hiện được khí tức, nhận ra hắn không phải là nhân loại. Đương nhiên là sẽ lập tức uy hiếp hắn. Ước Khắc nghe không hiểu tiếng Trung, hắn chỉ có thể dùng đôi mắt cầu khẩn nhìn Phi Tuyết, muốn nói gì mà lại không dám. Vẻ mặt kia quả thật đáng thương cực kỳ, cuối cùng hắn đem ánh mắt cầu viện nhìn sang Lý Khánh Lạc.

Lý Khánh Lạc bây giờ cũng không dễ chịu, dưới khí thế của Phi Tuyết, hắn đã cảm nhận được trong không khí. Từ điểm đó hắn phải nhận rõ, nữ hài tử trước mắt này, tuyệt đối không phải là người hắn có thể ứng phó. Nhìn thấy ánh mắt của Ước Khắc, Lý Khánh Lạc đem lời nói vừa rồi của Phi Tuyết phiên dịch lại cho Ước Khắc. Nghe Phi Tuyết cho hắn rời đi, Ước Khắc lúc này mới buông lỏng tâm tình.

Hắn mới sống không đến một trăm tuổi, đối với sinh mệnh còn có nhiệt tình rất lớn. Thực lực của bản thân chỉ mới đến nam tước, Phi Tuyết nếu muốn lấy tính mệnh của hắn, hắn ngoại trừ nhắm mắt chờ chết thì không còn phương pháp nào khác. Ước Khắc chỉ mong sao sớm rời đi một chút, cách Phi Tuyết càng xa càng tốt. Hắn vội vàng hướng tới người nhà Triệu Kiếm Bình, thi lễ cáo từ rời đi. Đương nhiên là đi cùng Lý Khánh Lạc, nên hắn cũng cùng đi.

Bọn họ đi rồi, Phi Tuyết mới thu hồi khí thế vừa rồi, giải trừ cảnh giới. Xoay người lại nói: " Thúc thúc, nguyên nhân của sự tình vừa rồi, mong ngài đừng trách."

Triệu Kiếm Bình bây giờ có thể thoải mái hít thở, hắn bị quan hệ của Phi Tuyết cùng con gái làm cho hồ đồ rồi. Trước đó hắn còn tưởng rằng Phi Tuyết chỉ đến du ngoạn, bây giờ hắn xem đã rõ ràng, vốn là nàng đi theo làm bảo tiêu.

Con gái ở tại Bắc Kinh thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng cùng Phi Tuyết là có quan hệ gì? Triệu Kiếm Bình tràn ngập nghi ngờ, nhưng cũng không dễ dàng nói ra trước mặt Phi Tuyết. Đối với sự giải thích của Phi Tuyết, hắn cũng chỉ khoát nhẹ tay ra ý không có gì trở ngại.

Lúc này Triệu Nhược Băng mới hỏi: " Phi Tuyết, Ước Khắc kia rốt cuộc là ai, sao em lại khẩn trương hắn như vậy?"

" Tiểu thư, cô không có cảm thụ khí tức của người ngoại quốc này sao?"

Triệu Nhược Băng lắc lắc đầu.

" Điều này có thể quan hệ đến tu vi quá thấp của tiểu thư, kỳ thật người ngoại quốc này không phải nhân loại, ta cảm giác hắn có một cỗ khí tức âm u."

" Điều này cũng chỉ có thể nói hắn không phải người thường a, sao lại nói hắn không phải nhân loại chứ? Ta thấy hắn đâu có chỗ nào cổ quái đâu?"

" Tiểu thư, có một số việc không chỉ nhìn mặt ngoài, tóm lại hắn cho ta trực giác sẽ không phải là một con người." Phi Tuyết không biết làm sao nói rõ với Triệu Nhược Băng, chỉ có thể nhận xét như vậy: " Tiểu thư cũng đừng hỏi, chờ khi chúng ta trở về hỏi thiếu gia không phải là sẽ biết hay sao." Nhìn thấy Triệu Nhược Băng lại muốn hỏi nữa, Phi Tuyết nói thêm một câu.

Trong lòng của Phi Tuyết, Lưu Vũ Phi không có gì mà không biết cả. Bởi vậy chỉ cần Triệu Nhược Băng đến hỏi Lưu Vũ Phi là sẽ hiểu thôi. Đối với huyết tộc, Lưu Vũ Phi cũng không hiểu rõ. Chỉ có khi hắn tận mắt chứng kiến, mới có thể nhớ tới lúc trước Tĩnh Huyền đã từng nói qua. Ngoại quốc có một loại biên bức(dơi), chúng nó khác hẳn với yêu quái của quốc nội, có thể tùy lúc hóa thành hình người. Loại sinh vật này, bị tu đạo giới xưng là Biên Bức Yêu, tại phương Tây cũng được xưng là Hấp Huyết Quỷ.

Gia đình Triệu Kiếm Bình, đối với việc Phi Tuyết và Triệu Nhược Băng nói chuyện, chẳng những không thể giải thích được mê hoặc trong lòng họ, ngược lại càng nghe càng mơ hồ. Nhất là Triệu Nguyên Sinh, hắn đến bây giờ còn không biết, Phi Tuyết đi cùng Triệu Nhược Băng trở về nhà. Triệu Nguyên Sinh lắc lắc đầu đến phát chóng mặt hỏi: " Băng nhi, em có thể giới thiệu cho anh một chút không, bên cạnh em chính là...bên người em là.." Triệu Nguyên Sinh không biết làm sao xưng hô Phi Tuyết, kêu là tiểu cô nương? Không thỏa đáng.

Mặc dù nhìn thoáng qua Phi Tuyết đúng thật là một tiểu cô nương, nhưng Triệu Nguyên Thanh không thể đưa nàng nhập vào ba chữ tiểu cô nương được nữa.

" Hì hì, đại ca, cô ấy kêu là Phi Tuyết, là đi chung với em về nhà đó."

" Vậy em cùng nàng là quan hệ thế nào, vì sao nàng lại gọi em là tiểu thư?"

" Việc này để em nói lại cho mọi người nghe sau, anh nói trước cho em biết, Lý Khánh Lạc lần này đến nhà của chúng ta có chuyện gì, còn có ba, lần này vội vã muốn con về nhà, có phải là trong nhà có sự tình gì phát sinh?"

Triệu Kiếm Bình nói trước: " Ôi, là như thế này, lần trước cháu Lý, đến nhà của chúng ta nói chuyện con ở tại Bắc Kinh cùng đàn ông ở chung, ba chỉ muốn hỏi con một chút, chuyện gì đã xảy ra, bất quá bây giờ xem ra có lẽ hắn đã hiểu lầm con rồi."

" Ba, sao ba lại có thể như vậy, con là người thế nào lẽ nào ba không biết, ba còn không hiểu rõ sao! Hắn vừa tới thì ba đã hoài nghi con, thật sự là tức chết con rồi, ba có biết không, lần này nếu không phải vì về nhà, con bây giờ chính là...ôi, không nói nữa, càng nói càng tức giận."

" Được rồi tiểu muội, ba chỉ là lo lắng cho em thôi, được rồi lần này Lý Khánh Lạc tới là do có việc quan hệ với công ty, còn Ước Khắc kia là muốn tìm một công ty hợp tác tại Tây An. Còn Lý Khánh Lạc là làm trung gian, nên giới thiệu công ty chúng ta với Ước Khắc, bọn họ lần này đến là để khảo sát mà thôi."

Phi Tuyết thấy không có chuyện gì, bây giờ trong phòng khách chỉ là người một nhà của Triệu gia. Nàng cũng không muốn ngồi luôn ở đó, đứng dậy chào rồi trở về phòng khách. Lúc này Triệu Kiếm Bình mới hỏi, quan hệ của Phi Tuyết và con gái, còn chuyện của nàng ở Bắc Kinh. Triệu Nhược Băng chậm rãi kể lại những chuyện của mình tại Bắc Kinh cho gia đình nghe.

Đương nhiên là việc của Lưu Vũ Phi nàng chỉ nói sơ lược qua. Người nhà của nàng, cảm giác như mình đang nghe chuyện kể cổ tích ban đêm, nghe con gái hình dung, hình như bây giờ nàng đang tu luyện tiên thuật gì đó. Tương lai chẳng những có thể trường sinh bất lão, hơn nữa pháp thuật uy lực mạnh mẽ dọa người, quả thật có thể dời non lấp biển.

Trong lòng bọn họ thầm nghĩ: " Thực sự khoa trương như vậy sao? Một pháp thuật mà có thể đem cả một căn nhà hủy diệt?"

Đối với ánh mắt không tin tưởng của người nhà, Triệu Nhược Băng cũng không có biện pháp. Vừa rồi nàng cũng chỉ mới nói có một nửa, nếu đem tất cả mọi chuyện nói hết ra, người nhà có lẽ càng thêm không tin.

" Băng nhi, con không sao chớ? Không phải con gia nhập vào tà giáo gì đó, nếu không sao con lại nói ra những chuyện khó tin như vậy?"

Triệu Kiếm Bình hiển nhiên là không tin lời vừa rồi con gái mới nói, hắn còn sợ con gái tham gia vào tà giáo gì đó.

" Ba à, ba yên tâm đi, con nói đều là sự thật, con bây giờ có thể chứng minh cho mọi người xem." Nói xong Triệu Nhược Băng làm ra mấy thủ thế cổ quái: " Định!" Triệu Kiếm Bình phát giác mình bây giờ vốn không thể động đậy, ngay cả vợ của hắn cũng là như thế.

Hắn kinh hãi nhìn con gái chằm chằm, vừa rồi con gái làm sao chế trụ được hắn mà hắn cũng không biết một chút nào. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cha mình, Triệu Nhược Băng đắc ý cười: " Ba, bây giờ ba đã biết con không có lừa ba rồi nga, đây chỉ là một tiểu pháp thuật đơn giản nhất, hơn nữa tu vi của con còn chưa đủ, nếu không con có thể đem tất cả mọi người vây khốn."

Sự thật xảy ra trước mắt, Triệu Kiếm Bình không thể không hỏi: " Mấy pháp thuật này đều là Lưu Vũ Phi kia dạy con sao, vậy chẳng phải hắn càng thêm lợi hại, Phi Tuyết đó, so sánh với con thì thế nào?"

" Ba, con không phải nói rồi sao? Tu vi của con vốn thấp nhất, Phi Tuyết cao hơn con vô số lần, còn nữa nàng còn có thể bay." Nghe được Phi Tuyết biết bay, ánh mắt Triệu Nguyên Thanh nhất thời sáng lên.

Biết bay a, nếu chính mình cũng có thể học được, đến lúc đó còn không...ở trong lòng Triệu Nguyên Thanh còn chưa nghĩ, mình đã có bất kính với Phi Tuyết, nhưng bây giờ hắn đã quên sạch không còn một mảnh.

Nói về bên kia, Ước Khắc cùng Lý Khánh Lạc rời khỏi Triệu gia cùng đi trên đường. Lý Khánh Lạc hỏi: " Ước Khắc, ngươi có thể giải thích một chút hay không, vừa rồi tại sao ngươi lại sợ hãi một tiểu cô nương như vậy, đây không phải là tính cách của ngươi."

" Khánh Lạc, nguyên duyên trong đó ngươi không cần biết tốt hơn, đối với người phương Đông các ngươi, không, là người Trung Quốc mới đúng, các ngươi quá mạnh mẽ và thần bí rồi, ngươi tin hay không tin, vừa rồi nếu ta bước về trước một bước, giờ phút này ta đã chết mất rồi."

" Ước Khắc, không thể đâu, nhiều lắm cô ta chỉ giáo huấn ngươi dừng lại, giết ngươi cô ta chưa chắc có lá gan, dù sao Trung Quốc cũng là một quốc gia nói pháp luật mà."

Ước Khắc hiểu được Lý Khánh Lạc cũng không biết nguyên do trong đó nên mới có thể nói như vậy.

G I N

81. Chương 81

Ước Khắc rời khỏi Triệu gia, đã ra ngoài vài cây số mới bỏ đi được sự bất an trong lòng.

" Lạc, ngươi có quan hệ gì với Triệu tiểu thư? Ta nhìn thấy mắt ngươi nhìn nàng rất khác."

Nói đến Triệu Nhược Băng, trong lòng Lý Khánh Lạc không khỏi cảm thấy một trận đau đớn, cười khổ trả lời: " Ước Khắc, ngươi biết không? Từ mười năm trước ta cũng đã yêu nàng, ta ở Châu Âu nhiều năm như vậy, cảm tình đối với nàng cũng càng ngày càng sâu đậm, lần trước là vì nàng mới quay về Trung Quốc, không nghĩ đến nàng đã yêu người đàn ông khác." Câu nói cuối cùng, vẻ mặt Lý Khánh Lạc tràn ngập dữ tợn.

Ước Khắc lắc đầu, hắn không thể tưởng được Lý Khánh Lạc yêu Triệu Nhược Băng. Nhìn bộ dáng này của Lý Khánh Lạc, khuyên: " Lạc, cảm tình vốn không thể miễn cưỡng, lại nói điều kiện của ngươi tốt như vậy, còn sợ tìm không thấy cô gái nào xứng hay sao?"

" Ước Khắc ngươi không hiểu, cảm thụ của ta ngươi sẽ không biết được, để cho ta hận chính là nàng yêu một người vô cùng tầm thường, hơn nữa nam nhân kia đã có bạn gái, ta làm sao cam tâm được, một ngày nào đó ta sẽ cho nam nhân kia hối hận vì đã sống trên đời, ta không có thì người khác cũng đừng mong có được." Lý Khánh Lạc hung hăng nói.

" Lạc, ngươi không cần xúc động như vậy, có lẽ sự tình không phải như ngươi suy nghĩ, được rồi ngày mai ta quay về Châu Âu, ta không muốn ở lại Trung Quốc một khắc nào nữa."

" Vì sao, ta xem ngươi cũng không phải là người nhát gan như vậy, chỉ bị một tiểu cô nương đe dọa mà thôi, còn nói công ty của ngươi còn đang đàm phán với Triệu thị tập đoàn, ngươi đi như vậy hình như không thích hợp đó?"

" Không thành vấn đề, ta có đi cũng sẽ giao việc cho trợ lý, được rồi Lạc, ngươi cũng đừng hỏi nhiều như vậy, có một số việc ta không thể nói rõ cho ngươi hiểu được đâu."

Lý Khánh Lạc nhìn thấy tâm ý của Ước Khắc đã quyết, cũng không khuyên bảo nữa. Quả nhiên sáng sớm hôm sau, Ước Khắc đã ngồi máy bay rời khỏi Tây An.

Mấy ngày nay Phi Tuyết cũng không được yên ổn ở Triệu gia, ở sau lưng nàng, cả ngày luôn có một cái đuôi. Đối với cái đuôi này, Phi Tuyết muốn bỏ cũng không xong, chỉ còn kém một ngày hai mươi bốn tiếng hắn đi theo luôn mà thôi. Nàng đã đi tìm Triệu Nhược Băng vài lần, để nàng khuyên nhủ Triệu Nguyên Thanh,

đừng đi theo nàng nữa, nhưng da mặt Triệu Nguyên Thanh thật dày, dù Triệu Nhược Băng đã nói với hắn nhiều lần.

Nhưng quay người lại thì hắn đã quên sạch, vẫn là Phi Tuyết đi đâu, hắn lại đi theo tới đó. Nhìn điệu bộ của hắn, đúng là chưa tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định.

Triệu Nhược Băng ở nhà vài ngày, đem đan dược Lưu Vũ Phi cấp cho đưa tặng cho người nhà. Gia đình Triệu thị rõ ràng sau khi đã dùng xong thì nét mặt hoàn toàn thay đổi, thần tình hồng hào, cảm giác cả người có một loại thư sướng nói không nên lời.

Gia đình Triệu thị bây giờ ngoại trừ việc con gái đã nói về trường sinh bất lão, đắc đạo thành tiên, những việc khác đều tin tưởng. Đối với việc này Triệu Nhược Băng cũng không để ý, dù sao mục đích về nhà lần này đều đã đạt được.

Sau khi Lưu Vũ Phi trở về Thượng Hải, hắn lập tức bắt đầu hành động tiêu trừ. Những thành viên của tổ chức nước ngoài, mặc kệ bọn họ có nhằm vào Tây Vũ công ty hay không, hễ là bị hắn xếp vào diện có thể uy hiếp, hết thảy đều không tránh được bị hắn hạ độc thủ. Mặc dù mấy ngày nay Thượng Hải còn đang tiến hành hành động càn quét hắc bang, những dấu vết hoạt động của những người này đều là rất nhỏ.

Nhưng thần thức của Lưu Vũ Phi bao trùm cả Thượng Hải, giống như có vô số ánh mắt đang theo dõi, nhìn chằm chằm vào trong biển người. Vào ban đêm, những người bị xếp vào danh sách đen, đều kỳ diệu khó hiểu mà biến mất. Vài ngày kế tiếp, mặc kệ những tổ chức nước ngoài phái bao nhiêu người vào, vẫn giống nhau thần bí mất tích. Cứ như vậy, sau khi hắn giết đi vài nhóm người như thế, thì mấy tổ chức nước ngoài không còn dám phái người xâm nhập vào nữa. Mà Thượng Hải cũng bị họ gọi là thành thị hắc động(thành phố bóng tối).

Liên tục giết nhiều người như vậy, sát khí bao phủ toàn thân Lưu Vũ Phi, bây giờ càng thêm nồng hậu, cả người lộ ra mùi máu tươi nồng nặc. Cho đến khi Thượng Hải không còn một tổ chức nào trong lòng có quỷ, Lưu Vũ Phi quyết định, đi đến Nhật Bổn. Bởi vì trong những ngày này, bị hắn giết chết trong đó người Nhật Bổn là nhiều nhất, hơn nữa còn có những ninza mang thức thần.

Đã gần ngày gọi hoán tỉnh đại thần gì đó của đám hòa thượng Nhật Bổn đã nói. Bây giờ Lưu Vũ Phi cũng không còn như khi trước, ngồi yên chờ người khác tìm tới trước cửa. Bây giờ hắn nghĩ, chỉ cần ngươi có sự uy hiếp đối với ta, thì ta phải tiêu diệt ngươi trước. Tục ngữ nói đúng: tiên hạ thủ vi cường, sau khi thuộc hạ bị gặp nạn, thì hắn luôn mang theo ý niệm này.

Hơn nữa, ở Nhật Bổn còn có một ít người mang thức thần, lần này hắn quyết định đi tiêu diệt, không để cho họ có cơ hội đi hại người. Lưu Vũ Phi từ trong đầu của những người Nhật Bổn, hiểu rõ những thế lực phân bố bên đó. Liễu Sinh, Cung Bổn, Vũ Điền ba nhà, mặt khác còn có Âm Dương Sư vang danh tại Nhật Bổn.

Trong lòng Lưu Vũ Phi còn có một tầng băn khoăn, trăm năm chi ước càng ngày càng gần. Về phương diện bên Nhật Bổn chuẩn bị chiêu hoán kêu gọi đại thần chó má gì đó, nhờ vả vào thế lực khác, bọn họ sẽ có quyết định thế nào. Hôm trước Triệu Nhược Băng trở về, Phi Tuyết nói qua ở Tây An từng gặp qua một loại sinh vật kỳ quái. Thông qua sự hình dung của Phi Tuyết, Lưu Vũ Phi đoán rằng có thể là Biên Bức Yêu mà lần trước Tĩnh Huyền đã nói qua.

Xem ra có thế lực khác, khẳng định cũng đang chuẩn bị. Cho nên tu chân giới, thực lực hiện tại đã giảm xuống nhiều như vậy thì hắn cũng biết rõ, vốn không thể đối kháng nổi với lần trăm năm chi ước này, muốn tiên giới phái người xuống, giống như không có khả năng. Đã như thế, Lưu Vũ Phi cũng không hề hối hận vì mình đã giết chóc quá nhiều người như vậy khi ở Hoa Sơn, nếu thời gian có thể đảo ngược, hắn tin tưởng mình vẫn sẽ làm như vậy.

Về trăm năm chi ước lần này, Lưu Vũ Phi quyết định dùng chính phương pháp của mình để giải quyết. Coi như là hồi báo cho tu chân giới bọn họ, hắn cũng biết ở tu chân giới bây giờ vốn không thể thừa nhận thêm thương vong đại quy mô nữa. Lần này đến Nhật Bổn, Lưu Vũ Phi muốn đem Âm Dương Sư tiêu diệt trước.

Sau khi an bài xong mọi việc, Lưu Vũ Phi mang theo Lưu Lôi đi đến Nhật Bổn. Màn đêm buông xuống, Lưu Vũ Phi mang theo Lưu Lôi thong thả phi hành tại bầu trời Đông Hải.

Cho đến lúc bay đến khoảng không bầu trời Trùng Thằng Đảo, Lưu Vũ Phi ngừng lại. Nhìn đảo nhỏ bao quát xinh đẹp bên dưới, trong lòng hắn nổi lên cảm khái. Nơi này vốn là đất đai của Trung Quốc, lại bị chính phủ vô năng tặng cho Nhật Bổn.

Đối với lịch sử, nhất là cận đại, làm cho Lưu Vũ Phi cảm thấy sâu sắc bất đắc dĩ. Bây giờ đừng nói thu hồi Trùng Thằng Đảo, cả Câu Ngư Đảo cũng đang nằm trong tay người khác. Nhìn thấy người đi lại phía dưới, thật sự kỳ vọng sẽ có ngày thu hồi lại được Trùng Thằng Đảo này. Lưu Vũ Phi thật sự muốn xuất ra Bàn Cổ Phủ, đem cả đảo nhỏ kích cho chìm xuống.

Ở trên không đợi một hồi, Lưu Vũ Phi tiếp tục nhắm hướng đông bay đến thủ đô Đông Kinh của Nhật Bổn. Hắn cùng Lưu Lôi tìm một giao khu vắng vẻ hẻo lánh hạ xuống, nửa giờ sau, Lưu Vũ Phi đã bước chậm rãi nơi đầu đường tại Đông Kinh, nhìn thấy dòng người đang lui tới không ngừng trên đường cái, trong lòng hắn khắc sâu nụ cười tàn nhẫn. Nghĩ thầm: Nếu nơi này thi triển Thiên Khiển, chung cực hình thái của chi hỏa, có lẽ họ sẽ nghĩ do tiên nhân nơi tiên giới đánh thiên lôi xuống rồi.

Dựa vào tư liệu tìm tòi từ Ninza nơi này, Lưu Vũ Phi đầu tiên tìm đến một sòng bạc. Sòng bạc nằm ở ngã tư đường hướng Đông Bắc của Đông Kinh, bên vì đang ở trung tâm khu phố, còn có một khoảng cách xa. Lưu Vũ Phi ngăn lại một chiếc xe, đem đô la cấp cho lái xe, nói tên của sòng bạc kia. Nhìn thấy Mỹ kim, lái xe này chỉ thiếu chút là đã chảy nước bọt, không người đa tạ Lưu Vũ Phi. Ngôn ngữ này, đối với Lưu Vũ Phi cũng không có gì khó khăn.

Hắn từ trong đầu của người Nhật Bổn sao chép lại trí nhớ, cũng đã học được ngôn ngữ của họ, nhưng chính là khẩu âm Đông Kinh thuần khiết nhất. Có tiền thì dĩ nhiên lái xe sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, đưa Lưu Vũ Phi đến sòng bạc. Nhìn thấy sòng bạc trang trí huy hoàng, Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: " Không phải là một sòng bạc thôi sao, lại mở lớn như vậy, xa hoa, có thể so được với khách sạn năm sao rồi."

Lưu Vũ Phi không biết, nơi này vốn là khách sạn năm sao, sòng bạc chỉ là một bộ phận trong đó. Ở chỗ này có sàn nhảy, nhà hàng, đại sảnh mua sắm, toàn bộ những thứ rất đa dạng. Dựa vào trí nhớ, Lưu Vũ Phi đi theo hướng vào sòng bạc. Mấy bảo vệ cửa nhìn thấy quần áo của hắn tầm thường, không thèm nhìn hắn dù chỉ một mắt.

Mấy bảo vệ thậm chí tiến lên ngăn cản họ: " Tiên sinh, nơi này phải có thẻ hội viên, không cho phép người tùy tiện đi vào."

Nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của bảo vệ, Lưu Vũ Phi nhàn nhạt cười. Lúc này Lưu Lôi ở phía sau đột nhiên tiến lên, đưa tay tát mạnh vào mặt bảo vệ sáu cái tát, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta không thể thấy rõ. Chỉ nghe vang lên vài tiếng, ba bảo vệ đã bị đánh ngã xuống đất.

" Đồ chó không có mắt, thiếu gia chúng ta sao có thể để cho đám hỗn tạp các ngươi ngăn cản hay sao?" Lưu Lôi hung tợn nói.

Người Nhật Bổn đúng là một dân tộc không biết lý lẽ, ngươi càng đối với họ hung ác, lại càng được họ tôn trọng. Nghe Lưu Lôi tức giận mắng, lại cẩn thận quan sát Lưu Vũ Phi. Lưu Lôi thấy thế, tiến lên thoáng lộ ra một chút khí thế. Mấy bảo vệ này ngay cả hít thở cũng không dám, bọn họ đều bị khí thế của Lưu Lôi làm cho kinh ngạc. Nghĩ thầm: " Cả người hầu đều khí thế bất phàm, chủ tử sau lưng phải càng thêm không cần nói, nói không chừng chính là thiếu gia của gia tộc nào đó."

Ba bảo vệ không ngừng cúi đầu giải thích. Người như vậy không phải là những bảo vệ bình thường có thể đắc tội. Nhật Bổn là một quốc gia có cấp bậc sâm nghiêm, ở trong một ít đại gia tộc, người hầu và những thành viên bình thường vốn không hề có địa vị gì đáng nói.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy cũng không kém chút nào rồi, uy phong đã có, người cũng đã giáo huấn. Hắn đã không cần phải cùng với mấy người thường này chấp nhặt, mục đích của hắn là thu sòng bạc này vào trong túi trong đêm nay. Hoặc là nếu những người của Cung Bổn gia tộc đi ra, giết sạch bọn họ. Trải qua giáo huấn, ba bảo vệ cung kính hỏi Lưu Vũ Phi muốn đi đâu, muốn chơi cái gì.

Biết Lưu Vũ Phi muốn đi sòng bạc, trong ba người có một người giải thích, ở phía trước dẫn đường cho hắn. Vốn là bảo vệ không cần dẫn đường cho khách, hắn làm như vậy đơn giản là vì sợ Lưu Vũ Phi trách cứ bọn họ, chứ nếu không thì phần tiền lương của họ coi như là biến mất.

Vào thời điểm Lưu Vũ Phi thật sự bước vào sòng bạc, mới biết được trước kia mình không hiểu biết gì cả. Nhìn thấy những trường hợp mê muội, lại thêm những tiếp viên nữ, đang đi qua lại giữa những người khách. Thêm những phú thương giàu có, luôn luôn sờ soạng tay chân lên cơ thể của các nữ tiếp viên. Lưu Vũ Phi lớn như vậy còn chưa từng thấy qua trường hợp như thế, trước kia từng xem qua trong phim, so sánh với nơi này đúng là chênh lệch.

Hoàn hảo tâm cảnh bọn họ đã đạt tới phi phàm chi cảnh, sau thoáng rùng mình thì đã lập tức thanh tỉnh. Có những người có tâm cảnh hơi thấp, có thể trụ được hay không những cảnh hấp dẫn như thế, thật không biết có được bao nhiêu. Đối với đánh bạc, Lưu Vũ Phi vốn là mít đặc, hắn biết chỉ là từ trên ti vi mà thôi. Hắn đi đến một bàn, sau khi nhìn một chút, liền học được cách chơi nơi bàn đó.

G I N

82. Chương 82

Lưu Vũ Phi cầm lấy tấm thẻ được đổi từ một vạn Mỹ kim ném trên số ba mươi sáu. Những người khác nhìn thấy có người chỉ một số mà đã bỏ số tiền cao nhất, không khỏi nhìn Lưu Vũ Phi với ánh mắt khinh thường. Đối với việc này nhà cái không lộ ra một vẻ mặt nào, cũng có thể thấy cũng có người thường xuyên đặt như vậy. Loại người này bình thường bị họ liệt vào đầu cơ mưu lợi, vọng tưởng chỉ một đêm có thể trở thành bạo phú.

Bất quá đến bây giờ còn chưa có ai khác đặt vào số ba mươi sáu như vậy. Nhà cái hô một tiếng rồi rời tay, luân bàn bắt đầu chậm rãi chuyển động. Lưu Vũ Phi âm thầm điều tra, phát hiện luân bàn này bên dưới có một từ châm(nam châm). Hướng đi của chỉ châm toàn bộ do nhà cái nắm chắc, bất quá nam châm phía dưới được thiết kế rất xảo diệu, người bình thường thật không thể phát hiện.

Nhìn thấy chỉ châm chậm rãi di động, muốn dừng ở con số khác. Lưu Vũ Phi phát ra một đạo ý niệm, thôi động chỉ châm đi về phía trước vài ô, rồi dừng lại ở số ba mươi sáu. Mọi người giật mình nhìn Lưu Vũ Phi, ngay cả nhà cái cũng thế, là vì bàn đầu tiên nên hắn cũng không có giở thói gian trá. Một so với ba mươi sáu, Lưu Vũ Phi rõ ràng là đã thắng. Nhà cái mặc dù đã ăn được mấy nhà nhỏ, nhưng dù sao cũng không đủ bồi Lưu Vũ Phi.

Lần thứ hai, Lưu Vũ Phi lại chọn số ba mươi sáu. Lần này sắc mặt nhà cái hơi đổi, những người khác lại phát ra tiếng cười nhạo. Nếu đặt số ba mươi sáu trong một lần mà trúng thì đã coi như tổ tiên có đức, không nghĩ tới hắn lại đặt tiếp lần thứ hai.

Không để ý tới lời người khác cười nhạo, sắc mặt Lưu Vũ Phi vẫn như thường. Nhà cái nhìn thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng âm thầm toát mồ hôi lạnh. Lúc này đây không thể lại để cho hắn thắng, nếu không sẽ phải bồi ra hơn một ngàn vạn Mỹ kim. Chỉ châm lại xoay tròn, dần dần thong thả, những người đặt cược đều hô to dãy số của mình. Khi sắp đi tới số ba mươi, nhà cái hướng Lưu Vũ Phi cười đắc ý. Rất nhanh nụ cười của hắn đã không thấy tăm hơi, thay thế chính là sắc mặt tái nhợt.

Chỉ châm lại một lần nữa dừng ở số ba mươi sáu, những người đang vây xem chung quanh liền kêu lên một tiếng. Lần này bọn họ đều biết, Lưu Vũ Phi không phải có vận khí, mà là kỹ thuật đánh cuộc. Mồ hôi lạnh sau lưng nhà cái ứa ra, chính mình đã động tay chân, vì sao chỉ châm còn dừng lại ở số ba mươi sáu.

Nhìn thấy mắt của Lưu Vũ Phi cũng không hề chớp, lại đem hơn một ngàn vạn đặt tiếp lên số ba mươi sáu lần nữa. Lần này nhà cái đã do dự, cũng không dám tiếp tục khai bàn. Nếu lần này Lưu Vũ Phi lại thắng, vậy không phải đã bồi ra vài triệu rồi sao. Nhìn thấy hai tay nhà cái run nhè nhẹ, Lưu Vũ Phi đùa cợt nói: Như thế nào, các ngươi không có can đảm khai bàn rồi sao? Hay là sợ thua, bồi không nổi?

Lúc này nhà cái hướng ra phía sau ra dấu cho một nữ tiếp viên, thấp giọng nói vài câu. Nữ tiếp viên gật đầu, rời đi thật nhanh. Vài phút sau, từ phía sau đi ra một trung niên nhân khoảng năm mươi tuổi. Hắn đi tới trước luân bàn, lạnh lùng nhìn Lưu Vũ Phi: Chào ông, ta là tổng giám đốc của nơi này, tiên sinh tới chơi, hay là có ý đồ khác? Một chuyện mà quan hệ tới vài triệu, một quản lý bình thường đã không thể làm chủ.

Lưu Vũ Phi nhàn nhạt trả lời: Chơi thì chơi thế nào, có ý đồ khác thì thế nào, nơi này là sòng bạc, ta nghĩ muốn chơi thế nào thì chơi, sòng bạc các ngươi nếu chơi không nổi, thì cứ nói thẳng đi. Một lời nói chính là khẩu âm Đông Kinh, để cho vị quản lý nhất thời không rõ Lưu Vũ Phi từ đâu đến đây. Tại Đông Kinh còn ai chẳng biết, sòng bạc này là sản nghiệp của ai. Từ khi sòng bạc khai trương đến nay, còn chưa có người nào có gan đến đây giương oai.

Trong lòng quản lý âm thầm nghĩ: Người này đã dám đến, phải chứng mình hắn có chỗ dựa sau lưng, Cung Bổn gia tộc với hai nhà kia, thời gian này tranh đấu rất ác liệt, nếu người tuổi trẻ này là bọn họ, có lẽ là người của một trong hai nhà phái tới. Ánh mắt quản lý nhìn về phía Lưu Vũ Phi chợt biến đổi.

Tiên sinh, nếu ngài muốn chơi lớn, thì lên phòng khách quý, nơi này bất quá chỉ là nơi bình thường thôi.

Không được, ta thấy nơi này rất tốt, vì thế ta mới thắng được nhiều như vậy, đổi chỗ khác ta sợ sẽ thua.

Nhìn thấy Lưu Vũ Phi khó chơi như vậy, hai mắt quản lý đột nhiên biến lạnh, một đạo tinh quang từ trong mắt chợt hiện ra. Ý tứ đó tức là ngươi rõ ràng muốn chết, vậy trách không được ta rồi. Có thể ngồi lên vị trí tổng giám đốc này, đã nói lên năng lực của hắn không phải bình thường. Hắn nhìn số ba mươi sáu đã đặt ít nhất hơn một ngàn vạn.

Quản lý lạnh lùng nhìn Lưu Vũ Phi nghĩ thầm: Ngươi đã dám ở nơi này gây náo loạn, thì ta cũng không cần phải khách khí với ngươi, mặc kệ ngươi có lai lịch gì, đều cũng phải đem mạng sống giao ra đây.

Trong lúc nhất thời toàn trường chợt yên tĩnh lại, cơ hồ cây kim rơi cũng có thể nghe được. Theo chỉ châm từ mau biến chậm rồi từ từ dừng lại, mọi người hầu như ngừng hít thở, cho đến lúc cuối cùng như là nín thở.

Rốt cuộc chỉ châm di động rồi nhẹ nhàng dừng lại ở số ba mươi sáu. Có tiếng xôn xao: Lại là số ba mươi sáu. Mọi người thất thanh kêu lên.

Sắc mặt của quản lý thay đổi mấy lần, nếu không phải vì danh dự của sòng bạc, hắn chỉ sợ sẽ hạ độc thủ với Lưu Vũ Phi ngay đương trường. Khẽ cắn môi, quản lý phân phó thuộc hạ, đi cầm lại hơn bốn triệu ngân phiếu.

Lưu Vũ Phi thấy mới chỉ ba lần đánh cược, mà đã từ một vạn biến thành bốn triệu, thầm than: Khó trách có nhiều người dính vào chiếu bạc, đúng là không thể dừng tay, đồng tiền này cũng tới quá dễ dàng rồi.

Nhìn tới không bao lâu mà Lưu Vũ Phi đã thắng được vài triệu, kỹ thuật này thật sự làm cho người bên ngoài xem tâm phục. Tất cả mọi người biết rõ, đây chính là đánh cuộc về thủ đoạn, kỹ thuật, đổi lại là mình vốn không thể làm được.

Đương nhiên cũng có vài người, vì Lưu Vũ Phi mà âm thầm đáng tiếc. Bọn họ vốn biết rõ chi tiết về sòng bạc này, ngươi ở chỗ này thắng số tiền lớn thì xem như người sẽ gặp không may. Bọn họ nhìn thấy Lưu Vũ Phi thắng được vài triệu Mỹ kim, sòng bạc không hạ độc thủ với hắn mới là lạ.

Lưu Vũ Phi muốn đánh cược một lần nữa, đem cả sòng bạc thu về mình. Lúc này quản lý từ chối, nói rằng tiền mặt hôm nay đã bị hắn thắng hết, để sang lần sau hắn lại đến. Hắn sợ nếu tiếp tục đánh cuộc, chính mình thua hết, không có tiền bồi ra, còn không phải mất luôn cả sòng bạc hay sao.

Đối với sự từ chối của quản lý, Lưu Vũ Phi chỉ cười cười, nghĩ thầm: Được rồi, vậy các ngươi cũng đã phái người đi tới rồi a! Hắc hắc.

Nhìn thấy Lưu Vũ Phi rời đi, quản lý âm hiểm cười, hướng một thuộc hạ giao phó vài câu. Rồi quay trở về văn phòng, chờ đợi tin tức tốt.

Lưu Vũ Phi vừa rời khỏi sòng bạc, hắn liền phát hiện phía sau có mấy cái đuôi đi theo. Hắn cố ý hướng tới một ngã tư đường hẻo lánh vắng vẻ đi tới, sáu bóng đen nhất thời vây quanh bọn họ: Tiểu hỗn tạp kia, mau nói ra thân phận của ngươi, đem ngân phiếu vừa rồi ngươi đã thắng giao ra đây, sau đó tự chặt hai tay, chúng ta có thể bỏ qua cho các ngươi.

A! Sáu tiếng kêu thảm thiết xé gió đồng thời vang lên, chỉ còn là sáu thi thể đang run rẩy không ngừng trên mặt đất. Ở giữa mi tâm có một lỗ nhỏ, máu tươi bàng bạc chảy ra, giống như bị một viên đạn xuyên qua.

Thiếu gia, bọn họ không đáng cho ngài ra tay, bọn họ chỉ là người thường, nếu muốn giết hãy để cho tôi.

Lưu Lôi, vì là người thường, nên ta giết so với ngươi còn tốt hơn. Tu vi của ngươi rất thấp, không thể ngăn cản thiên kiếp, nhớ kỹ đối với người thường, có thể không cần ra tay thì cũng đừng ra tay.

Lưu Lôi gật gật đầu, tỏ vẻ nhớ kỹ.

Sáu thi thể, không lâu đã bị người của sòng bạc phát hiện. Quản lý không nghĩ đã phái ra sáu người, thế nhưng đều bị giết hết. Hắn không thể không báo về cho ông chủ tại Cung Bổn gia tộc: Chủ thượng, nhiệm vụ của chúng ta đã thất bại, xin chủ thượng trách phạt.

Bên đầu dây điện thoại truyền đến tiếng xé gió: Thất bại? Đối phương là ai, tổn thất bao nhiêu người?

Chủ thượng, theo thuộc hạ phỏng chừng, bọn họ có thể là Liễu Sinh, Vũ Điền hai nhà, ngoại trừ bọn họ, tại Nhật Bổn những người khác không có dũng khí đập bể chỗ của chúng ta, giết người của chúng ta.

Vũ Điền, Liễu Sinh, chắc là bọn họ chăm chăm nhìn vào lợi nhuận trong sòng bạc của chúng ta, tốt lắm việc này ta sẽ có an bày, đối với lần sai phạm này của ngươi sẽ phạt sau.

Việc này…

Còn có mấy ngày nay các ngươi phải tăng mạnh đề phòng, phỏng chừng người kia sẽ không dừng tay, mặt khác ta sẽ phái mấy tên nhẫn giả đến đó.

Quản lý hồi đáp vài tiếng, gác điện thoại, lúc này cảm thấy bàn tay đã ướt mồ hôi. Ngày hôm sau, Cung Bổn gia tộc còn đang chờ đợi nhưng Lưu Vũ Phi lại không đến. Nhưng bọn họ tin rằng người đã mang đi vài triệu mỹ kim khẳng định sẽ trở lại.

Lưu Vũ Phi đi đâu? Hắn không có đi sòng bạc, nhưng lại đi đến một bến tàu. Hôm nay là đi nơi của Vũ Điền gia tộc, khống chế dưới quyền của Anh Hoa Xã, sẽ có một cuộc giao dịch lớn về thuốc phiện. Anh Hoa Xã vốn chuyên môn làm việc sản xuất tiêu thụ ma túy. Hàng năm bọn họ sản sinh gần trăm tấn ma túy, một phần ba là đổ vào Trung Hoa đại lục.

Mặt khác, hai phần ba còn lại là chảy về Russia, lại chuyển sang quốc gia phương Tây. Lần này bọn họ ở bến tàu tiến hành một lần giao dịch lớn nhất và cũng là chuyến cuối cùng của năm nay.

Nửa đêm, từ trên biển truyền đến vài ánh đèn chiếu sáng yếu ớt mỏng manh. Loáng thoáng hiện lên vài lần, lại biến mất. Anh Hoa Xã đáp lại vài lần, ý bảo hết thảy bình thường. Lúc này trên biển truyền đến tiếng du thuyền chạy trên biển. Vài phút sau, du thuyền dừng lại trên bến tàu, từ phía trên đi xuống mấy người Trung Quốc, bởi vì cả bến tàu đều là sản nghiệp của Vũ Điền gia tộc. Những người đi trên bến tàu cũng không vội vã kiểm nghiệm hàng hóa, mà là cùng người Nhật Bổn nói chuyện một hồi mới bắt đầu giao dịch.

G I N

83. Chương 83

Ba người Trung Quốc, đưa ra hai valy xách tay đầy ắp đô la, sau khi mở ra thì đẩy qua. Người giao dịch của Anh Hoa Xã liếc mắt nhìn một chút rồi giao cho thuộc hạ. Sau đó bọn họ không chút chần chờ đem túi ma túy đưa lên du thuyền. Từ biểu hiện của bọn họ mà xem, giao dịch này tuyệt đối không chỉ là một lần.

Trong lòng Lưu Vũ Phi thầm mắng: Đám rác rưởi này buôn lậu nhiều ma túy như thế, con mẹ nó đám hải quan bên kia lại không hay biết gì, đám tạp chủng này đáng chết, mà mấy tên trùm buôn thuốc phiện lại càng đáng chết. Cho đến khi bọn họ định mang đồ đi, thì Lưu Vũ Phi cùng Lưu Lôi từ trên trời hạ xuống.

Đột nhiên từ phía trên bầu trời lại rớt xuống hai người, hai bên đang giao dịch cũng toát ra một thân mồ hôi lạnh. Tay không từ trên bầu trời hạ xuống? Đây là siêu nhân? Hay là Spider Man(Người Nhện)? Có lẽ là do xem nhiều phim quá rồi, mọi người thầm nghĩ.

Lưu Vũ Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy người Trung Quốc, trong mắt không có một tia cảm tình.

Các ngươi là người Trung Quốc, buôn lậu cái gì không buôn lại luôn buôn lậu thuốc phiện, các ngươi có biết không, một thuyền ma túy này, nếu vận chuyển đến quốc nội sẽ hại chết nhiều người, người như ngươi mà không giết, ở lại trên đời chỉ càng hại chết thêm nhiều người mà thôi.

Sau thoáng sợ hãi, bị Lưu Vũ Phi tức giận mắng, toàn bộ bọn họ tỉnh táo lại. Đều móc ra vũ khí tùy thân, hơn mười cây súng tự động, nòng súng nhắm ngay hai người Lưu Vũ Phi. Chỉ cần hai người có dị động gì, tin tưởng mấy cây súng này sẽ không chút do dự mà khai hỏa. Nhìn thấy hai người Lưu Vũ Phi đã bị bọn họ vây quanh rồi.

Trong đó có một người Trung Quốc âm trầm nói: Các ngươi là vật gì vậy, cũng dám giáo huấn lão tử, mẹ nó quốc nội chết bao nhiêu người, liên quan gì ta, lão tử chỉ cần có tiền kiếm là được.

Người của Anh Hoa Xã tiếp lời: Hai người các ngươi, là ai phái đến? Nếu dám gạt ta, cũng đừng trách chúng ta tàn nhẫn, hắc hắc hắc. Người của Anh Hoa Xã không thể không hỏi rõ, lần giao dịch này của bọn họ làm rất bí mật. Ngoại trừ một ít thành viên cao cấp, những người khác vốn không biết chuyện này.

Lúc này đây Lưu Vũ Phi đã bị bọn họ vây quanh, coi như hắn là siêu nhân, thì cũng nhịn không được mà dùng súng bắn hắn ngay. Lưu Vũ Phi lập ra mấy trận pháp phòng ngự, truyền vào trên thân Lưu Lôi. Còn bản thân hắn có Thất Thải Chiến Giáp hộ thể, đối phó với mấy viên đạn này thì có thừa.

Không thèm nhìn những nòng súng âm trầm, khinh thường cười: Các ngươi đúng là heo ngu xuẩn, chỉ bằng vào mấy thứ sắt thép nát vụn này, mà cũng muốn đem chúng ta lưu lại sao!

Người của Anh Hoa Xã, âm hiểm cười: Ngươi đã muốn chết, cũng đừng trách chúng ta. Bàn tay hắn vung lên, hơn mười cây súng tự động, đồng thời khai hỏa. Những viên đạn uốn éo như rắn từ nòng súng bay bắn ra, không có máu thịt bay tứ tung như trong suy đoán, những viên đạn chất đống rơi rớt bốn phía quanh Lưu Vũ Phi.

Đinh đang vài tiếng, những người có lá gan nhỏ sợ đến mức không nổi cây súng ra. Những người khác không thể tư nghị, bọn họ dụi mắt nhìn hắn, nhìn một màn phát sinh trước mắt, cũng không biết mình có hoa mắt hay không vì có người đứng bất động trước mười cây súng đang bắn xối xả mà không hề bị thương một chút nào. Tất cả điều này có vẻ quỷ dị, không thể giải đáp.

Khiếp sợ, kinh hãi, không tin, đủ loại vẻ mặt, trên mặt bọn họ không ngừng chuyển đổi: Quỷ a! Trong đám người không biết là ai, có tiếng thét lên. Những tiếng ồn ào, mọi người chạy tán loạn bỏ trốn, một người ngay cả súng đạn mà cũng không thể làm bị thương, ngoại trừ là quỷ, bọn họ còn nghĩ không ra là thứ gì nữa.

Muốn chạy, không dễ dàng như vậy. Hai tay Lưu Vũ Phi vung lên, mười quang cầu từ trên tay hắn bay ra. Tại không trung quang cầu nứt ra thành vô số tiểu quang cầu, như lưu tinh truy đuổi theo những người chạy trốn. Những người bị quang cầu đuổi theo, cứ bị mỗi quang cầu đến gần liền bị nổ tung thành từng mảnh. Một trận tiếng xé gió dày đặc bạo tạc ra, hiện trường ngoại trừ tay chân bị nổ đứt, thịt nát đầy sàn thì không còn ai. Máu tươi nhiễm đỏ cả bến tàu.

Thần thức Lưu Vũ Phi bao phủ cả bến tàu, xác nhận không một người lọt lưới, hắn mới cùng Lưu Lôi phá không bay đi. Lúc này đã rạng sáng, ở trên một ngã tư đường hẻo lánh vắng vẻ không có bóng dáng của người đi đường, trên đường chỉ có những chiếc xe hơi đang đi lại, ở một góc âm u, có hai bóng người đi ra.

Bọn họ chính là Lưu Vũ Phi và Lưu Lôi, khoảng cách từ đây đến khách sạn của bọn họ chỉ có vài phút lộ trình.

Thiếu gia, bây giờ chúng ta quay về khách sạn, hay là lại tìm người Nhật Bổn nữa?

Thôi, hôm nay tới đây là đủ rồi, chúng ta quay về khách sạn.

Vừa chuyển khúc quanh, đó là một đường lớn phồn hoa, xe đến đi trên đường náo nhiệt phi phàm. Bọn họ đi ngang qua một câu lạc bộ, đột nhiên từ trong đó lao ra hai thân ảnh kiều nhược, mắt thấy sắp bị đụng trúng, Lưu Vũ Phi chợt lóe, nhẹ nhàng né đi. Ở phía sau hai thân ảnh có một đại hán áo đen, gương mặt như hung thần ác sát đuổi theo bọn họ.

Hai cô gái còn chưa chạy xa, đã bị mấy đại hán ném xuống mặt đất. Trong đó có một nam nhân tiến lên đánh đập, vừa đánh vừa mắng chửi. Cho đến khi hai cô gái rũ rượi, lúc này mới dừng tay. Lưu Vũ Phi nhìn thoáng qua rồi bỏ đi. Đối với cách làm của mấy nam nhân này, đã cảm thấy khó chịu.

Hắn nghĩ mấy cô gái này cũng là người Nhật Bổn, nên hắn cũng không muốn xen vào chuyện của người khác.

Thiếu gia, chúng ta đi thôi, mấy người này chỉ là chó cắn chó, không có gì đáng xem.

Đám súc sinh các ngươi, ta có chết cũng không bán thân.

Lưu Vũ Phi đi chưa được mấy bước, phía sau truyền đến tiếng khóc tiếng mắng của mấy cô gái. Người Trung Quốc? Vẻ mặt vốn không có phản ứng của hắn chợt bao phủ đầy sát khí. Đi nhanh đến trước mặt mấy cô gái, một trận sói tru quỷ khóc, mấy đại hán đều bị hắn đánh la liệt trên đất, ôm bụng run rẩy vài cái rồi chết ngất.

Lưu Vũ Phi hỏi: Các ngươi là người Trung Quốc? Nghe được ngôn ngữ thân thiết, hai cô gái nhất thời khóc ồ lên: Tiên sinh, van cầu ông cứu chúng tôi đi, chúng tôi đều là người Trung Quốc, là bị người khác lừa gạt đến nơi đây thôi.

Thiếu gia, trước hết chúng ta hãy rời đây đã rồi hãy nói, người ở đây nhiều lắm. Lưu Lôi nhìn thấy có mấy người từ trong câu lạc bộ đi ra liền nói. Bởi vì náo loạn như vậy, trên đường có rất nhiều người đang bị hấp dẫn tụ tập tới, còn rất nhiều người dừng chân quan sát. Lưu Vũ Phi tạm thời đè xuống luồng sát khí trong lòng, mỗi người đỡ một cô gái rời khỏi hiện trường.

Bọn họ mới vừa đi không lâu, trong câu lạc bộ lại chạy ra thiệt nhiều đại hán, hướng theo phương hướng Lưu Vũ Phi biến mất mà mắng to, sau đó đem những người té xỉu trên mặt đất đi vào. Lưu Vũ Phi cùng Lưu Lôi mang theo hai cô gái, trở lại khách sạn. Người của khách sạn nhìn thấy hắn đem theo phụ nữ trở về, chẳng những không tra hỏi, mà còn lại lộ ra nụ cười mập mờ.

Ở trong phòng, trải qua sự trị liệu của Lưu Vũ Phi, hai gương mặt sưng húp của hai cô gái đã trở về nguyên dạng. Bây giờ bọn họ ngoại trừ tinh thần thoáng uể oải, những chuyện khác đã tốt hơn. Tiếp theo bọn họ kể lại chuyện của mình cho Lưu Vũ Phi, hai người bọn họ, một tên Lý Na, một tên là Trần Lệ Lệ. Bọn họ đều là người Phúc Kiến, vốn hôm nay vừa đến Nhật Bổn. Lần này đi tới tổng cộng có mười ba cô gái, bọn họ đều là bị lừa gạt.

Vốn khi còn ở bên nhà các nàng đều có công việc không tệ, nhưng trước ít ngày có mấy người khoe khoang với bọn họ là ở Nhật Bổn làm việc tiền công rất cao, một ngày có được tới mấy ngàn nguyên thu vào. Hơn nữa công việc lại rất nhẹ nhàng, dưới sự khoe khoang của mấy người môi giới này, Nhật Bổn đã trở thành địa phương có vàng rải đầy đất.

Nghe được làm các nàng động tâm, liền bỏ tiền ra thanh toán, trả phí dụng nhập cư trái phép cho bọn môi giới, trong đó còn có mấy cô gái không đủ tiền trả, thậm chí còn ký giấy nợ cam đoan sau khi tới Nhật Bổn tìm được việc làm thì sẽ lập tức trả lại. Đang trong lúc cõi lòng bọn họ đầy ước mơ, thì đã tới Nhật Bổn. Sau khi lên bờ, thì bọn họ bị an bày trên một xe đò, tiếp theo đã bị đưa tới câu lạc bộ về đêm kia.

Lúc này bọn họ mới biết được, rốt cuộc mình đã bị lừa gạt, công tác kia chính là đi làm kỹ nữ. Sau khi biết được chân tướng, có mấy cô gái đã bị hại rồi. Bọn họ ngoại trừ chỉ biết khóc, không có biện pháp nào khác. Đối mặt với đám bảo vệ hung thần ác sát của câu lạc bộ đêm, bọn họ cảm thấy bầu trời của mình đã biến thành một mảnh đen tối. Trong đó có mấy cô gái không cam lòng khuất nhục, đã ầm ĩ đại náo vài lần.

Sau đó bọn họ bị đám bảo vệ kia dùng roi đánh tàn nhẫn, rồi lại không dám ồn ào nữa. Bởi vậy tinh thần của bọn họ không sao tốt hơn được. Đêm nay, nghe nói có thượng cấp của câu lạc bộ đến, người của câu lạc bộ sợ mấy cô gái này vừa tới không chịu thích ứng, đến lúc đó lại cùng khách nhân ồn ào sẽ ảnh hưởng đến danh dự của câu lạc bộ. Bởi vậy quyết định cho bọn họ nghỉ ngơi một đêm, chờ ngày mai bồi dưỡng lại thì mới để cho bọn họ tiếp khách.

Trần Lệ Lệ và Lý Na là hai cô gái có tính tình quật cường nhất. Lúc trước hai nàng đã bị đánh qua, mặc dù vậy cả hai vẫn ôm lòng muốn chạy trốn. Hai người lấy cớ đi vệ sinh, lợi dụng thời cơ hai bảo vệ canh giữ sơ sẩy liền trốn ra ngoài, bọn họ tin rằng chỉ cần ra được bên ngoài là sẽ có người cứu được bọn họ.

Hoàn hảo hai nàng gặp được Lưu Vũ Phi, nếu không đám người Nhật Bổn này sẽ bất kể các nàng chết sống. Nghe xong Lý Na nói ra, Lưu Vũ Phi ngoại trừ thở dài thì không biết nói thế nào mới tốt.

G I N

[QUOTE=G I N;280664]

84. Chương 84

Vốn còn lại mười mấy cô gái vẫn còn bị bọn họ giam giữ. Lưu Vũ Phi không biết thì thôi, đã biết rồi khẳng định sẽ không thể không để ý tới. Hắn nhìn thấy còn mấy giờ nữa là trời sáng, sự tình không thể kéo dài nên quyết định lập tức cứu mấy cô gái kia về.

Hắn an bày cho Lý Na và Trần Lệ Lệ ở lại phòng của Lưu Lôi, còn Lưu Lôi thì cùng hắn đi cứu người. Nhắm mắt lại, Lưu Vũ Phi phóng xuất ra thần thức. Hướng theo câu lạc bộ về đêm, tìm tòi. Hắn cần phải xác nhận mấy cô gái đang bị nhốt ở phòng nào. Dọc theo đường đi hắn phải chịu một trận khó chịu, trong phạm vi thần thức của hắn, vô số nam nữ đang giao hợp, phát ra những tiếng dâm tà tục tĩu.

Làm cho cả người hắn nổi da gà, điều này cũng là nguyên nhân hắn không muốn dùng thần thức bao phủ cả Đông Kinh. Tự hỏi, có ai tài năng giữ được ý nghĩ thanh tỉnh trong những tiếng dâm tà tục tĩu. Đối với hắn mà nói, hắn tình nguyện đối mặt tâm ma, cũng không chịu được sự xâm phạm của mấy tiếng ghê tởm này.

Xác định xong vị trí của mấy cô gái, Lưu Vũ Phi và Lưu Lôi cùng biến mất trong không khí. Tiếp theo đó, bọn họ đã ở ngay cửa của câu lạc bộ về đêm. Lúc này trên đường đã không có ai, đúng là thời cơ giết người phóng hỏa tốt nhất. Lưu Vũ Phi giao cho Lưu Lôi đem mấy cô gái kia về khách sạn.

Hắn chuẩn bị phá hủy cả câu lạc bộ này trong đêm nay. Sau đó hắn đi đến phòng giam giữ mấy cô gái, dọc theo đường đi toàn là những bảo vệ nơi này đụng phải hắn, cũng đều không tránh khỏi bị hắn hạ độc thủ, không một ai ngoại lệ, mi tâm của những người này đều có một lỗ máu cỡ đầu ngón tay.

Vài phút sau, hắn đã đi tới cửa phòng. Ở trong truyền ra tiếng khóc, nhìn thấy một ổ khóa to trên cửa, hắn bóp vỡ như là bóp miếng đậu hũ, đá văng cửa phòng. Những cô gái đang khóc ở trong nhìn thấy hắn nhất thời im bặt quên cả tiếng khóc.

" Muốn rời đây thì phải đi theo ta, ta là bằng hữu của Lý Na, là người tới giúp các cô." Lưu Vũ Phi sợ mấy cô gái này không tin hắn, bèn đặc biệt nói ra tên của Lý Na. Quả nhiên khi bọn họ nghe được tên Lý Na, tất cả đều mừng rỡ lau đi nước mắt trên mặt, sau trận bối rối, vội vàng đi theo hắn rời khỏi.

Lúc này câu lạc bộ đêm cũng có phản ứng, bọn họ từ máy giám thị phát hiện có một vài bảo vệ nằm trên mặt đất không biết sống chết thế nào. Mấy bảo vệ này đều là người canh giữ mấy cô gái, biết ngay là có người muốn giải cứu cho họ. Bọn hắn lập tức tập hợp đám bảo vệ câu lạc bộ canh giữ ở hai lối ra, chuẩn bị cho tên không biết sống chết kia một bài học nhớ đời.

Chờ Lưu Vũ Phi mang theo hơn mười người đi tới cửa, thì bảo vệ của câu lạc bộ đã bao vây ngoài cửa. Nhìn thấy Lưu Vũ Phi bọn họ đi ra, liền tụ lại. Những cô gái vừa mới hưng phấn không lâu, bắt gặp ngoài cửa có tới hơn trăm bảo vệ, gương mặt đang cười nhất thời biến thành tái nhợt.

Bọn họ đối với việc có thể bình an rời đi lần này đã mất hết hy vọng, đối phương có hơn trăm người mà bên bọn họ lại chỉ có một người. Nhân số khác biệt đã làm tâm trạng của họ lạnh run hơn phân nửa. Lưu Vũ Phi nhìn đám bảo vệ đông đảo cười khinh miệt nghĩ thầm: " Một câu lạc bộ đêm mà lại có nhiều bảo vệ như vậy, xem ra câu lạc bộ này cũng có thế lực lớn lắm đây."

Lưu Vũ Phi ra dấu cho Lưu Lôi từ trên không trung đi xuống, để cho hắn dẫn người rời đi trước. Miễn cho việc giết chóc của mình dọa chết khiếp mấy cô gái này. Nhìn thấy Lưu Lôi từ trên không trung hạ xuống, trong đám bảo vệ truyền ra một trận hỗn loạn: " Các cô gái, các cô cùng hắn đi trước, hắn sẽ đưa các người trở về an toàn."

" Nhưng có nhiều người Nhật Bổn như vậy, chúng ta làm sao rời đi a." Có một cô gái có lá gan hơi lớn chút liền hỏi.

“ Yên tâm đi, bọn họ không dám cản ngăn mấy cô đâu.” Lưu Vũ Phi cấp cho bọn họ nụ cười an ủi. Có thể là nụ cười của hắn cảm nhiễm bọn họ, mấy cô gái này có một loại tín nhiệm không nên lời đối với hắn. Không biết từ khi nào, mấy cô gái đang nhẹ giọng khóc cũng đã nín bặt. Vẻ mặt các nàng đều kiên tuyệt, phảng phất như không hề sợ hãi đám người Nhật Bổn đông đảo này.

Lưu Lôi đi tuốt đằng trước, chậm rãi hướng về phía khách sạn. Đám bảo vệ tất nhiên sẽ không để cho hắn dễ dàng rời đi. Vài người cầm gậy trong tay, vọt tới, nện xuống đầu Lưu Lôi. Đối với cây gậy đang bổ xuống, Lưu Lôi làm như không nhìn thấy, vẫn đi về phía trước. Mấy cô gái bị dọa khiếp hãi vội nhắm mắt lại.

Khi mấy cây gậy dừng ngay trên đỉnh đầu Lưu Lôi thì những tiếng kêu vang thê thảm vọng trong màn đêm. Ba cánh tay cầm gậy đã bị chém đứt rơi trên mặt đất. Ba bảo vệ bị đứt tay trong nháy mắt hôn mê đi, chỗ cụt tay phun máu như suối.

“ Các cô còn không đuổi theo đi.” Lưu Vũ Phi nhìn thấy mấy cô gái còn đang nhắm mắt lại, đang đứng bất động tại chỗ, vì vậy cao giọng gọi tỉnh các nàng.

Nghe thanh âm của hắn, mấy cô gái như ở trong mộng mới tỉnh, các nàng nhìn thấy Lưu Lôi không có việc gì thì cao hứng hét lên một tiếng chói tai, vội vàng bước nhanh đuổi theo Lưu Lôi, ngay cả ba cánh tay cụt trên mặt đất cũng không có nhìn thấy. Lúc này trong đám người vang lên tiếng kêu thảm thiết, một người cầm cây súng trong tay, hai tay của hắn cũng bị chặt bỏ ngay sát vai bởi vì vừa rồi hắn định nổ súng vào Lưu Lôi.

Cứ như vậy cũng không còn người nào dám ngăn trở Lưu Lôi bọn họ. Bọn họ vốn không thấy rõ mấy người này làm sao bị chặt bỏ cánh tay. Lưu Vũ Phi đợi Lưu Lôi bọn họ đi xa, cho đến khi nhìn không thấy.

Khách nhân bên trong câu lạc bộ cũng bắt đầu có mấy người phát hiện ra điều dị thường, rồi chậm rãi càng lúc càng nhiều người tụ tập ở cửa. Xem náo nhiệt là một loại thiên tính của con người, đám người Nhật Bổn giàu có này, cũng từng nhìn thấy qua những thứ biến thái, nhưng chưa từng nhìn thấy qua tình huống giết người ngay trước mắt. Bọn họ nhất trí cho rằng, tiếp theo sẽ là một hiện trường giết người thật phi thường đẹp mắt.

Không biết cái chết đang phủ xuống, bọn họ còn đang ở cửa lớn kêu lên huyên náo: “ Mau ra tay giết hắn.” “ Đúng là đồ không có mắt.”

Lưu Vũ Phi nhìn bọn họ cười nhạt với vẻ âm tàn, trước mắt của chúng nhân, hắn đột nhiên biến mất trong tầm mắt họ. Sau đó lại xuất hiện ngay giữa đám bảo vệ, một đạo kiếm khí từ trên tay hắn bộc phát. Phàm những ai bị kiếm khí cắt trúng, tất cả đều bị chém đoạn ngang người, nội tạng máu tươi chảy đầm đìa.

Hào khí sợ hãi nhất thời từ trong đám người phát ra, những người đang tụ tập ngay cửa xem kịch phảng phất như bị một màn sợ hãi trước mắt làm cho ngây ngốc, hai mắt trợn trừng như đèn lồng, si ngốc nhìn Lưu Vũ Phi.

Không có tiếng thét chói tai, không có tiếng tru thảm thiết, chỉ là một cảnh chết chóc bao phủ. Lưu Vũ Phi nhếch miệng cười, hai tay khẩu động, mấy đạo điện mang lại thoáng hiện, mấy bảo vệ đang chạy trốn, trong nháy mắt đã mất đi sự khống chế thân thể, bọn họ trơ mắt nhìn nửa thân dưới của mình bị chém ngang, máu thịt tuôn đầy đất. Lại nói cái chết đến trong nháy mắt cũng là một loại hạnh phúc đối với bọn họ.

Gần trăm người, hoàn toàn bị hủy diệt trên tay Lưu Vũ Phi, những người còn đang ngây ngốc đứng ở cửa, bộc phát ra tiếng thét chói tai kinh thiên động địa. Tử thần nếu đã tìm đến, thì nhất định cũng sẽ không buông tha cho mạng sống của họ. Khi miệng họ còn chưa hét ra trọn chữ, còn chưa kịp ngậm lại…

“ Nguyệt Hủy Tinh Trầm.” Trong miệng Lưu Vũ Phi quát nhẹ kiếm quyết, hai tay của hắn phát ra một đạo kiếm khí khổng lồ, kiếm khí xé rách không gian, phát ra tiếng huýt gió ô ô. Bất quá lần này không phải nhắm vào những người đứng ở cửa, mà mục tiêu chính là tòa nhà của câu lạc bộ đêm. Kiếm khí từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt nện xuống tòa kiến trúc trước mắt.

“ Oanh! Oanh!..” Vài tiếng nổ kinh thiên động địa, kiếm khí bắn nhanh, đánh sập ngay tòa lầu của câu lạc bộ, ngay cả tòa lầu bên cạnh cũng bị tòa lầu của câu lạc bộ kéo sụp, cũng toàn bộ đổ xuống.

Bên trong chết mất bao nhiêu người, cũng không làm cho Lưu Vũ Phi chú ý. Người đang ở Nhật Bổn, hắn cũng không có gì đáng để băn khoăn, nếu là thành thị quốc nội, hắn vốn không bao giờ giết hại bình dân như thế, có lẽ đây là một mặt tâm lý âm u của hắn hoàn toàn bộc phát.

Nhìn tòa lầu đang sụp đổ, Lưu Vũ Phi âm âm cười: " Đây là hậu quả khi bức hại người Trung Quốc đó." Chợt nghe xa xa truyền đến tiếng còi hụ của xe cảnh sát, thân ảnh của hắn liền biến mất.

Khi hắn xuất hiện trở lại, đã đi tới địa phương không xa khách sạn. Lúc này hắn đột nhiên cảm thấy không khí khắp bốn phía đột nhiên có một trận áp lực, ngẩng đầu nhìn lên, phía chân trời ngưng tụ một đám mây màu đen. Nhìn mây đen quay cuồng trên bầu trời, Lưu Vũ Phi lạnh nhạt cười: " Lại là thiên kiếp sao? Không biết là người mới hay là tên kia nữa, xem ra người trên đó quản lý cũng rộng thật, ngay cả địa phương nhỏ như Nhật Bổn này mà cũng do bọn họ chưởng quản."

Lưu Vũ Phi nhìn đám mây nồng hậu nhất phát ra một đạo kình khí, kiếp vân vừa ngưng tụ không lâu, bị hắn cắt nát thành bốn năm mảnh. Lưu Vũ Phi ngẩng đầu nhìn lên vị trí của vị Lôi Kiếp Chân Quân nào đó đang đứng mà nhếch miệng cười. Nụ cười này của hắn rất bình thường, nhưng lại làm cho vị kia bị thất hồn lạc vía.

" Là Lưu Vũ Phi a! Ta không có việc làm sao mà lại đi trêu chọc phải hắn chứ." Hắn nhìn thấy rõ gương mặt người đang giết người bình thường dưới hạ giới kia, không ngờ lại chính là Lưu Vũ Phi đã làm kinh động cả tiên giới, là người mà bọn họ cố kỵ nhất. Vị Lôi Kiếp Chân Quân này dùng tốc độ nhanh nhất xua tan những đám kiếp vân đang tụ tập dày đặc. Hắn sợ chọc phải sát tinh Lưu Vũ Phi này, vậy thì mình sẽ thảm. Nghĩ đến vị Lôi Kiếp Chân Quân khi trước, chính là bởi vì chọc giận Lưu Vũ Phi mà nguyên thần còn bị cấm chế. Hắn cũng không muốn tu vi của mình lại bị phế bỏ đi giống như vậy. Lại nói với tu vi của mình có rơi vào trong tay hắn thì cũng chỉ giống như cá nằm trên thớt.

Làm cho tất cả tiên nhân không giải thích được chính là Lưu Vũ Phi giết hại nhiều người như thế, nhưng tại sao lại không phải chịu bị thiên khiển. Đừng nói là tiên nhân không rõ, ngay cả Lưu Vũ Phi cũng không hiểu được nguyên do trong đó.

G I N

85. Chương 85

Lưu Vũ Phi quay trở về khách sạn, phòng của hắn cũng đã bị những cô gái kia chiếm trọn. Làm cho hắn đau đầu chính là hắn không biết làm sao để an bày cho họ. Nếu để cho họ ở lại nơi này, điều này thật không thỏa đáng. Bên mình là hai nam nhân, nhưng lại dắt theo một đoàn phụ nữ, cho dù mình không thấy có vấn đề, nhưng người khác cũng sẽ theo mình truy hỏi. Chủ yếu nhất là phải nghĩ biện pháp, đưa các nàng trở về quốc nội. Dùng pháp thuật! Sợ rằng sẽ làm cho mấy cô gái nàng kinh hoảng, tìm người hỗ trợ! Ở Nhật Bổn hắn lại không quen biết ai. Lại nói nơi câu lạc bộ đêm đã chết nhiều người như vậy, người bị chôn sống ở bên trong có thể nói là đã chết chắc. Còn bên ngoài lại có đến trăm cỗ thi thể, chính rõ ràng đã bị giết. Chắc chắn cảnh sát sẽ đặt nghi vấn lên người mấy cô gái này, tự mình thật ra không sợ, nhưng với mấy cô gái, có thể an toàn trở về nhà hay không cũng là vấn đề lớn.

Nghĩ tới nghĩ lui Lưu Vũ Phi quyết định, đem mấy cô gái này giao cho chính phủ. Kỳ thật Lưu Vũ Phi quá lo lắng, mấy cô gái này nhập cảnh bất hợp pháp, trong sổ nhập cảnh vốn không có ghi chép lại. Sau này cuối cùng cảnh sát tra ra được, trước đêm câu lạc bộ bị nổ, có tiếp thu qua một nhóm khách lén nhập cảnh. Bọn họ cũng xác định, những người khách đó cũng đã chết. Gọi điện thoại cho Long Ba, ở trong chính phủ hắn cũng chỉ quen biết một mình Long Ba mà thôi.

Long Ba nghe Lưu Vũ Phi đang ở Nhật Bổn, có chút kinh ngạc. Bất quá hắn cũng không có hỏi nguyên nhân tại sao Lưu Vũ Phi lại ở Nhật Bổn. Đã đi vào quan trường lâu như vậy, dĩ nhiên là cần phải hiểu rất nhiều chuyện. Đối với lời của Lưu Vũ Phi nói, cần hắn hỗ trợ đưa mấy cô gái nhập cảnh trái phép quay trở về Trung Quốc, hắn liền đáp ứng ngay. Bảo vệ công dân của đất nước mình chính là việc mà chính phủ phải làm. Long Ba dặn Lưu Vũ Phi đưa mấy cô gái đến đại sứ quán, ở sứ quán sẽ có người chuyên môn phụ trách về việc này. Sau này Long Ba có được tin tức, về việc tòa lầu tại câu lạc bộ đêm sụp đổ bên Nhật Bổn, bên trong có một tổng hội vũ nhạc, Long Ba liền liên tưởng đến chuyện Lưu Vũ Phi đã cứu ra mấy cô gái

kia. Sau đó ẩn ước nhận định, đây chính là chuyện Lưu Vũ Phi đã làm. Với lực lượng của một người mà có khả năng làm sụp đổ mấy tòa lầu, làm mà thần không biết quỷ không hay, hắn đối với năng lực của người tu chân lại càng sợ hãi. Trong mắt của hắn, người tu chân giống như những viên tạc đạn di động, nhưng lại không sao sử dụng được họ.

Ngày thứ hai, Lưu Vũ Phi đưa tất cả các cô gái đi đến đại sứ quán. Bị một đoàn những cái đuôi xinh đẹp đi theo, Lưu Vũ Phi thật sự không quen chút nào.

Lưu Vũ Phi quay trở về khách sạn, giới truyền thông đã phát tin về chuyện của tòa lầu nơi tổng hội vũ nhạc đã bị sụp đổ. Chính phủ Nhật Bổn đã chứng thật, đây là một sự kiện đáng sợ. Ký giả hỏi có bao nhiêu thương vong, người phát ngôn của chính phủ tuyên bố, công tác cứu viện còn đang tiến hành, có bao nhiêu người gặp nạn còn chưa có thống kê chính xác. Về chuyện là tổ chức nào tập kích, đã có một tổ chức bị đưa ra gánh tội, chính phủ đã đổ lên đầu của một tổ chức tên gọi Xích Quân.

Lưu Vũ Phi vừa xem vừa cảm thấy buồn cười, hình như chính phủ nào cũng luôn làm như vậy. Làm cho hắn càng thêm buồn cười là một chuyện khác, nhưng mấy ngày sau mới xảy ra. Chuyện hắn gây ra tại Nhật Bổn, ở mấy ngày sau, đã dẫn ra sự phân tranh giữa ba đại gia tộc. Cung Bổn, Vũ Điền, Liễu Sanh ba gia tộc, nhiều năm trước từng có hiệp nghị, Cung Bổn gia tộc làm đổ trường(sòng bạc), Vũ Điền gia tộc làm độc phẩm(ma túy), Liễu Sanh gia tộc làm vũ trường(mại dâm). Ba gia tộc không được xâm phạm lẫn nhau, cũng không cho phép xen vào việc của nhau. Bọn họ phân phối công việc như vậy cũng đã gần ba mươi năm, bọn họ chưa từng phân tranh lẫn nhau. Nhưng khi Lưu Vũ Phi đi đến, đã gây náo loạn sự bình hành này.

Lưu Vũ Phi đột kích phá hủy câu lạc bộ đêm, chính là sản nghiệp thuộc về Liễu Sanh gia tộc. Hắn vừa đến ngày đầu tiên, đã lấy đi bốn triệu Mỹ kim của Cung Bổn gia tộc. Ngày thứ hai thì đã giết sạch Anh Hoa Xã của Vũ Điền gia tộc, còn đem tất cả độc phẩm đổ hết xuống biển. Sau đó lại phá hủy câu lạc bộ đêm của Liễu Sanh gia tộc. Bởi vì một ngày trước đó Cung Bổn gia tộc đã bị hắn lấy đi bốn triệu Mỹ kim, như vậy Cung Bổn gia tộc có lý do tin tưởng, người thắng được tiền kia, khẳng định là do hai nhà kia phái đến. Vũ Điền gia tộc thì lại tin tưởng rằng ở tại Nhật Bổn không có ai dám động tới bọn họ, ngoại trừ Cung Bổn, Liễu Sanh hai nhà, không còn thế lực nào khác. Cho đến khi câu lạc bộ đêm của Liễu Sanh gia tộc bị sụp đổ, Vũ Điền gia tộc kết luận, có thể giết được nhiều người của họ như vậy, cũng chỉ còn lại là Cung Bổn gia tộc.

Liễu Sanh gia tộc thông qua việc điều tra tại câu lạc bộ đêm, dĩ nhiên bọn họ sẽ không nghĩ là do lực lượng một người gây ra. Nhận định đây là hành động báo phục, sử dụng thuốc nổ cao cấp. Hơn nữa toàn bộ người của câu lạc bộ không một ai sống sót, điều này làm cho danh dự của bọn họ chịu đả kích rất lớn. Họ cũng đem Cung Bổn gia tộc trở thành đối tượng bị hoài nghi, bởi vì Cung Bổn gia tộc bị người mang đi bốn triệu Mỹ kim, họ sẽ khẳng định rằng người lấy đi tiền của họ sẽ là Liễu Sanh hoặc là Vũ Điền gia tộc. Cho dù chính bản thân Liễu Sanh Nghiễm Bổn, hắn cũng sẽ phán đoán như vậy.

Năm nay cũng là một năm bất lợi của Liễu Sanh gia tộc, đầu tiên ở Trung Quốc tổn thất lượng lớn cao thủ, sau đó câu lạc bộ đêm lại bị sụp đổ. Trong mật thất của Liễu Sanh gia tộc, vang lên thanh âm bén nhọn của một trưởng lão: " Nghiễm Bổn, năm nay là chuyện gì xảy ra, năm nay ngươi quá thất bại, ngươi phải chịu hết toàn bộ trách nhiệm."

" Dạ! Đại trưởng lão, Nghiễm Bổn biết tội." Liễu Sanh Nghiễm Bổn mặc dù là tộc trưởng, nhưng trưởng lão nói chuyện là phải nghe.

" Còn không mau tìm cách khôi phục danh dự của gia tộc chúng ta, để cho khách nhân còn quay trở lại câu lạc bộ của chúng ta nữa chứ."

" Dạ! Ta đã cho làm."

" Có tra được là kẻ đui mù nào dám cho nổ tổng hội đêm của Liễu Sanh gia tộc chúng ta hay không?"

" Đại trưởng lão, ta hoài nghi là Cung Bổn gia tộc làm."

" Cung Bổn gia tộc? Tại sao nói như vậy, chẳng lẽ bọn họ muốn dẫn phát xung đột hay sao, có chứng cứ là bọn họ làm hay không?"

“ Chuyện là như thế này, trước một ngày tổng hội đêm bị tạc nổ, sòng bạc của Cung Bổn gia tộc bị người thắng đi bốn triệu Mỹ kim, mà ngày thứ hai tổng hội đêm của chúng ta liền bị cho nổ, lại thêm một lần giao dịch độc phẩm của Vũ Điền gia tộc bị cướp sạch, bởi vậy ta tính toán, Cung Bổn gia cho rằng hai nhà chúng ta phái người đến thắng đi bốn triệu Mỹ kim của bọn họ, nên lần này bọn họ tiến hành trả thù chúng ta.”

“ Ân, có chút đạo lý, vậy phương diện bên chính phủ thì nói thế nào?”

“ Chính phủ nói là do Xích Quân làm, nhưng có lẽ là do Cung Bổn gia tộc chỉ thị cho họ nói vậy.”

“ Đã như vậy, Nghiễm Bổn ngài cứ chỉ điểm, mấy trưởng lão chúng ta sẽ ủng hộ ngươi.”

“ Dạ, cảm ơn sự tín nhiệm của trưởng lão.”

Lòng trả thù của người Nhật Bổn so với bất cứ dân tộc nào cũng mãnh liệt hơn rất nhiều. Được sự ủng hộ của trưởng lão, Liễu Sanh Nghiễm Bổn hận không được lập tức giết ngay đến Cung Bổn gia tộc, đem tên đã cho nổ câu lạc bộ kia ra lột da rút gân hắn. Bất kể sự thật thế nào, giờ phút này Liễu Sanh Nghiễm Bổn đã khẳng định là do Cung Bổn gia tộc làm chuyện này. Về phần chính phủ đã nói, hắn không hề tin tưởng. Nói là Xích Quân làm, Xích Quân sẽ không ngu đến mức đi cho nổ một câu lạc bộ đêm làm gì. Lại nói Xích Quân bây giờ bị chính phù chèn ép đến tận cùng, còn đâu sức mà giết chết hơn trăm người, có năng lực tạc nổ tòa lầu như thế. Chứng minh tốt nhất chính là ngay hiện trường không còn một người còn sống, đối với điểm này thật sự là Xích Quân làm không được.

Liễu Sanh Nghiễm Bổn vừa rời đi mật thất, liền nhận được hồi báo của người hầu. Tộc trưởng của Vũ Điền gia tộc có thư bái phỏng, nghe tin tức như thế, trong lòng Liễu Sanh Nghiễm Bổn cảm thấy vui vẻ, hắn có dự cảm, Vũ Điền Thư Hùng đến đây vì mục đích cùng liên thủ đối phó Cung Bổn gia tộc.

Ba gia tộc minh tranh ám đấu hơn một ngàn năm, cho tới bây giờ chưa từng tin tưởng lẫn nhau, càng không có chuyện liên thủ, đối phó một gia tộc. Nếu lần này có thể hợp tác với Vũ Điền gia tộc, nói không chừng có thể một lần mà đem Cung Bổn gia tộc diệt vong. Đến lúc đó Nhật Bổn không phải chỉ còn hai gia tộc bọn họ thôi sao. Vũ Điền Thư Hùng đang ngồi uống nước, nhìn thấy Liễu Sanh Nghiễm Bổn, lập tức đứng lên như tỏ tôn trọng:

“ Ha ha ha, nghĩ không ra Vũ Điền tộc trưởng, lại đích thân bái phỏng Liễu Sanh gia chúng ta, không biết lần này tộc trưởng đến có việc gì không?”

“ Liễu Sanh tộc trưởng, lời khách khí chúng ta không nói nữa, lần này ta tìm ngươi là muốn cùng hợp tác.”

“ Hợp tác? Không biết Vũ Điền tộc trưởng là muốn chỉ về phương diện nào?”

“ Liễu Sanh tộc trưởng không cần phải biết rõ rồi còn cố hỏi, nói ra lần này tổn thất của các ngươi cũng không nhỏ hơn chúng ta, ta muốn nói gì thì tộc trưởng ngươi đã biết rõ, bây giờ sẽ chờ, đợi xem ngươi nói một câu cho thống khoái thôi.”

Liễu Sanh Nghiễm Bổn bị một câu nói đến đau lòng, trong mắt lóe lên một tia căm tức: “ Hay! Nếu Vũ Điền tộc trưởng thống khoái như thế, ta đây cũng không khách khí, Vũ Điền tộc trưởng cứ nói chúng ta làm sao liên thủ, ngươi cứ đưa ra, coi xem có tốt không.”

“ Không sai, ta là có quyết định, đêm nay hai nhà chúng ta lập tức đi vào lần hành động trả thù, hắn không phải làm nổ câu lạc bộ đêm của ngươi sao, chúng ta cũng đi cho nổ sòng bạc của hắn, hắn dám xuống tay trước với chúng ta, cần phải thừa nhận sự trả thù của chúng ta.” Vũ Điền Thư Hùng nghiến răng nghiến lợi nói, có thể thấy được giờ phút này trong lòng hắn cực kỳ oán hận Cung Bổn gia tộc.

Liễu Sanh Nghiễm Bổn vốn với lời đề nghị của hắn cực kỳ đồng ý, ở trong lòng cũng bắt đầu tưởng tượng, tình hình Cung Bổn gia tộc bị diệt vong. Hai nhà bọn họ đã liên thủ đối phó nhà Cung Bổn, thì có trăm phần trăm chắc thắng. Trong lòng đã bắt đầu tính kế làm sao phân phố địa bàn củai Cung Bổn gia tộc sau khi bị tiêu diệt. Xem ra ba gia tộc trong suốt một ngàn năm qua có những ân oán, cuối cùng phải có một kết cục.

Hai tay của Liễu Sanh Nghiễm Bổn và Vũ Điền Thư Hùng nắm chặt vào nhau. Bọn họ nhìn nhau cười, song phương đều biết rõ tâm ý của đối phương.

86. Chương 86

Liễu Sanh Nghiễm Bổn và Vũ Điền Tín Hùng còn đang thương thảo một chút chi tiết về sự hợp tác của song phương, thì người hầu lại tới hồi báo, có người của Cung Bổn gia tộc đến. Người này nhìn thấy cả Vũ Điền Tín Hùng cũng có mặt, làm hắn thoáng sợ run. Hắn đưa ý tứ mục đích của mình đến mà nói ra, cùng với suy đoán của Liễu Sanh và Vũ Điền hai nhà. Rồi cũng cam đoan gia tộc của mình không có tập kích Liễu Sanh, Vũ Điền gia tộc.

Liễu Sanh Nghiễm Bổn nhìn người của Cung Bổn gia tộc, cười lạnh không nói. Đối với những lời nói hay giải thích hắn cũng đều không tin, hơn nữa bây giờ hắn đã cùng Vũ Điền gia tộc hợp tác, sao lại vì mấy câu nói của Cung Bổn gia tộc mà lại bỏ qua thời cơ tốt nhất để tiêu diệt họ.

Hắn liếc mắt nhìn Vũ Điền, đột nhiên nói: " Người đâu, chặt bỏ ngón tay của người này, xem như cấp cho Cung Bổn gia tộc một lễ vật nhỏ đi."

Hơn mười phút sau, người của Cung Bổn gia tộc sắc mặt tái nhợt, chỗ ngón tay bị chặt còn chưa cầm máu, chật vật quay trở lại trong gia tộc của mình. Cung Bổn Hạo Nhị nhìn thấy hai nhà Liễu Sanh, Vũ Điền cảnh cáo chặt tay người hắn phái đi, đây là một loại tín hiệu, một loại tín hiệu quyết chiến.

Có những lúc, Cung Bổn gia tộc cũng không hề sợ hãi những sự khiêu khích, thì làm sao lại phải sợ hai nhà Liễu Sanh và Vũ Điền liên hợp với nhau. Nhưng lần này hắn không thể không nhẫn nhịn một chút, hắn còn chưa muốn gia tộc của mình trở thành con dê thế tội cho kẻ khác. Ba gia tộc bọn họ một hồi long hổ đấu, chỉ tiện nghi cho địch nhân âm thầm lén lút kia.

Cung Bổn Hạo Nhị không muốn bị cuốn vào trường xung đột không hiểu lý do này, cho nên hắn đành tự mình đến cửa tìm hai nhà Liễu Sanh và Vũ Điền. Nhưng lần này cả hai nhà đều không cho hắn tiến vào, trực tiếp chặn hắn ngay từ ngoài cửa. Vũ Điền, Liễu Sanh hai nhà hạ quyết tâm tiêu diệt nhà Cung Bổn, bọn họ đối với việc Cung Bổn Hạo Nhị liên tục tìm đến cửa suốt ba lần bốn lượt thì càng không thèm xem hắn vào mắt. Liễu Sanh, Vũ Điền cho dù biết được chuyện cướp độc phẩm hay phá câu lạc bộ đêm cũng không phải là người của Cung Bổn gia tộc làm, bọn họ cũng không chịu bỏ qua việc đả kích Cung Bổn gia tộc. Cả ba nhà mỗi nhà đều cũng hận không thể lập tức nuốt trọn hai nhà kia.

Đến lúc đó cả Nhật Bổn cũng rơi xuống trong một gia tộc mà thôi. Chỉ là khổ nỗi cả ba nhà vẫn chống cự lẫn nhau, không lúc nào không bận tâm bị người khác nuốt trọn nhà mình. Mà lần này khác hẳn, Vũ Điền, Liễu Sanh hai nhà liên hợp đồng thời đối phó Cung Bổn gia, đây chính là cơ hội tốt khó gặp, ngàn năm cừu hận có thể chấm dứt vào lần duy nhất này, bây giờ ba nhà đã lập ra cục diện ba phương thế lực.

Cung Bổn Hạo Nhị nhìn thấy mình đường đường là một tộc trưởng mà lại bị người khác khinh thị như thế, từ biểu hiện của hai nhà bọn họ, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc khai chiến. Cái gì mà bảo toàn đại cuộc, tìm kiếm hung thủ phía sau màn kịch, đã bị lòng phẫn hận của Cung Bổn Hạo Nhị che lấp mất.

Khi hắn trở về gia tộc, liền hạ lệnh cho các thành viên gia tộc chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Hắn ở trong nội đường hồi báo việc này cho các trưởng lão,mấy trưởng lão nghe vậy thì cười hắc hắc. Họ không vì chuyện hai nhà kia liên hợp mà lo lắng, ngược lại mừng rỡ dị thường. Bọn họ để cho Cung Bổn Hạo Nhị chuẩn bị thật tốt cho việc chiến đấu, còn những chuyện khác thì không cần hắn nhiều lời.

Ban đêm, Lưu Vũ Phi còn đang định chuẩn bị tìm đến sòng bạc gây phiền toái, thì hắn đột nhiên cảm thấy bên sòng bạc truyền đến vài tiếng nổ mạnh thật lớn. Lưu Vũ Phi mang theo lòng hiếu kỳ, bay đến trên bầu trời sòng bạc. Chỉ thấy tòa khách sạn có sòng bạc này đang bốc khói lên cuồn cuộn. Một ít khách của khách sạn và khách chơi bài, đang chạy tràn ra. Không ít người bị người phía sau đẩy ngã, có người chết vì bị giẫm đạp lên người. Tiếng thét chói tai của phụ nữ, tiếng khóc của trẻ con, vang thành một đoàn.

Khách nhân bên trong khách sạn không ngừng chạy ra, sợ chết vốn là thiên tính của con người. Trước đó đã phát sinh ra chuyện sụp đổ tòa lầu lớn, bây giờ lại có nổ mạnh lần nữa, mọi người cũng sợ hãi khách sạn cũng sẽ sụp đổ. Lòng sợ hãi làm mọi người bỏ chạy trối chết, còn đâu phong độ như thường ngày. Chạy trốn quan trọng hơn, đối với những người cần trợ giúp, không ai thèm quan tâm cho bọn họ.

Ngay cả nhân viên của khách sạn cũng liều mạng bỏ chạy ra ngoài, sợ chậm trễ khách sạn cũng sẽ bị sụp đổ như thế. Tiếp theo tại đông, tây, nam, bắc lại truyền đến tiếng nổ kinh thiên động địa, ba cỗ khói đen từ tiếng nổ mạnh cuồn cuộn tuôn ra. Trong nháy mắt Lưu Vũ Phi di động đến mấy lần, phát hiện những tòa lầu bị nổ đều là sòng bạc của Cung Bổn gia tộc. Hắn tự nhủ: " Là người nào vậy a, thật sự là làm lớn chuyện, ngay cả bốn tòa sòng bạc của Cung Bổn gia tộc mà cũng dám tạc nổ, xem ra Cung Bổn gia đắc tội người khác rất nhiều." Nói xong còn cười nhạt.

Thần thức của Lưu Vũ Phi đảo qua, phát hiện tại hiện trường bị nổ, có mấy vũ giả. Bọn họ hình như đang quan sát cái gì, hình như lại đang hồi báo điều gì. Lưu Vũ Phi cẩn thận lắng nghe, nguyên lai bọn họ đang báo cáo về chủ nhân của họ. Những người này vì sao muốn làm nổ sòng bạc của Cung Bổn gia, bọn họ có lai lịch gì? Lưu Vũ Phi âm thầm dùng tâm linh thuật với bọn họ, kết quả làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm cười khúc khích không thôi. Lúc này nếu có một mặt gương ở trước mặt hắn, hắn khẳng định sẽ nhìn thấy một nam nhân, đang cười với vẻ thật ngốc nghếch.

Hắn nghĩ không ra vận khí của mình lại tốt như vậy, tùy tiện làm ra những chuyện như vậy, không ngờ lại bị người ta hiểu lầm. Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà có ý nghĩ như vậy, thật sự là quá mức buồn cười, hắn không khỏi đối với chính mình bội phục vạn phần. Ngày hôm trước Nhật Bổn vừa phát sinh tiếng nổ mạnh, hôm nay lại truyền đến tiếng nổ mạnh. Sự đấu tranh của ba gia tộc, làm cho những nhân viên chính phủ bôn ba không ngừng. Trên đường cái có đủ các dạng các loại xe cảnh sát, tới tới lui lui không ngừng tuần tra nơi các con đường. Nhìn thấy cảnh sát đầy đường, Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà cũng phải đình chỉ hành động kế tiếp. Tuy bọn họ hai nhà liên hợp cầm giữ chính phủ, nhưng cũng không dám công khai đối kháng với chính phủ. Chỉ là bình thường âm thầm tranh đấu, tin tưởng chính phủ sẽ không can thiệp, nhưng với sự nổ mạnh quy mô như thế, làm cho danh dự của Nhật Bổn trên quốc tế bị đả kích rất mạnh.

Chính phủ lại đổ tội cho người làm ra những việc này là Xích Quân, họ đã trở thành những con dê thế tội. Vụ nổ đã trôi qua ngày thứ hai, chính phủ liền hạ ra một lệnh cấm, lệnh này làm cho chuyện tranh đấu giữa ba nhà phải tạm thời bị áp chế. Cung Bổn gia tộc nghĩ không ra Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà lại ác độc như thế, trong một ngày đã hủy đi tám sòng bạc của bọn họ. Đông Kinh có bốn sòng bạc, ngoài ra thì ở những thành thị khác. Hoàn hảo mấy sòng bạc này nằm trong khu vực hẻo lánh, vụ nổ cũng chưa làm cho giới truyền thông chú ý. Nếu lại truyền ra, sẽ kinh khủng tới mức không ai dám đến Nhật Bổn.

Đông Kinh bị mấy vụ nổ đã tạo thành lượng lớn thương vong, cả Nhật Bổn đều bị bao phủ trong một cỗ bóng ma đáng sợ. Thủ tướng Nhật Bổn Tiểu Tuyền, hắn từ ngành tình báo biết được chân tướng sự thật, không khỏi lửa giận tận trời. Hắn đối với sự tranh đấu trong ba gia tộc, phải dùng tới thuốc nổ rất là căm tức. Đây không phải là cố tình làm cho hắn bẽ mặt hay sao, vì để không xảy ra loại tình huống này nữa, Tiểu Tuyền tự mình mời ba tộc trưởng đến gặp mặt, cũng để cho họ một cơ hội giải thích với nhau. Ba tộc trưởng nhận được lời mời của Thủ tướng, vừa lo lắng vừa quyết định sẽ đến dự tiệc. Tiểu Tuyền nói như thế nào cũng là người cao nhất trong chính quyền, trên tay còn nắm giữ quân đội.

Ngày tiếp theo, ba tộc trưởng phân biệt đi tới phủ thủ tướng. Liễu Sanh và Vũ Điền thân thiết chào nhau một chút, mà Cung Bổn chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn họ. Sau khi ăn xong, trong mật thất của phủ thủ tướng, do Tiểu Tuyền đích thân chủ trì điều đình. Ba vị tộc trưởng ngồi xuống, liền bắt đầu công kích, chửi mắng , cãi nhau ầm ĩ. Vũ Điền mắng Cung Bổn phái người giết người của hắn, đoạt hàng của hắn, đem hết thảy những chuyện xảy ra đổ lên đầu Cung Bổn gia. Liễu Sanh cũng không cam lòng yếu thế hắn cũng nói hết thảy những chuyện này đều do người của Cung Bổn gia làm ra. Mà câu lạc bộ đêm của hắn cũng do người của Cung Bổn gia tạc hủy.

Cung Bổn đương nhiên sẽ không thừa nhận, yêu cầu Vũ Điền, Liễu Sanh xuất ra chứng cớ. Cũng hứa hẹn rằng chỉ cần hai nhà bọn họ có thể xuất ra chứng cớ, Cung Bổn gia nguyện ý bồi thường cho bọn họ tất cả tổn thất. Mà sau đó hắn xuất ra chứng cớ cho thấy những sòng bạc của Cung Bổn gia đúng là người của Vũ Điền, Liễu Sanh hai nhà cho tạc nổ.

Ba tộc trưởng tố cáo nhau, rồi mắng chửi, còn mắng những lời thô tục với những người phụ nữ trong gia tộc nhau. Xem ra phương diện này của người Nhật Bổn cũng không kém người Châu Âu.

Ba người tranh cãi gay gắt, làm cho người hòa giải như Tiểu Tuyền cũng không thể chen lời. Nếu không phải đang ở trước mặt Tiểu Tuyền, mấy người bọn họ sợ rằng còn dùng những từ ngữ thô tục hơn.

Tiểu Tuyền tức giận, lớn tiếng trách vấn: " Bởi vì sự đấu tranh của mấy nhà các ngươi, có biết là đã làm cho đại Nhật Bổn chúng ta, bị bao nhiêu sỉ nhục, các ngươi càng đấu vui vẻ, còn có người nào dám đến quốc gia chúng ta nữa sao? Không có du khách ngoại quốc, kinh tế chúng ta làm sao mà phát triển, đến lúc đó có bao nhiêu người sẽ mất việc?" Tiểu Tuyền vừa rống giận, đem sự tranh cãi của mấy tộc trưởng kia đè áp xuống.

" Nói đi, các ngươi muốn thế nào mới chịu dừng lại phân tranh, nói ra điều kiện của các ngươi!" Tiểu Tuyền mặc dù có quân đội làm chỗ dựa, nhưng hắn cũng không dám quá phận bức bách ba gia tộc. Nghị viên chính phủ đại bộ phận đều tới từ ba nhà, bức ép quá đối với hắn cũng không có lợi.

Đầu tiên Vũ Điền, Liễu Sanh yêu cầu chỉ cần Cung Bổn gia bồi thường tổn thất lần này của bọn họ thì cũng coi như chưa phát sinh chuyện gì. Cung Bổn Hạo Nhị ngay đương trường nhảy dựng lên mà mắng, hắn còn chưa bắt hai nhà kia bồi thường, không nghĩ tới hai nhà lại chạy ra cáo trạng trước.

Cung Bổn Hạo Nhị ngay đương trường tỏ ý nếu hai nhà kia không bồi thường, thì hắn cũng phải lấy lại công đạo. Cung Bổn gia bị bọn họ tạc nổ tám sòng bạc, nói về tổn thất là nhà họ chịu lớn nhất.

G I N

87. Chương 87

Tiểu Tuyền có nói thế nào thì cả ba nhà đều không đồng ý, cùng tỏ vẻ nếu đối phương không chịu bồi thường thì việc này không thể bỏ qua. Cho dù Tiểu Tuyền đưa ra đề nghị trước khi làm rõ chuyện này thì muốn ba nhà bọn họ tạm thời dừng tay, cũng không được sự đồng ý của bọn họ. Bởi vì ba nhà cùng nói chuyện đã sáng tỏ, cũng không cần phải phí thêm thời gian điều tra. Đương nhiên Cung Bổn Hạo Nhị nói, cướp lấy độc phẩm của Vũ Điền gia, tạc nổ câu lạc bộ đêm của Liễu Sanh gia là người khác làm, nhưng cũng không được hai nhà kia tin tưởng, bọn họ còn nói đây là Cung Bổn muốn lừa gạt giả dối. Cuối cùng Tiểu Tuyền phải uy hiếp, nếu ba nhà bọn họ còn đánh nhau, hắn sẽ phái quân đội ra can thiệp, lúc này bọn họ mới miễn cưỡng đồng ý, bất quá bọn họ chỉ đồng ý cấp cho chính phủ một tuần thời gian, điều tra chuyện đã xảy ra ở sòng bạc, người đã thắng đi bốn triệu Mỹ kim của Cung Bổn gia, bởi vì đó mới chính là mấu chốt của toàn bộ sự việc. Trước khi rời đi ba nhà họ tỏ vẻ, sau một tuần nếu chính phủ không có đáp án, bọn họ sẽ dùng chính phương thức của mình để giải quyết. Đương nhiên Tiểu Tuyền cũng cảnh cáo, bọn họ làm gì hắn bất kể, chỉ cần không dùng thuốc nổ, hết thảy mọi việc có thể âm thầm giải quyết, không thể làm như mấy lần trước, khiến cho ảnh hưởng trọng đại như vậy. Nếu bọn họ phản lại quy định này, hắn sẽ cho quân đội ra mặt. Với chuyện này cả ba nhà đều đáp ứng, những gia tộc từ xưa như bọn họ, cũng rất xem nặng tinh thần võ sĩ đạo, sử dụng binh khí lạnh, có thể nói là biện pháp tốt nhất, cũng sẽ không làm cho người bình thường bất an. Hơn nữa Nhật Bổn rối loạn đối với bọn họ chỉ có điều xấu chứ cũng không có lợi.

Sau khi chia tay, Liễu Sanh, Vũ Điền nhìn nhau cười, nói không ra sự mập mờ trong đó. Cung Bổn Hạo Nhị thì cười lạnh thầm nghĩ: " Hai con heo ngu, tưởng rằng liên hợp muốn nuốt ta, đến lúc đó ta sẽ cho các ngươi hối hận đã đi tới trên đời này."

Buồn cười chính là ba nhà bọn họ lại ngay trước mặt thủ tướng mà nói về chuyện sòng bạc, độc phẩm..toàn là những chuyện phi pháp. Nhưng chuyện mãi dâm tại Nhật Bổn lại không được xem là chuyện phi pháp, may mắn thủ tướng cũng không phải là người tốt gì, dù sao tiền tuôn vào sòng bạc đại bộ phận chỉ là người nước ngoài, độc phẩm thì lại ra ngoại quốc. Đối với việc này bọn họ cũng mắt nhắm mắt mở.

Một tuần kế tiếp, cả Nhật Bổn cũng được yên tĩnh lại, nhờ vào chính phủ gây áp lực trầm trọng, tất cả nhưng tổ chức phi pháp cũng đình chỉ hành động, vô số tội phạm rơi vào trong tay chính phủ, mà Xích Quân bị chính phủ đả kích, tạm thời phải rời khỏi Nhật Bổn. Sát xuất phạm tội cũng giảm xuống tám mươi phần trăm, danh dự của chính phủ trong tuần nay được lên cao rất nhiều. Mặt ngoài thì rất bình tĩnh, nhưng thường thường như vậy cũng sẽ có ẩn tàng sóng gió.

Một tuần trôi qua rất nhanh. Chính phủ đối với hai sự kiện khởi đầu tranh chấp kia vẫn hoàn toàn bế tắc, ngay cả người đã thắng đi bốn triệu Mỹ kim kia cũng không tìm ra. Trong thời gian này, Lưu Vũ Phi bắt đầu điều tra chuyện của Âm Dương Sư. Một tuần vừa rồi hắn đã đi hết các tự viện tại Nhật Bổn, tìm hiểu năng lực của Âm Dương Sư, sự phân bố nhân viên, tín ngưỡng thần linh tra ra thật rõ ràng.

Âm Dương Sư tại Nhật Bổn có được địa vị sùng cao, người bình thường tôn trọng Âm Dương Sư còn cao hơn những người khác. Âm Dương Sư tự xưng là đệ tử của đại thần, là những người gần gũi với thần linh nhất. Việc bình thường hay làm của họ là siêu độ vong hồn. Tu vi phổ biến không cao, dưỡng ác linh, trớ chú thuật là tuyệt kỹ của bọn hắn. Cũng có một số ít có tu vi cao, thuộc Phật gia cửu tự chân ngôn công kích thuật.

Trước mắt cách ngày chiêu hoán Bát Kỳ đại thần còn mười ngày nữa, bọn họ tổng cộng liên lạc gần ba mươi vạn Âm Dương Sư. Lúc này các Âm Dương Sư đang ở khắp nơi trong cả nước đi đến Vãng Lộc Nhi đảo tụ hội. Mặt khác bọn hắn còn cần tới chín trăm chín mươi người để Xử Tử Chi Huyết. Bởi vì trong quốc nội Nhật Bổn dùng những tiểu hài tử không đến mười hai tuổi để tế lễ, Lưu Vũ Phi đối với tục lệ thảm tuyệt nhân hoàn nay vô cùng phẫn nộ, nếu đây không phải là người Nhật Bổn, hắn khẳng định sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh.

Trước nghi thức chiêu hoán, hắn sẽ giết sạch các Âm Dương Sư. Hắn sở dĩ phải đợi đến lúc nghi thức chiêu hoán hoàn thành mới ra tay, là vì muốn để cho đám Âm Dương Sư này tận mắt chứng kiến những đại thần chó má gì đó mà bọn họ tốn hao bao nhiêu nhân lực vật lực để đưa tới chết ở trên tay hắn. Loại tâm tình tuyệt vọng này là hắn thích chứng kiến nhất.

Một tuần rất nhanh trôi qua, Lưu Vũ Phi còn muốn xem ba gia tộc sẽ dùng phương thức gì để giải quyết mâu thuẫn giữa bọn họ. Hắn để cho Lưu Lôi tiếp tục giám thị đám hòa thượng này, còn tự mình trở lại Đông Kinh.

Chính phủ Nhật Bổn trong một tuần này phá án vô số, nhưng đối với ba gia tộc cũng không có câu trả lời tốt giao phó. Bọn họ tuyên bố trước giới truyền thông, mọi sự việc đều đổ lên đầu Xích Quân. Đối với sự cố gắng của chính phủ suốt một tuần qua, dân chúng rất hài lòng, ít nhất chính phủ cho họ cảm giác được bây giờ còn an toàn hơn trước kia rất nhiều.

Về phần ba gia tộc, Tiểu Tuyền bất đắc dĩ phải bỏ qua chuyện điều giải với mâu thuẫn của bọn họ. Ba nhà tranh đấu cũng nhất định xảy ra, hắn cũng chỉ có thể khuyên bảo ba tộc trưởng, hòa hợp vi quý, hòa khí sinh tài, toàn là những lời nói nhảm. Còn yêu cầu ba nhà trong lúc tranh đấu, không thể nhiễu loạn cuộc sống của bình dân. Với câu nói cuối cùng này, mới là hắn muốn biểu đạt suy nghĩ của mình.

Giữa đêm, Lưu Vũ Phi phiêu phù trên hư không, cả thành phố Đông Kinh đều nằm trong thần thức của hắn. Vì để thuận lợi quan sát, sự tranh đấu của ba gia tộc hắn cũng làm ra một hy sinh trọng đại, đó là phải thừa nhận vô số âm thanh của chuyện nam nữ hoang dâm oanh tạc không ngừng.

Trong một sòng bạc cuối cùng còn lại tại Đông Kinh của Cung Bổn gia tộc, ẩn dấu gần hai trăm hảo thủ. Sòng bạc này vì nằm nơi hẻo lánh nhất, bởi vậy mới tránh được đại kiếp lần trước. Hôm nay nhân viên bảo vệ của nơi này so với bình thường thì nhiều hơn gấp mấy lần. Mặc dù bên trong không có cao thủ gì hơn người, nhưng hai trăm người này thân thủ so với người bình thường còn tốt hơn nhiều.

Đột nhiên bốn phía sòng bạc, hiện ra vô số bóng đen. Đã sớm có tin tức trước, bởi vậy cảnh sát đã sớm phong bế khu vực này, chung quanh không có một người nào đi lại, mà những tòa lầu bốn phía cũng đều đã đóng cửa tắt đèn, làm cho khu vực này hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Nhìn những bóng đen rơi vào vòng giám thị, Cung Bổn Hạo Nhị cười lạnh, rất nhanh hạ xuống vài mệnh lệnh, trận tiến công dò xét đầu tiên của hôm nay cuối cùng đã bắt đầu.

Kẻ tiến công ước chừng có hơn một trăm người, bọn họ đều mặc trang phục nhẫn giả. Kỳ thật những người này chỉ là vừa tiếp nhận tập huấn nhẫn giả không được vài ngày, không có năng lực thực sự. Hơn một trăm người xâm lấn, vọt tới trước cửa sòng bạc. Mấy người dẫn đầu vung tay lên, mỗi người mang theo một đội, hướng theo bốn cửa sòng bạc xông vào, không cần ẩn dấu bản thân, nếu bọn họ đã cường công thì không còn sợ bị Cung Bổn gia tộc phát hiện.

Ở bên kia có một chỗ ở của Cung Bổn Hạo Nhị, nơi đó có một người tình của hắn, còn có một đứa con của hắn. Đây là một chỗ ở rất bí mật, chỉ có khoảng mười người biết mà thôi. Nhưng hôm nay nơi này tiếp đón mười hai vị khách, họ đi trên đường, không có một tiếng động. Ngay cả nhưng máy camera đang giám thị biệt thự cũng không có phát hiện tình huống gì dị thường. Mấy người đang canh cửa cũng còn đang liên thiên nói chuyện đùa giỡn. Chỉ có bầy chó giữ cửa mới phát hiện trong không khí có gì đó không tầm

thường, bèn hướng lên không trung không ngừng sủa vang, mấy người giữ cửa ngược lại lại vỗ vào đầu bọn chúng mắng: " Sủa cái gì, đám súc sinh này uống lầm thuốc rồi sao? Tự nhiên sủa loạn vào không khí để làm chi?" Một người bị tiếng chó sủa vang làm bực mình mắng to.

" Huynh đệ, không phải bên ngoài có chuyện đó chứ, hay là chúng ta tuần tra một chút đi ta cảm thấy hôm nay có gì đó không đúng." Có một người trong nhóm trả lời.

Bọn họ gật đầu, vừa muốn xoay người đi tuần tra, đột nhiên một màn hàn quang thoáng hiện, một cỗ máu tươi từ ngay cổ họng của bọn họ phun ra đầy đất. Mấy người này đã bị cắt yết hầu, lộ ra ánh mắt hoảng sợ lẫn không thể tin nổi. Tay của bọn họ còn đang bịt chặt lấy vết thương ở cổ họng, yết hầu còn vang lên tiếng máu chảy ồng ộc không ngừng, hình như muốn kêu lại kêu không ra tiếng. Cả người ngã xuống đất, ngay cả đám chó giữ nhà cũng bị cắt ngay yết hầu giống như họ.

Hết thảy mọi việc làm đều sạch sẽ gọn gàng, hiển nhiên với thủ pháp giết người như vậy, đã được huấn luyện thuần thục vô cùng. Làm xong những việc này, hơn mười bóng đen, lại ẩn vào trong màn đêm. Ngoại trừ mấy cỗ thi thể trên mặt đất thì đã chứng minh bọn họ đã tới.

Hơn mười bóng đen, lại tiến vào trước sân, dọc theo đường đi cũng không gặp bất cứ kẻ nào, thẳng đến vào nội viện. Tay của người đầu lĩnh vừa nhấc lên, ý bảo người phía sau dừng lại, thầm nghĩ: " Kỳ quái, nơi này dù sao cũng là chỗ ở của Cung Bổn Hạo Nhi, sao lại dễ dàng cho chúng ta xông vào, cho dù có rất ít người biết nơi này, cũng không dễ dàng như vậy."

" Cúc Điền, ngươi đi trước xem, cẩn thận một chút."

Nhẫn giả tên gọi Cúc Điền đáp lời một tiếng, rời khỏi đám người đi nhanh lên trước, khi hắn đi chưa được mấy bước thì trước mặt trống rỗng xuất hiện thanh võ sĩ đao, thanh đao âm trầm, mang theo kình phong hướng hắn xoắn tới.

Cảm nhận được đao khí xâm nhập, theo bản năng Cúc Điền lui về phía sau vài bước, ngã xuống đất lăn tròn.

" Đinh." Một thanh âm vang lên, thanh đao xẹt qua mặt đất, vung lên một đoàn bụi mù.

G I N

88. Chương 88

Cúc Điền lăn tròn mấy vòng, nhẫn giả phía sau rút đao chém tới, hơn mười đạo kình khí bất đồng, chụp lấy bốn người trong nội viện. Đao ảnh đầy trời, hàn quang lóe lên, hướng tới toàn thân bốn người nọ, vũ đao trong tay bốn nhẫn giả, xẹt qua một đạo ánh sáng, tự bảo hộ cho mình thật kín kẽ không chút tia gió lọt vào. Một trận âm thanh vang lên, bốn người phòng thủ, lảo đảo lui về phía sau, cổ tay tê dại. Dùng lực bốn người ngăn trở đối phương mười mấy người, còn chưa bị thương cũng đã nói rõ, thực lực của mấy người này cao hơn Vũ Điền gia vài phần.

Đầu lĩnh Sơn Mộc nổi giận mắng: " Ngu ngốc, một đám phế vật." Thân là đầu lĩnh, Sơn Mộc cũng đủ tư cách mắng chửi thuộc hạ. Điều này cũng khó trách, Cung Bổn gia của đối phương cũng chỉ có thực lực của Thượng Nhẫn, bọn họ có thể ngăn cản sự hợp kích của mười mấy người có cấp bậc như nhau, điều này làm cho mặt mũi của Sơn Mộc có chút chịu không được, đồng thời trong tâm lý cũng âm thầm khiếp sợ cho Cung Bổn gia tộc, Thượng Nhẫn do bọn họ bồi dưỡng ra, vài người so với họ đều cũng kém một bậc. Trong lòng hắn rùng mình: " Xem ra lực lượng phòng hộ nơi này, không thể coi thường, nếu không sợ rằng sẽ mất cả mạng.

Lại quát lên một tiếng, mười một người của Sơn Mộc, lại ra tay. Không biết có phải vừa rồi Sơn Mộc nổi giận mắng lên hay không, hay là đám người của hắn muốn giữ thể diện, lần này thanh thế ra tay, kình khí so với lần trước mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Trong hàn quang, đao khí bắn ra bốn phía, làm cho những cây cối nhỏ trong viện ngã rạp xuống. Trường đao khởi lên mang theo hàn mang, hòa lẫn âm thanh xé gió nhè nhẹ, điên cuồng xuất ra.

Trong lòng bốn người đối phương rùng mình, nhưng bọn hắn cũng tự tin, bóng đen chợt lóe xuất ra hoa vũ đầy trời, nhanh đến làm cho người ta nhìn không ra hướng chuyển động.

Vang lên một trận thanh âm của đao kiếm giao nhau, bốn người của Cung Bổn gia lại một lần nữa tiếp được sự hợp công của mười một người. Thực lực hoàn toàn vượt qua Thượng Nhẫn, đạt tới cảnh giới Đặc Nhẫn, họ dùng phương thức du kích, trong nháy mắt di động trong vòng vây của mười một người kia.

" Chết đi." Đột nhiên có một người quát.

Hồng quang lóe lên, một tiếng thảm hào. Một nhẫn giả của Vũ Điền gia tộc rú lên rồi ngã xuống.

Sơn Mộc nổi giận gầm lên một tiếng, huy võ sĩ đao trên tay hướng vào một trong bốn người bổ ra một đao khí tuyệt luân, kình khí bén nhọn hòa lẫn âm thanh xé gió, cùng lúc đó, trong viện thoát ra một bóng đen, cũng là một đạo kình khí hướng thẳng tới Sơn Mộc, nhanh như tia chớp, còn hơn đạo đao khí Sơn Mộc bổ ra.

Sơn Mộc đang lơ lửng giữa không trung, vì vậy mà bị uy hiếp rất lớn. Sơn Mộc nếu không thu chiêu, thì có lẽ sẽ giết chết được mục tiêu của mình, nhưng hắn tuyệt đối cũng không thoát được công kích của người kia. Dưới tình thế cấp bách Sơn Mộc đành huy đao tự cứu, một tiếng va chạm chói tai vang lên, hai người đang lơ lửng giữa không trung cũng liền bị văng ra, rơi trên mặt đất phải lui lại mấy bước. Mặt ngoài xem ra công lực bọn họ tương đương, sự va chạm này không ai chiếm được tiện nghi.

Sự thật thì Sơn Mộc cao hơn đối phương một chút, hắn thuộc về phòng thủ, lại vội vàng phản kháng nên không kịp dùng toàn lực.

" Hắc hắc, Vũ Điền gia Sơn Mộc Quân, quả nhiên không giống bình thường, thật sự làm cho người ta bội phục, lại tiếp ta một chiêu." Ngữ khí biến đổi, thân ảnh tiệp du quỷ mị liên tiếp chớp lên ba lần, khi đến trước mặt Sơn Mộc, thân thủ liền lao sát vào. Võ sĩ đao vừa bổ xoay tròn, khởi lên vô số hoa bạc, lại hung hăng đâm ra.

Sơn Mộc trầm hừ một tiếng, không lùi mà tiến tới, võ sĩ đao trong tay phải lăng không bổ ra, tay trái xuất ra một trảo, một trảo xuất ra, hồng quang bao bọc, một trảo liền cắm thật sâu vào xương cốt đối phương.

Người của Cung Bổn gia kêu thảm một tiếng, đồng thời với tiếng kêu thảm thiết này, đao mang cuộn tới, Sơn Mộc đem theo một tiếng hừ khẽ, thanh đao hắn cắm vào một tay của đối phương, chưa kịp rút về, thì cổ tay hắn đã bị cắt đứt đoạn.

Sơn Mộc chuyển đao sang tay phải, lại bổ ra một đao, đối phương không chỗ tránh né, cả cái đầu bị bổ ra hơn phân nửa. Óc não màu trắng từ chỗ vết chém tuôn ra ồng ộc, thân hình cũng chậm rãi ngã xuống. Sơn Mộc rất nhanh cắt lấy quần áo trên người, băng bó thật nhanh cổ tay của mình.

Nhanh chóng giết chết đối phương như vậy, chỉ có Sơn Mộc tự mình rõ ràng, nếu không phải đối phương sai lầm khi chém cổ tay trái của mình, sợ rằng muốn giết chết được hắn cũng phải tốn rất nhiều thời gian. Chứng kiến bốn người của đối phương, đang trong vòng vây công của mười mấy người bên mình mà vẫn ung dung có thừa, Sơn Mộc biết hành động đánh lén hôm nay không cách nào thành công nữa. Bên trong còn có bao nhiêu lực lượng phòng hộ, hắn cũng không rõ ràng. Nhìn bốn người trước mắt, thực lực cũng không thể coi thường, Sơn Mộc đối với sự phòng ngự mạnh mẽ của nơi này, thật sự có chút ngoài ý muốn. Hơn nữa mình vừa bị cắt đứt một tay, thực lực đã bị phế bỏ, vì vậy hạ lệnh rút lui. Bọn họ còn chưa kịp thối lui, chỉ thấy bốn cánh cửa trong nhà đang đóng chặt đột nhiên bị bật ra. Bên trong tăm tối đột nhiên bắn ra một đạo ánh sáng chói lọi, giống như một mảnh sáng trắng. Mười hai người của Sơn Mộc, liền bị chiếu sáng hết sức rõ ràng. Bên trong lao ra mười mấy người, vây quanh bọn họ.

" Thật không hổ là người của Vũ Điền gia tộc, cao thủ nổi danh, chỉ vài lượt đã giết chết một người đồng cấp bậc, xem ra trước kia chúng ta cũng đã quá xem thường Vũ Điền gia rồi." Một người hơn ba mươi tuổi âm trầm nói.

Nhìn thấy người này, sắc mặt Sơn Mộc biến đổi: " Cung Bổn Thiểu Tá, tất cả cũng như nhau thôi, nghĩ không ra người như ngươi mà cũng làm chó giữ cửa cho người ta, Cung Bổn gia tộc thật sự có một bàn tay to quá."

“ Hừ! Tộc trưởng chúng ta đã sớm biết rõ các ngươi sẽ có chủ ý với nơi này, cho nên ta đã sớm chờ các ngươi đến, chỉ là nghĩ không ra là Sơn Mộc ngươi đến mà thôi, ngươi hãy hiểu thời cuộc mà đầu hàng đi.”

“ Muốn chúng ta đầu hàng, vậy xem Cung Bổn Thiểu Tá ngươi có khả năng đó hay không.” Nói xong hắn không nhìn Cung Bổn Thiểu Tá, mà là hướng về mấy nhẫn giả còn lại vung tay lên.

Đối diện với Cung Bổn Thiểu Tá, hắn cũng chỉ đành giết chạy ra ngoài, nếu tay trái hắn chưa bị đứt, thì còn có hy vọng, nhưng bây giờ hắn chỉ đành liều mạng mở đường máu, hoàn hảo là đám nhẫn giả này đều là người không sợ chết. Từ nhỏ bọn họ đã bị huấn luyện như một loài động vật máu lạnh, không có cảm tình, cả đời chỉ biết tuân lệnh chủ nhân. Biết rõ Sơn Mộc muốn họ đi chịu chết, nhưng bọn họ vẫn cứ xông lên.

Trong sát na hai bên xông vào nhau, hai bên không hề tránh né, chỉ dùng cách đánh lưỡng bại câu thương. Không có một người sợ hãi mà rút lui, nhất thời một trận âm thanh vũ khí va chạm vang lên.

Nhìn thấy thuộc hạ đã khai chiến, Cung Bổn Thiểu Tá đùa cợt nói: “ Sơn Mộc, bây giờ ngươi chỉ còn một tay mà còn có thể tái chiến ha sao, nếu các ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta sẽ bỏ qua cho các ngươi, thế nào?”

“ Chó má, bằng vào bộ dáng này của ngươi mà muốn chúng ta đầu hàng, phải thử qua mới biết được.” Lời vừa nói ra, Sơn Mộc thuận thế bổ ra một kích về hướng Cung Bổn Thiểu Tá. Mặc dù sắc mặt hắn có chút khó coi vì mất máu quá nhiều, nhưng một đao này cũng không thể coi thường, ánh đao kèm theo tiếng sấm gió, cuồn cuộn nổi lên, hướng Cung Bổn Thiểu Tá trùm tới. Cung Bổn Thiểu Tá cười lạnh một tiếng, đón ánh đao tập kích, thân hình chợt lóe, từ một bên Sơn Mộc xuất ra một đao khí tuyệt luân, quyện ra như một luồng sáng “ Đinh đinh đương đương.”, vang lên mấy tiếng.

Hai người vừa hợp lại phân ra, trong nháy mắt song phương đã gặp nhau mười chiêu. Sơn Mộc thảm hừ một tiếng, lui bật ra sau vài chục bước. Hắn chỉ có một tay, hiển nhiên không phải là đối thủ của Cung Bổn Thiểu Tá. Tay phải hắn có mười mấy lổ hổng, trước ngực bị một vết đao sâu đến nỗi có thể thấy được vết thương sâu tận xương cốt.

Máu tươi tuôn xuống, làm quần áo toàn thân hắn ướt đẫm. Một chiêu đắc thủ làm Cung Bổn Thiểu Tá cười đắc ý, không để cho Sơn Mộc có đường lui, chợt quát: “ Sơn Mộc ngươi nếu còn tiếp được chiêu này, hôm nay ta sẽ để cho các ngươi an toàn rời đi.” Trong miệng nói, thế công cũng không dừng lại, chỉ thấy trong tay hắn xuất ra một chiêu gia truyền kiệt xuất nhất trong gia tộc, Sơn Mộc cảm thấy một cỗ kình khí cực kỳ bá đạo đang cuồng phát mà đến, mãnh liệt đến không còn lời nào tả nổi. Đang muốn lui ra sau, nhưng thân thể bị thương không còn chịu nổi, miễn cưỡng chỉ lui lại được mấy bước. Chỉ cảm thấy một trận đau nhức công tâm, hai mắt biến thành màu đen, trong tích tắc trên người đã bị trúng thêm hơn bảy đao.

Máu tươi cuồng phún như suối, nhất thời liền tuyệt khí bỏ mình.

Mấy nhẫn giả khác nghe được tiếng kêu thảm thiết của Sơn Mộc, trong lòng rùng mình, nhanh như tia chớp hướng tới những người vây quanh mình bổ ra vài đạo đao ảnh.

Tạm thời bức lui họ, bọn họ mặc dù không chết, nhưng dưới sự vây công của Cung Bổn gia, cũng đã sức cùng lực kiệt. Thực lực và nhân số quá chênh lệch, để cho bọn họ bị thương đầy mình. Đây chính là cách đánh bảo thủ nhất của Cung Bổn gia tộc, bọn họ không muốn cùng đám người liều chết kia đổi mạng nên tận lực tránh né để không bị thương tổn.

“ Sát.” Cung Bổn Thiểu Tá hạ mệnh lệnh giết sạch, hắn cũng tự mình hành động trước tiên, nhanh như chớp hướng tới đám nhẫn giả công tới.

Ngân mang chớp lên, tiếng thảm hào lập tức truyền vang, máu tươi bắn ra, chiêu thức này hắn đã giết chết hai người, chỉ còn thừa lại mấy người vẫn không hề thối lui, có hai người trong đó không thèm để ý đến ánh đao xâm nhập phía sau, hai đạo hàn mang hướng Cung Bổn Thiểu Tá quyện tới. Cung Bổn Thiểu Tá cuống quýt thay đổi mấy vị trí mới có thể chật vật né tránh. Nhưng hai gã nhẫn giả cùng một thời gian, chỉ một tiếng trầm muộn thì cả người đã bị luồng đao khí phía sau chém thành hai nửa, máu tươi và nội tạng chảy ra đầy đất.

G I N

89. Chương 89

Ngu ngốc Cung Bổn Thiểu Tá thấy mình bị hai người bức ép chật vật như vậy, nổi giận trút lửa giận lên những người còn sống. Trong phút chốc một trận huyết vũ bay tán loạn, cuối cùng mấy nhẫn giả trong lửa giận đổ trút của Cung Bổn Thiểu Tá, liền mất mạng.

Mười hai người của Vũ Điền gia tộc đến xâm nhập nơi này, tất cả đều bị mất mạng. Cung Bổn gia cũng không phải là không có tổn thất, một nhẫn giả sắp tiến vào hàng ngũ của Đặc Nhẫn bị giết, mặt khác còn có sáu người trong lúc đối phương liều mạng đã bị trọng thương, xem ra cần phải có một đoạn thời gian phải tu dưỡng.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy hết cảnh tượng này, tự nhủ: Mấy người bên này còn có chút lợi hại, chỉ là tại sao bọn họ lại không phái ra, nhẫn giả mang theo yêu thú, loại cấp bậc này so với công lực cũng cao hơn rất nhiều.

Theo so sánh, quyết chiến bên nhà Cung Bổn Hạo Nhị so với sòng bạc còn phải đặc sắc hơn. Bên sòng bạc mặc dù có tới mấy trăm người, khắp nơi đều là đầu người, nhưng khi song phương chạm mặt thì cũng chỉ là một trận hỗn chiến, nhưng lại là những kẻ lưu manh không có thực lực, quả thật chẳng khác gì như hắc bang đang tranh địa bàn, không hề có chút võ công nào.

Song phương đấu với nhau một hồi, người của Liễu Sanh gia tộc nhìn thấy số lượng người của đối phương quá nhiều, ngay cả thi thể của người phe mình bọn họ cũng không kịp mang đi, đã xoay chân bỏ chạy. Bọn họ cũng không phải loại người được huấn luyện từ nhỏ, muốn chạy thì chạy ngay không dám liều chết, dĩ nhiên là không có dũng khí để liều mạng.

Bên này Cung Bổn gia tộc, nhìn thấy mình đã đánh lui bọn họ, cũng không đuổi theo, ở chỗ nhảy lên hô vang, như hoan hô mừng rỡ. Sau đó thoáng quét dọn chiến trường, thu nhặt xác của những người chết trận, sau đó lui trở về vị trí của mình, bắt đầu chuẩn bị nghênh đón trận tiến công tiếp theo.

Thật ra nếu còn có sự tấn công một lần nữa, cũng không cần bọn họ ra tay. Dù sao đã thử dò xét một lần cũng là quá đủ, dù thêm nữa cũng không có ý nghĩa.

Trận tiến công đầu tiên, cả Liễu Sanh và Vũ Điền hai nhà thất bại mà chấm dứt. Nhất là Vũ Điền gia tộc, bọn họ đã mất đi mười hai danh thượng nhẫn. Còn Liễu Sanh gia tộc, không hề có tổn thất thực sự. Bọn họ mặc dù đã chết hơn ba mươi người, nhưng đều là người không quan trọng. Điều này làm cho hận ý của Vũ Điền Tín Hùng đối với Cung Bổn gia tộc càng cao hơn một tầng.

Liễu Sanh Nghiễm Bổn ở một bên cười trộm, hắn hận không thể làm cho Vũ Điền, Cung Bổn hai nhà cùng chết sạch, làm cho Nhật Bổn chỉ còn lại một nhà Liễu Sanh.

Thông qua dò xét hôm nay, bọn họ cũng đã đề cao thật lớn thực lực của Cung Bổn gia tộc. Vì kế hoạch kế tiếp, có sự nắm chắc rất tốt. Giờ phút này Liễu Sanh Nghiễm Bổn và Vũ Điền Tín Hùng đang thương lượng những bước kế tiếp nên đi như thế nào.

Nghiễm Bổn quân, bây giờ chúng ta đối với thực lực của Cung Bổn gia, có một sự phỏng chừng đại khái, nhìn theo thực lực của Cung Bổn gia, quả thật vượt qua một nhà trong chúng ta, ta xem lần sau nên phái ra người có thực lực đã ngoài trung nhẫn đi làm việc, những đám vô dụng sẽ không dùng tới nữa, miễn cho việc Cung Bổn gia chê cười chúng ta.

Không sai, Tín Hùng quân nói rất có đạo lý, chỉ là không nghĩ tới Cung Bổn gia ẩn dấu thực lực cường đại như vậy, vì chúng ta đã quá khinh thường đối phương, mới làm cho người nhà của ngươi có tổn thất, thật sự làm cho người ta xấu hổ a! Trong miệng thì nói như vậy, nhưng trong ánh mắt hắn cũng không hề có ý tứ hối lỗi chút nào.

Khi hắn nói câu này thì sắc mặt Vũ Điền Tín Hùng liền có thay đổi, hắn cắn răng nói: Ngày mai, ta muốn Cung Bổn gia chết hết không có chỗ chôn.

Tiếp theo bọn họ lại thương lượng kế hoạch kế tiếp, hai tiếng sau Vũ Điền Tín Hùng mới âm hiểm cười rời đi.

Ngày mai, sẽ lại xảy ra chuyện gì? Không ai biết, cũng không ai có khả năng nói cho bọn họ, hết thảy phải đợi thời gian chứng minh.

Sau khi xem xong kịch, Lưu Vũ Phi thuấn chuyển đến đỉnh một ngọn núi, tìm một địa phương hẻo lánh để đả tọa. Hắn chờ mong chuyện kế tiếp sẽ có thể có thêm kịch hay để xem tiếp. Hy vọng ba nhà bọn họ không nên làm nguội lạnh đi nhiệt tình xem kịch vui của hắn.

Cung Bổn Hạo Nhị đang hồi báo với trưởng lão tình huống của đêm nay, mấy trưởng lão đã biết rõ tình hình, chết đi một người, bị thương sáu người, đổi lại được tính mạng mười hai người nên rất là hài lòng. Nhưng bọn hắn cũng không có kiêu ngạo, lần này hoàn hảo chỉ có một nhà Vũ Điền bị tổn thất đến mười hai danh thượng nhẫn. Thượng nhẫn rất khó bồi dưỡng, cũng không thể nói là không thể bồi dưỡng. Thượng nhẫn công khai của mỗi nhà số lượng thì không nhiều, nhưng thầm lén bồi dưỡng ra bao nhiêu người thì không ai biết được.

Cung Bổn Hạo Nhị nói: Trưởng lão, ta phỏng chừng hai nhà bọn họ kế tiếp sẽ điên cuồng trả thù, nhất là Vũ Điền gia, chỉ sợ bọn họ không tuân thủ hiệp nghị, phái ra Đặc Nhẫn và Thức Thần.

Hạo Nhị, ngươi nghĩ được như vậy, thì chứng minh ngươi không tệ, kỳ thật mấy người chúng ta đã nói chuyện với nội đường, trong nội đường đã phái tất cả đặc nhẫn đến đây, chỉ cần bọn họ không xuất ra đặc nhẫn, chúng ta cũng không quản bọn họ, ở điểm này chúng ta có thể có hại, hai nhà bọn họ xuất đặc nhẫn, số lượng có thể vượt qua chúng ta.

Trưởng lão, ý ngươi phỏng chừng, hai nhà bọn họ sẽ vi phản hiệp nghị hay sao?

Trừ phi bọn họ có thể thắng được chúng ta, nếu không nhất định sẽ làm vậy, ai! Chỉ tiếc ở bên Trung Quốc chúng ta đã tổn thất vài đặc nhẫn mang thức thần, bằng không thực lực của chúng ta cao hơn nhiều so với bây giờ.

Chuyện này trưởng lão không cần lo lắng, chúng ta có tổn thất người, phỏng chừng bọn họ cũng bị, chỉ là không biết họ mất bao nhiêu người mà thôi.

Ai! Đừng nói nữa, bên kia Trung Quốc không biết tiềm ẩn bao nhiêu thực lực, tốt lắm Hạo Nhị, ngươi đi xuống trước đi, ngày mai sẽ là một ngày mấu chốt, hy vọng người của nội đường phái tới sẽ đến sớm một chút.

Đợi Cung Bổn Hạo Nhị đi xuống, một trưởng lão tự nhủ: Hai nhà bọn họ khẳng định sẽ không tuân thủ hiệp nghị, hiệp nghị này đã lập ba trăm năm rồi, ai mà vẫn tuân thủ theo mãi!

Ngày hôm sau, Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà trực tiếp đưa chiến thư cho Cung Bổn gia. Địa điểm là một tòa kiến trúc cách Đông Kinh chừng mười dặm, đó là một công trình mới bắt đầu của Vũ Điền gia. Địa thế của nơi này bằng phẳng, vị trị cũng hẻo lánh. Vũ Điền gia dưới danh nghĩa khởi công xây dựng, mua lại mảnh đất này, bây giờ còn chưa chính thức khởi công.

Họ chọn nơi này, cũng là đề nghị của Vũ Điền. Chiến thư gởi đi ngày thứ hai thì cũng đã đến thời gian ước chiến. Ở nơi này bóng người lấp loáng, khoảng chừng tới ba trăm người. Gần ngàn năm nay ba nhà tranh đấu không ngừng, nhưng chưa từng xuất động ra nhiều thành viên đến như thế. Đây là người của hai nhà Liễu Sanh, Vũ Điền, người của nhà Cung Bổn vẫn chưa tới. Có thể nhận ra hai nhà Liễu Sanh và Vũ Điền nóng lòng tiêu diệt nhà Cung Bổn gấp gáp thế nào. Hôm nay cũng có thể chấm dứt, thế lực chia ba của ba nhà, cũng là thời cơ tốt nhất.

Cả ba trăm người ánh mắt đăm đăm, không ai cười. Bọn họ đang đợi, đợi thời khắc cuối cùng đang đến. Lúc này, mặt trời đã hạ xuống phía tây, mặt trời tản ra màu đỏ, nhưng lại không hề chói mắt. Chiếu sáng dưới mặt đất, bóng người dày đặc, có vẻ tràn ngập sát khí. Ở thời khắc này, một tiếng huýt gió lạnh lẽo truyền đến, mọi người nhất thời khẩn trương. Hào khí lúc tiếng huýt gió vang lên một khắc, chợt ngưng kết lại.

Liễu Sanh Nghiễm Bổn, Vũ Điền Tín Hùng và mấy trưởng lão của hai nhà không tự chủ được nương vào cùng một chỗ. Trong ánh mắt lộ ra vẻ khẩn trương và quang mang hưng phấn. Ân oán suốt một ngàn năm nay, cuối cùng ở nơi này sẽ có kết cục tốt nhất. Về phần kết quả sẽ như thế nào, tin tưởng ở thời gian kế tiếp sẽ hiểu rõ. Một đoàn đoàn bóng đen, ở không trung tạo nên vô số luồng sáng, rơi vào đối diện hai nhà Liễu Sanh và Vũ Điền. Người hạ xuống càng ngày càng nhiều, Liễu Sanh và Vũ Điền sắc mặt ngày càng nghiêm trọng. Cuối cùng, tính qua thì Cung Bổn gia đi tới ước chừng vượt qua hai trăm người.

Trong lòng Liễu Sanh và Vũ Điền chợt rùng mình, bọn họ nghĩ không ra thực lực của Cung Bổn gia lại mạnh mẽ như vậy. Hơn hai trăm người này đều đã ngoài trung nhẫn. Trong đó đại bộ phận có cấp bậc thượng nhẫn, hoàn hảo bọn họ cũng đã tính đến bước cuối cùng vẹn toàn, nếu không hôm nay thắng bại như thế nào, cũng thật sự rất khó kết luận.

Cung Bổn Hạo Nhị tới cuối cùng, lúc này bầu trời đã có chút biến thành âm u mờ tối.

Cung Bổn Hạo Nhị! Hôm nay ba nhà chúng ta làm một kết thúc, từ ngày mai bắt đầu Nhật Bổn sẽ không còn xuất hiện hai chữ Cung Bổn, ngay cả thần của gia tộc các ngươi cũng sẽ bị diệt.

Hắc hắc hắc, muốn diệt gia tộc chúng ta, dùng miệng không thì không được đâu, chỉ bằng vào Vũ Điền, Liễu Sanh hai nhà, mà muốn nuốt gia tộc chúng ta, ta xem coi các ngươi có được năng lực này hay không.

Song phương bắt đầu một trận mắng chửi vang lên.

Lúc này bầu trời đã hoàn toàn tối đen, nhưng đối với nhẫn giả chuyên sinh hoạt về đêm mà nói, đêm tối không thể nghi ngờ là đồng bọn tốt nhất của bọn họ, trong bóng đêm có thể cho họ phát huy tốt nhất. Cũng không biết là do mệt mỏi, hai là song phương cảm giác được mắng chửi nhau suông như thế cũng thật sự là nhàm chán, tóm lại tộc trưởng của hai bên, đồng thời làm ra một thủ thế sắp lao vào công kích.

doivamong

90. Chương 90

Vô số bóng đen từ trong đám người đi ra. Nhất thời hiện trường lâm vàomột trận hỗn chiến, hai phe xông vào nhau chém giết. Một mảnh máu tươiđỏ hồng bay tung, những bóng người bị hất bay tung lên không, ánh đaocùng quang mang lạnh như băng, lại hòa lẫn tiếng rống giận, thỉnhthoảng lại vang lên. Những tiếng kêu thê thảm, xuất ra từ trong miệngnhững người đã đi đến thời khắc cuối cùng của cuộc đời.

Đôi mắt mọi người đỏ rực tia máu, điên cuồng chém giết, âm thầm đánhlén. Sử dụng đủ loại phương thức tiêu diệt địch nhân trước mắt, từ bivà khoan dung sớm đã mai một trong máu tươi tràn ngập, trong những tửthi hài cốt khắp nơi. Trong ý niệm của mọi người chỉ còn có một từ: "Giết!"

Máu bay lên, thịt cắt nát, hiện trường như chốn tu la địa ngục vô cùngthê thảm. Lưu Vũ Phi ở hư không tận mắt nhìn thấy hết thảy những việcnày, hắn không có gì là không đành lòng, càng không vì lý do chính mìnhgây ra thảm cảnh này, mới xảy ra tràng giết hại như thế mà cảm thấy xấuhổ. Ngược lại trong tâm lý càng phát ra sự hưng phấn, hận không được tựmình tham gia vào trong đó. Hắn rất kinh ngạc khi nhận ra suy nghĩ củamình, tự chế giễu: " Nguyên lai ta cũng làm một người máu lạnh, chứngkiến nhiều người liều mạng chém giết nhau như vậy, mà không ngờ lại cóý niệm như thế trong đầu."

Nhìn bọn họ đang điên cuồng lao vào nhau, mạng sống trong mắt bọn họcàng coi rẻ không đáng giá. Lưu Vũ Phi càng thêm hâm mộ, càng thêm cảmgiác mình không hợp tham gia vào, là một quyết định sáng suốt. Nếukhông thì làm sao có thể xem được tràng diện này, đồng thời cũng vìchuyện mình không tham gia vào mà đáng tiếc.

Cung Bổn Hạo Nhị tìm tới Vũ Điền Tín Hùng, bọn họ có khả năng làm tộctrưởng thì thực lực của bản thân cũng đã đạt tới cấp bậc thượng nhẫn.Cung Bổn Hạo Nhị kêu lên một tiếng, trường đao cuồn cuộn nổi lên mộtđạo ngân mang, chém ra một đao. Vũ Điền Tín Hùng cùng lúc ra tay, tayphải một đao, tay trái một chưởng, đồng thời xuất thủ. Thế công nhưđiện, hàn quang đao ảnh quyện tới Cung Bổn Hạo Nhị, xem ra người của VũĐiền gia tộc ai cũng thuận sử dụng tay trái, trong không khí truyền đếntiếng vang nhè nhẹ, một trận sắt thép giao nhau, cả hai bên cùng vanglên tiếng hừ trầm muộn.

Trong nháy mắt, hai người đã trao đổi hơn mười đao, cùng rơi xuống đất,hai bên đều lui lại mấy bước, xem ra không ai chiếm được tiện nghi.Cung Bổn Hạo Nhị vừa lui ra sau thì nhanh như tia chớp thân ảnh đã lướtđến bên phải của Vũ Điền, ngân quang chói mắt, một đạo đao khí tuyệtluân từ trên đao của Cung Bổn bắn ra, đao khí mãnh liệt làm cho ngườita sợ hãi, Vũ Điền nhìn thấy Cung Bổn lui về phía sau, lại đột nhiên cóthể làm khó dễ, thế công mãnh liệt làm cho hắn cũng không cách nào đónđỡ. Hắn bèn thả người lui ba bước, vừa đúng lúc né được một kích.

Cung Bổn công kích một đao bị thất bại, lại một đao nữa bay tới, đaomang phá không cuồn cuộn nổi lên một mảnh cuồng phong, trong nháy mắtvõ sĩ đao đã từ trên đỉnh đầu Vũ Điền hạ xuống.

Vũ Điền nghĩ không ra tốc độ của Cung Bổn lại cực nhanh như thế, khôngchút nghĩ ngợi liền dùng hết công lực dùng thanh đao trong tay ngạnhđón " Đinh" một tiếng, mấy người bên cạnh cũng không chịu nổi kình khíbắn ra bốn phía, liền dứt bỏ các đối thủ, vội lui ra sau.

Cả người Vũ Điền cũng đã lún xuống đất, hai chân đã chìm ngập trongđất, khóe miệng chảy ra một dòng máu đỏ, hiển nhiên đã bị sự liều mạnglần này mà bị thương không nhẹ.

Cung Bổn cười lên một tiếng cuồng ngạo, đang định huy đao công kích Vũ Điền lần nữa.

Thật nhanh! Nhanh đến không thể thấy rõ, một đạo bóng đen từ phía sauthoát ra " Phanh" một tiếng, Cung Bổn bị đạo bóng đen này đánh rơixuống đất.

Bóng đen cười ha ha nói: " Tộc trưởng Cung Bổn gia tộc quả nhiên cũng lợi hại, có thể tiếp được một đao của ta."

Cung Bổn Hạo Nhị giãy dụa một chút, vài tên thuộc hạ rất nhanh đã đỡ hắn đứng lên.

" Đặc nhẫn! Hai nhà các ngươi dám không để ý đến hiệp nghị năm đó, đãnhư vậy thì ta cũng không cần tiếp tục tuân thủ nữa." Lời nói vừa ra,hắn móc ra một quả đạn tín hiệu, một đạo ngân quang bắn về phía khôngtrung.

Xuất hiện biến hóa như thế, sự hỗn chiến trong sân tạm thời đình chỉlại. Hai bên đều tự lui sang một bên, lúc này hơn năm trăm người, chỉcòn gần ba trăm người mà thôi. Từ nhân số mà xem, Cung Bổn gia tộc đãgiữ lấy ưu thế, xem ra một hồi hỗn chiến vừa rồi, thực lực của Cung Bổngia tộc đã cao hơn. Tín hiệu phát ra không được nửa giây, bên phía CungBổn đã xuất hiện hơn ba mươi bóng đen như quỷ mị, từ trống rỗng xuấthiện, có thể nhìn ra những người so với thượng nhẫn cao minh hơn baonhiêu lần.

Liễu Sanh và Vũ Điền nhìn nhau gật đầu, đều phát ra một tiếng huýt gió, lại hơn mười bóng đen từ trên không hạ xuống.

" Ha ha, Liễu Sanh, Vũ Điền, khó trách vừa rồi các ngươi lại dám nói sẽtiêu diệt Cung Bổn gia chúng ta, không sai, có năm mươi đặc nhẫn, khôngbiết bên trong còn có bao nhiêu người kế thừa được thức thần."

" Cung Bổn Hạo Nhị, hôm nay hai bên quyết đấu sinh tử, không phải CungBổn gia các ngươi diệt vong, thì chính là hai nhà chúng ta biến mất."Liễu Sanh Nghiễm Bổn lạnh lùng nói. Giờ phút này toàn thân hắn cũngtràn mùi máu tươi, quần áo trên người cũng bị máu tươi làm ướt đẫm.

Ba tộc trưởng đồng thời hạ lệnh, vang lên một trận thanh âm niệm chú,những nhẫn giả còn thừa phía trước đều lui về phía sau, đặc nhẫn thamgia tranh đấu không phải những người như bọn họ có thể xen vào. Lại nóiđể cho thức thần xuất hiện, bọn họ sẽ dùng hấp thực là việc chính, bọnhọ không sợ chết, nhưng không ai hy vọng mình bị biến thành một cái xáckhô.

Trong số những người đang có mặt chỉ có Lưu Vũ Phi hưng phấn nói: "Không sai, loại nhẫn giả này rốt cuộc cũng đã xuất hiện, ta còn ngạcnhiên vì sao không thấy họ ra mặt, kịch hay phải ở thời khắc cuối cùngdiễn ra, điều này so với phim đẹp mắt hơn nhiều, ai, đáng tiếc khôngmang theo máy ảnh, nếu không sẽ có được cảnh phim kinh điển nhất a."Lưu Vũ Phi ở bên trên lầm bầm lầu bầu, thì người bên dưới cũng đã niệmchú xong.

Nhất thời không khí trầm thấp xuống, yêu khí đầy trời, phải đến nămmươi thức thần đồng thời xuất hiện. Xem ra thức thần số lượng cũngkhông nhiều lắm, Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà liên hợp thì được nhiềuhơn, bất quá thức thần bên Cung Bổn gia, có thêm một thức thần cả ngườibốc lửa. Theo sự xuất hiện của bọn họ, giữa sân ngoại trừ đặc nhẫn, tấtcả mọi người phải lui về phía sau một cây số.

" Giết." Hai bên không biết là ai hô lên trước.

Trong phút chốc thức thần hình như có cảm ứng, mang theo ánh mắt sâmlãnh, liền di động, không có si ngốc như ngày xưa, không cần chỉ lệnhcủa túc chủ. Bọn họ tự động tìm kiếm đối thủ của mình, hùng phong trởlại trong người bọn họ, một lần nữa mở hai mắt thảm lệ, đánh về phíađối phương. Một thức thần có thực thể, không thèm nhìn tới đối thủ đangđánh tới, mà lại vỗ móng vuốt thật lớn của mình, liền trảo ngay

thânthể hư ảo của đối phương thành mảnh nhỏ, không đợi cho nó ngưng tụ mộtlần nữa, liền một hơi hấp thu hư thể của nó, trở thành một bộ phận củamình. Thức thần thật thể kia chỉ dây dưa một chút với hư thể, liền hấpthu hư thể của đối phương.

Còn thức thần cả người bốc lửa kia, không ngừng phun ra ngọn lửa màuxanh tới đối phương. Phàm là những thức thần bị nhiễm lửa đều phát ramột tiếng thảm hào, khiến cho nó uy phong vô cùng. Một thức thần khôngcó đối thủ, đột nhiên phóng về hướng Cung Bổn Hạo Nhị, Cung Bổn biếtthức thần muốn làm gì, công kích vật lý đối với thức thần vốn không cóhiệu quả, hắn chỉ có đem người lui lại, dọc theo đường đi nhắm hướngđông chạy như điên.

Cuộc chiến giữa sân giữa các đặc nhẫn còn kinh hiểm hơn thượng nhẫn mấylần, mỗi một đao đều mang theo tiếng hưu hưu bén nhọn, trong ánh đaolạnh như băng kia, bọn họ cũng không có sợ hãi, bình tĩnh đối mặt tửthần. Từng đạo hàn mang mắt thường nhìn thấy được, lúc ẩn lúc hiện thuhoạch đi tính mạng của đối phương.

Cung Bổn gia vô luận là đặc nhẫn, số lượng của thức thần cũng khôngbằng hai nhà Vũ Điền và Liễu Sanh, nhân số của bọn họ cũng không ngừnggiảm bớt, nhưng bọn họ cũng không lùi bước, vì lùi bước chính là tựsát.

Cung Bổn Hạo Nhị đã bị thức thần nọ đuổi theo suốt mấy cây số, hơn mộttrăm người bọn họ chạy như điên phía trước, phía sau phiêu đãng mộtthức thần. Dọc theo đường đi đã có hơn mười người bị thức thần tiếpxúc. Cung Bổn Hạo Nhị nhìn thấy như vậy cũng không phải biện pháp, nếucứ để thức thần truy theo mãi, thì mọi người không ai đào thoát độc thủcủa nó. Hơn nữa bên chỗ quyết chiến cũng không được thuận lợi, cứ nhưvậy, sớm muộn cũng tiêu vong.

Chuyện liên quan đến tồn vong của gia tộc, làm cho hắn băn khoăn rấtnhiều, từ trong lòng hắn móc ra một quả tín hiệu đạn, lần này tín hiệucó một điểm khác hẳn, bắn tới không trung, liền bộc phát ra hoa khóibảy màu, thật lâu không có tán đi. Đây là biện pháp cuối cùng của hắn,còn không biết có công hiệu hay không.

Tín hiệu đạn này là khi hắn nhận vị trí tộc trưởng thì nội đường trưởnglão đã giao cho hắn. Bây giờ hắn vẫn còn nhớ kỹ, lúc ấy trưởng lão đãnói: " Hạo Nhị, tín hiệu đạn này chỉ khi gia tộc gặp phải lực lượngkhông thể chống cự, hay liên quan đến nguy cơ tồn vong của gia tộc mớicó thể phát ra, nếu không ngươi sẽ có hậu quả rất tàn nhẫn."

Tín hiệu đạn đã phát, sắp tới sẽ phát sinh việc gì, Cung Bổn Hạo Nhịcũng không biết. Thời gian chỉ qua chừng mười phút, thì thành viên giatộc của hắn cũng đã có mười người chui vào miệng của thức thần. Thứcthần thật thể kia, hấp thu nhiều tinh khí như vậy, đầu đã to lớn lên.

Đông Kinh ở gần ngay trước mắt, nhưng cứu viện chờ mong vẫn chưa cóxuất hiện, Cung Bổn Hạo Nhị cũng đã bắt đầu tuyệt vọng, lúc này phíachân trời khởi lên một điểm lửa, vài giây sau đã nhìn ra được hình dáng thật của nó. Vật bay tới là một thanh đao toàn thân ngập lửa, càng tớigần hắn càng có thể cảm nhận được độ nóng khủng khiếp của nó.

doivamong

91. Chương 91

" Sao lại bay tới một cây đao? Một cây đao có tác dụng gì chứ?" Cung Bổn Hạo Nhị tự hỏi.

Chuyện kế tiếp làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm không cách nào giảithích. Chuôi đao ngập lửa này còn chưa tới gần, mọi người ở đây cả tócvà lông mày đã gặp tai ương trước tiên, hiện trường tản ra một mùi cháykhét, mọi người còn tăng thêm tốc độ chạy trốn còn nhanh hơn vừa rồi,trốn tránh hỏa diễm đao này. Hỏa diễm đao vừa mới tới, chỉ thấy bộcphát ra một trận lửa, hướng thức thần đánh xuống.

Thức thần đang làm cho Cung Bổn Hạo Nhị nếm mùi đau khổ, bị một đaochém xuống, đã bị chém thành mảnh nhỏ biến mất trong không khí. Luồnglửa xuyên qua thức thần, lưu lại một vùng đất cháy khét trên mặt đất.Những cây xanh bốn phía cũng bị thành tế phẩm dưới đao của nó, thànhmột đống củi cháy đen.

Lúc này đây hỏa diễm đao đột nhiên biến mất, tiếp theo lại hiện ra một bóng người.

“ Nhị đệ!” Cung Bổn Hạo Nhị kinh thanh kêu lên.

Cung Bổn Hạo Thanh, lạnh nhạt cười: “ Đại ca, nghĩ không ra là ta phảikhông, được rồi đại ca, làm sao ngươi lại mở tín hiệu đạn kia?”

“ Bây giờ phải lúc nói chuyện này, ngươi nhanh đi qua bên kia mảnh đấtgiết sạch người của Vũ Điền , Liễu Sanh hai nhà đi, nếu không chúng tađều bị diệt vong đó.”

Trong tình huống khẩn cấp, Cung Bổn Hạo Nhị cũng không thể nói rõ, hắnchỉ có thể chỉ chỗ cho Cung Bổn Hạo Thanh bay qua đó. Cung Bổn HạoThanh để cho Cung Bổn Hạo Nhị đưa mọi người đi về trước, còn hắn tựmình lại biến mất, một lần nữa lại xuất hiện ra hỏa diễm đao, Cung BổnHạo Nhị bởi vì đứng quá gần, nên quần áo trên người đều bị lửa nóngthiêu mất, đợi đến khi thuộc hạ giúp hắn dập tắt thì quần áo của hắncũng cháy rụi, có vẻ chật vật không chịu nổi.

Cung Bổn Hạo Nhị nghĩ không ra vị nhị đệ mất tích gần hai mươi năm lạiđột nhiên xuất hiện, nhưng lại hóa thân làm một thanh đao, hết thảynhững chuyện này là như thế nào, huynh đệ của mình tự biến thành thanhđao, hay là thanh đao cắn nuốt huynh đệ của mình.

Cung Bổn Hạo Nhị không hiểu, cũng không biết tìm ai để hỏi. Xem ratrong gia tộc còn có rất nhiều bí mật, không phải như hắn có thể biếtđược.

Trên hư không, Lưu Vũ Phi cảm thấy kỳ lạ: “ Thật sự là không tệ, dĩnhiên còn có chuyện thế này, đao cũng là người, người cũng là đao, thậtkhông biết đây là phi kiếm do người nào chế luyện ra, uy lực cũng khôngtệ lắm, ha ha, chuyện kế tiếp sẽ càng đẹp mắt a.”

Cung Bổn Hạo Thanh hóa thành phi đao chỉ tốn vài giây đã tìm ra địađiểm của Cung Bổn Hạo Nhị đã nói. Đến lúc này Cung Bổn gia tộc đã tớibước cuối cùng, hơn ba mươi đặc nhẫn đã chết trận mười lăm người. Thứcthần cũng chỉ còn chừng mười con, vậy cũng biết thức thần phun lửa thậtsự là uy phong tám hướng, tuy nhiên đối phương cũng không chiếm đượctiện nghi, bởi vì số lượng thức thần của hai nhà nhiều hơn Cung Bổngia, bọn họ chỉ còn thừa lại chừng hai mươi con.

Những thức thần còn sống, đầu của chúng so ra lớn hơn không ít. Hơn nămmươi đặc nhẫn, đến bây giờ còn lại không tới ba mươi người. Có thể nóitrận quyết chiến này song phương đều lưỡng bại câu thương. Nếu cứ tiếptục như vậy, Cung Bổn gia thất bại là chắc chắn.

Bây giờ Cung Bổn Hạo Thanh xuất hiện, kết quả chắc chắn là có thay đổi.Vũ Điền, Liễu Sanh đang đứng nơi quyết đấu không xa quan sát, bọn họnghĩ thầm chỉ cần thắng trận, thì Cung Bổn Hạo Nhị mấy người có bỏ trốncũng không còn gì đáng để sợ hãi.

Lúc này bọn họ chứng kiến một đoàn hỏa quang xẹt qua, một cây đao ngậplửa từ trên trời rơi xuống. Tiếp theo nó hướng tới những thức thần,phun ra một ngọn lửa dài chừng ba trượng, những thức thần đều không kịptrốn tránh, liền biến mất trong không khí ngay tại hiện trường.

Không biết nhìn sai lầm, hay là có chuyện lạ, Liễu Sanh, Vũ Điền ẩn ướcnhư nghe thấy, khi hỏa diễm đao xẹt qua thức thần thì phát ra một âmthanh khoan khoái thích thú.

Song phương bị một màn trước mắt làm sợ ngây người, một cây đao khôngcó chủ nhân dưới tình huống thế này lại có khả năng tự động công kích.Bọn họ chịu không được độ nóng từ hỏa diễm đao tỏa ra, liền thối lui rangoài hơn mười thước. Lúc này hỏa diễm đao lại hướng tới những thứcthần của Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà phát ra công kích.

Tiếp theo đó là vài đạo ngọn lửa, từ trên đao bộc phát. Lại có một số thức thần, trong ngọn lửa liền biến mất trong không khí.

Mấy người có cơ trí một chút liền thanh tỉnh lại, chuyện đầu tiên làthu hồi thức thần của mình. Cung Bổn gia cũng vội thu hồi, bọn họ cũngkhông biết thanh đao này từ nơi nào đi tới, bây giờ nó giết đối phương,ai biết nó có thể hay không nhất thời cao hứng, ngay cả mình cũng thuthập luôn.

Đợi đến khi mọi người thu hồi thức thần, lúc này hỏa diễm đao thần bíbiến mất, ngay tại chỗ nó biến mất, lại xuất hiện ra một người. Chỉ mớivài giây thời gian, Cung Bổn Hạo Thanh đã giết hơn mười thức thần củađối phương.

“ Ngươi là người nào?” Liễu Sanh Nghiễm Bổn thất kinh hỏi. Hắn nhìnthấy thanh đao đã giết mười thức thần của mình, ngay tại địa phươngthanh đao biến mất lại xuất hiện một người, muốn nói thanh đao vừa rồicùng người này không có quan hệ, Liễu Sanh có bị đánh chết cũng khôngtin. Hơn nữa người này rõ ràng chỉ nhắm vào công kích một bên, nên đốivới người thần bí mới hiện thân này, hắn liền có cảnh giác.

“ Ta là ai! Ta là người lấy mạng các ngươi, dám bất lợi đối với Cung Bổn gia chúng ta, chết!”

Người của Cung Bổn gia, nghe nói như thế thì mừng rỡ không thôi. Nghĩkhông ra người thần bí này, lại là người trong gia tộc của mình.

Cung Bổn Hạo Thanh nói xong những lời này thì liền hóa thành thanh đao.

Người của Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà đều lui về phía sau, gắt gao nắmthanh đao của mình trong tay. Hỏa diễm đao cuồn cuộn ngọn lửa, độtnhiên bộc phát, một thanh đao lửa chẳng khác gì một con rắn lửa nhảychồm lên phóng đi, hai nhà kia có chừng hai trăm người, đồng thời rútđao, đánh xuống con rắn lửa đang phóng đến.

Đao khí bạch mông mông, đụng với rắn lửa, một trận tiếng kêu thảm thiếtvang truyền. Người của Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà tay cầm đao, ngay giờphút này liền bị biến thành nước thép. Bởi vì trong nháy mắt bị hòatan, tay của bọn họ đều bị nướng cháy đen, trong không khí còn bị tảnra một mùi thịt cháy khét. Trong đó có mấy người còn bị con rắn lửa kiathiêu thành tro cốt.

Liễu Sanh, Vũ Điền bây giờ trong lòng cảm thấy khổ sở, Cung Bổn gia saolại có quái vật thế này, sớm biết vậy bọn họ có gan lớn cũng không dámtrêu chọc vào Cung Bổn gia. Tâm tình hối hận vào lúc này đã nảy sinhtrong tâm lý bọn họ.

Gương mặt người của Cung Bổn gia tộc lại càng kích động, nếu không phảibọn họ sớm đã quên mất thế nào là vui cười, thì lúc này bọn họ sẽ nhấtđịnh cao giọng hoan hô, phát tiết ra sự hưng phấn trong lòng. Điều nàycũng khó trách, bọn họ từ nhỏ đã tiến hành sự huấn luyện tàn khốc, cáigì là cười vui, cái gì là khóc bọn họ thật sự không biết. Bây giờ trênmặt họ có thể lộ ra vẻ kích động cũng đã là biểu hiện lớn nhất rồi.

Không biết từ lúc nào, trên mặt đất lại hiện ra mấy hòa thượng. Bọn họđi tới không chút tiếng động, tất cả mọi người bị Cung Bổn Hạo Thanhhấp dẫn nên không ai phát giác ngay tại hiện trường đã có nhiều hơn vàingười. Trong đó có một người lớn tuổi nhất niệm lên một tiếng phậthiệu. Hai tay giao xoa vào nhau, một chiêu Cửu tự chân ngôn thuật “Binh” đã được xuất ra.

Một đạo sóng gợn hướng tới nơi hỏa diễm đao phát ra con rắn lửa kia lướt tới.

“ Oanh!” Một tiếng nổ, đạo rắn lửa đã bị kình khí làm thối lui hơn mườithước, bị đánh rớt trên mặt đất, mặt đất liền hiện ra một mảnh cháyđen, còn bốc lên từng luồng khói xanh. Ma Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhàcũng tránh được một kiếp.

Lão hòa thượng cũng bị lắc lư người, bị đẩy lui hơn mười thước, gươngmặt vàng như đất, miệng phun máu tươi. Những hòa thượng khác kinh hômột tiếng, rất nhanh chạy tới giúp hắn đứng lên.

Cung Bổn Hạo Thanh nhìn thấy công kích của mình bị người ngăn cản, vìvậy biến lại hình người, nhướng mày lạnh lùng hỏi: “ Vị đại sư này, vìsao cản ta?”

“ Bần tăng là chủ trì của Nãi Pháp Luân tự, pháp danh Cốc Giác, xin Cung Bổn thí chủ hãy tạm thời khoan động thủ.”

“ Nga, không biết đại sư muốn thế nào?”

“ Thí chủ, bần tăng không đoán lầm, ngươi hẳn là Thiên Tùng Vân?”

Lời này vừa thốt ra, mọi người một trận ngây ngốc.

Thiên Tùng Vân? Vũ khí trong truyền thuyết của Tu Tá đại thần, sao lạirơi vào trong tay của Cung Bổn gia tộc, lại còn huyễn hóa thành hìnhngười, hơn nữa còn là người trong Cung Bổn gia tộc. Không đúng, vừa rồiCốc Giác có gọi hắn là Cung Bổn thí chủ, hiển nhiên là người của CungBổn gia.

Nhưng vì sao vừa rồi Cốc Giác còn gọi hắn là Thiên Tùng Vân? Điều nàyrốt cuộc là như thế nào? Mọi người chờ mong câu trả lời thuyết phục củaCung Bổn Hạo Thanh.

“ Không sai, ta chính là Thiên Tùng Vân, đồng thời ta cũng là Cung BổnHạo Thanh.” Ngoại trừ Cốc Giác, không ai nghe hiểu lời này của Cung BổnHạo Thanh.

“ Không nghĩ tới Cung Bổn gia, thật sự có thể xuất hiện một người cóthể dung hợp được với Thiên Tùng Vân, chính là Cung Bổn thí chủ ngươi,nhưng nếu ngươi đã hóa thân thành Thiên Tùng Vân, vậy hẳn là biết quycủ của đại thần đã hạ xuống, không lẽ ngươi đã quên?”

“ Đại sư lời này là đứng, nhưng quy củ do đại thần định ra, không aidám vi phạm, nhưng đại sư chớ quên, trong đó có một điều như thế này,khi nào Cung Bổn gia tộc chúng ta gặp phải nạn diệt vong, hoặc là khôngthể ngăn cản được kẻ thù, thì cho phép Thiên Tùng Vân xuất lực cho giatộc chúng ta.”

Cốc Giác vừa nghĩ lại, quả thật là có quy định này. Suy nghĩ một hồi,Cốc Giác nói: “ Vậy Cung Bổn thí chủ, xin hãy cấp cho bần tăng một chútmặt mũi, chuyện tranh chấp của ba nhà các ngươi ta cũng đã nghe thấy,trong đó có rất nhiều nghi vấn.”

“ Đại sư, việc này ta không quản tới, nếu ngươi có gì nghi vấn, thì cứđi hỏi đại ca ta, ta cũng chỉ là nhận được sự cầu viện của đại ca màxuất quan, chuyện gì xảy ra ta cũng không rõ ràng lắm.”

Cốc Giác đã ra mặt, Cung Bổn Hạo Thanh cũng không thể không cho hắn mặtmũi. Tại Nhật Bổn địa vị của Âm Dương Sư thuộc về sự tồn tại siêunhiên, bọn họ từ không giới(phật môn) gia nhập vào các loại thế lực.Nhưng lực ảnh hưởng của bọn họ đối với chính phủ và dân chúng có sựhiệu triệu rất cao.

Cốc Giác hỏi: “ Vậy đại ca ngươi đâu?”

“ Khi ta đến bọn họ còn ở phía trước, phỏng chừng giờ phút này đã trở về Đông Kinh rồi.”

“ Đã như vậy, xin mời Cung Bổn thí chủ nói với đại ca ngươi một tiếng,để cho hắn đến Pháp Luân Tự của chúng ta một lần, đến lúc đó chúng tasẽ thương thảo chuyện phân tranh của ba nhà các ngươi.”

“ Tốt! Ta sẽ nghe theo đại sư, bây giờ ta trở về trước.” Nói xong hóa thành Thiên Tùng Vân độn thân đi xa.

Lưu Vũ Phi ở trong không trung hung hăng nói: “ Mấy hòa thượng này sớmkhông đến muộn không đến, nhằm lúc này lại đến, làm kịch hay của tacũng mất luôn, Pháp Luân Tự giỏi a.” Nói xong âm trầm cười.

DoctorCrazy

92. Chương 92

Đông Kinh Pháp Luân Tự, chẳng những là tự viện lớn nhất phương đông, cũng là tự viện lớn nhất Nhật Bổn. Nó đứng đầu tất cả các tự viện, thần xã, đồng thời cũng là nơi hoàng thất Nhật Bổn cầu phúc, có quan hệ lớn lao với hoàng thất. Pháp Luân Tự hiện giờ có sáu trăm người, vị chủ trì Cốc Giác này đã làm chủ trì sáu mươi năm.

Đêm đã khuya, nhưng Pháp Luân Tự vẫn sáng rực, tăng lữ lui tới không dứt. Có thể dung nạp được hơn ngàn người, trên đại điện Pháp Luân Tự giờ phút này có người của ba đại gia tộc đang ngồi. Bởi vì vừa mới tạm đình chiến, bọn họ cũng còn đang đề phòng lẫn nhau, song phương vẫn mang theo thuộc hạ bảo vệ.

Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà trên tay phải đều băng bó, xem ra bọn hắn bị thương không nhẹ. Cung Bổn Hạo Nhị đối với chuyện nhị đệ của mình vừa ra uy, còn kém một chút đã tiêu diệt hai nhà Liễu Sanh và Vũ Điền nên trong tâm lý phi thường cao hứng, chỉ là đáng tiếc ở thời khắc cuối cùng bị Pháp Luân Tự ngăn trở. Nếu lần này có thể giải quyết được hai nhà, đó là quá tốt, Nhật Bổn từ nay về sau chỉ thuộc về thiên hạ của một nhà Cung Bổn.

Đối với chuyện Pháp Luân Tự đột nhiên nhúng tay, Cung Bổn Hạo Nhị mặc dù có điểm bất mãn, hắn cũng không dám biểu lộ chút nào. Pháp Luân Tự là tự viện đứng đầu cả nước, bọn họ không tham dự sự tranh đoạt của các thế lực lớn, nhưng vẫn duy trì truyền thống của chính mình, hơn nữa bọn họ lại có năng lực của chính mình, cũng không hề kém gì đặc nhẫn mang thần thức của gia tộc mình. Ngẫm lại những hòa thượng trong cả nước, có đến hơn mười vạn, bất kể là ai cũng không dám dễ dàng trêu chọc đến Âm Dương Sư.

Làm cho Cung Bổn Hạo Nhị hài lòng nhất chính là nhị đệ của mình đã giết chết mười thức thần của Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà. Bây giờ cả hai nhà bọn họ cũng chỉ còn mười thức thần, cũng không còn khả năng gây sợ hãi. Giờ phút này Cung Bổn Hạo Nhị vì sự thắng lợi này mà cười, sự đắc ý trong lòng không nói nên lời.

Cốc Giác thân là chủ nhân, đang ngồi giữa trung ương, chậm rãi nói: " Ba vị tộc trưởng, các ngươi phân tranh đã lâu, chỉ là lần này tại sao lại đại động can qua như thế, có chuyện gì sao không từ từ ngồi xuống nói chuyện, nói như thế nào chúng ta cũng là con dân của đại thần, tự giết lẫn nhau, không khỏi có chút quá mức đó."

" Cốc Giác đại sư, ngươi là người thế ngoại, đối với tục sự của ba nhà chúng ta cũng không hiểu rõ, lại nói lần này chính là Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà khởi sự trước, cũng là bọn họ vi phản hiệp nghị trước, nếu không phải ở thời khắc cuối cùng nhị đệ của ta xuất hiện, thì Cung Bổn gia tộc chúng ta đã bị họ diệt vong rồi." Cung Bổn Hạo Nhị hướng Cốc Giác giải thích.

Cốc Giác khoát khoát tay, ý bảo Cung Bổn tạm thời câm mồm. Tiếp theo nói: " Đối với ngươi gây ra chuyện lần này, bần tăng có điều tra qua, quả thật do Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà làm sai trước, hơn nữa quá mức xúc động, lúc ấy tất cả có thể tỉnh táo ngẫm lại, chuyện sẽ không bị phát triển đến bây giờ, xem các ngươi đánh một trận như vậy đêm nay, không biết đã chết bao nhiêu người, bọn họ đều là con dân tinh anh của đại thần, nhưng lại chết trong tay người của mình, thật đáng tiếc a."

" Đại sư, chúng ta biết sai rồi." Liễu Sanh, Vũ Điền cùng nói. So với vẻ mặt hưng phấn của Cung Bổn Hạo Nhị, gương mặt họ đầy vẻ nhăn nhó khổ sở.

" Cung Bổn thí chủ, ngươi có thể cấp cho bần tăng mặt mũi hay không, lần này bỏ qua ngươi xem thế nào?"

" Đương nhiên không được." Cung Bổn quyết đoán cực tuyệt, vậy mà bỏ qua! Vậy những tổn thất của hắn không có ai bồi thường, đã chết nhiều người như vậy, hơn nữa sản nghiệp lại bị hai nhà bọn họ tạc nổ nhiều như vậy.

Tiếp theo hắn đưa ra điều kiện để ngưng chiến, uy hiếp hai nhà nếu không làm theo, vậy thì hắn sẽ khai chiến tiếp tục. Đây là hắn xem mặt mũi của Cốc Giác, nếu không hắn đã tiêu diệt Liễu Sanh, Vũ Điền hai nhà mất rồi.

Liễu Sanh, Vũ Điền nhìn nhau cười khổ, bọn họ nghĩ không ra kết cục lại là như vậy. Cuối cùng bọn họ cũng đã cảm thụ được cảm giác thất bại. Bây giờ Cung Bổn gia tộc nắm quyền, điều kiện đưa ra đương nhiên rất hà khắc. Trong tâm lý cho dù có vạn phần oán hận, hai người cũng chỉ có thể cắn răng đáp ứng.

Xong được lời hứa của hai nhà, gương mặt của Cung Bổn Hạo Nhị nhất thời nở tươi như hoa. Cốc Giác nhìn thấy hai bên đã đạt thành hiệp nghị, vui mừng cười, cao giọng ca ngợi đại thần đã cho bọn họ sự thông hiểu như vậy.

Lưu Vũ Phi ở trên hư không tức giận mắng, Cốc Giác xen vào việc của người khác. Bị hắn hòa giải như vậy, Lưu Vũ Phi muốn xem tiếp kịch vui cũng không được. Trong tâm lý không biết mắng Cốc Giác bao nhiêu lần là con lừa ngốc, nhìn bọn họ đạt thành hiệp nghị, rồi tản đi.

Lưu Vũ Phi làm sao để cho họ được như mong muốn, những người này thật vất vả mới ở cùng một chỗ, buông tha lần cơ hội tuyệt diệu này, hắn còn phải cực khổ tìm tới từng nhà.

Ba tộc trưởng còn đang nói chuyện ôn hòa, Lưu Vũ Phi nhẹ nhàng đáp xuống trên đại điện.

" Bát dát! Người nào?" Hơn mười âm thanh đồng thời vang lên.

Tất cả bọn họ đều không nhìn ra Lưu Vũ Phi làm sao mà xuất hiện, chỉ cảm thấy hai mắt hoa lên, trước mắt xuất hiện một người tuổi trẻ. Trong mọi người, chỉ có Cung Bổn Hạo Nhị nhận ra Lưu Vũ Phi, chính là người đã thắng đi bốn triệu Mỹ kim của sòng bạc. Hắn vui mừng lẫn sợ hãi nói: " Các vị, hắn chính là người đã thắng đi bốn triệu Mỹ kim của Cung Bổn gia ta." Rồi nghĩ thầm: " Tiểu tử giỏi, ngươi rốt cuộc xuất hiện rồi, hôm nay xem ngươi chạy đi đâu."

Nghe thấy tiếng quát của Cung Bổn, người trong đại điện liền vây quanh Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi khinh thường bĩu bĩu môi, lấy tay chỉ vào Cốc Giác mắng: " Con lừa ngốc đáng chết ngươi, ai biểu ngươi xen vào

việc của người khác, làm mất đi hứng thú xem kịch hay của ta, con lừa ngốc, ngươi rảnh như vậy sao không đi niệm kinh, cầu phúc cho đại thần gì đó của ngươi đi." Hắn đối với việc Cốc Giác phá đám chuyện vui của hắn, trong lòng sinh bất mãn.

Cốc Giác bị Lưu Vũ Phi mở miệng ngậm miệng đều mắng là con lừa ngốc, chửi đến sắc mặt hắn trắng bệch. Hắn chủ trì Pháp Luân Tự sáu mươi năm, lúc nào từng chịu qua ô nhục như thế. Ngón tay run run chỉ vào Lưu Vũ Phi, cả hồi lâu cũng không nói ra được một câu.

Hai mắt của Cung Bổn Hạo Nhị đã đỏ rực nhìn Lưu Vũ Phi, những người khác cũng giống hắn hận không được nuốt tươi Lưu Vũ Phi. Bọn họ từ câu nói vừa rồi của hắn, ý thức được cả ba nhà của mình cũng đã thành con rối trong tay hắn. Nhìn vẻ mặt của bọn họ, trong lòng Lưu Vũ Phi cảm thấy một phen thống khoái. Hắn hào phóng thừa nhận mình chính là người hủy đi câu lạc bộ đêm, cũng là người giết chết hơn mười người mua bán giao dịch ma túy.

Mặc dù ba nhà có cảm giác như vậy, nhưng khi nghe xong Lưu Vũ Phi nói thì tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu mà chết. Nhớ tới chuyện cả ba nhà liều chết đánh nhau, không nghĩ tới là do một tay người khác đạo diễn.

" Các ngươi rốt cuộc là tổ chức gì? Thành thật nói ra thì chúng ta cho ngươi một cái chết thống khoái, nếu không…"

Bọn họ nghe hắn thừa nhận mọi chuyện, còn dùng cả khẩu âm của Đông Kinh, đến bây giờ cũng không phát hiện, Lưu Vũ Phi là người Trung Quốc.

Trong lòng Cốc Giác đối với Lưu Vũ Phi cực kỳ oán hận, nhưng lúc này trước mặt mọi người, vì phải bảo trì phong độ của người xuất gia, không thể không nhẫn nại hạ cục tức này.

" Không ai biết thí chủ là ai, vì sao phải khơi mào chuyện tranh đấu giữa ba gia tộc, ngươi có biết không lần này đã chết bao nhiêu người, mọi người đều là con dân của đại thần, ngươi có năng lực này tại sao không đem tâm tư đặt vào trong chính đạo."

" Đại thần chó má, ta đường đường là người Trung Quốc." Những lời này hắn chỉ dùng tiếng Trung Quốc nói.

Những người nghe hiểu được những lời này, càng tức giận xung thiên. Ngẫm lại đường đường ba nhà có uy vọng nhất Nhật Bổn, dĩ nhiên lại bị một người Trung Quốc đùa giỡn trên tay. Điều này làm cho ba gia tộc luôn cao ngạo không cách nào tiếp nhận, buồn cười chính là trong bọn họ, dĩ nhiên lại có hai nhà suýt chút đã bị diệt tộc.

Người của Liễu Sanh, Vũ Điền là người đầu tiên không nhịn được, hơn trăm người nhất thời tiến lên, vây quanh Lưu Vũ Phi hơn ba vòng, Lưu Vũ Phi phát ra một tiếng giống như tiếng huýt gió của rồng, không che giấu được ý hưng phấn trong lòng , tiếng huýt gió giống như nước Hoàng Hà chạy chồm lên, chấn động trong lòng mọi người.

Ban đầu xem ba nhà giết chóc lẫn nhau mà sinh ra sát ý, giơ phút này rốt cuộc có thể phát tiết, điều này làm sao mà hắn không hưng phấn. Tiếp theo một thanh âm lạnh như băng, từ hư không truyền xuống: " Hôm nay người của nơi này tất cả đều phải chết." Thanh âm không lớn, nhưng từng chữ rõ ràng truyền vào trong tai bọn họ. Tiếng nói vừa dứt, thân hình của Lưu Vũ Phi bay lên trời cao.

Hai tay vung lên bắn ra, kình khí không tiếng động ngưng tụ, chỉ khí vô hình như mũi tên xuyên qua đám người. Vô số tiếng kêu bi thảm vang lên trong đại sảnh, những đặc nhẫn hay thượng nhẫn này, trong mắt Lưu Vũ Phi chẳng khác gì những đứa trẻ con nhỏ yếu. Chỉ một chút này, trong đại sảnh đã thiếu đi hơn mười người, sợ hãi với thủ pháp giết người vô hình này của Lưu Vũ Phi, mọi người kinh hãi lui về phía sau vài bước, bảo trì khoảng cách với hắn.

Cốc Giác vang lên một tiếng rống giận: " Yêu nhân, chết đi." Hai tay hắn biến đổi một thủ ấn phật gia hiện ra " Đấu", một đạo kình khí gào thét hướng Lưu Vũ Phi phóng đi.

" Chút tài mọn, cũng dám phô trương." Không nhìn kình khí do Cốc Giác phát ra, hai tay hắn biến đổi, nhất thời trong không khí có tiếng kêu to: " Kiếm Chi Phân Thân" Trong phut chốc, thanh mang trên tay Lưu Vũ Phi tăng vọt, hàn quang nhân đôi trong mắt, không gian bốn phía, đã không còn chịu được kình

khí sắc bén như thế, bóng kiếm hư vô lạnh lẽo, hóa thành thật thể, tung hoành trong mỗi không gian trong đại sảnh.

Những người đang vây quanh Lưu Vũ Phi, đều cảm thấy áp lực tăng dần, mọi người cảm thấy tình thế không ổn, vội vàng liều mạng lui về phía sau.

Đại sảnh đang sáng rực, đột nhiên một đoàn bạch quang chói mắt nổ tung, vào lúc bạch quang hiện lên, một tiếng nổ ầm ầm, giống như có đạn lôi từ dưới đất bằng nổ lên, những trang trí trong đại điện, bị chấn thành phấn toái rơi xuống mặt đất.

Người của ba gia tộc, trong luồng kình khí cắn nát, thành những thi thể không còn sức sống. Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cuối cùng còn chưa kịp phát ra, dư âm của kình khí, kích động thành suối, những người trong vòng hai mươi thước không còn ai còn sống.

Đạo kình khí nọ của Cốc Giác đã bị kiếm quyết của Lưu Vũ Phi hấp thu dung hợp thành một bộ phận của nó. Hoàn hảo hắn thấy tình thế không hay, vừa phát hiện không đúng thì lập tức thối lui, nấp phía sau đại sảnh. Lưu Vũ Phi mới ra tay, liền làm cho hơn ba trăm người trong đại sảnh chỉ còn lạ không đến hai trăm người.

Đám nhẫn giả này so ra còn không có được pháp bảo hộ thân như người tu chân, dưới sự công kích của Lưu Vũ Phi, ngay cả cơ hội bỏ trốn cũng không có. Một chiêu có thể giết chết nhiều người như vậy, chỉ sợ là do cái sân này quá nhỏ nên người đứng dày đặc, vì vậy mới bị liên quan. Những người này cuối cùng cũng nhận ra sự chênh lệch với Lưu Vũ Phi, đều rời khỏi đại sảnh, đi tới sân rộng bên ngoài.

Cung Bổn Hạo Thanh, trong số nhiều người như vậy cũng là người duy nhất không có sợ hãi. Hắn đã là tấm thân bất tử, nếu muốn giết chết hắn, thì phải hủy diệt được Thiên Tùng Vân. Hắn không tin trên đời này còn có ai có thể hủy diệt được Thiên Tùng Vân, nhưng với thực lực Lưu Vũ Phi biểu hiện ra, làm cho hắn cảm thấy kinh hãi. Lưu Vũ Phi đi ra đại điện, nghênh đón hắn chính là một trường diện vô cùng lớn. Trên sân rộng đã có sáu trăm hòa thượng, rậm rạp đầy đầu trọc lóc, tựa hồ có thể chiếu sáng cả sân rộng.

Vẻ mặt hắn vẫn hiện ra vẻ tươi cười, từ vẻ mặt mà xem, không ai tin tưởng vừa rồi người này đã lấy đi tính mạng hơn trăm người.

" Các hạ là người tu chân, vì sao không tuân thủ hiệp nghị, trăm năm chi ước của chúng ta không phải là sang năm mới đến hay sao?"

" Ta không biết cái gì là trăm năm chi ước, ta chỉ biết hôm nay tất cả người của nơi này đều phải chết!" Sát khí ngập trời từ trên người hắn bộc phát ra.

Mặc dù hắn vẫn đang cười, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ lạnh lẽo làm cho người ta rùng mình. Đây tuyệt đối là vẻ tươi cười của ác ma, không ai dám đối mắt với hắn. Không khí trong lúc này phẳng phất như bị ngưng kết, tất cả mọi người đều bị luồng sát khí của Lưu Vũ Phi bao phủ.

" Cửu Thiên Lôi Liên Kích." Lưu Vũ Phi đang phiêu nhiên tại không trung khẽ kêu lên.

Đối phó những người này, hắn còn chưa cần sử dụng Cửu Tiêu Thần Lôi. Cùng lúc đó, tất cả hòa thượng trong miệng đều niệm chú ngữ, theo tiếng niệm chú vang lên, Lưu Vũ Phi cảm giác được khi mình di động thì có chút không đúng, cảm giác như có vật gì đang kéo hắn. Lưu Vũ Phi cẩn thận xem xét, phát hiện chuyện này có quan hệ lớn lao với mấy trăm người bên dưới.

Những hòa thượng này khi hé miệng hay hợp lai đều cũng sẽ có một cỗ năng lượng thật nhỏ hướng tới mình. Mặc dù là mấy trăm người, nhưng tập hợp được loại lực lượng không biết tên này, đối với Lưu Vũ Phi thật ra yếu đến đáng thương. Chỉ là vừa rồi hắn cảm thấy có chút khác thường, mà không thể tạo thành được thương tổn gì thực tế. Lúc này thủ ấn của Lôi Liên Kích đã hoàn thành.

Chỉ thấy mây đen rậm rạp trên bầu trời, khiến cho bầu trời đêm vốn đen nhánh, càng có vẻ thêm âm trầm. Từng đạo tia chớp trắng sáng, thỉnh thoảng lóng lánh rực lên trên tầng mây. Cốc Giác nhìn thấy Lưu Vũ Phi không ngừng chuyển đổi vị trí mà trên tay lại phiên chuyển, hào khí trong không gian theo hai tay hắn khấu động, càng ngày càng thêm áp lực.

Pháp thuật của Trung Quốc mấy người này không cách nào hiểu rõ, những hòa thượng từng được chứng kiến hồi trăm năm trước đều đã chết gần hết, theo bối phận lớn nhất của Cốc Giác, cũng là lần đầu tiên kiến thức được loại pháp thuật kỳ diệu như thế.

Hắn cũng là từ đời chủ trì trước biết được, nguyên lai Âm Dương Sư cùng với Trung Quốc đại lục bên kia còn có trăm năm chi ước. Thông qua sự giảng thuật của chủ trì đời trước, hắn chỉ biết là ở Trung Quốc có một đám người cường đại, xưng là người tu chân. Vốn hắn còn tưởng rằng, chủ trì đời trước nói về sự cường đại của họ thì có thể chỉ hơn mình được một chút, nhưng thông qua Lưu Vũ Phi, hắn mới biết được cái gì gọi là cường đại, cái gì gọi là không thể chiến thắng. Tự mình liên hợp chú thuật của mấy trăm người, hình như không có một chút ảnh hưởng nào đối với Lưu Vũ Phi. Điều này làm cho hắn có sự lo lắng vô cùng đối với trăm năm chi ước sang năm.

Lưu Vũ Phi nếu biết tâm tư của Cốc Giác, hắn nhất định sẽ mắng Cốc Giác không chuyên nghiệp, chuyện trước mắt hắn còn chưa có cách nào ứng phó, mà lại có tâm tư nghĩ đến chuyện sang năm.

Người của ba gia tộc bên dưới nhìn Lưu Vũ Phi đang phiêu phù, theo bản năng bọn họ không ngừng lui về phía sau, đợi đến khi cho rằng đã an toàn, mới dừng lại.Bọn họ cũng muốn xem thử Âm Dương Sư nổi danh, rốt cuộc làm sao đối phó với kẻ địch.

Lúc này Lưu Vũ Phi đột nhiên mở hai mắt, hai tay hợp lại chia ra.

Trong lòng Cốc Giác thầm nghĩ: " Tới." Trong miệng càng niệm chú nhanh hơn. Tia chớp vốn chỉ xẹt qua trong không trung, liền hướng đám người đông đảo bên dưới đánh xuống. Từng đạo lôi điện như cánh tay nổ mạnh trong đám người, mỗi một đạo lôi điện lạc xuống thì đã lấy đi tính mạng mười mấy người.

Bảy, tám đạo lôi điện đánh xuống, lúc này đám hòa thượng không còn ngồi yên được nữa, tất cả đều đứng dậy chạy trốn. Dù như thế, lôi điện trên bầu trời không ngừng cuồn cuộn hạ xuống, trong lúc nhất thời trên sân rộng giống như chốn địa ngục tu la, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, khắp nơi tán lạc những thi thể không còn nguyên vẹn cháy đen. Vô số người bị nổ mạnh, thành một đoàn mưa máu.

Trong lòng người của ba gia tộc điên cuồng kêu lên: " Đại thần a, chẳng lẽ ngài đã từ bỏ con dân của ngài rồi sao, tại sao không hạ phàm diệt trừ tên ác ma khát máu này."

Lưu Vũ Phi không vì sự chạy trốn của đám hòa thượng mà dừng lại pháp thuật. Theo sự chỉ dẫn của hắn, lôi điện trên bầu trời hướng xuống chỗ đám hòa thượng trốn vào trong đám người của ba gia tộc mà bổ tới. Đồng thời cũng làm cho người của ba nhà đi vào tử vong.

Tiếng kêu thảm vừa thoáng dừng lại, một lần nữa vang lên tận mây xanh. Bất kể bọn họ cầu đại thần như thế nào, thì lôi điện vô tình vẫn không ngừng thu hoạch tính mạng của bọn họ.

Lưu Vũ Phi ở trên bầu trời ha ha cuồng cười: " Đám người heo lừa đáng chết các ngươi, mau cầu khẩn đại thần chó má của các ngươi đi, xem hắn có đến cứu các ngươi hay không."

Khi pháp thuật của Lưu Vũ Phi kết thúc, chỉ còn khoảng hai trăm người sống sót. Trên mặt đất nằm đầy thi thể, không có thi thể nào còn nguyên vẹn, càng không còn một ai bị thương. Cốc Giác không biết do mạng tốt, hay là tử thần còn muốn trêu đùa hắn một hồi, pháp thuật lần này vẫn chưa lấy mạng hắn.

Nhìn thi thể đầy đất, Cốc Giác khóc không ra nước mắt, tất cả hòa thượng của Pháp Luân Tự còn sống cũng không đến trăm người.

Ánh mắt Lưu Vũ Phi không có chút cảm xúc nào, đảo nhìn qua những người còn lại, trong mắt hắn những người này chẳng khác gì người đã chết. Những ánh mắt của hòa thượng Pháp Luân Tự chẳng khác gì ánh mắt oán độc của ba gia tộc khi nhìn hắn. Lúc này một đạo sóng nóng rực hướng Lưu Vũ Phi bay tới, tia chớp như rắn lửa cuồn cuộn xông tới, Cung Bổn Hạo Thanh đã hóa thân thành Thiên Tùng Vân rốt cuộc đã ra tay.

Lưu Vũ Phi vừa rồi chỉ lo giết người, quên mất đi thanh đao đã làm cho mình hứng thú. Đối mặt với luồng rắn lửa đập vào mặt đi đến, hai tay hắn vừa chuyển, trong không khí nổi lên quang ảnh lam mang, đón luồng rắn lửa kia trùm tới. Chỉ thấy luồng sóng nhiệt kia bị chạm vào lam ảnh, đã bị không ngừng cắn nuốt. Chỉ khoảng vài giây sau đã bị cắn nuốt hầu như không còn, điều này làm bọn họ trợn tròn mắt. Bọn họ không thể tin nhìn một màn phát sinh trước mắt, ngọn lửa mà bọn họ không cách nào ngăn cản được kia

lại bị ma thuật của Lưu Vũ Phi dễ dàng hóa giải. Chỉ trong nháy mắt này, Lưu Vũ Phi đã phá giải vài đạo rắn lửa kia.

" Không chơi với ngươi nữa, tới tới lui lui cũng chỉ có như vậy, không có chút mới mẻ." Hắn cũng không ngẫm lại, một cây đao trừ bỏ bản năng chém ra ngọn lửa, còn có thể có được chiêu thức gì khác.

Lời nói hạ xuống, Lưu Vũ Phi biến mất trong không khí. Thiên Tùng Vân phát ra một ngọn lửa, dưới tình huống bị mất đi mục tiêu, nó bổ thẳng tới đại điện của Pháp Luân Tự. Chỉ thấy trên bầu trời giáng xuống một đạo hỏa mang, đại điện khổng lồ bị cả ngọn lửa bao phủ, trong nháy mắt dưới độ nóng mấy ngàn độ, thành một đống bụi than.

Cốc Giác nổi giận rống lên, ngay cả gân cốt dưới ót của như muốn nứt vỡ ra. Không biết là thù hận Lưu Vũ Phi, hay là bất mãn Cung Bổn Hạo Thanh hóa thành Thiên Tùng Vân mà gây ra hậu quả đó.

Cung Bổn Hạo Thanh nhìn thấy Lưu Vũ Phi biến mất, trong lòng biết không ổn, một kích vừa thất bại, liền muốn bỏ chạy. Đột nhiên cảm thấy chuôi đao bị một bàn tay cầm lấy, bàn tay đó dễ dàng nắm lấy chuôi đao vô cùng mà hoàn toàn không chút sợ hãi độ nóng của Thiên Tùng Vân. Tiếp theo hắn cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ vô cùng, khiến cho hắn không còn chút lực lượng chống cự, từ bàn tay kia truyền tới.

Thân là nguyên thần của thanh đao, Cung Bổn Hạo Thanh lần đầu tiên gặp phải tai ương, hắn cảm thấy linh hồn của mình bị hai tay đang không ngừng xé nát. Sự đau đớn từ tận tâm hồn làm cho Cung Bổn Hạo Thanh oán hận vì sao mình không thể lập tức được chết ngay tức khắc. Hắn không ngừng lẩm nhẩm, chỉ tiếc bàn tay đang nắm chặt hắn lực lượng kia thật sự là quá mạnh mẽ. Cung Bổn Hạo Thanh cảm giác được mình đang từ từ biến mất từng chút một.

Lưu Vũ Phi cười nói: " Còn muốn chạy trốn, thật sự là không biết chết sống." Tay phải hắn đột nhiên phát ra một ngọn lửa bảy màu, trong nháy mắt liền nuốt sống thanh Thiên Tùng Vân. Chờ đến khi hắn thu hồi ngọn lửa, thì hình dáng của Thiên Tùng Vân đã hoàn toàn thay đổi. Tuy hình dáng đao vẫn không thay đổi, nhưng ngọn lửa bao phủ toàn thân cây đao, bây giờ chỉ có một cỗ oánh quang bạch mông mông, trong đêm tối càng thêm rõ ràng.

Lưu Vũ Phi hài lòng cười, vật này cho dù có tặng người cũng không sợ người ta dùng không được, hắn tiện tay thu Thiên Tùng Vân vào trong kiền khôn giới. Còn Thiên Tùng Vân bị hắn chế luyện thêm một lần nữa, uy lực cũng hoàn toàn thay đổi

93. Chương 93

Đám người Cốc Giác hai mắt đỏ ngầu, ngoan độc nhìn chằm chằm Lưu Vũ Phi, chú thuật không có tác dụng gì với hắn, vậy chỉ còn một trận liều mạng cuối cùng. Chẳng những là Cốc Giác, ngay cả người của ba gia tộc đều cũng hiểu được, không làm gì chỉ có nước chờ chết, cho dù chết bọn họ cũng muốn phải liều mạng.

Hiện trường đồng thời vang lên tiếng niệm chú của hơn một trăm người, đó là gọi về thức thần và cùng phóng oán linh.

Lưu Vũ Phi vui vẻ nhìn bọn họ, nghĩ thầm: " Nhanh lên một chút đi, ta đợi không kịp nữa rồi đó."

Hai mươi thức thần, cùng một trăm oán linh, phiêu đãng tại không trung, nhất thời âm phong táp táp, làm cho người ta cảm thấy cả người không khỏe. Thân thể hư ảo, đang vây quanh Lưu Vũ Phi cố gắng công kích hắn. Chỉ tiếc tốc độ của Lưu Vũ Phi, nhanh hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đụng vào, hắn lại đột nhiên biến mất. Khiến cho người xem phía dưới, không chỉ cắn chặt răng tức hận.

Bầu trời bất tri bất giác từ từ sáng lên, trên đường đã có người đi đường và xe cộ lui tới, họ còn vô tư không biết đang có tai họa lớn đang phủ xuống trên người Nhật Bổn bọn họ, vẫn như thường rời khỏi giường chuẩn bị đi làm.

Lưu Vũ Phi mãnh liệt bay lên tới hư không cao hơn ngàn thước, sát khí bốc cao khôn cùng, giống như một cái lưới lớn bao phủ cả bầu trời Đông Kinh. Cả người Đông Kinh cũng cảm nhận được, trong không khí có

một trận hào khí vô cùng áp lực, một chút động vật có khả năng cảm nhận được sát khí này, đã bắt đầu náo loạn.

Động vật trong sở thú như những con gấu đen to lớn mạnh mẽ cũng không thôi gầm gừ, đi lại trong cái lồng nhốt chúng. Còn những con cọp hay sư tử cũng sợ hãi phát ra tiếng rống giận. Ngay cả những động vật ôn thuận nhất cũng đều bắt đầu muốn tạo phản. Trên đường cái hay hẻm nhỏ, cũng chạy đầy những sủng vật, những mãnh thú thoát ra từ động vật viên cũng nổi giận xông lên đường cái, không ai biết xảy ra chuyện gì, tại sao những động vật này lại cùng nhau nổi giận.

Những điện thoại báo cảnh của chính phủ không ngừng vang lên một khắc nào, những báo cáo đều là động vật phát sinh tao loạn, ở mỗi đường cái đều là những loài vật ăn thịt chạy khắp nơi. Không biết từ lúc nào từ trên không trung sáng lên một điểm sáng. Tiếp theo càng ngày càng nhiều người chứng kiến Lưu Vũ Phi đang phiêu phù trên hư không, mặc dù Lưu Vũ Phi phi thân trên trời cao cách cả ngàn thước, nhưng trên người hắn phát ra chút ánh sáng, nên họ dễ dàng phát hiện được sự tồn tại của hắn. Càng ngày càng nhiều người cầm kính viễn vọng quan sát Lưu Vũ Phi ở trên không trung.

Thân đang ở Nhật Bổn, Lưu Vũ Phi không bày kết giới ẩn thân. Hắn không sợ người khác phát hiện sự tồn tại của hắn, cho dù phát hiện thì có ai có thể làm được gì hắn. Thực lực đại biểu hết thảy, vì thế hắn cũng không có gì phải bận tâm.

Tại cơ địa quân sự Bắc Kinh, thông qua vệ tinh chứng kiến Lưu Vũ Phi đang đứng trên bầu trời Đông Kinh. Còn những nước khác, bọn họ còn đang đoán, người bay trên không trung này, rốt cuộc là cái gì, chẳng lẽ là người Nhật Bổn đã nghiên cứu ra một vật dùng để bay riêng cho một người, điều này cũng không giống a, trên cơ thể người này vốn không có vật gì khác. Lưu Vũ Phi đối với hết thảy chuyện bên ngoài hoàn toàn không biết, hắn còn đang đứng ở giữa không trung kháp ra những thủ ấn bất đồng.

Long Ba đang ở Bắc Kinh, nghe được tin tức bên quân sự cơ địa, hắn vừa mới tới thì đã bị hình dáng của Lưu Vũ Phi là sợ ngây người. Từ vĩ độ nhìn ra, đây là ở trên bầu trời Đông Kinh Nhật Bổn. Hắn chỉ vào Lưu Vũ Phi trên màn ảnh, ấp úng nói: " Này..này…điều này thế nào…như thế nào…là..là hắn! Trời ạ, hắn muốn làm..làm cái gì.." Nghe được lời nói này của Long Ba, những đại viên của quốc gia vốn đang muốn hỏi chuyện hắn nhất thời cũng quên mất. Bọn họ từ trong giọng nói của Long Ba, khẳng định hắn đã nhận ra người hiện ra trên màn ảnh. Một đại viên lớn tiếng nói: " Long Ba, người này là ai, ngươi biết thân phận của hắn?"

Long Ba đứng thẳng: " Báo cáo thủ trưởng, ta quen biết hắn."

" Hắn rốt cuộc là ai?"

Long Ba bây giờ cũng không kịp giải thích, hắn từ trên màn hình nhận ra được vẻ mặt sát ý của Lưu Vũ Phi, hắn khẳng định màn kế tiếp sẽ phi thường tàn khốc.

" Báo cáo thủ trưởng, người này tôi sẽ báo cáo sau, lúc này xin mời thủ trưởng lập tức liên lạc Đông Kinh đại sứ quán, để cho bọn họ tất cả đều triệt xuống ẩn thân dưới mật thất bên dưới đại sứ quán, nếu không sẽ không kịp nữa, tính mạng sẽ bị nguy hiểm, đồng thời đem tin tức này truyền đến cho những người Trung Quốc và những cơ quan của chúng ta cũng làm như thế."

" Long Ba, ngươi đang làm gì, chẳng lẽ chỉ bởi vì hắn?" Vị quan viên này mười phần nghiêm lệ trách hỏi. Bởi vì một người không biết rõ lai lịch mà lại tạo nên mưa gió như vậy, điều này thật sự là quá mức.

" Thủ trưởng, ta dùng quân chức của ta đảm bảo, nếu có một chút sai lầm Long Ba nguyện ra tòa án binh quân sự." Long Ba đã không còn thời gian giải thích, hắn chứng kiến hai tay Lưu Vũ Phi lưu chuyển càng ngày càng gấp, mặc dù hắn cũng chưa từng nhìn thấy qua Lưu Vũ Phi thi triển pháp thuật, nhưng hắn có một cỗ dự cảm, lần này Lưu Vũ Phi biểu diễn sẽ làm cho thế nhân khiếp sợ.

Từ lúc Long Ba nhận ra Lưu Vũ Phi, đến lúc hắn nói ra lời cam đoan bất quá chi ngắn ngủn mười giây, lúc này trên bầu trời Đông Kinh đã xuất hiện sắc thái không tầm thường, cả người Lưu Vũ Phi đã tản ra quang mang chói mắt. Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Long Ba, hơn nữa trên bầu trời Đông Kinh lại vừa xuất hiện tình huống không tầm thường, mấy đại viên thương lượng vài câu, quyết định nghe Long Ba nói, thông qua điện thoại nơi cơ địa quân sự, liên lạc đến lãnh sự quán Trung Quốc bên Đông Kinh. Ngay khi bọn họ vừa buông điện thoại xuống vài phút, bọn họ đã nhìn thấy một chuyện khó quên nhất cả đời này,

đồng thời trong tâm lý vừa rồi đã may mắn hạ mệnh lệnh nhanh hơn một bước, Long Ba cũng nhờ vậy mà lập được một công lớn.

Bầu trời Đông Kinh mây lửa dày đặc, một cỗ áp lực khổng lồ khiến cho cả Đông Kinh trở nên phi thường dị thường. Mây lửa hình thành luồng nóng hực, làm cho Đông Kinh vốn đang chìm trong mùa đông rét lạnh chỉ trong vài phút biến thành mùa hè cháy bỏng. Dân chúng và chính phủ có dự cảm không ổn, bắt đầu khủng hoảng. Những xe chiến đấu của đội tự vệ sớm đã khẩn trương chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Oán linh nơi Pháp Luân Tự, cả thức thần đều bị thiên hỏa trời sinh khắc chế bọn họ, có vẻ dị thường hoảng sợ. Túc chủ của bọn họ, còn không ngừng thúc giục bọn nó tiến lên công kích Lưu Vũ Phi, bọn nó không bỏ trốn lập tức là đã không tệ, làm sao còn dám bay lên công kích hắn. Bọn chúng vốn còn kỳ vọng vào túc chủ, mau thu hồi bọn chúng, để có thể trốn tránh trọng áp từ trên bầu trời truyền xuống. Đối với yêu cầu tiến công của túc chủ, thức thần lại không nói được, dưới áp lực bắt đầu cắn trả những túc chủ. Có một thức thần bắt đầu ngoan độc hấp thu tinh nguyên của túc chủ, còn những thức thần cùng oán linh khác, lập tức tràn lên. Trong chớp mắt, những hòa thượng nuôi dưỡng oán linh, và người mang thức thần đều cùng gặp ác vận lan đến. Trước một khắc chết đi, cũng không sao hiểu được tại sao thức thần lại đột nhiên cắn trả. Hai mắt nổ tung đã biểu hiện bọn họ chết không nhắm mắt.

Bất kể là thức thần cũng tốt, hay là oán linh cũng được, ai cũng phải tự bảo vệ cho chính mình, bọn họ có được đại lượng tinh khí, linh hồn lại càng được đề cao năng lực phòng ngự, lúc này hai mắt Lưu Vũ Phi, bộc phát ra một đạo tinh quang, gầm lên: " Dĩ ngô chi danh, nghiêm trị vạn vật trên đời, diệt thế thiên hỏa, tẫn sái thế gian."

Thanh âm vang rền, truyền khắp cả thành phố Đông Kinh. Giờ phút này Lưu Vũ Phi cũng không còn là chính bản thân hắn, bởi vì khi hắn thi triển thiên khiển chi hỏa chung cực hình thái thì đột nhiên một nguyên thần từ trong hư không mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể của hắn, chiếm cứ thân hình hắn, bắt đầu thi triển thiên khiển chi hỏa.

Lưu Vũ Phi cũng không ngờ gặp phải tình huống này, đối mặt với nguyên thần lực cường đại như thế, nguyên thần của hắn cũng chỉ có thể ở yên một bên để nhìn. Làm cho hắn kỳ quái chính là nguyên thần đang mượn thân hình của hắn cũng biết sử dụng Diệt Thế Thiên Hỏa. Cho tới bây giờ hắn còn không rõ ràng, Diệt Thế Thiên Hỏa có bao nhiêu uy lực. Ở quốc nội hắn không dám thi triển, nhưng ở tại Nhật Bổn thì hắn không chút kiêng kỵ Hoàn hảo trước đó hắn chỉ đem sát khí bao phủ Đông Kinh, nếu hắn đem sát khí bao phủ cả Nhật Bổn, sợ rằng ngày mai Nhật Bổn sẽ chỉ còn tồn tại trong lịch sử.

Diệt Thế Thiên Hỏa đã phát động, phía chân trời bắt đầu chậm rãi rớt xuống nhiều đốm lửa, một màn thảm lệ như luyện ngục nhân gian lập tức liền hình thành. Đầu tiên chịu tai ương chính là những người đang đứng ở những tòa lầu cao, đường cái, đất trống mà quan sát Lưu Vũ Phi. Trên bầu trời rơi xuống mưa lửa, lại ánh lên quang mang yêu dị. Vừa mới bắt đầu thì mọi người không kịp phòng bị, bị vẻ đẹp bề ngoài mê hoặc, chẳng những không ai chạy trốn, ngược lại còn muốn tiếp lấy tinh hỏa đang hạ xuống. Bỗng nhiên những người đưa tay tiếp lấy những đốm tinh hỏa này, đột nhiên hai bàn tay biến mất trong không khí. Bọn họ trương miệng rộng há hốc, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi tột cùng. Bọn họ còn chưa kịp thét lên, thì những tinh hỏa khác đã rơi xuống những nơi khác trên thân thể, thân thể bị nhiễm hỏa, cũng liền biến mất vô tung. Không có tiếng kêu thảm thiết, đó là bởi vì không còn thời gian cho bọn họ phát ra âm thanh. Không có máu tươi phun trào, cũng không có đứt tay cụt chân, càng không nhìn thấy một thi thể nào, nhưng lại càng thêm thê thảm, phàm những ai bị tinh hỏa rơi trúng, đều biến tan thành khói.

Chứng kiến một cảnh tượng này, trừ bỏ vẻ sững sờ si ngốc, còn chưa có một phản ứng gì khác nữa.

94. Chương 94

Tiếp theo là tất cả các đại lâu bắt đầu đón lấy sự tẩy lễ của thiên hỏa. Đến bây giờ mật độ của thiên hỏa đã gia tăng rất cao, thiên hỏa giống như nước mưa, từ trên bầu trời Đông Kinh rơi xuống. Những tòa lầu cao dưới độ nóng khủng khiếp của thiên hỏa bắt đầu hòa tan rồi sụp đổ. Những tòa đại lâu lúc này chẳng khác gì nước bùn đang tan chảy, mọi người trải qua một khắc ngẩn người, sau đó liều mạng tìm kiếm nơi ẩn thân. Diệt Thế Thiên Hỏa có thể dễ dàng chạy trốn như vậy hay sao? Những người chứng kiến ngay cả nhà cao tầng cũng bị hòa tan, đều chạy ra khỏi nơi đó. Nhưng khi tới trên đường cái, tử thần càng quang

lâm nhanh hơn trên người bọn họ. Vô số người tuôn ra đại lâu, đã bị thiên hỏa rơi trúng, liền biến mất tại nhân gian. Có một số người trốn được mật thất dưới đất, chính là vài nơi có kiến trúc đặc thù của người Nhật Bổn, ngoài ra không có tòa lầu nào có mật thất nằm bên dưới. Nửa giờ sau, Diệt Thế Thiên Hỏa khi đã phóng hết ra thì Đông Kinh đã trở thành một mảnh phế khu. Ngoại trừ những người trốn được mật thất bên dưới đất, tất cả những sinh vật có thể cử động đều biến mất. Cả thành phố Đông Kinh, một mảnh tử tịch, tử khí hôn trầm không còn nhìn thấy bất cứ sinh linh nào còn sống. Hình tượng của Nhật Bổn, Đông Kinh, chỉ trong nửa giờ, đã trở thành cái tên còn trong trí nhớ mỗi người, ở chỗ này biến mất còn gần đến một ngàn vạn bình dân. Chuyện sau đó, cả Đông Kinh đang khóc, cả Nhật Bổn đang khóc ra máu. Tốn hao bao nhiêu tiền bạc và nhân lực để thành lập nên Đông Kinh, cứ như vậy mà hóa thành tro bụi. Vài giờ sau, những người trốn vào mật thất dưới đất, từ một miệng hầm khác mà đi ra, khi nhìn thấy thành thị đã biến mất, vẻ mặt họ chết lặng, phảng phất như những thi hài không có linh hồn, si ngốc mà di động.

Lưu Vũ Phi nhìn Thiên Khiển Chi Hỏa, uy lực cuối cùng của chung cực hình thái của Diệt Thế Thiên Hỏa làm cho hắn vô cùng kinh ngạc. Hắn cảm thấy may mắn lúc đầu ở tại Hoa Sơn không có thi triển pháp thuật này, nếu không không biết đã chết bao nhiêu người.

Đối với những người Nhật Bổn đã chết đi, hắn cũng không chút để ý, tử vong trong mắt hắn chính là lại bắt đầu một cuộc sống mới. Nguyên thần chiếm cứ thân thể Lưu Vũ Phi, sau khi pháp thuật đã phát xong thì cũng rời khỏi hắn, trước khi hắn rời đi, trong đầu Lưu Vũ Phi được truyền vào vô số tin tức, mặt khác còn có một câu nói: " Ta là Diệt Thế Thiên Tôn, tiểu tử ngươi rất hợp khẩu vị của lão tử, lão từ nhàn rỗi cả vạn triệu năm, lần này cuối cùng cũng được làm một chuyện thật thú vị, lưu lại cho người Diệt Thế Luân Hồi Trảm pháp quyết, ngươi hãy từ từ tìm hiểu, đừng làm cho ta thất vọng, lúc nào ngươi có thể chính thức tìm hiểu, lão tử sẽ tiếp ngươi đi tới Diệt Thế Thiên Cung."

Nguồn tin tức khổng lồ như vậy, cho dù tu vi của Lưu Vũ Phi có cường đại, nhất thời cũng không thể hấp thu hoàn toàn.

Lúc này trên bầu trời, truyền đến một trận âm thanh của Phật gia đang ngâm xướng phạn âm. Đó là chúng phật đà của phật giới, những sinh linh vừa chết đi linh hồn còn chưa tan, đang tiến hành siêu độ cho họ. Nếu không nhiều oán linh như vậy, nếu gặp phải người có tâm quỷ hấp thu chế luyện, đến lúc đó sợ rằng sẽ gặp phải một kiện ma khí kinh thế.

Trong tiếng siêu độ của phật gia, những oán linh này bắt đầu chậm rãi phiêu phù, hình thành một hắc động chảy tới. Lưu Vũ Phi biết đó là Luân Hồi Chi Môn, chỉ có tiến vào trong đó, thì những oán linh ngàn vạn này mới có cơ hội chuyển thế sống lại.

Hoàn hảo Lưu Vũ Phi đang lo sửa sang lại tin tức do Diệt Thế Thiên Tôn lưu cho hắn, nếu không không biết hắn có thu thập hết những oán linh này không, vẫn còn chưa biết.

Trải qua giết chóc như thế, sát khí trên người hắn càng thêm dày đặc, chỉ cần người có tu vi cao, sẽ cảm nhận được mùi máu tươi trên người hắn. Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua, những vệ tinh gián điệp đang giám thị hắn trên bầu trời. Bây giờ hắn chỉ muốn đi sửa sang lại những tin tức mà Diệt Thế Thiên Tôn đã lưu cho hắn, cho nên đối với những vệ tinh này hắn cũng không để ý tới, dù sao hắn cũng không sợ ở không gian này có thứ gì đó uy hiếp sự tồn tại của hắn. Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hắn biến mất trong hư không.

Khi hắn rời đi, chúng phật đà cũng không ngăn trở. Nếu đổi lại là người khác tạo thành hơn một ngàn vạn cái chết của sinh linh, sợ rằng đã sớm bị những phật đà này dùng lý do thay trời hành đạo mà liên thủ tiêu diệt. Đã suốt mấy vạn năm, chưa từng thấy xuất hiện Diệt Thế Thiên Hỏa trọng hiện nhân gian. Trên thần giới cũng có trận bàn tán, vô số thần nhân đang ngủ say bị Diệt Thế Thiên Hỏa làm bừng tỉnh. Thần thức của họ trao đổi, hỏi han nhau, là ai dẫn phát Diệt Thế Thiên Hỏa? Lần này Diệt Thế Thiên Hỏa trọng hiện, lại muốn nhằm vào nền văn minh nào? Đây là chuyện làm cho những thần nhân đã ngủ say suốt ngàn năm, mười ngàn năm liên tục thảo luận. Về Diệt Thế Thiên Hỏa hiện xuống, chỉ có số ít viễn cổ đại thần còn biết được, còn những thần nhân khác không hề biết. Bọn họ chỉ biết đó là Diệt Thế Thiên Hỏa, là dùng để duy trì bình hành của không gian vũ trụ. Mấy vạn năm trước, trên địa cầu cũng từng nếm phải Diệt Thế Thiên Hỏa. Lúc ấy địa cầu bởi vì phát triển quá độ, đã siêu việt qua quy định bình hành của vũ trụ. Lúc đó Diệt Thế Thiên Hỏa đột nhiên phủ xuống, văn minh và nhân loại của địa cầu đều bị diệt. Bình thường Diệt Thế Thiên Hỏa sau khi hủy diệt một nền văn minh, thì sẽ xuất hiện một thần nhân, khôi phục lại sinh cơ trong

lĩnh vực này. Giống như ở địa cầu có Nữ Oa đại thần. Diệt Thế Thiên Hỏa còn có một tên gọi khác, chính là Thiên Khiển Chi Hỏa, nó chuyên môn chọn những người đã trải qua tu luyện. Giống như tiên nhân của tiên giới, thần nhân của thần giới, đều cũng ở trong số đó. Tiên nhân của tiên giới so với thần nhân, còn kém xa. Bọn họ chỉ biết có sự tồn tại của Thiên Khiển, nhưng đối với Diệt Thế Thiên Hỏa thì lại không thể nào biết được.

Ở tại trung ương của một không gian trong vũ trụ, trong một lĩnh vực thật lớn, có một tòa cung điện quy mô khổng lồ đang phiêu phù. Trong cung điện đang ngồi một thanh niên cực kỳ anh tuấn, lúc này hắn đang sảng khoái cười to: " Ha ha ha, đã có hàng triệu năm không cử động, trước kia những chuyện bên dưới đều có người đi làm, không tưởng lần này tỉnh lại, dĩ nhiên lại có cơ hội tự mình động thủ, nghĩ không ra bên kia bờ giải đất, còn có người biết gọi về Diệt Thế Thiên Hỏa, rất tiếc tu vi của hắn quá yếu, Diệt Thế Thiên Hỏa chỉ có thể phát huy bao nhiêu đó uy lực, nếu không có nguyên thần của ta hỗ trợ, sợ rằng ngay cả điểm uy lực đó cũng không có, lúc đầu cố ý để lại pháp quyết dĩ nhiên cũng có người luyện thành, ân, tiểu tử nọ không tệ, lần sau để hắn thi triển thêm vài lần Diệt Thế Thiên Hỏa, để cho lão tử cũng có cơ hội ra tay chơi đùa một chút."

Tiếng cười vang to như thế truyền ra rất xa rất xa, những người bên ngoài Diệt Thế Cung nghe được thanh âm của hắn, liền quỳ xuống cao giọng hoan hô. Nếu Lưu Vũ Phi chứng kiến những người quỳ ở đây, hắn nhất định sợ đến chết khiếp, những người đang quỳ này mỗi người tu vi đều cao hơn hắn tới mười lần.

Trên địa cầu bây giờ náo nhiệt phi phàm, bởi vì các quốc gia không biết được chân tướng của thành phố Đông Kinh bị tiêu diệt, bọn họ thú nhận chưa từng làm qua việc này. Các giới truyền thông không biết được sự thật bắt đầu truyền ra những tin tức về chuyện thành phố Đông Kinh bị tiêu diệt. Những quốc gia có quan hệ tốt với Nhật Bổn, với sự kêu gọi giúp đỡ của Nhật Bổn, liền ra tay giúp đỡ chính phủ Nhật Bổn. Một số quốc gia cũng dùng thời gian nhanh nhất cấp cho Nhật Bổn những bức điện tín an ủi. Trong những bức điện, bọn họ không đề cập tới nguyên nhân Đông Kinh bị hủy diệt. Đương nhiên minh hữu của Nhật Bổn là thật tâm an ủi, bọn họ tỏ ý chỉ cần chính phủ Nhật Bổn đồng ý, bọn họ sẽ phái nhân viên trợ giúp. Nhưng các nước vùng Á Châu cũng không nhiệt tình như vậy. Người phát ngôn của chính phủ Trung Quốc, trước phương tiện truyền thông đã tỏ vẻ đồng tình với Nhật Bổn. Nhưng trong ánh mắt người phát ngôn, tiết lộ một cỗ hưng phấn, không cách nào dấu diếm qua mắt của mọi người.

Đối với phản ứng của chính phủ, ở bên ngoài dân chúng chính là hai phản ứng khác. Trên tờ báo, ti vi, internet đều nói chuyện vì hơn mười năm trước tội lỗi của Nhật Bổn đã làm ra nên bây giờ mới bị báo ứng. Những chuyện này không biết đã làm tốn bao nhiêu giấy mực, ở trên internet mấy ngày nay truy nhập vào cao nhất chính là Hỏa Thiêu Đông Kinh bốn chữ.

Dưới Diệt Thế Thiên Hỏa, ngoại trừ mấy người có vận mệnh tốt, thì những người khác cũng đều đi gặp đại thần của bọn họ. Có thể nói cơ quan hành chính cao nhất của chính phủ Nhật Bổn đã hoàn toàn tê liệt. Thành viên hoàng thất, vận chó cũng may, bọn họ nhờ vào thông đạo bên dưới đất đã trốn ra khỏi Đông Kinh. Bởi vì thủ phủ Nhật Bổn đã bị hủy diệt, còn những yếu viên thừa lại và thành viên hoàng thất đã dời đến một thành phố khác. Sau đó bọn họ phát tin ra giới truyền thông, nước mắt đầm đìa, hiệu triệu nhân dân cả nước, cộng đồng đối mặt tai nạn tước mắt, cùng nhau đoàn kết. Đồng thời hướng ra các nước khác thanh minh cầu viện, về phần nguyên nhân Đông Kinh bị hủy diệt, bọn họ nói là do thiên thạch tập kích. Những quốc gia biết rõ nguyên nhân trong đó, đương nhiên cũng không vạch ra chuyện nói dối của bọn họ. Vì dù sao cũng là có chỗ tốt đối với tất cả.

Hỏa thiêu Đông Kinh cũng làm cho Lưu Vũ Phi có được không ít chỗ tốt. Hắn tốn hao nhiều ngày mới sửa sang lại một ít tin tức mà Diệt Thế Thiên Tôn đã lưu cho hắn. Nếu muốn hấp thu tin tức này, hắn cũng phải tốn vài năm thời gian. Mặc dù với vài ngày hắn chỉ sửa lại một điểm nhỏ nhưng lại hoàn toàn thúc đẩy những kiến thức hắn đã từng biết. Cũng làm cho hắn biết được nhiều sự bí mật trong vũ trụ, trước kia hắn còn tưởng rằng, tu vi cao nhất trên đời này chính là Bàn Cổ đại thần, lĩnh vực cao nhất chính là thần giới. Không nghĩ tới với tin tức của Diệt Thế Thiên Tôn khuyến cáo hắn, lĩnh vực thần giới như vậy cả vũ trụ còn có hơn mười người. Mặc dù Diệt Thế Thiên Tôn này còn không nói rõ thân phận, nhưng hắn cũng tiết lộ Bàn Cổ cũng chỉ là một trong những thuộc hạ của hắn. Mà Bàn Cổ cũng với mệnh lệnh của hắn mà đi tới địa cầu. Khi hắn sửa sang lại tin tức, điều này làm cho hắn kinh hãi.

95. Chương 95

Sau khi biết được tin tức này, Lưu Vũ Phi càng hiểu được sâu sắc hơn. Hắn thầm cảm thấy xấu hổ với việc ngây thơ trước kia của mình, với một chút khả năng của mình, ở trong mắt những người trên kia, chẳng khác gì là trẻ con.

Về phần Diệt Thế Kinh Thiên Trảm của Diệt Thế Thiên Tôn lưu lại, chính vì công lực hắn quá yếu nên không cách nào tìm hiểu. Cũng may trong tin tức mà Diệt Thế Thiên Tôn cho hắn, có một trang ghi cách tu luyện tiệp kính của Phá Thiên Quyết. Đồng thời hắn cũng cảm thấy may mắn mình cũng không quá kiêu ngạo, không chống lại cả tiên giới, nếu không có thể một ngày nào đó, có vị đại thần nào nhìn hắn không vừa mắt, hạ phàm hung hăng giáo huấn hắn một lần.

Có được lần tri thức này, chuyện phi thăng thần giới cũng không còn là giấc mộng cuối cùng của hắn. Trải qua nhiều chuyện như vậy, làm cho hắn hiểu rõ hơn rất nhiều. Hắn kỳ vọng ngày nào đó mình cũng có thể trở thành một bậc thần nhân giống như Bàn Cổ. Nhưng việc này không phải là việc hắn nghĩ trước mắt, trừ phi ngàn năm trôi qua, hắn tham ngộ được Diệt Thế Luân Hồi Trảm. Trước mắt hắn muốn làm chính là làm sao bảo vệ cho tốt người nhà và bằng hữu của mình. Không để cho bọn họ bị chút nào tổn thương, còn có ít nhất trước khi mình phi thăng, mình phải tận lực vì Viêm Hoàng một tộc mà ra phần lực lượng.

Tỷ như với trăm năm chi ước vào năm sau, với tu vi bây giờ của hắn, đã mạnh hơn hai lão tổ tông. Lưu Vũ Phi tự nhận, mình là huyết mạch truyền thừa của hai vị đó. Hắn cũng biết tại sao mình giết nhiều người như vậy mà Thiên Khiển lại không tới tìm mình. Hết thảy những điều này cũng pháp quyết Thiên Khiển mà hắn tham thấu đều có liên quan. Lưu Vũ Phi đối với Diệt Thế Thiên Tôn vừa sùng kính vừa sợ hãi. Thiên Khiển là do ông ta sáng tạo ra, thật không biết Diệt Thế Thiên Tôn làm thế nào mà tồn tại.

Mấy ngày nay sự chú ý của các quốc gia, vẫn tập trung ở Nhật Bổn. Truyền thông cũng không có dừng lại, bọn họ còn mời nhiều chuyên gia luôn đi gạt người, đàm luận chuyện Đông Kinh bị thiên thạch hủy diệt. Mà các quốc gia còn lại đang trợ giúp Nhật Bổn lén lút tìm kiếm nơi hạ lạc của Lưu Vũ Phi tại Nhật Bổn. Họ nghĩ thầm muốn tìm ra Lưu Vũ Phi, chứng minh thân phận của hắn. Là thần? Hay là ma? Nhưng tất cả đều cũng biết người này có quan hệ lớn lao với Trung Quốc, ít nhất câu hắn nói chính là Trung văn.

Lưu Vũ Phi tốn cả nửa ngày, sửa sang lại tin tức này. Đến khi hòa thượng Nhật Bổn cử hành nghi thức đã tới. Hắn mới động thân đi tới bầu trời của Lộc Nhi đảo hội họp cùng Lưu Lôi.

Hắn hỏi Lưu Lôi, đoạn thời gian này tình huống của Lộc Nhi đảo. Vẻ mặt của Lưu Lôi sùng kính nhìn Lưu Vũ Phi, đối với hắn sự sùng bái giống như nước sông Hoàng Hà chảy mãi không ngừng. Với lực lượng một người mà có thể hủy diệt được một thành thị lớn, còn giết gần ngàn vạn người, đối với việc Lưu Vũ Phi còn ẩn chứa bao nhiêu thực lực, Lưu Lôi thật sự không dám đoán.

Đến thời gian này, Lộc Nhi đảo đã tụ tập gần ba mươi vạn hòa thượng. Đã bị kích thích của vụ hỏa thiêu Đông Kinh, những hòa thượng này như nổi điên lo đi thu thập xử nữ. Bởi vì máu của xử nữ càng nhiều, thì lực lượng của Bát Kỳ Bát Thần tỉnh lại càng mạnh. Bọn họ từ bên chính phủ biết được, tạo thành việc hủy diệt Đông Kinh chính là người Trung Quốc. Tâm trạng báo thù càng thêm dâng cao, bọn họ tin tưởng chỉ cần đại thần có thể tỉnh lại, đừng nói chỉ là những người tu chân của Trung Quốc, cho dù giết sạch người Trung Quốc cũng không thành vấn đề.

Chính phủ Nhật Bổn đối với kế hoạch này đương nhiêu là ủng hộ. Bọn họ bây giờ oán hận Lưu Vũ Phi, đã gom cả người Trung Quốc vào trong cừu oán, nói rằng chờ khi đại thần tỉnh lại, có thể đem tất cả người Trung Quốc dẫm nát dưới chân cho họ thống khổ rên rỉ.

Lưu Vũ Phi nghe xong lời thuật của Lưu Lôi, đối với Lộc Nhi đảo cũng đại khái hiểu rõ tình huống trước mắt. Hắn vốn còn tưởng rằng nghi thức gọi về hôm nay sẽ bắt đầu, bây giờ nghe Lưu Lôi nói đã lui lại hai ngày sau. Hắn quyết định về nước một chuyến, định tranh thủ hai ngày này, tiến vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, hấp thu tin tức do Diệt Thế Thiên Tôn lưu lại. Lưu Lôi vẫn ở lại Nhật Bổn, còn hắn tự mình thuấn di về lại Thượng Hải.

Đối với đủ loại biểu hiện thần bí của Lưu Vũ Phi, Lý Hưởng có nhìn thấy cũng không còn ngạc nhiên, hắn đối với chuyện Lưu Vũ Phi biến mất hơn mười ngày, rồi đột nhiên xuất hiện tại phòng làm việc của hắn mà cũng không tò mò. Tiếp theo hắn và Lưu Vũ Phi bàn chuyện của công ty, dưới sự quản lý của Lý Hưởng,

Tây Vũ công ty đã đi vào quỹ đạo. Mấy ngày nay Lý Hưởng lại thu mua hơn mười bệnh viện trong cả nước, bây giờ công ty phát triển thật sự rất tốt, mặc dù công ty bọn họ vẫn đang vì những nhân viên nghèo khó mà xuất ra rất nhiều tiền bạc, nhưng tốc độ thu hồi tiền bạc cũng rất nhanh.

Lý Hưởng nói với Lưu Vũ Phi, ngoại trừ tiền bạc chi ra cho công ty phát triển những nhu cầu tất yếu, còn lại là đổ vào trong thị trường chứng khoán của công ty. Đối với tiền bạc Lưu Vũ Phi cũng không có khái niệm gì lớn, hắn cũng không biết Lý Hưởng bỏ ra bao nhiêu tiền cho chứng khoán công ty, Lưu Vũ Phi nhớ tới chuyện trước kia, bèn muốn cấp cho Tô Thiến một chuyện vui mừng lẫn sợ hãi. Dù sao công ty cũng đã có dư tiền bạc, tự mình lưu lại cũng không có chuyện gì sử dụng, lại nói khi hắn ở Nhật Bổn còn thắng được bốn triệu Mỹ kim, quyết định từ bây giờ sẽ mở ra một quỹ từ thiện.

Đương nhiên những bước khởi đầu này đều do Lý Hưởng đi làm, vì muốn tìm một nhân tài như hắn cũng đâu dễ dàng. Lưu Vũ Phi đặc biệt nói, tiền bạc từ thiện chủ yếu nhằm vào những ai nghèo khó, cần có sự bảo vệ chính đáng. Bảo vệ hoàn cảnh, trước kia hắn cũng không có lo lắng, nhưng từ ngày Diệt Thế Thiên Tôn lưu lại tin tức, hắn hiểu rõ được hoàn toàn. Một văn minh nếu phát triển quá độ, sẽ làm cho chuyện hủy diệt xảy ra. Diệt Thế sẽ phủ xuống, dựa theo sự phát triển trước mắt của địa cầu, không lâu trong tương lai, Diệt Thế Thiên Hỏa sẽ rất nhanh trọng hiện đến địa cầu. Hắn còn không hy vọng Viêm Hoàng nhất tộc lại bị hủy diệt nhanh như vậy.

Lưu Vũ Phi đưa cho Lý Hưởng ngân phiếu Mỹ kim, về những gì liên quan đến tiền bạc, xưa nay đều do Lý Hưởng quản lý, đợi sau khi Tô Thiến xuất quan, sẽ đưa cho nàng. Còn chi phiếu bốn triệu Mỹ kim kia, hắn còn lưu lại phòng hờ cho tình huống khác, cùng với Lý Hưởng nói chuyện một hồi, Lưu Vũ Phi cũng cáo từ rời đi.

Sau khi trở lại phòng riêng của mình, Lưu Vũ Phi gọi điện thoại cho Long Ba, hắn muốn xác nhận một chút chuyện hắn cứu mấy cô gái Trung Quốc ở Nhật Bổn bây giờ tình hình của họ ra sao. Nếu còn chưa về nước, chỉ sợ giờ phút này các nàng đã đi luân hồi chuyển thế. Cũng may Long Ba nói cho hắn hay những cô gái này từ hai ngày trước đã trở về quốc nội. Trong điện thoại Long Ba căng thẳng nói với Lưu Vũ Phi, ngày đó chuyện hắn gây nên tại Đông Kinh, đều bị vệ tinh các nước quay lại hết. Trước mắt thế giới, đều cũng đang tìm tung tích của hắn. Đối với chuyện này Lưu Vũ Phi khinh thường hừ một tiếng, những chính phủ này tốt nhất đừng chọc giận hắn.

Cuối cùng Long Ba cẩn thận đưa ra ý kiến, có mấy đại viên quốc gia muốn gặp Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi không muốn cùng những người làm chính trị này lui tới nên liền từ chối Long Ba. Tỏ vẻ tự mình không rảnh, hai ngày nữa còn phải quay lại Nhật Bổn có việc. Nghe nói Lưu Vũ Phi còn muốn đi Nhật Bổn, trong lòng Long Ba lại co rút lại một chút, hắn cẩn thận hỏi Lưu Vũ Phi, mục đích vì sao hắn muốn đi. Biết được Lưu Vũ Phi muốn đi Lộc Nhi đảo, Long Ba thở dài một hơi, chỉ cần biết được hắn muốn đi chỗ nào là được, còn những chuyện khác Long Ba cũng không để ý nhiều như vậy.

Lưu Vũ Phi trong mắt Long Ba, còn nguy hiểm hơn một vạn quả mìn, đối với sự cẩn thận của Long Ba, Lưu Vũ Phi chỉ cười khẽ không nói.

Long Ba gác điện thoại, chuyện đầu tiên là đi báo cáo hành động tiếp theo của Lưu Vũ Phi. Nếu thay đổi là quốc gia khác, Long Ba cũng không khẩn trương như thế. Bởi vì vài ngày trước chính phủ Nhật Bổn cũng đã tuyên bố ra ngoài, sẽ làm một nghi thức đại hình siêu độ tại Lộc Nhi đảo, vì quốc dân đã chết ở Đông Kinh mà cầu phúc siêu độ, cũng vì muốn cầu bình an, nên ngày hôm đó Lộc Nhi đảo sẽ đóng cửa hàng không vì không muốn có một vật phi hành nào đó giáng lâm. Long Ba đoán lần này Lưu Vũ Phi đi Lộc Nhi đảo khẳng định là có liên quan tới nghi thức này.

Có sự giáo huấn của lần trước, lần này chính phủ phản ứng nhanh chóng siêu cực, chỉ dùng một ngày thời gian, đã đem tất cả kiều dân rời khỏi Lộc Nhi đảo. Trung Quốc tạo ra hành động di dân Hoa kiều làm cho các nước khác liền chú ý, bọn họ đều dò xét duyên nguyên trong đó, nhưng với hành động lần này chính phủ Trung Quốc cũng không hề nói ra lý do. Sau đó khi họ biết được lý do chính phủ Trung Quốc di dân Hoa kiều thì cũng đã muộn.

Lưu Vũ Phi ở lại trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ hai ngày, hấp thu tin tức của Diệt Thế Thiên Tôn lưu lại cho hắn, có được nhận thức lần này, Lưu Vũ Phi càng thêm sùng kính Diệt Thế Thiên Tôn, đối với cả vũ trụ cũng hiểu rõ ràng hơn.

Về phần Diệt Thế Luân Hồi Trảm, bây giờ hắn một chút đầu mối cũng không có. Hoàn hảo bên trong còn có ghi lại một trang về tu luyện Phá Thiên Quyết, hắn định sau khi kết thúc xong chuyện ở Nhật Bổn, sẽ bế quan tìm hiểu.

Hôm nay chính là ngày khai mạc nghi thức triệu hồi đại thần, Lưu Vũ Phi đã đi đến trên bầu trời Lộc Nhi đảo. Nếu hắn muốn ẩn dấu chính mình, thì khoa kỹ hiện đại sẽ không cách nào phát hiện. Vì muốn xác định nghi thức sẽ không diễn ra chuyện ngoài ý muốn, chính phủ Nhật Bổn phái ra quân đội và máy bay chiến đấu. Mấy vạn quân đội, đem tất cả nghi thức xuất nhập, vây quanh kín đáo. Máy bay chiến đấu thì liên tục vây quanh trên bầu trời trên đỉnh đầu mọi người.

Tám giờ sáng, nghi thức triệu hồi chính thức bắt đầu. Trong tiếng niệm kinh của ba mươi vạn hòa thượng, mấy ngàn cô gái bắt đầu đồng thời tịnh thân. Không biết bọn họ làm sao tẩy não mấy cô gái này, mà các nàng biết sắp tới sẽ đối mặt với cái chết mà gương mặt không chút sợ hãi, ngược lại càng lộ ra vẻ mặt trang nghiêm, phảng phất như đang sắp tiếp nhận sự ân tứ của đại thần. Vẻ mặt này so sánh với tuổi tác non nớt của các nàng thật không xứng chút nào, đối với chuyện này Lưu Vũ Phi không thể không bội phục phương thức tẩy não của người Nhật Bổn.

Không cần pháp thuật gì trợ giúp, có thể nhìn ra được những cô gái này không chút sờn lòng khi đối mặt với cái chết. Đồng dạng hắn cũng không nghĩ ra, những cô gái này làm sao lại bằng lòng dâng lên huyết nhục của mình. Mấy ngàn cô gái tịnh thân xong, cầm cây dao nhỏ trong tay, không chút do dự cắt vỡ mạch máu nơi tay trái của mình, máu tươi nhất thời phun ra, phun xuống cái hố to có khắc phù triện. Mấy ngàn cỗ máu tươi cùng thời gian phun ra, máu tươi từ từ bao phủ phù triện, theo máu tươi thẩm thấu, phù triện bắt đầu biến hình, vô số máu thuần âm, hướng bên dưới phù triện tuôn xuống.

Theo máu tươi chảy ra, những cô gái sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, có những cô gái đã bắt đầu hư thoát, nhưng máu tươi trong cơ thể nàng còn không ngừng cuồn cuộn tuôn vào trong hố to. Một khắc sau, tất cả những cô gái đã tử vong. Linh hồn các nàng cũng không hề tán đi, ngược lại lại phiêu đãng khắp bốn phía vây quanh.

Hố to đã bị máu tươi bao phủ, phù triện hạ xuống dưới sâu vẫn còn đang không ngừng hấp thu máu thuần âm, trong không khí tản ra mùi máu tươi nồng nặc khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn.

96. Chương 96

Tốc độ bay lên không của Lưu Vũ Phi mặc dù như lưu tinh, nhưng so với dĩ vãng cũng chậm đi rất nhiều. Mọi người vẫn như cũ có thể nhìn thấy được thân hình của hắn di động, có thể thấy được đám hòa thượng đối với hắn tạo thành ảnh hưởng không nhỏ. Bát kỳ đại xà còn lại bảy đang mở rộng miệng, hướng Lưu Vũ Phi phun ra một đoàn khói trắng dày đặc.

Cả thân hình đang thẳng tắp phóng đi, đối với khói độc do Bát Kỳ phun ra coi như không nhìn thấy, cho dù cả người hắn đã bị bao phủ ở bên trong. Khói độc này làm sao có thể tổn thương được hắn dù chỉ một sợi lông, trong khói đặc cái đuôi thật lớn kia một lần nữa lại cuộn đến. Một tiếng hừ lạnh: " Nguyệt Hủy Tinh Trầm." Một luồng lưu hồng bắn nhanh ra, kiếm khí lành lạnh, ánh sáng bùng cháy mạnh.

Lưu Vũ Phi vẫn như trước, như một tu la của địa ngục không chút cấm kỵ, cầm kim quang trong tay, kim mang trong nháy mắt biến mất trong đuôi rắn. Bát Kỳ đại xà bộc phát ra một tiếng gầm, so với bất kỳ tiếng nào cũng đều thảm lệ. Cái đuôi thật lớn kia của nó, bị chiêu thức bá đạo này, dữ dằn đến cực điểm, tuyệt sát đến vô cùng, tước thành thịt nát.

Đại xà chịu đau đớn nhức nhối vội thối lui, mười bốn con mắt, ánh mắt lục quang lân lân, oán độc nhìn Lưu Vũ Phi. Hơn một ngàn năm trước, tranh đấu với Tu Tá Nam chưa từng làm nó bị thương qua bao giờ. Nếu không phải tới cuối cùng nó kiệt lực, Tu Tá Nam vốn không thể đem nó phong ấn. Mặc dù là như thế, Tu Tá Nam cũng không có cách làm nó bị thương.

Vảy rắn cứng rắn như cương thiết, dù là Tu Tá Nam cũng không có biện pháp tổn thương. Hôm nay lại phải chịu khổ, bị thương nặng, làm cho nó tổn thất một đầu một đuôi. Trong sự phẫn nộ, nhưng nó cũng sợ hãi Lưu Vũ Phi cực điểm, trong lòng đã có ý muốn rút lui.

Nhìn thoáng qua Lưu Lôi, Lưu Vũ Phi phát hiện các hòa thượng đã đem oán linh phóng ra. Oán linh tính được bằng đơn vị hàng nghìn, bao bọc vây quanh Lưu Lôi, mặc dù Lưu Lôi cũng giết được mấy ngàn người, nhưng cũng như muối bỏ biển, hơn ba mươi vạn hòa thượng không phải là chuyện đùa giỡn.

Lưu Lôi không ngừng thi triển Liên Hoa Quyết, từng đóa hỏa diễm không ngừng thiêu đốt oán linh. Mặc dù giờ phút này Lưu Lôi không có gì nguy hiểm, nhưng nếu kéo dài khẳng định không được, chân nguyên của Lưu Lôi nếu cạn kiệt thì sẽ hết sức nguy hiểm.

Lưu Vũ Phi thúc giục Thất Thải thần kiếm : " Kiêu Dương Vẫn Lạc" Thất Thải thần kiếm sắc bén, cũng là một chiêu thức phá hư lớn nhất được phát ra.

Bát Kỳ đại xà dường như cảm thụ nguy hiểm giờ phút này đang đến, điên cuồng như nổi điên gào thét, thân thể khổng lồ theo đường vòng cung hướng Lưu Vũ Phi cuộn tới. Cái mồm to âm trầm sâm sâm giương lên, giống như muốn đem Lưu Vũ Phi thôn phệ đi.

Thất Thải thần kiếm trướng lớn thành ba thước, bị một bàn tay vô hình khống chế, thân hình Lưu Vũ Phi ngay tại không trung đổi lại mấy lần, kháp pháp quyết thúc giục Thất Thải thần kiếm, thần kiếm tản ra kiếm khí như mưa rơi lất phất, theo bàn tay hắn dương ra, chớp mắt duỗi thẳng băng bắn ra.

Bát Kỳ đại xà cảm thấy không ổn, thân thể cao lớn liền đã bị trói buộc. Nó muốn thả người trở ra, nhưng đã không còn kịp rồi.

Chỉ cảm thấy một mảnh kiếm khí thấu xương, nó vẫn không trốn thoát phạm vi của kiếm khí, cho đến khi Lưu Vũ Phi phát ra một kích hủy diệt, tiếng kêu bi thảm tuyệt nhân vang lên, đầy trời huyết nhục rơi xuống đất, thân thể cao lớn bị cắt nát thành vô số đoạn.

Bát Kỳ đại xà cũng thật xui xẻo, bị phong ấn ngàn năm, thật vất vả mới lấy được tự do, liền đụng ngay sát tinh như Lưu Vũ Phi. Sớm biết như thế, sợ rằng có đánh chết nó cũng không đi ra, bị phong ấn mặc dù không có gì tốt, nhưng so với chết còn tốt hơn ngàn lần.

Bên kia Lưu Lôi không biết đã phát ra bao nhiêu hỏa diễm liên hoa, cũng không biết mình đã tiêu diệt được bao nhiêu oán linh. Nhưng oán linh càng giết càng nhiều, đến bây giờ hắn vẫn còn bị vây quanh bao bọc. Đương nhiên hắn cũng không có biện pháp, lại chỉ giết được vài người đầu trọc mà thôi.

Những người bình thường đang xem lễ trên đài, sớm đã bị tình cảnh này hù dọa đến nổi không thể khống chế được đại tiểu tiện. Họ ngã trái ngã phải đầy mặt đất, những quân nhân còn có chút đỡ hơn, cũng còn hướng tới hai người Lưu Lôi bắn ra vài viên đạn.

Nhưng bọn họ căn bản không cách nào bắn trúng mục tiêu, hai người Lưu Vũ Phi di chuyển tốc độ quá nhanh, bọn họ chỉ nhìn thấy thân ảnh loang loáng mà thôi. Đám hòa thượng đã bắt đầu tuyệt vọng, liên hợp ba mươi vạn người, hơn nữa còn có Bát Kỳ cũng không có cách làm gì được Lưu Vũ Phi. Dưới sự chứng kiến của bọn họ, ngược lại Bát Kỳ chỉ trong mấy chiêu là đã bị biến thành một đống thịt nát.

Bọn họ không biết, trên đời này còn ai có thể trợ giúp bọn họ. Tất cả hòa thượng trong lòng đều điên cuồng kêu lên: " Đại thần a, sao ngài còn không hiện thân cứu vớt con dân của ngài, chẳng lẽ ngay cả ngài cũng từ bỏ chúng con dân cả đời đều trung thành với ngài sao?"

" Lưu Lôi, lui lại." Thu thập xong Bát Kỳ, Lưu Vũ Phi kêu lên. Lưu Lôi phát ra một tiếng huýt sáo dài, phát ra một chiêu Liên Hoa Quyết cuối cùng: " Liên Hoa Quy Nhất" Từng đóa hỏa diễm liên hoa nhất thời nổ mạnh ra, mang đi tất cả những oán linh ở gần nhất. Khi những oán linh khác còn chưa vây lại, thì đã phi thân tới bên người Lưu Vũ Phi.

" Thiếu gia, thuộc hạ làm việc không tròn, kính thỉnh trách phạt."

" Điều này không trách ngươi được...." Lời còn chưa dứt, trên không trung một trận chiến cơ, hướng chỗ Lưu Vũ Phi đang đứng phóng ra một quả tên lửa.

Mày kiếm nhíu lại, thần kiếm rời khỏi tay : " Oanh!" Thần kiếm cản tới tên lửa, đem tên lửa ngăn cản rớt xuống. Đánh rơi tên lửa, thế công của thần kiếm không giảm, hướng tới chiến cơ phóng ra tên lửa bay tới. Lại thêm một tiếng nổ mạnh, chiến cơ biến thành một quả cầu lửa, từ không trung rơi xuống, bốc cháy đùng đùng, lại vang lên vài tiếng rít gió từ xa, lại thêm mấy chiếc chiến cơ, hướng bọn họ phóng ra tên lửa.

Thất thải thần kiếm ngay giữa không trung xẹt qua một đạo hồ tuyến xinh đẹp, đánh rơi tất cả những quả tên lửa vừa bay được nửa đường. Phi công lái chiến cơ nhìn thấy tình thế không ổn liền quay đầu chạy trốn, một đạo kiếm khí sắc bén từ trên không trung lại chém xuống, chiến cơ làm bằng sắt thép kia, nhất thời bị chém thành nát vụn.

" Lưu Lôi, ngươi đi lên không trung, phàm là chiến cơ của Nhật Bổn đều đánh rơi hết cho ta." Lưu Vũ Phi cảm thấy rất phiền với những chiếc máy bay trên bầu trời, trong sát na hắn đánh rơi chiến cơ, hàng vạn oán linh đã đi tới trước mặt hắn.

" Thất thải linh lung tháp" Một tiếng chợt quát, hắn bay lên không, hai tay không ngừng khấp pháp quyết, theo sự thúc giục của pháp quyết, Linh Lung Tháp từ nguyên lai chợt nở lớn, trướng thành một tòa tháp nhọn cao chừng hai mươi thước. Theo khấp ấn trong tay Lưu Vũ Phi biến đổi, tháp bắt đầu hình thành một dòng suối chảy, cái tháp khổng lồ, hình thành một cái miệng lớn.

" Hấp" Oán linh đang hướng Lưu Vũ Phi áp tới, hình thể của bọn họ hư vô mờ ảo, giống như dòng cát tiến thẳng tới Linh Lung Tháp. Chỉ như bánh bao thịt ném chó, một đi không trở lại, màn trước mắt chẳng khác gì như thế.

Linh Lung Tháp như một cái vực sâu không thấy đáy, bất kể có bao nhiêu oán linh nó đều toàn bộ hấp thu. Tình huống này vẫn giằng có trong một khắc thời gian, mấy vạn oán linh không sót một ai tiến vào trong Linh Lung tháp.

Linh Lung Tháp vốn trong suốt, ở bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy oán linh bị hấp thu vào trong, trong Linh Lung tháp bọn họ phát ra từng trận tiếng quỷ khóc sói tru, mấy vạn oán linh kêu lên thảm thiết, làm cho lông tóc người ta dựng đứng.

Hắn nhẹ nhàng phun ra: " Trứ" Ma thuật của Linh Lung tháp đằng khởi đoàn đoàn ngọn lửa, cả Linh Lung tháp trong ngoài đều bị đoàn ngọn lửa này bao phủ, mấy vạn oán linh bên trong kêu thảm thiết thêm vài giây, rồi vĩnh viễn biến mất trong lòng tháp.

Chúng hòa thượng trợn tròn mắt, người xem lễ cũng than thở, chỉ có đám quân nhân còn ngơ ngác, không ngừng bắn súng về hướng Lưu Vũ Phi.

" Hết thảy nên chấm dứt đi!" Tiếng nói vừa dứt, Bàn Cổ Phủ hiển lộ khí phách khôn cùng bị xuất ra, nắm trong tay. Sau khi hắn gọi về Diệt Thế Thiên Hỏa, thì một lần nữa lại thi triển Bàn Cổ Phủ.

" Phá Thiên Quyết, Đồ Linh." Trong miệng phun ra vài chữ làm người khác kinh hãi vạn phần. Một đoàn kình khí tinh huy lãnh mang như biển rộng nhấc lên trời như luồng sóng lớn, trắng như tuyết bay xẹt qua. Gần ba mươi vạn hòa thượng, đã tiếp nhận sự tẩy lễ của nó. Trong phút chốc, lấy Lưu Vũ Phi làm trung tâm tất cả mọi thứ trở thành vật phẩm, đều ở trong nháy mắt bị kình khí cắn nuốt, trên bầu trời rơi xuống những mảnh thịt vụn và máu tươi đỏ hồng, hoặc là những bộ phận nội tạng của cơ thể. Hơn mười vạn người, chỉ chớp mắt đã phải đi gặp đại thần của họ.

Bàn Cổ Phủ phối hợp với uy lực của Phá Thiên Quyết, vẫn không chỉ như thế. Lộc Nhi đảo bắt đầu chấn động kịch liệt, mặt đất vốn yên bình bắt đầu hé ra vô số đạo vết rách, rồi đột nhiên toát ra hạp cốc vực sâu, giống như những cái miệng to âm thầm mở ra, cắn nuốt vô số sinh linh. Phòng ốc bắt đầu chấn động, Lộc Nhi đảo cũng đang từ từ phân đôi, chia ra làm hai, hai làm bốn, ác vận vẫn chưa chấm dứt.

Tiếp theo trong tiếng kình khí vẫn còn quanh quẩn, phảng phất như thiên địa cũng bị nó xé rách, không khí bị đè ép xuống. Lộc Nhi đảo chia ra làm bốn, ở khí cường áp trong thiên địa đè trầm xuống, lại một trận chớp động ngất trời, những người còn thừa lại trên đảo lại truyền lên tiếng kêu cứu thê lương, rất nhanh, những người kêu cứu kia, lập tức bị cỗ kình khí tràn ngập không gian này cắt thành nát bấy. Trong nháy mắt mất đi tính mạng, đối với bọn họ mà nói cũng không có gì là không tốt.

Phá Thiên Quyết, đồ linh nhất thức không chỉ gọi suông như thế. Lộc Nhi đảo không ngừng chớp lên, bắt đầu chậm rãi trầm xuống. Bốn phía nước biển từ từ nuốt chửng Lộc Nhi đảo, chỉ qua một lúc thời gian, cả Lộc Nhi đảo đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này uy lực của Phá Thiên Quyết mới biến mất, tùy ý tán đi cỗ kình khí làm cho tâm trạng người khác rét lạnh. Lộc Nhi đảo chỉ còn lại một đỉnh núi cô đơn đứng ở nơi đó, có một cỗ tang thương nói không nên

lời.

97. Chương 97

Lưu Vũ Phi đang phiêu phù trong hư không, nhìn Lộc Nhi đảo đang hoàn toàn trầm xuống, hưng phấn huýt sáo dài một tiếng như rồng ngâm. Cuối cùng hắn đã thể ngộ một chiêu khai thiên phách địa, Bàn Cổ Phủ cũng vì vậy có nơi dụng võ, cao hứng đến ông ông kêu vang. Đứng hàng đầu trong cửu châu đệ nhất thần khí, nếu vẫn bị tồn phóng, nó còn không bằng một cây búa bình thường. Chỉ có không ngừng được sử dụng, nó mới có thể chứng minh được giá trị của chính mình.

Tính toán kể từ khi Lưu Vũ Phi được nó, vẫn không có sử dụng nó thật tốt. Chỉ chính thức phát huy được năng lực của nó, thì hôm nay là lần đầu tiên. Ở Hoa Sơn còn tồn tại nhiều băn khoăn, cũng không thể sử dụng toàn bộ uy lực. Bàn Cổ Phủ hy vọng Lưu Vũ Phi có thể sử dụng mình thường xuyên, mà không bị ẩn giấu như trước.

Nhìn Bàn Cổ Phủ còn đang hưng phấn, Lưu Vũ Phi lắc đầu: " Lão huynh, ta biết ngươi thích ra bên ngoài, nhưng như vậy không được đâu." Bất kể Bàn Cổ Phủ có nguyện ý hay không, hắn khắp động Phá Thiên Quyết, đem nó thu hồi vào trong cơ thể. Trên không trung còn truyền đến trận trận tiếng nổ mạnh, Lưu Lôi không biết đã đánh rơi bao nhiêu chiến cơ. Một người bay lượn trong không trung, mặc cho phi cơ tiến tới như thế nào, cũng không sao đánh trúng hắn.

Tiểu Tuyền đã nổi giận, hắn thông qua vệ tinh, trơ mắt nhìn Lộc Nhi đảo chìm xuống hoàn toàn. Hắn đem chiến cơ toàn bộ xuất động, chỉ cần có thể trừ khử hai người nọ, thì hắn cũng không quản thêm nhiều chuyện. Đối mặt với chiến cơ không ngừng cuồn cuộn mà tới, trong tâm lý Lưu Lôi chỉ có một ý niệm trong đầu: " Mấy người này đúng là điên rồi, biết rõ làm như vậy chỉ có một đường chịu chết, còn không ngừng xông lên." Trong lòng còn đang suy nghĩ, nhưng công thế không ngừng, khống chế phi kiếm, chặt đứt mấy chiếc chiến cơ cuối cùng.

Không biết có phải vì người Nhật Bổn không có phi cơ nữa hay không hay là sợ hãi, tóm lại chiếc cuối cùng bị hủy, cũng không còn chiến cơ tiến lại.

Đại Phản, một cơ địa quân sự, vẻ mặt Tiểu Tuyền ngốc ra, nhìn tình hình thất bại trước mắt.

" Hết rồi! Hết rồi! Đế quốc của chúng ta xong hết rồi sao?" Vừa nói vừa dùng sức kéo tay người bên cạnh rít gào: " Đế quốc chúng ta làm sao mà chỉ có mấy chiếc chiến cơ thôi như vậy, mau đưa tới thêm, còn có tất cả tên lửa nhắm thẳng tới cho ta, hai người kia, không tiếc hết thảy trả giá, cho dù phải giết đến Trung Quốc, cũng phải trừ khử bọn họ cho ta."

Liên tiếp nhiều đả kích khiến cho tinh thần Tiểu Tuyền đã có chút hỗn loạn. Sự tỉnh táo trước kia, cùng sách mưu sớm đã biến mất không còn tung tích. Hắn vốn không có nghĩ tới, chiến cơ xuất hiện trong bầu trời Trung Quốc, gặp phải hậu quả như thế nào.

Người bị lôi kéo tay, bất đắc dĩ lắc đầu: " Thủ tướng, chiến cơ của chúng ta không có nhiều, cho dù có thể bay cũng không kiện bổ sung đạn, dùng tên lửa sợ rằng càng thêm không thể thực hiện được, bọn họ chỉ là người, mà máy bay là vật phẩm, chúng ta không cách nào tập trung lại được."

Sắc mặt Tiểu Tuyền chợt xanh nhợt, đột nhiên bưng ngực, quỵ xuống thân hình nhuyễn mềm té ngã trên mặt đất. Phó thủ tướng kinh hô một tiếng, theo sự trợ giúp của mấy thủ hạ, rất nhanh đưa Tiểu Tuyền đi cấp cứu.

Lưu Vũ Phi thấy không còn phi cơ bay lại đây, bèn bay tới bên người Lưu Lôi: " Đi thôi, chúng ta về Thượng Hải." Hai người thong thả hướng phương hướng quốc nội bay đi.

Bọn họ vừa bay ra khỏi cảnh nội của Nhật Bổn, Lưu Vũ Phi đột nhiên dừng lại.

" Người của tiên giới sao lại tới nữa, sẽ không phải tìm ta phiền toái đó chứ, Lưu Lôi ngươi về trước đi ta ở lại chỗ này chờ bọn hắn."

" Dạ, thiếu gia, ta đi về trước." Lưu Lôi biết thực lực của Lưu Vũ Phi, thêm mấy tiên nhân cũng không đáng ngại, yên tâm hướng tới Thượng Hải bay đi.

Vừa rồi khi Lưu Vũ Phi phi hành, cảm nhận được hai cỗ khí tức của tiên nhân, hướng bọn họ đuổi theo. Không biết mấy tiên nhân này nhằm vào điều gì mà tới, hay là ở chỗ này chờ họ.

Một hồi sau, hai gã tiên nhân đã tới. Lưu Vũ Phi sửng sốt một chút, hai tiên nhân này khác hẳn những tiên nhân trước kia hắn nhận thức qua.

" Người kia, vì sao giết hại tín đồ của chúng ta." Trong đó có một người nhìn hắn hỏi: " Ai là tín đồ gì của ngươi? Các ngươi là ai?"

Đối với hai người trên người khói xanh liễu nhiễu này, hắn muốn hỏi rõ lai lịch bọn họ trước. Từ hơi thở mà cảm thụ, bọn họ tuyệt đối là tiên nhân, nhưng khí vụ trên người lại không đúng. Hắn chỉ thấy tiên nhân có tử khí liễu nhiễu, còn chưa nhìn thấy qua ai có lam khí như thế. Hai tiên nhân còn chưa trả lời, trên bầu trời lại bay xuống một tiên nhân, bất quá trên thân người này lại bọc đầy tử khí. Nhìn bộ dáng của hắn đối với hai lam khí tiên nhân, cũng không tốt lắm. Sau khi hạ xuống, đầu tiên là hướng Lưu Vũ Phi làm một lễ, rồi hướng tới hai lam khí tiên nhân lạnh lùng nói: " Các ngươi là người của Tân Nguyên tiên giới, tại sao hạ giới, chúng ta không phải từng có hiệp định, Tân Nguyên tiên giới không thể hạ phàm đến đây, vì sao lần này lại vi phản hiệp định?"

" Lời này phải để chúng ta hỏi ngươi đi, nếu không phải các ngươi buông phóng người này, giết hại tín đồ của chúng ta, chúng ta cần phải hạ giới hay sao, lúc đầu trong hiệp nghị đã nói rõ, Tân Nguyên tiên giới của chúng ta không hạ phàm đến địa cầu, trừ phi có người giết hại tín đồ của chúng ta, mà các ngươi lại không giáng xuống thiên lôi, vậy chỉ có người của Tân Nguyên tiên giới chúng ta tự mình hạ giới."

Tử khí tiên nhân bị nói đến chỗ đau, lúc này hiệp nghị đúng là có nói đến điều này. Lưu Vũ Phi giết hại phàm nhân bọn họ đều cũng nhìn thấy, nhưng bọn họ không có cách nào làm gì hắn, người của Tân Nguyên tiên giới hạ phàm, vẫn chưa vi phản hiệp nghị.

Lưu Vũ Phi ở một bên nghe xong hồi lâu, mới biết được hai tiên nhân lam khí này là từ tiên giới khác đến đây. Tân Nguyên tiên giới tiên chủ Vi Thiên Chiếu, một ngày cảm nhận được tín đồ trên địa cầu không ngừng bị giết đi, mặt khác càng có nhiều người đang cầu khẩn trước thần tượng của hắn, hơn nữa thành tâm hơn trước kia không biết bao nhiêu lần.

Trên địa cầu tín đồ của hắn mặc dù không nhiều lắm, nhưng địa cầu có vị trí đặc thù, còn hơn những tinh cầu khác trọng yếu. Địa cầu bị vây, giữa những thế lực đều nghĩ đến địa cầu. Lúc đầu vì địa cầu, giữa mấy thế lực chút nữa đã tiến hành chiến tranh. Cuối cùng mấy thế lực thông qua đàm phán, mỗi nơi đều có thể tự mình phát triển tín đồ trên địa cầu, nhưng không được tự mình nhúng tay sự phát triển trên địa cầu và cũng không tham gia những phân tranh ở đó. Bởi vì Cửu Châu tiên giới ở trên địa cầu có nhiều tín đồ nhất, điều này cũng làm cho bọn họ âm thầm bất phục, trăm năm trước trận chiến giữa tu chân giới và những thế lực khác, cũng là bọn họ âm thầm sai khiến.

Đồng thời bởi vì lãnh địa của Tân Nguyên tiên giới nằm trên địa cầu lại cách rất gần Cửu Châu tiên giới, cho nên hai nhà bọn họ đạt thành hiệp ước, do Cửu Châu tiên giới sẽ thực hiện hiệp nghị. Thiên Chiếu làm kẻ đứng đầu một giới, hắn không cách nào tự thân ra tay, bèn phái hai tiên nhân hạ giới, xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy bọn họ là vì người Nhật Bổn mà đến, bởi vậy cũng không hề khách khí với bọn họ: " Ta giết thì thế nào, những người đó là tín đồ của các ngươi, chứng minh các ngươi cũng không phải là thứ gì tốt, lại nói ta cũng không phải tiên nhân của Cửu Châu tiên giới, hiệp nghị chó má nọ của các ngươi cũng không có ước thúc gì với ta, mau cút sang một bên thật nhanh cho ta, chọc phiền ta thì ngay cả các ngươi cũng lưu lại đây cho ta."

Cuồng! Quả nhiên là cuồng, Cửu Châu tiên nhân, cũng không thể không bội phục Lưu Vũ Phi đến ba phần.

Hai Tân Nguyên tiên nhân sắc mặt chợt biến, bọn họ còn chưa nhìn ra sự sâu cạn của Lưu Vũ Phi, hắn còn nói mình không phải tiên nhân. Bọn họ cũng chỉ nhận được lệnh, muốn bọn họ đi đến địa cầu. Chỉ lệnh báo rằng ở địa cầu có người tu chân đang giết hại tín đồ của Tân Nguyên tiên giới.

Lúc bọn họ xuyên qua kết giới thì cảm nhận có hai người bên dưới đang ngự khí phi hành, từ lãnh địa của bọn họ phi về hướng Cửu Châu. Về phần có bao nhiêu người chết, đến bây giờ bọn họ cũng không biết. Bởi vì bọn họ không có nhìn thấy tình cảnh Lộc Nhi đảo trầm xuống, vì vậy cứ đuổi theo, xem có phải hai

người này giết hại bình dân hay không. Nếu họ nhìn thấy thì đã sớm chạy xa rồi, làm sao còn dám tìm tới Lưu Vũ Phi.

Nghe Lưu Vũ Phi thừa nhận mình không phải tiên nhân của Cửu Châu tiên giới, còn ngay trước mặt mắng họ, bọn họ sao mà không nổi giận, nếu không phải bận tâm có Cửu Châu tiên nhân ở đây, bọn họ đã sớm động thủ giáo huấn Lưu Vũ Phi. Trong đó có một người nói: " Nếu ngươi không phải người của Cửu Châu tiên giới, vậy theo chúng ta trở về một lần, chờ tiên chủ của chúng ta phát lạc ngươi."

Lưu Vũ Phi khinh thường cười cười, hai tiểu tiên nhân như vậy, cũng dám mạnh miệng nói ra câu này. Hắn bảo tử khí tiên nhân rời đi trước, chuyện của hắn cũng chưa tới lúc tiên giới quản lý, mặc dù hắn còn chưa biết hai tiên giới đã có hiệp nghị gì, hắn cũng biết Cửu Châu tiên giới sẽ không vì hắn mà phát sinh xung đột với Tân Nguyên tiên giới.

Đến trước mắt này, tự mình cùng Cửu Châu tiên giới quan hệ cũng không tốt lắm, hai bên từng khởi lên xung đột. Theo như hắn suy nghĩ, tử khí tiên nhân kia cũng không quay đầu lại mà độn thân đi xa. Sợ rằng cả tiên giới cũng đều thích chứng kiến, Lưu Vũ Phi và Tân Nguyên tiên giới đánh nhau đến người chết kẻ sống.

Mỗi sự quan hệ của lĩnh vực không gian cũng không tốt lắm, nhưng cũng không phát sinh xung đột quá lớn. Đây đều là do có Thiên Khiển đang canh giữ trên đầu, nếu không tiên giới tranh đấu sợ rằng cũng khó tránh khỏi, thậm chí ngay cả thần giới cũng bị liên lụy kéo đến.

Nhìn thấy Cửu Châu tiên nhân rời đi, hai tiên nhân của Tân Nguyên tiên giới hét lớn: " Yêu nhân, ngươi mau theo chúng ta trở về, nếu không đừng trách chúng ta hạ thủ vô tình."

" Nga, ta muốn nhìn xem các ngươi vô tình đến thế nào, bất quá ta cảnh cáo các ngươi trước, chỉ cần dám ra tay với ta, vậy phải tiếp nhận sự trả thù của ta."

98. Chương 98

Hai Tân Nguyên tiên nhân, cảm thấy Lưu Vũ Phi quá khinh thường bọn họ, giận dữ hét: " Yêu nhân điên cuồng kia, chịu chết đi." Hai người cùng xuất ra pháp bảo, một thanh tiểu đao, một cây thước ngọc hướng hắn trùm tới.

Thước ngọc cuồn cuộn nổi lên hàn khí nhè nhẹ, tiểu đao theo pháp quyết thúc giục, tản ra hàn mang, đồng thời bắn đi. Bàn tay khẩu động, hai lũ chỉ kình khí bắn nhanh qua.

" Đinh..." Mắt của hai tiên nhân như muốn rớt ra, bọn họ không dám tin tưởng nhìn Lưu Vũ Phi, hai kiện pháp bảo cấp tiên khí của họ, bị đối phương dùng hai luồng chỉ khí đánh rơi dễ dàng.

Lưu Vũ Phi đột nhiên thuấn di, " phách bá" vài tiếng, gương mặt của hai tiên nhân liền sưng tấy lên, đồng thời cũng đánh tỉnh bọn họ.

" Thuấn di." Tiếng kinh hãi kêu lên. Họ kinh hãi nhìn Lưu Vũ Phi, chuẩn bị chạy trốn, chỉ nhìn vẻ mặt đã biết rõ ý nghĩ của bọn họ, hai tay hắn vừa chuyển, một vách tường năng lượng thuần màu trắng bao phủ bọn họ ở bên trong.

" Kết giới." Hai người này hoàn toàn tuyệt vọng. Một người dễ dàng bố trí kết giới, ít nhất cũng có cấp bậc thiên tiên, bọn họ chỉ là hai tiên nhân cấp thấp nhất. Buồn cười chính là, tự mình vừa rồi còn muốn trừ khử đối phương.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, tâm lý tức giận dị thường, nhưng bọn họ không dám có chút biểu hiện. Lưu Vũ Phi không biết có nguyên nhân gì, hắn chỉ thầm nghĩ cùng mấy tiên nhân này đùa giỡn. Nhìn sắc mặt trắng bệch của hai người, tâm lý không khỏi cảm thấy thư sướng.

" Các hạ, hôm nay chúng ta nhận thua, nếu ngươi có sĩ diện, hay để cho chúng ta rời đi, ngày sau sẽ có người khác đến đây lãnh giáo." Xem ra bọn họ cũng còn có tâm kế, vừa thấy yếu thế thì liền ám chỉ, sau lưng bọn họ còn có người chống lưng.

" Có đúng không? Có người khác muốn tìm ta phiền toái, bất quá lời nói vừa rồi của ta các người đã quên sao? Ta có thể cho các ngươi một lần cơ hội, hôm nay các ngươi chỉ có thể một người còn sống mà rời đi, cho các ngươi ba giây để quyết định, người nào lưu lại, người nào đi." Hắn muốn nhìn tiên nhân được người Nhật Bổn sùng kính, có vô sỉ như bọn họ hay không.

Một tiên nhân tiến lên từng bước lạnh lùng nói: " Chúng ta là tiên nhân, không phải con người của hạ giới, ngươi muốn giết cứ giết, không nên ô nhục tôn nghiêm của chúng ta, cho dù hôm nay ngươi giết hai chúng ta, tiên chủ cũng sẽ phái người báo thù cho chúng ta." Hắn còn chưa có nói xong, chỉ cảm thấy cái ót tê rần, mi tâm đau nhói, một luồng chỉ khí thật nhỏ phá không bay ra. Hắn không thể tin xoay người lại, nghênh đón hắn chính là một đạo kình khí sắc bén.

Tay hắn vừa mới đưa lên một nửa, thì cả thân thể đã bị chém thành hai nửa. Một đạo kim hưng từ trong cơ thể hắn bay ra, tiên nhân đánh lén hắn huy vũ cây thước ngọc trong tay, hướng tới nguyên thần của tiên nhân kia nện xuống, một tiếng bén nhọn chói tai vang lên. Hắn không chết trên tay Lưu Vũ Phi, nhưng lại chết trong tay đồng bọn.

" Ha ha ha, trách không được bọn người Nhật Bổn các ngươi có tâm tính như thế, nguyên lai đều là do Tân Nguyên tiên giới các ngươi dạy dỗ." Lưu Vũ Phi vui vẻ làm càn cười to, không có chút nào bận tâm sắc mặt khó coi của tiên nhân kia.

Ai nói tiên nhân không sợ chết, ngay cả vị trước mắt này, có lẽ còn sợ chết hơn cả người bình thường.

" Các hạ, bây giờ có thể phóng ta rời đi chưa?"

" Yên tâm, ta không giống như người của Tân Nguyên tiên giới các ngươi, điểm ấy danh dự ta vẫn còn, cút đi lần sau đừng có tìm ta gây phiền toái." Nói xong thu kết giới.

Tân Nguyên tiên nhân kia độn thân rời đi, trong lòng thề, sẽ có một ngày hắn trả lại thập bội, rửa sạch sỉ nhục hôm nay. Nghĩ lại mình đường đường tiên nhân, lại bị người xem như súc sanh mà đùa giỡn. Nhớ tới chuyện này, trong đáy lòng không khỏi hiện lên một trận oán hận.

Ngày hôm sau, trên thế giới lại một lần nữa bị chuyện xảy ra ở Nhật Bổn làm cho khiếp sợ. Sau sự hủy diệt của Đông Kinh, lại gặp phải đả kích trọng đại. Lộc Nhi đảo đã bị đánh chìm, tất cả cư dân trên đảo không ai sống sót. Động đất? Hay là biển gầm? Điều này cũng không chắc tồn tại. Hơn nữa trước sự việc xảy ra, nơi này còn có nghi thức siêu độ đang tiến hành, thật là tính được đúng là chính họ siêu độ cho mình. Chẳng những tự mình siêu độ, thuận tiện còn đưa theo cả mấy trăm vạn người đi gặp đại thần. Mỗi người Nhật Bổn còn đang tự hỏi, không biết Nhật Bổn đang xảy ra chuyện gì.

Quân đội bảo vệ bọn họ đang làm cái gì, sao phái ra mấy vạn quân đội mà đóng cửa cả Lộc Nhi đảo, nhưng cũng hoàn toàn bị chìm xuống không còn dấu vết. Lúc ban đầu là Đông Kinh, bây giờ là Lộc Nhi đảo, vậy kế tiếp là đâu đây? Sẽ là nơi nào? Người Nhật Bổn vô cùng phẫn nộ, đều cũng tụ tập trước những cơ sở của chính phủ, kêu vang: " Sự thật, chúng ta muốn sự thật."

Nhưng chính phủ Nhật Bổn dám công khai ra mặt với bọn họ hay sao? Không dám! Bọn họ nếu thật sự công bố, không biết có người tin vào chuyện này hay không, nói không chừng còn có thể bị chỉ trích, đây là đang trốn tránh trách nhiệm, đến lúc đó sợ rằng còn có thể xuất hiện thêm cục diện hỗn loạn hơn so với bây giờ.

Lại nói tất cả đều đổ lên trên đầu chính phủ Trung Quốc, sợ rằng còn không đủ đền bù những gì đã mất. Người phát ngôn của chính phủ không ngừng nói liên tục trên tivi. Thỉnh cầu dân chúng các nơi, cấp cho chính phủ vài ngày thời gian, dùng để điều tra sự kiện ở Lộc Nhi đảo.

Những quốc gia khác đều cũng tin tưởng những sự đả kích Nhật Bổn liên tục này khẳng định có liên quan đến Trung Quốc thật mật thiết.

Đã có người đoán, người kinh khủng kia, có thể căn bản không phải là người. Chỉ là vì nghe lệnh của chính phủ Trung Quốc, mới có thể đối với Nhật Bổn triển khai công kích. Trong lúc nhất thời các quốc gia cũng đều đang đoán thân phận của người thần bí kia. Thật ra hắn chỉ một thân một mình, hay là đại diện cho một quốc gia. Những quốc gia thù hận Trung Quốc, trong lúc nhất thời âm thầm sợ hãi, lo lắng chỉ trong một giấc ngủ tỉnh lại, thì quốc gia của mình có thành thị nào đột nhiên biến mất. Hơn nữa trước mắt các

quốc gia, không cùng chiến tuyến với Trung Quốc, Lưu Vũ Phi trong mắt bọn họ còn nguy hiểm gấp trăm lần thuốc nổ. Các quốc gia bắt đầu truyền khai, Lưu Vũ Phi chính là thần tiên trong tiểu thuyết thần thoại của Trung Quốc, hắn đang muốn trả thù những quốc gia từng gây thương tổn cho Trung Quốc. Cứ như vậy, địa vị của Trung Quốc tại quốc tế, vô hình trung được đề cao lên đến đỉnh điểm, đương nhiên náo nhiệt nhất là các phương tiện truyền thông, mây gió Đông Kinh còn đang khởi lên, lại thêm chuyện Lộc Nhi đảo trầm xuống. Một ít tổ chức tà giáo, lại nói thế giới sắp đến ngày tận thế, nên càng có thêm nhiều tín đồ. Dân chúng Nhật Bổn đợi suốt nhiều ngày vẫn không thấy chính phủ cấp cho một câu trả lời thuyết phục. Tâm tình bi thương của những người Nhật Bổn bắt đầu phát ra bản chất thật sự của mình. Những ngày đầu tiên, chỉ đơn giản đánh sâu công kích vào cơ cấu chính phủ, sau đó chậm rãi biến thành tao loạn, trên đường cái đủ mọi hạng người công kích lẫn nhau, cả nước lâm vào một mảnh hỗn loạn, cưỡng gian, loạn luân, cướp bóc, giết người.

Thủ tướng bị phát bệnh tim, cho đến bây giờ còn đang lâm vào trong cơn hôn mê. Cơ cấu quyền lực cao nhất của quốc gia, bây giờ hoàn toàn rỗng không, đối mặt tao loạn, lại không có mệnh lệnh của thủ tướng, bọn họ cũng không dám phái ra quân đội.

Trong thời gian tao loạn, không có một cảnh sát nào dám đi tuần tra trên đường. Nhật Bổn hoàng thất cũng trở thành chim sợ cây cung, bọn họ sợ hãi người thần bí kia, không biết có đưa bọn họ trở thành mục tiêu, nên không hề dám lộ diện ngay trước mặt công chúng.

Cuối cùng dưới áp lực của mọi người, Thiên Hoàng của bọn họ bất đắc dĩ trên ti vi phát ra câu nói, thỉnh cầu tất cả dân chúng nên bảo trì sự tỉnh táo. Đợi thêm vài ngày chính phủ sẽ lập tức phát hành báo cáo điều tra. Lại phát ra mệnh lệnh trong cả nước tiến hành giới nghiêm. Chỉ lộ diện ra một thời gian ngắn ngủi, vị Thiên Hoàng lập tức biến mất trong mắt mọi người.

Có mệnh lệnh của Thiên Hoàng, quân đội cũng bắt đầu có phản ứng. Những đoàn xe có võ trang bắt đầu phát lệnh tiến hành tuần tra. Dưới cường áp, tao loạn bắt đầu từ từ hạ xuống. Ngoại trừ những tổ chức nhân đạo, ngoài ra những quốc gia khác đã sớm triệt ly khỏi Nhật Bổn.

Bị vài lần đả kích, làm cho kinh tế của Nhật Bổn phải thụt lùi đến gần ba mươi năm(có thể còn không như thế), hệ thống tiền tệ đã sớm tụt xuống rất nhiều.

Tiên nhân của Tân Nguyên tiên giới sau khi trở về, hướng tới tiên chủ của họ khóc tố thảm ngộ mình đã gặp phải. Đồng bạn bị hắn sát hại, lại được hắn nói là vì yểm hộ cho hắn chạy thoát nên cuối cùng tự bạo mà chết.

Còn tín đồ của bọn họ trên địa cầu, cũng bị nói rằng không có khả năng kháng cự, nếu tiên chủ còn chưa phái người xuống, sợ rằng cũng sẽ bị người nọ giết sạch. Hắn còn nói thêm rằng thêm mấy ngày nữa Lưu Vũ Phi sẽ trở lại Nhật Bổn, còn nói rằng vị tiên chủ Thiên Chiếu này chỉ biết nói bậy mà thôi.

Thiên Chiếu nghe xong, tức giận đến xung thiên. Người Nhật Bổn chính là hình tượng của Tân Nguyên tiên giới trên địa cầu, làm sao để cho người ta giết sạch. Hắn tức giận đến nỗi còn muốn đích thân đến địa cầu, nhưng lại lo lắng mình là người đứng đầu một giới, đích thân đi địa cầu hình như không chút thỏa đáng. Hắn suy nghĩ một chút, một người có khả năng lập ra kết giới, chắc ít nhất cũng phải có tu vi cấp bậc thiên tiên. Phái mấy kim tiên đi xuống, có thể cũng là đối thủ, cho dù thắng được, cũng không thể tiêu diệt hắn.

Cuối cùng Thiên Chiếu quyết định cho nghĩa đệ của mình, Tu Tá Nam mang theo mấy thượng giai kim tiên đi một lần. Thiên Chiếu tin tưởng, dựa vào trung giai thiên tiên tu vi của Tu Tá Nam, hơn nữa thêm vài tên kim tiên, nếu không có gì thay đổi, nhất định sẽ không có vấn đề gì. Bởi vì Tu Tá Nam đang bế quan, bọn họ cần phải chờ thêm vài ngày để hắn xuất quan mới khởi hành.

DoctorCrazy

99. Chương 99

Lưu Vũ Phi trở về Thượng Hải, hắn trở về nhà cũ của mình. Ko có kinh động bất cứ kẻ nào, vô thanh vô tức xuất hiện ngay trong nhà. Trận pháp được bố trí trước kia, vẫn đang vận chuyển như cũ. Cảm thụ một chút tình huống của người nhà, phát hiện tình huống của họ so với trong tưởng tượng của mình còn tốt

hơn nhiều. Lúc đầu sở dĩ không cho người nhà tiến vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ tu luyện, chính là vì có nguyên nhân. Hắn còn chưa muốn cho người nhà biết quá nhiều chuyện về hắn, sợ rằng tính tình thành thật như cha mẹ, sẽ không chịu được khi con mình biến thành một ma đầu giết người. Bởi vì không biết người nhà lúc nào mới có thể tỉnh lại, nên hắn không muốn kinh nhiễu bọn họ, chỉ lặng lẽ ở trong nhà bố trí thêm một trận pháp có tính sát thương. Lại bỏ thêm mười đạo cấm chế lợi hại, đảm bảo cho an toàn của thân nhân. Bây giờ người biết thân phận của hắn càng ngày càng nhiều, khó tránh khỏi sẽ có người tra được từ gia đình hắn. Cho dù người ngoại quốc không tìm được nơi này, nhưng đặc công trong nước không thể không tìm thấy được. Hơn nữa người của Tân Nguyên tiên giới, sẽ lập tức phái người đi lại đây, hắn muốn có được kế sách vẹn toàn, tận lực không cho thân nhân lâm vào trong nguy hiểm.

Vài ngày, hắn ở nhà lặng lẽ bố trí trận pháp. Cũng qua vài ngày, Tô Thiến và Triệu Nhược Băng sẽ xuất quan. Lại phải bắt đầu đi học lần nữa, thân nhân của các nàng cũng phải đảm bảo an toàn.

Bây giờ hắn không những chống lại cả Nhật Bổn, mà còn là cả Tân Nguyên tiên giới ở phía sau lưng Nhật Bổn. Mỗi một nhược điểm của mình, cũng không thể để rơi vào trong tay bọn họ, nếu không hậu quả thật sự là không chịu nổi.

Suy nghĩ nửa ngày, cũng không có nghĩ ra biện pháp gì tốt, hay là quyết định đợi đến lúc các nàng xuất quan rồi hãy tính lại.

Vài ngày trôi qua, Tân Nguyên tiên giới còn không có gì dị động, hắn kết luận bên chỗ Tân Nguyên, đang tính toán kế sách vẹn toàn, chờ đợi thời cơ tốt nhất đưa hắn trừ khử. Lưu Vũ Phi cũng là tài cao gan lớn, đối với cuộc ác chiến sắp tới, vẫn chưa đặt ở trong lòng. Hắn chỉ bận tâm khi tiên nhân bên kia xuống tới, sợ mình chiến đấu với bọn họ, thì sẽ gây họa cho bình dân trong quốc nội mà thôi.

Sau khi làm xong hết thảy sự chuẩn bị, Lưu Vũ Phi lại trở lại Nhật Bổn. Khi ở nơi này chiến đấu thì những sự bận tâm của hắn đều không còn nữa, không ai làm nặng nề tư tưởng của hắn.

Trên đường cái nơi Nhật Bổn, cùng người bình thường không hề khác biệt, hắn đang đi dạo chậm rãi. Những ngày này, Nhật Bổn đã khôi phục bình tĩnh, nhưng ở mỗi người Nhật Bổn, đều có vẻ mặt trầm nặng áp bức. Trên mặt mỗi người đều lộ ra một vẻ ủ rũ, cảm giác như bọn họ là những thi hài không có linh hồn. Duy chỉ có một mình hắn là khác hẳn, vẻ mặt luôn tươi cười.

Cứ như vậy, hắn trải qua ngày đầu tiên tại Hoành Tân, an ổn đi qua. Ngày kế, hắn cũng giống như ngày hôm qua, từ trong đả tọa tỉnh lại. Bắt đầu khắp nơi du ngoạn, bất quá hôm nay có chút khác thường. Ở phía sau hắn đi theo mấy cái đuôi lén lén lút lút, lời thật mà nói, năng lực theo dõi của bọn họ quả thật nhất lưu. Nếu không phải hắn siêu việt sợ rằng đã không thể phát hiện ra. Đồng thời trong tâm lý của hắn cũng cười nhạo, đây chính là những đặc công của những quốc gia. Biết rõ mình không phải người bình thường mà còn dám phái đặc công đi theo dõi, điều này không phải là cố tình muốn chết hay sao. Khó được có người muốn tìm mình phiền toái, hơn nữa bây giờ hắn đang rảnh rỗi, định cùng mấy cái đuôi này chơi đùa một chút, âm thầm dò xét người đang muốn theo dõi phía sau hắn. Trước mắt chỉ có bốn phe nhân mã, là mười ba người. Phân biệt là Mỹ, Nga, Anh, Nhật bốn nước.

Người Nhật Bổn là sợ hắn nhất nên ở cách xa nhất. Ngày hôm qua bọn họ phát hiện ra Lưu Vũ Phi nhưng không ai dám chọc vào tử thần này, đồng thời cũng sợ sát tinh này, lại xuống tay với Hoành Tân. Bắt đầu ngày hôm qua, Nhật Bổn chính phủ đã lặng lẽ triệt ly một ít nhân viên trọng yếu. Mấy đặc công này đúng là vận xấu, bị phái tới theo dõi Lưu Vũ Phi.

Mặt khác đặc công của ba quốc gia khác, có thể còn chưa biết rõ về hắn, nên càng tương đối khẩn trương đi theo hăn. Bất kể là chính phủ của ba nước, hay là những nước khác không có phát hiện hành tung của Lưu Vũ Phi, bọn họ chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là hết sức tránh né, không muốn cùng hắn trở thành kẻ địch. Ít nhất cũng không chọc vào quả mìn hình người này, uy hiếp đến sự an toàn của quốc gia. Bọn họ tin tưởng người ai cũng phải có nhược điểm, bây giờ chỉ có thể lôi kéo hắn trước, đợi sau này tìm ra được nhược điểm của hắn rồi sẽ khống chế.

Lưu Vũ Phi cũng như thường chậm rãi bước đi, bất tri bất giác, hắn đã đi tới một nơi hẻo lánh. Ở một khúc quanh, Lưu Vũ Phi ở trong tầm mắt bọn họ biến mất không còn nhìn thấy.

Người của bốn quốc gia từ những phương hướng bất đồng, rất nhanh chạy tới khúc quanh nọ. Người của

bốn quốc gia đùn thành một khối, hoảng sợ một chút bọn họ nhìn nhau cười, không có vẻ mặt xấu hổ nào hiện ra. Trong đó có một người đặc công nói tiếng Anh: " Vừa rồi còn ở nơi này, sao nháy mắt lại không thấy, phía trước là góc kẹt, hắn có thể đi nơi nào?"

Trừ bỏ người Nhật Bổn, mấy người kia không biết Lưu Vũ Phi làm sao mà biến mất. Mấy người này cũng không biết, Lưu Vũ Phi là sự tồn tại kinh khủng đến thế nào, đối với bọn họ mà nói, hắn chỉ là một nhiệm vụ, một nhân viên bọn họ phải tiếp thu. Khi thủ trưởng của bọn họ giao nhiệm vụ đã nói thế này: " Không tiếc trả giá gì, đáp ứng tất cả yêu cầu quá đáng nhất của hắn, nhất định phải chiêu nạp được hắn, thật sự không được thì ngàn vạn lần không thể chọc giận hắn, có thể cho phép lui về trước, giao cho người khác đến làm việc."

Những người này còn đang đoán, Lưu Vũ Phi làm sao mà biến mất.

" Các ngươi đang tìm ta hay sao?" Phía sau truyền đến một thanh âm thản nhiên.

" Ti.." Mấy người Nhật Bổn hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt toàn thân không ngừng run rẩy. Mấy người phương Tây bị phát hiện, cũng hào phóng thừa nhận.

" Các ngươi theo ta lâu như vậy, có chuyện gì nói mau đi, tâm tình của ta bây giờ không tệ, cho các ngươi vài phút thời gian, nếu không…"

Mấy người Nhật Bổn hiểu rất rõ ràng ý tứ của lời nói này nhưng bọn họ không dám lộ ra. Trong đó không biết một người là người Anh hay Mỹ tiến lên nói: " Các hạ tôn kính, địa phương này cũng không phải là nơi nói chuyện, ít nhất chúng ta nên đến tiệm cà phê nào tốt hơn, hoặc là nhà hàng mới tốt hơn." Nói xong còn làm một lễ nghi quý tộc với Lưu Vũ Phi, từ điểm đó có thể nhìn ra hắn là người Anh.

Thật không hổ là một đặc công tinh anh, vừa rồi chỉ là bộ dáng của một tiểu nhân, nhưng chỉ chuyển nhẹ đã thành một quý tộc cao quý.

" Có chuyện gì thì cứ nói mau đi, ta cũng không có thời gian cũng các ngươi đi quán cà phê gì cả, bây giờ chỉ còn ba mươi giây thôi."

Mấy người Nhật Bổn kia cũng đã chuẩn bị rút lui, bọn họ đang cẩn thận dò xét, tận lực di động thân thể thật kín đáo tránh cho những người khác phát hiện. Còn lại đặc công của ba nước kia nhìn nhau, bọn họ đều có băn khoăn. Nói chuyện ngay trước mặt người ngoài, nói ra chuyện chính phủ của mình muốn lôi kéo một người, có thể đáp ứng bất cứ điều kiện gì, nếu sau này truyền ra, chẳng phải là mất hết sĩ diện quốc gia.

Hắn nhìn mấy người ngoại quốc này cảm thấy buồn cười: " Đã đến giờ rồi, không phản đối thì ta phải đi, bất quá nếu còn dám theo dõi ta, đừng trách ta hạ thủ vô tình." Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi, người Mỹ vốn trời sinh cuồng vọng, bọn họ cũng không tin tự mình theo dõi hắn, đối phương có thể làm gì mình.

Lại nói nơi này chính là Nhật Bổn, cũng không phải Trung Quốc, không tin chuyện tà khí, bọn họ lại thay đổi người tiếp tục đi theo.

Người Nhật Bổn rút lui rất nhanh, người Anh và Nga thấy thân phận đã bại lộ, hơn nữa cũng không có ai có khả năng thay thế, cũng không đi theo hắn nữa. Lần này Lưu Vũ Phi cũng không khách khí với họ, hắn đối với người phương Tây vốn cũng không có hảo cảm.

Đưa ba người Mỹ kia đi tới công viên, cả ba người nọ đều cảm thấy không ổn, vừa muốn lui lại thì đã phát hiện mình đã không cách nào khống chế thân thể. Trên mặt Lưu Vũ Phi nổi lên vẻ tươi cười của ác ma: " Xem ra các ngươi không để ta vào mắt, phải cho các ngươi một chút giáo huấn thôi."

Ba người Mỹ kia còn chưa kịp mở miệng, chỉ cảm thấy mi tâm tê rần, trước mắt tối sầm ngã quỵ trên mặt đất. Trên người bọn họ máy truyền tin còn đang truyền đến tiếng kêu liên tục.

Hắn lẩm bẩm nói: " Đám người Mỹ tự đại này, cũng nên có chút giáo huấn, lúc nào phải đi qua chỗ bọn họ du ngoạn mới được." Bây giờ là lúc làm việc, nên không ai phát hiện nơi này có mấy người chết.

Lưu Vũ Phi ra khỏi công viên, cứ theo lệ thường bước chậm trên đường, trong lòng nghĩ: người của Tân Nguyên tiên giới, lúc nào mới lại đây, rốt cuộc bọn họ có chủ ý gì chứ.

Lúc này vẻ cười nhạt trên mặt hắn đã không còn nhìn thấy, trong ánh mắt lộ ra hàn ý nhè nhẹ, lẩm bẩm nói: " Cuối cùng đã tới, không tệ, không tệ, tám thượng giai kim tiên, một trung giai thiên tiên, xem ra thực lực của Tân Nguyên tiên giới cũng mạnh lắm, tùy tiện xuất ra có tới chín cao giai tiên nhân." Còn đang nói chuyện mà trong tâm lý đã dấy lên hùng hùng chiến ý.

Thực lực của mấy tiên nhân này mặc dù không thể so sánh với mấy ngàn người tu chân ở Hoa Sơn, những cũng không kém bao nhiêu. Lúc này trên người hắn tỏa ra một cỗ khí vụ màu vàng nhạt, vây vòng quanh hắn, khiến người không cách nào nhìn thấy rõ khuôn mặt hắn.

Bỗng dưng vài đạo lam quang từ trên trời giáng xuống, mấy tiên nhân với Tu Tá Nam, hoàn toàn không bận tâm đây là trên đường cái, bọn họ quỷ dị xuất hiện lập tức làm cho người đi đường chú ý, bọn họ vừa nhìn đã kêu lên thất thanh.

Hình dáng của Tu Tá Nam vốn đã xâm nhập vào trong lòng mỗi người Nhật Bổn. Ở mỗi một thần xã, tự viện đều có thần tượng của hắn, các loại tạp chí cũng đều có khuôn mặt của hắn. Hắn vừa xuất hiện làm sao không oanh động, tất cả người Nhật Bổn tưởng rằng mình thành tâm cầu khẩn nên bây giờ mới được hồi báo.

100. Chương 100

Càng ngày càng nhiều người quỳ xuống hành lễ với Tu Tá Nam. Mọi người kích động đến nước mắt tuôn ra, nghĩ không ra trên thế giới này thật sự còn có thần tiên tồn tại. Tiếng thét chói tai nhấn nhủ những lời nói, biểu đạt sự sùng kính của mình dành cho Tu Tá Nam. Bọn họ tin tưởng, Tu Tá Nam hạ phàm để cứu tín đồ của mình.

Không được hai phút thời gian, Tu Tá Nam đã bị tín đồ cuồng nhiệt đoàn đoàn vây quanh, ngay cả tám gã kim tiên mang theo cũng nửa bước khó đi. Trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, giống y như một nhà chính khách đang đứng trước mặt công chúng. Đối mặt với dân chúng sùng kính, Tu Tá Nam đắc ý nghĩ: " Đã lâu không tới địa cầu, tín đồ tại địa cầu này không ngờ lại kính ngưỡng mình như vậy."

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Tu Tá Nam, Lưu Vũ Phi thấy khó chịu: " Uy uy, ta nói người của Tân Nguyên tiên giới các ngươi, đều là như thế này sao, chỉ nhờ con người nơi hạ giới ca ngợi vài câu, liền mừng rỡ như vậy, thật không ngờ Tân Nguyên tiên giới các người quá vô sỉ."

Mấy người Tu Tá Nam sắc mặt biến đổi, bọn họ chưa từng bị người ô nhục như thế. Lúc này bị đông đảo dân chúng vây quanh, bọn họ không có cách nào rút thân ra.

" Ai, ta xem Tân Nguyên tiên giới có khác gì heo lừa đâu, tất cả đều là đầu heo não heo, một địa phương của đám heo ngu tụ tập." Tiếng đùa cợt của Lưu Vũ Phi lại vang lên, những lời này hết lần này tới lần khác đều dùng chân nguyên, làm cho những người Nhật Bổn ở đây đều có thể nghe được. Phàm là ai cũng có thể nghe ra, hắn đang ô nhục Tu Tá Nam.

Người Nhật Bổn phẫn nộ nhất thời đứng dậy, vô số người hướng Lưu Vũ Phi chụp tới, bỗng nhiên những người này đều bị đẩy lui, hai tay bị đoạn gãy.

Trong đám người vang lên từng trận kêu rên, điều này liền chấn nhiếp những người đang muốn xông lên từ phía sau.

Nhìn thấy Lưu Vũ Phi xuống tay với người bình thường không chút bận tâm, sắc mặt Tu Tá Nam đại biến. Hắn vung bàn tay lên uy nghiêm nói: " Các ngươi thối lui, ta xuống hạ giới là vì muốn thu yêu nhân này, miễn cho việc không cẩn thận làm bị thương các ngươi." Thanh âm của hắn lướt qua, mọi người một trận ồn ào.

Mọi người chậm rãi lui về phía sau ba mươi thước, bọn họ muốn chứng kiến đại thần thu yêu nhân, hiện trường nhất thời không một tiếng động.

Tu Tá Nam nhìn thấy tín đồ lui về phía sau hơn mười thước, sau lại nghĩ mình cấp không gian như vậy là đủ rồi, chỉ vào Lưu Vũ Phi lạnh lùng nói: " Ngươi giết mấy ngàn vạn tín đồ của ta, còn giết cả người của

tiên giới chúng ta? Xem hôm nay tâm tình của ta không tệ, ngươi tự kết liễu đi, miễn cho tới lúc ta ra tay, thì không được dễ dàng như vậy nữa."

" Xem ra người Nhật Bổn luôn ngu xuẩn như vậy, đều là truyền từ Tân Nguyên tiên giới các ngươi." Lời của Lưu Vũ Phi còn chưa nói xong, Tu Tá Nam đã nghe không lọt vào tai, tay phải hắn bắn ra, hai luồng chỉ khí xuy xuy phóng tới.

Hai tay Lưu Vũ Phi run lên, một luồng chỉ phong đồng dạng chói tai cũng bắn ra thật nhanh.

Uy lực của Thiên Cương Chỉ đủ để phá thạch xuyên kim.

" Ba" hai đạo chỉ chạm nhau, khách sát một tiếng, hai lóng tay của Tu Tá Nam bị kích thành phấn mạt.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, chút vết thương đó hắn cũng không quan tâm, Tu Tá Nam vận chân nguyên, lại xuất ra hai lóng tay khác.

Nhìn thấy Lưu Vũ Phi lợi hại như thế, có thể tổn thương Tu Tá Nam, những tiên nhân khác cho dù định lực thâm hậu cũng không khỏi thất sắc.

Bóng người chớp lên, tám gã kim tiên đều hạ xuống, vây quanh Lưu Vũ Phi ở trung tâm, tức giận hừ lên một tiếng. Tám thanh phi kiếm, huyễn khởi lên bóng kiếm, như tuyết bay đầy trời tán loạn, sắc bén tàn nhẫn hướng tới Lưu Vũ Phi.

Hắn lãnh sâm sâm cười, một mảnh băng rét lạnh siêu việt lực cương mãnh tầm thường, y như sóng biển tràn ra, cuộn thành võng hướng tới vô số đạo bóng kiếm. Không gian của bốn phía trong nháy mắt bị xé rách, một tiếng nổ băng thiên địa liệt, hòa lẫn một trận thảm hào truyền ra.

Bóng người bay ra, bá bá tiếng chân người dẫm trên mặt đất hơn mười thước. Tám gã kim tiên bị đánh bay, ngã xuống đất, nhưng cũng không bị thương. Dòng khí từ Lưu Vũ Phi tuôn ra, cuồn cuộn, con người chung quanh đang nhìn xem, không kịp né tránh chỉ trong tích tắc bị nuốt gọn.

Trong cỗ kình khí này công kích, tung bay một mảnh mưa máu. Trên mặt đất có vô số tay chân gãy đoạn, thịt da tan nát, đến lúc này đám heo lừa này mới biết được, khi tiên nhân tranh đấu bọn họ không thể đứng gần mà xem.

Ngay hiện trường trong ngoài, đều đắm chìm trong hoảng sợ kinh hoàng. Thân hình hoa lên, Tu Tá Nam bay lên trời, hắn xuất ra hai kiện pháp bảo, một là Pháp Luân(bánh xe), một là hỏa diễm đao chẳng khác gì Thiên Tùng Vân.

Trong khoảnh khắc tám gã tiên nhân bị đánh lui, một cỗ hàn khí bức người, một cỗ viêm nhiệt ngập trời, hai cỗ kình khí tương sinh tương khắc, như tia chớp xẹt qua.

Pháp Luân biến thành ngàn luồng hàn quang, hỏa diễm đao lại như lôi đình vạn quân xông tới, hướng Lưu Vũ Phi chụp xuống.

Lưu Vũ Phi cảm giác phía sau có một trận gió, do mặt trên chụp xuống. Cảm giác được thế mạnh, ý niệm kinh thế hãi tục chuyển đổi, kình khí đã tiếp xúc thân thể, chỉ trong một phát.

" Tuyệt Sát" Trong miệng quát nhẹ hai chữ. Thân ảnh hóa thành vô số cái bóng, nhìn không ra bóng nào là thật. Hai tay mở ra, mấy đạo bạch quang phóng lên cao, nhảy lên không đón lấy những đạo kình phong đang bắn tới trên đỉnh đầu.

Tích tắc! Vài cỗ kình khí chạm nhau bộc phát. Oanh oanh! Mấy tiếng nổ kinh thiên, hai lần đấu của song phương, đều trong nháy mắt hoàn thành.

Những phàm nhân này làm sao có thể tránh né, trong lúc nhất thời lại có vô số người chết. Những kiến trúc trong phạm vi trăm thước, đã sụp đổ ầm ầm, biết bao người bị chôn sống trong những tòa lầu bên trong.

Tu Tá Nam cũng bị đánh bay, nện xuống bên ngoài hiện trường vài trăm thước trên một tòa lầu, trung ương đại lâu tạp xuất ra một lỗ thủng hình người. Trong tâm lý của hắn âm thầm kinh hãi, tu vi của đối thủ cao đến vượt qua dự liệu của hắn. Bây giờ tại hiện trường chỉ có Lưu Vũ Phi dời khỏi nửa bước, ngay cả công kích nào cũng đều bị nhục, làm cho tám gã kim tiên khẩn trương dị thường. Bọn họ không thể không kinh hãi thực lực của đối thủ.

“ Nha” Bị Lưu Vũ Phi đánh văng xuyên qua tòa lầu, Tu Tá Nam chợt quát một tiếng, từ bên trong bay ra, trên người dính đầy bụi mù, không còn một chút phong phạm của tiên nhân, chẳng khác gì một tên ăn mày lưu lãng.

Tám gã kim tiên liếc mắt, đều tiến lên, vây quanh Lưu Vũ Phi một vòng, càng chuyển càng nhanh, làm kẻ khác hoa cả mắt, không còn nhìn thấy gì nữa, cuối cùng hình thành một đạo khí lưu màu trắng, vây Lưu Vũ Phi ở trung ương.

“ Trận pháp, quả nhiên cũng lợi hại.” Khẩu khí của Lưu Vũ Phi rất nhẹ nhàng, trong tâm lý không có điểm nào khinh thị.

Bỗng nhiên, chỉ cảm thấy một cỗ khí mạnh mẽ tuyệt luân, như dòng suối đang phóng tới người mình, hai tay hắn hợp lại, bày ra một đạo tường đồng vách sắt quanh người mình.

Dòng suối đang bắn tới, đồng thời chạm vào, toàn thân hắn cảm thấy một trận chấn động, luồng sóng chấn động đầu tiên đi qua, liền cảm nhận được vô số cánh tay có lực thật cường mãnh, tấn công vào mỗi tấc không gian. Lực đánh mạnh làm cho người ta kinh hãi, đây là trận pháp lợi hại nhất mà hắn gặp phải, cho hắn cảm giác có nguy hiểm.

Đã không còn nhiều thời gian để cho hắn suy nghĩ nhiều, hắn ổn định thân thể, đồng thời hai tay lại liên tục chuyển động, tốc độ nhanh không tưởng, đột nhiên Lưu Vũ Phi biến mất trong trận pháp. Cùng thời gian, trên không trung toát ra mấy ngàn Lưu Vũ Phi, giống như tu la đứng giữa hư không, thân hình tám tiên nhân bị kiềm hãm, bọn họ vốn không nhìn thấy rõ Lưu Vũ Phi làm sao biến mất. Lúc này pháp thuật của Lưu Vũ Phi đã hình thành.

Tu Tá Nam có cảm giác không ổn, hăn hươ hỏa diễm đao trong tay hướng tới một thân ảnh Lưu Vũ Phi đánh xuống, kình khí xuyên thân ra, cái bóng vẫn như cũ đứng yên.

“ Kết trận mau lui.” Tu Tá Nam quát lớn một tiếng.

Mấy ngàn Lưu Vũ Phi đồng thời huy động hai tay, mỗi thân ảnh đều hiện ra một hắc động như suối chảy trước mặt, tản ra vô số lực hấp dẫn, những người Nhật Bổn khắp bốn phía như đang muốn bỏ chạy, bị một bàn tay khổng lồ lôi tiến vào, chờ đến khi bọn họ đi ra thì đã biến thành một đống máu thịt bầy nhầy.

Chín người Tu Tá Nam, dựa vào trận pháp khổ sở ngăn cản, về phần phải chết bao nhiêu người phàm bọn họ căn bản không thể quan tâm. Ngay lúc pháp thuật của Lưu Vũ Phi sắp kết thúc, trận pháp của bọn họ hiện ra một sơ hở, trong đó một tiên nhân không kịp phản ứng, đã bị hấp vào trong một dòng suối chảy, người bình thường vừa vào đã chết ngay, tiên nhân thì khá hơn một chút. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, người đã trôi vào trung tâm suối chảy, dựa vào tiên giáp trên người, kình khí vô hình của hắc động chỉ có thể làm cả người hắn đông cứng, nhưng vẫn tạm thời bình an, đến lúc này thì thủ ấn của Lưu Vũ Phi biến đổi, mấy ngàn tiểu hình suối chảy, hợp thành một cái hắc động thật lớn, theo thủ ấn của hắn thay đổi trước một khắc, Tu Tá Nam mang theo bảy tiên nhân bay lên trời trước một khắc đó, nhờ vậy khiến cho bọn họ tránh được một kiếp.

Nhưng tiên nhân bị lọt vào trong suối chảy không may mắn như vậy, hắn chỉ cảm thấy một trận kình khí phách tuyệt, chậm rãi từ trên chân bắt đầu đi lên thân, chỉ thấy nửa người bên dưới giống như bị rơi vào trong cái máy xay thịt, từ từ biến thành từng khối. Không gì thống khổ so bằng giờ khắc này, hắn có thể tự nhìn thấy thân thể của mình đang chậm rãi biến thành thịt vụn, không cách nào trốn thoát.

Chết là phương thức giải thoát tốt nhất, chỉ kêu thảm thiết suốt khoảng mười phút, mới kết thúc tính mạng của hắn.

Tám người Tu Tá Nam trên không trung, cũng bị tiếng kêu thảm tuyệt nhân hoàn làm kinh hãi đến lông tóc dựng đứng.

101. Chương 101

Trong lòng mấy người Tu Tá Nam chỉ có hai chữ “ Báo thù”. Nhất là bảy tiên nhân kia, tám người cùng tu luyện, cùng phi thăng, có giao tình mấy ngàn năm, trong tâm lý hận ý càng ngập trời. Nhìn thấy bản

thể của Lưu Vũ Phi xuất hiện sau khi hoàn thành pháp thuật, tám người cùng hét lớn, mấy vạn đạo tinh quang, trong hư không một mảnh quang mang chói mắt. Mấy vạn tinh quang, phát ra tiếng xé gió " Hưu hưu". Không cần suy nghĩ nhiều, toàn thân Lưu Vũ Phi tản ra thải quang mông mông, hai tay khấu động.

Một đạo cương khí trải rộng toàn thân, cường đại loạn lưu hình thành một vực sâu không thấy đáy, chỉ thấy không gian bốn phía một trận vặn vẹo quỷ dị, trên bầu trời giáng hạ tinh mang, trong nháy mắt bị ngăn trở mạnh mẽ.

" Oanh oanh" trong không gian tinh mang của Hoành Tân, không ngừng run rẩy, tất cả những sinh vật bị tinh mang rơi trúng đều táng mạng tại chỗ. Bảy người trên đỉnh đầu, ấn quyết biến đổi: " Di sơn đảo hải, đi tìm chết cho ta." Đột nhiên trên đỉnh đầu Lưu Vũ Phi xuất hiện một ngọn núi khổng lồ.

Ngọn núi khổng lồ như thế, nếu như bị đè trúng, không bị thương cũng không sao chịu nổi. Chân đạp một bước, ấn quyết biến đổi, trên bầu trời hạ xuống những đạo lôi cầu khổng lồ.

" Phá cho ta" Lôi cầu nện lên ngọn núi, lại vang lên mấy tiếng nổ kinh thiên động địa. Cùng lúc đó, Tu Tá Nam đã tụ tập hơn trăm khỏa muộn lôi. Hai tay giương lên, muộn lôi dày đặc oanh xuống, Lưu Vũ Phi biết ngay, trước một giây muộn lôi hạ xuống, hắn đột nhiên biến mất tại chỗ. Chỉ một giây sau hắn đã xuất hiện bên trên đỉnh đầu mấy người Tu Tá Nam, niệm chú ngữ hai tay phiên chuyển. Chỉ thấy mấy ngàn phù triện như hoa tuyết rơi xuống, cảm giác được trên đỉnh đầu truyền xuống nguy hiểm, Tu Tá Nam buông tha cho việc khống chế muộn lôi, một tiếng rống giận: " Bố Tuyệt Dương Trận Thủ Ngự"

Thân hình tám người chớp lên, đứng theo từng vị trí. Chân nguyên cuồn cuộn không ngừng phát ra, một đạo cương khí nhưng vách tường bao quanh bọn họ thật kín kẽ. Phù triện trên không trung bay xuống trên bầu trời của trận pháp thì đột nhiên biến mất không thấy.

Mấy người Tu Tá Nam còn chưa hiểu rõ nguyên nhân, chỉ thấy nơi địa phương phù triện biến mất, xuất hiện mấy ngàn hư thể thuần năng lượng, mà bản thể kia, giống như tu la đang huy động hai tay, nhất thời, phân thân hư ảo giốn như lưu tinh hạ xuống, hướng mấy người Tu Tá Nam cuộn tới.

Mỗi phân thân tản ra mông mông diễm quang, xuyên qua không gian thì bộc phát ra tiếng gào thét bén nhọn. Như lưỡi dao sắc bén, phóng nhanh xuống dưới, mỗi một lần đánh xuống, đều cũng tiêu hóa đi khí tường do trận pháp hình thành.

Mấy người Tu Tá Nam cũng trong lúc bị công kích, từ trời cao mấy ngàn thước, không ngừng trầm xuống. Muộn lôi kia bị mất đi khống chế, cũng bắt đầu làm loạn, không hề nhằm vào thứ gì mà chỉ cuồng oanh loạn tạc. Hoành Tân vốn một mảnh hoang vu, so với đồng thời bị hơn trăm quả tên lửa tập kích, tiếng sét đánh vang lên nổ bạo liên tục không ngừng.

Tu Tá Nam bày Tuyệt Dương Trận, dưới sự công kích của những hư ảnh, vách tường làm bằng khí kia đã xuất hiện vết rách.

Lưu Vũ Phi đợi chính là giờ phút này: " Vạn Hư Chi Trùng" bản thể của hắn mở hai mắt, chợt quát một tiếng.

Mấy trăm đạo hư ảnh kia, trong quang hoa bùng cháy nổ bạo ra như lưu tinh. Một tiếng nổ băng thiên địa liệt, oa! Trận pháp bị phá, trong trận bay ra vài đạo bóng người, nổ tạc mặt đất bụi tung mù mịt. Nhưng vẫn còn chưa hết: " Cửu Tiêu Thần Lôi" trên hư không Lưu Vũ Phi lại phát ra, tinh không mênh mông, xuất hiện một đạo sáng mờ bảy màu, nhìn như rất chậm, nhưng trong nháy mắt đã tới.

Oanh! Oanh! Oanh! Liên tiếp ba âm thanh tiếng nổ vang lên, làm cho đại địa cũng chấn rung lên. Uy lực của Cửu Tiêu Thần Lôi như thế nào, chỉ là những kim tiên làm sao có khả năng thừa nhận. Nương theo tiếng nổ còn có ba tiếng kêu thê thảm, lại có ba người táng mạng trong tay Lưu Vũ Phi.

Tu Tá Nam giận dữ điên cuồng gào thét, chưa từng kịp suy nghĩ, giống như u linh quỷ mị phóng tới, trong phút chốc chỉ thấy bóng người hoảng lên, một đạo kình khí màu hồng diễm cuồn cuộn nổi lên những tiếng rít, hướng tới Lưu Vũ Phi cuộn tới. Chỉ thấy thân ảnh của Lưu Vũ Phi chạm trúng, kình khí xuyên thể mà qua.

Sắc mặt Tu Tá Nam biến đổi, bật thốt cả kinh: " Lại là hư ảnh" Tiếp theo chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến " hưu hưu" tiếng rít, lại không kịp xoay người, kình khí đã đến bên thân.

Với khả năng lớn nhất của hắn, thả mạnh người đi về phía trước, bắn đi. Nhưng không còn kịp rồi, tốc độ kình khí sau lưng cực nhanh vượt qua tưởng tượng.

Phanh! Phanh! Hai tiếng, hai cỗ kiếm khí trực tiếp bắn ngay phía sau lưng hắn. Tu Tá Nam kêu lên một tiếng trầm muộn thê thảm, rơi luôn xuống đất.

Vừa mới chạm đất, toàn thân hắn như nổ ra, buồn cười chính là hắn hoàn toàn trần truồng, phòng hộ chiến giáp bị hai cỗ kiếm khí uy lực cường đại trực tiếp đánh thành phấn mạt. Hắn vốn mặc cực phẩm tiên giáp, nhưng giờ phút này đã biến thành trọng thương không dậy nổi.

Nhục nhã, phẫn nộ, cuồng bạo bao nhiêu tâm tình từ trong đáy lòng Tu Tá Nam hoàn toàn bộc phát. Bốn gã tiên nhân còn có thể tái chiến, đồng thời phiêu phù ở bên người hắn, hai mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Lưu Vũ Phi.

" Lại tiếp thêm một thức của ta, Phá Thiên Quyết, Luân Hồi."

Hai tay hắn hợp lại, chưởng ảnh nhoáng lên, biến ảo thành vô số kình khí, từ bốn phương tám hướng tụ tập. Trong phương viên mấy trăm thước không gian, nhất thời bị cỗ kình khí này tràn ngập.

Năm người Tu Tá Nam sắc mặt đại biến, bọn họ cảm thấy, không khí trong không gian này trong nháy mắt như rỗng không, áp lực làm cho người ta không thể hô hấp. Tu Tá Nam thúc giục Pháp Luân trướng lớn nhất, như dòng suối bắn nhanh đi. Bốn tiên nhân kia cùng quát, hướng tới vị trí của Lưu Vũ Phi cuốn qua, vài cỗ kình khí bất đồng, trong không khí dung hợp thành một đạo năng lượng màu trắng, lấy mắt thường khó nhìn phóng lên cao.

" Khai" Lưu Vũ Phi quát một tiếng, kình khí lạnh lẽo ngưng tụ thành như biển gầm núi lạc, không gian không chịu được sự ma sát này mà kêu lên run rẩy, ầm ầm một tiếng lung lay trời đất, mấy người Tu Tá Nam cùng nhau phát ra cây trụ năng lượng, bị đạo kình khí nọ mở toang ra. Kình khí thực chất hữu hình, bay vụt xuyên qua, xoay tròn tiêu sái, lại bị bám theo cơn gió điên cuồng, trở thành một chiếc võng kình khí, bao phủ mấy người Tu Tá Nam ở bên trong.

Hai tiên nhân bên người Tu Tá Nam, chưa lên tiếng thì trong lúc kình khí xả xuống, liền bị đánh nát thành phấn. Những người khác bất lực nhìn đồng bạn của mình trong sự bi thảm chí cực này mà bị giết đi, bị lăng trì nát nhừ như tương. Kình khí quay trở lại, kích động như nước thủy triều, làm ba người còn sống sót kinh hãi rụng rời. Họ không dám dùng bản thân mình chống đỡ kình khí này mà đem pháp bảo phòng ngự bên người vận đến mạnh nhất, tránh cho bản thân phải gặp tai ương giống như thế, trong võng kình khí, vang lên một tiếng vang chói tai. Dưới kình khí xoay vòng quanh quẩn, hộ thân pháp bảo của mấy người bị đánh thành phấn mạt.

Khi kình khí trôi qua, ngoại trừ Tu Tá Nam, hai người khác rống to: " Ta liều mạng với ngươi." Người như gió cuốn nhằm tới Lưu Vũ Phi đang phiêu phù tại hư không. Hai tay họ huy vũ bổ ra mấy đạo kiếm khí hướng Lưu Vũ Phi trùm tới, một tiếng hừ lạnh, khinh thường nói: " Không biết chết sống." Hai tay mở ra tạo nên suối chảy, mấy đạo kình khí kia như đá ném xuống biển không còn nhìn thấy. Hai tiên nhân nhìn thấy kình khí của mình không cách nào tổn thương Lưu Vũ Phi, hai tay không đột nhiên chuyển đổi, trong phút chốc, mấy trăm cây đinh nhỏ lam quang như mưa to bắn về phía Lưu Vũ Phi. Hắn nhận ra những thứ này, chính là Tân Nguyên tiên nhân trước kia khi ám toán đồng bạn đã xuất ra ám khí ác độc này, hắn rống giận: " Đồ vô sỉ, còn dám xưng là kim tiên." Hắn vừa quát thì tay phải run lên, Thất Thải thần kiếm trống rỗng xuất hiện.

Nhất thời hắn chìm vào trong một đoàn thải quang, đinh tử màu lam đang bắn tới, đang chạm vào trong quang đoàn.

Một trận âm thanh đinh đang vang lên, một luồng phấn mạt như tuyết rơi từ không trung phiêu nhiên hạ xuống. Đột nhiên một tiếng huýt sáo dài lan trong mây, tiếng huýt gió bị tiếng gió rít lên, Thất Thải thần kiếm lóe điện mang lóng lánh đột nhiên lăng không như suối chảy bay tới, tựa như một quang cầu thật lớn óng ánh diệu động, cấp tốc mở ra. Bóng kiếm hư ảo hình thành một vòng tròn kiếm quyển, có thể nhìn thấy được tinh diễm mang lưu bắn ra, mang theo khí tức vô cùng sắc bén mãnh liệt, trong nháy mắt đã bao phủ hai gã tiên nhân ở bên trong.

Hai tiên nhân từ trong không khí cảm thấy hình tròn kiếm quyển nọ bắn về phía bọn họ, muốn cắt bọn họ thành phấn, vì vậy bọn họ vội vàng bay lên, đồng thời trở tay du dương, hai thanh phi kiếm nghênh đón bóng kiếm của đối phương.

Cùng lúc đó Tu Tá Nam cũng cảm thấy hai người họ gặp phải nguy hiểm, bỗng nhiên một luồng hồng quang nhảy lên, ngọn lửa nóng cháy lóe lên, hướng tới Thất Thải thần kiếm của Lưu Vũ Phi trùm tới, ý đồ muốn giải trừ sự uy hiếp của Lưu Vũ Phi với hai đồng bạn.

Lưu Vũ Phi nghĩ cũng không nghĩ, tay trái vung lên bắn ra, ở không trung làm ra một thủ ấn quái dị, chỉ thấy trong không trung trống rỗng xuất hiện một bàn tay khổng lồ, hỏa diễm đao do Tu Tá Nam phóng tới bị bàn tay khổng lồ này chụp lấy.

" Phá" Bảo đao bảo bối của Tu Tá Nam bị bàn tay khổng lồ này bóp nát vụn.

" Đây là pháp quyết gì?" Trong lòng Tu Tá Nam cuồng kêu lên, bảo đao do mình dùng mấy ngàn năm chế luyện, lại bị cỗ lực này bóp nát như thế.

Vào lúc Lưu Vũ Phi đối phó với Tu Tá Nam, thế công của Thất Thải thần kiếm cũng bị giảm đi, nó hình thành một vòng kiếm quyển hình tròn, chụp tới hai tiên nhân kia. Bọn họ mặc dù đã thối lui hơn mấy chục thước, nhưng không kịp với tốc độ của Thất Thải thần kiếm, còn nhanh hơn họ tới vô số lần.

Tu Tá Nam chỉ nghe được vài tiếng kêu thảm thiết, trong lòng thầm kêu lên: bọn họ cũng xong rồi. Chỉ thấy hai tiên nhân từ trên đầu xuống dưới bị bóng kiếm đầy trời cắt thành thịt vụn, ngay cả nguyên thần cũng đồng thời bị tiêu vong.

102. Chương 102

Lưu Vũ Phi khinh thường nhìn Tu Tá Nam châm chọc nói: " Người của Tân Nguyên tiên giới các ngươi toàn thứ vô dụng, chỉ bằng vào mấy người các ngươi mà cũng muốn đi tìm phiền toái..." Đang lúc nói chuyện, tay phải hắn vừa lộn, Thất Thải thần kiếm xa xa " sưu" một tiếng quay trở lại, vây vòng quanh Lưu Vũ Phi chuyển động.

Tu Tá Nam lạnh lùng nói: " Các hạ có thể nói cho ta biết thân phận của ngươi hay không, ít nhất cho chúng ta được biết, chúng ta thua ở trong tay người nào."

" Đối với người chết, cho tới bây giờ không có hẹp hòi, thân phận của ta chỉ là một người tu chân bình thường, so ra còn kém đám tiên nhân cao cao tại thượng như các ngươi." Lưu Vũ Phi nói là lời thật nhưng nghe vào trong tai Tu Tá Nam thì lại không phải ý tứ này. Nếu hắn coi như người tu chân, vậy đám thiên tiên, kim tiên nơi tiên giới như bọn hắn phải tính là gì? Tự mình hợp sức của chín người, còn bị hắn giết không còn một ai, trước mắt Tu Tá Nam còn bị thương nặng, trong lòng hắn cũng rõ ràng, đối phương tuyệt đối sẽ không tha cho mình. Hắn tính toán, đối phương ít nhất phải đạt đến tu vi của thần nhân.

Chạy trốn! Có nghĩ cũng không cần nghĩ, dưới tình huống không thể khống chế, muốn từ trong tay của một thần nhân chạy trốn, quả thật chỉ là nằm mộng ban ngày, trừ phi hắn cố tình buông tha. Đánh cũng không đánh lại, lại khó tránh khỏi cái chết, cho dù có chết cũng phải cho đối phương trả giá đắt.

Sau khi Tu Tá Nam quyết định chủ ý xong, trong tâm lý ngược lại cảm thấy dễ dàng hơn. Một tiếng kêu to, chỉ trong chớp mắt, người đã phóng đến bên cạnh Lưu Vũ Phi.

" Thuấn di, thiên tiên quả cũng giỏi." Lưu Vũ Phi không kịp di động, Thất Thải chiến giáp cuối cùng có nơi dụng võ, ở phía sau một trận cuồng phong khởi lên, kình phong ập đến, đồng thời một cỗ khí tức mãnh liệt như sóng biển thủy triều cuồn cuộn xô đến, Lưu Vũ Phi hừ lạnh một tiếng, một đạo sáng mờ từ trên người hắn phát ra.

" Phanh" hai cỗ tiềm kính từ phía sau đồng thời chạm vào nhau lóe lên, Tu Tá Nam có tu vi thế nào, hai cỗ kình khí này dùng từ dời non lấp biển cũng không một chút khoa trương, Lưu Vũ Phi dựa vào lực phòng ngự cường hãn, bị đánh bay về phía trước hơn mười thước, không có một chút vấn đề gì.

Đồng thời vào lúc hắn bay ra, kịp xoay người trở tay bổ ngược ra một đạo kiếm khí phách tuyệt, từ trong không khí vang lên " hưu hưu" tiếng rít, đạo kình khí hóa thành thật thể kiếm khí, nhất thời chém ngang xuống tới.

" Oa ô.." Một tiếng thảm thiết truyền ra, chính là từ trong miệng của Tu Tá Nam, chỉ thấy song chưởng phát ra kình khí của hắn bị chém đoạn tận cổ tay, Tu Tá Nam điên cuồng thúc giục bổn mạng chân nguyên trong cơ thể, chỗ cụt tay lại từ từ mọc ra, đả kích như vậy, làm cho hắn tiêu hao không ít bổn mạng chân nguyên của mình, mà không cách nào tổn thương đến tính mạng của hắn.

" Xem ra khả năng tái sinh của ngươi cũng không tệ lắm." Lưu Vũ Phi cười nanh ác, lại chém ra bốn đạo kiếm khí.

Tu Tá Nam không biết là do không kịp phản ứng hay cố ý như thế, luồng kiếm khí vụt tới làm như không thấy, lại một trận thảm thiết trầm muộn, lần này tứ chi của hắn đồng thời bị chém đoạn, đến lúc này hàn mang trong mắt Tu Tá Nam chợt lóe, Lưu Vũ Phi chợt cảnh giác dâng lên.

" Cùng xuống địa ngục đi." Trước khi Lưu Vũ Phi phản ứng, hắn dùng bản thể làm môi giới, giống như một quả lựu đạn, nổ mạnh trên bầu trời Hoành Tân.

Kình khí trong suốt, lan tràn ra phương viên khắp trăm dặm, giống như một cỗ sóng lớn thủy triều cắn nuốt, tất cả vật phẩm trong phạm vi trăm dặm đó.

Lưu Vũ Phi đồng thời bị tạc nổ bay ra hơn mấy ngàn thước, hắn ở không trung lăn tròn, làm tan đi kình khí công kích vào người. Chỉ cảm thấy nơi ngực có một trận áp lực, làm cho hắn không cách nào hô hấp bình thường, Thất Thải chiến giáp trên người lại một lần nữa giúp hắn ngăn trở một kích, chỉ bất quá chiến giáp cấp thần khí này lại tỏ ra quang vinh của nó, trên mặt chiến giáp trải rộng vô số vết rách.

Lưu Vũ Phi cười khổ nói: " Tiên nhân có thiên tiên cấp bậc, tự bạo quả nhiên đáng sợ, nếu không có Thất Thải chiến giáp xem ra hôm nay thiệt thòi lớn, ai, lần này không biết phải tốn bao nhiêu ngày mà có thể tu bổ lại chiến giáp bị hỏng thế này đây."

Còn hơn thảm dạng của Lưu Vũ Phi, Hoành Tân càng không may, mặc dù không giống những tòa thành thị khác, bị hủy diệt hoàn toàn, nhưng chín mươi phần trăm những kiến trúc, đều bị sự nổ mạnh lần này mà sụp đổ. Người chết càng nhiều không kể xiết, lần này chính phủ Nhật Bổn lại phải đau đầu, nếu có thể Lưu Vũ Phi đã bị người Nhật Bổn chém thành ngàn đao vạn kiếm.

Trên hư không, mấy vị tiên nhân của Cửu Châu tiên giới âm thầm chắt lưỡi, nhìn nhau nói: " Xem ra "Hắn" đã đạt tới tu vi thần nhân, ngươi xem hắn dễ dàng thu thập chín tiên nhân cao cấp, trong đó còn có một người là Tu Tá Nam, lần này Tân Nguyên tiên giới trong cuộc đấu này, tổn thương không nhẹ, còn không biết bọn họ sẽ phái người nào xuống nữa."

Một người khác trả lời: " Tân Nguyên tiên giới thiên tiên cấp bậc số lượng cũng không nhiều, đối phó với thần nhân cấp bậc, sợ rằng còn có khó khăn, bất quá như vậy cũng tốt, Tân Nguyên tiên giới bọn họ mấy ngàn năm đeo theo chúng ta gây khó khăn, cũng cần được giáo huấn, chứng kiến "Hắn" uy mãnh như thế, thật sự là thống khoái, lúc đầu đế quân đưa ra đề nghị giải hòa với hắn thật là không sai."

" Đúng vậy! Ta cũng không muốn cùng một quái vật cấp thần nhân chống lại, thật sự mà chọc giận hắn, Bàn Cổ Phủ không phải là thứ mà tiên nhân chúng ta thừa nhân nổi, còn có việc hắn biết Thiên Khiển Chi Hỏa, hy vọng hắn không biết Địa Ngục Luyện Hỏa, nếu không đám Tân Nguyên tiên giới sẽ nếm khổ nặng."

" Ân, lão ca đi thôi, chúng ta cũng nên trở về bẩm báo đế quân, nói chuyện với những ai có ý nghĩ không hay với "Hắn"cũng nên tỉnh tỉnh lại." Nói xong hai người ngự trên một đóa mây sáng bay đi.

Tân Nguyên tiên giới, Thiên Chiếu đang lửa giận vạn trượng, nghĩa đệ của mình mang theo tám gã thượng giai kim tiên, lại hoàn toàn bị tiêu diệt. Nếu không phải bọn họ có tính mạng ấn ký hoàn toàn bị biến mất, thì Thiên Chiếu làm sao cũng không tin tưởng, đồng thời hắn tự mình hối hận, sao không tìm hiểu rõ tu vi của đối phương.

Tân Nguyên tiên giới tồn tại tới nay, chưa từng phát sinh chuyện một thiên tiên và mấy kim tiên bị tiêu diệt như thế này. Từ Tân Nguyên tiên giới, mấy thái cổ tiên nhân cũng đều đã thăng nhập thần giới, thực lực của bọn họ cũng bị giảm xuống rất nhiều. Thực lực của Tân Nguyên so sánh còn có Cửu Châu, Hoành

Quang, Nguyên Hóa mấy tiên giới cổ xưa, còn có phương Tây tự xưng là Thần Tộc, phương Tây thiên giới, cùng với mấy viễn cổ Phật giới kém đi rất nhiều. Bây giờ lại tổn thất nhiều tiên nhân như thế, càng làm cho bọn họ yếu nhược đi. Thiên Chiếu thề, bất kể thời gian nào, ở địa điểm nào, hắn phải đi gặp tên đã giết chết nghĩa đệ của hắn, đem toàn bộ thế lực của Tân Nguyên tiên giới mà báo thù.

Nếm một lần khổ sở, lúc này đây Thiên Chiếu không có lỗ mãng như lần trước, trước tiên hắn phái mấy tiên nhân đi đến địa cầu trước, điều tra thân phận lai lịch của người kia, bên người có bao nhiêu trợ thủ. Đến bây giờ Thiên Chiếu còn tưởng rằng mấy người Tu Tá Nam bị vây công mà chết. Đồng thời trong tâm lý nghi hoặc, tại sao người có tu vi thiên tiên kia còn ở lại phàm giới, từ lần trước người nọ nói qua, hắn cũng không phải là người của Cửu Châu tiên giới. Nhưng lại được Cửu Châu tiên giới bận tâm, như vậy rất có thể hắn đến từ những tiên giới khác.

Nhật Bổn lại bị tổn thất nặng nề, lần này dân chúng cũng chưa đến nỗi phát sinh tao loạn như những lần trước. Năng lực chịu đựng của bọn họ hình như đã tăng cường lên rất nhiều, cũng có thể là do hoàn toàn bị chết lặng.

Lưu Vũ Phi bay trở về Thượng Hải, tiến vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, hoán tỉnh Tô Thiến, Triệu Nhược Băng và Phi Tuyết ba người. Một lần ngủ say của các nàng tỉnh dậy, hắn cũng không có cảm giác các nàng có gì biến hóa. Nhưng khi họ mở mắt, khi vẻ mặt trở nên sinh động thì Lưu Vũ Phi ngây người.

Tô Thiến và Triệu Nhược Băng có biến hóa to lớn, thật sự làm cho người ta không dám tin tưởng. Xem Tô Thiến so với một tháng trước, dù là ai cũng không nhận ra, nàng chính là một cô gái thật bình thường của một tháng trước. Mỗi một cử động của nàng đều có một cỗ khí chất thoát trần, ngũ quan của nàng chỉ thoáng thay đổi, nhưng lại nổi lên biến hóa to lớn như vậy.

Từ hôm nay bắt đầu, Tô Thiến thuế biến thành tuyệt sắc mỹ nữ, cũng không còn vẻ ngây ngô khờ khạo như ngày xưa. Triệu Nhược Băng càng thêm lãnh diễm động lòng người, mềm mại uyển chuyển như không lời nào tả được. Như cành liễu đón gió, da thịt hồng hào trắng nõn, tìm không ra một chút tỳ vết nào. Sau khi nàng tỉnh lại sắc mặt lộ vẻ tươi cười nhợt nhạt, nhưng lại như hoa lan, làm cho kẻ khác nhìn vào thư sướng sảng khoái. Vẻ đẹp của nàng có thể so với Bổ Thiên cung chủ Sở Uyển Tĩnh. Nếu nói Tô Thiến thuế biến thành một đóa phù dung, thanh tân thoát tục, Sở Uyển Tĩnh là hoa lan, vương giả chi hoa, thì Triệu Nhược Băng là thủy tiên, giống như một Lăng Ba tiên tử động lòng người.

Ngay cả tu vi kinh người như Lưu Vũ Phi, nhưng đối mặt với vẻ đẹp như thế, cũng bị thật sâu hấp dẫn. Nghĩ không ra cùng một khuôn mặt, lại sinh động như thế, càng mê người như thế. Ánh mắt hắn dừng lại trên mặt Tô Thiến, rồi lại chuyển qua trên mặt Triệu Nhược Băng, giờ phút này trong tâm lý của hắn không có chút tình dục, chỉ đơn thuần là thưởng thức vẻ đẹp trước mặt mà thôi

103. Chương 103

Hai nàng bị Lưu Vũ Phi nhìn đến ngại ngùng, đồng thời cúi xuống. Tô Thiến nhịn không được kéo tay Lưu Vũ Phi: " Ca, sao anh lại nhìn người ta như vậy, chẳng lẽ trên mặt em và Băng tỷ bị nở hoa hay sao?"

Triệu Nhược Băng mặc dù ngại ngùng, nhưng trong lòng nàng thật là ngọt ngào, ít nhất ánh mắt của Lưu Vũ Phi vẫn đọng lại trên người nàng, chứng minh hắn không có xem nàng là một người tồn tại chỉ để giải muộn cho Tô Thiến.

Lưu Vũ Phi khẽ hắng giọng một chút, vừa rồi quả thật hắn đã sơ ý, chỉ nhìn Tô Thiến, thì còn được đi, ngay cả Triệu Nhược Băng cũng không buông tha, làm cho hắn cảm thấy mình cũng đã biến thành sắc lang.

" Thiến nhi, Băng nhi biến hóa của hai người thật sự rất lớn, chỉ là nguyên anh khác hẳn, vừa rồi ca chỉ là bị mê hoặc vì như thế thôi."

" Ca, không phải anh muốn gạt em đó chứ! Muốn nói là bị Băng tỷ mê hoặc em còn tin, còn về phần em a...a a.." Tô Thiến nghe Lưu Vũ Phi khen nàng xinh đẹp, trong lòng đã mừng rỡ không biết phương hướng, hưng phấn nói.

Triệu Nhược Băng nghe nàng nói cũng ngại ngùng, khuôn mặt trắng nõn đều đỏ lên.

“ Thiến nhi, sao em cũng chê cười chị đây, bất quá Thiến nhi thật sự biến hóa rất đẹp đó, ca không lừa gạt em đâu.”

“ Được rồi, được rồi, hai người đừng ở nơi này tự khen nhau nữa, ngày nghỉ của hai người cũng đã tới rồi, sắp tới sẽ là năm chung khảo, hai người còn muốn trở về đi học, hay là ở lại nơi này tiếp tục tu luyện?”

Triệu Nhược Băng thì không sao cả, Tô Thiến suy nghĩ hồi lâu mới nói: “ Ca, anh còn nhớ kỹ lúc đầu em từng nói qua có một ngày em dùng năng lực của mình trợ giúp quê quán cho những trẻ em nghèo khó không thể đi học hay không, em nghĩ trước tiên phải hoàn thành chuyện học của em, rồi dùng tri thức của mình trợ giúp cho quê hương.”

“ Thiến nhi, kỳ thật việc này ta đã để cho Lý đại ca đi làm, đừng nóng vội trước hết hãy nghe ta nói.” Lưu Vũ Phi nhìn thấy Tô Thiến không đồng ý, muốn mở miệng thì lập tức thêm vào một câu: “ Trong khoảng thời gian này em vẫn cứ đi học đi, đợi đến khi ta để cho Lý đại ca tính toán số tiền cần dùng, sao đó chính thức làm gì thì em cứ tự làm, sau đó đi theo Lý đại ca học tập một đoạn thời gian, đợi đến khi em đã quen thuộc công việc, thì bộ phận tài chính sẽ giao cho em quản lý, nhớ kỹ chúng ta không phải người bình thường, hơn nữa giữa chúng ta còn phân biệt rõ ràng như vậy hay sao?”

Tô Thiến nghe xong cảm động đến nói không ra lời, nàng nghĩ không ra Lưu Vũ Phi vì nàng lại thành lập một hội từ thiện, hai mắt tuôn lệ nói: “ Ca, thật cảm tạ lão thiên gia đã làm cho em được gặp gỡ anh, Thiến nhi thật sự không biết nên nói gì mới tốt.”

“ Nếu không biết nói cái gì, thì đừng nói, mấy người chúng ta không cần phải phân biệt rõ ràng như vậy.”

Những lời này bao gồm cả Triệu Nhược Băng trong đó, làm cho tâm lý Triệu Nhược Băng một trận kích động. Nàng liền bày tỏ thái độ, đợi khi hội từ thiện thành lập xong, nàng cũng phải tham dự trong đó, đi trợ giúp những người cần được giúp đỡ. Lưu Vũ Phi nhìn hai nàng một thoáng, nói tiếp: “ Yêu cầu của ta, chỉ đơn thuần là trợ giúp những đứa trẻ nơi bần khốn, còn phải tạo hoàn cảnh bảo hộ cho chúng, làm như vậy là muốn các em tự mình phóng khoáng tâm thần, dùng tâm linh của mình cảm thụ thiên hạ vạn vật, lúc đó các em sẽ có thu hoạch rất lớn, về phần là thu hoạch thế nào, vậy phải xem hai người hiểu được ra sao.”

Triệu Nhược Băng và Tô Thiến đều là người tu hành, đương nhiên có thể hiểu được rõ ràng ý nghĩa trong đó. Tiếp theo hai nàng hỏi chuyện thời gian vừa rồi của Lưu Vũ Phi, lần này hắn không dấu diếm nữa. Hắn kể lại từ khi công ty Tây Vũ khai trương, có đủ loại phân tranh liên tục, từ Lưu Dân, Lưu Chí hai người bị buộc tự bạo, đến khi mình giận dữ tiêu diệt mấy ngàn người tu chân, cả những chuyện mình đã làm tại Nhật Bổn.

Nghe được hai nàng vô cùng sửng sốt, khi hai nàng nghe được Lưu Dân và Lưu Chí bị buộc tự bạo thì không khỏi tràn ngập sự phẫn nộ đối với tu chân giới. Nghe Lưu Vũ Phi kể vì chuyện này mà tức giận tiêu diệt mấy ngàn người, trong tâm lý hai nàng lại đồng tình với những người đó. Đối với việc hắn hỏa thiêu Đông Kinh, làm trầm Lộc Nhi đảo, làm chết mấy ngàn vạn bình dân cũng có chút không đành lòng. Mặc dù các nàng cũng chán ghét người Nhật Bổn, nhưng lòng của phụ nữ luôn mềm yếu, các nàng cũng không kỳ quái hắn đã giết người vô tội lung tung, đối với cách làm người của hắn thì họ cũng còn hiểu rõ. Phàm là không làm hắn bị nổi giận, thì hắn căn bản sẽ không so đo. Hắn đối phó với người Nhật Bổn như vậy, là do họ chọc vào hắn trước, trong lòng hai người nghĩ như thế.

Còn về phần chống lại người của tiên giới, Lưu Vũ Phi không có nói ra, tiên giới trong mắt các nàng là một nơi vô cùng cường đại lẫn không thể xúc phạm, nếu nói ra sẽ làm cho các nàng mỗi ngày phải chịu đựng cuộc sống lo lắng, như vậy sẽ bất lợi đối với việc tu hành của các nàng.

Vài phút sau, Lưu Vũ Phi mang theo năm cô gái quay về Bắc Kinh. Ngôi biệt thự một tháng không có ai ở qua, khắp nơi ngập đầy tro bụi. Họ bắt đầu bận rộn dọn dẹp, Lưu Vũ Phi vốn muốn giúp các nàng nhưng bị các nàng viện lý do nam nhân không thích hợp làm việc nhà, để cho hắn ngồi sang một bên xem tivi (những lời này là nam nhân thì ai cũng thích, dát dát).

Ngày hôm sau, Triệu Nhược Băng, Tô Thiến và Phi Tuyết các nàng, cùng nhau quay trở về trường học. Lưu Vũ Phi bắt đầu bế quan chữa trị Thất Thải chiến giáp, đồng thời chuẩn bị tìm hiểu, Diệt Thế Thiên Tôn đã lưu lại pháp quyết cho hắn, cả pháp quyết tu hành của Phá Thiên Quyết. Hắn tu luyện Thiên Tùng Vân

một lần nữa, đưa cho Triệu Nhược Băng, Tô Thiến còn chưa có pháp bảo thích hợp cho nàng sử dụng. Vốn nghĩ đem Thất Thải thần kiếm cấp cho nàng, nhưng kết quả tu vi của nàng quá thấp, dựa vào tu vi Nguyên Anh kỳ, căn bản không cách nào sử dụng được Thất Thải thần kiếm.

Ngày Triệu Nhược Băng và Tô Thiến trở về trường học, đã làm cho đại học Thanh Hoa oanh động. Vốn là người nổi danh nhất trường Triệu Nhược Băng, biến mất một tháng rồi lại xuất hiện, trở nên càng thêm xinh đẹp động lòng người, lại thêm khí chất băng lãnh, cả người làm cho người ta có một loại cảm giác cao cao không với tới, cảm giác như là thần thánh không thể xâm phạm.

Còn khi Tô Thiến lộ diện, lập tức được người tôn lên làm mỹ nữ trong bảng hoa khôi của trường. Khí chất thanh tân thoát tục của nàng, làm cho mỗi nam sinh nhìn thấy nàng, đều sinh ra cảm giác muốn bảo vệ nàng, chăm sóc nàng. Đợi cho đến khi nàng nhìn thấy những người bạn học chung lớp thì càng thêm không ổn. Bất kể là nam sinh, hay là nữ sinh, bọn họ nhất thời vây quanh nàng ba bốn vòng, nữ sinh thì hỏi nàng có phải đã đi thẩm mỹ viện sửa sắc đẹp hay không, ở nơi nào làm, cảm giác thế nào, rồi lại dùng loại mỹ phẩm nào, hiệu là gì, mua được ở nơi nào. Còn nam sinh thì có chủ ý, thì cũng không ngừng làm quen. Hỏi đến nỗi Tô Thiến cũng không biết làm sao để trả lời, cuối cùng không còn cách nào tìm đại một lý do mà chính mình cũng không tin nổi mà giải thích, nói mình đã ở một nơi mua được mỹ phẩm trang điểm, dùng xong thì có bộ dáng thế này, bây giờ nàng cũng không biết người bán kia đang ở phương nào. Về phần sửa sắc đẹp, thì càng thêm không có khả năng, vài bạn học biết rõ tình cảnh gia đình nàng, đã giúp nàng giải thích.

Lưu Vũ Phi ở trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ gần nửa tháng, chữa trị Thất Thải chiến giáp hết mười ngày. Nhưng Phá Thiên Quyết cũng không có đột phá. Trừ phi hắn có thể tĩnh tâm, như lúc đầu khi còn ở Côn Lôn, trong lòng không có tạp niệm tìm mấy tháng thời gian thì may ra mới có thể có điều đột phá. Nhưng bây giờ hắn thật sự có chuyện cần làm, bên ngoài còn một đống chuyện chưa có giải quyết. Hắn quyết định sẽ tìm hiểu Phá Thiên Quyết sau khi bãi trường. Dù đi tới nơi nào thì ít nhất hắn cũng không cần lo lắng cho sự an toàn của Tô Thiến và Triệu Nhược Băng hai người.

Hắn rời khỏi Giang Sơn Xã Tắc Đồ, xem thời gian bên ngoài cũng sắp tan trường. Tâm niệm vừa động, thân ảnh hắn đã hiện ra phía sau núi của trường đại học Thanh Hoa. Hắn phát ra thần thức, tìm kiếm vị trí của Tô Thiến và Triệu Nhược Băng.

Tô Thiến còn đang ở trong phòng học thì đã cảm nhận được khí tức của Lưu Vũ Phi. Hắn đang từ bên ngoài đi lại, gương mặt nàng nhất thời tươi như hoa. Mấy ngày nay nàng bị những nam sinh nhàm chán này phiền muốn chết, sắc mặt vẫn luôn không vui, đối mặt với những người bình thường, Phi Tuyết các nàng cũng không tiện ra tay giáo huấn. Tô Thiến bây giờ mới biết được quá xinh đẹp cũng là một loại gánh nặng.

Lưu Vũ Phi càng ngày càng gần, vị giáo sư còn đang nói không ngớt, Tô Thiến là lần đầu tiên thấy phản cảm với thầy giáo. Vẻ tươi cười của nàng cũng làm cho những nam sinh phải nuốt nước bọt, khi vị thầy giáo tuyên bố tan học, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, Tô Thiến phóng đi còn nhanh hơn cả giáo viên, làm cho mọi người nhìn thấy thì trợn mắt há hốc mồm, tốc độ này cũng thật quá nhanh.

Tô Thiến vừa đến cửa, chỉ nhìn thấy Lưu Vũ Phi, thì giống như con chim nhỏ, vui sướng nhào vào trong lòng hắn, dịu dàng nói: " Ca, anh xuất quan rồi a, Thiến nhi mấy ngày nay nhớ anh muốn chết."

Những nam sinh đi theo ra phía sau, nghe nói như thế nhất thời sắc mặt lạnh như sương. Dùng ánh mắt giết người nhìn Lưu Vũ Phi, hận đến nỗi muốn cho ngũ mã phân thây hắn.

Lưu Vũ Phi thân mật giúp nàng sửa lại mái tóc dài vừa rồi bay rối tung, đối với những ánh mắt địch ý kia xem như không hề nhìn thấy.

" Đi thôi Thiến nhi, chúng ta đi đón Băng nhi, rồi mang các em đi xem thêm kiến thức."

" Ca, anh muốn dẫn chúng em đi nơi nào a, bây giờ nói cho em biết có được hay không." Tô Thiến quay về hướng Lưu Vũ Phi thân thiết làm nũng.

" Bây giờ không nói cho em nghe, dù sao hai người cũng sẽ biết." Hắn cũng không quản ánh mắt giết người bắn ra từ bốn phía, chủ động nắm tay Tô Thiến bỏ đi.

Động tác thân mật của bọn họ, làm bị thương vô số tâm linh thuần khiết của các nam sinh. Từ trong miệng

của mấy nữ sinh đồng học, xác nhận nam nhân vừa rồi chính là bạn trai của Tô Thiến thì càng nhiều tâm linh lọt vào thương tổn. Một ít người còn bắt đầu cảm thấy hối hận vì sao lúc đầu mình không đi đeo đuổi Tô Thiến, nếu lúc đầu tự mình theo đuổi thì bây giờ nam nhân bên người nàng chính là mình .

104. Chương 104

Nếu nói vừa rồi Lưu Vũ Phi đón Tô Thiến thì chỉ làm cho một bộ phận nam sinh tổn thương, vậy kế tiếp khi hắn đón Triệu Nhược Băng, đã hoàn toàn trở thành công địch của tất cả nam sinh. Triệu Nhược Băng cũng giống như Tô Thiến, nàng cũng cảm nhận được khí tức của Lưu Vũ Phi và Tô Thiến, gương mặt sương lạnh có thể làm người ta bị đông cứng đến chết kia chỉ một chút đã được ý cười vui vẻ thay thế, nhờ vậy đã làm cho mọi người lĩnh ngộ, điều gì gọi là nụ cười khuynh thành, nụ cười khuynh quốc. Dù là dùng câu bế nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn cũng không đủ hình dung sự xinh đẹp giây phút này của nàng. Ngay cả ánh mắt của phụ nữ cũng bị nàng hấp dẫn thật sâu, trong lòng âm thầm sợ hãi than thở sự xinh đẹp nàng đang bộc lộ ra giờ phút này. Tất cả mọi người đang đoán, nàng vì ai mà lại nở nụ cười như thế. Người kia là đàn bà thì thôi, nếu đổi lại là nam nhân, thì hôm nay nam nhân này cũng đừng mong còn sống rời khỏi trường Thanh Hoa.

Người còn chưa nhìn thấy thì trong phòng học đã nổi lên mùi vị dấm chua, cũng kinh người tương tự, đợi khi giáo viên tuyên bố tan học, Triệu Nhược Băng đã vọt tới cửa, thân thiết ôm lấy một cánh tay khác của Lưu Vũ Phi, cười nói: " Ca, anh xuất quan rồi."

Lưu Vũ Phi nhìn thấy Triệu Nhược Băng thân thiết với hắn như thế, hiển nhiên có chút không quen, sắc mặt cứng đờ. Bất quá hắn cũng không có làm ra cử động gì khác, chỉ là có chút kỳ quái về Triệu Nhược Băng, tại sao đột nhiên lại thay đổi tính cách của mình.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám nam sinh đã phẫn nộ, cho tới bây giờ Triệu Nhược Băng chưa từng xem trọng ai, hôm nay lại thân thiết đi ôm cánh tay một nam nhân, ghê tởm hơn chính là nam nhân này bên người cũng đã có một đại mỹ nữ. Nhìn thấy hai hoa khôi một trái một phải ôm tay đối phương, người có mắt cũng có thể nhìn ra, quan hệ giữa ba người bọn họ cũng không bình thường.

Lưu Vũ Phi tại Thanh Hoa đi học cũng không được một tháng, cho nên không có nhiều người nhận ra hắn. Những người này bị lòng đố kỵ dâng lên đến nỗi đầu óc hôn mê, chậm rãi làm thành một vòng tròn. Bọn họ cho rằng Lưu Vũ Phi đã xúc phạm ô nhục nữ thần trong lòng họ, hai mắt như muốn phun lửa nhìn hắn chằm chằm. Ba người Lưu Vũ Phi dừng chân lại, nói với Triệu Nhược Băng: " Băng nhi, em xem những người này đều do em mà tới, bây giờ em nói phải làm sao giải quyết."

" Ca, không cần quản tới những người nhàm chán này, Thiến nhi có cảm thấy vậy không?"

" Ca, Băng tỷ nói đúng đó, chúng ta đi thôi, không cần lãng phí miệng lưỡi với những người này."

Nghe được hai người nói, đám nam sinh càng thêm tức giận. Bất quá bọn họ tức giận Lưu Vũ Phi, chỉ hận không được lập tức dùng loạn côn đánh chết cái tên đang làm ô nhục nữ thần của mình.

Ba người Lưu Vũ Phi rời khỏi phòng học vài bước, thì có một nam sinh chạy ra, nắm chặt nắm tay: " Buông Băng Tuyết nữ thần ra cho ta, nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay."

Hắn buồn cười nhìn thoáng qua nam sinh đối diện, người lớn như vậy mà còn rất ngây thơ. Hơn nữa còn đòi hắn buông Băng nhi, hình như cũng không đúng, rõ ràng là Băng nhi ôm cánh tay hắn.

Tô Thiến ghé vào tai hắn nhẹ giọng cười nói: " Anh có người khiêu chiến rồi nha, xem ra những nam sinh này đều vì anh mà tới đó, hì hì."

" Thiến nhi ngày càng hư đó, ngay cả ta cũng nói giỡn, để về nhà sửa trị em!"

Đổi lại là bình thường, Triệu Nhược Băng có thể đã sớm không nhịn được, nhưng lúc này nàng rất muốn biết, Lưu Vũ Phi làm sao xử lý việc trước mắt. Nam sinh khiêu khích kia, nhìn thấy Lưu Vũ Phi chẳng những không có để ý tới, còn cùng Tô Thiến nói cười đùa giỡn. Hắn tiến lên thật nhanh, chỉ vào mũi Lưu Vũ Phi nói: " Tiểu tử ngươi có nghe được lời ta nói vừa rồi không, lập tức buông tay của ngươi ra."

Trên mặt Lưu Vũ Phi vẫn cười nhạt như cũ, âm thầm tương một cỗ sát khí bao phủ tới. Sát khí của hắn đáng sợ đến thế nào, có thể nói đã sắp ngưng tụ thành thật hình. Chỉ một điểm nhỏ như vậy, cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận được.

Nam sinh khờ khạo kia, chỉ cảm thấy Lưu Vũ Phi liếc mắt nhìn hắn, thì tận trong đáy lòng hắn chợt phát lạnh. Không khí bốn phía, hình như đột nhiên đè ép lại gần hắn, toàn thân đều có một sự khó chịu nói không nên lời, hắn ngồi phệch trên mặt đất, mồ hôi lạnh tuôn khắp mặt.

Còn những nam sinh khác cũng không hiểu gì, tại sao nam sinh kia lại ngồi bệch xuống mặt đất, hình như vẻ mặt lại rất sợ hãi. Lưu Vũ Phi cười tiến lên: " Vị đồng học này, sao ngươi lại ngồi trên mặt đất vậy, ngươi không sao chứ!"

" Ngươi đừng lại đây, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi đâu." Nam sinh ngồi trên mặt đất, vừa ngồi vừa lết ngược ra sau vừa nói.

Lưu Vũ Phi nghe xong xoay người đi lại chỗ Tô Thiến hai người, ra vẻ bất đắc dĩ cười, ý bảo mình không phải cố ý, là do nam sinh này có lá gan quá nhỏ, không chịu nổi sự đe dọa.

Hắn đối với nam sinh kia làm gì, Tô Thiến hai nàng rất rõ ràng, dùng ánh mắt an ủi nhìn thoáng qua nam sinh đang ngồi trên mặt đất, hy vọng trong mấy ngày tới hắn sẽ không bị gặp ác mộng.

Cũng còn có người không tin tà, một du học sinh anh tuấn phi phàm người ngoại quốc từ trong đám người đi ra: " Ta vì nữ thần trong lòng mình yêu cầu ngươi một trận quyết đấu công bình."

" Ngươi muốn theo ta quyết đấu?" Lưu Vũ Phi kinh ngạc nói.

Triệu Nhược Băng và Tô Thiến ở một bên che miệng cười khẽ.

" Không sai, chính là quyết đấu, ta dùng danh nghĩa gia tộc của ta khởi thệ."

Nam sinh kia đã bắt đầu huyên náo, đòi được quyết đấu. Lưu Vũ Phi cũng không có thời gian lãng phí trên người bọn họ, cũng đồng dạng tuôn sát ý trên người mình hiển lộ.

Hiện trường nhất thời không một tiếng động, tất cả mọi người có cảm giác không khí như nghẹt thở. Còn nam sinh muốn quyết đấu kia, Lưu Vũ Phi cố ý cho hắn một chút giáo huấn, nhẹ nhàng chấn động một chút tâm thần của hắn, để cho hắn phải ghi nhớ chuyện hôm nay. Thẳng đến khi ba người rời đi hồi lâu, những người này mới có thể hô hấp trở lại, nam sinh ngoại quốc lẩm bẩm nói: " Thượng Đế a, hắn là ma quỷ, nữ thần của ta bị ma quỷ đoạt đi rồi, không, ta muốn đánh bại ác ma, cướp lại nữ thần của ta."

Ở bên ngoài biệt thự, đã có hai nhóm người đang đợi nơi này. Sở Uyển Tĩnh mang theo Sở Linh, Sở Phỉ đặc ý đến đây bái phỏng Lưu Vũ Phi. Đầu tiên là các nàng đi Thượng Hải, biết được Lưu Vũ Phi đang ở tại Bắc Kinh, liền đặc ý đi tìm Tĩnh Huyền của Tam Thanh Giáo, hỏi rõ chỗ ở của hắn. Chỉ là các nàng nghĩ không ra, ngay cả nơi này của Lưu Vũ Phi cũng được bố trí trận pháp, sau khi truyền âm vài lần cũng không nghe đáp lại, các nàng chỉ đành đứng đợi ở bên ngoài. Thân đang ở thế tục giới, các nàng phải ẩn giấu gương mặt thật của mình. Trên mặt mỗi người đều đeo một cái khăn mỏng.

Ngoài ra còn có nhóm người của Long Ba, Trầm Linh và Mã Tiểu Minh. Trước kia vô tình Trầm Linh đi gặp Tô Thiến và Triệu Nhược Băng, từ chỗ các nàng biết được Lưu Vũ Phi hiện đang ở Bắc Kinh. Kết quả là mấy đại viên chính phủ vốn rất để ý tới Lưu Vũ Phi liền đề nghị đi gặp hắn. Long Ba vội vàng khuyên cản, hắn biết Lưu Vũ Phi rất không thích bị người xa lạ đến quấy rầy. Lần này Long Ba chỉ dẫn theo Trầm Linh, Mã Tiểu Minh là hai người có quen thuộc với Lưu Vũ Phi. Bọn họ vừa đến chỗ Lưu Vũ Phi, cũng giống như Sở Uyển Tĩnh, bị chặn ở bên ngoài. Long Ba vào biệt thự không được, cũng sinh ra lòng hiếu kỳ đối với nhóm người Sở Uyển Tĩnh. Nếu cũng là người tới tìm Lưu Vũ Phi, khẳng định không phải người bình thường.

Long Ba tiến lên lễ phép chào các nàng, hỏi vài câu. Sở Uyển Tĩnh chỉ gật đầu với bọn họ, vẫn chưa đáp lại hắn. Có thể duyên cớ đều là phụ nữ, nên Sở Uyển Tĩnh đối với Trầm Linh cũng nhiệt tình hơn. Hơn nữa nói chuyện với Trầm Linh hơn mười phút, cũng toàn là chuyện có liên quan tới Lưu Vũ Phi. Các nàng trong lúc nói chuyện phiếm thì thanh âm tiếng nói cũng dễ nghe, lại phối hợp với thân hình mỹ nữ, Long Ba tin tưởng mấy cô gái trước mắt này khẳng định là tuyệt thế giai nhân.

Lưu Vũ Phi mang theo năm cô gái trở lại biệt thự, hắn liền cảm nhận ở bên ngoài có người tìm mình. Bởi vì người tới là Sở Uyển Tĩnh nên hắn không tiện thất lễ. Liền tự mình mở trận pháp, đi ra tiếp mấy người Sở Uyển Tĩnh. Nhìn thấy Lưu Vũ Phi đã trở về, người bên ngoài đều có tia hưng phấn, nhìn vẻ mặt tươi cười của hắn, tất cả đều âm thầm thở dài một hơi.

" Không biết các vị đã tới, nên đã để mọi người chờ bên ngoài, tiểu tử quá thất lễ rồi."

Sở Uyển Tĩnh tiến lên thi lễ: " Tiên sinh quá khách khí, là chúng ta quá mạo muội, đi đến cũng không thông báo trước, bị ngăn ở bên ngoài cũng là trong tình lý, làm sao còn dám nói tiên sinh không đúng."

Long Ba cũng cuống quýt cáo tội, nói mấy người mình cũng đã quá thất lễ. Lưu Vũ Phi cười nhẹ nói: " Sở cung chủ, Long tổ trưởng mời vào trong."

Vào biệt thự, mấy người Sở Uyển Tĩnh nhìn thấy Tô Thiến và Triệu Nhược Băng thì nao nao. Nhất là Triệu Nhược Băng, sự xinh đẹp của nàng lại không hề thua kém mình, chỉ là khí chất thì kém hơn nàng mà thôi. Mà bộ dáng thanh tân thoát tục của Tô Thiến, còn hơn đệ tử môn hạ của mình không kém một chút nào. Duy nhất đáng tiếc chính là tu vi của các nàng hơi thấp một chút. Lưu Vũ Phi giới thiệu người nhà của mình cho họ biết, còn giới thiệu mấy người Sở Uyển Tĩnh cho Long Ba, nhưng không nói rõ thân phận của các nàng.

Tô Thiến là đạo lữ của Lưu Vũ Phi? Trong tâm lý Sở Uyển Tĩnh thầm hỏi.

Trong tình huống bình thường, một đôi đạo lữ tu vi không hơn kém nhau nhiều, nhưng sự chênh lệch giữa Lưu Vũ Phi và Tô Thiến lại rất lớn.

Sở Uyển Tĩnh mặc dù che mặt, nhưng sự nghi vấn từ trong ánh mắt nàng lộ ra, Lưu Vũ Phi cũng rõ ràng nàng đang suy nghĩ cái gì. Hắn cũng không giải thích với Sở Uyển Tĩnh, một từ bạn gái, đối với người sống hơn ngàn năm, thật sự là rất khó giải thích.

" Long tổ trưởng, mấy người các ngươi ngồi chơi một lát, ta có việc cần nói với mấy vị tiểu thư này."

Không biết mục đích lần này Long Ba tới là vì chuyện gì, nhưng Sở Uyển Tĩnh khẳng định có việc, nếu không cũng sẽ không tìm tới tận Bắc Kinh.

Long Ba gật đầu, ý bảo Lưu Vũ Phi cứ tùy tiện, tỏ vẻ mình không ngại. Chờ bọn họ lên lầu, Trầm Linh hỏi: " Băng nhi, Thiến nhi, hai người nhận ra mấy người vừa rồi không? Từ khí chất mà xem các nàng cũng không phải là người bình thường nga."

" Linh tỷ tỷ, điều này chị tự mình đi hỏi ca đi, ta cũng mới biết các nàng hôm nay thôi." Tô Thiến lắc đầu trả lời.

" Vậy thì thôi đi, đi hỏi hắn! Ta cũng không có can đảm này." Trầm Linh vừa nghe phải hỏi Lưu Vũ Phi, nàng lập tức từ chối. Vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, mà chọc giận Lưu Vũ Phi, nàng còn không có can đảm như vậy.

105. Chương 105

Hắn mang theo ba người Sở Uyển Tĩnh, đi lên thư phòng trên lầu hai. Lúc này ba người Sở Uyển Tĩnh mới cởi khăn che mặt xuống: " Tiên sinh, vừa rồi chúng ta đã thất lễ, xin tiên sinh chờ sau khi chúng ta trở về, xin hãy giải thích với vị đạo lữ một chút, chúng ta cũng không phải cố ý che giấu khuôn mặt."

" A a, Sở cung chủ yên tâm đi, các nàng hiểu được, ngươi làm như vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ, được rồi, lần này Sở cung chủ tìm ta có việc gì hay sao?"

" Là như thế này, lần trước được tiên sinh chỉ điểm, Bổ Thiên Cung từ trên xuống dưới đều cũng đạt được thành tựu không ít, lần này ta cũng là bị các vị trưởng bối trong cung nhờ vả, xin tiên sinh đến Bổ Thiên Cung chúng ta làm khách, chủ yếu là xin tiên sinh giúp chúng ta tu bổ một chút tâm quyết không trọn vẹn của Bổ Thiên Cung." Người tu chân chính là thẳng thắn, không nói đường quanh co, trong tâm lý nghĩ gì thì nói đó.

Cùng các nàng nói chuyện cũng có thể bớt được rất nhiều tâm tư, không giống như người của thế tục giới. Cho nên Lưu Vũ Phi cũng thích cùng người tu chân xã giao, chỉ ngoại trừ song phương có đối địch. Ngoại trừ người trong ma đạo, còn những người khác nếu muốn đối phó với hắn thì cũng đều quang minh chính đại mà đến, âm mưu quỷ kế cũng không thèm sử dụng.

Đối với sự thỉnh cầu của Sở Uyển Tĩnh, hắn cũng suy nghĩ một chút. Qua thêm một đoạn thời gian hắn muốn bế quan tiềm tu, đến lúc đó trường học cũng phải nghỉ hè, Triệu, Tô hai nàng cũng phải đi về nhà. Mà Triệu Nhược Băng, Tô Thiến có tu vi thấp như vậy, sợ người của Tân Nguyên tiên giới nhằm lúc hắn bế quan mà tìm tới cửa. Tự hắn bây giờ cũng không nghĩ ra phương pháp thỏa đáng để giải quyết chuyện này.

Lần này Sở Uyển Tĩnh đến đây, cũng đã cho hắn một ý nghĩ rất tốt. Nghĩ tới đây tâm lý hắn có một chủ ý, đối với Sở Uyển Tĩnh nói: " Sở cung chủ, vốn là đi đến Bổ Thiên Cung các ngươi cũng không có việc gì khó, chỉ là trong thời gian này ta thật sự không rảnh." Tiếp theo hắn đem chuyện mình giết chín tiên nhân của Tân Nguyên tiên giới nói cho Sở Uyển Tĩnh nghe qua. Đồng thời nói với Sở Uyển Tĩnh, sự băn khoăn hiện giờ của mình.

Sở Uyển Tĩnh cũng là lần đầu tiên nghe nói, tiên giới cũng chia ra tới mấy địa phương thế lực, làm cho nàng càng thêm khiếp sợ chính là Lưu Vũ Phi ngay cả tiên nhân cũng giết chết không tha. Đồng thời cũng thấy bội phục hắn, cũng phỏng chừng tu vi của hắn, lại đề cao thêm mấy cấp bậc.

Đồng thời đối với chuyện Lưu Vũ Phi có thể giúp Bổ Thiên Cung các nàng, tràn ngập tin tưởng. Còn chuyện băn khoăn mà hắn đã nói, nàng cho rằng có thể xử lý rất tốt, rằng hắn không cần phải lo lắng cho an nguy của Tô Thiến, Triệu Nhược Băng hai người. Tuy đối phương là tiên nhân, nhưng Sở Uyển Tĩnh tin tưởng đệ tử của Bổ Thiên Cung đủ để chống lại tiên nhân cấp bậc kim tiên. Nếu nói về pháp thuật cường đại, nàng tự nhận tâm quyết của Bổ Thiên Cung cũng không thua kém gì những pháp quyết khác, thậm chí còn mạnh hơn.

Sở Uyển Tĩnh lập tức tỏ ý, khi nào hắn không có ở đây, thì an nguy của hai nàng Tô Thiến, Triệu Nhược Băng cứ giao cho Bổ Thiên Cung phụ trách.

Lưu Vũ Phi cần chính là những lời này, tính toán cả hai bên đều có chỗ tốt, mình có thể giúp Bổ Thiên Cung tu bổ pháp quyết sai lầm của họ, đổi lại họ sẽ bảo vệ cho Tô Thiến hai người. Như vậy về sau mình sẽ không còn gì phải lo lắng nữa. Cho dù Tân Nguyên tiên giới, đợi khi hắn không ở nhà có tìm tới cửa, thì người của Bổ Thiên Cung chỉ cần có thể ngăn cản được một thời gian là được.

Sau khi đã có kết quả về chuyện làm hắn khó khăn, Lưu Vũ Phi liền đồng ý thỉnh cầu của Sở Uyển Tĩnh, hắn tỏ ý thêm vài ngày sẽ đi Bổ Thiên Cung, thuận tiện cũng hỏi một ít tình huống của họ.

Đối với sự hỏi han của hắn, Sở Uyển Tĩnh đều đáp lại, không có chút nào giấu diếm. Hắn cũng không ngạc nhiên, biết được Bổ Thiên Cung chỉ có khoảng hơn hai mươi người, bèn từ trong Kiền Khôn giới lấy ra ba mươi viên tam phẩm đan, đưa cho Sở Uyển Tĩnh coi như lễ vật. Nghe nói viên đan hoàn này chỉ uống vào một viên, là có thể gia tăng một trăm năm tu vi.

Sở Uyển Tĩnh hưng phấn đến nỗi muốn nhảy dựng lên, nàng mặc dù biết hắn có rất nhiều linh dược nhưng không nghĩ đến hắn lại hào phóng như vậy, vừa ra tay là đưa hơn mười viên siêu cực phẩm thần đan. Có đan dược này, có thể làm cho thực lực của Bổ Thiên Cung cao thêm một tầng.

Cũng chính là từ giờ phút này, Bổ Thiên Cung đối với hắn hoàn toàn tâm phục, trong cuộc sống sau này, bất kể hắn làm cái gì, Bổ Thiên Cung cũng đều phái người đến ủng hộ. Ở tương lai không lâu, Lưu Vũ Phi nhờ vào sự trợ giúp của Bổ Thiên Cung, thiếu chút nữa đã làm cho Tân Nguyên tiên giới bị diệt vong.

Sau khi hưng phấn trôi qua, Sở Uyển Tĩnh phát ra một đạo ngọc phù trở về, để cho trong cung phái thêm hai người lại đây, hơn nữa bây giờ bên cạnh có Sở Phỉ, Sở Linh, như vậy cũng có tới bốn người gánh chịu trách nhiệm bảo vệ.

Ngọc phù phát ra được mười phút, Sở Uyển Tĩnh đã nhận được hồi báo. Hai đệ tử Bổ Thiên Cung đã đi tới bên ngoài biệt thự, các nàng cũng bị trận pháp ngăn trở nên không cách nào tiến vào.

Lưu Vũ Phi cười cười, thông tri cho Phi Tuyết ra bên ngoài mời hai người kia vào trong. Đồng thời hắn đem cách xuất nhập trận pháp ấn vào trong óc ba người Sở Uyển Tĩnh.

Nếu muốn hợp tác, thì sự tin tưởng của đôi bên cũng rất trọng yếu.

Mấy người Sở Uyển Tĩnh từ trong cách xuất nhập trận pháp hiểu rõ trận pháp hắn bày ra có bao nhiêu thần kỳ. So sánh với hắn, hộ môn đại trận của Bổ Thiên Cung cũng còn kém trận pháp trước mắt này. Các nàng lại một lần nữa bị hắn làm cho tâm phục, nói về người tu chân cấp bậc cũng không sâm nghiêm, xưng hô giữa họ cũng so sánh từ tu vi mà ra. Chỉ có người mạnh có thực lực siêu quần, mới có thể đạt được sự tôn trọng của nhiều người. Chẳng hạn như chuyện Lưu Vũ Phi đã giết mấy ngàn người của các đại phái, những môn phái này cũng đã hoàn toàn phục hắn. Ngay cả ý nghĩ báo thù cũng không có, đây chính là thực lực. Nếu hắn không có loại thực lực này thì sợ rằng bây giờ người tìm hắn báo thù không có một vạn cũng được chín ngàn.

Bây giờ quan hệ giữa Bổ Thiên Cung và hắn còn hơn cả Tam Thanh Giáo rất nhiều. Lúc này hai đệ tử của Bổ Thiên Cung, được Phi Tuyết đưa tới thư phòng. Lưu Vũ Phi cũng đem cách ra vào trận pháp ấn ký trong đầu các nàng. Bây giờ Bổ Thiên Cung phụ trách bảo vệ, sự an toàn của Triệu Nhược Băng, Tô Thiến đều không thành vấn đề.

Có Sở Linh (đã đạt đến tu vi kim tiên), Sở Phỉ (là hạ giai kim tiên tu vi) và Sở Nguyệt, Sở Cần hai người đều đạt đến kim tiên tu vi. Đối với thực lực của bốn người này, Lưu Vũ Phi cũng rất yên tâm.

Sở Uyển Tĩnh dặn dò vài câu, cũng đứng dậy cáo từ, trước khi rời đi nàng cũng đưa chỗ ở của Bổ Thiên Cung nói với Lưu Vũ Phi. Hy vọng hắn có thể sớm đến đó, nàng sẽ ở trong cung chờ đợi đại giá.

Sau khi tiễn xong Sở Uyển Tĩnh, Lưu Vũ Phi mới bắt đầu chiêu đãi mấy người Long Ba.

" Long tổ trưởng, thật ngại, vừa rồi nói chuyện quá lâu, để cho các vị phải đợi, không biết lần này Long tổ trưởng tìm ta có việt gì không?"

" Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là nghe nói ngài trở lại Bắc Kinh, mấy người chúng ta đặc biệt lại đây bái phỏng."

Nếu là người tu chân nói những lời này thì hắn trăm phần trăm tin tưởng. Nhưng Long Ba lại không giống như vậy, hắn chính là người trong quan trường, cũng hiểu được đạo làm quan phải linh lợi.

" Long tổ trưởng, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, ở chỗ này cũng không có người ngoài." Lưu Vũ Phi kết luận Long Ba có việc muốn nhờ, lại nói hắn cũng không thích dây dưa.

Lúc này Long Ba mới đưa mục đích đến thăm của mình nói ra, cũng là do mấy đại viên chính phủ cho hắn áp lực. Muốn hắn phải mời Lưu Vũ Phi vì quốc gia ra sức. Nếu Lưu Vũ Phi không đồng ý, bọn họ còn hy vọng Long Ba có thể làm cho hắn đáp ứng đi gặp bọn họ. Họ còn muốn hắn giới thiệu một chút tình huống của tu chân giới.

Lúc nói những lời này, Long Ba vẫn luôn thật cẩn thận. Hắn sợ hãi nói gì không ổn, sẽ chọc giận Lưu Vũ Phi. Hắn chính là một người còn nguy hiểm hơn cả một quả đạn siêu cực và kinh khủng tồn tại, không ai nói được chính xác lúc nào hắn sẽ bộc phát.

Lưu Vũ Phi nghe xong chỉ là khẽ cười, nụ cười của hắn cũng làm cho Long Ba âm thầm thở dài một hơi, ít nhất cũng cho thấy Lưu Vũ Phi không có ý trách hắn.

Lưu Vũ Phi nghĩ thầm, đám đại viên quốc gia này thật sự là chưa từ bỏ ý định, tự cho là đúng, cho rằng mình có quyền bày bố người khác, bỏ đi, mình cũng không cần để ý đến đám người không hiểu biết này. Nghĩ tới đây, hắn lắc đầu nói: " Long tổ trưởng, ý tứ của ta ngươi rất rõ ràng, ta cũng sẽ không nhắc lại, về phần chuyện của tu chân giới, ta chỉ có thể nói, đây không phải là chuyện mà chính phủ các ngươi có khả năng tham gia, các ngươi tốt hơn đừng có chủ ý với bọn họ, nếu không hậu quả các ngươi không phụ trách nổi đâu."

Với câu trả lời của hắn Long Ba đã sớm đoán trước. Lần này hắn đến cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, còn kết quả cuối cùng hắn cũng chỉ cần báo cáo lại là xong. Hắn thật sự không dám kích động thần kinh của Lưu Vũ Phi, vì hắn thật sự không dám, Long Ba đối với hắn nếu thông hiểu hơn một chút, thì cũng không cần phải sợ hãi như thế.

Lưu Vũ Phi đối với người mình quen biết, thường rất khoan dung, chỉ cần đối phương không chính thức chọc hắn, thì ở tình huống bình thường hắn cũng không để ý. Long Ba sợ hắn như vậy, cũng bởi vì nhìn thấy tình cảnh ở Đông Kinh, điều này cũng làm cho Long Ba nghĩ rằng hắn là một người vui buồn bất thường.

Mấy người bọn họ cũng chỉ ngồi chơi một lúc, cũng cáo từ rời đi.

Mấy người Sở Phi đợi khi mấy người Long Ba đi rồi mới từ dưới lầu đi lên. Triệu Nhược Băng, Tô Thiến sau khi nhìn thấy được gương mặt thật của các nàng, thì không tự chủ được mà sững sờ. Nếu chỉ là một cô gái có xinh đẹp thì cũng thôi đi, nhưng cùng một lúc lại nhìn thấy tới bốn vị cô nương xinh đẹp như thiên tiên, tuy nói bốn người Sở Phỉ đã hơn ngàn tuổi, nhưng tâm tính của các nàng rất đơn thuần. Bị Tô Thiến hai người nhìn chăm chăm, cảm giác có chút ngại ngùng.

" Được rồi hai nàng làm gì cứ nhìn chằm chằm người ta như vậy, sau này ở nhà hai em phải nghe lời của mấy người Sở Phỉ, nếu ở phương diện tu luyện có gì không hiểu, khi ta không có ở đây, có thể hỏi Sở Phỉ các nàng." Lưu Vũ Phi nhìn thấy mấy người Sở Phỉ đang ngại ngùng, liền thuận tiện giúp các nàng giải vây.

Bây giờ Triệu Nhược Băng và Tô Thiến không có khả năng nhìn ra tu vi sâu cạn của bốn người Sở Phỉ, các nàng cũng chỉ nghĩ họ tới là muốn cùng Lưu Vũ Phi tu luyện mà thôi.

Cuộc trò chuyện của phụ nữ, thì nam nhân không có cách nào hiểu được. Các nàng và bốn người Sở Phỉ vừa mới quen không lâu, thì đã huyên thuyên không ngừng, bắt đầu cười cười nói nói. Biết được bốn người Sở Phỉ lần đầu tiên đến Bắc Kinh, các nàng đã bắt đầu thảo luận, chuyện đi dạo mua sắm.

Kể từ các chương tiếp theo, mong các bạn khi post sẽ post theo mẫu trình bày thống nhất mà mình đã sửa ở trên.

Xin cảm ơn vì đã hợp tác.

David

106. Chương 106

Buổi tối ngày hôm sau, Tô Thiến, Triệu Nhược Băng và bốn người Sở Nguyệt lấy lý do lần đầu tiên đến Bắc Kinh, ép buộc Lưu Vũ Phi đưa họ đi dạo chơi. Dọc theo đường đi, sáu thiên tiên mỹ nữ, đã hấp dẫn tất cả ánh mắt nam nhân trên đường phố Bắc Kinh. Mấy người Sở Nguyệt sau này vẫn phải đeo khăn che mặt như thế, ngược lại lại khiến cho người ta nảy sinh lòng hiếu kỳ. Nhưng như vậy chịu khổ chính là Lưu Vũ Phi, một nam nhân như hắn bị sáu thiên tiên mỹ nữ vây quanh nhiễu loạn. Dọc theo đường đi không biết có bao nhiêu người, bắn ra ánh mắt giết người với hắn. Những người muốn tao nhiễu vô số, những người này hắn đều toàn bộ đuổi đi hết. Bây giờ hắn hối hận muốn chết, làm gì không làm lại đi dạo ngoài đường thế này, cũng may mấy người Phi Tuyết đang còn tu luyện, nếu không có thêm ba người các nàng...hắn không rõ ràng, những người như mấy người Sở Nguyệt, rõ ràng đều là người hơn một ngàn tuổi, lại chẳng khác gì những tiểu cô nương hơn mười tuổi, người như các nàng vốn không cần ăn gì, nhưng trên đường đi lại ăn vặt liên tục, mua không biết bao nhiêu đồ trang sức. Khi họ đi đến Thiên An Môn thì trong đám người đột nhiên chui ra một hòa thượng, đi tới trước mặt Lưu Vũ Phi, tay xuất ra một trảo.

Người ngoài nhìn vào thì đó chỉ là một trảo vô cùng đơn giản, kỳ thật thập phần huyền ảo, bao hàm mười loại kỷ xảo trong đó, chỉ có mấy nữ hài tử như Sở Nguyệt mới nhìn thấy rõ biến hóa trong đó.

Lưu Vũ Phi chỉ cười nhạt, cũng không thấy hắn di động như thế nào, hai tay lưu chuyển.

"Phanh!" Hòa thượng lui về phía sau vài chục bước, đặt mông ngồi xuống mặt đất.

Mấy người nhiệt tâm không biết nguyên nhân, còn tiến lên giúp đỡ hắn đứng lên.

Mấy người Tô Thiến, che miệng khẽ cười, nhất thời nam nhân ở đây hai mắt như muốn rớt ra ngoài.

Hòa thượng đứng dậy rồi nhìn chằm chằm Lưu Vũ Phi, hắn lại nhìn thấy nơi này toàn là bình dân, miệng có chút vừa động: " Nghiệt chướng? Vì sao xuất nhập thế tục?"

Lưu Vũ Phi cũng truyền thanh trả lời: " Đại hòa thượng, ngươi nói chuyện quá lời, ta vốn là người thế tục, tại sao lại nói là xuất nhập thế tục, đại hòa thượng ngươi muốn hàng yêu trừ ma, có thể sau này dùng cặp

mắt nhìn kỹ một chút, lần này ta sẽ không so đo với ngươi, lần sau không có may mắn như vậy đâu." Lưu Vũ Phi vốn không có tâm tư đi dạo, bị hòa thượng làm thế này, càng thêm không có hứng thú, xoay người lại nói: " Chúng ta tìm một chỗ ngồi đi, Băng nhi nơi này em quen thuộc, đưa chúng ta đi đi."

Mấy nữ hài tử đang hứng thú, nhìn thấy hắn có vẻ không vui, nên gật đầu đồng ý.

Triệu Nhược Băng gật đầu: " Ca, phía trước có khúc quanh, thì có một tiệm trà thất, hoàn cảnh nơi đó rất tốt, chúng ta đi tới đó đi."

Bọn họ muốn đi, nhưng hòa thượng kia cũng không dễ dàng bị đuổi đi như vậy, hắn cảm thụ trên thân Lưu Vũ Phi tản ra một mùi máu tươi nồng đậm, nghĩ thầm: " Mùi máu tươi nặng như vậy, không biết hắn đã giết bao nhiêu người mới có thể hình thành?" Hắn cũng đã sống hơn ngàn năm, giết người vô số, nói về mùi máu tươi so ra còn kém cả người trước mắt, trong tâm lý hắn liền nhận định Lưu Vũ Phi là một ma đầu cái thế.

Đáng tiếc hắn không nhận ra Lưu Vũ Phi, cũng không cách phát hiện tu vi của Lưu Vũ Phi thâm sâu thế nào, thậm chí ngay cả Bổ Thiên Cung tứ nữ, hắn cũng không sao cảm thụ được, trong sáu người chỉ có Tô Thiến, Triệu Nhược Băng là có tu vi Nguyên Anh kỳ, thì hắn còn biết được.

Mấy người Lưu Vũ Phi rời khỏi sân rộng, hòa thượng nọ vẫn gắt gao đi theo. Vài phút sau, lão hòa thượng thấy hoa mắt, Lưu Vũ Phi đã đứng ngay trước mặt hắn.

Điều này đã làm cho hắn hoảng sợ đến thất hồn, từ đáy lòng bốc lên một cỗ hàn khí.

" Lão hòa thượng, ngươi có phải chủ tâm tìm phiền toái hay không? Tu vi của ngươi không tệ, nhưng bằng vào tu vi Đại Thừa kỳ của ngươi, còn chưa làm gì được ta, cho ngươi một lần cơ hội cuối cùng, nếu còn tiếp tục đi theo chúng ta, đừng trách ta xuống tay vô tình."

Hòa thượng lại cứ có lòng dạ theo nhà phật thường nói, ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục, để cho tín niệm hành thiện trừ ác khắc sâu trong trí não. Vì thế trải qua sự kinh hãi ngắn ngủi, hắn thanh tỉnh rất nhanh: " A di đà phật, nghiệt chướng, hôm nay cho dù đồng quy vu tận, lão nạp cũng phải bắt được ngươi."

Sở Nguyệt sợ Lưu Vũ Phi thật sự hạ sát thủ, rất nhanh chen ra đứng giữa hai người.

" Đại sư, ta là Bổ Thiên Cung Sở Nguyệt, không biết vì sao đại sư lại ngăn trở vị tiên sinh này của chúng ta?"

" Bổ Thiên Cung! Các ngươi là người của Bổ Thiên Cung? Vậy sao ngươi lại cùng với một ma đầu đi chung?"

" Không sai, chúng ta là người của Bổ Thiên Cung, nhưng tiên sinh hắn không phải, không biết đại sư xuất thân môn phái nào, xin đại sư không nên mở miệng tổn thương người." Sở Nguyệt làm ra một thủ thế của Bổ Thiên Cung, truyền âm nói: " Đại sư, đợi khi tiên sinh của chúng ta còn chưa tức giận thì mau rời đi đi, nếu không dù cho là ai cũng không cách nào cứu ngươi."

" Xin hỏi đạo hữu, ngươi nói tiên sinh chính là nam nhân trước mắt này? Hắn với Bổ Thiên Cung các ngươi có quan hệ gì, hắn là ai?" Lão hòa thượng nhìn thấy thủ thế của Sở Nguyệt, mới xác định Sở Nguyệt không có gạt hắn, bất quá hắn càng thêm tò mò với thân phận của Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi biết Sở Nguyệt đang truyền âm cho hòa thượng, hắn cũng không muốn vì chút việc nhỏ mà đả thương người, cứ đứng một bên trầm mặc không nói, để cho Sở Nguyệt đi giải thích.

" Đại sư, ngươi coi là người của tu chân giới, thân phận của tiên sinh chắc ngươi cũng có nghe thấy, tháng trước, Hoa Sơn Phi Thiên Tông..."

Chỉ vài chữ ngắn ngủi, gương mặt hòa thượng biến thành trắng bệch, ngay cả lời cáo từ cũng không kịp nói, xoay người viễn độn, hoàn hảo nơi này là một khúc quanh, không có bị người bình thường chứng kiến.

Thẳng đến lúc bay ra thật xa, hòa thượng mới buông lỏng được tâm tư, trong lòng âm thầm may mắn : " Hắn là Lưu Vũ Phi a, trách không được mùi máu tươi trên người nồng hậu như vậy, ít nhiều cũng nhờ đạo hữu của Bổ Thiên Cung, lão nạp mới được vô sự, nếu không sẽ làm liên lụy đến sư môn a."

Đợi đến khi hòa thượng rời đi, mấy người Lưu Vũ Phi chuyển qua một con đường khác, Triệu Nhược Băng chỉ vào một ngôi nhà, tên là Cổ Điển Đồ Thất, nói: " Ca, em nói chính là nơi này, chúng ta vào đi thôi." Đi vào đồ thất, một cỗ hương thơm nồng nặc lan tỏa ra.

Trang trí nội thất bên trong cũng là hướng theo lối cổ, khắp nơi đều biểu hiện cổ sắc cổ hương. Từ bên ngoài, đến đi vào bên trong, không có liên quan đến vật gì hiện đại, Lưu Vũ Phi liền thích ngay nơi này. Không có sự ồn ào của thành thị, khách nhân uống trà cũng đang nhẹ giọng trò chuyện, thảo luận những vấn đề có liên quan đến trà đạo. Làm cho hắn kỳ quái chính là, trong đại sảnh đang ngồi rất nhiều người ngoại quốc. Sự xuất hiện của mấy người bọn họ khiến cho các khách nhân liền chú ý. Lưu Vũ Phi tạm thời không nói gì, nhưng khí chất của mấy nữ hài tử này hiển lộ ra lại dung hợp với hoàn cảnh của nơi này, hình như các nàng đã dung nhập vào trong đó, người trong trà thất tu dưỡng cũng không tệ, ánh mắt nhìn về phía Tô Thiến các nàng cũng chỉ là thưởng thức, không có chút nào ý vị tình dục ở bên trong.

Lưu Vũ Phi được đưa đến một bàn nằm kề bên song cửa, ngồi vào không lâu, mấy nữ hài tử đã bắt đầu nói chuyện huyên thuyên. Lưu Vũ Phi tản ra tâm thần, một người thể hội tâm tình của những người khắp bốn phía xung quanh. Mặc dù thỉnh thoảng cũng có người nhìn họ với ánh mắt tò mò, nhưng không có ai tiến lên quấy rầy. Các nàng hàn huyên hơn mười phút, thì một trung niên nam nhân tiến lên hé ra danh thiếp nói: " Chào các vị, ta là tổng kinh lý của Ngu Nhạc công ty, xin hỏi các vị có hứng thú phát triển ở trong giới ca nhạc hay không?"

" Xin lỗi, chúng ta không có ý định này." Nhìn thấy nam nhân này nói chuyện cũng tương đối lễ phép khách khí, ánh mắt nghiêm túc, Lưu Vũ Phi cũng lễ phép trả lời.

Lời cự tuyệt của Lưu Vũ Phi hình như đã sớm nằm trong dự liệu của hắn, hắn cười cười nói: " Là ta quá mạo muội rồi, biết rõ mấy vị không phải là người bình thường, còn mạo muội hỏi thăm."

Lưu Vũ Phi cười xã giao với hắn, tỏ vẻ cũng không trách hắn.

" Thiến nhi, mấy nàng hôm nay đi ra cũng được rồi, nếu muốn dạo chơi nữa, thì đợi sau này hãy đi, chúng ta trở về đi thôi."

Tô Thiến nhìn ra Lưu Vũ Phi thật sự không muốn đi dạo nữa, bèn gật đầu đồng ý.

Sở Nguyệt mấy nàng là lần đầu tiên thể hội cuộc sống của người bình thường, mặc dù còn chưa thỏa mãn, nhưng các nàng cũng không có phản đối. Bọn họ đang chuẩn bị tính tiền rời đi, thì ngoài cửa có bốn người phương Tây mặc trang phục quý tộc đang đi vào. Sở Nguyệt lên tiếng nói: " Tiên sinh, mấy người mới vào tới chính là Biên Bức Yêu của phương Tây."

Triệu Nhược Băng lần trước ở nhà có gặp qua Ước Khắc, lúc ấy nàng cũng không biết Ước Khắc là một con Hấp Huyết Quỷ. Bây giờ nghe Sở Nguyệt nói như vậy, lập tức tò mò nhìn bốn người vừa đi vào. Quả nhiên rất giống với Ước Khắc, chính là khí chất. Mỗi một cử động đều có phong phạm thân sĩ.

Lưu Vũ Phi truyền âm nói: " Hấp Huyết Quỷ đều yếu nhược giống như bọn họ như vậy hay sao?"

" Không phải đâu tiên sinh, mấy người này có thể chỉ là lâu la, trước trăm năm ta đã từng gặp qua mấy người, cường đại gấp trăm lần những người này."

Ánh mắt tò mò của Tô Thiến, Triệu Nhược Băng bị mấy Hấp Huyết Quỷ vừa vào nhìn thấy, bèn cho rằng họ đối với bọn hắn sinh ra hảo cảm. Bốn người nhìn nhau cười, đi tới bàn của Lưu Vũ Phi, khom người nói: " Tiểu thư xinh đẹp, chúng ta muốn mời các nàng uống một chén trà, không biết có được vinh hạnh này hay không."

Lưu Vũ Phi khinh miệt cười, vươn tay phải vỗ lên vai bốn người họ một cái, thấp giọng nói: " Đây chỉ là cho các ngươi một chút giáo huấn, qua mười lăm ngày sau, lập tức cút ra khỏi Trung Quốc cho ta, trở về đại lục phương Tây của các ngươi."

Mấy Hấp Huyết Quỷ muốn tránh bàn tay Lưu Vũ Phi vỗ tới, nhưng bọn họ lại cảm thấy như bị đóng chặt tại chỗ, thân thể hoàn toàn không do bọn họ khống chế, đợi đến khi hắn thu hồi tay phải, bọn họ mới có thể khôi phục cử động. Lúc này bọn họ cảm thấy trong cơ thể truyền đến một cỗ đau đớn toàn thân. Cảm giác đầu tiên là nóng, tận lực xâm tiến vào trong linh hồn, bốn con Hấp Huyết Quỷ, khuôn mặt vốn trắng,

trở nên càng thêm tái nhợt, mồ hôi hột từ trên trán rơi xuống. Khuôn mặt anh tuấn trong sự đau đớn đã xuất hiện vặn vẹo.

Tô Thiến và các cô gái khác cười hì hì nhìn bốn hấp huyết quỷ đang chịu khổ, Sở Tháng dùng thanh âm chỉ có bọn họ mới nghe được: " Mấy con dơi con mà cũng dám kiêu ngạo như thế." Tiếp theo ngữ khí biến đổi: " Bây giờ cách trăm năm chi ước còn có mấy tháng, các ngươi dám vi ước, muốn tìm cái chết phải không."

Bốn Hấp Huyết Quỷ đã bị Lưu Vũ Phi chỉnh đến chết đi sống lại, nơi nào còn có thể nói nên lời. Cuối cùng bọn họ cũng biết người phương Đông kinh khủng thế nào, trong tâm lý hối hận muốn chết, mới vừa đến Trung Quốc được một ngày, liền đụng mặt với người tu chân. Nếu sớm biết như vậy, bọn họ đã không dám đi tới nơi công cộng.

" Chúng ta đi về thôi, chuyện của mấy con dơi con này ta không muốn xen vào nữa." Lưu Vũ Phi nói với mấy người Tô Thiến.

Trở lại biệt thự, Tô Thiến là người đầu tiên nhịn không được hỏi: " Ca, vừa rồi anh vừa rồi làm gì mấy con hấp huyết quỷ đó, sao bộ dáng của bọn họ lại thống khổ như vậy?"

" Kỳ thật cũng không có gì, bọn họ không phải là hắc ám sinh vật hay sao, ta chỉ là giúp bọn hắn đưa vào một chút thuần dương chi hỏa, xem như cho bọn họ một chút giáo huấn, cũng không có lấy tính mạng của bọn họ." Hắn chưa nói hết, chỉ một chút thuần dương chi hỏa, ở trong cơ thể hấp huyết quỷ, mỗi một giờ sẽ phát tác một lần. Mỗi một lần phát tác, hấp huyết quỷ đều phải thừa nhận thống khổ lớn lao, phải chịu đến nửa tháng, mới có thể tự động giải trừ.

Nghe được Lưu Vũ Phi nói như vậy, các nàng mới biết được hắn nói câu giáo huấn là cái gì.

Tô Thiến lại hỏi: " Sở Nguyệt tỷ tỷ, hấp huyết quỷ không phải ai cũng rất kinh khủng hay sao? Sao mấy người đó lại yếu như vậy?"

" Thiến nhi, đó là bọn họ còn chưa có biến thân, sau khi biến xong bọn họ có chút ghê tởm, nhất là hai răng nanh, nhìn thật khó coi ác tâm." Sở Nguyệt nói, còn làm một thế hình dung. Mấy nàng mặc dù mới quen nhau một ngày, nhưng cảm tình đã rất tốt, đang khi nói chuyện, còn thỉnh thoảng cười đùa rộ lên.

Khi Lưu Vũ Phi rời khỏi, bốn hấp huyết quỷ chịu đựng ngọn lửa đầu tiên công tâm, lảo đảo trở lại khách sạn đang ở, ở trong một căn phòng hào hoa, bốn hấp huyết quỷ có một con lộ ra sự nổi giận: " Lạp Tư, trong chúng ta ngươi là người duy nhất tham gia vào cuộc chiến hơn trăm năm trước, ngươi nói ta nghe thử xem, người phương đông này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vừa rồi ta thiếu chút nữa là bạo thể bỏ mình, ta sống đã hai trăm năm rồi, chưa từng chịu đựng qua sự hành hạ như thế."

" Cương Khắc, chuyện hôm nay cũng phải trách ngươi, ta đã khuyên bảo, phương đông cổ quốc là một quốc độ vừa thần bí vừa cường đại, Mai Cách công tước cũng từng dặn dò qua, chúng ta đi tới Trung Quốc, ngàn vạn lần phải cẩn thận làm việc, khi hắn còn chưa tới, chúng ta không thể gia nhập vào nơi công cộng, nếu không phải ngươi kiên trì, vừa rồi mấy người chúng ta cũng không phải bị hành hạ như thế." Câu nói này là của Lạp Tư.

" Thượng đế đáng chết, người phương đông đáng chết, bọn họ dám hành hạ ta như thế, ta lấy danh nghĩa gia tộc ta mà thề, một ngày nào đó ta phải tìm được người phương đông kia, hút sạch máu tươi của hắn." Trong tâm lý Cương Khắc không biết mắng Lưu Vũ Phi bao nhiêu câu, dựa vào địa vị sùng cao của mình tại Âu Châu, đi tới Trung Quốc lại bị tao ngộ như thế.

Trong khi bọn họ đang nói chuyện, sắc mặt bốn người nhất thời đột nhiên biến đổi, lần này trực tiếp, thuần dương chi hỏa trong thân thể lại bắt đầu phát tác. Bốn con hấp huyết quỷ lăn lộn rên la trên mặt đất, không ngừng giãy dụa, không ngừng kêu rên. Có thể thấy được thuần dương chi hỏa này đối với bọn họ bị thương tổn lợi hại đến thế nào.

Lưu Vũ Phi đưa mấy nữ hài tử vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, mấy người Sở Nguyệt cũng là lần đầu tiên nhìn thấy pháp bảo như vậy, nhìn thấy trong đây linh khí sung túc, càng kinh ngạc đến nói không ra lời, hoàn hảo các nàng không biết, thời gian của nơi này khác hẳn với bên ngoài, nếu không các nàng chắc chắn sẽ hoảng sợ, biết được nơi này sẽ là nơi tu luyện của các nàng, bốn cô gái càng hưng phấn đến không khép miệng lại được.

Sau khi sắp xếp xong cho các nàng, hắn bắt đầu tra xét khắp cả thành Bắc Kinh, xem Bắc Kinh có bao nhiêu thế lực ngoại quốc ẩn dấu, tản mát ra thần thức của mình, bao phủ cả Bắc Kinh ở bên trong. Rốt cuộc trong khách sạn năm sao, phát hiện ra bốn con hấp huyết quỷ.

Bọn họ vừa mới chịu đựng lần hành hạ thứ hai của ngày hôm nay, vừa khôi phục một chút Cương Khắc lại bắt đầu mắng chửi Lưu Vũ Phi.

" Cương Khắc, ngươi có thể đừng ồn nữa hay không, nếu không phải ngươi kiên trì đòi đi ra bên ngoài, tìm máu tươi của các cô gái, chúng ta phải chịu đựng sự thống khổ như thế hay sao?" Lạp Tư ở một bên nghe mãi thấy phiền, bèn mở miệng mắng.

Cương Khắc không chút yếu thế phản bác: " Lạp Tư, không ra bên ngoài đi tìm, chúng ta uống cái gì, chẳng lẽ ngươi không thích máu tươi hay sao, bây giờ có vấn đề thì mắng lại ta, nếu các ngươi không có ý nghĩ này, một mình ta có đi hay không?"

" Bỏ đi, bỏ đi, không cãi với ngươi, các ngươi nói làm sao bây giờ, hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, đã không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ của Mai Cách công tước, không biết lần này gặp phải trừng phạt gì, chủ yếu là nếu chúng ta cứ ở đây, ta cam đoan không được vài ngày, bốn người chúng ta sẽ đi gặp Tát Đán đại thần."

Cương Khắc khinh thường bĩu môi: " Mai Cách hắn chỉ là công tước, ta không sợ hắn, hơn nữa bây giờ chúng ta thừa nhận thống khổ còn không ít sao, hắn còn muốn làm gì chúng ta."

" Cương Khắc, gia tộc các ngươi có thực lực, Mai Cách công tước sẽ không làm gì ngươi, nhưng ba người chúng ta không được đâu." Hai hấp huyết quỷ khác gật đầu, đồng ý lời của Lạp Tư.

Nghe đến đó Lưu Vũ Phi âm thầm buồn cười, mấy hấp huyết quỷ này tinh lực hoàn toàn không tệ, cũng còn khí lực để cãi nhau, nghĩ thầm: " Theo như lời bọn họ, còn có một hấp huyết quỷ cao cấp đi lại đây, ta đợi vài ngày trở lại xem, theo bọn họ đùa vài câu."

Đồng thời trong một tòa giáo đường của Bắc Kinh cũng đi tới mấy vị thần phụ ngoại quốc. Lưu Vũ Phi chỉ nhìn họ vài lần, cũng không thèm quản. Bởi vì mấy người ngoại quốc này, không khác chi người bình thường, trên người không có một chút lực lượng khác thường, không biết chỗ đặc biệt của bọn họ là chỗ nào, nếu bọn họ không ngâm thi xướng, không cầu khẩn thì không khác gì người thường. Đúng là như thế, mấy thần phụ này ở mấy ngày kế tiếp, không có gây ra phiền toái gì.

Hôm nay, tất cả người ngoại quốc, đều là mục tiêu của Lưu Vũ Phi. Dùng thần thức, hắn còn đang ở trong một công viên, phát hiện hai người giống như người Mỹ châu. Làm cho hắn kỳ quái chính là, mấy người này không ở khách sạn, mà lại len lén núp trên cây trong công viên. Nếu không phải thần thức hắn bao phủ cả Bắc Kinh, sợ rằng không cách nào phát hiện được họ. Một lần nữa nghe hai người Mỹ châu nói chuyện, hắn mới biết rõ lai lịch của bọn họ. Hai người kia nguyên lai là giáo chúng Đức Lỗ Y, bọn họ được trưởng lão phái đến Trung Quốc, ở chỗ này chờ đợi một cao cấp Đức Lỗ Y đến.

Mấy ngày kế tiếp, hai Đức Lỗ Y này ban ngày như du khách bình thường, đi du ngoạn chung quanh cho tới trời tối lại ẩn dấu vào trong công viên. Xem bộ dáng bọn hắn, cũng không phải là người không có tiền, nhưng lại không tìm khách sạn mà lại ngủ ở công viên. Thẳng đến khi hắn tìm hiểu rõ, giáo nghĩa của Đức Lỗ Y giáo phái mới biết được nguyên nhân trong đó.

Mấy thần phụ ngoại quốc kia, ở tại Bắc Kinh ba ngày, ngồi máy bay đi Tứ Xuyên. Bởi vì mấy thần phụ ngoại quốc này cũng không có hành vi quỷ quái gì, nên hắn cũng không đi theo.

Đợi đến ngày thứ tư, hai Đức Lỗ Y rốt cuộc đợi được đầu lĩnh của bọn họ. Ban đêm, lại thêm một Đức Lỗ Y vừa tới hỏi hai người kia: " Các ngươi ở chỗ này vài ngày, có bị người khác chú ý hay không?"

" Bẩm báo Đại Đức Lỗ Y, chúng tôi vẫn ẩn dấu tốt lắm, không ai phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta."

" Ân, như vậy là tốt nhất, lần này trưởng lão muốn chúng ta âm thầm tìm hiểu thánh khí bị cướp đi một trăm năm trước đang giấu ở nơi nào, nếu có thể chúng ta phải thu hồi lại, ứng phó trăm năm chi ước sang năm."

" Dạ, Đại Đức Lỗ Y đại nhân, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

“ Các ngươi đều là hậu sinh tài giỏi của giáo phái, nhất định đừng để cho chúng ta thất vọng a.”

“ Chúng ta dùng danh nghĩa tư nhiên chi thần mà thề, trừ phi chúng ta bỏ mình, nếu không nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, tìm về thánh khí bị đoạt đi.”

Kể từ các chương tiếp theo, mong các bạn khi post sẽ post theo mẫu trình bày thống nhất mà mình đã sửa ở trên.

Xin cảm ơn vì đã hợp tác.

David

107. Chương 107

Bọn họ còn chưa nói xong thì Lưu Vũ Phi như u linh phiêu đãng tại trước mắt bọn họ.

“ Ngươi muốn tìm thánh khí có hình dáng thế nào, nói cho ta nghe một chút, nói không chừng đang ở trên tay ta nga.” Hắn cố ý muốn chọc giận mấy Đức Lỗ Y này, xem bọn họ có khả năng gì.

“ Ngươi là người nào, sao lại nghe được chúng ta nói chuyện.” Đại Đức Lỗ Y kêu lên. Cảm giác của hắn bây giờ phi thường không hay, nam nhân đang phiêu đãng trước mắt này, khẳng định chính là người tu chân mà trưởng lão đã nói, ở phương Đông chỉ có mấy người này là biết bay. Mặt khác hai Đức Lỗ Y còn lại ánh mắt như phun lửa, nhìn chằm chằm Lưu Vũ Phi, bọn họ vừa mới nói ẩn dấu rất tốt, không bị bất luận kẻ nào phát hiện, bây giờ bị Lưu Vũ Phi nhận ra, không phải tự mình đánh vào miệng mình hay sao.

Lưu Vũ Phi không thèm nhìn lửa giận của hai người, nhẹ nhàng cười: “ Xem ra các ngươi Đức Lỗ Y, chẳng khác gì Trư Bát Giới, chết như thế nào cũng không biết, ta chính là luôn ở chỗ này, chỉ là hai người bọn họ không phát hiện ra ta.”

Hai Đức Lỗ Y bị sỉ nhục, đối với sự khinh thường của Lưu Vũ Phi đã làm bọn họ phẫn nộ. Trong miệng niệm vài từ, chỉ thấy trong đó có một người đưa ngón tay phải ra, một rễ cây hướng tới Lưu Vũ Phi cuộn lại, không có tiếng vang, cũng không có gì dự triệu, hết thảy đều trong vô thanh vô tức mà tiến hành.

Tay phải của Lưu Vũ Phi, một luồng chỉ kình xuy xuy nghênh hướng rễ cây bắn nhanh đi, phác xích một tiếng, rễ cây bị đánh thành phấn rơi xuống đất. Với chiêu thức ấy, làm cho mấy Đức Lỗ Y bị chấn nhiếp, Lưu Vũ Phi hướng bọn họ huy huy ngón giữa.

“ Thế nào, còn muốn hướng ta ra tay hay sao? Cảnh cáo các ngươi, phàm ai hướng ta ra tay, thì là địch nhân của ta, vừa rồi tính là do các ngươi vô tâm, lần sau…”

Đại Đức Lỗ Y hai mắt bốc lửa, ngâm vài câu chú ngữ, một viên hỏa cầu to bằng nắm tay, trống rỗng xuất hiện, xuất ra một ngón tay, hỏa cầu phiêu phù hướng tới Lưu Vũ Phi bay ra.

“ A a, không có nghĩ đến các ngươi còn chiêu hỏa cầu này, thật muốn xem các ngươi có khả năng gì.” Trong miệng còn đang nói chuyện, thân thể hắn nhích lên, tốc độ của hỏa cầu phiêu đãng giữa không trung còn nhanh hơn vừa rồi gấp mấy lần bay tới hướng Lưu Vũ Phi.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mấy Đức Lỗ Y, viên hỏa cầu nọ bị Lưu Vũ Phi chộp vào tay, chậm rãi nhỏ đi rồi cuối cùng biến mất.

Ba Đức Lỗ Y không tin dụi vào hai mắt của mình, muốn xác nhận vừa rồi không phải mình hoa mắt. Nhìn ánh mắt khiếp sợ của bọn họ, Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: “ Ngươi đã ra tay với ta lần thứ hai!” Nghe nói như thế, ba Đức Lỗ Y tức thì khẩn trương, bọn họ lui về phía sau vài bước, trong đó vang lên hai tiếng kêu quái dị, hai tia chớp nhỏ hơn chiếc đũa hướng Lưu Vũ Phi đánh xuống.

Lưu Vũ Phi nhịn xuống ý cười trong tâm lý, đây mà cũng gọi là tia chớp? Nếu không phải đang ở công viên, hắn thật sự muốn chiêu một luồng thiên lôi xuống tới, để làm cho mấy Đức Lỗ Y này được thêm kiến thức.

“ Bá bá “ hai tiếng, Lưu Vũ Phi đứng bất động nhận lấy hai đạo tia chớp, tà tà cười: “ Ngươi đã công kích ba lần rồi, bây giờ ta chỉ hoàn thủ một lần, nếu ngươi có thể chịu được, ta cho các ngươi rời đi.” Tay phải

của hắn run lên, một luồng chỉ phong màu đỏ hiện ra, Đức Lỗ Y đối diện kêu thảm thiết một tiếng, ngã ngửa ra sau, trước khi chết còn mở to hai mắt như không cam lòng, đúng là chết không nhắm mắt.

Khuôn mặt Lưu Vũ Phi cũng vẫn tươi cười, phảng phất như người không phải hắn giết.

Còn lại hai Đức Lỗ Y, kinh hãi nhìn Lưu Vũ Phi, đồng bọn của họ vừa rồi chết như thế nào họ cũng không nhìn thấy rõ, Lưu Vũ Phi tiến lên từng bước, bọn họ lui về phía sau từng bước.

" Hống" Hai Đức Lỗ Y đột nhiên sinh biến, chỉ thấy toàn thân bọn họ đột ngột trừu động thật kỳ lạ, vài giây sau, vừa rồi là hai người bây giờ đã biến thành hai mãnh thú.

" Không nghĩ tới Đức Lỗ Y còn có thể thú hóa, không biết lực công kích thế nào, xem ra thế giới này thật sự là có biết bao nhiêu chuyện kỳ lạ." Lưu Vũ Phi còn đang lầm bầm, hai Đức Lỗ Y thú hóa nhanh chóng như gió, hướng tới hắn chụp móng vuốt tới.

" Phanh! Phanh!" Hai tiếng vang lên, hòa lẫn hai tiếng đau đớn, bốn móng vuốt chụp vào Lưu Vũ Phi bị chấn đoạn ngay tại chỗ.

Ánh mắt bọn họ lộ ra hận ý mãnh liệt, trảo vuốt đoạn liệt, làm cho bọn họ đau đớn không chịu nổi.

" Sách, sách, vừa rồi ta đã cảnh cáo các ngươi, không nên ra tay với ta, bằng vào các ngươi mà cũng không đủ làm cho ta gãi ngứa, tốt lắm, bây giờ tống các ngươi đi gặp thần tự nhiên gì đó đi, nếu kiếp sau có thể làm người, thì hãy làm một người bình thường thì hơn." Nói xong tay phải hắn vừa chuyển, một bàn tay khổng lồ như một ngọn núi nhỏ từ trên đỉnh đầu Đức Lỗ Y hạ xuống.

" Hống" hai Đức Lỗ Y thú hóa, phát ra thanh âm tuyệt vọng cuối cùng, trong nháy mắt đã bị bàn tay này ép xuống tới phân thân toái cốt. Vài phút sau, linh hồn bọn họ từ trong thân thể bay lên, đối với linh hồn bọn họ, Lưu Vũ Phi cũng không cần giết tuyệt, dù sao linh hồn cũng không khởi được sóng gió, vận khí tốt còn có thể đầu thai làm người.

Lưu Vũ Phi nhận ra đã ở lại chỗ này quá lâu, sẽ có người đi lại đây, bèn phun ra vài đạo Tam Vị chân hỏa, thiêu cháy sạch sẽ thi thể trên mặt đất hoàn toàn.

Ngày tiếp theo, vị công tước của đám Hấp Huyết Quỷ đang đợi cũng đã tới Bắc Kinh. Mai Cách đi tới khách sạn của bốn người Cương Khắc đang ở, nhìn thấy bốn người thì nhất thời ngây dại. Bốn người Cương Khắc, còn đang chịu đựng sự hành hạ của thuần dương chi hỏa, chỉnh trị họ đau đớn đến nỗi gương mặt biến thành màu vàng như đất, vốn khuôn mặt anh tuấn, cũng đã trở thành có chút dữ tợn. Một gương mặt bệnh hoạn, ngay cả Hấp Huyết Quỷ mà cũng ngã bệnh hay sao?

" Cương Khắc, Lạp Tư các ngươi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, các ngươi ăn cái gì hay là uống máu gì mà có chuyện?" Nhìn thấy hình dạng này của bọn họ, Mai Cách kinh hãi kêu lên.

Mấy ngày nay thuần dương chi hỏa của Lưu Vũ Phi lưu lại trong bốn con Hấp Huyết Quỷ này vẫn phát tác không gián đoạn. Bất kể bốn người Cương Khắc dùng phương pháp gì, nhưng không cách nào tiêu hóa được nó. Cứ cách mỗi một giờ, lại phải thừa nhận một lần đau đớn, đều đã vài ngày không có ngủ qua, ngẫm lại còn phải chịu đựng thêm mười ngày nữa, bọn họ cuối cùng mới biết cái gì gọi là sống không bằng chết. Nhìn thấy Mai Cách đã đến, bốn người như tìm được hy vọng, nước mắt nhất thời đồng loạt chảy ra, bọn họ cảm thấy trong tâm vô cùng ủy khúc, tự bốn người mình ngàn dặm đi tới Trung Quốc, chuyện xấu gì cũng chưa từng làm ra, đã bị chỉnh thành bộ dáng như thế này.

Cương Khắc đầm đìa nước mắt kể lại tao ngộ của bọn họ, cũng cầu Mai Cách lập tức dẫn bọn họ trở về Âu Châu, tìm trưởng bối gia tộc hỗ trợ trị liệu.

Sau khi Mai Cách nghe xong, phản ứng đầu tiên là nhận ra thân phận của bọn họ đã bị bại lộ, nếu còn lưu lại thì muốn chết rõ ràng không còn phân biệt, tự mình mới đạt tới tu vi công tước, đụng với bất kỳ tu sĩ cao cấp nào ở đây, hắn phải chết không thể nghi ngờ. Trong tâm lý Mai Cách thầm mắng Cương Khắc, sớm biết như vậy hắn cũng sẽ không để cho Cương Khắc đi tới Trung Quốc.

" Cương Khắc, mấy ngày nay các ngươi vẫn đợi tại khách sạn? Không có nghĩ tới việc chạy trốn hay sao?"

" Mai Cách công tước, biện pháp gì chúng ta cũng đều thử qua, chỉ cần biến thân, thì trên người đau đớn vô cùng, sẽ lập tức bộc phát, hơn nữa chúng ta chỉ có nửa giờ thời gian, chỉ nửa giờ chúng ta có thể làm được

cái gì."

" Cái gì mà chỉ có nửa giờ?"

" Mai Cách công tước, là như thế này, sự đau đớn này cứ cách một giờ là phát tác một lần, mỗi lần đều kéo dài nửa giờ."

Đối với việc này Mai Cách hoàn toàn không còn gì để nói, đúng vậy, chỉ có nửa giờ thì làm được cái gì. Bây giờ hắn cảm thấy đau đầu, nếu bỏ mặc bọn họ, hắn có thể trước khi đối phương tìm ra mà chạy thoát đi, nhưng gia tộc của bốn người này khẳng định sẽ không tha cho hắn, còn lưu lại trợ giúp bọn họ, chỉ sợ chính mình cũng phải lưu lại luôn.

Mấy Hấp Huyết Quỷ nói chuyện, đều lọt vào trong tay Lưu Vũ Phi. Nếu có giết bọn họ, cũng không có tác dụng bao nhiêu, hơn nữa mấy ngày hôm trước mình có hứa hẹn qua, không lấy tính mạng bọn họ, xem qua thì thôi, giáo huấn bọn họ như vậy cũng được rồi.

Tâm niệm vừa động, hắn đã hiện ra trong phòng của đám Hấp Huyết Quỷ.

" Ngươi...ngươi là...làm sao tìm được tới?" Nhìn thấy hắn, Lạp Tư run giọng nói.

Mấy Hấp Huyết Quỷ lộ ra vẻ mặt đề phòng, trong mắt họ Lưu Vũ Phi chẳng khác gì Thiên Sứ đáng sợ như nhau. Nhìn bộ dáng khẩn trương của bọn họ, hắn nhẹ nhàng cười, chỉ vào Mai Cách nói: " Ngươi chính là đầu đàn của bọn họ phải không, yên tâm ta cũng không có ý giết các ngươi, nghe nói Hấp Huyết Quỷ các ngươi còn có thể biến thân, ta còn chưa thấy qua bộ dáng khi các ngươi biến hóa, các ngươi biến thử cho ta nhìn một chút, nếu có thể làm cho ta vui vẻ, ta sẽ bỏ qua cho các ngươi."

Ô nhục, điều này tuyệt đối là ô nhục. Tự huyết tộc của mình luôn tự hào khi biến thân, lại bị người ghê tởm trước mắt này biến thành như món đồ chơi mà đùa giỡn, hơn nữa tự mình còn là thân phận công tước, há có thể dễ dàng tha thứ được.

Lửa giận bốc lên vạn trượng không đủ để hình dung, giờ phút này tâm tình của Mai Cách là như vậy.

Nhìn Mai Cách đang tức điên khi bị mình chọc tức, Lưu Vũ Phi thản nhiên cười nói: " Có phải bây giờ ngươi rất tức giận hay không, nói cho ngươi nga, nếu ngươi dám ra tay, chỉ một giây ngươi chỉ còn là một cỗ thi thể." Những lời này của hắn lọt vào trong tay Mai Cách chính là không nghi ngờ lửa bốc tận trời, vốn còn chút lý trí, đã hoàn toàn điên cuồng.

" Hống." Mai Cách đã mất đi lý trí, tự động biến thân.

Hai răng nanh, một đôi cánh màu xám thật lớn phá tan quần áo, từ sau lưng chậm rãi triển khai, cánh dài chừng một thước, có thể do trong phòng không lớn lắm, Mai Cách sau khi biến thân, chỉ có thể bay lên hơn mười thước, thấp giọng tê ách nói: " Người phương Đông đáng chết, hôm nay cho ngươi biết ô nhục tôn quý công tước sẽ có hậu quả thế nào."

" Không nên hung hăng như vậy, nơi này chính là khách sạn, ngươi xem xem bộ dáng này của ngươi nếu để cho người khác thấy được, cũng sẽ làm cho người ta bị hù chết, may mà thiết bị cách âm của nơi này cũng tốt lắm, nếu không một tiếng vừa rồi của ngươi đủ làm người khác hoảng sợ." Lưu Vũ Phi cũng không biết từ lúc nào mình lại dây dưa như phụ nữ như vậy.

Còn đang nói chuyện, hắn vô ra một cỗ nhu kình cường đại, làm tràn ngập không gian trong phòng.

Cả Mai Cách, năm con Hấp Huyết Quỷ nhất thời cảm thấy mình như đang bị vật gì trói buộc. Thân thể liền mất đi khống chế, không cách nào nhúc nhích một phân hào.

" Hống" Mai Cách lại phẫn nộ rống giận.

" Không phải biểu ngươi nhỏ giọng một chút hay sao? Đến bây giờ còn không chịu thu liễm?" Vừa dứt lời, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng đảo đến trước mặt Mai Cách, vung tay ra một trận tiếng vang ba ba.

Mai Cách lại một lần kêu lên cuồng bạo, bất quá tiếng kêu lần này thật thê thảm. Nguyên lai một trận tát của Lưu Vũ Phi ập tới, thuận tiện đánh gãy luôn hai cái răng nanh của hắn.

Mai Cách đau đớn đến nước mắt tuôn ra, miệng đầy máu tươi. Hấp Huyết Quỷ bị đả thương cũng có, bị đánh chết cũng có, nhưng cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện bị đánh văng hai cái răng nanh.

Bốn Hấp Huyết Quỷ kia trợn mắt há hốc mồm nhìn Mai Cách, Cương Khắc vốn trước còn kêu lên sau này khi gặp Lưu Vũ Phi thì giáo huấn một trận, bây giờ nhìn thấy Lưu Vũ Phi ngoan độc như vậy, tâm tư này sớm đã biến mất vô tung vô ảnh.

Bốn người Lạp Tư không tự chủ được sờ sờ vào răng nanh của mình, sợ hãi mình cũng sẽ bị đối đãi giống như vậy. Từ lúc Mai Cách biến thân cho tới lúc bị bạt tay, bốn người Cương Khắc căn bản là không thấy rõ Lưu Vũ Phi làm sao mà đến.

" Sách sách, cũng tại ngươi kêu quá lớn tiếng như vậy, nên mới đưa tới phiền toái, sao ngươi lại không nghe, xem ra ngươi còn cần giáo huấn." Thân hình hắn chợt lóe, một âm thanh trầm muộn vang lên, đợi khi Lưu Vũ Phi trở về lại chỗ cũ thì đã không ai còn nhận ra bộ dáng của Mai Cách. Gương mặt hắn đã bị biến thành đầu heo, đầu sưng lên như cái bánh bao. Lần này Mai Cách lại nhẫn nhịn, không còn dám kêu lên nữa, lửa giận của hắn ngay lúc bị bạt tay gãy răng cũng đồng thời tiêu mất. Lý trí cũng liền khôi phục lại, người tuổi trẻ trước mắt này thật quá kinh khủng, hắn vốn không có khả năng ứng phó.

Đợi đến khi Lưu Vũ Phi đã tận hứng, Mai Cách mới thu hồi biến thân, khôi phục bộ dáng của người bình thường, hướng tới Lưu Vũ Phi nhận sai, cái gì là tôn nghiêm và mặt mũi đều không còn để ý nữa, nếu ngay cả mạng cũng không có, thì không cần đến mặt mũi hay tôn nghiêm. Hơn nữa huyết tộc luôn theo tôn chỉ người mạnh là trên hết, bọn họ tôn sùng thực lực, thần phục với người có thực lực mạnh hơn mình, cũng không phải là việc vô sỉ.

Lưu Vũ Phi tà tà cười, vỗ vỗ Mai Cách đang quỳ gối trước mặt mình: " Như vậy là được rồi, niệm tình vừa rồi ngươi không ra tay với ta, ta cũng không chấp nhất ngươi nữa, bất quá ngươi phải như bọn họ, chịu một chút giáo huấn, ở lại nơi này nghỉ ngơi nửa tháng, sau nửa tháng lập tức cút về Châu Âu, thuận tiện mang theo một câu cho người phía sau các ngươi, nếu sang năm các ngươi dám đến, thì sẽ phải óc dũng khí đối mặt với tử vong, sang năm…hắc hắc.." Mặc dù khi hắn nói chuyện vẻ mặt tươi cười, nhưng mấy người Mai Cách từ trong đáy lòng lại bốc lên một cỗ hàn khí, sau đó Lưu Vũ Phi cũng đưa vào trong cơ thể hắn một chút thuần dương chi hỏa.

Cuối cùng Mai Cách cũng biết tại sao mấy người Lạp Tư nói cái gì mà sống không bằng chết.

Trở về biệt thự, trong tâm lý Lưu Vũ Phi lại tính, Hấp Huyết Quỷ, Đức Lỗ Y, đều cũng đã tới Trung Quốc nhưng tại sao thực lực mạnh nhất phương Tây như giáo đình, Đông Chánh giáo của Bắc phương còn chưa có đến, chẳng lẽ nói hai thần phụ của ngày hôm trước chính là người của giáo đình phái tới, điều này cũng không đúng a, khí tức của bọn họ cũng không có gì không giống loài người. Nghĩ tới nghĩ lui hắn cũng không thèm nghĩ nữa, dù sao sang năm cũng là trăm năm chi ước, chờ khi hắn xuất quan có thể kiến thức một chút, những người này có chỗ nào đặc biệt.

Nhìn hàm răng của Hấp Huyết Quỷ trên tay, tự nhủ: " Ta cầm hai cái răng này làm cái gì, bỏ đi, cho Thiến nhi các nàng xem cũng tốt, các nàng không phải nói muốn nhìn thấy Hấp Huyết Quỷ hay sao, nhìn hàm răng cũng giống nhau thôi."

Thật không biết hắn nghĩ như thế nào, ngay cả lời như vậy mà cũng nói ra. Hàm răng là của Hấp Huyết Quỷ, làm sao mà giống nhau được.

Ngày tiếp theo, Lưu Vũ Phi thấy ở Bắc Kinh cũng không có chuyện gì, bèn nói vài lời với Tô Thiến, Triệu Nhược Băng, rồi tự mình đi tới Bổ Thiên Cung.

Sơn môn của Bổ Thiên Cung nằm trong dãy núi Kỳ Liên Sơn, Liên Hoa Phong. Tại một tòa đại hình Mê Vụ trận che dấu, ngọn núi cao nhất này vẫn chưa từng có ai tới qua. Phía sau trong một sơn cốc của Liên Hoa Phong, là một môn phái có thực lực cực mạnh của tu chân giới. Với những sương mù dày đặc này đối với Lưu Vũ Phi mà nói, cũng không có gì đặc biệt. Xuyên qua sương mù, ở phía sau đỉnh núi, phát hiện ra hộ môn đại trận của Bổ Thiên Cung. Cũng giống như những môn phái khác, trước trận pháp cũng chỉ có tác dụng ngăn cản là chính, chỉ có phía sau mới là sát chiêu. Lưu Vũ Phi quan sát một phen, phát hiện trận pháp này dựa vào tinh tú trên bầu trời mà sắp đặt, Âm Dương Cửu Tinh, khép mở bát môn, ở giữa là cầm tinh không có vị trí cố định. Nó như dựa vào bổn nam, mà trực thẳng trung cung, từ tam thành ngũ,

có thể vừa hại vừa sinh. Bên trong lại là địa môn, sanh môn một trong ba kỳ chi cung gặp gỡ. Trận pháp thật xảo diệu, làm cho Lưu Vũ Phi không chỉ sinh ra ý niệm thử qua nó một lần, sau đó lại nghĩ, nếu trận này bị mình phá hủy, thì muốn khôi phục phải hơn mười năm sau, vì quan hệ đến Bổ Thiên Cung, cũng âm thầm bỏ qua. Nếu không định phá trận xông vào, thì chỉ mời chủ nhân bên trong ra ngoài dẫn đường.

Ngón tay giương lên, một đạo ngọc phù phá không chớp lên. Vài phút sau, trận pháp trước mắt một trận ba động, từ bên trong đi ra hơn hai mươi siêu cực mỹ nữ. Cũng là tu vi của Lưu Vũ Phi kinh người, đối mặt với cảnh tượng này nhưng tâm tình cũng không dao động. Có thể mấy ngày nay vẫn ở chung cùng Triệu Nhược Băng, mấy nàng Sở Nguyệt nên mới như vậy.

Trong hơn hai mươi người này, Sở Uyển Tĩnh lại đi phía sau, ở phía trước nàng còn có năm người, từ điểm đó có thể thấy địa vị của năm người này khẳng định cao hơn Sở Uyển Tĩnh.

Sắp đi ra khỏi trận pháp, Sở Uyển Tĩnh đã rất nhanh tiến lên dịu dàng nói: " Bổ Thiên Cung Sở Uyển Tĩnh, cùng mọi người trong bổn môn đến đây nghênh đón quý giá tiên sinh."

Nhìn thấy Bổ Thiên Cung xem trọng mình như thế, Lưu Vũ Phi cảm thấy hơi ngại ngần.

" Sở cung chủ thật sự là quá khách khí, tiểu tử chỉ là một hậu sinh, sau lại dám để cho chư vị hậu đãi như vậy."

" Tiên sinh quá khiêm, đối với tiên sinh tôn trọng cũng là đương nhiên, ta xin giới thiệu với tiên sinh một chút, vị này là sư phụ của ta, Sở Tâm Lam, bà là người lập ra Bổ Thiên Cung."

Ngón tay Sở Uyển Tĩnh chỉ vào nữ tử đi đầu tiên, nói. Tiếp theo lại chỉ vào bốn nữ nhân khác: " Tiên sinh, họ là tứ đại trưởng lão của Bổ Thiên Cung, cũng là sư thúc của ta, những người khác ta sẽ giới thiệu sau với ngài."

Năm người có thân phận cao nhất Bổ Thiên Cung, đồng loạt tiến lên thi lễ, môn nhân phía sau cũng đồng thời hướng Lưu Vũ Phi làm lễ.

Sở Tâm Lam nói: " Tạ ơn tiên sinh, giúp chúng ta như thế, đồng thời cũng hoan nghênh ngài đã đến."

Các nàng từ khí tức mong manh Lưu Vũ Phi tiết lộ ra cũng đã có thể cảm nhận được tu vi sâu đậm của hắn. Những lễ nghi này cũng là do cam tâm tình nguyện, hơn hai mươi người đồng loạt thi lễ làm Lưu Vũ Phi hoảng sợ vội vàng tránh ra, la lên: " Các vị, nếu các ngươi còn như vậy, ta sẽ đi ngay đó."

Những người này còn trẻ nhất cũng đã hơn ngàn tuổi, hắn làm sao dám nhận đại lễ này.

Sở Uyển Tĩnh từng có tiếp xúc với hắn, biết hắn cũng không để ý đến như hư lễ này, cũng không tiếp tục khách khí, mở trận pháp để cho hắn đi vào.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy hơn hai mươi người của Bổ Thiên Cung, người kém cỏi nhất cũng có tu vi tiên nhân, trong tâm lý không chỉ âm thầm bội phục, còn năm người có bối phận cao nhất cũng đã đạt tới kim tiên thượng giai. Quả không có đoán sai, các nàng đã đạt tới cảnh giới này cũng đã có một ngàn năm, chỉ là khổ nỗi không có cơ duyên, phá tan đạo quan khẩu cuối cùng, thăng đến thiên tiên cấp bậc

108. Chương 108

Xuyên qua trận pháp, trước mắt là một khối thảo địa bằng phẳng, bốn phía tọa lạc nhà cỏ thưa thớt. Lưu Vũ Phi tức cười, vốn tưởng rằng môn phái như Bổ Thiên Cung thì kiến trúc khẳng định rất hùng vĩ tráng quan. Sở Uyển Tĩnh như là biết hắn đang suy nghĩ gì, nói: " Tiên sinh có phải thấy kỳ quái hay không, Bổ Thiên Cung chúng ta lại đơn sơ như vậy."

" A a, vừa nhìn thì quả nhiên có ý nghĩ này, sau nghĩ lại thấy cũng bình thường."

" Nga, tiên sinh không ngại hãy nói đạo lý trong đó một chút, nơi này của chúng ta cho tới bây giờ không có người ngoài tới, bởi vậy cũng không có khả năng chiêu đãi ngài gì đó, ngay cả nơi để ngồi cũng không có, bình thường chúng ta chỉ ngồi trên mặt đất." Sở Uyển Tĩnh ngại ngần nói, ngẫm lại người ta đường xa mà đến, ngay cả vị trí để người ta ngồi cũng không có.

“ Có thể nói, đối với chúng ta chỗ ngồi nào cũng giống nhau, chúng ta theo đuổi vô thượng lực lượng, lại nói ngoại giới các ngươi cũng cùng những môn phái khác, bọn họ môn nhân đông đảo, cần phải có khí phái, kiến trúc một tòa đại hình cung điện cho người ta thấy uy phong của mình, khắp nơi muốn biểu hiện ra mình bất phàm, một tu sĩ chính thức sẽ không thèm để ý đến chuyện này.”

Tất cả mọi người gật đầu, tu vi Lưu Vũ Phi cao như vậy, ngay cả điểm ấy cũng không hiểu được thì thật sự là uổng phí một thân tu vi. Hơn hai mươi người vây quanh một vòng đều tự ngồi xuống, Sở Uyển Tĩnh lại hỏi: “ Tiên sinh, ngươi thấy hộ sơn đại trận ở bên ngoài của chúng ta có ý kiến gì không?”

“ Nói thật ra, các ngươi bố trí trận pháp đã rất thần kỳ, vừa nhìn thấy thì ta đã nổi lên ý nghĩ muốn xông vào, muốn từ trong đó thể hội một phen uy lực của trận pháp, muốn nói có ý kiến thì cũng có một chút, trận này ỷ lại vào nhân lực, không đoán sai mà nói, mỗi một đoạn thời gian, các ngươi phải đưa nguyên khí vào trong trận pháp, dùng để duy trì sự vận chuyển của trận pháp.”

Sở Tâm Lam đã từng nghe nói, trận pháp do Lưu Vũ Phi bày ra, không cần nhân lực duy trì, hơn nữa lực sát thương còn rất mạnh. Lại nghe Lưu Vũ Phi nói như vậy, muốn xông vào trận pháp, nàng không khỏi có chút không phục. Tu vi của hắn sâu đậm, Sở Tâm Lam tự nhiên rõ ràng, sự thông hiểu của hắn đối với trận pháp, nàng còn chưa có thấy qua. Hộ sơn đại trận của Bổ Thiên Cung, chính là trận pháp do nàng sở hội, là một trận pháp lợi hại nhất, người thì ai cũng có lòng háo thắng.

“ Tiên sinh, theo lời ngươi, có phải ngươi muốn nói ngươi có khả năng phá giải trận pháp của ta?” Ngữ khí của Sở Tâm Lam mang theo vẻ tránh vấn.

Đối với việc này Lưu Vũ Phi cũng không để ý, nàng không tin có ai có thể phá giải trận này điều đó cũng là lẽ đương nhiên. Không thể phủ nhận trận pháp này còn mạnh hơn cả Hoa Sơn Ngũ Liên Trận vài phần. Hắn cười nói: “ Sở tiền bối, thứ cho tiểu tử làm càn một lần, trận này bố cảnh thật đúng là xảo diệu, ta trước tiên nói về nguyên lý cấu thành trận pháp, xem có phù hợp hay không, trận này án theo vị trí của cửu tinh trên trời bố trí mà thành, ba cửa tử, ba cửa sinh, ba nơi cát tường, trên bầu trời trực phù sở gia lâm chính là thiên ất, đây là nơi cát tường đầu tiên, trực phù bên phải có một vị trí, là thiên giáp, đây là nơi thứ hai, trực phù địa bàn, đây là nơi thứ ba, dục phá chi, từ khôn vị đi đến cửa tử, từ ly vị đi đến sinh môn, đây là một trong hai loại phương pháp, mặt khác một giáp hình môn vô luận xuất nhập đều cũng rất khó, hai cửa giáp bính dùng để kiên thủ, không biết ta nói có chính xác hay không?”

“ Tinh ích, thật sự là tinh ích, lúc trước tiểu đồ xưng tụng tiên sinh đối với trận pháp thông hiểu vô cùng, còn bày ra một khối trận còn cao minh hơn chúng ta không biết bao nhiêu lần, ta còn không thể nào tin được, bây giờ ta đối với tiên sinh tâm phục khẩu phục.” Sở Tâm Lam khâm phục vô cùng, nói. Nàng đối với việc Lưu Vũ Phi có thể trợ giúp Bổ Thiên Cung, càng thêm tự tin.

Ngày kế tiếp, Lưu Vũ Phi cùng các nàng nghiên cứu tâm quyết không trọn vẹn của Bổ Thiên Cung. Trong quá trình nghiên cứu, Lưu Vũ Phi phát hiện trong Bổ Thiên Quyết có pháp thuật sát thương cực mạnh, đều cũng không được trọn vẹn, trong đó mấu chốt chính là vài câu khẩu quyết, cũng đều không có. Bằng năng lực của hắn bây giờ không cách nào tu bổ, trừ phi Nữ Oa đại thần tự mình hạ giới, nếu không Bổ Thiên tâm quyết chỉ đành không trọn vẹn.

Dù là như thế, từ trên xuống dưới Bổ Thiên Cung vẫn đối với Lưu Vũ Phi rất tôn trọng. Hắn ở lại Bổ Thiên Cung nửa tháng, ngẫu nhiên cùng các trưởng lão luận bàn pháp thuật, thỉnh thoảng còn cấp cho mấy đệ tử chỉ điểm một chút. Nhờ vào sự trợ giúp của hắn, chỉnh thể thực lực của Bổ Thiên Cung lại tăng lên rất nhiều. Mấy người đệ tử được hắn chỉ điểm tu vi gia tăng rõ ràng nhất.

Hắn đợi gần nửa tháng sau, tính toán thời gian cũng đã đến thời gian trường học nghỉ hè. Mà hắn cũng phải bắt đầu bế quan tu luyện, nghĩ tới đây hắn cũng không ngồi yên được nữa. Cáo biệt mọi người trong Bổ Thiên Cung, hắn đi ra sơn môn liền thuấn di về Bắc Kinh.

Lưu Vũ Phi đột nhiên quay lại làm cho Triệu Nhược Băng và Tô Thiến hai nàng vui mừng lẫn sợ hãi không thôi. Hai nàng vốn tưởng rằng Lưu Vũ Phi ở lại Bổ Thiên Cung ít nhất cũng phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Tự trước khi hai nàng nghỉ hè thì sẽ không được gặp hắn. Nhìn bộ dáng hai nàng vừa vui mừng lẫn sợ hãi, trong tâm hắn cũng cảm thấy ấm áp thầm nghĩ : cảm giác có người nhớ nhung thật sự là rất tốt.

Hắn sờ sờ đầu các nàng: “ Hai nàng trong thời gian này có phát sinh chuyện gì hay không!”

“ Ca không nên sờ vào đầu của chúng ta, chúng ta cũng không phải là tiểu hài tử, yên tâm đi chúng ta cũng đều tốt lắm, ca, Sở Nguyệt tỷ tỷ các nàng tu vi thật cao a, lúc nào muội có thể đi tới được bước này?” Tô Thiến đối với việc Lưu Vũ Phi sờ đầu nàng rất bất mãn, bèn theo hắn làm nũng.

Triệu Nhược Băng cũng nói: “ Ca, sắp nghỉ hè rồi, Thiến nhi và muội đều cũng phải về nhà, vậy một mình anh làm sao bây giờ? Nếu không anh theo một người trong hai ta cùng trở về có được hay không?”

“ Không được, ta nhân cơ hội này bế quan tu luyện, có thể sang năm mới có thể xuất quan, có việc các nàng đi vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ hoán tỉnh ta.”

Sở Nguyệt bốn người nghe được Lưu Vũ Phi còn muốn bế quan tu luyện, trong tâm lý âm thầm nghĩ: “ Ngay cả người cường đại như tiên sinh vậy mà còn không ngừng tu luyện, sau này chúng ta càng phải cố gắng thêm mới được.”

Lưu Vũ Phi nhìn mấy người Sở Nguyệt: “ Bốn người các ngươi tăng trưởng tu vi rất nhanh a, còn phải chúc mừng ba người các ngươi, đều thành công đột phá cấp Tán tiên, chính thức bước vào hàng ngũ kim tiên.”

“ Còn may có tiên sinh, nếu không chúng ta cũng không đột phá nhanh như vậy.” Sở Cần ba người trả lời.

Các nàng có thể lướt qua cửa khó này đều là nhờ tác dụng của khỏa tam phẩm đan. Hơn nữa thời gian trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ cũng dài hơn, làm cho các nàng càng được nhiều thời gian hơn.

Còn Triệu Nhược Băng và Tô Thiến không có tiến triển nhanh như vậy, Lưu Vũ Phi không giúp các nàng quán đính, cũng không cấp cho các nàng ăn vô số đan hoàn như đám cô nhi. Đến bây giờ hai người bọn họ cũng chỉ đạt tới Nguyên Anh kỳ.

Lần này Lưu Vũ Phi không có bồi các nàng đi chơi khắp nơi. Sau khi trở lại Bắc Kinh ngày thứ hai, hắn đã chính thức bế quan tìm hiểu Phá Thiên Quyết. Trước khi bế quan, hắn giao cho bốn người Sở Nguyệt hy vọng các nàng trong lúc hắn bế quan hãy cố gắng chiếu cố Triệu, Tô hai nàng cho tốt. Đồng thời khuyến cáo, phàm là những ai muốn thương tổn các nàng, trước tiên nên giết chết, chuyện nếu gây lớn không thể thu thập, hoặc là xuất hiện đối thủ các nàng không có khả năng chống lại thì lập tức tiến vào trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ mà hoán tỉnh hắn. Hắn sợ vạn nhất có người của Tân Nguyên tiên giới xuất hiện, mà bốn nữ tử như Sở Nguyệt không cách nào đối kháng, lại phải dùng phương pháp cực đoan tự bạo để bảo toàn cho Triệu, Tô hai nàng.

Mấy nữ hài tử trịnh trọng tỏ vẻ phàm là những ai bất lợi cho hai nàng Triệu, Tô, các nàng nhất định sẽ giết hết, bất kể đối phương là ai. Cuối cùng Lưu Vũ Phi cấp cho những cô nhi đang phân tán khắp nơi phát ra một đạo ngọc phù, thông báo mình sẽ bế quan mấy tháng. Làm xong hết thảy, hắn mới an tâm bế quan tu luyện.

Lần này bế quan, hắn sẽ có thu hoạch thế nào? Chỉ có đợi đến năm sau mới có thể biết được.

Lưu Vũ Phi bế quan ba ngày sau, Linh Hư, Tĩnh Huyền, cùng ba gia tộc tộc trưởng cùng đến tìm hắn. Đoạn thời gian gần đây, thế lực của ngoại quốc đã có động tĩnh. Tinh Nguyệt Cung tại Đông Bắc, đã bắt được mấy giáo đồ Đông Chánh, mà những người này còn không ngừng cuồn cuộn từ nước ngoài tràn vào. Trước mắt đã bị phát hiện ra mấy người, Hắc Ám nghị sự đoàn hắc ám vu sư, còn có mấy người chấp sự trung cấp của phương tây giáo đình. Mục đích bọn họ đi đến là muốn tìm hiểu pháp khí bị cướp đi từ một trăm năm trước đang giấu ở phương nào. Họ muốn trước khi trăm năm chi ước xảy ra, có thể thu hồi lại pháp khí này. Bất quá trong những người này đều bị thủ sơn đại trận của các phái phát hiện, bắt giữ lại. Trong những người này nhiều nhất là hắc ám vu sư, bọn họ nhờ đêm tối che giấu, đã len lén xâm nhập vào khá nhiều môn phái, nếu không phải bọn họ lẻn vào Tam Thanh Sơn, thì không bắt được bọn họ dễ dàng như vậy. Mấy người Linh Hư lần này đi đến là muốn cầu trợ Lưu Vũ Phi, hy vọng hắn có thể chỉ điểm một chút, trận pháp cho các phái, gia tăng thực lực của tu chân giới.

Bởi vì thực lực của tu chân giới giảm xuống rất nhiều, đối với cuộc chiến sang năm cũng không có được nhiều tin tưởng. Tam Thanh Giáo Ngộ Thanh lo sợ nếu cứ tiếp tục như vậy, không đợi người khác tìm tới cửa thì cũng đã bị hủy diệt đi mất. Cầu trợ Lưu Vũ Phi là tốt nhất, cũng là biện pháp duy nhất. Tốt nhất là có thể thuyết phục hắn, ra tay đối phó thế lực của ngoại quốc.

Tô, Triệu hai nàng tan học về, phát hiện bên ngoài biệt thự có người đang chờ. Tô Thiến từng gặp Linh Hư đạo trưởng, biết bọn họ quen biết Lưu Vũ Phi.

" Chào Linh Hư đạo trưởng, Tĩnh Huyền đạo trưởng, có nhận ra ta không?"

" Nhận ra, đương nhiên nhận ra, Tô nữ thí chủ làm sao lại không nhận ra được chứ."

" Linh Hư đạo trưởng hãy gọi tên ta đi, xưng hô là là Tô nữ thí chủ, cảm giác là lạ quá, được rồi lần này đạo trưởng tìm ca ca ta để làm gì?"

" Đúng vậy, không biết ông ấy có ở đây không, được rồi mấy người này tiểu hữu cũng đều quen biết, đây là Đông Phương Anh, Tư Mã Thiên Hữu, Âu Dương Côn ba vị thí chủ."

" Chào các ngươi!" Tô Thiến và Triệu Nhược Băng lễ phép bắt chuyện với bọn họ, tiếp theo hướng Linh Hư trả lời: " Thật ngại quá Linh Hư đạo trưởng, ca ta đã bế quan rồi, cần tới sang năm mới có thể xuất quan, các ngươi có việc gì gấp hay sao?"

Nghe được Lưu Vũ Phi đang bế quan, phải sang năm mới đi ra, mấy người Linh Hư thất vọng lắc đầu. Lúc này Sở Nguyệt bốn người đang ẩn thân, giải trừ ẩn thân thuật trên người.

" Tam Thanh đạo hữu, ba vị tộc trưởng, các ngươi tìm tiên sinh có chuyện gì không? Nếu trọng yếu thì nói với chúng ta, có thể giúp các ngươi chuyển cáo."

" A, nguyên lai là đạo hữu Bổ Thiên Cung, các ngươi sao lại ở đây? Chẳng lẽ các ngươi cũng tìm Lưu Vũ Phi tiểu hữu?" Linh Hư và Đông Phương Anh cùng hỏi. Bọn họ giật mình, không nghĩ ra ở nơi này lại gặp người của Bổ Thiên Cung.

Sở Phỉ cười nói: " Chúng ta không phải đến tìm tiên sinh, mà là đang ở chung với các nàng, còn nguyên do trong đó, chờ sau này ta sẽ nói với các ngươi, chúng ta đi vào trước, có chuyện vào trong hãy nói." Từ lúc Sở Nguyệt mấy người hiện thân, Triệu, Tô hai nàng mới biết được nguyên nhân các nàng chính thức lưu lại. Khó trách Phi Tuyết ba người cũng đang bế quan tu luyện, mà không giống như trước thiếp thân đi theo bảo vệ hai người mình. Nguyên lai họ đi theo bảo vệ mình, đã sớm được bốn người Sở Nguyệt đi theo lo lắng. Từ điểm đó có thể nhìn ra, đối thủ của Lưu Vũ Phi khẳng định rất lợi hại, bằng không cũng không để cho bốn nữ tử như Sở Nguyệt phụ trách an toàn của các nàng, trong khoảng thời gian này, các nàng đối với tu vi của bốn người cũng rất là rõ ràng. Người bảo vệ cho mình có tu vi càng cao, thì cũng đại biểu cho đối phương càng lợi hại.

Tâm tình quan tâm của Lưu Vũ Phi đối với các nàng làm cho họ cảm động không thôi. Cũng rõ ràng vị trí của mình trong tim Lưu Vũ Phi, ngẫm lại hai mắt của hai nàng cũng không hẹn mà đỏ hồng lên. Mấy người Sở Linh cùng hai nàng ở chung một chỗ lâu như vậy, đương nhiên cũng biết rõ suy nghĩ trong giờ phút này của hai nàng. Sở Linh tiến lên nhẹ nhàng nói: " Băng nhi, Thiến nhi đừng suy nghĩ nhiều nữa, yên tâm đi trên đời này không ai có khả năng làm bị thương được tiên sinh, các ngươi là nhược điểm duy nhất của tiên sinh, sau này chuyên cần tu luyện gia tăng tu vi của mình, đến lúc đó có thể giúp đỡ được cho tiên sinh nữa!" Lúc này Tô Thiến vừa lúc nghe được Sở Phỉ mời mấy người Linh Hư vào nhà, liền lau nước mắt đang sắp rơi xuống, vội vàng nói: " Đúng, đúng, Linh Hư đạo trưởng, Tĩnh Huyền đạo trưởng, các vị tộc trưởng, mời vào bên trong."

Sở Phỉ vẫn luôn là người liên lạc của Bổ Thiên Cung với các phái, nàng vẫn luôn có thân phận sứ giả của Bổ Thiên Cung. Việc chiêu đãi năm người Linh Hư cũng rơi vào trên người nàng, tiến vào biệt thự, Sở Phỉ lại hỏi: " Linh Hư đạo trưởng, ba vị tộc trưởng, bây giờ các ngươi có thể cho biết ý dịnh đến đây đi, các nàng đều là người thân nhất của tiên sinh, chúng ta nói chuyện không cần ngại các nàng."

" Chúng ta làm sao lại không tin hai vị cô nương, các nàng có thể ở lại chỗ này là chứng minh tốt nhất." Đông Phương Anh cười trả lời.

Tiếp theo bọn họ nói ra ý của mình, nói xong liền thở dài một hơi: " Đáng tiếc a, Lưu tiên sinh lại trong lúc này bế quan mất rồi."

Linh Hư đạo trưởng đồng dạng cũng cảm thấy bất đắc dĩ, Lưu Vũ Phi bế quan rồi, những dự tính của hắn lúc trước đều thất bại.

Xem bộ dáng cúi đầu ủ rũ của bọn hắn, Sở Phỉ không cho là đúng, nói: " Ba vị tộc trưởng, Tam Thanh đạo hữu kỳ thật chuyện không có tệ như các ngươi tưởng tượng đâu, tiên sinh mặc dù không nói rõ với chúng ta sang năm có thể hắn sẽ không xuất hiện tại trăm năm chi ước, nhưng ta dám khẳng định sang năm nhất định tiên sinh sẽ tới."

" Nếu được như vậy là tốt nhất, những lo lắng của chúng ta sẽ không còn tồn tại." Mấy người Linh Hư cũng đem lời của Sở Nguyệt mà tự an ủi mình.

Nơi này chỉ có Tô, Triệu hai nàng là không biết cái gì gọi là trăm năm chi ước, tò mò hỏi: " Sở Phỉ tỷ tỷ, cái gì là trăm năm chi ước, có liên quan gì tới ca?"

" Thiến nhi, Băng nhi việc này đợi ngày mai ta sẽ giải thích với các ngươi."

" Vậy thì Sở Phỉ tỷ, chúng ta đi lên lầu, các người bàn lại đi nhé." Triệu Nhược Băng cũng không giống như Tô Thiến cái gì cũng đều không hiểu. Nàng rõ ràng hiểu được Sở Phỉ cùng mấy người này khẳng định còn lời muốn nói, các nàng ở lại chỗ này cũng không thuận tiện, cũng tìm một cớ rút lui. Sở Phỉ đợi mấy nàng lên lầu xong, mới nói: " Bốn người chúng ta bây giờ tạm thời sung làm bảo tiêu cho hai nàng, tiên sinh lo lắng có người đợi lúc hắn đang bế quan, sẽ làm tổn thương đến Băng nhi và Thiến nhi, bất quá Tam Thanh đạo hữu các ngươi yên tâm, ta chỉ biết không phải là người của tu chân giới chúng ta, còn đối phương là ai thì ta không có quyền nói cho các ngươi, sau này có cơ hội các ngươi sẽ biết thôi."

" Không phải tu chân giới, vậy là người của thế lực nào? Không nghe nói hắn đang chống đối lại người nào a, không phải là người của Ma Tông đó chứ?" Linh Hư kỳ quái hỏi.

" Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không phải là người của Ma Tông, nhưng bọn họ cũng cần phải đề phòng, về phần đối phương là ai các người không cần đoán, bọn họ không phải do những người như chúng ta có khả năng đối phó, mặt khác ta nói với các ngươi một tin tức tốt, nhớ kỹ trăm năm trước ở phía đông có một đảo nhỏ gọi là Khu Linh Sư hay không?"

" Đương nhiên là nhớ, khu linh sư này không có năng lực bao nhiêu, cái gì cũng không biết, nhưng họ biết một loại chú thuật tương đối phiền phức mà thôi."

" A a, sang năm bọn họ sẽ không xuất hiện, tiên sinh lúc trước rảnh rỗi đã đi đến chỗ của bọn họ, nghe tiên sinh nói chừng ba mươi vạn người đều bị tiêu diệt, bây giờ trên đảo nhỏ đó tính hết toàn bộ khu linh sư cũng không tới hai trăm người đâu."

Mấy người Linh Hư nghe xong trong lòng giật mình, ba mươi vạn người a, đây là con số bao nhiêu chứ. Cho dù đứng bất động thì cũng phải giết đến mấy ngày mấy đêm. Không nghĩ tới Lưu Vũ Phi lại giết nhiều người như vậy, bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất sang năm không có loại người phiền phức này xuất hiện.

Đông Phương Anh ba người lại không nghĩ như vậy, tục giới có sản nghiệp của bọn họ, mấy ngày hôm trước đệ tử nơi tục giới của họ có lên tiếng qua, đảo quốc ở phía đông, có một đại hình thành thị đã bị hủy diệt, còn có một hòn đảo cũng bị đánh chìm, mặt khác một thành thị cũng bị hủy đi chín mươi phần trăm. Nhân số ở những nơi này tính ra cũng có tới mấy ngàn vạn người, ngẫm lại trong lòng cũng cảm thấy rét lạnh.

Lưu Vũ Phi tâm lý ngoan độc, làm cho bọn họ nghĩ tới cảm thấy nổi da gà, đồng thời cũng vì những địch nhân của hắn mà thầm lặng cầu khẩn.

Năm người Linh Hư cùng Sở Phỉ các nàng hàn huyên vài câu cũng đứng dậy cáo từ.

Thời gian như nước trôi qua, nháy mắt đã đến kỳ nghỉ hè tại trường học. Ngày này Triệu Nhược Băng, Tô Thiến hai người trở lại biệt thự, vui vẻ thu thập quần áo. Triệu Nhược Băng còn hoàn hảo một chút, nửa năm qua thỉnh thoảng có về nhà, còn Tô Thiến suốt cả một học kỳ chưa từng trở về, lần đầu tiên rời xa quê quán lâu như vậy, nàng làm sao không nhớ nhà.

Nàng còn chưa dọn xong, đã tính toán trong lòng, mua lễ vật gì đem về cho người nhà. Giữa trưa, Triệu Nhược Băng cũng bồi nàng đi mua quà, Sở Nguyệt bốn người đương nhiên cũng cùng đi, các nàng bây giờ nửa bước không rời theo sát Tô, Triệu hai nàng, sợ người của Tân Nguyên tiên giới đột nhiên tìm tới cửa.

Sáu cô gái, ngồi trên xe của Triệu Nhược Băng mới mua không lâu, đi tới khu mua sắm ở Bắc Kinh. Các nàng lựa chọn đi vào Bách Hóa đại lâu để mua sắm. Vừa đến trước kia tòa lầu, nhất thời hấp dẫn vô số

ánh mắt của nam nhân. Mấy nam nhân háo sắc ngay tại trước mặt liên tục tán tỉnh, không ngừng kêu to: " Mỹ nữ, chúng tôi mời uống cà phê."

Mấy người Tô Thiến đồng thời trừng mắt, thầm nghĩ : một đám nam nhân nhàm chán.

Cho dù các nàng không muốn đáp lời đám người này, nhưng cũng còn có mấy người có lá gan lớn, có ý muốn tiến lên chiếm chút tiện nghi, nhưng bọn họ còn chưa tới gần thì không hiểu vì sao lại té ngã xuống đất. Cứ vài lần như vậy, mấy người còn chưa từ bỏ ý định cuối cùng cũng đành la lớn mà tản ra, không dám đi theo nữa.

Nhưng khi các nàng vừa mới vào cửa hàng bách hóa, thì chỉ thấy đối diện vọt tới bảy, tám đại hán, mấy người này vẻ mặt sát khí, bước đi có lực, vừa nhìn đã biết không phải người dễ chọc vào. Bọn họ dọc theo đường đi thẳng tới, đều xô té hết những người ngăn cản bọn họ qua một bên.

Khi bọn họ phát hiện từ ngoài cửa đi vào một đám thiên tiên mỹ nữ thì không khỏi thoáng run lên. Tự mình là một nam nhân, làm sao nhẫn tâm xô đẩy mấy cô gái yếu ớt này kia chứ. Lúc này phía sau bọn họ đi ra hai nam nhân, trong đó có một người mà Triệu Nhược Băng và Tô Thiến đều nhận ra, một người là sinh viên cùng trường Vu Lượng, còn một người gương mặt dâm đãng mặt phấn trơn láng, vẻ mặt cười dâm nhìn sáu cô gái, hận không được một ngụm nuốt tươi các nàng. Vu Lượng hôm nay đang bồi tiếp biểu ca của hắn, là cháu của quân khu tư lệnh tên Tề Thiểu Hoa đi ra ngoài dạo chơi. Là người háo sắc như mạng, tại tây bắc không biết đã chà đạp bao nhiêu cô gái. Tề Thiểu Hoa lần này đến Bắc Kinh chỉ là du ngoạn bởi vì ở tây bắc hắn hoành hành bá đạo chẳng còn gì thú vị với hắn. Ở tây bắc không ai dám động hắn, nhưng một khi rời khỏi tây bắc thì nhà hắn sợ có người bất lợi với hắn, nên phái theo những đặc binh làm bảo tiêu.

Vu Lượng nhìn thấy Triệu Nhược Băng thì hai mắt nhất thời sáng lên. Hắn nghĩ không ra ở nơi này mà có thể gặp được Triệu Nhược Băng

109. Chương 109

Vu Lượng thấp giọng nói thầm bên tai Tề Thiểu Hoa: " Thiểu Hoa, trong các nàng có hai người là sinh viên của Thanh Hoa chúng ta, bốn người khác ta không biết, người xinh đẹp nhất gọi là Triệu Nhược Băng, tây bắc nổi danh Triệu thị tập đoàn đổng sự trưởng chính là cha của nàng, mặt khác một người tên là Tô Thiến, không có địa vị gì, đến từ một vùng núi nghèo của Vân Nam, nếu ngươi muốn tìm người chơi đùa, nàng là lựa chọn tốt nhất." Thanh âm Vu Lượng nói chuyện rất thấp, bằng tu vi của Triệu Nhược Băng và Tô Thiến hiện giờ thì nhất định sẽ rơi vào trong tai hai nàng. Với câu nói cuối cùng, Tô Thiến tức giận đến tai phấn đỏ bừng, ngược lại lại có được một cỗ phong vận nói không nên lời. Hai mắt Tề Thiểu Hoa đăm đăm, ngay cả lời nói của Vu Lượng ở bên tai cũng không nghe rõ cẩn thận, đợi đến khi Vu Lượng đẩy hắn một chút, hắn mới thanh tỉnh lại, xoay người lại nói: " Tô Thiến kia ta sẽ chọn rồi, về phần họ Triệu cũng không cần sợ, chỉ cần lão gia tử còn đang ở chức vị một ngày, chỉ cần Triệu gia còn muốn ở lại Tây Bắc, bọn họ phải nghe lời lão tử."

Triệu Nhược Băng thật sự nghe không nổi nữa, trên đời này sao lại có người như thế, tên Vu Lượng kia càng không phải người tốt, nàng xoay người nhìn các nàng kia nói: " Sở tỷ tỷ các vị, Thiến nhi chúng ta đi thôi, không cần phải cùng với thứ tầm thường này so đo."

Khi Sở Nguyệt bốn người rời đi thì liếc mắt nhìn thật sâu vào Tề Thiểu Hoa, Vu Lượng hai người. Tề Thiểu Hoa bị các nàng liếc mắt như vậy, cả người nóng lên, lôi kéo tay Vu Lượng kích động nói: " Lượng tử, ngươi nhìn xem, bốn nữ hài tử này rõ là coi trọng ta rồi, không được, ta chịu không được nữa, đi, chúng ta lập tức đuổi theo bọn họ."

" Thiểu Hoa ngươi chờ một chút, ngươi có lẽ hiểu lầm rồi, các nàng chỉ liếc mắt nhìn ngươi mà thôi, ngươi kích động như vậy, thật không biết trước kia ngươi làm sao mà tìm đàn bà nữa, vạn nhất các nàng không phải là ý tứ này, chúng ta không phải là dọa nạt người ta hay sao."

" Các nàng dám! Ta bất kể rồi, cho dù không cách nào xong toàn bộ, ta cũng phải xong một người trong các nàng, cho dù cướp ta cũng phải cướp một người quay lại."

“ Không được đâu Thiểu Hoa, nơi này là nơi công cộng, có nhiều người nhìn như vậy, ngươi nếu ngạnh làm, thì sẽ tạo cho danh dự hai nhà chúng ta bị ảnh hưởng rất lớn.” Vu Lượng vừa nói như vậy, Tề Thiểu Hoa lập tức tỉnh ngộ, hắn gật đầu nói: “ Lượng tử, ngươi nói không sai, nơi này người quá nhiều, không thuận tiện lúc này, chúng ta ra xe chờ, ta cũng không tin sau người các nàng không đi ra xe.”

“ Không sai, bãi đậu xe là một địa phương tốt, nơi đó người cũng rất thưa thớt, bất quá Triệu Nhược Băng ta nghĩ Thiểu Hoa ngươi bỏ qua đi, Triệu gia bọn họ dù sao là thương giới tây bắc long đầu lão đại, mặt khác phải chú ý một người.”

“ Ai, người nào?”

“ Bạn trai của Tô Thiến, tư liệu của hắn cho thấy, chỉ là một người miền núi bình thường.”

Tiếp theo Vu Lượng đem chuyện có liên quan đến Lưu Vũ Phi nói cho Tề Thiểu Hoa, khuyên hắn đừng có chủ ý với Triệu Nhược Băng, Vu Lượng cũng là có nguyên nhân. Hắn đối với Triệu Nhược Băng vẫn niệm niệm không quên, nhất là trong khoảng thời gian này Triệu Nhược Băng ngày càng xinh đẹp, thấy vậy làm tâm hắn ngứa ngáy, đương nhiên không hy vọng có người mang chủ ý với nàng.

Từ chuyện làm cho Tề Thiểu Hoa có chủ ý với Tô Thiến, thứ nhất có thể đả kích Lưu Vũ Phi, hai cũng không sợ Lưu Vũ Phi trả thù, hắn tin tưởng tại quốc nội dám đối phó với người của Tề gia cũng không có mấy người, Tề gia tại Tây Bắc chính là nắm quyền lớn nhất của quân chánh.

Tề Thiểu Hoa mặc dù cuồng vọng, nhưng không có nghĩa là hắn không biết. Có thể ở lại Bắc Kinh mà làm cho Vu gia thiệt thòi, hơn nữa ngay cả đối thủ có dạng lai lịch gì cũng không thể tra được rõ ràng, đủ để chứng mình Lưu Vũ Phi kia cũng có lai lịch bất phàm. Mặc dù tất cả tư liệu chứng minh người này bình thường đến mức không thể bình thường hơn, nhưng trong tâm lý hắn vẫn cân nhắc, vì mấy người đàn bà mà đắc tội với một đối thủ không hiểu rõ chi tiết, có đáng giá hay không, hơn nữa nơi này là Bắc Kinh, cũng không phải tây bắc của bọn họ.

Nhưng hắn lại thấy sáu dung nhan tuyệt sắc có thể làm mê đảo chúng sinh kia, nhịn không được phải nuốt một ngụm nước bọt, mỹ nữ như vậy mà không cách nào xong, vậy là thất bại vĩnh viễn của hắn.

Mười người của Tề Thiểu Hoa đi đến bãi đậu xe, ngồi trong xe cân nhắc sự lợi hại trong đó. Vu Lượng lại nhìn chằm chằm vào cửa cổng của bãi đậu xe.

Đợi đến khi đi khuất không còn nhìn thấy Tề Thiểu Hoa và Vu Lượng, Tô Thiến tức giận nói: “ Băng tỷ, tỷ xem tên Vu Lượng kia, sao lại vô sỉ như thế, người như hắn làm sao có thể lên làm hội trưởng hội sinh viên, còn có nam nhân bên người hắn, càng chán ghét, chẳng những háo sắc mà nhìn chúng ta, mà gương mặt lại còn kiêu ngạo như vậy, thật không biết có địa vị gì.”

“ Băng nhi, đây gọi là đạo mạo ngang nhiên, tên nam nhân kia dám nói chuyện như thế, có thể hắn là người của Tề gia tây bắc, tốt rồi Thiến nhi, chúng ta mua đồ đi, đừng thèm chấp nhất với thứ người tầm thường này, chỉ làm ô uế thân phận của chúng ta.”

Sáu cô gái lo đi mua đồ đạc, đã đem chuyện không hài lòng quên hết không còn nhớ gì. Ý thích mua sắm của các nàng thật sự mạnh mẽ, từ ăn, đến mặc, đến đùa, mãi cho đến khi trên tay của sáu người không còn chỗ để cầm nữa mới dừng lại. Cũng may người bán hàng cũng giúp càng nàng cho vào bao, còn đặc biệt giúp đưa ra đến bãi đậu xe.

Vu Lượng, Tề Thiểu Hoa ngồi biết bao lâu trên xe, mà Tề Thiểu Hoa còn chưa hạ định quyết tâm. Lúc này nhờ có sự giúp đỡ của người bán hàng, sáu người Tô Thiến cuối cùng cũng đi vào bãi đậu xe.

Vu Lượng nhìn thấy các nàng thì thấp giọng nói: “ Thiểu Hoa, các nàng đã tới, ngươi muốn làm sao bây giờ?”

Tề Thiểu Hoa khẽ cắn môi, nghĩ thầm: “ Lão tử tại tây bắc gan lớn trùm trời, làm sao khi tới Bắc Kinh lại giống như một con quỷ nhát gan, hơn nữa tại tây bắc chơi nhiều đàn bà như vậy, cũng không thấy có ai làm gì được ta, còn Lưu Vũ Phi kia nếu thật sự lợi hại như vậy, lão tử cùng lắm thì cả đời ở lại tây bắc, ta cũng không tin ở tây bắc hắn có thể làm gì được ta.”

Nhân viên của trung tâm bán hàng giúp đỡ Triệu Nhược Băng các nàng đem hàng hóa sắp xếp xong xuôi, mới rời đi. Lúc này bãi đậu xe ngoại trừ bọn họ, cũng không còn ai khác.

Tề Thiểu Hoa nhìn thấy Triệu Nhược Băng đã nổ máy xe, nếu còn không động thủ, vậy sẽ không còn kịp nữa. Việc này không nên chậm trễ, Tề Thiểu Hoa sai khiến đám bảo tiêu, cho xe ngáng ngang đường xe chạy của Triệu Nhược Băng. Bảo tiêu thoáng chần chờ một chút, nhưng cuối cùng lái xe ngáng ngang giữa đường, ngăn cản đường đi.

Tề Thiểu Hoa cười cười từ trên xe bước xuống, mang theo tám gã bảo tiêu đi tới trước đầu xe Triệu Nhược Băng.

" Các vị tiểu thư, thật sự nghĩ không ra nhanh như vậy chúng ta lại thấy mặt."

Triệu Nhược Băng nhìn thấy có xe ngăn cản đường đi, tiếp theo trên xe bước xuống mấy nam nhân nhìn thấy ở cửa, Triệu Nhược Băng các nàng mở cửa xe, lạnh như sương nói: " Các ngươi muốn làm gì, tại sao ngăn chúng ta lại?"

" Ngươi là Triệu tiểu thư phải không, ta họ Tề, cũng đến từ tây bắc, đối với các ngươi ta cũng không có ác ý, ta chỉ muốn mời một người trong các ngươi uống ly cà phê, không biết vị tiểu thử nào nể mặt đây?"

" Đồ vô sỉ, chúng ta không có rảnh, cho dù có rảnh cũng không cùng người như ngươi uống cà phê!" Tô Thiến lạnh lùng mắng.

Gương mặt Tề Thiểu Hoa cũng đã sớm được tôi luyện dày cả thước, làm sao lại quan tâm tới sự nhục mạ như thế, vẫn cười nói: " Không nên hung như vậy ma, tất cả đều là người tuổi trẻ, chỉ là uống cà phê mà thôi, hơn nữa theo ta uống cà phê đó là vinh hạnh của các ngươi."

Tô Thiến còn chưa từng gặp qua người mặt dày như thế, trong lúc nhất thời bị tức giận đến không biết nói cái gì, dứt khoát quay đầu không thèm đáp. Sở Phỉ vỗ vỗ bả vai của nàng, hướng Tề Thiểu Hoa thản nhiên nói: " Sự mạo phạm của các ngươi, niệm tình các ngươi chỉ là người bình thường, sẽ bỏ qua, bây giờ ngươi lập tức biến mất trước mặt chúng ta, nếu không đừng trách ta không khách khí với các ngươi."

" Ha ha ha, cười chết người, chỉ bằng mấy người đàn bà các ngươi, cũng muốn giáo huấn ta? Ta không có nghe lầm đi sao, ta cũng niệm các ngươi là nữ hài tử, vừa rồi ô nhục ta cũng bỏ qua, ngươi đó, chỉ cần ngươi theo ta uống ly cà phê, bồi tội cho ta thì ta sẽ không so đo với nàng (Tô Thiến) vừa rồi đã nhục mạ ta." Hắn vừa nói xong, Sở Phỉ chỉ một cái lắc mình, đã vọt đến trước mặt hắn, vung tay lên một cỗ kình lực vọt tới, khi người vừa lui về chỗ thì phảng phất như chưa từng nhúc nhích bao giờ.

Tề Thiểu Hoa kêu lên thảm thiết một tiếng, nhất thời bị đánh bay hơn mười thước, như một con chó chết ngã lăn lông lốc trên mặt đất.

Mấy người phía sau Tề Thiểu Hoa trong lòng cả kinh, vừa rồi bọn họ vốn không thấy rõ Sở Phỉ di động như thế nào, chỉ cảm thấy hoa mắt, Tề Thiểu Hoa đã bị đánh bay.

" Thế nào, ngươi rốt cuộc có lui hay không lui, lần này chỉ là một giáo huấn nhỏ, lần sau ta không dám cam đoan."

" Tiện nhân dám đánh ta, ******..." Tề Thiểu Hoa đứng lên, khóe miệng chảy ra một tia máu, há mồm chửi vang. Vừa chửi xong, lập tức nói: " Nhất Ban Trường, lập tức đi qua giáo huấn tiện nhân kia cho ta, **** dạy dỗ cho nó không biết xấu hổ."

Vẻ mặt Nhất Ban Trường kia ra vẻ khó khăn, vừa rồi Sở Phỉ ra tay, cũng đủ chứng minh các nàng không phải là người dễ chọc vào. Lại nói mấy người mình thật sự không đành lòng ra tay với mấy nữ tử này.

" Nhất Ban Trường, các ngươi tại sao còn chưa động thủ, ông nội của ta phái các ngươi tới đã phân phó như thế nào, bây giờ ta thiếu chút bị người đánh chết rồi, ngươi còn ngơ ngác đứng ở nơi này, đợi đến khi trở về xem ta nói với ông nội của ta đưa ngươi ra biên cảnh cho biết." Tề Thiểu Hoa nhìn thấy Nhất Ban Trường còn đứng yên ở đó mà giận dữ hét.

Vu Lượng ngồi trong xe nhìn thấy Tề Thiểu Hoa bị đánh bay, vội khẩn trương xuống xe xem xét thương tích của hắn. Bất kể trong lòng Nhất Ban Trường bất mãn như thế nào, nhưng giờ phút này hắn không thể

không ngạnh cứng mà đi tới. Còn bảy binh lính kia chỉ cười khổ, bọn họ đều nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ lẫn nhau, chậm rãi vây quanh mấy người Sở Phỉ.

Triệu Nhược Băng truyền âm nói: " Sở Phỉ tỷ tỷ, bọn họ cũng chỉ là bị buộc bất đắc dĩ, không nên thương tổn bọn họ có được hay không?"

" Yên tâm đi, điểm ấy ta tự biết tính toán." Sở Phỉ truyền âm trở lại.

Lúc mấy binh lính kia vừa muốn ra tay, Sở Phỉ chợt lắc mình, lướt đi. Trong một trận rên rỉ, mấy binh lính đã ngã trái ngã phải nằm dài dưới đất. Hai tay ôm lấy chân, chỉ cảm thấy hai chân đã tê dại, muốn đứng lên cũng không có cách nào.

Tề Thiểu Hoa và Vu Lượng khó tin nhìn Sở Phỉ, mấy đặc binh như vậy mà chỉ một chiêu đã bị nàng đánh ngã lăn, tốc độ này cũng thật là quá nhanh, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn căn bản là không tin.

Sở Phỉ nhìn những đặc binh té trên mặt đất, nói: " Niệm tình các ngươi cũng là bị bức bách, ta chỉ cho các ngươi một chút giáo huấn nhỏ thôi."

Lúc này Tô Thiến đi đến hướng Tề Thiểu Hoa, Vu Lượng đỡ hắn chậm rãi lui về phía sau kinh hoảng nói: " Các ngươi muốn làm gì, các ngươi có biết thân phận của hắn hay không, bây giờ các ngươi xin lỗi hắn còn kịp, bằng không sau này cũng không ai cứu được các ngươi."

Tô Thiến không thèm quan tâm, nàng cũng là lần đầu tiên chán ghét người khác như vậy, nàng như tia chớp vọt đến trước mặt Vu Lượng, nhằm ngay chính hắn: " Phách ba" mấy âm thanh cái tát vang lên.

Tướng mạo anh tuấn của Vu Lượng lập tức đã bị biến thành đầu heo. " Oa" hắn phun ra một ngụm máu mang theo cả hàm răng, hai mắt hắn khiếp sợ nhìn Tô Thiến, hiển nhiên nghĩ không ra khí lực của Tô Thiến lại to lớn như vậy.

Tô Thiến vỗ vỗ tay ngọc, lạnh lùng nói: " Đây là trừng phạt những lời nói của ngươi ở ngoài cửa, đối với ta có ác ý ô nhục."

Vu Lượng vốn tưởng rằng chuyện đến đó là chấm dứt, không nghĩ tới Sở Phỉ đột nhiên lắc mình phóng lại, xuất ra hai luồng kình lực.

" Phanh! Phanh!" Hai thân thể của hắn và Tề Thiểu Hoa lại một lần nữa bị đánh bay.

Lần này Tề Thiểu Hoa cũng không còn cách nào đứng thẳng, giống như một đầu heo chết nằm thẳng cẳng không nhúc nhích.

Sở Phỉ làm như vậy đã là nhân từ nhất, Lưu Vũ Phi khi bế quan đã nói qua, phàm là ai đối với hai nàng bất lợi đều phải giết hết. Nếu Tề Thiểu Hoa bọn họ không phải người bình thường, tin tưởng là bọn họ đã phơi thây tại chỗ. Trong đôi mắt kinh hãi của Vu Lượng, Sở Phỉ đánh ra một chưởng vào chiếc xe nằm cản trở giữa đường, chiếc xe cao cấp kia lập tức bị đánh văng qua một bên, mở ra một thông đạo, các nàng lập tức lái xe bỏ đi, bỏ lại trên mặt đất mấy đặc binh nằm la liệt không thể đứng dậy.

Khoảng nửa tiếng sau, tám đặc binh mới có thể đứng lên, chuyện đầu tiên bọn họ làm là đi đến kiểm tra thương thế của Tề Thiểu Hoa, sau đó cấp cứu cho hắn. Tề Thiểu Hoa từ từ tỉnh lại, hắn cảm giác toàn thân mình đau đớn không nhịn nổi. Trên đường đưa vào bệnh viện, hắn nghiến răng cả giận nói: " Tiện nhân, đám tiện nhân đáng chết, các ngươi chờ coi, lão tử không làm cho các ngươi quỳ xuống cầu ta, ta sẽ là con chó." Tiếp theo lại mắng tám người lính kia: " Một đám phế vật vô dụng, mấy đại nam nhân bị một con đàn bà một cước đá văng."

Đáng tiếc là sau đó hắn đã té xỉu, nên không có chứng kiến Sở Phỉ đánh văng chiếc xe, nếu không lời này hắn nhất định không nói ra.

" Thiểu Hoa, ngươi đừng có trách Ban Trường bọn họ nữa, người đàn bà kia thật sự quá đáng sợ, nàng chỉ xuất một chưởng đã đánh văng xe của chúng ta, chấn qua một bên, nếu nàng xuất chưởng nọ đánh vào người chúng ta, sợ là chúng ta đã sớm xuống địa ngục." Vu Lượng cuối cùng lên tiếng nói một câu công đạo.

" Ta bất kể các nàng có địa vị gì, tóm lại ta muốn họ đi tìm chết, bất kể nam nhân của bọn nó có bao nhiêu lợi hại, không báo thù này ta thề không làm người, còn có Triệu gia, các ngươi cũng chờ lão tử."

Trên đường sáu cô gái lái xe về nhà, bốn người Sở Phỉ đột nhiên nhìn nhau: " Băng nhi, cô lập tức lái theo hướng vắng người, tốt nhất là đến địa phương nào không có ai."

" Sao vậy Sở tỷ tỷ, chúng ta không trở về nhà sao?"

" Trước tiên đừng hỏi nhiều như vậy, nghe ta là được, sau đó sẽ cho biết nguyên nhân."

Triệu Nhược Băng lập tức không hỏi nữa, chỉ xoay chuyển phương hướng, đi theo hướng khác lái đi. Thẳng đến khi xe đi vào giao khu Bắc Kinh, đến một ngôi nhà hoang mới dừng lại.

" Sở Nguyệt, ngươi cùng xuống xe, Sở Cần hai người các ngươi ở lại xe bảo vệ cho Băng nhi, Thiến nhi." Sở Cần gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nguyên lai khi ngồi trên xe, Sở Phỉ các nàng tựu cảm nhận được, có một luồng khí gắt gao tỏa trụ vị trí của các nàng. Hơn nữa tu vi của người này coi như cao thâm, vì không muốn cho người bình thường phát hiện sự tồn tại của các nàng, các nàng chỉ có thể dẫn dụ người đó đến địa phương hẻo lánh.

Mặc dù vẫn còn là ban ngày, nhưng nơi này sớm đã hoang phế, bởi vậy cũng không có người nào. Trong hư không, năm đạo bóng người dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy được hướng theo phương hướng mấy người Sở Phỉ bay tới. Một thanh âm như sói tru ban đêm lên tiếng: " Các nàng đã dừng lại, tam hào tuần ma sử, ngươi có xác nhận mấy nữ hài tử này là người tốt nhất lựa chọn?"

" Bẩm báo Ma Quân, thuộc hạ tuyệt đối không có nhìn lầm, trong đây có hai người có tu vi Nguyên Anh kỳ, bốn người khác tuy nói không phải là tu sĩ, nhưng căn cơ cũng là dị phú, dùng luyện đỉnh lô tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất."

" Ân! Thật sự là như vậy, để khi trở về ta sẽ ghi cho ngươi một công lớn."

Trong chớp mắt năm bóng người xẹt qua một đạo hồ tuyến, từ phía chân trời rơi xuống.

" Hắc hắc hắc hắc..." Một trận cười chói tai vang lên, Thiên Ma miệng cười, mắt lóe lên ánh sáng xanh hung hăng, nhưng lại hướng tới Sở Phỉ, Sở Nguyệt đánh giá không ngừng. Bởi vì lần trước tại Hoa Sơn, Sở Uyển Tĩnh mang theo bảy môn nhân khác, bởi vậy Thiên Ma cũng không có nhận ra, hai người trước mắt chính là đệ tử của Bổ Thiên Cung.

Sau trận Hoa Sơn lần trước Ma Tông bị đại thương nguyên khí, tông chủ bọn họ Bất Tử Xích Ma tỉnh lại sau khi bế quan. Nguyên do việc luyện công xuất hiện vấn đề, hắn cần phải có mấy nữ tử có căn cơ tốt luyện đỉnh lô, bởi vậy tuần ma sử ở các nơi bắt đầu tìm kiếm những cô gái có căn cơ tốt. Tên tam hào tuần ma sử này, biến thành bộ dáng của người bình thường, đã tìm suốt trong mấy thành thị, hôm nay ngoài ý muốn hắn phát hiện Triệu Nhược Băng, Tô Thiến hai người. Bởi vì tu vi của Sở Phỉ các nàng quá cao nên tên tuần ma sử này không cách nào nhìn thấu được các nàng có phải tu sĩ hay không, cuối cùng xem các nàng chỉ là những vũ giả bình thường mà thôi.

Sở Phỉ hai người thản nhiên đứng ở nơi đó, tùy ý cho Thiên Ma đánh giá mình. Thiên Ma đánh giá cả nửa ngày, lại phát ra một trận sói tru quái dị, lẩm bẩm: " Lạc lạc, không uổng công chuyến này, hai nha đầu này căn cốt rất tốt, trăm năm khó cầu, nếu luyện đỉnh lô, hắc hắc.." Tự nói một trận, đôi mắt xanh rờn xoay chuyển: " Nữ oa nhi, các ngươi tên gọi là gì, có nguyện ý theo ta trở về hay không, đại gia bảo đảm cho ngươi cả đời vinh hoa phú quý."

Trong lòng Sở Phỉ thầm nghĩ: " Tên Thiên Ma đáng chết này, dám tìm nữ hài tử luyện đỉnh lô." Trong lòng nàng suy nghĩ, nhưng ngoài mặt không một tia biểu lộ, dịu dàng nói: " Tên của chúng ta không tùy tiện nói cho người khác đâu." Nói xong khinh thường nhìn lướt qua năm người Thiên Ma.

" Nữ oa nhi, ngươi biết chúng ta là ai không? Chỉ cần theo ta trở về, sau này còn có thể trường sinh bất lão, cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý không hết." Thiên Ma thầm nghĩ làm sao gạt được mấy nữ hài tử này trở về. Không vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn dùng thủ đoạn bắt buộc. Thực lực của Ma Tông bây giờ giảm xuống trầm trọng, nếu để cho người trong chính đạo hay biết, bọn họ cướp đoạt dân nữ luyện đỉnh lô, sợ rằng sẽ làm cho chính phái tiêu diệt. Giờ phút này hắn chỉ nghĩ làm sao bắt được mấy nữ hài tử này đem về giao cho trưởng lão, để mình có được tưởng thưởng. Nhưng không có nghĩ đến, nếu đối phương chỉ là người bình thường thì khi tận mắt nhìn thấy bọn họ từ trên trời giáng xuống thì đã xem bọn họ như tiên nhân mà cúng bái. Sao lại còn vẻ mặt thản nhiên, một chút cũng không xem trọng bọn họ. Vẻ mặt Sở Phỉ

đột biến, lạnh lùng nói: " Thiên Ma, Ma Tông các ngươi thật to gan, cũng dám ở tục giới tìm nữ hài tử có căn cơ đi luyện đỉnh lô, chẳng lẽ không sợ chính đạo nhân sĩ phát giác, vây diệt các ngươi hay sao?"

Thiên Ma thấy đối phương biết được thân phận của mình, không khỏi ngẩn ra, tâm lý cả kinh, nếu đối phương có khả năng nhận ra hắn, thì cũng chứng tỏ các nàng không đơn giản. Bất kể thế nào, mấy nữ hài tử này không thể thả rời đi.

Tô Thiến, Triệu Nhược Băng là lần đầu tiên nhìn thấy người kinh khủng như thế, nên đổ mồ hôi, khẩn trương nhẹ giọng hỏi: " Sở Linh tỷ tỷ, mấy người này thật là khủng khiếp nga, tỷ xem bọn họ cả người hắc khí liễu nhiễu, Sở Phỉ tỷ tỷ có thể đối phó được không?"

" Yên tâm đi, mấy người này chỉ là con cá nhỏ, con trùng nhỏ mà thôi, cho dù tất cả xông lên cũng không phải đối thủ của một mình Sở Phỉ."

Nghe nàng nói như vậy, Triệu, Tô hai người mới buông lỏng tâm tình, đồng thời lại thấy hưng phấn. Các nàng biết tiếp theo sẽ được chính thức nhìn thấy sự tranh đấu ác liệt giữa hai phe tu sĩ.

110. Chương 109 (Phần Hạ Giới Thiệu)

Sau lưng một tòa tuyệt phong tại Thiên Sơn sơn mạch, có một mảnh đất bằng phẳng, bị chỉnh thành một khuôn viên. Trong khuôn viên đã được sửa sang, sinh cơ bừng bừng đủ dạng hình thái. Vào một ngày còn đang trong mông mông bình minh, ở ngoài rừng nơi một con suối, truyền ra tiếng nấu nước rất nhỏ, biểu hiện ở nơi này có người đang làm việc gì đó.

Một bóng người mặc áo xanh, đang đốt lửa nấu nước, từ trong rừng nơi nguồn suối đi bộ về khuôn viên. Nhìn kỹ lại là một thiếu niên chừng mười một mười hai tuổi, càng kỳ quái là với thân hình nhỏ yếu như vậy, cầm lấy một xô nước nóng nhưng lại không có vẻ gì phải cố hết sức, đôi mắt của thiếu niên sâu thẳm cất dấu vẻ lạnh lùng, mượn võ lâm võ thuật thế gia hình dung, hắn đã có một thân nội lực không tầm thường. Đồng thời ánh mắt hắn lại lộ ra vẻ từng trải không thích hợp với lứa tuổi của hắn, mà phảng phất như từng kinh nghiệm qua hàng vạn chuyện gian khổ của cuộc sống.

Đột nhiên, trên đỉnh núi Thiên Sơn vang lên một âm thanh nổ vang sét đánh, ngay sau đó là ngàn vạn lần quang mang chói mắt từ phía chân trời rơi xuống, bỗng dưng lại vang lên một trận âm thanh tiếng nổ bao tạc làm cả Thiên Sơn núi non một trận run rẩy kịch liệt. Thiếu niên chỉ cảm thấy bên tai truyền đến một trận ông ông kêu to, dưới chân đại địa hé ra từng đạo vết rách thật nhỏ. Thiếu niên vội la lên: " Chẳng lẽ có người công kích đại trận hộ sơn? Là ai lớn mật dám đến nơi đây tìm phiền toái?" Nói xong bỏ xô nước trên vai xuống, thả người nhảy tới hai trượng, mặc dù cách không xa nhưng vẫn nhìn ra căn cơ của thiếu niên này rất ổn, chỉ bao nhiêu tuổi là có thể đạt tới bước này, đã là một mở đầu không tệ.

Chỉ mấy cái lắc mình, thân ảnh rất nhanh đã chạy theo hướng đỉnh núi. Người còn đang ở nửa đường, chỉ nghe trên đỉnh núi truyền xuống tiếng vang lớn làm người ta kinh hãi, không chịu được âm thanh kinh khủng này, thiếu niên phải ôm tai ngồi xổm xuống. Xa xa truyền đến một giọng nam nhân tê ách: " Kiệt, kiệt, kiệt! Hộ sơn đại trận của Lãnh Tinh Điện đã bị phá, tất cả cùng tiến lên, giết sạch đám lão bất tử kia của Lãnh Tinh Điện, giết hết đám môn nhân tuổi trẻ kia, cướp hết pháp bảo của bọn họ, gia gia hôm nay muốn cho Lãnh Tinh Điện trọn đời không được siêu sinh." Từ lời nói ác độc này, có thể thấy được người này hiển nhiên có cừu oán sâu đậm với Lãnh Tinh Điện.

Chỉ thấy trên đỉnh núi Thiên Sơn, tụ tập tăng, ni, tục các dạng người tu chân, ước chừng bảy tám ngàn người. Nghe giọng nói ác độc của nam nhân kia, các danh môn chính đạo các phái không khỏi cau mày, âm thầm oán giận nói: " Tiên giới làm sao lại hạ chỉ ý thế này, để cho chính đạo bọn họ phải liên hợp Ma Tông cộng đồng đối phó với thái sơn bắc đẩu của tu chân giới, Lãnh Tinh Điện, còn minh xác nói phải đem toàn bộ Lãnh Tinh Điện mà tiêu diệt hoàn toàn, không để lưu lại một môn nhân nào, lại bảo bọn họ phải tìm cho ra một quyển sách tên là Ngũ Tuyệt Tinh Kinh bí tịch, tìm được phải lập tức tiêu hủy.

Chỉ ý của tiên giới không thể làm trái, cho dù chính đạo các phái trong lòng không muốn, cũng không thể không liên hợp Ma Tông cộng đồng lên Thiên Sơn, trước diệt Lãnh Tinh Điện, sau tìm Ngũ Tuyệt Tinh Kinh.

Vừa rồi những tiếng vang to kia, chính là mấy ngàn người bọn họ cùng liên thủ, phá hủy hộ sơn đại trận của Lãnh Tinh Diện phát ra. Người vừa cao giọng hống to, chính là Ma Tông tông chủ được xưng âm độc ma vương Hà Tây Lai. Các phái chưởng môn đối với sự cuồng vọng của hắn cũng chỉ có thể âm thầm lắc đầu, Lãnh Tinh Điện đứng đầu tu chân giới nhiều năm, cho dù hộ sơn đại trận bị phá, nhưng muốn diệt môn cũng không phải là việc dễ dàng. Kế tiếp mới là ác chiến chính thức, phải trả giá đắt thế nào bọn họ cũng không cách đoán trước.

Sau khi hộ sơn đại trận biến mất, mọi người nhìn thấy Lãnh Tinh Điện chủ Thượng Quân Tâm, đã sớm đem người lập ra trận thế, chờ các phái đến. Ngay trước khi các tu sĩ đến, Thượng Quân Tâm đã sớm có dự cảm, các phái sẽ tìm tới cửa rất nhanh. Tối hôm qua, một sư môn trưởng bối sớm đã phi thăng tiên giới đột nhiên phá vỡ hư không phản hồi phàm gian, phân phó Thượng Quân Tâm lập tức giải tán Lãnh Tinh Điện, cho mọi người lập tức chạy trốn ẩn dấu, bảo tồn Lãnh Tinh Điện một mạch không bị diệt tuyệt.

Tiên nhân kia hiển nhiên không nói rõ thời gian, làm cho Thượng Quân Tâm vô cùng nghi vấn. Trước khi hắn rời đi, còn đưa một quyển Ngũ Tuyệt Tinh Kinh, giao cho Thượng Quân Tâm, nói cho hắn nhất định phải giữ kỹ quyển tinh kinh này cho tốt, lại nói với hắn vì quyển tinh kinh này mà bảy trăm tám mươi sáu vị tiền bối của Lãnh Tinh Điện đã phi thăng tiên giới giờ đây chỉ còn lại hơn một trăm người.

Nói xong lời này, tiên nhân đó còn nặng trọng cảnh cáo, chờ khi hắn đi thì phải lập tức chuẩn bị, an bài người trong Lãnh Tinh Điện có một đường lui. Vị tiền bối này vừa mới rời đi, thì Thượng Quân Tâm lập tức triệu tập môn hạ, nhưng vẫn còn chưa kịp. Đợi tất cả môn nhân vừa mới triệu tập xong, thì các phái người tu chân đã tới. Mà Ma Tông càng vì cơ hội báo thù quá tốt đã tới, nên triệu tập toàn bộ môn nhân ngoài Phân Thần kỳ hơn hai ngàn người toàn bộ tập hợp lại tấn công. Đối mặt với trận thế như thế, Thượng Quân Tâm không thể không oán hận ông Trời không có mắt, không cho hắn một chút thời gian dư thừa để an bài mọi việc.

Nhưng chuyện đã đến nước này, Thượng Quân Tâm chỉ đành đối mặt, hắn lợi dụng thời gian các phái đang công kích hộ sơn đại trận, đem tất cả đệ tử của bổn môn mới nhập không tới ba năm an bài vào một bí đạo sau núi, để cho sư đệ của mình bảo vệ cho bọn họ, kỳ vọng bọn họ có thể may mắn tránh được trường đại kiếp này. Đồng thời đem tất cả tín vật của Lãnh Tinh Điện, những ngọc hạp tu luyện giao cho Liễu sư đẹ, để cho hắn phân tán cấp cho các đệ tử, vì tương lai sau này không được nhận thức thân phận của nhau.

Thượng Quân Tâm ẫn nhẫn với sự vũ nhục của Hà Tây Lai đối với Lãnh Tinh Điện, hướng tới mấy chưởng môn nhân có giao hảo rất tốt trước kia, thê lương hỏi: " Cốc Thanh huynh, Tam Linh đại sư, Dương chưởng môn còn có chư vị chưởng môn, Thượng Quân Tâm ta có chỗ nào có lỗi với các vị, hôm lại lại liên hợp với Ma Tông ma đầu muốn tiêu diệt Lãnh Tinh Điện ta?"

Mấy chưởng môn nhân bị hắn gọi tới tên mình, ngại ngùng cúi đầu, vẻ mặt dị thường khó khăn. Trong đó có một chưởng môn nhân đi ra, trầm giọng nói: " Thượng điện chủ, chúng ta cũng chỉ là thân bất do kỷ, hôm nay chỉ có thể đắc tội."

Hà Tây Lai không quen cách nói của bọn họ, quát: " Đám ngụy quân tử các ngươi, đều đã đến nước này, còn giả vờ mèo khóc chuột, Tam Linh hòa thượng, nếu các ngươi còn không động thủ, Thánh Môn chúng ta cần phải ra tay diệt Lãnh Tinh Điện, đến khi tiên giới của các ngươi trách tội xuống tới, hắc hắc.." Ngay sau đó hắn hét lớn: " Mọi người nghe lệnh, diệt trừ Lãnh Tinh Điện, vì những huynh đệ đã chết của Thánh Môn mà báo thù."

Cùng lúc đó tất cả môn nhân của Lãnh Tinh Điện đồng thời rống to: " Thề cùng Lãnh Tinh Điện cộng tồn." Ngữ khí dị thường kiên quyết, mang theo một cỗ khí nghiêm lệ, đồng thời còn thêm một cỗ cùng tiến cùng lui tinh thần.

Hà Tây Lai nói xong, hai tay lập tức tế ra phi kiếm tùy thân, hai tay tương giao xuất ra ngự kiếm quyết lưu động, phi kiếm huyễn khởi bóng kiếm đầy trời bắn nhanh vô số đạo kiếm khí, nhanh chóng bắn tới. Vì vậy, chỉ một vòng quyển kiếm phong lạnh lẽo, như suối chảy dưới đáy biển, kích động không khí chung quanh điên cuồng lưu động, phát ra tiếng rít " tê tê" quái dị, hướng tới đầu Thượng Quân Tâm chụp xuống.

Thượng Quân Tâm đối mặt với bóng kiếm đầy trời của Hà Tây Lai đang chụp xuống, hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng huy kiếm chém ra một đạo tia chớp như rắn bạc, kiếm khí tế trách, hoa phá không gian, vang lên tiếng nhọn bén rít " Lạc Hồn". Thượng Quân Tâm nhẹ giọng quát.

Một cao thủ Ma Tông lớn tiếng cảnh báo: " Tông chủ cẩn thận, đó là Lạc Hồn" Nhưng chỉ trong nháy mắt, nhanh, nhanh đến kẻ khác không kịp nhìn thấy, vô số đạo kiếm khí do Hà Tây Lai phát ra bị trùng tán dễ dàng, đồng thời kiếm khí giao nhau cao thấp kia, với tốc độ như sấm sét bắn thẳng tới hướng Hà Tây Lai.

Khi Hà Tây Lai nghe được tiếng cảnh báo thì đã lưu tâm, cảm nhận được kình khí của mình bị trùng tán, thầm nghĩ: " Không hay!" Người hắn lập tức lui ra sau bốc lên, nhưng đã chậm một bước, mấy đạo kiếm khí đã bắn vào thân thể hắn.

" A!" Máu tuôn ra, hai cánh tay của Hà Tây Lai bị kiếm khí cắt nát toàn bộ, hộ giáp trên người hắn tức thì bị hoa tán thành mảnh nhỏ, nếu không nhờ hộ giáp trợ giúp, giờ phút này hắn đã bị cắt nát thân thể.

Bên kia, Ma Tông nhìn thấy tông chủ ra tay đầu tiên, bọn họ cũng không ẩn nhẫn được nữa, đối mặt kẻ thù ngày xưa, bọn họ hận không được lột da, uống máu, quát một tiếng toàn thể bay lên không. Hai tay giao nhau khắp ra các loại thủ ấn, vì vậy trên bầu trời một trận âm vân phủ đầu, hào khí áp lực vô tận.

" Ngũ Tuyệt Âm Lôi"

" Ma Dục Luyện Hỏa"

" Bạo Diễm Trảm"

Các thức các dạng tên gọi từ trong miệng bọn họ phun ra. Lãnh Tinh Điện tung hoành tu chân giới nhiều năm, thực lực luôn trên các đại phái. Thế công của Ma Tông mặc dù làm cho người ta sợ hãi, nhưng người của Lãnh Tinh Điện cũng không hề lộ ra vẻ sợ hãi, do mấy trưởng lão dẫn đầu, liền xông lên ứng chiến. Khi người của Ma Tông phóng lên thì hơn một ngàn người dùng tốc độ nhanh hơn, xoay chuyển thân thể đồng thời khắp khởi ấn quyết.

Bỗng dưng không gian một trận vặn vẹo trừu động, nổi lên một chút sóng gợn. Đại trưởng lão quát lên một tiếng, mấy ngàn người chia làm ba phần, một phần ứng phó Ngũ Tuyệt Âm Lôi bên trên đầu, một phần nhắm ngay người thi thuật của Ma Tông, còn một phần ở bên cạnh lược trận.

Trong phút chốc, trên đỉnh đầu người của Ma Tông hàn mang bao phủ, kình phong gào thét đến cuống quýt, như triều cường dâng lên, cuồng đào mãnh liệt, hướng tới người của Ma Tông thì triển ra Ma Dục Luyện Hỏa, Bạo Diễm Trảm cuộn xuống. Vài giây, hai cỗ lực lượng kinh khủng va chạm nhau.

" Oanh! Oanh!" Không khí chung quanh hô oanh quanh quẩn, oanh oanh mênh mông làm thiên địa như đang thất sắc, làm kẻ khác cảm giác như thế giới đã đến ngày tận thế. Ở giữa còn hỗn tạp tiếng thảm hào thê lương của các đệ tử hai bên, hơn mười người của Ma Tông từ không trung trực tiếp bạo thể mà chết, Lãnh Tinh Điện thì có hơn mười người thương vong. Đại trưởng lão đau lòng kêu lên thê lương: " Đệ tử môn a!"

Ứng phó với âm lôi trên đỉnh đầu của mấy trăm người, với pháp bảo do bọn họ dẫn phát, tản mát ra quang mang chói mắt mãnh liệt, chiếu rực đến mọi người không mở được hai mắt, vô số đạo cột sáng bốc lên đồng thời, cho nhau quanh quẩn như ninh thành ma hoa, đón lấy Ngũ Tuyệt Âm Lôi trên bầu trời hạ xuống rồi phóng lên cao. Trong nháy mắt âm lôi nện xuống, chống lại cột sáng đang phóng lên cao, tức khắc, theo tiếng sấm thanh thúy trên không trung, không gian của bầu trời trên đỉnh đầu, trong nháy mắt bị xé rách, truyền ra một tiếng thê lương như muốn xé rách lỗ tai mọi người.

Hơn mười đệ tử của Lãnh Tinh Điện, ngẩng đầu phun ra một đạo máu tươi, thân hình một trận hỗn loạn, may là lần này không có xuất hiện sự tử vong.

Hà Tây Lai theo sự trợ giúp của thuộc hạ, rất nhanh vận dụng bổn mạng chân nguyên, chữa trị hai cánh tay bị cụt, hướng tới chính đạo các phái rống giận: " Một đám ngụy quân tử, các ngươi còn không động thủ, cẩn thận chuyện có biến, bọn họ nếu có một môn nhân đào tẩu, vậy các ngươi cứ chờ cấp trên trách phạt đi."

" A di đà phật, thôi thôi, Thượng điện chủ, mấy người lão nạp đành đắc tội." Tam Linh hòa thượng xuống lệnh khai chiến.

" Đã như vậy chúng ta cũng không còn gì để nói, đến đây đi! Lãnh Tinh Điện chúng ta khi nào sợ các ngươi." Thượng Quân Tâm đã tồn tại ý nghĩ liều mạng.

Tam Linh thầm than một tiếng, trầm giọng nói: " Tất cả chấp hành chỉ ý, phân ra một bộ phận tiến vào tìm tòi, không thể lưu lại một người, tìm được vật phẩm tiên giới muốn tìm, lập tức tiêu hủy."

" Môn hạ mọi người nghe lệnh! Không cho bất cứ ai tiến vào nội đường! Trừ phi là chúng ta chết hết." Thượng Quân Tâm cũng xuống lệnh tử chiến.

Vừa dứt lời, thân hình như tia chớp lẻn đến đỉnh đầu chúng phái, hôm nay mọi người ở đây chỉ có tu vi của hắn là cao nhất, đã đi vào Độ Kiếp hậu kỳ, bởi vì lực thương tổn của hắn là lớn nhất.

Nhìn thấy Thượng Quân Tâm đột nhiên chui vào thăng không, các phái tu chân đồng thời cùng hướng hắn ra tay, từ dưới mặt đất bay lên một vòng nguyệt tròn, vô số phi kiếm mang theo tiếng phá không thê lương, hướng Thượng Quân Tâm cuốn tới.

Loại chí mạng lâm đầu này, theo bản năng Thượng Quân Tâm thi triển ra pháp thuật lợi hại nhất, trong miệng hét lớn: " Đông Hoàng Chung"

Thượng cổ thần khí Đông Hoàng Chung, bị hắn tế đi ra, khi nó xuất hiện mọi người không ai nghĩ ra, trong mọi người có người kinh thanh nói: " Nha! Là Đông Hoàng Chung!"

Thượng Quân Tâm cũng không để ý tới thế công bên dưới, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm bổn mạng tinh nguyên trên Đông Hoàng Chung. Hắn khấp động thủ ấn khu động Đông Hoàng Chung, vẻ mặt chú tâm, hôm nay thành bại nhờ vào lần này, nếu có thể phát huy được uy lực của Đông Hoàng Chung, Lãnh Tinh Điện còn có hy vọng sinh tồn sống sót, nếu không sẽ không tránh khỏi diệt vong.

Đã bị bổn mạng tinh nguyên kích phát, Đông Hoàng Chung tản mát ra vô số quang mang chói mắt, vô số kim quang thành thực chất bắn nhanh ra bốn phía. Các loại kình khí đang công kích lên trời kia, phi kiếm, pháp bảo tại dưới kim quang không phải đánh bật trở về, mà lại như lưu ly vỡ vụn hoa hoa toái thành một đống mảnh vỡ.

Mấy ngàn người xâm phạm bên dưới đồng thời kinh hô, thượng cổ thần khí không phải là bọn họ có khả năng ngăn cản, vì muốn thoát chết, không ai để ý tới những người của Lãnh Tinh Điện, mà cộng đồng hướng tới Đông Hoàng Chung phát ra công kích.

(Đây là đoạn dẫn truyện cho phần sau này, nên sẽ không liên quan đến diễn biến của chương kế tiếp, người dịch chỉ dịch theo cách viết của tác giả, các bạn hãy thông cảm nếu có gì khó hiểu nhé.)

111. Chương 110

Thiên Ma cẩn thận đánh giá hai người Sở Phỉ, nhưng không nhận ra được thân phận của hai nàng. Trên mặt hắn thổi qua một tia âm mai hướng Sở Phỉ nói: " Tiểu cô nương hãy thành thật báo lai lịch đi, nói không chừng lão phu nhận thức được sư môn trưởng bối của ngươi."

" Thiên Ma ngươi lúc nào trở nên nhân từ như vậy, hiểu được vì người khác mà nghĩ."

" Nếu các ngươi muốn chết, đừng oán lão phu tâm độc." Không đợi Sở Phỉ trả lời, tay phải biến thành trảo như điện chớp hướng Sở Phỉ chộp tới, cố tình chỉ một chiêu là bắt được nàng. Thân hình Sở Phi di động nửa phần, ngọc thủ vung lên, một đạo kình khí phá không ra, bay thẳng tới thủ trảo đang chộp tới.

Cùng thời gian bốn ma nhân khác huyễn khởi một mảnh lam quang, chụp xuống trên đầu Sở Nguyệt. Nắm tay của Sở Nguyệt liên tiếp hoa lên, một đạo cương khí vung lên, chưởng ảnh hoắc hoắc, như ngàn vạn con sóng nặng nề chảy ngược, rất nhanh quyện tới phiến lam quang kia.

Kình khí Sở Phỉ bổ ra, xẹt qua tầng tầng trảo ảnh, thêm tiếng rít gió rền rĩ, từ bốn phương vị tàn nhẫn nhanh chóng vô cùng hướng Thiên Ma trùm tới, đồng thời phong kín công kích của Thiên Ma, thanh thế cực kỳ kinh hãi.

Thiên Ma nghĩ không ra tốc độ của Sở Phi cực nhanh như thế, muốn thay đổi phương vị công kích cũng đã không còn kịp nữa.

Tiếng tru quỷ hào kêu to lên một tiếng, hai tay áo hoa lên, trận trận âm phong phun ra. Hòa lẫn trong đó là mùi hôi thối làm cho người ta muốn nôn mửa, trong tiếng vang ba ba, bàn tay khô quắt đã tưởng rằng

sẽ đánh trúng Sở Phỉ, hắn không biết tu vi của Sở Phi cao hơn hắn vô số lần, chỉ thấy nàng bổ ra bốn đạo kình khí, quỷ dị tuyệt luân quanh quẩn quanh thân, góc độ phương vị so với vừa rồi càng thêm quỷ dị.

" Phanh! Phanh!" Một trận cát bay đá chạy do hai cỗ kình khí chạm nhau nổ vang, Thiên Ma kêu lên một tiếng thê thảm tuôn ra một mảnh mưa máu bị đánh bay đến mấy chục thước, ở trên mặt đất lăn tròn mấy vòng mới có thể đứng dậy, ở trước ngực loang máu.

Sở Phỉ vẫn bất động, tử khí ẩn dấu cũng bị kích phát, cả người tử vụ liễu nhiễu. Mặt khác bốn ma nhân tạo thành phiến lam quang quyện lấy Sở Nguyệt, đánh lên người Sở Nguyệt phát ra trùng trùng cương khí, bị cuốn ngược trở về.

" Bồng." Một tiếng nổ, lam châm tinh tế bắn hết xuống đất. Bốn ma nhân cũng không phải hạng người vô dụng, sự phối hợp của bọn họ cũng không một kẽ hở, vừa nhìn thấy tình thế không đúng thì thân hình nhanh chóng tiến lên, tâm niệm vừa động liền xuất ra phi kiếm, dùng tốc độ nhanh như chớp công xuất, thanh thế công kích thì nhanh lại tự thủ thật kín kẽ, như sóng lớn tầng tầng lớp lớp xuất ra.

Hai tay Sở Nguyệt hợp lại rồi hé ra, trong phút chốc lôi điện trong không trung giao nhau, vài lôi điện phát lớn, tạo thành một đạo lôi trụ như dũng mãnh trong nháy mắt xuống tới, đánh thẳng tới bốn ma nhân phát ra võng kình khí kia. Bỗng dưng, một tiếng nổ kinh thiên, đại địa cũng hơi bị run rẩy, giống như mìn nổ trên mảnh đất bằng phẳng, bốn ma nhân đồng thời rên lên, khóe miệng liền tuôn máu.

Chỉ mấy hiệp, làm cho Triệu, Tô hai nàng đang ngồi trong xe cảm thấy hoa mắt choáng váng, các nàng giờ phút này thật hâm mộ Sở Nguyệt có thể chiêu được thiên lôi xuống mạnh như vậy.

Sở Nguyệt đột nhiên bay lên mấy chục thước, mở hai mắt sáng quắc: " Tu La Chưởng, Diệt Hồn."

Nhất thời bầu trời đột nhiên hạ xuống khói hồng đầy trời bắn ra chưởng ảnh, giống như u linh uống máu bay ra khắp nơi, trong huyết vụ mông mong lúc ẩn lúc hiện bay lên. Khi luồng huyết vụ và chưởng ảnh bao bọc bốn ma nhân thì Sở Nguyệt vung tay hô: " Trảm"

Bốn ma nhân bị huyết vụ bao vây trong miệng lập tức phát ra tiếng thảm hào không giống như tiếng người. Chỉ thấy chưởng ảnh trong hồng vụ xuyên thấu vào trong thân thể bốn ma nhân.

" Phanh!" Thân thể của bốn ma nhân đột nhiên nổ tung, máu tươi và thịt nát bắn tung đầy đất.

Triệu Nhược Băng và Tô Thiến nhìn thấy hàn khí dâng lên, khi các nàng chứng kiến thấy bốn ma nhân bị chém thành thịt vụn thì cũng không chịu nổi, lao ra ngoài xe liều mạng mà nôn ói.

Thiên Ma nghe được tiếng thảm hào của bốn thuộc hạ, trong lòng giật mình hoảng hốt.

Đợi đến khi cát bụi tán đi, nhìn thấy Sở Phỉ quanh thân có tử vụ liễu nhiễu, đồng tử trong mắt hắn co rụt lại, kinh hãi bật thốt lên: " Các ngươi là tiên nhân! Tiên nhân sao lại hạ phàm? Ta không phục a, hai người tiên nhân các ngươi không ngờ lại giết người của hạ giới chúng ta."

Sở Phỉ dùng hai ngón cái làm ra một thủ thế: " Thiên Ma, bây giờ đã biết thân phận của chúng ta rồi chứ, bình thường ngươi làm ác cũng thôi đi, ngàn vạn lần không nên có chủ ý đánh lên người của chúng ta."

Thiên Ma trừng trừng mắt, độc ác nói: " Lão phu hôm nay nhận mạng, lại có mắt không tròng dám tìm tới người của Bổ Thiên Cung gây phiền toái, cho dù có chết cũng có thể nhắm mắt, nhưng sao Bổ Thiên Cung các ngươi lại ra tục giới?"

" Thiên Ma, ngươi tự sát đi, như vậy chúng ta còn có thể buông tha cho nguyên thần của ngươi, còn chuyện vì sao chúng ta xuất nhập thế tục giới, bằng ngươi còn chưa đủ tư cách để biết."

" Lão phu là ai, cho dù chết cũng phải chết cho có cốt khí, há có thể tự sát, cho dù là hình thần câu diệt, lão phu cũng phải liều mạng với các ngươi."

Đang khi nói chuyện, thân hình chợt lóe, phi kiếm trong tay giương lên, nhất thời trong phạm vi mười trượng kình phong rít gió xuất ra, chung quanh đều là cát bay đá chạy, bao phủ Sở Phỉ ở bên trong.

Triệu Nhược Băng, Tô Thiến đang đứng gần đó để xem, tâm trạng khẩn trương như bộc lộ ra hết trong mắt.

Sở Phỉ khẽ kêu một tiếng, thân hình đột nhiên dựng lên trên không, bay ra khỏi phiến kình khí nọ, đồng thời song chưởng phát ra: " Tu La chưởng, Tuyệt Hồn." Trong tích tắc, lưu lưu, từng đạo tiếng rít mông mông thê lương hòa lẫn chưởng ảnh màu đỏ che kín thiên địa, trong phạm vi kình khí của chưởng ảnh bao phủ, đột nhiên bộc phát. Bóng kiếm do Thiên Ma phát ra bị cỗ kình khí này bắn nhanh ra chung quanh.

Hắn đột nhiên tuyệt vọng kêu lên một tiếng thảm lệ, lại nhịn không được kinh hãi lui vội ra sau, đi theo sát những bước lui của hắn là vô số bàn tay màu đỏ.

" Phanh! Phanh!..." Vang lên hơn mười thanh âm nổ vang, Thiên Ma mỗi lần bị đánh một chưởng thì hộ giáp trên người vỡ tan bắn ra, nương theo đó còn có tiếng thảm thống thê lương của hắn. Cho đến một chưởng cuối cùng rơi xuống, hắn đã bị đánh trầm trên mặt đất, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Thiên Ma chợt quát, song chưởng dùng sức vỗ, thoát ly khỏi mặt đất như hỏa tiễn nhằm lên phía hư không.

" Muốn chạy trốn, không dễ dàng như vậy." Thân hình Sở Phỉ trên trời cao nhoáng lên, chợt mất đi thân ảnh.

Thiên Ma vừa lao ra không lâu, đột nhiên Sở Phỉ như quỷ mị đứng trên đỉnh đầu hắn, không đầy mười thước. Trong tâm lý hắn cả kinh, vừa định lui về phía sau thì đã không còn kịp rồi.

Còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, một đạo chưởng kình từ trên hư không đánh xuống, một tiếng vang trầm muộn nổi lên, ngay sau đó một trận âm thanh hống lên thảm hào vang dội.

Trong nháy mắt đầu của Thiên Ma đã bị đánh vỡ, trong cơ thể xuất ra một đạo tinh quang, cụ thân thể kia đã bị đánh nát bấy.

Sở Nguyệt đang lược trận bên kia đã sớm có chuẩn bị, nàng nhìn thấy tinh quang chợt lóe, tay phải khẩu phù triện liền bật ra bắn tới. Nguyên thần của Thiên Ma thê lương kêu lên, giống như một đóa hoa từ không trung nổ mạnh tản ra.

Lúc này Triệu Nhược Băng, Tô Thiến hai người đang có bộ dáng kinh hồn thất sắc, bộ ngực cao vút không ngừng phập phồng. Các nàng cuối cùng cũng đã nhìn thấy sự quyết đấu của tu sĩ, nhưng đối với các nàng mà nói, điều này thật sự là siêu cực kinh khủng, thủ pháp giết người như vậy, các nàng cũng chưa từng nghĩ ra.

Sở Linh bước qua vỗ vào lưng các nàng, quan tâm nói: " Băng nhi, Thiến nhi hai người vẫn ổn chứ?"

" Cảm ơn tỷ tỷ, chúng ta không sao."

Trên đường về nhà, sắc mặt của Tô Thiến và Triệu Nhược Băng mới đỡ hơn. Sở Phỉ cười cười nói: " Băng nhi, Thiến nhi, bây giờ hai nàng đã biết tu sĩ trong lúc quyết đấu thì có bao nhiêu nguy hiểm rồi chứ, mấy người vừa rồi tu vi cũng không cao, nếu đụng với mấy người có tu vi không khác chúng ta thì không thể kết thúc nhanh như vậy đâu."

Tô Thiến nhớ tới thảm dạng lúc mấy người vừa rồi chết đi, lòng còn sợ hãi nói: " Sở Nguyệt tỷ tỷ, một chiêu vừa rồi của tỷ thật là lợi hại, ta chỉ nhìn thấy một mảnh hồng hồng, tiếp theo mấy người nọ đã bị đánh nát, ta xem có chút quá tàn nhẫn."

" Thiến nhi nói như vậy vì muội chưa chính thức là một tu sĩ, có thể do tiên sinh bảo vệ các ngươi quá tốt nên mới vậy, tu sĩ chúng ta trong lúc quyết đấu, không có sự nhân từ, ra tay càng độc càng nhanh thì càng có hiệu quả, nếu ngươi nhân từ, thì đối thủ của ngươi lập tức sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để giết chết ngươi."

" Tỷ tỷ ta đã biết, có lẽ giống như ngươi nói, ca bảo vệ cho chúng ta thật tốt quá, chúng ta trừ bỏ tu luyện thì không có làm ra chuyện gì, ngày nào đó ta cũng phải tìm người thử xem pháp thuật ta đã được học."

Triệu Nhược Băng ở phía trước quay đầu lại hỏi: " Sở Nguyệt tỷ tỷ, ngươi nói ca dạy cho chúng ta, còn hơn vừa rồi ngươi chiêu cái gì tới...được rồi là Diệt Hồn và Tuyệt Hồn, cái nào lợi hại? Ta cảm giác chiêu của tỷ tỷ lợi hại lắm nha."

" Băng nhi, đó là các ngươi không hiểu, kỳ thật pháp thuật của tiên sinh mới là lợi hại, chỉ là các ngươi chưa thấy qua mà thôi. Chúng ta làm sao có thể so được với tiên sinh chứ"

Tô Thiến lập tức nói: " Không đúng, Sở Nguyệt tỷ tỷ, ca dạy chúng ta pháp thuật, ta đều cũng nhớ kỹ, bên trong cũng không có chiêu thức lợi hại như vừa rồi của ngươi, một chiêu đó quả là lợi hại cực kỳ, khi thi triển ra là bóng kiếm đầy trời, ta chính là rất hâm mộ, nếu có rảnh sau này mấy tỷ tỷ dạy chúng ta được không?"

" Thiến nhi, bây giờ nói cái gì các ngươi cũng sẽ không tin, chờ khi các ngươi có cơ hội nhìn thấy tiên sinh ra tay, chỉ biết là ta không có nói hoang, các ngươi nếu muốn luyện cũng không quan hệ, bất quá các ngươi nên học hết những gì tiên sinh dạy đã."

" Ân, ân! Chúng ta biết rồi." Còn đang nói chuyện thì các nàng đã về tới biệt thự. Mấy nàng ba chân bốn cẳng lấy đồ trên xe xuống, khi nghĩ đến sẽ lập tức về nhà, tâm tình hai người hưng phấn không thôi, điều này cũng làm quên đi việc kinh hoảng lúc xế chiều của các nàng.

Sau khi thu thập xong hết thảy, trời đã tối. Sáu người hợp lại bàn việc định nhân lúc trời tối sẽ ngự kiếm phi hành đi về nhà. Dù sao Triệu, Tô hai người cũng có tu vi Nguyên Anh kỳ, lại được Sở Nguyệt các nàng đi theo, về nhà cũng chỉ cần chút thời gian.

Vào buổi tối hôm đó, sáu nữ chia làm hai nhóm, hướng theo hai hướng bay đi.

Từ Bắc Kinh đi đến Vân Nam mấy ngàn cây số mà Sở Nguyệt cùng Sở Cần mang theo Tô Thiến cũng chỉ đi nửa giờ, còn nhanh hơn loại máy bay nhanh nhất vô số lần.

Tô Thiến chỉ mới một học kỳ không có về nhà, sự biến hóa to lớn trong nhà đã làm cho nàng nhận không ra. Ngôi nhà vốn đổ nát nghèo nàn khi xưa không còn nhìn thấy nữa, mà lại là hoàn toàn mới tinh. Ngay cả sân hỗn độn ngay trước nhà cũng đã sửa sang lại sạch sẽ, trong phòng còn lộ ra ánh đèn sáng ngời. Nếu không phải trong phòng truyền ra thanh âm của em trai và em gái đang xem ti vi phát ra tiếng cười, nàng còn tưởng rằng mình đã đi nhầm nhà.

Sở Cần nhìn thấy nàng vẫn đứng ngây ngốc không gõ cửa nên quan tâm hỏi: " Thiến nhi, ngươi không sao chứ, nơi này không phải nhà của muội sao? Sao muội lại không đi vào?"

" Nga! Là như thế này tỷ tỷ, nhà của em nguyên lai không phải là như thế này, vừa rồi làm em còn tưởng đã đi nhầm, nhị vị tỷ tỷ chúng ta vào đi thôi."

112. Chương 111

" Cốc! Cốc! Cốc!" Tô Thiến tiến lên gõ cửa.

" Chi…dát.." Cửa lớn mở ra, bên trong chui ra một cái đầu nhỏ, đúng là em trai của Tô Thiến. Tiểu nam hài nhìn thấy Tô Thiến đầu tiên là ngẩn ra, rồi cẩn thận nhìn thêm một chút mới nhảy dựng lên: " Ba ơi, mẹ ơi, mau ra đây a, là tỷ tỷ đã về rồi!"

Tô Thiến vui vẻ nựng nựng khuôn mặt của em trai: " Tiểu đệ, có nhớ tỷ tỷ hay không nha?"

" Có!" Em trai của Tô Thiến cao giọng trả lời.

Nghe được tiếng kêu to của nam hài, em gái của Tô Thiến, còn có cha mẹ của nàng đều chạy nhanh từ bên trong ra, cha Tô Thiến mừng rỡ nói: " Tạp Oa, sao con lại về nhà lúc này, buổi tối ngồi xe không an toàn đâu."

" Con không có việc gì đâu ba, còn mẹ, hai người có khỏe không?"

" Khỏe! Bây giờ chúng ta đều cũng khỏe lắm." Mẹ của Tô Thiến luôn miệng trả lời. Mặc dù chỉ là mẹ kế, nhưng cảm tình của nàng dành cho Tô Thiến cũng không khác gì con ruột.

Ba của Tô Thiến nhìn thấy có người ngoài, lập tức nói: " Tạp Oa mau mời bạn học của con vào đi." Một bên lại nói: " Thật ngại quá cô ạ, nơi này đơn sơ một chút, các cô cứ tùy tiện ngồi, cứ coi như nhà của mình vậy."

" A a, không sao đâu, chú không cần lo cho chúng tôi ạ." Sở Nguyệt gọi chú cũng không được tự nhiên, nhưng nàng cũng không có biện pháp, ai bảo bây giờ nàng chỉ dùng danh nghĩa bạn học của Tô Thiến.

Sau khi đặt hết quà cáp xuống bàn, Tô Thiến hỏi: " Ba ơi, sao trong nhà mình lại có tiền vậy, chỉ một học kỳ không về nhà hình như cái gì cũng thay đổi."

Ba của Tô Thiến nghe xong trong lòng cả kinh, hắn vốn tưởng rằng mấy tháng nay tiền bạc gởi về là do con gái gởi cho, bây giờ nghe khẩu khí của con gái, hình như hoàn toàn không biết về chuyện này. Ông cảm thấy thắc thỏm bất an, đem hết chuyện xảy ra trong nhà toàn bộ nói ra. Nói xong còn mang theo vẻ mặt lo lắng, nếu những điều này không quan hệ tới con gái, vậy phải đi đâu tìm một số tiền lớn như vậy để trả cho người ta?

Nghe xong Tô Thiến nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của ba mình, an ủi nói: " Ba, đừng lo lắng, không có việc gì đâu." Nàng cũng là nghe xong ba mình nói mới biết được, Lưu Vũ Phi nguyên lai đã lo lắng hết thảy. Chẳng những gởi một số tiền lớn cho nhà nàng, còn đặc biệt sai người mang tới vài viên Tẩy Tủy Đan cấp cho cha mẹ nàng. Khó trách vừa rồi nàng nhìn thấy người nhà thì phát hiện mấy người bọn họ đã khác hẳn, cũng không suy yếu như trước kia, cả người tinh thần diện mạo cũng hoàn toàn thay đổi. Càng làm cho nàng dự liệu không được chính là hắn đã phái người lấy danh nghĩa của nàng, xây dựng một ngôi trường học mới tinh cho quê hương nàng. Bây giờ các bà con phụ lão trong quê, đều khen nàng có bản lãnh, không phụ công lao tài bồi của phụ lão bà con ở quê hương dành cho nàng. Nàng đối với Lưu Vũ Phi thật sâu cảm kích và cảm động.

Kế tiếp, nàng bắt đầu lấy quà cáp trong hành lý mua ở Bắc Kinh ra, nhất thời người trong nhà đều vô cùng vui sướng, mua quần áo mới cho em trai, em gái, đồ vật để đi học và còn có cả đồ chơi, làm cho bọn trẻ vô cùng mừng rỡ.

Trong lúc gia đình Tô Thiến đang vui vẻ hưởng thụ sự đoàn tụ trong gia đình thì Tây Bắc Triệu gia lại gặp chuyện phiền phức lớn. Sau khi Triệu Nhược Băng về nhà được một ngày, mới tỉnh lại sau khi đả tọa, thì nhìn thấy người làm đang thập phần khẩn trương chạy tới: " Tiểu thư, tiểu thư, cô đến phòng khách nhanh một chút đi, lão gia đang tìm cô."

" Chị Tường, phát sinh chuyện gì vậy, xem vẻ mặt khẩn trương của chị kìa."

" Tiểu thư, cô không biết a, ngay vừa rồi, bên ngoài tới rất nhiều xe của quân nhân, bọn họ thật hung hãn, thứ nhất đã vây quanh nhà chúng ta, lão gia đang nói chuyện với bọn họ."

" Chị Tường, không có việc gì đâu, chị đi làm chuyện của chị đi!"

Lúc này Sở Phỉ, Sở Linh hai người cũng đang đi lại: " Băng nhi, phát sinh chuyện gì vậy?"

" Nhị vị tỷ tỷ, còn nhớ người hôm qua bị chúng ta giáo huấn họ Tề kia không?"

" Hắn lại làm gì vậy, còn không chịu thôi sao?"

" Tỷ tỷ không biết lai lịch của hắn, hắn chính là Tây Bắc Tề gia nổi danh, lần này đến khẳng định là vì chuyện hôm qua chúng ta đã đả thương hắn." Tiếp theo nàng đơn giản nói cho Sở Phỉ hai người nghe một chút tình huống của Tề gia.

Sở Phỉ nghe xong lạnh lùng nói: " Muốn chết! Theo muội nói như vậy, nam nhân kia là Tề Thiểu Hoa, sớm biết hắn là người như vậy, ngày hôm qua đã một chưởng bổ hắn chết tươi, đi, ta thật sự muốn nhìn xem bọn họ làm được gì chúng ta."

" Tỷ tỷ, có việc gì để ta giải quyết, nếu có thể không động thủ thì đừng động thủ, dù sao bọn họ là quan, chúng ta là dân thường."

" Băng nhi yên tâm đi, nếu bọn họ dám làm khó muội, cho dù bị Thiên Khiển, ta cũng phải làm cho bọn họ có đi không về, tin tưởng nếu có tiên sinh ở đây, bọn họ càng thêm thê thảm hơn." Ba người vừa nói chuyện, vừa đi đến phòng khách.

Sau khi Tề Thiểu Hoa bị đưa đến bệnh viện, thông qua kiểm tra thì phát hiện mình bị gãy ba cái xương, mà Vu Lượng thì tốt hơn một chút, chỉ bị gãy một xương. Hắn vô cùng tức giận, lập tức bảo cho một đặc binh gọi điện thoại về gia gia của hắn ở tây bắc, gia gia của hắn nghe được cháu yêu của mình ở Bắc Kinh bị người đánh trọng thương thì đau lòng đến cả người run rẩy, cũng không hỏi rõ nguyên nhân đối phương là ai. Chỉ gọi điện thoại đến Bắc Kinh, yêu cầu bên Bắc Kinh bắt những người đánh bị thương cháu của hắn

về quy án. Cảnh sát Bắc Kinh tìm thật lâu cũng không tìm được nơi cư ngụ của những người đả thương Tề Thiểu Hoa.

Không tìm được người đương nhiên Tề Thiểu Hoa không chịu bỏ qua. Hắn nghĩ Bắc Kinh tìm không được người, nhưng Triệu gia lại ở Tây Bắc, bọn họ cũng trốn không thoát. Vì muốn tự mình đến Triệu gia đòi người, dưới sự khẩn cầu của hắn, gia gia hắn lại dùng quyền lực trong tay vì hắn cử đi một phi cơ ngay trong đêm đưa hắn trở lại Tây An.

Tề lão tướng quân cả đời chinh chiến, là người nghiêm trị, chỉ có khuyết điểm duy nhất là quá bênh vực người nhà. Dưới sự bao che chìu chuộng của lão, Tề Thiểu Hoa mới có bộ dáng như hôm nay, cũng không biết như vậy là giúp hắn hay là hại hắn.

Tề tướng quân biết được người đánh bị thương cháu cưng của mình lại là mấy cô gái, trong đó có một người là Triệu gia tiểu thư thì rõ ràng vì sao cháu mình lại bị thương. Mặc dù lão biết hết thảy những chuyện này đều là do cháu mình chọc ghẹo sắc đẹp của con gái người ta, nhưng cũng cho rằng với một gia đình thế gia võ thuật như Triệu gia cũng không nên hạ độc thủ với một người bình thường không có võ công như vậy. Đả thương người khác thì không quan trọng, chủ yếu chính là biết rõ người đó là người của Tề gia, còn vẫn đánh dẫn mặt, rõ ràng là không xem bọn họ Tề gia vào trong mắt.

Tề Thiểu Hoa tựa hồ không kịp đợi gây chuyện phiền toái với Triệu gia, sáng sớm hắn đã đem người đến Triệu gia đòi người, nghĩ thầm: " Cho dù Triệu Nhược Băng còn chưa về nhà, nhưng chỉ cần gây áp lực với Triệu gia, , nàng còn không chịu về Tây An sao, đến lúc đó tự mình muốn thế nào thì được thế đó." Nghĩ nghĩ, hắn cất lên tiếng cười dâm đãng.

Ba người Triệu Nhược Băng đi đến phòng khách thì hào khí đang khẩn trương. Toàn bộ biệt thự đã bị đám quân nhân đoàn đoàn vây quanh, xem ra khoảng hơn một trăm người. Tề Thiểu Hoa trong phòng khách kiêu ngạo nói: " Triệu Kiếm Bình, hôm nay nếu ngươi không giao con gái ra đây, thì đừng trách ta san bằng Triệu gia các ngươi, ngươi xem thử đi bây giờ ta còn phải ngồi ở đây, chính là do con gái ngươi ban cho."

Triệu Kiếm Bình căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, từ khi con gái mình trở về nhà mới hôm qua, sao lại có thể chọc phải Tề gia. Mặc dù Triệu gia bọn họ tại tây bắc rất có lực ảnh hưởng, nhưng cũng còn kém Tề gia. Lời nói đến cùng, miệng quan luôn lớn, Triệu gia có thể nói không với bất cứ ai ở Bắc Kinh, nhưng cũng không thể nói không với Tề gia. Tất cả mọi người đều biết tại tây bắc mà chọc vào Tề gia chỉ có một con đường chết.

Triệu Kiếm Bình vẫn đang không ngừng nở khuôn mặt gượng cười, mà cha của Tề Thiểu Hoa, Tề Thiên Kiều, đang chậm rãi uống rượu, giở ra một khuôn nghiêm khắc. Triệu Kiếm Bình vừa gượng cười vừa hỏi: " Tề công tử, không biết tiểu nữ làm sao lại đắc tội ngươi vậy?"

" Triệu huynh, ngươi ta đều là lão bằng hữu, Thiểu Hoa nhà chúng ta quả thật không đúng, nhưng các ngươi cũng không thể hạ độc thủ với hắn, lão gia tử chúng ta thương yêu nhất chính là Thiểu Hoa, sao khi ông ấy biết được cháu bị đánh trọng thương, thiếu chút nữa tức giận đến nhập viện, nếu người đả thương không phải là nữ nhi của Triệu gia ngươi, chúng ta hôm nay cũng sẽ không khách khí như vậy, ít nhất bây giờ chúng ta cũng còn đang dùng lễ mà gặp, những lời nói khác cũng không cần nói nữa, ta chỉ cần Triệu huynh giao người ra, cho lão gia tử chúng ta một câu hồi đáp là được."

Triệu Nhược Băng từ phía sau nhà đi thẳng tới, nàng nghe hết lời của cha con Tề Thiểu Hoa. Vừa vào trong phòng khách thì nàng lạnh lùng nói: " Không biết Tề tướng quân muốn làm gì tiểu nữ tử đây?"

Triệu Kiếm Bình vừa nghe lời này thì trong lòng biết không hay, lập tức kéo tay nữ nhi, ám chỉ nàng cẩn thận nói chuyện. Triệu Nhược Băng vừa xuất hiện, Sở Phỉ hai người cũng đương nhiên đi ra. Tề Thiểu Hoa vừa nhìn thấy Sở Phỉ lập tức chỉ vào nàng dữ tợn nói: " Ba, đả thương con chính là tiện…." Lời còn chưa nói hết, Sở Phỉ đã phóng người tới, tay vung ra hai cái tát, cắt đứt lời thô tục phía sau của hắn, Tề Thiểu Hoa vừa vặn lại bị đánh bay tung lên.

Mọi người ngây dại, ngay cả Tề Thiên Kiều cũng vậy, bọn họ nghĩ thế nào cũng không ngờ nữ tử này lớn mật như thế, dĩ nhiên trước mặt nhiều người mà dám đánh thẳng vào mặt Tề Thiểu Hoa.

Triệu Kiếm Bình là người luyện võ, trong lòng hắn khiếp sợ động tác cực nhanh của Sở Phỉ đồng thời lại âm thầm kêu khổ, như vậy làm sao có thể hòa giải với Tề gia nữa đây?

Tề Thiên Kiều ngẩn ra một lúc mới thanh tỉnh, giân dữ hét: " Thật to gan, dám ngay trước mặt ta đánh con ta, người đâu, bắt họ về cho ta, có ai dám phản kháng lập tức giết chết không tha."

Triệu Nhược Băng lập tức truyền âm: " Sở Phỉ tỷ tỷ, không liên quan gì đến binh lính, Tề gia phụ tử mới là kẻ có tội."

Tề Thiên Kiều vừa dứt lời, thì mười mấy binh lính lao ra, những mũi súng chằm chằm chĩa ngay vào ba người Sở Phỉ. Nhìn thấy Sở Phỉ bị súng chĩa vào, Tề Thiểu Hoa cười điên cuồng nói: " Tiện nhân ngươi không phải đánh rất nhanh hay sao? Có gan thì ngươi đánh lại thử xem, ta thật muốn nhìn, tốc độ của ngươi nhanh hay là đạn súng trong tay chúng ta nhanh."

Sở Phỉ lãnh sâm sâm cười: " Vốn ta còn không muốn lấy tính mạng của ngươi, bây giờ xem ra không còn bỏ qua được nữa, không nói chuyện phía trước, bằng vào câu nói thô tục này của ngươi, cũng đủ để cho ngươi chết đi mười lần."

Triệu Kiếm Bình ở một bên la lên: " Băng nhi, con mau đi khuyên nhủ bạn học của con đi, cứ như vậy tiếp tục sẽ xảy ra chuyện lớn đó."

" Ba, không kịp nữa, hôm nay không ai cứu được Tề Thiểu Hoa, làm không tốt ngay cả Tề Thiên Kiều cũng phải bỏ mạng ở nơi này." Triệu Nhược Băng nói ra lời thật sự, nhưng Triệu Kiếm Bình hiển nhiên không tin, vẻ mặt hồ nghi nhìn nữ nhi.

Lúc này nghe Tề Thiên Kiều giận dữ hét: " Phản rồi, phản rồi, một xú nha đầu cũng dám kiêu ngạo như thế, ta cũng không tin ngươi có ba đầu sáu tay, các ngươi còn không động thủ bắt nó cho ta."

" Rõ" Mười mấy binh lính dùng súng chĩa vào mấy người Sở Phỉ, đồng loạt lao lên.

DoctorCrazy

113. Chương 112

Sở Phỉ hừ lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe, hai tay hoa lên, từ trống rỗng xuất hiện một khí đoàn hình dáng như long quyển phong(rồng cuốn gió), gào thét bay ra. Đại binh xông lên còn chưa kịp nhìn thấy rõ phương hướng thì trong nháy mắt đã bị cuốn vào trong đó, vài tiếng phách bá vang lên, tất cả đều bị đánh văng ra khỏi phòng khách. Bọn họ ngã ra ngổn ngang đầy đất, hai tay ôm lấy người lăn lông lốc không ngừng, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Việc này làm cho những người trong phòng khách hoàn toàn bị chấn động, Triệu Kiếm Bình luyện võ công nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng mới được mở rộng tầm mắt. Hắn kinh hãi nhìn Sở Phỉ, một hồi lại chuyển qua trên người Sở Linh. Cha con họ Tề cũng vô cùng khiếp sợ, miệng họ hé ra nhưng lại không nói được câu nào. Trong lòng buồn bực nghĩ: " Bằng vào sức người làm sao lại có thể phát ra long quyển phong? Nàng còn coi là người hay sao?"

Tề Thiểu Hoa lại nghĩ tới vừa rồi Sở Phỉ nói muốn lấy mạng của hắn, sợ đến kinh hãi thét chói tai: " Nhanh bắn chết yêu nhân này cho ta."

Quân nhân đang vây quanh ở bên ngoài, phát hiện ra tình huống trong phòng, bật người vọt đến vô số mũi súng chĩa vào mấy người Sở Phỉ. Nghe được tiếng gào của Tề Thiểu Hoa, bọn họ nhìn thoáng qua Tề Thiên Kiều, nhìn xem hắn có muốn khai hỏa hay không mà phải theo mệnh lệnh kẻ chỉ huy như hắn.

Tề Thiên Kiều không phải là một người lỗ mãng, nhìn thấy Sở Phỉ không phải là người bình thường lập tức nói: " Các ngươi là ai, vừa rồi là yêu thuật gì?"

" Yêu thuật! Bằng đám người các ngươi còn chưa có tư cách hỏi ta, bây giờ cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, các ngươi có thể rời đi, còn hắn(Tề Thiểu Hoa) phải lưu lại cho ta."

" Ha ha ha, khẩu khí thật lớn, ngay trước mặt Tề mỗ mà dám dòi ta để lại con mình." Tề Thiên Kiều cũng là lần đầu bị người uy hiếp, không khỏi tức giận cười to.

Sở Phỉ cấp cho Sở Linh một ánh mắt, ý bảo bảo vệ tốt cho Triệu Kiếm Bình. Các nàng và Triệu Nhược Băng cũng không sợ súng đạn, nhưng Triệu Kiếm Bình sẽ không chịu nổi nhiều mũi súng bắn vào như vậy.

Tề Thiên Kiều đã hạ lệnh, làm cho binh lính bên ngoài đều tập trung trước sân phòng khách, vây quanh toàn bộ bên ngoài. Tề Thiểu Hoa âm trầm nói: " Tiện nhân, bất kể ngươi có một thân yêu thuật, xem ngươi có thể làm gì được ta, ba mau hạ lệnh diệt đám tiện nhân này cho con đi."

Trên mặt Tề Thiên Kiều cũng âm trầm xuống, trầm giọng nói: " Triệu Kiếm Bình, nghĩ tình Triệu gia các ngươi cũng không liên quan đến chuyện này nhiều lắm, hơn nữa con trai ta cũng ở đây, các ngươi mau lui ra trước đi, súng đạn không có mắt bắn trúng các ngươi cũng đừng trách ta."

Bởi vì nơi này là nơi ở của người giàu có, đã có rất nhiều người phát hiện ra sự dị thường của nơi này, Tề Thiên Kiều có thể giết chết hai người Sở Phỉ, cũng không thể để cho mọi người nhìn thấy mình thương tổn gia đình Triệu thị. Nếu tạo thành ảnh hưởng danh vọng của cha mình, thì không còn là chuyện nhỏ bình thường nữa. Lời này của hắn cũng hợp với tâm ý của Sở Phỉ, lúc Tề Thiểu Hoa nhục mạ mình, các nàng đã nổi lên sát ý. Để sợ khống chế không tốt, lỡ cũng ngộ thương Triệu Kiếm Bình. Triệu Kiếm Bình do nữ nhi đẩy ra ngoài, rời khỏi phòng khách, trước khi nàng rời đi cũng dùng ánh mắt có chút bất nhẫn nhìn Tề Thiểu Hoa.

Tề Thiên Kiều nhìn thấy họ đã rời đi, âm trầm nói: " Yêu nhân, bây giờ bó tay chịu trói còn kịp, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

" Là lúc nên thực hiện lời vừa nói khi nãy." Một tiếng vừa vào tai, tay của Sở Phỉ hóa thành đao, chém ra bốn đạo kình khí, tiếng rít chói tai đâm thẳng vào trong lòng mọi người trong phòng khách, làm tai họ chợt đau đớn: " A" Vang lên một tiếng thảm hào làm cho kẻ khác dựng tóc gáy, tay chân Tề Thiểu Hoa nhất thời bị những đạo kình khí sắc bén này chặt đứt, trong tiếng hét thảm hào, một lũ kình phong lóng lánh bạch mang, xuyên qua đầu của Tề Thiểu Hoa.

" Phanh" Đầu của hắn bật ngửa nổ tung, máu tươi đỏ rực mang theo óc não trắng xóa tung ra đầy đất.

Chỉ dùng một giây thời gian, Tề Thiểu Hoa đã biến thành một cỗ thi thể không toàn vẹn.

Tề Thiên Kiều nghịch huyết công tâm, phun ra một ngụm máu tươi, Sở Phỉ dám ở ngay trước mặt hắn phân thây đứa con trai của hắn. Mấy binh lính run sợ, lập tức có hai người xông lên, đem thi thể của Tề Thiểu Hoa đi ra ngoài. Tề Thiên Kiều nhìn Sở Phỉ đang đứng yên bất động, nổi giận gầm lên một tiếng: " Lập tức nổ súng, giết hai yêu nhân này đi." Hắn lại lẩm bẩm nói: " Con a, con đi thong thả, ba lập tức sẽ tống cừu nhân của con xuống địa ngục đây." Lúc hắn vừa hét lên, vô số mũi súng bắn ra ngọn lửa phẫn nộ, những viên đạn bay ra như mưa.

Hai người Sở Phỉ mặt mang theo vẻ tươi cười, như vui vẻ, như khinh thường, trên người hai người tán xuất ra tử khí mông mông. Rồi chậm rãi cả người đều bị bao phủ ở bên trong, làm cho người ta không thể nhìn thấy diện mạo của các nàng, như đang bị bao bọc trong một đoàn vụ khí màu tím không có thật. Tiếp theo vang lên một trận âm thanh điếc tai nhức óc, Triệu Kiếm Bình đã lui ra nhà sau, không cách nào biết được ngoài phòng khách đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghe được tiếng súng nổ, vội vã nói: " Băng nhi, mau mau chúng ta đi ra phía trước xem."

" Ba à, ba cứ yên tâm đi, trên đời này có khả năng đả thương Sở tỷ tỷ bọn họ không có mấy người đâu."

" Băng nhi, con không lo lắng cho an nguy của họ một chút nào hay sao?"

" Được rồi, được rồi ba yên tâm đi, ba sẽ biết là con không có nói sai."

Triệu gia mọi người cũng bị tiếng súng nổ làm cho hoảng sợ chạy ra, đều bị cha con Triệu Kiếm Bình cản lại.

Hai người Sở Phỉ đứng ở nơi đó, mặc cho súng đạn bắn tới, nhưng khi những đầu đạn chạm vào tử khí thì liền xảy ra biến đổi. Chỉ thấy những viên đạn nhảy lên, cương khí màu tím đem những viên đạn đang bắn tới đều cắn nuốt, vài giây sau đã biến thành phấn mạt đầy trên mặt đất.

Tề Thiên Kiều kinh hãi, nhận ra những bột phấn này đều là do những viên đạn bị chấn nát mà hình thành. Lập tức hạ lệnh dừng tay, không thể tin nhìn hai cô gái, ra dấu cho thuộc hạ rời khỏi đại sảnh. Mười mấy quân nhân cũng liền lui ra ngoài, Sở Phỉ còn tưởng rằng bọn họ là do sợ hãi nên lui ra, cũng không thèm để ý bọn họ. Nhưng tới khi binh lính cuối cùng triệt lui ra, Tề Thiên Kiều ra lệnh một tiếng, mấy đặc binh ném lựu đạn vào trong phòng.

“Oanh! Oanh…” Mấy tiếng vang lên, cả sân chớp lên một trận, sương khói bốc lên đầy trời.

Đang trong lúc Tề Thiên Kiều cho rằng Sở Phỉ hai người phải chết không thể nghi ngờ thì một tiếng quát vang lên: “ Cho các ngươi vô số cơ hội, nghĩ không ra các ngươi lại ti liệt như vậy, lưu các ngươi trên đời còn có tác dụng gì.” Trong tiếng kêu khẽ, hai đạo bóng người đột nhiên hiện lên.

Trên bầu trời hiện ra vô số đạo bóng kiếm, tất cả hướng đến những cánh tay cầm súng, chém đoạn đến tận vai, tiếng kêu thảm vang lên thành một đoàn. Tề Thiên Kiều vừa nhìn thấy tình hình không đúng liền bật người xoay qua bỏ chạy, nhưng hắn làm sao nhanh hơn được kiếm khí.

“ Bây giờ mới biết sợ hãi, không cảm thấy đã quá muộn rồi sao?”

Chỉ thấy bốn đạo kiếm khí xẹt qua luồng hồ tuyến, thuận thế mang đi tay chân của Tề Thiên Kiều. Tề Thiên Kiều bị mất đi tay chân, còn theo quán tính lao ra vài bước, một tiếng thảm hào thảm tuyệt nhân hoàn vang lên, ngã sấp xuống trên mặt đất liền hôn mê trong nháy mắt.

Một nhà Triệu thị ở phía sau khi nghe tiếng nổ mạnh kịch liệt thì đã vọt đi ra. Họ phát hiện trên mặt đất dày đặc hơn trăm cánh tay, Tề Thiên Kiều tay chân bị cắt đoạn, máu tươi đang phun ra như suối khắp chung quanh. Tề Thiểu Hoa cũng bị cắt đi tay chân, còn đầu nổ tung đã sớm tử vong. Họ không kịp nhiều lời, biết rằng những người này không thể để chết ở đây, hắn phát động trên dưới gia đình, hỗ trợ những người bị thương cầm máu rồi gọi điện thoại đến bệnh viện cấp cứu.

Ở thời khắc cuối cùng, hai người Sở Phỉ cũng buông tha ý nghĩ giết sạch những người này. Lúc này các nàng không có một tia sát ý, phẳng phất như những chuyện này không quan hệ tới các nàng, hướng tới chỗ Tề Thiên Kiều đang hôn mê bất tỉnh nói: “ Đây là hậu quả của việc dạy con không nghiêm, dám mạo phạm chúng ta. Giáo huấn hôm nay chỉ là nhẹ nhất rồi đó.”

Triệu Kiếm Bình ở một bên nhẹ giọng nói thầm: “ Đây đâu chỉ là giáo huấn nhẹ nhất, chẳng những giết đi con của hắn, còn biến nhiều người thành tàn phế như vậy, trái tim các nàng sao lại máu lạnh như thế chứ.”

Triệu Nguyên Sanh hoàn hảo một chút, sắc mặt chỉ tái nhợt. Triệu Nguyên Thanh còn chưa từng nhìn thấy tình cảnh như thế, đã ói ra vài lần, nhưng hắn vẫn còn không ngừng trợ giúp những đặc binh bị mất đi cánh tay cầm máu.

Vài phút sau, hơn mười xe cấp cứu mang dấu hiệu của quân đội chạy tới rất nhanh. Nhanh chóng đem những người bị thương lên xe, trong quân đội luôn nói đến hiệu suất cứu hộ, ngay cả cứu người cũng giống nhau. Hơn một trăm người, chỉ vài phút đã lo xong. Một người có bộ dáng lãnh đạo, vẻ mặt âm trầm nhìn ba nữ tử Triệu Nhược Băng bên người Triệu Kiếm Bình, nói một câu rồi tự mình rời đi. Những chiếc xe cấp cứu vang lên tiếng còi hụ rời khỏi Triệu gia đại viện.

Tại Tề gia, Tề Giới Dân nhận được hồi báo của thuộc hạ, con mình Tề Thiên Kiều mang theo hơn một trăm người đi tới Triệu gia, chẳng những không có mang về người đả thương cháu mình, ngay cả hơn một trăm binh lính đều bị người chặt bỏ cánh tay, thành một người tàn tật. Chủ yếu nhất là cháu cưng bị giết ngay tại chỗ, con lớn nhất thành một phế nhân không có chân tay. Tin tức này giống như là ngũ lôi oanh đỉnh, lửa giận công tâm không thở nổi, lão ngã xuống bất tỉnh ngay tại chỗ. Vệ binh của lão vừa nhìn thấy tình hình không đúng, một bên kêu thầy thuốc, một bên không ngừng dùng tay ấn vào ngực Tề Giới Dân. Đợi đến khi thầy thuốc đã tới, trải qua cấp cứu ngắn ngủi, đưa Tề Giới Dân đến bệnh viện quân đội lập tức.

Cây trụ của Tề gia vừa ngã xuống, Tề Thiên Kiều hôn mê bất tỉnh, hai huynh đệ chủ trì sự vụ trong nhà của hắn bởi vì không biết xảy ra chuyện gì, Tề Thiên Lộ trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao ra tay. Đầu tiên là bọn họ thông qua vệ binh bên người cha mình, hiểu rõ được sự tình. Rồi sau lại hỏi binh lính bị thương, điều tra đủ sự kiện hoàn chỉnh từ đầu đến đuôi, rồi lại gọi điện thoại cho Vu gia Bắc Kinh, mới hiểu rõ được toàn bộ sự tình đã xảy ra.

Sau khi biết rõ mọi chuyện, Tề Thiên Lộ và Tề Thiên Hào cũng cùng vẻ mặt ngưng trọng. Theo lý mà nói hết thảy mọi chuyện đều do Tề Gia bọn họ làm sai trước, đối với cách làm người của cháu mình, bọn họ cũng là hiểu rõ. Chính do cha mình trước kia quá mức nuông chiều, mới tạo thành bộ dáng của Tề Thiểu Hoa bây giờ. Có thể nói cục diện hôm nay đều là do báo ứng, trong lòng thầm than: “ Thiểu Hoa này chọc ai không chọc, hết lần này tới lần khác chọc vào một dị nhân, lần này tốt quá ngay cả tính mạng của mình đều cũng tặng cho người ta luôn.”

Tề Thiên Lộ mặc dù trong tâm lý đối với đứa cháu này không có ấn tượng gì tốt, nhưng nói như thế nào hắn cũng là người của Tề gia. Nếu chỉ vậy mà bỏ qua, thì thể diện của Tề gia đặt ở đâu, ở tây bắc còn có ai nghe theo mệnh lệnh của Tề gia nữa. Vấn đề là đối phương không phải người bình thường, vũ khí bình thường căn bản không có tác dụng. Mặt khác còn có một Triệu gia, không biết bọn họ có quan hệ gì với hai cô gái đó, Triệu gia chính là một cổ võ thuật thế gia, thế lực mạnh mẽ cũng không thể coi thường. Nhưng Triệu gia vừa rồi cũng cấp cứu cho những binh lính bị thương, nếu không mấy người họ có thể sống được bao nhiêu người cũng không biết được. Tề Thiên Lộ chau mày, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên làm như thế nào. Tề Thiên Hào lạnh lùng nói: " Nhị ca, bất kể đối phương là người cũng được, hay là thần cũng được, mối thù này không báo không được, nếu không Tề gia chúng ta xong rồi, đáng hận là họ dám đối đãi với đại ca như vậy."

DoctorCrazy

114. Chương 113

Tề Thiên Lộ một mình lái chiếc thiết giáp, từ dưới đất vọt ra, chiếc xe rít gào hướng ra phía ngoài bắn tới: " Phanh! Phanh! Phanh!" Nòng pháo phát ra pháo đạn liên tục bắn lên hai người Sở Phỉ đang đứng giữa không trung.

Sát khí trong mắt Sở Phỉ hiện lên, hai người cuống quýt chuyển thân đồng thời chém ra mấy đạo kiếm khí hướng tới pháo đạn đang bay tới.

Quang mang chói mắt nhất nhất trùm lên trên pháo đạn : " Oanh! Oanh!" Pháo đạn đang phóng tới nhất thời nổ mạnh, trên không trung hạ xuống đoàn đoàn ngọn lửa.

Thu hồi phi kiếm, hai tay Sở Phỉ thủ ấn " Thiên lôi", trên hư không vô tế, hạ xuống một cột sét màu trắng xóa.

Một tiếng nổ kinh thiên, cả mặt đất như bị chớp lên, phảng phất như bị tận thế, tất cả mọi người toàn thân phủ đầy tro bụi.

Chiếc thiết giáp do Tề Thiên Lộ ngồi bên trong lái, bị bổ ra thành một đống sắt vụn, Tề Thiên Lộ ngồi bên trong toàn thân cháy đen, chết ngay tại chỗ.

Nhìn thấy cảnh này tất cả quan binh hai mắt rưng rưng, hướng tới phương hướng chiếc thiết giáp của Tề Thiên Lộ hành ra một lễ kính ý. Nếu không phải Tề Thiên Lộ đã có lệnh trước, giờ phút này đám binh lính đã xông lên, sợ cũng phải đấu với Sở Phỉ các nàng đến ngươi sống ta chết.

Sở Phỉ nhìn lướt qua chiếc thiết giáp như đống sắt vụn, truyền thanh nói: " Các ngươi nghe, lần này chúng ta đã hạ thủ lưu tình, thuận tiện nói cho Tề Giới Dân, ta niệm tình hắn cả đời chinh chiến, cháu của hắn Tề Thiểu Hoa chết là đáng tội, hôm nay những chuyện này đều là báo ứng nghiệt chướng trước đây của hắn, Tề Thiên Lộ là người cương trực mà phải chịu nạn này, cũng là do Tề Giới Dân mà ra, mặt khác chuyển cáo cho Tề gia, nếu muốn trả thù thì đi tìm chúng ta, có ai dám làm khó hay uy hiếp trả thù Triệu gia, ngày sau nhất định sẽ diệt hết mãn môn Tề gia."

Sở Phỉ vừa nói hết lời, thì mang theo Triệu Nhược Băng bay khỏi căn cứ quân sự. Lúc này tất cả quan binh trong căn cứ liền chạy ra khỏi nơi ẩn thân, vây quanh đống sắt vụn kia mà khóc không ra tiếng. Mấy binh lính làm công trình, bắt đầu cắt nát chiếc thiết giáp, chuẩn bị đem thi thể của Tề Thiên Lộ ra ngoài. Khoảng mười phút sau, quân khu Cổ phó tư lệnh ngồi trên một chiếc trực thăng bay lại đây. Con trai nhỏ nhất của Tề Giới Dân Tề Thiên Hào, cũng đi theo đến, vừa xuống trực thăng hắn liền quỳ xuống đất khóc rống.

Sau khi tin tức truyền ra, cả Tề gia tại quân khu ngây người chết lặng. Đợi đến khi tin tức truyền đến trong tay Tề Giới Dân thì hắn lại té xỉu một lần nữa, bất quá lần này không làm trở bệnh tim của hắn. Thầy thuốc đã đợi trước ở bên ngoài phòng chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất Tề Giới Dân có gì ngoài ý muốn, bọn họ có thể lập tức cứu giúp. Cuối cùng Tề Giới Dân chỉ ngất đi thì tỉnh lại, cũng không có gì đáng lo nên đám nhân viên y tế này cũng thở ra một hơi.

Sau khi tỉnh lại Tề Giới Dân lão lệ tung hoành, trong vòng một ngày đã bị mất đi hai gã thân nhân, làm cho vị lão nhân cả đời tung hoành sa trường đau lòng không thôi. Cổ phó tư lệnh sau khi xem hết sự tàn phá trong căn cứ thì vẻ mặt nghiêm trọng, bất quá trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh hãi, đã làm cho hắn chưa bao giờ kinh hoàng như thế. Hắn sợ Tề Giới Dân lại nổi giận, chạy đến tìm mấy người Sở Phỉ hay Triệu gia, đến lúc đó chuyện sẽ không thể thu thập. Vì vậy chụp lại hình trong căn cứ đem đến bệnh viện cho Tề Giới Dân xem qua.

Sau khi Tề Giới Dân xem xong, vẻ mặt không có một tia ba động, làm cho người ta không nhìn ra ý nghĩ hiện giờ của hắn. Cổ phó tư lệnh đồng thời chuyển cáo lời Sở Phỉ lưu lại trước khi rời khỏi, đương nhiên cũng có sửa đổi chút ít ở trong đó. Cả nửa ngày sau, mới thì thào nói: " Chẳng lẽ nói ta thật sự sai rồi? Ta chỉ là muốn cho bọn họ được sống tốt một chút thôi mà cũng sai sao? Các ngươi không phải người bình thường nhưng tại sao các ngươi lại tìm đến Tề gia chúng ta?"

Biến cố của quân khu tây bắc bị đặc công của quốc an cục biết được, trước tiên báo lên cho quốc an cục, trung ương quân ủy đối với việc này rất xem trọng, thuộc hạ quân khu của Tề Giới Dân, bởi vì chuyện riêng của Tề gia, mà tạo thành sự tổn thất hơn ba mươi chiếc xe thiết giáp. Từ khi lập chính phủ tới nay, đây là một lần tổn thất nặng nhất của quốc nội, duy nhất cho họ cảm thấy may mắn là lần này không có một binh lính nào vì vậy mà tử vong, ngoài hai người của Tề gia.

Vào một lần thúc giục của quân ủy, với áp lực của họ, Tề Giới Dân không thể không đem nguyên nhân của sự thật và hậu quả gởi lên Bắc Kinh. Mấy ủy viên của Bắc Kinh quân ủy xem xong thì hít sâu một hơi, vẻ mặt bọn họ trầm trọng, bây giờ cuối cùng biết quân khu tây bắc tại sao lại tổn thất lớn như vậy. Hơn nữa còn là đối phương hạ thủ lưu tình, nếu không không chỉ hủy vật mà không đả thương người.

Đối với chuyện riêng của Tề Giới Dân mà lại điều động quân đội làm cho họ vô cùng phẫn nộ, đối với cái chết của Tề Thiểu Hoa thì họ chỉ có thể đánh giá bốn chữ: " Chết là đáng tội.", lẽ ra hắn không nên có chủ ý với bạn gái của Lưu Vũ Phi. Đối với Tề Thiên Lộ thì họ cũng cảm thấy đáng tiếc, hắn thuần túy chỉ là bị liên lụy. Thân là tư lệnh viên, Tề Giới Dân phải chịu tất cả trách nhiệm trong sự việc nghiêm trọng này, theo án luật thì phải giao ra quân quyền, xin về hưu. Nhưng với uy vọng của Tề Giới Dân tại tây bắc, không ai có thể so sánh, cho dù quân ủy thật sự bắt hắn về hưu, thì người kế nhiệm của hắn cũng không cách triển khai công tác, thậm chí ngay cả xử lý công chuyện cũng không được, đừng nói đến chuyện cho hắn về hưu nếu làm như vậy thì có thể lão nhịn không được nỗi nhục này, sẽ tự mình dẫn người đi tìm Triệu gia.

Vì vậy quân ủy quyết định, để cho Tề Giới Dân biết người giống như Sở Phỉ thuộc về dạng tồn tại gì, càng huống chi ở sau lưng các nàng còn có một Lưu Vũ Phi càng thêm kinh khủng.

Tề Giới Dân xem xong nội dung từ Bắc Kinh gởi tới, cũng phải suy nghĩ thận trọng như bên quân ủy, vốn hắn thật sự muốn mang người đến Triệu gia đòi người, nhưng bây giờ đã hoàn toàn tử tâm. Cả người hắn như già đi mười tuổi, tâm tro ý lạnh cũng không còn tâm tư quản lý quân đội. Hắn đem quyền lực giao lại cho Cổ phó tư lệnh, tự mình chỉ mang hư danh, lần này phong ba cũng vì vậy mà kết thúc.

Mặc dù Triệu Kiếm Bình nhận được tín hàm của Cổ tư lệnh, báo rằng sẽ không truy cứu bất cứ chuyện gì, nhưng hắn vẫn lo lắng tới mấy tháng, đợi đến khi thật sự không có chuyện tình gì phát sinh nữa hắn mới chính thức an tâm trở lại. Triệu Kiếm Bình từng hỏi qua con gái, từ lúc nào thì nàng biết bay, là ai dạy cho, còn có thân phận của hai người Sở Phỉ rốt cuộc là gì. Triệu Nhược Băng những gì có thể nói đều nhất nhất nói ra hết, điều này cũng làm cho Triệu Kiếm Bình sợ hãi than không thôi, trong tâm lý rất kỳ vọng có thể gặp được Lưu Vũ Phi. Đối với chuyện tu chân mà nữ nhi nói lúc trước, cuối cùng cũng đã tin.

Trên bầu trời Đông Hải về đêm khuya, từ phương hướng Nhật Bổn bay tới bốn đạo bóng đen, mắt thấy đã tiến vào cảnh nội Trung Quốc thì bốn bóng đen liền ngừng lại.

" Liễu Sanh tiểu tử, Vũ Điền tiểu tử, chúng ta chỉ có thể đưa các ngươi đến nơi đây, Cửu Châu đại địa chúng ta không thể đi vào, bằng vào công lực chúng ta trao cho hai ngươi, đủ để cho các ngươi tự bảo vệ, tiến vào Cửu Châu đại địa xong, tìm lai lịch tung tích người này cho chúng ta." Theo tay hắn xuất ra một hình ảnh Lưu Vũ Phi hiện ra.

" Xem rõ dung mạo người này ghi nhớ vào trong lòng, đụng với người này các ngươi có bao xa nên bỏ chạy bao xa, ta biết các ngươi rất hận hắn, nhưng với công lực hiện giờ của các ngươi, ngay cả một ngón tay của hắn cũng không chống cự nổi, đụng với tu sĩ của Cửu Châu đại lục thì không đến lúc khẩn yếu không nên

giao thủ, vũ khí chúng ta cho các ngươi chưa đến lúc sống chết trước mắt vạn vạn lần không được tùy tiện sử dụng, nếu như thân phận có bại lộ thì lập tức trở về, có nhớ kỹ không?"

" Dạ, Tình Thiên đại thần, Minh Nguyệt đại thần chúng ta nhớ kỹ." Liễu Sanh Tĩnh Nhan và Vũ Điền Tuấn Nhất cùng trả lời.

Sau khi hai Tân Nguyên tiên nhân rời đi, Vũ Điền Tuấn Nhất và Liễu Sanh Tĩnh Nhan bay đi theo hướng Trung Quốc đại lục, khi bọn hắn bước lên lãnh địa của Trung Quốc thì hai người đồng thời bật tiếng cười hắc hắc âm hiểm. Sau khi cười xong lại nghiến răng lạnh lùng nói: " Người kia, các ngươi chờ Vũ Điền Tuấn Nhất và Liễu Sanh Tĩnh Nhan chúng ta đi, lần này nhất định phải vì người nhà đã chết mà báo thù." Tiếng kêu như sói tru truyền ra rất xa rất xa.

Lúc này nhìn bộ dáng bọn họ còn có chút nào ngoan ngoãn như khi nãy, dương dương đắc ý như đã chinh phục tất cả người Trung Quốc. Vũ Điền, Cung Bổn, Liễu Sanh ba gia tộc chủ lực, ở Đông Kinh Pháp Luân Tự bị Lưu Vũ Phi một lúc tiêu diệt, để cho ba nhà bọn họ hoàn toàn mất đi chỗ dựa lực lượng. Không có thức thần phụ thân, ba nhà bọn họ khẳng định trong năm mươi năm cũng không xuất ra nổi một đặc nhẫn, trong cuộc sống tương lai có thể xuất ra được một đặc nhẫn nào hay không cũng không biết được. Đang lúc cả ba nhà lâm vào tuyệt vọng, đột nhiên có hai cứu tinh tìm tới. Bọn họ tự xưng mình là thuộc hạ của đại thần Thiên Chiếu, một người là Tình Thiên, một người là Minh Nguyệt. Lần này họ hạ phàm là muốn giúp ba nhà bọn họ mà đến, nhưng bọn họ cần cả ba nhà hợp thành một nhà, còn tìm hai người có tư chất tốt nhất trong đó, do bọn họ tự mình dùng phương pháp dạy tốc hành, trước tạo ra hai người cho họ có thể sử dụng. Lúc mới bắt đầu không ai dám tin tưởng, nhưng cho đến khi Tình Thiên, Minh Nguyệt thoáng hiện ra chút khả năng của mình, ba nhà vội vàng liền đáp ứng. Tình Thiên và Minh Nguyệt còn nói với người của ba gia tộc, việc hỏa thiêu Đông Kinh, chuyện Lộc Nhi đảo bị chìm, Hoành Tân bị hủy đều do một người tạo thành. Người Nhật Bổn vốn lòng dạ hẹp hòi, đương trường tru lên muốn tìm người kia báo thù. Tình Thiên, Minh Nguyệt bị họ gây ồn ào đến phiền lòng, liền mắng cho một trận tơi bời. Lúc này mới tạm thời bình ổn sự kích động trong lòng những người này.

Hai tiên nhân còn tập trung những hòa thượng còn sống sót trở lại, bọn họ biết sang năm đám hòa thượng này còn phải đi Trung Quốc phó hội, bằng vào thực lực bây giờ của những người này, có đi cũng chỉ là chịu chết chắc chắn. Hơn nữa đám hòa thượng có năng lực cũng không đủ một trăm người, làm cho hai tiên nhân phải dạy cho bọn hắn một chút kỹ năng bất đồng, cho họ chút thực lực để sang năm cũng có thể giảm bớt sự chết chóc, thuận tiện còn có thể tước bớt đi thực lực gốc rễ của Cửu Châu tiên giới.

Sau khi đưa Tĩnh Nhan và Vũ Điền Tuấn Nhất đi, bọn họ trở lại Nhật Bổn, giúp cho người của ba nhà kỹ năng tu luyện, còn giúp cho đám Âm Dương Sư tăng thêm một chút công lực. Trải qua sự dạy dỗ của bọn họ, năng lực của đám Âm Dương Sư cũng đề cao thật nhanh. Phương thức công kích cũng không còn bao vây trong cực hạn của sự nguyền rủa và sai khiến oán linh.

Vì sang năm muốn giết bớt đi tu sĩ của Cửu Châu đại địa, Tình Thiên, Minh Nguyệt hai người còn ở tinh cầu khác bồi dưỡng thêm Oán Linh Vương. Bởi vì thời gian gấp gáp, hai người bọn họ tìm Liễu Sanh Tĩnh Nhan và Vũ Điền Tuấn Nhất, vì bọn họ tiến hành quán đính, còn đem hai thanh hung đao của Tân Nguyên tiên giới đưa cho bọn họ. Cũng cho bọn họ năng lực tự bảo vệ mình thật tốt, như vậy cũng không uổng phí một phen tâm huyết của mình. Tĩnh Nhan và Tuấn Nhất tại trước mặt Tình Thiên cũng không biểu lộ ý nghĩ báo thù của mình, nhưng một khi thoát ly sự trói buộc của bọn họ, Tuấn Nhất hai người lập tức không chút cố kỵ nào. Có đôi khi cừu hận sẽ làm cho người mất đi lý trí, hai người chính là tấm gương trước mắt.

Tình Thiên nói với bọn họ những gì, cần bọn họ chú ý những lời này một chút, đảo mắt đã bị bọn họ quên hết sạch sẽ.

115. Chương 114

Hai người Tĩnh Nhan không kịp cầm máu, thuận tay nắm lên hắc đao vừa rơi xuống, đột nhiên ẩn thân. Khi hai người còn đang ngẩn ra, tung người lui ra sau, hai thanh hắc đao được coi như ám khí, bắn nhanh qua như tia chớp.

" Đinh…đang.." Hai tiếng vang lên, Lưu Lôi, Lưu Xán chỉ huy phi kiếm trong tay, đánh rơi hắc đao đang đánh tới.

Chỉ trong nháy mắt này, họ đã biến mất vô tung. Lưu Lôi hung hăng mắng: " Thao….con mẹ nó tiểu Nhật Bổn, đánh không lại ngay cả vũ khí cũng không cần nữa, chỉ lo bỏ chạy trối chết, lần sau phải giết sạch các ngươi mới được."

" Bỏ đi Lưu Lôi, người cũng đã bỏ chạy, đổi lại là thiếu gia thì dù bọn họ lợi hại thập bội cũng đừng mong chạy trốn."

" Ta phi, với thân thủ như bọn họ mà cũng xứng cho thiếu gia ra tay hay sao, Lưu Xán sau này chúng ta cũng phải gia tăng tu luyện, nghe nói ba người Phi Tuyết bây giờ mỗi ngày đều đang bế quan, các nàng ở trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ một ngày tiến ngàn dặm, lần sau đi ra thì tu vi cũng không biết đã tới giai đoạn nào rồi."

" Tốt rồi tốt rồi, chúng ta đi thôi, Lý ca còn trên xe, về trễ Lý tẩu lại lo lắng nữa." Cầm hai thanh trường đao màu đen, hai người lại ra xe về công ty. Lý Hưởng vẫn ngủ, đối với chuyện xảy ra hắn không hay biết chút nào.

Hai người Vũ Điền Tuấn Nhất bị thương bỏ chạy tới bờ biển mới xác nhận hai người Lưu Lôi không có đuổi theo, mới yên lòng. Lúc này bọn họ mới băng bó cho cánh tay cụt đang chảy máu không ngừng của mình, Tuấn Nhất lúc này lớn tiếng nói: " Tĩnh Nhan, hai người vừa rồi thật lợi hại, chẳng lẽ người nọ lại lợi hại đến như vậy, bằng công lực đại thần ban cho chúng ta mà vẫn không phải là đối thủ của bọn họ, ngươi nói tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

" Tuấn Nhất, thân phận chúng ta bây giờ đã bại lộ, hơn nữa giờ phút này chúng ta cũng đều bị trọng thương, lưu lại cũng vô dụng, hay là về trước tốt hơn, hy vọng Tình Thiên đại thần, Minh Nguyệt đại thần sẽ không trách chúng ta đã làm mất vũ khí họ tặng chúng ta, được rồi, ngươi còn bay được không?"

" Nghỉ ngơi khôi phục công lực một chút, hẳn là có thể." Liễu Sanh Tĩnh Nhan sắc mặt tái nhợt, cũng không tốt hơn Tuấn Nhất bao nhiêu, vừa rồi bọn họ chỉ lo chạy trối chết, ngay cả vũ khí cũng phải ném bỏ ra. Hơn nữa bộ dáng hiện giờ của bọn họ, trừ phi về Nhật Bổn chữa trị, không còn cách khác, muốn ở tại Trung Quốc tìm thầy thuốc, sợ rằng bọn họ cũng không có can đảm này. Hai người tìm một chỗ bí mật, liền đả tọa nghỉ ngơi. Đợi đến khi trời nhanh sáng, bọn họ mới nhắm hướng đông Nhật Bổn cảnh nội bay đi. Không có sự trợ giúp của hắc đao, thân thể lúc phi hành của bọn họ lay động không ngừng, rất làm cho người ta hoài nghi bọn họ có thể an toàn bay trở về nước hay không. Hôm nay có thể đào tẩu, không thể không nói vận khí của bọn họ thật sự quá tốt. Nếu không phải hai người Lưu Lôi kinh nghiệm khi gặp địch không đủ, lại lo lắng cho an nguy của Lý Hưởng, thì giờ phút này bọn họ cũng đã sớm trở thành xác chết.

Sau khi Tuấn Nhất và Tĩnh Nhan chạy trở về quốc nội Nhật Bổn, bị Tình Thiên và Minh Nguyệt hung hăng trách phạt một trận. Trong tâm lý hai người Minh Nguyệt tức giận đến không biết làm sao nói, vốn hy vọng Tĩnh Nhan hai người có thể len lén thu thập một chút tình báo đem về, bây giờ chẳng những người bị đánh thành tàn phế, ngay cả hai thanh đao cũng bị mất. Làm cho một phen tâm huyết trước đó của bọn họ tất cả đều thất bại, duy nhất có thu hoạch chính là Tây Vũ công ty đúng là do người kia sáng lập ra.

Chuyện đến nước này, bọn họ có trừng phạt thế nào cũng vô dụng, vì vậy cũng đành tử tâm, không hề phái người đi tới Cửu Châu đại địa lần nữa, chỉ an tâm trợ giúp người của ba gia tộc và Âm Dương Sư tăng lên công lực.

Cùng lúc đó, mấy thế lực ở Âu Châu cũng đã chuẩn bị cho việc trăm năm chi ước sang năm. Bọn họ cũng không giống như năm đó, chính quyền hiện tại cũng không giống như năm đó, lần này chủ yếu là vì thu hồi thánh khí lần trước bị đoạt đi, rửa sạch sỉ nhục của một trăm năm trước.

Ngay vào lúc người Trung Quốc đang vào mùa xuân, ở Đông Chánh giáo, cùng Thiên Chủ giáo mấy ngàn tu sĩ, tề tựu một nơi. Từ Đông Chánh giáo và Thiên Chủ giáo phân ra làm hai đạo, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống loại này, hơn nữa bọn họ cùng ở một chỗ đã suốt một tháng. Tại một tòa sơn cốc hẻo lánh trong Hi Tịch cảnh nội, có một tòa cung điện khổng lồ được kiến tạo nơi này, nhưng hết thảy những gì của nơi này cho tới bây giờ không có bị người bình thường phát hiện. Hôm nay nơi này tụ tập hơn một ngàn người, trong đó có những khổ tu sĩ bất phàm đã sống tới mấy trăm năm. Bọn họ vẫn đang ở trong đại điện,

vẫn quỳ bên ngoài đại điện, toàn bộ đang chuyên tâm cầu khẩn. Bọn họ chuyên tâm cầu khẩn chừng hai giờ, ở trung ương đại điện có một kiện pháp khí được cung phụng bắt đầu tản ra bạch mang nhu hòa, bạch mang từ từ càng ngày càng đậm.

Phàm là người nào bị quang mang màu trắng chiếu trúng, trên mặt đều lộ ra vẻ thỏa mãn và hạnh phúc. Cảm giác như cả người mình đều cũng đắm chìm trong ấm áp sáng rỡ, toàn thân ấm áp dương dương thư sướng nói không nên lời. Trước ngực những người này vẽ chữ thập giá, ma trượng trên tay giống như có tính mạng, liều mạng hấp thu quang mang màu trắng này.

Khoảng nửa tiếng sau, pháp khí mới khôi phục nguyên dạng. Mà pháp trượng hấp thu được quang mang màu trắng, hình dáng như một chữ thập giá, đều cũng tản ra khí vụ bạch mông mông. Lúc này kiện pháp khí cung phụng kia đột nhiên truyền ra một thanh âm nam tử: " Hôm nay chúc phúc đến đây chấm dứt, ngày mai đổi một nhóm người lại đây, Bảo La (Thiên Chủ giáo hoàng) Đạt Ni Nhĩ (Đông Chánh giáo) các ngươi là " Chủ" đại biểu tại nhân gian, " Chủ" đối với chuyện lần trước các ngươi bị bại bởi dị giáo đồ của phương Đông rất không hài lòng, ta thay lời của Chủ hạ chỉ ý với các ngươi, lần này đông chinh phải thành công, không cho thất bại."

" Dạ, chúng tôi nghe rõ chỉ ý của " Chủ", lần này đông chinh sẽ không phụ kỳ vọng." Bảo La và Đạt Ni Nhĩ cùng trả lời.

" Ân, còn có " Chủ" đã hạ chỉ ý, lần này đông chinh dị giáo đồ, sẽ phái một đội năm ngàn người kỵ sĩ đoàn, một đội năm ngàn Chiến Đấu thiên sứ đại đội, phương đông dị giáo đồ đối với các ngươi mà nói có điểm cường đại, có hai đội này tin tưởng các ngươi có thể thắng, nhớ kỹ " Chủ" phái Chiến Đấu thiên sứ xuống, cùng với kỵ sĩ thì ngay bây giờ không thể đi đến Cửu Châu cảnh nội, lần này địa điểm quyết chiến cần phải tìm một nơi khác, còn có việc người do Chủ phái xuống, không thể để lộ ra tin tức, nếu không chuyện sẽ có biến."

" Dạ, cảm ơn chiến thần đại nhân đã dạy bảo, chúng ta nhất định dốc hết toàn lực, lần này đông chinh nếu không cách nào thủ thắng, chúng ta sẽ lấy cái chết tạ tội."

Khi Bảo La và Đạt Ni Nhĩ từ trong đại điện đi ra, vẻ mặt Bảo La lộ ra vẻ tươi cười thân thiết, nói với Đạt Ni Nhĩ: " Đạt Ni Nghĩ giáo tông, lần này đông chinh chúng ta vô luận thế nào cũng phải hợp thành một chi liên quân, ngươi nói xem nơi nào mới là địa điểm quyết chiến tốt nhất?"

" Bảo La giáo tông, (Đông Chánh giáo cũng không xưng hô hắn là giáo hoàng) liên quân thì lẽ đương nhiên, lần này có " Chủ" phái người xuống chủ trì, người của chúng ta bất quá nghe theo chỉ ý thôi, còn địa điểm thì do các hạ lựa chọn là được, ta không có ý kiến."

Bảo La gật đầu, cũng không nhiều khách khí. Thiên Chủ giáo và Đông Chánh giáo đồng dạng đều là tín đồ của " Chủ", vốn là người một nhà, chỉ là ở mấy trăm năm trước bởi vì hai bên không hòa hợp, mà phân ra làm hai. Mặc dù Âu Châu Thiên Chủ giáo tín đồ là thực lực chỉnh thể, lực ảnh hưởng đối với thế giới cũng mạnh hơn Đông Chánh giáo, nhưng ở một số ít địa khu, Đông Chánh giáo cũng chiếm cứ hoàn toàn tín đồ nơi đó. Lần này sở dĩ Bảo La cao hứng như vậy, còn vì hắn có một ý định khác, hắn nghĩ dựa vào việc lần này " Chủ" hiển linh, có thể mượn sự trợ giúp của thiên giới, đem Đông Chánh giáo và mấy giáo phân liệt ra ngoài đồng loạt hợp thành một Cơ Đốc giáo thống nhất.

Nếu thật sự có thể đạt thành mong muốn, Bảo La hắn sẽ trở thành một vị giáo hoàng vĩ đại nhất từ trước tới nay. Hai giáo tông cộng đồng bước đi, vừa cùng thương thảo chi tiết trong đó. Lúc này có một người thân mặc y phục hồng y đại chủ giáo tiến lên vài bước, ở bên tai Bảo La nhẹ giọng nói: " Giáo hoàng bệ hạ, vừa rồi chiến thần đại nhân nói trong vài ngày sẽ phái xuống hai chi đội ngũ, nhân số cũng không ít, Phạm Đế Cương chúng ta cũng không có cách nào an bài nhiều người như vậy, tốt nhất để cho Đạt Ni Nghĩ giáo tông an bài."

Bảo La nghe xong thì gật đầu, đối với việc vừa rồi mình chỉ lo trước mắt, mà quên mất làm sao an bài Thiên Sứ và kỵ sĩ của " Chủ" phái xuống, trong tâm lý cũng thầm mắng mình hồ đồ. Hắn kéo cánh tay của Đạt Ni Nhĩ thân thiết nói: " Đạt Nhi Nhĩ giáo tông, còn có một chuyện ta đã quên thương lượng với các ngươi, chiến thần đại nhân không phải là mới nói " Chủ" sẽ phái hai đội ngũ chừng một vạn người xuống đây sao, ngươi nói chúng ta nên an bài chỗ ở cho bọn họ như thế nào, nhiều người như vậy Phạm Đế Cương không có năng lực chứa hết!"

Đạt Ni Nhĩ suy nghĩ một chút nói: " Chủ phái đội ngũ xuống thì không phải vấn đề, bên Hi Tịch này cũng có nơi, bất quá còn có một chút việc còn phải cần Bảo La giáo tông ngài hỗ trợ."

Bảo La hài lòng, bắt đầu hạ ra chỉ lệnh, làm cho tất cả mọi người chuẩn bị mọi chuyện.

Bên kia, Hắc ám nghị sự đoàn tổng bộ, trên chỗ bàn hình tròn ngồi mười hai người, trên không trung còn phiêu phù mấy vong linh pháp sư không thật thể. Hội trưởng của Hắc ám nghị hội là một nam nhân che mặt, cầm trong tay một cây ma trượng oánh quang lòe lòe. Từ bộ dáng này xem ra, hắn hiển nhiên là một Hắc ám pháp sư, có thể là một cấp bậc Ma đạo sư tồn tại. Hội trưởng âm trầm nói với mọi người: " Chư vị, ngày hôm qua ta nhận được chỉ kỳ của Lộ Tây Pháp đại nhân, hắn yêu cầu chúng ta lần này nhất định phải tiêu diệt đám người phương đông kia, vì muốn đạt tới mục tiêu này, qua vài ngày nữa hắn sẽ phái một chi Đọa Lạc thiên sứ xuống tạo thành đại quân, đến đây trợ giúp chúng ta, Lộ Đức thân vương, Phỉ Da thân vương, Huyết tộc các ngươi lần này có thể phái bao nhiêu người?"

Lộ Đức thân vương ưu nhã cười: " Hội trưởng, trước mắt ma đảng chúng ta sáu gia tộc đã tỏ vẻ sẽ cầm cự cho lần đông chinh này. Còn mười hai gia tộc khác còn không có hồi phục, nói vậy bọn họ sẽ không tham gia lần đông chinh này, sáu nhà chúng ta cùng xuất động, hai trăm hai mươi công tước, bảy mươi tám đại công tước, còn có mười sáu người có năng lực cấp bậc thân vương, đây cũng đã là ba phần trong bốn thực lực của chúng ta. Còn về phần mật đảng chúng ta cũng không biết bọn họ nghĩ như thế nào."

Hội trưởng rất hài lòng, hắn vốn dĩ tính toán Huyết tộc chỉ có khoảng hai trăm người xuất động, giờ tính ra có hơn ba trăm người, cấp bậc thân vương lại có đến mười sáu người. Hắn gật đầu với Lộ Đức thân vương và Phỉ Da thân vương: " Phi thường cảm tạ hai vị thân vương lực mạnh cầm cự, lần này đông chinh quay lại, bổn tọa nhất định sẽ không xử tệ với các ngươi."

Tiếp theo đại biểu của Lang Nhân(người sói), Hắc ám Vu Sư, Hắc ám nữ vu, đều báo ra bên mình có khả năng xuất động số lượng bao nhiêu người. Cuối cùng tính toán, bọn họ đã đạt tới khoảng hơn một vạn người, thật là thanh thế vô cùng. Trong đó số lượng Lang Nhân là nhiều nhất, không ngờ đạt tới bốn ngàn người.

116. Chương 115

Trăm năm trước, Hắc ám giáo hội cùng Quang minh giáo đình thất bại thảm hại tại phương Đông nên hai đối thủ không đội trời chung này tạm thời đình chiến. Trăm năm này,Tài phán giả cũng không đuổi giết Hắc ám sinh vật làm cho Hắc ám nghị sự đoàn có thêm một số thành viên cấp thấp.Trong trăm năm nhanh chóng phát triển lớn mạnh.

Trăm năm ẩn tích tu dưỡng làm cho Hắc ám nghị sự đoàn lớn mạnh chưa từng có, nhất là thành viên huyết tộc, tục truyền có vài thành viên đột phá cấp bậc Vương cấp tiến giai tới cấp bậc Đế vương cấp, không kể bất kì dòng tộc nào.

Tuy nói đều mang dòng máu hắc ám sinh vật nhưng đối với Hắc ám hội cùng Ma vương không chỉ sùng bái không thôi.Trong lòng bọn họ, đó chính là thần,nhưng tiếc thay tới đời thứ tư trở về sau loại huyết tộc này lại không hề xuất hiện.

Cũng như Hắc ám giáo hội và Quang minh giáo đình, Đức lỗ y (Druid :ai chơi Diablo thì biết) giáo cũng chiếm một chi nhánh cầm cự tại Nam mỹ. Đó là một khu rừng rậm nguyên thuỷ có mấy ngàn giáo đồ đang được huấn luyện.

Bọn họ tôn sùng là thần tự nhiên, cũng là kẻ cho bọn họ sức mạnh cường đại, đó là một đội ngũ người khổng lồ. Bọn họ là một đơn vị bộ đội có hai nghìn người, thân thể cao lớn, vừa mới hiện thân làm tất cả giáo đồ một phen cả kinh, trợn mắt, há hốc mồm, có thể so sánh với một góc của Tu chân giới ở Trung quốc, cũng là một nhà yếu nhất kể cả nhân số và thực lực, thua kém các đối thủ khác rất nhiều.

Trước mắt tiên giới vẫn chưa có ý định phái tiên nhân hạ phàm cầm cự, cái ước hẹn trăm năm càng tới gần làm các chưởng môn nhân lại càng khẩn trương.

Vài ngày qua, có một nhóm kị sĩ đoàn cùng một nhóm điểu nhân tranh thủ ban đêm hàng lâm.(phủ xuống).

Vừa khi phủ xuống bọn họ được phân chia tới các giáo đường, dẫn đầu kị sĩ đoàn là Duy khắc đa, chiến đấu thiên sứ đại đại đội là do thiên sứ trưởng Thước da lặc dẫn đầu. Minh giới chính là địa ngục ở phương tây, bọn họ có một nhóm đoạ lạc thiên sứ, không lâu, sau một ngày cũng len lén vô trong hắc ám giáo đình.

Có được viện lực là ba nhà quả lo lắng mười phần, mấy nhà này qua lai, thương thảo địa điểm quyết chiến ở nơi nào tương đối tốt, mặt khác không được tới phạm vi người thường nghĩa là không được vô cửu châu lục địa, nếu không cửu châu tiên giới sẽ có lý do đưa bọn họ bao vây.

Lúc này đây, ước hẹn trăm năm không còn là cuộc chiến tranh nhân gian mà là cuộc đấu của các thế lực tiên giới trên địa cầu, ai chiến thắng cuối cùng cũng thương vong thảm hại hay bị thế lực khác tiêu diệt. Cửu châu tiên giới trên địa cầu sẽ là đại biểu chăng?

Bọn họ không dám khơi mào chiến tranh tiên giới, chỉ có thể thông qua chiếm lĩnh hạ giới để xem phản ứng đối phương. Bọn họ sẽ ở lại mấy tháng sau khi cuộc chiến trăm năm tuyên bố, mặc dù bọn tam gia tự nhận rất bí mật xuống nhân giới nhưng không thể gạt được cửu châu tuần sát giả.

Tam gia thế lực cộng hơn một vạn, được đưa đến nhân giới nhưng không phải là chuyện nhỏ. Ai cũng biết mấy tháng sau là cuộc chiến trăm năm mà mục đích là gì thì cũng không cần nói nữa.

Tiên giới, ba vị đế quân, Thiên Nam đế quân, Thiên Hà đế quân, Thiên Vi đế quân, ba người đang ngồi một chỗ nói đến biến động của hạ giới.

Thiên Hà đế quân nói trước: " Thiên Nam, Thiên Vi các người nói xem, bọn tam gia bên kia bắt đầu khiêu khích, chúng ta ứng phó thế nào đây. Vẻ như bọn họ muốn đánh bại mấy tiểu tu sĩ này cũng không cần phái ra nhiều người như vậy, ta cảm nhận đó là hành vi khiêu khích cửu châu chúng ta."

Thiên Nam đế quân: " Ta thấy thực lực chúng ta ở địa cầu vốn không nhiều, tại hơn nữa trước đó vài ngày bị hắn tiêu diệt hơn nữa ta nghĩ bằng thực lực thế kia, muốn không bị tiêu diệt cũng khó. Bọn họ nếu đều phái người tới hạ giới, ta nghĩ cũng nên phái một số người hạ phàm giáo huấn bọn họ một trận. Còn nữa cũng đừng quên Tân nguyên tiên giới có hai người kia, đến nay còn trên đảo, không chừng mấy tháng nữa cũng phái người tham chiến."

" Các người nói cũng có lý, trên địa cầu quả thực tiểu tu sĩ (cái này thay bằng người Tu chân nghe hay hơn, may chương trước dịch là tu sĩ nên theo luôn^^) thực lực qủa thật rất yếu, nhưng ta cho rằng lần này thắng thua rất khó nói. Các ngươi đừng quên, hạ giới còn có một người tồn tại, mấy ngày trước một binh lính tuần tra báo cáo lại, hắn đang trợ giúp một môn phái tăng lên tu vi, cái môn phái này thực lực không nên coi thường, tu vi kém cỏi nhất cũng là tiên nhân tu vi, có thể xem là một tiểu tiên giới. Dưới sự trợ giúp của hắn, một số người cố gắng sau khi bế quan đột phá kim tiên thăng tới hàng ngũ thiên tiên, chỉ môn phái này thôi cũng đủ bên kia nếm mùi đau khổ." Thiên vi đế quân.

" Ngươi nói lời này quả thật ta chưa nghĩ tới, bằng vào thái độ của hắn, ph ỏng chừng sẽ không bàng quan đứng nhìn,chỉ cần có hắn ra tay là quá đủ." Thiên Hà đế quân nói.

Nói đến đây, ba đế quân đều nhìn nhau cười, bất quá bọn họ không phải cái gì cũng không làm, lỡ như Lưu Vũ Phi không ra tay mà trên địa cầu Tu chân phái vì vậy mà bị tiêu diệt bọn họ cũng sống không dễ chịu gì. Chỉ là từ địa cầu phi thăng thành tiên nhân cũng sẽ không dễ bỏ qua. Cả cửu châu tiên giới có cả ức tiên nhân, mà từ địa cầu chỉ có bảy tám vạn, số lương tuyệt đối ít. Nhưng tu vi những người này tới người khác hết sức cường hãn, nhất là Viêm hoàng nhị đế, bọn họ tu vi so với ba người đế quân muốn cao hơn một bậc, phi thăng thấn giới là trước mắt. Nói lại, có ai biết trước đây trên địa cầu có người đã phi thăng lên thần giới. Bọn đế quân muốn mặc kệ thế lực khác đem tu chân giới trên địa cầu tiêu diệt thì Viêm hoàng nhị đế sẽ tìm bọn họ trước tiên.

Vì vậy bọn họ liên thủ chuẩn bị, đầu tiên phái ra mười hai kim tiên, hai mươi tán tiên, năm mươi tiên nhân ẩn tàng đi trước.

Lưu Vũ Phi xuất hiện tại trăm năm chi ước, bọn họ một bên xem cuộc chiến, một bên ra tay, đem các thế lực lớn tiêu diệt. Tựa hồ tất cả đều chuẩn bị thoả đáng chỉ chờ thời gian quyết chiến.

Bên trong Sơn hà xã tắc đồ,một đòan quang cầu màu sắc rực rỡ tản ra ánh sáng chói mắt, loáng thoáng ẩn hiện một hình người. Lưu Vũ Phi cả người ngũ thải quang mang bao phủ từ từ đứng lên, mắt nhắm chặt,

hai tay không ngừng kết các loại thủ ấn. Một đám phù triện quỉ dị từ tay hiện ra bị hút vào trong nội thể.

Hai tay kết ấn càng lúc càng nhanh, phù triện xuất hiện mật độ càng dày, thân thể không kịp hấp thụ nhìn qua cả người giống như ngâm mình trong tầng tầng các loại phù chú. Không biết bao lâu quang mang xung quanh thân thể từ từ nhạt dần.

Giờ phút này Lưu Vũ Phi như một chiếc lá, không chấm đất, nhẹ nhàng phiêu lãng, qua lại không ngừng thân thể càng hư vô, càng mờ ảo. Lúc này, một chuyện kì dị xảy ra, chỉ thấy Lưu Vũ Phi chợt hoá thân thành vô số phần tử mắt thường căn bản không nhìn thấy, mỗi một phần tử giống như Lưu Vũ Phi, dựa theo tâm ý cùng tu luyện. Chỉ cần ý nghĩ, lập tức mỗi phần tử hoá thân thành bản thể Lưu Vũ Phi. Làm được điểm này tất cả cũng do Diệt Thế thiên tôn ban tặng. Nếu hắn không truyền thụ pháp quyết Lưu Vũ Phi căn bản không thể đạt tới trình độ này. Chỉ có một vài thần nhân tiềm tu hơn mười vạn năm mới đột phá hư vô thân thể, mà hắn chỉ trong thời gian ngắn đã đạt tới.

Sau phân giải thành phân tử,Lưu Vũ Phi chậm rãi bắt đầu ngưng tụ lại, lúc này hắn mở hai mắt cảm thán nói: " Quả thật pháp quyết cao thâm, không nghĩ trên đời lại tồn tại. Đáng tiếc tu vi ta quá thấp, cả hai pháp quyết cũng không tham ngộ thấu. Diệt Thế thiên tôn, ngươi đến tột cùng là cái loại gì, có thể sáng hạ pháp quyết như thế."

Tính ra thời gian hắn bế quan đã được tám tháng, mấy tháng này hắn không chỉ tìm hiểu Phá Thiên Quyết, chính mình tăng lên một cấp độ, lúc trước từ sáu thành uy lực giờ tăng lên bảy thành uy lực. Tính khoảng còn bảy ngày là tới ước hẹn trăm năm, hắn quyết định xuất quan.

Đưa mắt cách đó không xa, bọn Phi tuyết ba nàng vẫn đang còn tu luyện, tu vi đều đạt tới Đại Thừa kỳ, Lưu Vũ Phi rất hài lòng với tiến bộ ba nàng.

Trăm năm ước hẹn đã gần kề, hắn cũng muốn chuẩn bị một phen. Thấy còn có vài ngày, chuẩn bị tập trung đám cô nhi lại tạo thành một trận pháp. Ra khỏi giang sơn xã tắc đồ, trong nhà chưa có cái gì thay đổi, hắn lẩm bẩm: " Không biết Băng nhi, Thiến nhi vẫn còn đi học hay tạm nghỉ đi Thượng Hải".

Vừa nói, hắn đem thần thức cả Bắc Kinh bao phủ, bây giờ hắn phát ra thần thức không cần nhắm mắt mới được. Vài giây sau đã phát hiện bốn nàng, Triệu Nhược Băng, Tô Thiến đang đi trong sân trường Thanh Hoa. Sở Phỉ bốn người đang bồng bềnh phía trên các nàng.

" Sở Phỉ, ta đã xuất quan, các ngươi trước tiên hãy về nhà"

Âm thanh đột nhiên tới,làm Sở Phỉ cả thân thể một trận lay động. " Sở Phỉ, ngươi làm sao vậy" Sở Linh kì quái hỏi.

" Ah, không có gì, ngươi vừa rồi có nghe được tiếng tiên sinh truyền âm không?"

" Tiên sinh, người xuất quan? Người vừa rồi truyền âm cho ngươi?"

" Ừ, ta có thể xác nhận đúng là âm thanh tiên sinh, tốt lắm, không cần nói nhiều, trước tiên hãy về trước, có thể tiên sinh tìm chúng ta có việc."

Triệu Nhược Băng cùng Tô Thiến vừa tan học nghe Lưu Vũ phi có thể đã xuất quan quá cao hứng, lập tức liền xin phép nghỉ, cùng Sở Phỉ các nàng đi về.

Vừa mới qua trận pháp đã lớn tiếng kêu: " Ca ca, anh có nhà không, có phải đã xuất quan"

Đẩy cửa lớn đã thấy Lưu Vũ Phi đang ngồi trên ghế salon tươi cười, hai nàng trong lòng đồng ý tương thông nhất loạt hướng hai bên Lưu Vũ Phi mà tới, nũng nịu cười nói.: " Ca, anh đã xuất quan, tháng trước bọn muội có vào Giang sơn xã tắc đồ mà không thấy anh, có thật là ca đã xuất quan từ sớm"

" Ha ha, đó là bọn muội tu vi còn thấp không thể cảm nhận được ta tồn tại" Lưu Vũ Phi mặc dù không biết Tô Thiến mấy người không nhìn thấy hắn, nhưng những gì biến hoá trên người mình hắn đều minh bạch. Tiếp theo Tô Thiến kể với hắn về sự tình thời gian về nhà ăn tết. Triệu Nhược Băng bên cạnh thỉnh thoảng chen vô một vài câu, cảm giác mọi chuyện đều tốt đẹp.

DoctorCrazy

117. Chương 116

Hai người Triệu Nhược Băng cùng Tô Thiến kể lại những chuyện tao ngộ của chính mình xong, bốn người Sở Phỉ nhẹ nhàng tiến lên, hơi khom người:" Chúc mừng người tu vi tăng thêm một tầng".

" Ha ha! Trong thời gian này phải rất cảm tạ các ngươi, nếu không có các người làm sao ta yên tâm bế quan. Trong thời gian này không có cái gì phát sinh ngoài ý muốn chứ".

" Tất cả đều tốt cả, không phát sinh chuyện gì lớn chỉ là có một chút phiền toái nhỏ chúng ta đều đã giải quyết xong"

Sau đó các nàng đem chuyện Tề gia Tây Bắc nói lại một lần. Nghe xong, Lưu Vũ Phi khen:" Các nàng làm rất đúng, đối với người như vậy phải giết. Kẻ kia, Vu Lượng, hắn cuối cùng thế nào".

" Huynh, Vu Lượng trong ngày đó sau khi bị ta giáo huấn một trận, đã không dám gặp lại chúng muội nữa. Hắn đã bị giáo huấn, chúng ta cũng không cần cùng tiểu nhân so đo". Tô Thiến sợ Lưu Vũ Phi tìm Vu Lượng liền giải thích.

" Thiến nhi, ta không phải là người nhỏ mọn như vậy đâu, chuyện đã qua lâu rồi, ta cũng không nhiều thời gian mà tìm loại người như hắn. Bất quá, lần sau hắn còn dám mạo phạm, không ai có khả năng bảo vệ cái đầu của hắn đâu". Dừng một chút, nói tiếp:" Sở Phỉ, trăm năm ước hẹn đã tới rồi, các đại môn phái chuẩn bị cũng không sai biệt lắm, Bổ thiên cung các người lần này phái ra bao nhiêu người".

"Chuyện này cung chủ cũng không nói cho chúng ta biết, các phái khác thì ta cũng biết được chút ít". Sở Phỉ đem hết tình huống nói cho Lưu Vũ Phi. Các thế lực Tây phương trải qua thương thảo quyết định chiến địa nằm ở một hoang đảo miền nam. Nơi này không thuộc lãnh thổ Trung Quốc, hơn nữa xung quanh có rất nhiều đảo nhỏ, vị trí là chỗ bằng phẳng của một đảo nhỏ. Bọn họ mấy nhà tìm kiếm rất lâu, mới quyết định địa điểm này. Vẽ ra bản đồ, trên mặt làm tiêu kí, đem bản đồ chuyển cho tu chân giả Trung Hoa. Không rõ các phái đối với quyết định này rất hoan nghênh, có lẽ bọn họ cho rằng quyết chiến không ở gia môn mình là lựa chọn tốt nhất.

Từ trước tới giờ, không môn phái nào nguyện ý đem chiến địa đặt ở sơn môn của mình, sợ sơn môn trong chiến tranh hoàn toàn bị huỷ. Kết quả đối phương đem vấn đề khó khăn này giải quyết, về sau hiểu được nguyên nhân thì đã quá muộn bởi vì đại diện các phái,Tam Thanh Giáo đã đồng ý rồi.

Các tiên nhân phi thăng từ địa cầu đang ở tiên giới biết được các thế lực khác ngang nhiên phái người hạ phàm tham gia chiến tranh hạ giới, làm bọn họ cũng không ngồi yên được. Mặc dù tam đế quân lệnh xuống không cho phép tiên nhân tự mình hạ giới, nhưng bọn họ sợ mình ở tiên giới thì đồ tử, đồ tôn sẽ chịu tai ương ngập đầu.

Mạo hiểm bị trừng phạt nghiêm khắc, len lén tại tiên giới chế luyện một ít đan dược, pháp bảo các loại đưa cho môn đồ ở hạ giới, đồng thời nói rõ một số tình huống mà mình biết. Khi các phái Tu chân giới hướng các tổ sư gia tiên giới sự trơ giúp, thì ấp úng cho qua, chỉ nói tới đó khắc biết. Các môn phái Tu chân giới vô cùng tin tưởng, nhận định tiên giới khẳng định phái người xuống hỗ trợ. Nếu bọn họ biết tiên giới còn có một tính toán khác, chắc chắn lòng tin sẽ rơi xuống đáy cốc.

Nghe xong, Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: "Tiên giới khong phải là tiên giới của mỗi Trung Quốc, bọn tiên nhân kia, trừ bộ tộc Viêm Hoàng ra, các tiên nhân khác sẽ không quản việc này. Cho dù có phái mấy tiên nhân này xuống thì cũng như đem muối bỏ biển, mặc kệ tiên giới như thế nào, cho dù không có tiên giới hỗ trợ, ta cũng nắm chắc bọn chúng đều phải lưu lại."

Cùng ngày, Lưu Vũ Phi ở bên ngoài gọi đám cô nhi cùng Phi Tuyết ba người tổng cộng ba mươi sáu người. Tại giang sơn xã tắc đồ, hắn để cho ba mươi sáu người dựa theo phương vị ba sáu thiên cương tạo thành Phệ Thiên đại trận. Đây chính là Thất Thải thần quyết, sát thương cực lớn, uy lực lớn nhất trong các trận pháp công kích. Khống chế trận là ba người Phi Tuyết tu vi cao nhất. Ngoại giới bên ngoài trải qua bảy ngày, thông qua không ngừng diễn luyện, ba mươi sáu người phối hợp ngày càng ăn ý. Trên cơ bản phát huy được bảy thành uy lực. Lưu Vũ Phi đem mình làm đối tượng cho ba sáu cô nhi không ngừng phối hợp trận pháp công kích, vài ngày qua, hắn đối với uy lực trận pháp rất mãn ý.

Sở Phỉ bốn người thấy vậy tâm ngứa ngáy nhịn không được liền tiến vào trận thử một lần, kết quả bốn người liên thủ, ngay cả một lần công kích cũng không trụ vững. Uy lực trận pháp cực mạnh làm các nàng cả kinh, cùng cười toe toét.

Thời gian trôi nhanh, bảy ngày đã qua, ước hẹn trăm năm đã tới

Trong lòng có quỉ, Tây phương giáo cùng Đức lỗ y giáo sớm có mặt tại hoang đảo ra xem. Đông chánh giáo cùng Thiên chúa giáo phái ra chỉ có bốn nghìn người, nhưng bốn nghìn người hai giáo thì có tới hai phần ba là người đã thoái ẩn khổ tu sĩ, con chiên chính thức lại không có mấy người. Ngay cả Hồng y đại giáo chủ bốn người thì cũng tới có hai, tông giáo tài phán sở cũng chỉ tới hai phúc tài phán trưởng. Mặt khác tham dự quyết chiến lần này có một trăm tên nhị cấp chấp sự, hơn trăm danh nhất cấp chấp sự. Bảo La cùng Đạt Ni Nhĩ chỉ là thủ lĩnh trên danh nghĩa, chính thức lãnh đạo là Thước Gia Lặc và Duy Khắc Đa

Duy Khắc Đa bọn chúng mang đến chiến đấu thiên sứ cùng thánh kị sĩ dang ẩn thân trên một đám mây. Nhất là chiến đấu thiên sứ, bọn họ bạch sắc vũ mao thành ra là nguỵ trang tốt nhất. Ẩn thân trong tầng mây màu trắng làm người ta căn bản không nhìn ra có gì khác biệt.

Hắc ám nghị viện trước mắt còn chưa đến, chỉ có lang nhân bộ tộc là tới trước, những người còn lại sau khi quyết chiến mới có thể đến, bọn họ không thích hợp tác chiến ban ngày, buổi tối mới là tốt nhất. Đức Lỗ y giáo chiếm cứ khoảng rừng phía xa, chỉ đứng giữa rừng mới có thể cảm ứng bọn họ tồn tại.

Bọn họ,mỗi người cao gần năm thước quả thật khổng lồ nếu so với các đại thụ ở đây thì không nghĩa lí gì. Thời gian dần qua đi, cho đến giữa trưa thì các tu chân giả Trung quốc đã hối hả ngự kiếm bay tới. Số lượng người bay tới rất đông, ít nhất cũng có tới mấy ngàn người. Nhờ các sư môn, trưởng bối tại tiên giới lén lút mang các loại đan dược, phi kiếm xuống nhờ đó các đồ tử đồ tôn dưới sự trợ giúp này tu vi càng tăng tiến nên vô cùng khoái. Cũng bởi vậy, thựcc lực các phái cũng đã khôi phục được một chút. Bay đầu là Ngộ Thanh cùng hai gã sư thúc cũng vừa đến bầu trời của hoang đảo.

Ngộ Thanh vừa hạ xuống, Lãnh Thiên Nguyệt của Tinh nguyệt Cung cũng đồng thời xuống đứng cùng chỗ với Ngộ Thanh. Trên bầu trời là đệ tử của họ, dưới sự chỉ dẫn của các trưởng bối, đệ tử các phái bắt đầu bày ra đại trận của mình. Tiếp theo các chưởng giáo khác cũng đồng thời hạ xuống, bọn đệ tử cùng Tam Thanh Giáo tại các vị trí cũng bày ra các trận pháp. Không lâu sau, Thục Sơn kiếm phái cũng đã thân đến. Bọn họ mặc dù số lượng lớn tới ba trăm sáu mươi hai người nhưng tất cả tu vi đều thấp, không thể ngự kiếm phi hành cũng đều đã có mặt. Thục sơn chưởng môn nhìn qua chỉ hai mươi cực kì anh tuấn, kinh ngạc hơn là hắn đã thôi phi thăng trên người nhàn nhạt tử khí mà chỉ tiên nhân mới có. Mặt khác những môn phái trung đẳng khác như Tam đại gia tộc…cũng có trên trăm người, tất cả đều xuất môn tất cả đều có khả năng phi hành. Sự tình trọng đại lần này, đội hình Phật môn trước giờ chưa từng có, trừ Bàn nhược tông chưa tới, còn Hàn Phong Tự,Thanh Thuỷ Am cũng đã phái ra đội hình mạnh nhất. Mặt khác Mao Sơn , Long Hổ Sơn, Thiên Sư Giáo cũng đến đây hơn một trăm người. Phù chú bọn họ đối phó với hấp huyết quỉ, oán linh, hắc ám sinh vật thập phần hữu hiệu. Nhớ trăm năm trước không biết có bao nhiêu hấp huyết quỉ, oán linh của hoà thượng Nhật Bản đại đa số bị bọn họ tiêu diệt.

Đệ tử các phái đang trên không bày trận, còn các chưởng môn tất cả đều đứng trên mặt đất, lạnh nhạt nhìn Bảo La cùng Đạt Ni Nhĩ phía trước. Không ai mở miệng, song phương đều chờ đợi người cuối cùng đến.

Bảo La, Đạt Ni Nhĩ trang phục không khác nhau mấy, đều cầm pháp trượng, đầu đội tử kim quan, trước ngực đeo một cái thánh giá. Bọn họ vẻ mặt rất tươi cười nhưng loại ý cười có vẻ rất lạnh, nhìn tu chân giả bày trận trên không trung bọn họ trong lòng nghĩ : " Mang có vài người không bằng một phần mười nhân số chúng ta, chờ các người đến đông đủ là thời khắc các ngươi chết." Bọn họ mới nhậm chức nên không biết sự lợi hại của tu chân giả nên mới có ý nghĩ này. Chỉ có nhìn qua những người trên bầu trời, chứng kiến đủ loại trận pháp sắc mặt rất khó coi.

Lúc này phía trên Bảo La vừa hạ xuống mấy trăm người, ở giữa có hơn trăm hòa thượng đầu trọc lóc, mặt khác còn có thêm hai trăm hắc y nhẫn giả, thấy có chừng này Bảo La vô cùng buồn bực nghĩ thầm: " Người Nhật Bản lần này tới quá ít, nghe nói lần trước đại chiến bọn họ tích cực nhất, có tới hơn năm nghìn người, lần này sao chỉ có mấy trăm người?" Người Nhật Bản không có khả năng bay, tất cả là nhờ vào Tiên nhân Tân Nguyên Tiên giới. Mười kim tiên, mười sáu tán tiên, chín tiên nhân bình thường cùng làm phép mới

đưa được mấy trăm người đến nơi này. Ba mươi sáu tiên nhân Tân nguyên tiên giới theo sau cũng tới. Bọn họ đến làm sao giấu được tiên nhân Cửu châu tiên giới trong lòng đại chấn.

Chỉ là Tân nguyên tiên giới phái người tới để giúp đỡ bọn họ, nếu bọn họ muốn dây dưa thì ai có thể ngăn cản. Theo tình hình trước mắt lần này có thể xem như là một chiến dịch nhỏ của tiên giới.

Tiên nhân chín phái vội vàng hướng Thiên Nam đế quân cầu viện, đồng thời đem tình huống nơi này nói cho hắn. Người ngày càng nhiều, trong không khí hào khí đã rất căng thẳng, đã klhông thể hình dung tình hình lúc này..

118. Chương 117

Bảo La nhìn thấy người đã đến đông đủ, nhìn Đạt Ni Nhĩ cười, lần này bọn họ có nhiều người như vậy, chuyện tẩy đi sỉ nhục trước kia khẳng định không thành vấn đề.

Sau khi người Nhật Bổn đến, không khí tại hiện trường đã trở nên lạnh băng. Ánh mắt cừu hận của bọn họ gắt gao nhìn chằm chằm Trung Hoa người tu chân, hận không được lập tức giết chết bọn họ.

Lúc này mấy tiếng huýt sáo dài kinh thiên vang lên, giống như rồng ngâm, chỉ thấy từ phía chân trời có hơn mười đạo nhân ảnh, nhanh còn hơn tia chớp, hướng bên này bay đến. Trong chớp mắt mười sáu đạo nhân ảnh như hoa rơi xuống, mười mấy người này toàn thân tử khí liễu nhiễu vừa đến nơi, trong lòng mọi người giật mình. Khí thế bọn họ toát ra làm mọi người đều chấn động, đây là thực lực của tiên nhân!

Người tới chính là Bổ Thiên Cung, Bàn Nhược Tông và Hiên Viên gia tộc. Lần này Sở Uyển Tĩnh tự mình dẫn người đến đây, mười người Bổ Thiên Cung các nàng có cấp bậc kim tiên vừa đến nơi, chẳng những làm cho người của Tân Nguyên tiên giới bị chấn động, ngay cả người của Cửu Châu tiên giới cũng bị hoảng sợ muốn nhảy lên. Bọn họ làm sao cũng không rõ, một tu chân môn phái bình thường đều có cấp bậc kim tiên, trong đó Sở Uyển Tĩnh còn là thượng giai kim tiên. Vậy tại sao các nàng còn không phi thăng? Chỉ mười người các nàng thì thôi đi, ngay cả Hiên Viên Phách cũng có tu vi kim tiên, sáu người Bàn Nhược Tông cũng có tu vi không kém. Người của Tân Nguyên tiên giới thầm nghĩ: " Trách không được hơn một trăm năm trước tập hợp tám vạn người, còn bị bọn họ đánh cho hoa rơi nước chảy, có thực lực như vậy, thì không giết sạch bọn họ thì nhóm người này cũng đã rất khoan dung rồi. Thực lực của Cửu Châu tiên giới quả thật kinh khủng, ngay cả người tu chân của hạ giới thực lực mà cũng có thể so sánh được với mình.

Hiên Viên Phách lần này độc thân đến đây, đại ca hắn Hiên Viên Cuồng bây giờ còn đang nằm dưỡng thương. Trên lưng hắn mang theo thanh Hiên Viên kiếm thật lớn, có vẻ thập phần chói mắt. Bọn họ đi tới chưởng môn các phái chào hỏi, lạnh lùng nhìn đám người Bảo La.

Bảo La nhìn thấy tất cả đã đến đông đủ, bèn đại biểu giáo đình phương Tây cao giọng nói: " Các ngươi phương Đông dị giáo đồ, hôm nay chúng ta chẳng những phải rửa sạch sỉ nhục một trăm năm trước, còn phải đoạt lại thánh khí bị cướp đi, cuộc sống sau này chúng ta muốn quang mang của " Chủ" phải lan tỏa ra khắp thế giới, đưa tất cả đám dị giáo đồ các ngươi về địa ngục." Bởi vì ngôn ngữ khác nhau, tất cả người tu chân cũng không có một người để ý tới lời của Bảo La.

Hiên Viên Phách tiến lên vài bước lạnh lùng nói: " Đám người phương Tây man di các ngươi, lẽ ra một trăm năm trước không nên tha các ngươi rời đi, muốn đánh thì đánh, trong chúng ta không ai nghe hiểu các ngươi nói gì." Rồi lại tiếp lời: " Các ngươi có ai chán sống, thì cứ lại đây để gia gia tống hắn xuống địa ngục trước."

Bên người Bảo La có một người nghe hiểu Trung văn, đem lời của Hiên Viên Phách phiên dịch cho hắn. Bảo La còn chưa có phản ứng, chỉ thấy mấy người Nhật Bổn nhẫn giả nghe hiểu được Trung văn đi ra, vây quanh hắn ở giữa: " Người kia, hôm nay..." Hắn còn chưa nói hết, Hiên Viên Phách quát một tiếng: " Trảm", chỉ thấy từ ngón giữa của hắn, một đạo kiếm khí bắn nhanh ra. Tiếng rít hưu hưu vang lên, đâm thẳng vào lòng người với tốc độ cực nhanh, làm cho những người này ngay cả thời gian nháy mắt cũng không có, từ không trung huy động chém xuống.

Đám người Nhật Bổn nhìn chằm chằm kiếm khí, từ ngay giữa đỉnh đầu của mình đánh xuống mà không có chút phản ứng " Phanh!", thân thể họ chia làm hai nửa ngã trên mặt đất. Lúc ngã xuống đất hai bên thân

thể vẫn còn chớp mắt vài cái, lộ ra ánh mắt sợ hãi. Ngay sau đó Hiên Viên Phách xoay tròn, mấy đạo kiếm khí từ phía chân trời huy sái hạ xuống, chém thẳng vào mặt ba người Nhật Bổn khác. Trong ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ hoảng sợ, lông tóc cả người dựng đứng lên. " Lui!" Đã không còn kịp rồi.

Kiếm khí của Hiên Viên Phách phát ra, tốc độ thật sự quá nhanh, làm cho ba người kia không còn cách nào trốn tránh. Ba người kia theo bản năng hươ đao ngăn trở " đang", ngay cả ba thanh võ sĩ đao cũng bị kiếm khí lợi hại này chặt đứt. Ba âm thanh thê thảm vang lên, không một ngoại lệ đều bị Hiên Viên Phách phân thây ngay tại chỗ.

Mày kiếm Hiên Viên Phách nhướng lên: " Chỉ bằng vào đám các ngươi mà cũng xứng khiêu chiến người tu chân Trung Hoa chúng ta, thật sự là không biết chết sống."

Chỉ trong vài giây mà Hiên Viên Phách đã phân thây bốn người Nhật Bổn, không chỉ làm cho người tu chân nâng cao sĩ khí, mà còn làm cho đám phương tây như Bảo La lại càng hoảng sợ. Người Nhật Bổn vĩnh viễn là một dân tộc không có trí óc, nhìn thấy đồng bào mình bị Hiên Viên Phách phân thây, cũng không nhận ra sự chênh lệch giữa họ và Hiên Viên Phách. Hơn một trăm người Nhật Bổn lao lên quơ võ sĩ đao trên tay, chém tới Hiên Viên Phách.

Chứng kiến một màn này, Tình Thiên trong hư không thiếu chút nữa hộc máu. Những người này là do hắn phí tâm mấy tháng bồi dưỡng ra, bọn họ cứ như vậy mà muốn chống lại Hiên Viên Phách thì trừ bỏ hai chữ đi chịu chết, hắn thật sự không biết nên hình dung như thế nào.

Hiên Viên Phách khinh thường cười, thân ảnh chợt lóe như chim đại bàng phủ xuống ở giữa bọn họ, vẻ mặt thật tự đắc. Hai tay như xông vào chốn không người, trong đám người vang lên tiếng rên thảm, máu tươi bay tung đầy trời, chỉ thấy trên bầu trời hạ xuống dày đặc kiếm khí màu bạc, trong tiếng va chạm của sắt thép, lại hòa lẫn tiếng thảm hào của con người trước khi chết. Thân thủ của đám võ sĩ Nhật Bổn này coi như không tệ, chỉ tiếc bọn họ tìm sai đối thủ mà thôi. Hiên Viên quyết cho dù không có phối hợp với Hiên Viên kiếm, thì uy lực cũng bá đạo chí cực, làm sao đám võ sĩ bình thường này có khả năng ngăn cản. Kiếm khí do Hiên Viên Phách xuất ra, như là bùa đòi mạng, không ngừng thu lấy tính mạng của đối phương. Chỉ là trong nháy mắt, trên mặt đất đã rơi đầy chân tay bị chặt đứt, không có một thi thể nào đầy đủ.

Đám Âm Dương Sư khi Hiên Viên Phách phát ra kiếm khí này bắt đầu phát ra nguyền rủa thuật. Chú thuật bây giờ của bọn họ đã trải qua việc tu sửa của Tình Thiên, uy lực mạnh hơn rất nhiều lần, không còn đơn giản như trước, còn có thể tước đi công lực của đối phương. Chỉ thấy miệng của bọn họ hé ra hợp lại, một cỗ phù chú màu xanh biếc rất nhạt bay qua hướng Hiên Viên Phách. Để cho bọn họ mở rộng tầm mắt chính là phù chú màu xanh biếc này, vừa bay đến cách Hiên Viên Phách khoảng ba thước, là như bị một vách tường vô hình ngăn cản, không thể đến gần được thân thể của hắn. Âm Dương Sư sửng sốt một thoáng, lập tức tỉnh ngộ bay lên tám đạo thân ảnh. Ở trong không trung bọn họ không ngừng niệm khởi những chú ngữ không ai nghe hiểu, ngay sau đó từ trên người bọn họ xuất ra một vòng khói đen thuận theo gió tản ra, tản mát ra một mùi hôi thối làm cho người ta phải xa lánh. Tám hòa thượng niệm chú ngữ, chỉ thấy mùi hôi thối phát ra ngày càng nhiều, không ai chịu được mùi thối này liền thay nhau lui nhanh về phía sau.

Khoảng cách xa nhất là người của giáo đình phương tây, cũng chịu không được mùi hôi thối này, cũng phải bay lui về phía sau. Bọn họ đối với việc Hiên Viên Phách giết hại người Nhật Bổn cũng không thèm để ý chút nào, chỉ muốn nhìn xem đám người Nhật Bổn này thể hiện được chút bản lãnh để dò xét ra thực lực chính thức của đám người phương đông.

Người tu chân bên này nghe sư thúc Ngộ Thanh truyền thanh nói: " Chư vị đạo hữu mau đóng lại ngũ quan, đây là khói xác chết thuộc về vật tuyệt độc, đám Nhật Bổn này thật quá ác độc, dám chế ra thứ ác độc như vậy."

Mọi người nghe được truyền thanh, liền đóng lại ngũ quan của mình, cũng không còn thời gian đi hỏi cái gì là thi vụ. Lúc này tất cả Âm Dương Sư thả ra oán linh của mình, hơn hai trăm oán linh vừa mới ra, liền mang đến từng trận âm phong, bọn họ nghe được mùi vị của thi vụ, hưng phấn kêu to lên. Linh thể hư ảo, liều mạng hấp thu thi vụ này, nháy mắt bọn họ đã trướng lớn lên vài phần. Hiên Viên Phách nghe được truyền thanh cảnh báo thì lập tức đóng lại ngũ quan, hai tay giao xoa.

Một thức " Kinh Thiên Trảm, Liên Hoàn Kích." bay ra. Chỉ thấy không gian bốn phía quanh Hiên Viên

Phách co rút lại, kiếm khí mông mông bay đầy trời, áp lực vô hình làm cho hơn ba mươi người còn sót lại, tâm phế họ chợt co rút lại, vô số đạo bóng kiếm xoay tròn, cách không hướng tới hơn mười người đánh xuống.

Đám Nhật Bổn bị chọn làm mục tiêu, cảm giác được kình khí phiêu dũng, chạm vào nhau, kinh hãi quơ võ sĩ đao trong tay trong tiếng xoát xoát, hướng về bóng kiếm chém tới.

Bỗng dưng, trong không khí bị một trận đè ép. " Phanh! Phanh!" Những âm thanh thân thể nổ tung vang lên không dứt. Hơn mười âm thanh thảm hào trước khi chết, truyền ra thật xa làm cho người ta nghe xong càng thêm kinh khủng. Hơn một trăm người chỉ bị hai thức Kinh Thiên Trảm của Hiên Viên Phách mà toàn bộ bị tiêu diệt.

Minh Nguyệt hai người trên không trung tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, thành quả bọn họ tìm suốt mấy tháng, chỉ bị hai thức của Hiên Viên Phách mà tan thành mây khói.

Bảo La và Đạt Ni Nhĩ bị thực lực hiện xuất của Hiên Viên Phách làm kinh ngạc tận đáy lòng: Đám người phương đông này không phải ai cũng giống người này lợi hại như vậy chứ, nếu là thật vậy thì hôm nay cho dù thắng thì tổn thất cũng sẽ lớn phi thường, không được, nhất định phải cho đám người phương đông này đánh nhau với Đức Lỗ Y trước rồi hãy nói.

Lúc này thi vụ trong không trung đã bị hung linh hấp thu hết, những oán linh này lớn hơn mấy lần, một đôi ánh mắt màu xanh âm u tàn nhẫn lóe lên. Làm cho những kẻ nhát gan chứng kiến việc này, có thể là bị hù chết ngay tại chỗ.

Hiên Viên Phách còn đang muốn tiêu diệt đám hung linh này, thì oán linh đã đánh tới hắn trước, quơ quỷ trảo nhọn hoắc nhanh như điện bay tới.

Hai tay Hiên Viên Phách cao thấp huy vũ, những cơn sóng cuồn cuộn đập vào mặt, mây lửa cuồn cuộn bay ra bốn hướng.

Nhiệt độ trong nháy mắt đã bay lên hơn một ngàn lần, từng đạo Tam Vị Chân Hỏa phun ra suốt mấy trượng bên ngoài. Những oán linh đang bay tới, một khi bị hỏa tinh nhiễm vào, lập tức phát ra âm thanh thê lương thảm hào. Nhất thời đám oán linh do Tam Vị Chân Hỏa của Hiên Viên Phách nhiễm trúng, tứ tán ra, theo bản năng nói cho bọn chúng, nam nhân trước mắt này cũng không dễ đối phó.

Mâu Sơn phái và Thiên Sư Giáo phù chú, là phương pháp trị oán linh hữu hiệu nhất. Mâu Sơn chưởng môn và Thiên Sư chưởng giáo đồng thời dương tay. Mấy trăm người bên bọn họ đồng thời niệm khởi Thiên Bồng chú: " Thiên Bồng Thiên Bồng, Cửu Nguyên Sát Đồng, Bắc Đẩu Nhiên Cao, Tứ Minh Phá Hài, Thần Kiếm Nhất Hạ, Vạn Quỷ Mục Tiêu, Cấp Cấp Như Luật Lệnh."

Sau khi niệm chú hoàn tất, mấy trăm đạo chỉ phù như hoa lửa " hưu hưu" hướng oán linh bao phủ xuống.

" Xuy xuy" trên không trung vang lên vô số tiếng bốc cháy, mỗi chỉ phù bay ra chạm vào oán linh, bật nổ mạnh, hóa thành lân hỏa, phủ kín toàn thân oán linh.

Đã bị thần hỏa thiêu đốt, oán linh phiêu phất qua lại không ngừng thảm hào, hình như bị thiêu cháy không thể lay động. Cho đến khi ngọn lửa dập tắt thì những oán linh đã biến mất vô tung.

Phương thức công kích như thế, làm cho đám người phương tây chưa từng nhìn thấy không thể tư nghị. Người Nhật Bổn trong lòng không ngừng thầm mắng đám người giáo đình phương tây đã không nói đến đạo nghĩa.

119. Chương 118

Hiên Viên Phách giết đến cao hứng, vẻ mặt nồng đậm sát khí, trong tâm lý chiến ý càng đậm. Hắn hướng đám người Bảo La đùa cợt nói: " Bằng đám Nhật Bổn này mà cũng muốn làm cho chúng ta phiền toái! Những người này cũng giống như một trăm năm trước, ngoại trừ chịu chết thì không có gì tác dụng, đám phương Tây man di các ngươi, hôm nay các ngươi đã mời tới rất nhiều trợ thủ? Sao còn để cho bọn họ đứng chết rúc ở đó, có phải do quá xấu xí không dám gặp người! Còn có thú nhân trốn trong rừng rậm (Đức Lỗ Y biến thân, xưng hô của người tu chân với bọn họ) mau đi ra đi, chúng ta đều biết các ngươi đã sớm tới

rồi." Lúc này Hiên Viên Phách quả thật cuồng, nhưng quả thật hắn cũng có tư cách để cuồng. Hắn có tu vi kim tiên lại được phối hợp với Hiên Viên kiếm, nói về đơn đả độc đấu(chiến đấu tay đôi) thì nơi này không có ai là đối thủ của hắn.

Phiên dịch xong lời nói này của Hiên Viên Phách, cũng phiên dịch cho Bảo La và Đạt Ni Nhĩ, bọn họ nghe xong sắc mặt hơi đổi. Tự mình nhận rằng đây là một lần hành động phi thường ẩn mật, nhưng không ngờ người tu chân của Trung Quốc lại biết được. Bất quá hắn cũng không có để ý, những thánh kỵ sĩ này cũng không có thể làm ra việc đánh lén sau lưng, chỉ cần vừa hiện thân, cũng bị đối phương biết ngay, càng huống chi người phương đông cũng đã đến đủ.

Bọn họ đối với câu nói của Hiên Viên Phách cũng không có trả lời, vẫn duy trì vẻ tươi cười thân sĩ như cũ. Đức Lỗ Y ở trong rừng rậm nghe nói như thế, liền không cách nào nhẫn nhịn, chỉ cảm thấy đại địa một trận chấn động, giống như có vạn con ngựa đang chạy chồm truyền đến tiếng vang kinh thiên.

Từ trong rừng rậm người khổng lồ chiến sĩ đi ra cao như ngọn núi, nhiều đến nỗi không nhìn thấy đến tận cùng. Nhìn người khổng lồ này, người tu chân Trung Hoa vẻ mặt có chút dao động, làm người tu chân, nhiều chuyện kỳ lạ cổ quái cũng thấy không ít, nhưng chưa từng thấy qua dạng người như vậy. Nhân mã của phương Tây giáo đình chứng kiến người khổng lồ như vậy, sắc mặt cũng đồng dạng đại biến, bọn họ cũng cảm giác được trước kia mình cũng đã quá xem thường Đức Lỗ Y giáo phái. Mặt ngoài nhìn người khổng lồ này sức mạnh vô cùng, lại thêm cây búa lớn trên tay bọn họ, thì đã biết thân thể những người này còn muốn cao hơn vài phần.

" Bày trận." Tất cả chưởng môn nhân cùng kêu lên.

Trận pháp trên không trung lập tức khởi động, một trận gió mây biến sắc, một cỗ sát khí nồng đậm từ trên bầu trời bao phủ xuống tới.

Cảm nhận được cỗ sát ý này, người khổng lồ chiến sĩ tâm tình mênh mông, trong tâm lý đột nhiên dâng cao chiến ý. Bọn họ đều là chiến sĩ trời sinh, trừ bỏ ngoài chiến tranh thì không có sự vật gì khiến cho bọn họ hứng thú.

Người của phương tây giáo đình cảm nhận được áp lực truyền đến từ không trung, trong tâm lý cảm thấy khẩn trương. Chưa nhìn thấy qua trận pháp huyền diệu của phương đông, trong tâm lý bọn họ buồn bực vì đã quá xem thường đối phương, không ngờ có thể lập thành một trận pháp cổ quái, hình như như mấy trăm người biến thành một người, cảm giác như bọn họ trở thành người khổng lồ không cách nào chiến thắng.

Không có được mệnh lệnh của Duy Khắc Đa và Thước Gia Lặc, Bảo La và Đạt Ni Nhĩ cũng không dám hạ lệnh khai chiến.

Người của Cửu Châu tiên giới trên không trung cũng đã gấp đến độ như con kiến trong chảo lửa, phía dưới lập tức sẽ khai chiến, mà chẳng những Lưu Vũ Phi không có xuất hiện, ngay cả người trợ giúp cũng không có tới. Cứ tiếp tục như vậy bọn họ cũng không biết nên làm cái gì, tiên nhân đầu lĩnh giờ phút này tâm tình thật sự khó nói nên lời, nhìn thấy người của Đức Lỗ Y đã đi ra, Âm Dương Sư của Nhật Bổn đã bắt đầu hành động. Không biết là ai, đã xuất ra vũ khí. " Phanh! Phanh!" Mấy tiếng nổ mạnh, dung khí chạm đất nổ tung, khói đen cuồn cuộn bay lên trời, khói đen trong không khí từ từ ngưng tụ thành hình người. Hơi thở âm khí nhất thời mê man trong không khí, người của phương tây giáo đình mắt như nhíu lại, bọn họ ghét nhất là đối diện với loại khí tức này.

Tám Oán Linh Vương đồng thời hiện thân, Đức Lỗ Y đi trước cũng đã chịu không được, trong miệng đã lẩm bẩm, trên không trung hiện ra một cơn lốc, một viên hỏa cầu như trái bóng, khối băng cỡ bằng nắm tay, hướng tới người tu chân trên bầu trời hạ xuống.

Người khổng lồ chiến sĩ đi phía trước, bọn họ không bay nhưng tốc độ bước đi còn nhanh hơn Đức Lỗ Y giáo đồ vài phần, cây búa lớn trong tay bọn họ như vô hình, quơ cây búa lớn trong tay, hét lớn như điên cuồng vọt lại.

Phát động đầu tiên chính là Tam Thanh Giáo.

" Thất Tinh Lạc Trận", môn đồ của Tam Thanh Giáo vẻ mặt nghiêm túc đồng thời chợt quát: " Thất Tinh Phi Sơn Chưởng", trên không trung đột nhiên xuất hiện vô số bàn tay lớn nhỏ không đồng đều, phương viên

hơn mười trượng đều bị chưởng ảnh tràn ngập, cùng với các dạng ma pháp của đối phương đang lao tới, va chạm vào nhau.

Trên không trung vang lên tiếng nổ mạnh trầm muộn, mấy ngàn người Đức Lỗ Y phát ra ma pháp bị trận pháp của Tam Thanh Giáo môn đồ triệt tiêu.

Phương tây giáo đình phát ra ánh mắt không thể tư nghị, nhìn người tu chân trong không trung.

Mấy ngàn người a! Nhiều ma pháp phát ra như vậy mà bị mấy trăm người triệt tiêu, nếu trên bầu trời cả hai ngàn người cùng phát động vậy….

…Đạt Nhi Nhĩ nói nhỏ vào tai Bảo La: " Bảo La giáo tông, tại sao Thước Gia Lặc thiên sứ trưởng, và Duy Khắc Đa đoàn trưởng bây giờ cũng không phát khởi tiến công? Còn tiếp tục như vậy, minh hữu của chúng ta sẽ chê cười chúng ta đó."

" Đừng nóng vội! Để cho đám người khổng lồ này đánh nhau với đám người phương đông một đoạn thời gian, như vậy thương vong của chúng ta cũng ít đi một chút, về phần Thước Gia Lặc thiên sứ trưởng và Duy Khắc Da đoàn trưởng có ý nghĩ thế nào, ta cũng không biết, chúng ta thử chờ xem, ngoại trừ chúng ta không phải còn có Hắc Ám Nghị Hội hay sao?"

Vào lúc tám Oán Linh Vương xuất hiện, Sở Uyển Tĩnh mang theo môn hạ chín tên đệ tử bay lên không trung. Đối với các nàng mà nói Oán Linh Vương bất quá chỉ là những đứa con nít, nhưng đối với những đệ tử có tu vi thấp, nguy hại rất lớn.

Tình Thiên và Minh Nguyệt chứng kiến mấy người Sở Uyển Tĩnh bay lên, trong lòng thở dài nói: " Xong rồi! Xong rồi, đám đáng chết này chẳng lẽ chẳng có tên nào thông minh được một chút hay sao? Mấy tháng khổ cực của ta cứ như vậy mà bị đám heo ngu này làm tiêu mất."

Mười người Sở Uyển Tĩnh, lúc phi thân bị bám mông mông huyết vụ, trong nháy mắt bao bọc cả hai trăm Âm Dương Sư, tính cả Oán Linh Vương trong đó. Lúc này huyết vụ trong không khí mãnh liệt mênh mông, kình khí trong lúc đó giao nhau phát ra hưu hưu tiếng rít thét điên cuồng, làm cho không ai mở được hai mắt, lỗ tai truyền đến tiếng kêu to ông ông. Lập tức, trong huyết vụ hiện ra hằng hà vô số chưởng ảnh, giống như một con dơi hút máu, qua lại xuyên thấu không ngừng. Âm Dương Sư phát ra từng trận tiếng tru thê thảm, với tu vi của đám Âm Dương Sư này, làm sao có thể ngăn trở cả mười người Sở Uyển Tĩnh liên thủ công kích. Hằng hà chưởng ảnh đột nhiên đè ép, tiếng thảm hào của Âm Dương Sư hòa lẫn thanh âm nổ tung của thân thể vang thành một đoàn.

Bọn họ không biết phương thức công kích của đối phương thuộc dạng gì, chỉ thấy trước mắt một mảnh đỏ tươi, đồng bạn bên người mình cứ một người tiếp một người bị nổ tung bỏ mình, máu tươi phun ra khiến cho phiến huyết vụ càng thêm nồng hậu.

Tám Oán Linh Vương vừa mới ngưng tụ thành hình người, còn không có bắt đầu triển hiện lực lượng của chính mình, thì ác vận diệt vong đã phủ xuống.

Tại Âm Dương Sư nhận lấy Tu La chưởng thì đồng thời vô số chưởng ảnh đánh trúng thân thể cao lớn của Oán Linh Vương. Một trận âm thanh chuỗi xuyến dày đặc vang lên, thân thể cao lớn của bọn họ bắt đầu chậm rãi tiêu tán, biến thành khói đen như trước.

Bỗng dưng, Mâu Sơn phái và Thiên Sư giáo vốn đã chuẩn bị sẵn phù chú, đều bay vụt lại. Những chỉ phù có khắc phù viên vừa tiến vào trong khói đen, lập tức truyền ra tiếng vang xuy xuy, bốc lên ngọn lửa màu xanh lục lân lân.

Sự phối hợp của mấy người trong lúc đó vô cùng ăn ý như đã luyện diễn qua, huyết vụ cùng khói đen cùng lúc tiêu tán, trên mặt đất đã nằm đầy ngổn ngang thi thể, những thi thể này không được đầy đủ, nhìn ra được khi còn sống tất cả đều bị lăng trì xử tử.

Bên kia, các phái chưởng giáo đón nhận những người khổng lồ chiến sĩ đang phóng nhanh như điện đến, những chưởng giáo đang bay lượn tại không trung, phát ra các thức các dạng pháp bảo, pháp bảo phát ra kình khí như loạn lưu tiến vào trong đám người của người khổng lồ chiến sĩ. Ngộ Thanh là người thứ nhất ra tay, hắn hướng tới người khổng lồ chiến sĩ đầu tiên chạy tới, phát ra Cửu Cung Phi Chưởng Quyết.

Hai tay tán xuất ra vụ khí thanh mông mông, Cửu Cung Phi Tinh Chưởng trong nháy mắt liền bổ ra bảy bảy bốn mươi chín đạo kình khí.

Dòng suối kình khí gào thét bay ra hướng tới người khổng lồ chiến sĩ mãnh liệt phách tới, người khổng lồ chiến sĩ không có chút ý tứ nào như muốn tránh né. Hắn ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng điên cuồng, thanh âm nổ vang truyền đến chín tầng trời.

Hắn quơ búa lớn trong tay, hướng tới Ngộ Thanh điên cuồng chém xuống, lực búa hắn phát ra, cùng mười đạo kình khí của Ngộ Thanh va chạm, oanh oanh, trên mặt đất các đá bay tung rối loạn.

Ngộ Thanh không nghĩ ra lực lượng của người khổng lồ chiến sĩ này lại to lớn như thế, chỉ một lần khinh thường đã bị đánh bay ra xa hơn mười thước, khóe miệng chảy ra tia máu. Mà người khổng lồ chiến sĩ cũng chỉ đỡ được mười đạo kình khí nọ, còn những kình khí còn thừa thì có một đạo nện ngay trên người của hắn.

Sự đau đớn kịch liệt, lập tức truyền khắp toàn thân hắn, quần áo trên người bị tẫn liệt, da thịt màu cổ đồng, bị khai mở thành những vết thương sâu hoắm có thể thấy được. Người cũng lui ra sau hơn mười bước, dọc theo đường đi còn tông ngã mấy đồng bạn. Lúc hắn ngã xuống đất, liền bật người đứng lên xé rách áo quần bị rách nát trên người, dùng tay cuống quýt điểm lên người, chỉ thấy vết thương đang chảy máu không ngừng, lập tức cầm máu ngay. Chứng kiến cảnh này Ngộ Thanh cung hoảng sợ: " Điểm huyệt, cầm máu?" Đồng thời đối với lực phòng ngự của người khổng lồ cũng cảm thấy khiếp sợ.

Đổi lại là một người tu chân dưới Nguyên Anh kỳ, bị hơn mười đạo kình khí của hắn thì không chết cũng phải bị trọng thương, người khổng lồ chiến sĩ này không ngờ chỉ là bị thương chút da thịt mà thôi.

Những chưởng môn ngoài dự đoán, mặc dù có mấy trăm người khổng lồ chiến sĩ bị pháp bảo của bọn họ bao lại, nhưng chỉ làm cho họ chấn thương lui về phía sau, dĩ nhiên không có xuất hiện sự trọng thương. Ngoại lệ duy nhất xuất hiện tại chưởng môn Thục Sơn kiếm phái, một đạo kiếm quang của hắn thành công chém ngang eo một người khổng lồ chiến sĩ.

Đám người khổng lồ chiến sĩ đang thối lui phát hiện đồng bạn của mình bị giết hại, tất cả người khổng lồ chiến sĩ phẫn nộ, hống lên một tiếng, hai mắt đỏ tươi, hai ngàn người khổng lồ, lại chạy như điên phóng tới, mỗi bước của bọn họ cũng bám theo vô số cát đá, cuồn cuộn trong bụi mù hướng các phái người tu chân mãnh liệt mà đến. Mấy hòa thượng Bàn Nhược Tông chứng kiến đám người khổng lồ cường hãn như thế, lần này cũng cùng lúc ra tay. Tám thân ảnh tốc độ còn nhanh hơn các chưởng môn nhân các phái rất nhiều, bọn họ là Hiên Viên Phách, Bàn Nhược tông Liễu Phàm sáu người, Thục Sơn kiếm phái chưởng môn.

Sáu hòa thượng tại không trung liên tục hoán chuyển tám phương vị, thiền trượng trong tay từ từ bay múa.

Một trận phạn âm vang lên, thiền trượng bộc phát ra kim quang màu vàng chói mắt. Từ từ trướng lớn, lại trướng lớn thành thiền trượng khổng lồ, chỉ vài phút mà đã trướng thành mấy chục lần, sáu người đồng thời khắp mấy thủ ấn quái dị. Sáu cây thiền trượng lại giao nhau, hình thành một hình dạng sáu cánh. Vô số đạo kim mang từ trên thiền trượng bộc phát, bị kim mang bao phủ bên trong, người khổng lồ liền cảm nhận được áp lực.

120. Chương 119

Người khổng lồ chiến sĩ đang bị bao vây lại, cảm thấy áp lực từ trên đỉnh đầu truyền xuống, giơ cao cây búa lớn hướng tới sáu người Bàn Nhược Tông chém tới. Bỗng dưng, thiền trượng phát ra từng đạo năng lượng màu vàng quang kích trụ lấy họ. " Oanh! Oanh" ngay sau đó vang lên mười tiếng nổ. Cây búa lớn của người khổng lồ bổ ra nhất thời bị phản chấn, như lưỡi dao sắc bén, như những mũi tên kình khí màu vàng, hướng tới trên thân thể người khổng lồ mà cắt xuống, thanh âm đinh đinh đương đương không dứt, đó là người khổng lồ chiến sĩ dùng búa kháng cự kình khí mà sinh ra.

Phạm âm trong miệng sáu người Liễu Phàm không ngừng vang lên, một đám phù tự màu vàng từ trong miệng bọn họ bay ra, lại rơi vào trên thiền trượng. Bỗng nhiên, một đạo kim mang hung hăng từ trên bầu trời rơi xuống, như những ngọn núi nhập vào trong búa ảnh. Ầm ầm một tiếng nổ tận trời, kim mang chàng nhập vào trong hàn quang thanh mông mông, và kính lưu nhô cao đồng thời tuôn ra khắp bốn phương. Hơn

mười người khổng lồ chiến sĩ liền ngã chết ngay, bị đánh bay đồng thời tạt ngã những người khổng lồ chiến sĩ đứng phía sau một tảng lớn.

Người khổng lồ chiến sĩ bị trực tiếp công kích, ngã xuống đất cũng không có đứng lên, trên ngực che kín rậm rạp những lỗ máu.

Hiên Viên Phách cầm Hiên Viên Kiếm trong tay, nhanh như điện chớp huy chém ra vô số đạo kiếm khí phách liệt chí cực, kiếm khí hình thành cơn lốc, trong nháy mắt làm cho hơn năm mươi người khổng lồ chiến sĩ bị cuốn vào giữa không trung. Đám người khổng lồ hoảng sợ phát ra tiếng kêu sợ hãi điên cuồng, nhưng lúc này không có ai nổi lên lòng liên mẫn đối với bọn họ. Một đạo bóng kiếm khổng lồ trống rỗng chém tới, bản năng của những người khổng lồ liền vung cây búa lớn trong tay ngăn cản bóng kiếm. Trong tiếng thảm hào còn hòa lẫn " hoa hoa" tiếng vang, những cây búa lớn này làm sao có thể ngăn trở kiếm khí do Hiên Viên kiếm phát ra. Trên bầu trời rơi xuống vô số những cây búa bị cắt ra làm hai. Ngay sau đó trên không trung hạ xuống một từng đoạn từng đoạn tay chân bị chặt cụt, Thục Sơn chưởng môn bay lên quát lớn: " Kiếm Chi Cộng Vũ". Theo thanh âm của hắn, kiếm trận của Thục Sơn phái liền phát động, mấy trăm đạo hàn quang, từ hư vô không trung bổ thẳng tới đám người khổng lồ chiến sĩ.

Đám người khổng lồ chiến sĩ chưa thấy rõ bóng kiếm, thì phi kiếm mang theo hơi thở lạnh lẽo đã ập tới. Bọn họ sợ hãi vội vàng nhảy ra xa nhưng phi kiếm như là quỷ vô thường đòi mạng, dây dưa không tha hướng tới con mắt yếu ớt của bọn họ. Một làn hàn quang mà mắt thường không nhìn thấy được nhất thời bắn thủng con mắt từ sau ót bay ra, Phanh! Phanh! Tiếng vang không ngừng.

Người khổng lồ chiến sĩ bị bắn thủng đầu giống như những tòa núi nhỏ ngã xuống đất bỏ mình.

" Chư vị, con mắt là tử huyệt của đám khổng lồ này đó." Thục Sơn chưởng môn lớn tiếng truyền âm, hắn nghĩ không ra chỉ một lần vô ý truy kích, lại mang đến hiệu quả tốt đến như thế. Vốn hắn còn lo lắng môn nhân của mình tu vi quá thấp, không cách nào bắn thủng được da thịt của đám người khổng lồ chiến sĩ này.

Nghe được tiếng truyền âm của hắn, tất cả những người đang đối phó người khổng lồ, nhất thời thay đổi kế sách, vận dụng phi kiếm tự mình tùy tâm sở dục, hướng tới con mắt của đám người khổng lồ bắn nhanh đi. Da thịt của đám người khổng lồ này thô cứng, phi kiếm có uy lực không lớn còn thật sự không làm bị thương được bọn họ. Nhược điểm duy nhất là con mắt yếu ớt, mà người bình thường căn bản là không cách nào làm bị thương con mắt của bọn họ. Chỉ tiếc rằng người tu chân mỗi người đều có phi kiếm, có thể tùy tâm sở dục chỉ huy, có thể chính thức tấn công. Đám người khổng lồ bị nắm trúng tử huyệt, nhất thời không sao tránh thoát. Một lưu lưu, một mạt hàn quang vô số bắn nhanh tới hai mắt. Vóc người của người khổng lồ hạn chế sự nhanh nhẹn của bọn họ, chậm chạp di động muốn tránh đi hàn quang đòi mạng này, nhưng hết thảy đều là vô ích. Cứ một mạt hàn quang lại mang đi một tánh mạng của một người khổng lồ, tiếng thê lương tuyệt vọng giữa sân vang lên như muốn làm điếc cả tai người khác. Hơn trăm người khổng lồ phỏng chừng còn không đủ mạng để chết, từng người một ngã xuống, còn làm chậm cả tốc độ của những người khổng lồ đứng phía sau. Kết quả này mặc dù không ai nghĩ không ra, Duy Khắc Đa từng nhiều lần cùng người khổng lồ giao thủ, hắn có hao hết khí lực cũng không chiếm được tiện nghi từ người khổng lồ. Người khổng lồ sức mạnh vô cùng, hơn nữa vốn không sợ bị đánh, hắn không ngờ nhược điểm của họ lại nằm ở mắt.

Nhìn thương vong của người khổng lồ lớn như vậy, Đức Lỗ Y đại trưởng lão lập tức trách hỏi Bảo La: " Minh hữu Âu Châu, vì sao các ngươi còn không ra tay, bộ định chờ cho đến khi chúng ta chết hết thì mới quyết đấu với họ hay sao?"

" Đại trưởng lão, cũng không phải giống như ngươi suy nghĩ, trước mắt chúng ta còn chưa nên động thủ, các ngươi nhìn xem người của Hắc Ám Nghị đoàn còn chưa xuất hiện hay sao?" Bảo La dùng nụ cười mười phần quý tộc trả lời.

Bọn họ chưa có được mệnh lệnh của Duy Khắc Da nên không dám tự tiện ra tay.

Nghe nói như thế, Đại trưởng lão tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu mà chết.

Sở Uyển Tĩnh sau khi tiêu diệt tám Oán Linh Vương, vừa vặn đụng với lần công kích thứ hai của người khổng lồ chiến sĩ. Mười nữ tử hướng theo mười phương hướng tản ra, không biết từ lúc nào trên tay đã cầm

một thanh trường kiếm hào quang năm màu, hoảng chuyển thân mình, đột nhiên huy kiếm chém ra vô số đạo kiếm khí hữu hình.

Ngay trong lúc hơn ba mươi người khổng lồ huy búa đến các nàng, kiếm khí và búa ảnh chạm vào nhau, vô số đạo kiếm khí đột nhiên nổ tung, khói lửa tạc trắng bệch cả bầu trời. Theo tiếng sắt thép giao nhau, vô số người khổng lồ kêu lên té ngã. Phía chân trời trong xanh lại hạ xuống vô số kiếm khí càng hung hiểm hơn, kiếm khí tung hoành lần lượt thay đổi, thẳng tắp lao vào trước ngực đám người khổng lồ. Hơn ba mươi người khổng lồ phát ra tiếng điên cuồng gào thét cuối cùng, trên ngực mỗi người phủ đầy hơn mười đạo kiếm khí, vết thương máu tươi lâm ly. Kinh khủng nhất là ở mỗi một đạo vết thương đều tan nát da thịt, máu tuôn như suối. Nếu không phải là người khổng lồ, thì bọn họ sớm đã bị kiếm khí lợi hại phân thây, mà không chỉ là được toàn thây như vậy.

Tam Thanh Giáo bên kia đã ngăn được mấy lần tiến công của mấy ngàn Đức Lỗ Y. Ngoại trừ mấy trăm môn nhân của Tinh Nguyệt Cung, còn phải đề phòng sự tập kích đột ngột của phương tây giáo đình. Còn những phái khác đều ra tay đối phó Đức Lỗ Y giáo chúng, trên bầu trời đỉnh đầu của Đức Lỗ Y nhất thời xuất hiện vô số đá bay, cây gỗ, phi kiếm, phù chú và một chút pháp bảo hình dáng cổ quái. Những vật phẩm này vừa xuất hiện, liền tráo tới hướng mấy ngàn Đức Lỗ Y. Dưới tình thế cấp bách, đám Đức Lỗ Y ở trên đỉnh đầu bày ra tầng tầng ma pháp ngăn trở, trên đỉnh đầu mỗi người đều cũng có một màn hào quang, hai tay huy ra vô số ma pháp. Lần này ma pháp công kích, so với vài lần trước cũng mạnh hơn mấy cấp bậc. Rồng lửa rít gào, băng trùy kêu rít, gió lốc như rồng cuốn hướng lên không trung quyện tới. Trong đó ẩn ước còn có tiếng gầm gừ, kình khí, ma pháp, lẫn nhau dây dưa, lẫn nhau giao tiếp, lẫn nhau chống cự.

Oanh! Oanh! Mặt đất bằng phẳng vang lên tiếng lôi động, âm thanh nổ vang không ngừng, Đức Lỗ Y phía dưới rõ ràng bị vây hoàn toàn, khi ma pháp của bọn hắn bị triệt tiêu, trong miệng niệm chú không kịp, pháp bảo trên đỉnh đầu đã nện xuống trên đỉnh đầu đám người vang lên âm thanh thảm hào, làm cho người ta không lạnh mà run. Ngay sau đó vô số sóng lớn kinh phong, tạo thành một đạo cự lưu mãnh liệt, đem đám Đức Lỗ Y trên mặt đất cuốn vào không trung, kình khí trung tâm trên bầu trời còn bị mưa đá nện xuống, lại có vô số kình khí giao nhau quấn quanh, đem những Đức Lỗ Y bị cuốn vào không trung cắn thành phấn mạt. Kình phong kích động như biển cả bạo nộ, trên bầu trời hạ xuống vô số máu tươi, bay vụt như mưa rưới đầy xuống đất, trong đó có rất nhiều thi thể bị cắt thành bùn thịt, tất cả đều rơi vào trên người đám Đức Lỗ Y, nhiễm cả thân thể bọn họ thành người máu.

Mùi máu tươi tràn ngập cả không gian, trên mặt đất thi thể lớp lớp, tình trạng thảm thiết vô cùng. Song đám Đức Lỗ Y này còn không sợ chết, vẫn đang mãnh liệt công kích không ngớt, chỉ là dưới sự thương vong quá nhiều, đã mất đi khí thế như lúc đầu.

Bên kia, người khổng lồ đột nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, hơn một ngàn người khổng lồ đồng thời vải ra cây búa lớn trong tay, từ trên tinh không, hạ xuống như một màn mưa búa. Mục tiêu của bọn họ không phải là chưởng môn các đại phái, mà là đệ tử các phái đang giết hại Đức Lỗ Y giáo chúng. Lập tức búa ảnh như núi phủ xuống dày đặc, đệ tử các phái không tự chủ được cảm thấy một cỗ áp lực vô hình, như núi sụp xuống, đang hướng từ trên đầu mình đè xuống. Chỉ trong tích tắc, nếu người của mình mà bị đánh trúng thì tình thế sẽ hoàn toàn đột biến. Vì vậy các phái đệ tử lập tức tự cứu, đem pháp bảo của mình thu lại đỉnh đầu, lại phối hợp thành trận pháp, hướng những búa lớn đang lăng không đánh xuống bắn nhanh đi.

Một ngàn cây búa lớn huyễn khởi thành tầng tầng ảo ảnh cùng va chạm vào pháp bảo đang phóng lên cao, phi kiếm đủ loại vũ khí, đụng chạm vào cùng một chỗ, lại có mấy người phát ra long quyển phong hướng tới búa lớn cuốn lấy, trong mây mù như chớp, hoàn toàn mê hồ, cát bay đá chạy, điên cuồng gào thét.

Bỗng dưng, kình khí của song phương tiếp xúc, như đất bằng bạo khai ra một âm thanh như thiên lôi đánh xuống, vô số búa lớn bị hất bay trở về, nhưng vẫn có bộ phận nhỏ xuyên qua kình khí, bổ về trong đám người tu chân.

Trên hư không, trong các phái truyền đến hơn mười tiếng thảm hào, trừ bỏ mấy người bị thương rơi xuống đất, còn những người khác thân thể bị chấn nát ngay đương trường, trong cơ thể nguyên anh xẹt qua từng đạo tinh quang bỏ chạy về hướng quốc nội.

Bên kia chưởng môn các phái nhìn thấy môn nhân của mình bị hại, nhất thời tức giận. Nhất là mười người

Sở Uyển Tĩnh, các nàng đã cảm thấy trên mặt đất có người ở không nên đã lôi kéo đám người khổng lồ xúc phạm tới đám vãn bối tu vi thấp, nàng làm ra một thủ thế, trong hư không Bổ Thiên Tâm Quyết trong đó có một loại tên là Thiên Kim Quyết được triển khai.

Trên bầu trời trong kim quang tự huyễn bắn ra, một chút tinh mang lạnh băng giống như những cây kim châm nhỏ xíu chuyên tấn công vào hai mắt của người khổng lồ chiến sĩ.

Người khổng lồ chiến sĩ mặc dù cường hãn không sợ chết, nhưng con mắt là nhược điểm trời sanh, bọn họ chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu một mảnh kim quang lóng lánh, kình khí nhè nhẹ xuyên qua, làm cho bọn họ cảm nhận được tử thần đang gọi về. Búa lớn trong tay đã mất, không biết từ nơi nào xuất ra một cây búa chẳng khác gì cây búa của họ, hướng tới đỉnh đầu họ một trận huy vũ, một mảnh ánh sáng màu đen xuất hiện tại trên đầu, kim mang dày đặc mạnh mẽ đã xuyên tốc mà đến, tiếp xúc vào ánh sáng màu đen lập tức dẫn phát âm thanh xuyên thấu chói tai.

Người khổng lồ chiến sĩ phát ra ánh sáng màu đen không cách nào ngăn cản kim mang nhè nhẹ nọ, bị kim mang xuyên thấu, kim mang vẫn không vì vậy mà chậm lại, trong nháy mắt ẩn trong ánh mắt người khổng lồ. Một trận tiếng bi thanh thảm lệ khiến người ta dựng đứng cả lông tóc vang lên, trên mặt đất đã ngã xuống vô số thi thể của người khổng lồ chiến sĩ, hai mắt bọn họ phun máu tươi nằm dài trên đất.

121. Chương 120

Đang ở lúc này Duy Khắc Đa, Thước Gia Lặc đang ở trên bầu trời đồng thời truyền thanh, ra lệnh cho Bảo La bọn họ lập tức ra tay. Bọn họ sợ nếu tiếp tục chậm trễ, thì người khổng lồ chiến sĩ cùng với Đức Lỗ Y giáo chúng cũng sẽ bị người tu chân giết hết sạch sẽ. Người của phương tây giáo đình đã sớm chuẩn bị tùy lúc ra tay, chỉ là đợi lệnh của Duy Khắc Đa. Theo Bảo La và và Đạt Ni Nhĩ đồng thời quát: " Phương đông dị giáo đồ! Ta đại biểu " Chủ" nghiêm trị các ngươi."

" Thánh Quang Trảm"

" Quang Bạo Viêm"

" Liệt Viêm Trảm" Các thức các dạng trụ ánh sáng màu trắng, hình chữ thập giá thuần quang mang màu trắng hướng các phái trong sân ném tới. Bốn ngàn người đồng thời ra tay, uy lực bá đạo tuyệt mãnh, cột sáng màu trắng như lưỡi dao sắc bén, như những mũi tên bắn tới.

Mọi người của Tinh Nguyệt Cung đã sớm có chuẩn bị, Ẩn Nguyệt đại trận lập tức phát động, kình khí di thiên cuồn cuộn nổi lên, pháp bảo trong trận pháp phát ra âm thanh ô ô, hướng tới những người của giáo đình bổ tới cột sáng, quang cầu, hình chữ thập quyện tới.

Từng đạo kình khí mạnh mẽ tuyệt luân hình thành khí lưu, càng lộ vẻ hấp dẫn lực, quang trụ màu trắng dụng chạm vào khí lưu, lập tức dẫn tới một trận tiếng sấm oanh long.

Trên không trụng tạc mở một đoàn quang mang chói mắt, như sóng xô bốn phía tản ra.

Ẩn Nguyệt đại trận mặc dù rất lợi hại, nhưng do bốn ngàn người đối phương liên thủ công kích, đều bị tan rã.

Đệ tử Tinh Nguyệt Cung bị cường chấn, vượt hơn một nửa đệ tử phun ra máu tươi, từ trên bầu trời rơi xuống, hoàn hảo những người này đều là bị chấn thương, không có xuất hiện tình huống thân thể bị hủy. Đồng thời vì sự phản kích của các phái mà đã tạo ra đủ thời gian.

Nhìn thấy người của giáo đình đã ra tay công kích Trung Quốc tu sĩ, người của Đức Lỗ Y còn sót lại càng thêm điên cuồng hướng tới người tu chân phát khởi công kích.

Sở Uyển Tĩnh dịu dàng nói: " Hiên Viên đạo hữu, Liễu Phàm đại sư, các ngươi mau đi đối phó đám phương tây man di, đám khổng lồ này giao cho chúng ta đối phó, vì lần sau để không xuất hiện thêm trăm năm chi ước, các vị hãy hạ độc thủ đi thôi, đừng quên sau lưng bọn họ còn có kẻ giúp tay càng mạnh."

Tam đại gia tộc, Tam Thanh Giáo, Tinh Nguyệt Cung, hàn quang bao phủ, lập tức bay lên trên đỉnh đầu của những người giáo đình, mà Thục Sơn kiếm phái vẫn như trước ở lại trợ giúp mười nữ nhân của Bổ Thiên Cung đối phó với người khổng lồ chiến sĩ.

Bảo La, Đạt Ni Nhĩ nhìn thấy mình tập hợp mấy ngàn người công kích, chỉ tạo cho đối phương một chút thương tổn, trong lòng không phục cao giọng rống giận: " Phát động Thần Chi Tài Quyết."

" Tranh Thế Chi Quang"

Mấy ngàn người đồng thanh ngâm xướng cầu khẩn, trong tiếng cầu khẩn Chữ Thập kiếm trên tay bọn họ bộc phát ra quang mang chói mắt, vừa mới bắt đầu thì chỉ là một đạo bạch quang thật nhỏ, theo âm thanh ngâm xướng, từ từ hội tụ thành một cột sáng chữ thập thật lớn, Đông Chánh giáo đồ bên này " Tịnh Thế Chi Quang" cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.

Bảo La, Đạt Ni Nhĩ cộng đồng một tiếng rống giận: " Thần Chi Tài Quyết, Tịnh Thế Chi Quang"

Người tu chân ở đây, đại bộ phận đều từng kiến thức qua hai pháp thuật lợi hại này, trăm năm trước chính vì đối với bọn họ không hiểu rõ ràng, không biết đã có bao nhiêu người bị hai pháp thuật này đoạt đi tánh mạng.

Tịnh Thế Chi Quang trên bầu trời hình thành mưa ánh sáng, chậm rãi hạ xuống, nhìn như chỉ có một giọt quang điểm, nhưng uy lực tuyệt đối không thua gì đại hình công kích pháp thuật.

Tu sĩ trong hư không, vừa mới đi đến trên đỉnh đầu của đối phương, pháp thuật của bọn họ đã hoàn thành áp dụng, dưới tình thế cấp bách đã không kịp phản kích, Phật môn đệ tử cộng đồng chợt quát: " Phật Quang Phổ Chiếu." Còn các trận pháp phòng ngự của các phái khác, các thức các dạng pháp bảo bay trên đỉnh đầu không cách nào tạo thành uy lực của trận pháp, tiếp nhận được sự bảo hộ của các phái.

" Phật Quang Phổ Chiếu" là một dạng pháp thuật cùng loại với Tịnh Thế Chi Quang. Sau khi những hòa thượng thi triển ra, phía chân trời vô hư truyền đến từng trận ngâm xướng, từng đạo kim mang ở không trung tỏa ra thành như giọt mưa, đồng dạng phiêu nhiên rơi xuống, cùng Tịnh Thế Chi Quang màu trắng hấp xả lẫn nhau, hai loại lực lượng có thuộc tính bất đồng một khi đụng chạm lập tức nổ bạo ra. Trên không trung giống như có pháo bông bộc phát ra bạch quang chói mắt.

Phật Quang Phổ Chiếu phát động chậm một bước, ngoại trừ triệt tiêu được một bộ phận phía sau của Tịnh Thế Chi Quang, thì những quang điểm hạ xuống trước vẫn tồn tại như cũ. Bọn họ đáp xuống trên đỉnh đầu các phái, đồng thời Thần Chi Tài Quyết hình thành chữ thập kiếm quang đang nện xuống.

Tất cả người tu chân điên cuồng vận chuyển nguyên anh trong cơ thể, đem những pháp bảo và trận pháp vận đến cực hạn. Một đoàn đoàn quang mang từ trong các phái phát ra, kình khí di thiên hợp thành một đạo võng thật lớn, bao phủ trên đỉnh đầu mọi người. Trong nháy mắt, chữ thập kiếm màu trắng thật lớn đã nện xuống.

Oanh! Oanh! Ngay cả đại địa cũng vì tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa này không ngừng run rẩy, kình khí võng của các phái phát ra bị nén xuống, tạo cho đệ tử của các phái phải phun máu tươi, có người có tu vi thấp cơ thể bị chấn vỡ, thất khiếu chảy máu mà chết.

Oanh! Lại một tiếng nổ rung trời, đệ tử các phái cuống quýt tạo thành màn bảo vệ, bị mấy ngàn người của giáo đình phát ra Thần Chi Tài Quyết làm đột nhiên vỡ tan. Mắt thấy hơn trăm người tu chân, bị cuốn vào trong bạch quang mà chết.

Hiên Viên Phách hai tay cầm kiếm, người như một tia quang mang, xuyên thấu tới. Hiên Viên kiếm bộc phát một luồng kiếm quang dài ba trượng, cả người như một đoàn lãnh mang tinh huy quang cầu, chui vào trong thập giá.

Oanh! Oanh! Lại vang lên tiếng nổ kinh thiên, chấn động đến nỗi làm tai mọi người đau đớn. Lúc trước đã bị kình khí võng triệt tiêu hơn phân nửa lực công kích chữ thập kiếm quang, do sự công kích của Hiên Viên Phách phân tán biến mất.

Lúc này Tịnh Thế Chi Quang đã phủ xuống, mưa ánh sáng rơi vào trong đám người, quang điểm màu trắng cùng pháp bảo của người tu chân chạm vào nhau nổ tung, truyền đến một trận dày đặc " phách phách ba

ba" âm thanh. Những thân thể bị bạch quang nhiễm trúng, lập tức nổ bạo ra, trong đám người vang lên hơn trăm tiếng muộn hừ. Những ai bị bạch quang nhiễm lên người, trên người bị nổ tung những những cái lỗ thịt cỡ nắm tay, cả người bị máu tươi nhiễm thành màu đỏ. Bọn họ thúc giục bổn mạng tinh nguyên trong thân mình, đem những lỗ máu này nhất nhất tu bổ. Đến khi tu bổ xong, những người này đều có tinh thần yếu ớt, sắc mặt một mảnh tái nhợt.

Phẫn nộ! Phẫn nộ đến vô cùng, tràn ngập trong lòng các phái tu chân trong lúc đó. Chứng kiến đồng môn sư huynh đệ của mình bị giết chết, làm cho những người tu chân này hận không thể nuốt sống đám người phương tây kia.

Sáu người Liễu Phàm trước hết triển khai trả thù, bên trên đỉnh đầu của những người giáo đình, ngâm xướng phạm âm. Đám Kim Cương Diệt Thế Chú từ trong miệng bọn họ phun ra, hình thành tự phù quái dị vặn vẹo đều dương dương rơi xuống.

Đám người giáo đình hai lần đoạt được tiên cơ, lần này cầu khẩn rốt cuộc chậm một bước, toàn thân bọn họ bị một tầng hào quang bao phủ lại, trên tay vẫn đang giữ chữ thập kiếm, thánh lực cuồn cuộn không ngừng đưa vào trong cơ thể. Lúc phù tự của sáu người Liễu Phàm phát ra rơi xuống trên người bọn họ, không gian một trận vặn vẹo nổ tung, ngay sau đó các phái gọi về thiên lôi, pháp bảo bị bám kình phong, phi kiếm huy chém xuống những luồng kiếm khí, tràn ngập trên bầu trời của những người giáo đình. Không gian lần lượt bị kiếm khí phá tung, những người giáo đình kinh hãi thất sắc, nghĩ không ra làn sóng trả thù đầu tiên của đám người tu chân lại mãnh liệt như thế. Bọn họ cuối cùng gặp phải cục diện giống như những Đức Lỗ Y vừa rồi.

Pháp trượng trong tay Bảo La vung lên, một đạo bạch quang mãnh liệt tiến ra, chiếu sáng chói làm người ta không cách nào mở mắt. Một đạo màn hào quang dài hai thước, từ trong pháp trượng phát ra, chiếc mũ trên đầu cuồn cuộn không ngừng đưa vào thánh lực, lại bị pháp trượng trong tay không ngừng hấp thu, còn những giáo chúng khác trong tiếng ngâm xướng, trong tay tụ tập những quang cầu nhỏ như những trái banh bóng bàn, khi đám người tu chân cùng kêu lên quát: " Phá" thì đám người giáo đình cùng thời gian vãi ra quang cầu trên tay, chỉ thấy trên bầu trời lôi điện giao nhau, đánh xuống mấy đạo thiên lôi, tia chớp màu trắng xẹt qua tinh không, đánh trúng quang cầu đang bay lên, lập tức nổ bạo ra. Trên bầu trời nện xuống pháp bảo cùng phi kiếm, và quang cầu va chạm cùng một chỗ, nhất thời không trung nổ tạc một đoàn quang diễm, tiếng oanh long vang lên không ngừng.

Mặc dù đám người giáo đình phát ra năng lượng cầu, ngăn cản lại pháp bảo của các phái công kích, nhưng bọn họ không cách nào né tránh thiên lôi tập kích, ngay trong lúc mấy người giáo đình tưởng nhẹ đi thì trên bầu trời thiên lôi lại phủ xuống. Giữa đám người nhất thời truyền đến một tiếng bạo chấn, lại hòa lẫn tiếng thảm hào trước khi chết. Một trận âm thanh kêu gào thê lương trôi qua, không chỉ có vô số người bị thương, còn có rất nhiều thi thể nổ tung, mùi máu tươi tung bay bốn phía.

Đối với pháp thuật huyền ảo của đông phương, người phương tây cho tới bây giờ còn chưa hiểu rõ ràng. Chỉ một lần này đã giết chết mấy trăm người bên giáo đình, Bảo La và Đạt Ni Nhĩ mắt trợn trừng. Những người này đều là tinh anh bên người bọn họ, mỗi tổn thất là giảm đi một phần thực lực. Song ác vận của bọn họ còn chưa chấm dứt, gánh chịu thêm một lần công kích cuối cùng của Hiên Viên Phách, người như gió lốc trùng tiến vào trong đám người.

" Kinh Thiên Trảm, Phá Sát" Giống như một pho tượng tu la đứng trên đám người, Hiên Viên Kiếm trên tay huy chém ra mấy trăm đạo ngân mang dày đặc, không gian ở một khắc này bị nổ tung, không khí bốn phía đột nhiên hướng vào trong tuôn vào, áp lực khôn cùng tăng lên, như muốn đem trái tim của người khác áp toái mới cam tâm.

Mấy trăm người của giáo đình bị Hiên Viên kiếm bao phủ, cảm thấy toàn thân trên dưới không tự chủ được run rẩy, hàm răng không ngừng đánh lập cập, cả người phẳng phất choáng váng, kinh hãi nhìn ngân mang trên bầu trời hạ xuống. Chỉ thấy không khí bốn phía quanh bọn họ, tạo ra khí lưu bá đạo như suối chảy, thỉnh thoảng phát ra tiếng rít âm u, trong nháy mắt nuốt trọn đám người này ở bên trong. Từng đạo ngân mang không ngừng thu hoạch tánh mạng của đám người giáo đình, tiếng kêu thảm vang lên tận mây xanh.

Thiên đang chuyển, địa đang động, trên không trung rơi xuống những đoạn tay chân bị chém cụt, rơi khắp hiện trường. Cho dù là tiên nhân còn chưa lộ diện trong hư không, cùng với chiến đấu thiên sứ của phương

tây thiên giới, thánh kỵ sĩ đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Hiên Viên Phách. Bọn họ tự mình so sánh với Hiên Viên Phách, ít nhất còn yếu kém hơn mấy cấp bậc.

Một trận mưa máu trôi qua, phạm vi bị Hiên Viên kiếm bao phủ đã không còn một người sống.

Bảo La và Đạt Ni Nhĩ rốt cuộc biết được vào một trăm năm trước, tự tập mấy vạn người mà vẫn bại trận, có người có thực lực mạnh mẽ như thế tồn tại, bọn họ thật sự nghĩ không ra làm sao mới đánh bại được đám người phương đông này. Càng huống chi bên kia còn có mười sáu người, thực lực tương đương cường đại, những người này chỉ dù là một người bọn họ cũng khó đối phó. Hoàn hảo hôm nay bọn họ chỉ là ra mặt trận đầu, đối thủ chính thức còn chưa lộ diện. Trong tâm lý của Bảo La và Đạt Ni Nhĩ nghĩ vậy để an ủi chính mình.

122. Chương 121

Bên kia mọi người của Thục Sơn kiếm phái phối hợp với mười người của Bổ Thiên Cung đối phó với người khổng lồ chiến sĩ và Đức Lỗ Y. Chỉ thấy trong không khí mê mạn huyết vụ, tám đệ tử Bổ Thiên Cung trong huyết vụ đang cao thấp qua lại không ngừng xuyên toa. Tu La Chưởng mang theo Thiên Kim Quyết khuynh hướng mà đến, mỗi khi bị đánh trúng một chưởng thì ngay cả đầu của người khổng lồ chiến sĩ như muốn ngất, phía sau theo sát đạo kim mang. Còn Sở Uyển Tĩnh mang theo một môn hạ khác phiêu phù trên đỉnh đầu của Đức Lỗ Y, hai tay không ngừng chuyển đổi các loại ấn, từng đạo ấn quyết rơi vào trong đám người. Ấn quyết tiếp xúc cơ thể nổ bạo ra, một tầng tầng sóng lớn quyện tới cắn nuốt đám người bốn phía không ngừng.

Phản kích của Đức Lỗ Y cũng mềm yếu vô lực, bọn họ phát ra các nguyên tố ma pháp đối phó với người tu chân bình thường còn có lực thương tổn nhất định, nhưng chống lại người như Sở Uyển Tĩnh có tu vi thượng giai kim tiên, thì chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Ma pháp chưa tới gần người các nàng thì đã bị hộ thân cương khí của các nàng đánh khai, Sở Uyển Tĩnh đối với Đức Lỗ Y tuyệt đối chỉ là đơn phương giết hại. Duy nhất có chút phiền toái chính là người khổng lồ chiến sĩ, sức lực của mỗi người đều vô cùng, nhân số cho dù tiêu vong nhiều như vậy, giờ phút này vẫn còn tới gần ngàn người. Không ít người khổng lồ chiến sĩ cầm lên búa lớn rớt trên mặt đất khi nãy, dưới tình huống chém không được tám đệ tử Bổ Thiên Cung, bọn họ đột nhiên hướng tới Thục Sơn kiếm phái chạy vội qua, người khổng lồ bây giờ chỉ cần bảo hộ tốt con mắt, dưới tình huống bình thường thì thật sự không cách nào chỉ một chiêu mà làm họ mất mạng. Phi kiếm do kiếm trận phát ra, cũng không phải mỗi một lần đều đánh trúng con mắt của người khổng lồ, nhất là bọn họ cố ý tăng mạnh việc bảo vệ mắt, thì việc giết chết bọn họ càng giảm thấp. Khi mấy trăm người khổng lồ chiến sĩ phá tan huyết vụ của Bổ Thiên Cung tám đệ tử, chạy đến trước mặt chúng đệ tử của Thục Sơn kiếm phái thì bọn họ giống như nhấc lên một cỗ sóng lớn như cuồng phong, hướng chúng đệ tử của Thục Sơn bổ tới. Đối mặt nguy hiểm Thục Sơn chưởng môn chợt quát: " Dữ Kiếm Cộng Vũ" Tất cả phi kiếm hàn mang quanh thân, kiếm khí lãnh sâm sâm đâm thẳng da thịt, phi kiếm phát ra ông ông minh thanh, mấy trăm đạo kiếm khí hội tụ thành một đạo khổng lồ, cột sáng màu trắng xóa, tỏa ra quang mang chói mắt, hướng tới đối diện vọt tới nện xuống đầu người khổng lồ. Như là trên một mặt đất, ngã xuống một luồng thiểm điện, người khổng lồ đầu tiên xông vào đương trường bị cắt nát phân thây nát xương, cho dù người khổng lồ bên cạnh không bị công kích trúng, nhưng bị nhiễm phải một chút kiếm khí thì cũng bị lột bỏ đi một bộ phận thân thể. Đang lúc người khổng lồ tưởng rằng trụ kiếm rơi xuống đất, kiếm khí sẽ biến mất, thì đột nhiên lúc này quang mang chói mắt đột nhiên nổ bạo.

Oanh! Oanh! Người khổng lồ đang ở hơn mười trượng bốn phía đều cũng bị cuốn vào trong đó, thân thể cao lớn bị cỗ cuồng phong sóng lớn này phanh thây bao liệt. Có những người khổng lồ không bị tạc trúng đã vọt tới bên dưới Thục Sơn kiếm trận, hai chân dùng sức cả người chợt phóng lên cao, dùng thế Lực Phách Hoa Sơn từ trên bầu trời đánh xuống từng đạo búa ảnh, mọi người của Thục Sơn kiếm phái nghĩ không ra người khổng lồ đột nhiên biết nhảy dựng cao đến như vậy, trong lúc nhất thời bị đánh đến ứng phó không kịp. Trong ánh mắt kinh hãi, búa ảnh đã từ đỉnh đầu nện xuống, hơn trăm tên đệ tử giống như bị bổ ra làm đôi, ngay cả nguyên anh trong cơ thể cũng không chạy thoát, đang bị chém nát, ngay hiện trường tan thành mây khói.

Nhìn hơn trăm tên đệ tử của mình gặp tai nạn, Thục Sơn chưởng môn đau lòng rống giận: " Đáng chết."

Tâm niệm vừa động, phi kiếm xoay tròn thuận thế mang đi một tánh mạng của người khổng lồ.

Thục Sơn chưởng môn thu hồi phi kiếm, hướng tới đám người khổng lồ đứng gần nhất với đám đệ tử của mình lắc mình đi qua.

" Cô Hư Kiếm Quyết." Phi kiếm sâm nhiên bộc phát suối hồng, phẫn nộ bắn về phía đầu của hai người khổng lồ.

Phanh! Phanh! hai tiếng vang lên trầm muộn, đầu của hai người khổng lồ chiến sĩ bị nổ tung đương trường, máu tươi bắn ra đầy đất.

Phát hiện Thục Sơn kiếm phái gặp nguy cơ, Sở Uyển Tĩnh yêu kiều kêu một tiếng. Thân hình chợt lóe người đã hiện lên trên bầu trời trên đỉnh đầu người khổng lồ chiến sĩ, tay ngọc vừa chuyển, một cỗ kiếm huy khởi huyến lạn chói mắt bay đầy trời bóng kiếm, hướng tới hơn mười chiến sĩ khổng lồ trùm tới. Trong bóng kiếm lại có ngàn chỉ vạn tia kim quang bắn nhanh, hơn mười người khổng lồ chiến sĩ vội vàng dậm chân thối lui, nhưng không còn kịp rồi. Người của Sở Uyển Tĩnh theo bóng kiếm bay tới, hồng quang ẩn ánh, từ hai tay của nàng không ngừng bắn nhanh những tia chỉ khí đủ để xuyên kim, như điện lóe ra, hơn mười người khổng lồ đồng thời kêu lên một tiếng thảm hào chói tai vô cùng, trước ngực máu phun như suối, chỗ hai mắt xuất hiện một cái lỗ máu tươi đầm đìa. Não tương màu trắng nhũ từ chỗ ót bị lủng lỗ bạc bạc chảy ra.

Đức Lỗ Y đại trưởng lão nhìn thấy tình hình không ổn, ở tình trạng này bị phân chia ra, thì biết mấy ngàn người sẽ vô phúc không xa. Hắn ngửa mặt lên trời cuồng kêu: " ô..ô..a a..", người khổng lồ đều bỏ qua đối thủ của chính mình, thối lui ra sau.

Đám giáo đình vừa lúc bị Hiên Viên Phách đánh cho sửng sờ, người của song phương tạm thời ngừng tay, hướng qua một bên tụ tập, chuẩn bị công kích lần nữa.

Khai chiến lâu như vậy, bên giáo đình mới bị công kích ba lần, thì đã chết gần ngàn người, mà thương vong của Đức Lỗ Y lại càng nhiều. Hai ngàn người khổng lồ chiến sĩ, bây giờ chỉ còn dư hơn bảy trăm người, gần bốn ngàn năm trăm Đức Lỗ Y đã chết hơn hai ngàn người, ngoại trừ Hắc Ám Nghị Hội thì những thế lực khác quả thật là thương vong thảm trọng. Trong những người này thì đã có hai phần là bị người của tam đại ẩn môn giết chết, bởi vậy có thể thấy được mười bảy người của tam đại ẩn môn có tu vi rất cao.

Duy Khắc Đa trên không trung còn sợ nếu còn tiếp tục như vậy, mấy người giáo đình sẽ bị diệt vong. Mặc dù bọn họ cũng sợ người của Cửu Châu tiên giới tham dự vào, nhưng lúc này không thể tiếp tục chần chờ, liếc Thước Gia Lặc, hai người gật đầu, ra một thủ thế. Vì vậy hơn vạn nhân mã đồng thời xuất hiện, chiến đấu thiên sứ ngoại hình tuấn mỹ, khí chất ưu nhã, tóc dài màu bạc không ngừng theo gió vũ động, đôi cánh trắng nõn làm người khác chú ý, trong đó có cả thiên sứ bốn cánh bất phàm ở bên trong. Mà Thánh Kỵ Sĩ lại có một loại khí chất khác hẳn, bề ngoài cũng thật tuấn mỹ, nhưng lại có thêm khí chất quân nhân, trên mặt lại có thêm cỗ ngạo khí. Bọn họ vừa xuất hiện liền vây quanh toàn bộ người tu chân, trường thương trong tay kỵ sĩ, mỗi thiên sứ lại cầm một chữ thập kiếm trong tay.

Sự xuất hiện của bọn họ, vẻ mặt song phương liền khác hẳn nhau, người của giáo đình nhất thời vang lên một mảnh tiếng ca ngợi, còn bên Đức Lỗ Y lại sắc mặt không tốt, sắc mặt bọn họ u ám nghĩ thầm: " Đám ngạo mạn các ngươi, chờ cho chúng ta chết nhiều người như vậy mới hiện thân, rõ ràng đã sớm ở đây, nhưng lại để cho đối phương xuất hiện nhiều thương vong mới đi ra chiếm tiện nghi."

Bên tu chân giới vẻ mặt ngưng trọng, ngay cả Hiên Viên Phách cũng cảm thấy khẩn trương, vẻ mặt âm trầm.Bọn họ chỉ biết phương tây thiên giới có phái người xuống, nhưng nghĩ không ra lại có nhiều người như vậy. Trong tâm lý các phái đồng thời hy vọng tiên giới mau phái người hạ phàm, không biết nghe được sự cầu khẩn của các phái, hay là có tấu xảo, thật sự là trên bầu trời có mười người đến.

Nhìn thấy khí chất của những người này, các phái chưởng môn trong lòng đồng thời thở dài một hơi, vừa muốn tiến lên hành lễ, Sở Uyển Tĩnh quát lớn: " Các vị đạo hữu, mấy người này không phải do tiên giới chúng ta phái tới, bọn họ là người của đối phương, là tới đối phó với chúng ta đó."

Người xuống tới chính là Tân Nguyên tiên giới Minh Nguyệt mấy người, bọn họ nhìn thấy người của phương tây thiên giới cũng đã hiện thân, tự mình mấy người cũng không cần ẩn dấu nữa, sớm thu thập đám người

tu chân này, cũng sớm về phục mệnh.

Ngộ Thanh khó hiểu hỏi: " Sở cung chủ sao nói như vậy? Ngươi xem bọn họ rõ ràng là tiên nhân a, như thế nào lại giúp đối phương đối phó chúng ta chứ?"

Ngộ Thanh đạo trưởng, còn các vị đạo hữu xin chờ trong chốc lát để cho ta giải thích." Nhìn thấy chưởng môn các phái dùng ánh mắt hỏi mình, Sở Uyển Tĩnh lập tức trả lời.

Tình Thiên âm trầm cười nói: " Ánh mắt của ngươi không sai, có thể nhận ra chúng ta là người của Tân Nguyên tiên giới, nhìn bộ dáng ngươi có giao tình không ít với người nọ, thành thật nói ra bây giờ hắn ở đâu, bên người có bao nhiêu thuộc hạ?"

Với câu nói của Tình Thiên, Sở Uyển Tĩnh không thèm để ý đùa cợt nói: " Tân Nguyên tiên giới các ngươi cuối cùng lộ diện rồi, vốn tưởng rằng cuối cùng các ngươi mới chịu tới để chiếm tiện nghi, bất quá các ngươi xuất hiện cũng làm cho chúng ta có thêm kiến thức, lại cho con người chúng ta biết thêm được nhiều bí mật."

Tình Thiên và Minh Nguyệt nghe thế sắc mặt hơi đổi, rất nhanh bọn họ lại khôi phục nguyên dạng nói: " Xem tu vi các ngươi còn có thể, nhìn bộ dáng cũng là thuộc hạ của người nọ, thành thật đem chỗ của người kia nói cho chúng ta biết, như vậy ta có thể không truy cứu các ngươi, việc trước kia giết hại tín đồ của chúng ta, nếu không chúng ta sẽ vì những tín đồ đã chết, đòi lại một công đạo."

" Hừ hừ, Tân Nguyên tiên giới các ngươi từ lúc nào lại hảo tâm như vậy, chỉ bằng vài người các ngươi mà cũng muốn tìm hắn phiền toái, vì tín đồ đòi lại công đạo? Lời không nên nói dễ nghe như vậy, nếu không phải đám người các ngươi trợ giúp đám Nhật Bổn chế luyện Oán Linh Vương, bọn họ sẽ có lá gan lớn như vậy hay sao? Muốn nói đám Nhật Bổn chết thuần túy là do các ngươi đưa bọn họ bước trên tuyệt lộ." Nghe Sở Uyển Tĩnh cùng Tình Thiên nói chuyện, tất cả người tu chân đều mơ hồ không hiểu. Bọn họ muốn há mồm hỏi, trong lúc nhất thời lại không biết làm sao mà hỏi. Nhìn thấy vẻ mặt của họ, Sở Uyển Tĩnh biết họ đang suy nghĩ gì, vì vậy dùng ánh mắt bảo họ chờ giải thích sau.

Lúc này Thước Gia Lặc vuốt sáu cánh trên người, bay đến phía trước Sở Uyển Tĩnh trầm giọng nói: " Nhìn bộ dáng nơi này thì địa vị của ngươi cao nhất! Bây giờ là tình thế gì các ngươi rõ rồi chứ, hôm nay vô luận thế nào các ngươi sẽ bại không thể nghi ngờ, không nên cố gắng chạy trốn, cho dù tu vi các ngươi có cao có thể an toàn rời đi, nhưng hơn một ngàn người phía sau khẳng định cũng bị chúng ta giết chết, bây giờ cho các ngươi một cơ hội giữ mạng sống, chính là buông vũ khí trong tay xuống, tự mình phong ấn tu vi, để cho đại biểu ở hạ giới của chúng ta mang các ngươi trở về tiếp nhận thẩm phán."

Thước Gia Lặc không hiểu cấp bậc của người tu chân, hắn chỉ nhìn thấy ngoại trừ Hiên Viên Phách chỉ có Sở Uyển Tĩnh là lợi hại nhất, Hiên Viên Phách hắn đương nhiên không dám tìm tới, tự mình biết rõ không chịu được một kích toàn lực của hắn.

" Một người chim như ngươi mà cũng xứng gọi nhiều người chúng ta đầu hàng, cho dù nhân số các ngươi có nhiều hơn chúng ta thì thế nào, Viêm Hoàng nhất tộc chúng ta cho tới bây giờ không từng sợ ai, ngươi rất lợi hại hay sao? Có can đảm xuống đây theo ta đánh một trận?" Hiên Viên Phách nghe được Thước Gia Lặc khuyên hàng, trong tâm phế tức muốn nổ tung. Tiếp theo lại dùng ngón tay chỉ Thước Gia Lặc lạnh lẽo nói: " Người Trung Quốc chúng ta có một câu tục ngữ, thà làm ngọc nát, không chịu ngói lành, người đã tới đây không ai sợ chết, hôm nay cho dù chúng ta chỉ còn một người, cũng phải đem bọn tiểu nhân các ngươi cùng mai táng."

123. Chương 122

Nhìn thấy Hiên Viên Phách xác minh muốn quyết chiến với hắn, Thước Gia Lặc liếc nhìn Hiên Viên Phách. Trong lòng hắn rất rõ ràng, mình và đối phương vốn không cùng cấp bậc, cùng hắn quyết đấu chỉ là muốn tự sát. Đồng thời trong lòng quyết định, nếu những phương đông tu sĩ này không đáp ứng, hắn sẽ liên hợp với thuộc hạ của mình mấy ngàn người, trước tiêu diệt Hiên Viên Phách, lưu lại người này thật sự là quá nguy hiểm. Lúc này hắn đối với sự khiêu chiến của Hiên Viên Phách coi như là không hề nghe, chỉ là chờ cho các phái cấp ra một câu trả lời thuyết phục. Nhưng hắn lại thất vọng rất nhanh, người tu chân bên này không có một ai toát ra vẻ mặt sợ hãi muốn đầu hàng.

Người đầu lĩnh của Cửu Châu tiên giới trên không trung, gấp đến độ muốn bốc lửa, xuống hay không, trong lòng khó quyết không chừng. Thực lực của đối phương bây giờ mạnh hơn rất nhiều lần, cho dù hơn mười người đi xuống cuối cùng cũng không cách vãn hồi sự thất bại. So sánh với nhau, tiên nhân còn sợ chết hơn người tu chân rất nhiều, lại nói bọn họ chỉ là phụng mệnh đến đây hỗ trợ, người tu chân thắng hay bại đối với bọn họ không có lợi lộc gì.

Lúc này mặt trời lặn phía Tây, trời chiều còn phát ra sức nóng cuối cùng của mình. Trong rừng rậm truyền ra tiếng bước chân dày đặc, mấy ngàn lang nhân(người sói) từ trong chỗ ẩn thân của mình bước ra. Bọn họ thật vất vả mới đợi được tới lúc mặt trời lặn, sớm đã bị mùi máu tươi tại chiến trường làm dẫn phát lòng khát máu của bọn họ, họ đợi không kịp nữa mà phải hiện thân.

Đầu lĩnh của lang nhân gọi là Bối Cách, lúc này không biến thân bọn họ nhìn còn có chút anh tuấn, vừa ra thì họ đã vây kín quanh những người tu chân. Sự chênh lệch nhân số lại bị kéo lại, khi lang nhân hiện thân, tin tưởng không qua bao lâu người của Hắc Ám Nghị Hội cũng sẽ hiện thân. Bởi vì lang nhân xuất hiện, Sở Uyển Tĩnh chỉ bình tĩnh mà nhìn, đối với việc khuyên hàng của Thước Gia Lặc cũng không đáp lời, vẻ mặt tin tưởng làm cho mọi người nhìn thấy hết thảy.

Mấy vạn người đồng thời lâm vào trong sự trầm mặc, hiện trường không phát ra một chút thanh âm nào. Một trăm năm trước dựa vào bảy người của tam đại ẩn môn, cuối cùng ngăn cơn sóng dữ, hoạch lấy thắng lợi cuối cùng. Nhưng hôm nay bất đồng ngày xưa, lần này người của ba ẩn môn đi ra, tu vi so với trăm năm trước cao hơn một tầng, nếu không có Tân Nguyên tiên giới và đám thiên sứ, Sở Uyển Tĩnh tinh tưởng cho dù các thế lực phương tây có nhiều người hơn gấp đôi, các nàng cũng nắm chắc sẽ thắng. Trong tâm lý các phái luôn mặc niệm những sư môn trưởng bối của mình đã phi thăng lên tiên giới, hy vọng các vị tổ sư gia có thể hạ phàm nhanh hơn một chút. Sáu hòa thượng của Bàn Nhược Tông vẻ mặt bình tĩnh, giống như là một đầm nước yên tĩnh, không có một tia thần sắc khác thường, phảng phất những chuyện này không quan hệ gì tới bọn họ. Trong nhiều người như vậy chỉ có Sở Uyển Tĩnh là không nóng lòng, nàng từ nơi Sở Phỉ biết được hôm nay Lưu Vũ Phi khẳng định sẽ đến, chỉ là không biết khi nào hắn tới mà thôi.

Đang lúc mọi người còn trầm mặc, phương tây truyền đến một trận cuồng phong tiếng cười " ha ha ha", người còn cách xa chỗ bọn họ, tiếng cười đã đến hiện trường.

Chỉ thấy phương hướng tiếng cười truyền đến, ẩn hiện hơn vạn đạo bóng đen. Cả đám người với những cánh chim màu đen, chính là đọa lạc thiên sứ bay tới trước mắt, vẻ mặt ưu nhã đang phiêu phù. Chậm rãi hơn họ một bước chính là một con biên bức(dơi) thật lớn, bọn họ vừa tới lập tức biến thành hình người, hướng một khối đất trống hạ xuống. Từ con biên bức đầu tiên hạ xuống, đến phía sau cuồn cuộn không ngừng, ít nhất có bảy tám trăm người, đầu lĩnh chính là Lộ Đức Thân Vương.

" Dát dát dát, Thước Gia Lặc, Duy Khắc Đa, nghĩ không ra cái lão thượng đế hỗn đản kia lại phái hai người ngu ngốc các ngươi lại đây, trách không được ngay cả loài người bên dưới này mà cũng không thể thu thập, sách sách sách, dĩ nhiên còn có cả người khổng lồ, nhìn bộ dáng các ngươi bị tổn thất không nhỏ a, a a, thật ngại quá, vừa rồi không có nhìn thấy chư vị của Tân Nguyên tiên giới, không biết lần này Tân Nguyên tiên giới có người bị thương hay là...a a, đừng kỳ quái." Một đọa lạc thiên sứ có sáu cánh vừa đáp xuống, liền cuồng vọng cất tiếng châm chọc những người của thế lực khác, nhưng hắn đối với Tình Thiên mấy người còn có chút bận tâm, đang khi nói chuyện cũng khách khí hơn vài phần.

" Tân Đức Lặc, tên bội phản đáng xấu hổ như ngươi, dám ô nhục " Chủ" như thế, dám nhục mạ chúng ta, qua hôm nay ta muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn." Thước Gia Lặc nghiến răng nói.

Tình Thiên cũng lạnh nhạt trả lời: " Ngươi không nên đến nơi này nói nhảm những lời vô dụng, nếu ngươi cho rằng người bên dưới dễ ứng phó, vậy phương tây ma giới ngươi cứ đi xuống thử xem, bất quá cảnh cáo với các ngươi trước, bọn họ không phải dễ đối phó, nếu thừa nhận không được mà phải lớn tiếng hô cứu, dù sao bây giờ chúng ta nói thế nào cũng là đứng cùng chiến tuyến."

Tất cả mọi người biết Tình Thiên đang nói khích Tân Đức Lặc, nhưng không ai mở miệng nói cho hắn biết trong số những người bên dưới, còn có mấy người có tu vi kinh người tồn tại, mà lang nhân cũng vừa mới ra, nguyên trước đó bọn họ không thấy rõ bên ngoài đã phát sinh chuyện gì. Ai bảo Tân Đức Lặc vừa mới tới, lại đắc tội với tất cả các thế lực khác làm chi, những lời đối thoại của những người này, đều là dùng ngôn ngữ của phương tây, nên những người tu chân bên này không ai nghe hiểu được. Bọn họ chỉ là vẻ mặt

bình tĩnh nhìn đối phương, âm thầm chuẩn bị phòng ngự.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Hắc Ám Nghị Hội những người khác cũng tới toàn bộ, Vong Linh pháp sư không có thật thể, Hắc Nữ Vu cả người bị khăn đen bao phủ, với Hắc Ám ma pháp sư, trong bọn họ còn mang theo hơn trăm Vong Linh Kỵ Sĩ.

Thiên Sứ, Thánh kỵ sĩ trên không trung nhìn thấy những Vong Linh kỵ sĩ này sắc mặt thật khó coi, lộ ra ánh mắt ghê tởm. Quang Minh và Hắc Ám hai loại lực lượng bài xích lẫn nhau, cho dù bọn họ bây giờ nhắm vào người tu chân của Trung Hoa, nhưng sự cừu hận giữa hai bên lẫn nhau dù cho là người nào đó cũng có thể nhìn ra được. Nếu không phải có người tu chân ở đây, song phương khẳng định đã gây ra một trận đấu sinh tử. Tân Đức Lặc cười nói: " Thước Gia Lặc, các ngươi tự mình vô năng thì thôi, còn biến những kẻ bên dưới cũng vô năng như vậy, xem thử người nằm trên mặt đất đều là người của ngươi, mùi máu tươi trong không khí chắc đều là từ người chết của các ngươi tán ra, ti! Nghe được làm toàn thân kẻ khác thư sướng." Tân Đức Lặc nói ra những lời này vô cùng khắc nghiệt làm cho Duy Khắc Đa và Thước Gia Lặc hai mắt như nhanh phun lửa. Người của Hắc Ám Nghị Hội phát ra tiếng cười đắc ý.

Người của Quang Minh giáo đình dùng ánh mắt cừu hận gắt gao nhìn chằm chằm Tân Đức Lặc trên không trung, hận không được lập tức tống hắn lên thiên đường.

Tân Đức Lặc nói chuyện càng ngày càng khó nghe, may là lần này hắn chỉ nhằm vào đám thiên sứ, mà đám người Tình Thiên cũng không tự hạ thấp thân phận, tranh chấp với hắn, chỉ là hướng Tân Đức Lặc hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ bất mãn của mình.

Người tu chân tức giận đám người này coi như không có mình tồn tại, đồng thời cũng rõ ràng mấy vạn người đang hướng mấy người mình định phát ra tiến công, sợ rằng có thể an toàn chỉ còn lại một nửa mà thôi.

" Các ngươi xem ta làm sao thu thập những người này." Tân Đức Lặc châm chọc một hồi thì cuối cùng đổi lời sang chuyện chính, câu này dĩ nhiên dùng Hán ngữ nói.

Sở Uyển Tĩnh vừa bảo các phái toàn lực phòng thủ, vừa truyền âm cấp cho Hiên Viên Phách và Liễu Phàm bọn họ: " Hiên Viên tiên sinh, để cho mười một người chúng ta phụ trách công kích, Liễu Phàm đại sư phụ các ngươi tận lực hiệp trợ các phái phòng thủ, thời gian càng lâu, đối với chúng ta càng có lợi."

Mặc dù không biết Sở Uyển Tĩnh làm như vậy có mục đích gì, nhưng mấy người Liễu Phàm gật đầu với vẻ rõ ràng. Hiên Viên Phách vừa vặn nghe được câu cuồng vọng vô cùng của Tân Đức Lặc, vẻ mặt sát ý, Hiên Viên kiếm trên tay phát ra âm thanh ông ông, trong tâm lý chiến ý dâng cao. Hắn phi thân tới đối diện Tân Đức Lặc lãnh sâm nói: " Người chim cánh đen, để cho ta xem ngươi có bao nhiêu khả năng, dám mạnh miệng nói ra như thế."

" Hắc hắc hắc, để lão tử thu thập ngươi trước." Nói xong không thấy hắn có dị động gì, trên tay hiện ra quả cầu năng lượng màu đen cỡ nắm tay hướng Hiên Viên Phách phóng đến. Một đạo ánh mắt khinh thường từ Hiên Viên Phách bắn ra, hướng tới Tân Đức Lặc. Hiên Viên kiếm có chút khởi lên, mấy đạo kiếm khí phát ra, hướng năng lượng cầu màu đen bắn tới, trong mấy tiếng vang liền nổ bạo. Đồng thời từ bên trong lại toát ra một đạo kiếm khí màu bạc, hướng Tân Đức Lặc bổ tới.

Tân Đức Lặc tay phải vừa chuyển một viên năng lượng cầu lớn hơn nữa từ trong tay hiện ra, cũng nhanh chóng bắn ra ngoài, va chạm vào đạo kiếm khí nọ, Oanh! Một tiếng nổ vang.

Dư chấn đem Tân Đức Lặc chấn lui mấy thước, mà Hiên Viên Phách vẫn đứng yên bất động.

Chứng kiến việc này Tân Đức Lặc không khỏi biến đổi sắc mặt, mà mười lăm người phía sau hắn cũng nhất thời phi thân tiến lên.

Vừa hai lần công kích là song phương một lần thử dò xét, trận chiến chính thức liền triển khai. Trước giây khai chiến, Hiên Viên Phách lắc mình về phía trước ẩn trên đỉnh đầu Tân Đức Lặc, hét lớn: " Các ngươi đi tìm chết đi." Một đạo kiếm khí thật lớn đột nhiên phóng ra, kiếm khí lướt đi không chút âm thanh.

Sắc mặt Tân Đức Lặc đại biến, công kích cường đại như vậy hắn không có khả năng thừa nhận. Trong tay không biết từ lúc nào đã có một thanh nghịch chữ thập kiếm, dùng thế công lôi đình quyện lên trên. Cùng lúc đó mười lăm người phía sau đồng dạng hướng Hiên Viên kiếm phát ra kiếm khí mà bổ ra mấy đạo kình phong, với những năng lượng cầu màu đen.

Một tiếng nổ rung chuyển núi đồi vang lên, Hiên Viên Phách chỉ cảm thấy nơi ngực một trận huyết khí phiên dũng chấn lui ra phía sau hơn mười thước.

Mà Tân Đức Lặc tổng cộng mười sáu người lại bị đánh bay, lăn lóc trên mặt đất. Toàn thân dính đầy cát đá, làm gì còn bộ dáng thanh cao như vừa rồi.

Hiên Viên Phách vừa lui lại tiến, chỉ thấy thân hình hắn hoa lên: " Kinh Thiên Trảm." như điện phóng ra, bốn đạo kiếm khí mà mắt thường có thể nhìn thấy điên cuồng chụp xuống, chỉ thấy một mảnh bóng kiếm phô thiên cái địa, hòa lẫn tiếng không khí xé rách ô ô rít lên.

Trong lòng mười sáu người Tân Đức Lặc khẩn trương, toàn thân hiện lên một đoàn hắc cầu hàn quang vạn đạo, thân hình từ dưới bay ngược lên trên, bị bám một mảnh cột sáng năng lượng sâu như biển, phóng lên cao, càng nhiều hắc quang do mấy ngàn Đọa Lạc Thiên Sứ liên hợp phát ra.

Trong giây phút điện quang chớp lóe, đã va chạm cùng kiếm khí của Hiên Viên Phách.

Oanh! Oanh! Oanh! kình khí chàng nhau phát ra tiếng nổ liên tiếp, kình lực kích động hướng bốn phía bắn ra xa, trong đó còn hòa lẫn mười tiếng rên thảm muộn.

Hiên Viên Phách với lực lượng của một người, đối kháng mấy ngàn người, cho dù hắn có Hiên Viên kiếm, cũng vẫn bị chấn thương bay ngược lại, ở không trung phun ra một ngụm máu tươi.

Mà Đọa Lạc thiên sứ bên này cũng không tốt, nghịch chữ thập kiếm trong tay hắn đã bị chấn gãy, còn mười lăm đồng bạn của hắn bị phun máu tươi, trên tay nhiều vết thương giao nhau, máu tươi từ miệng vết thương tuôn ra, cả người cũng bị chấn bay đến mấy chục thước.

Thước Gia Lặc cười nhạo: " Nguyên lai các ngươi lợi hại như vậy, mấy ngàn người liên thủ mà chỉ có thể bị thương đối phương, xem ra cũng quả thật cao tay." Nói xong còn cất tiếng cười to.

Tò.Tí.Te

124. Chương 123

Tân Đức Lặc vô cùng tức giận, ai bảo vừa rồi mình nói cứng như vậy, nghĩ không ra trong đám người tu chân lại có cao thủ như vậy tồn tại. Người của Hắc Ám Nghị Hội đã chuẩn bị xông tới, nếu không phải trước đó Tân Đức Lặc đã có lệnh, không cho động thủ, bọn họ đã sớm nhẫn không được mà muốn tiến lên chiến đấu.

Hiên Viên Phách bị đánh bay đến bị thương cũng không có mất đi năng lực công kích, đột nhiên lại lắc mình bay lên, từ toàn thân hắn tản mát ra hơn mười đạo tinh quang chụp xuống đám người Tân Đức Lặc bên dưới. Nhất thời cát bay đá chạy, bầu trời không ánh sáng, trên mặt đất mười sáu người lộ ra ánh mắt sợ hãi. Giờ khắc này bọn họ cảm thấy như bị rơi vào hầm băng, cả người trên dưới bốc lên hàn khí.

Bọn họ đều là người bị trọng thương, làm sao còn có thể trốn tránh bùa đòi mạng chụp xuống từ trên đỉnh đầu. Những đọa lạc thiên sứ khác chứng kiến mấy người Tân Đức Lặc lâm vào nguy hiểm, kinh sợ đến kêu hống một tiếng. Mấy ngàn người lại ra tay, từng đạo năng lượng màu đen khổng lồ hướng trên đầu Hiên Viên Phách nện xuống.

Hiên Viên Phách cảm nhận được ở đối diện truyền đến uy hiếp, hoành thân na di một cái, hắn phát ra cột sáng đồng thời cũng thoáng thay đổi một chút phương hướng.

Cùng lúc đó, Sở Uyển Tĩnh mười người cùng kêu sất một tiếng, mười người không cần di chuyển, từ song chưởng dũng hiện ra mấy đạo kình khí kim màu vàng. Nhất thời cùng với sự chuyển mình của Hiên Viên Phách, cùng đọa lạc thiên sứ phát ra năng lượng trụ màu đen chạm ngay vào nhau.

Oanh! Oanh!

Vang lên vài tiếng nổ mạnh, kình khí chạm nhau bộc phát, lập tức tràn ngập ra không gian bốn phía, kình khí tứ tán làm cho người ta đều lui về phía sau.

Mười người Sở Uyển Tĩnh chỉ là bị đánh bay, ở không trung mấy người đằng thân trụ lại, vẫn phiêu phù tại không trung như cũ. Mà đọa lạc thiên sứ bên này lúc mười người kia hạ xuống thì trước ngực máu đầm đìa, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Hiên Viên Phách vì tránh né sự công kích đối diện, người lại vọt đến một phương vị khác. Kim quang thoáng hiện, thế chụp xuống không giảm, trên mặt đất truyền ra tiếng kêu thảm.

Tân Đức Lặc nói như thế nào cũng là đọa lạc thiên sứ sáu cánh, thực lực còn cao hơn những đọa lạc thiên sứ bốn cánh một tầng cấp. Hắn nhìn thấy kim quang chói mắt thì trong lòng thầm nghĩ: không hay. Hắn điên cuồng lui về phía sau, nhưng không còn kịp rồi, mặc dù tránh thoát một kích trí mạng, nơi chân vẫn bị trúng thủng ba bốn lỗ máu cỡ ngón tay cái, còn mười lăm người kia không tốt số như vậy, cả người giống như bị trúng phong, thân hình bị kim quang xuyên trúng, toàn thân trên dưới bị che kín nhiều lỗ nhỏ, đã ngã xuống đất bỏ mình.

Trong nhóm người đọa lạc thiên sứ bay ra mấy người, đoạt Tân Đức Lặc nằm trên mặt đất quay lại, nếu cứ tiếp tục như vậy sợ rằng cả Tân Đức Lặc cũng không thể cứu được. Nhìn thấy mình đã ở ngay giữa nhóm đọa lạc thiên sứ, Tân Đức Lặc giận dữ hét: " Mọi người tiến lên cho ta, giết sạch đám người phương đông này, một người cũng không để lại."

Cùng tiếng nói vang lên của hắn còn có một giọng nam thanh càng thêm hoành tráng: " Đi xuống cho ta."

Giống như có một tiếng sét đánh vang lên trong lỗ tai của đám người Tình Thiên, nhất thời mọi người chỉ cảm thấy lỗ tai ông ông chấn động. Trên không trung sưu sưu lóe ra hơn mười điểm đen, trong nháy mắt đã rơi vào trung tâm nơi song phương đang quyết chiến.

Là tiên nhân của Cửu Châu tiên giới! Bất quá nhìn qua thì bọn họ cũng không phải cố ý hiện thân, mà giống như bị người khác bức xuống tới.

Trong ánh mắt toát ra cỗ sợ hãi, cùng nhìn lên trời cao. Nhìn thấy tiên nhân của Cửu Châu tiên giới, Tân Đức Lặc lập tức cho thuộc hạ dừng lại.

Thước Gia Lặc, Duy Khắc Đa, Minh Thiên, Minh Nguyệt mấy người dẫn đầu, sắc mặt hơi đổi. Mặc dù chỉ xuống hơn mười người Cửu Châu tiên nhân, nhưng đủ cho thấy Cửu Châu tiên giới đã chính thức tham dự lần quyết chiến này.

Tại sao những tiên nhân này lại lộ ra ánh mắt sợ hãi? Chẳng lẽ lại nói là bị đối phương nhiều người làm hoảng sợ? Điều này cũng không có thể, Cửu Châu tiên nhân dù chỉ là một tiên nhân bình thường, cũng sẽ không hề có chút ý sợ hãi đối với những người kia.

Các phái lúc trước đã bị người của Tân Nguyên tiên giới làm cho hồ đồ, lần này sợ đám người của mình lại nhận lầm lần nữa, vì vậy vài người lặng lẽ truyền thanh hỏi Sở Uyển Tĩnh.

Nghe được thanh âm từ trên không trung truyền xuống, Sở Uyển Tĩnh cười rộ lên kiều diễm như hoa. Ở một khắc này nàng để lộ ra một mặt cực kỳ xinh đẹp, chỉ tiếc tất cả cũng không có tâm tư thưởng thức, bọn họ chỉ cần Sở Uyển Tĩnh cấp cho một đáp án, hơn mười người mới hiện ra có phải là đến giúp mình hay không.Sở Uyển Tĩnh hồi đáp một tiếng, khẳng định những người này là tiên nhân của bên mình.

Nhất thời người tu chân các phái tinh thần chấn động nghĩ thầm: cuối cùng tiên nhân cũng tới.

Lúc này giọng nam thanh vừa rồi lại vang lên một lần nữa: " Sách, sách, sách, người thật nhiều a, Tân Nguyên tiên giới, Cửu Châu tiên giới, phương tây thiên giới, phương tây ma giới, còn có người khổng lồ là từ nơi nào chạy đến, không tệ không tệ người chim của hắc bạch hai bên không ngờ lại tới nhiều như vậy, xem ra ta tới còn thật sự là quá muộn rồi, bỏ lỡ màn kịch hay lúc đầu."

Thanh âm lần này không có chấn động lỗ tai mọi người, nhưng lại rõ ràng từng chữ, trong hư không lại xuất hiện hơn mười người.

Lưu Vũ Phi vừa mới hiện ra nhìn thấy những người này còn đang phiêu phù ở không trung, thấy vậy tự mình hoa cả mắt, lại quát: " Tất cả đều đi xuống cho ta." Tiếng nói vừa dứt, trên không trung xuất hiện một cỗ khí ép cường đại, hơn mười ngọn núi nhỏ giống như bàn tay to trống rỗng đè xuống.

Bất kể là người tu chân, thiên sứ, đọa lạc thiên sứ, còn có hơn mười người của Tân Nguyên tiên giới, đều cũng cảm nhận được không khí ở một khắc này bị nén chặt, trong tâm phảng phất như muốn nghẹt thở. Những người có tu vi thấp cũng chịu không được mà nằm dài trên mặt đất, những người nào tu vi cao hơn thì cũng phải giãy dụa thêm vài cái, cũng theo sau rơi xuống đất. Thẳng đến có người rơi xuống đất, bàn tay to trên đỉnh đầu mới biến mất trong không khí.

Lúc này chỉ còn Lưu Vũ Phi, các cô nhi, Sở Phỉ bốn nữ, Bổ Thiên Cung mười nữ, còn có Ngộ Thanh mấy người hắn quen biết, thì không bị hắn cường áp, vẫn phiêu phù giữa không trung. Lưu Vũ Phi không hề cấp mặt mũi cho ai, ngay cả hai sư thúc của Ngộ Thanh cũng bị chấn hồi trên mặt đất. Hiên Viên Phách mặc dù tu vi cao cường, đối mặt Lưu Vũ Phi hắn giống như một tiểu hài tử cũng bất an mà rơi xuống đất.

Lưu Vũ Phi mới hiện ra, bằng chiêu thức ấy làm cho mọi người chấn động. Đây là dạng pháp thuật gì, đây là tu vi thế nào, với năng lực của một người mà có thể áp chế hơn một vạn người gắt gao như vậy. Các thế lực phương tây cuối cùng biết, người của Cửu Châu tiên giới làm sao mà rớt xuống. Đồng thời trong tâm lý trầm xuống, Lưu Vũ Phi nói ra chính là Trung văn, khẳng định là người của đối phương.

Trong các phái tu chân không có ai nhận ra Lưu Vũ Phi, tự hỏi: " Đây là người nào a? Tu vi thật là khủng khiếp!"

Vẻ mặt Ngộ Thanh cười khổ nhìn hai vị sư thúc sắc mặt không tốt, truyền âm giới thiệu thân phận của Lưu Vũ Phi, nghe xong Ngộ Quải, Ngộ Niệm hai người sư thúc sắc mặt mới khôi phục bình thường.

Lưu Vũ Phi vốn có thể tới sớm một chút, chỉ là Tô Thiến và Triệu Nhược Băng muốn tự mắt nhìn xem Lưu Vũ Phi làm sao ứng địch, đòi theo tới xem. Hắn bèn hứa nếu sau này các nàng đạt tới mức độ tự bảo được thì sẽ mang các nàng đi theo, Triệu Nhược Băng và Tô Thiến mới chịu bỏ qua. Mặt khác hắn còn tưởng rằng song phương quyết chiến, khẳng định sẽ xảy ra vào buổi tối, không nghĩ tới bọn họ lại nóng lòng như vậy, vừa gặp nhau liền khai chiến.

Sở Uyển Tĩnh bất đắc dĩ hướng tới những người phía dưới mỉm cười, bay tới trước mặt Lưu Vũ Phi dịu dàng nói: " Tiên sinh tới đúng lúc, nếu ngài còn không tới chúng ta đã có thể..."

" A a, mấy ngày nay ở nhà nhàn rỗi nhàm chán, chỉ là đến xem náo nhiệt."

Chỉ là đến xem náo nhiệt thôi hay sao? Trong tâm lý mọi người nổi lên một câu hỏi. Lúc này người tu chân các phái đã biết tới người này, chính là Lưu Vũ Phi khiến cho người khác sợ hãi, thầm nghĩ: " Nguyên lai hắn là Lưu Vũ Phi, trách không được có thực lực mạnh mẽ như vậy.

Tất cả đối với việc mình bị áp chế rơi xuống đất, cũng không buồn bực thêm nữa, tâm lý còn rất hưng phấn.

Nhất thời đem những tiên nhân rơi xuống rất nhiều. Duy Khắc Đa, Thước Gia Lặc trong tâm lý bình phán Lưu Vũ Phi thực lực, bọn họ vừa rồi bị chiêu thức của hắn làm hoảng sợ.

Theo bước Sở Uyển Tĩnh, Ngộ Thanh mấy người cũng đi lên vấn an. Các phái đối với Lưu Vũ Phi trong dĩ vãng chỉ là sợ hãi, nhưng lúc này bọn họ chỉ muốn giơ tay hoan nghênh hắn đến.

Lưu Vũ Phi vẻ mặt nhẹ nhàng, hướng chỗ Cửu Châu tiên giới bay xuống thản nhiên nói: " Các ngươi là người của Cửu Châu tiên giới, lần này là tới xem kịch? Hay là hỗ trợ?" Ân." Thanh âm rất nhẹ, đích xác lại làm cho người ta mang đến áp lực thật lớn.

Người của Cửu Châu tiên giới, không ai dám đối mắt với hắn, không phải cúi đầu, thì hướng mắt ra nơi khác. Cuối cùng đầu lĩnh Tam Linh tiên nhân thấp giọng nói: " Chúng ta là phụng mệnh Thiên Nam Đế Quân, hạ phàm đến trợ giúp người tu chân của địa cầu."

" Hừ hừ, thì ra là các ngươi tới hỗ trợ a! Ta còn tưởng là tới xem kịch vui chứ." Tiếp theo lại nói với các phái tu chân: " Bọn họ chính là do tiên giới phái xuống giúp các ngươi, xem tiên giới lợi hại thế nào, một chút đã phái hơn mười tiên nhân hạ phàm." Sau khi nói những lời này xong, Lưu Vũ Phi cũng không nói thêm gì, nói như thế nào họ đều là tiên nhân, cho bọn hắn một chút thể diện thì cũng được.

Vừa rồi bất quá chỉ là tức giận mấy người Tam Linh, bọn họ nhìn thấy bên dưới đều đã khai chiến, ngược lại còn trốn trên mây xem kịch.

Sau đó hắn hướng tới mấy người Tam Linh âm thanh lạnh lùng nói: " Nếu các ngươi cũng đã hạ phàm, nếu không làm gì sợ là sẽ bị trách phạt, như vậy đi các ngươi đi lên không trung, nếu thấy có ai chạy trốn, thì giao cho các ngươi."

Chứng kiến Lưu Vũ Phi giống như đang giáo huấn những tiểu hài tử mà giáo huấn Tam Linh tiên nhân mấy người, Thước Gia Lặc mấy người đều kinh hãi. Cửu Châu tiên nhân vốn chưa từng e ngại kẻ nào, không ngờ bị người này lạnh lùng châm chọc còn không dám phản bác.

Tình Thiên, Minh Nguyệt hai người trong lòng đã nhận định Lưu Vũ Phi chính là người bọn họ muốn tìm. Sau khi thể ngộ qua sự kinh khủng của Lưu Vũ Phi, trong lòng kêu khổ không thôi, đã biết hơn mười người mình cho dù lên hết cũng không nhất định là đối thủ của đối phương.

Trong lòng Tam Linh tiên nhân kêu khổ than thở: " Tự mình nói thế nào cũng là thượng giai kim tiên, lại bị người kêu đi làm chuyện hạ đẳng thế này, ai bảo những người mình không thể so sánh được với người trước mắt này kia chứ."

Cửu Châu tiên nhân bất đắc dĩ chỉ có thể dựa theo sự phân phó của Lưu Vũ Phi, bay lên không trung phân tán ra các vị trí.

Lưu Vũ Phi như chốn không người đi tới trước mặt các phái tu sĩ nói: " Ngộ Thanh đạo trưởng, ngươi đưa những người này rời khỏi đây, giống như người của Cửu Châu tiên nhân, hôm nay lưu hết bọn người kia lại, dù sao bọn họ cũng không phải là người tốt gì."

Nghe được hắn nói, mọi người kể cả thế lực phương tây, tất cả đều vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lưu Vũ Phi. Hắn muốn dùng sức một người đối kháng mấy vạn người sao? Hắn không phải thần kinh có chuyện, thì là quá mức cuồng vọng. Sở Uyển Tĩnh truyền thanh hỏi: " Tiên sinh, ngươi đây là muốn đơn thân đối kháng nhiều người như vậy?"

Lưu Vũ Phi tin tưởng mười phần cười: " Yên tâm đi, bọn họ bất quá chỉ là một đám vô dụng thôi, hơn nữa ta có dẫn theo người lại đây."

Tò.Tí.Te

125. Chương 124

Mặc dù tất cả mọi người rơi xuống đất, vòng vây vẫn tồn tại như cũ, tất cả đường lui đều bị các thiên sứ và thánh kỵ sĩ vây chặt, nếu người tu chân muốn rời khỏi, trước hết phải giết ra một thông đạo. Lưu Vũ Phi để cho bọn họ lui trước tiên, là vì bất kể ở vị trí nào, đều có hơn một ngàn người vây ở đó, vô luận công kích góc nào, thì người của phương hướng đó khẳng định sẽ liên thủ công kích, đã biết những người này cũng sẽ bị thụ địch khắp bốn phía.

Phảng phất biết được ý nghĩ của bọn họ, vẻ mặt tươi cười của Lưu Vũ Phi đã không còn nhìn thấy, trên mặt hiện lên vẻ sát khí kinh khủng, lãnh sâm nói: " Phi Tuyết, Phệ Thiên Trận giữ chân đám người Tân Nguyên tiên giới, những người khác không cần để ý tới, các phái toàn lực phòng thủ không cần lo chuyện gì khác." Đang khi nói chuyện, người hắn đột nhiên bay lên: " Mau tránh ra cho ta." Nghe được Lưu Vũ Phi nói, các phái tu sĩ đương nhiên biết nên làm như thế nào.

Chỉ thấy Lưu Vũ Phi trên không trung toàn thân phát ra quang mang bảy màu, mấy người Liễu Phàm lẩm bẩm nói: " Thấy được, thấy được, ta vừa lại chứng kiến loại quang mang này lần nữa."

Lưu Vũ Phi nhìn như hư vô, hai tay hướng lên trời trong miệng quát: " Phá Thiên Quyết, khai!" Từ trong hai tay của hắn phát ra một đạo kình khí màu trắng, không gian bốn phía một trận co rút lại, phát ra tiếng rít ô ô. Vào lúc hắn gọi tránh ra, mấy ngàn thánh kỵ sĩ, thiên sứ, đọa lạc thiên sứ, giáo đình những người đứng sau lưng hắn đồng thời hướng hắn phát ra làn sóng công kích, ý đồ ngăn cản Lưu Vũ Phi công kích người phía đối diện.

Thiên sứ sáu cánh Thước Gia Lặc và Duy Khắc Đa hai người cùng chủ trì, bắt đầu phát động Thần Chi Tài Quyết, muốn đối phó người như Lưu Vũ Phi, bọn họ cũng rõ ràng, tiểu pháp thuật bình thường vốn không có gì tác dụng. Trong những tiếng ngâm xướng, thánh lực thuần màu trắng bắt đầu chậm rãi hội tụ.

So sánh với mấy ngàn người giáo đình phát ra Thánh Quang Trảm, liền nhanh hơn rất nhiều. Mấy ngàn đạo Thánh Quang Trảm tại không trung phát ra, lại giao thoa lẫn nhau, trước khi đến trước người Lưu Vũ Phi thì đã biến thành một đạo cường quang trụ. Hắc Ám Nghị Hội từ phương hướng của Lưu Vũ Phi đứng, phát ra hắc ám ma pháp đánh sâu vào. Những người khổng lồ chiến sĩ còn lại trong tay cầm búa lớn, các loại công kích ma pháp từ bốn phương tám hướng hướng về phía Lưu Vũ Phi chụp xuống.

Tất cả không gian đều bị kình khí tràn ngập, ma pháp cùng kình khí không ngừng quấn quanh lẫn nhau, hấp duẫn, kéo đẩy. Những người đứng gần đều không đứng thẳng được, không ngừng lui về phía sau, không ai dám ở kình khí như vậy mà trùng đi vào. Người tu chân trên mặt đất điên cuồng thúc giục nguyên anh trong cơ thể, đem pháp bảo hộ thân vận đến cực hạn. Dựa vào pháp bảo, trận pháp bọn họ mới không bị xuất hiện tình huống xấu trong sự rối loạn này.

Trong tiếng quát, từ trong tay Lưu Vũ Phi bộc phát ra kình khí, trong nháy mắt phách nện trong đám người đối diện, mà đối phương biết rõ mình đang ở trung tâm công kích, nhưng không cách nào di động thân hình, bởi vì người quá nhiều, không cách nào di động nên chỉ đành liều mạng hướng tới kình khí đang lăng không mà đánh xuống, xuất hiện làn sóng công kích của chính mình. Không trung lóng lánh hoa mỹ quang mang, chính là ma pháp do bọn họ phát ra, lại bị kình khí của Lưu Vũ Phi trùng tới tứ tán ra.

Thánh kỵ sĩ, thiên sứ cảm nhận được một cỗ lực hấp xả khiến cho kẻ khác phát run, đem thân thể của mình vãng vào trong kình khí xả tới. Bất kể bọn họ làm sao phản kháng, sử dụng loại phương pháp gì, thân thể vẫn không tự chủ được mà văng về phía kình khí.

Phanh! Phanh! Những thiên sứ bị kéo xả tới ngay cả thanh âm cuối cùng cũng không kịp hét lên thì đã bị cắt nát xương.

Kình khí đỏ hồng, giống như một cái máy nghiền nát điên cuồng bị kình khí quyển tiến đến chỗ thiên sứ và thánh kỵ sĩ. Ngay lúc này, những người giáo đình phát ra Thánh Quang Trảm đã đánh tới. Hai tay hắn rất nhanh kháp ra mấy ấn quyết: " Tuyệt đối bình chướng", toàn thân Lưu Vũ Phi lập tức được bao phủ trong quang mang bảy màu, đạo năng lượng trụ màu trắng khổng lồ ầm ầm nện xuống.

Oanh! Vừa chạm nhau ngay tay đương trường nổ bạo ra, thân hình Lưu Vũ Phi tại không trung chuyển hoảng, từ không trung bị tạp rơi trên mặt đất.

Tuyệt Đối Bình Chướng cũng hoàn thành sứ mạng của nó, biến mất vào trong không khí. Lúc này Hắc Ám Nghị Hội phát ra ma pháp hắc ám trùng tới, cùng một chút làn sóng công kích đã đến ngay trước mặt.

Chỉ chút suy nghĩ, tay phải Lưu Vũ Phi co rút lại một đạo Thất Thải thần nguyên lực, trùy hình phóng xuất.

Hai cỗ kình khí đủ để hủy diệt mọi người vừa tiếp xúc vào nhau. Oanh! Oanh! Đại địa do tiếng nổ mạnh dày đặc không ngừng rung động, dư chấn của kình khí bắn ra trước, trong không khí cuồn cuộn nổi lên cát bụi đầy trời, cả những công kích khác cũng bị quyện tán.

Thải sắc quang mạc đem cả người Lưu Vũ Phi bao phủ lại, trên ngực một trận máu huyết sôi lên.

Mọi người hoảng sợ nhìn Lưu Vũ Phi, có thể kháng cự năng lượng hủy diệt thế này, hắn lại chỉ bị đẩy lui hơn mười thước, ngay có chút vết thương nhỏ cũng không có. Mà phương hướng đã bị hắn công kích, đã không còn một người sống, nhìn thấy lỗ hổng đã bị mở, Sở Uyển Tĩnh và Hiên Viên Phách cùng hét lớn: " Tất cả mau lui lại." Các phái tu sĩ vội vàng ngự phi kiếm hướng lên không trung bay đi, cuối cùng bọn họ cũng biết cuộc chiến đấu như vậy bọn họ không có khả năng thừa nhận.

Cũng không quản sau lưng có người tập kích hay không, từng đạo thân ảnh xẹt qua phía chân trời phi hành đi xa. Lúc này tất cả thiên sứ và thánh kỵ sĩ, liên hợp đứng lên phát động Thần Chi Tài Quyết, đã phát động.

Trên bầu trời mênh mông nhanh chóng nện xuống một đạo năng lượng trụ hình chữ thập, bỗng dưng, giữa không trung tuôn ra bạch quang tinh lượng chói mắt. Bầu trời vốn hắc ám đột nhiên sáng lên.

Hừ! Hừ! Một tiếng cười lạnh, trong tay nhoáng lên thất thải thần kiếm, trên mặt không chút phản ứng.

Đối phương chính là mấy ngàn người cộng đồng phát ra Thần Chi Tài Quyết, lúc trước những người giáo đình phát ra một đạo, so sánh với giờ phút này do những thiên sứ phát ra quả thật không thể so sánh.

" Thất thải kiếm quyết, kiêu dương vẫn lạc." Tiếng rít bén nhọn của kiếm hòa lẫn tiếng rít gió hống lên, từ thất thải thần kiếm bộc phát ra đạo kiếm khí nọ, cũng không nhỏ hơn hơn năng lượng trụ hình chữ thập của đối phương.

Kiếm khí như hủy thiên diệt địa ầm ầm chuyển hướng, trên không trung hạ xuống mười cột sáng. Kiếm khí và cột sáng tiếp xúc cùng nhau, dẫn phát một tiếng nổ lay trời động địa, không gian bốn phía trong kình khí va chạm, hé ra từng đạo khe hở.

Lưu Vũ Phi bay ngược về phía sau hơn trăm thước, trên mặt đất hiện ra từng đạo dấu vết. Mà thiên sứ và thánh kỵ sĩ, lại bị lực lượng phản chấn đánh rơi xuống hơn mười người. Còn có một ít những người không kịp tránh né, bị kình khí tứ tán trong nháy mắt nuốt trọn, vĩnh viễn biến mất trong nhân gian.

Cái gì gọi là cường hãn! Cái gì gọi là thực lực! Lưu Vũ Phi chính là đại biểu tốt nhất.

Người tu chân thoát ly vòng vây, cuối cùng đã biết Lưu Vũ Phi muốn họ ở một bên lược trận. Lực lượng cường đại như vậy, sợ rằng bọn họ không có ai chịu được một chút, ngoại trừ những người có tu vi của tiên nhân, không ai có thể còn sống lưu mạng lại. Người từng chứng kiến Lưu Vũ Phi, trong tâm lý thầm than: " Tu vi của hắn vừa lại gia tăng nữa rồi! Điều này không biết là tốt hay xấu đây?"

Duy Khắc Đa nhìn thấy bên mình mấy ngàn người phát động Thần Chi Tài Quyết, vẫn như cũ bị nam nhân kinh khủng này đánh lui. Trong tâm lý hạ định quyết tâm, bất kể thế nào, bên mình có nhiều người như vậy nhất định phải đem nam nhân này hủy diệt, nếu không sau này hắn hướng tới thiên giới trả thù, sợ rằng sẽ nhấc lên tai nạn lớn hơn nữa.

Lưu Vũ Phi đối mặt mọi người tà tà cười, trong lòng mọi người lập tức bốc lên một cỗ hàn khí. Ngay cả trong lòng người tu chân cũng nhảy lên, nụ cười của ác ma do bọn họ xưng hô lại xuất hiện, hơn nữa nhân số lần này đối mặt lại càng nhiều.

Chứng kiến sự việc này, Tam Linh tiên nhân cuối cùng đã biết vì sao Thiên Nam Đế Quân lại cảnh cáo hắn, nếu Lưu Vũ Phi hiện thân, bọn họ sẽ không cần hỗ trợ hạ giới, chỉ là do chỗ ẩn thận của họ đã bị hắn phát hiện, vì thế Thiên Nam Đế Quân an bài cũng không có tác dụng.

Duy Khắc Đa quát: " Tất cả đồng tâm hiệp lực, cùng diệt người này, nếu không ngày khác phương tây các giới chúng ta sẽ gặp phải nguy hiểm diệt vong, minh hữu Tân Nguyên tiên giới, các ngươi vì sao còn không ra tay?"

Trong tâm lý Tình Thiên cười khổ, nếu có thể ra tay thì họ đã sớm ra tay rồi, sao lại còn đứng ở nơi này. Trên không trung có Phi Tuyết hơn ba mươi người đang bày Phệ Thiên đại trận, dù còn chưa phát động, các nàng gắt gao nhìn chằm chằm mấy người Tình Thiên, Minh Nguyệt tiên nhân của Tân Nguyên tiên giới.

Cho dù như thế nhưng trận pháp cũng phát ra sát khí đầy trời, giữ chặt người của Tân Nguyên tiên giới gắt gao, chỉ sợ bọn họ mà có chút dị động, tin tưởng trên đỉnh đầu sẽ lập tức đánh xuống một đạo kiếm khí đủ để bọn họ phơi xác ngay hiện trường.

Tình Thiên bọn họ còn không biết, ý nghĩ của những người đứng trên đỉnh đầu minh. Rõ ràng có thể dùng trận pháp giết chết hết bọn họ, cũng không phát động trận pháp, chỉ là giữ chân bọn họ tại chỗ, vì vậy song phương cứ như vậy mà giằng co.

Tân Đức Lặc thật ra chỉ đứng gật gật đầu, đối mặt Lưu Vũ Phi hắn cũng không nghĩ sẽ làm ra chuyện gì ngu xuẩn. Lưu Vũ Phi là người kinh khủng nhất mà hắn từng gặp qua, ngay cả Tát Đán và Lộ Tây Pháp mà hắn sùng bái nhất, cả hai người cùng đứng lên cũng không đáng sợ như nam nhân trước mắt này. Tân Đức Lặc trầm giọng nói: " Mọi người nghe lệnh, tất cả hợp lực giết người này."

Nhất thời hiện trường khởi lên một trận quỷ khóc sói tru, thanh âm quần áo rách toạt, Hấp Huyết Quỷ và Lang Nhân đồng thời biến thân.

Người khổng lồ chiến sĩ đã chuẩn bị, Đức Lỗ Y cũng bắt đầu niệm khởi chú ngữ. Vong Linh pháp sư đầu tiên thao khống mấy trăm tử linh kỵ sĩ cường đại uy lực, hướng Lưu Vũ Phi vọt tới.

Tử Linh kỵ sĩ cầm trường thương trong tay cưỡi trên một bộ xương, dựa vào phương trận tập thể trùng phong mà đến. Lưu Vũ Phi hận nhất chính là việc đem người chết chế luyện thành công cụ, lúc đầu Nhân Ma tại Hoa Sơn là do làm vậy mà bị hắn giết chết. Hôm nay lại có hơn mười người như vậy tồn tại, làm sao không làm cho hắn căm tức.

Trong miệng hắn lẩm bẩm: " Nếu đã chết rồi, thì không cần trong cuộc sống bị người coi như công cụ, ta tống các ngươi đoạn đường đi thôi." Vừa dứt lời, người đã phi thân lên đỉnh đầu đám Vong Linh kỵ sĩ. Hai tay nhanh chóng khấu động, trong miệng một tiếng " Liên Hoa Quy Nhất", với hắn làm trung tâm, trong nháy mắt đã xuất hiện mấy trăm đóa hoa sen ngọn lửa, hoa sen chói mắt cao thấp phù động, Vong Linh kỵ sĩ nhìn thấy thân ảnh Lưu Vũ Phi biến mất, do sự thao không của ma pháp sư, hướng Lưu Vũ Phi đang phiêu phù trong không trung xuất ra trường thương.

Trong tiếng rít hô hô, trường thương xuyên đến, mắt thấy sắp đánh trúng Lưu Vũ Phi. Chỉ thấy hoa sen trên người hắn, đột nhiên nổ thành những cánh hoa, rơi vào trên người Vong Linh kỵ sĩ. Nhất thời mấy trăm Vong Linh kỵ sĩ tại hiện trường, lập tức rơi vào trong biển lửa, trong nháy mắt đã biến thành một đống tro bụi.

Những trường thương bắn tới, cách thân thể hắn chỉ còn chừng mười thước, đã bị hộ thân cương khí của hắn giảo thành phấn mạt.

Xong rồi? Chỉ nhanh như vậy đã xong rồi, đám Vong Linh pháp sư tốn hao mấy năm chế luyện Vong Linh kỵ sĩ, mới vài giây đã biến thành tro bụi.

Vong Linh pháp sư ngây người, Hắc Ám pháp sư cũng ngây người. Vong Linh kỵ sĩ mà bọn họ nghĩ là bất tử đã cứ như vậy mà biến mất.

Tò.Tí.Te

126. Chương 125

Vừa hủy diệt Vong Linh kỵ sĩ, thì mấy trăm người khổng lồ chiến sĩ cuồng trùng tới. Lưu Vũ Phi tà ác cười, thất thải thần kiếm bộc phát ra một đạo quang mang mãnh liệt, kiếm khí tung hoành giao xoa, bắn nhanh ra, trong nháy mắt bao phủ tất cả người khổng lồ chiến sĩ. Kiếm khí mông mông từ phía chân trời hạ xuống, quét ngang qua thân thể cao lớn của người khổng lồ chiến sĩ. Không gian ở trong một khắc này không ngừng vặn vẹo, hiện trường truyền khởi một trận thanh âm thân thể bị tạc nổ, những người khổng lồ chiến sĩ vừa xông lên còn không kịp chém cây búa lớn trong tay ra thì ngay đương trường bị chém thành hai nửa.

Một số ít mấy người khổng lồ chiến sĩ chứng kiến cảnh này, kinh hãi dậm chân, không dám tiến lên nữa. Tân Đức Lặc hét lớn một tiếng: " Hắc Ám Pháp Tắc", tất cả Hắc Ám pháp sư, đọa lạc thiên sứ quơ pháp trượng trong tay. Một đoàn hắc vụ từ trên người bọn họ bồng tán ra, hắc vụ mãnh liệt đem cả thiên địa bao phủ, đưa tay ra còn không nhìn thấy đã đủ hình dùng bầu trời giờ phút này.

Trong hắc vụ một trận năng lượng đen sẫm bắt đầu khởi động, cuồn cuộn nổi lên tầng sóng chấn động. Hắc Ám Pháp Tắc một khi thi triển, thiên địa bị năng lượng đen sẫm cường đại tràn ngập.

Thước Gia Lặc đám người thuộc quang minh thuộc tính, điên cuồng lui về phía sau mấy công lý, thật ra là bọn họ cố tình hợp tác, nhưng lúc này trong hắc ám bao phủ, làm cho bọn họ căn bản không dám phát ra năng lượng ánh sáng. Nếu không hai loại năng lượng bài xích lẫn nhau sẽ tự động đối kháng, kết quả cuối cùng chính là quang minh cùng hắc ám đối quyết, song phương sẽ tự mình hủy diệt. Bọn họ chỉ có thể chờ đợi Hắc Ám Pháp Tắc kết thúc, mới hướng Lưu Vũ Phi phát ra công kích.

Lưu Vũ Phi cảm thấy một cỗ ăn mòn tính xâm nhập mà đến, nhanh chóng chạm đến thân thể hắn khoảng cách mười thước, bị thất thải chiến giáp trên người hắn phát ra quang mạc ngăn cản, rồi lại cảm giác có ngàn vạn lần những cánh tay muốn đem hắn bóp thành phấn mạt. Hắc vụ quanh quẩn, phát ra thanh âm ti ti, cả trong không gian hắc vụ kịch liệt bắt đầu khởi động quay cuồng, ngưng tụ thành một viên năng lượng cầu màu đen thật lớn, bọn họ còn đang không ngừng hấp thu hắc vụ bốn phía, không ngừng trướng lớn lên.

Năng lượng cầu ẩn chứa hắc ám thật lớn, ngay cả người của quang minh giáo đình đứng xa xa cũng cảm giác được áp lực bọn họ mang đến, đám người Tân Đức Lặc kêu lên vài câu quái dị, hơn trăm viên năng lượng cầu màu đen lăng không chụp xuống, Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: " Còn có điểm xem được." Bộ dáng bên ngoài của hắn rất nhẹ nhàng, hai tay một trận cấp phiên chuyển, không gian bốn phía vặn vẹo, toàn thân hắn che kín mấy trăm thanh năng lượng phi kiếm trong suốt.

" Bạo." Quang ảnh của phi kiếm, như mưa phun ra, ánh sáng khởi lên như hồ tuyến, như những thải hồng khuếch tán, một chút tinh mang cùng hắc cầu đụng chạm vào nhau.

Trong lúc đó, không trung đột nhiên nổ tung một đoàn hắc quang giao thoa lóe quang cầu màu trắng, tiếng nổ mạnh trầm muộn, chấn động đến làm cho mọi người tâm huyết phiên dũng.

Hắc Ám Pháp Tắc sinh ra hắc vụ trong sự nổ mạnh, dần tán đi.

Lưu Vũ Phi đột nhiên lắc mình đứng bên trên đỉnh đầu của bên đám người Hắc Ám Nghị Hội, Lộ Đức Thân Vương mang theo mấy trăm Hấp Huyết Quỷ đồng thời phi thân, hướng Lưu Vũ Phi xông tới, mấy ngàn đọa lạc thiên sứ chém ra những kình khí màu đen. Nhất thời, sắc bén vô cùng, quyện tới dày đặc, kình phong rít lên, hướng Lưu Vũ Phi chụp xuống. Mỗi một cỗ kình khí sắc bén giao nhau, giao xoa đến khẩn mật mãnh liệt.

Loại lực lượng hủy thiên diệt địa này, thấy vậy trong lòng những người tu chân giới cảm thấy giật mình, trong tay toát ra mồ hôi lạnh.

Toàn thân Lưu Vũ Phi tản mát ra quang mang bảy màu, thiên địa hắc vụ bị hòa tan rất nhiều, lẩm bẩm nói: " Đã đến thời gian rồi." Bỗng dưng, trên bầu trời xuất hiện một luồng ánh sáng " Tuyệt Sát" Chỉ thấy trong hư không Lưu Vũ Phi phát ra hằng hà kiếm khí, đây không phải là bóng kiếm đơn thuần, mà là đan vào một chiếc võng tử vong đầy đất, mang theo tiếng gọi của tử thần từ không trung nổ ra.

Kình khí kịch liệt mênh mông, Hấp Huyết Quỷ cuồng xông lên là gặp tao ương đầu tiên, do hai cỗ kình khí bất đồng giao nhau cắt nát, bọn họ còn không kịp thối lui, tiếng thảm hào thê lương vang lên, bầu trời nhất thời rắc xuống một mảnh máu thịt.

Lộ Đức Thân Vương, phát hiện không đúng liền kêu lên một tiếng thê lương: " Lui! Tất cả mau lui lại." Trong tâm lý không ngừng mắng thầm đọa lạc thiên sứ, biết rõ những người này đang xông lên, bọn họ còn phát ra công kích, điều này có khác gì đang công kích chính người của mình hay sao.

Kình khí đan vào lẫn nhau, đem không gian xé mở từng cái khe.

" Cửu Tiêu Thần Lôi" Lưu Vũ Phi nổi giận gầm lên một tiếng.

Lần lượt vài lần công kích, chỉ là tạo thành thương vong rất nhỏ với đối phương, làm trong lòng hắn sinh bất mãn. Trên bầu trời thải vân cuồn cuộn, điện quang lóe chớp, lúc hắn hiệu triệu thần lôi, hắn không hề khống chế lộ tuyến của thần lôi, tự mình phiêu đãng trên hư không, tay lại không ngừng phiên chuyển.

Phù triện màu vàng, từ không trung giống như bông tuyết bay xuống. Cảm nhận được từ trên đỉnh đầu truyền xuống uy hiếp, Tân Đức Lặc lớn tiếng kêu lên: " Mau bố kết giới, Hắc Ám Bình Chướng." Trên sân đồng thời vang lên thanh âm niệm chú, bất quá đã quá muộn, lúc bọn họ còn đang niệm chú, trên đỉnh đầu đã xẹt qua ba đạo thần lôi, ầm ầm rớt xuống. Theo sau cả tiểu đảo, phảng phất như muốn nhảy lên, bất động cao thấp phập phồng.

Ba đạo thần lôi nện xuống cùng lúc, phù triện màu vàng đã rơi xống đất trước một bước, năng lượng nổ tung chung quanh, đem những Lang Nhân trên mặt đất, những đọa lạc thiên sứ không kịp né tránh cả đám bị nuốt trọn. Chứng kiến tốc độ tiêu vong của thuộc hạ, còn nhanh hơn nước sôi đổ vào băng tan gấp vài lần, Tân Đức Lặc gấp đến độ hai mắt đỏ đậm, thỉnh thoảng phát ra từng trận rít gào.

Lúc này trên bầu trời ba thần lôi thứ hai đã tự động rớt xuống, sáu đạo so với ba đạo vừa rồi càng thêm thô to với đủ màu sắc, đồng thời rơi vào trong đám Lang Nhân. Đám Lang Nhân còn chưa kịp phát ra làn sóng công kích thứ nhất, đã bị lôi trụ trên bầu trời hạ xuống mang đi vô số tính mạng.

Vô số tiếng ai hào thảm thiết, vang lên theo tiếng nổ mạnh. Trong luồng đỏ hồng, có những tay chân bị cắt cụt, có đầu lâu cùng máu tươi bay đầy trời, thẳng đến lúc này sự giết hại chính thức mới hoàn toàn triển

khai. Trong hư không Lưu Vũ Phi đột nhiên mở ra đôi mắt tử thần, hai tay đang phiên chuyển chợt dừng lại. Tay phải run lên, thất thải thần kiếm nắm chặt, người giống như một lũ khói nhẹ thổi qua. Trên đỉnh đầu đám người đột nhiên lóe ra, từng đạo lưu lưu, đoạt hồn kiếm quang quang ảnh.

Như vậy, đã bao lại tất cả đường lui của người bên Hắc Ám Nghị Hội. Tân Đức Lặc kêu to: " Mau lui lại..." Ở trong biển bóng kiếm, bọn họ cảm nhận được thân thể của mình vốn không cách nào di động, từ trong tâm lý bốc lên hàn khí, hai chân không ngừng run rẩy. Võng ảnh kiếm khí, Lưu Vũ Phi cất ra một tiếng rít, tiếng huýt gió thật dài trùng lên tận trời.

Uyển chuyển ngàn tinh vạn nguyệt, lóe ra quang mang bạch kim chói mắt kỳ dị, trong nháy mắt liền quét ngang qua những người của Hắc Ám Nghị Hội. Trên sân vang lên tiếng lệ hào vô cùng thê thảm, vô số những đoạn chân tay bị cuốn vào không trung, máu tươi vẩy ra, giống như bầu trời tuôn xuống mưa máu.

Lưu Vũ Phi cuống quýt thay đổi vị trí, trên không trung vô số đạo kiếm quang hướng hắn bay tới, đuổi theo hắn từng bước đánh xuống.

" Cho đám người ngu xuẩn các ngươi, kiến thức một chút Trung Hoa tuyệt kỹ." Đang khi nói chuyện, " Kiêu Dương Vẫn Lạc" lại một lần nữa xuất ra. Lực sát thương của chiêu này trong Thất Thải kiếm quyết cực mạnh, phạm vi bao phủ trùm khắp nơi.

Thải quang lóng lánh, trên bầu trời quyển xuất kiếm quang, tầng tầng quyển quyển, kiếm khí nhìn như vật còn sống, giống như những con rắn đang rơi xuống trong đám thiên sứ. Trong tiếng rít, đọa lạc thiên sứ kinh hãi phát hiện, nghịch chữ thập kiếm trong tay đối kháng với kiếm khí, giống như là đậu hũ bị chặt đứt. Trơ mắt nhìn kiếm khí đảo qua thân hình của mình, khi nửa người trên bị rơi xuống, miệng còn phát ra tiếng kêu thảm.

Đọa lạc thiên sứ cả ngàn người, ở giờ khắc này chợt tiêu mất. Trên mặt đất, đám Đức Lỗ Y đồng tâm hiệp lực phát ra một cấm chú cực ma pháp cùng vĩnh hàng đóng băng. Không khí trong thiên địa liền đọng lại, khí trời vốn rất nóng, đột nhiên biến thành trời đông giá rét, trên mặt đất một mảnh sương trắng, mỗi hơi thở có thể nhìn thấy được một ngụm sương trắng.

Cảm thấy một trận rét lạnh đến đóng băng, phảng phất máu trong thân thể trong một khắc này bị đông kết, thân hình di động lập tức chậm hơn gấp mười lần. Trong lúc thân thể di động, phảng phất như có thể nghe được thanh âm vỡ vụn.

Lúc này quang thiên sứ sau lưng phát ra Thánh Bạo Viêm, đã phủ xuống, Lưu Vũ Phi đang bất động gặp phải loại tình huống này, dưới tình thế cấp bách đột ngột tiến tới thẳng vào trong Thánh Bạo Viêm đang trùng tới.

Oanh! Oanh! Oanh, trên bầu trời vang lên tiếng nổ mạnh , trong khí vụ không có thân ảnh của Lưu Vũ Phi, không ai biết hắn rốt cuộc có thoát ly khỏi sự nổ mạnh hay là bị nổ thành tan da nát thịt trong đó hay không. Bất quá nhiều người cho rằng Lưu Vũ Phi sẽ gây ra kinh hãi cho họ, với kinh nghiệm trước kia thật quá nhiều.

Trong tâm lý mọi người hiện lên nghi vấn, trên đầu quang thiên sứ đột nhiên xuất hiện thân ảnh Lưu Vũ Phi. Thước Gia Lặc kinh hô một tiếng, thánh kỵ sĩ phản ứng thật nhanh, trước tiên xuất ra thánh khí, hơn một ngàn trường thương ẩn chứa quang năng lượng cường đại, phá không hướng Lưu Vũ Phi bắn nhanh đến. Nhưng Lưu Vũ Phi trong không trung phảng phất như là một u linh không thật thể, trường thương phá không mà đến trong nháy mắt bắn thủng cơ thể hắn.

Thánh quang thương va chạm trong lúc đó, phát ra một tiếng sắt thép giao minh, cũng bộc phát một trận nổ mạnh. Chứng kiến cảnh này trong lòng họ đều vui vẻ, nhưng rất nhanh sắc mặt bọn họ chợt trầm xuống tới.

Lưu Vũ Phi trong không trung vẫn hư vô phiêu đãng, làm cho người ta không cách nào thấy rõ vẻ mặt bây giờ của hắn, chứng kiến thủ ấn hắn kháp ra, những người từng chứng kiến đều biết kế tiếp chính là pháp thuật gì.

Lưu Vũ Phi trong lúc gọi về Thiên Khiển Chi Hỏa thì trong tận đáy lòng hắn vang lên thanh âm của Diệt Thế Thiên Tôn: " Tiểu tử, ngươi mau dùng Diệt Thế Thiên Hỏa, để cho lão tử cũng sảng khoái một lần,

hắc hắc."

Ở nơi này thi triển Diệt Thế Thiên Hỏa, sợ rằng hiện trường ngoại trừ hắn thì không có một ai có khả năng sống sót. Những thế lực của ngoại quốc cũng thôi đi, nhưng trên không trung còn có rất nhiều người hắn quen biết, muốn hủy diệt bọn họ Lưu Vũ Phi làm không được điều này.

Trong đáy lòng hắn trả lời: " Tiền bối! Nơi này còn có rất nhiều bằng hữu của tiểu tử, Diệt Thế Thiên Hỏa không phải sẽ tiêu diệt luôn bọn họ hay sao." Lưu Vũ Phi cũng không quản đối phương có nghe được lời này của hắn hay không, chỉ là đem ý nghĩ nói ra trong lòng.

Không nghĩ tới, trong lòng hắn nghĩ gì, đều bị Diệt Thế Thiên Tôn biết được.

" Thật không biết tiểu tử ngươi nghĩ thế nào, đám người không đủ đạo hạnh này bị hủy cũng là đáng, tiểu tử ngươi nói cái gì là bằng hữu?"

Trong lòng Lưu Vũ Phi cười khổ, Diệt Thế Thiên Tôn ngay cả điều này cũng không biết, hắn thật không biết nên làm sao giải thích.

Phảng phất như biết được ý nghĩ của Lưu Vũ Phi, Diệt Thế Thiên Tôn nói tiếp: " Ta là đọc được trong đầu ngươi, được rồi, Thiên Khiển Chi Hỏa của tiểu tử ngươi đã hoàn thành rồi, đám sinh linh nhỏ yếu này là ai sáng tạo ra? Trở về hỏi lại rồi hãy nói."

127. Chương 126

Kết thúc cuộc đối thoại với Diệt Thế Thiên Tôn, trên đảo nhỏ đã bị mây lửa bao phủ.

" Thiên Khiển Chi Hỏa" theo một tiếng hét lớn của Lưu Vũ Phi, mây lửa phía chân trời như ma thuật di chuyển biến thành một viên hỏa cầu thật lớn, phóng ra hùng hùng ngọn lửa, cuồn cuộn xuống. Giờ khắc này ngay cả không khí cũng bị thiêu đốt, phát ra " xuy xuy" tiếng vang.

Đức Lỗ Y phát ra Vĩnh Hằng Đóng Băng trong nháy mắt liền biến mất vô tung, trên đảo nhỏ độ nóng bay lên vô số lần.

Khi hỏa cầu nện xuống thì mấy người Hắc Ám Nghị Hội Vong Linh pháp sư không có thật thể đầu tiên gặp nạn, mỗi một hỏa cầu nện xuống, cũng đều nổ bạo thành vô số điểm hỏa mang, xuyên qua linh thể hư vô của bọn họ, Vong Linh pháp sư ngay cả tiếng kêu thảm cuối cùng còn không thể phát ra mà biến mất trong không khí.

Hỏa cầu nện lên đám người Đức Lỗ Y, bọn họ cuối cùng kiến thức cái gì mới gọi là ngọn lửa chính thức, trong thiên hỏa ẩn tàng độ nóng mà bọn hắn không thể tưởng tượng. Bọn họ mới gọi về thủy nguyên tố, chạm vào thiên hỏa nọ, lập tức biến mất vô ảnh. Thiên hỏa không ngừng rơi xuống, trong đám người nổ bạo ra, mỗi khi đám người Đức Lỗ Y phát ra ma pháp bình chướng, bị thiên hỏa xuyên thấu, cả người lập tức lâm vào trong biển lửa, phát ra tiếng kêu thảm không giống như tiếng người.

Đám người giáo đình, quang thiên sứ, đọa lạc thiên sứ, Hắc Ám Nghị Hội tất cả muốn chạy trốn thiên hỏa, bất kể bọn họ chạy tới nơi nào, trên đỉnh đầu vẫn có thiên hỏa đi theo. Trong đó Hắc Ám Nghị Hội và đọa lạc thiên sứ tổn thất thảm trọng nhất, thiên hỏa đối với những hắc ám sinh vật như bọn họ là có tính khắc chế trời sinh. Trên đảo nhỏ truyền đến tiếng thảm hào ai oán, làm người khác nghe được mà toàn thân rét lạnh.

Từng cụ thi thể cháy đen nằm đầy trên đất trống. Thiên Khiển Chi Hỏa cùng Diệt Thế Thiên Hỏa vốn có chênh lệch, hình người bị Thiên Khiển Chi Hỏa tiêu diệt sẽ hình thần câu diệt mà vĩnh viễn biến mất, bởi vậy Thiên Khiển Chi Viêm thường chỉ nhắm vào người tu hành, Diệt Thế Thiên Hỏa sẽ nhắm vào tất cả tính mạng, nó gần thiêu đốt tính mạng, nhưng bao phủ phạm vị thật là cực lớn, có thể là cả một tinh cầu, cũng có thể là cả một tinh hệ, điều này phải xem tu vi của người làm phép.

Một Thiên Khiển Chi Hỏa, để làm cho nhân số thiếu đi hơn một nửa. Thước Gia Lặc, Duy Khắc Đa toàn thân run lên không ngừng, trong lòng sợ hãi nói không nên lời, thất thố thì thào tự nói: " Là Thiên Khiển, là Thiên Khiển, chủ a! Người có thể nói cho chúng ta biết đây là tại sao." Đồng dạng bị chấn kinh chính là Tình Thiên, Minh Nguyệt mấy tiên nhân Tân Nguyên tiên giới.

Lưu Vũ Phi không muốn lãng phí thêm thời gian trên người bọn họ, cao giọng quát: " Phi Tuyết, các ngươi diệt người của Tân Nguyên tiên giới trước." Hắn tự mình thu thập quang ám thiên sứ.

Phi Tuyết đáp ứng một câu lập tức phát động Phệ Thiên Trận.

" Phệ Thiên Trận.", phi kiếm tạo thành trận pháp hàn mang tăng vọt, ngân quang lóe ra. Sát khí phô thiên cái địa tầng tầng chụp xuống, mấy người Tình Thiên tâm lý kinh hãi, lúc trước bọn họ chỉ là cảm thụ, giờ phút này thật sự là chính thức thể hội uy lực của Phệ Thiên kiếm trận.

Sát ý biến thành thực chất, phảng phất muốn đem bọn họ cắn nuốt, cảm giác có vô số bàn tay đen muốn đưa bọn họ đẩy xuống sâm la địa ngục. Phi Tuyết cuống quýt khấp mấy thủ ấn, những người khác cũng cùng khấp thủ ấn đồng dạng, phi kiếm dưới chỉ ý của bọn họ, hướng đám người Tình Thiên bọn họ huy chém ra kiếm khí nhiều không kể xiết, kiếm quang màu bạc tại trận pháp sấn hạ uy lực đột nhiên bạo thăng vô số lần.

Kiếm khí tung hoành đan vào nhau, từ thật nhỏ trong nháy mắt trướng lớn thành từng đạo uy lực tuyệt mãnh, giống như một chiếc võng khổng lồ từ bầu trời chụp xuống. Dưới tình thế cấp bách, mấy người Minh Nguyệt tế ra hộ thân chiến giáp của mình, chiến giáp tản mát ra cương khí nhàn nhạt, giống như chung quanh bọn họ bày ra một bức tường đồng vách sắt. Mấy người Tình Thiên rất nhanh hướng tới võng kiếm trên bầu trời đang chụp xuống, bổ ra kiếm khí, kình khí phát ra hưu hưu tiếng kêu.

Trong phút chốc, cương liệt kiếm khí công kích lẫn nhau, trong không khí nhảy mạnh lên, tiếng kêu bén nhọn, xuyên toa xé đất, mây cuộn gió xoáy khi hai kình khí đánh trúng, dẫn phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, ở trong đó lại hòa lẫn tiếng kêu rên tuyệt vọng trước khi chết. Năm tên tiên nhân có tu vi thấp nhất, ở cỗ áp lực kinh khủng này bị đánh nát thây.

Những người khác đồng dạng có một bộ dáng chật vật, đầu tóc rối loạn xiêm y rách nát, chiến giáp hoàn thành xong sứ mạng liền vỡ vụn rơi tán xuống mặt đất. Phi Tuyết mấy người ở không trung vẫn đứng bất động, bọn họ cùng kêu lên: " Toái Tâm", phi kiếm bị chấn hồi bộc phát ra tiếng kêu to ông ông, kiếm khí sâm nhiên so với vừa rồi càng gia tăng sắc bén, lăng không đánh xuống.

Trong tiếng kiếm khí tê thiên liệt địa chém xuống, không gian lần lượt vặn vẹo băng liệt, cỗ kiếm khí mang theo ý tử vong mạnh mẽ, giống như là con người e ngại tử thần, gọi về hướng Tình Thiên mấy người, Minh Nguyệt tiên nhân của Tân Nguyên tiên giới, mỗi người trợn mắt cứng lưỡi, bọn họ nhiều tiên nhân như vậy, không ngờ bị những tu sĩ bình thường gắt gao kìm chế, nhưng trong sự công kích còn bị chết đi năm người.

Đồng thời với sự phẫn nộ của bọn họ, họ hoảng sợ phát hiện bầu trời trên đỉnh đầu lại vừa đánh xuống hằng hà kiếm khí. Trên bầu trời giống như dày đặc mưa phùn, sái hạ hằng hà bóng kiếm. Tình Thiên mấy người rống giận vài tiếng, tất cả pháp bảo trên người đều xuất hiện, bộc phát ra lực lượng hủy diệt, hướng lên bóng kiếm trên không trung bạo quyện trở về. Họ không cầu đả thương người, chỉ vì muốn chính mình thuận lợi ngăn cản được làn sóng công kích này.

Nhiều tiên nhân toàn lực phát động công kích, không thể nằm trong tưởng tượng của người tu chân,kình khí giao xoa lẫn nhau, cực kỳ có khả năng tê nát không gian. Bầu trời đêm đen nhánh, ở quang mang màu trắng xóa này sáng rực lên. Kình khí màu trắng cùng kiếm quang màu bạc lẫn nhau giao thoa, không gian yếu ớt lần lượt bị xé mở, tiếng rít chói tai chấn động làm lỗ tai mọi người phát đau. Tiểu đảo trong tiếng nổ mạnh lay trời động địa run rẩy một trận, hai cỗ lực lượng hủy diệt cùng va chạm, khiến cho cả tiểu đảo trầm xuống vài phần.

Mấy tiếng thê lương thảm hào truyền vang, hiển nhiên lại có mấy tiên nhân tu vi không đủ bị cướp đi tính mạng. Trên không trung có mấy cô nhi đứng gần trung tâm va chạm nhất, đồng thời phun ra vài khẩu máu tươi. Thân hình những người khác chớp lên, thật vất vả mới ổn định, trận pháp cũng không bị vậy mà phá. Tình Thiên mấy người lại rống to, pháp chú cực mạnh, pháp bảo uy lực cực mạnh, hoàn toàn xuất ra.

" Quỷ Mị" Phi Tuyết chủ trì trận pháp trong miệng nhẹ nhàng phun ra hai chữ. Hơn ba mươi người thân hình giãy dụa một trận thật quái dị chí cực, phi kiếm hàn quang tăng vọt, hướng kình khí bên dưới bắn nhanh đi. Trên bầu trời trong khắc này nháy mắt sáng lên, kiếm khí phi sái, đón nhận luồng kình phong tịch quyển mà đến, bật sáng trên bầu trời tạc mở một đoàn quang mang chói mắt.

Tình Thiên mấy ngày phát ra công kích, rất nhanh bị Phệ Thiên kiếm trận thổi tán. Mà kiếm khí trên bầu trời tạo thành mật võng vẫn như cũ chụp xuống, luồng võng kiếm mang theo cỗ áp lực hủy diệt hết thảy làm mọi người kinh hãi tột cùng. Trong tâm lý Tình Thiên chuyển đổi vô số ý niệm trong đầu, chính là không tìm được một phương pháp thỏa đáng nào để đột phá kiếm trận trước mắt. Trong tâm lý tất cả tiên nhân chỉ có hai chữ, liều mạng!

Không có Phệ Thiên kiếm trận trợ giúp, mấy người Phi Tuyết cho dù có cùng liên hợp thì cũng chỉ có tu vi của một kim tiên.

Phệ Thiên kiếm trận chẳng những làm tăng lên tu vi mấy người Phi Tuyết tới mấy lần, còn áp chế một nửa tu vi của đối phương, lúc này mới chính là chỗ đáng sợ chính thức của Phệ Thiên kiếm trận. Cắn chót lưỡi, Minh Nguyệt mấy người phun ra một ngụm bổn mạng tinh nguyên trên pháp bảo, pháp bảo được bổn mạng tinh nguyên kích phát, uy lực tăng nhiều, quang mang đại thịnh. Như hơn một ngàn đạo tử quang bắn nhanh ra, phát ra tiếng vang xuy xuy.

Bỗng dưng, bóng kiếm cùng pháp bảo đụng chạm vào nhau, trên mặt đất bằng phẳng tạc mở muộn lôi, tiên nhân trong trận pháp mỗi người hộc máu cuồng phún, kình khí giao lẫn nhau chẳng những làm mỗi người đều chấn thương, pháp bảo mà bọn họ tốn hao mấy ngàn năm chế luyện, bị cỗ kiếm khí giảo hủy.

Quang thiên sứ và đọa lạc thiên sứ bên kia vốn là lực lượng chủ công, giáo đình, Hắc Ám Nghị Hội, Đức Lỗ Y môn thực lực có chênh lệch, giờ thành điểm chết. Quang ám thiên sứ đang chạy trối chết từ thiên hỏa, không ai quan tâm thuộc tính của song phương bất đồng, đồng thời ngưng tụ năng lượng trong cơ thể, trong lòng rất e ngại Lưu Vũ Phi, nhưng chỉ thủ mà không tấn công chẳng khác gì tự sát.

Năng lượng đạn số lượng hơn vạn theo tiếng quát cùng lúc của họ phô thiên cái địa hướng Lưu Vũ Phi chụp xuống. Năng lượng đạn đen trắng tương gian rậm rạp như là gió lớn đầy trời, phát ra âm thanh ô ô.

Hừ nhẹ một tiếng, thân hình Lưu Vũ Phi nhoáng lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, thoát ly làn mưa đạn kinh khủng này.

Quang minh cùng hắc ám chạm vào nhau, lực lượng của hơn vạn người cùng xuất ra đồng thời thì kinh khủng tuyệt luân đến cỡ nào. Tiếng nổ mạnh nhất lên đến tận trời, giống như một con thú nuốt sống không bao giờ biết no, trong nháy mắt đem những người không kịp phản ứng nuốt gọn. Hai loại lực lượng bài xích lẫn nhau bộc phát, so với lực công kích một thuộc tính mạnh hơn rất nhiều lần. Đổi lại dù là hơn vạn quang thiên sứ, căn bản là không đạt được lực lượng bộc phát ra bây giờ.

Cũng may bọn họ hướng không trung bắn ra, nếu không cái tiểu đảo không lớn này có thể tồn tại hay không, thì không ai dám chắc. Lưu Vũ Phi tự mình có thể ngăn cản, nhưng chiến giáp trên người lại phải tổn hại. Hắn thoát ly trung tâm vụ nổ, cười nói: " Quả thật rất không tệ, còn đúng là lực lượng nhiều người vẫn lớn hơn." Vụ nổ mạnh chẳng những nuốt sống vô số người trên mặt đất, còn hủy diệt vô số những quang ám thiên sứ đứng gần nhất.

Nhìn thấy thân ảnh Lưu Vũ Phi lại hiện ra, bọn họ lập tức phi thân bay lên, thánh kỵ sĩ huy thánh kiếm trong tay, chém ra vô số đạo bạch mông mông kiếm khí. Quang ám thiên sứ không dám phát ra năng lượng đạn, trong tiếng niệm chú.

" Hắc Long Phá" " Sí Quang Diễm" hai loại cấp bậc cấm chú ma pháp rít gào bay ra, bạch quang đánh sâu như làn sóng, hắc ám năng lượng đen nhanh đồng thời như điện phóng đến.

" Hừ! Hừ, một đám người chim không nhìn được tốt xấu." Thanh âm còn vang trong tai, hai tay Lưu Vũ Phi lại lập ra: " Phá Thiên Quyết, luân hồi." Bầu trời đêm đen nhánh lóng lánh xuất một mảnh trắng bệch, kình khí màu trắng như lưu quang trong tay hắn xuất phát.

Kình khí phách tuyệt, nghênh hướng ba cỗ lực lượng từ đối phương bay tới, bốn cỗ kình khí chớp mắt ngạnh cứng đối nhau, phát ra tiếng như rên như khóc, trong không gian như bị kình khí cắt lấy, không ngừng vặn vẹo.

Phá Thiên Quyết trong không khí nổ bạo tản ra thành ba cỗ lưỡi dao sắc bén, giống như cắt đậu hũ, phát ra tiếng rít chói tai. Lực lượng do hơn vạn người phát ra, dĩ nhiên lại bị mở toang, trong tiếng nổ mạnh

làm cho người khác sợ hãi, Phá Thiên Quyết trong nháy mắt quyện tới, vang lên tiếng kêu thảm khiến cho người khác lông tóc dựng đứng vang lên tới mây xanh.

Không trung rơi xuống không phải mưa máu, chính là những đoạn chân tay bị cắt cụt. Trên mặt đất càng nhiều người đối mặt với tịch quyển cuộn tới không chỗ trốn tránh, thân hình yếu ớt trong nháy mắt bị xé rách ra, tràng diện thê thảm giống như là tu la địa ngục.

DoctorCrazy

128. Chương 127

Các phái tu sĩ ở xa xa lược trận cuối cùng đã biết, loại trình độ đối kháng này tuyệt đối không phải bọn họ có khả năng tham dự. Trong tâm lý các phái chưởng môn âm thầm may mắn, may mắn có quái vật như Lưu Vũ Phi đi tới, nếu không bọn họ sớm đã chết rồi.

Tam Linh tiên nhân cũng đồng dạng cảm thán trong lòng: " Đây là lực lượng của thần nhân hay sao? Lúc nào ta có thể đạt tới trình độ loại này?"

Thước Gia Lặc, Duy Khắc Đa, Tân Đức Lặc những người từ không gian khác tới đây, trong lòng ám khổ không thôi, đã biết bao nhiêu lần công kích chẳng những không thương tổn được đối phương, còn đưa thêm người của mình vào trong con đường tử vong.

Thước Gia Lặc và Duy Khắc Đa nhìn nhau cười khổ, nếu có thể bọn họ lập tức muốn thoát ly nơi đây, thiên sứ và kỵ sĩ tôn nghiêm tuyệt không cần thiết, nếu bọn họ không có một tia cơ hội lui bước, chỉ sợ kết quả cuối cùng đành phải chết trận ở đây. Duy Khắc Đa giơ thánh khí trên tay lên cao, cao giọng kêu gọi: " Chúng ta là thánh kỵ sĩ quang vinh! Vì vinh diệu cuối cùng tử chiến!"

Còn hai ngàn thánh kỵ sĩ còn sót lại đồng thời hét lớn: " Vì vinh diệu, tử chiến cho đến cuối cùng!"

Tân Đức Lặc không cam lòng yếu thế đồng dạng hét lên: " Vì Tát Đán đại thần, vì Lộ Tây Pháp đại nhân, các huynh đệ liều mạng." Lời thề kích động, kích thích những người ở đây một trận nhiệt huyết sôi trào. Có thể sau một khắc bọn họ sẽ tử vong, nhưng ít nhất giờ phút này bọn họ có thể được xưng là một dũng sĩ chính thức.

Chỉ có Bảo La, Đạt Ni Nhĩ, Lộ Đức Thân Vương những phàm nhân này cũng đều mang theo ý rút lui, bọn họ sớm đã bị việc Lưu Vũ Phi triển hiện thực lực kinh khủng mà sợ hãi. Ngẫm lại đã biết những người này, ngay cả song phương tán xuất dư âm kình khí mà còn không thể ngăn cản, còn gì hy vọng đủ trình độ giúp đỡ được phe của mình hay sao?

Giờ phút này trong tâm lý của bọn họ, Lưu Vũ Phi chính là tử thần, có lẽ tử thần cũng không kinh khủng như hắn.

Lúc bọn họ kêu hãm, Lưu Vũ Phi cười lạnh đùa cợt nói: " Ta muốn nhìn cốt khí của các ngươi, có hay không cứng như miệng đã hét, bằng đám người có tu vi như các ngươi trừ phi chịu chết, thật sự không hình dung được từ nào khác, để hình dung các ngươi."

Lời nói tới đó, Lưu Vũ Phi đột nhiên biến mất trước mắt mọi người, vài phút sau còn chưa thấy hắn hiện xuất thân ảnh. Lúc này Thước Gia Lặc, Duy Khắc Đa, Tân Đức Lặc những người này sau lưng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh. Họ ngửi được trong không khí xuất hiện hơi thở nguy hiểm, làm bọn hắn cảm giác được áp lực dị thường.

Để cho bọn họ càng thêm cẩn thận, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên trên khắp nơi.

" Ha ha ha, sợ hãi có đúng không! Bây giờ còn kịp đó." Tiếng cười này phảng phất vang lên bên tai, lại giống như truyền từ cửu u địa ngục, hư vô mờ ảo ấn nhập vào trong tai mọi người, khiến người căn bản không cách nào nhận xuất vị trí của chủ nhân thanh âm.

Bỗng dưng, trong hư không đột nhiên hiện ra ngàn vạn cánh tay không có thân thể không ngừng luân chuyển. Chứng kiến hiện tượng quái dị này, mọi người hít một hơi.

" Kết." Trống rỗng xuất hiện một đạo kết giới màu bạc nhạt, kết giới thật lớn này trong nháy mắt đem tất cả quang ám thiên sứ, thánh kỵ sĩ bao phủ lại.

Duy Khắc Đa cho dù có trầm tĩnh thêm nữa, lúc này không khỏi bắt đầu bối rối, cũng không bận tâm đến hình tượng, kinh hoàng thất thố hét chói tai: " Nhanh, nhanh, nhanh! Tất cả hợp lực công kích kết giới, nếu không chúng ta cũng sẽ xong đời."

Quang thiên sứ, thánh kỵ sĩ hướng tới phương hướng của mọi người, đồng thời xuất tay, một đạo năng lượng trụ thuần màu trắng hiện ra hướng tới kết giới bắn nhanh đi. Đọa lạc thiên sứ đám người còn đang hướng tới phương hướng trái nghịch phát ra công kích, có sự giáo huấn trước đó, lúc này đây quang ám thiên sứ không dám phát khởi công kích cùng một hướng nữa. Lo lắng đám người của mình, lại một lần nữa bị song phương tự mình phát ra lực lượng quyện đi vào.

Song phương phát ra công kích, trong kết giới bộc phát một trận nổ điếc tai nhức óc, trình độ kiên cố của kết giới siêu xuất dự liệu của mọi người, công kích cường đại như thế dĩ nhiên chỉ làm nó phập phồng vài cái, lại vừa khôi phục bình tĩnh.

Thước Gia Lặc mang theo một bộ phận nhân thủ, hướng cánh tay vô chủ trong kết giới phát ra Thánh Quang Trảm mạnh mẽ.

Kết quả làm cho bọn họ thất vọng, Thánh Quang Trảm như lưỡi dao sắc bén xuyên thấu cánh tay, lại bổ vào mặt trên kết giới. Lúc này Lưu Vũ Phi đột nhiên hiện thân trong kết giới, trong lòng bọn họ cả kinh. Năng lượng cầu đen trắng, hắc ám đánh sâu vào, sí bạo diễm, Thánh Quang Trảm các thức các dạng năng lượng công kích, khuynh ra hướng Lưu Vũ Phi trùm tới.

Phản ứng của quang ám thiên sứ môn đều giống như Lưu Vũ Phi nghĩ trước đó. Lực lượng của quang minh và hắc ám trong kết giới lại một lần nữa không bị khống chế va chạm vào nhau. Hai cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa lập tức tràn ngập chấm dứt tất cả không gian bên trong, uy lực như núi băng biển gầm, hai cỗ kình khí tê xả lẫn nhau, vừa muốn cắn nuốt đối phương, thân ảnh Lưu Vũ Phi lại trong lúc này bị đánh thành nát bấy.

Còn chưa đợi người trong kết giới cao hứng lên thì hai cỗ kình khí đột nhiên nổ bạo ra, nhấc lên luồng sóng khí kinh khủng, đồng dạng cắn nuốt những người đứng gần nhất. Cả kết giới trong lực đánh sâu của hai cỗ kình khí, cao thấp kịch liệt chấn động phập phồng, xuất hiện từng đạo vết rách rất nhỏ, mắt thấy liền bị phá tan.

Vốn trong lực đánh sâu nên cánh tay biến mất, đột nhiên lại lóe ra, hai tay khấp nhau, phù chú màu vàng hiện ra, bay xuống trên kết giới, rất nhanh tu bổ kết giới bị tổn hại. Chứng kiến cảnh này, Tân Đức Lặc, Thước Gia Lặc mấy người trong tâm lý trầm xuống, thầm nghĩ: " Chẳng lẽ vừa rồi hắn không có chết? Rõ ràng mình và mọi người đã chứng kiến thân thể hắn đã bị kình khí tê xả, cắt thành nát bấy.

Còn chưa rõ tình huống trong đó, mọi người mơ màng không hiểu. Quả nhiên không ra ngoài dự đoán, tại trung tâm đánh sâu vào, không gian một trận vặn vẹo, Lưu Vũ Phi vốn đã bị xả thành phấn mạt, lại hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện trong mắt mọi người, trên mặt còn mang theo vẻ dễ dàng nhẹ nhàng. Vậy vừa rồi là phân thân hắn huyễn hóa ra? Hay là với lực đánh sâu vừa rồi, vốn không cách nào thương tổn hắn? Không ai có thể nói cho bọn họ, nguyên duyên trong đó.

Lưu Vũ Phi phiêu phù tại không trung sâm nhiên lạnh nhạt nói: " Các ngươi không có ai tới từ không gian này, cho dù giết sạch các ngươi, món nợ này lão thiên cũng sẽ không tính vào đầu ta, bây giờ ta tống các ngươi đoạn đường, cho các ngươi trở về nơi đã đến!" Nói xong âm trắc trắc cười, toàn thân nhoáng lên, người đã biến mất.

Trong không khí lại truyền ra một thanh âm mờ ảo: " Kịch Bạo Ma Ảnh" Lưu Vũ Phi mới từ Diệt Thế Thiên Tôn học được một pháp thuật mới, vừa lúc đám người này là đối tượng thí nghiệm thứ nhất của hắn.

Ngàn vạn cánh tay hư ảo, đột nhiên xoay tròn luân chuyển, mười ngón đang khấu động. Phù chú màu vàng rậm rạp phiêu hạ, đang lúc mọi người tưởng rằng phù chú này sẽ nổ bạo…

Mấy ngàn người trong kết giới không kịp suy nghĩ nhiều toàn tâm thúc giục lực lượng trong cơ thể phát ra bên ngoài, hình thành ma pháp bình chướng, phù chú hốt nhiên đột biến, biến mất trong không khí. Những

người bị kết giới vây khốn, chỉ cảm thấy không gian bốn phía một trận vặn vẹo dị thường, ba động...

Không khí trong nháy mắt một khắc này bị áp tạc trống không. Một vòng kình khí, tầng tầng lớp lớp từ bốn phương tám hướng mãnh liệt xoắn tới. Quang ám thiên sứ, thánh kỵ sĩ môn hướng tới kình khí từ bốn phía vọt tới, phách chém ra vô số đạo kình phong, nhưng hết thảy những việc này cũng vô ích công kích phát ra như nhập vào trong biển biến mất không thấy.

Theo không gian không ngừng bị đè ép, Tân Đức Lặc, Thước Gia Lặc mấy người bắt đầu cảm thấy máu tươi trong cơ thể mình hình như sôi trào lên, cảm giác muốn phá tan sự trói buộc của mạch máu, tìm kiếm không gian cho riêng mình. Da thịt trên mặt đã nghiêm trọng biến hình, vẻ mặt thập phần dữ tợn. Những sợi dây gân nơi ót đang nổi lên cuồng bạo, phảng phất như muốn đột phá khỏi da đầu.

Một chút thiên sứ có tu vi thấp thừa nhận không nổi sự đè ép như vậy, trong đám người truyền ra tiếng tru thê thảm. Vô số thiên sứ trong sự đè ép, bạo thể mà chết. Còn những thiên sứ khác da đầu một trận tê dại, trong lòng không ngừng cầu khẩn, hy vọng có cứu thế chủ xuất hiện.

" Hắc hắc, thật không tệ, không ngờ còn có thể chịu được tới bước này, bạo mở cho ta." Không nhìn thấy Lưu Vũ Phi, mà chỉ nghe tiếng nói. Trong kết giới lại một lần nữa truyền ra thanh âm của hắn. Theo tiếng nói vừa dứt, kình khí trong kết giới đột nhiên xoay tròn, trong miệng mọi người truyền ra tiếng thảm lệ.

Thân thể không tự chủ được đi theo kình khí xoay tròn, tại chỗ xoay thành vòng, lông tóc toàn thân phun ra vạn đạo máu tươi thật nhỏ, như những cột nước bị bể, từ không trung rơi xuống. Người chưa ngả xuống đất, chỉ nghe phanh! phanh! vang lên những tiếng tạc thể trầm muộn dày đặc, những thi thể mất đi tính mạng lại bị không gian đè ép, lại từng thi thể nổ bạo.

Chỉ trong chốc lát, trong kết giới không còn một người sống, mấy ngàn người ngay cả một thi thể đầy đủ cũng không có lưu lại, tất cả quang ám thiên sứ, thánh kỵ sĩ môn đều lâm vào cảnh nát thây. Một pháp thuật đã đem mấy ngàn người đồng thời diệt vong, làm cho những người ở xa xa nhìn thấy mà lông tóc dựng đứng.

Loại phương thức giết người vô hình này, khiến cho bọn họ càng thêm hoảng sợ Lưu Vũ Phi. Thủ đoạn giết người của Lưu Vũ Phi một lần so với một lần càng tàn nhẫn, uy lực của một lần so với một lần càng cường đại, không ai biết hắn còn có thể biết bao nhiêu pháp thuật để giết người. Trong tâm lý các phái chưởng môn rất may mắn, lúc đầu quyết định cùng hắn giải hòa. Một chút suy nghĩ này, các chưởng môn nhân còn ôm ý nghĩ báo thù, cũng không còn dám có phần tâm tư này nữa.

Theo lúc Lưu Vũ Phi triệt kết giới, cỗ mùi máu tươi nồng đậm bên trong nhất thời phát ra, ngay cả đám người tu chân ở xa xa cũng nghe được mùi vị làm người ta muốn nôn mửa này. Lưu Vũ Phi thân ảnh vừa mới hiện, chỉ còn hơn trăm người khổng lồ chiến sĩ còn thừa, rống giận trùng tới.

Huy bổ ra tầng tầng kình khí hư ảnh, hướng tới đầu Lưu Vũ Phi chụp xuống. Trong tiếng cười lạnh, Lưu Vũ Phi nhẹ giọng phun ra: " Tuyệt Sát." Hai tay bắn ra, ấn quyết đột biến.

Nguyên khí trong thiên địa nhanh chóng ngưng tụ, thuần năng lượng hình thành phi kiếm, tại toàn thân hắn hình thành một đạo vòng bảo hộ lợi hại.

" Đốt." Phanh! Một tiếng phi kiếm bắn ra bốn phía, trong tiếng rít gió hô hô, hướng tới búa ảnh bắn nhanh ra. Trong lòng người khổng lồ phát lạnh, giờ khắc này bọn họ đã không có đường lui. Họ liền rống giận, không hề kiêng kỵ đánh cây búa trong tay xuống. Búa ảnh nọ bổ ra, chưa kịp xuyên quang năng lượng võng kiếm của Tuyệt Sát phát ra, liền bị đẩy trở về.

Trong tiếng va chạm kịch liệt, người khổng lồ chiến sĩ bị chấn lui nghiêng người ra sau. Phi kiếm lại dũng mãnh phát ra vô số kiếm khí sắc bén, một tiếng chợt quát, thân thể cao lớn của người khổng lồ chiến sĩ liền bị cương khí mãnh liệt cuốn vào giữa không trung, một luồng hàn quang mắt thường khó gặp xuyên toa qua trung tâm trái tim bọn họ.

Hống! Hống! Người khổng lồ trước khi chết phát ra tiếng thảm hào. Ngay cả phi kiếm bình thường cũng không thương tổn được họ, trong tay Lưu Vũ Phi chém ra thì họ chẳng khác gì là người bình thường.

Tò.Tí.Te

129. Chương 128

Bên thiên sứ truyền ra tiếng thảm hào, rõ ràng truyền vào trong tai mấy người Tình Thiên. Lúc này bọn họ đồng dạng sinh mạng mong manh một đường, đối với Thước Gia Lặc mấy người tao ngộ đã biết được, trong tâm lý càng bi ai. Phi Tuyết mọi người không có lưu cho bọn hắn một tia cơ hội, yêu kiều quát một tiếng: " Ảnh Vũ" kiếm khí bắn nhanh từ phía chân trời đột nhiên huy chém tới.

Như sóng lớn phiên quyện xuống, đột nhiên hướng tới mục tiêu là chúng tiên nhân, cực nhanh nổ bạo rơi thẳng.

" Tất cả liều mạng." Bị buộc lên tuyệt lộ Tình Thiên hô một câu. Còn hơn mười tiên nhân còn sống đồng thanh chợt quát, hai tay giương phi kiếm còn sót lại chém tới. Bỗng dưng, bầu trời đêm quỷ dị đen nhánh xuất hiện một đoàn ngân cầu như trăng sáng, thoáng lóe điện mang hàn quang, hằng hà bóng kiếm bay khắp nơi, phát ra tiếng kêu hưu hưu.

Hai cỗ ngân mang lãnh tinh, võng kiếm khí tại giữa không trung đột nhiên va chạm vào nhau. Phệ Thiên kiếm phát ra kiếm khí, như lưu tinh trùng tản, do Tình Thiên mấy người quyện xuống mông mông kiếm khí. Vì vậy, mấy tiếng kêu to bén nhọn kinh khủng từ trong mấy tiên nhân buồn bã thảm hào.

Huyết vũ đầy trời phiêu sái, vài tên tiên nhân bị tạc nổ như tảng đá lớn vẩy ra chung quanh, chi ly nghiền nát từ giữa không trung rơi xuống, tính cả nguyên thần trong tầng võng kiếm này cũng bị cắn nát. Quang ảnh thu liễm, trên mặt đất chỉ còn lại tám gã kim tiên có tu vi cao nhất. Minh Nguyệt nóng lòng nói: " Chư vị, trận pháp này quá mức quỷ dị, đem tu vi của chúng ta áp chế đi một nửa, nói vậy không lâu, chúng ta cũng sẽ bước trên con đường tử vong như những vị tiên hữu khi nãy, chỉ tiếc không thể đem tình huống nơi này cấp cho tiên chủ."

" Đừng nhiều lời nữa, người của phương Tây thiên giới đã tổn thất hầu như không còn, hôm nay chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, trận pháp chúng ta thật không có biện pháp đột phá, nhưng chúng ta cũng không cho bọn họ được dễ dàng, các vị đến đây đi!" Tình Thiên phát ra câu nói quyết đoạn cuối cùng, trong lời tiết lộ ra vẻ thập phần kiên quyết liều chết.

Những người khác cùng gật đầu, tám gã tiên nhân trọng thương, bắt đầu rất nhanh khấp mở thủ ấn cuối cùng, tự bạo! Lưu Vũ Phi thu thập xong người khổng lồ chiến sĩ, nhìn thấy mấy người Tình Thiên đang chuẩn bị tự bạo, sắc mặt đại biến. Dựa theo tốc độ trước mắt, tin tưởng Phi Tuyết bọn họ còn chưa phát ra lần công kích kế tiếp thì mấy người Tình Thiên đã tự bạo.

Thân hình nhoáng lên, đột tiến trong Phệ Thiên Trận, trầm giọng quát khẽ: " Phi Tuyết mau triệt trận pháp, mau mau lui về phía sau, cách nơi này càng xa càng tốt." Mặc dù không rõ ràng Phệ Thiên kiếm trận có khả năng áp chế lực đánh sâu do tự bạo sinh ra hay không, hắn vì cầu an toàn, cũng không dám đem tính mạng của các cô nhi ra làm thí nghiệm.

Nghe được Lưu Vũ Phi truyền thanh, Phi Tuyết phản ứng nhanh chóng: " Sanh môn, Tử môn triệt tiêu trước, Ly môn cuối cùng, tất cả mau lui." Chỉ không đầy ba giây, ba mươi sáu người chia làm ba phương trận nhỏ ngự phi kiếm, giống như lưu quang hướng phương xa bỏ chạy.

Vì phòng ngừa tiên nhân của Tân Nguyên tiên giới, lúc Phi Tuyết bọn họ thoát đi sẽ đột nhiên tập kích, trên đảo chỉ còn lại một mình Lưu Vũ Phi.

Hắn rất nhanh khấp ra trăm phòng ngự trận pháp, đánh vào trên thất thải chiến giáp.

Nhìn thấy tình thế không ổn, bốn trăm người của giáo đình, hơn mười Hấp Huyết Quỷ, Hắc Ám pháp sư những người có thể bay được, đã cao thăng mà chạy. Lần này trăm năm chi ước, chỉ có Lang Nhân không may nhất, bọn họ còn chưa chính thức tham dự chiến tranh, đã bị kình khí do song phương phát ra dư âm chấn động giết chết cả bảy tám phần.

Đương nhiên những người khác cũng không được tốt, Đức Lỗ Y, tín đồ của giáo đình chết rất thảm trọng. Lưu Vũ Phi tại không trung cười nhạo nói: " Tự bạo! Không sai đây chính là cơ hội cuối cùng của các ngươi, như vậy cũng tốt, ta còn không biết làm sao đối phó những người đó, các ngươi thuận tiện đem những phế vật phàm giới này đồng thời giết chết đi."

Nghe nói như thế, Tình Thiên mấy người tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu mà chết, nếu không phải đã biết những người này vô lực tái chiến, bọn họ làm sao lại đi lên con đường không có ngày trở về. Âm thầm cắn răng, trong tay nhanh hơn phiên chuyển thủ ấn, ngay lúc sắp hoàn thành một thủ ấn cuối cùng trong nháy mắt, tám tiên nhân dùng hết bổn mạng chân nguyên cuối cùng, cả người giống như một ngọn lửa thiêu đốt, hướng Lưu Vũ Phi trong không trung bắn tới.

" Diệt" Từ thân Lưu Vũ Phi bộc phát một đoàn kình khí dũng mãnh, hướng tới đám người Tình Thiên đang xông lên chụp lấy, làm cho tám người Tình Thiên đang điên cuồng xông lên, bị võng kình khí từ trên bầu trời chụp xuống, không gian bốn phía không chịu nổi đè ép, phát ra tiếng rít ô yết chói tai.

Tình Thiên tám người như là những chiếc thuyền nhỏ phiêu lưu trên biển rộng, trong kình khí vô hình liền bính bạo nổ tung.

Vì vậy, oanh! Oanh! Oanh! mấy tiếng nổ kinh thiên động địa, bóng người nổ tung như đá vụn bắn ra bốn phía, cuồng phong nhấc lên như tận trời, bị kình khí võng của Lưu Vũ Phi chụp trúng gắt gao hướng phía dưới áp súc lại.

Trên đảo nhỏ những người đang chạy ra né tránh, bị kình khí phản phác trong nháy mắt bao phủ. Những hầm hố khắp nơi, trong tiếng thảm hào thịt da vỡ vụn, hoặc có người phun máu đầm đìa. Lưu Vũ Phi ngăn chặn luồng khí dâng lên như sóng, tự mình cũng bị đánh bay vài trăm thước xa.

Lần này hắn đã làm vẹn toàn mọi sự, trước tiên bày ra hơn trăm trận pháp phòng ngự, bởi vậy thất thải chiến giáp mới tránh được kết cục bị tổn hại. Những ai chạy ra khỏi tiểu đảo trước tiên, lại bị người tu chân từ bốn phương tám hướng cùng Cửu Châu tiên nhân ngăn cản lại. Lưu Vũ Phi có nói qua với bọn họ trước, có người muốn chạy trốn thì phải chặn đứng lại.

Bọn họ có thể đối với những người này còn có sự liên mẫn, nhưng cũng không dám không dựa theo ý tứ của Lưu Vũ Phi mà làm. Chuyện phát triển đến giờ khắc này, đã thoát ly khỏi sự khống chế của người tu chân. Ngay cả Tam Linh tiên nhân đều cảm thấy bất đắc dĩ, bọn họ cũng không dám nói không với Lưu Vũ Phi.

Những người đang chạy trốn đến không trung đều lộ ra ánh mắt sợ hãi bất an, thỉnh thoảng nhìn quanh tìm kiếm mọi nơi có thể đột phá một lỗ hổng. Nhưng rất nhanh bọn họ đành nhận mệnh, trong lòng Bảo La không ngừng âm thầm cầu khẩn, đồng thời buồn bực chí cực, trước đây hắn từng nghe nói, đám người phương đông này không có dễ gì giết một ai.

Cho dù cuối cùng thất bại, bọn họ cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt, chính là như thế hắn mới có thể tự mình đông chinh. Nhưng bây giờ hết thảy đều cũng cùng người khác khác hẳn, người phương đông chẳng những giết người trong nháy mắt, mà còn dùng những thủ pháp tàn nhẫn nhất, những người chết không ai được toàn vẹn thi thể.

Hôm nay có thể sống mà rời nơi đây hay không, vẫn là không biết được. Hắn nghĩ thầm: " Bây giờ bọn họ chỉ ngăn bên mình lại, có thể là đợi ma vương giết người kia quyết định."

Vòng vây người tu chân ngày càng thu nhỏ lại, mà áp lực cho đối tượng bị vây quanh càng ngày càng lớn, mồ hôi lạnh của mọi người như muốn rơi xuống.

Mấy Hấp Huyết Quỷ không chịu được áp lực, huyễn biến thành biên bức, như là một con ruồi không có mắt bay loạn chung quanh. Nhưng mỗi lần đối mặt với bọn họ đều là những cỗ kình khí mạnh mẽ, mặc dù không có thương tổn hại đến bọn họ, nhưng con đường chạy trốn lại bị cản gắt gao. Chỉ vài lần đụng phải, bọn họ phải biến sang hình thái chiến đấu, thêm đôi cánh sau lưng, phiêu phù tại không trung.

Lưu Vũ Phi bị lực tự bạo đánh sâu vào, chuyển thân chợt lóe lên bầu trời nơi vòng vây, sâm nhiên nói: " Hừ! Hừ đám người các ngươi chưa từng từ bỏ ý định, một lần rồi lại một lần muốn xâm lấn hoa hạ đại địa của chúng ta, đừng hy vọng ta ngu xuẩn giống như bọn họ, giống như năm đó tha cho các ngươi rời đi, sau đó lại đi tới một lần trăm năm chi ước, hôm nay ta phải đem tất cả các ngươi diệt trừ."

Lời này của Lưu Vũ Phi không thua gì thư phán quyết tử vong của mấy trăm người. Các phái tu sĩ mặc dù bị Lưu Vũ Phi mắng, nhưng trong lòng bọn họ không ai có ý phản cảm, đúng vậy! Lúc đầu nếu không phải đã mềm lòng với những người này, mỗi người nên độc ác một chút, đem những người đó toàn bộ giết chết, cũng sẽ không gặp phải trăm năm chi ước lần này.

Mà môn hạ của mình cũng sẽ không tử vong nhiều người như vậy, cho dù đó là những đệ tử có tu vi thấp.

Đối với lời Lưu Vũ Phi nói họ cũng không dám phản đối, đồng thời cũng cho rằng đây là biện pháp tốt nhất. Bọn họ cũng không muốn lại xuất hiện thêm một trăm năm chi ước, dây dưa kéo dài không phải là điều mà bọn họ chờ mong.

Đang ở lúc này, đột nhiên ngay giữa mấy người giáo đình xuất hiện ra một người. Chỉ thấy hắn rất nhanh niệm ra vài câu chú ngữ: " Tuyệt đối lĩnh vực.", Một đạo kết giới hoa lệ nhất thời bao phủ quanh mấy người trong giáo đình nhưng Hấp Huyết Quỷ, Hắc Ám pháp sư còn lại bị hắn bài trừ bên ngoài.

Tam Linh tiên nhân nhìn thấy người này thì sắc mặt hơi đổi, cười nhạo nói: " Nguyên lai là Không Gian Chi Thần, ta còn tưởng rằng các ngươi bất kể sự chết sống của đám người này."

" Tam Linh tiên nhân đã lâu không gặp, phụng lệnh của chủ ta, bổn thần chỉ đến đây giải cứu cho những tín đồ hạ giới."

" Hừ! Hừ! Ta xem là phương tây thiên giới các ngươi là muốn khởi chiến tranh, lần này dám phái xuống hơn vạn người nhúng tay chuyện của phàm giới."

" Phải! Ta xem Cửu Châu tiên giới đồng dạng cũng nghĩ như vậy, chúng ta phái xuống chiến đấu thiên sứ cũng bị các ngươi tiêu diệt, hơn nữa chúng ta trợ giúp tín đồ nơi hạ giới, cũng không có gì không ổn, nói nhảm không nói nhiều, Tam Linh, ta muốn dẫn bọn họ đi, ngươi muốn ngăn trở hay sao?"

Tam Linh còn chưa kịp đáp lại, Lưu Vũ Phi đã giành một bước đùa cợt nói: " Ngươi là vật gì vậy, dám thả ra lời như thế, ngươi muốn đem người đi, vậy trước hết ta lưu ngươi lại, chỉ bằng người chim như ngươi mà cũng xứng xưng thần, thật là một động vật vô sỉ."

Không Gian Chi Thần sắc mặt đại biến, gương mặt trắng đỏ bừng lên, bằng địa vị bây giờ của hắn không ngờ lại bị người nhục mạ như thế. Nếu không phải chủ thần của bọn họ phân phó, bất kể phát sinh chuyện gì, nhất định phải bảo vệ cho đám tín đồ hạ giới được an toàn, thì hắn sớm đã triệt đi Tuyệt Đối Lĩnh Vực, chuyên tâm giáo huấn Lưu Vũ Phi.

Không Giang Chi Thần tưởng rằng Lưu Vũ Phi chỉ là một tiên nhân bình thường, ẩn nhẫn sự tức giận trong ngực xuống, lãnh sâm nói: " Chỉ bằng thực lực bây giờ của chúng ta so với các người cường hơn, mau lập tức cho ta rời đi, nếu không đợi đến khi hai mươi vạn đại quân vừa đến, cũng không dễ nói chuyện như bây giờ, ngươi biết bây giờ ta bày kết giới là gì không? Tuyệt Đối Lĩnh Vực có nghe qua không, ngay cả Đế Quân của Cửu Châu tiên giới các ngươi cũng không cách nào công phá."

Tam Linh tiên nhân nghe xong sắc mặt đại biến, Không Gian Chi Thần nói nếu còn có hai mươi vạn đại quân, lời này khẳng định không giả. Hai mươi vạn thánh kỵ sĩ có số lượng là bao nhiêu, chỉ cần đứng bất động, một mình hắn cũng phải giết cả một ngày một đêm.

Lưu Vũ Phi khinh thường bĩu bĩu môi: " Hai mươi vạn! Nhân số thật sự là nhiều a, chỉ bằng cái kết giới nát này của ngươi cùng đám phế vật đó mà cũng dám khoe khoang như vậy."

Tam Linh tiên nhân cả giận nói: " Không Gian Chi Thần, phương tây thiên giới các ngươi thật sự muốn khởi chiến sự hay sao? Dám phái xuống hai mươi vạn người, vậy đừng trách Cửu Châu tiên giới chúng ta cũng nhúng tay, nếu các ngươi muốn dẫn người rời đi, vậy khai chiến đi, Cửu Châu tiên giới từng bao giờ sợ ai."

hailua2523

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

130. Chương 129

Đang ở lúc này giáng xuống vô số chiến đấu thiên sứ và thánh kỵ sĩ, người đầu lĩnh rõ ràng là người được xưng Chiến Thần A Thụy Tư. Lúc tới vẻ mặt hắn thật cuồng vọng: " Hắc hắc hắc" cười lạnh mấy tiếng.

Chứng kiến cảnh này, lòng bàn tay chưởng môn các phái toát ra mồ hôi lạnh. Lúc trước hai mươi vạn chỉ là một vài chữ, đến khi người đã đến rậm rạp, nhìn tới quả thật làm cho người ta sợ hãi.

A Thụy Tư nhẹ nhàng đi lên dùng tư thái cuồng vọng của người thắng lợi nói: " Tam Linh, ta biết thực lực Cửu Châu tiên giới các ngươi hùng hậu, chúng ta phương tây thiên giới cũng chưa từng sợ kẻ nào, giờ phút này ta có đủ tin tưởng, trước khi bọn họ đến đều có thể đem các ngươi tiêu diệt, hôm nay những người này dù sao ta cũng muốn dẫn đi, nào sợ phải khởi lên chiến tranh."

A Thụy Tư tưởng rằng người ở nơi này là do Tam Linh cầm đầu, bởi vậy hắn mới nhắm vào Tam Linh tiên nhân. Đối với những người khác hắn vẫn chưa xem trọng hơn, bây giờ hắn tự nhận chiếm cứ được ưu thế tuyệt đối. Tam Linh tiên nhân làm khó nhìn thoáng qua Lưu Vũ Phi, những người này đều là do hắn muốn lưu lại, Tam Linh hắn căn bản không cách nào làm chủ.

Lưu Vũ Phi nhìn lướt qua chưởng môn các phái, phát hiện bọn họ không ai còn muốn tiếp tục chiến đấu. Dù sao đám chưởng môn này không giống như hắn, ở phía dưới bọn họ còn đông đảo môn đồ phải chiếu cố. Mặc dù Lưu Vũ Phi tự tin bằng vào lực một người, có thể giết sạch đám người chim trước mắt, nhưng như vậy thì các phái người tu chân cũng phải chịu tai ương hủy diệt.

Đổi thành chỉ có một mình hắn ở đây, Lưu Vũ Phi không cần nhiều lời, có thể bật người khai chiến, bằng tu vi bây giờ của hắn, lại phối thêm Bàn Cổ Phủ, cho dù đến thêm thiên sứ cũng không đủ cho hắn giết chết. Trong tâm lý hắn thầm than: " Trung Hoa tu chân giới thật không thể tiếp tục thừa nhận tổn thất, nếu không tu chân giới từ nay về sau không tồn tại nữa, bỏ đi! Bỏ đi, coi như tự mình lần trước giết nhiều người như vậy mà bồi thường đi thôi."

Nghĩ tới đây hắn hướng A Thụy Tư lạnh lùng nói: " Người, các ngươi có thể mang đi."

Nghe Lưu Vũ Phi vừa nói như vậy, chưởng môn các phái âm thầm thở dài một hơi. Bọn họ thật sự sợ Lưu Vũ Phi không đáp ứng, đến lúc đó gặp tai ương chính là môn đồ thấp yếu của bọn họ.

" Cho các ngươi dễ dàng dẫn người rời đi như thế, còn có thể cho rằng chúng ta sợ các ngươi, cần phải giáo huấn cho một chút."

A Thụy Tư thấy Lưu Vũ Phi cuồng vọng như thế, đang muốn mở miệng giáo huấn thì nghe được phía phương tây truyền đến một trận tiếng cười: " Ha ha ha, cũng là phương tây thiên giới lực mạnh a, vì mấy phế vật hạ giới, dĩ nhiên phái đi nhiều người như vậy, so sánh với phương tây ma giới chúng ta quả là khí thế quá nhỏ rồi."

Đang khi nói chuyện một nam nhân anh tuấn có sáu đôi cánh màu đen từ trên trời giáng xuống, gắt gao đi theo là vô số đọa lạc thiến sứ.

A Thụy Tư đối với lời nói của Lưu Vũ Phi còn chưa hồi phục, liền lạnh lùng nói: " Hừ, Lộ Tây Pháp ngươi một tên phản đồ, còn kiêu ngạo như vậy, nếu không phải Chủ có lệnh, để cho chúng ta chỉ dẫn người trở về, ta nhất định trước tiên đem ngươi thanh trừ." Nhìn thấy hai phái đối phương xem trọng đám người hạ giới này, người tu chân không khỏi âm thầm kỳ quái.

Bảo La, Đạt Ni Nhĩ đám giáo chúng, hôm nay cuối cùng gặp được nhiều kiến thức. Chẳng những nhìn thấy đọa lạc thiên sứ mười hai cánh Lộ Tây Pháp, còn nhìn thấy chiến thần chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không gian chi thần.

Người tu chân chỉ có hơn một ngàn người, bị hơn mười vạn người giáp vào chính giữa, có vẻ thật sự nhỏ bé, khó trách A Thụy Tư đối với ác ngữ của Lưu Vũ Phi cũng không để ý.

" Ha ha ha, chê cười! Ta Lộ Tây Pháp muốn thế nào được thế đó, chỉ bằng A Thụy Tư ngươi muốn lưu ta lại, ta xem có chút khó khăn."

Lưu Vũ Phi lạnh lùng cười nhạo: " Một đám động vật tự cắn lẫn nhau, thật không biết làm sao bị người xưng là thần."

A Thụy Tư đối với việc Lưu Vũ Phi liên tục nhục mạ cảm thấy căm tức, mày nhướng lên: " Tiểu tử, ngươi còn dám vũ nhục chúng ta, sau một khắc ta sẽ đem ngươi biến thành một cỗ thi thể." Đối với Lưu Vũ Phi A Thụy Tư căn bản là không để vào mắt, hắn tự nhận ngoại trừ mấy người của Cửu Châu tiên giới ngoài

thiên tiên, Cửu Châu tiên giới không có ai là đối thủ của hắn. Hơn nữa giờ phút này hắn còn mang theo hai mươi vạn nhân mã.

" Hắc hắc! Có đúng không?" Trong tiếng cười lạnh, người của Lưu Vũ Phi tùy động, hai tay cuống quýt khấu động, kiếm quang bạo thiểm giống như đám mây đầy trời bao trùm xuống, thốt nhiên hướng tới tuyệt đối lĩnh vực của không gian chi thần huy trảm xuống. Cơ hồ đồng thời hắn càng tăng nhanh bắn ngón tay phải ra ngoài, năm luồng chỉ kính màu đỏ hướng tới A Thụy Tư bắn nhanh đi.

Chỉ kình xuyên toa vừa mới bắn nhanh, đồng thời là một đạo kình khí uy lực tuyệt mãnh hướng tới Lộ Tây Phách trảm xuống. Ba đạo lực lượng bất đồng, ba phương vị bất đồng, Lưu Vũ Phi cơ hồ cùng thời gian phát ra, tốc độ cực nhanh khiến cho kẻ khác không cách nào tưởng tượng.

Đối mặt với năm luồng chỉ kình bắn nhanh đến, trong lòng A Thụy Tư rùng mình, thầm nghĩ: người kia là ai, sao lại có tu vi như thế.

Trong lòng còn đang suy nghĩ nhưng trên tay lại không hề chậm. Lưu Vũ Phi đột nhiên phát ra công kích, A Thụy Tư làm sao chuẩn bị cũng đã chậm một bước.

Chỉ kình bắn nhanh nháy mắt đã tới, hai tay giương lên trên chiến thần ngăn lại.

" Đinh đinh" Chỉ kính kích đến, đều kích trên tấm khiên của chiến thần. Khiên của Chiến Thần toát ra một lũ khói xanh, chấn rời tay bay ra, bản thân A Thụy Tư cũng kêu lên một tiếng đau đớn cuống quýt lui về phía sau.

Lộ Tây Pháp nghĩ không ra mình lại thành mục tiêu công kích của Lưu Vũ Phi. Thiếu chút nữa đã bị đánh cho ứng phó không kịp, hắn tức giận gầm lên: " Hắc Ám Trùng Kích Ba!"

Hống! Một đầu rồng do năng lượng màu đen sẫm tạo thành, hướng tới kình khí đang chém xuống, rít gào bay tới.

Nhưng Lưu Vũ Phi phát ra lãnh mang trong suốt huyến lạn, cộng thêm hồ tuyến hoàn mỹ đã tới trước mắt. Vì vậy, oanh oanh hai tiếng nổ Lộ Tây Pháp ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, thân hình hỗn loạn cuống quýt lui về phía sau, hướng phía dưới rơi xuống. Đồng thời ở một vị trí khác, không gian chi thần phát ra tuyệt đối lĩnh vực, đang tao thụ kiếm quang của Lưu Vũ Phi tẩy lễ.

Một đạo kiếm khí ban lan bảy màu, từ chân trời hư vô nhảy lên không hạ xuống. Không gian chi thần phải chịu sự thất bại đầu tiên bình sinh trong đời, hắn tự nhận tuyệt đối lĩnh vực trên thiên hạ không ai có khả năng phá hủy, với kiếm khí của Lưu Vũ Phi đánh xuống, vì muốn chống cự, giống như thủy tinh vỡ vụn ra.

Mọi người bên trong, đồng thời cũng bị công kích cường đại, cảm giác như nơi ngực của mình bị một cây thiết chùy ngàn cân hung hăng đánh thật nghiêm trọng. Mấy giáo chúng thừa nhận không được đương trường bạo thể mà chết. Những người khác lại phun ra máu tươi, từ giữa không trung đều rơi xuống trong biển rộng. Trong lúc đó không gian công kích cực mạnh, đồng dạng hắn cũng bị thương nặng nhất, nếu không phải trên người hắn có chiến giáp, giờ phút này sớm đã đi đến cửu tuyền.

Ba vị trí khác nhau, trong ba người có thực lực cực mạnh của đối phương lại bị thương nặng một người, dùng một chiêu lại cùng thời gian đều bị thua. Chiêu thức ấy của Lưu Vũ Phi đem cả hơn mười vạn người của đối phương chấn trụ, sau khi ngẩn ra bọn họ lập tức thanh tỉnh, từ trong đám người bay ra vô số người, đem những người rớt xuống biển, nhất nhất vớt lên. Sắc mặt Không gian chi thần vàng bệch, ngay cả lực lượng để bay cũng không có.

A Thụy Tư trong lòng càng hoảng sợ, theo hắn biết dù cho là Viêm Hoàng đại đế của tiên giới cũng không có tu vi loại này. Lộ Tây Pháp bị đánh trọng thương, tự mình chỉ ngăn được vài chỉ phong, chẳng những vũ khí bị đánh bay mà người cũng bị đánh bị thương. Càng thêm kinh khủng chính là hắn chỉ dùng một chiêu, đã phá hư tuyệt đối lĩnh vực của không gian chi thần.

Đối phương mới phát ra một chiêu, mà ba người họ một lui hai bị thương, không một người có thể ngăn cản, nếu đối phương lại hạ sát thủ một lần nữa, sợ rằng mình sẽ xong đời. Cuối cùng hắn biết, lúc trước lời nói của Lưu Vũ Phi không có một câu nào cuồng ngôn.

Vì vậy ánh mắt nhìn Lưu Vũ Phi đều có điểm biến dạng, vẻ mặt ngưng trọng hỏi: " Các hạ là ai? Theo ta được biết, Cửu Châu tiên giới cũng không có người như ngươi tồn tại."

" Ta là người như thế nào? Bằng các ngươi còn không xứng biết, đem theo người của các ngươi, nhân lúc ta còn chưa thay đổi chủ ý, lập tức cút về phương tây cho ta, lần sau trong các ngươi có ai còn tiến vào hoa hạ ta, thì các ngươi cứ chờ mà nhặt xác đi." Lời này nói xong cuồng vọng vô cùng, dĩ nhiên xem mười vạn người của đối phương chỉ là số không. Nhưng hắn có tư cách này, cho dù A Thụy Tư có không phục thế nào, lúc này đối với Lưu Vũ Phi hắn cũng không có biện pháp nào.

" Chúng ta hôm nay thụ giáo rồi, đối với các hạ, chúng ta là rất bội phục, hy vọng ở không lâu sau, các hạ có thể đi tới phương tây chúng ta một chuyến, để chúng ta được lãnh giáo thêm."

" Ma giới chúng ta đồng dạng hoan nghênh các hạ đến đây làm khách, đến lúc đó sẽ không làm các hạ thất vọng." Lộ Tây Pháp cũng theo A Thụy Tư phát ra thư khiêu chiến. Hắn bị thương không nặng lắm, bị người kéo lên từ trong biển mà vẫn còn lực lượng để phiêu phù.

" Yên tâm đi, ngày sau có rảnh rỗi bản nhân nhất định tới, ta còn muốn lãnh giáo sự lợi hại của phương tây thiên giới, khi gặp lại các vị, hy vọng các vị không vô năng như hôm nay." Lưu Vũ Phi không chút nào để ý cười nhạo.

Trên mặt của A Thụy Tư, Lộ Tây Pháp có chút đỏ lên, ẩn nhẫn sự tức giận trong lòng, nặng nề hừ một tiếng, đều tự mang theo những người bên cạnh, trở về phương tây.

Nhìn thấy bọn họ thối lui, chưởng môn các phái cuối cùng có thể buông lỏng sự căng thẳng trong tâm.

Mọi người hướng ánh mắt cảm kích tới Lưu Vũ Phi, nhưng không có ai dám tiến lên chào hỏi hắn.

Chỉ có Liễu Phàm, Hiên Viên Phách, cùng Ngộ Thanh mấy người chưởng môn nhân nhẹ nhàng tiến lên, Liễu Phàm đi tới trước Lưu Vũ Phi, thật sâu thi lễ: " Bần tăng thay thế Trung thổ các phái tu sĩ, trước hết xin tạ ân viện thủ của Lưu thí chủ, cũng giúp cho Trung thổ các phái chúng ta né tránh được đại kiếp lần này."

Hiên Viên Phách đồng thời tiến lên cung kính nói: " Hiên Viên Phách xin tạ tiên sinh, đối với huynh đệ của ta ân tình tha chết, bởi vì vẫn không có gặp tiên sinh, chỉ có thể đến lúc này mới đa tạ được." Hiên Viên Phách mặc dù trước kia từng có xung đột nhỏ với Lưu Vũ Phi, đương nhiên đại ca hắn không tính vào bên trong, nếu không phải ngày đó Lưu Vũ Phi hạ thủ lưu tình, hắn đã sớm hồn phi phách tán, với người trực tính như hắn, trong tâm lý chẳng những không hận Lưu Vũ Phi, trái ngược còn sinh ra ý sùng kính.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy Ngộ Thanh há mồm cũng biết sẽ nói những lời tương tự như thế, lập tức trả lời: " Được, được, Ngộ Thanh đạo trưởng, Liễu Phàm đại hòa thượng, còn có Hiên Viên tiên sinh, những lời khách khí này đừng nói thêm nữa, ta phải đi về, các ngươi tốt nhất đem những thi thể trên đảo thu thập một chút, miễn cho bị người thế tục phát hiện, sẽ gây ra những phiền toái không cần thiết."

Lưu Vũ Phi sợ bọn họ lại tiếp tục khách sáo không để yên, sợ nghe những lời không muốn nghe này, bởi vậy mới ngăn lại lời của Ngộ Thanh.

Chỉ có mấy người Sở Uyển Tĩnh ở một bên mỉm cười không nói, Lưu Vũ Phi càng lợi hại, đối với Bổ Thiên Cung các nàng càng có thêm nhiều chỗ tốt.

hailua2523

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

131. Chương 130

Lưu Vũ Phi không nhiều lời cùng các chưởng môn, mang theo Phi Tuyết các nàng phi thân rời đi. Sở Uyển Tĩnh đồng thời chào từ biệt chưởng môn các phái, mang theo môn nhân đi theo sát phía sau. Nhìn phương hướng Lưu Vũ Phi biến mất, trong tâm lý các chưởng môn một trận than thở. Ngẫm lại tu vi của đám

người mình, tổng thể mà nói coi như không tệ, nhưng khi so sánh với người ta, chính là kém tới mười vạn tám ngàn dặm, lực lượng chênh lệch làm cho bọn họ xấu hổ không thôi.

Tiếp theo Tam Linh tiên nhân cũng cưỡi mây rời đi, hắn còn phải về hồi báo sự tình hôm nay với Thiên Nam đế quân. Liễu Phàm, Hiên Viên Phách bảy người cũng rời đi, thu thập tàn cuộc chỉ là việc nhỏ, không cần cao thủ như bọn họ lo tới. Ngộ Thanh cùng các chưởng môn nhân bắt đầu phân phó môn nhân, đi tiểu đảo tẩy rửa các thi thể trên đó.

Người tu chân không cần bao lâu đã dọn dẹp sạch sẽ tiểu đảo, khi phương đông đang hừng sáng, bọn họ đều cưỡi phi kiếm, phản hồi sơn môn của mình, bắt đầu bế quan tiềm tu. Đến tận đây sự giết chóc của Lưu Vũ Phi trong trăm năm chi ước này đã chấm dứt, Trung thổ tu chân giới, đã tổn thất mấy trăm đệ tử môn nhân tu vi còn thấp.

Mấy thế lực của nước ngoài, thì tổn thất thảm trọng. Đức Lỗ Y hoàn toàn tiêu diệt, cả Nhật Bổn cũng không ai sống sót. Chỉ có số ít tín đồ giáo đình, Hắc ám nghị hội thuộc hạ cuối cùng ở phía sau rời đi. Tổn thất lớn nhất là chỗ dựa sau lưng của bọn họ, vốn bọn họ còn muốn mượn cơ hội, đả kích Cửu Châu tiên giới, không nghĩ tới cuối cùng đã bị người diệt hết toàn bộ.

Chờ khi bọn hắn biết được hết thảy mọi chuyện là do một người tên là Lưu Vũ Phi làm ra, mấy thế lực đối với Lưu Vũ Phi nuôi lòng trả thù càng mãnh liệt. Trong thánh điện Phàm Đế Cương, A Thụy Tư đang giáo huấn Bảo La cùng Đạt Ni Nhĩ, đem những sự sỉ nhục bị Lưu Vũ Phi đem tới, tất cả đều phát xuống trên đầu đám người Bảo La.

Ngu ngốc, xuẩn trư thành đại danh từ của bọn họ, tổn thất một vạn người, đều bị đổ dồn lên đầu họ. A Thụy Tư mắng một trận, đợi khi sự tức giận giảm xuống, mới phất tay ý bảo mấy người Bảo La lui xuống. Bước kế tiếp hắn cần phải chuẩn bị một chút, nghênh đón Lưu Vũ Phi sẽ đến.

A Thụy Tư là một người cực kỳ tự phụ, Lưu Vũ Phi làm cho hắn xấu hổ trước mặt mọi người như vậy, hắn nghĩ đây là bình sinh một màn khó chịu nhất, trong lòng hận ý đối với Lưu Vũ Phi càng sâu đến thế nào. Bảo La và Đạt Ni Nhĩ hai người đi xuống, cũng không có tức giận. Đối với bọn họ mà nói, A Thụy Tư chửi mắng, còn là sự quan tâm với họ, người khác sợ rằng còn không có cơ hội này.

Lúc này đây giáo đình ẩn tu sĩ tổn thất thảm trọng, nhưng người thường xuất hiện trước công chúng cũng không có mấy người, cho nên cũng không ảnh hưởng địa vị của giáo đình trong lòng dân chúng, so sánh với sự tổn thất của Hắc Ám nghị hội thì đỡ hơn rất nhiều. Bảo La và Đạt Ni Nhĩ đang nghĩ ngợi, có nên xuống tay với Hắc Ám Nghị Hội, tiêu diệt mấy hắc ám sinh vật, ủng hộ một chút sĩ khí.

Trong biệt thự của Lưu Vũ Phi ở Bắc Kinh, mười bốn nữ tử của Bổ Thiên Cung đang gặp nhau. Sở Uyển Tĩnh nhìn thấy bốn người Sở Phỉ mới mấy tháng không gặp, tu vi đã gia tăng khá nhiều, một ngày ngàn dặm cũng không đủ hình dung sự tăng trưởng tu vi của bốn người Sở Phỉ. Kết quả như vậy làm Sở Uyển Tĩnh hưng phấn không thôi, lần này bốn người Sở Phỉ, lần sau có thể chính là càng nhiều đệ tử Bổ Thiên Cung.

Nàng rất may mắn với quyết định ngày đầu của mình, tin tưởng không cần bao lâu, toàn bộ Bổ Thiên Cung sẽ tăng trưởng tu vi cao thêm một tầng cấp, những người đệ tử khác dùng ánh mắt hâm mộ nhìn bốn người Sở Phỉ, chờ mong có một ngày mình cũng được như các nàng, có thể ở lại bên cạnh Lưu Vũ Phi một đoạn thời gian.

Trong lúc các nàng còn đang nói chuyện phiếm, Lưu Vũ Phi đưa các cô nhi đi và đã trở lại. Ba mươi sáu người, toàn bộ được hắn đưa đến bệnh viện trong cả nước. Nhìn thấy Lưu Vũ Phi bay trở về, Uyển Tĩnh vẫn chưa nói gì khách khí mà lại trực tiếp hỏi: " Tiên sinh, tu vi của bốn người Sở Phỉ tăng trưởng nhanh như vậy, nói ra đều là tiên sinh trợ giúp, không biết tiên sinh có thể trợ giúp Bổ Thiên Cung, để cho những đệ tử khác cũng được tăng lên tu vi một chút không?"

" Ân! Sở Phỉ các nàng không nói rõ với các ngươi sao? Kỳ thật tu vi các nàng tăng trưởng đều do tự mình tu luyện mà thôi."

Sở Uyển Tĩnh lắc đầu: " Không có, chưa có sự cho phép của ngài, ta sẽ không hỏi những chuyện có liên quan đến tiên sinh, cho dù hỏi các nàng cũng không trả lời, cho dù ta là cung chủ cũng không có quyền lực bắt buộc, được rồi tiên sinh, người sẽ đi phương tây, đến lúc đó phải mang theo chúng ta cùng đi."

“ A a, đây cũng không phải là đại bí mật gì, để cho ta đem nguyên nhân trong đó nói cho các ngươi đi, còn chuyện đi phương tây, bây giờ ta còn chưa nghĩ tới, Sở cung chủ ngươi phải biết lần này đi phương tây nguy hiểm nặng nề, người đi càng ít càng tốt, chờ sau khi ta quyết định xong, chúng ta sẽ thảo luận tiếp việc này, đến lúc đó Sở cung chủ nếu còn kiên trì, thì cứ cùng đi.”

Trong tâm lý Lưu Vũ Phi suy nghĩ hồi lâu rồi mới trả lời. Chuyến đi phương tây này, Lưu Vũ Phi đơn thân dĩ nhiên không sợ, hoặc là nói hắn càng hy vọng đi một mình trước. Như vậy cho dù đối phương có thêm nhiều người cũng không sợ, cùng lắm thì hắn lại thi triển thêm một lần Diệt Thế Thiên Hỏa.

Nhưng lần này có lẽ không được, trước kia hắn có đáp ứng với Tô Thiến, lần sau ra ngoài nhất định mang theo nàng và Triệu Nhược Băng. Có những người hỗ trợ thực lực mạnh mẽ như Bổ Thiên Cung, cũng là một chuyện tốt, ít nhất mình không có gì phải lo lắng. Nhìn thấy Lưu Vũ Phi cũng không phản đối, Sở Uyển Tĩnh tỏ vẻ nhất định sẽ đi.

Tiếp theo Lưu Vũ Phi cũng không còn gì giấu diếm, đưa mười người Sở Uyển Tĩnh đi vào Giang sơn xã tắc đồ. Mấy người Sở Uyển Tĩnh đối với linh khí tràn đầy trong đó thất kinh nghĩ thầm: “ Trách không được tu vi của bốn người Sở Phỉ tăng trưởng nhanh như vậy, linh khí nơi này còn hơn bên ngoài không dưới ngàn lần.”

Nếu nàng biết, bốn người Sở Phỉ mỗi ngày đều chỉ dùng một chút thời gian để tu luyện, đại bộ phận thời gian đều cùng làm việc với Tô Thiến hai nàng, không biết sẽ lại có cảm tưởng thế nào. Mấy đệ tử Bổ Thiên Cung nóng lòng không nói thêm liền lập tức đả tọa, thu nạp linh khí trong không gian. Sở Uyển Tĩnh ngại ngùng nhìn Lưu Vũ Phi cười cười, nếu không phải sợ thất lễ, nàng sợ rằng cũng sẽ làm ra chuyện như thế.

Đối với việc này Lưu Vũ Phi cũng không để ý, làm người tu chân ở một nơi có linh khí nồng hậu như vậy, không muốn tu luyện là chuyện không bình thường. Hắn dương dương tay ý bảo Sở Uyển Tĩnh tự tiện, hắn đi tới chỗ Triệu Nhược Băng, Tô Thiến nhập định. Nhìn các nàng chỉ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, Lưu Vũ Phi thật sự là dở khóc dở cười, trong thời gian hắn bế quan mấy tháng, tu vi các nàng đã là Nguyên Anh sơ kỳ, giờ đã bay lên Nguyên Anh trung kỳ.

Tốc độ tăng trưởng như vậy là quá chậm, tu vi cũng thật sự quá thấp. Vì muốn làm cho các nàng trong tương lai có năng lực tự bảo, hắn không thể không quán đính cho các nàng. Dưới tình huống không kinh động hai nàng, hắn đã đem tu vi của hai nàng tăng lên tới Phân Thần trung kỳ. Mà Triệu Nhược Băng hai người cũng phải dùng thời gian một ngày để chuyển hóa công lực từ Lưu Vũ Phi truyền cho.

Ngày kế, Triệu Nhược Băng và Tô Thiến đồng thời tỉnh lại, cảm thấy tu vi của mình cao thêm nhiều cấp bậc. Bây giờ cảm giác toàn thân chính mình tự động bay lên, tai mắt so với bình thường nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Chứng kiến Lưu Vũ Phi nhắm mắt cách đó không xa, hai người đồng thời nhoẻn miệng cười. Lập tức biết được sự biến hóa của chính mình, tất cả đều là do Lưu Vũ Phi giúp đỡ.

Đợi khi các nàng nhìn thấy mười người Sở Uyển Tĩnh thì nao nao, thầm nghĩ: “ Ca, từ đâu tìm được nhiều nữ hài tử xinh đẹp như vậy, oa! Nhìn bộ dáng tu vi các nàng hình như rất cao.”

“ Hai người đang nhìn cái gì mà mê mẩn như vậy?” Thanh âm Lưu Vũ Phi đột nhiên vang lên, thân hình nhoáng lên thì đã đứng bên người các nàng.

Tô Thiến bị Lưu Vũ Phi làm giật mình, bèn làm nũng: “ Ca, sao anh lại làm người ta giật mình, vừa rồi em đang cùng Băng tỷ nhìn nhiều mỹ nữ như vậy, ca, thành thật nói đi, anh từ đâu gạt được nhiều vị tỷ tỷ xinh đẹp như vậy?”

Lưu Vũ Phi nhẹ nhàng gõ vào đầu Tô Thiến, cười mắng: “ Thiến nhi ngày càng gan quá, dám nói ta như vậy, chẳng lẽ muốn nói hình tượng ta trong mắt em kém như vậy sao? Các nàng đều là tỷ muội của Sở Phỉ, trong đó có một người là chưởng môn của họ, sau này phải khách khí với các nàng một chút, không nên không biết lớn nhỏ, biết không?”

“ Oa, nguyên lai các nàng đều là đồng môn của Sở Phỉ tỷ tỷ, ca, các nàng là môn phái gì, có phải chuyên môn cải tạo người ta thành mỹ nữ, vì sao mọi người đều xinh đẹp như vậy, Băng tỷ chị nói chúng ta cũng gia nhập làm môn hạ các nàng được hay không, nói không chừng sau này chúng ta trở nên càng thêm xinh đẹp!” Tô Thiến từ sau khi theo Lưu Vũ Phi, càng ngày càng trở nên đáng yêu, tính cách tự ti trước kia đã sớm biến mất.

Triệu Nhược Băng chỉ cười nhẹ, cũng không có trả lời, đối với nàng mà nói ở bên cạnh Lưu Vũ Phi mới là nơi tốt nhất. Nghe được câu nói không suy nghĩ của Tô Thiến, Lưu Vũ Phi dở khóc dở cười, lại gõ một cái nhẹ vào đầu của nàng: " Em lại nói nhiều, em cho là các nàng giống các em mỗi ngày chỉ lo chơi, xem lâu như vậy mà tu vi của các em chỉ tăng trưởng được một chút, còn tiếp tục như vậy sau này đừng hy vọng ta mang hai người đi chơi nữa."

Triệu Nhược Băng mừng rỡ dịu dàng nói: " Ca, anh muốn nói sau này anh sẽ dẫn tụi em đi chơi sao?"

Tô Thiến cười hì hì nói: " Ca, tu vi của chúng ta thấp không quan hệ, không phải có anh ở đây rồi sao, hì hì! Anh xem bây giờ tu vi của chúng em không phải đã tăng trưởng thật nhiều rồi sao, bây giờ em cảm giác cả người mình tràn ngập lực lượng, tự bảo tuyệt không vấn đề." Tô Thiến không nhắc tới chuyện Lưu Vũ Phi giúp mình tăng lên tu vi, mà lại tự cho là biến hóa của bản thân là do chính mình cố gắng.

Lưu Vũ Phi buồn cười gật đầu: " Đúng vậy! Đúng vậy! Thiến nhi của ta thật lợi hại, mới một ngày mà đã từ Nguyên Anh kỳ đột phá đến Phân Thần kỳ, tin tưởng qua vài ngày, sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ rồi."

" A a, được rồi Thiến nhi, muội đừng tự thổi phồng nữa, ca, chúng ta đi ra ngoài đi, chúng ta còn phải đi làm nữa." Nhìn thấy Tô Thiến không phục có vẻ tức giận muốn phản bác, Triệu Nhược Băng lập tức cắt đứt đối thoại của bọn họ. Đi ra khỏi Giang sơn xã tắc đồ, Lưu Vũ Phi không nhìn thấy bốn người Sở Phỉ, kỳ quái nói: " Di, bốn người Sở Phỉ đi đâu rồi, ta xem các nàng đã đi sớm lắm."

Triệu Nhược Băng và Tô Thiến lạc lạc cười duyên: " Ca, lúc anh xuất quan cũng không hỏi tụi em, mấy tháng nay đã làm chuyện gì nói cho anh nghe! Mấy tháng trước Lý đại ca đã đem cơ kim giao phó cho chúng ta quản lý rồi, Sở Phỉ tỷ tỷ các nàng lúc này hẳn là đã đi làm việc đó."

" Đi làm? Sở Phỉ các nàng đang đi làm?" Lưu Vũ Phi thật sự là bị làm cho hoảng sợ, đồng thời cũng bội phục Tô Thiến và Triệu Nhược Băng có thể làm cho mấy người tu chân lại cũng đi làm việc như người bình thường, từ điểm đó có thể nhìn ra, tình huống của cơ kim bây giờ khẳng định không quá tốt, rất có thể lập tức sẽ giảm xuống.

Hai người Triệu Nhược Băng, Tô Thiến nhìn thấy vẻ mặt của Lưu Vũ Phi là đã biết ý nghĩ của hắn, Tô Thiến không phục nói: " Ca, anh xem thường chúng ta nga, chúng ta tiếp thủ cơ kim mấy tháng, các hạng chỉ tiêu của cơ kim phi thường tốt đẹp, ở quý trước đã thông qua cổ phiếu, còn thuận lợi thu hoạch được lợi tức ba ngàn vạn nhân dân tệ, tiền này chúng ta không dùng tới, quyên tặng cho học trò của khu dân cư nghèo vùng núi, còn có Sở Phỉ các nàng phi thường tài giỏi, cơ kim đại bộ phận doanh thu, tất cả đều là công lao khi các nàng phụ trách bộ đầu tư, trái ngược với Băng tỷ và em chỉ phụ trách quản lý hành chính."

" Nga, thật là vậy sao? Vậy Lý Hưởng đại ca, hắn bây giờ không để ý tới chuyện của cơ kim hay sao?"

" Lý đại ca bây giờ chỉ có tên trên danh nghĩa, tất cả sự vụ của cơ kim đều do sáu người chúng ta phụ trách, bây giờ tổng bộ cùng đã dời đến Bắc Kinh, chúng ta đã thu mua một tòa nhà, tổng bộ đã dời đến đó, ca cùng đi đến công ty với chúng ta nhé?" Nghe các nàng nói như vậy, Lưu Vũ Phi thật sự muốn đi xem.

Chứng kiến Lưu Vũ Phi có chút động tâm, Triệu Nhược Băng lại nói thêm: " Ca, Thiến nhi nói là sự thật, hôm nay anh cũng đâu có việc gì làm, không bằng theo chúng ta đi đến cơ kim xem thử." Nhìn thấy Lưu Vũ Phi gật đầu đáp ứng, hai nàng cao hứng hoan hô một tiếng, không kịp đợi liền kéo hắn đi ra ngoài.

Ngồi xe khoảng nửa giờ, bọn họ rốt cuộc đi tới sân đậu xe của tòa nhà. Nhìn thấy bốn chữ thật to bằng vàng, ghi là Tây Vũ Cơ Kim! Triệu Nhược Băng bắt đầu giới thiệu với Lưu Vũ Phi: " Ca, anh xem vị trí nơi này không tệ phải không,nơi này mới mua không tới một tháng, có hai mươi sáu tầng, ngoại trừ cơ kim chiếm cứ ba tầng, còn những tầng lầu khác đều cũng đã cho thuê, mỗi năm thu vào sẽ không ít tiền đâu."

" A a, xem ra việc buôn bán của các em giỏi hơn so với việc tu luyện rất nhiều, nói vậy trong khoảng thời gian này, tâm huyết đều giao hết ở đây, trách không được tu vi tăng trưởng nhanh như vậy." Triệu Nhược Băng cùng Tô Thiến nghe hắn nói xong thì ngại ngùng, tự hai người mình trong khoảng thời gian này quả thật không tập trung tu luyện, tất cả thời gian đều tốn hao tại cơ kim.

Sắp đi vào tòa lầu, vẻ mặt Triệu Nhược Băng và Tô Thiến lập tức biến đổi, mặc dù vẫn còn có điểm thân mật với Lưu Vũ Phi, vẻ mặt lại có thêm vẻ nghiêm túc. Nhìn qua thật là có mùi vị của một nữ cường nhân,

trong lòng Lưu Vũ Phi cảm thấy buồn cười, sắc mặt Triệu Nhược Băng còn dễ nhìn, trước kia nàng vốn luôn có vẻ mặt này, nhưng cho tới bây giờ Tô Thiến còn chưa có hình dáng như vậy.

Khi cùng Lưu Vũ Phi bước vào trong, những ai nhìn thấy cảnh tượng này đều chăm chú nhìn theo. Chỉ có tiếp đãi viên cung kính chào hỏi Tô Thiến các nàng: " Chào Tô trợ lý, Triệu trợ lý."

Triệu Nhược Băng và Tô Thiến chỉ thấp giọng đáp ứng một câu, không nhìn ai đi thẳng tới thang máy.

Phàm là nhân viên của cơ kim đều chào hỏi các nàng, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Hôm nay Triệu Nhược Băng cùng Tô Thiến gây cho họ sự kinh ngạc rất lớn, hai người bình thường không tiếp xúc với người khác phái không ngờ lại cùng một nam nhân cùng đi tới công ty. Bọn họ đều đang đoán thân phận của nam nhân này, suy nghĩ xem có quan hệ gì tới Triệu, Tô hai nàng.

Trong tòa lầu này, Tô Thiến, Triệu Nhược Băng, Sở Phỉ sáu người là sự kiêu ngạo của nơi này, đồng thời cũng là người tình trong mộng của những thanh niên chưa lập gia đình, nhưng vì các nàng toát ra cỗ xuất trần khí chất làm cho bọn họ kinh hãi. Đối mặt với Triệu Nhược Băng các nàng, làm cho bọn họ cảm thấy xấu hổ, bởi vậy không ai dám lộ ra sự yêu thích trong lòng với các nàng.

Mãi cho đến khi Lưu Vũ Phi và Tô Thiến hai nàng đi vào thang máy, những nhân viên mới thấp giọng nói về tình huống của Lưu Vũ Phi. Nhìn xem có ai xung quanh mình nhận thức về Lưu Vũ Phi hay không, vì hắn là người lần đầu tiên mà hai nàng Triệu, Tô lần đầu gặp gỡ mà họ mới nhìn thấy, trước đây họ chưa từng nhìn thấy các nàng đi cùng một nam nhân nào. Chính vì như thế nên Lưu Vũ Phi mới có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trong thang máy, Lưu Vũ Phi vừa cười vừa nói: " Băng nhi, Thiến nhi xem ra nhân viên công ty cũng không tệ a."

" Đương nhiên rồi, những người này là do em tự mình tuyển vào đó." Triệu Nhược Băng đắc ý trả lời.

" Đinh" Thang máy dừng ở tầng mười tám, nơi này mới là tầng lầu của Tây Vũ Cơ Kim, tất cả những ngành trọng yếu đều tập trung nơi này. Trên đường đi ai nhìn thấy Triệu Nhược Băng và Tô Thiến cũng cung kính chào một tiếng: " Chào trợ lý."

Đương nhiên họ cũng tò mò đối với Lưu Vũ Phi, chỉ bất quá ngại có các nàng ở đây, không có thấp giọng xì xầm mà thôi.

Lưu Vũ Phi đầu tiên đi bộ đầu tư, hắn muốn nhìn xem bốn người Sở Phỉ có đúng như Tô Thiến nói hay không, thành một người mê công việc đến si cuồng.

" 3542 là giới cách gì đây, một khối hai nói thì mua vào, còn cái 0253 bây giờ tình huống như thế nào?" Người còn chưa tới cửa, Lưu Vũ Phi đã nghe được thanh âm của Sở Phỉ.

Lưu Vũ Phi cười nhẹ, nhìn qua thì những lời Tô Thiến nói đều là sự thật, vừa mới tới, Lưu Vũ Phi đã nhìn thấy bốn người Sở Phỉ đang chỉ huy thuộc hạ tiến hành mua bán các loại cổ phiếu. Lúc này các nàng đâu còn phong phạm gì của người tu chân, không khác gì những người bình thường, một thân trang phục công sở, có vẻ càng thêm mỹ lệ.

Bốn người Sở Phỉ nhìn thấy Lưu Vũ Phi thì nghĩ bộ dáng vừa rồi của mình, đều bị hắn nhìn thấy, hai tai lập tức đỏ bừng, nhìn thấy cảnh này những nam nhân viên của bộ đầu tư như muốn nghẹt thở. Tô Thiến cười nói: " Bốn vị tỷ tỷ, ca đến thăm mọi người."

" Tiểu Ngụy, đem 0629 bình thương, tiểu Diệp, xem chừng nơi này, chúng ta có chút việc muốn làm." Sở Phỉ quay đầu giao việc cho nhân viên vài câu, nhẹ giọng nói với Lưu Vũ Phi: " Tiên sinh, chúng ta làm cho ngài chê cười."

" A a, sao lại như thế, mặc dù có điểm ngoài ý muốn, nhưng tuyệt sẽ không chê cười các ngươi đâu, Thiến nhi, đưa chúng ta đến phòng làm việc của em, nơi này nhiều người nói chuyện không có phương tiện."

Tô Thiến đưa mọi người đến phòng làm việc, cách trang trí của phòng làm việc lại làm cho Lưu Vũ Phi lấy làm kinh hãi. Vô cùng đơn giản, thêm bàn làm việc, một bộ vi tính, một dãy kệ hồ sơ. Cách trang trí trong phòng không có một chút nữ tính, ngay cả màu phấn hồng Tô Thiến thích nhất cũng không thấy.

“ Thiến nhi, cách trang trí nơi này khác xa tính cách của em ma, em xem đơn giản như thế, người không biết còn tưởng nơi này là phòng làm việc của đàn ông.”

“ Hừ, ca không hiểu, việc này nói với anh cũng không rõ ràng, hay là đừng nói.”

Hấn lạnh nhạt cười, hỏi Sở Phỉ các nàng: “ Sở Phỉ, sao các ngươi lại đi làm chuyện của người bình thường thế này, có phải Thiến nhi bắt các ngươi làm không?”

“ Tiên sinh hiểu lầm rồi, tất cả đều do chúng ta tự mình quyết định, vừa mới bắt đầu chúng ta chỉ thể nghiệm một chút cuộc sống của người bình thường, từ từ chúng ta dã thích cuộc sống như vậy, ta cảm giác đối với tâm cảnh có rất nhiều chỗ tốt, lại nhờ kiện thần khí nọ của tiên sinh, mặc dù mỗi ngày chỉ tu luyện ở buổi tối, nhưng tu vi tăng trưởng so với bình thường còn tăng lên nhiều lần.”

Trong lòng Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: Hèn gì các nàng và Thiến nhi lại giống nhau, tu vi tăng trưởng lại chậm tới như vậy (đối với những người khác mà nói thì là rất nhanh không tưởng được.). Nguyên lai là các nàng giao toàn bộ tâm tư vào công ty mất rồi.

Tò.Tí.Te

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

132. Chương 131

Vài người đang làm bên trong phòng, còn không có nhiều thời gian trò chuyện, bí thư của Tô Thiến ôm một chồng văn kiện tiến đến.

- “ Tô trợ lý, mấy cái này đều là cần cô kí tên, những thứ ở trên này là cần gấp đấy.”

- “ Tôi biết rồi, xử lý xong rồi tôi sẽ gọi cho cô.”

Trước khi bí thư đi ra ngoài còn liếc mắt nhìn thật sâu Lưu Vũ Phi, vừa rồi nàng còn nghe nói có đàn ông đi làm cùng các nàng Tô Thiến, nàng còn có một chút không tin, bây giờ chỉ là xác nhận một chút.

- “ Thiến nhi, một ngày em cần xử lý nhiều như vậy?” Lưu Vũ Phi không thể tưởng tượng được mà hỏi, chỉ xem nhiều văn kiện như vậy, hấn đã choáng váng đầu rồi lại còn thêm cái khác nữa.

- “ Anh, bây giờ anh biết chúng ta không có lười biếng chứ, không riêng gì em, các chị Băng Tỷ và Sở Phỉ tỷ tỷ đều bận rộn như nhau đấy!”

Tiếp theo Tô Thiến phải bắt đầu làm việc, giống như vậy Triệu Nhược Băng phải về xử lý công việc của mình, bốn người nhóm Sở Phỉ còn lo lắng bộ đầu tư, vì vậy mỗi người các nàng đều vào vị trí của mình, để cho Lưu Vũ Phi một mình tới công ty mua sắm.

Đối với việc sáu người các nàng thích làm việc mà giảm bớt thời gian tu luyện, Lưu Vũ Phi cũng không nói cái gì, chỉ cần không phải là vấn đề có tính nguyên tắc, thông thường hấn sẽ không can thiệp. Sau hơn mười phút đồng hồ, một mình Lưu Vũ Phi rời đi, bởi vì ở bên trong cao ốc không tiện thuấn di, hấn chỉ có thể đi bộ tới xe đỗ trên đường cái. Không có đi quá xa khỏi tòa nhà, tới chỗ rẽ thì thấy một chiếc xe sang trọng phóng nhanh vọt qua, mắt thấy sẽ đụng vào.

Lưu Vũ Phi nhíu mày, thân hình nhẹ nhàng nhoáng lên, hấn lướt qua bên cạnh không tới một li. Một tiếng phanh ô tô chói tai “két” vang lên, lốp xe sau của ôtô bốc lên một luồng khói xanh. Một người tuổi trẻ từ trên chỗ ngồi lái xe nhảy xuống, khẩn trương hỏi như sau:

- “ Tiên sinh, ngài không có việc gì chứ , mới vừa rồi không có đụng vào người chứ?”

Trán Diệp Lạc Vũ còn toát mồ hôi lạnh, sốt ruột hỏi, vừa rồi hấn cảm thấy đã đụng ngã người này rồi.

- “ Còn kém một chút nữa, từ nay về sau giảm tốc độ lái xe lại một chút đi, tốc độ của ngươi như vậy, nếu đụng vào người có lẽ xảy ra chết người đấy.”

Lưu Vũ Phi nhìn người trẻ tuổi này, thái độ vẫn còn rất tốt, cũng không phải nói nhiều. Đổi thành một số người nào đó ỷ vào bản thân có tiền, cho dù đụng vào người, đối mặt người ta còn lộ vẻ hung hăng, chỉ sợ hắn sẽ có khó khăn.

Diệp Lạc Vũ xấu hổ nhận lỗi nhiều lần, trong lòng hắn thật sự xấu hổ, hôm nay tốc độ hắn lái xe quả thật có hơi quá. Lúc này trong xe truyền ra hai tiếng nữ giới.

- "Lạc Vũ (Anh), người kia không có việc gì chứ, nếu nói không có gì thì đi nhanh thôi, máy bay của cha và mẹ đã hạ cánh rồi."

Lưu Vũ Phi cười nói:

- " Ngươi đi trước đi, ta không sao rồi, dù cho chuyện có gấp đi nữa, lái xe cũng phải cẩn thận một chút. Trời ạ! Liên quan đến mạng người đấy."

- " Lạc Vũ, ngươi còn dài dòng cái gì, quả thực không được việc, bồi thường một chút tiền cho người ta là được, thế nhưng máy bay sắp hạ cánh rồi."

Từ trong xe một cô gái nhỏ bước xuống, kiêu căng quát. Lưu Vũ Phi chỉ là nhìn lướt qua, sau khi đã thấy khuôn mặt thật của cô gái này, sắc mặt hơi đổi, rồi rất nhanh khuôn mặt như cơn sóng dữ kia lại khôi phục ra vẻ mặt không sợ hãi.

Trong lòng nói cảm thán: " Hạ Vũ Khiết, thế giới này thật là nhỏ, không nghĩ tới tình huống gặp lại nhau sẽ là như vậy, tính cách kiêu ngạo, cùng với trước đây thật sự là cũng không một chút thay đổi , ôi ôi, bây giờ mới biết được ta vì sao có thể hoàn toàn quên mất ngươi, người như ngươi không xứng để ta hận ngươi."

Đối mặt người từng tổn thương chính mình này, trong lòng Lưu Vũ Phi không có một tia sóng gợn, mối thù của năm đó, trong lòng sớm đã theo gió quên đi, trả thù nàng? Lưu Vũ Phi còn không có vô vị như thế. Nếu không phải lại nhìn thấy Hạ Vũ Khiết, Lưu Vũ Phi còn thật sự sẽ không nhớ tới, ở trong đời hắn sẽ có tồn tại một người như vậy.

Diệp Lạc Vũ thấy Hạ Vũ Khiết không nhịn được rồi, quay đầu đã thấy sắc mặt nàng cũng có phần biến thành màu đen, nhìn về phía người này ánh mắt hình như có một chút không giống trước, vì vậy lập tức đưa ánh mắt bảo nàng lên xe trước. Cầm ra một tấm danh thiếp đưa cho Lưu Vũ Phi, thấp giọng nói:

- " Tiên sinh, cái này là danh thiếp của ta, có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho ta, bây giờ chúng ta cần tranh thủ thời gian, đi trước một bước thôi."

Nói xong cũng mặc kệ Lưu Vũ Phi tiếp nhận hay không tiếp nhận, cầm danh thiếp nhét vào trên tay Lưu Vũ Phi, vội vã lên xe đi.

Trong xe, bộ mặt Hạ Vũ Khiết còn bình tĩnh. Trong lòng Diệp Linh Lị buồn bực, khi Hạ Vũ Khiết mới vừa xuống xe, cũng không có việc gì mà làm sao vừa lên xe vẻ mặt đã có một chút biến dạng. Thấy kì quái, hỏi:

- " Chị, chị không sao chứ, nhìn vẻ mặt chị dường như rất kém, có phải là xảy ra chuyện gì không?"

-

Hạ Vũ Khiết lắc đầu:

- " Linh Lị, đừng nghĩ nữa, không có việc hệ trọng gì."

Diệp Lạc Vũ cũng ở phía trước nói:

- " Vũ Khiết, vừa rồi ngươi nhận biết người kia ư?"

" Anh, người nào cơ?"

" Chính là người vừa rồi thiếu chút nữa anh đâm phải."

" Làm sao chị dâu nhận biết hắn chứ? Được rồi anh không làm bị thương hắn sao."

" Không bị thương đến hắn, ta cho hắn một tấm danh thiếp, nói qua với hắn có chuyện gì có thể tới tìm ta."

Hạ Vũ Khiết vừa nghe giận dữ trầm giọng nói:

- " Lạc Vũ, làm sao anh sẽ đem danh thiếp cho hắn thế? Hắn thật sự muốn tìm tới cửa càng phiền chết đấy, nói thật cùng các ngươi, quả thực ta nhận biết người này, tính ra hắn còn là bạn cùng lớp cùng với ta, nghe nói hắn mất tích vài năm rồi, hôm nay không biết vì sao lại gặp lại gặp hắn ở chỗ này, thật sự là đủ xui xẻo rồi, trước kia tác phong của hắn không tốt, ai lại biết trong thời gian vài năm hắn mất tích, làm chuyện xấu gì, nhóm người cùng lớp của ta không có một người nguyện kết giao cùng hắn."

Hạ Vũ Khiết biết Diệp Lạc Vũ không thích cô gái tâm cơ quá lớn, bởi vậy không muốn làm cho Diệp Lạc Vũ biết, nàng đã từng lợi dụng Lưu Vũ Phi.

- " Vũ Khiết, ta thấy hắn không giống như ngươi nói đến như vậy, hắn cho ta cảm giác tuyệt đối không phải một ngươi có ý bất lương, nói như thế nào nhỉ! Tóm lại đây là một loại trực giác."

Trái lại, Diệp Lạc Vũ không cho là vậy, ngược lại là nói giúp Lưu Vũ Phi.

- " Tốt lắm, Lạc Vũ! Chúng ta không cần phải thảo luận về một người không liên quan gì, tập trung tinh thần một chút lái xe đi, lúc này ba mẹ đã ở phi trường rồi, không biết hai ngươi bọn họ lần này đến Bắc Kinh là muốn làm chuyện gì."

Diệp Lạc Vũ cũng không nói thêm nữa, tập trung tinh thần lái xe hướng tới sân bay.

Lưu Vũ Phi nhìn thấy Diệp Lạc Vũ cho hắn danh thiếp lạnh nhạt cười.

- " Tổng giám đốc tập đoàn Đông Thăng Diệp Lạc Vũ, làm người coi như cũng không tệ, nhưng mà ánh mắt chọn lựa lấy bạn đời kém một chút."

Không thấy hắn làm động tác gì, danh thiếp trong tay đã hóa thành không khí.

Mới vừa trở lại biệt thự, người còn không có đi vào, Lưu Vũ Phi sắc mặt đại biến. Thế nhưng có người đột phá trận pháp hắn bày ra, mạnh mẽ tiến vào biệt thự. Hắn không nghĩ gì, thân hình Lưu Vũ Phi nhoáng lên, người đã xuất hiện tại trong biệt thự. Phát hiện tại bên trong phòng khách dĩ nhiên có ba người đàn ông tới, cái người ngồi ở chỗ này, nhìn Lưu Vũ Phi với vẻ mặt cười, đối với việc hắn đột nhiên xuất hiện không có một chút ngoài ý muốn.

Vẻ mặt Lưu Vũ Phi có ý đề phòng, ba người này đã ngồi ở nơi này như thế, nhưng mà hắn không thể cảm nhận được một chút hơi thở của đối phương, dường như là không tồn tại. Lưu Vũ Phi biết cái này cho thấy bản thân cùng ba người trước mắt, tu vi ở trên không phải một cấp bậc. Có thể nói đối phương muốn mạng sống của hắn mà nói, có thể chỉ cần di chuyển một ngón tay, vẫn khiến hắn lần đầu tiên cảm thấy vô lực.

Chính lúc này, búa Bàn Cổ trong cơ thể không thể khống chế phá cơ thể mà ra, hưng phấn kêu to ong ong, bay hướng tới người ở giữa trong ba người.

Người nam thanh niên ở cạnh phía bên trái, đưa tay nhẹ nhàng nắm chặt, gương mặt vốn cương quyết, lộ ra sắc mặt nhu hòa, thấp giọng nói:

- " Ôi ông bạn già, không nghĩ tới ngươi và ta còn có ngày gặp mặt."

Nghe thấy những lời này, Lưu Vũ Phi đã biết người đến là ai rồi. Bây giờ đầu của hắn có một chút chóng mặt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn căn bản không tin Bàn Cổ đại đế trong truyền thuyết, thế mà hiện tại sẽ xuất hiện ở trước mặt hắn.

- " Tiểu tử, biết thân phận của chúng ta rồi ư?"

Tiếng nói quen thuộc, gương mặt lạ lẫm làm Lưu Vũ Phi càng thêm kinh hãi.

Diệt Thế Thiên Tôn dĩ nhiên cũng đến địa cầu!. Mấy người còn lại kia ở bên cạnh hắn khẳng định cũng là nhân vật cấp bậc truyền thuyết rồi. Xoa dịu kinh ngạc trong lòng, Lưu Vũ Phi vô cùng cung kính tiến lên, đi tới chỗ phía ba người bọn họ làm lễ cúi lạy.

- " Tiểu tử Lưu Vũ Phi, ở chỗ này bái kiến Thiên tôn, Bàn Cổ đại đế và vị tiền bối này."

Lưu Vũ Phi không biết bản thân, nên xưng hô như thế nào với Diệt Thế Thiên Tôn, đành phải hô thẳng hai chữ đằng sau của danh hiệu.

“ Ha ha ha, tiểu tử coi như cũng không tệ, còn có thể nhận ra tiếng của ta, Bàn Cổ thì ta đã không cần nói rồi, một vị này gọi là Vô Hư, Bàn Cổ tạo ra dải Ngân Hà, Vô Hư tạo ra hoành nguyên tinh hệ, tiểu tử trò chuyện thân thiết cùng bọn họ, nói không chừng bọn họ sẽ đưa ngươi một chút chỗ tốt.”

“ Tiểu tử thật sự xấu hổ, vừa rồi còn nghĩ gây bất lợi đối với ba vị lão nhân gia, ngẫm lại nếu không phải búa Bàn Cổ nhận ra Bàn Cổ đại đế lão nhân gia, tiểu tử cũng thật là phải bị chê cười rồi, cả gan hỏi một câu, chẳng biết Thiên tôn cùng các vị tiền bối lần này đến địa cầu, có chuyện gì muốn làm ư?”

“ Không có chuyện gì cả, chỉ là sống vô tích sự ở trong cung quá lâu, muốn đi mua sắm khắp nơi mà thôi, tiểu tử hôm qua ngươi có phải là dùng qua một lần pháp thuật luân hồi trảm, công lực tăng trưởng rất nhanh, thời gian nhanh như vậy đã hiểu được một cái pháp thuật, chỉ là uy lực nhỏ một chút, chỉ phát huy một phần vạn so với cái khác, ừm chúng ta đến địa cầu đã có vài ngày rồi, ngay lập tức sẽ phải rời khỏi đến xem tinh cầu khác rồi, ngươi có chỗ nào không hiểu, bây giờ đưa ra, thuận tiện chỉ rõ cho ngươi một chút.”

Một cái pháp thuật đã đem tiêu diệt đồng thời mấy nghìn người, dĩ nhiên Diệt Thế Thiên Tôn còn ngại tu vi của Lưu Vũ Phi quá thấp, nếu như đổi thành hắn thi triển mà nói, vậy hậu quả … Lưu Vũ Phi xấu hổ gãi gãi cái ót, ngượng ngùng nói:

-“ Tiểu tử thật không biết nên nói như thế nào, bộ pháp quyết kia thật sự quá thâm ảo.”

Không biết Bàn Cổ đại thần nói với búa Bàn Cổ vài câu gì, làm động tác gì, vèo một tiếng, Bàn Cổ trốn trở lại vào trong cơ thể của Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi cảm giác được Búa Bàn Cổ dường như cùng trước kia có khác biệt, còn hơn trước kia là dường như thêm một chút gì đó, cụ thể là cái gì, hiện tại hắn còn không biết.

Hắn thấy Bàn Cổ đại thần không thu hồi Búa Bàn Cổ, hồ nghi nói:

- “ Bàn Cổ đại đế, ngài không thu hồi búa Bàn Cổ ư?”

“ Ha ha, búa Bàn Cổ đối với ta đã không có tác dụng gì, lại nói nó còn có giá trị khác, có phải là ngươi muốn hỏi là lúc trước vì sao ta phải lưu lại búa Bàn Cổ không.”

“ Tiểu tử vô lễ rồi, đệ tử đúng có ý nghĩ này.”

“ Nói cho ngươi cái này cũng không có vướng mắc gì, búa Bàn Cổ có thể nói là một thứ chứng cớ, trong đó một chuyện chờ sau này ngươi có tư cách vào Diệt Thế thiên cung, tự nhiên sẽ biết, hoặc là “Vương”! Hắn muốn cho ngươi biết ngay bây giờ.”

Thời điểm Bàn Cổ vừa nói đến Vương, vẻ mặt hắn mang ý sùng bái, dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Diệt Thế Thiên Tôn.

“Vương”. Trong lòng Lưu Vũ Phi tự nói: “ Diệt Thế Thiên Tôn! Rốt cuộc ngươi tồn tại là ở dạng gì, dĩ nhiên ngay cả nhân vậy như Bàn Cổ Đại thần, đều phải tôn trọng gọi ngươi là “vương”.”

Diệp Thế Thiên Tôn vỗ nhẹ bả vai của Lưu Vũ Phi.

- “ Tiểu tử có một số việc biết quá sớm, đối với ngươi mà nói cũng không phải một chuyện tốt, ta còn có một câu, đợi ngươi chừng nào đã hiểu Diệt Thế Luân Hồi Trảm, khi đó lão tử sẽ tiếp ngươi, đến lúc đó tất cả mọi thứ, đều sẽ rõ ràng, ngươi cũng sẽ biết chính thức thân phận của ta, tốt lắm, ngươi có nhu cầu gì cần ta tương trợ, thì nói đi, trước khi ta không rời đi sẽ hết sức làm ngươi hài lòng.”

Đây chính là một cơ hội tốt, hắn nghĩ đến đám nữ tu sĩ bổ thiên cung, khổ nỗi tâm pháp không trọn vẹn, vẫn không thể phi thăng, ngay cả tu vi cũng bị dừng ở tại cấp bậc kim tiên. Hơn nữa hơn hai mươi người Bổ Thiên Cung này, vẫn còn cố gắng trợ giúp lớn đối với bản thân hắn. Như thế tất nhiên Diệt Thế Thiên Tôn nhận lời, tại sao mình không giúp các nàng một lần, đem bổ xung toàn bộ cho Thiên Tâm Quyết.

Vì vậy hắn hướng Diệp Thế Thiên Tôn đưa ra yêu cầu của bản thân, xin trợ giúp cho bọn họ. Diệt Thế Thiên Tôn nghe xong chỉ cả cười, vốn hắn còn tưởng rằng Lưu Vũ Phi sẽ hỏi phương pháp tu luyện của Diệt Thế Luân Hồi Trảm.

Nói đáng tiếc:

- “ Tiểu tử, vốn ta còn tưởng rằng ngươi sẽ muốnvài món pháp khí, hoặc là xin chỉ bảo rõ ràng khẩu quyết tu luyện luân hồi trảm, làm một Thần nhân, ngươi còn chưa đủ tư cách, thần nhân theo đuổi chính là lực

lượng tối cao, ngươi quan tâm quá nhiều chuyện tình cảm, nhưng mà cái này cũng là chỗ ta xem trọng ngươi, ít nhất tại trong đầu của ngươi, ta còn có thể tìm được một chút chỗ bất đồng cùng người khác, ta bổ xung cho ngươi toàn bộ bộ pháp môn Nữ Oa kia, chúng ta phải đi rồi, sau này ngươi tự giác đi, mong ngươi sớm có ngày hiểu luân hồi trảm, Hư Vô, ngươi cũng cho hắn một chút chỗ tốt đi, không tính Bàn Cổ ngươi rồi, hắn đã cầm thứ bảo bối cao nhất của ngươi."

Nói xong Diệp Thế Thiên Tôn vỗ nhẹ nhẹ một chút, trong đầu của Lưu Vũ Phi, thêm một bộ hoàn toàn mới Thiên Tâm quyết rồi.

Thấy bộ pháp môn kia còn tinh thuần hơn của Bổ Thiên Cung, rất nhiều chỗ ngay cả hiện tại hắn cũng không thể hiểu. Trong một câu Bổ Thiên quyết cuối cùng, là Diệp Thế Thiên Tôn lưu lại nói rằng:

- " Tiểu tử từ nay về sau nếu không có việc gì, thì phóng ra nhiều hơn vài lần Diệt Thế Thiên Hỏa, cũng làm cho ta hoạt động gân cốt, nếu không thì ta sẽ buồn phiền đến chết đấy."

Lưu Vũ Phi cảm thấy dở khóc dở cười, hắn nghĩ bằng vào năng lực của ngươi, làm sao sẽ muốn thông qua ta đi hoạt động chân tay. Hư Vô từ trong pháp khí của hắn chọn ra một cái chiến giáp.

- " Vũ Phi, ta thấy ngươi còn không có chiến giáp, cái này là chiến giáp trước kia ta dùng, ta gọi nó là thần nguyên chiến giáp, bằng tu vi hiện tại của ngươi vừa vặn có thể xử dụng, mặc dù so ra kém búa Bàn Cổ mà Bàn Cổ đưa cho ngươi, càng kém hơn pháp quyết "vương" dạy ngươi, ngươi hãy chấp nhận dùng đi."

Quan sát từ bên ngoài của Thần Nguyên chiến giáp, không có chỗ gì đặc biệt, Lưu Vũ Phi tin tưởng rằng, như cấp bậc của bọn họ, thứ tặng đi khẳng định không phải bình thường, vào buổi sáng, hắn đem THất Thải chiến giáp trên người tặng cho Tô Thiến, vốn hắn còn muốn có thêm một thời gian nữa chế luyện ra một món đồ. Hiện tại tốt rồi, chẳng những không cần chế luyện, còn được Thần Nguyên chiến giáp tốt hơn so với Thất Thải chiến giáp.

Diệp Thế Thiên Tôn giơ tay lên:

- " Hư Vô, Bàn Cổ! Chúng ta đi thôi."

Còn đang nói chuyện, ba người đã đồng thời biến mất tại trước mặt Lưu Vũ Phi. Bằng tu vi hiện nay của Lưu Vũ Phi, thế nhưng ngay cả phương thức rời đi của bọn họ cũng không thấy rõ. Bàn Cổ lại truyền đến một câu cho Lưu Vũ Phi:

-" Vũ Phi, từ lâu rồi đến nay, ngươi là người thủ lĩnh "Vương" nhìn trúng, hy vọng đừng cho chúng ta thất vọng, để cho Vương thất vọng, chúng ta sẽ vẫn chú ý ngươi, muốn làm chuyện gì thì làm thoải mái đi, rụt đầu rụt đuôi sẽ không trở thành một thành viên của Thiên Cung."

Trong lúc nhất thời Lưu Vũ Phi cũng bị làm cho hồ đồ rồi, câu nói cuối cùng kia của Bàn Cổ đại thần rốt cuộc là có ý tứ gì, để cho hắn thoải mái đi giết chóc? Cái này cũng không phải. Không nghĩ ra chuyện này, Lưu Vũ Phi sẽ không nghĩ tiếp. Mặc dù trận pháp bên ngoài bị phá hủy, một lần nữa bố trí một chút cũng rất nhanh, nói tóm lại là hôm nay hắn kiếm được nhiều rồi, một món đồ cực phẩm chiến giáp, còn là xin sửa chữa cho các nàng Sở Uyển TĨnh bộ hoàn chỉnh Thiên Tâm quyết.

Cho nên búa Bàn Cổ có cái gì thay đổi, trước mắt hắn còn không biết, tin tưởng rằng Bàn Cổ đại thần khẳng định sẽ không keo kiệt. Tại thời điểm Tại Lưu Vũ Phi bố trí trận pháp một lần nữa, sáu nàng nhóm Tô Thiến đã trở lại. Các nàng thấy hình dáng Lưu Vũ Phi bận rộn, kỳ quái hỏi:

- " Anh, anh đang làm cái gì hả, trận pháp chẳng lẻ bị phá hủy?"

- " Ha ha, cũng không có, chỉ là ta muốn bố trí lại lần nữa một chút, các ngươi đi vào trước đi."

Sau khi chờ Lưu Vũ Phi bố trí tất cả hoàn hảo, bầu trời đã chuyển hoàn toàn sang đen. Bên trong phòng khách, Tô thiến thấy Lưu Vũ Phi tiến đến, lập tức nhẹ nhàng đi tới dựa vào trong lòng hắn, dịu dàng nói:

- " Anh, trận pháp bố trí tốt chưa?"

- " Ừm, đã tốt rồi, các em đi làm mệt không?"

Ôm Tôn Thiến, Lưu Vũ Phi ngồi ở trên sô pha.

- “ Sở Phỉ, cung chủ các ngươi còn không có tỉnh dậy sao?”

“ Không có, tiên sinh ngài có việc gì?”

- “ Ừm, là có chuyện nhưng mà là chuyện tốt, ngươi đi đánh thức toàn bộ các nàng đi, để rồi các ngươi sẽ biết.”

Vài phút sau, đoàn người Sở Uyển Tĩnh tỉnh lại từ trong ngồi thiền, các nàng kinh ngạc phát hiện, mới vài năm thời gian tu vi bản thân tăng trưởng thật nhiều. . (Mười người bọn Sở uyển tĩnh mới tới , còn không biết tỷ lệ thời gian trong giang sơn xã tắc đồ.”

Vui mừng qua đi, Sở Uyển Tĩnh đột nhiên kinh hãi nói:

- “ À, chúng ta vừa nhập định, cũng đã qua nhiều năm rồi, Sở Phỉ, tiên sinh hắn đi phương Tây chưa, có trở về hay không?”

Ngoại trừ bốn người Sở Phỉ, vẻ mặt của những người khác đều đều là một bộ lo lắng, các nàng nghĩ đến bản thân chỉ là tu luyện một hồi, đem việc Lưu Vũ Phi muốn đi phương Tây, quên tới không còn một mảnh.

Đối với cái này, trái lại Sở Phỉ thấy cũng không một chút kì quái, nhớ lúc trước bản thân nàng cũng giống vậy, cười trả lời:

- “ Cung chủ, người không cần lo lắng như vậy nữa, thật ra các ngươi mới nhập định hai ngày mà thôi, tiên sinh hắn còn không có đi phương Tây đâu, được rồi tiên sinh muốn tất cả mọi người chúng ta đi ra ngoài, hắn có việc muốn nói với chúng ta.”

“ Mới hai ngày? Không đúng đâu ,chúng ta rõ ràng là đã trải qua nhiều năm, Sở Phỉ rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì.”

- “ Cung chủ, chẳng lẽ người đã quên, đây chỉ là ở trong một thứ thần khí của tiên sinh, thời gian này cùng thời gian bên ngoài chênh lệch rất lớn mà.”

Lúc này Sở Uyển Tĩnh mới khom người tới, kinh ngạc than thở:

- “ Tiên sinh thật lợi hại, dĩ nhiên sẽ có pháp pháp khí như vậy, Bổ Thiên Cung chúng ta thật đúng là gặp được quý nhân rồi, đi thôi, chúng ta cũng nên ra ngoài, cũng không làm cho tiên sinh đợi lâu.”

Từ trong giang sơn xã tắc đồ đi ra, Sở Uyển Tĩnh không đợi Lưu Vũ Phi mở miệng, đầu tiên là nói lời cảm ơn tới Lưu Vũ Phi.

-“ Ha ha, hiện tại Sở cung chủ đừng vội nói lời cảm ơn, đợi sau này còn sẽ có vui mừng lớn hơn nữa đấy.”

Lưu Vũ Phi vừa cười vừa nói.

Tô Thiến và Triệu Nhược Băng, chưa thật sự từng cùng các nàng bắt chuyện. Lúc này, các nàng đồng thời đi tới hỏi thăm tới Sở Uyển Tĩnh và những người khác, khen ngợi khuôn mặt các nàng. Sở Uyển Tĩnh và môn hạ đệ tử các nàng, đương nhiên trong lúc này vẫn còn khen ngợi nhau không ít.

Sở Uyển Tĩnh còn không hỏi Lưu Vũ Phi rốt cuộc là vui mừng gì, Tô Thiến đã đến trợ giúp hỏi:

- “ Anh, anh nói có vui mừng gì vậy, có phần của em hay không.”

-“ Thế nhưng lần này không có chỗ tốt nào cho em, mới vừa rồi cho em một cái chiến giáp còn chưa đủ ư? Em chỉ biết muốn có chỗ tốt nào đó, lần này nên tới lượt các nàng Sở Phỉ rồi.”

Lưu Vũ Phi cười mắng.

[/QUOTE]

huynhba

NGUYÊN TÁC: LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT: BUDDY.VN ( )

133. Chương 132

Sở Uyển Tĩnh rất là mong đợi, mong đợi kinh hãi tiếp theo sẽ là cái gì! Lưu Vũ Phi cười thần bí, cầm bản đầy đủ Bổ Thiên tâm quyết, truyền từng cái vào trong đầu các nàng. Mười mấy người nhóm Sở Uyển Tĩnh nhất thời sợ ngây người, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà đỏ bừng lên, thì thào lẩm bẩm:

-Đây không phải là đang nằm mộng sao! Cũng... cũng sẽ là bản Bổ Thiên Tâm quyết đầy đủ.

Kinh hãi này cũng thật là lớn, so với thứ các nàng thu được đều muốn trân quý hơn nhiều.

Trong ánh mắt nhìn về phía Lưu Vũ Phi, dĩ nhiên có chứa nước mắt, có Bổ Thiên Tâm Quyết đầy đủ, đại biểu rằng từ nay về sau Bổ Thiên Cung thoát khỏi số mệnh của thời gian. Địa vị của Lưu Vũ Phi tại trong lòng các nàng lại tăng lên một lần nữa, giờ phút này Lưu Vũ Phi muốn Sở Uyển Tĩnh tự bạo, nàng cũng sẽ không chút do dự đi chấp hành. Sau nửa giờ mừng như điên, trong lòng các nàng cuối cùng là hồi phục một chút.

Lúc này Sở Uyển Tĩnh mới nhớ tới, sư phụ trong Bổ Thiên Cung còn không có biết được tin vui lớn này. Lập tức phát ra một đạo ngọc phù, muốn mọi người trong Bổ Thiên Cung đều đến Bắc Kinh. Thấy đám người Sở Uyển Tĩnh cao hứng như thế, Lưu Vũ Phi hiểu được bản thân làm đáng giá. Mặc dù chính mình có một chút hiềm nghi là lợi dụng Bổ Thiên Cung, ít nhất đối Bổ Thiên Cung mà nói thì lợi nhiều hơn hại.

Đợi cho mười mấy người còn lại tới, sau đó cả nhóm đi xuống phòng khách ngồi. Ngoại trừ Sở Uyển Tĩnh ra, Lưu Vũ Phi để cho những người khác đều vào giang sơn xã tắc đồ, các nàng cũng muốn tìm hiểu kĩ bản đầy đủ Bổ Thiên Tâm Quyết. Đương nhiên Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng lại bắt đầu lười biếng, các nàng không có nghe theo Lưu Vũ Phi mà là lưu lại, nói là muốn biết một chút về sư phụ của Sở Uyển Tĩnh.

Ngọc phù phát ra không tới vài phút, Sở Tâm Lam đã tới bên ngoài biệt thự. Tới đầu tiên là năm tỷ muội của Sở Tâm Lam, các nàng từ ngọc phù mà Sở Uyển Tĩnh phát tới biết được Lưu Vũ Phi đã vì Bổ Thiên Cung tìm ra một bản Bổ Thiên Tâm Quyết đầy đủ. Các nàng tâm tình kích động, không đợi kịp mà từ Kỳ Liên Sơn toàn lực vội vàng tới.

Trong mấy ngàn năm tháng, các nàng ngoại trừ khi mới vừa đạt được Bổ Thiên Tâm quyết mà kích động ra như thế, vẫn chưa từng thất thố giống như hôm nay. Bọn Lưu Vũ Phi tự mình đến nghênh đón, khi Triệu Nhược Băng và Tô Thiến thấy Sở Tâm Lam các nàng, cả kinh tới mức cái miệng nhỏ nhắn thành hình chữ O. Vốn nàng còn tưởng rằng Sở Tâm Lam các nàng không phải tóc trắng xóa thì cũng sẽ là một bộ dáng trung niên quý phụ, chưa từng nghĩ đến các nàng chẳng những không già mà ở mặt ngoài không có gì khác tiểu cô nương mười tám mười chín tuổi, nếu nói là đi ra ngoài thì có ai sẽ tin tưởng năm người trước mắt này đã ba nghìn tuổi chứ.

Tô Thiến ngẩn người ra nhẹ giọng hỏi:

-Anh à, ta cùng Băng tỷ nên xưng hô các nàng như thế nào đây, tuổi mấy nàng này cũng còn quá trẻ đấy, sao không thể để cho ta đồng dạng xưng hô các nàng là tỷ tỷ đi.

Lưu Vũ Phi nghe xong ngẩn ra, hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề xưng hô, bỗng chốc bị hỏi. Cái này còn thật sự không dễ xử lý, giống như lúc trước tự xưng là vãn bối, kết quả là Sở Tâm Lam các nàng nói dù thế nào cũng không đáp ứng. Nói nào là trong giới tu sĩ phải dùng đến tu vi để so sánh bối phận, cuối cùng bọn họ chỉ kết giao ngang hàng.

Sở Uyển Tĩnh mỉm cười, nói nhỏ:

-Tô Thiến muội muội, Nhược Băng muội muội, việc này các nàng không cần lo lắng rồi, chúng ta gọi ngang hàng là được, nói không chừng gia sư còn thích các ngươi xưng hô các nàng là tỷ tỷ đấy!

Trong khi nói chuyện bốn người đã xuyên qua trận pháp, Sở Uyển Tĩnh tiến lên vài bước, hành lễ rồi dịu dàng nói:

-Đồ nhi Uyển Tĩnh bái kiến sư tôn và bốn vị sư thúc.

-Tĩnh nhi không cần đa lễ. Ồ! Làm sao tu vi của ngươi đột nhiên gia tăng nhiều như vậy?

Tiếp đó Sở Tâm Lam các nàng hướng tới Lưu Vũ Phi khom người nói:

-Sở Tâm Lam đại biểu mọi người của Bổ Thiên Cung, bái tạ công lao làm sống lại Bổ Thiên Cung của tiên sinh, ngày sau có điều sai khiến, từ trên xuống dưới Bổ Thiên Cung nhất định sẽ trợ giúp không chậm trễ.

-Ha ha năm vị quá khách khí rồi, thực ra nói phải cảm tạ thì phải cảm ơn tiền bối kia cho tại hạ pháp quyết ….

Trong khi nói chuyện Lưu Vũ Phi không cẩn thận nói lỡ miệng một câu rồi, muốn chữa lại đã không kịp nên lập tức ngậm miệng không nói. Kể cả Sở Phỉ trong đó, các nàng đồng thời ngẩn ra, rất nhanh thì thư thái. Các nàng hiểu được Lưu Vũ Phi có thể có chuyện không tiện lộ ra nên cũng không có hỏi tới người tặng hắn pháp quyết kia là ai nữa.

Đồng thời cũng điên cuồng đoán ở trong lòng, thân phận của người kia, hẳn sẽ không phải là Nữ Oa nương nương chứ? Trong lòng Sở Tâm Lam các nàng nổi lên nghi vấn này.

-Anh, làm sao ngươi không mời mấy vị này …mấy vị này đi vào trước chứ, đứng ở chỗ này mà bị người khác thấy được thì không hay lắm đâu.

Triệu Nhược Băng nói, nàng không biết nên làm sao xưng hô, chỉ có thể dùng ẩn từ để thay thế.

Bị Triệu Nhược Băng ngắt lời như vậy, Lưu Vũ Phi thuận thế nói:

-Đúng, đúng, tại hạ quá thất lễ, cũng khiến cho mấy vị đạo hữu đứng ở chỗ này nói chuyện, thật sự là có lỗi quá a.

Tiếp đó lại vì Triệu Nhược Băng và Tô Thiến mà giới thiệu, Sở Tâm Lam các nàng nhiệt tình hàn huyên vài đâu cùng Tô Thiến, Triệu Nhược Băng.

Mang theo Sở Tâm Lam các nàng đi vào trận pháp, Lưu Vũ Phi bày ra trận pháp, lại bảo Sở Tâm Lam các nàng mở rộng ra tầm mắt, các nàng lại biết đến sự sâu không thể đo được của Lưu Vũ Phi. Trong phòng khách, Sở Tâm Lam buồn bực hỏi:

-Tĩnh nhi, đệ tử đi ra cùng với ngươi đâu, các nàng đi đâu rồi, làm sao ta không hề thấy các nàng.

Thưa sư tôn, là như thế này, các nàng đạt được Bổ Thiên Tâm Quyết đầy đủ, giờ phút này đang tu luyện.

Vậy các nàng ở nơi nào tu luyện, làm sao ta không có cảm nhận được sự tồn tại của các nàng?

A a, sư tôn! Thực ra các nàng đều tại tu luyện trong nhà tiên sinh, chỉ là chúng ta ở chỗ này cảm thụ không đến, sư tôn! Chỗ tu luyện kia là một cái thần khí của tiên sinh, đợi sau này các người sẽ biết đến, đến lúc đó nhất định sẽ làm ngài cùng các sư thúc kinh ngạc.

Nghe xong lời này, Sở Tâm Lam ngược lại nổi lên lòng hiếu kỳ lớn hơn nữa. Tới cùng là cái thần khí gì, cũng có thể cho người tu luyện ở bên trong, ánh mắt chiếu vào Lưu Vũ Phi với ý hỏi. Lưu Vũ Phi cười nói:

-Kỳ thật cũng không có gì đâu, đợi một lúc các ngươi sẽ biết, tốt lắm năm vị đạo hữu, tại hạ đem truyền trước bản bổ thiên tâm quyết đầy đủ cho các ngươi.

Năm người Sở Tâm Lam mới vừa tiếp thu bổ thiên tâm quyết không lâu, hiện tượng lạ phát sinh. Chỉ thấy trên mặt các nàng hiện ra vẻ nghiêm túc, từ trên dưới toàn thân lan tỏa ra một trận ánh sáng nhu hòa. Trong phòng khách nhất thời bị loại ánh sáng nhu hòa này tràn ngập,

-Đột phá bình cảnh.

Lưu Vũ Phi bật thốt lên nói. Sở Uyển Tĩnh khẩn trương nhìn năm vị sư môn trưởng bối, không nghĩ tới mấy ngàn năm không cách nào đột phá bình cảnh, mà vào sau khi tiếp thu bổ thiên tâm quyết đầy đủ thì lập tức mở rộng ra. (Bình cảnh: khả năng chứa chân khí, tinh thần lực…. của cơ thể đạt đỉnh điểm. Sau khi đột phá lên cấp độ mới thì khả năng chứa đựng của cơ thể mở rộng để có thể bổ xung thêm)

Tô Thiến và Triệu Nhược Băng cảm giác được loại ánh sáng nhu hòa này chiếu rọi, nguyên anh trong cơ thể tự động chuyển động, chân nguyên lực lưu chuyển cũng trôi chảy tốt hơn vài lần. Lúc này Sở Tâm Lam năm người, từng người đã bị ánh sáng bao phủ, thấy không rõ khuôn mặt thật của các nàng. Sở Tâm Lam các nàng còn không có cảm nhận được biến hóa của bản thân, giờ phút này các nàng đang lĩnh hội tới sự kì lạ của Bổ Thiên Tâm quyết mang đến.

Chỉ thấy các nàng không ngừng quay cuồng, trước kia không thấy dấu tay. Năm người phát ra dữ dội hơi thở càng ngày càng mạnh, Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng đã cảm thấy hít thở khó khăn. Thất thải chiến giáp trên người Tô Thiến, tự động phát tán ra một luồng ánh sáng màu, bắt đầu giúp Tô Thiến triệt tiêu áp lực mạnh mẽ của năm người Sở Tâm Lam. Lưu Vũ Phi lắc đầu, người ở tu vi phân thần kỳ căn bản là không cách nào chống đở loại khí tức mạnh mẻ này. nhìn thấy Triệu Nhược Băng sắp chống không được, bày một cái tiểu kết giới, đem nàng che phủ ở bên trong.

Năm người đồng thời đột phá kim tiên, điều này ở tiên giới cũng là rất hiếm thấy, giờ khắc này bầu trời cả thành Bắc Kinh, bị khí tức cường đại của các nàng bao phủ, làm khiếp sợ sứ giả tuần tra của tiên giới, tiên giới có trên chục triệu tiên nhân nhưng tất cả thiên tiên gộp lại cũng chỉ có trên dưới một ngàn người. thiên tiên ở tiên giới có tự do rất lớn, có thể không nghe điều khiển từ Đế Quân, còn có thể tùy ý truyền chọn động phủ tu luyện, bởi vậy có thể thấy được sự coi trọng của tiên giới đối với thiên tiên.

Trước tiên sứ giả tuần tra đem việc này truyền lên trên cho Tử Hà Đế Quân quản lý tiên nhân. Kết quả việc này cũng làm cho ba đại Đế Quân kinh động rồi, nhưng khi bọn họ tới thì ngay cả hai vị lão tổ tông của Hoa Hạ đều đến đây quan sát. Trong tiên nhân của Hoa Hạ, đã có mấy ngàn năm không ai đột phá kim tiên, lần này cũng từ phàm giới truyền ra có người đột phá kim tiên, há có thể không khiến hai người bọn họ giật mình.

Viêm Hoàng nhị đế bình thường đều ở trong nhập định, lần này cũng là vừa khéo cảm nhận được hạ giới ở địa cầu có mấy người đồng thời đột phá kim tiên. tò mò là ở phàm trần cũng có người đột phá kim tiên, bởi vậy đặc biệt đi qua xem lai lịch của mấy người này là gì. Ở bầu trời Bắc Kinh, ba đế quân có quyền lực nhất tiên giới lại tụ tập. bọn họ nhìn thấy Viêm Hoàng nhị đế thì có một chút khom người với Viêm Hoàng nhị đế, dùng bày tỏ tôn trọng của mình đối với bọn họ.

Sau khi Viêm Hoàng nhị đế đáp lễ hỏi:

-Ba vị Đế Quân có biết hạ giới là người phương nào đột phá kim tiên, tại sao bọn họ không có ở tiên giới, mà là ở phàm giới. Chẳng biết ba vị Đế Quân có biết nguyên nhân trong đó không?

Ba đế quân nhìn nhau, bọn họ đã đoán ra, phía dưới năm người đột phá kim tiên là ai rồi.

Lần trước bọn họ đã từng phái người điều tra qua Sở Tâm Lam năm người, lúc ấy tin tức truyền đi lên còn cho thấy các nàng cách ngày đột phá vẫn còn cần thời gian dài. Không nghĩ tới mới nháy mắt thời gian mà các nàng đã bắt đầu đột phá bình cảnh. Thầm than ở trong lòng: Tất cả cái này khẳng định có liên quan cùng hắn, sau khi giúp đỡ mấy người thiên tiên không biết hắn lại sẽ dấy lên cơn giông tố dạng nào.

Nam Đế Quân biết Viêm Hoàng nhị đế bình thường, ngoại trừ ngồi tu luyện ra rất ít quản lý công việc. Đối với chuyện đã phát sinh trên địa cầu trong một khoảng thời này có thể còn không rõ ràng lắm. Vì vậy, nói sơ lược một đoạn thời gian dài này trên địa cầu, mọi thứ phát hiện đều báo cáo từng cái một. đương nhiên kể cả chuyện Lưu Vũ Phi ở Hoa Sơn giết hại tu sĩ các phái. Sau khi Viêm Hoàng nhị đế nghe xong thì kinh hãi, bọn họ không thể tưởng được ở trong đời sau của mình cũng sẽ có tồn tại người như vậy.

Bọn họ mới mặc kệ Lưu Vũ Phi đã từng làm cái gì có tổn hại tiên giới, đối với bọn họ mà nói thì toàn bộ người Trung Quốc là con cháu đời sau của bọn hắn. Trong quan sát của bọn họ cái Lưu Vũ Phi làm được như tiểu hài tử đập vỡ vỏ trứng thôi. Không thể không nói chính là, từ sau khi Lưu Vũ Phi xuất hiện thì từ địa cầu tiên nhân phi thăng lên, địa vị so với trước kia còn có nâng cao.

Trong phòng khách, năm vòng sángđã xuất hiện biến hóa. Vòng sáng càng ngày càng nhạt, ánh sáng màu trắng nhũ đã chuyển biến thành màu xanh nhạt đại biểu thiên tiên. Cho đến sau khi sương mù toàn thân năm người Sở Tâm Lam phát tán ra màu xanh nhạt, các nàng mới mở hai mắt. Sở Uyển Tĩnh lập tức vui vẻ nói:

-Chúc mừng sư tôn và sư thúc thành công đột phá bình cảnh.

-Đột phá ư? Thảo nào ta cảm thấy bản thân cùng dĩ vãng có chỗ bất đồng, khổ tu ngàn năm rốt cục lại có tiến triển rồi, nếu không có pháp quyết mà tiên sinh cho thì sợ rằng cuộc đời này vô vọng rồi.

Trong lòng Sở Tâm Lam các nàng thật cao hứng, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn khác biệt. Đối với các nàng mà nói giờ khắc này tới đã quá muộn, các nàng chờ cũng đủ khổ cực rồi.

Lưu Vũ Phi đồng thời nói :

-Chúc mừng mấy vị đạo hữu thành công đột phá kim tiên, đạt tới thiên tiên cấp bậc, so với khoảng cách tới ngày phi thăng lại tiến thêm một bước.

Tiếp theo Lưu Vũ Phi lại nói :

-Mấy vị có hứng thú hay không đi gặp một chút mấy người phía trên, lúc này bọn họ đang cách chỗ chúng ta không xa.

Ba đại Đế Quân lại thêm Viêm Hoàng nhị đế, năm người bọn họ mới vừa đến nơi, Lưu Vũ Phi cũng đã cảm nhận được ở bầu trời BẮc Kinh có mấy vị tiên nhân tu vi rất mạnh tới, tất cả đều là thiên tiên cấp bậc thượng giai. Lưu Vũ Phi chẳng biết nguyên nhân bọn họ tới đây, sợ bọn họ sẽ ảnh hưởng Sở Tâm Lam các nàng, bởi vậy sớm đã âm thầm đề phòng. Bởi vì Sở Tâm Lam các nàng còn ở trong nhập định nên Lưu Vũ Phi cũng không có vội vả đi trước.

Sở Uyển Tĩnh hỏi: -Tiên sinh, ngươi nói người phía trên là chỉ tiên nhân ư?

Tô Thiến và Triệu Nhược Băng vừa nghe tiên nhân, hai mắt sáng ngời, các nàng còn không có gặp qua tiên nhân, thật sự muốn nhìn xem hình dáng của tiên nhân là gì. Có đúng hay không giống như trong truyền thuyết là sửa dở thành hay, động thủ động cước là dời sông lấp biển. Các nàng làm nũng tại chỗ muốn cùng đi để nhìn hình dáng của tiên nhân là gì.

Lưu Vũ Phi bác bỏ ngay tại chỗ, tiên nhân có cái gì đáng coi, bản thân hắn so với tiên nhân cũng lợi hại rất nhiều, hơn nữa hắn còn không rõ ràng lắm mấy tiên nhân đỉnh đầu có ý gì. Triệu Nhược Băng và Tô Thiến không đạt được mục đích nên chu miệng lên. Nhưng trái lại Sở Tâm Lam các nàng không có vấn đề, ngay cả Sở Uyển Tĩnh cũng cùng đi theo về phía trước.

Sau khi đưa hai người Tô, Triệu vào giang sơn xã tắc đồ rồi, Lưu Vũ Phi hướng tới Sở Tâm Lam sáu người nói:

-Mấy vị! Chúng ta đi thôi! Gặp bọn họ đi.

Viêm Hoàng nhị đế, ba vị Đế Quân đang nghĩ hạ xuống, không nghĩ tới Lưu Vũ Phi đi lên trước. bảy người vừa đến, trong lòng ba Đế Quân chấn động, bọn họ biết rất nhiều chuyện của Lưu Vũ Phi, đây vẫn là lần đầu tiên chính thức gặp mặt.

Thấy Lưu Vũ Phi rồi trong lòng bọn họ chỉ có bốn chữ:

-Cao sâu không lường.

Cho nên mấy người khác không cần phải nói cũng biết các nàng chính là năm người vừa rồi đột phá kim tiên, mà tu vi của Sở Uyển Tĩnh cũng không kém, sắp tiến vào kim tiên thượng giai. Đồng thời vào lúc bọn họ đánh giá bảy người Lưu Vũ Phi , Lưu Vũ Phi cũng đồng dạng đang quan sát đối phương.

Làm cho Lưu Vũ Phi kinh ngạc chính là hai người trong đó cho hắn một loại cảm nhận đặc biệt, cũng giống như là bậc cha chú của mình. Mà ánh mắt bọn họ nhìn vào mấy người mình thì không khác biệt gì cùng đối xử với con cái họ, làm cho người ta một loại cảm nhận rất ấm áp. Lưu Vũ Phi thu hồi ý đề phòng trước đây, hướng Viêm Hoàng nhị đế cung kính nói:

-Chẳng biết mấy vị xưng hô như thế nào, xuống trần là vì chuyện gì.

Viêm Hoàng nhị đế nhìn bọn họ bảy người, vừa lòng gật đầu. Hoàng đế nói trước:

-Trong khi còn ở trên Hoa Hạ to lớn, ta được xưng là Hoàng Đế, hắn chính là Viêm đế, bọn nhỏ, thấy các ngươi rồi ta rất cao hứng.

Lời vừa ra khỏi miệng, Sở Tâm Lam sáu nàng lập tức quỳ xuống hành lễ.

-Con cháu của Viêm Hoàng, đệ tử của Bổ Thiên Cung bái kiến hai vị lão tổ tông, thỉnh an hai vị lão tổ tông.

Lưu Vũ Phi tìm tòi một chút, sau khi xác nhận thân phận của bọn họ, cũng đồng dạng khom người quỳ xuống cung kính nói:

-Con cháu của Viêm Hoàng, Lưu Vũ Phi khấu đầu lạy hai vị lão tổ tông, ra mắt hai vị lão tổ tông.

Đối với hai vị tổ tông này thì giống như ngày đó hắn hành lễ với bọn Diệt Thế Thiên tôn và Bàn Cổ, Lưu Vũ Phi không có một chút không cam lòng nào.

Làm cho ba Đế Quân mở rộng tầm mắt chính là, cho tới bây giờ Lưu Vũ Phi không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, cũng sẽ hướng Viêm Hoàng nhị đế làm hành lễ như vậy. Sở Tâm Lam các nàng thì không nói, tu vi còn không thể so sánh cùng với Viêm Hoàng nhị đế, quỳ xuống cũng là không có gì đáng nói. Nhưng mà Lưu Vũ Phi không giống vậy a, ba vị Đế Quân có thể không chút do dự thừa nhận, cho dù chính ba người, còn có Viêm Hoàng nhị đế cũng không nhất định là đối thủ của Lưu Vũ Phi.

Tiên giới như nhau là một nơi tôn trọng thực lực, giống như tiên nhân thượng cổ tu vi mạnh hơn bọn một chút, ví dụ như Viêm Hoàng nhị đế, cũng sẽ không bởi vì bọn họ ba người là người nắm quyền tiên giới mà đối với việc hành lễ của bọn họ là tỏ vẻ tôn trọng đối với mình. Người giống như Lưu Vũ Phi, tại sự quan sát của bọn họ căn bản là không cần giống bất kể kẻ nào làm đại lễ như vậy, trái lạ nên là người khác hành lễ với hắn mới đúng. bọn họ không phải Viêm Hoàng một tộc, căn bản là không biết, con cháu Viêm Hoàng tôn trọng đối với tổ tông. Viêm Hoàng một tộc, có thể tại trong tất cả chủng tộc là một tộc tôn trọng tiền bối của tổ tông nhất.

Viêm Hoàng nhị đế thì đứng ở tại chỗ như thế, thản nhiên tiếp nhận đại lễ của Lưu Vũ Phi . Sau khi đem bọn họ nâng dậy, viêm đế nâng tay của Lưu Vũ Phi nói ôn hòa:

- Đứa nhỏ! Tu vi của ngươi so với chúng ta chính là cao hơn rất nhiều lần mà. Có triển vọng đấy! Ngươi làm cho chúng ta, hai lão già này thực sự xấu hổ a!

Hoàng đế nói giống như vậy:

-Đúng vậy, đúng vậy! nếu trong con cháu chúng ta thêm nhiều ra mấy người giống mấy người các ngươi, chúng ta đây Viêm Hoàng một tộc sẽ càng thêm huy hoàng, hy vọng có một ngày, có thể làm cho tất cả chủng tộc tôn trọng Viêm Hoàng một tộc của chúng ta, làm cho tất cả con cháu Viêm Hoàng bởi vì bản thân là Viêm Hoàng một tộc mà kiêu ngạo.

Lưu Vũ Phi trịnh trọng nói:

-Sẽ có, thời kì này khẳng định sẽ không quá xa xôi, vào tương lai không lâu sau, ta muốn cho Viêm Hoàng một tộc, bốn chữ này truyền bá cả vũ trụ, làm cho các thế lực đối với Viêm Hoàng một tộc của chúng ta, đều phải tránh lui ba mươi dặm, mặc kệ là ai chỉ cần dám can đảm mạo phạm Viêm Hoàng một tộc của ta, ta sẽ đánh chúng tới xương cũng thành tro bụi.

Khi Lưu Vũ Phi nói lời này thì trong lòng nhiệt huyết sôi trào.

Mà lời này nghe ở trong tai ba Đế Quân. Trong lòng bọn họ phát lạnh một hồi, không biết ý tứ chính thức của lời Lưu Vũ Phi nói này là cái gì, đồng thời vì mấy cái thế lực chống lại Lưu Vũ Phi này mà mặc niệm một phút đồng hồ.

Nghe được lời này của Lưu Vũ Phi, trong lòng Viêm đế vô cùng cao hứng, cuộc sống bọn họ sau này có thếuit phải suy nghĩ nhiều. Có một câu nói như vậy của Lưu Vũ Phi, tin tưởng trong lòng ba Đế Quân bọn họ cũng có cân nhắc, trong lời này của hắn vì sao. Cho đến lúc này Viêm Hoàng nhị đế hình như cũng mới nhớ tới, kéo Lưu Vũ Phi đến trước mặt ba vị Đế Quân .

-Ba vị Đế Quân, hắn là con cháu của Viêm Hoàng một tộc chúng ta, sau này có chuyện gì, mong rằng chiếu cố nhiều hơn.

Tiếp theo vừa nói với Lưu Vũ Phi:

-Đứa nhỏ, ba người bọn họ là tam đại Đế Quân của tiên giới, ngay cả chúng ta cũng đồng dạng là thuộc hạ của bọn họ.

Khi Viêm đế nói đến hai chữ thuộc hạ thì cố -Ba vị Đế Quân, hắn là con cháu của Viêm Hoàng một tộc chúng ta, sau này có chuyện gì, mong rằng chiếu cố nhiều hơn.

Tiếp theo vừa nói với Lưu Vũ Phi:

-Đứa nhỏ, ba người bọn họ là tam đại Đế Quân của tiên giới, ngay cả chúng ta cũng đồng dạng là thuộc hạ của bọn họ." Khi Viêm đế nói đến hai chữ thuộc hạ thì cố ý tăng thêm giọng nói.

Viêm đế nhắc tới là lần trước, ở Hoa Sơn, chuyện Lưu Vũ Phi giết hại tu sĩ các phái lúc ấy đúng là Thiên Nam Đế Quân hạ xuống mệnh lệnh, trưởng bối các phái phi thăng từ tu chân giới mới có thể truyền xuống mệnh lệnh làm cho các phái liên hợp lại tới đối phó Lưu Vũ Phi, nhưng kết quả thiếu chút nữa bị Lưu Vũ Phi giết hại hầu như không còn.

Trong lòng ba Đế Quân phát lạnh một hồi, vội vàng cười nói: -Viêm đế nói đùa, ba người chúng ta cho dù là Đế Quân cũng chỉ là sắp xếp của cấp trên, chưa tới mức dám vung tay múa chân đối với hai vị Đại Đế.

Khi nói lời này thì ba vị Đế Quân còn dè dặt nhìn lướt qua Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi hờ hững nói:

-Hóa ra ba vị là đế quân của tiên giới, thảo nào tu vi cao thâm, tiểu tử lúc trước từng nhiều lần đắc tội mấy vị tiên nhân của tiên giới, ở chỗ này còn xin mấy vị tha lỗi hơn nữa.

Thiên Nam, Tử Hà ba người bọn họ cho tới bây giờ không giống hôm nay như vậy, đối với Lưu Vũ Phi bọn họ ngoại trừ không biết làm sao rước lấy vừa không thể trêu vào, đánh thì đánh không lại. Sở Tâm Lam các nàng bất ngờ che miệng cười khẽ, không thể tưởng được ngay cả ba Đế Quân của tiên giới đều phải cho hắn vài phần mặt mũi.

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC: LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT: BUDDY.VN ( )

134. Chương 133

Nghe thấy Sở Tâm Lam sáu người cười khẽ, ba Đế Quân trong lòng tức giận một trận. Dù sao bản thân ba người cũng là ba Đế Quân của tiên giới, nắm quyền trên triệu tiên nhân. hôm nay lại rơi xuống bị người chê cười, bọn họ hết lần này tới lần khác vừa không cách nào phát hỏa đừng nói có Lưu Vũ Phi ở đây, ngay cả Sở Tâm Lam sáu người cũng đồng dạng không dễ đối phó. Lúc này cùng Lưu Vũ Phi chống lại, không thể nghi ngờ là lựa chọn không sáng suốt nhất, cau mày, giọng nói nhẫn nhịn đi.

Viêm Hoàng nhị đế cùng Lưu Vũ Phi vừa qua lại vừa nói chuyện với nhau một lúc, mới cao hứng cưỡi mây bay đi. ba Đế Quân đương nhiên sẽ không lưu lại, đi theo trở về tiên giới. Ở trong lòng bọn họ thề chỉ cần Lưu Vũ Phi ở trên mặt địa cầu một ngày, bọn họ quyết không hề nhúng tay vào chuyện có quan hệ Viêm Hoàng một tộc.

Trở lại biệt thự, Sở Uyển Tĩnh cười hì hì nói:

-Tiên sinh, thực không nghĩ tới cũng nhìn thấy Viêm Hoàng nhị vị lão tổ tông, còn có tiên sinh thật là uy phong ngay cả ba vị Đế Quân tiên giới đều phải nhìn sắc mặt của ngươi.

Cười hờ hững:

-Ba Đế Quân lần này yếu thế cũng không phải đại biểu họ sợ ta, bọn họ làm người đứng đầu một giới nên có rất nhiều chuyện bận tâm, hơn nữa ở đây còn có nhị vị lão tổ tông.

Ngày kế tiếp, toàn bộ đệ tử Bổ Thiên Cung ứng với chỉ thị của Sở Tâm Lam, cả nhóm đi tới Bắc Kinh. May là giang sơn xã tắc đồ là một cái không gian khác, nếu không Lưu Vũ Phi còn không tiện trực tiếp sắp xếp nhiều người như vậy. Bên này Lưu Vũ Phi mới vừa nghỉ ngơi thì bên kia Tô Thiến và Triệu Nhược Băng gọi điện thoại tới khiến cho hắn đến thẳng công ty, Lý Hưởng đến Bắc Kinh rồi.

Lưu Vũ Phi lắc đầu, lẩm bẩm:

-Ôi sự tình cũng thật nhiều, mới vừa an bài tốt đẹp một đoàn người, một người lại tới đây.

Dưới một giây, Lưu Vũ Phi đã ở văn phòng của Tô Thiến.

-Anh, ngươi tới rồi! Thật sự nhanh.

Tô Thiến thấy Lưu Vũ Phi vui vẻ kêu lên, người cũng lao tới ôm chầm.

Thiến nhi, chuyện gì vui vẻ như vậy, Lý đại ca ở đâu?

-Hì hì không có, Lý đại ca đến chi nhánh của hắn rồi, Băng tỷ đang đi cùng hắn, ta lập tức gọi điện thoại để cho bọn họ trở về.

Sau vài phút đồgn hồ, Triệu Nhược Băng và Lý Hưởng gõ vang cửa lớn văn phòng. Thấy Lưu Vũ Phi, đầu tiên Lý Hưởng cho hắn một cái ôm nhiệt tình.

-Vũ Phi, chúng ta đúng là có một đoạn thời gian dài không gặp mặt rồi.

Sau khi buông ra, Lý Hưởng lớn tiếng nói:

-Lưu Tinh, Lưu Lôi ra mắt thiếu gia và hai vị tiểu thư.

Lý Hưởng nhiệt tình như thế, Lưu Vũ Phi còn thật sự ăn không tiêu, hoàn hảo nơi này không có người ngoài, nếu không bị người ta thấy dù không có cái gì cũng truyền ra một chút gì đó.

-A a đúng vậy, trước đó vài ngày chủ yếu là đi luyện công thôi, hôm trước vừa mới xuất quan, đang nghĩ tới hai ngày sẽ đi Thượng Hải gặp ngươi, không nghĩ tới ngươi lên trên Bắc Kinh trước một bước, trong nhà Lý ca hết thảy đều bố trí tốt chứ, không ai tiếp tục làm phiền hả? Lưu Tinh, Lưu Lôi trong khoảng thời gian này ngươi cũng khổ cực rồi, sau này ngươi cũng phải gia tăng tu luyện, nhớ chú ý an toàn.

Lưu lôi, lưu tinh đồng thời trả lời:

-Cái này là chúng ta nên làm, thiếu gia không cần lo lắng cho chúng ta.

Lý Hưởng đồng dạng cười nói:

-Tốt, tốt, hiện tại ngươi nhìn ta bị chị dâu ngươi cho ăn tới mập mạp, còn có thể không tốt ư.

nhất thời trong văn phòng vang lên hai tiếng cười của đàn ông.

-Lý ca, lần này ngươi lên trên Bắc Kinh có chuyện gì muốn làm? Hay là công ty có vấn đề gì.

Sau khi nói hết chuyện cũ, Lưu Vũ Phi hỏi về chuyện nghiêm chỉnh.

Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là chấp thuận lời mới của chính phủ, tới bắc kinh tham gia một nghi thức, nghe nói lần này chánh phủ đem tụ tập tất cả các công ty lớn trong nước, tới cùng là nguyên nhân gì ta cũng không biết, cho nên công ti ngươi thì yên tâm đi, bây giờ mọi thứ tốt đẹp, được rồi Vũ Phi, ban đầu chính phủ là mời ngươi, thế nào có hứng thú đi tham gia hay không.

-Ta sẽ không đi đâu, trên công việc hình thức này, ta sẽ mặc kệ.

Trong khi bọn họ đang nói chuyện phiếm, bí thư của Tô Thiến gõ cửa.

-Tô Trợ lý, Lý chủ tịch, Chủ tịch tập đoàn Đông Thăng đã tới, không biết bây giờ hai vị tiện hay không tiện gặp khách?

Tô Thiến lập tức nói:

-Ồ, chúng ta biết rồi, ngươi đi tiếp bọn họ trước trên phòng họp, chúng ta lập tức sẽ tới.

Khi Bí thư rời đi, còn buồn bực là rốt cuộc Lưu Vũ Phi vào bằng cách nào, làm sao nàng không hề thấy.

Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: cái tên tập đoàn Đông Thăng này nghe ra hình như rất quen tai, làm sao thoáng cái lại nghĩ không ra nhỉ. Liền hỏi:

- Thiến nhi, tập đoàn Đông Thăng này là công ty loại gì, bọn họ có quan hệ gì cùng chúng ta không?

Anh, anh không biết chuyện của công ty, trong khoảng thời gian này Cơ Kim chúng ta và tập đoàn Đông Phương có một kế hoạch hợp tác, đàm phán đợt trước đã hoàn thành, hôm nay là đến xác định chi tiết cuối cùng.

-Ồ, nếu như vậy, ta có thể trở về hay không, các ngươi đàm phán công việc đi.

Biết được bọn họ phải đàm phán công việc buôn bán, Lưu Vũ Phi đang muốn thoát thân cáo lui. Tô Thiến kéo lại, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói:

-Anh, ngày hôm qua đem ta và Băng tỷ hai người bỏ ở nhà, chúng ta còn không có tính sổ, với ngươi, hôm nay sẽ phạt ngươi cùng đi chúng ta một ngày, mặc kệ tới đâu ngươi đều phải đi theo, nếu không chúng ta sẽ làm cho ngươi mất mặt.

Lưu Vũ Phi trong lòng cười khổ, thì ra Tô Thiến còn tức giận chuyện buổi tối hôm qua, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng. Lý Hưởng làm bộ không nghe thấy Tô Thiến nói, cười a a ra cửa đầu tiên. Tô Thiến và Triệu Nhược Băng lôi kéo Lưu Vũ Phi vẻ mặt không tình nguyện, theo sát mà đi ra khỏi văn phòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười thắng lợi.

Đông Phương Kiệt và Diệp Đông Thăng ở dưới sự hướng dẫn của bí thư đã đợi tại phòng hội nghị. Nhìn thấy Lý Hưởng tới, bọn họ đứng dậy Đông Phương Kiệt nói đầu tiên:

-Lý chủ tịch, nhìn thấy ngươi thật cao hứng, lúc nào có thời gian rảnh rỗi cũng tới làm khách tập đoàn chúng ta.

Diệp Đông Thăng đồng dạng nói vài câu hình thức.

Ngay sau đó ở phía sau Lý Hưởng, Tô Thiến kéo Lưu Vũ Phi và Triệu Nhược Băng đang tiến đến. Đối với các nàng thì hai người Diệp Đông Thăng cũng không xa lạ, nhưng Lưu Vũ Phi thì không phải nghe người hắn quen biết. Thấy Triệu, Tô hai người và Lưu Vũ Phi thân mật như thế. Ở trong lòng thầm đoán thân phận của Lưu Vũ Phi, hắn ở trong Tây Vũ Cơ Kim sẽ đại biểu cái gì, trường hợp giống như vậy, nếu như không thân không thiết thì không có khả năng xuất hiện.

Diệp Đông Thăng vô ý thức nhìn lướt qua Đông Phương Kiệt, xem là hắn có biết thân phận của người này hay không. Kết quả làm cho hắn càng thêm đích khiếp sợ, Đông Phương Kiệt khí phách tận trời, giờ phút này nét mặt hoàn toàn không có vẻ tùy tiện như bình thường. Trái lại là giống như tiểu hài tử ở nhà trẻ nghe lời dạy dỗ của giáo viên. Vẻ mặt Lý Hưởng đã không còn cái loại ung dung khi gặp lần đầu như vừa rồi mà thay một kiểu vô cùng cung kính, nhìn người thanh niên mới vừa vào cửa này.

Diệp Đông Thăng liền khó chịu rồi , Đông Phương Kiệt như thế là vì người thanh niên kia? Hắn thực sự nhìn không ra người thanh niên này có chỗ khác biệt gì. Chủ và khách ngồi xuống, Lưu Vũ Phi đương nhiên ngồi trên chủ vị, Lý Hưởng thì ngồi ở một bên. Điều này lại làm cho Diệp Đông Thăng càng thêm hiếu kì thân phận của Lưu Vũ Phi, theo hắn biết công ty Tây Vũ ngoại trừ tên tổng giám đốc thần bí ra, người cầm quyền công ty Tây Vũ thì phải kể tới Lý Hưởng.

Đến ngay cả hiện tại Tây Vũ Cơ Kim đã tách rời khỏi công ty Tây Vũ. Đồng dạng do Lý Hưởng một mình lo liệu. Thông thường chủ vị là Lý Hưởng ngồi mới phải nhưng hiện tại ngồi ở nơi này cũng là một thanh niên không tiếng tăm, lẽ nào nói địa vị của người thanh niên này so với Lý Hưởng còn muốn cao? Diệp Đông Thăng không rõ nguyên nhân trong đó, lắc đầu không còn suy nghĩ nhiều nữa, mặc kệ thế nào tất cả chuyện này cũng không liên quan gì hắn.

Trước tiên Đông Phương Kiệt hướng Lưu Vũ Phi hơi khom người, cho đến lúc Lưu Vũ Phi gật nhẹ đầu với hắn thì hắn mới ngồi xuống. Đối với bọn họ những gia tộc này rất coi trọng bối phận mà nói khi một người trưởng bối ở đây thì không có được cho phép vãn bối là không thể tùy tiện ngồi xuống. Mỗi tiếng nói cử động của Đông Phương Kiệt rơi vào trong mắt Diệp Đông Thăng, làm cho hắn càng thêm muốn biết thân phận của Lưu Vũ Phi.

Kế tiếp ba bên bắt đầu tiến hành chi tiết của hiệp thương công ty, như vốn đầu tư ban đầu, phân phối lợi nhuận sau đó… Lý Hưởng chưa phát ra một lời, điều hắn muốn làm chính là giữ cửa ải cuối cùng, những vấn đề chi tiết này toàn bộ do ba bên tự mình hiệp thương. Đối với công việc buôn bán Lưu Vũ Phi dốt đặc cán mai, chưa nghe xong câu đầu đã có một chút chóng mặt, cuối cùng nhắm mắt dứt khoát nghỉ ngơi. Hắn phong bế ngũ thức, bắt đầu tập trung tinh thần đả tọa.

Bởi vì ba bên hợp tác chính là hạng mục bảo vệ môi trường, Tô Thiến là đại biểu của Tây Vũ Cơ Kim, bên tương đối lớn. Lúc đầu đàm phán vốn đầu tư thì do ba bên cùng gánh chịu. Kết quả chính là do Tây Vũ Cơ

Kim góp vào hai phần ba. Nhưng mà trong đó là có điều kiện Tây Vũ Cơ Kim bỏ hai phần ba vốn nhưng hạng mục hoạt động, bản thân Tây Vũ Cơ Kim có quyền lực quyết định đối với sắp xếp nhân sự.

Hai nhà khác chỉ có thể tham gia giám sát chi tiêu quỹ chung của ba nhà. Tô Thiến càng chuẩn bị thật tốt một phần văn bản hợp đồng của kế hoạch, chia cho bọn họ mỗi người một phần. Đông Phương Kiệt là người trung gian vừa nhìn qua loa lập tức kí đại danh của hắn vào trên hợp đồng. Diệp Đông Thăng cẩn thận cân nhắc hồi lâu, tự mình chú ý xem trong đó có hay không chỗ thiếu sót. Đương nhiên hắn cũng phải cẩn thận tự mình nhìn kỹ hợp đồng, chỉ tới khi thừa nhận không có vấn đề mới ký xuống hợp đồng.

Ở trong lòng Diệp Đông Thăng khiếp sợ thực lực của Tây Vũ Cơ Kim, lúc trước hắn còn đối với việc tập đoàn Đông Phương đưa ra hợp tác cùng Tây Vũ Cơ Kim biểu thị không tán thành, hiện tại xem ra bản thân quá kiến thức hạn hẹp rồi. Khi Tây Vũ Cơ Kim mới vừa thành lập chỉ là làm một cái chi nhánh cấp dưới của công ty Tây Vũ. Nhưng mà không lâu sau Lý Hưởng lại tuyên bố đối với mọi nơi: Tây Vũ Cơ Kim xem như một công ty độc lập. Về sau chẳng qua là mang tên công ty Tây Vũ trên danh nghĩa, bên trong Cơ Kim tất cả sắp xếp nhân sự, vốn triển khai hoạt động cũng không chịu Tây Vũ công ty quản lý.

Điều này làm cho mọi người không thể không tự mình nhìn kỹ tiềm lực bản thân của Tây Vũ Cơ Kim. Hơn nữa mấy tháng trước, Lý Hưởng vừa đối ngoại tuyên bố đem hoạt động của Cơ Kim giao phó cho hai người sinh viên. Mọi người càng đem Tây Vũ Cơ Kim quy vào một trong Cơ Kim không thích hợp đầu tư, khuyến cáo người đầu tư không nên mua bất luận công trái gì của Cơ Kim Tây Vũ phát hành.

Thế nhưng khiến cho mọi người kỳ quái chính là Tây Vũ Cơ Kim sau khi tự lập, không có tại trên xã hội đột nhiên, mà hoạt động của Cơ Kim lại hết sức tốt đẹp. Vì vậy các lời đồn lại bắt đầu rồi. Bọn họ nào biết đâu rằng, Lý Hưởng đem bán ra số thủy lợi nhuận, sau đó khoản chi liên quan đều tính vào trên tài khoản của Tây Vũ Cơ Kim. Những người bên ngoài kia nghi vấn Cơ Kim, nếu như biết Cơ Kim có thể dùng mức vốn, sợ rằng không trúng gió ngay tại chỗ mới là lạ.

Diệp Đông Thăng thông qua buổi bàn bạc kĩ càng của ngày hôm nay, hơn nữa có phần hợp đồng ở trong tay này chỉ có thầm than ở trong lòng: lời đồn không thể tin. Trước mắt hai cô gái này chẳng những hết sức thông minh mà khả năng kinh tế của Tây Vũ Cơ Kim hùng hậu làm cho người ta không cách nào phỏng đoán. Ba bên ký kết hợp đồng thành người hợp tác chính thức. Trước tiên thư ký bưng lên một bình hương tân, mấy người chúc mừng một phen nho nhỏ.

Chỉ có một mình Lưu Vũ Phi nhắm mắt ngồi ngay ngắn, không chú ý sự tồn tại của bọn họ. Mọi người cũng đều biết điều không có quấy rối Lưu Vũ Phi, chỉ là từng người uống xong một chén hương tân đại biểu hợp tác thành công. Buổi tối ở công ty chi nhánh Bắc Kinh, tập đoàn Đông Phương sẽ tổ chức một cái yến hội cỡ nhỏ. Trước khi rời đi Đông Phương Kiệt hướng về phía Lý Hưởng, Tô Thiến Triệu Nhược Băng cùng Diệp Đông Thăng gửi đi một lời mời.

Tầng lớp có mặt lúc này đều là nhân vật nổi tiếng giới kinh doanh của Bắc Kinh, cùng nhân viên chính phủ quan trọng. Đông Phương Kiệt cũng muốn nhân cơ hội này đem tin tức ba nhà hợp tác công bố. Diệp Đông Thăng ngay tại chỗ biểu thị sẽ tham gia, Lý Hưởng vì nể mặt cũng chỉ có thể đáp ứng. Còn lại triệu tô hai nàng nhìn thoáng qua Lưu Vũ Phi còn đang đả tọa. Đang suy nghĩ có muốn tham gia hay không, dù sao thì công ty bên này đã có Lý Hưởng đại diện.

Đổi lại là ngày thường các nàng không cần suy nghĩ sẽ chối từ đi, nhưng mà các nàng lại nghĩ đến bản thân cùng Lưu Vũ Phi còn chưa từng có cùng tham dự bữa tiệc chính thức, trong lòng không tránh được có chút chờ mong. Giống như là dùng rất lớn quyết tâm, Triệu Tô hai người vừa nhìn nhau rồi cùng lúc đáp ứng một cái. Về Lưu Vũ Phi thì Đông Phương Kiệt vẫn muốn mời, hắn lại không dám, bằng hắn bây giờ còn không có tư cách mời Lưu Vũ Phi.

TIễn bọn Đông Phương Kiệt đi rồi lại đem Lý Hưởng đuổi về tửu điếm, Tô Thiến và Triệu Nhược Băng quay trở về phòng họp. Nhìn Lưu Vũ Phi vẫn đả tọa rồi khẽ cười, Tô Thiến thấp giọng hỏi:

-Băng tỷ, ngươi nói buổi tối anh ấy có thể đáp ứng hay không theo ta cùng tham gia yến hội?

Bằng tính cách của anh ấy, rất có khả năng sẽ không đáp ứng nhưng mà lúc trước không phải là chàng đáp ứng chúng ta, ngày hôm nay phải theo chúng ta một ngày sao, mặc kệ thế nào buổi tối chúng ta nhất định

phải mang theo chàng. -Đúng, đúng chúng ta không thể dễ dàng buông tha chàng như vậy, nói chung hắn không chịu thì chúng ta làm phiền hắn, làm phiền đến khi hắn đáp ứng dự buổi chúc mừng mới thôi, hì hì

Nói xong Tô Thiến lấy tay khẽ chỉ Lưu Vũ Phi, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng hô:

-Anh! tỉnh dậy đi, chúng ta đàm phán việc chung xonh hết rồi.

Đã bị quấy nhiễu, Lưu Vũ Phi mở hai mắt rồi cười nói:

-Thiến nhi, đã đàm phán ổn thỏa rồi sao? Thế nào! Hợp tác có thuận lợi không?

-Ừm, đàm phán xong rồi! Tất cả thuận lợi, ngay cả hợp đồng cuối cùng cũng rồi ký rồi, anh! Hiện tại càng ngày càng tệ đấy!, để cho ngươi đi theo người ta nhưng lại đả tọa, cái này cần tính bồi thường thế nào đây!

Tô Thiến bắt đầu thuỳ mị rồi công kích. Triệu Nhược Băng ngay sau đó nói rằng:

-Anh, ngươi trước kia không phải đáp ứng Thiến nhi rồi ngày hôm nay phải cùng chúng ta đi một ngày sao? Vào đêm nay có thể hay không cùng chúng ta đi tới một nơi?

Nghe giọng nói của các nàng, trong đầu Lưu Vũ Phi sợ hãi một trận, thế nhưng vẫn gật đầu:

-Ừ.

Triệu Nhược Băng cùng Tô Thiến hai người hài lòng hoan hô một tiếng. Cảm giác trong lòng của Lưu Vũ Phi càng ngày càng thấy không hay, không xác định được liền hỏi:

-Thiến nhi, Băng nhi buổi tối các ngươi muốn ta cùng đi chỗ nào, đi dạo phố ư?

-Hi hi, buổi tối chúng ta muốn đi tham gia một cuộc yến hội của chủ tịch Đông Phương, anh chính là bạn trai của chúng ta, không cho phép đổi ý! Vừa rồi anh đã đáp ứng!

Thấy khuôn mặt Lưu Vũ Phi sụp xuống, Triệu Nhược Băng lập tức bỏ thêm một câu. Đầu Lưu Vũ Phi đều to ra, tham gia yến hội sao? Khi đầu óc của hắn vẫn còn hỗn loạn một trận, Tô Thiến và Triệu Nhược Băng đã bắt đầu thương lượng tới nên hoá trang Lưu Vũ Phi thế nào, mặc quần áo gì…

Lưu Vũ Phi lập tức hô:

-Dừng, dừng, dừng lại! Băng nhi, Thiến nhi, các ngươi khẳng định muốn cho ta đi tham gia tiệc rượu kia? Có thể không đi hay không hả, các ngươi nên biết ta ghét nhất là những thứ này, một đám người dáng tươi cười trên mặt vừa mang theo sự giả tạo vừa khiến người ta buồn nôn, không bằng ta về nhà tu luyện!

-Không được! Hai nàng đồng thời hô

Buổi tối nhất định phải đi, người ta cũng đã đáp ứng chủ tịch Đông Phương rồi, nếu như không đi vậy thì không phải là quá thất lễ sao?

Ở trong lòng Lưu Vũ Phi nói hung ác: Đông Phương Kiệt, ngươi làm cái gì không làm, không nên tạo ra yến hội gì, làm hại ta cùng chịu tội, buổi tối ngươi cẩn thận một chút cho ta, không lột da của ngươi ra là không được.

Khi nghe được hai người Tô Thiến lại đang thảo luận buổi tối hắn nên mặc cái gì, Lưu Vũ Phi lại một lần nữa hô ngừng lại. Hắn nói cho Triệu Nhược Băng hai người, nếu như khiến cho hắn mặc vào âu phục kia, hắn sẽ không đi, nói cái gì cũng không đi.

Tô Thiến và Triệu Nhược Băng nghĩ không ra Lưu Vũ Phi cũng sẽ có một bên tính trẻ con như thế, che miệng cười khẽ vài câu, gật đầu xác nhận. Buổi tối, công ty chi nhánh ở Bắc Kinh của tập đoàn Đông Phương, một cái phòng có thể tiếp nhận đầy đủ mấy trăm người lui lui tới tới. Từng người tới sớm bắt đầu cùng người mình biết, ở một chỗ với nhau thấp giọng trò chuyện lẫn nhau.

Khách mời là càng ngày càng nhiều, sau đó càng tới thêm, người tới lại càng cao quý hơn. Những khách mời này đại đa số là đều từ ăn mặc chỉnh tề tới, nơi như vậy không thể nghi ngờ là nơi vãn bối tăng thêm kiến thức, nơi này là tốt nhất để biết thêm mấy người tài ba. Có thể được Đông Phương Kiệt mời đến, tất cả đều là các nhân sĩ có thành tựu ở các phương diện, đến ngay cả quan chức chính phủ đều là cấp bộ trưởng. Khách mời rộn rã nhốn nháo, tụ tập ở mỗi góc trong đại sảnh.

Trước mắt khách mời tới đây vẫn chỉ là tương đối bình thường, bản thân Đông Phương Kiệt cũng không có lộ diện, mà là con hắn Đông Phương Vũ đang tiếp đãi. Khi gần tới tám giờ, từ cổng truyền đến một hồi ồn ào náo động, nguyên lai là bộ trưởng bộ thương vụ tới rồi. Lai bộ trưởng đến nơi, một số người nhiệt tình tiến lên chào hỏi, việc buôn bán sao có thể không cùng chính phủ giao tiếp, mọi người đều biết ở trong nước muốn làm cho việc buôn bán mở mang, ở trong chính phủ không ai là không hy vọng hão huyền.

Lai bộ trưởng đến không tới hai phút, bên cạnh đã vây đầy đủ loại người. Đông Phương Vũ thấy ở trong chính chủ bữa tiệc đã có người đến, hắn phân phó nhân viên phục vụ vào phía sau mời Đông Phương Kiệt đi ra. Bản thân đi hướng về trước tới chen vào chỗ lai bộ trưởng bị dòng người vây quanh, vào sau khi hỗ trợ an ninh, mới đem lai bộ trưởng từ trong đám người giải thoát ra, xin hắn đi phòng khách quý trước.

Hoàn hảo là người có thể được mời còn cố gắng có phong độ cũng không có xuất hiện vây bắt truy đuổi chặn người. Tiếp theo, mấy ông tổng giám đốc tập đoàn xếp tên phía trước trong nước đến liền một mạch. Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên, đại biểu Tu Chân Giới tam đại gia tộc ở giới thế tục, tập hợp một đường. Bọn họ đến nơi cũng đồng dạng khiến cho ồn ào náo động một trận, công ty hai nhà bọn họ ở trong nước cùng tập đoàn Đông Phương xếp tên đứng ngay sau doanh nghiệp mới công ty Tây Vũ. Có khối người muốn làm ra quan hệ cùng hai nhà, tuy rằng không có hoan nghênh được như Lai bộ trưởng nhưng cũng kém không được bao nhiêu.

Người một nhà của Diệp Đông Thăng theo sau đến nơi. Thanh niên ba gia tộc đều chỉ có hơn hai mươi tuổi, bọn họ kết bạn cùng Diệp Lạc Vũ rất tốt. Thấy Diệp gia đến, Đông Phương Vũ, Đông Phương Văn hai huynh đệ, Âu Dương Bằng cùng với Dương Như vợ chưa cưới của hắn, Tư Mã Đào niềm nở vẫy gọi Diệp Lạc Vũ huynh muội cùng Hạ Vũ Khiết đến ngồi thành một nhóm. Một nhóm lớn người thanh niên cùng lý tưởng, bắt đầu từng người nói lên chuyện bản thân trong khoảng thời gian này gặp được.

Đương nhiên cũng có người thanh niên khác, nghĩ không tới khuôn mặt đẹp Diệp Linh Lỵ cũng tham gia trong đó, thế nhưng không tới vài phút, bọn họ đã tự động rời khỏi. Nguyên nhân rất đơn giản, mấy người Đông Phương Vũ trò chuyện là các loại đề tài từ sách cổ dịch kinh, khiến những người này muốn tham gia trong đó không thể không chán nản rời khỏi. Cách khoảnh khắc cuối cùng bắt đầu tiến hành yến hội, Lý Hưởng mang theo một mình Lưu Tinh đến đây. Lý Hưởng không thể nghi ngờ là người rất được hoan nghênh, đến ngay cả Lai bộ trưởng bên trong phòng khách quý cũng đều tiến về phía trước nghênh đón.

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC: LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT: BUDDY.VN ( )

135. Chương 134

Đông Phương Kiệt, lai bộ trưởng tự mình đến trước cửa nghênh tiếp, phía sau đi theo là Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên và Diệp Đông Thăng. Đội hình xa hoa như vậy khiến người ta không thể không cảm thán sức ảnh hưởng của Tây Vũ công ty to lớn. Lý Hưởng mới vừa vào cửa, hai tay hợp lại hướng tới nhóm người chung quanh liên tục thăm hỏi, trong miệng liên tục nói rằng:

-Cảm tạ các vị, cảm tạ các vị.

Hiện tại Trung Quốc lưu truyền một câu nói thế này: Quan hệ cùng công ty Tây Vũ chẳng khác nào tính mạng có bảo vệ rồi. Lễ vật quý báu nhất là chúc công ty Tây Vũ sản xuất mệnh vận thủy. Lý Hưởng dưới sự vây quanh của mọi người, vào phòng khách quý. Lý Hưởng không có quan hệ cùng Lưu Vũ Phi, ở trong mắt ba gia tộc hắn chỉ là một người thương gia thành công, căn bản sẽ không dành cho hắn sự đối xử kiểu mẫu như vậy.

Ở trong mắt ba gia tộc, Lý Hưởng chính là đại biểu của Lưu Vũ Phi ở thế tục. Trong phòng khách quý thì ân cần lôi kéo tay Lý Hưởng, hỏi tình hình gần đây của công ty tây Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên thì đang cùng đi bên cạnh. Còn Đông Phương Kiệt lại là đợi hai người cuối cùng đến, trong lòng cũng mong đợi tới Triệu, Tô hai người đến nơi, có thể cùng dẫn Lưu Vũ Phi tới.

Ở dưới sự chờ đợi của Đông Phương Kiệt, Triệu Nhược Băng cùng Tô Thiến tới đúng hẹn. Hai cô gái đẹp nhất trên đời đến nơi làm cho đàn ông chưa kết hôn ở đây đã nuốt nước bọt mãnh liệt. Các cô gái khác ở dưới sự chiếu rọi của các nàng trở nên u ám biến sắc. Mà Lưu Vũ Phi được các nàng kéo theo thành cái đích cho mọi người chỉ trích, những đàn ông kia hận không thể tự mình thay thế vị trí của hắn. Càng làm cho bọn họ tức giận là tham gia nơi như thế này, Lưu Vũ Phi dĩ nhiên là cả người mặc quần áo thường. Những người này đã đem Lưu Vũ Phi quy tới giống như ông già thôn quê, trong ánh mắt nhìn về phía hắn thêm một chút xem thường.

Một ít đệ tử nhà giàu thấy mặt mũi Lưu Vũ Phi bình thường, mười phần nắm chặt có thể đem Triệu, Tô hai người từ trong tay Lưu Vũ Phi cướp đi. Một số người trái lại muốn vuốt ve và có thể nắm đôi tay ngọc kia.

Đối mặt rất nhiều người chìa tay. Với sự đợi chờ của đám đàn ông, Triệu, Tô hai người hướng bọn họ tỏ vẻ lạnh nhạt, cự tuyệt tất cả mọi người. Hai tay ôm chặt hơn nữa Lưu Vũ Phi.

Các thiếu nữ thấy Triệu Nhược Băng hai người vừa đến chỗ này thì đoạt sự nổi bật của các nàng, hấp dẫn đi tất cả ánh mắt của đàn ông. Nhìn dung mạo tuyệt thế kia của các nàng, bản thân căn bản không có biện pháp so sánh với, tự thấy xấu hổ đi tới một bên lặng lẽ nhìn nhau. Ở trong lòng những đàn ông còn lại kia là bắt đầu hâm mộ sự hạnh phúc của Lưu Vũ Phi, ở trong lòng suy đoán quan hệ của Lưu Vũ Phi cùng hai nàng.

Đông Phương Kiệt nhìn thấy Triệu, Tô hai người thực sự có thể đem Lưu Vũ Phi đến, trong đầu hiện lên một trận mừng như điên. Buổi tối chính là một cái cơ hội thật là tốt mà nghìn năm khó gặp, đợi cho con trai mình cùng đi vào. Nói không chừng Lưu Vũ Phi vui vẻ một cái mà giúp con trai mình một lần, đến lúc đó thật sự là chỗ tốt không cách nào đoán được.

Lưu Tinh ở bên trong phòng khách quý cảm thụ được hơi thở của Lưu Vũ Phi, thấp giọng nói với Lý Hưởng:

-Lý ca, thiếu gia tới rồi, ngay phía trước.

Vốn Lý Hưởng cùng Lai bộ trưởng trò chuyện vui vẻ với nhau, vừa nghe tới âm thanh truyền tới. Lập tức hướng về phía Lai bộ trưởng áy náy nói:

-Lai bộ trưởng, thất lễ rồi, ta tạm thời xin cáo lui, ta đi đón tiếp một người.

Cũng không đợi Lai bộ trưởng trả lời, tự ý đi ra ngoài. Tư Mã phong và Âu Dương thiên dự cảm người đến có thể là Lưu Vũ Phi, bằng không Lý Hưởng cũng sẽ không trịnh trọng như vậy. Bọn họ hai người cùng lúc đứng dậy, hướng Lai bộ trưởng nói một tiếng thất lễ rồi đuổi theo ra ngoài. Lai bộ trưởng ở trong lòng có phần cảm thụ sự thất lễ, Lý Hưởng nói đi là đi rõ ràng là không cần báo cáo hắn.

Lai bộ trưởng cũng chỉ có thể bất mãn ở trong lòng, đối với công ty Tây Vũ hắn vẫn còn có chú ý đến rất lớn. Lý Hưởng, vợ chồng Tư Mã Phong, vợ chồng Âu Dương Thiên đồng thời rời khỏi, trong phòng khách quý cũng chỉ còn lại vợ chồng Diệp Đông Thăng và Lai bộ trưởng.

Bất chấp ánh mắt khác thường của mọi người, Lưu Vũ Phi cùng Triệu, Tô hai người đi vào bên trong. Mọi người chắn ở phía trước tự động ngăn cách ra, mọi người tách sang hai bên giống như hình thành một bức tường người chào đón. Đông Phương Kiệt từ trong đám người vây quanh hướng tới Lưu Vũ Phi cung kính cúi người:

- Xa giá của tiên sinh hạ cố đến chơi làm cho kẻ hèn này cảm thấy may mắn đến cực điểm, đồng thời hoan nghênh phương giá của hai tiểu thư.

-Đông chủ tịch quá khách khí, không trách ta không mời mà đến đã tốt rồi, ha ha.

Lưu Vũ Phi cười khách sáo nói.

-Tiên sinh có thể tới chính là may mắn lớn nhất của nhà Đông Phương chúng ta, nào đâu dám nói tiên sinh có lỗi, người ở đây nhiều lắm nói chuyện bất tiện, mời tiên sinh đến phòng khách quý đi.

Lưu Vũ Phi cũng không muốn bị nhiều người như vậy nhìn chằm chằm, trong đại sảnh người thực sự nhiều lắm, chí ít trăm người. Nhiều người như vậy ở trước mắt hắn, lúc ẩn lúc hiện, nhìn đến phiền lòng, Vì vậy đồng ý đi.

Lưu Vũ Phi phiền nhất chính là những phong tục này, Đông Phương Kiệt hướng hắn cúi người, những người khác còn tưởng rằng hắn là tôn trọng đối với khách mời. Đổi thành người hai nhà Tư Mã Phong cùng Âu Dương Thiên sẽ không đơn giản như vậy, tất cả mọi người đều biết hắn Lưu Vũ Phi một người không tầm thường. Khẽ động ý niệm thì một luồng lực nhu hòa thuận thế phát ra, đem bao bọc mấy người đang chuẩn bị khom người. Nhìn qua mặt ngoài, bọn họ chỉ là hướng Lưu Vũ Phi gật đầu, luồng lực nhu hòa này đồng thời đem vây quanh Lý Hưởng. Lý Hưởng vừa định lại đến cho Lưu Vũ Phi một cái ôm của nam sĩ nữa, nhưng phát hiện bản thân không thể khống chế thân thể của mình, dường như bị ngàn vạn tơ nhện trói quanh. Lý Hưởng hiểu rõ là Lưu Vũ Phi giở trò quỷ, hướng tới Lưu Vũ Phi cười cười ý bảo hắn đem bản thân giải trừ.

Cho dù như thế, sự tôn trọng của Đông Phương Kiệt đối với Lưu Vũ Phi vẫn còn khiến cho những người khác chú ý rồi. Tại trong trí nhớ của bọn họ, cho tới bây giờ Đông Phương Kiệt còn không có coi trọng như thế đối với bất kể kẻ nào. Cũng bất giác mọi người thấy ánh mắt của Lưu Vũ Phi đã có điều biến hóa. Ba người Lưu Vũ Phi ở dưới sự dẫn dắt của Đông Phương Kiệt vào phòng khách quý số lẻ của tập đoàn Đông Phương. Khi mọi người mở to hai mắt, toàn bộ dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía ba người Lưu Vũ Phi.

Toàn bộ mọi người nơi này biết tập đoàn Đông Phương có một phòng khách quý số lẻ, từ khi tập đoàn Đông Phương thành lập đến bây giờ, chỉ tiếp đãi qua hai người. Hơn nữa hai người này đều là danh chấn thiên hạ. Một người trong đó đã qua đời. Người kia dĩ nhiên về hưu, nhưng ở giới quân sự vẫn còn là một người nói một không ai dám nói hai. Không nghĩ tới hôm nay phòng khách quý số lẻ sẽ tiếp đãi một người thanh niên chưa từng lưu truyền tên, người này là ai vậy? Trong lòng mọi người đều nổi lên một câu hỏi như vậy.

Lưu Vũ Phi đối với điều này đương nhiên không rõ ràng lắm, đi thẳng vào phòng khách quý. Diệp Lạc Vũ ở một góc bên cạnh, những người này cùng Đông Phương Vũ nói chuyện phiếm, đối với phía trước truyền đến rối loạn thì hiếu kỳ nhìn vài lần. Vừa nhìn thấy thì vẻ mặt mọi người khác nhau, sắc mặt Hạ Vũ Khiết u ám nhanh chóng chảy ra giọt mồ hôi. Đông Phương Vũ và những đệ tử trẻ tuổi nhất của ba gia tộc này, còn lại là vẻ mặt khiếp sợ, dường như thấy chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Lạc Vũ vô cùng kinh ngạc là người mà nhận được lễ nghi đối xử như thế, đúng là người mấy ngày trước thiếu chút nữa bị mình tông xe vào. Thấy vẻ mặt của bọn họ khác nhau, Diệp Linh Lỵ hỏi:

-Anh, chị dâu, còn có các ngươi, làm sao vậy? Lẽ nào ba người mới vừa vào tới có chuyện?

-Không phải đâu, hai cô gái ta trái lại không nhận ra, đàn ông kia chính là người mấy ngày trước thiếu chút nữa bị chúng ta tông vào, kỳ quái rồi hắn rốt cuộc là ai, lại sẽ nhận được coi trọng như thế, còn có các ngươi nhìn hai cô gái bên cạnh hắn kia, thật đúng là đẹp, ta cũng không biết làm sao miêu tả các nàng nữa, Đông Phương Vũ, các ngươi nhận biết hắn không?

Diệp Lạc Vũ thuận miệng hỏi lại.

Huynh đệ Đông Phương Vũ đồng thời lắc đầu, bọn họ đưa mắt về Tư Mã Đào, Âu Dương Bằng với ánh mắt hỏi dò. Kết quả bọn họ đều bày tỏ ý không nhận ra, chưa từng có ai thấy người này. Diệp Linh Lỵ kỳ quái nói:

-Thực sự là việc lạ, rốt cuộc lai lịch của hắn là gì, ngay cả các ngươi cũng không nhận biết, dĩ nhiên có tư cách vào phòng khách quý số lẻ, được rồi chị dâu, ngày hôm qua ngươi không phải đã nói, hắn là bạn học cũ của ngươi sao? Mau nói một chút cùng chúng ta, rốt cuộc lai lịch hắn là gì.

Hạ Vũ Khiết trầm giọng trả lời:

-Hắn có gì đáng nói đâu, Đông Phương Tư Mã còn có Âu Dương, ba nhà các ngươi có chuyện gì xảy ra, sẽ đối xử một người nông dân như vậy?

Sợ rằng bọn họ không tin mình, họ đem tình huống bản thân biết nói sơ lược. Khi nghe xong, mấy người buồn bực rồi căn cứ theo lời Hạ Vũ Khiết người nọ căn bản là một người thường.

-Các ngươi nói hắn có thể tên lừa đảo hay không?

Diệp Linh Lỵ nhỏ giọng hỏi.

-Tên lừa đảo ư? Hừ hừ, trên đời này còn không có ai dám đồng thời đánh lừa ba nhà chúng ta, vũ khiết, ngươi có thể xác định hắn chính là người ngươi nhận biết? Điều này cũng không thể phạm sai lầm, người có thể đi vào phòng khách quý số lẻ, những người như chúng ta này không có thể có khả năng trêu trọc được.

Đông Phương huynh đệ đồng thời nói ra.

Bọn họ mặc dù là con trai của Đông Phương Kiệt nhưng chuyện được biết cũng có hạn. Khi bọn họ mới sinh ra bị phán quyết đến trong một nhóm người không thích hợp tu luyện. Bởi vậy trong số người của ba dòng họ ở giới thế tục, ngoại trừ người tộc trưởng chọn ra, những người khác là không biết bí mật chính thức trong gia tộc. Và những người này cuối cùng chỉ có thể tu luyện nhập môn quyết bình thường nhất, cho dù như thế bọn họ còn hơn võ thuật thế gia cổ xưa, công lực có lẽ cao hơn nhiều.

Diệp Lạc Vũ dù sao vẫn thấy Hạ Vũ Khiết che giấu cái gì đó, trong lúc nhất thời lại tìm không ra chỗ nào không đúng. Chỉ có khuyên nhủ:

-Đông Phương Vũ các ngươi tốt nhất không cần xúc động, nói không chừng là vũ khiết nhận lầm người, thế gian không thiếu những việc lạ, nói không chừng hắn chỉ là lớn lên giống bạn học của vũ khiết.

-Lạc Vũ, ý tứ của ngươi ở đây là gì? Chẳng lẻ nói ta còn muốn hại Văn, Vũ hai huynh đệ sao, ta dám thề hắn chính là người đó mà ta nhận thức biết, không tin chúng ta đi đối chất ngay tại chỗ!

Hạ Vũ Khiết thấy Diệp Lạc Vũ không tin mình, ở chỗ này phát ra tính tình tiểu thư, nói muốn đi đến phòng khách quý. Diệp Lạc Vũ cười khổ lôi kéo nàng, liên tục nói không phải, cho thấy bản thân tin.

Tư Mã Đào tuổi lớn nhất, cũng là một người có ánh mắt tinh tường nhất. Hắn có thể từ trong vẻ mặt của bậc cha chú nhìn ra bọn họ khẳng định đều biết thân phận của người đó, lộ ra thành ý kia, không có một chút giả bộ. Vì vậy nói nhắc nhở:

-Các vị, ta xem tất cả mọi người không cần ở chỗ này đoán mò, nếu người đó thật là một đại nhân vật, bá phụ chúng ta, bọn họ khẳng định sẽ kêu gọi chúng ta đi vào chào hỏi, chúng ta sao không chờ đợi một lúc, khi đó tất cả sự tình không phải cũng làm rõ ràng sao!

Những người khác cũng cho rằng như vậy là thỏa đáng nhất, tất cả đều gật đầu đồng ý.

Lần này bọn họ thất bại rồi, Đông Phương Kiệt và những người này sau khi đưa Lưu Vũ Phi đi vào đã bị Lưu Vũ Phi đuổi đi ra rồi, đến ngay cả như Lý Hưởng cũng không có ở lại bên trong gian khách quý. Lý do là có một ít chuyện liên quan đến chuyện công ty cần hắn đứng ra. Có Lý Hưởng ở đó Lưu Vũ Phi đương nhiên sẽ không để cho Triệu, Tô hai người xuất đầu lộ diện.

Không lâu sau đó, yến hội chính thức bắt đầu,. Đông Phương Kiệt đại diện tập đoàn Đông Phương phát biểu lời diễn văn ngắn ngủi. Tiếp theo Lý Hưởng đại diện Tây Vũ Cơ Kim, Diệp Đông Thăng đại biểu tập đoàn Đông Thăng, Đông Phương Kiệt đại biểu tập đoàn Đông Phương, hướng tất cả khách mời tuyên bố, tin tức bọn họ ba nhà hợp tác. Ngày mai sẽ chính thức đối ngoại tuyên bố. Một tin tức như thế một khi công bố không thể nghi ngờ tin tức tài chính và kinh tế lớn nhất năm gần đây.

Ba người Lý Hưởng chỉ là nói đơn giản rõ ràng một chút mức vốn đầu tư và hạng mục liên quan, cũng đã làm cho trong lòng người ở đây chấn động. Mạnh bạo lớn như vậy, ngay cả lai bộ trưởng cũng đồng dạng cảm giác khiếp sợ sâu sắc, hắn nghĩ không ra chuyện Đông Phương Kiệt muốn tuyên bố lại to lớn như thế. Nếu thật sự như là ba người Đông Phương Kiệt kể ra, đây chính là một chuyện lợi quốc lợi dân, làm phó bộ trưởng bộ chủ quản công việc buôn bán trong nước, hắn không thể không cẩn thận xử lí.

Người ở đây châu đầu ghé tai nói chuyện qua lại, có người nào đó thấp giọng hỏi dò. Ba người Đông Phương Kiệt mới vừa dưới bàn chủ tịch bị đủ loại người vây quanh. Bọn họ đều muốn được trực tiếp thấy tài liệu, vì tương lai chính công ty mình có thể ở trên miếng bánh ngọt lớn nay chia được một miếng. Lưu Vũ Phi ở phòng khách quý thấy như vậy một màn, lập tức nói với hai người Tô Thiến:

-Quan sát, cũng may các ngươi nghe ta nói, không có xuống phía dưới xã giao, kết cục hiện nay của lý ca chính là tấm gương của các ngươi. Bị nhiều nhà kinh doanh như vậy vây quanh không phiền đến chết cũng sẽ bị chèn chết.

Triệu Nhược Băng cười hì hì trả lời:

-Anh, ngươi tại sao có thể hình dung bọn họ như vậy nha, những người này đều là người có tiếng tăm trong giới kinh doanh trong nước.

Người có tiếng tăm trong giới kinh doanh thì sao, nhưng ai biết bọn họ là loại người bí ẩn gì, những người này ta ngay cả tìm cách thăm dò bọn họ cũng không dám.

Bên kia, đoàn người Đông Phương Vũ này thấy trưởng bối nhà mình xuất hiện cũng lâu như vậy rồi cũng không có nói muốn dẫn bọn họ đi gặp người khách quý phòng số lẻ. Điều này cùng ngày trước căn bản không giống nhau, Đông Phương Vũ nôn nóng nói:

-Không bằng chúng ta trực tiếp vào xem thế nào, cũng không biết ba có việc gì, sau khi đưa người đến phòng khách quý, bản thân cũng không có tiếp đãi, ngay cả người hầu cũng chưa từng sắp đặt một người, thực sự là quá kỳ quái rồi.

-Đúng vậy, nhớ kỹ ba năm trước đây khi Tiền lão ở phòng khách quý, chúng ta được kêu gọi đi vào hỏi thăm sức khoẻ, lần này thực sự không giống rồi.

Âu Dương Bằng cũng phát biểu quan điểm của bản thân.

-Nếu không thì chúng ta đi hỏi một chút bá phụ Đông Phương Kiệt, các ngươi thấy thế nào?

Đông Phương Vũ lắc đầu, chỉ chỉ Đông Phương Kiệt bị nhóm người xúm đến bao quanh.

-Các ngươi nhìn, ba của ta hiện tại có dáng dấp này, chúng ta có thể xuyên vào trong sao? Còn không bằng trực tiếp vào phòng khách quý người kia.

Mấy người khác thấy tình huống quả thực như thế, đối với đề nghị của Đông Phương Vũ thì không có ai phản đối. Lưu Vũ Phi cùng Tô Thiến hai người đang nói chuyện phiếm, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Lưu Vũ Phi còn nghĩ là Lý Hưởng, thuận tiện nhìn một chút đại sảnh bên ngoài, kết quả Lý Hưởng vẫn đang bị nhóm người bao phủ, cau mày lẩm bẩm:

-Sẽ là ai nhỉ, không phải nói qua với Đông Phương Kiệt, đừng cho người đến quấy rối ư?

Nói xong thì giơ tay lên, cánh cửa kia tự động được mở ra. Đông Phương Vũ mười người, nhân tiện mà vào. Tư Mã đào thận trọng nhất sợ những người khác nói năng lỗ mãng nên giành nói:

-Tiên sinh chào ngài, tại hạ Tư Mã Đào, bọn họ phân biệt là hai công tử nhà Đông Phương, vợ chồng Âu Dương Bằng....

-Dừng! Dừng! Dừng! Những người khác không cần giới thiệu nữa, bọn họ ta đều biết, nói đi các ngươi tìm ta có chuyện gì?

Nhiều người như vậy Lưu Vũ Phi cũng không có lòng muốn ghi nhớ tên của bọn họ, thẳng thắn cắt đứt lời giới thiệu của Tư Mã Đào. Thấy người tới thì chỉ muốn biết bọn họ vì sao mà đến, hiện tại hắn mới nhớ tới trước đó được tập đoàn Đông Thăng vì sao quen tai. Lưu Vũ Phi thờ ơ đảo qua Hạ Vũ Khiết. Trong lòng cười lạnh nói: Hạ Vũ Khiết, ngươi thật đúng là khinh ta, vẫn còn là tiểu tử như lúc trước kia. Ngươi người như thế không đáng ta chấp nhặt ngươi, hy vọng ngươi ngớ ngẩn cũng sẽ không quá mức nóng nảy, hừ hừ.

Giờ khắc này từ trong mắt hắn lộ ra vẻ xem thường, bất luận kẻ nào đều có thể cảm nhận được rõ ràng. Triệu, Tô hai người hiển nhiên là cảm nhận Lưu Vũ Phi đang kiềm nén khó chịu trong lòng, các nàng vẫn còn lần đầu tiên thấy Lưu Vũ Phi dùng ánh mắt khinh thường để nhìn một nữ hài tử. Đối với ánh mắt khinh thường đó của Lưu Vũ Phi, Hạ Vũ Khiết vẫn hung hăng dùng ánh mắt giống vậy.

Chỉ vào Lưu Vũ Phi miệng phun lửoi hung dữ:

- Lưu Vũ Phi đừng tưởng rằng qua mấy năm, ta sẽ không nhận ra ngươi, hiện tại sẽ ở trước mặt mọi người vạch trần bộ mặt thật của ngươi.

Lưu Vũ Phi cười vì Hạ Vũ Khiết, dường như Hạ Vũ Khiết nói hắn không đúng, thản nhiên nói:

-Ta là Lưu Vũ Phi, vậy thì sao, ngươi muốn vạch trần bộ mặt thật nào của ta, ngược lại ta muốn nghe một chút ngươi muốn vạch trần bộ mặt thật nào của ta.

Tư Mã đào không ngờ Hạ Vũ Khiết bị kích động như thế, một ánh mắt của đối phương khiến cho nàng hoàn toàn không khống chế được. Cũng hoàn hảo là chứng minh được rồi đối phương chính là người nàng nhận thức, chứng minh lời nói lúc trước của Hạ Vũ Khiết không sai. Diệp Lạc Vũ đưa tay lôi kéo Hạ Vũ Khiết, làm cho nàng khống chế tốt tâm tình, ở đây không có thể như ở trong nhà vậy, nàng không có thể làm càn ở chỗ này như vậy.

Hạ Vũ Khiết thấy Lưu Vũ Phi thừa nhận thân phận của mình, hài lòng nói:

-Lưu Vũ Phi, ngươi có thể thừa nhận thân phận của mình, điều này thật đúng là ngoài dự đoán của ta, lá gan của ngươi thật là lớn, dám lừa gạt tới người trong Đông Phương tập đoàn.

Nếu như không phải ta nhận ra ngươi, sợ rằng tập đoàn Đông Phương còn không rõ bị lừa gạt đến cái tình trạng gì, ngươi có biết hay không lai lịch của phòng quý khách nơi này?

-Ồ! Trái lại ta thực sự không biết được lai lịch của phòng khách quý này, bạn học cũ! Ngươi nói ta là tên lừa đảo, vậy thì có bằng chứng gì thế? Đúng là Đông Phương Kiệt tự mình mời đến đây?

Lưu Vũ Phi cản lại Hạ Vũ Khiết đang muốn tiến lên dạy dỗ, Triệu, Tô hai người mang một bộ mặt xem diễn trò, thản nhiên thương lượng.

Thấy vẻ mặt Lưu Vũ Phi bình tĩnh, triệu tô hai người cũng đã yên lặng bầu bạn tại hai bên sườn hắn, đồng thời nhìn lướt qua hung dữ Hạ Vũ Khiết.

-Hừ! Hừ! Ta chỉ biết ngươi là kẻ quê mùa, đối với bên ngoài phòng khách quý này xưng phòng khách quý số lẻ, từ khi thành lập là chỉ từng chiêu đãi hai người, mà hai người kia, tất cả đều là thanh danh hiển hách, ngươi nói xem, bằng ngươi người như thế có thể đi vào gian phòng này ư? Ta sợ là ngay cả phòng khách bên ngoài, ngươi chưa từng có tuổi nghề bước vào một bước.

Không ngờ gian khách quý này còn có lai lịch lớn như vậy, xem ra ta thực sự đến nhầm địa phương rồi, không biết hiện tại đi ra ngoài còn có kịp không.

-Hiện tại ngươi dù cho muốn đi ra cũng không còn kịp rồi, ở đây là chỗ không có thể ai muốn đến là có thể đến như thế

Đông Phương Vũ lạnh lùng tiếp lời. Nghe Lưu Vũ Phi cùng hạ khiết đối thoại, Đông Phương Vũ huynh đệ đã tin tưởng lời nói của Hạ Vũ Khiết. Lưu Vũ Phi cũng tự mình thừa nhận thân phận của bản thân, đối với loại người to gan lớn mật này, bọn họ cũng không cần phải khách sáo. Dám lừa gạt tới người nhà Đông Phương, còn bước vào phòng khách quý số lẻ đại biểu tôn quý nhất.

Lửa giận của hai huynh đệ Đông Phương Vũ, Lưu Vũ Phi dường như không thấy mà vẻ mặt là hờ hững như trước, nhắm hướng Đông Phương Vũ nói:

-Các ngươi không tìm Đông Phương Kiệt xác nhận một chút sao? Ha ha, xem ra trong các ngươi không ai tin tưởng ta rồi.

Đông Phương Vũ nhịn không được muốn xông lên, định dạy dỗ Lưu Vũ Phi một trận, Tư Mã đào vội vã lôi kéo.

Trực giác của hắn nói cho hắn, người trước mắt này rất không đơn giản, cùng Hạ Vũ Khiết đối thoại, tuy rằng chứng minh thân phận của hắn rồi, chung quy Tư Mã đào cảm giác có chỗ không hề thích hợp. Đông Phương Vũ bị kéo. Xoay người tức giận nói:

-Đào ca, ngươi làm cái gì vậy, vì sao không cho ta dạy dỗ tên lừa đảo này một trận.

-Tên lừa đảo, tiểu tử thối vương bát đản, đồ con rùa non, ngươi nói ai là tên lừa đảo? Là ai cho phép các ngươi vào gian phòng này?

Phía sau bọn họ truyền đến tiếng rống giận của Đông Phương Kiệt. Đông Phương Vũ chỉ vào Lưu Vũ Phi cao giọng nói:

-Ba ba ngươi đã đến rồi, xem chúng ta đem vạch trần tên lừa đảo này, hắn ….

-Bốp bốp.

Đông Phương Vũ lời còn chưa dứt, Đông Phương Kiệt đã cực nhanh vung tay cho bốn cái bạt tai, đánh cho lời phía sau của hắn quay trở về. Đông Phương Kiệt lại nhắm hướng Đông Phương Văn cho hai cái miệng rộng ba, nổi giận đùng đùng quát:

-Ngươi làm đại ca như thế nào, em trai vô lễ như vậy cũng không ngăn lại, đồ hỗn láo còn không mau xin lỗi tiên sinh, nếu như không có được lời tha thứ của tiên sinh, hai ngươi tự sát đi nhé.

Đông Phương Vũ hơn mười người, bị biến cố này làm cho sợ ngây người, huynh đệ Đông Phương Vũ còn chưa từng thấy qua Đông Phương Kiệt đối xử với bọn họ như vậy. Hơn nữa bọn họ chỉ bất quá nói Lưu Vũ Phi vài câu, có cần phải hành động lớn như vậy không? Không đạt được tha thứ của Lưu Vũ Phi, sẽ tự tài, trời ạ! Điều này còn có công lý không?

huynhba

NGUYÊN TÁC: LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT: BUDDY.VN ( )

136. Chương 135

Khi Đông Phương Kiệt còn ở phòng khách, thấy hai người con của mình không có trải qua sự đồng ý của hắn đã đi vào gian khách quý số lẻ. Tùy tiện nói miễn cưỡng vài cái với mọi người xung quanh, trước tiên để cho Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên giúp hắn để ý nơi này, dặn dò một ít người cần tiếp đãi. Bản thân vội vàng đi gian khách quý trước, kết quả mới vừa đi tới cửa chợt nghe đến đứa con nhỏ bé của mình nói xấu Lưu Vũ Phi là một tên lừa đảo, còn muốn xông lên dạy dỗ hắn.

Nhìn thấy một màn này, phổi Đông Phương kiệt cũng nhanh chóng nổ rồi. Hai con trai không biết điều như thế, không có trải qua hắn đồng ý dẫn người vào phòng khách quý số lẻ thì cũng thôi. Điểm chết người chính là bọn họ trêu chọc Lưu Vũ Phi. Nhớ tới những người kia đắc tội hắn, mà kết quả cuối cùng rơi xuống, phía sau lưng Đông Phương Kiệt mồ hôi lạnh thực sự chảy xuống. Lưu Vũ Phi cho dù không cùng bọn họ chấp nhặt, bị tộc trưởng của gia tộc phía sau biết được, nghiêm phạt của gia tộc thì dù cho Đông Phương Kiệt cùng không có khả năng chịu đựng.

Hai huynh đệ Đông Phương Vũ do dự không ngừng, để cho bọn họ xin lỗi còn nói được đi, để cho bọn họ quỳ xuống nhận lầm, cái này cũng quá làm khó dễ người. Thấy hai con trai còn ngây ngốc ở chỗ này, không có chịu xin lỗi. Đông Phương Kiệt tức giận lại rống giận:

-Súc sinh, còn không chịu quỳ xuống, chẳng lẽ còn muốn ông mày giúp các ngươi quỳ xuống sao?

Tư Mã đào thầm nghĩ trong lòng: cái này thật là gây ra phiền phức rồi, người này bị Hạ Vũ Khiết nói là người không tốt, khẳng định còn ẩn núp một phía không muốn người biết, bằng không Đông Phương bá phụ cũng sẽ không khẩn trương tức giận tới mức như thế. Một bên nhằm hướng hai huynh đệ Đông Phương Vũ không ngừng nháy mắt, bên kia khuyên Đông Phương Kiệt trước tiên xin bớt giận.

Đông Phương Kiệt mắng sự lầm lỗi của ngay cả hắn:

-Tểu đào, trong nhiều người như vậy ngươi là một người thận trọng nhất, lúc này ngay cả ngươi cũng biến thành kẻ không đầu óc như thế, ôi! Ta cũng không tiện nói các ngươi, cho phụ thân các ngươi tự mình đến đây đi.

lúc này Lưu Vũ Phi mới thản nhiên nói rằng:

-Đông Phương, không cần khiến cho cháu trai khó xử nữa, bọn họ còn trẻ tuổi, chuyện không hiểu còn nhiều nữa, hơn nữa bọn họ nghe theo vài lời nói nhảm của người ta mới có thể bị kích động như thế. -Thực sự là có lỗi với tiên sinh, đều do dạy con không đúng cách, làm cho tiên sinh chịu bôi nhọ này, súc sinh còn không nhanh tạ ơn tiên sinh.

Nghe Lưu Vũ Phi nói một câu như thế, Đông Phương Kiệt thở dài một hơi.

Hạ Vũ Khiết nghe chưa xong, Diệp Lạc Vũ kéo không được, nàng rồi chạy đi ra. Chỉ vào cái mũi của Lưu Vũ Phi tức giận nói:

-Lưu Vũ Phi ngươi cũng đừng làm dáng như con tinh tinh nữa, nếu nói đến người khác quá trẻ tuổi chẳng lẽ nói ngươi so với bọn hắn muốn lớn tuổi, xem ra mánh khoé bịp người của ngươi lại có chỗ gia tăng rồi, lên tiếng huênh hoang ngay cả bản thảo cũng không dùng.

-Một người có thể không biết gì nhưng không biết xấu hổ mà nói thì sẽ làm người khác sinh ra chán ghét, Hạ Vũ Khiết ta không chấp nhặt với ngươi là bởi vì cho rằng người như ngươi còn không xứng, hiện tại ngươi cút ngay cho ta.

Lưu Vũ Phi nói xong, tay giương lên một luồng tinh thần lực tiềm ẩn từ bàn tay tràn ra.

-A

Hạ Vũ Khiết kinh sợ thét một tiếng chói tai, cả người bay ra ngoài cửa trước.

Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên thấy Đông Phương Kiệt đi vào đã lâu như vậy, cũng không có đi ra. Vì vậy đem chuyện ứng phó mọi người giao phó cho cộng sự của mình. Hai người cùng đi xem phòng khách quý, bọn họ vừa tới cửa xong, chỉ thấy cửa chính đột nhiên mở ra, từ bên trong lóe ra một bóng người. Hai người chợt thuận thế đưa tay, thế nhưng luồng tinh thần lực tiềm ẩn kia thực sự quá mạnh mẽ.

Hai người mới tiếp xúc đến bóng người, chỉ cảm thấy tới một cổ tinh thần lực tiềm ẩn vọt tới, bọn họ cuống quít lui về phía sau, rồi bóng người tiếp được bỗng nhiên rơi xuống đất. Bịch! Hạ Vũ Khiết cả người nằm sấp trên mặt đất, một cổ đau đớn kim châm muối xát truyền khắp toàn bộ thân thể. Hạ Vũ Khiết đau nhức mà ở tại chỗ khóc thút thít lên. Tóc Vốn gọn gàng sạch sẽ đã không tạo thành hình được, người cũng lộ ra vẻ nhếch nhác dị thường.

Bên trong gian phòng, Diệp Lạc Vũ bước nhanh chạy ra, đem Hạ Vũ Khiết bế lên, sốt ruột hỏi:

- vũ khiết, ngươi thế nào rồi, có bị thương hay không?

Hạ Vũ Khiết chỉ là đau nhức nói không ra lời, gật đầu, lại lắc đầu. Bọn Âu Dương thiên lui vài chục bước mới đứng vững, nếu như không phải bọn họ giúp đỡ lấy một chút, Hạ Vũ Khiết cũng không có nhẹ nhàng như vậy đâu.

Tư Mã Phong tới hỏi:

-Diệp hiền chất (dịch giả: người cháu tài đức), các ngươi làm sao vậy, đang yên lành làm sao sẽ làm thành diện mạo này.

Diệp Lạc Vũ cười khổ chỉ chỉ bên trong phòng.

-Hai vị thúc thúc, các ngươi có lẽ tự mình vào xem đi.

Hắn ôm Hạ Vũ Khiết còn đang buồn bực khóc thành tiếng, đi theo Tư Mã phong hai người vào phòng khách quý.

Hắn muốn tìm Lưu Vũ Phi để ý kiến, đối với loại biểu hiện kỳ dị này của Lưu Vũ Phi quá kinh hãi, trái tim yêu Hạ Vũ Khiết làm cho hắn quên mất sợ hãi rồi. Tư Mã phong hai người thấy vẻ mặt Đông Phương Kiệt xanh xám, má Đông Phương Vũ hai huynh đệ sưng vù lên. Người khác còn lại là vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lưu Vũ Phi, lập tức rõ ràng là có người chọc tới Lưu Vũ Phi rồi.

Âu Dương thiên trước tiên hỏi thăm sức khoẻ Lưu Vũ Phi, lại nhắm hướng đông phương kiệt nói:

- Đông Phương huynh, xảy ra chuyện gì, tiểu vũ, tiểu văn, các ngươi lại là chuyện gì xảy ra? Bằng nhi, cần như nhi, các ngươi nhiều người như vậy vào gian khách quý, có chuyện gì lẽ nào, các ngươi quên quy củ ở đây rồi? Một câu nói cuối cùng thì giọng nói vô cùng nghiêm khắc.

Đông Phương Kiệt nhìn lướt qua bọn Đông Phương Vũ:

- Tư Mã, Âu Dương thể diện ba nhà chúng ta bị mấy tiểu bối này vứt hết, mấy người tiểu bối này mắt không thấy dĩ nhiên.....ôi hay là không nói nữa, miễn cho làm nhục tiên sinh, vẫn để cho các ngươi hỏi lại bọn họ đi.

Ôm Hạ Vũ Khiết vào, Diệp Lạc Vũ căm giận nói:

- Lưu Vũ Phi dù cho vũ khiết nói có chút quá đáng, ngươi làm sao có thể động thủ thế? Ngươi có còn là đàn ông không, làm sao sẽ đối xử với một nữ hài tử mà xuống tay tàn nhẫn thế này?

Đây chẳng qua là một chút dạy dỗ, để cho đầu óc nàng dài hơn, sau này cũng sẽ hiểu, có một chút chỉ cần nói như thế này thôi.

Lưu Vũ Phi thản nhiên nói, dường như hắn chưa từng làm gì. Diệp Linh Lỵ, dương như hai nữ hài tử đối với Lưu Vũ Phi rất không vừa lòng, các nàng không muốn thấy đàn ông động thủ đối với nữ hài tử. Để bày tỏ bản thân không vừa lòng, hướng về Lưu Vũ Phi hừ một tiếng nặng nề.

Tô Thiến, Triệu Nhược Băng nghe được tiếng hừ, lạnh lùng nói:

- đây là nàng tự làm tự chịu, đổi thành là chúng ta, nàng sẽ không có tốt như vậy rồi, ca, chúng ta trở về đi, ở đây đợi cũng không có ý nghĩa nữa.

Nói xong thì kéo hai tay của Lưu Vũ Phi, đã đi hướng ra ngoài.

Đông Phương Kiệt vội vàng nói:

- tiên sinh, triệu tiểu thư, Tô tiểu thư nghìn vạn lần đừng nóng giận, các nàng không hiểu chuyện, ta thay thế bọn họ xin lỗi với ngươi.

-Đông Phương, yên tâm đi, chúng ta còn không có nhỏ mọn như vậy, cũng phải nói việc này không liên quan các ngươi, đợi lát nữa cũng không trách cứ bọn lệnh lang nhiều, được rồi chúng ta đi ra cũng lâu như vậy rồi, cũng nên đi trở về, ngày hôm nay còn cảm ơn các ngươi chiêu đãi.

Đi vài bước đột nhiên quay người, hướng về phía Diệp Lạc Vũ nói rằng:

- thái độ làm người của ngươi coi như không tệ, chẳng qua là ánh mắt chọn bạn đời kém một chút, đàn bà trong lòng ngươi không xứng với ngươi.

Không để cho hạ vũ có cơ hội phản bác, đã quay người đi.

lần này hắn rời đi thật sự, không có tiếp tục quay người. Đầu Đông Phương Kiệt còn có một chút chóng mặt, Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên căn bản không biết chuyện gì xảy ra, vẻ mặt mờ mịt nhìn bóng lưng Lưu Vũ Phi biến mất. Lúc này Hạ Vũ Khiết mới dám ngẩng đầu, vừa khóc vừa hướng Diệp Lạc Vũ làm nũng:

-Lạc Vũ, ngươi nên làm cho ta hả giận, tên lừa đảo này dám làm cho ta lộn xộn như thế.

Nghe nói như thế, Đông Phương Kiệt tức giận nói:

- diệp hiền chất, xem tại thể diện của Đông Thăng, ta sẽ không tính toán với các ngươi, sau này trông nom mồm miệng của vợ ngươi cho tốt, nếu như không phải ta đến sớm một bước, hiện tại ba nhà chúng ta đã biến mất tại nhân thế, ngày hôm nay vợ ngươi chẳng qua là nhận được điểm ấy giáo huấn, chỉ có thể nói là tổ tiên nàng có đức, xin khuyên ngươi một câu, ngươi không nên nổi lên lòng trả thù gì, không phải ta chê cười các ngươi mà cho dù các ngươi diệp gia thực lực mạnh hơn một vạn lần, hắn chỉ cần một cái ngón tay có thể cho các ngươi tiêu tan thành mây khói, được rồi các ngươi đi ra ngoài trước đi, ở đây không phải chỗ các ngươi có thể tới.

Đông Phương Kiệt không lưu tình chút nào đem đuổi Diệp Lạc Vũ đi, không cho bọn họ chút tình cảm và thể diện nào.

Cho đến khi Diệp Lạc Vũ ba người rời khỏi, Âu Dương thiên cũng dạy dỗ nói:

- như nhi, vừa rồi ngươi làm cái gì? Không vừa lòng cách làm của lưu tiên sinh sao? Các ngươi a! Thực sự là không biết chữ chết viết như thế nào, nói đi! Các ngươi lúc trước đối với hắn nói một ít bất kính gì?

-Tư Mã Âu Dương, ta tới bên ngoài trước bắt chuyện khách mời, tiền lão ca hắn còn chưa tới, ta phải ở bên ngoài chờ.

Đông Phương Kiệt nói một câu rồi rời đi trước. Khi Lưu Vũ Phi đi ra, truyền âm trước cho Lý Hưởng, cáo biệt với người này rồi bản thân ly khai trước. Vừa ra khỏi cổng xong, chỉ thấy một chiếc xe xa hoa, ở dưới sự bảo vệ của vài chiếc xe chuyên chở binh lính, đi lại ngang tàng. Xe còn không có hoàn toàn dừng ổn định,

binh lính trong xe chuyên chở nhảy xuống rất nhanh, làm thành bức tường ngăn chặn đường đi của Lưu Vũ Phi, cũng cách ly người đi trên đường ra.

Một người thượng sĩ đi tới trước mặt Lưu Vũ Phi, lạnh lùng nói:

- xin đi vòng sang một bên, thủ trưởng chúng ta muốn qua đây, xin phối hợp.

Lộ ra giọng điệu không cho phản đối. Nhìn lướt qua chiếc xe xa hoa kia, trong lòng lạnh nhạt nói: lại là một người ỷ vào quyền thế trong tay, người tỏ ra oai nghiêm. Đối với người như thế Lưu Vũ Phi không quen nhìn nhất, ra ngoài thì bố trí phô trương lớn như vậy, hắn đã bị Lưu Vũ Phi phân loại đến trong loại người tham quan.

Không để ý tới đối với cử chỉ của thượng sĩ, cũng không có trách móc, hướng phía người kia đi đến. Tiền Anh Long mới vừa xuống xe, vừa lúc thấy Lưu Vũ Phi thì quét mắt liếc tới một cái. Nhưng mà hắn nhìn tới một cái khác, trong lòng kích động một trận, hốc mắt gấp gáp co rút lại, lớn tiếng hô:

- vị tiên sinh kia xin dừng bước, vệ binh, lưu tiên sinh lại.

Dường như không có nghe thấy, ba người Lưu Vũ Phi cũng không quay đầu lại hướng về phía bãi đỗ xe đi đến. Thượng sĩ nghe thấy Tiền Anh Long nói, lập tức xông lên trước đưa tay ngăn cản một cái.

Thủ trưởng chúng ta có lời mời, đi theo ta.

Lưu Vũ Phi đưa tay bắn ra, có luồng kình lực ngầm phun ra, đem đánh bay chiến sĩ che ở phía trước mình.

Binh lính khác thấy thế, cho là Lưu Vũ Phi sẽ có hại đối với Tiền Anh Long. Lập tức giơ súng nhắm vào Lưu Vũ Phi.

-Đứng lại, giơ hai tay lên, bằng không chúng ta sẽ nổ súng.

-Đồ hỗn láo, ai cho các ngươi thất lễ như thế, mau hạ súng xuống cho ta.

Tiền hạng long hét lớn:

- tiên sinh tạm thời dừng chân, tại hạ tư lệnh quân khu Bắc Kinh Tiền Anh Long, rất hân hạnh được tiên sinh bằng lòng nói chuyện.

Tiền Anh Long là lần trước ở bên trong căn cứ thấy Lưu Vũ Phi là một thành viên trong tấm màn ở Tô-ki-ô. Đối với Lưu Vũ Phi, thật đúng là ấn tượng sâu sắc, vẫn muốn gặp hắn một lần.

“ Không cần, các ngươi còn không xứng tới gặp ta, nhóm người các ngươi làm ta quá thất vọng, ta nói là đại thành viên của chính phủ, chờ khi nào các ngươi có cốt khí, dám nói không với các nước khác, hoặc là chờ khi các ngươi dám khai chiến với Nhật Bổn, cũng có thể đem khỉ đó xóa tên trên địa cầu, ta sẽ tự động xuất hiện trước mặt các ngươi, dù là các ngươi hướng Mĩ quốc ném bom, tiếp theo đó ta có thể làm cho cả Mĩ quốc biến mất trên địa cầu, đem những lời này nhắn nhủ đại thành viên của chính phủ, còn có không nên vọng tưởng thông qua Long Ba tới gặp ta.” Lưu Vũ Phi đương trường từ chối thỉnh cầu của Tiền Anh Long, chưa từng nhìn hắn một cái, trực tiếp rời đi.

Những binh lính khác dùng ánh mắt khác thường nhìn Lưu Vũ Phi, lời nói hắn rất cuồng, người không rõ ràng cũng có thể giải thích được. Lại nói trong tâm khảm những binh lính này, cung quân nhân, bọn họ cũng chờ mong có một ngày như vậy. Đồng thời trong lòng minh bạch điều này chỉ có thể tưởng tượng, mà không cách nào áp dụng. Mĩ quốc có dễ đối phó như vậy không? Ngươi nói một giây là có thể hủy diệt, ngươi cũng không phải thần, hoặc dù là thần cũng không có năng lực này.

Nhưng những binh lính này vẫn bội phục Lưu Vũ Phi, trước đừng nói những lời này, chỉ là hắn không chút nào để ý mà cự tuyệt lời tư lệnh, cũng đủ cho những binh lính cảm phục trong lòng. Tiền Anh Long nhìn bóng dáng Lưu Vũ Phi biến mất, lộ ra vẻ mặt miễn cưỡng. Phó tư lệnh của Tiền Anh Long, càng kinh ngạc nhìn Lưu Vũ Phi, không có chút nào đem vị tư lệnh để vào trong mắt. Hắn đã làm phó thủ cho Tiền Anh Long cũng đã mấy năm thời gian, vẫn chưa từng gặp qua có ai không tôn kính ông ấy như vậy.

Tiền Anh Long thất vọng hít một hơi, nhắm hướng đông phương tập đoàn đi vào. Hắn cũng là được Đông Phương Kiệt mời, chỉ là bận về việc quân, mới có thể đến muộn một lúc. Trong lòng đã mơ hồ hối hận,

nếu như sớm biết rằng, Đông Phương Kiệt sẽ mời Lưu Vũ Phi tới, cho dù có việc to lớn như trời, Tiền Anh Long cũng sẽ ném vào một bên.

Đông Phương Kiệt mới từ gian khách quý đi ra, bên ngoài vội báo cáo, Tiền Anh Long tới rồi. Tiền Anh Long thấy Đông Phương Kiệt. Trên mặt cương quyết cũng lộ ra mỉm cười. Cười ha ha nói:

-Lão đệ, lần này mời ta là có việc gì phải làm sao?

Tiền lão ca, hai người chúng ta chính là một đoạn thời gian không gặp mặt, lần này không phải ta vừa tới Bắc Kinh ư, xin mời ngươi sang đây để mọi người gặp mặt tâm sự cả ngày, được rồi thân thể của ông cụ bên nhà có khỏe không?

-Ha ha ha, thân thể của ông cụ nhà ta còn cứng rắn lắm, cụ ông bên này của ngươi thì sao, ông ấy lại đã đi đâu rồi.

Cha của Đông Phương Kiệt cùng cha của Tiền Anh Long quan hệ cá nhân tốt lắm, bởi vậy đông kiệt cùng Tiền Anh Long Nhất cho tới nay đều xưng huynh gọi đệ. Hai người vừa trò chuyện vừa đi đến phòng khách. Lai bộ trưởng cùng những người khác thấy Tiền Anh Long, đều hỏi thăm sức khoẻ tới vị quan lớn có quyền lực trong tay này. Bắt chuyện một vòng đi xuống, Tiền Anh Long cảm thấy vẻ mặt bản thân đều sắp cứng đờ rồi. Cho đến khi cùng tất cả nhận biết, không còn cùng người bắt chuyện hắn mới đi theo Đông Phương Kiệt vào phòng khách quý riêng mà hắn chuẩn bị.

Vừa mới bước vào, vẻ mặt Tiền Anh Long ngay ngắn lại, nghiêm túc nói:

- lão đệ, ngày hôm nay ngươi có đúng mời một người khách tên là Lưu Vũ Phi hay không?

Đông Phương Kiệt không ngờ ngay cả Tiền Anh Long cũng biết sự tồn tại của Lưu Vũ Phi, hỏi ngược lại:

-Tiền lão ca, ngươi nhận thức hắn ư? Nói như vậy ngươi biết được lai lịch của hắn phải không?

-Chuyện này quan hệ tới bí mật quốc gia, thứ lỗi ca ca ta không thể cho biết đúng sự thực, ngươi vẫn nói cho ta biết trước, hắn có phải là chịu ngươi mời mà đến không?

Đông Phương Kiệt lắc đầu:

-Lão ca, xem ra ngươi cũng biết một chút thân phận của hắn, thân phận của hắn rất đặc biệt, ta còn không có tư cách mời hắn đến, lần này hắn là cùng hai vị cô nương đồng thời đi đến.

Đồng dạng có một chút chuyện, cho dù Đông Phương Kiệt biết cũng không dám tiết lộ cho Tiền Anh Long, đối với cái này hắn chỉ có nói tiếng xin lỗi ở trong lòng đối với Tiền Anh Long.

Lão đệ, ngươi có thể nói với ta hay không, bạn gái của hắn là ai? Tên gọi là gì, nếu như ngươi cùng Lưu Vũ Phi rất quen thuộc, tốt nhất giúp lão ca có thể lần thứ hai mời hắn tới, như vậy lão ca vô cùng cảm kích.

Lão ca, cái này thật là có chút khó khăn, ngay cả lão ca cũng mời không được người ta, ta đâu có khả năng mời đến, lần này chỉ là một lần bất ngờ, chắc chắn ta còn muốn xin cám ơn bạn gái của hắn, đối phương cũng không có thể đáp ứng lời mời.

-Ôi! Ngươi có điều không biết a, ngay vừa rồi tại cửa đụng với hắn, kết quả người ta ngay cả con mắt cũng nhìn một cái, còn nói cái gì nếu muốn thấy hắn, hoặc là cùng Nhật bản khai chiến trước, hoặc là đem người Ấn ni diệt sạch, ngươi nói có khả năng này không?

Nói lên việc này Tiền Anh Long liền cười khổ không ngớt, hắn cũng không phải Lưu Vũ Phi, muốn làm gì thì làm. Lưu Vũ Phi có thể không phụ trách nhiệm đem mấy đô thị Nhật bản, hủy diệt triệt để, mà hắn thì ngay cả trên lời nói công kích đều không được, như thế sẽ chỉ khiến cho sóng gió ngoại giao.

Bên kia, Âu Dương thiên, Tư Mã phong nghe xong Đông Phương Vũ bọn họ giải thích. Đồng dạng kinh sợ, mà toát ra mồ hôi lạnh toàn thân, bọn họ bây giờ mới biết được Đông Phương Kiệt vừa rồi nói chuyện ba gia tộc thiếu chút nữa sẽ bị diệt vong, cũng không phải đang hù dọa nhóm văn bối này. Đồng thời hung hăng trách cứ con trai mình. Nói cho bọn họ lần sau có cơ hội gặp lại Lưu Vũ Phi, nhất định phải trịnh trọng xin lỗi.

Cho đến lúc này nhóm thanh niên còn không biết, không đúng chỗ nào, hết lần này tới lần khác vẻ mặt của bậc cha chú lại là kinh hãi vạn phần. Đông Phương văn buồn bực nói:

-Nhị vị thúc thúc, tên Lưu Vũ Phi này rõ ràng chỉ là một người bình thường, vì sao các ngươi cùng ba ba như nhau tôn trọng hắn, có lẽ nói các ngươi rất sợ hắn, ta thì nhìn không ra hắn có chỗ đặc biệt gì.

Đông Phương Kiệt nghe thấy lời này, sợ là da mặt của hắn lại muốn bị đánh. Thấy mấy người vãn bối này ở đây không dời đi, ở trong lòng Tư Mã Phong, Âu Dương Thiên không ngừng than thở. Nếu như có thể nói. Bọn họ thật muốn đem tất cả mọi thứ nói ra. Nhưng trong tộc có quy định không thể làm cho cho đệ tử của giới thế tục biết nhiều chuyện có quan hệ tới giới tu chân.

Cái gì cũng không nói, lại sợ mấy người vãn bối này do lòng hiếu kỳ nổi lên muốn làm rõ ràng thân phận đích thực của Lưu Vũ Phi, trong lúc vô tình lại muốn mạo phạm Lưu Vũ Phi. Lo lắng một hồi, Tư Mã phong mới nói:

-Mấy người các ngươi đều là người thân nhất của ba người chúng ta, nói thật ra chúng ta thực không muốn bất luận kẻ nào trong các ngươi xuất hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn, Lưu Vũ Phi có thể nói là người kinh khủng nhất trên thế giới này, nếu như hắn nguyện ý, có thể dễ dàng đem tất cả quốc gia, địa cầu, một tay xoá bỏ, nếu muốn diệt gia tộc bọn ta, hắn chỉ cần động thủ đầu ngón tay là được, nói cho các ngươi những cái này, chúng ta đã là trái với quy củ, cái phải hỏi ta đều nói rồi, cái không nên nói ta cũng nói, kế tiếp làm như thế nào, các ngươi tự mình nhìn mà xử lý đi.

Còn có một điều, nếu như các ngươi chút có thể nói muốn tìm một ít chứng cứ chứng minh quan điểm của bản thân, nghĩ chứng minh Lưu Vũ Phi đúng là một tên lừa đảo, thì trước hết rời khỏi gia tộc, nhưng mà các ngươi căn bản không có cơ hội này, vào trước khi các ngươi còn không có hành động, bên trong gia tộc đã đưa ngươi xử tử ngay tại chỗ.

Âu Dương thiên lại bổ sung ở phía sau vài câu. Nói xong mấy câu nói đó, Tư Mã phong hòa và Âu Dương thiên ly khai gian khách quý, đem không gian lưu lại cho vãn bối này, bọn họ hiểu lời vừa rồi của bản thân, những vãn bối này cần tiêu hoá.

Khi nhóm người thanh niên Đông Phương Vũ này nghe xong, nhìn mặt nhau, năm khuôn mặt lộ vẻ chìm vào trong trầm mặc. lời nói của Tư Mã phong vừa mới cho bọn hắn thực sự kinh ngạc nhiều lắm, lẽ nào Lưu Vũ Phi thực sự như trưởng bối mình miêu tả, có khả năng thông thiên triệt địa? Bằng sức một người có thể một tay xoá bỏ quốc gia của địa cầu ư? Như vậy hắn không phải thành thần tiên trong truyền thuyết, động thủ là có thể nghiêng trời lệch đất? Điều này cũng quá giả dối đi, trong số người phàm tục thật sự là có thần tiên sao? Mấy người thanh niên suy nghĩ rất nhanh, tưởng tượng các loại khả năng.

huynhba

NGUYÊN TÁC: LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT: BUDDY.VN ( )

137. Chương 136

Mấy người Tư Mã Đào, vẻ mặt thất hồn lạc phách, từ gian khách quý đi ra. Diệp Linh Lỵ chứng kiến Đông Phương Vũ bọn họ đi ra, đứng lên phất phất tay, ý bảo bọn họ cùng đến. Đông Phương Vũ mấy người vừa ngồi xuống, Diệp Lạc Vũ quan tâm hỏi: " A Đào, bá phụ họ không có phạt ngươi thêm nữa chứ? Lưu Vũ Phi này là chuyện gì vậy, nhân vật như bá phụ mà cũng không dám đắc tội hắn?"

" Hắn chính là một tên bần dân khu núi, một kẻ lừa đảo gạt người thôi." Hạ Vũ Khiết lúc này vẫn tức giận với Lưu Vũ Phi.

Tư Mã Đào lắc đầu: " Lạc Vũ, đến bây giờ chúng ta cũng không biết rõ thân phận của hắn, Vũ Khiết ngươi cũng đừng quá mức để ý, hơn nữa ngươi cũng không bị bao nhiêu thương tổn, đổi lại nếu như Lưu Vũ Phi thật sự kinh khủng như lời cha ta nói, hôm nay chúng ta thật là vô cùng may mắn, Lạc Vũ ngươi cùng Vũ Khiết, nếu có cơ hội nhìn thấy Lưu Vũ Phi lần nữa, nên chú ý một chút, cố gắng tránh né hắn đi." Sợ Diệp

Lạc Vũ không từ chối được mè nheo của Hạ Vũ Khiết, thật sự sẽ tìm Lưu Vũ Phi phiền toái, Tư Mã Đào lại khuyên một câu.

Trong lòng Tư Mã Đào kết luận, Hạ Vũ Khiết không chỉ đơn giản là bạn học của Lưu Vũ Phi, trong đó khẳng định là có những chuyện người khác không hay biết.

Hạ Vũ Khiết bĩu môi tỏ vẻ không thèm nghe lời, Diệp Lạc Vũ an ủi định ôm nàng, tưởng rằng Hạ Vũ Khiết vẫn chưa yên, an ủi nói: " Được rồi Vũ Khiết, hắn chỉ là một người xa lạ, ta sẽ không nghe lời hắn đâu."

Tư Mã Đào lắc đầu, bạn tốt của mình cũng quá tin tưởng Hạ Vũ Khiết, đến giờ còn chưa nhìn ra giữa Hạ Vũ Khiết và Lưu Vũ Phi cũng không đơn giản như vậy.

Trở lại biệt thự Tô Thiến vẫn bĩu cái miệng nhỏ nhắn: " Ca, anh đối đãi Hạ Vũ Khiết như vậy có phải là quá tiện nghi cho nàng không? Loại nữ nhân này nên giáo huấn một trận, chuyện trước kia còn chưa tính, không nghĩ tới cô ta vẫn còn nói anh như vậy, không phải bị anh lôi kéo, em đã sớm giáo huấn cho cô ta một trận."

" A a, Thiến nhi, thân phận hiện tại của chúng ta bất đồng, cần gì đối với việc nhỏ này tính toán chi li, lại nói ta còn phải đa tạ cô ta mới phải, nếu không do cô ta, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay."

" Ca, người ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh, sao ca lại xóa đi kia chứ, ca đã không thích nghe, em cũng không nói nữa. Ca, vậy lúc nào ca mang theo tụi em đi du ngoạn? Chúng em rất chờ mong nga!"

" Tiểu nha đầu, chỉ biết đi chơi, hai người hiện tại có thể đi sao? Sở Phỉ các nàng còn đang bế quan, nếu các em đều đi, cơ kim có thể xuất hiện rối loạn hay không?"

" Điều này anh không cần lo lắng, chỉ cần một tháng chúng em sẽ xác định toàn bộ sự vụ, ca, chúng em cũng chưa từng cùng anh đi ra ngoài, nhân cơ hội lần này nhất định phải chơi đùa cho thỏa."

Lưu Vũ Phi nghe xong lắc đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Vài ngày sau, Lý Hưởng đi tới địa điểm chỉ định của thương vụ bộ, tham gia lần hội nghị kỳ này do chính phủ chủ trì. Lúc hội nghị mới bắt đầu, quan viên đã chỉ rõ, chủ đề của hội nghị hôm nay chính là đem sản phẩm đi xuất khẩu, hy vọng các công ty gia tăng xuất khẩu, vì quốc gia sáng tạo sự trao đổi càng nhiều.

Lý Hưởng lúc ấy nghe được liền buồn bực, Vận Mệnh Thủy của Tây Vũ công ty không thể đem ra xuất khẩu, người trên thế giới đều biết, tại sao Thương Vụ bộ trưởng lại mời hắn tới?

Lý Hưởng nghĩ thầm: " Lần này hội nghị không phải chuyên môn nhằm vào Tây Vũ công ty đó chứ? Chẳng lẽ chính phủ muốn xuất khẩu Vận Mệnh Thủy ra nước ngoài hay sao?

Quả nhiên, Thương Vụ Bộ Trưởng, theo sau liền nói ra ý định muốn Tây Vũ công ty xuất khẩu Vận Mệnh Thủy. Với tình hình này, Lý Hưởng cũng không nói cái gì, chỉ nói mình không cách nào làm chủ, tỏ vẻ đại sự như vậy chỉ có tổng giám của công ty mới có tư cách hạ quyết định, hắn phải đi về xin chỉ thị mới được.

Lý Hưởng tham gia xong hội nghị do Thương Vụ Bộ chủ trì xong, lập tức đi tới biệt thự tìm Lưu Vũ Phi. Lần này hội nghị Tây Vũ công ty gặp phải áp lực rất lớn của chính phủ. Thương Vụ bộ trưởng, ngoại kinh mậu ủy quan viên cùng minh xác chỉ ra, Vận Mệnh Thủy của Tây Vũ công ty cần phải được xuất khẩu.

Nguyên lai Tây phương như Mỹ, Anh, Ý ba nước vì muốn cho công ty Tây Vũ phải xuất khẩu Vận Mệnh Thủy, muốn thay đổi chế độ chi trả chi phí của Vận Mệnh Thủy nên đã hướng Trung Quốc chính phủ gây áp lực, nếu như Vận Mệnh Thủy không xuất khẩu, Mỹ, Anh, Ý ba nước sẽ vì những thương phẩm khác trong quốc nội, thiết trí ra hàng rào thuế quan. Vận Mệnh Thủy phải được lưu thông trên thị trường, nhất định phải được chế định giá cả thống nhất. Nhưng có thể cho phép giá cả Vận Mệnh Thủy xuất khẩu ra ngoài được cao hơn 50% của quốc nội.

Nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì tiêu chuẩn phí tổn của Tây Vũ công ty quá cao, tính theo phần trăm tài sản cá nhân, nên rất nhiều phú hào không có nhiều tiền mặt như thế để chi trả, chỉ có thể dùng cổ phiếu của công ty để triệt tiêu. Vì vậy Tây Vũ công ty thành nguyên nhân gây khó khăn cho bọn họ. Tây phương quốc gia sợ tiếp tục như vậy, những công ty trong quốc nội, đều bị công ty Tây Vũ thu mua, lo lắng cho kinh tế quốc gia mạch sống, bị người Trung Quốc cầm giữ.

Vì khiến cho Tây Vũ công ty thay đổi hình thức kinh doanh hiện tại, chỉ có không ngừng gây áp lực với chính phủ Trung Quốc, do chính phủ Trung Quốc ra mặt cấp áp lực cho Tây Vũ công ty, ép công ty Tây Vũ tiếp nhận đề nghị của các quốc gia Tây phương.

Quan viên của Thương Vụ Bộ sợ hại chuyện tiếp tục như thế sẽ làm xuất khẩu mậu dịch bị thương tổn lớn, trải qua những thảo luận, giải quyết rằng Vận Mệnh Thủy phải đem xuất khẩu là cách tốt nhất.

Nghe xong Lý Hưởng thuật lại, Lưu Vũ Phi lạnh lùng cười: " Lý ca, ngươi đi chuyển cáo quan viên chính phủ, quy định của công ty sẽ không phế trừ, muốn cho Tây Vũ công ty phải xuất khẩu, thì hãy bỏ đi ý định đó đi." Rồi lại suy nghĩ một chút nói tiếp: " Lý ca, ngày mai ngươi đi mở một cuộc họp báo, từ ngày mai bắt đầu, Vận Mệnh Thủy sẽ không đem điều trị cho công dân của Anh, Mỹ, Ý ba nước, những quốc gia nào từng phát biểu yêu cầu chúng ta phải xuất khẩu, thì đình chỉ bán Vận Mệnh Thủy cho họ ba tháng thời gian, bọn họ còn bất mãn, thì sẽ giống như ba nước Anh, Ý, Mỹ vĩnh cửu đình chỉ bán Vận Mệnh Thủy cho họ."

" Vũ Phi, như vậy có phải là quá cực đoan hay không, dù sao những người bệnh là vô tội, chúng ta nếu không điều trị cho bọn họ, đến lúc đó sẽ chết rất nhiều người. Làm như vậy sẽ bị người ta mắng là chúng ta vô nhân đạo, thật làm như vậy cũng khó ăn nói với phía chính phủ."

" Lý ca, trong mắt của ta không có gì gọi là vô nhân đạo, người ngoại quốc chết sạch cũng không có vấn đề gì với ta, mục đích của ta không phải tạo phúc cho toàn bộ loài người, thầm nghĩ chỉ muốn cho con cháu Viêm Hoàng chúng ta có được cuộc sống tốt, mặt khác phương diện chính phủ quốc nội anh cũng không cần lo lắng, đến lúc đó ta sẽ tự mình giải quyết, đám người chỉ biết hưởng thụ này, không có ai là thứ tốt, ngày mai chỉ cần tin tức công bố, những câu nói đó tự nhiên sẽ giảm bớt rất nhiều."

" Vũ Phi, ngươi xác định muốn làm như vậy hay sao? Đây chính là cố ý chống đối với chính phủ, đối với chuyện phát triển tương lai của chúng ta sẽ rất bất lợi."

" Yên tâm đi Lý ca, việc này trong lòng ta đều biết, đám ngoại quốc tự cho là đúng này, cũng nên có sự giáo huấn, trước kia đều là bọn họ chế định quy tắc trò chơi, lần này ta cũng phải cho bọn họ chấp hành quy tắc của ta."

Lý Hưởng cười khổ không thôi, Lưu Vũ Phi làm như vậy hắn xem ra, không thể nghi ngờ là muốn đem công ty đẩy vào tuyệt lộ.

Chứng kiến vẻ mặt sầu khổ của Lý Hưởng, Lưu Vũ Phi a a cười nói: " Lý ca, yên tâm đi, chuyện không có hỏng bét như ngươi nghĩ vậy đâu, ta xem ngày mai tin tức công bố, tây phương quốc gia đầu tiên sẽ gặp phải sự kháng nghị của người bệnh trong nước, hơn nữa những người bệnh đã được chúng ta tiếp nhận, những người này không phải đại phú thì là đại quý, ở trong xã hội có thế lực hùng mạnh, bọn họ quyến luyến tính mạng, xa vượt qua người bình thường."

Lý Hưởng vừa nghe tới đây, những người này nếu không có Vận Mệnh Thủy điều trị, chống giữ không được bao lâu sẽ tử vong. Nhóm người này khẳng định sẽ không bỏ qua cho chính phủ của mình, đến lúc đó chuyện phát triển cũng không nhất định là chuyện xấu.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lý Hưởng hưng phấn nhảy dựng lên: " Vũ Phi ta lập tức đi thông tri các công ty truyền thông."

Ngày kế, các phương tiện truyền thông thu được tin tức, đã sớm chờ tại bên ngoài tiệm ăn của Lý Hưởng đang ngồi, muốn biết Lý Hưởng sẽ tuyên bố đại sự gì.

Lý Hưởng vừa mới lộ diện, tất cả phóng viên đã nóng lòng ào lên. Nhanh đến mức khi tới bên người Lý Hưởng thì mới bị bảo an tiệm ăn ngăn cản lại.

Không nói chút lời thừa, Lý Hưởng vừa ra liền nói ngay vào chính đề: " Các vị phóng viên bằng hữu, bởi vì lúc trước các quốc gia phương tây bất mãn bổn công ty về chế độ tính phí, nên hướng chính phủ Trung Quốc gây áp lực, ép bổn công ty xuất khẩu Vận Mệnh Thủy, hiện tại ta tuyên bố quyết nghị mới nhất của bổn công ty..." Lý Hưởng dừng lại một chút, làm cho trái tim của đám phóng viên muốn trào lên cổ họng.

Bọn họ hận không thể ép Lý Hưởng lập tức công bố quyết nghị mới nhất của Tây Vũ công ty, muốn biết Tây Vũ công ty có bị áp lực bức bách mà thay đổi chế độ nhận phí hay không.

Lý Hưởng nhìn quanh một vòng rồi nói: " Thứ nhất, từ hôm nay trở đi, Tây Vũ công ty đối với công dân của ba nước, vĩnh cửu đình chỉ bán ra Vận Mệnh Thủy, ba nước đó là Mỹ, Anh, Ý. Hai, đối với những quốc gia từng chỉ trích bổn công ty không công bình, trong vòng ba tháng tới, sẽ không bán ra Vận Mệnh Thủy, nếu sau này quốc gia đó vẫn phát ra ngôn luận cùng loại, bổn công ty sẽ liệt họ vào quốc gia vĩnh cửu không tiêu thụ Vận Mệnh Thủy, quyết nghị này là bổn công ty tự quyết định, không có liên hệ gì với chính phủ Trung Quốc."

Lý Hưởng tuyên bố xong, không cho các phóng viên có cơ hội, vội vã rời đi. Lúc các phóng viên có phản ứng, thì Lý Hưởng đã sớm biến mất.

Trước một đoạn thời gian các giới truyền thông toàn thế giới truyền bá, Mỹ, Anh, Ý liên hợp phát ra lời thanh minh, không nghĩ tới Tây Vũ công ty lại mạnh mẽ kháng nghị lại những quốc gia này. Tất cả mọi người biết, cuộc sống sau này nhất định sẽ náo nhiệt phi phàm.

Các phóng viên liền lập tức giải tán, vận dụng đủ mọi phương tiện phát hành ra tin tức mới nhất. Không tới nửa giờ, các phương tiện truyền thông, trang web trên thế giới liền xuất bản ra với phạm vi lớn, Lý Hưởng vừa mới tuyên bố ra hai quyết nghị mới nhất. Tây Vũ bệnh viện sau khi Lý Hưởng công bố tin tức thì trước tiên liền lập tức chấp hành quyết nghị của công ty.

Những người bệnh nước ngoài vốn đã được bệnh viện Tây Vũ nhận điều trị, đồng thời nhận được tín hàm do bệnh viện Tây Vũ phát ra, đem tới quyết nghị mới nhất của công ty Tây Vũ. Cũng thông cáo, bệnh viện Tây Vũ sẽ chấp hành quyết nghị mới nhất của công ty Tây Vũ, trước khi tổng bộ có lệnh khác, thì sẽ trì hoãn vô hạn kỳ đối với việc trị bệnh cho bọn họ, hoặc là ba tháng sau sẽ điều trị cho bọn họ.

Những người bệnh bị tuyệt chứng gần như tử vong, vừa lấy được tín hàm nhất thời còn chưa kịp phản ứng, bọn họ không rõ vì sao Tây Vũ công ty lại quyết định thay đổi kế hoạch. Những người bệnh này đều có thân phận đặc thù, lập tức từ trên internet biết được hết thảy tình thế. Hiểu được là do chính phủ của nước mình nên Tây Vũ công ty mới làm ra quyết định như thế. Nhóm người này vô cùng phẫn nộ, nhất là người bệnh của ba nước Anh, Mỹ, Ý, cả đời bọn họ đều làm việc vì chính phủ, hoặc là hàng năm nộp thuế cao, mà chính phủ lại nhân lúc bọn họ bị tử vong uy hiếp thì lại bóc lột đi hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Nhóm người này phát động tất cả những lực lượng, tổ chức một dòng người kháng nghị khổng lồ, ở khắp nơi trong cả nước kháng nghị chính phủ, can thiệp vào chuyện buôn bán bình thường của một công ty. Cho dù bọn họ hiểu được, chính phủ làm như vậy cũng là vì ích lợi của công dân.

Đương nhiên cũng có người ủng hộ chính phủ, đại bộ phận bọn họ là không có tiền trả phí tổn chữa trị, hoặc không cách nào đến được Trung Quốc, hai dòng người đối lập, thường xuyên khởi lên xung đột.

Chuyện đi tới bước này, đã bước theo ý tưởng của Lưu Vũ Phi, những quốc gia bị hạn chế ba tháng, áp lực còn nhỏ một chút, ít nhất ba tháng sau, Tây Vũ công ty sẽ khôi phục việc điều trị đối với công dân của họ.

Đối với quyết nghị mới của Tây Vũ công ty, họ sáng suốt thanh minh: Tuyên bố tỏ vẻ tiếc nuối với quyết nghị mới, đồng thời lại tỏ vẻ tôn trọng Tây Vũ công ty, sẽ không giống Anh, Mỹ, Ý ba nước gây áp lực cho chính phủ Trung Quốc, lại thanh minh, hướng Tây Vũ công ty tỏ vẻ xin lỗi, đem những lời nói công kích Tây Vũ công ty trước kia toàn bộ thu hồi, sau này cũng sẽ không phát biểu lời nói giống như thế nữa.

Mà Mỹ, Anh, Ý sẽ không giống vậy, ba nước bọn họ lọt vào sự chế tài vĩnh cửu ba nước đồng thời phát biểu tỏ vẻ mãnh liệt kháng nghị, chỉ trích Tây Vũ công ty đang phân biệt và lũng đoạn. Một mặt hướng chính phủ Trung Quốc đưa ra thư kháng nghị, ý đồ nhờ qua chính phủ, áp lực với Tây Vũ công ty, làm thay đổi đề nghị mới nhất này. Về phương diện khác phái khẩn cấp chuyên viên, đi Trung Quốc Tây Vũ công ty tiến hành thương lượng, nhìn xem có thể hy vọng vãn hồi hay không.

Sự kiện cắt đi việc tiêu thụ của Tây Vũ công ty, trên quốc tế bị truyền ra xôn xao, rất nhiều người chờ mong xem công ty Tây Vũ làm sao mà ứng đối. Ngoại kinh mậu ủy thu được ba phần thư kháng nghị, Tây Vũ công ty không thay đổi lập trường, ba nước bọn họ sẽ đem tất cả thương phẩm của Trung Quốc, tính thuế quan để trả thù, thuế suất cao tới bảy phần trăm, giờ khắc này ngay cả chính phủ Trung Quốc cũng thừa nhận áp lực cực lớn, nhất là Thương Vụ bộ trưởng, hắn đã bị đại thành viên cấp trên chỉ trích, chỉ trích bọn họ làm việc bất lợi, mới có thể xuất hiện tình trạng trước mắt.

Cú bắn ngược mạnh mẽ của Tây Vũ công ty làm cho tất cả quan viên trở tay không kịp. Những quan viên này không nghĩ ra Tây Vũ công ty lại cực đoan như thế, đã biết họ mới gây ra áp lực với Lý Hưởng, mới có một ngày, Tây Vũ công ty liền làm ra quyết nghị kịch liệt như thế. Những quan viên này tức giận không thôi, cơn gió này không thể để lâu, nếu không kịp thời sát trụ, thì các công ty khác sẽ làm như vậy để đối đãi bộ thương vụ. Sau này chỉ thị của bộ thương vụ, còn có công ty nào coi trọng?

Thương vụ bộ trưởng bị trách cứ, liền triệu tập tất cả quan viên chủ yếu, cùng nhau thương thảo, làm sao giải quyết nguy cơ trước mắt do công ty Tây Vũ dẫn phát. Trong hội nghị một ít quan viên chỉ ra, Tây Vũ công ty không đem chính phủ để vào mắt, không có tính tổ chức, đề nghị những ngành liên quan xử phạt Tây Vũ công ty. Lại phải tiến hành giáo dục tư tưởng cho Lý Hưởng, để tránh ngày sau xảy ra tình huống tương tự.

Còn đề nghị kia là do quốc gia ra mặt, chỉnh thể nhận mua tất cả sản quyền của công ty Tây Vũ, đem công ty Tây Vũ quốc gia hóa. Đề nghị này rất nhanh liền bị bác bỏ, đề nghị kế tiếp giá trị nhất: Do chính phủ ra mặt, trực tiếp can thiệp hành chính, khiến cho công ty Tây Vũ thay đổi lập trường trong thời gian nhanh nhất, nếu như Tây Vũ công ty còn không nghe theo, chính phủ sẽ chuẩn bị một loạt trừng phạt, cho đến khi nào công ty Tây Vũ nghe theo chỉ thị của chính phủ mới thôi. Cuối cùng vẫn tăng thêm một câu, trước khi tiến hành thi thố trừng phạt, đầu tiên sẽ nói chuyện với tổng giám đốc công ty Tây Vũ.

Cùng lúc đó ngoại kinh mậu ủy dùng tốc độ nhanh nhất, hồi phục kháng nghị thư của ba nước Anh, Mỹ, Ý, tuyên bố chính phủ Trung Quốc sẽ trả lời thật nhanh yêu cầu cho ba nước. Quyết nghị mới nhất của Tây Vũ công ty, tất cả dân chúng quốc nội đều tỏ vẻ ủng hộ. Trước kia vẫn chưa từng xuất hiện qua, một công ty có can đảm đối kháng quốc gia tây phương, hơn nữa đại bộ phận những quốc gia khác, đều hướng Tây Vũ công ty xin lỗi, đây chính là việc chưa từng có trước đó. Toàn quốc dân chúng đều cảm giác được, Tây Vũ công ty đã làm nở mặt Viêm Hoàng tử tôn.

Mấy ngày kế tiếp, thương vụ bộ quan viên lớn nhỏ chạy vô số nhà hàng, đáng tiếc bọn họ đều bị Lưu Tinh cùng Lưu Lôi ngăn cản lại. Mỹ, Anh, Ý chuyên viên ba nước, cũng không cách nào gặp được Lý Hưởng. Bên ngoài nhà hàng Lý Hưởng đang dùng cơm, đông đảo phóng viên tụ tập, bọn họ muốn biết dưới áp lực của cơ quan quốc gia, Tây Vũ công ty có thể thay đổi lập trường này hay không.

Một tuần sau, Lý Hưởng nhận được chỉ thị mới nhất của Lưu Vũ Phi, rốt cuộc lộ diện. Hắn vừa mới xuất hiện ngay đại sảnh nhà hàng, người nhìn thấy hắn liền hô to: " Lý Hưởng đi ra." Vì vậy tất cả phóng viên vọt lên, dọa kinh đám bảo an của nhà hàng, những bảo an cũng làm như lần trước, chắp tay làm thành một vòng tròn. Cách ly các phóng viên và Lý Hưởng ra, Lưu Tinh và Lưu Lôi còn ẩn thân trên đỉnh đầu Lý Hưởng.

Một phóng viên hỏi đầu tiên: " Lý tổng, chào ngài, ta là phóng viên đài truyền hình trung ương, theo chúng ta biết lúc đầu khi công ty thành lập, từng xuất hiện qua cùng loại ngôn luận và đề nghị như vừa rồi từ phía nước ngoài, xin hỏi, Tây Vũ công ty bây giờ mới tuyên bố quyết nghị mới này?" Trong nháy mắt vô số microphone đã đưa tới trước mặt Lý Hưởng, chờ mong hắn trả lời.

" Vì bằng hữu phóng viên này, ngươi nói không sai, loại ngôn luận này ngay khi công ty mới thành lập thì có, sở dĩ hiện tại mới làm ra phản ứng, đó là tại trước kia chưa kịp báo cáo cho tổng giám chúng ta, lần này áp lực quá lớn, bản thân không cách nào làm chủ, không thể làm gì khác hơn là báo cáo lên, quyết nghị mới cũng là tổng giám tự mình quyết định."

Một phóng viên ngoại quốc tiến lên, dùng tiếng Trung lưu loát hỏi: " Lý giám đốc, với quyết nghị tuần trước của quý công ty, ngài không cảm thấy đối với người bệnh tuyệt chứng là quá mức tàn nhẫn, vô nhân đạo hay sao? Đây cũng không phù hợp với truyền thống của Trung Quốc."

" Đối với một bộ phận người, đầu tiên lập trường của ta cũng tỏ vẻ đồng tình, bọn họ đều là người hy sinh làm ra ích lợi của các tập đoàn, nhưng mọi người chớ quên, bản thân ta ở Tây Vũ công ty chỉ là người quản lý, người chủ chính thức của công ty chúng ta là tổng giám, đối với những người đó là quá tàn nhẫn hay sao? Tổng giám chúng ta cũng không cho là như vậy, một, những người này cũng không phải do ông ta sát hại, hai, một người sinh, lão, bệnh, tử là chuyện rất tự nhiên, còn việc theo truyền thống của Trung Quốc thì cũng không có bất cứ liên hệ gì."

" Vậy xin hỏi Lý giám đốc, vì sao tổng giám của công ty các ngươi, từ khi quý công ty khai trương có lộ mặt

ra một lần, đã không còn nhìn thấy xuất hiện trong mắt công chúng? Tổng giám của quý công ty có thể rời khỏi bóng tối, trở thành người nắm giữ chính thức của Tây Vũ công ty?"

"Chuyện này ta không thể trả lời, ta không rõ ý nghĩ của ông ấy, chuyện ông ấy không xuất hiện trong mắt công chúng, đó là do ông ấy có thân phận đặc thù, không có thuận tiện để cho dân chúng hiểu quá nhiều chuyện của ông ấy, bất quá theo ta biết, tổng giám trong ngày gần đây sẽ mở một buổi chiêu đãi ký giả, nếu các vị có nghi vấn gì, cứ hỏi ngay tổng giám của chúng ta là được." Nghe nói như thế, trong lòng tất cả phóng viên nhất thời hưng phấn, bọn họ đều khát vọng vị tổng giám thần bí của Tây Vũ công ty đích thân xuất trận.

huynhba

NGUYÊN TÁC: LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT: BUDDY.VN ( )

138. Chương 137

Đông đảo phóng viên còn ngàn vạn câu còn chưa kịp hỏi, Lý Hưởng khó có khả năng nhất nhất đáp lại, cuối cùng nói: " Các vị, vì thời gian không còn, bản thân ta chỉ có thể trả lời một vấn đề cuối cùng mà thôi."

Một phóng viên quốc nội giành nói: " Lý giám đốc, như vậy xin hỏi phương diện chính phủ có thêm áp lực cho quý công ty hay không? Khiến cho quý công ty thay đổi lập trường? Quý công ty có thể vì áp lực này mà thay đổi lập trường vốn có hay không?"

" Trước mắt chính phủ còn không có cho thêm áp lực gì với bổn công ty, quan viên thương vụ bộ vẫn liên lạc với tôi, bởi vì tổng giám còn chưa hạ thêm chỉ thị gì mới, ta cũng không phương tiện gặp bọn họ, về lập trường của công ty trước khi có chỉ thị mới, vẫn tiếp tục chấp hành, tương lai có thể thay đổi hay không, phải xem quyết định của tổng giám chúng ta, tốt lắm hôm nay gặp mặt tới đây chấm dứt, cảm ơn mọi người, gặp lại." Lý Hưởng trả lời xong vấn đề cuối cùng, theo sự bảo vệ của bao an đi tới phòng khách của nhà hàng.

Phía sau còn không dừng truyền đến thanh âm phỏng vấn của các phóng viên, chỉ vài phút gặp mặt ngắn ngủi, lại cấp thêm nhân tố không xác định của sự kiện về Vận Mệnh Thủy, làm cho mọi người càng chờ mong chính là, tổng giám thần bí của Tây Vũ công ty cuối cùng chịu lộ diện, hắn có thể thay đổi quyết nghị đã đề ra hay không? Có thể khuất phục dưới quyền uy của cơ quan quốc gia hay không? Hết thảy đều là việc mà mọi người phải quan tâm.

Những phát ngôn của Lý Hưởng đồng thời xúc động thần kinh của những quan viên thương vụ bộ, không được nói chuyện với Lý Hưởng, chính phủ cũng không tiện tiến hành những biện pháp trừng phạt. Cho đến khi áp lực của ngoại bộ càng lúc càng lớn, lần này do tổng lý của chính phủ trực tiếp hạ chỉ thị cho thương vụ bộ, ngoại kinh ủy phải giải quyết có hạn kỳ, do Tây Vũ công ty dẫn phát sự tranh cãi.

Dưới áp lực nặng nề, thương vụ bộ không đợi Lưu Vũ Phi lộ diện, trực tiếp làm ra hành động. Quốc thuế vụ đầu tiên tiến hành kê tra thuế vụ của công ty Tây Vũ, những thợ chủ yếu của công ty đều bị truyền gọi, đồng thời tạm thời đóng băng tất cả tài khoản của Tây Vũ công ty, khiến cho Tây Vũ công ty không cách nào mua sắm dược phẩm bình thường, may là bệnh viện Tây Vũ tồn kho cũng sung túc, mười ngày nửa tháng còn có thể cầm cự, còn lâu hơn thì không được.

Lý Hưởng thu được báo cáo của bệnh viện Tây Vũ trong cả nước, lòng không chỉ như lửa đốt, hận không thể lập tức như Lưu Vũ Phi làm ra quyết định mới nhất. Hai ngày sau, Lý Hưởng cuối cùng nhìn thấy được Lưu Vũ Phi. Vừa nhìn thấy Lưu Vũ Phi gương mặt khổ sở của Lý Hưởng nổi lên vẻ tươi cười: " Vũ Phi, nếu ngươi còn không xuất hiện, ta thật sự là không nhịn được nữa, ngươi xem chỉ mới vài ngày thời gian, chính phủ cũng đã làm ra phản ứng lớn như thế, ngay mới vừa rồi, Thượng Hải điện thoại tới, ngay cả phó giám đốc công ty đều bị quốc thuế cục, mời đi uống cà phê, còn có hết thảy trướng mục của công ty toàn bộ bị tra phong, điều này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc vận hành công ty rồi."

" Những điều này đều nằm trong dự đoán, phương diện của những nhân viên ra sao? Có ai có tâm tình bất an hay không? Hoặc là có lời đồn đãi không tốt?"

" Điều này thật không có, nhân viên đối với công ty tràn ngập tin tưởng, cũng cộng đồng phát biểu tỏ vẻ vô điều kiện cầm cự quyết nghị của công ty, chính phủ ra tay lớn như vậy chủ yếu là bởi vì chính phủ ngoại quốc thêm vào áp lực, nghe nói lại có vài người kích động, đã có người đến đại sứ quán của chúng ta ngồi kháng nghị, chính vì như vậy chính phủ quốc nội mới có thể gia tăng áp lực đối với công ty."

" Ân, ta biết rồi, hai ngày làm cho Lý ca phải quan tâm nhiều, kế tiếp ngươi cứ thư giãn vài ngày đi, chuyện sau cứ giao cho ta làm, nên cho đám chính phủ yếu nhược này một chút màu sắc mới được."

Duỗi cái lưng mệt mỏi, Lý Hưởng vỗ vỗ bả vai Lưu Vũ Phi, cười nói: " Vũ Phi, chuyện phía sau do ngươi đi làm, ta cũng được giải phóng, a a, hiện tại cảm giác dễ dàng hơn nhiều." Lý Hưởng cũng đồng dạng chờ mong động tác kế tiếp của Lưu Vũ Phi, muốn biết xem hắn có thêm bao nhiêu năng lực, có thể để cho chính phủ thỏa hiệp với hắn.

Ngày kế, người phát ngôn của Tây Vũ công ty thu được lệnh mới của Lưu Vũ Phi, phát biểu trên giới truyền thông một lời thanh minh mới nhất: Thanh minh nói, bởi vì chính phủ trực tiếp can thiệp, vận tác của Tây Vũ công ty đã lâm vào trạng thái dừng lại phân nửa, những nhân viên chủ yếu của công ty không ngừng bị gọi đi, đã nghiêm trọng ảnh hưởng đến việc làm của bọn họ.

Cũng đồng thời chỉ ra những trừng phạt bất công đối với Tây Vũ công ty, mà chính phủ muốn lấy lý do kiểm tra vệ sinh, bắt đầu tiến hành kiểm tra với việc Vận Mệnh Thủy xuất xưởng. Đối với việc này Tây Vũ công ty trịnh trọng cảnh cáo, xưởng sản xuất của Tây Vũ công ty là cơ mật tuyệt đối của công ty, ngoài nhân viên, không được sự đồng ý của tổng giám thì không có bất luận kẻ nào được tiến vào.

Chính phủ nếu khư khư cố chấp, công ty sẽ làm ra thêm hành động nghiêm khắc, bao gồm đóng cửa ba trăm bốn mươi lăm Tây Vũ bệnh viện trong cả nước, cũng đình chỉ việc sản xuất Vận Mệnh Thủy, đem Tây Vũ công ty di chuyển ra hải ngoại. Cuối cùng cấp cho chính phủ kỳ hạn, hai mươi bốn giờ sau, chính phủ không có lời giải đáp, Tây Vũ công ty lập tức chấp hành quyết nghị mới nhất.

Tin tức một khi truyền mở, nhân dân cả nước phẫn nộ. Nguyên nhân chính vì có Tây Vũ công ty, những giá cả thuốc men trong quốc nội mới có thể át chế. Tây Vũ bệnh viện càng nhân tính hóa, cho dù người bệnh là ai, cũng đối xử như nhau mà điều trị ngang hàng. Cách làm này, đã thắng được sự ủng hộ của thị dân bình thường rất lớn, được nhưng dân cư nghèo khó ủng hộ.

Những ai từng được ân huệ của Tây Vũ công ty, liền tự phát bước lên đường phố, du hành thị uy kháng nghị chính phủ đối với công ty Tây Vũ quá bất công, mọi người phẫn nộ đem bảng hiệu ký túc xá của chính phủ đập bể đi, minh xác nói, chính phủ nếu như không lập tức hủy bỏ bất công đối với Tây Vũ công ty, thì những chuyện như vậy sẽ còn tiếp diễn.

Tại quốc nội mà nói, đây là một chuyện cực kỳ hiếm thấy, dân chúng Trung Quốc luôn luôn ôn hòa, không ngờ lại bộc phát mãnh liệt loại tình huống này, nếu chỉ trong một hai thành thị thì chính phủ còn có thể khống chế, nhưng cả nước trong các thành thị đều bộc phát, chuyện không còn dễ dàng khống chế như vậy nữa, làm người lãnh đạo của quốc gia, mọt lần lại một lần hô hào khuyên giải trên ti vi về chuyện này.

Yêu cầu dân chúng dẹp đi lửa giận trong lòng, về nhà chờ đợi tin tức mới nhất, chính phủ nhất định sẽ cho Tây Vũ công ty một hoàn cảnh sáng tạo hài hòa, về phương diện khác lại nói là việc bảo trì khắc chế của hành vi chính phủ chỉ là kê tra theo thường lệ, cũng không có ý tứ nhắm vào Tây Vũ công ty.

Tây Vũ công ty bắn ngược như vậy làm cho mọi người khiếp sợ, ngay cả mấy đại thành viên của quốc gia cũng vì thế mà đau đầu. Bọn họ vẫn chưa từng gặp một công ty lại dám cấp cho chính phủ một kỳ hạn, lại giống như hai bên đang đàm phán. Bất quá bọn họ coi như sáng suốt, trước tiên trả lại trướng bổn cho Tây Vũ công ty, những tài khoản đóng băng cũng được giải phong. Tin tức sau khi chứng thật, dân chúng tụ tập trước tòa lầu chính phủ mới dẹp yên lửa giận trong lòng, đều tự về nhà.

Sự kiện lần này biểu lộ, địa vị của Tây Vũ công ty trong lòng dân chúng cường đại đến làm cho chính phủ kiêng kỵ, chính phủ khẳng định sẽ có sự chuẩn bị, bất quá sẽ không áp dụng nhanh như vậy. Ngay ngày đó, Lý Hưởng tại Bắc Kinh đột nhiên tuyên bố, tổng giám công ty đã tới Bắc Kinh, qua buổi trưa sẽ gặp các vị phóng viên và quan viên chính phủ.

Tin tức sau khi truyền mở, tất cả những phóng viên sôi trào. Tây Vũ công ty sớm đã trên truyền thanh phát hành, vì thế dẫn phát cơn sóng kháng nghị trên cả nước. Quá trưa tổng giám công ty sẽ lập tức ra

mặt, trong đó có gì liên hệ bên trong? Mấy trăm phóng viên đang có tâm tình chờ mong, đang chờ ở bên ngoài tửu điếm.

Biết được tổng giám Tây Vũ công ty quá trưa sẽ đến, thương vụ bộ đã xuống một mệnh lệnh, ngoại kinh ủy cùng những quan viên của bộ ủy, cộng lại hơn mười người đã sớm đi tới nhà hàng, Mỹ, Ý, Anh ba nước chuyên viên, ở trong phòng khách của nhà hàng, cùng đợi Lưu Vũ Phi xuất hiện. Lần này sự kiện Vận Mệnh Thủy, đã không còn đơn thuần là tranh cãi kinh tế, mà còn hỗn tạp thêm nhiều nhân tố chính trị.

Bởi vì nhân số quá nhiều, sợ sẽ xuất hiện ra sự cố dẫm đạp, quản lý của nhà hàng xin chỉ thị của Lý Hưởng, xem có thể đem việc phát hành tin tức di chuyển đến hội trường khổng lổ ở tầng trên cùng của nhà hàng. Điều này đương nhiên Lý Hưởng sẽ không phản đối, Lưu Vũ Phi lại không quan tâm đến mấy vấn đề này. Vừa qua khỏi buổi trưa, buổi chiều tối đến rất nhanh, Lưu Vũ Phi biến ảo thành khuôn mặt chừng ba mươi tuổi như lần trước.

Lý Hưởng cũng cùng đi, cả hai mặt không chút thay đổi đi vào hội trường, những phóng viên trong và ngoài nước nhìn thấy Lưu Vũ Phi và Lý Hưởng, nóng lòng đưa ra các loại microphone, hỏi đủ loại vấn đề. Lưu Vũ Phi nhướng mày, cũng không có lên tiếng, những bảo an rất nhanh mở ra cho họ một thông đạo. Lúc này Lý Hưởng mới có cơ hội giải thích, để các phóng viên chờ thêm chốc lát, tổng giám công ty sẽ lập tức trả lời vấn đề của bọn họ.

Quan viên chính phủ sớm đã chiếm cứ vị trí tốt nhất, Mỹ, Anh, Ý ba nước chuyên viên, cũng chiếm cứ những vị trí thật tốt. Bọn họ chỉ an tĩnh nhìn Lưu Vũ Phi đến, tạm thời không có phản ứng. Những quan viên chính phủ mặt không chút thay đổi, nhưng trong ánh mắt toát ra một tia lo lắng.

Đài truyền hình quốc gia, cũng tiến hành phát thanh tin tức trực tiếp, dân chúng của các nước cũng cực kỳ chú ý với chuyện này, mấy đại thành viên có quyền lực lớn nhất quốc gia, bao gồm chủ tịch cùng tổng lý, cũng đang ở trong phòng hội nghị xem hiện trường phát hành tin tức

trực tiếp. Lưu Vũ Phi vừa mới ngồi xuống, Lý Hưởng liền tuyên bố bắt đầu.

Tất cả các phóng viên đồng thời nhấc tay, đều hy vọng mình là người đầu tiên được hỏi. Lý Hưởng tùy tiện chỉ một phóng viên ngoại quốc, vị phóng viên này hưng phấn đứng thẳng lên: " Chào tổng giám, ta là.."

" Thân phận của ngươi không cần giới thiệu, có vấn đề gì trực tiếp đưa ra là được, ta không có nhiều thời gian như vậy."

Vị phóng viên còn chưa kịp giới thiệu mình, đã bị Lưu Vũ Phi cắt lời, hắn xấu hổ cười: " Xin hỏi tổng giám, gặp phải áp lực trong và ngoài nước, ngài có định thay đổi quyết định của một thời gian trước hay không?"

" Sẽ không, ta làm ra bất cứ quyết định gì, chưa từng có bỏ dở giữa chừng, quyết nghị vẫn tiếp tục chấp hành, dù áp lực có lớn hơn, vị tiếp theo." Chỉ đơn giản trả lời, lập trường khẳng định làm cho chuyên viên của ba nước cùng quan viên chính phủ trong lòng trầm xuống.

Rồi lại một phóng viên đưa ra vấn đề: " Tổng giám tiên sinh, ngài đối với việc quý quốc công dân hôm nay tiến hành đi thị uy có ý kiến gì không, dẫn phát ra việc du hành thị uy hoàn toàn là do việc thanh minh của quý công ty dẫn phát, xin hỏi, quý công ty phát hành quyết nghị là do ngài quyết định hay sao?"

" Đối với quần chúng tự phát việc biểu tình, ta cũng không muốn nhìn thấy, dù sao việc biểu tình như vậy, cũng là do sự kiện bất luận giải quyết, đương nhiên đối với việc mọi người ủng hộ cho bổn công ty, ta thật sâu cảm động, đối với việc này ta không có biết hồi báo ra sao, chỉ có đem có hạng mục có lợi cho dân chúng ra thực hiện, trước sau như một vẫn tiếp tục chấp hành, còn phần thanh minh kia, chính ta lập ra bản thảo, vị tiếp theo."

Vấn đề thứ ba do phóng viên Tân Hoa Xã: " Chào tổng giám, hiện tay trên thế giới xuất hiện không ít ngôn luận chế tài Trung Quốc, theo chúng ta biết các quốc gia Anh, Mỹ, Ý và có cả Nhật Bổn bốn nước đang thực hành chế tài kinh tế, mọi người đều biết bốn nước này, nguyên nhân đều bởi vì Vận Mệnh Thủy, mới có thể làm ra việc chế tài, quý công ty cũng gặp phải áp lực từ chính phủ, ngài cho rằng làm sao mới có cách giải quyết việc này tốt nhất? Cá nhân ta cho rằng quý công ty phải khôi phục lại chế độ vốn có, hoặc là đem Vận Mệnh Thủy xuất khẩu là cách tốt nhất."

“ Bởi vì một quyết định của công ty tư nhân mà lại đi chế tài cả quốc gia, các ngươi không cảm thấy buồn cười hay sao? Xuất khẩu? Ta tại sao phải xuất khẩu? Vận Mệnh Thủy là ngay cả bệnh nhân trong quốc nội còn không thể thỏa mãn, tại sao phải xuất khẩu? Còn chuyện bốn nước kia muốn chế tài quốc gia, ta không có cách nhìn gì, đây phải hỏi quan viên chính phủ, đồng thời ta cũng hy vọng quốc gia, cũng nên có chút điểm cốt khí, không nên bị người nắm mũi.”

Lại thêm một phóng viên hỏi: “ Chào tổng giám, nghe ngữ khí của ngài tựa hồ rất bất mãn với chính phủ, xin hỏi đây là do đoạn thời gian trước mắt, có liên quan tới việc điều tra quý công ty?

“ Điều tra một công ty có vi phạm pháp luật hay không, đây là chức trách của chính phủ, ta không có bất mãn, chỉ là đối với cách làm này của chính phủ, cực độ thất vọng, đồng thời ta cũng rất thất vọng đối với sự mềm yếu của chính phủ, Vận Mệnh Thủy nắm giữ vô số tính mạng của người nước ngoài, chính phủ không ngờ lại không có cách làm nào, tỉ như có thể dùng Vận Mệnh Thủy đi đàm phán điều kiện, chỉ cần có lợi cho Viêm Hoàng tử tôn chúng ta, ta nhất định ủng hộ đến cùng, nhưng còn bây giờ thì sao, chỉ mới có ba quốc gia vì không xuất khẩu Vận Mệnh Thủy, mà hò hét muốn chế tài, chính phủ bởi vì vậy mà gây áp lực với bổn công ty, vì muốn ép bổn công ty phải xuất khẩu, không tiếc vận dụng hành chính can thiệp.”

Có thể nghe không quen lời này của Lưu Vũ Phi, trong đám quan viên chính phủ có một người đứng lên nói: “ Ngươi nói gì vậy, chẳng lẽ ngươi không biết bởi vì cách làm cực đoan của ngươi, trên đời này không biết có bao nhiêu người phải chết, người ngoại quốc cũng là người, cổ nhân từng nói qua thầy thuốc có tấm lòng như cha mẹ, thử hỏi lòng của ngươi là do hòn đá làm ra sao? Đối với những người chết đi, chẳng lẽ lòng của ngươi không có một chút áy náy hay sao?”

Lưu Vũ Phi cười lạnh mấy tiếng: “ Ngươi là ai! Cũng xứng giáo huấn ta, xin hỏi ngươi có biết quốc nội có bao nhiêu người không được điều trị hữu hiệu mà chết không? Ngươi không biết, nếu ngươi có lòng liên mẫn, tại sao không quan tâm dân chúng trong quốc nội? Ngược lại đi nói chuyện cho người ngoại quốc! Người như ngươi trong mắt ta, chính là đại biểu của Hán gian, người ngoại quốc cho dù chết tuyệt, ta cũng không có chút ý xót thương nào, nếu như không phải có đông người đang nhìn, ngươi đã thành một cỗ thi thể.”

Nghe nói như thế mọi người hít vào một hơi, chẳng những công nhiên đe dọa quan viên của quốc gia, mà trong giọng nói rõ ràng mang theo ý phân biệt chủng tộc. Quan viên vừa nói chuyện kia, đương trường tức giận đến mặt đỏ bừng, khóe miệng run lập cập nói không ra lời. Ma ngay cả mấy đại thành viên của quốc gia đang xem trước ti vi, đồng thời tức giận nói: “ Tổng giám Tây Vũ công ty này thật quá lớn mật, hắn tưởng rằng hắn là ai vậy? Dám trước mặt nhiều người mà đe dọa quan viên quốc gia, không làm được gì hắn, thì uy nghiêm của chính phủ ở đâu.”

Lưu Vũ Phi lần này chủ yếu là giải quyết câu hỏi của chính phủ, không nghĩ lãng phí nhiều thời gian với đám phóng viên, tùy tiện trả lời mấy vấn đề sau, liền chấm dứt buổi họp báo. Nhưng mấy phóng viên lại không có ai rời đi, bọn họ đều cùng đợi Lưu Vũ Phi và quan viên chính phủ hiệp thương để ra quyết định cuối cùng.

Lập trường kiên định của Lưu Vũ Phi làm cho vô số người ngoại quốc uể oải không thôi, những quốc gia bị cấm ba tháng thì âm thầm may mắn, Mỹ, Anh, Ý ba nước chuyên viên, còn muốn lén đàm phán cùng Lưu Vũ Phi, kết quả liền bị từ chối. Chuyên viên của ba nước vẻ mặt xanh mét, rời khỏi nhà hàng quay về đại sứ quán. Trong phòng khách nhỏ tại nhà hàng, Lưu Vũ Phi một mình đối mặt với mười mấy quan viên của bộ ủy.

Thương vụ bộ nói đầu tiên: “ Lưu tổng giám, vì ích lợi của quốc gia, ngươi có thể thay đổi lập trường hay không? Nếu như Mỹ, Anh, Ý ba nước thật sự đối với nước ta tăng việc thuế quan trả thù, thì sự buôn bán bên ngoài của nước ta sẽ bị đả kích nặng nề.”

Lưu Vũ Phi vẫn âm trầm: “ Vậy thì thế nào, chẳng lẽ nói bọn họ gia tăng thuế quan với nước ta, quốc gia cứ mặc cho bọn họ chế tài? Quốc gia chẳng lẽ không thể đồng dạng gia tăng thuế quan với sản phẩm của bọn họ? Không có thị trường của ba nước này, chẳng lẽ kinh tế quốc gia chúng ta hỏng mất?

“ Chuyện không phải đơn giản như ngươi suy nghĩ, nếu chúng ta làm như vậy, chỉ biết dẫn phát cuộc chiến mậu dịch, trước mắt nước ta còn không có năng lực này, bởi vậy cuối cùng còn có thể ảnh hưởng ngoại giao của song phương, Lưu tổng giám ta đại biểu chính phủ, hy vọng ngươi có thể trịnh trọng cân nhắc, có thể xuất khẩu là tốt nhất, ít nhất khôi phục trước trạng thái.” Thương vụ bộ trưởng giải thích.

tổng giám ta đại biểu chính phủ, hy vọng ngươi có thể trịnh trọng cân nhắc, có thể xuất khẩu là tốt nhất, ít nhất khôi phục trước trạng thái." Thương vụ bộ trưởng giải thích.

" Bộ trưởng, còn có chính phủ Nhật Bản, bọn họ không phải cũng muốn nhập khẩu Vận Mệnh Thủy hay sao? Lưu tổng giám, Nhật Bổn cũng là đồng bạn mậu dịch của nước ta, đồng dạng cũng muốn chúng ta cân nhắc đề nghị của bọn họ." Quan viên vừa chỉ trích Lưu Vũ Phi khi nãy lên tiếng.

Lưu Vũ Phi cười lạnh nói: " Hoàng Lỗi, nam, bốn mươi ba tuổi, một tuần trước thu nhận hai mươi vạn nhân dân tệ của Nhật Bổn Tam Lăng công ty, điều kiện là lần này trong hội đàm, khiến cho bổn công ty đồng dạng xuất khẩu hay là điều trị cho đám heo Nhật Bổn." Tiếp theo Lưu Vũ Phi lại đọc ra tên ba người, bọn họ đã nhận hối lộ của ba nước Anh, Ý, Mỹ, điều kiện không khác gì Hoàng Lỗi.

Bốn người này nghe xong trong lòng giật mình, tức giận chỉ trích Lưu Vũ Phi là vu cáo, Lưu Vũ Phi không cho bọn hắn cơ hội, tay phải giương lên, bốn đạo chỉ kình màu đỏ bắn ra: " Phanh! Phanh..." Bốn tiếng vang, bốn người bị điểm tên ngay cả thời gian kêu thảm cũng không có, đồng thời đầu nở hoa, người cũng ngã xuống dưới bàn.

Mới vừa rồi lúc phát bố tin tức, Lưu Vũ Phi đã dò xét qua trong óc tất cả quan viên, nếu như không sợ dẫn dắt ra sự khủng hoảng, thì hắn đã lấy tính mạng bốn người này ngay đương trường. Giết bốn người này, trong lòng Lưu Vũ Phi dễ chịu hơn nhiều, sắc mặt cũng ấm lại. Những người khác bị biến cố đột nhiên này làm sợ đến ngây người, bọn họ chưa từng gặp qua thủ pháp giết người như thế, kinh hãi tới mức cả người phát run.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Lưu Vũ Phi, phảng phất như vừa rồi hắn không có giết người, Lưu Vũ Phi thản nhiên nói: " Như thế nào, sợ hãi hay sao? Đây chỉ là một trừng phạt nhỏ, các ngươi chỉ cần không làm ra chuyện giống bọn họ, ta sẽ không làm gì các ngươi."

Thương vu bộ trưởng run rẩy suy nghĩ phải báo cảnh sát, Lưu Vũ Phi nói: " Báo cảnh sát cũng vô dụng, hiện tại gọi điện thoại cho lãnh đạo thượng cấp của các ngươi, cứ nói Lưu Vũ Phi trên bầu trời Đông Kinh tìm họ." Thương vụ bộ trưởng còn không nghe hiểu ý tứ của hắn, trong lúc nhất thời gọi điện cũng không được, không gọi cũng không được, ai biết kế tiếp hắn muốn làm gì.

" Chẳng lẽ nói các quan viên bây giờ, đều nhát gan như vậy sao? Chỉ chết có vài người, mà sợ thành như vậy, khó trách chính phủ này càng ngày càng mềm yếu." Lưu Vũ Phi nhìn lướt qua đám quan viên, trong lòng bọn họ đang suy nghĩ gì, hắn đều hoàn toàn hiểu rõ.

huynhba

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

139. Chương 138

Lưu Vũ Phi Phi than thầm ở trong lòng: "Bọn này đúng là những quan chức mà ngay cả chút tâm huyết đều không có, Trung Quốc nếu muốn bằng bọn người này mà quật khởi, thì thật là nằm mơ giữa ban ngày. Tiếp theo giống như làm ảo thuật từ trong tay hắn hiện ra một tay cơ, Lưu Vũ Phi Phi rút điện thoại ra nói với Long Tam: " Ta là Lưu Vũ Phi Phi đây!"

" A! Tiên sinh người có khỏe không! Chẳng biết ngài lần này tìm ta là muốn ta làm gì ah ?" Từ đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của Long Tam, cả ngạc nhiên lẫn vui mừng xen kẽ.

"Long Tổ trưởng, ngươi có thể liên lạc với những người đương quyền có quyền lực cao nhất không? Tốt nhất là người Chủ tịch quốc gia, nói là có ta tìm, mặt khác ngươi nói với mấy người bọn họ một chút, để bọn họ không báo cảnh sát cũng không cần lo lắng ta sẽ đem bọn họ thế nào!"

Lưu Vũ Phi Phi đã từng chứng kiến mấy quan viên của Thương vụ sợ đến nỗi cả người run lập cập, tâm vừa nghĩ đến nên mới thêm một câu như vầy.

"Được, tiên sinh! Bất quá cấp bậc hiện tại của ta còn chưa đủ liên lạc người đứng đầu, ta phải thỉnh quốc an cục trưởng chuyển đạt. Thỉnh ngài chờ chỉ chốc lát!" Lưu Vũ Phi Phi lên tiếng, đưa điện thoại di động chuyển cho bộ trưởng Thương vụ "Không biết Long Tam đối với Thương vụ bộ nói những thứ gì, hắn vừa lại giải đáp vài câu!" Vốn đã thấp thỏm lo âu tình hình thực tế cũng bị vuốt lên, hướng ánh mắt về phía Lưu Vũ Phi Phi thay đổi liên tục.

Những quan viên khác hướng ánh mắt dò hỏi về phía Thương vụ bộ trưởng, những người này bị Lưu Vũ Phi Phi dọa, không còn dám ho he tí gì! Bọn họ mới vừa rồi biết trò chuyện với Thương vụ bộ trưởng là ai. Theo tình thế trước mắt thì đối với tên này có quan hệ. Thương vụ bộ trưởng nói cho bọn họ không cần lo lắng, bọn họ đều an toàn, làm cho mọi người ở nhà cùng đợi cấp trên một lần nữa chỉ thị, bọn họ mới thoáng dẹp loạn khủng hoảng trong lòng .

Nói về chức quyền Thương vụ bộ trưởng so với Long Tam còn muốn cao hơn, tốt hơn nhiều. Nhưng đối với đặc công đầu mục Long Tam, Thương vụ bộ trưởng vẫn có điểm kiêng kị, loại kiêng kị này tại các triều đại quan viên vẫn truyền lưu, đã thành truyền thống quan trường ở Trung Quốc. Không có một quan viên nào có vị trí như ngày nay mà sạch sẽ, cũng chẳng muốn là bị đặc công nhìn chăm chú vào.Chỉ cần cho bọn hắn một tội danh nào đó thì không chết cũng bị lột da, chỉ còn nước về quê chăn vịt.

Đám quan viên không dám nói chuyện với nhau, Lưu Vũ Phi Phi cũng không thèm cùng bọn hắn nói chuyện. Cứ như vậy tất cả mọi người an tĩnh tại chỗ hơn mười phút đồng hồ. Điện thoại tùy thân Thương vụ bộ trưởng vang lên, nhìn thoáng qua đến mã số điện thoại, đè xuống chấn động trong lòng, cung kính nói:" Chủ tịch, người khỏe ah!" tiếp được chính là không ngừng trả lời " Dạ! Hiểu ah"

Cuối cùng Thương vụ bộ trưởng đem điện thoại chuyển cho Lưu Vũ Phi Phi, ánh mắt nhìn về phía Lưu Vũ Phi Phi càng thêm kinh hãi! Vẻ mặt Lưu Vũ Phi Phi vẫn bình thản, tiếp nhận điện thoại thản nhiên nói:" Nói đi, các ngươi cuối cùng quyết định như thế nào. Ta chỉ muốn kết quả, không cần nhiều lời, ta không thời gian rỗi với các ngươi tán dóc. Chờ ngày nào đó trong các ngươi có người mà ta thấy hứng thú thì đến lúc đó chậm rãi trò chuyện còn chưa muộn!"

Ngữ khí của Lưu Vũ Phi Phi làm cho bọn quan viên này cả kinh, mắt tròn mắt dẹt nhìn Lưu Vũ Phi Phi. Hình như chưa từng có người dám nói chuyện với Chủ tịch như thế. Lưu Vũ Phi Phi tại trong mắt bọn họ phảng phất chính là một con quái vật. Thương vụ bộ trưởng như thế nào cũng không rõ, Chủ tịch vì sao như thế coi trọng người này, chẳng lẽ bởi vì hắn là dị năng giả?

Cảm giác ngữ khí Chủ tịch đối với Lưu Vũ Phi Phi cũng không ngoài ý muốn, cũng tôn kính yêu cầu Lưu Vũ Phi bay tới Nam Hải làm khách, đối với hành động Lưu Vũ Phi Phi cự tuyệt cũng không có cảm thấy tức giận. Đồng thời hướng Lưu Vũ Phi Phi tỏ vẻ, quốc gia sẽ vô điều kiện duy trì quyết định của hắn. Hắn đã hạ lệnh cho Thương vụ bộ trưởng, sau đó tuyên bố chỉ thị quốc gia mới nhất .

Như vậy đối với câu trả lời thuyết phục này, đã sớm nằm trong dự liệu của Lưu Vũ Phi Phi. Nếu như đám đại thành viên này sau khi biết thân phận của hắn mà vẫn kiên trì mình thấy thì tốt nhất không nên có mặt ở trên đời này nữa. Chấm dứt cùng Lưu Vũ Phi Phi trò chuyện, Tổng lý tại một bên quan tâm hỏi:" Chủ tịch thế nào rồi, hắn đáp ứng yêu cầu chúng ta sao?"

" Còn không có, hắn vẫn đang giữ lập trường. Nếu hi vọng của hắn không đạt đến thì sẽ không cùng chúng ta gặp mặt " Một người Thường ủy cảm thán nói:" Hắn đúng là kỳ nhân, không thể vì nước mà sử dụng thì thật sự đáng tiếc, quản lại không được, hoàn hảo hắn không có dã tâm, nếu không thế nhân này còn có ai có thể chế trụ hắn, các ngươi nói trên đời này thật có thần tiên tồn tại không? Nếu không như thế nào giải thích được sự tồn tại của hắn?"

Chủ tịch quyết đoán nói:" Tốt lắm, không thảo luận hắn là cái gì thân phận, lần này vận mệnh sự kiện quốc gia, quốc nội bộ phận lúc đó chấm dứt, quyết nghị đối với công ty Tây Vũ nhất loạt hết thảy hủy bỏ, mặt khác phân phó Bộ ngoại giao liên quan chuẩn bị cho tốt, ứng phó làn sóng kháng nghị của nước ngoài, ngoại kinh ủy, Thương vụ bộ làm tốt công tác chuẩn bị. Lần này chúng ta cường ngạnh một lần, chỉ cần Mỹ, Anh, Ý tuyên bố tăng thuế quan đối với thương phẩm nước ta, thì trước tiên tại quốc nội, gia tăng thuế quan đối với thương phẩm của ba nước."

" Chủ tịch, như thế như vậy sợ rằng sẽ dẫn đến chiến tranh mậu dịch, đối với kinh tế trong nước sẽ có tổn thất rất lớn. " Tổng lý sợ như thế sẽ có thái độ cường ngạnh, cuối cùng sẽ dẫn đến ảnh hưởng kinh tế quốc

nội.

Một Thường ủy khác nói:" Tổng lý, ta xem ra cũng chưa chắc là chuyện xấu, nước ta trước kia chính là rất ôn hòa, tây phương mỗi nước hết lần này đến lần khác đều được voi đòi tiên. mặc dù trụ cột kinh tế quốc nội tương đương phổ yếu, nhưng cũng không đến nỗi không thể xoay xở được, ngược lại người tiêu thụ nước ngoài có thói quen mua thương phẩm giá rẻ nước ta, nếu như toàn diện đề cao thuế quan, chỉ biết cho bọn hắn chính mình mang đến áp lực của lạm phát." Mấy Thường ủy khác gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

" Tất nhiên tất cả mọi người cho rằng chúng ta nên cường ngạnh thích hợp, như vậy thì cứ như vậy mà làm đi." Chủ tịch cuối cùng ra chỉ thị.

Thương vụ bộ trưởng mọi người vừa đi ra khỏi phòng họp, lập tức bị phóng viên bao bọc vây quanh. đối mặt với những vấn đề của phóng viên, Thương vụ bộ trưởng chỉ phát biểu thanh minh hai điểm. Thứ nhất, chính phủ toàn lực duy trì quyết định của công ty Tây Vũ, tôn trọng quyền tự chủ về mua bán của công ty Tây Vũ. Thứ hai, chính phủ thừa nhận một đoạn thời gian trước, đối với công ty Tây Vũ tiến hành hành chính can thiệp không thỏa đáng, đối công ty Tây Vũ viện đã bị bất công, tỏ vẻ chân thành xin lỗi " Thương vụ bộ trưởng nói ra hai điểm thanh minh, làm cho tất cả phóng viên mắt trợn tròn, trước sau không tới một giờ, lập trường chính phủ chuyển biến 1800.

Công ty Tây Vũ đã làm cái gì trong lúc này, lại làm cho đối nội chính dị thường nghiêm khắc của chính phủ Trung Quốc, thỏa hiệp đích cúi đầu nhận lỗi. Đương thời giới truyền thông, đem thông báo của Lưu Vũ Phi Phi ra phân tích. Dân chúng tại Mỹ, Anh, Ý tam, đang kích động biểu tình, chỉ trích công ty Tây Vũ và chính phủ Trung Quốc không công bằng cùng với nội dung Lưu Vũ Phi Phi, làm trái nhân quyền.

" Mỹ, Anh, Ý tam quốc nội bộ phát ra thanh âm chế tài, từ từ tăng vọt "

Được cấp trên ra chỉ thị, ngoại kinh ủy cũng cấp tuyên bố lập trường chính phủ Trung Quốc: "chỉ trích Mỹ, Anh, Ý tam quốc, làm như thế chính là đối với Trung Quốc là buôn bán lừa bịp, cũng cảnh cáo tam quốc không nên lấy vận mệnh nước, làm cái cớ để trừng phạt Trung Quốc. Một khi tam quốc không để ý phản đối của chính phủ Trung Quốc đích, khư khư cố chấp áp dụng trừng phạt thì chính phủ Trung Quốc sẽ áp dụng biện pháp tương tự."

Tam quốc kinh mậu bộ khi nhận được thư hàm của ngoại kinh ủy thì cảm thấy bất khả tư nghị. Phản ứng của chính phủ Trung Quốc nằm ngoài dự liệu của bọn họ. Công văn cường ngạnh như thế này xuất hiện tại Chính Phủ Trung Quốc là rất hiếm thấy. Đây chính là Trung Quốc thông báo cực mạnh ngạnh lập trường những năm gần đây. Đối với nguyên thủ tam quốc này, còn bí mật tiến hành một lần thảo luận.

Tam quốc nguyên thủ cũng biết, chế tài Trung Quốc không thể nghi ngờ sẽ làm cho quốc gia mang lạm phát nguy hiểm. Dân chúng quốc nội bởi vì chế tài, không cách nào hưởng thụ Trung Quốc thương phẩm giá rẻ, vừa lại hội kháng nghị chính phủ vô năng. Chế tài là một thanh kiếm hai lưỡi, đả thương người đồng thời lại muốn thương mình, làm cho tam quốc nguyên thủ trong lúc nhất thời cũng là vô kế khả thi.

Trải qua hơn một giờ bàn bạc đi bàn bạc lại, tam quốc nguyên thủ cuối cùng đạt thành một hiệp nghị. Ngày kế tiếp, Mỹ, Anh, Ý tam quốc tại truyền thông công bố hành động mới nhất : Tăng thêm 30% thuế quan đối với tất cả hàng hóa có xuất xứ từ Trung Quốc. Tại công cáo cuối cùng biểu thị đây là hành động bảo vệ lao động quốc nội tại các xí nghiệp không có liên quan đến vận mệnh nước như trước đây.

Đây là chính phủ tam quốc dò xét, nếu như chính phủ Trung Quốc phản ứng không quyết liệt, bọn họ bước tiếp theo sẽ tăng thêm thuế quan, mượn lấy áp bách Trung Quốc. Chính là sau công bố của tam quốc không lâu sau, chính phủ Trung Quốc không có để cho bọn họ thất vọng. Từ Bắc Kinh truyền ra, Trung Quốc đối với tất cả hàng hóa thương phẩm đến từ Mỹ, Anh, Ý tam quốc tăng thêm 35% thuế quan.

Nhất là đối với xe hơi, linh kiện điện tử thì thuế quan càng tăng đến 40%, và đây cũng là vì bảo vệ các xí nghiệp lắp ráp ô tô, máy tính quốc nội. Chiến tranh mậu dịch, cứ như vậy lặng lẽ khai triển. Mỹ, Anh, Ý tam quốc, đối phản ứng chính phủ Trung Quốc cảm thấy ngoài ý muốn.

Song phương phát hành công cáo, trước sau khác biệt không tới một giờ. Chính phủ Trung Quốc trước kia không có giống như vậy, đầu tiên là mãnh liệt phản đối, lại phái người đến quốc gia bọn họ tiến hành hiệp thương trực tiếp áp dụng tăng thuế quan qua lại, hiển nhiên là sớm đã có chuẩn bị.

Trung Quốc lại một lần nữa làm cho thế giới khiếp sợ, trên thế giới tất cả môi giới đều ở đầu bản đầu đề, công bố tranh chấp mậu dịch song phương quốc gia mới nhất. Thị trường chứng khoán phản ứng vĩnh viễn là nhanh nhất, công ty bán lẻ khổng lồ nước ngoài đứng mũi chịu sào bị ảnh hưởng nặng nề nhất. Nhà đầu tư của song phương sôi nổi bán tống bán tháo cổ phiếu trong tay.

Như thế này cổ phiếu các công ty bán lẻ đều bị xuống giá trong một ngày. Tất cả công ty ngoại có liên quan với Trung Quốc cổ phiếu đồng thời giảm giá, vì thế kéo theo tổng thể hạ tỏa, trong vòng một ngày điên cuồng tiết liễu hơn một ngàn điểm. Trước mắt mới là ngày thứ nhất, đã phản ứng mãnh liệt như vậy. Mỹ, Anh, Ý tam quốc căn bản là không nghĩ tới, Trung Quốc đối với quốc gia chính mình lại có ảnh hưởng lớn đến như thế.

Quan viên trong nước đồng dạng chú ý đến thị trường biến hóa, nếu như tài chính Mỹ, Anh, Ý tam quốc trên thị trường, xuất hiện rung chuyển trên phạm vi lớn, bọn họ chính là thắng trận đầu. Ngày thứ nhất phản ứng, đã vượt phán đoán của các chuyên gia trong nước, kế tiếp chính là phản ứng thị trường bán lẻ. Chỉ cần tại nước ngoài các cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ, trên phạm vi lớn tăng giá thương phẩm giá cả bán lẻ, quốc gia cũng đã thắng hai phần ba.

Thị trường bán lẻ phản ứng, chuyên gia dự tính là ít nhất cũng mất một tuần, chỉ có chờ khi bán hết lượng thương phẩm tồn trữ, giá cả thương phẩm mới có thể chính thức tăng lên. Nhưng là phản ứng của người tiêu thụ tại mỗi nước, làm cho tất cả chuyên gia mở rộng tầm mắt. Từ khi tam quốc bắt đầu tăng thuế quan đối với thương phẩm Trung Quốc thì tại tam quốc, giá cả hàng hóa không có tăng lên thì đã bắt đầu điên cuồng tranh nhau mua.

Vốn hàng hóa có thể bán trong vòng một tuần thì đã bị mua sạch trong vòng một ngày. Một ít đến chậm chỉ còn thấy những quầy hàng trống trơn. Ngày thứ hai xuất hiện cục diện xấu hổ khi các xí nghiệp bán lẻ không còn một chút đồ nào nữa. Mà từ quốc gia khác điều tới thương phẩm, người tiêu thụ không phải ngại giá cả quá cao, chính là ngại chất lượng quá kém .

Mấy nhà xí nghiệp bán lẻ, thấy thuế quan lớn như vậy cũng quốc không vận ˆ một điểm thương phẩm, tạm thời đích sung sung môn mặt. Nhưng là người tiêu thụ chứng kiến giá cả thương phẩm như vậy cũng bắt đầu nói không. Thương phẩm đồng dạng, giá cả so với ngày hôm trước cao hơn ba mươi phần trăm, ai cũng không thể tiếp nhận. Vì vậy các loại thanh âm phản đối, lần nữa xuất hiện tại tam quốc nội bộ: " Đều hô vang hủy bỏ thuế quan đối với thương phẩm Trung Quốc"

Đối lập đến từ các nhà máy ở Trung Quốc, còn lại là tin tưởng mười phần. Bọn đều rất tin tưởng việc tam quốc hủy bỏ thuế quan đối với thương phẩm Trung Quốc chỉ còn là vấn đề thời gian. Lần này chiến tranh mậu dịch Trung Quốc đã dành phần thắng. Đối với phản ứng của quốc gia như vậy, Lưu Vũ Phi Phi cuối cùng có điểm hài lòng, lúc này vẫn không tới phiên hắn ra tay. Lưu Vũ Phi Phi cũng chờ mong biểu hiện cuối cùng của chính phủ.

Mười ngày đi qua, Mỹ, Anh, Ý tam quốc rốt cuộc chịu không được áp lực của quốc nội. Đầu tiên thỏa hiệp hướng Trung Quốc phát ra tín hiệu hiệp thương. Nguyên thủ tam quốc lại một lần nữa hội ngộ, lần này đúng là tự đập đá vào chân mình. Nguyên thủ Tam quốc thấy kinh tế chế tài không cách nào có hiệu quả, ngược lại tại các diễn đàn quốc tế còn bị náo loạn chê cười.

Để cho Trung Quốc như thế dễ dàng vượt qua kiểm tra, bọn họ thật sự lòng có không cam lòng. Vì vậy lại một cái âm mưu sau khi ba người bọn họ thương thảo được sinh ra, vì muốn hiểu được Trung Quốc vì sao đột nhiên trở nên cường ngạnh. Bọn họ muốn tại mặt quân sự thử dò xét một chút. Mỹ, Anh, Ý tam quốc chính mình không dám thử dò xét, bọn họ còn nhớ rõ một màn đông kinh, ai cũng không muốn cho nam nhân thần bí chạy đến trên không thành thị chính mình như vậy thêm một lần nữa.

Như vậy chỉ có tìm một cái bia đỡ đạn để chấp hành, mà không thể nghi ngờ là tốt nhất đối chính là phản hoa quốc gia Indonesia. Indonesia chính là tại tây phương quốc gia cùng Nhật Bản đích âm thầm cầm cự hạ bộc phát đã chín mươi tám năm.(Tây phương quốc gia có hay không tham dự lãng tử không biết, Nhật Bản phái bảo thủ chính thức tham dự việc này)

Ở trước mắt nguyên trụ dân cùng chính phủ quan viên, kiều cư Indonesia đối với người hoa tràn ngập cừu thị. Vì toàn bộ phương diện kích thích Trung Quốc, Mỹ, Anh, Ý đã hợp cùng Nhật Bản, lần nữa phái ra

đặc công, đi trước Indonesia. Vì vậy, đặc công bốn nước bắt đầu xuyên toa quân đội phía sau, cùng chính phủ phản hoa phần tử (Indonesia trư hình như không có thân hoa chính trị gia)

Nhất là những phần tử dân tộc cực đoan này, đặc công môn bắt đầu vận dụng các loại thủ đoạn đến du thuyết bọn họ, tận khả năng khơi mào đối với người hoa cừu thị. Đối với những nhân vật chủ chốt của chính phủ cùng quân đội du thuyết, còn lại là một loại khác phương pháp. Trung Quốc đã không phải là Trung Quốc của chín mươi tám năm trước mà trải qua hơn năm phát triển, đối với Indonesia ảnh hưởng càng hùng mạnh, tăng lên từng ngày. Hơn nữa Trung Quốc hàng năm đều đã có cự ngạch viện trợ tài chính.

Những nhân vật chủ chốt trong chính quyền Indonesia trong lòng do dự, có muốn hay không trở lại cùng nhau bài hoa. Tthật sự áp dụng sau, Trung Quốc lại sẽ phản ứng như thế nào,là quốc gia Chủ tịch, so với tiền nhậm không biết cường ngạnh hơn bao nhiêu lần. Chọc giận Trung Quốc đến lúc đó, chẳng những viện trợ tài chính không có, có thể còn có thể gặp phải uy hiếp chiến tranh.

Đối này đặc công bốn nước hướng Indonesia chính phủ cao quan cùng quân đội tướng lãnh giải thích, Mỹ, Anh, Ý, Nhật tứ quốc đem cung cấp càng nhiều tài chính, dùng để trợ giúp kinh tế Indonesia. Cũng lệ cử động cửu tám năm lần nọ bài hoa sự kiện, lúc ấy chính phủ Trung Quốc cũng không phải qua loa vài câu, không có một điểm thực chất muốn làm.

Đặc công bốn nước còn giúp bọn họ phân tích, tựu tính Indonesia lần nữa bộc phát bài hoa sự kiện, chính phủ Trung Quốc cũng không nhất định đoạn tuyệt viện trợ. Quân đội Trung Quốc cũng sẽ không công kích lãnh thổ Indonesia. Vẫn dối gạt bọn này là đồ ngu ngốc, cho dù bài hoa sự kiện qua đi, trên quốc thổ Indonesia vẫn ở lại có người hoa, chính phủ Trung Quốc còn có thể cho Indonesia viện trợ. Thứ nhất là vì lấy lòng Indonesia chính phủ, không nên tại bách hại người hoa, thứ hai có thể biểu hiện cái gọi là phong phạm đại quốc.

Trải qua du thuyết không ngừng, hơn nữa này đám cao quan vốn không có hảo cảm với người hoa, vận mệnh công ty Tây Vũ vừa lại không hướng bọn họ bán ra, trong lòng nọ vậy căn huyền lại một lần nữa rút động. Nghĩ đến người hoa trong tay nắm giữ tài phú, nghĩ đến chính phủ Trung Quốc phản ứng lúc trước, đám cao quan Indonesia này rốt cuộc gật đầu.

Ở này nhóm người chọn sách hạ, các thành thị tại Indonesia, đầu đường xuất hiện vô số người, tuyên truyền lời lẽ phản hoa những người này bắt đầu bắt đầu bằng, người hoa như thế nào lấy tài phú vốn thuộc về bọn họ, công ty Tây Vũ vừa lại như thế nào phân biệt bọn họ, chẳng những không ra thụ vận mệnh nước, ngay cả tại Trung Quốc người Indonesia, Tây Vũ bệnh viện cũng không khám chữa bệnh cho.

Bởi vì chính phủ ngầm đồng ý cho, người tại các thành thị đầu đường, tuyên dương phản hoa ngôn luận là càng ngày càng nhiều. Mà người ủng hộ đội ngũ, rất nhanh tăng nhiều vô cùng, có không ít kẻ lợi dụng đã cướp đoạt tài vật người hoa trên đường, cũng ẩu đả người hoa đi ngang qua. Bộc phát đại quy mô bài hoa sự kiện, đã không thể tránh né.

Càng ngày càng nhiều người hoa cầu viện đại sứ quán tại Indonesia, yêu cầu quốc gia hướng chính phủ Indonesia áp suất. Đại sứ quán đối với vấn đề này này phi thường coi trọng, mấy lần hướng chính phủ Indonesia kháng nghị, yêu cầu chính phủ ngăn lại trước mắt ngôn luận phản hoa tại các đại thành thị, cũng đem tình thế không khống chế được ra kháng nghị. Chính phủ Indonesia đối đại sứ quán ra kháng nghị, ra vẻ điếc tai ngược lại cưỡng từ đoạt lý đáp lại, đây là công dân chính là lời nói tự chủ quyền, chính phủ không có quyền ngăn lại.

Mà đại sứ quán phái ra nhân viên điều tra, phát hiện sau lưng những người này, có bóng dáng đặc công nước ngoài. phán đoán xuất ra, lần này là có người nghĩ muốn lần nữa khơi mào, đại quy mô bài hoa sự kiện, mà chút đặc công rất có thể đến từ Mỹ, Anh, Ý, Nhật tứ quốc. Nhìn báo cáo điều tra trong tay, hơn nữa không ngừng gia tăng tin tức cầu viện, đại sứ tại Indonesia trong lòng như có lửa đốt.

Đem tất cả tin tức điều tra, dùng tốc độ nhanh nhất truyền về cho quốc nội. Tại thư tín cuối cùng hơn nữa như vậy câu: " Trước mắt viện sinh hết thảy, đều cùng tây phương tam quốc cùng Nhật Bản có liên quan, thường xuyên xuyên toa tại các bài hoa thế lực trong lúc đó, tất cả đều là này tứ quốc đích đặc công.

Nếu như tùy ý để bọn họ phát triển, thì quy mô so với chín mươi tám năm trước còn mãnh liệt hơn nhiều. Hy vọng quốc nội nhanh chóng giải quyết nguy cơ trước mắt, tốt nhất có thể cho chính phủ Indonesia thêm

vào áp lực, khiến cho bọn họ ra mặt can thiệp, nếu không kiều cư Indonesia người hoa đem lần nữa thụ nạn."

huynhba

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

140. Chương 139

Đối với lãnh đạo quốc gia thì những báo cáo này hết sức quan trọng. Chủ tịch lập tức triệu tập chính trị cục Thường ủy, thảo luận đối với tình huống phát sinh mới nhất tại Indonesia, phải nên làm như thế nào ứng đối nguy cơ gặp phải. Tại phòng hội nghị, Chủ tịch đem văn kiện phát cho mọi người: " Các vị, đâu là văn kiện mới nhận được từ Indonesia gửi đến, mọi người xem xong rồi cho ý kiến. Sự kiện này đối với nước ta là một hành động khiêu chiến, nước ta vỏn vẹn hòa bình được vài thập niên nhưng phía đối nghịch luôn luôn không cam lòng, thật sự là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng a!"

Các đại thành viên quốc nội, quyền thế ngập trời nhìn văn kiện trong tay mà sắc mặt nghiêm trọng, chau mày. Sau khi xem xét kỹ càng, mọi người đều hiểu rằng việc bộc phát bài hoa hỗn loạn là không cách nào tránh khỏi tại Indonesia. Thông qua văn kiện thì thấy đây không phải là hành động ngẫu nhiên mà là có người đã vụng trộm, ném đá giấu tay.

Tổng lý trầm tư một hồi rồi nói: "Chư vị, sự kiện lần này tuyệt đối là Mỹ, Anh, Ý, Nhật tứ quốc âm thầm đứng đằng sau thao túng. Bọn họ muốn thông qua Indonesia để kích thích, muốn một lần nữa khiêu khích chúng ta. Chín mươi tám năm trôi qua, nếu chúng ta không làm gì một lần nữa thì sẽ khiến cho dân chúng quốc nội phẫn nộ. Đề nghị lập tức hướng đến Hoa kiều tại Indonesia phát ra thông cáo để bọn họ chuẩn bị rút lui cho tốt. Nhân viên đại sứ quán công tác 24h/24h, làm tốt công tác chuẩn bị. Quốc gia tốt nhất chuẩn bị vài chiếc chuyên cơ, trước tiên rút đi một ít Hoa kiều, các ngươi xem thế nào?"

"Tổng lý, ta xem ra chuyện này không thỏa đáng. Thứ nhất, số lượng Hoa kiều tại Indonesia rất nhiều. Thứ hai trong khoảng thời gian ngắn như vậy, làm sao sắp xếp được nhiều chuyên cơ như vậy để rút lui Hoa kiều. Ta cho rằng phương án tốt nhất là gây thêm áp lực cho Chính phủ Indonesia, khiến bọn họ phải ra mặt ngăn chặn phản hoa ngôn luận đang truyền bá. Lãnh đạo Indonesia vẫn đang làm như không thấy, chúng ta cũng phải có lý do đối với bọn họ áp dụng chế tài kinh tế."

Một Thường ủy phát biểu ý kiến của mình.

Một Thường ủy có dáng dấp quân nhân đứng lên nói: " Hứa Thường ủy, ngươi nói rằng kinh tế chế tài hữu dụng sao? Bày ra sự kiện lần này là Mỹ, Anh, Ý, Nhật tứ quốc, bọn họ có thể không nghĩ ra thủ đoạn kinh tế của chúng ta sao? Nói như vậy cũng có nghĩa là bọn chúng đã cấp cho Indonesia cực kỳ nhiều điều kiện ưu đãi, thật không biết quốc gia hàng năm cấp Indonesia nhiều viện trợ như vậy có chỗ lợi gì, bọn họ cũng không phải như thường cừu thị Hoa kiều chúng ta, hàng năm như vậy nhất đại bút viện trợ, đổi lấy một lần sắp xếp hoa hỗn loạn. Vậy có đáng gì!"

Hứa Thường ủy bị hắn nói, nét mặt già nua không khỏi đỏ lên. Tình huống tại Indonesia đúng như lời y nói. Chủ tịch nhìn một chút mọi người rồi hỏi: " Còn có ý kiến gì khác nữa không. Tất cả mọi người nói ra chúng ta có thể thương nghị xem cách tốt nhất là thế nào!"

"Chủ tịch! Ta cho rằng muốn giải quyết dứt điểm tính cừu thị Hoa kiều thì chỉ có chiến tranh. Lần này mục đích của bốn quốc gia không phải là muốn thăm dò thực lực của quân đội chúng ta sao? Quân đội chúng ta đã tu dưỡng hơn mười năm cũng đến lúc biểu diễn năng lực của mình. Bọn họ chỉ muốn biết so với chín mươi tám năm trước, chúng ta chỉ kháng nghị phát binh hay không?" Người vừa đứng lên nói đến từ Bộ đội Thường ủy.

Có hai ý kiến giống như Thường ủy nhưng càng nhiều Thường ủy lắc đầu. Phía phản đối cũng không đồng ý với ý kiến quân nhân Thường ủy vừa xong. Bọn họ cho rằng tình thế quốc nội trước mắt là tốt đẹp, theo Tây phương tam quốc mậu dịch chiến vừa mới chiến thắng, lúc này phải làm kinh tế, phi chiến tranh.

Một khi cùng Indonesia khai chiến, hài hoa hào khí tồn tại vất vả hơn mười năm sẽ không còn tồn tại. Tốt nhất là giải quyết trong hòa bình, đề nghị phái ra một sứ đoàn hướng chính phủ Indonesia thuyết phục ngăn chặn nguy cơ trước mắt này. Đại đa số Thường ủy đối với ý kiến này đều đồng ý. Chỉ có ba người đồng ý vơi phương án xuất binh.

Vị quân nhân thường ủy cảm thấy uể oải, trầm trọng nói: "Chẳng nhẽ thuyết kinh tế so với tôn nghiêm của dân tộc còn muộn trọng yếu hơn sao? Đã không có tôn nghiêm, chúng ta là con cháu Viêm Hoàng tử tôn, sau này có gì mặt mũi đi gặp mặt chư vị lão tổ tông. Chín mươi tám năm trước đối với Hoa kiều hải ngoại, chính phủ hành động đã thất vọng rất lớn, ngay cả dân chúng quốc nội cũng nảy sinh bất mãn. Lần này chúng ta vì cái gọi là lợi ích kinh tế mà không quan tâm đến tai nạn, có lẽ sẽ mất đi tôn nghiêm của Viêm Hoàng tử tôn.

Mấy vị Thường ủy khác có lập trường kiên định cũng không vì những lời nói này mà thay đổi tâm ý.

"Lý Thường ủy, nói như vậy là không đúng. Quốc gia đồng tâm vì kinh tế thì có gì không đúng. Kinh tế không có thì chúng ta lấy cái gì để phát động chiến tranh. Hơn nữa chiến tranh cũng không phải chúng ta muốn đánh là đánh, tây phương quốc gia sẽ mặc kệ sao? Thật đúng là, Trung Quốc khai chiến thì bọn họ sẽ cho là chúng ta xâm lược Indonesia, đồng dạng cũng sẽ xuất binh can thiệp, chúng ta co thể đương đầu sao?" Một Thường ủy phản bác quân nhân Thường ủy nói,

"Tốt lắm! Tốt lắm, mọi người không cần cãi nhau. Hai người nói xong ai cũng đều có lý. Nước ta trước mắt quả thật không thích hợp chiến tranh, nhưng chúng ta đồng dạng cũng không sợ bất cứ cái gì, nói ngắn lại lần này quyết không cho phép lần nữa xuất hiện, thảm cảnh của chín mươi tám năm trước. Thật muốn là lần nữa phát sinh, cho dù là đem tất cả Hoa kiều rút lui về nước cũng không muộn, còn có lần này tại Indonesia xuất hiện Bài hoa sự kiện, có thể không trở mặt là tốt nhất, chỉ cần lãnh đạo phía Indonesia đồng ý ngăn lại phản hoa ngôn luận, cũng tiêu trừ bất lương ảnh hưởng đã nảy sinh, điều kiện viện trợ nước ta vẫn như cũ không thay đổi, các vị các ngươi xem như thế như vậy thế nào?" Chủ tịch cuối cùng lên tiếng.

Các Thường ủy nhất thời đều ngừng tranh luận, trước mắt cũng chỉ có như vậy làm, về phần tương lai sẽ như thế nào thì không ai có thể đoán trước được. Chủ tịch đi quanh một vòng, thấy không người nào phản đối liền gọi thư ký bắt đầu hạ mệnh lệnh. Thứ nhất, ra lệnh trú ấn sứ quán làm tốt toàn bộ phương diện rút lui kiều làm việc, bộ ngoại giao lập tức hướng đại sứ Indonesia trú quốc nội, tận tay giao kháng nghị thư ngoại giao, yêu cầu bọn họ hai mươi bốn tiểu nội cấp cho câu trả lời thuyết phục. Thứ hai, ra lệnh Hải Nam quân khu tiến vào một bậc chuẩn bị chiến đấu, đem đang ở đông hải chấp hành nhiệm vụ hai chiến thuyền công kích hạch tiềm đĩnh, điều hướng Nam Hải đợi mệnh, một khi phía Indonesia sự tình biến động, từ hải lục khoảng không đồng thời rút lui kiều.

Cùng ngày, người phát ngôn Bộ ngoại ra một thông báo, mãnh liệt khiển trách Indonesia để phần tử phản hoa cực đoan trong nước xuất hiện, chỉ trích bọn họ ý đồ lần nữa khơi mào chủng tộc cừu hận. Đồng thời cũng cảnh cáo lãnh đạo Indonesia, nếu như không khống chế tốt quốc nội để xuất hiện phản hoa phần tử, Trung Quốc đối với Indonesia sẽ áp dụng toàn bộ phương diện kinh tế chế tài. Tuyên bố tại tình thế còn không có khống chế trước, tạm dừng hết thảy viện trợ đối Indonesia.

Đồng thời ra thông báo đối với tất cả Hoa kiều, tại tình thế chưa khống chế được như hiện nay thì tận lực không nên ra ngoài. Đem tất cả tài sản có thể di dời. Làm tốt tác phòng hộ liên quan để kịp thời chuẩn bị di tản. Mỗi ngày ở đại sứ quán Indonesia liên lạc một lần với nhân thân để xác định an toàn. Người phát ngôn cuối cùng chỉ trích, sự kiện phản hoa tồn tại có dấu vết của chính phủ ngoại quốc thao túng.

Cùng lúc đó, Hải Nam quân khu dị động, tức hai chiến thuyền hạch tiềm đĩnh đích tiến vào trú làm cho thế giới lâm vào chấn động. Mọi người đoán, Trung Quốc chấp hành hơn mười năm chính sách hòa bình có thể hay không bởi vậy thay đổi? Bộ ngoại giao Indonesia cùng lúc đó chỉ trích, Trung Quốc quân khu dị động là nhằm vào bọn họ mà đến hai chiến thuyền công kích hạch tiềm đĩnh tại đến Indonesia gần đây hải vực dừng lại ở nơi đó, hai chiến thuyền hạch tiềm đĩnh đến, càng lại làm cho Indonesia đương cục kinh hãi đắn đo ngập ngừng, tuyên bố Trung Quốc đây là biểu hiện ý đồ xâm lược.

Bộ ngoại giao Trung Quốc, lập tức kiên quyết phủ nhận, tuyên bố Trung Quốc trước mắt vẫn theo đuổi hòa bình ngoại giao. Dân chúng quốc nội lại một lần nữa hướng chú ý vào đảo quốc tại Đông Nam Á này. Mà Indonesia phản hoa hào khí càng ngày càng đậm, trên đường cái tụ tập người Indonesia, không ngừng cướp

bóc Hoa kiều đi đường, cửa hàng Trung Quốc, không ngừng kích động, xúi bẩy….

Bộ ngoại giao Indonesia ra thông báo, trước tình hình xã hội phản hoa ngày càng gia tăng, càng ngày càng có nhiều người gia nhập đội ngũ phản Hoa. Đối với kháng nghị mãnh liệt của chính phủ Trung Quốc, lãnh đạo Indonesia coi như khôn nhìn thấy, chẳng những không không chế mà còn ngầm đồng ý hành động đó.

Đại sứ Trung Quốc tại Indonesia, nhận được hàm ý của Bộ ngoại giao Indonesia rằng không có chỉ thị mới nhất, nên không thể đáp lại yêu cầu của chính phủ Trung Quốc. Người Indonesia gốc Hoa kiều hướng đại sứ quán xin phản hồi quốc nội nhân số ngày càng tăng. Đại sứ quán đã hướng quốc nội thỉnh cầu phái chuyên cơ đến đây. Nhưng là chính phủ Indonesia cự tuyệt đối với việc rút lui kiều chuyên cơ của Trung Quốc. Công bố Trung Quốc trước mắt đây chính là kế hoạch xâm lược Indonesia, lo lắng rằng các chuyên gia sẽ đi theo quân đội Trung Quốc.

Đối với hành động này, Chính phủ Trung Quốc mãnh liệt oán giận, khiển trách người lãnh đạo Indonesia đây là hành động không nhân đạo. Đại quy mô bài hoa hỗn loạn tại hai ngày sau rốt cuộc bộc phát từ thủ đô Indonesia là Jakarta. Từ từ hướng hướng xung quanh khu lan tràn. Những tên côn đồ người Indonesia điên cuồng đập bể cửa hàng, quan ăn, chỗ ở của Hoa kiều. Đoạt không được thì đập bể, đốt tất cả hết thảy các tài sản nào không thể mang đi được.

Những tên côn đồ này phát hiện, dường như trong vòng một đêm, Hoa kiều tại Indonesia đã mất đi bóng dáng. Nguyên bổn đây là nơi phòng ở cùng công ty của Hoa kiều, chỉ có số ít dân bản xứ bảo vệ. Đồng dạng chính dân bản xứ cũng không tránh thoát được bạo đồ tập kích. Bọn chúng còn chửi mắng bọn họ là trợ giúp Hoa kiều bóc lột, áp bức nguyên dân. Bởi vì Hoa kiều trước đó đã có đề phòng nên tại trong hỗn loạn không có chính thức bộc phát, đã đem người gia đi ẩn nấp rồi.

Vô số Hoa kiều đã rời đi trươc khi nguyên dân đến đều …. Những bảng hiệu trên đường cái viết bằng tiếng Trung đều lọt vào tai ương hủy diệt, những người Indonexia không tìm được người Hoa để trút giận bèn đem những gì thuộc người Hoa cướp sạch sau, vừa lại hỏa thiêu hủy, quấy rối đến tận đêm khuya thẳng đến khi hửng sáng cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Cùng lúc đó trong đêm khuya tại phòng hội nghị Nam Hải, ngọn đèn dầu vẫn tỏa sáng. Ủy viên chính trị cục quốc gia, ủy thành viên khẩn trương thao luận tình thế trước mắt. Lần này hội nghị khẩn cấp là do Chủ tịch cùng Tổng lý chủ trì.

Vẻ mặt mọi người đều nghiêm trọng, Indonesia sẽ lại bộc phát hoa sự kiện. Vốn bọn họ có thể đoán trước nhưng không nghĩ sự tình lại diễn biến nhanh như vậy. Do không có sự chuẩn bị tốt cho tất cả sự tình nên trở tay không kịp.

Chủ tịch tại hội nghị trầm giọng nói: " Chư vị, Indonesia lần nữa bộc phát Bài hoa sự kiện. Đối với quốc gia chúng ta vừa một lần nữa miệt thị cùng khiêu khích. Ngay hôm trước lãnh đạo Indonesia cho biết không cho chuyên cơ của chúng ta đáp xuống. Mới qua hai ngày, tại Indonesia đã bắt đầu bộc phát hỗn loạn đại quy mô. Trước mắt mới đây đại sứ quán còn không có nhận được báo cáo về Hoa kiều bị thương. Bọn họ trước khi bộc phát hỗn loạn đã an toàn ẩn giấu. Nhưng có thể trốn được ngày một ngày hai chứ không thể giấu lâu được. Nếu bị phát hiện thì không thể tưởng tượng nỗi người bị hại sẽ tổn thất đến mức nào. Hiện tại có hai đề nghị, một là thông qua thủ đoạn ngoại giao tiếp tục áp suất Indonesia, hai là phải xuất binh tiến vào chiếm giữ Indonesia, đem Hoa kiều bên trong mạnh mẽ rút lui, bất quá như vậy sẽ tăng nguy cơ chiến tranh.

Tất cả Thường ủy cùng các ủy thành viên tranh cãi kịch liệt. Chủ trương đều là từ mấy người phía quân đội cùng phái ủy thành viên. Đồng ý giải quyết sự kiện này trong hòa bình đều lấy việc chủ trì kinh tế làm trọng điểm hoặc là có ủy thành viên có lòng bận tâm. Những người này cho rằng một khi quân đội nhúng tay vào thì chẳng những bất lực giải quyết mà còn có thể kích thích lãnh đạo phía Indonesia.

Quân đội nước ta một khi tiến vào lãnh thổ Indonesia, quốc gia sẽ phải gánh trên lưng xú danh kẻ đi xâm lược. Song phương nhất thời khai chiến, sẽ mang đến tổn thất cho kinh tế là điều không thể tránh khỏi, thậm chí còn có thể thụt lùi. Trong phòng hội nghị thanh âm bất đồng vang lên không ngừng, đều chỉ ra đủ loại hậu quả nếu theo hướng giải quyết của đối phương.

Chủ tịch cùng Tổng Lý nhìn nhau cười khổ, theo bọn họ sợ rằng tranh luận đến ngày mai cũng không có

ai xuất ra được phương án thỏa đáng. Biện pháp tán thành là tốt nhất. Dưới sự chủ trì của Chủ tịch song phương cộng đồng biểu quyết. Kết quả duy trì mười người, cho dù hơn nữa Chủ tịch cùng Tổng lý cũng chỉ có mười hai phiếu. Còn thừa hai mươi bốn người tất cả đều cầm cự, năng quá ngoại giao cách giải quyết, tránh cho tiến thêm một bước kích thích lãnh đạo phía Indonesia .

Như vậy kết quả trong lòng mọi người đã sớm tính ra, kế đến xem quyết định cuối cùng của Chủ tịch. Chủ tịch cho Tổng lý phát biểu. Tổng lý đứng dậy nói: "Chư vị, trước tiên thông báo cho mọi người một tin tức xấu, lãnh đạo Indonesia đang tiếp nhận đắc ý thu thập thông tin khi minh xác tỏ vẻ. Không thể ngăn chặn hỗn loạn trong nước đồng thời quân đội bọn họ cũng không can thiệp vào hành vi của dân chúng. Bọn họ rõ ràng muốn biểu đạt ra ý nghĩ bản thân, cho dù quốc gia chúng ta có gây thêm áp lực ngoại gaio thì cũng sẽ không để ý đến sự tình, không thể neo động chuyên cơ như mọi người đã biết. Nếu muốn cứu vớt Hoa kiều trên đảo chỉ có mạnh mẽ nhập cảnh. Chúng ta Viêm Hoàng bộ tộc sẽ một lần nữa chấp nhận sỉ nhục, sẽ vì tôn nghiêm của dân tộc mà đánh một trận.

"Tổng lý, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Quốc gia chúng ta hiện nay có thể chịu được khảo nghiệm chiến tranh sao?"

"Đúng vậy! Tổng lý vì một ít Hoa kiều mà tự hủy đi tình thế tốt đẹp trước mắt chúng ta sao? Đây chính là tâm huyết của biết bao thế hệ chúng ta. Bằng không tái gia tăng viện trợ cho chính phủ Indonesia, các người thấy thế nào!" Một ủy thành viên ngay sau đó nói.

Tổng lý còn không có trả lời thì giọng nói nam thanh phẫn nộ phảng phất đến từ hư vô, nói: " Một đám phế vật. Mĩ quốc cho dù là có một công dân rơi vào tay địch thì đều không tiếc hết thảy đem cứu trở về. Hiện nay chúng ta biết có hàng vạn đồng bào thụ nạn đang đợi cứu giúp, các người bọn này nạo loại còn ở nơi này khoa khoa này đàm nói cái gì chó má kinh tế, chẳng nhẽ thuyết này có thể cứu mạng mấy vạn người sao. Trong mắt các người có giá trị chăng?" Liên tiếp từng đợt hàn âm, như trực tiếp xuyên thấu thần kinh bọn họ. Mồ hôi lạnh túa ra không ngừng.

Ngay sau đó tại trên đầu ủy thành viên vừa nói xuất hiện một cái hỏa cầu thật lớn. Tại phòng hội nghị truyền ra khởi một tiếng, làm người khác kinh hoàng dựng tóc gáy, tiếng gào thê thảm. Đại hỏa cầu trong ngáy mắt nuốt gọn thân hình hắn. Cứ như vậy mà biến mất trước mắt mọi người. Trong hội nghị quốc gia tuyệt mật, có một ủy thành viên bị một thủ pháp quỷ dị tàn nhẫn giết chết.

Ngoại trừ mấy người biết người đến là ai, còn đâu các tùy viên khác mồ hôi lạnh ứa ra. Có hơn mươi nguwoif bị kinh hãi thanh âm, thét lên chói tai: " Mau tới chỗ này, vệ binh, vệ binh đâu!"

"Một đám nhát gan như chuột, mới có một người chết trước mặt các ngươi mà đã thành bộ dáng này. Các nguwoi đã thấy trang diện bài hoa chín mươi tám năm trước, ta không biết các ngươi sẽ cảm thấy thế nào! Đây là bộ dáng của những người cầm quyền của Viêm Hoàng bộ tộc sao? Các ngươi không cảm thấy nhục nhã ah?" Nhóm người này bị thanh âm Lưu Vũ Phi vang lên đè ép xuống.

Lưu Vũ Phi lần này thật là tức chết đi được. Khi hắn từ tin tức biết được Indonesia vừa đem bộc phát mới một vòng Bài hoa sự kiện thì vẫn chú ý thái độ của Chính phủ. Vừa mới bắt đầu mặc dù biểu hiện của chính phủ không làm hắn hài lòng, so với chín mươi tám năm trước đã tốt hơn vài lần. Cái này cũng làm cho Lưu Vũ Phi đối với vị chủ tịch đương nhiệm có một tai hảo cảm. Nhưng những hành động sau đó làm cho hắn cảm thấy thất vọng. Cơ hồi đây chính là phiên bản của chín mươi tám năm trước: "khiển trách, kháng nghịm tái kháng nghị"

Thẳng đến khi lúc bộc phát hỗn loạn tại Indonesia, Lưu Vũ Phi đem thần niêm bao phủ tại đảo Nam Hải, hắn muốn biết bọn quan viên cuối cùng sẽ ứng phó ra sao! Không nghĩ tới nghe được chính là đám đại thành viên này vì bảo toàn kinh tế mà không để ý hết thảy đến sự sống chết của mấy vạn Hoa kiều. Làm cho hắn tức giận nhất chính là đám ủy thành viên này đã bác bỏ kế hoạch phái binh của phía quân nhân. Còn ủy thành viên kia còn muốn như lấy lòng Indonesia"

Chủ tịch, Tổng lý cùng mấy người thường uy khác biết rõ tình hình, đối với sự việc phát sinh trước mắt thì phi thường khiếp sợ. Bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tràng diện quỷ dị thế này. Mà mấy quân nhân đại biểu này chỉ là vẻ mặt có điểm mất tự nhiên, cũng không có xuất hiện hỗn loạn đích tràng diện. Chủ tịch đều làm cho đám ủy thành viên cảm thấy đỏ mặt, vỗ tay xuống bàn phẫn nộ quát: " Đủ rồi! Tất cả

đều ngậm miệng lại cho ta" Bị chủ tịch quát lên như vậy, nhất thời bọn họ đều an tĩnh lại nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra những tia sợ hãi.

"Các người đều đã từng này tuổi rồi vậy mà ngay cả điểm sợ hãi này cũng không chịu nổi, thật là thất thố/ Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì để người ta cười và mặt các ngươi sao!" Chủ tịch nói chưa hết thì thanh âm Lưu Vũ Phi lại truyền đến: " Thân là những người cầm quyền của Viêm Hoàng bộ tộc, các ngươi thật không xứng. Viêm Hoàng bộ tộc muốn từ tay các ngươi quật khởi. Ta thấy các ngươi không nên tiếp tục sống ở trên đời này nữa, lưu trữ các ngươi sẽ chỉ làm khác Viêm Hoàng tử tôn càng thêm mềm yếu.

Lưu Vũ Phi còn không có động thủ, thì chủ tịch đã ngẩng đầu lên nói: " Lưu tiên sinh thỉnh hạ thủ lưu tình, niệm tình bọn họ vẫn chưa phạm sai lầm lớn, thỉnh trước tha thứ bọn họ lúc này đây, chúng ta còn có làm việc còn cần bọn họ đến chủ trì.

"Hừ! Hừ, ngươi chính là chủ tịch sao, may mắn là ngươi không có cùng ý nghĩ với nhóm người này, nếu không thì chính ngươi mới là cái đích của hỏa cầu kia. Mặt khác mấy người cũng không sai, chỉ có ngươi mới xúng làm chấp quyền giả của Viêm Hoàng bộ tộc. Lần này ta cho ngươi một điểm mặt mũi. Nay mai ta hy vọng không phải chứng kiến cảnh này nữa nếu không là cái hậu quả gì thì ta cũng không biết" Câu cuối cùng như là đến từ Cửu U địa ngục, nghe được làm đáy lòng mọi người phát lạnh một trận.

Chủ tịch vội nói: " Lưu tiên sinh! Đều không có được đáp lại, xác định Lưu Vũ Phi đã rời đi, chủ tịch cùng mọi người mới thở dài một hơi. Lúc này bọn họ mới phát hiện tay của mình thường tâm, đã đầy mặt mồ hôi lạnh.

Tò.Tí.Te

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

141. Chương 140

Bên trong hội nghị những người khác đều muốn biết vừa rồi xảy ra một màn như thế nào? Theo lý thuyết có nhiều người cùng nhau kêu to như vậy, cảnh vệ ở ngoài cửa chẳng phải nghe thấy mới phải chứ, vì sao không có một ai tiến vào? Người vừa cùng chủ tịch nói chuyện là ai? Trên mặt mọi người đều có vẻ mê man, hy vọng có ai đó giúp họ giải khai vấn đề này.

Nhìn khuôn mặt bọn họ, vị chủ tịch thầm nghĩ: "Có nên tiết lộ cho bọn họ một ít chân tướng sự việc không?"

Phân phó tay phó thư ký ở bên cạnh, đem ảnh chụp trên không ở Đông Kinh, mang vào phòng họp. Vài phút đồng hồ trôi qua, phòng hội nghị lần đầu tiên chứng kiến mặt ủy thành viên khẩn trương nói không nên lời.

Hiện trường an tĩnh đến cái kim rơi cũng có thể nghe thấy. Các Ủy thành viên kinh ngạc, có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau. Các quân nhân thành viên cho dù có trấn định đến đâu thì lúc này cũng bị sợ hãi nói không lên lời. Sau một hồi lâu, những người này mới từ từ khôi phục lại, chỉ cảm thấy toàn thân một trận ê ẩm tê dại, phía sau lưng lưng mồ hôi đã ướt đẫm. Lúc này vị chủ tịch mới nói: " Hiện tại, tất cả mọi người đều đã biết, người vừa rồi cùng chúng ta nói chuyện là người như thế nào rồi chứ? Các ngươi nói người như vậy chúng ta có khả năng đối phó sao?"

"Chủ tịch, ngài nói hắn có phải là thần tiên trong truyền thuyết không? Có năng lực mạnh mẽ như vậy tại sao không giúp chúng ta giải quyết sự kiện bài hoa tại Indonesia. Chúng ta có phái ra nhiều binh lính cũng không hơn một mình hắn, hắn so với chúng ta dùng vũ khí hạt nhân còn muốn kinh khủng hơn vô số lần!" Một Ủy thành viên thở dài nói.

Tổng Lý nhắc nhở nói: " Chủ tịch, người nói hắn đến tột cùng là dạng ý nghĩa gì? Chung quy không thể để cho chúng ta phái quân đội đến Indonesia, muốn giết chóc một lần nữa sao! Như vậy có thể không làm được, phái binh chỉ làm cho người người bất mãn mà thôi, càng huống chi giết hại người Indonesia, ta đề nghị quân đội tiến vào chiếm giữ phía sau, chỉ phụ trách cho Hoa kiều rút lui, chỉ cần đối phương không nổ súng trước, chúng ta nhất định sẽ không nổ súng đầu tiên, giết hại bình dân không một tấc sắt, thật sự

quá tàn nhẫn, chúng ta có thể làm được sao! Trời sáng sẽ sáng rất nhanh, Chủ tịch ngài hãy quyết định đi. Thời gian càng kéo dài thì Hoa kiều càng gặp nguy hiểm!"

"Cái này ta biết, xuất binh là cần thiết, cho dù không có áp lực của hắn, ta cũng sẽ đồng ý xuất binh. Ta hiện tại sẽ liên lạc với hắn một chút, dò xem hắn nghĩ gì! Về phần nên làm thế nào thì do chúng ta quyết định." Trải qua mấy lần chuyển lời, Chủ tịch cuối cùng liên lạc với Lưu Vũ Phi. Hắn cẩn cẩn thận thận dò hỏi ý tứ của Lưu Vũ Phi, cũng đem tình hình khó khăn của quốc gia nhất nhất nói cho hắn.

Lưu Vũ Phi chỉ cần chính phủ có thể đem Hoa kiều rút lui an toàn, còn cái khác thì hắn không quản. Nói cho chủ tịch, hắn chỉ yêu cầu là hi vọng chính phủ có thể trong vòng hai mươi bốn giờ có thể rút lui được tất cả Hoa kiều. Vẫn làm cho Chủ tịch không cần lo lắng về quân đội Indonesia, cùng chính phủ quân sự nước ngoài can thiệp. Thì khi đó hắn sẽ vì quân đội quốc gia, dọn dẹp hết thảy chướng ngại, tuyệt đối không cho bất kỳ kẻ nào có thể gây nguy hại cho Hoa kiều và quân đội.

Lưu Vũ Phi biết rằng như vậy thì lần rút lui hành động khổng lồ này thì nhân thủ sẽ không đủ. Bằng vào khả năng của hắn, đối với hắn thì việc đem tất cả người đồ sát còn dễ dàng hơn so với việc cứu người. Hắn mới vừa rồi đã đem thần thức tuần tra các thế lực tại Indonesia nhất thanh sở mục, vì vậy trong lòng hắn đã có một cái quyết định.

Chấm dứt cùng Lưu Vũ Phi trò chuyện, trên mặt Chủ tịch cuối cùng cũng nở nụ cười.

Tổng Lý hỏi: "Chủ tịch, ý tứ của người nọ là gì ?"

Chủ tịch vui vẻ nói lại nội dung mà hắn vừa trò chuyện với Lưu Vũ Phi, cuối cùng còn nói thêm một câu: " Người Indonesia lần này sẽ phải chịu khổ rồi, đến lúc đó hu vọng hắn có thể cho mấy quốc gia kia một bất ngờ lớn, làm cho chúng từ từ thưởng thức tư vị của hắn!"'

Lúc này đây tất cả các ủy thành viên đều thở dài một hơi, nghĩ thầm: "Chỉ càn có sự hỗ trợ của hắn thì hành động quân sự lần này là sự kiện quan trọng của quốc gia, khẳng định sẽ thành công. Nếu như bọn họ biết trong lòng Lưu Vũ Phi quyết định gì thì sợ rằng sẽ từ trên ghế rơi thẳng xuống đất.

Trời còn chưa sáng, Bộ ngoại giao, Bộ quốc phòng, Bộ cộng đồng đã ra một thông báo khẩn cấp. Khi các phương tiện truyền thông nhận được yêu cầu của Bộ ngoại giao thì một ít phóng viên đều không có tỉnh ngủ. Mắt nhắm mắt mở chạy tới xem thông báo mới nhất của Bộ ngoại giao, đã thấy chủ trì lần này là bộ trưởng ngoại giao, bộ trưởng quốc phòng, lập tức chạy đến.

Sau khi đứng lên tâm tình cũng trở nên kích động, dám chắc đây đúng sẽ là sự kiện phát sinh lớn. Nếu không phải như vậy thì hai bộ trưởng đã không tự mình chủ trì. Bộ trưởng ngoại giao đầu tiên tuyên bố: " Hôm qua tại Indonesia, đã phát sinh sự kiện Bài Hoa trên quy mô lớn, Hoa kiều đang gặp phải những tổn thất nghiêm trọng. Duy nhất có thông tin đáng mừng là không nhận được tin tức thương vong của Hòa kiều từ Đại sứ quán."

Tin tức thứ nhất này mặc dù là sự kiện lớn, vốn thế giới đang trong tình trạng rối loạn mới phát sinh thì cũng đã biết được. Nói vậy hôm nay sự việc bọn họ quan tâm chính là Chính phủ Trung Quốcsẽ ứng đối như thế nào? Bộ trưởng ngoài giao tiếp theo tuyên bố: " Chính phủ Trung Quốcđối với những tên bạo đồ Indonesia sẽ mãnh liệt khiển trách."

Lúc này tất các các phóng viên đều nghĩ: " Xem ra so với chín mươi tám năm trước cũng không khác biệt là mấy."

"Đối với lãnh đạo Indonesia xử lý sự kiện này khiến chúng ta hết sức thất vọng. Ngay cả khi nước ta đề nghị rút lui Hoa kiều bằng phi cơ cũng bị cự tuyệt. Rõ ràng là muốn đưa Hoa kiều vào chỗ tử vong. Vốn lãnh đạo Indonesia rất là cừu thị đối với đồng bào Hoa kiều chúng ta. Trải qua thương nghị giữa những người lãnh đạo, quốc gia đã không còn bất kỳ hi vọng nào. Bây giờ ta đại diện cho Chính Phủ Trung Quốctuyên bố cắt đứt quan hệ ngoại giao với Indonesia. Trong vòng hai giờ tất cả đại sứ quán, quan ngoại giao sẽ bị trục xuất."

Bộ trưởng ngoại giao vừa dứt lời, tâm tình của tất cả phóng viên lại kích động thêm lần nữa! Phóng viên trong nước trong lòng kích động, thầm nghĩ: " Chính phủ lần này không làm mọi người thất vọng, chỉ là

lập trường quá muộn, sự kiện chín mươi tám năm trước rốt cuộc sẽ không xảy ra." Phóng viên này còn chờ mong tin tức tiếp theo, xem ra hôm nay Trung Quốcsẽ trở thành tâm điểm của thế giới rồi!

Không đợi phóng viên đem Bộ trưởng ngoại giao tuyên bố chuyện kiện, đã có mấy cánh tay của phóng viên muốn được nêu câu hỏi. Bộ trưởng Quốc phòng phất tay ý bảo bọn họ chờ trong chốc lát, ngay sau đó tiếp tục tuyên bố nghị quyết mới nhất của quốc gia: " Bởi vì người lãnh đạo Indo không làm gì khiến cho mấy vạn đồng bào ta lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, Chính phủ chúng ta không cho phép bất kỳ ai có ác ý muốn giết hại đồng bào ta bắt nguồn Viêm Hoàng bộ tộc. Chính phủ có quyền bảo vệ tánh mạngcủa toàn bộ Viêm Hoàng tử tôn an toàn. Mấy lần hiệp thương đều bị lãnh đạo Indonesia cự tuyệt, bản thân đại diện quốc gia hướng chính phủ Indonesia nói ra yêu cầu sau:

"Thứ nhất, chính phủ Indonesia nội trong hai giờ phải để cho Hoa kiều rút lui bằng chuyên cơ. Thứ hai, lãnh đạo Indonesia phải bồi hoàn cho những tổn thất cho những tài sản của Hoa kiều trong vụ bạo động. Nếu như lãnh đạo Indonesia không để ý đến hai điểm trên, Chính phủ Trung Quốcsẽ có hành động cực đoan, vì mấy vạn tính mạng an toàn của Hoa nhân mà những đồng bào anh dũng sẽ tiến vào Indonesia cứu vớt mấy vạn đồng bào đang trong tình trạng khổ cực.

Trong lời thanh minh cuối cùng, Bộ trưởng Quốc phòng còn nói thêm một câu: " Những yêu cầu nói trên chỉ vì bảo vệ táng mạng, tài sản Hoa kiều tại hải ngoại an toàn chứ không nhằm vào quốc gia. Trung Quốcvẫn theo đuổi chính sách ngoại giao hòa bình, chỉ cần giới lãnh đạo Indonesia đồng ý yêu cầu thứ nhất, chính phủ Trung Quốcsẽ một lần nữa cần nhắc chính sách đối với Indonesia!"

Sau khi tuyên bố thông báo, tất cả phóng viên đều sợ ngây người. Trung Quốcmột lần nữa sau mười năm lại hướng hải ngoại phái binh. Mặc dù vì mấy vạn Hoa kiều nhưng cũng biểu lộ căn bản chính sách của chính phủ Trung Quốcđã thay đổi. Mọi người bàn tán sôi nổi, đoán cho lần hành động này của Chính phủ Trung Quốclà có thay đổi hình tượng ôn hòa hay không? Thông báo của Chính phủ Trung Quốcmột khi đã truyền đi chỉ sợ cả thế giới đề sôi trào!

Không đến một giờ, thông tin đã được truyền đi khắp nơi. Cả thế giới đều hướng ánh mắt về Đông phương cổ quốc này. Trên các phương tiện truyền thông luôn có những chuyên gia phân tích nói về ý kiến của mình về thông báo của chính phủ Trung Quốc. Lần hành động này của Chính phủ đã cấp cho dân chúng trong cả nước câu trả lời thuyết phục nhất.

Lãnh đạo Indonesia tại Liên hợp quốc, đối với Trung Quốcđã mãnh liệt kháng nghị, yêu cầu Liên Hợp quốc ngăn chặn hành động xâm lược của Trung Quốc. Một bên mấy quốc gia Mỹ, Anh , Ý, Nhật bọn họ cũng ra mặt để kiềm chế Trung Quốc. Người Indonesia bắt đầu phát hoảng trước phản ứng của chính phủ Trung Quốc. Theo đó bọn họ cũng hiểu được sự tình.

Bọn họ cũng hiểu mình chỉ là một tiểu nhân vật. Chống lại Trung Quốcngoại trừ muốn chết thì không còn lựa chọn nào cả. Bên trong Liên Hợp quốc do Mỹ cầm đầu, hô hào Chính phủ Trung Quốckhông nên xuất binh. Tuyên bố thanh minh, song phương có mâu thuẫn gì thì có thể thông qua ngoại giao để giải quyết nhưng tuyệt không có nhắc đến sự kiện Bài hoa đang diễn ra tại Indonesia.

Mà bên kia Mỹ quốc hai hàng không mẫu hạm đang áp sát eo biển, bày ra một bức bộ dáng muốn can thiệp quân sự. Hai hàng không mẫu hạm còn đang trên đường thì người lãnh đạo Indonesia đã kiêu ngạo đứng lên tuyên bố rằng Indonesia có năng lực chống lại kẻ xâm lược. Còn về phần hỗn loạn trong nước thì nói đó hoàn toàn là hỗn loạn bình thường, chính phủ đã hoàn toàn khống chế.

Trung Quốcsẽ không còn lý do gì nữa để điều động quân đội đến đây, đây là kế hoạch xâm lược hoàn toàn trần trụi. Trong TV bọn họ vẫn xuất ra lời cuồng ngôn, chỉ cần quân đội Trung Quốcmột bước tiến vào phạm vi của Indonesia thì tất cả quân đội dũng cảm của họ sẽ đem quân địch làm mồi cho cá. Đồng thời cười nhạo người lãnh đạo Trung Quốclà không có đầu óc, là đần độn. Đối với thời hạn mà Trung Quốcđề ra cũng không thèm ngó tới.

Tại trụ sở Hải Nam của hải quân, từ lúc có mệnh lệnh tất cả đều bận rộn chuẩn bị các thiết bị tác chiến, vận hành lại lần cuối thiết bị, tận lực gạt bỏ những nguy cơ hỏng hóc. Hải quân lục chiến bộ đội, hải quân bộ đội đặc chủng đều được trang bị đầy đủ tập trung tại sân huấn luyện. Những quân nhân này trong lòng hưng phấn dị thường, bao ngày huấn luyện khổ cực cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Hai giờ trôi đi rất nhanh, Chính phủ Trung Quốckhông có bất cứ lời phát biểu cùng thanh minh. Quân ủy trực tiếp cấp Hải Nam quân khu truyền lệnh hành quân tới Indonesia. Mấy vạn quân bộ đội rất nhanh chóng lên chiến hạm vận tải. Bên trong căn cứ Hải quân các loại hỏa tiễn phóng ra đĩnh, cùng một chiếc tàu ngầm hạt nhân, đồng thời phát động, chiến hạm vận tải đội hộ tống.

Vô số sách lược hỏa tiễn đã sớm đặt trên bệ phóng chỉ có bất luận cái gì phi cơ chiến đấu, đều muốn sẽ là mục tiêu hỏa tiễn. Căn cứ không quân tại Hải Nam bận rộn dị thường, hơn mười cái máy bay dân dụng được lên đường trước. Tại đây trước đã có một chiếc phi cơ chiến đấu sớm đã lên không, cung cấp không trung duy trì. Cỗ máy chiến tranh đã bắt đầu phát động, biểu lộ quyết tâm kiên định của Chính phủ Trung Quốc.

Lần này tất cả mọi người đều hiểu, chính phủ Trung Quốckhông còn như lúc xưa chỉ biết trò chuyện. Mặt khác hai chiếc tàu ngầm sau khi tiếp nhận mệnh lệnh đã chậm rãi hướng hải vực Indo đi tới. Hai chiếc tàu ngầm nguyên tử có mục tiêu rất xác định, đó là ứng phó với quân sự của Tây phương can thiệp. Hai chiếc tàu ngầm hạt nhân tuyệt đối có thế chiếu cố hàng không mẫu hạm của Mỹ quốc.

Trong lúc hai chiếc tàu ngầm sắp tiến vào eo biển thì bị hai hàng mẫu chiến đấu phát hiện. Được báo cáo lên cấp trên, tại phía trước 300 km hải lý, nơi độ sâu … thước phát hiện tàu ngầm của Trung Quốc. Rất có thể đây là một trong hai chiếc tàu ngầm nguyên tử chính là ngày trước mới được điều tới. Hàng mẫu Lôi Đạt binh hướng quan chỉ huy báo cáo

Quân Mỹ quan chỉ huy nhìn tiếng Lôi Đạt hai mắt phát sáng giờ trong lòng cũng có chút do dự. Có hay không cùng tàu ngầm nguyển tử của Trung Quốcgiao chiến. Mặc dù Trung Quốcchỉ có hai chiếc nhưng dù sao cũng có chứa vũ khí hạt nhân. Chỉ cần một đầu đạn trúng hàng mẫu thì sẽ tạo thành tổn thất mà Mỹ quốc không có khả năng thừa nhận.

Mà phía bên kia tàu ngầm Lôi Đạt của Trung Quốccũng đã phát hiện được mẫu hạm của Mỹ quốc. Báo cáo đạo trưởng phát hiện hai chiếc thuyển hàng mẫu, sáu chiến thuyền đạn đạo hộ tống phái sau, hai đầu đảm nhậ công tác bảo hộ trái phải. Trái phải hai bên còn có hai chiếc khu trục có năng lực chống tàu ngầm rất mạnh, còn có mấy chiếc tàu tuần dương đảm nhận cảnh giới. Báo cáo xong. Bên trong tàu ngầm hạt nhân Lôi Đạt binh rất nhanh báo xuất ra, đối phương có binh lực.

Theo lộ tuyến trước mắt, song phương sẽ đụng nhau. Báo cáo lên cấp trên, chúng ta có hai mươi phút, hạm đội chúng ta sẽ rơi vào trong phạm vi công kích của ngư lôi Trung Quốc. Quân Mỹ Lôi Đạt binh một lần nữa báo cáo. Quan chỉ huy Mạch Khắc nhướn máy, thông tấn viên nhanh chóng đem tình huống trước mắt truyền đến bộ tư lệnh Thái Bình Dương. Mệnh lệnh máy bay chống tàu ngầm lên không, tất cả hỏa tiễn chống tàu ngầm chuẩn bị phóng ra. Một khi đối phương có dấu hiệu khai hỏa, đầu tiên nổ súng phản công bắn tan đối phương. Hãy gửi cho tàu ngầm Trung Quốc tín hiệu cho thấy thân phận của chúng ta.

Đúng là nước lớn.

Hai chiếc tàu ngầm đồng dạng chuẩn bị hỏa lực, ngay cả uy lực lớn nhất sóng lớn hỏa tiễn cũng tiến nhập trạng thái. Đồng thời tàu ngầm quan chỉ huy hướng quốc nội báo cáo tình huống mới nhất. Quốc nội còn không có làm ra chỉ thị trước, tàu ngầm nghĩa vô phản cố hướng hải vực Indo chạy tới. Đúng lúc quân Mỹ phát tới tin tức, muốn xác định lập trường chính mình

Chỉ thị trong nước mới rất tới rất nhanh, là do Bắc Kinh trực tiếp nhắn nhủ xuống tới. Để cho bọn họ giữa nguyên kế hoạch không cần trông nom quân mỹ mẫu hạm, đương nhiên vẫn cần phải chú ý động tĩnh. Người lãnh đạo Trung Quốc cũng biết lần hành động quân sự này nếu có thể toàn thắng thì có thể đem đến cho Trung Quốc địa vị rất lớn trên chính trường quốc tế. Trái lại thì sẽ là một sự sỉ nhục rất lớn, làm cho bọn họ an tấm chính là lời hứa hẹn của Lưu Vũ Phi.

Vì để tránh trong ngàn vạn không có sai sót, quốc gia xuất ra binh linh tương đương khả quan, ít nhất là hai phần ba quân lực tại Hải Nam. Bên kia từ trụ sở Hải Nam hải quân xuất ra hạm đội đang bí mật yểm trợ cực nhanh hướng phía Indo đi tới. Đối mặt đại quân của chính phủ Trung Quốc đang áp sát, người lãnh đạo Indo vẫn còn đang phát biểu trên TV, tin tưởng chắc chắn rằng quân đội mình được Thánh A La phù hộ cuối cùng có thể đánh bại quân đội Trung Quốc.

Bọn họ thu được tình báo mới nhất của Mỹ, bị báo cáo chi quân giải phóng không bao lâu sẽ tới Indo hải

vực, trước mắt quân giải phóng hạm đội vị trí. Nói về tố chất dân cư, người Indo khong nghi ngờ là loại hạ đẳng nhất. Bọn họ những năm gần đây từ Mỹ quốc mua sắm không ít máy bay, tên lửa, chiến hạm tiên tiến. Ngay sau tuyên bố của Trung Quốcphái binh, Indo đã ban hành cấp bậc chiến tranh cao nhất. Lãnh đạo bọn họ đã quyết định tập kích quân đội Trung Quốc, đang trên đường tới Indo,

Nhưng bọn họ rất nhanh phát hiện chuyện không hợp lý. Tên lửa bọn họ bắn còn không có tiến vào quỹ đạo thì đột nhiên bị lôi điện trong không trung phá hủy. Càng làm cho bọn họ cảm giác quỷ dị chính là chẳng những phá hủy tên lửa mà cả bệ phóng cũng bị phá hủy mà trong vụ nổ không có quân nhân nào có thể sống sót.

Máy bay chiến đấu cũng đồng dạng gặp đãi ngộ như vậy. Từ trụ sở không quân cất cánh đều đột nhiên bị tia chớp đánh rơi. Lôi điện này cũng đem trụ sở không quân hết thảy phá hủy, tất cả quan binh không một người sống sót. Vỏn vẹn chỉ vài lần, cứ điểm không quân này đều bị phá hủy

Kể từ đó, người lãnh đạo Indo bắt đầu bối rối đứng lên. Bọn họ vẫn chưa từng gặp hiện tượng quỷ dị như vậy. Bình thường bọn họ vẫn làm nhiều điều ác tưởng thiên thần trừng phạt bọn họ. Sợ đến ào ào quỳ xuống cầu khẩn thiên thần khoan dung.Tạo thành hết thảy hậu quả đều là Lưu Vũ Phi mang đến, lần này Lưu Vũ Phi chẳng nhưng đem sáu mươi lăm cô nhi toàn bộ triệu đến, hơn hai mươi người cũng đồng dạng Bổ Thiên Cũng tìm đến hỗ trợ

Lưu Vũ Phi không có đem theo Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng, họ đều ở lại trong nhà. Bằng vào năng lực các nàng bây giờ còn hơn các cô nhi vài phần. Gần trăm tu sĩ đều tỏ ý nghe theo mệnh lệnh của Lưu Vũ Phi. Phân tán tại các căn cứ quân sự, giải phóng quân đổ bộ bến tàu. Lưu Vũ Phi phân phó bọn họ không cho bất kỳ vũ khí nào của quân đội Indo lên không cho dù một con ruồi cũng phải đem đánh rơi xuống.

Đã không còn hỏa lực không trung, bọn này khỉ Indo chỉ có thể chiến đấu trên đường phố. Những người này không biết bọn họ sớm đã bị khóa chết, chỉ cần bọn họ di chuyển thì đã đối mặt với bọn họ đúng là tử thần.

Lưu Vũ Phi làm như vậy muốn cấp cho chính phủ một cơ hội quật khởi. Hắn muốn cho tất cả quốc gia đối với chính phủ Trung Quốcđều bảo trì tôn trọng. Nếu như không phải muốn cho chính phủ phải lưu một tiếng thơm, Lưu Vũ Phi đã sớm đem tất cả quân nhân Indo giết sạch. Hiện tại hắn chỉ có thể chờ đợi vài ngày, chờ sự kiện dẹp loạn, trên đảo không có một Hoa kiều thì thời cơ hắn hạ sát thủ chính thức mới là tốt nhất.

Tò.Tí.Te

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

142. Chương 141

Trong hư không, Tô Thiến, Triệu Nhược Băng đang cùng Lưu Vũ Phi nhìn những bảng quảng cáo trong thành thị, còn có việc đám bạo đồ điên cuồng đập bể những tòa nhà kinh doanh của người Hoa, cau mày chán ghét nói: " Ca, đám người Indonexia này thật ghê tởm, ba lần bốn lược sát hại đồng bào chúng ta, lần này nhất định phải giáo huấn cho bọn họ một trận, để cho bọn họ biết Trung Quốc chúng ta không dễ chọc vào." Vừa nói nàng vừa huy huy nắm tay.

" Thiến nhi, Băng nhi, hai em xem đi, máu của người Trung Quốc sẽ không uổng phí, báo ứng của bọn họ sẽ rất nhanh phủ xuống, chủng tộc không có kiến thức này, sẽ vì tội nghiệt bọn họ phạm phải mà hối hận." Lưu Vũ Phi lành lạnh nhìn đám người Indonexia trong thành thị kia.

Sở Uyển Tĩnh từ bên kia truyền âm, ở bên chỗ nàng có hai chiến thuyền ngoại quốc, đang tiến tới phương hướng Indonexia, hỏi Lưu Vũ Phi có muốn đem những người kia ngăn lại hay không, hoặc là phá hủy.

Hắn lên tiếng, để cho nàng chờ một lát. Lưu Vũ Phi mang theo Triệu Nhược Băng cùng Tô Thiến, thuấn đi đi qua, đến bên người Sở Uyển Tĩnh. Sở Uyển Tĩnh chỉ tay đến hạm đội chiến đấu, nói: " Tiên sinh, ngươi xem, ta nói hai chiến thuyền này, ở hai bên chúng nó còn nhiều thuyền nhỏ, bên trên còn có phi cơ." Sở

Uyển Tĩnh chỉ là người cổ đại, nàng có thể nhận ra phi cơ cũng là không tệ rồi, nhưng chiến hạm gì gì đó, có nhiều chỗ nàng cũng không biết.

" A a, Sở cung chủ đây là hai mẫu hạm, xem bộ dáng bọn họ hình như lại đây tìm phiền toái, nhìn dưới đáy biển thử xem có tàu ngầm của Trung Quốc hay không." Lưu Vũ Phi một bên giải thích cho Sở Uyển Tĩnh, một bên phóng thích thần thức, hướng đáy biển tìm kiếm. Bằng tu vi hiện giờ của hắn, nước biển không có cách nào ngăn cản thần thức hắn tản mát ra.

Quả nhiên cách nơi này không xa xuất ra, Lưu Vũ Phi phát hiện hai tàu ngầm còn lớn hơn chiến thuyền, nghĩ thầm: " Có thể là tàu ngầm mấy ngày hôm trước đã phái tới, xem bộ dáng còn có chút can đảm, dám đi theo mẫu hạm, để giúp cho bọn hắn dẹp sạch mẫu hạm là được, quốc gia cũng chỉ có ít chiến thuyền, nếu như bị kích chìm thì tổn thất cũng to lớn."

Mẫu hạm của Lôi Đạt lần nữa khẩn trương báo cáo: " Trưởng quan, tàu ngầm Trung Quốc còn một phút đồng hồ nữa là tiến vào tầm bắn." Vẻ mặt Mạch Khắc nghiêm trọng, quốc nội trước mắt còn chưa cho hắn chỉ thị mới nhất. Trở về hay tiến vào? Đều là hắn có khả năng quyết định, song phương tiến vào đối mặt nhau, có muốn giao phong hay không thì hắn cũng không có khả năng làm chủ. Càng làm cho hắn lo lắng chính là hai tàu ngầm Trung Quốc này đều mang theo đầu hạch đạn.

Vạn nhất trong quá trình đối mặt nhau, song phương sử dụng nhân viên nguyên vì khẩn trương, đè phải nút bắn, hậu quả sẽ không sao tưởng được. Cân nhắc không tới một phút đồng hồ, còn chưa tiến vào tầm bắn của tàu ngầm Trung Quốc, Mạch Khắc quyết đoán hạ lệnh, bảo trì khoảng cách với tàu ngầm Trung Quốc, không nên tiến vào trong tầm bắn của họ. Không có được mệnh lệnh từ tư lệnh quốc nội, hoặc quyền của tổng thống, hắn không thể không hạ lệnh lui lại.

Nhìn thấy mẫu hạm chiến đấu lui về phía sau, Lôi Đạt của tầu ngầm thở dài một hơi.

" Báo cáo thủ trưởng, hai mẫu hạm chiến đấu của quân Mỹ đã thong thả lui về phía sau, bất quá phản tiềm tên lửa vẫn ở trong trạng thái chuẩn bị bắn ra, tàu ngầm chúng ta vẫn bị vây trong tầm bắn của họ." Tất cả quan binh trong tàu ngầm cũng âm thầm thở dài một hơi, mẫu hạm thối lui cho thấy đối phương cũng không muốn xung đột. Không tới vạn bất đắc dĩ, không người nào muốn chống lại cùng quân Mỹ có thực lực hơn xa mình.

Nhưng bọn họ còn không cao hứng bao lâu, nguyên lai mẫu ham đang chậm rãi lui về phía sau đột nhiên dừng lại, một lần nữa khởi động hướng phương hướng Indonexia chạy tới. Bộ tư lệnh của Thái Bình Dương thu được mệnh lệnh mới nhất của tổng thống, yêu cầu mẫu hạm chặn hai chiếc tàu ngầm của Trung Quốc lại, không cho phép chúng nó tiến vào hải vực của Indonexia. Thu được mệnh lệnh mới nhất, Mạch Khắc chỉ có phục tùng, ngưng hẳn chuyện thối lui của mẫu hạm.

Đồng thời hạ lệnh thông qua lính phát ngôn, cấp cho tàu ngầm Trung Quốc gửi đi tin tức, yêu cầu tàu ngầm Trung Quốc lập tức dừng lại việc xâm lấn Indonexia, nếu không quân Mỹ sẽ tiến hành can thiệp quân sự. Tín hiệu một khi phát ra, hai chiến thuyền thoát ly mẫu hạm, chạy tới hai tàu ngầm Trung Quốc. Hạm đội khu đuổi có phản tiềm tên lửa, đã nhận mệnh, chỉ cần chỉ huy ra lệnh một tiếng, lập tức có thể phóng ra.

Lúc này Lôi Đạt binh lại vừa báo cáo: " Trưởng quan, phía trước 500km, phát hiện chiến đấu cơ của Trung Quốc, số lượng cỡ một đội, còn vài phút đồng hồ đã tiến vào phạm vi tên lửa của chúng ta." Ra lệnh tên lửa tập trung vào chiến đấu cơ Trung Quốc, mặt khác lập tức cất cánh hai mươi bốn chiến đấu cơ, ngăn lại chiến đấu cơ của Trung Quốc, cho phép dưới tình huống khẩn cấp thì đánh rơi.

Trong nháy mắt ra mệnh lệnh, chiến cơ trên mẫu hạm lập tức bay lên trời, nhìn đủ loại biểu hiện của mẫu hạm, thẳng đến chiến cơ bay lên, Lưu Vũ Phi chỉ phát ra nụ cười không thèm quan tâm: " Băng nhi, Thiến nhi không phải muốn thường xuyên kêu thử thân thủ một chút hay sao? Chiến cơ của Mỹ quốc là đối tượng tốt nhất để thử, tên lửa của bọn họ không cách nào làm thương tổn được các em, ta không cần lo lắng sự an toàn của hai người."

" Ca, chúng ta đánh rơi chiến cơ, vậy không phải là muốn giết người? Chúng ta có điểm không đành lòng." Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng không đành lòng nói ra.

" Chiến tranh vốn là có người chết, không phải ngươi chết thì ta sống, trên chiến trường không có thứ gọi là không đành lòng, lại càng không thể đối với địch nhân có từ tâm." Lưu Vũ Phi giáo huấn nói.

Đạo lý kia Tô Thiến và Triệu Nhược Băng không phải không hiểu, thật muốn cho các nàng hạ sát thủ thì các nàng lại mềm lòng. Lưu Vũ Phi biết việc này từ từ sẽ đến, các nàng chưa từng giết người, bình thường lại không có cơ hội tiếp xúc mặt ác của con người, nên cũng không làm cho các nàng có ác cảm.

Ý bảo các nàng ở một bên nhìn, thân hình Lưu Vũ Phi thoáng biến mất trước mặt mọi người. Tiếp theo thân ảnh của hắn xuất hiện phía trước chiến đấu cơ của quân Mỹ, đột nhiên không trung xuất hiện một người tới, tất cả thành viên phi hành đều hoảng sợ. Một người lại biết bay? Nơi này không phải Hollywood đó chứ? Tất cả thành viên phi hành đều nổi lên nghi vấn.

Tốc độ của chiến đấu cơ rất nhanh, so với người tu chân ngự kiếm phi hành lại kém xa. Thành viên phi hành một bên báo cáo với bộ chỉ huy, đem camera của chiến đấu cơ nhắm ngay Lưu Vũ Phi, đem hình ảnh truyền tới mẫu hạm, cùng bộ tư lệnh của Thái Bình Dương. Nhìn thấy rõ gương mặt thật của Lưu Vũ Phi, bộ tư lệnh Thái Bình Dương biết ngay là ai, hít sâu một hơi.

Chuyện bọn họ lo lắng nhất, vẫn đã xảy ra, tư lệnh thành viên nhanh chóng hạ mệnh lệnh, muốn Mạch Khắc lập tức lui lại, lui càng xa càng tốt, những chiến cơ đã lên không tạm thời đừng động, chỉ cần mẫu hạm có khả năng tự bảo vệ thì mọi sự đã là may mắn. Bất quá đám quan binh Mỹ quốc này đều biết, trừ phi đối phương cố tình bỏ qua, nếu không muốn an toàn lui lại, quả thật chính là nằm mộng ban ngày.

Thái Bình Dương bộ tư lệnh, sợ hình ảnh sẽ bị chặt đứt, vì vậy đem Nam Á trên không một vệ tinh điều đến. Mẫu hạm có mệnh lệnh của sở chỉ huy, chứng kiến hình ảnh cũng sửng sốt. Rất nhanh Mạch Khắc nhận được mệnh lệnh lui quân khẩn cấp của bộ tư lệnh, bọn họ bị mệnh lệnh liên tục lặp lại khiến cho có điểm tức giận. Bất quá lệnh tức là lệnh, Mạch Khắc chỉ có phục tùng.

Một bên chú ý hình ảnh bất khả tư nghi trên màn hình, bên kia ra lệnh thối lui khẩn cấp, tiếp theo bọn họ chứng kiến một màn làm họ si ngốc. Lưu Vũ Phi vừa mới hiện thân, nhìn chiến đấu cơ âm trầm cười, thấp giọng ngâm dài một tiếng, theo tiếng ngâm của hắn, từ trong tay bộc phát ra vô số quang mang huyễn lệ. Có hình dáng giống như kiếm khí, mạnh mẽ bạo bắn ra, bóng kiếm đầy trời nọ trong nháy mắt đem hai mươi bốn chiến đấu cơ bao phủ.

Vố số đạo kiếm khí huy trảm xuống, kiếm khí đụng chạm chiến đấu cơ phát ra tiếng chói tai. Người lái chỉ cảm thấy ánh sáng chói mắt, làm bọn họ không cách nào mở ra. Cảm thấy thân thể đang bị vô số khí áp lại, tay không thể động, bên tai truyền đến tiếng chiến đấu cơ bị cắt, truyền tới tiếng huýt gió chói tai. Chiến cơ mất đi khống chế, không ngừng xoay chuyển ngay sau đó ý nghĩ nóng lên, cả người ngã xuống trong chiến cơ.

Hai mươi bốn chiến cơ trên bầu trời, hạ xuống mấy chục thước giữa không trung thì đột nhiên nổ bạo ra. Từ không trung toát ra từng hỏa vân như nấm, rơi xuống dưới biển rộng. Mạch Khắc cuối cùng đã biết, tư lệnh vì sao muốn bọn họ khẩn cấp lui lại. Người trong không trung vẫn còn là loài người sao? Chứng kiến cảnh này, ai cũng xếp Lưu Vũ Phi vào hàng ngũ của ác ma.

Trong bộ tư lệnh của Thái Bình Dương, những quan viên trong lòng cuồng hô: " Thượng Đế a, người đông phương đáng sợ này phá hủy Nhật Bổn còn chưa đủ hay sao? Còn muốn nhìn vào Mỹ quốc chúng ta nữa." Tư lệnh thành viên của Thái Bình Dương hạm đội lập tức hướng tổng thống báo cáo. Hai mươi bốn chiến cơ Mỹ quốc đồng thời biến mất, làm cho thành viên chiến cơ Trung Quốc thất kinh. Còn mới lúc đầu tưởng đối phương quấy nhiễu bằng điện tử, kết quả kiểm tra toàn bộ bình thường không có dị tượng gì.

Lúc này họ mới vững tin hơn hai mươi chiến cơ của quân Mỹ thật sự gặp rủi ro, chỉ là không biết nguyên nhân trong đó mà thôi. Lôi Đạt chỉ có thể tìm thấy vật phẩm kim loại, không thấy người, bởi vậy trong lòng họ đoán, là nguyên nhân gì lại có rủi ro cho đối phương như vậy. Trung Quốc không quân rất nhanh đã biết phía trước phát sinh chuyện gì, chờ bọn họ bay đến không trung, thì chứng kiến một màn khác khiến cả đời bọn họ khó quên.

Dễ dàng phá hủy hai mươi bốn chiến cơ, Lưu Vũ Phi nghe răng cười, người như quỷ mị phóng ra phía sau mẫu hạm, chắn trên đường mẫu hạm đang thối lui. Trên đời này nếu bị Lưu Vũ Phi chăm chú nhìn, người muốn an toàn thoát đi còn chưa xuất hiện. Hơn nữa mẫu hạm khổng lồ như thế di động lại càng chậm chạp. Nhìn thấy Lưu Vũ Phi đột nhiên biến mất, trong lòng Mạch Khắc căng thẳng, cầu khẩn mục tiêu của Lưu Vũ Phi không phải là mẫu hạm.

" Báo cáo trưởng quan, con đường lui về phía sau, phát hiện quái vật kia." Lính trinh sát báo cáo, đánh vỡ hy vọng trong lòng Mạch Khắc, Mạch Khắc trầm giọng hạ lệnh: " Tất cả phi đạn, đại pháo chuẩn bị, mục tiêu ở phía sau." " Vị trí nhắm vào phía sau lập tức phóng ra." Mạch Khắc chỉ có hạ lệnh khai hỏa, hắn hiểu được chỉ có liều mạng mới có tia hy vọng. Nếu không hai mẫu hạm dù không bị phá hủy hoàn toàn thì cũng phải đầu hàng.

Bọn họ là quân đội kiêu ngạo của Mỹ quốc, ngạo khí nhất, khiến cho hắn không thể không lo lắng. Mẫu hạm quân Mỹ phi đạn, đại pháo cũng đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Thoáng nhắm vào Lưu Vũ Phi, thành viên khống chế liền ấn vào nút, vì vậy " Oanh! Oanh! Oanh!" Đúng là vạn pháo cùng bắn.

Từ mẫu hạm bắn ra tên lửa, phun từng đạo hỏa xà hướng Lưu Vũ Phi bắn nhanh mà đến, vô số pháo đạn mang theo tiếng nổ làm người khác điếc tai, từ miệng pháo bắn ra.

Trên bầu trời, tất cả đều là phi đạn và pháo đạn đủ loại kiểu dáng, phô thiên cái địa hướng Lưu Vũ Phi chụp xuống, thanh thế làm cho người ta sợ hãi, Mạch Khắc trông cậy vào thế công mãnh liệt, khó khăn đem Lưu Vũ Phi từ trên không trung đánh rơi, rất nhanh hắn liền tuyệt vọng. Ngay trong nháy mắt pháo đạn bắn ra, hai tay Lưu Vũ Phi cực nhanh bấm thủ ấn, chỉ thấy không gian nguyên bổn bình tĩnh, phát sinh vặn vẹo dị thường.

Nguyên bổn không khí vô hình, trong nháy mắt tích cực thay đổi, lại do rung chuyển hình thành một khí đoàn xoáy lưu cực lớn. Không khí bốn phía không ngừng cuồn cuộn bị hút vào, phảng phất như biển rộng nhấc lên cơn sóng gió động trời: " Bạo" Theo tiếng quát của Lưu Vũ Phi, cơn xoáy vách tường nguyên bổn liền nổ bạo ra: " Oanh! Oanh!" Một vòng khí lãng mắt thường có thể thấy được, như dời non lấp biển bắn nhanh vào các phi đạn phi pháo nuốt hết vào bên trong.

Giữa không trung truyền đến, một trận sét đánh dị thường dày đặc, chiri khoảng thời gian chén trà, liền đình chỉ. Lưu Vũ Phi không thèm để ý hướng tới mẫu hạm đưa ra ngón giữa hừ lạnh nói: " Một đám rác rưởi tự cho là đúng, hôm nay cho các ngươi nếm thử tư vị thống khổ." Cảnh này làm cho người ta nhớ tới một màn tại Trung Quốc Nam Hải, ngay lúc đó phi cơ quân Mỹ cũng đưa ra ngón giữa, hiện giờ thời khắc này lại lần nữa xảy ra, chỉ là vị trí giữa song phương chuyển đổi.

Mạch Khắc phảng phất vừa rồi bị chiêu thức ấy của Lưu Vũ Phi làm sợ đến choáng váng, ngốc trệ nhìn hắn ở giữa không trung. Không chỉ hắn mà ngay cả những binh lính trên mẫu hạm cũng bị kinh ngạc vô cùng. Cảnh này rơi vào trong mắt những chiến cơ Trung Quốc trên không trung, bọn họ không khỏi há hốc đủ bỏ vào miệng một quả trứng. Bọn họ liền quay cảnh này truyền lại quốc nội, chiến cơ cũng lẳng lặng xẹt qua trên đầu mẫu hạm.

Mạch Khắc phó quan, nhìn thấy Mạch Khắc còn đang ngẩn người, liền đẩy một chút, lúc này hắn mới thanh tỉnh lại. Giờ khắc này trong lòng Mạch Khắc phi thường tỉnh táo, hiểu được mình đang đối phó tuyệt đối không phải là loài người, công kích dày đặc mãnh liệt như thế mà hắn lại dễ dàng triệt tiêu. Trốn lại trốn không thoát, bọn linh đã lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Trong lòng Mạch Khắc rất rõ ràng, lúc này hắn tuyệt đối không thể loạn, nếu không binh lính trong mẫu hạm sẽ hỏng mất. Hắn ra lệnh: " Tất cả chiến cơ lên không, các dũng sĩ xuất ra tinh thần chiến đấu, vì vinh quang của quốc gia, vì Mỹ quốc." Đồng thời với Mạch Khắc hạ mệnh lệnh, còn nói ủng hộ tinh thần, ngay sau đó hắn lại hạ lệnh cho lính thông tri: " Hướng bộ tư lệnh báo cáo khốn cảnh trước mắt của chúng ta, thỉnh cầu trợ giúp."

Nhìn vô số chiến cơ đang bay lên không, tay phải Lưu Vũ Phi duỗi ra co rụt lại, chỉ thấy nguyên khí trong thiên địa, cực nhanh ngưng tụ trong tay hắn, một thanh năng lượng kiếm khổng lồ trong nháy mắt hình thành. Lưu Vũ Phi lộ ra một vẻ mặt tràn ngập sát ý. Năng lượng kiếm tản mát trong tay ra từng vầng sáng, thân hình liên tiếp chớp lên. Giống như giữa không trung đồng thời xuất hiện mười Lưu Vũ Phi, lại cùng huy tay chụp vào cự kiếm, kiếm khí dày đặc hướng tới các chiến đấu cơ bổ xuống.

Kiếm khí xen kẽ lẫn nhau, cắt không gian phát ra tiếng hưu hưu rít lên. Chiến cơ vừa lên không, nghênh đón chúng nó chính là tầng tầng lớp lớp kiếm khí đan thành một cái lưới lớn. Chiến cơ do sắt thép tạo thành, trong võng kiếm khí không ngừng lay động, vô luận người lái muốn thăng bằng thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Phi hành thành viên trong miệng không ngừng nguyền rủa, hai tay đè xuống ấn xoay

lung tung, trên trăm tên lửa vừa mới phóng ra, còn chưa tiến vào trạng thái phi hành thì đã bị kiếm khí chụp xuống giảo thành mảnh vỡ, ngay cả cơ hội nổ mạnh cũng không còn.

Ngay sau đó người lái chiến cơ phát ra tiếng hét thảm cuối cùng trong đời, cùng với chiến cơ bị giảo thành một đống mảnh vỡ, từ giữa không trung rơi xuống. Quân Mỹ trong mẫu hạm lần này chính thức đứng ngây ra đó, những chiến cơ còn chưa cất cánh phía sau cũng không còn dám lên không. Trên trăm chiến cơ! Mấy trăm tên lửa cứ như vậy mà phá hủy.

Mỹ quốc Thái Bình Dương bộ tư lệnh, các chỉ huy tận mắt nhìn thấy hết thảy, bọn họ đều cảm thấy bất đắc dĩ. Theo bọn họ chứng kiến khi Lưu Vũ Phi phá hủy hai mươi bốn chiến cơ đầu tiên, cũng đã thương lượng làm sao giữ được một vạn tính mạng binh lính trên mẫu hạm. Về phần Indonexia như thế nào, thì không còn là việc họ quan tâm nữa. Vài phút sau nhìn thấy cơn sóng công kích đầu tiên của mẫu hạm, tất cả đều không có hiệu quả.

Đám quan viên nhất thời căng thẳng, tình huống khẩn cấp, không còn thảo luận được gì. Vì không muốn lại xuất hiện thêm tổn thất, chỉ có thỉnh tổng thống liên lạc chủ tịch Trung Quốc, hướng Trung Quốc đưa ra điều kiện cực kỳ ưu đãi, chỉ cần chính phủ Trung Quốc có thể làm cho người trên không ở hải vực Indonexia không thương tổn thêm quan binh trên mẫu hạm nữa. Mĩ quốc nguyện ý trợ giúp Hoa kiều trong Indonexia lui lại khỏi Indonexia, thậm chí sẽ không trở ngại Trung Quốc thống nhất đảo Đài Loan.

Điều kiện như vậy, chủ tịch quốc gia rất muốn đáp ứng, nhưng hắn làm không được. Lưu Vũ Phi đã nhúng tay, hắn cũng không thể khống chế. Chủ tịch chỉ có thể ủy uyển chuyển cáo, việc này khó khăn quá lớn, hắn chỉ cố làm hết sức, về phần có thành công hay không hắn không thể nắm chắc. Một phen ngoại giao như thế, thiếu chút nữa đem bên Bố Thập kia tức giận đến bệnh tim tái phát.

Thật vất vả ẩn nhẫn quyết tâm dằn lửa giận, Bố Thập còn ráng nói thêm vài câu. Nhưng chủ tịch vẫn nói như vậy, chỉ nói là người trên không trung Indonexia cũng không phải la hắn chỉ huy.

" Nếu như người Trung Quốc đem một vạn binh lính của chúng ta giết chết toàn bộ, ta sẽ đại biểu nước Mỹ hướng Trung Quốc tuyên chiến." Trong tức giận, Bố Thập không để ý hậu quả phát ra uy hiếp chiến tranh.

Quốc gia chủ tịch lạnh lùng trả lời: " Nếu như các người nhất định đem việc này đổ lên đầu Trung Quốc, như vậy thì thôi! Người Trung Quốc sẽ làm ngươi trả giá xứng đáng." Nói xong quyết đoán cúp điện thoại. Chủ tịch khẩn cấp mở hội nghị cục chính trị, lần này hội nghị chỉ tốn vài phút thời gian.

Tựa như hạ đạt mệnh lệnh chiến tranh tại các quân khu, cả nước tiến vào trạng thái chiến tranh, số lượng vũ khí hạt nhân không nhiều lắm cũng được hạ lệnh chuẩn bị. Hết thảy đều là bố trí bí mật, Mỹ quốc cuối cùng làm sao mà chuẩn bị, trước mắt vẫn chưa biết được. Bây giờ không có cách nào phán đoán, tổng thống Mỹ quốc cũng là nhất thời mồm miệng nói nhanh, chân chính phải chuẩn bị, lúc này công khai cùng Mỹ giao chiến, chỉ làm tăng thêm hỗn loạn.

Bên kia địa cầu, Bố Thập đương trường đập bể điện thoại. Hắn cấp cho tư lệnh Thái Bình Dương lời đáp của chủ tịch Trung Quốc, mà khi Lưu Vũ Phi vừa vặn đem chiến cơ của mẫu hạm phá hủy. Mạch Khắc truyền đến tin tức, làm cho bộ tư lệnh trong lòng trầm xuống. Đối mặt Lưu Vũ Phi không cách nào đối phó, quân Mỹ bất đắc dĩ phát hiện, chính mình đã biến thành con cá trên thớt của người ta.

Bọn họ đã thừa nhận hai lần đả kích, ác vận vẫn chưa kết thúc. Chỉ thấy kim mang trong không trung, trực tiếp đập bể chiến thuyền hộ vệ cho mẫu hạm. Chiến thuyền so với mẫu hạm chỉ như một thuyền nhỏ, nói về là chiến thuyền đơn độc thì lại rất lớn.

Đối với Lưu Vũ Phi mà nói nó chỉ là vừa thô vừa nát mà thôi. Đối với kiếm khí trên trời bổ xuống, ngay cả cơ hội chuyển hướng nó cũng không có, phóng ra được vài tên lửa, đồng dạng lọt vào vận mệnh bị cắt nát.

Tò.Tí.Te

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

143. Chương 142

Hộ vệ hạm do sắc thép xây thành, đụng chạm vào kiếm khí lợi hại. Bỗng dưng, một trận tinh hỏa sáng lên, sáu chiến thuyền hộ vệ phát ra tiếng kim loại bị cắt. Quan binh quân Mỹ trên hộ vệ hạm hoảng sợ phát hiện, thân hạm có thể ngăn hạ đại pháo, dưới luồng ngân mang giống như đậu hũ bị mở ra. Dưới kình khí quanh quẩn, quân Mỹ trên đỉnh hạm truyền ra tiếng thảm hào cuối cùng. Từ trên đầu đi xuống bị giảo thành một đống khối vỡ, mấy trăm người đồng thời chịu khổ đến bầm thây. Chiến hạm bị cắt làm hai nửa, trầm xuống cực nhanh.

Sáu chiến thuyền hộ vệ hạm có tới mấy trăm binh lính Mỹ, chỉ có số ít vài người nhanh chân nhảy xuống biển chạy trốn. Nhìn quân Mỹ đang ôm phao cứu hộ trên biển, Lưu Vũ Phi cười lạnh một tiếng, hắn cũng không xuống tay lần nữa, nếu không có Tô Thiến và Triệu Nhược Băng ở đây, những người này nếu muốn sống sót thì có điểm khó khăn. Giết chết đám quân Mỹ trên chiến hạm là đương nhiên, nhưng nếu giết luôn đám lính rơi xuống nước là khẳng định sẽ bị Tô Thiến các nàng nói cho một trận.

Vì muốn bên tai thanh tĩnh, cũng cũng vì không muốn làm cho Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng chứng kiến một mặt âm u của mình, nên mới cho đám quân Mỹ này từ trong tay tử thần bỏ chạy. Tô Thiến và Triệu Nhược Băng cũng là lần đầu tiên, xem Lưu Vũ Phi đại triển thần uy. Vừa mới bắt đầu khi làn sóng đạn công kích của quân Mỹ lan tới, các nàng đã khẩn trương kinh hô một tiếng. Nếu không phải có Sở Uyển Tĩnh lôi kéo, hai người các nàng đã sớm xông lên trước. Thẳng đến khi thân ảnh Lưu Vũ Phi hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện trước mắt các nàng, lúc này mới buông lỏng tâm trạng của mình xuống.

Thấy Lưu Vũ Phi lợi hại như thế, Triệu Nhược Băng, Tô Thiến cũng an tâm thưởng thức. Đối với thần thông sau đó Lưu Vũ Phi bày ra, lại càng bội phục vô cùng, lúc này các nàng mới cảm nhận được, thần dũng thông thiên của Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi không đem đám quân Mỹ rơi xuống biển giết hết, các nàng lại một lần nữa thật cảm phục. Mặc kệ trước kia Lưu Vũ Phi nói mình làm sao giết hơn ngàn vạn người Nhật Bổn, chỉ cần các nàng không tận mắt nhìn thấy thì trong lòng Lưu Vũ Phi vẫn vĩnh viễn là hoàn mỹ.

Mạch Khắc cũng không thể tiếp tục thừa nhận, cái gì là vinh dự, chiến công…toàn bộ *** gặp quỷ đi. Mấy thứ đó có khả năng đổi về tính mạng mấy trăm người hay sao? Nếu để đối phương tiếp tục giết nữa, thì gần vạn binh lính đều phải đi gặp Thượng Đế vạn năng. Mạch Khắc lớn tiếng điên cuồng hét: " Đầu hàng, chúng ta đầu hàng, thượng đế a! Hắn là ma quỷ!" Dù là tương lai hắn có lên pháp đình quân sự, hắn cũng nhận thức rằng phải bảo toàn tính mạng gần vạn người này, làm cho hắn phải tự sát đều là nguyện ý.

Ngoại trừ những ai đang chuẩn bị cứu người, những binh lính khác nghe được thanh âm hô to của Mạch Khắc, không khỏi cao giọng hoan hô, phảng phất là bọn hắn đã đánh thắng trận. Một ít quân Mỹ tay chân nhanh nhẹn, nhanh chóng đem vải trắng trải bàn rút ra đứng thẳng trên boong tàu, hơn mười người cộng đồng huy vũ mảnh vải màu trắng kia. Lưu Vũ Phi vẫn định đem những chiến thuyền khác phá hủy, kết quả nhìn thấy động tác của quân Mỹ, không khỏi giật mình một cái.

Mắng thầm: " *******, đầu hàng sớm chút là tốt, người Mỹ thật đúng là sợ chết, đầu hàng mà cũng cao hứng như vậy." Đám quân Mỹ này không biết là vận khí tốt hay quá kém, gặp gỡ Lưu Vũ Phi là bất hạnh của bọn hắn, đồng thời có thể từ trên tay Lưu Vũ Phi giữ được mạng, cũng là may mắn của bọn họ.

Đám quân Mỹ này có thể cuối cùng từ trên tay Lưu Vũ Phi thoát được cái chết, toàn bộ là nhờ Tô Thiến và Triệu Nhược Băng. Nếu không cho dù bọn họ có đầu hàng, Lưu Vũ Phi cũng không tiếp nhận. Bởi vì nếu mình nhân từ không giết đối phương, cuộc sống trong tương lai sẽ gặp báo thù huyết hận. Ở trong lòng hắn chỉ cần là song phương đối địch, hết thảy cứ giết sạch rồi tính. Giờ phút này trong lòng Lưu Vũ Phi đã có điểm hối hận đã đem theo Tô Thiến và Triệu Nhược Băng cùng đến.

Đám người rậm rạp trên boong tàu, làm cho Lưu Vũ Phi cảm thấy có chút đau đầu, giết lại không thể giết, còn muốn cho hắn sắp xếp cho đám người này, hắn thật đúng là không có cách nào. Lúc này biển rộng bình tĩnh đột nhiên có một trận ba đào quay cuồng, từ biển sâu thoát ra hai chiếc tàu ngầm thật lớn. Người chỉ huy tàu ngầm là Giang Thắng Điền, từ khi Lôi Đạt phát hiện điều không đúng từ chiếc mẫu hạm.

Rõ ràng có trên trăm chiến cơ lên không, nhưng lại lập tức biến mất. Ma sáu hộ vệ chiến thuyền, ở sau vài phút đồng hồ bị chìm vào biển sâu. Không đợi hắn làm cho rõ nguyên nhân trong đó, quốc nội truyền đến cho hắn tin tức mới nhất, để cho bọn họ yên tâm mà di động, mẫu hạm chiến đấu của quân Mỹ, đã không

cách nào bận tâm đến bọn họ. Quên đi tính toán thời gian, hai lần công kích của mẫu hạm đã đem tất cả tên lửa có khả năng công kích, phóng ra xong hết.

Khoảng cách phát ra thời gian chuẩn bị, lúc này Giang Thắng Điền mới yên tâm hạ lệnh di động. Hắn cũng muốn biết, sự công kích mãnh liệt của mẫu hạm là nhằm vào ai, đối phương dùng phương pháp gì mà phá hủy mấy trăm chiến cơ cùng sáu chiến thuyền hộ vệ hạm của quân Mỹ. Sau khi nổi lên, một màn rơi vào trong mắt của Giang Thắng Điền làm cho hắn không khỏi choáng váng, quân Mỹ ngoài khơi đang phập phồng trong nước vẫn đang không ngừng kêu cứu.

Mặt khác đều thấy mười thuyền cứu sinh đang khẩn trương vớt những binh lính đó. Mà mẫu hạm đang nâng cờ trắng đầu hàng(vải trải bàn), quan binh trong tàu ngầm, chỉ thông qua kính viễn vọng mà quan sát, bởi vậy cũng không có nhìn thấy Lưu Vũ Phi trên không trung. Xác nhận quân Mỹ không có uy hiếp, Giang Thắng Điền hạ lệnh mở cửa, từ bên trong chui ra.

Nhìn thấy tàu ngầm Trung Quốc trong lòng Lưu Vũ Phi vui vẻ, đang rầu rĩ không biết làm sao an bài đám quân Mỹ này, hiện tại tất cả vấn đề đều có người giải quyết cho. Thân hình chợt lóe, người đã rơi xuống mẫu hạm, lạnh lùng đưa mắt nhìn qua tất cả quân Mỹ. Quan binh quân Mỹ đang tụ tập trên boong tàu, nhìn thấy ánh mắt hắn trong lòng họ giật bắn, cảm giác như rơi vào huyệt băng, lạnh tới cực điểm.

Chỉ liếc mắt một cái bọn họ cũng không dám nhìn Lưu Vũ Phi, trong lòng hoảng sợ làm cho cả người dựng đứng lông tóc lên. Ngữ khí Lưu Vũ Phi lại càng khốc lệ: " Gọi chỉ huy cao nhất của các ngươi tới." Sát ý trong giọng nói, làm cho đám quân Mỹ trong lòng không ngừng run rẩy. Thủ hạ bên người Mạch Khắc phiên dịch rất nhanh lời Lưu Vũ Phi nói.

Trong lòng Mạch Khắc cố gắng lấy thêm can đảm, từ trong đám người đi ra.

" Ta là Mạch Khắc trung tướng! Là quan chỉ huy cao nhất của nơi này!" Biểu hiện của hắn cố gắng trấn định, ngữ khí run rẩy tiết lộ tâm ý thật sự của hắn. Nói thế nào tính mạng cả vạn người bọn họ nắm giữ trên tay Lưu Vũ Phi, Mạch Khắc nói chuyện với hắn làm sao lại không cẩn thận. Hắn rất sợ Lưu Vũ Phi không để ý thân phận tù binh của bọn họ, đối với bọn họ hoàn toàn hạ sát thủ.

Mắt Lưu Vũ Phi đảo qua, lạnh giọng nói: " Các ngươi nghe, ta sẽ giao các ngươi cho chính phủ Trung Quốc, nếu bọn họ muốn các ngươi làm gì thì phải làm theo, dù là cho các ngươi san bằng Indonexia, dám can đảm có một tia phản kháng, đừng trách ta ném tất cả các ngươi vào biển rộng cho cá ăn!"

Vừa nghe lời này Mạch Khắc trong lòng mừng rỡ không thôi, vui vẻ gật đầu. Rơi vào trong tay chính phủ Trung Quốc, còn tốt hơn so với nằm trong tay quái vật này gấp mấy lần.

Giang Thắng Điền từ trong tàu ngầm chui ra, nhìn thấy trên bầu trời đột nhiên rơi xuống một người, rơi ngay trên mẫu hạm của quân đội Mỹ. Đầu tiên là ngẩn ra, lập tức dùng sức nhu hai mắt. Phát hiện đúng là trên mẫu hạm có thêm một người, bởi vì hắn không nghe được Lưu Vũ Phi nói chuyện với nhau, sợ sẽ đột phát biến cố, đang muốn xoay người lui lại.

Nhưng không còn kịp rồi, Giang Thắng Điền chỉ cảm thấy thân thể nhẹ đi, hoảng sợ phát hiện mình đang lăng không bay lên. Kinh hãi đến há mồm hô to vài câu, kết quả chỉ có thể há mồm mà không cách nào lên tiếng, thử giãy dụa thân thể một chút, phát hiện thân thể cũng không thể khống chế. Trơ mắt nhìn chính mình đang thổi đi về hướng mẫu hạm, quan binh đi ra theo phía sau, bị màn trước mắt làm sợ ngây người, chờ khi họ thanh tỉnh lại, thì Giang Thắng Điền đã bay tuốt ra xa.

Lưu Vũ Phi vốn có thể rất nhanh đem Giang Thắng Điền truyền đến, nhưng sợ sẽ hù dọa vị quân nhân vừa mới chui ra khỏi tàu ngầm này chết giấc, nên chỉ có thể chậm rãi truyền hắn đến. Giang Thắng Điền đáp xuống trên mẫu hạm, vẻ mặt còn kinh hãi, trong lòng không thấy có gì tốt đẹp. Lưu Vũ Phi hướng hắn ôn hòa cười: " Nhìn quân hàm ngươi rất cao, có thân phận gì trong tàu ngầm? Hai mẫu hạm quân Mỹ này ta giao cho ngươi, ngươi có thể cho bọn họ hỗ trợ việc người hoa trong cảnh nội Indonexia lui lại, chỉ cần các ngươi vui vẻ, sau đó có thể cho bọn họ quét sạch đảo Indonexia."

" Vị tiên sinh này, ngươi đang nói đến cái gì a? Ta làm sao nghe không hiểu, hai mẫu hạm này xảy ra chuyện gì?" Giang Thắng Điền vẻ mặt buồn bực, hắn nghe không hiểu gì, giao những quan binh Mỹ cho hắn lo lắng.

Lưu Vũ Phi vỗ vỗ bả vai hắn, cười cười: " Ngươi cứ hỏi bọn họ là được, ta không có nhiều thời gian giải thích với ngươi việc này." Nói xong người bỗng biến mất trước mặt Giang Thắng Điền, lại làm cho hắn cả kinh giật mình run rẩy đứng ngay đó.

Nếu như không phải đang chấp hành nhiệm vụ, Giang Thắng Điền nhất định sẽ cảm giác đây là một giấc mộng không thực tế. Chính mình đầu tiên kỳ diệu không hiểu mà bay lên, sau lại chứng kiến một người cứ như vậy trống rỗng biến mất trước mắt. Giang Thắng Điền không nói gì, Mạch Khắc cũng không mở miệng, chính mình hiện tại là tù binh, căn bản không có quyền được nói. Giang Thắng Điền giật mình một cái, lập tức tỉnh lại hướng Mạch Khắc hỏi: " Các hạ làm sao xưng hô? Các ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

" Ta là Mỹ quốc Thái Bình Dương hạm đội trung tướng Mạch Khắc, trước mắt là tù binh của quý phương, các vị có quyền yêu cầu chúng ta làm việc, chỉ hy vọng các vị ứng với công ước quốc tế đối đãi với chúng ta." Câu nói sau cùng Mạch Khắc nói ra với vẻ uể oải. Hai đơn vị mẫu hạm chiến đấu, không ngờ lại trở thành tù binh, vẫn thương vong mấy trăm người. Khiến cho Mạch Khắc hắn cảm thấy thấy không còn mặt mũi.

Giang Thắng Điền xác nhận Mạch Khắc không có nói sai, mặc dù hắn rất muốn biết trong đó xảy ra chuyện gì, nhưng thời gian bây giờ không cho phép hắn hỏi thêm, quân Mỹ đã trở thành tù binh của chính mình, để cho họ theo mình giúp đỡ chuyện cho Hoa kiều tại Indonexia rút lui cũng là một phương pháp tốt. Hắn ra lệnh Mạch Khắc, để cho bọn họ đều có vị trí và cương vị riêng lập tức xuất phát đi Indonexia trước. Về phần hắn phải về tàu ngầm, đối với quân Mỹ hắn cũng thật lo lắng, mình chỉ có một người, mà đối phương lại là hơn vạn người, dù mỗi người của đối phương đánh một quyền, thì hắn cũng sẽ biến thành đống thịt nát.

Giang Thắng Điền không phải Lưu Vũ Phi, hắn không biết tâm tư của quân Mỹ hiện tại, nếu không hắn cũng không cần lo lắng nhiều như vậy, sẽ cảm thấy buồn cười. Mạch Khắc đúng là lập tức nghe lệnh, hắn hạ lệnh tất cả quan binh vào vị trí và cương vị riêng, mẫu hạm bắt đầu hướng Indonexia phương hướng chạy tới. Giang Thắng Điền trở lại tàu ngầm, đã bị toàn thể quan binh nóng lòng ân cần thăm hỏi.

Khi hắn tuyên bố quân Mỹ hai mẫu hạm đã là tù binh, thì toàn bộ quan binh một lần nữa hoan hô lên. Về phần nguyên nhân trong đó, Giang Thắng Điền công bố sẽ thông báo sau với quan binh. Kỷ luật của quân đội Trung Quốc thật mạnh mẽ, là nổi tiếng trên thế giới. Giang Thắng Điền tuyên bố xuất phát một lần nữa, tất cả quan binh lập tức thu hồi vẻ mặt hưng phấn, lập tức tiến vào trong trạng thái làm việc. Tàu ngầm lần này không chìm xuống mặt nước di chuyển, mà là nghênh ngang đi theo phía sau mẫu hạm, hướng Indonexia xuất phát.

Sau chuyện Indonexia, tại biểu dương đại hội, từng có quan binh hỏi Giang Thắng Điền cảm giác lúc bay lên, thì hắn ngại ngùng nói lúc ấy hắn cũng bị hù dọa sửng sốt, căn bản không có kỹ lưỡng nhận thức cảm giác đó, làm cho những quan binh nghe xong thì cười ồn ào một trận, sau đó lại cảm thấy đáng tiếc.

Cao quan của Thái Bình Dương bộ tư lệnh, thông qua vệ tinh xem thấy một màn này, trong lòng cuối cùng thở dài một hơi. Chỉ cần binh lính trên hai mẫu hạm không có xuất hiện thương vong đại quy mô, thì áp lực bọn họ gánh chịu sẽ giảm bớt rất nhiều. Đám quan binh này chỉ cần không rơi vào trong tay Lưu Vũ Phi, thì cuối cùng có thể trở về an toàn theo như họ tin tưởng, tin tưởng đến lúc đó cấp Trung Quốc chính phủ một ít điều kiện ưu đãi thì còn sợ gì chính phủ Trung Quốc không đáp ứng.

Về phần mấy trăm binh lính bị giết chết, những người này sẽ cho giới truyền thông một giải thích hợp lý. Cùng thời gian này Bố Thập cũng thư giãn xuống, nghĩ đến chính mình vừa rồi nói lời đó với chủ tịch Trung Quốc, cảm giác cần phải có lời giải thích, vì thế dẫn phát sự khẩn trương của hai bên, nên liền hướng chính phủ Trung Quốc giải thích.

Binh lính từ hướng Nam Trung Quốc vượt biển, trải qua vài giờ di chuyển cực nhanh, đã đuổi theo tàu ngầm. Mà bên không quân đã khống chế được vài phi trường Indonexia, kỳ thật bên không quân căn bản cũng không có xuất ra lực gì, đầu tiên là trinh sát cơ tiến hành trinh sát, không có phát hiện được vũ khí phòng không nào, theo sát mà đến chính là vận chuyển cơ, từ vận chuyển cơ các đặc chủng rất nhanh đã khống chế phi trường, mà binh lính Indonexia muốn phản kháng ngay cả cơ hội nổ súng cũng không có, đều bị hàn quang từ trên trời chém xuống đầu. Làm cho những đặc chủng không tin thần tiên, đều cho rằng do thần tiên hỗ trợ.

Không tới một giờ, tất cả phi trường ở các đại thành thị tại Indonexia, tất cả đều bị Trung Quốc bộ đội

đặc chủng khống chế. Theo sau mà đến là đủ loại kiểu dáng dùng cho dân dụng cơ, phi trường bị khống chế ngoại trừ quân đội Indonexia cùng chính phủ cao quan, dân chúng bình thường căn bản không biết, bọn họ vẫn như thường đang ở trong cả nước lo đập bể cửa hàng của người Hoa hết sức vui vẻ, cho đến khi Trung Quốc quân đội từ bến tàu ghé vào cảng, rất nhiều quân nhân Trung Quốc xuất hiện tại đầu đường Indonexia, thì quân đội Indonexia đối diện, thì lúc đó những người này mới phát hiện sự tình không thích hợp, một số người bắt đầu lặng lẽ rút lui, quay trở về nhà.

Quân đội Indonexia vừa mới lộ diện liền gặp ngay hàn mang trên bầu trời chém xuống, không phải bị lột bỏ đầu, thì bị chặn ngang chặt đứt. Chỉ sợ nhân số quá nhiều, nhưng cũng chỉ có vài giây là bị đảo qua sạch sẽ. Trên mặt đất đều là thi thể quân nhân của Indonexia, máu tươi cùng nội tạng vẩy đầy đường cái hẻm nhỏ. Tại bên trong Indonexia, mặc kệ là quân nhân đã xuất động, hay là bình dân thân mang vũ khí, cùng thời gian đều bị bóng kiếm trên không trung lấy mạng.

Lưu Vũ Phi thấy Indonexia xuất động nhiều quân đội như vậy, lo lắng sẽ làm cho quân nhân Trung Quốc gặp thương vong, vì vậy xuống tay giết chết, với tu vi như vậy, có trên trăm người tu chân có thần thức siêu cao, không người nào có thể ẩn núp. Mà Bổ Thiên Cung, cô nhi môn đã chấp hành lệnh của Lưu Vũ Phi phi thường hoàn chỉnh, tất cả bọn họ phán đoán những người có năng lực đều bị giết sạch.

Những tên cầm gậy gỗ trong tay đi trên mặt đường, cũng đồng dạng không thể tránh thoát bị tử thần lấy mạng. Chuyện phát triển như vậy, làm cho quân nhân Trung Quốc tiến vào Indonexia thật hưng phấn, lại mang theo điểm tiếc nuối. Bọn họ rất khát vọng dùng súng trong tay mình, phát tiết phần nào sự phẫn hận đối với người Indonexia. Đối với bạo dân trên đường, lại bị mệnh lệnh, là trừ phi họ tập kích mình trước, không thể bắn trước vào họ.

Rất nhanh đi từ bến tàu đến, trung tâm thành thị tất cả quân nhân Indonexia đều bị phân thây, điều này cũng làm cho quân đội Trung Quốc đẩy mạnh sự khống chế nhanh vô cùng. Nguyên bổn những người Hoa đang trốn tránh, nhìn thấy quân đội quốc gia đã tới, cao hứng chạy ra khỏi chỗ ẩn thân, đối với người Indonexia còn đi trên đường cái, những người Hoa phẫn nộ, bắt đầu lấy vũ khí trong tay, tiến hành một phen trả thù.

Trung Quốc quân nhân chứng kiến một màn này, vẫn hướng những người Hoa vươn ra ngón tay cái, tán dương hành vi của bọn họ. Quân nhân dù sao cũng là quân nhân, rất rõ ràng thời gian gấp gáp, bọn họ để cho những người Hoa từng bị kinh sợ phát tiết ra sự căm phẫn của mình, rồi lập tức thúc giục họ tiến vào vận chuyển công khối, từ những chỗ ẩn thân được đưa lên vận binh xe, không phải đi tới phi trường, chính là đưa đến chỗ mẫu hạm đang đứng trên bến tàu.

Khi chính phủ Indonexia nhận được báo cáo trong cả nước, tất cả thành thị khổng lồ trong cảnh nội, đều có Trung Quốc giải phóng quân, hơn nữa quân đội do chính phủ phái ra, đã lọt vào đả kích hủy diệt, tất cả quân đội toàn quân bị diệt. Người lãnh đạo Indonexia phẫn nộ, ở một căn cứ quân sự dưới đất, không ngừng mắng Mỹ, Anh, Ý, Nhật bốn nước, mắng bọn họ không có danh dự, mắng người Mỹ thì mắng càng hung, bởi vì mẫu hạm của bọn họ đang trợ giúp người Trung Quốc cho Hoa kiều rút lui.

Không tới một giờ, các nơi trong cả nước truyền đến tin tức, quân nhân Trung Quốc đã trải rộng khắp cảnh nội của Indonexia, càng ngày càng nhiều người Hoa, từ những tầng hầm bí mật đi ra, được tiếp đón rút lui. Làm cho những tướng lãnh quân đội này, cao quan chính phủ bắt đầu lo lắng, sau khi quân nhân Trung Quốc tiếp đón Hoa kiều lui lại, có thể sẽ đưa bọn họ ra tiếp nhận thẩm phán hay không.

Cuộc rút lui đại quy mô, vẫn giằng có suốt mười giờ, thẳng đến khi trời hoàn toàn tối đen, hành động rút lui còn đang tiếp tục. Bởi vì chính phủ quốc nội, không biết Lưu Vũ Phi ở hai mươi bốn giờ sau sẽ phát động ra công kích gì, bọn họ chỉ tận lực áp súc thời gian đẩy nhanh tốc độ. Tại Indonexia thì Hoa kiều chỉ có mấy vạn người, nhưng lại không tụ tập cùng một thành thị, nên lần rút lui có khó khăn tương đối lớn, có đôi khi chỉ trong một thành thị, chỉ có một người Hoa, phi cơ chính phủ vẫn đến đưa hắn đi.

Lúc này đây chính phủ đã làm xong, tuyệt không để sot người Hoa nào, lúc này trong cảnh nội Indonexia, ngoại trừ người Hoa cùng quân đội tiến hành nhiệm vụ rút lui ra, không còn gặp lại một người Indonexia nào, bọn họ không phải là bị giết chết, mà chính là sợ đến quay trở về nhà mình. Không người nào dám xuất hiện trên đường phố lúc này, mà đám phần tử cực đoan nguyên lai hô lớn phản Hoa, càng là mục tiêu của Lưu Vũ Phi, trong bọn họ không có người nào được sống sót.

Thẳng đến lúc này người Indonexia, mới biết được chính mình đã sai lầm, bọn họ không nên lần nữa gặp phải người Trung Quốc, lúc này hối hận đã không còn tác dụng, sau đó không lâu khi bọn họ gặp phải tai ương hủy diệt, thì mới biết được cái gì gọi là báo ứng, cái gì mới là sự trả thù đáng sợ nhất thế giới. Rốt cuộc đã tới thời hạn hai mươi bốn giờ do Lưu Vũ Phi cấp ra, tất cả người Hoa tại Indonexia, đều đã thành công lui lại.

Tại phi trường Indonexia, không biết chuyên cơ rút lui bay lên bao nhiêu lần. Mà hai mẫu hạm của Mỹ quốc, càng chứa hơn một vạn người. Lúc Lưu Vũ Phi phá hủy hơn trăm chiến cơ, mẫu hạm cũng không phải chứa nhiều người tới như vậy. Các loại thuyền vận chuyển, dừng đầy các bến tàu Indonexia, cho đến khi nhân viên công tác tại đại sứ quán xác nhận, không còn người Hoa nào nữa, thì tất cả quân đội bắt đầu rút lui quay về.

hailua2523

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

144. Chương 143

Mấy vạn người Hoa tại Indonexia thành công rút lui, chỉ trong hai mươi bốn giờ, trong đó không có xuất hiện thương vong. Ngày kế, tin tức một khi truyền khai, giới truyền thông tạo ra oanh động thật lớn. Vừa mới bắt đầu mọi người vẫn chưa xem trọng chuyện rút lui lớn lần này của Trung Quốc. Nhất là đơn vị quân Mỹ mẫu hạm chiến đấu tiến vào trú trong Mã Lục Giáp hải vực thì mọi người mới bắt đầu nhận thức.

Kết quả làm cho những người tự xưng chuyên gia mở rộng tầm mắt, nếu hai mẫu hạm chiến đấu không nhận được chỉ thị của quân đội Trung Quốc, thì sao lại trợ giúp Trung Quốc giúp cho Hoa kiều rút lui. Đối với cách làm lần này của Mỹ quốc, mọi người ào ào suy đoán, là nguyên nhân gì để cho Mỹ quốc thay đổi lập trường cuối cùng. Phóng viên của đại truyền thông, bọn họ tụ tập tại nhà trắng của Mỹ quốc, nghĩ muốn thu hoạch tư liệu trực tiếp trong đó. Người phát ngôn của Nhà Trắng chỉ nói cho bọn họ, tổng thống không có trong quốc nội, tất cả sự vụ chờ tổng thống quay về sẽ thông tri.

Một ít quốc gia không biết rõ tình hình, đối với năng lực của quân đội Trung Quốc cực kỳ sợ hãi. Với lực lượng cả nước Indonexia, không ngờ không cách nào ngăn cản quân đội Trung Quốc số lượng cũng không nhiều, Trung Quốc ở trong mắt bọn họ càng có vẻ thần bí khó lường. Người lãnh đạo Indonexia trên tivi, hai mắt đẫm lệ trách móc chính phủ Trung Quốc. Khiển trách quân đội Trung Quốc, tại cảnh nội Indonexia tiến hành cuộc giết hại lớn vô nhân đạo.

Đồng thời trực tiếp lại phơi bày hình ảnh của người Indonexia phơi thây tại hiện trường. Trong hình ảnh không có cỗ thi thể nào đầy đủ, không phải bị chém đầu, thì người bị phân thành vô số đoạn. Hình ảnh như thế tạo ra tiếng khiển trách, bọn họ kháng nghị quân đội Trung Quốc bạo hành. Liên Hợp Quốc mấy người cùng với quốc gia Indonexia cùng giao lên thư kháng nghị.

Trung Quốc chính phủ liền làm sáng tỏ sự việc, đối với việc chỉ trích của Indonexia kiên quyết phủ nhận. Thanh minh tuyên bố quân đội Trung Quốc chưa tiến vào Indonexia thì những người này đã bị người tàn sát. Quân đội Trung Quốc lại càng không có nổ súng, cũng không có thời gian tiến hành giết hại như thế. Người phát ngôn lại càng chỉ ra, những người chết này là bị người dùng lưỡi dao sắc bén phân thây, mà không phải do pháo kích hay đấu súng mà chết.

Cuối cùng người phát ngôn vẫn hưng phấn chỉ ra, những người này chết thảm, là vì bọn họ đã bị báo ứng cho hành vi phạm tội của mình. Chính phủ Mỹ quốc cũng đi ra chứng minh, quân đội Trung Quốc quả thật không có giết hại qua một người nào. Khen ngợi quân nhân Trung Quốc có tính kỷ luật phi thường cao, không có khai súng với bất cứ người Indonexia nào. Còn người Indonexia chết vì nguyên nhân gì, bọn họ sáng suốt bảo trì trầm mặc, tuyên bố cũng không hề biết.

Sự kiện lần này làm Anh, Ý, Nhật ba nước chính phủ cũng bất an không yên. Bọn họ nhìn thấy người Indonexia gặp tao ngộ thê thảm như thế, trong lòng đã vì quốc gia của chính mình lo lắng. Rất sợ có một

ngày Lưu Vũ Phi, đột nhiên giáng xuống thành thị của bọn họ. Đối với việc Lưu Vũ Phi bọn họ cũng có nhận định, bọn họ tin tưởng Lưu Vũ Phi chính là thần tiên trong truyền thuyết của Trung Quốc.

Anh, Ý, Mỹ ba nước đi đầu, tại ngày thứ hai tề tựu tại Phạm Đế Cương, bố cái vì an toàn quốc gia, ngay cả những tù binh Mỹ Quốc do Trung Quốc quan binh phụ trách, đều giao phó cho phó tổng thống đi làm. Những người này tưởng rằng Trung Quốc dĩ nhiên có thần tiên, bọn họ tín ngưỡng là Chủ, khẳng định cũng sẽ tồn tại. Nguyên thủ ba nước, lúc bái kiến giáo hoàng, thì đưa ra khó khăn do chính mình gặp phải. Kỳ vọng giáo đình có thể trợ giúp bọn họ, nhận thức chỉ cần giáo đình có thể giúp bọn họ ngăn cản người đông phương đáng sợ, cuộc sống sau này của ba nước sẽ gia tăng việc quyên tặng đối với giáo hoàng.

Trong lòng Bảo La đoán: " Ba nước muốn mình giúp ngăn cản người đó, sẽ không phải trùng hợp là người lần trước đi chứ? Nếu như thật sự là hắn, chính mình còn đang cần người khác che chở." Trong lòng Bảo La nghĩ tới, nhưng vẫn biểu hiện ra hết sức sảng khoái đáp ứng xuống tới.

Lưu Vũ Phi vào lúc quân đội Trung Quốc lui lại, để cho mọi người của Bổ Thiên Cung, đám cô nhi mang theo Triệu Nhược Băng và Tô Thiến rời đi trước. Người bình thường của Indonexia, bị người tu chân giết hại nhất định sẽ để cho thế lực tông giáo sau lưng họ chú ý. Y Tư Lan Giáo Thánh Điện Sơn(đạo Hồi), khẳng định sẽ không bỏ mặc chuyện này, tin tưởng không được bao lâu, tuần tra sử của bọn họ sẽ tới rất nhanh.

Lưu Vũ Phi tất nhiên quyết định chủ ý muốn tiêu diệt Indonexia, cũng không hề sợ người của Thánh Điện Sơn. Dù là Thánh Điện Sơn phái người ngăn cản, Lưu Vũ Phi cũng muốn ngay trước mặt bọn họ đem tất cả người Indonexia giết hết. Tính xong giờ giấc, theo vị trí Lưu Vũ Phi đoán trước, không gian bên trong vặn vẹo chui ra một người. Như hắn sở liệu, trước đó không lâu Thánh Điện Sơn Giới Chủ (thánh Ala)cảm nhận được tín đồ nơi địa cầu của mình, đang chịu khổ giết hại có quy mô. Mỗi khi một tín chúng biến mất, tín ngưỡng chi lực của hắn đều bị giảm bớt.

Nếu đổi lại là người bình thường sát hại tín đồ của bọn họ, Thánh Điện Sơn căn bản sẽ không để ý tới, lần này bọn họ phát hiện người giết hại tín đồ, đúng là người tu chân đến từ phương đông. Vì vậy chủ nhân Thánh Điện Sơn phẫn nộ, hắn cảm thấy tôn nghiêm của mình đã bị chà đạp. Đây là đối với tất cả Thánh Điện Sơn thánh đấu sĩ công nhiên vũ nhục cùng miệt thị, trước khi triển khai trả thù, hắn muốn biết lai lịch của đối phương chỉ là người tu chân, hay là tiên nhân của Cửu Châu tiên giới, vì sao phát sinh việc giết hại phàm nhân hạ giới.

Tuần tra sử vừa mới phá vỡ hư không, liền phát hiện Lưu Vũ Phi đang đứng ngay trước mặt. Có thể đứng ngay chỗ hắn xuất hiện, cũng đã chứng minh đối phương không tầm thường. Tuần tra sử trầm giọng hỏi: " Ngươi là người phương nào? Vì sao phải ngăn cản ở đây, ngươi muốn gì?"

" Ta là người như thế nào cũng không quan trọng, ta hiện tại chỉ là đang chờ ngươi đến."

" Chờ ta? Ngươi làm sao biết ta nhất định xuất hiện chỗ này? Có phải là có người nói cho ngươi? Hắn là ai vậy?"

" Ha ha ha, một cái kết giới có gì hay, chạy trở về nói cho chủ tử của các ngươi, chuyện nơi hạ giới không nên nhúng tay, miễn cho việc thánh điện đưa tới tai ương diệt tuyệt, nhóm người các ngươi trừ bỏ cái chết, không có con đường thứ hai để đi."

Tuần tra sử còn không có gặp qua người cuồng vọng như vậy, ngay trước mặt hắn nhục mạ Thánh Điện Sơn, vẫn tuyên bố muốn tiêu diệt cả một quốc gia bên dưới.

Trên mặt tuần tra sử đã lồng thêm sát khí, Lưu Vũ Phi không thèm để ý phần sát ý này của hắn, đùa cợt nói: " Ngươi cũng đừng nên dọa cho người ta thấy được, điểm ấy năng lực của ngươi, chỉ xứng bày ra trước mặt phàm nhân, trước khi ta khởi ý giết ngươi, lập tức cút về cho ta."

Tuần tra sử cũng không còn nhẫn nại được nữa, thánh lực trong cơ thể trong nháy mắt phóng ra, hai tay giương lên, tiện tay bộc phát ra một đạo đao khí mù sương, hưu hưu hướng Lưu Vũ Phi bổ tới.

" Cho ngươi mặt mũi mà không biết xấu hổ." Trong tiếng hừ lạnh, tay phải Lưu Vũ Phi vung lên bắn ra, một cỗ ám kình khổng lồ mạnh mẽ xuất hiện ra.

Đạo đao mang màu trắng nọ như vào biển bùn biến mất vô tung, tuần tra sử còn chưa có phản ứng, thời gian thối lui còn không có, chỉ cảm thấy trước ngực mình như bị ngàn cân cự thạch đột nhiên tàn nhẫn đập bể một chút, hắn ngửa đầu phun ra một đạo máu tươi, chi đao trong tay bị chấn thành mảnh nhỏ, thân hình quay cuồng bừa bãi vài trăm thước, thẳng đến khi ám kình tiêu tan, mới ổn định thân thể như vừa rồi.

Tuần tra sử miễn cưỡng duy trì phi hành, kinh hãi nói: " Các hạ là tiên nhân Cửu Châu? Vì sao phải phá hư giới luật, một mình giết hại phàm nhân hạ giới?"

" Cửu Châu tiên nhân? Ta còn không thèm vào, như ngươi, còn chưa có tư cách hỏi chuyện có liên quan tới ta, trở về nói cho giới chủ của ngươi, người bên dưới này là ta diệt định rồi, nếu như các ngươi muốn bảo hộ bọn họ, cứ việc chạy lại đây, ba ngày sau chính là ngày nhóm người này tận thế, các ngươi nghĩ như thế nào, thì phải xem chính mình đi." Nói xong thân hình Lưu Vũ Phi chợt lóe, quay trở về quốc nội.

Hiện trường chỉ còn lại tuần tra sử này, hắn đang nghĩ muốn phản hồi Thánh Điện Sơn, nhưng vết thương trên người thật sự quá nặng. Tuần tra sử đoán kinh mạch trên người mình có phải toàn bộ bị chấn đoạn hay không, nếu không sao lại thống khổ như thế, chỉ duy trì phi hành cũng có chút khó khăn. Cấp Thánh Điện Sơn tin tức tại hạ giới, tuần tra sử cũng không cách nào kiên trì phi hành. Từ không trung rất nhanh bay xuống, tìm một địa điểm bí mật chữa thương.

Trong biệt thự tại Bắc Kinh, Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng chứng kiến Lưu Vũ Phi quay trở về, vui vẻ hoan hô một tiếng, phi thân đến bên cạnh hắn. Hỏi hắn vừa rồi ở lại Indonexia làm gì, sao lại đem các nàng đi về trước. Hắn cưng chiều nựng nịu gương mặt các nàng, cười nói: " Băng nhi, Thiến nhi, các em đi tu luyện trước đi, chỉ có tu vi đề cao, mới có thể trợ giúp ta làm nhiều sự tình, hôm nay các em cũng thấy được Sở Phỉ các nàng làm như thế nào, so với các nàng, hai người các em còn kém rất xa, các em xem Sở Phỉ các nàng hiện tại rảnh rỗi thì tu luyện, không có cùng chơi với hai em thấy không."

" Ca, chúng em biết rồi, sau này chúng em nhất định sẽ gia tăng tu luyện, ca, hôm nay đối với người Indonexia có phải quá tàn nhẫn, nhiều người như vậy thoáng một chút đã bị giết sạch rồi, chúng ta nhìn thấy thì cả người kinh hoàng dựng tóc gáy."

" Thiến nhi, Băng nhi lúc trước không phải mới nói qua hay sao? Đối phó địch nhân không có thứ gọi là tâm nhân từ, các em mềm lòng quá, nghìn vạn lần đừng nói Sở Phỉ các nàng tàn nhẫn, những điều này là do ý của ta, các em hẳn là biết chuyện năm chín mươi tám sự kiện Hoa kiều, đám heo này sau khi giết người, ngay cả thi thể cũng không bỏ qua, so với bọn họ, ta làm như vậy đã thật là nhân từ, người Indonexia đều giống nhau, ta sớm muộn muốn xóa tên bọn họ trên thế giới."

Hai nàng bị Lưu Vũ Phi nói tới phải cúi đầu, nói nhỏ: " Ca, xin lỗi, chúng ta biết sai rồi, sau này chúng ta nhất định sửa, anh không nên tức giận có được hay không?" Các nàng cũng biết là mình quá mềm lòng, đối với việc giết người thủy chung không có dũng khí, bản tính thiện lương làm cho các nàng không cách nào đột phá ranh giới đó trong lòng.

" Được rồi, được rồi, ta cũng không có ý tứ trách các em, hai người nhanh đi tu luyện đi, chỉ có tăng lên tu vi, ta mới có thể càng thêm yên tâm an toàn của các ngươi, có một số việc quả thật không thích hợp cho các em đi làm." Lưu Vũ Phi thủy chung không đành lòng trách cứ các nàng. Triệu, Tô hai nàng lên tiếng, tiến vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ tu luyện.

Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng là người hắn cảm nhận được, ít nhất hắn có thể rõ ràng cảm nhận được cảm tình của mình đối với hai nàng. Mỗi khi hắn giết hại người khác trở về, chứng kiến Triệu, Tô hai người thì nội tâm vốn lạnh như băng liền trở nên ấm áp.

Chủ tịch quốc gia ngay ngày thứ hai liên lạc Lưu Vũ Phi lần nữa, phó tổng thống Mỹ quốc đã tới Bắc Kinh, bắt đầu cùng chính phủ bàn bạc việc của hai mẫu hạm. Bởi vì quân Mỹ là tù binh do Lưu Vũ Phi thu thập, chính phủ không có sự đồng ý của hắn trước, là không dám xử lý một mình. Chủ tịch liên lạc Lưu Vũ Phi là muốn hiểu rõ hắn sẽ có ý kiến gì, toàn quyền giao cho chính phủ xử lý, hay là do hắn đề ra điều kiện.

Lưu Vũ Phi nói cho chủ tịch, chuyện tù binh quân Mỹ, hắn sẽ không xen vào nữa. Chính phủ muốn làm như thế nào thì cứ làm, hắn sẽ không nhúng tay. Cuối cùng hắn nói cho chủ tịch, cơ hội đã cho chính phủ, chỉ xem chính phủ làm sao nắm chặt, nên làm sao quật khởi thì phải nhìn chính phủ Trung Quốc có lực lượng

này hay không, sau này hắn cũng sẽ không giúp chính phủ làm gì, cũng yêu cầu quan viên chính phủ không nên quấy rầy hắn.

Hắn cho rằng một chính phủ nếu muốn được người khác tôn trọng, chỉ có không ngừng cường hóa chính mình, không ngừng làm cho chính mình hùng mạnh. Như vậy mới làm cho mọi người trong quốc nội ủng hộ, làm cho mọi người trên thế giới sùng kính mình. Nếu ngược lại một chính quyền, chỉ trong vào sự hùng mạnh của một người để đạt tới mục đích của chính mình thì chính phủ này vĩnh viễn cũng không có cơ hội xuất đầu.

Được hắn đồng ý, chủ tịch trong lòng thật cao hứng, lần này hai đơn vị mẫu hạm, tuyệt đối là vương bài trong tay chính phủ. Có vương bài này, có thể cho người Mỹ thỏa hiệp rất nhiều yêu cầu. Hắn theo lời Lưu Vũ Phi, trong cuộc sống sau này sẽ không quản bất cứ chuyện gì của chính phủ, trong lòng lại càng mừng rỡ. Đối với Lưu Vũ Phi dĩ nhiên tồn tại cảm kích, vô luận là chính phủ nào cũng không hy vọng trên đỉnh đầu mình bị đè một tòa núi lớn.

Không hy vọng chính phủ làm ra bất cứ quyết nghị gì, làm cho hắn cao hứng chính là Lưu Vũ Phi không có dã tâm chính trị nào.

Trong phòng hội nghị, phó tổng thống nước Mỹ cùng chủ tịch quốc gia bí mật hiệp thương. Chính phủ Trung Quốc có được vô số chỗ tốt, điều kiện đàm phán thỏa đáng, phó tổng thống lập tức quay về nước Mỹ.

Trước khi hắn rời đi, nói lời ngắn gọn với giới truyền thông, biểu đạt Trung Mỹ hữu hảo. Thanh minh vẫn cầm cự ủng hộ với chính phủ Trung Quốc, bao gồm ủng hộ thống nhất hai bờ sông, Đông Hải Câu Ngư Đảo tương ứng quyền, hắn lại thanh minh một lần nữa, đã làm cho cả thế giới kinh ngạc, vì lập trường của Mỹ quốc đột nhiên thay đổi đều cảm thấy trở tay không kịp.

Nhật Bổn chính phủ đối với vấn đề thanh minh dính dáng tới Đông Hải, tỏ vẻ tiếc nuối. Đài Loan đương cục đối với cách làm của Mỹ quốc, tỏ vẻ chỉ trích. Anh, Ý hai nước theo sau phát biểu thanh minh cùng loại, bọn họ sợ Lưu Vũ Phi trả thù, chỉ có phải lấy lòng chính phủ Trung Quốc, biểu đạt thiện ý của chính mình.

Giải quyết xong sự kiện mẫu hạm, Mỹ quốc quốc phòng những quan binh quân Mỹ, hạ ra lệnh cấm khẩu. Sợ những quan binh này đem chân tướng sự thật tiết lộ ra ngoài, đến lúc đó sẽ khiến cho thế giới rung chuyển lớn hơn nữa. Vì thế chính phủ nước Mỹ vẫn đặc biệt mời tới bác sĩ tâm lý tới trị liệu cho đám quan binh này.

Dân chúng trong quốc nội vì lần hành động này của chính phủ, vô cùng thỏa mãn. Lực ngưng tụ của dân tộc lại một lần nữa được tăng cường. Chỉ có người Indonexia còn đang không ngừng du hành kháng nghị, người lãnh đạo của bọn họ cả ngày xuất hiện trên tivi, truyền bá ngôn luận phản Hoa. Mấy lần yêu cầu Liên Hợp Quốc chế tài chính phủ Trung Quốc, mấy tiểu quốc tỏ vẻ ủng hộ Indonexia, mỗi ngày đều tuyên bố uy hiếp Trung Quốc.

Tiếng khiển trách lớn nhất, còn lại là những nước như Ấn Độ, chính phủ Ấn Độ không tin lời chính phủ Trung Quốc nói, đối với cách làm của người Mỹ chứng tỏ hoài nghi. Kiên trì nhận thức người Indonexia là bị quân đội Trung Quốc giết hại, thanh minh nghiêm lệ khiển trách quân nhân Trung Quốc vô nhân đạo. Đồng thời tỏ vẻ Ấn Độ phải tăng cường thực lực quân đội để ngừa Trung Quốc đột nhiên xâm lấn.

Đối với cách làm của chính phủ Ấn Độ, chính phủ Trung Quốc cường ngạnh bác bỏ, cho rằng Ấn Độ chỉ vì lấy cớ gia tăng quân bị cho chính mình.

Mấy ngày nay Lưu Vũ Phi không có việc gì làm, thì vẫn xem ti vi. Chú ý tất cả mọi cử động của các quốc gia, người Indonexia không biết sống chết, mấy quốc gia như Ấn Độ lại ương ngạnh tự xuất đầu, cùng làm cho hắn lạnh lùng cười.

Cho dù Anh, Ý hai nước yếu thế, Lưu Vũ Phi đồng dạng không có thay đổi chuẩn bị nguyên bổn. Đối đãi vấn đề dân tộc, Lưu Vũ Phi không có một tia mềm yếu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ba ngày nháy mắt tới. Trải qua ba ngày náo nhiệt, sự kiện Indonexia cũng đã nhỏ đi rất nhiều. Chỉ có mấy tiểu quốc Đông Nam Á, thường thường nói đến, giới cáo quốc dân nhất định phải đề phòng Trung Quốc.

Cùng ban đêm ngày hôm đó Lưu Vũ Phi không có nói cho bất luận kẻ nào chỗ đi của mình, một mình một người nhẹ nhàng tới bầu trời Indonexia. Hướng cả Indonexia truyền âm: " Đám heo lừa Indonexia, hôm nay là ngày các ngươi phải chuộc tội của mình." Thanh âm kia giống như là đến từ Cửu U địa ngục, lạnh như băng không mang theo một tia cảm tình.

Chui vào trong tai từng người Indonexia, mà ngay cả những người ngủ say, đều bị thanh âm này làm kinh tỉnh. Rất nhiều người chạy ra đường cái, muốn biết đến cùng là chuyện gì xảy ra. Đập vào mắt bọn họ là một người toàn thân tản ra quang mang, trên bầu trời đêm đen kịt có vẻ càng thêm chói mắt, phiêu đãng trên hư không.

Lưu Vũ Phi hiện thân, lập tức vệ tinh của Mỹ quốc ở tại Nam Á liền bắt được tăm hơi của hắn. Mỹ quốc liền kết luận, Lưu Vũ Phi khẳng định sẽ không bỏ qua, vì muốn được minh bạch lực trả thù của hắn mạnh đến bao nhiêu, bọn họ vẫn không rút khối vệ tinh này về. Chứng kiến Lưu Vũ Phi, đám cao quan Mỹ quốc trong lòng căng thẳng, thầm nghĩ: " Quả nhiên tới." Đúng lúc này, hình ảnh chụp từ vệ tinh đột nhiên bị chặt đứt.

Làm cho đám người đang muốn xem kịch không thể không uể oải mà tắt đi màn hình. Bọn họ nghĩ Lưu Vũ Phi không muốn làm cho người khác chứng kiến, bởi vậy quấy nhiễu vệ tinh. Đem vệ tinh quấy nhiễu chính là người của Thánh Điện Sơn, bọn họ không phải Lưu Vũ Phi, không thèm để ý tới ánh mắt người khác. Theo tiên nhân giống nhau, mỗi khi bọn họ hiện thân, đều vận dụng năng lực của mình, mạnh mẽ đem vệ tinh ngoài không gian trên địa cầu quấy nhiễu.

Đây cũng là nguyên nhân trăm năm chi ước lần trước không có người phát hiện. Thánh đấu sĩ của thánh điện sơn hiện thân, cấp cho Lưu Vũ Phi một cơ hội đến sát gần một chút. Giới Chủ của Thánh Điện Sơn, nhận được báo cáo của tuần tra sử, báo về người giết hại giáo chúng, rất có thể là một gã thiên tiên đến từ Cửu Châu tiên giới. Tuần tra sử đem việc mình bị thương báo cáo, đồng thời lại nói Lưu Vũ Phi công bố ba ngày sau, sẽ giết sạch Indonexia, làm cho Giới Chủ vội vàng chuẩn bị.

Thu được tin tức này, Giới Chủ Thánh Điện Sơn tức giận đến cả người run rẩy. Một tiên nhân không ngờ giết hại phàm nhân, hơn nữa lại có liên quan tới Thánh Điện Sơn, cho rằng Cửu Châu tiên nhân sở dĩ làm như vậy, căn bản là đang khiêu khích. Nơi này là địa bàn của bọn họ, dù là tam đế quân của Cửu Châu tiên giới tới đây, cũng phải khách khí với hắn.

Giới Chủ Thánh Điện Sơn há có thể dung cho một thiên tiên kiêu ngạo như thế, phẫn nộ, hắn lập tức phái ra Hà Lỗ Tư, A Đồ Mỗ và hai trăm thánh đấu sĩ của Thánh Điện Sơn, hạ giới chinh phạt Lưu Vũ Phi. Thấy hai trăm người đến, Lưu Vũ Phi không thèm phản ứng, trào phúng: " Một đám không biết sống chết, đã cảnh cáo các ngươi, không ngờ lại không chịu yên ổn, còn chạy lại đây chịu chết, thật không biết nên khen dũng khí của bọn ngươi, hay là mắng ngươi quá ngu xuẩn."

Nghe nói như thế, A Đồ Mỗ, Hà Lỗ Tư bị tức giận đến thiếu chút nữa ngất đi. Đám thánh đấu sĩ này, hết sức ẩn nhẫn quyết tâm dằn lửa giận, lạnh lùng nói: " Tu vi các hạ cao như thế, vì sao phải so đo với phàm nhân hạ giới, bọn họ hình như không có cơ hội đắc tội ngươi, thật không ngờ ngươi lại khai sát giới giết hại tín đồ của thánh điện ta."

" Hạ giới! Ta chính là phàm nhân, hôm nay lại đây là thảo phạt, tất cả những người bên dưới là đối tượng thảo phạt của ta, cho các ngươi một lần cơ hội cuối cùng, là rời đi? Hay là ngăn cản kế hoạch đòi nợ của ta." Lưu Vũ Phi lành lạnh trả lời, trên mặt đã bao phủ một tầng sát khí nồng hậu.

Tò.Tí.Te

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

145. Chương 144

A Đồ Mỗ lạnh giọng trả lời: " Không li khai ngươi có thể làm gì chúng ta? Đừng quên nơi này tương ứng với Thánh Điện Sơn chúng ta, ngươi tự xông vào đã cấu thành bất kính với Thánh Điện Sơn! Đã thế còn giết hại tín đồ hạ giới chúng ta, hôm nay không bắt ngươi, thì Thánh Điện Sơn chúng ta mặt mũi còn đâu."

“ Muốn chết còn không đơn giản sao, ta sẽ đưa các ngươi đoạn đường.” Lạnh giọng, Lưu Vũ Phi đột nhiên phi thân quả quyết phóng ra.

“ A Đồ Mỗ đại nhân đừng lo.” Hai thánh đấu sĩ bên cạnh A Đồ Mỗ lên tiếng cảnh cáo, đồng thời loan đao hàn quang trong tay tăng vọt.

“ Xoát xoát.” Liên tiếp huy trảm, mấy đạo kình khí bá đạo lăng không đánh xuống, ý đồ ngăn cản Lưu Vũ Phi. A Đồ Mỗ chỉ cảm thấy hoa mắt, đã không nhìn thấy bóng dáng Lưu Vũ Phi, kinh hãi hươ thanh đao trong tay liên tiếp, trong nháy mắt bày ra một đạo kính mang rậm rạp trước ngực.

Lưu Vũ Phi tu vi thế nào, cho dù không dùng thuấn di, tốc độ lắc mình há là những người này có khả năng theo được. Bỗng dưng, Lưu Vũ Phi đã lắc mình đi tới trước người A Đồ Mỗ không đầy một thước, nắm tay bắn ra vung lên, đẩy dời đi một cỗ kình khí dời non lấp biển. Đồng thời nghiêng người bổ ra một chưởng, hướng tới mấy đạo ánh đao ở mặt bên công tới. Kình khí Lưu Vũ Phi phát ra, đụng chạm lên cái lồng phòng ngự A Đồ Mỗ bày ra, phanh! Giữa không trung bùng nổ một đoàn ánh sáng. A Đồ Mỗ kêu lên một tiếng đau đớn, ngửa đầu phun ra một cỗ máu tươi, bị đánh bay ra mấy chục thước mới tiếp được.

Mà hai gã thánh đấu sĩ khác kết quả không có tốt như vậy, đao kính bọn họ huy chém ra, bị Lưu Vũ Phi một chưởng đánh bật trở về. Phát ra hai tiếng tru lên thê thảm, cả thân thể bị chấn nát, từ không trung rơi xuống. Thấy Lưu Vũ Phi cuồng độc như thế, vừa ra tay thì bên mình hai chết một bị thương, đám thánh đấu sĩ này đều có thực lực như tiên nhân, A Đồ Mỗ, Hà Lỗ Tư cùng các thánh đấu sĩ rống to một tiếng.

Lưu Vũ Phi đâu thèm đem hai trăm người này xem vào trong mắt, một chiêu đắc thủ không thèm để ý chút nào tiếp tục trào phúng: “ Chỉ cuồng phệ là vô ích, sau này làm chuyện gì trước tiên nên biết mình có bao nhiêu phân lượng.”

Hà Lỗ Tư, A Đồ Mỗ hai tay đánh mấy thủ thế, hai trăm thánh đấu sĩ, lập tức tạo thành một quái trận. Đem Lưu Vũ Phi vây khốn ở trung ương, từ trên người bọn họ tuôn ra tầng tầng sát ý, trực tiếp nhắm phía Lưu Vũ Phi, giờ khắc này không khí bốn phía phảng phất như bị đọng lại.

Thân bị vây thành trung tâm, Lưu Vũ Phi cảm nhận được trận hình này của đối phương cũng có thực lực, gây ra áp lực so với kiếm trận của Hoa Sơn Phi Thiên Tông không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Trận pháp vừa mới thành hình, Hà Lỗ Tư hét lớn: “ Tàn Thiên”

Hai trăm thân thể chuyển nhanh hoa cả mắt, đồng thời hét lớn một tiếng. Loan đao trong tay quang mang tăng vọt ba thước, hai trăm đạo ngân mang lãnh sâm cũng không cùng góc độ điên cuồng quyển xuất ra. Kình khí lành lạnh phô thiên cái địa chụp xuống, dày đặc đến làm cho không còn chỗ tránh né.

Lưu Vũ Phi song chưởng giao nhau, lấy hắn làm trung tâm không gian một trận vặn vẹo, nguyên bổn không khí lặng yên trong nháy mắt tích cực ngưng kết thành mấy trăm năng lượng tiểu phi kiếm màu trắng tinh khiết. Năng lượng kiếm tản mát ra quang mang trong suốt chói mắt, có vẻ chói mắt lại quỷ dị, cùng phát ra tiếng kêu to ông ông.

“ Kiếm Chi Phân Thân” Bỗng dưng, phi kiếm phút chốc bắn nhanh ra, ở giữa không trung tạo nên một trận cuồng phong gào thét xoay tròn, hướng tới tầng tầng lớp lớp kính mang kia.

Khi phi kiếm chống lại đao ảnh, trên không trung lóng lánh khởi lên từng đạo kim xà, vang lên tiếng sét đánh ngang tai làm người khác phải run lên một trận, giống như có người đang không ngừng nổi trống. Hai trăm đạo kính mang dưới lực đánh sâu của phi kiếm, bắn tung tóe bay ra chung quanh. Lại bị kình khí đối kháng phát ra ảnh hưởng dư âm, thân hình thánh đấu sĩ một trận hoảng loạn, trận hình thiếu chút nữa bị đánh xơ xác.

Lần này Lưu Vũ Phi không cho bọn họ cơ hội xuất thủ trước, đưa tay trảo ra một thanh đại kiếm hiện ra, ở trong tích tắc này, những người của Thánh Điện Sơn mãnh liệt cảm nhận được Lưu Vũ Phi tản mát ra sát khí mãnh liệt. Bỗng nhiên Lưu Vũ Phi huýt sáo dài một tiếng kinh thiên, thất thải kiếm quyết nhất thức: “ Tinh Quang Thiểm Thiểm.” đột nhiên ra tay, Quang mang của chiêu thức như thiểm điện tăng vọt đột nhiên tiến vào, chợt xuyên chợt hiện như ảo ảnh.

Trên không trung khắp nơi xuyên toa bóng dáng Lưu Vũ Phi, không gian chịu không được lưỡi dao sắc bén cắt phát ra nghiền nát vang lên tiếng cắn nuốt. Phía chân trời tràn ngập nghìn vạn lần hàn quang chói mắt,

làm cho người khác cảm thấy trái tim băng giá. Đám thánh đấu sĩ cảm nhận được không gian bốn phía bỗng nhiên co rút nhanh, kiếm khí lãnh sâm như điện đã từ bốn hướng đè ép tới. A Đồ Mỗ tức giận chợt quát: " Vỡ Thân" Theo tiếng quát, hai trăm thanh loan đao bắn ra vô số ngân quang chói mắt, hơn trăm đạo kình khí lần nữa bắn nhanh ra.

Kình khí quấn quanh lẫn nhau, hướng kiếm quang Lưu Vũ Phi chém xuống. Hai cỗ lực lượng chạm vào nhau, dẫn phát ra một cơn sóng nổ ầm, như phía chân trời vang lên tiếng lão thiên gia rống giận. Kính mang do thánh đấu sĩ phát ra, bị trùng tới đánh tán. Kiếm khí Lưu Vũ Phi phát ra, do nguyên bổn phân tán, phút chốc cũng hợp thành một thanh kiếm thật lớn ảo ảnh. A Đồ Mỗ, Hà Lỗ Tư không nghĩ tới Lưu Vũ Phi lại mạnh như vậy, đã bị nhiều người liên thủ một kích, nhưng lại không thể đột phá kiếm khí của hắn.

Thấy kiếm khí phân tán rồi ngưng tụ thành cự kiếm, A Đồ Mỗ kinh hãi lớn tiếng kêu lên: " Mọi người mau lui lại." Nhưng không còn kịp rồi, ảnh kiếm thật lớn như lưỡi hái tử thần quét ngang tới. Mười mấy tên thánh đấu sĩ không kịp lui lại, trơ mắt nhìn bóng kiếm từ trước ngực mình xuyên toa mà qua. Đám thánh đấu sĩ truyền ra tiếng hô thảm hào, phanh! Phanh! trên bầu trời bùng nổ tiếng vang không dứt tai, vô số tay chân đoạt cụt thịt nát rơi giữa không trung.

A Đồ Mỗ, Hà Lỗ Tư hô lên: " Ta cùng ngươi liều mạng, tuyệt địa." Theo tiếng hô, một đạo, hai đạo, ba đạo, vô số đạo tinh quang từ loan đao bọn họ bạo bắn, kim quang quanh quẩn như cái lồng hướng tới Lưu Vũ Phi.

" Chỉ có điểm ấy năng lực thôi sao? Kiêu Dương Vẫn Lạc." Trầm giọng, vô số đạo kình khí ngưng đọng có hình, uyển chuyển giống như trời giận, bỗng dưng hướng bốn phương tám hướng phun ra, nhằm vô số đạo kim quang nọ, oanh! một tiếng, như ngàn cân thuốc nổ đồng thời nổ tung, bỗng nhiên bắn ra quang mang bốn phía, nhìn qua vô cùng đồ sộ. Thánh đấu sĩ vốn đã không nhiều lắm, lại có hơn mười người trong lúc đối kháng bị chấn nát tâm thần từ không trung rơi xuống.

Người Indonexia dưới mặt đất không biết làm sao hình dung sự sợ hãi của mình. Bọn họ phân không rõ song phương ai tốt ai xấu, nhưng trong lòng minh bạch, trong những người này bất cứ là ai xuống tới, thì những người họ sẽ lâm vào diệt đỉnh tai ương. Nhìn thấy Lưu Vũ Phi lợi hại như vậy thì trong lòng càng hy vọng Lưu Vũ Phi chính là thần của mình.

Lưu Vũ Phi một lần cường công, đã đem trận hình của dám thánh đấu sĩ phá hư toàn diện. Không có lời dư thừa, thân thể thăng lên trên không, hai tay phiên chuyển một trận quỷ dị, chỉ thấy đầy trời có những cái lồng chưởng ảnh, những đôi chưởng ảnh hư ảo như thật khó phân biệt, đột nhiên nổ bạo ra. Giống như tại không trung nhấc lên sóng lớn đầy trời hướng đám thánh đấu sĩ tràn tới, A Đồ Mỗ, Hà Lỗ Tư cảm thấy trên trời truyền xuống áp lực thật lớn, làm bọn hắn căn bản không nổi lên được ý niệm chống cự trong đầu.

A Đồ Mỗ cùng Hà Lỗ Tư trong tâm không khỏi trầm xuống, vừa định bứt ra lui lại, kết quả phát hiện không gian bốn phía đã lọt vào giam cầm. Ngay cả không gian đều giam cầm? Đây là tu vi thế nào? Xem ra lần này kiếp nạn khó chạy thoát, trong lòng A Đồ Mỗ thầm nghĩ. Hà Lỗ Tư nổi giận gầm lên một tiếng: " Thánh Điện Sơn các dũng sĩ! Mọi người liều mạng."

" Liều mạng" Những thánh đấu sĩ khác cùng hét lớn. Đao khí họ lại đổi chiêu, trận trận cương khí thúc động, không gian nguyên bổn tĩnh mịch, nổi lên một tia cuộn sóng. Trận gió bổ ra, đánh lên bầu trời rơi xuống sóng khí, như vào biển bùn biến mất không thấy. Lưu Vũ Phi nhấc lên khí lãng, lại đột nhiên tăng vọt vài phần.

Nhìn thấy thế công của mình không có tác dụng, Thánh Đấu Sĩ tuyệt vọng, muốn chạy trốn nhưng rồi bất lực, một vòng giới hạn, một tầng tầng khí lãng trong nháy mắt đem bọn họ thôn phệ, trên bầu trời truyền khởi một trận thảm hào thê tuyệt nhân hoàn, đám thánh đấu sĩ bị khí lãng thôn phệ cuối cùng ngay cả chút cặn bã cũng không còn trên đời, cả người vĩnh viễn biến mất trong khí lãng.

Nhìn người Indonexia dưới chân đang chờ đợi, Lưu Vũ Phi lộ ra một vẻ tươi cười như ác ma, phút chốc biến mất trong mắt mọi người, chứng kiến hắn biến mất, người Indonexia thở dài một hơi, tưởng rằng Lưu Vũ Phi là thiên thần phái tới giúp bọn hắn. Rất nhanh bọn họ phát hiện không thích hợp, không chỉ người Indonexia ở thủ đô nhìn thấy Lưu Vũ Phi trên không, mà toàn cảnh nội Indonexia có người ở đều nhìn thấy bóng dáng của Lưu Vũ Phi.

Chỉ thấy Lưu Vũ Phi phiêu đãng trên hư không, hai tay kết ra vô số thủ ấn quỷ dị, ở trên đỉnh đầu hắn, không gian một trận nghiêm trọng xoay tròn, từ bên trong lóe ra vô số quang mang bắn ra bốn phía. Trên không bầu trời Indonexia hắn đang quát: " Khai khải! Diệt Thế Chi Môn của ta!"

Ở xa xăm trong vũ trụ Diệt Thế Thiên Tôn, Bàn Cổ, Hư Vô ba người đều hiện lên dị sắc, Diệt Thế Thiên Tôn cười ha ha nói: " Tiểu tử đó không ngờ có thể khai mở được Diệt Thế Chi Môn, thật sự là nghĩ không ra a! A a! Lần này ai nhắm trúng hắn rồi." Trong giọng nói lộ ra một tia thưởng thức.

" Vương, nếu không chúng ta đi xem một chút, Diệt Thế Chi Môn không phải là Diệt Thế Thiên Hỏa, không cẩn thận hắn sẽ hủy diệt cả Ngân Hà Hệ." Bàn Cổ lo lắng nói, Ngân Hà Hệ dù sao cũng là hắn mở ra, thật bị Lưu Vũ Phi hủy diệt, trong lòng vẫn có chỗ không đành lòng.

Diệt Thế Thiên Tôn lắc đầu: " Không cần, để cho hắn nháo đằng đi, điểm ấy năng lực hắn có thể mở được Diệt Thế Chi Môn, cũng là dị thường, đừng nói là hủy diệt cả Ngân Hà Hệ, mà ngay cả tinh cầu của hắn cũng không thể phá hủy được, nhiều lắm thì sửa đổi một chút thời gian mà thôi." Diệt Thế Thiên Tôn nói xong lại mang theo Bàn Cổ cùng Hư Vô, hướng tinh cầu kế tiếp đi tới, trong lòng thầm nghĩ: tiểu tử đó làm cái gì, sao lại nghĩ đến mở ra Diệt Thế Chi Môn, hẳn là dùng Diệt Thế Thiên Hỏa mới tốt a!

Lưu Vũ Phi căn bản không biết tình cảnh sau khi mở ra Diệt Thế Chi Môn, hắn chỉ biết đây là pháp thuật lợi hại, theo tiếng quát của hắn, Diệt Thế Chi Môn tản mát ra quang mang mãnh liệt chói mắt, trên không Indonexia phảng phất đồng thời dâng lên vô số thái dương, chiếu sáng đại địa một mảnh rực rỡ. Diệt Thế Chi Môn từ từ mở rộng, không gian bốn phía đầu tiên bộc phát ra tiếng gãy đoạn nức nở.

Mấy hành tinh cách địa cầu gần nhất đều bị mạnh mẽ ép triển khai không gian môn liền bị ảnh hưởng, thay đổi quỹ đạo vận hành của chính mình. Đồng thời giờ khắc này tất cả vệ tinh trên không Indonexia đều bị đè ép thành một đống rác rưởi. Trong nháy mắt Diệt Thế Chi Môn mở cửa ra, nó phát ra lực hấp dẫn cường đại, đem nguyên bổn thái dương tại tây phương, mạnh mẽ hấp xé quay về đông phương.

Nửa địa cầu trong đêm từ đêm tối biến thành ban ngày, mà nửa địa cầu bên tây chuyển thành đêm tối, một vòng minh nguyệt cao cao dâng lên đỉnh đầu. Làm cho người ta cảm thấy một trận hào khí, những người phía đông địa cầu còn đang trong mộng bị hiện tượng quái dị này làm bừng tỉnh. Thời gian trật tự trên địa cầu đã hoàn toàn rối loạn. Mỗi nước trên địa cầu đều lâm vào khủng hoảng, ác vận của người Indonexia vừa mới bắt đầu.

Diệt Thế Chi Môn hoàn toàn mở ra, bên ngoài mặc dù tản ra quang mang rực rỡ màu sắc, nhưng trung tâm lại giống như một đại động tối tăm rậm rạp. Chỉ thấy từ bên trong toát ra từng đạo tia chớp màu đen, đồng thời có vô số gió lốc từ bên trong chui ra. Nghẹt cứng trên không Indonexia, vẻ mặt Lưu Vũ Phu chăm chú nói: " Diệt Thế, Luân Hồi Trảm, hủy diệt! Diệt Thế Chi Môn của ta!"

Trong tiếng quát của Lưu Vũ Phi, tia chớp màu đen vốn đang ở trên bầu trời, long quyển phong bạo, bỗng nhiên hướng phía dưới tia chớp bay đi. Tất cả núi cao đất bằng, tòa lầu cao đều bị gió lốc màu đen cuốn tới, giống như ma thuật ở hư không tiêu thất, có một loại quỷ dị nói không nên lời. Gió lốc màu đen qua đi, tất cả những tòa lầu cao vượt qua năm tầng, còn có những ngọn núi liền biến mất vô tung vô ảnh. Liếc mắt nhìn lại, Indonexia không còn ngọn núi nào, cả những tòa lầu cao.

Càng thêm quỷ dị chính là những tòa lầu biến mất trong gió lốc, mà mọi người trong đại lâu, nhưng lại an toàn ở nguyên vị trí ban đầu. Lúc này tia chớp màu đen xuyên toa vào những kiến trúc còn thừa lại, giống như trong cảnh nội Indonexia bị cài vô số thuốc nổ. Giờ khắc này cả đảo Indonexia trong sự nổ mạnh không ngừng run rẩy, tất cả chướng ngại vật trong tầm mắt đều bị một phát quét sạch. Nổ mạnh mãnh liệt như vậy, dĩ nhiên lại không thương tổn đến một người nào.

Trên mặt đất ngoại trừ những khu bị nổ mạnh hư hỏng ra, cũng chỉ còn người trụi lủi đứng ngay nơi đó. Lúc này Diệt Thế Chi Môn đột nhiên phát đi, lực hấp dẫn cường đại, trên mặt đất ngoại trừ con người thì chỉ còn những vật phẩm, tất cả đều bị hút vào trong Diệt Thế Chi Môn. Ngay sau đó không khí khắp bốn phía, bắt đầu phát ra tiếng co quắp nhè nhẹ, mắt thường có thể nhìn thấy từng đạo khí trụ bị Diệt Thế Chi Môn hấp thu đi vào.

Mọi người kinh hãi phát hiện không khí bị trôi đi ồ ạt, hô hấp bình thường đều không thể duy trì, ở lồng ngực bị một trận co rút kịch liệt, từng ngụm từng ngụm hô hấp không khí mỏng manh trong không gian,

mà vẻ mặt mọi người lại càng thêm dữ tợn, trong tình huống thiếu thốn không khí, gân xanh trên người bọn họ bị nổ bạo, phảng phất sau một khắc thoát ly sự trói buộc của da thịt, nổ bạo ra. Đang lúc mọi người cảm giác thân thể nổ ra, thì lực hấp dẫn làm người khác kinh khủng đột nhiên biến mất, cho bọn họ lưu lại được chút không khí.

Lúc này trên mặt đất ngoại trừ con người còn đứng thẳng, đã không còn bất cứ vật phẩm gì, mặt đất biến thành dị thường bằng phẳng, giống như được san bằng. Lưu Vũ Phi ở giữa không trung cấp bách bấm mấy ấn quyết, dị tượng đột sinh cho những người Indonexia lại xảy ra, mặt đất bắt đầu không ngừng chấn động, bề mặt trái đất vốn đang bằng phẳng giống như sóng lớn trong biển rộng, trên dưới không ngừng kịch liệt ngã xuống.

Người trên mặt đất tùy thời đều có thể lật úp xuống như chiếc thuyền nhỏ, theo bề mặt trái đất ngã xuống, liền bị vứt vào không trung, truyền ra tiếng thét chói tai hoảng sợ. Một ít người tự nghĩ thông minh, gắt gao quỳ rạp trên mặt đất, cho dù là một cọng cỏ cũng là cứu tinh của bọn họ, dùng bàn tay gắt gao nắm chặt lấy mặt đất, phảng phất như đang đùa giỡn với người Indonexia này, lúc này bề mặt trái đất đang chấn động lại ngừng lại.

Người Indonexia bị kinh hãi còn chưa bình phục lại, thì bề mặt trái đất đột nhiên hé ra từng đạo vết rách thật lớn, hình thành một hạp cốc sâu không thấy đáy, trong hạp cốc nham thạch nóng chảy quay cuồng sôi trào tản ra mùi lưu huỳnh cay nồng, vô số người rơi xuống vết rách của bề mặt trái đất đột nhiên hé ra, trong tiếng hô thê lương trở thành một bộ phận của nham thạch nóng chảy kia.

" Bạo khởi" Theo tiếng quát của Lưu Vũ Phi, quốc thổ của Indonexia, cuồn cuộn nham thạch từ sâu trong lòng đất từ dưới phóng lên cao, mà bề mặt trái đất lại chậm rãi giảm xuống. Nham thạch nóng chảy phóng lên cao cao hơn một ngàn thước, nham thạch nồng đậm nóng chảy hình thành con sông lớn, trên thổ địa của Indonexia, nhảy lên khúc chương như khúc nhạc vui. Quốc thổ Indonexia, trong một phút đồng hồ biến thành thiên đường của dung nham, theo Diệt Thế Chi Môn khống chế, không ngừng từ giữa xuất ra nham thạch.

Đối mặt với nham thạch như sóng lớn mãnh liệt, hơn một triệu người Indonexia, tiếng bi thảm cuối cùng chưa kịp phát ra, đừng nói là bỏ chạy. Hơn một triệu người Indonexia, chết trong cùng một thời gian, từ nham thạch phập phồng xuất ra rậm rạp hư vô linh thể, linh thể này vừa mới xuất hiện, không đợi Luân Hồi Chi Môn mở ra, đã bị Diệt Thế Chi Môn hấp xé tiến vào, hóa thành một mảnh bụi đất của Diệt Thế Chi Môn.

Thẳng đến lúc này Lưu Vũ Phi mới đóng cửa Diệt Thế Chi Môn, trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủi đã làm thần nguyên lực trong cơ thể Lưu Vũ Phi đánh mất đi hai phần ba. Điều này không thể không làm hắn cảm thán, uy lực của Diệt Thế Luân Hồi Trảm, trước mắt chỉ vẻn vẹn một pháp thuật mà hắn còn không có chính thức phát huy, nhưng lại lãng phí nhiều thần nguyên lực của hắn như vậy, càng huống chi còn hai thức nữa mới hết.

Nếu như lần này là Diệt Thế Thiên Tôn mở ra Diệt Thế Chi Môn, hủy diệt cả Ngân Hà Hệ cũng chỉ là việc nhỏ nhoi, Diệt Thế Chi Môn một khi bị mở ra, nó sẽ khống chế người thi triển chỉ định khu vực tất cả thiên nhiên rộng lớn lực lượng, vừa ảnh hưởng những tinh cầu quanh thân người thi triển hết thảy hành tinh quỹ đạo, nếu không diệt tuyệt hết thảy sinh linh trong khu vực được chỉ định là không thể thu hồi.

Đồng thời sẽ đóng cửa không gian này cùng liên lạc với tất cả không gian khác, những nhân vật của không gian khác đều sẽ bị cự tuyệt không cho đi vào. Đây cũng là điều mà Bàn Cổ sợ Lưu Vũ Phi thi triển không tốt, sẽ đem cả tinh vực hoặc là mấy tinh cầu làm mục tiêu, cuối cùng hủy diệt hết thảy. Đang lúc Lưu Vũ Phi nghĩ muốn độn thân trở về, thì kết giới của Thánh Điện Sơn liên tiếp mở ra, không gian vặn vẹo một trận nghiêm trọng, một đại đội võ sĩ thân mặc chiến giáp thống nhất, từ bên trong chui ra, xem ra có tới hơn hai nghìn người.

Đầu lĩnh chính là một trong những chủ thần của Thánh Điện Sơn Nại Phù Đế Tư, bọn họ vừa mới xuất hiện đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Mặt đất ngoại trừ nham thạch thì cũng chỉ có nham thạch, không có một tấc đất còn lưu lại đầy đủ, nguyên lai quốc độ của loài người đã hoàn toàn biến mất. Nại Phù Đế Tư chứng kiến việc này thì biết mình đã tới chậm, vốn bọn họ tới Indonexia, nhưng Diệt Thế Chi Môn đã không chế tất cả không gian, cả kết giới thông tới Thánh Điện Sơn đồng thời bị ấn bế, cho đến

khi Lưu Vũ Phi thu lại Diệt Thế Chi Môn, bọn họ mới thông qua được bình thường.

Hai nghìn thánh võ sĩ đồng thời nổi giận gầm lên một tiếng, hai trăm đồng bọn tạm thời bị hại chết còn chưa nói tới, ở hạ giới quốc độ này có gần hai triệu tín chúng, sinh ra tín ngưỡng chi lực, đối với Thánh Điện Sơn có tác dụng rất lớn. Đám thánh đấu sĩ này, trong lòng tràn ngập cừu hận, chỉ vào Lưu Vũ Phi giận dữ hét: " Ngươi sẽ vì chuyện hôm nay mà trả giá thật thảm trọng."

Tò.Tí.Te

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

146. Chương 145

Sớm biết mở ra Diệt Thế Chi Môn cần phải tốn hao hai phần ba chân nguyên, Lưu Vũ Phi đã tình nguyện dùng Bàn Cổ Phủ trực tiếp kích trầm đảo Indonexia. Hoàn hảo thực lực của của hai nghìn người này cũng chỉ đạt mức cảnh giới tiên nhân bình thường, Lưu Vũ Phi căn bản không có đem bọn họ để vào mắt. Cho dù không cần nhờ Diệt Thế Thiên Hỏa, bằng vào một phần ba chân nguyên còn thừa của mình, cũng đủ thu thập nhóm người này. Vì vậy lạnh lùng nói: " Chỉ bằng vào các ngươi sao? Xem ra Thánh Điện Sơn chẳng có gì đặc biệt!"

Nại Phù Đế Tư hai mắt nổi lên tinh hồng, lạnh lùng nói: " Nói nhảm, không cần nhiều lời, chịu chết đi."

Hai nghìn thánh đấu sĩ trong lòng hận cực kỳ nam nhân vũ nhục Thánh Điện Sơn này, toàn bộ thống nhất giơ loan đao làm ngân quang tăng vọt lóe ra, kình khí huyễn xuất ra một vòng trăng rằm, từ bốn phương tám hướng chụp xuống Lưu Vũ Phi, thanh thế làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Lưu Vũ Phi không hề sợ hãi, điềm nhiên nói: " Muốn mượn tay ta, xuống Sâm La địa ngục thì có gì khách khí?" Đối với mấy ngàn kình khí công kích tới huyễn thành trăng rằm hắn làm như không thấy.

" Thuần Nguyên Chiến Giáp" Hắn quát lên một tiếng lớn, chỉ thấy trên người hắn lan ra một cỗ quang mang nhu hòa, đưa cả người hắn bao vây lại. Quang mang chưa tán, mấy ngàn trăng rằm đã hạ xuống, đụng chạm vào quang mang nhu hòa kia, dẫn phát ra một trận tiếng nổ mạnh ầm ầm dày đặc.

Cả người Lưu Vũ Phi bị đánh bay, trong lòng thầm nghĩ: " Lực công kích thật mạnh, xem ra lực lượng nhiều người sẽ lớn đúng là câu danh ngôn chí lý." Trong lòng thì nghĩ nhưng động tác không chậm, tay phải run lên Thất Thải Thần Kiếm lập hiện: " Ảnh Vũ." Thức đầu tiên đến từ Phệ Thiên Kiếm Trận tức thì xuất ra. Bóng kiếm tại không trung huy chém ra từng đạo quang giới kín kẽ, hướng tới đám thánh đấu sĩ bay đến.

Động tác của đám thánh đấu sĩ cũng không chậm, công kích đầu tiên của họ vừa xong, Nại Phù Đế Tư hét lớn: " Tàn Nhận." Hai nghìn người cùng làm chung một động tác: " Tàn Nhận." Đồng thời duy dương ra tay: " Ba! Ba!" Vang lên tiếng kình khí giao quấn khi phát ra thanh âm, hai nghìn người vung lên Nhận Ảnh, trên bầu trời xác lập thành hai minh nguyệt thật lớn đón lấy kiếm khí do Lưu Vũ Phi chém ra như đang truy theo mặt trời liền đập bể.

Minh nguyệt như hình dáng thực chất, đánh lên kiếm khí vô cùng lợi hại, vì vậy hai đợt minh nguyệt trong suốt nọ bộc phát xuất ra một tiếng chói tai: " Dát chi", như thủy tinh bị vỡ tung. Ngay sau đó bùng nổ ra một đoàn quang cầu, trong hư không nhấc lên một cỗ khí lãng tận trời, không gian bốn phía giống như lưu li yếu ớt, vang lên thanh âm ào ào.

Lưu Vũ Phi lại một lần nữa bay ngược, chiến giáp trên người lúc này mới lộ ra chân diện mục của nó. Lúc này Lưu Vũ Phi mới biết được, tại sao Hư Vô lại xem Thần Nguyên Chiến Giáp là bảo bối, sau khi chiến giáp hiện lên, Lưu Vũ Phi có vẻ càng thêm uy nghiêm, nhìn qua như một thiên thần. Bốn phía chiến giáp phập phồng chín con rồng nhỏ màu vàng, đang uốn khúc không ngừng từ trên xuống dưới, tự động hấp thu linh khí trong thiên địa, cuồn cuộn không ngừng bổ sung cấp cho Lưu Vũ Phi.

Trong lòng Lưu Vũ Phi cảm thán, chiến giáp này thật sự là bảo bối, trách không được lúc đầu khi Hư Vô tặng cho hắn thì ánh mắt như tiếc nuối. Trong lòng hắn cảm thán, thánh đấu môn cũng không cho hắn cơ

hội cẩn thận quan sát, ở phía sau hắn truyền đến một tiếng rống to ngang nhiên, một cỗ tiềm kính ngưng tụ thành hình, giống như đại trùy kịch hướng đánh thẳng tới ót Lưu Vũ Phi, trong kình phong kích động, Lưu Vũ Phi đột nhiên bay lên, đạo kình khí nọ chỉ sai một ly từ lòng bàn chân hắn xẹt qua.

Nổi giận gầm lên một tiếng, tay phải Lưu Vũ Phi run lên, bóng kiếm đầy trời giống như cái lồng hướng đám thánh đấu sĩ vừa đánh bất ngờ nọ, những thánh đấu sĩ khác thấy thế kinh hãi kêu lên: " Lạc Tư, cẩn thận." Nhưng không còn kịp rồi, tên thánh đấu sĩ thấy đánh bất ngờ mà còn thất bại thì trong lòng cả kinh, đỉnh đầu đã chụp xuống kiếm khí lợi hại, theo bản năng đưa tay ngăn cản, phanh! Một tiếng, cả người lẫn thanh đao bị kiếm khí cắt thành mảnh vỡ.

Gần hai nghìn thánh đấu sĩ một lần nữa căm phẫn ra tay, đột nhiên phi túng đao mang, mang theo ý tử vong phút chốc trảm tới Lưu Vũ Phi. Thân hình hắn đột nhiên theo kình khí xông lên, nhẹ phiêu phiêu bay về đỉnh không, thân hình chớp động thấy thật thong thả, tay trái cấp bách bấm mấy thủ ấn, dị tượng đột sinh.

Lưu Vũ Phi hét lớn một tiếng: " Cửu Tiêu Thần Lôi" Chỉ thấy trên đỉnh đầu áng mây cuồn cuộn, đột nhiên hiện lên từng đạo tia chớp thật lớn. Nại Phù Đế Tư kinh hãi quát: " Mau rút lui, mọi người mau lui lại." Thánh đấu sĩ vừa công kích nửa chừng còn chưa kịp phản ứng, trong hư không bát ngát trong nháy mắt rơi xuống sáu lôi trụ bảy màu thật lớn. Những thánh đấu sĩ không kịp lui lại, cuốn vào trong đó, giữa không trung truyền khởi vô số tiếng tru lên thê thảm.

Hễ thánh đấu sĩ nào bị dính vào, liền bị thần lôi trên bầu trời đập xuống tan xương nát thịt. Những thánh đấu sĩ sớm lui bước chứng kiến cảnh này đột nhiên từ tận đáy lòng không tự chủ được bốc lên một cỗ hàn khí. Chỉ một cảnh này, đã thu đi tính mạng mấy trăm người của Thánh Điện Sơn.

Nại Phù Đế Tư nhìn thấy thủ hạ thương vong thảm trọng như thế, không khỏi bốc lên lửa giận.

Địa vị của hắn trong Thánh Điện Sơn đã là cấp bậc chủ thần, nếu không phải sự kiện lớn thì Thánh Điện Giới Chủ sẽ không phái hắn đi làm, lần này Thánh Điện Giới Chủ thu được cảnh báo trước khi hai trăm thánh đấu sĩ kia chết, đã được thông báo là có một sự cường đại tồn tại, vẻn vẹn hai trăm thánh đấu sĩ, căn bản không đủ ngăn cản. Thánh Điện Sơn Giới Chủ nghĩ đến ngay cả A Đồ Mỗ, Hà Lỗ Tư hai cấp thần chi đều bị đối phương dễ dàng tiêu diệt, không khỏi nghĩ lại chuyện bố trí của mình xem ra là không được.

Ra lệnh cho Nại Phù Đế Tư, tự mình hạ giới đối phó Lưu Vũ Phi. Nại Phù Đế Tư tưởng rằng hai nghìn người cũng đủ để giết chết Lưu Vũ Phi, không nghĩ tới chỉ mới mấy hiệp, chẳng những không thể thương tổn đối phương, còn bị đối phương diệt mất mấy trăm người. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ huy thánh đấu sĩ một lần nữa phát khởi tiến công, Nại Phù Đế Tư cũng không tin nhiều người như vậy cũng không phá được lực phòng ngự của chiến giáp Lưu Vũ Phi.

Theo hắn chỉ huy, thánh đấu sĩ còn thừa đồng thời dương tay, huyễn khởi một dãy hàn quang chuồn mất, uyển giống như thác nước từ trên bầu trời khuynh tiết xuống, tức khắc, trên bầu trời không bờ bến mê mang những quang ảnh, che đậy tầm mắt, những bóng kiếm hô dũng quanh quẩn hướng Lưu Vũ Phi chụp xuống. Lưu Vũ Phi dùng sức toàn cổ tay, thất thải thần kiếm trong tay quang mang đại thịnh, một đạo thất luyện quang thải bóng kiếm, hiện ra hình nửa vòng cung, nhìn như thong thả nhưng lại cực nhanh cuốn trở về màn đao mang này.

Bỗng dưng, một đạo hình cung quang đột phá đối đấu sĩ phát ra đao mạc, vì vậy, đao mạc như dịch vỡ thủy tinh, văng tản khắp nơi. Đường kiếm khí hình nửa vòng cung, thuận thế quét ngang vào trung ương, vô số tiếng kêu thảm lập truyền tới chín tầng trời. Những thánh đấu sĩ nhìn thấy trước nhất, vội phiên chuyển thoát đi kiếm khí hình cung kia, nguyên bổn những chiến giáp bị táp trúng, sớm đã không còn tồn tại, tán loạn đến dị thường rối loạn.

Va chạm lần này làm Lưu Vũ Phi lui về phía sau mấy chục thước, nếu không có Thần Nguyên Chiến Giáp ngăn cản, chỉ sợ hắn cũng không thể chịu đựng được tốt như vậy. Lần này trong sự va chạm, Lưu Vũ Phi lại phát hiện ra chỗ tốt của Thần Nguyên Chiến Giáp, lơ lửng bên cạnh thân thể là chín đầu tiểu kim long, chẳng những hấp thu linh khí, ngay tiếp theo lực công kích của đối phương cũng bị chúng hấp thu vào.

Lui một bước Lưu Vũ Phi bay nhanh thu hồi thất thải thần kiếm, không đợi đám thánh đấu sĩ phát khởi công kích, bóng dáng huyễn thành tinh tế thẳng tắp, đột nhiên bay lên đỉnh không của đám thánh đấu sĩ,

chỉ thấy hai tay Lưu Vũ Phi phiên chuyển, đám mây bốn phía một trận bốc lên hướng bốn phía tán đi. Nại Phù Đế Tư cảm thụ trên đỉnh đầu có hơi thở nguy hiểm, dự cảm sự công kích của Lưu Vũ Phi sẽ rất kinh khủng, quyết đoán hạ lệnh: " Lưu lại năm mươi người, còn những người khác dâng hiến tính mạng bố kết giới: Sinh Mệnh Kỳ Tích."

" Sinh Mệnh Kỳ Tích" là kết giới phòng ngự, có thể giam chặt một người, mà ngay cả Tuyệt Đối Lĩnh Vực của Tây Phương Thiên Giới cũng còn kém nó một ít. Chỉ bất quá mỗi lần thi triển thì cần năm trăm người trở lên, nỗ lực trả giá thật lớn, lấy hết tất cả sinh mạng của người thi triển. Dù ngươi là thần tiên tính mạng vô hạn, cuối cùng phải luân hồi thêm một lần, thẳng đến khi chính mình có thể khôi phục lại hết thảy năng lực mình từng có, mới có thể trở về vị trí ban đầu.

Bởi vậy không có tới lúc sống chết trước mắt, thánh đấu sĩ sẽ không bố trí kết giới này, một lần nữa luân hồi so với bị hình thần câu diệt cũng tốt hơn nhiều. Điều kiện tiên quyết là Sinh Mệnh Kỳ Tích, có khả năng giúp đỡ cho họ trí mạng một kích, nếu không bọn họ cũng khó thể chạy thoát kết quả tan thành mây khói.

Nại Phù Đế Tư vừa mới hạ lệnh, ngoại trừ năm mươi người có tu vi cao nhất, những người khác rất nhanh ngâm xướng chú ngữ, theo âm thanh của bọn họ, từ trên mỗi người phát ra màu xanh biếc năng lượng nhàn nhạt, ở trên bầu trời trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái lồng năng lượng. Chín giây đồng hồ sau, trên thân thánh đấu sĩ toát ra năng lượng màu xanh biếc đã do nguyên bổn màu lục nhạt biến thành màu xanh biển thẫm, cái lồng năng lượng trên đỉnh đầu đồng dạng biến thành màu thật đậm.

Một kích cuối cùng của Lưu Vũ Phi rốt cuộc chuẩn bị thỏa đáng, trong miệng thở nhẹ: " Bàn Cổ Phủ" Một cây búa không mắt nào thấy được, từ trong cơ thể hắn bay ra, vây vòng quanh Lưu Vũ Phi phập phồng, theo đến là uy áp vô tận. Lưu Vũ Phi vươn tay phải, nhẹ nhàng cầm Bàn Cổ Phủ, phát hiện phía trên truyền đến một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Lưu Vũ Phi không còn thời gian xen vào những việc thế nữa, mãnh liệt chợt quát: " Phá Thiên Quyết, Đồ Linh." Từ trên Bàn Cổ Phủ, bộc phát xuất ra một đạo kính mang thật lớn và lợi hại, kình khí dời non lấp bể, xẹt qua tinh không rồi lại kẹp lấy, không gian vỡ tan thanh âm rạn nứt, giữa không trung đột nhiên hé ra một cái mồm to hắc sâm sâm, đột nhiên vỡ tan rơi vào trên Sinh Mệnh Kỳ Tích.

Chỉ thấy trong nháy mắt cột sáng hạ xuống, kết giới màu xanh sẫm, trên dưới kịch liệt ngã sấp: " Dát chi" Một tiếng kết giới như kim loại bị gãy đoạn, như thủy tinh bị đập vỡ bắn bạo ra tung tóe khắp nơi.

Tất cả thánh đấu sĩ bên trong, trong nháy mắt kết giới vỡ vụn, bị kình khí chụp xuống đương trường chấn vỡ nguyên thần, thi thể mất đi tính mạng, từ không trung rơi xuống vùng nham thạch nóng chảy hóa thành một bộ phận trong đó.

Chỉ có mười tám người có tu vi cao nhất, liều mạng dùng lực lượng cuối cùng, bảo vệ nguyên thần chính mình, lúc thân thể đánh mất tính mạng, thì từ bên trong thoát ly đi ra.

Lực phản chấn của kết giới chấn mạnh làm Lưu Vũ Phi không tưởng được, lúc hắn phát ra cột sáng đập bể kết giới thì từ phía trên truyền đến một lực phản chấn làm hắn không cách nào ngăn cản được.

Cả người Lưu Vũ Phi bị đánh bay tới phía chân trời, mắt thường đã không nhìn thấy được sự tồn tại của hắn. Đúng là như thế, mười mấy người nhân lúc hắn bị đánh bay, đã chạy đến phiến Luân Hồi Chi Môn đã mở ra, còn những người dùng Sinh Mệnh Kỳ Tích, có lẽ sẽ có thể sáng tạo lại kỳ tích một lần nữa, đáng tiếc lần này gặp phải Lưu Vũ Phi. Ngay cả thiên địa mờ mịt mà cũng có thể bổ ra Bàn Cổ Phủ, thì Sinh Mệnh Kỳ Tích có là gì với nó.

Nếu như không phải chân nguyên của Lưu Vũ Phi bị tổn hại quá lớn, dù là không có Bàn Cổ Phủ trợ giúp, dựa vào Phá Thiên Quyết cường hãn công kích, cũng có thể làm cho Sinh Mệnh Kỳ Tích hao tổn. Lưu Vũ Phi bị chấn bay đến phía chân trời, thoát được lực phản chấn trên người, thất kinh nói: " Không nghĩ tới kết giới này lại lợi hại như thế, đổi thành Thất Thải Chiến Giáp trong người, chỉ sợ phải bị thương nhẹ, người của Thánh Điện Sơn xem ra cũng không thể coi thường, kết giới này thật sự là lợi hại."

Vừa nói thân hình vừa chợt lóe, độn tới trên không Indonexia, tản mát thần thức dò xét một chút, không có ai thoát được, mới chịu dừng tay. Nhìn Indonexia từ trên tay chính mình biến mất trên địa cầu, trong lòng Lưu Vũ Phi có sự thoải mái nói không nên lời. Thân hình thoáng một cái, thuấn di trở về quốc nội.

Người Indonexia xem như hoàn toàn xong hết rồi, chỉ có một số ít sống nơi nước ngoài, số lượng như vậy, cũng coi như là bị diệt tuyệt, đủ để so với những sinh vật gần như tuyệt chủng.

Ảnh hưởng do hắn dẫn phát, xác thực xa xa không chỉ như vậy. Chịu ảnh hưởng của Diệt Thế Chi Môn, hết thảy trật tự trên địa cầu đều bị rối loạn, đông địa cầu từ trong đêm đen biến thành ngày, tây địa cầu từ ngày thành đêm, mọi người lâm vào một mảnh khủng hoảng, mỗi chính phủ đều có người tụ tập trước cửa, hy vọng chính phủ có thể xuất ra đáp án hợp lý.

Đột nhiên thay đổi thời tiết, những thiên văn học giả vắt hết óc cũng không nghĩ ra nguyên nhân. Qua không lâu, lại một tin tức trọng đại trên giới truyền thông phát ra, Đông Nam Á Indonexia, không đầy một giờ đã bị nham thạch núi lửa phun từ trong lòng đất ra đã bị hoàn toàn phá hủy. Cảnh nội Indonexia không còn ai còn sống.

Mà những quốc gia quanh Indonexia, cũng tuyên bố lúc Indonexia bị nham thạch tấn công, quốc gia bọn họ đã trải qua sự động đất mãnh liệt đến trăm lần, vô số người vì phòng ốc sụp đổ mà mất đi tính mạng, thỉnh cầu các nước chính phủ cho cứu viện. Tin tức một khi truyền mở, mọi người trên địa cầu phẳng phất cảm nhận được, ngày tận thế đã tới, bởi vậy vô số hỗn loạn bộc phát.

Làm cho người khác buồn cười chính là những tà giáo gạt người, đều bị hù dọa, không dám nhân cơ hội này chạy ra tuyên truyền giáo lý của chính mình. Người Trung Quốc cũng sợ, bất quá nhờ chính phủ cưỡng chế, không có giống quốc gia khác phát sinh hỗn loạn. Mấy đại thành viên quốc gia, biết nguyên nhân lần này thay đổi thời tiết chính là do Lưu Vũ Phi làm ra.

Bởi vậy sau khi thời tiết thay đổi, trực tiếp phát ra quân đội duy trì trật tự, hạ mệnh lệnh hễ có người nào rối loạn trật tự, hết thảy bắt sạch. Có một quốc gia khác chính là Mỹ quốc, trong lúc Lưu Vũ Phi hiện ra trên bầu trời Indonexia, thì biết Indonexia sẽ bị đả kích trọng đại, nhưng bọn họ nghĩ không ra chính là, Lưu Vũ Phi đem Indonexia biến thành một tòa núi lửa, thành địa ngục nhân gian. Bọn họ cũng dự cảm, lần này thay đổi thời tiết đều do Lưu Vũ Phi.

Theo chính phủ sắp xếp, vô số chuyên gia lên màn hình, thông báo cho dân chúng. Lần này thái dương đột nhiên thay đổi quỹ đạo vận hành, đã làm cho Indonexia bị hủy diệt, sau này cuộc sống sẽ không bị xuất hiện tình hình cùng loại, cũng không có ngày tận thế như trong phim, cuộc sống sau này mọi người cứ điều chỉnh lại thời gian một chút là được.

Do chính phủ cưỡng chế, thế giới mỗi nước đều từ từ bình phục. Giờ phút này mặc cho ai không có tâm tư đi làm, mọi người cũng đều canh giữ trước tivi, chờ tin tức mới nhất của chính phủ. Tam Đế Quân của tiên giới, tìm tuần tra sử hỏi về việc liên quan Indonexia, bọn họ bắt đầu chú ý Lưu Vũ Phi.

Đối với hành vi thái độ của Lưu Vũ Phi tại hạ giới, bọn họ đều thật rõ ràng. Lần này Lưu Vũ Phi chọn đội nhân mã của Thánh Điện Sơn ra tay, đã diệt thủ hạ của họ và cả một quốc độ, Thánh Điện Sơn khẳng định sẽ không bỏ qua. Tam Đế Quân lo lắng chính là Thánh Điện Sơn bởi vì việc này, tìm Cửu Châu tiên giới gây phiền toái. Bọn họ cho dù không sợ, cũng không nguyện ý bị vu oan do người khác. Tam Đế Quân càng thêm kinh hãi chính là, Lưu Vũ Phi có thể mở ra Diệt Thế Chi Môn. Uy lực do Diệt Thế Chi Môn mang đến, là bọn hắn không dám tưởng tượng, trong lúc phong bế không gian, lại thay đổi quỹ đạo hành tinh.

Theo bọn họ biết thay đổi hành tinh quỹ đạo, ngay cả thần nhân của thần giới cũng không cách nào làm được. Tam Đế Quân vừa trò chuyện vừa lắc đầu, bọn họ nghĩ nếu Lưu Vũ Phi còn tiếp tục như vậy thì Cửu Châu tiên giới sẽ bị những thế lực chung quanh chỉ trích. Trước mắt đã thấy, Lưu Vũ Phi đã gặp phải Tân Nguyên, Tây Phương thiên giới, ma giới, Thánh Điện Sơn lần này, kế tiếp còn là thế lực nào nữa, sẽ không là bọn hắn có khả năng phỏng chừng.

Ba vị đế quân nhanh chóng cấp tin cho đại lão của thần giới, xin chỉ thị liên quan đến tình huống của Lưu Vũ Phi, mặt trên rất nhanh có câu trả lời thuyết phục, yêu cầu tiên giới yên lặng theo dõi diễn biến, không nên can thiệp chuyện liên quan tới Lưu Vũ Phi. Bọn họ biết người dưới hạ giới có thể làm ra Thiên Khiển Chi Hỏa, cho dù có mượn thêm can đảm cũng không dám tới tìm Lưu Vũ Phi. Trừ phi là những thượng cổ đại thần, nhưng đại thần lại theo một đứa bé mà chấp nhặt hay sao?

Trong cung điện của Thánh Điện Sơn, Thánh Điện Sơn Giới Chủ gầm gừ phẫn nộ, truyền khắp cả đại điện, thủ hạ phía dưới mỗi người đều run sợ. Thánh Điện Sơn Giới Chủ: " Thật tức chết a!" Thánh Điện Sơn từ

khi tồn tại tới nay chỉ có lúc đầu khi thành lập thì cùng thế lực khác chiến đấu, tổn thất qua thánh đấu sĩ. Càng về sau mọi người hòa bình ở chung, căn bản không có sự tử vong tồn tại.

Không nghĩ tới chỉ vẻn vẹn một lần can thiệp hành động bình thường này, khiến cho đối phương chém giết hơn hai nghìn người. Trong đó còn có ba vị cấp bậc chủ thần, thương vong thảm trọng như thế, há có thể bỏ qua. Giới Chủ tức giận đến nổi trận lôi đình: " Đa Mỗ Thái Phu, Cửu Châu tiên giới nói như thế nào? Người kia có quan hệ gì với bọn họ? Hắn có lai lịch gì?" Sau khi phát hỏa, cuối cùng hắn mới hỏi tới chính sự.

Bị gọi tên Đa Mỗ Thái Phu khom người tiến lên trả lời: " Bẩm Giới Chủ, Cửu Châu tiên giới truyền đến tin tức, người nọ không phải người của họ, hắn chỉ là đến từ một quốc độ bên dưới Cửu Châu tiên giới, chưa từng nghe bọn họ nói, mà bọn họ dẫn theo đám tu chân sĩ, đều là do hắn bồi dưỡng đi ra, bởi vì người nọ tu vi rất cao, Cửu Châu tiên giới tỏ vẻ sẽ không ra tay với hắn, đồng thời nói cho chúng ta biết, không được xúc phạm đến tính mạng phàm nhân trong lãnh địa của Cửu Châu tiên giới, thì chúng ta có thể tiến vào bất cứ tinh cầu nào tìm đối phương."

" Hừ! Nếu như vậy vất vả quá, Cửu Châu tiên giới mặc dù mạnh mẽ nhưng còn chưa có được tình trạng làm người khác thần phục, xem ra bọn họ cũng không muốn trong cảnh nội của mình xuất hiện một người không chịu bị khống chế, Đa Mỗ Thái Phu ngươi lập tức đi hạ lệnh truy giết, lập tức phái người đi tìm hiểu người nọ ở nơi nào, còn có nghe nói thời gian trước, Tân Nguyên, tây phương thiên giới, ma giới đều bị nếm khổ, hỏi một chút xem có phải liên quan đến người này, thật là vậy thì nói cho bọn họ, chúng ta muốn cùng bọn hắn liên thủ, cộng đồng giải quyết người nọ."

" Dạ Giới Chủ, thủ hạ lập tức đi làm." Đa Mỗ Thái Phu khom người tuân lệnh, lập tức đi thi hành chuyện được giao cho.

minhchinh555

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

147. Chương 146

Thánh Điện sơn giới chủ nhìn một vòng, bọn thủ hạ đều cúi đầu: " Các ngươi phải mau chuẩn bị chiến đấu, tôn nghiêm của Thánh Điện sơn không tha cho bất luận kẻ nào chà đạp."

" Dạ, giới chủ." Tất cả thần chi khom người quỳ xuống. Thánh điện hạ có địa vị không thể nghi vấn so với Cửu Châu tiên giới, mọi người đối với hắn chỉ có phục tùng.

Lưu Vũ Phi trở về quốc nội, lập tức tiến vào Giang sơn xã tắc đồ tiến hành khôi phục. Mở ra Diệt Thế Chi Môn mang đến gợi ý rất lớn cho hắn, đối với Luân Hồi Luyện Ngục lại có dẫn dắt, Lưu Vũ Phi cảm giác được đã bắt đầu có đột phá.

Nguyên nhân vì chính mình mà bị trật tự địa cầu bị đánh loạn, cũng không làm hắn quan tâm. Thời gian như nước chảy trôi mất đi, nháy mắt Lưu Vũ Phi từ Indonexia trở về đã nửa tháng, đoạn thời gian này hắn đang khôi phục đồng thời càng hiểu rõ về Diệt Thế Luân Hồi Trảm, thêm sâu sắc một tầng. Lưu Vũ Phi hiện tại mới biết được, ngày đó vì không biết rõ tình hình mà mở ra Diệt Thế Chi Môn, thì hắn đã may mắn cỡ nào, chỉ mở ra mấy phút đồng hồ, nếu không phải chân nguyên mình suy kiệt thì hậu quả…

Hắn thật sự không dám tưởng tượng, hiện tại nhớ đến toàn thân hắn còn phát lạnh, quyết tâm trước khi chính thức nắm giữ Diệt Thế Chi Môn thì sẽ không mở ra nữa, vì hắn không thể nào khống chế được. Lưu Vũ Phi bay tới địa phương Bổ Thiên Cung tu luyện, cảm thụ xem tu vi các nàng tăng trưởng như thế nào. Giang sơn xã tắc đồ linh khí sung túc, mọi người Bổ Thiên Cung mặc dù không người nào đột phá chướng ngại, nhưng tu vi của các nàng cũng có tiến triển thêm một bước.

Đi ra Giang sơn xã tắc đồ, bên ngoài mặt trời lên cao, nửa tháng qua đi những ai còn đang kinh hoàng, đã từ từ khôi phục bình tĩnh. Cũng như chuyên gia nói, mọi người chỉ điều chỉnh giờ giấc một chút là được. Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: Lúc này Thiến nhi và Băng nhi hẳn là đang đi làm nơi công ty, không biết chuyện

công ty sắp xếp thế nào, nếu không có gì ngoài ý muốn thì không tệ lắm, có lẽ nên mang các nàng đi du ngoạn.

Như Lưu Vũ Phi suy nghĩ, Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng một đoạn thời gian này, từ từ đem công việc của mình sắp xếp xuống, các nàng đối với chuyện đi du ngoạn rất để ý. Về chuyện Indonesia hoàn toàn hủy diệt, các nàng đều có cảm giác, không ngu ngốc chạy đi trách cứ Lưu Vũ Phi. Cũng đã thấy ra rất nhiều, chuyện này có những người không chút quan hệ, cho dù có chết nhiều cũng không có liên quan gì tới các nàng.

Triệu Nhược Băng, Tô Thiến hiện còn cầu nguyện, chỉ cần Lưu Vũ Phi vẫn mang theo các nàng bên người, đó chính là tâm nguyện lớn nhất của các nàng. Duỗi người một cái, Lưu Vũ Phi ý niệm vừa động thì biến mất tại đương trường, tiếp theo thân ảnh hắn xuất hiện tại phòng làm việc của Tô Thiến. Chưa thấy Tô Thiến, Lưu Vũ Phi phát ra thần thức, tìm được vị trí của Tô Thiến và Triệu Nhược Băng, Triệu Nhược Băng thì đang ở trong phòng làm việc phân phó công việc cho nhân viên, Tô Thiến đang trợ giúp bên cạnh, họ đang đàm luận chuyện công ty rồi đang đi tới phòng làm việc.

Đảo mắt các nàng đã tới cửa, đẩy cửa ra, Tô Thiến nhìn thấy Lưu Vũ Phi liền hoan hô một tiếng vui mừng lẫn sợ hãi nói: " Ca! Anh đã đến rồi! Hà trợ lý, chuyện này giao rồi, ngươi đi làm việc đi!" Trợ lý đáp ứng, rồi mang theo vẻ mặt buồn bực rời khỏi phòng làm việc. Cô ta nghĩ không ra Lưu Vũ Phi tiến vào phòng làm việc vào lúc nào, dọc theo đường đi không có phát hiện có ai tới, lại nghĩ lần trước thư ký có nói với nàng, cũng là tình huống như vậy, nghĩ hồi lâu không ra nàng đành phải bỏ qua.

Xác nhận trợ lý đã rời đi, Tô Thiến ôm lấy Lưu Vũ Phi, dịu dàng nói: " Ca, em cùng Băng tỷ đã giao xong công việc, chừng nào anh mang tụi em đi du ngoạn đây?"

" Em lúc nào cũng chỉ biết hỏi ta, yên tâm đi ta có khi nào nuốt lời chưa, các em muốn đi đâu chơi?" Lưu Vũ Phi nhéo cái mũi nhỏ của Tô Thiến trả lời.

Vuốt tay của Lưu Vũ Phi, Tô Thiến không chịu nói: " Ca, không nên lúc nào cũng nhéo cái mũi của người ta có được hay không, người ta cũng không phải là tiểu hài tử, em và Băng tỷ đã thương lượng qua, nước ngoài cũng không có gì để vui chơi, cảnh trí so với nước ta còn rác rưởi, quốc nội em cũng không muốn đi, ca, hiện tại anh có bản lĩnh như vậy, có thể mang tụi em đi tinh cầu khác chơi không, anh không phải nói, trong vũ trụ còn có rất nhiều tinh cầu, có sự tồn tại của loài người hay sao?

" Chỉ cần các em thích là được, đi ngao du vũ trụ cũng không phải việc khó, chúng ta không phải có Bàn Cổ Phủ hay sao, nếu các em đã lo xong công việc, ngày mốt chúng ta xuất phát đi!"

" Vạn tuế! Ca, anh thật tốt, em đi nói cho Băng tỷ, hì hì, công ty chúng ta cũng đã tiến vào quỹ đạo, em hiện tại cũng có thể ngao du vũ trụ rồi!" Vừa nói Tô Thiến vừa vui vẻ nhảy ra khỏi phòng làm việc, tìm Triệu Nhược Băng. Trên đường đi đến phòng làm việc của Tô Thiến, Triệu Nhược Băng khó thể che giấu sự vui sướng trong lòng, gương mặt như hoa đào nở rộ. Hai nàng xì xào bàn tán, thỉnh thoảng lại cười duyên, làm cho các nhân viên không khỏi có ánh mắt tò mò.

Hai nàng vừa bước vào phòng làm việc của Tô Thiến, Triệu Nhược Băng chờ không được hỏi: " Ca, theo lời anh đồng ý mang chúng em đi tinh cầu khác chơi thật sao?"

" Băng nhi, lúc nào ta đã lừa gạt hai người đâu, chỉ là đi chơi thôi mà! Hai ngày tới đem mọi việc giao lại hết, hai ngày sau chúng ta vẫn xuất phát."

" Dạ! Em rốt cuộc có thể ngao du vũ trụ, thật sự là quá chờ mong, không biết người ngoài hành tinh có giống chúng ta hay không?"

Lưu Vũ Phi cười vỗ vỗ đầu nàng, nói: " Điều này chúng ta đi sẽ biết, công việc của các em cũng bề bộn, lo đi đi, ta cũng muốn đi giao việc." Hôn lên trán hai nàng, Lưu Vũ Phi biến mất.

Lưu Vũ Phi đã đi hồi lâu, Triệu Nhược Băng vẫn si mê với sự thân thiết vừa rồi của Lưu Vũ Phi. Đây chính là lần đầu tiên Lưu Vũ Phi chính thức làm như vậy với nàng, thể hiện ra sự tiếp xúc nam nữ thân mật thân thiết, đã làm cho nàng cảm thấy trong tim mật ngọt tới cực điểm.

Lưu Vũ Phi rời khỏi phòng làm việc của Tô Thiến, thuấn di đi tới Thượng Hải, hắn cần phải rời khỏi địa cầu, nơi an toàn bên Thượng Hải hắn cũng phải quan tâm. Ở Thượng Hải Lưu Vũ Phi giao việc cho Phi

Tuyết ba cô gái có tu vi cao nhất, dặn dò an toàn là quan trọng nhất, dù phải thúc thủ chịu trói, cũng đừng đem tính mạng mình ra đánh cuộc.

Có sự tình gì không giải quyết được, thì đi tới Bắc Kinh tìm người của Bổ Thiên Cung hỗ trợ. Đối với Lý Hưởng Lưu Vũ Phi tin tưởng, Tân Nguyên tiên giới cùng Thánh Điện sơn khẳng định sẽ không xuống tay đối phó một người phàm. Đem chuyện ở Thượng Hải an bài xong, Lưu Vũ Phi bay trở về Bắc Kinh, trong Giang sơn xã tắc đồ hắn báo cho Bổ Thiên Cung mọi người nơi mình sắp đi, hy vọng các nàng có thể chiếu cố cho Tây Vũ công ty, có chuyện gì mà mấy cô nhi không thể giải quyết, hoặc đối thủ nào họ không thể ứng phó, thỉnh các nàng ra tay trợ giúp.

Nhắc nhở các nàng phải cẩn thận Tân Nguyên tiên giới, Thánh Điện sơn hai thế lực ngoài phàm trần. Cảnh cáo các nàng, ba người mình nhanh thì một tháng, chậm cũng không quá ba tháng sẽ trở lại địa cầu. Sở Tâm Lam bảo hắn yên tâm rời đi, chỉ cần Bổ Thiên Cung còn ở lại một ngày, vẫn không có ai dám xúc phạm tới các cô nhi.

Hai ngày sau, Lưu Vũ Phi dắc Triệu, Tô hai người, cáo biệt mọi người Bổ Thiên Cung, bắt đầu vũ trụ chi lữ. Ba người bay ra khỏi tầng khí quyển của địa cầu, trên quỹ đạo vận hành của địa cầu, ba người bị một đạo kết giới phong bế ngăn cản. Tâm niệm vừa động, Bàn Cổ Phủ tự động bay ra từ trong cơ thể hắn, phá vỡ hư không là chuyện mà Bàn Cổ Phủ thích nhất. Lưu Vũ Phi còn chưa có hành động nào, nó đã tự trướng lớn vô số lần, hướng tới đạo kết giới bổ xuống.

" Chi dát.." Đạo kết giới nọ một trận vặn vẹo, tiếp theo truyền đến một trận chói tai mạnh mẽ bị ép đẩy ra: " Phanh!" Đạo kết giới không cách nào đối kháng với Bàn Cổ Phủ, hé ra một đạo thông đạo ngăm đen, nhìn qua giống như một đường hầm bị chôn sâu dưới nền đất, có vẻ âm trầm kinh khủng. Đã từng biết Lưu Vũ Phi cường đại nên Triệu, Tô hai người cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nơi miệng không gian thông đạo mở ra, Lưu Vũ Phi thiết trí một tiêu thức, hắn cũng không muốn lúc trở về, bởi vì không có tiêu thức, sẽ đi loạn. Làm xong việc này hắn kéo Triệu, Tô hai nàng: " Băng nhi, Thiến nhi chúng ta đi thôi, không biết thông đạo bên kia là thế nào." Chỉ thấy thân hình ba người một trận vặn vẹo, sau đó biến mất tại chỗ. Ba người đi về phía trước vài bước thì thông đạo đột nhiên đóng cửa, hết thảy vừa quỷ dị vừa mới lạ.

Khi bước vào không gian, Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng có một loại cảm thụ thật kỳ quái. Không gian bốn phía phảng phất như không ngừng đè ép các nàng, lại giống như có hàng nghìn bàn tay ma đang muốn đem các nàng xé rách vỡ vụn. Tô Thiến có thất thải chiến giáp còn đỡ một chút, Triệu Nhược Băng mới đi được vài bước, liền cảm thấy áp lực bốn phía ép tới, cả người phát cứng ngắc, khó chịu nói không ra lời, thân thể run nhè nhẹ.

Dung nhan tuyệt thế bởi vì bị không gian đè ép, vẻ mặt chuyển đổi khác hẳn, nhưng nàng vẫn cố nén thống khổ trong người, không dám rên một tiếng. Lưu Vũ Phi cảm nhận được nàng hô hấp có chút dồn dập, cúi đầu nhìn phát hiện kiều nhan của nàng bởi vì áp lực mà biến hình, không khỏi âm thầm tự trách: đáng chết, sao ta lại sơ ý như vậy?

Hắn nhanh chóng đem mấy trận pháp phòng ngự đánh vào trên người hai nàng, đồng thời lại phát ra một đạo lồng khí, bao phủ hai người bọn họ. Triệu, Tô hai người lúc này mới cảm nhận được cả người dễ dàng, cảm giác không khỏe vừa rồi đã biến mất không thấy.

" Băng nhi, em khỏe rồi chưa, cũng do ta quá sơ suất, lần sau có gì không khỏe nhất định phải nói ra, không nên ráng chịu biết không?"

Cầm chặt tay Lưu Vũ Phi, Triệu Nhược Băng gật đầu: " Ca, em không có việc gì, lần sau sẽ không như vậy nữa, ca, áp lực không gian nơi này thật lớn, em thiếu chút nữa thở không nổi."

" Đương nhiên, nơi này là một kết giới cường đại, bị Bàn Cổ Phủ ép bổ ra, em không thấy chúng ta vừa rời đi, thì thông đạo phía sau lập tức bị phong kín, đây là hiện tượng áp lực cường đại gây ra, Băng nhi, Thiến nhi có chỗ nào không hiểu, sau này nên học hỏi thêm."

Triệu, Tô hai nàng gật đầu tỏ vẻ đã biết, trong lúc đang nói chuyện, ba người đã đi tới cuối không gian thông đạo, nhìn thấy phía trước phát sáng, Lưu Vũ Phi kéo tay hai người: " Ra khỏi rồi, chúng ta đi thôi."

Lưu Vũ Phi đột nhiên tăng tốc, ba người nhìn qua như một vụ ảnh, từ thông đạo không gian chạy ra ngoài. Bọn họ vừa rời đi, thông đạo không gian lập tức biến mất. Ba người Lưu Vũ Phi phập phồng ở trên bầu trời một tinh cầu không biết tên, bên dưới đang có tiếng đánh nhau, tiếng chiến mã đang hí, còn có cả chiến sĩ hét hò. Xem trang phục bọn hắn tương đương với địa cầu thời trung cổ, song phương đều dùng vũ khí lạnh, thổ địa bình nguyên đã bị song phương dẫm đạp tan nát.

Vô số binh lính bị đạp ngã xuống đất rồi bị dẫm lên, lao tới trước mặt. Máu tươi nhiễm đỏ cả đại địa, trong không khí phiêu đãng mùi máu tươi nồng nặc. Tô Thiến, Triệu Nhược Băng nhíu mày, không chịu được nói: " Ca, chúng ta đi tinh cầu khác đi, xem ra nơi này còn chưa phát triển văn minh hiện đại, chúng ta tìm một nơi tiên tiến khoa học hơn cả địa cầu, du ngoạn có được hay không?"

" Được rồi, nơi này ta cũng không thích, chúng ta đi tới tinh cầu kế tiếp." Lại vận khởi Bàn Cổ Phủ, lại bổ ra một thông đạo không gian. Ba người lại biến mất, binh lính bên dưới vẫn đang giết chóc, trên đỉnh đầu trống không dị thường mà không ai phát hiện. Lúc này vận khí ba người Lưu Vũ Phi tốt hơn nhiều, ba người bọn họ đi ra thông đạo không gian, đi tới một nơi gọi là Hoành Nguyên Tinh Hệ có một tinh cầu tên là Tử Lan Tinh.

Nơi này là một tinh cầu có khoa học kỹ thuật và tu chân cùng tồn tại, hơn nữa khoa học còn phát đạt hơn địa cầu không biết bao nhiêu lần. Xe hơi trên địa cầu, ở Tử Lan Tinh chỉ có tên trên sách giáo khoa, còn nơi này người bình thường nhất, đều dùng tinh thạch để sử dụng xe bay. Tu chân giả của nơi này cũng không thần bí như địa cầu, bọn họ có thể công nhiên trên đầu dân chúng ngự kiếm phi hành.

Nhưng cũng không đại biểu tu chân giả bay đầy trời, tu chân môn phái của Tử Lan Tinh thu đồ đệ thật là nghiêm khắc, tư chất bình thường thì không thu, bởi vậy bản thân tu chân giả cũng ít, mà chính phủ Tử Lan Tinh lại sắp đặt vũ khí cho quân đội của mình, uy lực so với địa cầu chẳng khác gì quả bom nhỏ. Một binh lính bình thường trang bị đầy đủ có thể đối kháng tu chân giả tu vi Kim Đan Kỳ.

Bởi vậy tu chân môn phái của Tử Lan Tinh mặc dù cường đại, chỉ cần đi lại ở thế tục giới, bọn họ cũng phải tuân thủ luật pháp ở mỗi chính phủ, đối lập mà nói ước thúc đối với họ cũng thoải mái hơn dân chúng bình thường rất nhiều, chính phủ cũng không nghĩ tới cưỡng chế tu chân giả. Bởi vi các môn các phái trên Tử Lan Tinh thường xuyên phát sinh phân tranh, thường thường sẽ có một đám người tu chân tụ lại nơi nào đó quyết đấu.

Chính phủ lo lắng sẽ làm bị thương dân chúng, nên ra sắc lệnh hạn chế, hễ người tu chân tiến hành quyết đấu, nhất định phải nơi không người, nếu không chính phủ sẽ tấn công song phương. Nguyên nhân chính vì người u chân và chính phủ kìm chế lẫn nhau, mới xuất hiện sự thăng bằng vi diệu. Ba người Lưu Vũ Phi mới ra khỏi thông đạo không gian liền gặp phải một phiền toái nhỏ.

Nơi bọn họ xuất hiện là một tổng đường của một môn phái tu chân gọi là Tinh Tông. Mấy đệ tử tham xét của Tinh Tông, ở hậu viên phát hiện trên đỉnh đầu trống rỗng không gian vặn vẹo một trận, xuất hiện một nam hai nữ. Mấy người bọn họ không khỏi kinh hãi, Tinh Tông tại Tử Lan Tinh là một danh môn đại phái, tổng đường được một trận pháp hình thành kết giới bao phủ.

Từ khi Tinh Tông khai sáng tới nay, vẫn chưa từng xuất hiện có người lạ xông vào. Ba người Lưu Vũ Phi đột nhiên xuất hiện, chẳng phải làm bọn họ hết sức khẩn trương. Mấy người vọt người bay lên, đem ba người Lưu Vũ Phi vây quanh. Trong đó một người như đầu lĩnh, quát: " Các hạ là ai? Nói ra ý đồ đến đây của các ngươi, nếu không đừng trách chúng ta ra tay vô tình." Nói xong không ngờ là Hán ngữ.

Vừa mới hiện thân còn chưa rõ tình trạng, Lưu Vũ Phi phát hiện mình bị vây quanh, tu vi của đối phương quá yếu, bởi vậy hắn cũng không để vào lòng, đồng thời cũng không cùng họ khởi lên xung đột vô vị, vì vậy lạnh nhạt nói: " Thật ngại, các ngươi không nên hiểu lầm, ba người chúng ta chỉ đi lầm vào đây, cũng không có ác ý, tất nhiên các ngươi không chào đón chúng ta, thì chúng ta lập tức rời đi."

Người đầu lĩnh kia làm sao tin lời Lưu Vũ Phi, đối với chuyện hắn nói lầm đi vào thì càng cho là hắn cố ý! Sao lại đúng lúc như vậy, tại sao nơi khác hắn không đi, lại xông vào ngay tổng đường của bọn họ, bèn chỉ vào hắn lạnh lùng nói: " Các ngươi mau thành thật đi, tự phong bế tu vi đi theo chúng ta gặp chưởng môn, nếu không chúng ta lập tức bắt bọn ngươi."

Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng nói bên tai Lưu Vũ Phi: " Ca, chúng ta rời đây trước, cứ nói mãi cũng

không rõ, miễn cho việc bọn họ lại hướng anh ra tay." Lưu Vũ Phi mang theo hai nàng quỷ dị biến mất trước mặt các đệ tử Tinh Tong đang nhìn chăm chú. Họ cứ tưởng Lưu Vũ Phi đã dùng pháp bảo gì đó để ẩn tàng thân ảnh ba người.

Dù sao họ cũng không nghĩ đến, Lưu Vũ Phi dùng thuấn di, cấp bậc như họ căn bản là không biết việc tồn tại của thuấn di. Vì vậy mấy người liền khẩn trương phát ra tín hiệu cảnh báo, có gian tế xông vào tổng đường. Đồng thời quát mấy huynh đệ đứng cạnh: " Còn đứng đó làm gì, không mau đi tìm họ ở nơi nào?"

" Dạ! Sư huynh." Mấy người khác lên tiếng, lập tức giải tán tìm kiếm tung tích ba người Lưu Vũ Phi. Nghe nói tổng đường bị người xông vào, tất cả đệ tử Tinh Tông đều phẫn nộ, chưởng môn nhân của bọn họ cũng bị kinh động, tự mình chỉ huy đệ tử tìm tung tích của ba người. Vì vậy cả tổng đường Tinh Tông náo nhiệt lên, Tinh Tông đệ tử mang theo vẻ tức giận, bắt đầu truy tìm.

Ba người Lưu Vũ Phi thuấn di ra khỏi tổng đường Tinh Tông, xuất hiện trên không một đại thành thị. Kết quả làm bọn họ mở rộng tầm mắt, trên đường cái qua lại đủ mọi kiểu dáng xe bay, trong đó bất phàm lẫn hỗn tạp là các tu sĩ ngự kiếm phi hành, Tô Thiến và Triệu Nhược Băng thấy vậy hai mắt sáng lên, hưng phấn chỉ vào xe bay, nói: " Ca, anh xem người trên tinh cầu này, chẳng những không khác gì chúng ta, mà khoa học kỹ thuật lại phát đạt như vậy, xe có thể bay này, không biết tên gọi là gì, nếu có thể ngồi vào thì tốt biết bao."

Tô Thiến nói tiếp: " Ca, chúng ta cũng mua một chiếc về địa cầu được không, anh xem xe tiên tiến như vậy mua về khẳng định sẽ oanh động."

" Thiến nhi, đừng nói vậy, quan sát thì được, mua về đừng nghĩ tới, từng tinh cầu đã có quỹ đạo chính mình phát triển, chúng ta chỉ có thể bàng quan, mà không phải người thúc động, hơn nữa khoa học kỹ thuật phát triển quá độ thì chỉ tăng tốc cho sự diệt vong của chính mình." Lưu Vũ Phi biết nhiều việc, nên giáo huấn Tô Thiến, cho nàng bỏ đi ý niệm trong đầu.

Tô Thiến bị giáo huấn đến ngại ngùng cúi đầu, nhẹ giọng lẩm bẩm: " Người ta là nghĩ thôi! Cũng không phải thật sự mua về." Triệu Nhược Băng cười kéo nàng, an ủi vài câu, lại nói với Lưu Vũ Phi: " Ca, kế tiếp chúng ta đi đâu, không lẽ chỉ đứng nơi này ngắm phong cảnh sao. Anh xem bên dưới có rất nhiều cửa hàng bán đồ vật, chúng ta đi xuống dạo chơi, nhìn xem có đồ gì tốt hay không."

" Ai nha, đi dạo cửa hàng chúng ta cũng không có tiền của nơi này, dù thích cũng không mua được nga." Lưu Vũ Phi kêu một tiếng,

" Ca, không có gì, chúng ta chỉ nhìn một chút, có gì tốt mai ta mua cũng được, còn về tiền đương nhiên giao cho anh, chuyện khó khăn này lẽ nào bắt hai cô gái tụi em làm sao?"

Tò.Tí.Te

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

148. Chương 147

Đối với chuyện hai người nói, Lưu Vũ Phi bất đắc dĩ lắc đầu, dắt hai nàng đáp xuống đám người trên đường cái. Ba người Lưu Vũ Phi hạ xuống cũng không tạo ra sự khác thường, chỉ là Triệu Nhược Băng và Tô Thiến quá xinh đẹp, ai cũng phải ghé mắt nhìn hai nàng. Điều này làm cho Lưu Vũ Phi có cảm giác đặc biệt tốt, nếu là địa cầu thì đã hù dọa mọi người chạy mất, bị cho là thần tiên mà đi cúng bái.

Một ngày Lưu Vũ Phi ba người đi dạo trên bầu trời Tử Lan Tinh, hai người Tô Thiến đối với những vật nhỏ mà trên địa cầu không có, nổi lên hứng thú lớn lao. Bởi vì không có tiền mua, Tô Thiến và Triệu Nhược Băng chỉ đành nhìn ngắm, chỉ chờ Lưu Vũ Phi giúp họ tìm ra chút tiền. Trên đường đi dạo phố, bởi vì ngôn ngữ giống nhau, ngay màu da cũng không khác biệt mấy, không người nào xem họ là người ngoài hành tinh đến.

Ba người Lưu Vũ Phi hỏi thăm chút sự vật, cũng rất phương tiện khi ai cũng nói cho hắn nghe. Qua một phen tìm hiểu, ba người Lưu Vũ Phi biết trên Tử Lan Tinh này, phân ra năm quốc gia, hiện tại bọn họ đang

ở Mỹ Á Quốc, đang ở tại thủ đô. Ngày thứ nhất, ba người đi dạo nói chuyện cũng đã trôi qua, tới buổi tối ba người tìm một sơn khu hẻo lánh, bày ra một kết giới đem hai người Triệu, Tô bao vào bên trong, cho hai nàng đả tọa, còn hắn thì muốn đi kiếm tiền.

Ý niệm vừa động, Lưu Vũ Phi đã hiện diện trên không trung của một ngân hàng, từ lúc đi dạo phố hắn đã đặc biệt chú ý chỗ của ngân hàng, hắn cũng không nghĩ đến chuyện muốn kiếm tiền thì phải đi làm công. Trong kho bạc của ngân hàng, Lưu Vũ Phi lấy tiền ném vào Càn Khôn Giới, rồi biến mất mà không làm cho ai phát hiện.

Tinh Tông lại khác hẳn, mọi người vẫn còn đang khẩn trương. Ba người Lưu Vũ Phi đã rời đi, Tinh Tông chưởng môn kiên trì tin tưởng ba người họ đang ẩn núp nơi nào trong tổng đường. Trải qua một ngày một đêm tìm tòi, mỗi một tấc đất của tổng đường, cuối cùng cũng không tìm ra chuyện gì khác thường. Tinh Tông chưởng môn Ngũ Thiên Hành cảm thấy dị thường buồn bực, không nói tới ba người Lưu Vũ Phi dùng biện pháp gì đột nhiên đi vào, chỉ là khi rời khỏi thì kết giới cũng không có gì khác thường, thật quá mức quỷ dị.

Ngũ Thiên Hành thầm nghĩ: " Chẳng lẽ là người của Không Môn? Bọn họ có đột phá mới hay sao, có thể đi vào tổng đường tự nhiên, lần này xông vào có mục đích gì?" Trong lòng Ngũ Thiên Hành còn đang suy nghĩ tâm sự, thân thể không tự chủ được đi đến phòng luyện công. Thuận thế đẩy cửa phòng, sắc mặt hắn đại biến hiện ra một tia bất an, hắn nhớ kỹ khi mình rời đi thì có bố trí mấy cấm chế, hiện tại cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, khẳng định có người xông vào.

Ngũ Thiên Hành cấp bách đùng đùng lủi tới chỗ mật thất, đưa tay kéo ra thật dễ dàng, cấm chế nơi này cũng đã bị người phá hư. Thấy bên trong trống trơn không có gì, sắc mặt lập tức biến thành tro tàn, lớn tiếng rống giận: " Người đâu?" Mấy đệ tử lên tiếng vội vàng chạy lại: " Đệ tử tại, chưởng môn có gì phân phó?"

" Thỉnh tất cả trưởng lão xuất quan, đóng cửa hết thảy thông đạo đi tới ngoại giới, mọi người chỉ cho tiến vào không cho đi ra." Thanh âm rống giận truyền khắp hậu đường của Tinh Tông. Vài tên đệ tử lập tức nhảy dựng lên, hướng ra phía ngoài chạy đi sắp xếp lệnh của Ngũ Thiên Hành mới phân phó. Hai giờ sau Tinh Tông nghị sự đại điện, mười sáu trưởng lão, tám thái thượng trưởng lão còn có Ngũ Thiên Hành, tất cả sư huynh đệ đang có mặt tại tổng đường đều bị Ngũ Thiên Hành tụ tập lại.

Bọn họ nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Ngũ Thiên Hành, trong lòng mọi người trầm xuống thầm nghĩ: " Phát sinh chuyện gì, sao vẻ mặt chưởng môn nhân lại như thế? Không ngờ cả thái thượng trưởng lão cũng bị kinh động." Đợi đến khi mọi người đến đông đủ, Ngũ Thiên Hành hướng tới mấy trưởng lão khom người, trầm giọng nói: " Đệ tử vô năng, thỉnh chư vị trưởng lão trách phạt."

" Thiên Hành, phát sinh chuyện gì mà làm cho ngươi thất thố?" Một trưởng lão phát ra một đạo nhu lực, đem Ngũ Thiên Hành nâng lên.

" Chư vị trưởng lão, còn có các vị sư huynh đệ, chuyện là như thế này, hôm nay xảy ra một việc quan hệ đến đại sự tồn vong của Tinh Tông ta, Ngự Ma Quyết của bổn môn đã bị kẻ lẻn vào đánh cắp."

Nghe nói như thế tất cả mọi người trong đại điện đều đứng lên, thái thượng trưởng lão lạnh lùng nói: " Thiên Hành! Ngươi đang nói gì! Ngự Ma Quyết thật sự bị đánh cắp?"

Ngũ Thiên Hành gật đầu, tiếp theo đem chuyện ba người Lưu Vũ Phi làm sao xuất hiện, rồi lại làm sao thần bí biến mất, cho đến cấm chế trong phòng mình vì sao bị phá, kinh thư bị đánh cắp nói qua một lần, chi tiết cũng nói thật rõ ràng.

Mất Ngự Ma Quyết là nguy cơ lớn nhất từ khi Tinh Tông tồn tại tới nay, nếu xử lý không tốt Tinh Tông sẽ vì vậy mà xuống dốc. Ngay cả Ngũ Thiên Hành là chưởng môn, cũng không có cách gánh chịu trách nhiệm lớn lao này. Chờ cho Thiên Hành nói xong tất cả mọi người lâm vào trầm mặc, những người tham dự cuộc lục soát, gật đầu tỏ vẻ Ngũ Thiên Hành cũng không có nói hoang. Một trưởng lão tính tình nóng nảy vỗ bàn, tức giận nói: " Ngươi là đương kim chưởng môn, Ngự Ma Quyết là vật phẩm quan trọng như vậy, sao lại dễ dàng bi người đánh cắp, nếu như đối phương đem mục tiêu nhắm ngay ngươi, chỉ sợ hiện tại ngươi cũng không có mạng đứng tại chỗ này."

" Tam trưởng lão trách cứ thật đúng, Thiên Hành thật sự quá sơ ý."

Lúc này một người cầm một bức họa tiến vào: " Chưởng môn, bức họa của ba người lẻn vào đã vẽ ra, các ngài nhìn một chút." Ngũ Thiên Hành tiếp nhận bức họa, trên bức họa không ngờ là ba người Lưu Vũ Phi, đối với hình vẽ của Lưu Vũ Phi cũng bình thường, nhưng hình vẽ của Triệu, Tô hai người hoàn toàn sinh động như thật.

Hai nàng lại vô cùng xinh đẹp, rất dễ dàng khắc sâu ấn tượng cho người khác. Đem bức họa chuyển một vòng, mọi người nhìn xong đều suy nghĩ lai lịch ba người này, vì sao trước kia chưa từng gặp qua họ. Vì vậy đại điện nổi lên tiếng bàn tán, bọn họ đang thảo luận thân phận của ba người. Mặc dù không có chứng cớ trực tiếp, ba người Lưu Vũ Phi đã bị bọn họ nhận định là người đánh cắp kinh thư, hơn nữa trong Tinh Tông vẫn còn ẩn núp đồng bọn của bọn họ.

Những thái thượng trưởng lão, trưởng lão và những người khác đều có nhận định như thế. Bọn họ xem ra nếu như không có nội ứng, ba người không cách nào không kinh động đại trận hộ sơn. Bởi vì lúc này là thời khắc mấu chốt, những trưởng lão cũng không tước đi ngôi vị chưởng môn của Ngũ Thiên Hành, chỉ chờ sau khi truy tìm được Ngự Ma Quyết về lại định đoạt lần nữa. Người tu chân trên Tử Lan Tinh, là duy nhất không bị quốc giới hạn chế, bọn họ có thể tiến vào bất cứ quốc gia nào, không cần phải chịu luật lệ, có một ít đại môn phái có môn nhân trải rộng ra khắp tinh cầu.

Tinh Tông chính là một môn phái như vậy, mấy vạn môn nhân đại đa số đều phân bố khắp nơi trên toàn cầu, chỉ có cuộc sống đặc thù thì các môn nhân mới trở lại tổng đường.. Kế tiếp Ngũ Thiên Hành hạ mệnh lệnh, cũng đem bức họa ba người Lưu Vũ Phi truyền tới trong tay các đệ tử. Ra lệnh cho bọn họ, hễ có tin tức của ba người, thì phải dùng phương pháp truyền tin nhanh nhất về lại tổng đường, hơn nữa phải có điểm dừng chân của bọn họ. Cần phải trước khi tin tức Ngự Ma Quyết bị đánh cắp lộ ra, tìm Ngự Ma Quyết quay về.

Ba người Lưu Vũ Phi hồn nhiên không biết họa rơi xuống đầu, vẫn như cũ hứng thú đi du ngoạn khắp nơi. Hôm nay trên thân Lưu Vũ Phi có tiền, mặc dù Tô Thiến và Triệu Nhược Băng không hỏi hắn làm sao có tiền, nhưng cũng biết hắn khẳng định dùng thủ đoạn không bình thường để tìm ra, chỉ đi một vòng Tô Thiến hai người đã mua rất nhiều đồ vật. Triệu Nhược Băng và Tô Thiến vốn không phải tu hành từ thuở nhỏ như mấy người Sở Uyển Tĩnh.

Các nàng không như Sở Uyển Tĩnh, trong lòng thầm nghĩ làm sao gia tăng tu vi, đối với hết thảy những sự vật gọi là tốt đẹp, vốn vẫn không có hứng thú. Triệu, Tô hai người thì bất đồng, hai nàng đều là người hiện đại, yêu thích sự vật tốt đẹp là bản tính, cho dù có một thân tu vi không tầm thường, thì bản tính đó cũng không bị mất đi.

Lúc giữa trưa, Lưu Vũ Phi bị Triệu Nhược Băng hai người kéo đến một cửa hàng tên là Tinh Quang. Nơi này ngày hôm qua bọn họ có đi dạo qua, Tô Thiến hai người đã nhìn trúng rất nhiều vật phẩm nhỏ. Mới vừa vào đại sảnh, Lưu Vũ Phi để cho hai nàng đi mua sắm, còn hắn đi đến khu nghỉ chân ngồi một lát. Hai người Tô Thiến lôi kéo hắn, một hồi lâu thấy hắn cũng không chịu đi xuống, thấy làm nũng không có tác dụng hai người không thể làm gì khác hơn là tự đi. Lưu Vũ Phi đã cùng đi dạo với các nàng ngày hôm qua, hôm nay đến giữa trưa các nàng đã rất thỏa mãn.

Lần này nếu hắn không muốn đi dạo nữa, hai người cũng không miễn cưỡng, hai người đành tự đi mua sắm vật phẩm mình đã chọn ngày hôm qua. Không biết qua bao lâu, Lưu Vũ Phi đang nhắm mắt dưỡng thần thì bị một trận ồn ào kinh nhiễu. Tản mát ra một cỗ thần thức, phát hiện nơi đại sảnh liên kết với khu nghỉ ngơi, có một thanh niên đang đùa giỡn một cô gái chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

Nữ hài tử không ngừng van cầu, để nam tử kia bỏ qua cho nàng. Nhưng không những thanh niên kia không ngừng tay, ngược lên còn cười dâm đãng không ngừng động tay động chân trên người nàng. Trong miệng hắn còn không ngừng nói những lời dâm tà tục tĩu, còn muốn mang cô gái này đi uống một chén. Ở phía sau nam tử còn có sáu đại hán áo đen nhìn qua giống như là vệ sĩ. Chung quanh đại khái có mười mấy người đứng xem, bọn họ e ngại đám vệ sĩ này nên chỉ trầm mặc không can thiệp.

Có mấy người đại khái nhận ra thân phận thanh niên này, lắc đầu thở dài một tiếng rất nhanh rời đi. Thu hồi thần thức, Lưu Vũ Phi thầm nghĩ: " Xem ra chỉ cần địa phương nào có người, đều có kẻ ỷ thế hiếp người như thế này, lại không cách nào đoạn tuyệt. Hai mắt hắn nhắm lại, lại khôi phục bộ dáng vừa rồi. Anh hùng cứu mỹ nhân thì chỉ có tại ti vi, trong tiểu thuyết mới có thể xuất hiện, Lưu Vũ Phi cũng không

có lòng dạ loại này, không có ai trêu chọc tới mình thì hăn cũng không có tâm tình để ý chuyện nhàn sự như vậy.

Lưu Vũ Phi không nghĩ tìm phiền toái, nhưng lại không được như mong muốn. Tô Thiến, Triệu Nhược Băng sau khi mua xong vật phẩm ngày hôm qua đã chọn, vừa mới xuống lầu chuẩn bị đi tìm Lưu Vũ Phi. Nhìn thấy một nam nhân đang lôi kéo một cô gái đi theo hắn, hơn nữa những người xung quanh chỉ vây xem, không ai tiến lên nói một câu công đạo. Chứng kiến cảnh này, Tô Thiến không khỏi nhớ tới lúc đầu tại Bắc Kinh, Tề Thiếu Hoa đã vũ nhục mình thế nào. Không khỏi bốc lên lửa giận, ném những cái túi trong tay xuống, khẽ kêu một tiếng: " Dừng tay" Thân hình cực nhanh tiến lên, đạp ngã Tống Cường.

Sáu gã bảo tiêu thấy thế lập tức móc ra súng laser, nhắm ngay Tô Thiến nói: " Không được nhúc nhích! Nếu không chúng ta phải nổ súng."

Tống Cường chỉ cảm thấy một cỗ xung lực thật lớn, đem mình đạp đổ trên mặt đất, trong đời mình chưa từng bị chật vật như vậy, vừa định mở miệng mắng to, kết quả nhìn thấy kiều nhan của Tô Thiến, ngữ khí ra khỏi miệng lập tức thay đổi: " Lập tức bỏ súng xuống, vạn nhất làm bị thương vị tiểu thư này, cẩn thận cái đầu chó của các ngươi."

Sáu gã bảo tiêu này vẫn chưa nghe theo, vẻ mặt nghiêm trọng đề phòng Tô Thiến, với kiểu lấy lòng của Tống Cường, Tô Thiến ngay cả hứng thú liếc hắn một cái cũng không có, hướng nữ hài tử quan tâm nói: " Cô không sao chứ?"

" Cảm ơn tỷ tỷ, người này rất chán ghét, vừa nhìn thấy người ta liền động tay động chân, còn muốn lôi kéo người ta đi uống rượu."

" Được rồi, được rồi, cô đi nhanh đi, sau này rời khỏi nhà nên cẩn thận một chút." Nữ hài tử kia hoảng sợ nhìn Tống Cường một cái, bước nhanh chạy ra bên ngoài.

Triệu Nhược Băng đối với việc xúc động của Tô Thiến chỉ lắc đầu thuận tay nhặt lên mấy cái túi nàng ném xuống, chậm rãi đi lại gần. Nhìn thấy Triệu Nhược Băng Tống Cường nhất thời trợn tròn mắt, trái khế nơi cổ không ngừng di động, trong miệng nuốt nước miếng ừng ực. Vẻ tươi mát của Tô Thiến động lòng người, Triệu Nhược Băng lại xinh đẹp kiều mỵ.

Tống Cường tự nhận có không ít nữ nhân, nhưng so với hai nữ nhân trước mắt, quả thật chỉ là chim sẻ so sánh với phượng hoàng, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, nịnh hót nói: " Hai vị tiểu thư có lệnh tại hạ sao không nghe theo, tại hạ là con trai độc nhất của Mỹ Á quốc hội nghị nghị trưởng, xin hỏi hai vị tiểu thư phương danh là gì?"

Tô Thiến, Triệu Nhược Băng nhìn thấy nữ hài tử đã rời đi, chán ghét nhìn lướt qua Tống Cường trực tiếp rời đi. Ngay cả như vậy mà trong lòng Tống Cường cũng kêu lên điên cuồng: " Thật xinh đẹp! Ngay cả tức giận mà cũng xinh đẹp như vậy!" Nhìn thấy Tống Cường trợn tròn mắt vô lễ nhìn hai nàng Triệu, Tô, hai nàng vẫn chưa thèm để vào lòng. Ánh mắt tràn ngập dục vọng, như trần truồng nhìn theo bóng dáng phía sau của hai nàng, hắn hạ lệnh cho đám vệ sĩ: " Mau đi theo, hai cô gái này ta định rồi, tìm một địa điểm hẻo lánh đem hai nàng về cho ta."

Nhóm bảo tiêu chờ Triệu Nhược Băng hai người rời đi, lúc này mới thu hồi súng laser, khôi phục sắc mặt như trước. Nghe Tống Cường nói muốn cưỡng bức hai nữ hài tử kia, bảo tiêu đầu lĩnh thấp giọng nói: " Công tử, các nàng cũng không phải người bình thường, hơn nữa một thân tu vi đã rất cao, trêu chọc các nàng đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt, còn sẽ mang theo phong hiểm rất lớn."

" Không nên nói nhảm nhiều như vậy, ngươi là công tử hay ta là công tử, các nàng không phải là người tu chân hay sao? Lập tức điều ám đội đến cho ta, ra lệnh bọn họ mang hai nữ hài tử này về, nhớ kỹ, muốn sống!"

" Công tử, như vậy không ổn, các nàng là người tu chân, bắt giữ các nàng nếu sư môn các nàng biết được, chuyện sợ rằng sẽ không tốt, rồi lại nói điều động ám đội chuyện đại sự như vậy, cũng sẽ khó giao phó với nghị trưởng."

" Ngươi nghe ta là được, chỗ ba ta ta sẽ nói, nhanh lên một chút, nếu tìm không được hành tung của các nàng, ta bắt các ngươi làm sao trả lời."

Bảo tiêu bất đắc dĩ lôi ra một vật truyền tin, hạ xuống chỉ thị của Tống Cường, đồng thời lại cho hai gã bảo tiêu đi theo dõi Tô Thiến hai nàng. Tống Cường nhìn hướng hai nàng đi mất, trong lòng thầm nghĩ: " Nguyên lai là nữ tu chân, trách không được lại xinh đẹp như vậy, hơn nữa khí chất càng mê người, xem ra trước kia lưu truyền, nữ tu chân mỗi người đều xinh đẹp tuyệt đỉnh cũng không phải hư ngôn."

Lưu Vũ Phi vẫn nhắm mắt dưỡng thần như cũ, đối với việc vừa rồi Tô Thiến làm cũng biết rõ. Biết mấy người kia là người bình thường, căn bản không cách nào xúc phạm tới Tô Thiến vì vậy dứt khoát không để ý tới, để cho các nàng tự mình làm gì thì làm. Chính vì như thế hắn không nghe được câu nói kế tiếp của Tống Cường, nếu không hiện tại Tống Cường đã là một cỗ thi thể, hoặc là ngay cả thi thể cũng không thể lưu lại.

Tô Thiến, Triệu Nhược Băng mang theo vật mới mua, ngồi xuống bên người Lưu Vũ Phi: " Thiến nhi, các em mua đồ xong hết rồi sao?" Lưu Vũ Phi nhắm mắt hỏi Tô Thiến, nàng vẫn còn tức giận đùng đùng hỏi: " Ca, vừa rồi anh không chú ý chuyện bên kia, tên nam nhân kia thật sự đáng hận."

Mở hai mắt, Lưu Vũ Phi cầm lấy vật phẩm hai nàng mua tới, nhàn nhạt cười nói: " A a, Băng nhi, người như hắn nơi đâu cũng có, em cũng không cần sinh tức giận, chúng ta tiếp theo muốn đi chỗ nào?"

Triệu Nhược Băng đồng thời nói: " Đúng vậy Thiến nhi, đối với người như vậy có gì cần tức giận, đi thôi! Nghe nói cách 20 km, có một khu cảnh rất đẹp, chúng ta cùng nhau đi tới xem thế nào." Ba người rời đi Tinh Quang thương thành, còn không vọt người bay lên, Lưu Vũ Phi liền cảm nhận được có người theo dõi. Sắc mặt hắn không chút thay đổi, trong mắt dâng lên một tia sát ý, đem một cỗ thần thức gắn vào trên người hai kẻ kia.

Lúc này hai gã đang theo dõi, đang báo cáo ba người Lưu Vũ Phi vừa mới đi ra khỏi thương thành. Hai gã bảo tiêu không biết mình đang theo dõi chính là một người tồn tại đáng sợ đến cỡ nào, họ chỉ nghĩ Tô Thiến, Triệu Nhược Băng là người tu chân, còn Lưu Vũ Phi lại là người bình thường. Hai người tự nghĩ mình theo dõi rất bí mật, không nghĩ tới còn chưa kịp theo vài bước thì đã bị Lưu Vũ Phi phát hiện. Đã đoán trước phương hướng ba người Lưu Vũ Phi định đi, cho ám đội nhân mã chuẩn bị tập kích. Chỉ cần một kích thành công, nếu không hai người có tu vi Phân Thần kỳ tiến hành phản kích sẽ rất kinh khủng, vạn nhất chạy trốn không thoát thì hậu quả càng không tưởng được.

Tô Thiến, Triệu Nhược Băng cảm nhận được Lưu Vũ Phi phát ra luồng sát ý nọ, khẩn trương hỏi: " Ca, làm sao vậy? Có gì không đúng hay sao?"

" A a, không có chuyện gì, chỉ có người sống chán rồi, phái hai con ruồi đi theo chúng ta thôi, có thể chính là nam nhân vừa rồi ở thương trường, đối với các em nổi lên ý xấu. Nếu hắn dám nổi lên chủ ý với các em, phải tiếp nhận sự trả thù của chúng ta." Trong tiếng cười, lại mang theo sát khí nồng nặc.

Tô Thiến, Triệu Nhược Băng mặc kệ chuyện này, chỉ cần có Lưu Vũ Phi ở đây thì các nàng sẽ không sợ hãi bất cứ chuyện gì. Ba người ra bộ dáng không có việc gì, cũng không vọt người bay lên, vẫn đang đi chậm trên đường cái. Luồng thần thức của Lưu Vũ Phi vẫn không thu hồi, theo sát hai người theo dõi kia, mỗi một cử động đều bị Lưu Vũ Phi nắm giữ. Bởi vì nơi này vẫn là khu náo nhiệt, thành viên ám đội bận tâm đến sự tồn tại của dân chúng bình thường, vẫn không tiến hành đánh bất ngờ.

Lưu Vũ Phi có cảm giác cứ bị đi theo như vậy thật không có ý nghĩa, lôi kéo Triệu, Tô hai người hướng ra vùng ngoại ô bay đi. Tô Thiến ở tại không trung, thấp giọng hỏi: " Ca, anh chuẩn bị làm như thế nào?"

" Nếu bọn họ tiếp tục đi theo, tìm một chỗ không người đem bọn họ giải quyết, còn tên kia cũng không cho hắn được thoải mái, chúng ta cũng không cần quản, cứ đi du ngoạn của chúng ta thôi."

Ba người vừa mới bay lên, từ sau lưng bọn họ bay ra tám xe bay màu đen, Triệu Nhược Băng nhìn thấy cau mày nói: " Nhóm người này thật đáng ghét, như con ruồi cứ bám theo không bỏ, nhất định đều là tên tiện nhân kia sai đến."

" Băng nhi, hay em đi phá xe bay này đi."

" Hay a, người như thế em đã sớm muốn giáo huấn, ca không cần ra tay, để cho em cùng Thiến nhi đến đối phó bọn họ." Lần này Triệu Nhược Băng không cự tuyệt như lần trước, mà liền đáp ứng. Ba người bay chừng năm phút, rốt cuộc bay ra khu náo nhiệt, dừng lại trên một mảnh đất hoang trống trải.

huynhba

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

149. Chương 148

Ý niệm vừa động, Triệu Nhược Băng tế ra Thiên Tùng Vân. Bên trong bay theo sát phía sau chiếc xe, Ám đội trưởng nhìn thấy động tác của Triệu Nhược Băng liền hiểu được kế tiếp sẽ là gì. Hắn vẫn không xem vào mắt, những xe bay này chuyên môn dùng để đối phó người tu chân, từng thừa nhận qua một kích toàn lực của người tu chân tu vi Đại Thừa kỳ, mà hoàn hảo không tổn hao gì.

Ám đội đội trưởng khẽ quát một tiếng: " Phương vị phía trước, hai nữ hài tử là mục tiêu công kích chủ yếu, còn nam nhân là người bình thường cẩn thận ngộ thương đối phương." Cùng lúc hắn hạ mệnh lệnh, Triệu Nhược Băng quát một tiếng, bóng dáng xoay tròn liên tục chém ra ba đạo kiếm khí hỏa diễm nóng cháy. Kiếm khí phập phồng trên dưới, theo đường vòng cung bắn nhanh, xẹt qua tinh không phát ra tiếng xuy xuy.

Hai xe bay trước mắt từ khẩu pháo phun ra: " Phanh! Phanh!" Hai tiếng bạo vang, hai đạo cột sáng màu tím từ miệng pháo phun ra, nghênh hướng kiếm khí do Triệu Nhược Băng chém tới. Vì vậy không trung truyền khởi hai tiếng nổ nặng nề, hai đạo tử quang kia, bị kiếm khí chứa nhiệt độ cao, từ đó mở ra, tử quang phân tán bốn phía tán ra. Mà kiếm khí Triệu Nhược Băng chém ra vẫn với tốc độ mắt thường khó nhìn thấy hướng tới hai xe bay phía trước đánh xuống.

Ám đội thành viên hiển nhiên không ngờ lại có kết quả như vậy, còn chưa làm ra phản ứng, thì trong tiếng rít chói tai: " Oanh! Oanh!" Hai tiếng nổ đồng thời truyền khởi. Xe bay bốc lên một đoàn đại hỏa, trong nháy mắt từ không trung rơi xuống, ở trên mặt đất hóa làm một bãi nước thép, những ám đội thành viên bên trong, cùng nhau biến mất trên đời. Ba đạo năng lượng màu tím mới phát ra vừa rồi, đủ để triệt tiêu người tu chân có tu vi Phân Thần hậu kỳ phát xuất ra công kích, nhưng vì Triệu Nhược Băng mới đạt tới Phân Thần sơ kỳ, bởi vậy bọn họ mới không có tận lực tránh ra.

Kết quả như vậy làm cho những ám đội thành viên khác ở phía sau thất kinh, lực công kích cường đại tuyệt đối như vậy không phải một người có tu vi Phân Thần sơ kỳ có được. Ám đội đội trưởng đau lòng vì đội viên của mình bị giết chết, không hề để ý gì nữa tới mênh lệnh bắt sống của Tống Cường. Triệu Nhược Băng cho hắn một loại cảm thụ rất cường đại, bắt sống căn bản là khó có khả năng. Đội trưởng lập tức tu sửa mệnh lệnh: " Toàn thể tiến vào chiến đấu, ra lệnh có biến, không cần tuân thủ mệnh lệnh bắt sống, dùng tất cả phương pháp bắt đối phương, hoặc là diệt trừ, mọi người có hiểu được hay không?"

Những xe bay còn lại đột nhiên biến trận, nguyên lai vốn thẳng tắp biến thành hình bán nguyệt, trên đỉnh trống rỗng ló ra mũi bắn tia laser, đã tiến vào đếm ngược: " Còn hai giây, một giây, laser pháo phóng ra." Hơn mười đạo laser màu tím, rậm rạp hướng tới Triệu Nhược Băng bắn nhanh mà đến, giờ khắc này trong không gian tràn ngập năng lượng trụ laser, không khí bốn phía đều xuyên qua, phát ra tiếng nức nở rên xiết.

Trong nháy mắt kích pháo phóng ra, Triệu Nhược Băng quát một tiếng, thân hình tựa như tia chớp lui ra, trong không trung thân hình vũ động càng đẹp hơn. " Tinh Quang Thiểm Thiểm." Dùng Thiên Tùng Vân thi triển thất thải kiếm quyết, uy lực cũng không giống bình thường. Theo kiếm quyết thôi phát, hỏa diễm bị ẩn dấu trong Thiên Tùng Vân hiện ra lần nữa, mạo hiểm đằng đằng màu trắng diễm hỏa. Vô số đạo kình khí hỏa diễm lợi hại, từ trên nó tứ tán chụp xuống, chạm thẳng vào tia laser hiện đại đang bắn nhanh đến.

Bỗng dưng, giữa không trung nổ tung một đoàn kính mang màu trắng chói mắt, không khí nổ mạnh, hướng bốn phía phun ra, mắt thường của mọi người cũng có thể chứng kiến, không gian trên dưới kịch liệt phập phồng hình thành trạng thái như sóng gợn. Thân hình Triệu Nhược Băng xoay chuyển, lui về phía sau vài trăm thước, xe bay cũng không có tổn thất, chỉ là bị khí lãng đang vọt tới nhấc lên trên mặt đất. Lưu Vũ Phi mang theo Tô Thiến, bay đến bên người Triệu Nhược Băng kéo lấy nàng.

" Băng nhi, để cho Thiến nhi cũng thử một hồi đi, em nghỉ ngơi một chút, trở lại suy nghĩ thể ngộ một chút kiếm quyết vừa rồi xem." Lưu Vũ Phi nhìn ra bởi vì vừa rồi Triệu Nhược Băng thi triển một chiêu tinh quang thiểm thiểm, chân nguyên trong cơ thể đã hao tốn không ít. Lo lắng cho nàng sẽ gặp phải tình huống không hay, bởi vậy mới để cho Tô Thiến thay thế nàng tiến hành công kích tiếp theo.

Triệu Nhược Băng thật sụ đúng như hắn suy nghĩ, nàng đang cao hứng, chuẩn bị lại ra tay kích hủy xe bay của đối phương. Do vì là lần đầu tiên quyết đấu, cũng không biết làm sao điều phối chân nguyên trong cơ thể, nàng cũng không biết, tình huống trong cơ thể của mình, có đôi khi pháp thuật cường đại mà không có chân nguyên đủ để phối hợp là không cách nào phát huy được uy lực chính thức.

Lực công kích của xe bay thì mạnh, Lưu Vũ Phi có một chút kinh ngạc, hắn sở dĩ đổi Tô Thiến đi tới, cũng là lo lắng cho Triệu Nhược Băng sẽ bị thương, Tô Thiến có thất thải chiến giáp hộ thể, lực công kích của xe bay là khó có khả năng phá hư lực phòng ngự của nó.

Tô Thiến vốn có ngứa ngáy tay chân, nghe được Lưu Vũ Phi nói lập tức hưng phấn liền gật đầu. Lưu Vũ Phi còn chưa cấp cho Tô Thiến phi kiếm tốt, Tô Thiến vẫn chưa có pháp bảo chủ công kích. Không đợi hắn dặn dò, Tô Thiến đã bay lên hai tay liên tiếp khấu động. Xe bay một lần ngưng tụ năng lượng để công kích đã sử dụng hết, muốn công kích lần nữa còn cần tới nửa giờ.

Ám đội đội trưởng ra lệnh, tất cả đội viên từ trong xe bay chui ra, khoảng hai mươi bốn người, sau lưng những thành viên còn có một phi hành khí nhỏ, vừa mới chui ra khỏi xe liền bay lên trời, không đợi bọn họ phát khởi công kích, Tô Thiến ở trên đỉnh đầu bọn họ đã kết một thủ ấn.

Theo tốc độ kết ấn càng ngày càng nhanh của nàng, dị tượng trên bầu trời đột sinh. Vô số đóa kiếp vân trong ấn quyết không ngừng hình thành, thường thường hiện lên một đạo lôi điện màu trắng, một cỗ áp lực từ không trung truyền xuống. Những ám đội thành viên hiển nhiên từng có quan hệ với những người tu chân, dị tượng sinh ra trên đỉnh đầu thì bọn họ lập tức phân tán ra, hai tay giương lên một vật thể, hướng lên bầu trời kiếp vân hét lớn: " Plasma quang pháo." " Thiên Lôi." Tô Thiến và bọn họ đồng thời quát lên.

Oanh! Oanh! Thiên lôi rơi xuống tiếng vang thật lớn, hỗn tạp Plasma quang pháo phát ra tiếng nổ, như ông trời đang tức giận. Thiên Lôi rơi xuống, bị Plasma quang pháo bắn nhanh từ dưới lên đánh trúng, lập tức dẫn phát một trận bạo vang lay trời, cả không trung bầu trời cũng có thể cảm nhận được đại địa rung động. Không đợi tiếng nổ mạnh trên đỉnh đầu dừng lại, đồng thời cũng không cấp cho thành viên ám đội ngưng tụ năng lượng cơ hội, Tô Thiến lại quát lần nữa: " Thiên Cương Chỉ." Ngọc thủ run lên, mười chỉ kính chói tai bắn nhanh ra.

Ám đội trưởng kinh sợ kêu to tổ thứ hai nhanh nhanh hạ xuống, nhưng không còn kịp nữa, bọn họ không phải là người tu chân, làm sao có thể né tránh được tốc độ kình khí thiên cương bắn tới, tám thành viên của Ám đội, kêu thảm một tiếng từ không trung rơi xuống, mũ trên đầu bất ngờ có một cái lỗ nhỏ cỡ đầu ngón tay, bị một kích thiên cương chỉ xuyên qua giữa, máu tươi lẫn lỗn não màu trắng bắn ra.

Tô Thiến lúc này không những vì lần đầu tiên giết người mà cảm thấy buồn nôn, ngược lại càng thêm hưng phấn, nàng là lần đầu tiên nhận thức ** như vậy quyết đấu, nguyên lai giết người cũng không phải là chuyện đáng sợ, trong lòng nàng cũng không trách giết nhiều người như vậy đều không có cảm giác khác lạ, để Lưu Vũ Phi giết người là một cái lý do tốt.

Tô Thiến dù sao cũng là lần đầu tiên đối địch, tại thời điểm mấu chốt trong lòng cảm thụ. Ám đội trưởng nhìn thấy tám thuộc hạ, trong thời gian ngắn bị giết, hú lên một tiếng đem Li Tử Pháo cuối cùng bắn ra, Lưu Vũ Phi vừa nghe tiếng hống, rất nhanh phản ứng lại, mang theo Triệu Nhược Băng bay lên cao gần ngàn thước, Tô Thiếu có Thất Thải Chiến Giáp, còn Triệu Nhược Băng cái gì cũng không có, Lưu Vũ Phi không thể không hành sự cẩn thận.

Tiếng rống của thảm của đội trưởng, thành viên còn lại của Ám đội dương tay lập tức oanh oanh oanh oanh liên tiếp truyền lên hơn mười tiếng nổ, từ trong nòng bắn rất nhanh ra một cột sáng chói mắt cỡ bắp đùi, một đạo quang trụ bắn ra bốn phía, hơn mười đạo quang trụ như hơn mười mũi tên đồng thời phóng ra, trong cột sáng ẩn chứa năng lượng rất mạnh, trong nháy mắt Lưu Vũ Phi cảm thụ được lực công kích ở trong đó cường độ công kích như vậy căn bản không đủ để phá hỏng phòng ngự của Thất Thải chiến giáp

Tô Thiến còn đang sững sờ ở không trung, chỉ thấy hơn mười đạo quang mang chói mắt đã hướng mình bắn

nhanh tới, kinh nghiệm đối trận không đủ khiến cho nàng căn bản không biết như thế nào ứng phó, theo tiềm thức hai tay ôm đầu kêu sợ hãi một tiếng, đã thấy trên không trung Triệu Nhược Băng khẩn trương cực điểm, nếu không có Lưu Vũ Phi lôi lại cô đã sớm xông lên phía trước, Lưu Vũ Phi ngược lại lắc đầu cuống quít, thầm nghĩ :" là một trận giáo huấn tốt Thiến Nhi, không ngăn cản thì thôi, dĩ nhiên cũng không biết chạy trốn."

Ngay lúc Tô Thiến ôm đầu, chiến giáp cũng đồng thời tản mát ra một vòng ánh sáng hình thành một cái lồng khí đem Tô Thiến bao phủ lại. Oanh Oanh! Oanh! Oanh! Tô Thiến Chỉ cảm thấy bên có trăm ngàn lôi kích đồng thời ở bên tai rất lớn. Màng nhĩ nàng bị tiếng nổ mạnh xé rách, cả người từ không trung bị đánh rơi xuống mặt đất, cho đến lúc này mới phát hiện thế tấn công của đối phương đã chấm dứt.

Bên tai vẫn đang không ngừng vang lên tiếng ong ong, trên người ê ẩm tê dại mãnh liệt, đầu não bị dư chấn làm choáng váng. Nhìn thấy Tố Thiến hoàn hảo không hao tổn gì, cằm của các thành viên Ám đội đều muốn rơi xuống. Hơn mười chùm Li Tử Quang (ánh sáng plasma)trực tiếp bắn trúng, lại chỉ đem đối phương từ không trung chấn rơi xuống đất, ngay cả một sợi lông cũng không có tổn thương.

Tình huống quỷ dị này, thật sự là vượt qua giải thích của bọn họ với người tu chân. Bọn họ biết trong người tu chân không có người dám như thế ngăn cản Li Tử Quang kích xạ, càng không đề cập đến việc ngạnh kháng hơn mười đạo này. May là Tô Thiến cũng đang bị vây giữa hỗn loạn, nếu không thành viên ám đội sớm bị nàng lấy mạng. Sau nửa ngày thành viên Ám đội mới thanh tỉnh lại, đội trưởng quát to: " Cận chiến" . Vừa nói liền rút kiếm laser, bọn họ biết người tu chân mặc dù đáng sợ nhưng thân thể cũng rất yếu ớt không có người tu chân nào mỗi ngày tự luyện thân hình.

Mọi người hướng Tô Thiếu nhảy tới đánh, người còn đang giữa không trung, đỉnh đầu truyền xuống một tiếng gầm. " Không biết sống chết là gì". Lưu Vũ phi thanh âm giết lên chưa tán đi, đã lao tới trước, thành viên của ám đội cảm thấy một tòa núi lớn đè trên thân thể đột nhiên thân hình bị dừng ở nơi đó. Không gian bốn phía phảng phất bị đọng lại, ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi sợ đến hồn phi phách tán. Chỉ cảm thấy đỉnh đầu rơi xuống một bàn tay so với ngọn núi nhỏ còn lớn hơn vài phần, từ trên cao từ từ hạ xuống.

Thành viên ám đội muốn chạy trốn, nhưng lại phát hiện căn bản thân thể không thể động đậy . Không khí đã bị bàn tay lớn đè ép. Phát ra thanh âm ngưng kết nhè nhẹ kình khí như con rắn nhỏ. phanh! phanh! Áo giáp của thành viên ám đội, lúc này như thủy tinh bị đè ép vỡ vụn, từ trên người ào ào rơi xuống mất đi khôi giáp thân hình lập tức lộ ra trong không khí, kình khí như vậy ngưng kết thành hình, giống như tìm được chỗ ẩn thân, từng tia kình khí hướng tới lỗ chân lông của thành viên ám đội xuyên vào.

Kình khí chui vào trong cơ thể thành viên ám đội, như vật còn sống chạy loạn chung quanh, chúng đi qua từng điểm, trên thân đột khởi từng đạo giống như rắn. Lúc này tất cả thành viên Ám đội cảm thấy trên người có trăm vạn con kiến trùng đồng thời cắn xé. Trong miệng phát ra tiếng kêu thảm không giống của loài người, nó đau nhức đến tận sâu trong linh hồn, làm cho thành viên ám đội hận không thể lập tức chết đi.

Lưu Vũ Phi ngữ khí túc sát lại lần nữa vang lên: " Đây là kết quả trêu chọc chúng ta, chúng ta không phải những người có thể khi dễ bạo" . phanh! Phanh ! giữa không trung đồng thời bùng nổ một đoàn huyết vụ, mười mấy thành viên ám đội trong nháy mắt đã bị hóa thành từng điểm huyết vũ, từ không trung rơi xuống. Bàn tay không lồ áp chế trên không cũng theo sau biến mất, Lưu Vũ Phi đáp xuống trên mặt đất đem Tô Thiếu bay lên không trung.

Liên tiếp tiếng gõ đầu vang lên :" Ngươi cái nha đầu này, cố tình là tìm phiền toái cho ta phải không ? trong quyết đấu sao có thể sững sờ, không dám đánh trả thế công của đối phương cũng được, ngươi cũng không chạy trốn sao ? Dạy ngươi nhiều thứ như vậy, tùy tiện thứ nào đều có thể đem triệt tiêu chùm sáng, ngươi ngay cả một nửa đều không có tác dụng, thật không biết ngươi học sử dụng làm gì ?."

Tô Thiến xoa cái trán bị gõ, thấp giọng nói : " Biết rồi, biết rồi, sau này ta không tìm người khác đánh nhau là được ! thật là ta không phải bị chùm ánh sáng này dọa, mà lúc ấy nào có cơ hội nghĩ nhiều như vậy chứ ". Tiếp theo ngữ khí biến đổi: " Ca, anh cho em một kiện bảo bối chiến giáp, liên tục ngăn chặn nhiều tia laser như vậy không có hề hư tổn".

" Nói nhảm, đây là thần khí, chỉ cần không phải công kích quá mạnh mẽ, căn bản là phá không được phòng ngự của nó, há để vũ khí hiện đại phá hủy, Thiến nhi ngươi nhớ kỹ, sau này nếu là gặp lại loại tình huống

này, ngàn vạn lần đừng hoảng loạn, đánh không lại có thể chạy trốn, ngươi không có kinh nghiệm đối địch chạy trốn cũng xem như không mất thể diện, còn Băng nhi ngươi cũng vậy, xem ra trở về cũng nên luyện chế một kiện chiến giáp cho ngươi, Triệu Nhược Băng vui vẻ gật đầu ".

Lưu Vũ Phi kéo hai người: " Đi thôi, chúng ta đi tìm nam nhân đưa ra chủ ý này, hắn cũng nên vì sự ngu xuẩn của mình, phải trả giá đắt ". Ba người vừa mới phi hành không lâu, rất nhiều người tu chân từ bên kia Thiên Không Thành bay tới, những người tu chân này phân thành mấy nhóm, nhìn bộ dáng đều là đến từ các môn phái tu chân ở Tử Lan Tinh. Đem Li Tử Quang pháo bạo phát năng lượng cường đại, kinh động tất cả người tu chân này trong Thiên Không Thành, những người này đều là bị trận đánh nhau vừa rồi phát ra chấn động hấp dẫn mà đến.

Những người tu chân này gặp ba người Lưu Vũ Phi, trong đó có một người tiến lên hướng Lưu Vũ Phi hỏi: " Ba vị đạo hữu, có thể hay không biết được phát sinh chuyện gì ?".

" Không rõ lắm, chúng ta cũng không phải từ phương hướng kia lại đây, xin lỗi các vị, chúng ta có chuyện quan trọng phải từ biệt " . Lưu Vũ Phi thản nhiên bỏ đi để mấy người tu chân lại, không hề dừng lại mang theo Tô Thiến, Triệu Nhược Băng tự ý rời đi. Mà trong số nhiều người tu chân có vài người đều là đệ tử của Tinh Tông môn, bọn họ thấy ba người Lưu Vũ Phi sắc mặt liền biến đổi, vội vàng khấp một tấn phù truyền về tổng đường.

Bảy tám tên đệ tử Tinh Tông, gắt gao đi theo ba người Lưu Vũ Phi. Mặt khác hắn không biết rõ tình hình người tu chân vẫn kiên trì đi về phía trước, Lưu Vũ Phi vừa rồi tại địa điểm đánh nhau, muốn dò xét người còn chưa tới Thiên Không Thành, Lưu Vũ Phi đã tản mát ra thần thức không lồ, đem d bao phủ thành thị có diện tích lớn hơn Bắc Kinh mấy lần.

Tại bầu trời phía trên trung tâm một khu phố, một tòa biệt thự xa hoa phòng bị sâm nghiêm, Lưu Vũ Phi phát hiện ra Tống Cường. Tống Cường giờ phút này chính là đang ôm một cô gái trẻ tuổi động tác như chiếc pittong ,trong miệng nói ra ngôn ngữ tục tiểu, làm tăng thú tính của mình. Cười lạnh một tiếng, ba người Lưu Vũ Phi như một đạo lưu quang hướng chỗ ở Tống Cường chợt hiện, ba người bọn họ tốc độ chậm lại, Nhóm người Tinh Tông cố hết lức mới miễn cưỡng theo được, đệ tử Tinh Tông không nghĩ Lưu Vũ Phi đột nhiên tăng tốc, thoáng cái bọn họ bị làm cho mê muội ngay cả Tốc Độ chậm nhất của Lưu Vũ Phi cũng không thể đuổi theo, càng đừng đề cập đến Lưu Vũ Phi đột nhiên tăng tốc, thoáng cái mất bóng dáng ba người Lưu Vũ Phi.

Đám đệ tử Tinh Tông bất đắc dĩ cười khổ, chỉ có thể theo hướng ba người Lưu Vũ Phi biến mất, chậm rãi tìm kiếm lại. Hồn nhiên không biết tử thần đã phủ xuống, Tống Cưỡng vẫn như cũ ôm cô gái trẻ cố gắng phát triển đời sau. Ba người Lưu Vũ Phi mới đến gần biệt thự, dụng cụ phòng hộ bên trong lập tức phát ra cảnh báo. Lưu Vũ Phi còn không thèm dùng thủ pháp ám sát, đối với tiếng cảnh báo chói tai ra vẻ như điếc.

Dương tay bổ ra một kình phong như núi, người còn đi xuyên qua . Oanh! Kình phong điên cuồng cuốn lại, hết thảy chướng ngại vật lọt vào trong tầm mắt, bị chần thành mảnh vỡ. Tất cả dụng cụ bên trong căn biệt thự này đồng thời phát ra tiếng cảnh báo người xâm lấn, toàn bộ nhân viên bảo vệ biệt thự lập tức tiến vào trạng thái tác chiến. Bọn họ nhìn thấy ba người tu chân dám can đảm xông vảo nơi của tịch quốc hội, còn muốn đem dụng cụ phòng hộ phía ngoài đánh cho nát tan.

Đối với mấy người tu chân muốn chết này không khỏi nỗi lên ý kính nể, các loại phọng hộ chủ tịch quốc hội thi nhau khởi động, cũng đủ đối khánh với một môn phái tu chân trung bình không rơi hạ phong. Càng huống chi còn có Ám đội, Thiên đội, Vân đội ba đơn vị chủ tịch quốc hội mỗi người đều được võ trang, trang bị bị vũ khí chuyên dùng đối phó với người tu chân. Các cảnh vệ này còn chưa biết những người của Ám đội sớm luân hồi chi đạo trước họ.

Các chủng phòng hộ của ngôi biệt thự thi thố, chỉ có khả năng ngăn trở tu chân phổ thông, đối với người như Lưu Vũ Phi mà nói chỉ như đồ chơi của tiểu hài tử. Hiện tại còn không biết loại ý nghĩ này, chỉ sợ những kẻ hầu chủ tịch quốc hội tại nơi này hối hận không kịp, Lưu Vũ Phi vừa mới xông vào, trừ Ám đội không còn cách nào tập hợp, ngoài ra thành viên Thiên đội Vân đội lập tức từ bên trong biệt thự bay lên.

Lưu Vũ Phi hai tay liên tục khấu động, mấy đạo điện mang phá không mà ra. Thiên đội vừa mới xuất hiện, thành viên Vân đội còn chưa kịp phản ứng, đã bị điện mang lợi hại này chặt đứt, khôi giáp kia của bọn

họ, liền như đậu hũ bị cắt, nửa người dưới rơi xuống đồng thời, trong ánh mắt vẫn lộ ra ánh mắt kinh hãi không tin, những người bay ra chậm một bước, lập tức kinh hô lên, không còn có người dám mạo hiểm bay ra, đồng thời rất nhanh phát động thiết bị công kích trong biệt thự.

Tất cả tia laser phát xạ, Đẳng Li Tử Quang pháo từ các địa điểm, phương hướng bất đồng hướng tới ba người Lưu Vũ Phi bắn tới. Trên bầu trời xuất hiện các cột sáng dày đặc, ánh sáng như màu rượu đầy trời. Lưu Vũ Phi liền điểu khiển đai lưng, một tầng khí màu trắng vô thức xuất hiện trước mặt hắn làm tất cả cột sáng, tấn công vào bức tướng khí, lập tức truyền tới một trận âm ba sét đánh bạo vang, mất vài phút đồng hồ, tất cả cột sáng mới tiêu tan.

huynhba

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

150. Chương 149

Hiện tượng quỷ dị trong biệt thự đã làm tất cả cảnh vệ mở lớn hai mắt kinh hãi, bất khả tư nghị nhìn Lưu Vũ Phi. Trong cơn kinh hoảng những cảnh vệ lại phát động công kích một lần nữa, bên trong biệt thự tràn ngập tia laser, đồng thời phóng xuất ra đủ loại kiểu dáng cột sáng, phô thiên cái địa hướng Lưu Vũ Phi chụp xuống.

" Nhàm chán." Hừ lạnh một tiếng, Lưu Vũ Phi tay phải một trảo, nơi tay vô cớ xuất hiện một thanh năng lượng kiếm thật lớn, trong nháy mắt cột sáng chụp xuống, toàn thân huy trảm.

Ở trước mặt hắn cuồn cuộn nổi lên một cỗ kiếm khí như cuồng đào sóng dữ, tất cả cột sáng chụp xuống bị kiếm khí bạo quyển, biến mất trong không khí. Tống Cường bị thanh âm cảnh cáo chói tai làm mất đi tình thú, từ trên bụng của nữ nhân kia bò lên, vừa mới đi tới cửa muốn nhìn một chút đã xảy ra chuyện gì mà lại làm xuất ra động tĩnh lớn như vậy.

Cửa vừa mới mở ra, chỉ thấy trước mắt tất cả vật phẩm đã biến mất, một đạo kiếm khí cột sáng như trăng rằm quét ngang tới, Tống Cường còn chưa mở miệng phát ra tiếng thét chói tai, đã bị kiếm khí quét ngang giảo thành nát bấy. Kiếm khí quét ngang tất cả vật kiến trúc đều bị san thành bình địa, một tòa biệt thự xa hoa nháy mắt tiêu tan trong mắt mọi người. Tất cả mọi người trong biệt thự hoàn toàn biến mất, những tòa lầu của cư dân bốn phía không bị ảnh hưởng dù chỉ một chút.

Một trường lực phòng ngự của biệt thự tăng mạnh, bất quá ở trên tay Lưu Vũ Phi một thanh kiếm lơ đãng. Ở Chung quanh ba đệ tử của Tinh Tông đang tìm kiếm ba người Lưu Vũ Phi, nghe động tĩnh từ biệt thự lập tức bay tới, trước mắt mặt đất trống trơn làm cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm, cho dù tiểu hài tử ở Thiên Không Thành cũng biết đây là biệt thự của chủ tịch quốc hội Mỹ Á quốc, nhưng chỉ vài giây thời gian đã thành vùng đất trống.

Xem bộ dáng ,tất cả mọi người trong biệt thự đã hồn phi phách tán, mọi người từ bốn phía ùn ùn tới xem thảm cảnh, một ít người chính mắt thấy Lưu Vũ Phi phá hủy nơi này, không ngừng hướng người bên cạnh nói chính mình chứng kiến. Đệ tử Tinh Tông vì tránh hiềm nghi, lập tức tản ra tìm kiếm nơi hạ lạc của Lưu Vũ Phi.

Chủ tịch quốc hội Á Mỹ quốc nghe thấy tin nhà biến mất, bị đả kích mạnh đương trường hôn mê. Đường đường là trụ sở chủ tịch quốc hội, bị người ta trong nháy mắt phá hủy ngay cả cơ hội cầu viện cũng không có, khí giới phòng hộ đắt giá vậy mà ngay cả vài phút đồng hồ cũng không chống cự được.

Lâm Tống Quang … chịu đả kích không thể nghi ngờ tất cả thân nhân của hắn, ở biệt thự biết mất cũng tiêu tán theo. Tống Quang lần này người cũng như tên, tất cả đem thân nhân một lần đưa tiễn.

Sau khi tỉnh dậy, Tống Quang phẫn nộ gầm một tiếng truyền đến mọi người ở đại sảnh hội nghị, thề muốn đem người tu chân sát hại tất cả thân nhân của mình chém thành vạn mảnh. Đối với ngành chấp pháp của chính phủ lại càng chỉ trích, cuối cùng cho đến khi các chủ tịch nước đến án ủi, Tống Quang mới tạm thời nguôi giận trong lòng. Chủ tịch đến, đem một phần hiện trường điều tra giao cho Tống Quang,. Căn

cứ người chứng kiến ở hiện trường, khả năng hủy diệt biệt thự, cho thấy là một nam hai nữ tu chân, về ba người này tu vi nông sâu bọn họ không biết.

Thông qua người chứng kiến miêu tả, bộ dáng ba người Lưu Vũ Phi bị lột tả. Vừa nghe một nam hai nữ phá hủy biệt thự chủ tịch quốc hội , một ít biết rõ

nghị sĩ Tống Cường là gây ra, tiếp theo họ nhìn theo tranh miêu tả, lập tức khẳng định là do Tống Cường không biết điều, trêu trọc nữ tu chân của người ta, mới có thể gây đại kiếp này. Một ít nghị sĩ đối lập chủ tịch quốc hội một mặt đồng tình an ủi Tống Quang, một mặt trong lòng cười thầm.

Chủ tịch quốc hội quyền lực rất lớn, nhưng cũng không đủ để ra lệnh quân đội làm việc, Tống Quang chỉ có thể nhờ hội nghị quyết định, yêu cầu xuất động quân đội chuyên môn đối phó với người tu chân. Cuối cùng ra lệnh còn phải chờ chủ tịch nước truyền lệnh, hội nghị chỉ có quyền biểu quyết, mà không có quyền áp dụng. Đối mặt với áp lực không ngừng của Tống Quang, chủ tịch nước cuối cùng chỉ có thể đồng ý với điều kiện của Tống Quang, để cho bộ đội giáp cơ đặc biệt xuất động, đuổi bắt người tu chân phá hủy biệt thự của Tống Quang.

Vẻn vẹn ba người ,nghe nói chính thức ra tay chỉ một người, đã đem phòng ngự sâm nghiêm của nhà chủ tịch quốc hội trong nháy mắt phá hủy.Chỉ có thể khẳng định ba người này có tu vi siêu cường, người máy đặc biệt tổng cộng có ba mươi tám bộ, đối phó ba người tu chân không biết rõ lai lịch, chủ tịch quốc gia đúng là có điểm lo lắng.

Lúc này đệ tử tăng viện của Tinh Tông tổng đường phái đi, cũng tới Thiên Không Thành. Lần này Tinh Tông tổng đường phái đi tổng cộng mười bảy đệ tử tu vi nguyên anh kì, do ba trưởng lão đứng đầu tiến đến Thiên Không Thành.

Đông đảo đệ tử Tinh Tông tụ tập tại Thiên Không Thành, khiến chính phủ chú ý, ngay cả liên tưởng đến chuyện nhà chủ tịch quốc hội bị phá hủy, có thể hay không liên quan đến Tinh Tông.

Vì tránh cho chính phủ hiểu lầm, trưởng lão Tinh Tông cố ý bái phỏng thành viên chính phủ, biểu lộ lập trường của mình, cũng đem bức họa ba người Lưu Vũ Phi cho bọn họ xem qua, tỏ vẻ mình chỉ đến vì tìm ba người Lưu Vũ Phi.

Ngay Lúc tiếp đãi thành viên nhìn thấy Tinh Tông muốn tìm ba người Lưu Vũ Phi. Lập tức tỏ vẻ đồng tình hợp tác cùng Tinh Tông, hai bên hợp tác tìm ra ba người lưu vũ phi sẽ cộng tác đối phó bọn họ.

Các trưởng lão đối với đề nghị này càng thêm hứng thú, khả năng chính phủ tìm thấy Lưu Vũ Phi so với bọn họ khắp nơi tìm kiếm còn tốt hơn nhiều, hơn nữa năng lực chính phủ so với bọn họ không thể kém hơn, hiển nhiên chính phủ làm việc tốc độ rất nhanh, nhà chủ tịch quốc hội bị phá hủy tới giờ, truyền thông quốc gia mới bắt đầu phát lệnh truy nã ba người Lưu Vũ Phi, vài phút đồng hồ đã truyền khắp góc Mỹ Á quốc.

Sau khi ba người Lưu Vũ Phi phá hủy biệt thự chủ tịch quốc hội, ngay lập tức chuyển sang đường khác, Triệu Nhược Băng tiến về phía trước thoạt tiên cảnh điểm. Nơi này rất nhiều địa phương công nghệ cao cấu tạo thành. Lưu Vũ Phi thật ra không có gì cảm thụ, Triệu Nhược Băng và Tô Thiến bị các loại cảnh sắc nơi này hấp dẫn rất mạnh, đang trên đường du ngoạn không ngừng phát ra tiếng cảm thán. Hoàn toàn không biết ba người đã bị truy nã, Lưu Vũ Phi mang theo Triệu, Tô hai người quay lại Thiên Không Thành, phát hiện nơi này mọi người nhìn bọn họ với ánh mắt khác thường.

Ba người Lưu Vũ Phi đầu tiên ngẩn ra, nhìn một máy chiếu ở nơi không xa, chính là phát tin công bố truy nã bọn họ, rất nhanh liền hiểu được có thể là mình phá hủy nơi ở của chủ tịch quốc hội, mới có thể làm mình bị truy nã. Người đi trên đường nhìn ba người Lưu Vũ Phi ào ào bước nhanh hơn, hoặc là chạy trốn vào đường vòng. Lưu Vũ Phi và Triệu Nhược Băng nhìn nhau cười, không nghĩ tới mình đến nơi này lại liền thành nhân vật báo chí, xem ra không còn cách nào khác tiếp tục du ngoạn nữa.

Lưu Vũ Phi cười nói : " Thiến nhi, Băng nhi chúng ta xem ra phải rời Mỹ Á, cái này nhanh như vậy, thật không nghĩ tới tội phạm truy nã, chúng ta đi Trì Phong quốc các ngươi thấy thế nào ? ".

" Được a! ta nghĩ nơi đó khoa học kỹ thuật so với nơi này không sai biệt lắm, đi Trì Phong Quốc cũng giống nhau, như vậy không phải đối mặt với đám người nhàm chán đó " . Ba người vừa nói định rời đi, Lưu Vũ Phi đột nhiên nói : " Xem ra chúng ta muốn an tĩnh rời đi có chút khó khăn, các người nhìn xem!"

Theo phương hướng Lưu Vũ Phi chỉ, Tô Thiến cùng Triệu Nhược Băng nhìn thấy tám đội người máy ước chứng cao bằng tòa nhà ba tầng hướng bọn họ tiến lại, bốn đội từ đầu phố theo đường quốc lộ tiếng lại, mặt các bốn đội còn lại bay lượn trên không trung, để ngừa ba người Lưu Vũ Phi từ không trung thoát đi.

Nhân loại trước mặt chúng giống như con kiến, nhìn tám tòa núi nhỏ, Lưu Vũ Phi không thể cảm thán khoa học kỹ thuật nơi này, Những người máy này hành động nhanh nhẹn, tốc độ đi nhanh như gió, theo như trên địa cầu người máy đâu ra đấy quả thực không so được. Đây chính là vương bài Mỹ Á quốc đối phó người tu chân, các giáp cơ chiến sĩ này sử dụng chính là Đằng Li Tử đại pháo tiêu chuẩn, còn có thể liên tục phát uy lực ba lần lôi xạ đại pháo đủ để so với thiên kiếp.

Sự tồn tại của bọn chúng, làm cho người tu chân không dám quá mức làm trái chính phủ. Dưới áp lực của Tống Quang, chính phủ cuối cùng không thể không xuất động giáp cơ chiến sĩ. Ba người Lưu Vũ Phi quay về Thiên Không Thành còn chưa tới năm phút, quân đội chính phủ đã chạy tới, làm cho bọn họ bội phục hiệu suất làm việc Mỹ Á quốc từ đáy lòng. Giáp cơ chiến sĩ vừa đến, lập tức hướng ba người Lưu Vũ Phi quát, chỉ nghe một thanh âm kim loại kêu lên : " Các người đã bị bao vây, các ngươi lập tức đầu hàng, nếu không ta có quyền khai hỏa bắn hạ các ngươi" .

Vì đảm bảo tuyệt đối không mắc sai xót, đồng thời cũng muốn thử xem uy lực của người máy, Lưu Vũ Phi bật mười mấy trận pháp phòng ngự, trên người Tô Thiến, Triệu Nhược Băng. Cũng bày ra tiểu kết giới bao phủ các nàng ở trong. Lúc này mấy chục người Tinh Tông cũng vì Lưu Vũ Phi bay đến, bọn họ nhận được tin tức từ chính phủ truyền tới, báo đã tìm thấy vị trí ba người Lưu Vũ Phi, Trưởng lão Tinh Tông nhanh chóng triệu tập môn nhân, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến.

Lưu Vũ Phi nhìn người tu chân trên đỉnh đầu, lẩm bẩm nói : " Chẳng lẽ nơi này người tu chân đều là cảnh sát sao ? Dĩ nhiên giúp chính phủ bắt người mà tới ". Đại trưởng lão Tinh Tông vừa mới tới lạnh giọng hỏi : " Các ngươi là người nào ? vì sao ngày hôm trước đột nhập trọng địa bổn môn, lại còn đánh cắp chí bảo Ngự Ma Quyết của bổn môn, chỉ cần các người đem Ngự Ma Quyết trả lại, Tinh Tông chúng ta lập tức trở về, tuyệt không làm khó dễ các ngươi ".

Lưu Vũ Phi lạnh lùng cười, ánh mắt từ từ lãnh khốc lại, lập tức phát ra một cổ sát ý. Ngày đó thoát ra không gian thông đạo, chỉ là không cẩn thận xuất hiện vào Tinh Tông, mà sau đó lập tức rời đi. Bị vu là kẻ trộm, há Lưu Vũ Phi có khả năng chịu được.

Nhìn vẻ mặt lãnh khốc của Lưu Vũ Phi, Triệu Nhược Băng, biết Lưu Vũ Phi thật sự nổi giận, theo như nàng quan sát trưởng lão Tinh Tông xem ra cũng không như nói dối. Vì không muốn dẫn tới hiểu lầm, cũng sẽ làm ba người bị oan, Triệu Nhược Băng lập tức truyền âm, xuyên qua kết giới Lưu Vũ Phi, nói ra suy nghĩ của mình.

Đang chuẩn bị động thủ diệt đám người Tinh Tông, bị Triệu Nhược Băng ngăn cản, Lưu Vũ Phi không thể làm gì khác là tạm dừng, ánh mắt lãnh khốc kia vẫn không thay đổi. Tinh Tông trưởng lão cũng sợ Ngự Ma Quyết được dấu trên người Lưu Vũ Phi nếu đột nhiên công kích sẽ phá hủy Ngự Ma Quyết, bởi vậy bọ họ cùng chính phủ đạt thành hiệp nghị, xác định Ngự Ma Quyết ở nơi nào trước, sau đó cơ giáp chiến sĩ sẽ công kích Lưu Vũ Phi.

Triệu Nhược Băng từ trong kết giới đi ra, hướng đại trưởng lão nói : " Vị tiên sinh này, chúng ta hôm đó chỉ là ngộ nhập quý phái, càng chưa nói đến lấy trọng vật của quý phái, khẳng định người khác trộm vật của quý phái, các ngươi hay trở về điều tra một lần nữa đi ! Xem ra các ngươi cũng bị hại, xin khuyên các ngươi một câu, lập tức rời nơi này, càng không nên vọng tưởng bắt chúng ta trở về, như vậy chỉ mang đến kết quả diệt vong cho các ngươi ".

Một đệ tử đời thứ nhất lập tức trả lời: " Các ngươi nói như vậy là sao ? ngày hôm đó ba ngoại nhân các ngươi xông vào, nếu như không phải các ngươi thì là ai, các ngươi lấy chứng cớ gì chứng minh là mình trong sạch, ta cũng khuyên các ngươi một câu, hay trái lại theo chúng ta quay về Tinh Tông, nếu không mấy bộ cơ giáp chiến sĩ này cũng không dễ chọc, dù cho các ngươi có tu vi thông thiên, để chúng công kích trừ hình thần câu diệt còn không có đường thứ hai".

" Hừ, thật sự là tự tìm đường chết " Lưu Vũ Phi vừa dứt lời, tay phải vung lên một đạo chỉ khí màu đỏ đậm cứng rắn sắc bén, bắn nhanh đi. Đại trưởng lão kinh hô " Cẩn thận". Nhưng còn không kịp, tên đệ tử mới vừa nói chuyện, đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng, đầu bị chỉ khí xuyên thấu.

Một đạo bạch quang phá miệng chợt hiện, đó là nguyên anh của hắn, Lưu Vũ Phi cũng không muốn cho hắn dễ dàng như thế rời đi, tay phải bắt hấp tự quyết, nguyên anh vừa bay lên bị hấp hấp trở về, bị Lưu Vũ Phi nắm trong tay. Nguyên anh không ngừng giãy dụa, muốn từ trong tay Lưu Vũ Phi bỏ chạy.

Chiêu thức đó đem mọi người Tinh Tông chấn trụ, đệ tử này như thế nào cũng đã tới nguyên anh hậu kì, ở trong tay đối phương ngay cả cơ hội chạy trối chết cũng không có, tu vi bọn họ kia là…. Lưu Vũ Phi bùi ngùi nói : " Muốn cho chúng ta hình thần câu diệt, bằng chút ít tu vi của các ngươi còn kém xa lắm, nếu không phải các ngươi cũng bị người hại, hôm nay chỉ bằng vào câu nói vừa rồi của các ngươi, ta sẽ không bỏ qua, cái thứ chó má đó đối với các ngươi là chí bảo, ở trong mắt ta chỉ là rác rưởi ".

Lưu Vũ Phi vừa nói vừa nhẹ nhành bóp nguyên anh trong tay, nguyên anh lập tức truyền đến tiếng kêu thảm, sau khi cho ăn đủ đau khổ Lưu Vũ Phi mới buông tay, nguyên anh thoát khỏi ma thủ của Lưu Vũ Phi, lập tức độn không vô ảnh vô tung.

Mới vừa rồi Lưu Vũ Phi thông qua tâm linh thuật dò xét một lượt, phát hiện bọn họ không nói dối, hôm nọ sau khi ba người dời đi, Tinh Tông quả thật sự việc bị mật Ngự Ma Quyết liên quan đến tồn vong bọn họ. Một mặt lưu Vũ Phi không muôn trở thành vật thế thân, phương diện khác nếu hắn giết nhóm người này, như vậy chính là giúp người trộm vật kia, đúng là như thế những người tinh tông tông này vừa rồi tránh được một kiếp.

Lời Lưu Vũ Phi vừa nói xong là thật, ở trong tai người Tinh Tông, lại là hai việc hoàn toàn khác. Tô Thiến thấy đám người Tinh Tông mặt đều tái, lập tức hướng trưởng lão nói : " Vị tiên sinh này, ca của ta nói chuyện hơi quá, bất quá có thể cam đoan, chúng ta quả thật không lấy chí bảo của các ngươi, nếu còn chưa tin như vậy ta cũng chỉ có xin lỗi, về phần dẫn phát hậu quả gì, muốn xem các ngươi chuẩn bị như thế nào ".

Tất cả đám người Tinh Tông vì Lưu Vũ Phi mới vừa động thủ, thần mật thủ phát sở chấn, trong lòng cũng có điểm tin tưởng ba người Lưu Vũ Phi. Khả năng tu vi cao thâm như vậy, căn bản không có loại hành vi trộm đạo. Thấy mọi người tinh tông do dự còn không quyết, Lưu Vũ Phi cũng không có tính nhẫn nại tiếp bọn họ ở chỗ này lãng phí thời gian. Không hướng đám người tinh tông ra tay, không có nghĩa là hắn sợ đối phương, hoặc là tạo ra một chút phiền toái không cần thiết.

Vì vậy lạnh lùng nói : " Các ngươi cuối cùng muốn thế nào ? Tiếp tục muốn chúng ra giao ra Ngự Ma Quyết, hay là có chuẩn bị khác, nhanh lên một chút nói ra quyết định, chúng ta còn vội đi nơi khác."

Thông qua máy chiếu, Tống Quang xem tình huống phát sinh từ Lưu Vũ Phi đã thông suốt. Thấy đám người Tinh Tông vì mấy câu đối phương, hơn nữa một bị một lần công kích quỷ dị, lập tức ý tứ lập trường thay đổi. Nhưng Tống Quang cũng không để ý, hắn vốn có huyết hải thâm cừu với Lưu Vũ Phi nên ở trong phòng Tống Quang chỉ biết nghiến răng nghiến lợi phát lệnh.

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

151. Chương 150

Trong phòng chỉ huy có thể thấy rõ hết thảy nơi này, Tống Quang thấy đám người Tinh Tông vẫn do dự không quyết, sốt ruột vì báo thù không đợi người Tinh Tông đưa ra quyết định, hắn tự ý hạ lệnh khai hỏa. Tám bộ cơ giáp chiến sĩ kia thân xuất ra đại pháo, hướng vị trí ba người Lưu Vũ Phi, bắn ra tám cột sáng màu bạc.

Lại không vội vàng bày kết giới bao Triệu Nhược Băng lo lắng sẽ làm bị thương nàng, Lưu Vũ Phi đứng yên tại chỗ thân hình xoay nửa vòng, hai hậu hợp nhất khai, đột nhiên xuất hiện một đám kình khí như vũng nước xoáy " bạo" oanh! Oanh tạc mở cơn gió xoáy, Cùng bắn nhanh tới chạm nhau với cột năng lượng, dẫn phát chấn động rồi càng thêm kịch liệt, kình khí của cơn gió xoáy tứ tán đem phòng ốc phá hủy. Đám người Tinh Tông trên không trung thấy vậy chỉ có há mồm, ngay cả Tống Quang bên trong phòng chỉ huy cũng có

chút choáng váng đầu, trong lòng thầm nghĩ : " Con trai a! trách ngươi không mở to mắt, gặp phải người chiếu mệnh như vậy a".

Thừa cơ tám bộ cơ giáp chiến sĩ chuẩn bị phóng tiếp quang pháo, Lưu Vũ Phi nhanh chóng đem Triệu Nhược Băng vào trong kết giới, chính lúc này tám bộ cơ giáp lần nữa phun ra chùm sáng kinh khủng, tám đạo so với vừa rồi liền gia tăng, chùm sáng khổng lồ từ đỉnh đầu nhanh chóng bắn xuống. Lúc này Lưu Vũ Phi không chỉ phòng thủ nữa, thân hình nhoánh một cái, trên mặt đất bằng phẳng xuất hiện tám Lưu Vũ Phi, hữu thủ giương lên mười sáu đạo kiếm khí lăng lệ lăng không phách ra.

Kiếm quang màu bạc lướt qua, bất cứ vật gì ngăn cản phía trước biến mất hết thảy, tám cột sáng kia lập tức bị đánh tan. Trên trời đột nhiên sáng bừng lên, như quang cầu đột nhiên bạo khai, cột năng lượng khổng lồ bị kiếm khí lới lợi hại, phân thành từng đường cong nhỏ, phun ra khắp nơi. Trên trời chúng nhân Tinh Tông chịu không nổi năng lượng như vậy đánh mạnh vào, mọi người bay ra bốn phía chạy trốn năng lượng ập đến.

Mười sáu đạo kiếm khí kia vẫn chưa chấm dứt, sau khi cắn nát cột năng lượng như mũi tên thẳng hướng cơ giáp chiến sĩ đánh xuống. Cơ giáp chiến sĩ cồng kềnh nhìn thấy bị kiếm khí quét nganh vội vàng chốn tránh , oanh! Oanh ! liên tiếp bạo vang. Trên mặt đất bị kiếm khí của Lưu Vũ Phi vô cớ bổ ra hơn mười cái lỗ sâu chừng hơn mười thước. Đám người Tinh Tông sau khi chạy tới nơi an toàn, nhìn nghị Lưu Vũ Phi bất khả tư, người này thật sự quá mạnh tám đạo đẳng li tử quang pháo, tương đương với tám người tu chân phân thần hậu kì cùng đánh ra. Chẳng những bị hoàn toàn triệt tiêu, bị kiếm khí của Lưu Vũ Phi phát ra dễ dàng xuyên qua chùm sáng, công kích cơ giáp chiên sĩ.

Hai lần công kích đều vô ích, Tống Quang trong phòng chỉ huy tức giận lớn tiếng rít gào, trực tiếp hạ lệnh Loi Xạ Pháo công kích . " Nghị trưởng, bắn tám đạo lôi pháo sợ rằng đem kiến trúc xung quanh phá hủy, xin nghị trưởng đại nhân nghĩ lại". Người điều khiển sư bên cạnh nhắc nhở . Tống Quang kiên quyết nói : " Chấp hành lệnh, nếu muốn tiêu diệt người này , khẳng định phải nỗ lực nếu không đồng nghĩa trả giá lớn, uy tín chính phủ chúng ta cũng tổn hại "

Thao tác viên lên tiếng, chấp hành mệnh lệnh Tống Quang. Bát bộ cơ giáp phát ra tiếng vòng bi kim loại chuyển đổi, đẳng li đại pháo ban đâu bị quay trở vào, lần nữa thân xuất ra nòng pháo so với đẳng li đại pháo lớn hơn vài phần, nhắm tới hướng ba người Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi thầm nghĩ : nghĩ không ra nơi này khoa học kỹ thuật đã phát triển đến như vậy. Trong miệng vừa nói, động tác trên tay lại không chậm, tám Lưu Vũ Phi đồng thời vũ động thân hỉnh, giãy dụa như khiêu vũ.

Trước mắt hoa một cái tám Lưu Vũ Phi nhập thành một người, chuôi đại kiếm trong tay lại lớn lên vài phần, bắn ra quang mang chói mắt, mỗi một lần dương tay lại có một đạo kiếm khí vô ảnh lăng không bổ ra, ở không gian không nhỏ này nhất thời kiếm khí tràn ngập đầy trời. Oanh! Oanh! Đồng thời vang lên tám tiếng nổ đinh tai nhức óc, tám đạo lôi pháo đã bị kiếm khí của Lưu Vũ Phi đồng chém, phun ra tám cột năng lượng trong suốt thật chất. Tám cột năng lương ẩn chứa lực lượng vạn quân, cùng va chạm kiếm khí đầy trời. Quấn vào nhau "Bạo" oanh! Không trung ánh sáng màu trắng bùng lên, không gian bốn phía rốt cuộc không chịu nỗi bị xé rách, ào ào mở ra từng cái miệng lớn.

Trên không nỗi lên dòng khí sắc bén, bốn phía nỗi lên từng đợt sóng không khí. Cột sáng bắn ra trong nháy mắt bị triệt tiêu, mà kiếm khí sắc bén vẫn như cũ rít lên kinh khủng, hướng đầu tám bộ cơ giáp chụp xuống. Lần này tám bộ cơ giáp vẫn mưu toan tránh ra, chứng kiến khí như châu chấu đầy trời phô thiên cái địa chụp xuống , làm cho chúng né tránh cũng không được. Bỗng dưng, vang lên tiếng kim loại bị cắt. Áo giáp phòng ngự kinh khủng của cơ giáp kia, trước kiếm khí xâm nhập yếu ớt như ngọc lưu li, ầm ầm một tiếng bị cắt thành một đống sắt vụn.

Nếu như Lưu Vũ Phi mới vừa công kích tan tám đạo đẳng li tử quang pháo, làm cho đám người Tinh Tông cảm thấy kinh hãi, lần này công kích tan đồng thời tám đạo lôi xạ pháo , lại vừa đem tám bộ bọn họ những người này vô pháp ứng phó cơ giáp hoàn toàn bị phá hủy, làm cho chúng nhân Tinh Tông đương trường hãm nhập trong ngây ngốc. Toàn bộ người Tinh Tông, đã không còn hoài nghi Lưu Vũ Phi là người trộm Ngự Ma Quyết. Trong phòng chỉ huy Tống Quang nhất thời trợn tròn mắt, dựa vào tám bộ cơ giáp lại bị đối phương nhẹ nhàng phá hủy thành một đống rác rưởi, chứng kiến một màn này quan chỉ huy quân đội mỹ á quốc, cũng không tự chủ hít vào một hơi lãnh khí. Cái này tính là người sao ? chẳng lẽ hắn chính là tiên nhân tồn tại trong truyền thuyết sao?.

Người tu chân hoành hành trên Tử Lan Tinh, nhưng quan viên chính phủ không có người nào tin trên đời này có tiên nhân tồn tại, người tu chân trong mắt bọn họ so người vời thường cường đại hơn, có thể sống lâu hơn một chút mà thôi. Bất quá hôm nay chứng kiến cảnh này, làm cho quan to chính phủ không tin vào thần tiên, đối với chuyện này nhận thức có dao động. Lưu Vũ Phi không thèm liếc mắt nhìn đống sắt vụn trên mặt đất lạnh lùng nói : " Muốn bằng vũ khí hiện đại này lưu lại chúng ta, chỉ sợ chỉ là kẻ ngốc "

Bay tới bên hai người Triệu Nhược Băng, tay trái ôm một người : " Đi ! chúng ta đi tinh tông xem một chút, đến cùng ai dám để cho chúng ta thay hắn chịu tội " Tiếng nói vừa dứt ba người trong nháy mắt biến mất trước mắt mọi người. Nghe được câu cuối cùng của Lưu Vũ Phi, đại trưởng lão Tinh Tông lập tức bừng tỉnh, dùng tốc độ nhanh nhất bấm một đạo tấn phù, truyền về tổng đường. Kiến thức qua lợi hại Lưu Vũ Phi, bọn họ cũng không nghĩ gặp phải một người như vậy, trưởng lão trong lòng cầu khẩn đạo tấn phủ có thể nhanh một chút truyền tới tay Ngũ Thiên Hành, nếu không Tinh Tông thật muốn gặp nạn.

Lưu Vũ Phi thuấn di, so với tấn phù của trưởng lão nhanh hơn vài phần. Ba người bọn họ lần nữa xuất hiện tại hậu viện Tinh Tông, đệ tử tuần tra hậu viện phát hiện bọn họ đầu tiên. Đệ tử tuần tra một bên khẩn trương phát ra tín hiệu, một bên đề phòng nhìn Lưu Vũ Phi. phương thức xuất trận của Lưu Vũ Phi lần này quỷ dị, làm bọn họ cảm thấy kinh sợ, đồng thời ba người Lưu Vũ Phi lại lại đến, cảm thấy hưng phấn không thôi. Ngũ Thiên Hành thấy nội viện phát ra tín hiệu, nhất thời vui vẻ vỗ bàn, lớn tiếng nói : " Cuối cùng tới ! Lão thiên vẫn là không đành lòng để Tinh Tông rơi rụng ".

Lập tức lao ra nội thất, không thể chờ đợi được đang muốn bay lên. Đúng lúc này đạo tấn phù của đại trưởng lão vừa vặn bay đến, Ngũ Thiên Hành thuận tay nhận lấy, xem qua tấn phù đại trưởng lão truyền đến, mồ hôi lạnh không khỏi từ sau lưng rịn ra. Từ trong lòng may mắn không thôi. Tấn phù này của đại trưởng lão nếu đến chậm một bước, bản thân khẳng định những người này khăng khăng làm theo ý mình, như vậy hậu quả... Ngũ Thiên Hành sợ đi xuống trậm trễ, đệ tử không biết tình hình sẽ tìm Lưu Vũ Phi gây phiền toái, nhanh như tia chớp phát ra tín hiệu khắp nơi.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt ba người Lưu Vũ Phi, chỉ là trong ánh mắt hắn hiện lên một tia sát ý. Mà môn hạ đệ tử chỉ là một bên đề phòng, không có làm ra cử chỉ gì, Ngũ thiên Hành lúc này mới thở dài một hơi, Hạ lệnh : " Các đệ tử nghe lệnh, lập tức trở lại cương vị " nghe dụ lệnh như thế, các đệ tử Tinh Tông này sửng sốt, thoáng cái chuyển biến bất quá vẫn ngu ngơ tại chỗ. Nhìn bộ dáng đám đệ tử như thế, Ngũ Thiên Hành lần nữa hét lớn :" Nghe không hiểu sao ? hay chưởng môn ta đây ra lệnh cũng mặc kệ !".

" Đệ tử không dám !" tất cả đệ tử đồng thời trả lời, mang theo vẻ mặt buồn bực quay về cương vị của mình. Chứng kiến hiện tượng này không cần đoán cũng biết, chưởng môn Tinh Tông nhận được tin tức tốc bên ngoài truyền về, Lưu Vũ Phi cũng không muốn cùng người tu chân có cái gì dính líu, thản nhiên nói : " Ngươi chính là chưởng môn Tinh Tông sao, nghe nói các ngươi đã đánh mất một quyển pháp quyết tu luyện, với chúng ta như vậy có liên quan, lần này lại đây chính là vì làm sáng tỏ ".

Đối phương cũng là người bị hại, có loại phản ứng này cũng là tình thế thúc bách. Hơn nữa hôm đó quả thật bởi vì mình quan hệ, Tinh Tông Tài Hội mất vật phẩm, bởi vậy khẩu khí Lưu Vũ Phi cũng không trùng xuống. Về phần kẻ trộm dám để cho hắn đưa lưng chịu tội, trong lòng Lưu Vũ phi đã cấp cho hắn án tử hình. Ngũ Thiên Hành đã biết hắn không phải người trộm phát quyết, Tuy đối với Lưu Vũ Phi mang ý e ngại, nhưng làm chưởng môn tinh tông còn có một chút uy nghiêm.

Trên mặt cũng không có lộ ra bao nhiêu tâm tình, tỉnh táo trả lời : " Không sai, bổn môn đúng là có một quyển Ngự Ma Quyết bị người đánh cắp, hiện giờ đã tra ra với ba người các hạ không hề liên quan, hôm đó cũng đúng là hiểu lầm, nếu bởi vậy làm ba vị không hài lòng, tại hạ Ngũ Thiên Hành đại diện Tinh Tông hướng ba vị trịnh trọng xin lỗi ".

Một phen nói xong cũng tương đôi ổn, Ngũ Thiên Hành cũng không có vì chưởng môn đại môn đại phái ngạo mạn, Lưu Vũ Phi cũng không so đo với hắn : " Nếu việc này nguyên nhân chúng ta dựng lên, cũng do chúng ta đến chấm dứt, Ngũ chưởng môn, các ngươi sau khi Ngự Ma Quyết mất, có hay không điều tra qua môn hạ đệ tử, lúc ngày ngươi cũng có thể minh bạch, đạo kinh chi nhân trừ nội tặc ở ngoài không phải là người khác, hai ngày nay các ngươi cái gì cũng chưa từng làm, cho mọi người tự do xuất nhập sao !"

"Cái này từ ngày biết Ngự Ma Quyết bị trộm, bổn môn đã nghiêm khắc khống chế tất cả nhân viên ra vào, hễ là đệ tự xuất môn đều phải kiểm tra kĩ càng, ba vị khách quý trước hết mời vào trong ngồi, để cho ba vị

đứng nói chuyện, truyền ra làm Tinh Tông chúng ta không còn mặt mũi" .

" Không cần, chúng ta đứng một hồi sẽ lập tức đi, hiện tại ngươi đem tất cả đệ tử tụ tập một chỗ ".

" Triệu tập các đệ tử ? Xin hỏi tiên sinh đây là muốn làm gì ? " Ngũ Thiên Hành không biết nguyên nhân Lưu Vũ Phi làm như vậy, lập tức hỏi . " Ngươi muốn tìm Ngự Ma Quyết về chỉ cần nghe ta sắp xếp, nếu không muốn cũng thôi, dù sao sự tình tổn vong Tinh Tông các ngươi, với ta lại có quan hệ gì ". Mang theo nghi vấn, lại có một chút tức giận, mình đường đường là một phái lớn, vì sao phải nghe lệnh người khác như thế.

Nhưng lại nghĩ Lưu Vũ Phi tu vi kinh khủng như vậy, thầm nghĩ : Nói không chừng hắn thật sự có biện pháp tìm Ngự Ma Quyết về, nếu như bởi vì nhất thời bỏ qua cơ hội, tự mình thật là tội nhân thiên cổ của Tinh Tông. Ngũ Thiên Hành cuối cùng vẫn là theo Lưu Vũ Phi nói đi làm. Phảng phất như biết ý nghĩ lúc này của Ngũ Thiên Hành, Lưu Vũ Phi chỉ là lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Triệu Nhược Băng và Tô Thiến biết Lưu Vũ Phi muốn thi triển tâm linh thuật, các nàng muốn biết tâm linh thuật có hay không thật sự thần kì như Lưu Vũ Phi miêu tả.

Vài phút đồng hồ sau, mọi người ở trong bao gồm cả trưởng lão, bị Ngũ Thiên hành tụ tập trong sân rộng đại điện Tinh Tông. Ngũ Thiên Hành tranh thủ vài phút đồng hồ, đem tin tức trưởng lão bên ngoài truyền về nhanh chóng đưa cho tất cả trưởng lão xem qua, các trưởng lão này muốn nhìn Lưu Vũ Phi một chút có phương pháp gì, ở trong đông đảo người tìm ra kẻ trộm. Hơn nữa người bị Ngũ Thiên hành tụ tập lại, không biết rõ tình hình có chút buồn bực, nhưng là không có người nào nói chuyện với nhau, hỏi thăm triệu tập mọi người cần làm gì.

Người đã đến đông đủ, Ngũ Thiên Hành đi tới trước mặt Lưu Vũ Phi thấp giọng nói : " Tiên sinh, mọi người bổn môn đã tụ tập xong, ngươi xem kế tiếp nên làm như thế nào ?".

" Cái gì cũng không cần làm, ta tự có biện pháp " Lưu Vũ Phi vừa nói thân hình chậm rãi bay lên, dùng ánh mắt bao quát đảo qua mọi người. Tức thì, trên người hắn dòng khí thế hoàn toàn biến dạng, ở trong mắt mọi người hắn như tôn ma thần, cả người tản mát ra khí thế nguy hiểm. Dưới áp lực cường đại này, đám đệ Tử Tinh Tông cảm giác ánh mắt Lưu Vũ Phi, có thể xuyên thấu chố sâu nhất đáy lòng, phảng phất tất cả bí mật trong lòng mình, trần truồng hiển lộ trong mắt Lưu Vũ Phi.

Trong mắt Lưu Vũ Phi đột nhiên hiện lên một tia tinh quang, thân hình chớt lóe, Nhanh ! nhanh đến mọi người không thể thấy rõ hắn vừa rồi động qua. Những người này chỉ cảm thấy một trận gió nhẹ thổi qua, sau một giây bọn họ liền thấy bên người Lưu Vũ Phi có một người. Thấy rõ mặt người trên tay Lưu Vũ Phi, mọi người xôn xao. Người ngày trong Tinh Tông từ trên xuống dưới ai cũng đều nhận ra, hắn chính là Vương Lương đệ tử chân truyền của của Ngũ Thiên Hành.

Vương Lương vào Tinh Tông đã hơn hai mươi năm, năm đó Ngũ Thiên Hành dẫn hắn về, Vương Lương mới tám tuổi bởi vì thiên phú cực cao, mới hai mươi năm đã tiến nhập linh quang kì, có thể nói với bạn bè cùng lứa tuổi là người tu vi tăng trưởng nhanh nhất. Cho tới nay Vương Lương trừ tu luyện ngoài ra thời gian khác ở bên cạnh Ngũ Thiên Hành, Ngũ Thiên Hành hoài nghi bất luận kẻ nào, cũng không hoài nghi đến người đồ đệ bảo bối bên người.

Thấy Lưu Vũ Phi bắt Vương Lương trong tay, trừ những đệ tử Tinh Tông không biết sự việc, tất cả trưởng lão đều kinh hãi. Ngũ Thiên Hành lại càng không tin Vương Lương Trộm cắp Ngự Ma Quyết, sốt ruột đối mặt với Lưu Vũ Phi, giọng kinh thanh nói : " Tiên sinh, ngươi thể hay không lầm, Vương Lương lớn lên ở Tinh Tông chúng ta, như thế nào có thể là người trộm Ngự Ma Quyết" . Làm trong đám đệ tử Tinh Tông một trận xôn xao, lúc này mới biết được Lưu Vũ Phi đây là đang tìm người trộm Ngự Ma Quyết .

Vương Lương lại càng lớn tiếng kêu cứu: " Sư phụ! Mau cứu con, đệ tử không phải người trộm Ngự Ma Quyết, hắn đây là đổ oan cho đệ tử:" Tô Thiến, Triệu Nhược Băng tin tưởng Lưu Vũ Phi trăm phần trăm, thấy Vương Lương lúc này đang còn nói dối " lốp bốp " hai tiếng Triệu Nhược Băng vô cùng nhanh mở rộng miệng, lạnh lùng nói : " Lúc này còn dám nói dối, dám để cho chúng ta thay ngươi chịu tội ".

Tiếp theo ngữ khí biến đổi, chỉ vào Ngũ Thiên Hành tức giận nói : " Còn có ngươi, ngươi nghĩ rằng ca ta là ai, anh ấy tùy tiện tìm một người làm bia đỡ đạn sao ? hừ ! ngươi đường đường là chưởng môn thật là có mắt không chòng, đối phương đem gian tế sắp xếp bên cạnh ngươi hơn hai mươi năm, các ngươi lại không

người nào phát giác, trách không được, lại phát sinh tình huống trộm chí bảo ". Triệu Nhược Băng từ lần trước bời vì không tin Lưu Vũ Phi, sau khi Lưu Vũ Phi đem nàng xuất môn, từ khi đó nàng đối với Lưu Vũ Phi đã không hề có một tia hoài nghi .

Bị Triệu Nhược Băng chỉnh một trận đau xót, Ngũ Thiên Hành cũng sửng sốt nghĩ thầm : đúng vậy! Dù sao bọn họ đã chứng minh mình không phải người trộm kinh, tùy tiện tìm một người thế tội đối với bọn họ lại không có chỗ tốt. Sau khi nghĩ thông suốt , Ngũ Thiên Hành ánh mắt nhìn Vương Lương cũng do vậy thay đổi, lẩm bẩm nói : " Chẳng lẽ nói Lương nhi đúng là nội tặc trộm Ngự Ma Quyết không được sao ?". Thấy Ngũ Thiên Hành nhìn mình ánh mắt hoàn toàn thay đổi, Vương Lương lớn tiếng kêu sư phụ ! ta là được ngài từ nhỏ mang về Tinh Tông, chẳng lẽ ngay cả ngài cũng không tin tưởng ta sao ? Hơn nữa sau ta với ngài quay về Tinh Tông, đệ tử vẫn chưa từng ra bên ngoài qua, ngài nói ta trộm Ngự Ma Quyết lại có ý gì ?.

Vương Lương bị Lưu Vũ Phi khống chế, không thể nhúc nhích nửa phân không ngừng nói. Lưu Vũ Phi vẫn không nói chuyện, nhìn Vương Lương lúc này đang còn vì mình nói dối, không khỏi hừ lạnh một tiếng, tay phải vẽ lên, trên đỉnh đầu Vương Lương không gian đột nhiên hé ra một đại khẩu, từ bên trong rơi xuống một kiện vật phẩm. Ngũ Thiên Hành thuận tay cầm tất cả vật phẩm, kinh thanh nói : " Dị không gian tồn trữ, ngươi dĩ nhiên là người trong Không Môn ? khó trách ngươi mấy ngày nay vẫn muốn ta phái ngươi xuất môn, nếu không phải vị tiên sinh này hỗ trợ, Tinh Tông chúng ta tặng không tiểu nhân ngươi "

Tiếp theo vật phẩm trong tay, bất ngờ có ngọc hạp cất giấu ngự ma quyết. Lưu Vũ Phi hừ lạnh nói : " Điểm ấy tiểu xảo, cũng cầm đến bêu xấu " Trước mắt đám người Tinh Tông không thể không tiếp nhận, Vương Lương là gian tế Không Môn sắp xếp vào. Đối mặt vẻ mặt phẫn nộ của Ngũ Thiên hành, ánh mắt sát ý của các huynh đệ đồng môn, Vương Lương không khỏi hiện lên một tia xấu hổ. Vương lương sinh ra không lâu, bị người bỏ rơi được không môn chủ nhặt về, vì bào đáp không môn chủ năm ấy khi tám tuổi chủ động yêu cầu, nguyện làm gian tế Tinh Tông.

Hơn hai mươi năm trước mình được Ngũ Thiên Hành mang về Tinh Tông, hắn vẫn là đệ tử được Ngũ Thiên Hành sùng ái nhất, tín nhiệm nhất, mà các đệ tử khác đối với hắn lại chiếu cố nhiều. Điều này làm cho nội tâm Vương Lương lúc nào cũng ghi nhận dày vò, không biết bao nhiêu lần cảm thán vận mệnh trêu cợt. Trước kia Vương Lương đi theo Ngũ Thiên hành nhưng khổ nỗi không có cơ hội trộm Ngự Ma Quyết. Hôm trước Lưu Vũ Phi lần đầu ngộ sấm, dẫn phát Tinh Tông tổng đường một trận hỗn loạn, bời vậy tạo cho hắn một cơ hội tuyệt hảo.

Bằng vào sự hiểu rõ Ngũ Thiên Hành, Vương Lương dễ dàng đem cấm chế Ngũ Thiên Hành thiết đặt giải trừ. Trộm lấy Ngự Ma Quyết sau vốn chuẩn bị thừa cơ hội truy kích Lưu Vũ Phi, thừa cơ thoát khỏi Tinh Tông trở về Không Môn. Nhưng là không nghĩ tới Ngũ Thiên Hành đối với hắn quá mức sủng ái, bằng vào tu vi không đủ không nỡ mạo hiểm,để hắn ở lại Tinh Tông tổng đường.

Nếu Ngự Ma Quyết đã trong tay, Vương Lương không cần phải ở lại Tinh Tông, bởi vì Ngũ Thiên Hành vẫn không cho hắn ra tổng đường, không lâu trước hắn phát một đạo tấn phù về Không Môn, để cho Không Môn chủ dẫn người đến Tinh Tông làm phiền một phen, cũng là để cho hắn có cơ hội chạy trốn. Tuyệt đối không nghĩ tới, ba người Lưu Vũ Phi lại lần nữa tìm tới cửa, làm loạn tất cả chuẩn bị của hắn . nhưng lại liên lụy đến Không Môn

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

152. Chương 151

Vương Lương trong lòng biết mình khó thoát kiếp nạn, đối với Lưu Vũ Phi hắn vẫn không thể hiểu rõ, hiện ra một nụ cười bất đắc dĩ : " Thân phận đã bị bại lộ ta cũng không thể nói gì hơn, cho dù chết cũng muốn để cho ta tâm phục, ở Tinh Tông hơn hai mươi năm ta tự nhận là thiên y vô phùng(trời cũng không biết), cũng chưa có người nào đối với thân phận ta hoài nghi, xin hỏi các hạ như thế nào hiểu rõ thân phận của ta ?".

“ Không có gì đáng nói, chút năng lực ấy của ngươi đối với bọn họ có lẽ thật là thiên y vô phùng, ngươi sai lầm lớn nhất chính là không nên liên lụy đến ba người chúng ta, dù người là vô tâm cũng được, cố ý cũng được nếu đã làm phải trả giá lớn, yên tâm đi ta sẽ không đem người hình thần câu diệt ” vừa nói, hai thay Lưu Vũ Phi nắm chặt lại, vào lúc Vương Lương đang muốn hiểu rõ. Đột nhiên hộ sơn kết giới của Tinh Tông rung lên một trận, kế đến có mấy tiếng nổ mạnh kịch liệt.

Lưu Vũ Phi khẽ cười nói : “ Xem ra người che chở của người tới rồi, a a nói vậy đám người Tinh Tông nhất định gặp sẽ tiếp đón tốt bọn hắn ”. Bên ngoài kết giới, không môn chưởng môn Giang Lôi đem người vừa tới dùng Chưởng Tâm lôi trực tiếp đánh về phía Tinh Tông đại trận. Mặt khác một trăm người ở bên ngoài khiêu khích, để cho mọi người Tinh Tông đến tử chiến một trận. Khuôn mặt Ngũ Thiên Hành âm trầm, trầm giọng quát : “ Trừ thái thượng trưởng lão, những người khác chuẩn bị ứng chiến, hôm nay nhất định đem người Không Môn tới đều lưu lại ”. Tiếp theo ánh mắt âm hàn đảo qua Vương Lương, Trước kia đối với hắn chi tình che chở bây giờ biến thành vô tận cừu hận, Vương Lương nếu không phải ở trên tay Lưu Vũ Phi, Ngũ Thiên Hành đã sớm tự mình động thủ tiễn hắn lên đường.

Lưu Vũ Phi còn không quên mục đích ba người họ đến Tử Lan Tinh, đối với Tinh Tông, Không Môn trong lúc môn hộ đánh nhau cũng không có chuẩn bị tham gia, ý niệm vừa động một cỗ nội kình khổng lồ lập tức dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Vương Lương. Vương Lương toàn thân chấn động, hai mắt vô thần rũ xuống, khéo miệng chảy xuống một dòng máu tươi. Lưu Vũ Phi đột nhiên phát lực, chặt đứt kinh mặt toàn thân Vương Lương, có thể nói hắn chết không hề thống khổ. Mấy thái thượng trưởng lão chứng kiến cảnh này chỉ biết âm thầm thở dài, vốn tội của Vương Lương là khi sư diệt tổ, do chấp pháp Tinh Tông đến chấp hành. Bọn họ không nghĩ chọc giận Lưu Vũ Ph, bởi vậy cũng tùy theo tâm ý Lưu Vũ Phi.

Kết giới bên ngoài đã truyền đến tiếng nổ mạnh liên tục, hiển nhiên song phương một khi tiếp xúc liền triển khai sinh tử đã đấu. Chỉ là Giang Lôi không nghĩ ra thân phận Vương Lương đã bại lộ, cho dù tới hơn trăm người tất cả đều là tu vi cao nhất trong môn, căn bản kế hoạch làm phiền đã thất bại không cách nào vãn hồi. Lưu Vũ Phi thấy mục đích của mình đã đạt được, kéo tay hai người Triệu Nhược Băng , Tô Thiến, biến mất trong tại hư không Tinh Tông mấy vị thái thượng trưởng lão trong mắt lộ vẻ kinh hãi

Tiếp theo bọn họ đã xuất hiện ở Thiên Không Thành, Tô Thiến lo lắng hỏi : “ Ca, anh nói chính phủ Mỹ Á Quốc có còn tìm chúng ta phiền toái, hì hì ! chúng ta bây giờ bị truy nã nga ”. “ Đúng vậy , ca, nếu vậy chúng đi Trì Phong Quốc hay hơn, bị bọn họ truy nã anh xem những người này ánh mắt nhìn chúng ta đều là lạ, nán lại nơi này cũng không hay”. Triệu Nhược Băng đồng dạng nói ở bên tai Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi ánh mắt khác thường đảo qua bọn họ, thản nhiên trả lời : “ Những người này chúng ta hà tất để vào mắt, bất quá các em cũng không muốn du ngoạn ở chỗ này nữa, chúng ta đi Trì Phong xem trình độ phát triển của họ so với Mỹ Á quốc có kém hơn không “. .

Vừa nói ba người tiếp tục đi Trì Phong. Nhìn ba người Lưu Vũ Phi biến mất trên màn hình, đồng thời cảnh nội tìm khắp các địa điểm không thấy bóng dáng ba người, Chủ tịch Mỹ Á Quốc mới thở dài một hơi. Đối với ba người Lưu Vũ Phi mệnh lệnh truy nã đã sớm hủy bỏ, mà nghị trưởng Tống Quan trực tiếp hạ bệ, nếu không phải vì con trai hắn, chính phủ sẽ không tổn thất bát bộ cơ giáp chiến sĩ, cùng với vô số bình dân bị chết trong hành động này. Chủ tịch đợi Lưu Vũ Phi bay khỏi Mỹ Á quốc, trên Ti Vi phát hành toàn bộ công báo, xin lỗi toàn dân.

Kết quả Mỹ Á Quốc bởi vì Lưu Vũ Phi nên lượng lớn bình dân bị chết, tất cả đều lọt vào trong mắt tuấn tra sử của Hoành Nguyên Tiên Giới. Hơn nữa lúc Lưu Vũ Phi thể hiện tu vi quá mức kinh người, tuần tra sử không đến đương trường tiến hành can thiệp, mà là trước tiên đem ngay hình ảnh lúc đó thông qua pháp khí truyền tống tới nơi của đế quân. Hoàng Nguyên Tiên Giới cùng Cửu Châu Tiên Giới giống nhau, từ thời thượng cổ đã tồn tại, lúc đầu hư nguyên mở thời gian sau đến dải ngân hà. Kì thật thực lực so với Cửu Châu Tiên Giới mạnh hơn vài phần, đế quân cũng chỉ có một người mà không giống cửu châu tiên giới có ba người.

Không thể không nói đến đó là Hoành Nguyên Thần giới, ở trong lĩnh vực của Hoành Nguyên Thần giới thần nhân không nghi ngờ đánh nhau trên hết, bọn họ lúc đó thường xuyên tìm một tinh vực không người tiến nhành luận bàn, chứng minh thực lực của chính mình. Mà không phải như thần nhân trong cửu châu thần giới, bọn họ không hóa thân đi tìm hiểu lực lương căn bản của vũ trụ, chính là lặng lẽ tu luyện. Những người ở Cửu Châu Thần Giới tất cả đều ở trong lĩnh vực thần giới, không người nào minh bạch Cửu Châu

Thần Giới đến cùng ẩn giấu bao nhiêu thần nhân. Mà cửu Châu tiên giới cũng dính dáng tới thần giới, mấy thái cổ trong tiên giới bài danh gần nhất.

Mấy tuần tra sử sau khi đem hình ảnh Lưu Vũ Phi truyến tống, vẫn âm thầm giám thị ba người Lưu Vũ Phi. Hoành Nguyên Tiên Giới cùng tất cả tiên giới giống nhau, cũng không thích trong lĩnh vực của mình xuất hiện một nhân vật không bị khống chế. Hoành Nguyên đế quân nhìn ba người Lưu Vũ Phi, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là ba người này không phải đến từ địa phận Hoành Nguyên. Còn chưa rõ ba người tới đây với mục đích gì, trong lúc nhất thời hắn cũng không thể đưa ra một cái quyết định gì. Lúc Lưu Vũ Phi lộ ra tu vi, hoành nguyên đề quân kết luận hắn là người tu chân siêu việt.

Vì muốn biết thân phận ba người Lưu Vũ Phi, đồng thời cũng không muốn cùng với lĩnh vực khác sinh ra hiểu lầm, Hoành Nguyên đế quân để hình ảnh ba người Lưu Vũ Phi truyền tống tới tất cả lĩnh vực tiên giới. Ý đồ này liên quan đến tin tức Lưu Vũ Phi. Mấy thánh đấu sĩ của Thánh Điện Sơn phái xuống hạ gới trên địa cậu, bí mật điều tra hồi lâu mà không cách nào tìm ra nơi ở Lưu Vũ Phi. Mấy thánh đấu sĩ cuối cùng chỉ có thể tay không quay về. Ở một nơi khác Tân Nguyên Giới, Thiên Đình tây phương truyền đến cho " Lạp " tin tức vui.

Hai thế lực cùng Thánh Địa Sơn đề xuất hợp tác làm cộng đồng đối phó Lưu Vũ Phi cảm thấy rất hứng thú, bọn họ cùng coi Lưu Vũ Phi là địch nhân lớn nhất, nhất là đã biết các bên liên tiếp có thành viên bị chết trong tay Lưu Vũ Phi, hết lần này tới lần khác lại không cách nào đem hết toàn lực truy sát đối phướng. Điều này làm cho thượng đế tây phương Tân Nguyên Nhật Chiếu dị thường căm tức. Trước đây bọn họ không có lúc nào là tìm cơ hội trả thù, chỉ khổ nỗi Lưu Vũ Phi vẫn ở chỗ sâu nhất trong Cửu Châu lĩnh vực, hơn nữa Cửu Châu tiên giới đưa ra điều kiện là không cho phép làm hại tới một tính mạng con người, nếu không sẽ nhúng tay vào trong đó. Nếu muốn thuận lợi giết chết Lưu Vũ Phi, ở Trung Quốc là quốc gia đông người, không thương tổn con người quả thực là người ngu nói mộng. Điều kiện ngặt nghèo như thế, làm cho kế hoạch hợp tác tam phương phá sản.

Nhật Chiếu, Lạp, Thượng Đế nhận được hình ảnh từ Hoành Nguyên giới truyền đến, không khỏi dị thường hưng phấn. Bọn họ đã cho rằng kế hoạch hợp tác tam phương phá sàn, Hoành Nguyên đế quân tặng một phần đại lễ đến đây, cơ hội tốt như thế nếu không nắm chặt sau này nếu muốn tiêu diệt Lưu Vũ Phi, chính là khó khăn càng thêm khó khăn. Bọn họ nghĩ không ra Lưu Vũ Phi dĩ nhiên đi Hoành Nguyên Tinh hệ, còn đang ở bên kia dẫn phát sự kiện giết hại bình dân, Hoành Nguyên giới khẳng định sẽ không bỏ qua. Chỉ cần thuyết phục Hoành Nguyên đế quân, đồng ý cho người tam phương phái tiến vào Nguyên Tinh hệ tất cả vấn đề mình gặp phải sẽ được giải quyết dễ dàng. Không biết Tượng Giao Viên từ chỗ nào nhận được tin tức tam phương liên thủ, đồng thời biểu đạt nguyện ý hợp tác.

Nhật chiếu, Lạp, Thượng Đế bằng vào liên lạc ngắn ngủi của Tương Giao Viên, đạt thành hợp nghị hợp tác sau đó lập tức phản hồi Hoành Nguyên Đế Quân. Cũng đưa ra yêu cẩu của tam phương, làm xong hết thảy Nhật Chiếu, Lạp, Thượng Đế trên mặt đồng thời hiện lên nụ cười âm hiểm, phảng phất như nhìn thấy Lưu Vũ Phi trong khắc này bị chém giết. Cửu Châu Tiên Giới tam vị đế quân nhận được hình ảnh Hoàng Nguyên đế quân truyền đến, không khỏi lắc đầu cười, bọn họ cũng không nghĩ tới Lưu Vũ Phi đi hoành nguyên tinh hệ. Thông qua thương nghị ngắn ngủi, tam đế quân dùng tốc độ nhanh nhất hồi truyền, biểu lộ lập trưởng của Cửu Châu Tiên giới .

Trả lời rằng Lưu Vũ Phi cùng Cửu Châu Tiên giới không có bất cứ liên hệ gì, Hoành Nguyên đế quân nếu là có liên quan đến Lưu Vũ Phi bất cứ quyết định gì, cũng có thể yên tâm làm Cửu Châu Tiên Giới cam đoan không nhúng tay vào. Xem tin các lĩnh vực hồi lại, Hoành Nguyên Đế quân càng xem càng đối với Lưu Vũ Phi tò mò. Một người một mình trêu trọc Tân Nguyên, Tượng Giao Viên, Thiên Đình, Thánh Điện Sơn bốn thế lực cường đại này, dĩ nhiên lại còn có tâm tư mang theo người khác du ngoạn, một chút cũng không có đem các lĩnh vực để vào mắt, tựa hồ chẳng có nguy hiểm.

Trước mắt Hoàng Nguyên đế quân cũng không có thể nhìn ra Lưu Vũ Phi mạnh đến đâu, Tu vi thông qua hình ảnh bất quá chỉ bằng thực lực tiên nhân, đến cùng là vì nguyên nhân gì làm cho bốn lĩnh vực trong dải ngân hà, không có biện pháp giữ hắn. Hoàng Nguyên đế quân trong lòng sinh ra nghi vấn như vậy. Hoành Nguyên đế cũng muốn hiểu rõ Lưu Vũ Phi dựa vào cái gì, làm cho mấy lực vực trong dải ngân hà không có biện pháp giữ hắn.

Đối với đề xuất nhật chiều, Lạp, thượng đế tiến vào hoành nguyên lĩnh vực đối phó Lưu Vũ Phi, Hoành

nguyên đế quân đương nhiên không có cự tuyệt, còn không có đề xuất điều kiện không được thương hại đến phàm nhân. Cũng hạ lệnh tất cả tuần tra sử chỉ cần chú ý đi về phía Lưu Vũ Phi, đối với Lưu Vũ Phi bất cứ hành vi gì cũng không nhúng tay vào, kể cả Lưu Vũ Phi muốn hủy diệt Tử Lan Tinh cũng không được quản hết thày chờ đợi chỉ thị mới nhất. Chỉ ý kí quái như thế, là lần đầu tiên Hoành Nguyên đế quân sấm phát, tất cả tuần trả sử chỉ có thể buồn bực đợi lệnh làm việc.

Ba người Lưu Vũ Phi rời Mỹ Á, Tại Trì Phong một lòng một dạ du ngoạn. Bọn họ tịnh không biết một trường cuồng phong bạo vũ sắp hình thành, hồn nhiên vô tri ở Trì Phong du ngoạn gần mười ngày. Tử Lan Tinh khoa học kỹ thuật phát triển cao, làm cho hai người Triệu Nhược Băng , Tô Thiến được mở rộng tầm mắt, đi thăm trên đường không khỏi thốt ra tiếng trầm trồ sợ hãi. Ngày ngày, ba ngày Lưu Vũ Phi đi xem khoa học kĩ thuật hiện đại nhất của Trì Phong quốc, trở về ba người ẩn thân ở chỗ hẻo lánh.

Ba người vừa mới tới, trên đỉnh đầu đột nhiên lộ ra một đại khẩu như vực sâu. Ba đạo lôi trụ màu trắng từ phía trên hướng ba người Lưu Vũ Phi nện thẳng xuống " Cẩn thận", trong tiếng quát, nhoáng một cái giữa không trung xuất hiện ba thân ảnh Lưu Vũ Phi. Ba người bóng dáng giống nhau,hai tay đồng thời hợp lại trong nháy mắt hình thành một cái quang cầu, đón ba đạo lôi trụ đánh nhanh ra. Quang cầu va chạm lôi trụ, Lưu Vũ Phi hét lớn " Bạo" Oanh ! Oanh! Trên bầu trời quang cầu bạo nổ, ba đạo lôi trụ khổng lồ bị quang cầu nổ mạnh đánh sâu vào, nhất thời dẫn phát mấy tiếng nổ vang. Lôi trụ đối chạm phun ở trong ra bốn phía, năng lượng bắn ra tại không trung phát ra tiếng hưu hưu quái dị.

Trên mặt đất Triệu Nhược Băng, Tô Thiến không có kịp chuẩn bị trước đột nhiên bị tập kích ngây người tại đương trường. Nếu Không có Lưu Vũ Phi, cho dù các nàng với điểm ấy tu vi không có cách nào chống đỡ thiên lôi mạnh mẽ như thế. Không trung ba người Lưu Vũ Phi xác nhập một người, lắc mình quay về bên cạnh hai người Triệu, Tô quan tâm nói : " Thiến nhi, Băng nhi các ngươi có việc gì không ? " Triệu Nhược Băng, Tô Thiến lắc đầu. Hắn nói tiếp "Các ngươi ở chỗ này chờ ta trở lại, yên tâm đi bằng tu vi của ta bọn họ mơ tưởng tổn thương chúng ta nửa phân " Thấy Triệu Nhược Băng, Tô Thiến như muốn ngăn cản, Lưu Vũ Phi để lại thêm câu, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất bày một đạo kết giới đem các nàng che trở.

Lúc Lưu Vũ Phi xoay người đi trên mặt đã phủ một tầng sát ý kinh khủng, không biết người nào đột nhiên tập kích hắn. Dựa vào lần đối kháng vừa rồi, Lưu Vũ Phi cảm nhận được thiên lôi giáng xuống khẳng định có tu vi thiên tiên, mới có uy lực như thế. Nếu dám đối với hắn ra tay, thậm chí gồm cả hai người Triệu Tô, liền kích phát sát ý trong lòng Lưu Vũ Phi.

Trong hư không bốn gã thiên tiên Tân Nguyên tiên giới, ba gã chủ thần tây phương Thiên Đình hơn ba mươi thiên sứ chiến đấu 12 cánh, năm tên chủ thần Thánh Điện Sơn hơn nữa bảy mươi thượng bậc thánh đấu sĩ, mặt trận cường hãn như thể chỉ để đối kháng Lưu Vũ Phi. Ba thế lực sớm coi Lưu Vũ Phi như thần nhân nhất giai, nếu không cũng sẽ không phái ra mặt trận xa hoa vậy, hơn nữa chuyện này xảy ra ở ngoài, ai cũng không rõ dàng thần nhân có cái gì tu vi, âm thầm một bên đề phòng bất trắc.

Đám người này thân phận cao quý, nhìn bốn gã Thiên Tiên liên thủ đánh ra thiên lôi bị mấy tiểu quang cầu của Lưu Vũ Phi triệt tiêu, trong lòng không khỏi chấn động. Lưu Vũ Phi tu vi phỏng chừng lại vừa đề cao mấy cấp độ , hoàn hảo lệnh thiên đã làm tốt kế sách vạn toàn, nếu không chỉ ấy nhân thủ bọn họ thật không dám đối khánh lại. Không chờ bốn gã thiên tiên lần nữa xuất chiêu gọi thiên lôi, Lưu Vũ Phi đã xuất hiện đối diện với bọn họ. Nhìn quần áo nhóm người này, Lưu Vũ Phi phát ra tiếng cười lạnh lùng, ngón tay lay động không thèm nói: "Các ngươi là ai ở chỗ này tập kích ta, nguyên lai là đám các rác rưởi các ngươi, xem ra các ngươi cũng không sai mà liên thủ, hy vọng lần này đừng làm ta thất vọng ."

Nhìn Lưu Vũ Phi đột nhiên xuất hiện, đám người trong lòng không có bối dối ngược lại chiến ý nồng đậm dâng lên, vô tận sát ý đem bao phủ Lưu Vũ Phi. Đối với sơn ngôn bất huấn của Lưu Vũ Phi, phong thần Khắc Lạc đến từ tây phương thiên đỉnh là người đầu tiên ẩn nhẫn không được, lạnh lùng nói :" Ngươi là đông phương dị giáo, lại tại địa cầu giết hại trên vạn thần tộc, hôm nay chúng ta đại biểu chủ tướng muốn nghiêm trị ngươi ".

" Thần tộc ? ta phi, bằng loại rác rưởi các ngươi xúng đứng gọi là thần, thật sự là một đám không biết liêm sỉ gì đó " Lưu Vũ Phi trào phúng chẳng bỏ, đối với uy hiếp tử vong phong thần phát ra không thèm để ý. Đám người tự cho mình cao quý, Lưu Vũ Phi lúc này trào phúng như thế, bọn họ há có thể dễ dàng tha thứ. Phong thần Khắc Lạc Đặc, hỏa thần Y Duy Nhĩ, đồng thời hét lớn " Phong bạo" " Liệt Diễm Đao" Y Duy Nhĩ trên tay đột nhiên xuất ra hỏa nguyên tố tạo thành một thanh đao, đao này so với tiên khí một

chút không kém, thậm chí còn mạnh hơn vài phần Y Duy Nhĩ tìm kiếm nguyên tố mười vạn năm mới luyện thành binh khí của mình.

Theo tiếng quát ngọn lửa hung hãn bành trướng mấy lần, hướng tới vị trí Lưu Vũ Phi chém thẳng xuống.Gió lốc của Khắc Lạc Đặc đến trước một bước như sóng dữ gào thét hướng đầu Lưu Vũ Phi chụp xuống. " Chút tài mọn, cũng dám kheo ". trong tiếng lạnh lùng Thất Thải Thần Kiếm bất ngờ bay ra " Tinh Quang lèo lèo " Lượn giữa không trung Thất Thải Thần Kiếm lên tiếng đột biến. Trong chớp mắt bảy màu đã phân hoán thành ngàn vạn đạo kiếm ảnh, như hỏa tiễn đầy trời trên đỉnh đầu trực chờ gió lốc trên không, đối diện hơn mười đạo hỏa diễm kình khí. " Khai cho ta" Lưu Vũ Phi đột nhiên cao giọng, Y Duy Nhĩ chậm mà đến trước hỏa diễm chống lại kiếm ảnh do Thất Thải Thần Kiếm phát ra.

Bỗng dưng trong hư không nổ tung bắn ra vô số đốm lửu, cột lửu bị kiếm khí cắt nát biến mất trong không khí, kiếm khí vẫn chưa bởi vậy biến mất thẳng lộ tuyến của mình, hướng tới Y Duy Nhĩ quét lại. Kiếm Khí xuyên qua không trung, tựa như không gian đều bị nó cắt nhỏ, phát ra tiếng nghẹn ngào không cam lòng. Cùng lúc đó phong nguyên tố của Khắc Lặc Đặc hình thành gió lốc, đụng chạm kiếm khí. Đoàn gió lốc này tàng trữ năng lượng gió kinh khủng, nhất thời nổ tung, Oanh ! Oanh! Liên tiếp truyền đi tiếng nổ liên miên.

Năng lượng tứ tán mang theo thế lực của ba người tất cả mọi người bị bức lui trăm thước mới cảm thấy không bị uy hiếp. Mà Hỏa Thần không có vận may tốt như vậy, hắn nghĩ không ra hỏa trụ của mính phát ra lại dễ dàng bị công kích vỡ, ngẩn ra dưới mấy kiếm ảnh chụp xuống đầu. Tình thế cấp bách Y Duy Nhĩ quát lớn " Hỏa Diễm Thuẫn trong nháy mắt kiếm khí liền bổ trúng" rầm rĩ một tiếng , một mặt thuẫn màu đỏ vô cớ hiện, dát chi! Một tiếng hoa hoa nhỏ vang lên hỏa thuẫn lập tức biến mất, Y Duy Nhĩ cũng cũng vì tận dụng được một chút thời gian, lắc mình lui về phía sau lúc này cảm giác trước ngực trận mát lạnh nguy hiểm hết sức né tránh một kích tất chết.

Lưu Vũ Phi chỉ vào Y Duy Nhĩ cười ha ha, Y Duy Nhĩ cúi đầu nhìn lại khuôn mặt tuấn tú không khỏi đỏ lên, xiêm y trước ngực hắn bao gồm quần bị kiếm khí xé toạc, lộ ra chiếc quần lót chỉ có ở loài người. Những người khác nhìn thấy cảnh này, âm thầm cố nhịn cười bất quá những người này không có người nào biểu lộ, Y Duy Nhĩ liền tức giận không thôi, điên cuồng hét lên một tiếng hỏa nguyên đao trong tay lần nữa chém ra.

Phẫn nộ làm cho hắn quên bản lãnh sở trường của mình, bất chấp niệm chú trực tiếp dùng dao bổ mạnh. Khắc Lạc Đặc trong miệng niệm chú ngữ người khác nghe không hiểu, vẻ mặt nghiêm túc trong tay không biết lúc nào đã cầm một ma pháp trượng, niệm chú xong ma pháp trượng vung lên " Long bạo phong quyển " một ngọn gió lốc màu lam hình rồng hướng Lưu Vũ Phi cấp tốc chụp tới. Lưu Vũ Phi chỉ cười một tiếng, thân hình tựa như tia chớp bay lên tránh, kình khí màu đỏ cùng gió lốc hình rồng liên tiếp lướt qua dưới lòng bàn chân.

Ý niệm vừa động Thất Thải Thần Kiếm quang mang đại thịnh, vô số đạo kiếm khí lăng không hướng tới Y Duy Nhĩ, Khặc Lạc Đặc chém xuống. Cùng lúc đó tất cả mọi người tại đây đều động, bốn gã Thiên Tiên hai tay cấp bách kết thủ ấn " Di Sơn " trên đỉnh đầu Lưu Vũ Phi đột nhiên xuất hiện vài ngọn núi, hướng đầu Lưu Vũ Phi nện xuống. Đồng thời thánh đấu sĩ môn loan đao trong tay mãnh liệt bổ ra, những đường cong màu bạc như vầng trăng khuyết tất cả hướng Lưu Vũ Phi chụp lại.

Chiến đấu thiên sứ hét ngâm một tiếng thánh kiếm trong tay bừng sáng, năng lượng ánh sáng máu trắng tinh khiết tăng lên cực điểm tập lại. Giờ khắc này không gian bị các loại năng lượng đập vào bên trong phát ra tiếng dát chi đứt gãy, không ngừng vặn vẹo hết sức quỷ dị . Thân ở hãm cảnh Lưu Vũ Phi không chút kinh hoảng, chỉ thấy bốn phía vô số người đòi mạng bủa lại, trong nháy mắt ngọn núi nện xuống, cánh tay nhất thời đổi " Phá Thiên Quyết, Khai " chỉ thấy giữu hai tay Lưu Vũ Phi phun ra một đạo bạch quang uốn lượn.

huynhba

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

153. Chương 152

Đột nhiên kích xạ một chùm sáng, ở không trung nổ thành vô số cột sáng nhỏ, lấy Lưu Vũ Phi làm trung tâm hướng bốn phía bắn ra. Trong nháy mắt cả người Lưu Vũ Phi tỏa ra ánh sáng gống như thiên thần, vừa trang nghiêm lại trang trọng. Đầu tiên chùm sáng bắn nhanh đập tan mấy ngọn núi, vang lên một trận chói tai trong tiếng chi chi hóa thành bụi lăng không rơi xuống. Liên tiếp Thánh Quang Trảm, Loan Đoan phát ra ánh sáng màu bạc giao nhau thành một chiếc võng dày đặc, trong nháy mắt chạm phải cột sáng Lưu Vũ Phi phát ra.

Hai cổ bất đồng va chạm vừa tương hỗ vừa cắn xe nhau, bỗng nhiên, trong hư không bùng nổ thành từng đoàn quang cầu, không gian năng lượng như ngọc lưu li dễ vỡ bắn tung téo , rầm rầm rơi xuống, Khắc Lạc Đặc, Y Duy Nhĩ nghĩ không ra Lưu Vũ Phi lần nữa lấy họ là mục tiêu , trong nháy mắt như kiếm khí như thác đổ quét lại. Y Duy Nhĩ trong lòng rùng mình hỏa diễm trong tay cấp bách vẽ lên, từng vòng kình khí màu hồng cam như gợn sóng, hình quạt hướng phía trước mặt dũng mãnh lao tới ý đồ triệt tiêu kiếm khí Lưu Vũ Phi chém tới.

Phanh ! Phanh ! vang lên gợn sóng hình quạt vừa vặn bị kiếm khí quét tới như đậu hũ vỡ vụn. Y Duy Nhĩ trong lòng kinh hãi hắn muốn bứt lui về phía sau, quát lớn " Liệt Diễm Thuẫn " Hỏa Diễm Đao trên tay trong nháy mắt biến mất, rầm rĩ một tiếng trước mặt hắn một đạo hỏa thuẫn bất ngờ xuất hiện. Lúc Y Duy Nhĩ gặp nạn Khắc Lạc Đặc cũng chịu tình cảnh nguy hiểm tương tự, kiếm ảnh của Thất Thải Thần Kiếm cùng thời gian đó chụp xuống đầu. Khắc Lạc Đặc không như hỏa thần có Hỏa Diễm Đao, hoảng sợ lui về phía sau cực nhanh tay phải ma pháp trượng không ngừng vung lên. Một mặt phong thuẫn ngăn cản trước mặt Khắc Lạc, nhưng uy lực của Thất Thải Thần kiếm vượt xa dự liệu của hắn.

Vô số phong thuẫn vừa mới xuất hiện, thì kiếm khí lợi hại cũng quét ngang tới, năng lượng hình thành mấy phong thuẫn này mới vừa va chạm kiếm ảnh, tựa như thủy tinh hoa hoa vỡ vụn. A! Hai tiếng thê lương bi thảm đồng thời phát ra, chỉ trong nháy mắt Khắc Lạc Đặc, Y Duy Nhĩ cả người liền bị máu tươi phủ thành huyết nhân. Toàn thân trên dưới không có một chỗ lành lặn, vết kiếm dày đặc, trong máu đỏ lộ ra thịt trắng càng thêm kinh khủng.

Y Duy Nhĩ, Khắc Lạc Đặc tồn tại như bậc chủ thần, vết thương nhìn kinh khủng kì thật chỉ là da thịt bị thương, mấy thiên sứ chiến đấu nhanh chóng bay tới dìu bọn họ, chuyển vận thánh lực trợ giúp bọn họ chữa trị vết thương có vẻ như nghiêm trọng. Lưu Vũ Phi tốc độ cực nhanh làm cho nhóm người này giật mình, chỉ là trong nháy mắt triệt tiêu hơn mười người liên hợp công kích, lại còn gây bị thương hai gã chủ thần. Người khác lần nữa ra tay, bốn gã thiên tiên tiên phong cùng nhảy lại thân hình nhoáng một cái đã tới đứng trên đỉnh đầu Lưu Vũ Phi. Hai tay cấp bách kết lại trong miệng không ngừng niệm chú, vô số phù trú quỷ dị vặn vẹo rơi như tuyết.

Cùng lúc đó phối hợp bốn gã thiên tiên thánh đấu sĩ đồng thời quát, thân thể vũ động đồng thời liên hợp lại một chỗ, một vòng tròn xoay tít hướng Lưu Vũ Phi chém xuống. Vô số ánh sáng trắng rực rỡ bắn ra lần nữa vờn quanh Lưu Vũ Phi, kình khí gào thét bỗng nhiên đao ảnh như nước xuyên lại. Mọi người thấy Lưu Vũ Phi không tránh, cũng không có ý chống đỡ, trong lòng không khỏi vui vẻ, trong phút chốc không trung truyền lại một trận sấm sét dày đặc nổ vang. Lưu Vũ Phi thân như hòn đá bùng nổ, bắn tung téo lại, đối thủ kinh khủng như vậy dễ dàng bị giết chết ? trong lòng mọi người dâng lên cảm giác nghi vấn.

Áp bức tâm tình kích động trong lòng, mọi người tụ lại hướng vị trí Lưu Vũ Phi bay tới. Bỗng nhiên, dị tượng phát sinh trên đỉnh đầu mọi người truyền xống một tiếng rồng gầm, mọi người thất kinh bóng dáng thoáng một cái đang muốn tránh ra. Nhưng không còn kịp, bọn họ chỉ thấy không gian bốn phía chợt co rút nhanh, sát khí nồng hậu bao phủ bọn họ bên trong, ý nghĩ chạy trốn vừa xuất hiện liền tan biến. Không gian co rút nhanh, sát khí tỏa khắp làm đám người này như rơi vào một đầm lầy, muốn động đậy lại không động đậy được:" mọi người cẩn thận, theo kế hoạch làm việc " Nhâm Thiện một trong bốn thiên tiên liền cảnh báo mọi người.

Mọi người không rõ ràng Lưu Vũ Phi vừa rồi như thế nào thoát ly vòng vây, Hình ảnh Lưu Vũ Phi bị bị cắn nát là chuyện gì xảy ra, mọi người bị cảnh quỷ dị chế trụ : " Hắc hắc ! bằng các ngươi hiện tại khó có khả năng vây khốn ta, bất quá các ngươi so với đám người trước đó quả thật thông minh hơn rất nhiều, hiểu được tốt nhất liên thủ lại không chơi với các ngươi nữa ". Thanh âm còn quanh quẩn trong màng nhĩ,

không trung đã xuất hiện ba mươi Lưu Vũ Phi, bày ra một trận pháp cổ quái.

" Trận pháp " Nhâm Thiện kinh sợ lần nữa bật thốt lên, hôm nay hết thảy thật quái dị, tựa như nhóm người sống qua năm tháng dài, cũng không biết trong đó có gì huyền bí. Ba mươi Lưu Vũ Phi làm bọn họ phân biệt không ra đâu là người thật, Lưu Vũ Phi lại huyễn hóa thành hư thể, hư thể là căn bản không tạo trận pháp. Nhưng hiện tại trận pháp này xuất hiện trước mắt bọn họ lại rất lợi hại, đám người trong lúc này ngẩn ra, cảm nhận được tu vi của mình bị áp chế còn một nửa, mặt khác tâm tình kinh hãi, sợ hãi, bất an bọn họ liền tản ra,

" Mọi người liều mạng, chúng ta là vô địch ". Bọn họ hét lớn, cũng vì khí trạng của mình. Y Duy Nhĩ, Khắc Lạc Đặc ngoại thương đã được chữa khỏi hai người đồng thời niệm chú nghữ. Bốn gã thiên tiên điên cuồng vận khởi chân nguyên, tồi động số pháp bảo, bọn họ khu động vài món pháp bảo bộc phát ra quang mang màu lam. Chiến đấu thiên sứ do Quang Thiên sứ dẫn đầu tiếp tục ngâm xướng, thánh lực cuồn cuộn không ngừng hội trên một quang thiên sứ, chuẩn bị phát động một lực thần chi tài quyết siêu cường.

Thánh đấu sĩ môn xuất ra phương thức bất đồng, Nguyên lai loan đao bị dữ lại trên người, tạo ra bộ dáng đủ loại, tuy theo động tác thánh đấu sĩ trên người bọn họ phát ra vầng sáng nhàn nhạt, cuối cùng hội tụ tại một chỗ hình thành một vòng ánh sáng chói mắt, tản mát ra quang mang đủ để so với mặt trời trên địa cầu. Lưu Vũ Phi lần đầu hiện ra vẻ mặt nặng nề, ba mươi bóng dáng đổi chỗ qua lại tốc độ càng lúc càng nhanh. Rốt cuộc đám người cùng hét lớn " Quỷ Mị" " cấm chú phần thiên hạo kiếp " , " Cấm chú phong chi cuồng vũ ", " Thần chi tài quyết ", "Nhật nguyệt luân quyết, đốt ", " Hạo nhật hủy diệt " các loại pháp thuật kinh khủng từ trong miệng bọn họ phun ra.

Bỗng nhiên, trên bầu trời đồng thời bay lên vô số quang cầu chói mắt. Lưu Vũ Phi dựa vào vạn tượng chi hưu hóa ra thân ảnh thực, bày ra Phệ Thiên Kiếm Trận. Theo tiếng hét lớn của hắn kiếm khí như cuồng phong bạo vũ, oanh dũng xuất ra, kiếm ảnh dệt thành võng kiếm liên miên, không lưu tình hướng tất cả đối phương chụp xuống. Uy lực như thế làm cho đám người không biết làm sao, bọn họ lúc trước kết luận Lưu Vũ Phi xuất thủ uy lực tuyệt đối mãnh liệt, nhưng cũng không có nghĩ đến loại tình huống này, trong đầu mọi người chỉ có một ý niệm " Nghe theo ý trời "

Hai người Y Duy Nhĩ, Khắc Lạc Đặc phát ra cấm chú, làm cho Lưu Vũ Phi lần đầu kiến thức qua uy lực ma pháp cấm chú. Phần Thiên Hạo Kiếp dẫn phát cầu lửa đầy trời, mỗi cầu lửa cực lớn hướng đầu Lưu Vũ Phi nện xuống. Phong Chi Cuồn Vũ ẩn chứa cuồn bạo chi lực cắn xé, làm cho người ta cảm thấy giống như tử thần không ngừng gọi về. Mấy người khác pháp thuật liên kích, so với uy lực cấm chú đơn độc mạnh hơn vô số lần, cho dù Phệ Thiên Kiếm Trận đã áp chế một nửa uy lực, cũng làm cho Lưu Vũ Phi phải cẩn thận ứng phó.

Hai cổ năng lượng này ẩn chứa lực lượng đủ để phá hủy bất một tinh cầu nào, trong nháy mắt va chạm nhau. Vì vậy trong hư không truyền tới tiếng sét nổ xé rách màng nhĩ, bay lên đầy trời sóng khí tê liệt như một không gian ngăn trở tất cả bọn họ. Đã bị phệ thiên kiếm trận cưỡng chế, sóng khí đầy trời này bị áp trở về, hạ xuống phía dưới hơn hai mươi thánh đấu sĩ của thánh điện sơn chưa kịp phản ứng, đã bị cỗ năng lương kinh khủng này thôn phệ, ngay cả một chút cặn bã cũng không còn lại. Những người nhận ra sớm , trong tiếng nổ mạnh đồng thời thân thể quỵ xuống, ngay cả mười mấy người quỵ xuống nội phủ bị chấn lệch vị trí, không ngừng thổ huyết những người khác bị thương cũng không nhẹ.

Lưu Vũ Phi trên đình đầu hỏa cầu thật lớn, bị kiếm khí mãnh mẽ cắt nát, một làn nữa trở về vũ trụ. Một lần công kích này, đối phương không chết cũng bị thương tuyệt đối không có người nào lành lặn, điều này thuyết minh Phệ Thiên Kiếm Trận phát huy tác dụng lớn, về phương diện khác cũng nói rõ bằng vào nhóm người này đối phó Lưu Vũ Phi thật sự chỉ là một đám gia hỏa muốn chết. Tất cả bọn họ đã thoát ly khỏi Tử Lan Tinh, nếu không , đánh như vậy Tử Lan Tinh sớm đã bị hủy ở trên tay bọn họ, ở trên mặt đất Triệu Nhược Băng Tô Thiến chỉ sợ cũng khó thoát vận rủi.

Cỗ sóng khí kinh khủng kia sau khi tiêu thất, Lưu Vũ Phi toàn thân tản mát ra một cỗ sát khí lăng lệ làm người khác sợ hãi. Ba mươi Lưu Vũ Phi phiêu phù giữa không trung, tựa như ba mươi tôn ma thần chuyên môn đoạt tính mệnh người. Trong lúc còn kinh ngạc, đám thiên tiên, thiên sứ, thánh đấu sĩ nhất thời cảm thấy cỗ sát khí kinh khủng, không tự chủ được cả người run sợ, bọn họ hiện tại chỉ nhanh đắc thủ một chút, cũng là để bọn họ thoát khỏi biển khổ. " Ảnh vũ " Lưu Vũ Phi lần nữa hét lớn, đối phương cái đám người này hoảng hốt theo bản năng liều mạng, quơ pháp khí bảo vệ tính mạng chém về phía Lưu Vũ Phi.

Nhưng đã trễ một bước, chỉ thấy căn bản là bóng tối hư không bỗng bùng nổ một khối ánh sáng lạnh lẽo, trong tiếng đinh đinh đương đương năng lượng các loại vũ khí tự bắn ra hướng về phía Lưu Vũ Phi, pháp bảo bị kiếm khí sắc bén cắt thành mãnh vụn. Mọi người hoảng sợ lần nữa thân quỵ xuống, tốc độ kiếm khí nhanh hơn bọn vô số lần, mấy chiến đấu thiên sứ thối lui chậm bị trúng kiếm khí rơi như thác đổ, kêu lên bi thảm trong nháy mắt bị chặt đứt, máu tươi từ bụng rơi trong không trung. Theo sau lại truyền lên hơn mười tiếng kêu khóc của chiến đấu thiên sứ, bọn họ cũng bị kiếm khí truy sát chém nát thịt.

Quang Thiên Sứ, hỏa thần, phong thần đau lòng kêu khóc thành tiếng, bọn chúng đều là thiên sứ chiến đấu mười hai cánh, tây phương thiên đình tổng cộng chỉ có hơn hai trăm tên, bàn về chiến lực bọn họ cũng không kém kim tiên, hiện giờ bị Lưu Vũ Phi dễ dàng tiêu diệt hơn hai mươi người. Lưu Vũ Phi lạnh lùng cười vài tiếng :" Biết đau lòng sao, đây là kết quả gặp phải ta, bất quá các ngươi cũng không cần sốt ruột, rất nhanh các ngươi liền sẽ trên cùng con đường với chúng " . Nói xong đang muốn phát động Phệ Thiên Kiếm Trận lần nữa, chuẩn bị một lần đem đám người này hủy diệt.

Đột nhiên bên kia một đạo tấn phù cầu cứu nhanh chóng từ Tử Lan Tinh xẹt qua, không cần nhìn hắn cũng biết nội dung bên trong. Ba mươi thân ảnh lập tức xác nhập làm một, chuẩn bị quay về Tử Lan Tinh cứu viện Triệu Nhược Băng, Tô Thiến. Thân ảnh vừa thu lại Phệ Thiên Kiếm Trận lập tức biến mất, nguyên lai một nửa tu vi bị áp chế của đối thủ lập tức khôi phục lại toàn bộ. Những người này đương nhiên biết mục đích Lưu Vũ Phi làm như vậy, không đợi Lưu Vũ Phi lắc mình dùng tốc độ nhanh nhất, phát ra công kích cực mạnh, bọn họ chỉ có một mục đích là " Giữ chân"

Trong phút chốc, cuồng phong bạo vũ, thế công hướng Lưu Vũ Phi chụp xuống, không gian bốn phía chợt co rút nhanh vô số lãnh mang rực rỡ tràn ngập bên trong bao phủ Lưu Vũ Phi, thối lui là khó có khả năng lần nữa phản kích thời gian đã không cho phép. Dám động Tô Thiến và Triệu Nhược Băng, đám người vốn dĩ đem bản thân bức Lưu Vũ Phi đến vách núi hắn hét lới " Thần Nguyên Chiến Giáp " một trận quang mang rực rỡ lấp lánh, uy phong lẫm lẫm Thần Nguyên Chiến Giáp trong nháy mắt xuất hiện trên thân Lưu Vũ Phi liền chặn tất cả thế công lên thân hắn. Một vầng sáng hình tròn trong nháy mắt đem Lưu Vũ Phi bao phủ, một trận ầm ba bạo vang qua đi, mọi người nhất thời run sợ tại đó, thế công mạnh mẽ như thế dĩ nhiên bị chiến giáp của Lưu Vũ Phi dễ dàng đỡ, đám người phía dưới thu vũ khí không biết có nên đánh tiếp ? trong lòng mọi người đã bắt đầu sinh thối ý.

Lưu Vũ Phi thiếu sót Tử Lan Tinh chính là Tô Thiến, Triệu Nhược Băng đối phương không tha lần nữa ngăn trở, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất chính là giải quyết đám người phiền phức này. Vầng sáng trên người tản ra, Lưu Vũ Phi hét lớn " Bàn Cổ Phủ " mang theo khí thế hủy thiên hạ, Bàn Cổ Phủ một khi xuất ra sẽ uy áp tất cả sinh linh, lần nữa làm nhóm người này kinh sợ tại đương trường, tâm lí muốn khóc, " Khó có khả năng ". Thân thủ đưa ra nắm chặt Bàn Cổ Phủ một cổ khí thế ngạo thị chúng sinh, từ thân Lưu Vũ Phi tán phát ra.

Trên Bàn Cổ Phủ lần nữa truyền đến Lưu Vũ Phi hơi ấm quen thuộc, bản thân hắn cảm giác giống như hòa hợp làm một thể, Bàn Cổ Phủ cũng có lý giải giống vậy " Hách ! Bàn Cổ Phủ ! mọi người mau lui lại đừng sững sờ ở nơi này, đã trễ không còn kịp nữa ". Nhâm thiện sớm đề tỉnh nhưng vẫn thấy đồng bạn sững sờ trong tiếng cảnh cáo lớn, chính mình đi trước một bước sử dụng đại pháp " Thuấn di " để bảo vệ tính mạng. Thuấn di sử dụng một lần hao tổn chân nguyên quá lớn, bằng hắn hạ bậc thiên tiên dùng tới thuấn di có chút khó khăn. Những người khác nghe được cảnh cáo, nhất thời bừng tỉnh liên tiếp thầm mắng không thôi ở thời gian then chốt này trên mắt còn sững sờ, đang định rút lui ra phía sau.

Nhưng vẫn không kịp, chỉ chớp mắt một cái, Lưu Vũ Phi truyền đến tiếng giận dữ : " Đám rác rưởi các ngươi đi tìm chết đi ! Phá Thiên Quyết, luân hồi " theo tiếng rống giận dữ của Lưu Vũ Phi, Bàn Cổ Phủ lần nữa bộc phát xuất ra một đạo sóng kích mạnh mẽ, không khí bốn phía đột nhiên bạo ra, một cổ kình khí như biển rộng khởi lên sóng lớn dữ dội, mênh mông mãnh liệt hướng tới thánh đấu sĩ, thiên sứ, đem ba gã thiên tiên bao lấy. Kình khí đi qua không gian trên đường, ào ào vỡ vụn lộ ra vết nứt tối tăm.

Đám thánh đấu sĩ này trở thành sơn dương đợi làm thịt, các thiên sứ giống như nghe thấy tiếng u hồn ở Thiên Cửu U Địa Ngục không ngừng kêu bọn họ. Mặc kệ nhóm người bình thường tự nhận mình tu vi cao bao nhiêu, nhưng là chưa từng thấy thế công uy mãnh như thế, trong đầu bọn họ ý niệm duy nhất là phòng ngự. Vì vậy lui về phía sau vô số pháp thuật phòng ngự, từ trong miệng bọn họ xuất ra, một lồng năng lượng phòng thủ lờ mờ miễn cưỡng chắn phía trước họ. Nhóm người liên thủ công kích uy lực không nhỏ,

giống vậy lồng năng lượng liên thủ phòng ngự cũng rất là lợi hại.

Nhưng lần này bọn phọ đụng tới chính là Lưu Vũ Phi, Bàn Cổ Phủ phối hợp cùng Phá Thiên Quyết hơn nữu là Lưu Vũ Phi căm phẫn xuất thủ, một kích này uy lực đủ để phá hủy dễ dàng một tinh cầu, càng đừng đề cập đết chút phòng ngự ấy của bọn họ. Vừa mới khởi động lồng năng lượng ngăn cản. Sau một giây ào ào vang lên, vỡ vụn thành từng mãnh từ không trung lộ rõ. Tất cả thánh đấu sĩ, chiến đấu thiên sứ nhất thời cảm thấy một cỗ sóng mạnh mẽ vô tận, đè ép cầm giữ xé rách thân hình yếu ớt của bọn họ, chỉ nghe một trận tiếng vang phanh phanh nương theo vô số tiếng kêu thảm, mọi người tựa như trong một trận lũ lớn, da thịt trên người bị lực phá rách, thành mãnh vụn huyết vũ từ không trung rơi xuống.

May mắn lần này Lưu Vũ Phi không phải hướng tới Tử Lan Tinh mà chém, nếu không Tử Lan Tinh đã có thể trở thành bụi trong vũ trụ. Một chiêu đem toàn bộ đối phương tiêu diệt, Lưu Vũ Phi lắc mình về tử Lan Tinh. Tuần tra sử của Hoành Nguyên giới vẫn chú ý đến Lưu Vũ Phi, thông qua pháp khí nhất cử nhất động của Lưu Vũ Phi đều lọt vào tầm mắt của họ. Thần Nguyên Chiên Giáp xuất hiện, làm cho Hoành Nguyên Đế quân kinh hãi, khí tức Thần Nguyên Chiến Giáp xuất hiện, làm cho hắn cảm thấy rất thân thiết rất quen thuộc. Kiến thức qua lực phòng ngự của Thần Nguyên Chiến Giáp, Hoành Nguyên đế quân không khỏi nghĩ đến truyền thuyết Thủy Thần lưu lại trong Hoành Nguyên lĩnh vực. Trong tryền thuyết chỉ cần là hư vô vật phẩm, của tất cả các thần nhân trong lĩnh vực, tiên nhân đối với nó đều có một loại cảm giác đặc thù thân thiết.

Càng làm cho hắn giật mình chính là một kích uy lực cuối cùng của Lưu Vũ Phi, dù hắn ở không gian khác cũng có thể cảm nhận được cỗ lực lượng kinh khủng này, nếu như bị một cỗ lực lượng như vậy đánh trúng kết giới của Hoành Nguyên Tiên Giới, cũng chỉ có thể trở thành tế phẩm. Hắn thật sự rất muốn tìm Lưu Vũ Phi để hiểu rõ, chiến giáp trên người hắn là như thế nào có, kiến thức qua Lưu Vũ Phi quá kinh khủng hắn tạm thời buông cái ý niệm đó trong đầu.

Ở Tử Lan Tinh, Tô Thiến và Triệu Nhược băng đang gặp nguy hiểm, lúc đầu các nàng còn có thể an tâm chờ Lưu Vũ Phi trở về, đối với Lưu Vũ Phi các nàng tuyệt đối tin tưởng. Lưu Vũ Phi rời đi được một phút đồng hồ trên không đột nhiên xuất hiện tám người quần áo cổ quái. Một người khổng lồ hai đầu cao bằng tòa nhà ba tầng, một nữ hài tử tóc vàng rất đẹp, tám người nhìn như người A Lạp Á, còn có cả người được một tầng khí vụ màu vàng bao phủ, làm cho người ta không thấy dõ diện mạo. Tổ hợp quái quỷ vừa xuất hiện, Tô Thiến và Triệu Nhược Băng không khỏi hoảng hốt, mấy người này lộ ra biểu tình cho thấy bọn họ không có hảo ý.

Các nàng cũng biết bản thân mình chính là uy hiếp đối với Lưu Vũ Phi, nếu như rơi vào tay mấy người này hậu quả không tưởng nỗi. Nghĩ đến bởi vì mình quan hệ làm cho Lưu Vũ Phi gặp nạn, Triệu Nhược Băng, Tô Thiến nhìn nhau trong mắt kiên quyết. Triệu Nhược Băng tế xuất ra Thiên Tùng Vân gắt gao nắm trên tay, nàng để Tô Thiến phát ra một đạo tấn phù cấp cứu, đồng thời hy vọng kết giới đủ ngăn chặt công kích mấy người.

Cự Nhân hai đầu vừa mới xuống đất, nhếch miệng cuồng tiếu. Các ngươi không cần xuất thủ, kết giới như vậy giao cho hai huynh đệ ta, chỉ cần nhẹ nhàng một chút hai tiểu bất điển liền rơi vào tay chúng ta. Vừa nói tay vung cây búa lớn, trên bầu trời xẹt qua một vòng cung xinh đẹp, hai đạo kình khí liên hiệp bén nhọn rít lên, lăng lệ bổ vào kết giới. Phanh ! Phanh! Nổ hai tiếng, kết giới nhìn như trong suốt vẫn chưa động, ngay cả một tia sóng gợn đều không có nổi lên. Mấy người thất kinh, lực lượng hai cự nhân Tô Thiến và Triệu Nhược Băng không rõ lắm, nhưng bọn họ biết lực lượng hai đạo kình khí, nói có thể khai sơn phách địa một chút đều không khao trương. Kết giới này dĩ nhiên dễ dàng đỡ , một chút khác thường đều không có phát sinh.

huynhba

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

154. Chương 153

Sắc mặt hai cự nhân bỗng đỏ lên, nhếch miệng nhe răng vẻ mặt trở nên hết sức dữ tợn, lần nữa giơ búa lớn trên tay. Tô Thiến, Triệu Nhược Băng trơ mắt nhìn hai cỗ kình khí màu xanh, từ cây búa lớn bạo phát lại, xuyên qua không gian tạo nên tiếng rít lớn đủ để xé rách màng tai phàm nhân, mà ngay các nàng trong kết giới cũng có thể nghe vài tiếng rít lớn. Phanh! Phanh! Truyền đến hai tiếng so với vừa rồi càng lớn hơn, lần này kết giới cuối cùng có phản ứng, mặc dù chỉ là rung động rất nhỏ.

Hai lần công kích đều tốn công vô ích, hai người Tô Thiến chỉ bị chấn động làm màng nhĩ ong ong, đối với kết giới kiên cố tăng thêm vài phần phần tin tưởng : " Mọi người liên thủ, bọn người Y Duy Nhĩ cũng không biết có thể ngăn cản hắn trong thời gian bao lâu, nếu như hắn trở kế hoạch tất cả chúng ta đều thất bại " .Thủ Liệp Nữ Thần của Tây Phương Thiên Đình nhẹ nhàng nói. Một gã thiên tiên lập tức đáp lại. Thủ Liệp Nữ Thần nói rất có lí, mọi người cùng động thủ đi, hai nữ hài tử này đã phát tấn phù cầu viện.

Thủ Liệp Nữ Thần tay phải tìm kiếm, một cây cung màu vàng xuất hiện trên tay nàng, ba gã thánh đấu sĩ nhìn nhau gật đầu, hai tên khổng lồ đối với kết giới lại càng oán hận. Bọn họ vừa mới to mồm bốc phét, không nghĩ tới đem hết toàn lực vẻn vẹn chỉ làm chấn động kết giới, điều này làm cho bọn họ cảm thấy mình bị người chê cười. Tám người phân bốn vị trí, Thủ Liệp nữ thần quát một tiếng đã căng hết cỡ hoàng kim cung, hai mũi tên năng lượng màu vàng phá không bắn lại. Thủ Liệp nữ thần quát giống như là đưa ra tín hiệu, ba gã thánh đấu sĩ đồng thời chém đến, ba đạo kính mang màu bạc từ chân trời nện xuống kết giới, hai gã Thiên Phụ huy trảm phi kiếm, hai cỗ kiếm khí sắc bén từ chân trời đồng loạt công kích bất đồng, hội tụ lại một đồng thời hướng kết giới.

Trong phút chốc, khởi lên một trận sét bạo hưởng ánh sáng sặc sỡ chói mắt, kết giới bị đánh từ bốn phía kịch liệt rung chuyển, phảng phất trong một giây sẽ bị nghiền nát. Hai người tô thiến chỉ cảm thấy một trận tiếng nổ tê tâm liệt phế, nguyên lai trong màng nhĩ chưa dừng tiếng vù vu, lúc này đây các nàng chính thức không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, Triệu Nhược Băng trong lồng ngực một trận huyết khí nhộn nhạo. Nhưng Triệu Nhược Băng còn có thể trấn tĩnh, vừa mới thấy tình thế không đúng lập tức bấm ấn quyết đánh vào huyệt thái dương của Tô Thiến, đồng thời tự mình phong bế màng nhĩ.

Tám người lần đầu tiên liên thủ công kích cũng không có phá được kết giới, bọn họ rất nhanh phát động lần công kích thứ hai. Kết thủ ấn khống chế phi kiếm, giống như có linh tính phi kiếm quang hàn đại thịnh, kiếm khí băng lãnh từ trên phi kiếm bạo phát. Thủ Liệp Nữ Thần lần nữa giương cung, ba dạng năng lượng màu vàng lần nữa ngưng tụ, hình thành mũi tên năng lượng màu vàng, mang theo tiếng rít tử vong phá không lại. Những người khác đồng thời động thủ, lần nữa liên thủ thanh thế so với lúc nãy lần này đáng sợ hơn rất nhiều, nhất thời phong vân biến sắc mười đạo kình khí lăng lệ đồng thời đánh lên kết giới.

Lại lần nữa sét đánh bạo vang truyền đến, lần này kết giới trên dưới rung động càng kịch liệt, mắt thấy rung động qua đi, kết giới rốt cuộc vẫn đỡ được công kích thứ hai. Chỉ là lần kết giới trong suốt xuất hiện vô số vết rách nhỏ, Tô Thiến bị chấn ngước đầu nhìn về phía Triệu Nhược Băng nhưng không có Thất Thải Chiến Giáp, bị chấn động kịch liệt trong miệng đã ứa ra một vệt máu. Bởi vì Triệu Nhược Băng thụ thương, Tô Thiến cũng không quan sát đến kết giới đã xuất hiện tổn hại, nàng lắc lắc đầu nhìn thấy Triệu Nhược Băng chảy màu, lập tức chuyển vận một cỗ chân nguyên vì nàng chữa thương.

Kết giới có tổn hại làm cho Thủ Liệp Nữ Thần trong lòng vui vẻ, chỉ cần một lần nữa cam đoan liền phá hỏng. Trong kết giới Lưu Vũ Phi bày, bằng tàm người bọn họ nếu muốn kích phá quả thực là khó có khả năng, Lưu Vũ Phi trước kia cũng quá mức khinh thường. Vốn Lưu Vũ Phi nghĩ rằng mục tiêu đối phương là chính mình, hai người Tô Thiến chỉ là vì dính líu tới hắn, hơn nữa thời gian hắn bày kết giới gấp gáp. Không nghĩ tới Tân Nguyên Thánh Điện Sơn lĩnh vực đã sớm điều tra hắn rõ ràng, bọn họ không muốn bị tổn hại quá lớn chỉ có đem hai người Tô Thiến bắt giữ, dùng để uy hiếp Lưu Vũ phi làm cho hắn tự phong tu vi, đến lúc đó muốn đối phó không phải là tự mình định đoạt sau.

Tám người bắt đầu lần nữa ngưng tụ năng lượng, chuẩn bị một kích cuối cùng, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc. Bóng dáng Lưu Vũ Phi đã xuất hiện trước mặt bọn họ, không nghĩ tới Lưu Vũ Phi quay lại nhanh như vậy, tám người trong lòng cả kinh. " Dám hướng các nàng xuống tay, ta cho các ngươi hối hận ở thế giới này, Tuyệt sát ". Chữ sát vừa rơi xuống, trên bầu trời đột nhiên ánh sáng bắn ra bốn phía, vô số năng lượng phi kiếm bắn ra trong suốt thấu triệt, từ trên bầu trời chụp xuống tám người Thủ Liệp nữ thần.

Lưu Vũ Phi vừa mới xuất hiện tám người cảm thấy bị một cỗ sát khí kinh khủng bao phủ, nghe được hai chữ tuyệt sát, trên trời đã chụp xuống vô số phi kiếm, trong lòng thầm than một tiếng không kịp công kích kết giới, chuẩn bị pháp thuật hướng phi kiếm trên đỉnh đầu phát ra. Sưu ! Sưu ! Sưu! ba tiếng ba mũi tên năng lượng của Thủ Liệp Nữ thần phá không kích xạ, tạo nên một bóng ảnh màu hoàng kim. Hai tên Thiên Tiên bấm quyết biến đổi, phi kiếm trên đỉnh đầu liên tục hoa lên, kiếm khí phiếm khí từng đợt sóng gợn, chỉ là trong nháy mắt đối lại năng lượng phi kiếm trên không trung chụp xuống.

Bỗng dưng, một trận lôi bạo bùng nổ vang lên, năng lượng phi kiếm đối kháng trên không trung hoá thành không khí, tám người Thủ Liệp Nữ thần đồng thời lui vài trăm thước, ba thánh đấu sĩ chảy ra một vệt máu. Nguyên lai kết giới yếu ớt bị đánh mạnh vào nát vụn, lo lắng sẽ làm bị thương đến Triệu Nhược Băng, Lưu Vũ Phi chỉ có thể thu hồi Bàn Cổ Phủ, dùng Thanh Liên Kiếm Quyết. Vừa mới xuất hiện nhìn thấy vết rách trên kết giới, sau khi kinh hãi giải quyết nguy cơ trước mắt, hắn cũng âm thầm thở dài

Triệu Nhược Băng, Tô Thiến nhìn thấy Lưu Vũ Phi tâm tình cũng buông lỏng xuống, kết giới vừa vỡ hai người lập tức bay tới phía sau Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi ánh mắt lạnh lẽo đảo qua tàm người Thủ Liệp Nữ Thần, âm trầm nói : Tân Nguyên Giới, Tây Phương Thiên Đình, Thánh Điện Sơn, còn có Tượng Giao Viên, lần này rất không tồi thiếu chút nữa ta lật thuyền trong mương, bất quá cơ hội như vậy chỉ có lần này, tiếp theo các ngươi chuẩn bị nhận sự trả thù của ta. Vừa nói liền quát : " Băng nhi, Thiến nhi ôm chặt ta". Hai người Tô Thiền và Lưu Vũ Phi tâm ý tương thông, nghe lời này là biết Lưu Vũ Phi chuẩn bị, lập tức ôm lấy cơ thể Lưu Vũ Phi cả người treo trên người hắn.

Tám người Thủ Liệp Nữ Thần cũng biết có Tô Thiến, Triệu Nhược Băng kiềm chế Lưu Vũ Phi không thể phát huy thực lực trăm phần trăm, lần này nếu như để cho hắn dễ dàng rời đi lần sau đối mặt chính là sự trả thù. Nguyên lai đã chuẩn bị xong pháp thuật lần nữa bạo phát, hơn mười đạo tinh quang hướng Lưu Vũ Phi mãnh liệt bắn lại, kình phong cuồn cuộn nổi lên ẩn chứa cát bụi hai mắt nhìn đám người : " Kiếm Chi Cộng Vũ " chính là Thanh Liên Kiếm Quyết, quang mang quỷ dị, tiểu phi kiếm uyển chuyển giống như u linh mở rộng mắt, mang theo tiếng kêu ô hô quái dị bốn phương tám hướng vang lên, cuồng phong cuồn cuộn nổi lên đầy trời, tám người Thủ Liệp Nữ Thần tất cả cùng lên.

Trong phút chốc một trận sấm sét bùng nổ. Lưu Vũ Phi tay phải giương lên cỗ ám kình mãnh liệt bắn đi, hắn không có ham chiến mang theo Triệu Nhược Băng, Tô Thiến thuấn di rời đi.

Hai bên năng lực đối nghịch va chạm vào nhau, một cổ sóng điên cuồng từ cổ ám kình bắn lại, hướng tám người Thủ Liệp Nữ Thần, dọc theo đường đi tất cả vật chất bị kình khí quét qua phá hủy. Tám người không nghĩ ra Lưu Vũ Phi tiện tay đánh ra một kích uy lực mạnh mẽ như vậy, lui không lui, tất cả một loạt dương tay lần nữa đẩy một cổ năng lượng mạnh mẽ như dời non lấp biển.

Bỗng nhiên, phong vân biến sắc, trong cuồng phong vang lên tiếng sét đánh, mặt đất run rẩy. Oanh ! một tiếng nổ lớn, tám người bị lực phản chấn, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, chiến giáp phòng ngự trên người cũng hoàn thành nhiệm vụ vinh quang với tám người không còn quan hệ. Sau khi trùng kích qua tám người vẻ mặt bơ phờ, hơn nữa hai người khổng lồ bị kình khí đánh bay mấy chục thước nắm lên một gốc cây nhỏ. Sau khi thối lui mười mười hai bước, chúng tiên nhìn nhau cười cổ kế hoạch lần này hoàn toàn bị hỏng.

Trong hư không Nhâm Thiện là người duy nhất thoát nạn lúc trước đạp mây mà đến, nhìn tám người chận vật liền biết nhiệm vụ thất bại. Mặt khác hai gã thiên tiên nhìn Nhâm Thiện sắc mặt hư nhược, cười khổ nói : " Nhâm huynh, các ngươi như thế nào không ngăn cản người nọ thêm một chút, chúng ta còn thiếu một chút thời gian, ai hiện tại đều xong hết rồi, được rồi tình huống các ngươi như thế nào ? những người khác đâu ?".

" Ai, đứng nói nữa chúng ta nhiều người như vậy trừ ta ra tất cả đều chết trận, người kia quá mức mạnh mẽ chỉ một chiêu, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có ". Nhâm Thiện cười khổ nói : " Ta có thể chạy trốn vẫn là sớm nhận ra, nếu không ta cũng giống bọn họ theo nhau biến mất trên đời này ".

" Cái gì ? ngươi nói Y Duy Nhĩ, Khắc Lạc Đặc còn có quang thiên sứ đều bị người kia giết chết ? Ta không tin, hắn tính cái gì lợi hại, các ngươi có hơn trăm người, nếu không có thủ thắng cũng không thể bị hắn giết hại dễ dàng như vậy, ngươi nói rõ ràng cho ta có phải vì người bọn họ mới có thể bị giết chết, nói đi ? ngươi nói cho ta biết có phải như vậy hay không " nghe thấy Nhâm Thiện nói vậy Thủ Liệp Nữ Thần lập

tức phát điên, tóm lấy ngực Nhâm Thiện rống lên, nơi nào còn có một tia khí chất cao quý tao nhã.

Nhâm Thiện sắc mặt trầm xuống, dụng lực kéo tay Thủ Liệp Nữ Thần tức giận nói : " Thả ta ra, ta không phải thủ hạ của ngươi vẫn không tới phiên ngươi trước mặt ta hô to gọi nhỏ, bằng ngươi cũng không có tư cách yêu cầu ta nói, hừ ! ngươi cho rằng chỉ tây phương thiên đình bị tổn thất sao ? Tân Nguyên Giới chúng ta có ba gã thiên tiên cũng bị nạn, thánh điện sơn tổn thất so với các ngươi không kém ! không thể chấp nhận ". Nhâm Thiện hung hăng nói. Tiên nhân trong lúc đó chỉ nhìn thực lực mà không phải giới tính, Thủ Liệp Nữ Thần rất đẹp Nhâm Thiện cũng không hứng thú, bởi vậy đối với nàng trong lời nói không khách khí.

Một gã thánh đấu sĩ thấy mắt Thủ Liệp Nữ Thần trừng trừng, còn muốn tìm Nhâm Thiện hỏi rõ, lo lắng dẫn phát tranh đấu hai bên, liền xông vào giữa Thủ Liệp nữ thần và Nhâm Thiện. Vỗ vỗ cánh tay Nhâm Thiện nói : " Nhâm tiên hữu, Thủ Liệp nữ thần các ngươi không nên ầm ĩ , chúng ta đều là minh hữu, được rồi Nhâm tiên hữu, các ngươi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? như thế nào trong thời gian ngắn như vậy bị người kia giết sạch, vừa rồi chúng ta vừa thử qua uy lực người kia quả thực rất lợi hại, nhưng là dùng một chiêu đem toàn bộ các ngươi tiêu diệt, theo như tu vi hắn vừa thể hiện không phù hợp lắm ".

Tên thánh đấu sĩ này nói chuyện ngữ khí ôn nhu hơn rất nhiều, Nhâm Thiện nghe như thế nào cũng không trướng tai, liếc lại Thủ Liệp Nữ Thần hừ nhẹ một tiếng, hít một hơi thật sâu chậm rãi nói. Các ngươi biết hắn dùng pháp khí gì không ? là Bàn Cổ Phủ phối hợp Phá Thiên Quyết…. Bàn Cổ Phủ ? Phá Thiên Quyết ? chính là được xưng Cửu Châu đệ nhất thần khí ".

" Nếu như lúc ấy ta không có nghe sai, không có nhìn nhầm khẳng định đúng, ngươi nói ta có thể thoát được sinh tử không phải là mấn là cái gì ?" Nhâm Thiện giải thích như vậy, những người khác nhất thời lâm vào trầm mặc : " Đúng vậy ! Bàn Cổ Phủ được xứng Cửu Châu đệ nhất thần khí, uy lực của nó mạnh người không có cách nào ngăn cản, bọn họ ngăn không được một kích cũng là hợp lý ". Lúc này một gã thiên tiên đột nhiên nói : " Không hay ! chúng ta nhanh chóng trở về, đem tình huống người kia có Bàn Cổ Phủ thượng báo, người kia có thể nhanh chóng quay về dải ngân hà, chúng ta cũng không có năng lực đến lúc đó để quân dưới tình huống không biết chống lại người kia, hậu quả như vậy không thể tưởng tượng nổi ". Nghe lời này mấy người lập tức vận dùng thủ đoạn của mình, đem tình huống Lưu Vũ Phi thượng báo cấp trên.

Cũng minh bạch vừa rồi tám người có thể bức lui Lưu Vũ Phi, cũng không phải vì Lưu Vũ Phi thực lực không đủ, mà là bận tâm đến an nguy hai người Triệu Nhược Băng, Tô Thiến. Mấy người này nghĩ đến câu nhắn lại của Lưu Vũ Phi lúc bay đi, không tự chủ được bỗng lạnh cả người. Tương lai Lưu Vũ Phi trả thù như thế nào bốn lĩnh vực bọn họ, lúc này bọn họ vẫn không cách nào đoán trước, nhất là Nhâm Thiện nghĩ tới Bàn Cổ Phủ khinh khủng trong lòng đối với Lưu Vũ Phi sợ hãi tăng thêm vài phần. Chín người qua thời gian ngắn khôi phục lại, không kịp Cùng Hoành Nguyên Tiên Giới chào hỏi liền đạp mây rời đi

Ba người Lưu Vũ Phi rời khỏi hiện trường, lần nữa xuất hiện trước một sơn cốc hẻo lánh. Theo đó tâm tình khẩn trương Triệu Nhược Băng, Tô Thiên cũng biến mất, sắc mặt nữ tử tái nhợt vì kinh hãi quá độ, Triệu Nhược Băng trong người bị thương lại càng khó coi. Lưu Vũ Phi đau lòng vuốt mặt nàng khẽ cười, truyền một cổ chân nguyên lực vào trong cơ thể Triệu Nhược Băng. Cho đến lúc Triệu Nhược Băng Khôi phục thương thế, Tô Thiến vẫn mang theo ngữ khí kinh hoàng hỏi : " Ca, bọn họ là cái thứ người gì, tại sao đột nhiên tập kích chúng ta".

" Băng nhi, Thiến nhi, xin lỗi a ! lần này tất cả đều vì ta, nếu như không phải lời của ta các ngươi cũng không có tao ngộ thế này " Lưu Vũ Phi âm trầm nói : " Bọn họ có thể gọi là tiên nhân, là thuộc về tiên nhân ngoại quốc, bất quá bọn họ sẽ vì hành động hôm nay, phải chả giá lớn ".

" Tiên nhân ngoại quốc ? như thế nào gọi là tiên nhân ngoại quốc ? ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta như thế nào càng nghe càng hồ đồ ".

" Quên đi, việc này thoáng cái nói không rõ, sau này có thời gian ta chậm rãi nói lại, Băng nhi, Thiến nhi, chúng ta về nhà không ? nếu đã bị bọn họ theo dõi, bọn họ không sẽ không thể để chúng ta tiếp tục du ngoạn tiếp ".

" Vâng , chúng ta trờ về thôi, hơn nữa chúng ta rời đi đã nửa tháng cũng mua rất nhiều đồ vật, " Triệu Nhược Băng, Tô Thiên thu hồi nghi vấn trong lòng trả lời. Xuất ra Bàn Cổ Phủ mở ra một đạo thời không

thông đạo, ba người Lưu Vũ Phi chậm rãi biến mất tại Tử Lan Tinh. Trên đại điện Hoàng Nguyên Tiên Giới, mấy tiên nhân nhìn thân ảnh Lưu Vũ Phi chậm rãi biến mất hỏi : " Đế quân, chúng ta cứ để bọn họ rời đi như vậy sao ? trên người hắn có thể có vật phẩm của Hư Vô Thủy Thần, rất có thể chính là Thần Nguyên Chiến Giáp của Thủy Thần ".

" Tại sao không thể để hắn rời đi ? chẳng lẽ muốn chúng ta cùng Tân Nguyên, Thánh Điện Sơn, còn có Thiên Đình cùng đối kháng hắn sao ? không nói lúc trước hắn sử dụng thần khí kia, vạn nhất trên người hắn mặc thật sự Thần Nguyên Chiến Giáp, chúng ta cần bao nhiêu tiên nhân liên thủ mới có thể phá hủy, lại muốn trả bao nhiêu giá lớn mới đem bọn họ lưu lại ? Hoành Nguyên đế quân cau mày trả lời ".

" Nhưng là …… ".

" Được rồi, ngươi cũng không cần lo sợ, ta sẽ đem việc này thượng báo cấp trên, mấy đại lão mỗi người đều nhàn nhã đến phát mọc rêu rồi, hơn nữa đối với vật phẩm của Thủy Thần bọn họ so với chúng ta còn muốn khẩn trương hơn, nói vậy bởi bọn họ cũng không muốn chí bảo của Hoành Nguyên Giới bị người khác đoạt đi." Hoành Nguyên đế quân chen vào câu nói của tiên nhân kia, nói ra quyết định của mình. Ba người Lưu Vũ Phi mất vài phút đồng hồ thông qua thời không thông đạo, nhìn phiếm ánh sáng màu lam chính là địa cầu, Lưu Vũ Phi thời phào nhẹ nhõm : " Thiến nhi, Băng nhi chúng ta về nhà ". Triệu Nhược Băng, Tô Thiến hoan hô một tiếng, ba người thân ảnh vặn vẹo biến mất trong không khí.

Lần nữa thân xuất hiện tại biệt thự ở Bắc Kinh , lúc này Bắc Kinh vẫn trong màn đêm. Mặc dù rời Bắc Kinh mới nửa tháng, Tô Thiến, Triệu Nhược Băng trở lại biệt thự vẫn có vẻ dị thường vui vẻ. Ở Tử Lan Tinh chịu khổ, về nhà tâm tình bất an cũng biến mất vô tung. Trên sàn nhà phòng khách đã bày đủ các loại vật phẩm trang sức mua ở Tử Lan Tinh, Triệu Nhược Băng hai người tại khuê phòng thảo luận mình như thế nào sử dụng tranh sức , nói cười vui vẻ thỉnh thoảng phát ra vài tiếng cười duyên.

Nhìn các nàng thư giãn, đã chắc chắn cảnh tượng ở Tử Lan Tinh không làm các nàng thương tổn, Lưu Vũ Phi âm thầm thở dài một hơi. Theo sau hai người Triệu Nhược Băng hỏi một tiếng, rồi quay lại thân tiến vào Giang Sơn Xã Tắc Đồ. Lúc này hắn muốn một mình nghĩ lại. Nhìn mọi người trên đấu trường Bổ Thiên Cung tu luyện, Lưu Vũ Phi nhớ tới chính mình từng đáp ứng Sở Uyển Tĩnh, trong hành trình tây phương sẽ dẫn theo đệ tử Bổ Thiên Cung.

Tình huống hiện tại có biến, lúc ấy Lưu Vũ Phi cũng không có nghĩ đến Tân Nguyên, Tượng Giao Viên, Thánh Điện Sơn, Tây Phương Thiên Đình cùn nhau liên thủ hợp tác, lại đem theo đệ tử Bổ Thiên Cung, sợ đối với các nàng có nguy hiểm. Rời đầu trường tu luyện của đệ tử Bổ Thiên Cung, Lưu Vũ Phi lầm bầm : " Xem ra các nàng tu luyện không thiếu sót, nói vậy quốc nội không có xuất hiện cái gì dị thường, thật sự kì quái, mấy người lĩnh vực kia như thế nào chưa tới phiền toái, chẳng lẽ bọn họ bận tâm tiên giới sao ? nghĩ không ra nguyên nhân trong đó, Lưu Vũ Phi đành đem vấn đề sau này suy nghĩ "

Trước mắt hắn chính là như thế nào làm tiếp, là mang theo đệ tử Bổ Thiên Cung, hay là một mình đi trước. Từ khi bốn lĩnh vực liên thủ xem ra bọn họ đã đặt quyết tâm trừ bỏ mình, như vậy lần này tây phương hành trình cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng. Lưu Vũ Phi tính toán trong lòng, bốn lĩnh vực liên thủ như thế nào có khả năng cầm chân ta, Ta Lưu Vũ Phi lúc nào sợ, bọn chúng dám hướng tới Thiến Nhi, Băng nhi xuống tay, mình cũng cũng không cần khách khí với bọn họ, nghĩ tới đây Lưu Vũ Phi lộ ra luồng sát ý.

Về phần đệ tử Bổ Thiên Cung, Lưu Vũ Phi quyết định ngày mai cùng Sở Uyển Tĩnh thương lượng một chút, đến cùng như thế nào hãy để cho các ngày tự quyết định. Làm xong tất cả mọi việc, Lưu Vũ Phi bắt đầu an tâm đả tọa. Ngày hôm sau, tình dậy, Lưu Vũ Phi đánh thức Sở Uyển Tĩnh đang nhập định. Nhìn Lưu Vũ Phi Sở Uyển Tĩnh đương nhiên ân cần hỏi thăm vài câu, hỏi Lưu Vũ Phi tình huống lần này du ngoạn. Lưu Vũ Phi không khách khí, đem hết thảy tao ngộ ở Tử Lan Tinh nói ra, cũng đem các bước kế tiếp của mình nói cho Sở Uyển Tỉnh.

huynhba

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

155. Chương 154

Sở Uyển Tĩnh nghe đến chuyện hai ngươi Triệu Nhược Băng, Tô Thiến bị tập kích kinh sợ xuất mồ hôi lạnh, mãi cho đến lúc Lưu Vũ Phi kể xong, Sở Uyển Tĩnh mời thở phào một hơi. Lưu Vũ Phi nghĩ muốn một mình đi tây phương, Sỡ Uyển Tĩnh cũng không đồng ý, cho dù nàng tin tưởng rằng trên thế giới này không có người nào có khả năng thương tổn được Lưu Vũ Phi.

Tính đến nay đám người bổ thiên cung cũng có chút thành tựu, Lưu Vũ Phi không thể không công nhận, chẳng những để các nàng tu luyện trong Giang Sơn Xã Tắc Đồ, còn giúp các nàng tìm đầy đủ Bổ Thiên Tâm Quyết. Nhưng Lưu Vũ Phi cũng không có bởi vậy đưa ra các yêu cầu.

Tiếp nhận ân huệ của Lưu Vũ Phi lâu ngày, làm cho chúng nhân Bổ Thiên Cung cảm giác ngại.

Sở Uyển Tĩnh cùng Sư Phụ nàng và bốn sư thúc đã sớm thương lượng qua, lần này Tây Phương hành trình tu vi không tới kim tiên cấp bậc không cần đi, hễ tu vi tới cấp bậc kim tiên sẽ được đi trước.

Sở Uyển Tĩnh vừa nói như vậy Lưu Vũ Phi lập tức phản đối, Bổ Thiên Cung là môn phái độc lập, Lưu Vũ Phi chưa từng coi càng nàng coi như chi nhánh, càng không nghĩ các nàng là thủ hạ, những việc làm cho các nàng càng không muốn các nàng phải báo đáp lại.

Lại nói Lưu Vũ Phi càng thích độc lai độc vãng, chỉ như vậy hắn mới có cảm giác như cá gặp nước, cái loại cảm giác này thiên hạ không người nào cảm thụ như hắn. Mặc kệ Lưu Vũ Phi như thế nào phản đối, Sở Uyển Tĩnh cuối cũng vẫn thuyết phục được Lưu Vũ Phi, bất quá nhân số có cải biến, cùng đi các nước tây phương chỉ có Sở Uyển Tĩnh và các sư môn trưởng bối, mà tây phương hành trình cũng định lại một tuần sau. Sau khi Lưu Vũ Phi ra khỏi Giang Sơn Sơn Xã Tắc Đồ,Sở Uyển Tĩnh một lần nữa nhập định tu luyện. Triệu Nhược Băng, Tô Thiến lúc này đã đi làm. Lưu Vũ Phi hiện tại không có tâm tình tu luyện, muốn điểm lại sự việc nhưng lại không biết làm bắt đầu như thế nào, Lưu Vũ Phi cảm giác muốn nghĩ ngơi một chút, cuối cùng quyết định quay về quên nghĩ.

Sau mấy ngày về quê, liền giúp Tô Thiên, Triệu Nhược Băng làm sổ sách. Thời gian bảy ngày nháy mắt tới, biết được Lưu Vũ Phi muốn đi các nước Tây Phương, Triệu Nhược Băng, Tô Thiên ồn ào hồi lâu.

Vì trấn an các nàng Lưu Vũ Phi hứa vô số điều kiện, hai người mới miễn cưỡng đáp ứng. Hôm nay khi màn đêm hạ xuống, Lưu Vũ Phi cùng bảy người từ đông xuất phát. Công cụ vận chuyển hiện đại bay mất hai mươi giờ, Lưu Vũ Phi và bọn họ dùng hai mươi phút đồng hồ tới trạm thứ nhất, một thành thị nhỏ ở nước Mĩ.

Vì sai lệch muối giờ, nước Mĩ lúc này đang ban ngày, tránh người bình thường hoảng sợ bảy người đều ẩn thân phiêu phù trên không.

Năm người Sở Tâm Lan mặc dù là người sáng lập Bổ Thiên Cung, nhưng tiếp xúc người bình thường dừng lại ở thời kì chưa tu chân trước kia, nhưng khi đó cách hiện tại không biết bao lâu ai biết các nàng chính thức sống bao nhiêu năm tháng. Nhìn mọi người qua lại trên đường, so với người Trung Quốc rõ ràng bất đồng màu tóc, cùng con mắt màu lam.

Sở Tâm Lam là lần đầu tiên thấy người tây phương, không khỏi kinh ngạc nói : " Này đây chính là mọi rợ tây phương a! Bọn họ lớn lên rất xấu, nam nhân mỗi người đều cao to thân mọc đầy lông như tinh tinh lớn, nhìn nữ nhân mỗi người trang điểm lèo lèo lẹot sặc sỡ, quần áo để lộ ra chân không cảm thấy hổ thẹn, nhóm người này thật là chưa khai hóa ."

Cho dù Lưu Vũ Phi tu dưỡng rất tốt, nghe lời này cũng không khỏi bật cười, đây là văn hóa đông tây phương bất đồng, tại Mĩ trên đường cái ăn mặc hở hang cũng không có người trỉ trích.

Những người này ở quốc nội vài thập niên sau ăn vận tuy không giống quá khứ nhưng bảo thủ, mặc hở hang như vậy sẽ bị chỉ trích. Lưu Vũ Phi giải thích: " Tâm Lam sư tỷ thời đại hiện tại bất đồng, thời kì các người thừa nhận sớm qua, ngay tại quốc nội nữ hài tử ăn mặc cũng so với các nàng khác biệt không mấy, được rồi nơi này thuộc về Tượng Giao Viên, chúng ta trước tiên tìm nơ đặt chân, đi tìm xem đám Đức Lỗ Y ẩn thân chỗ nào "(tại quốc nội Lưu Vũ Phi kiên quyết gọi năm người Sở Tâm Lam là sư tỷ, các nàng cuối cùng cũng chỉ có thể tiếp nhận cách xưng hô này, về phần Sở Uyển Tĩnh mặc dù đồng lứa, nhưng thân phận nàng đặc thù Lưu Vũ Phi vẫn xưng hô cung chủ).

Sáu người Sở Tâm Lam, biểu tình không có ý kiến khác.

Ở một nơi hẻo lánh nơi bảy người đáp xuống giải trừ ẩn thân thuật trên người, bất quá sáu người Sở Uyển Tĩnh lấy khăn đen đem che kín khuôn mặt mình, không để đám người mọi rợ tây phương nhiễn thấy dung mạo.

Lưu Vũ Phi nghĩ bảy người bọn họ xuất hiện ở đường sẽ làm nhiễn người chú ý, may mà hắn tìm được điểm dừng chân cách xa mọi người. Không như Lưu Vũ Phi sở liệu , bảy người vừa xuất hiện trên đường, liền hấp dẫn vô số ánh mắt người Mĩ. Hấp dẫn bọn họ đơn giản là sáu người Sở Uyển Tĩnh một thân trang phục cổ đại Trung Quốc, các nàng còn tự nhiên lộ ra loại khí chất mờ ảo, hết lần này tới lần khác các nàng càng ẩn giấu chân diện, không tự chủ được dẫn phát mọi người tò mò vô hạn.

Sở Tâm Lam nhíu mày buôn bực nói : " Đám người tây phương mọi rợ thật không có lễ nghi, lại có thể nhìn người khác như trông trộm ".

" Đúng vậy ! Sư phụ, người nhìn ánh mắt nhóm người này, quái lạ chẳng lẽ bọn họ ngay cả lễ nghi cơ bản nhất cũng không hiểu sao ?".

Sở Uyển Tĩnh đối với ánh mắt quái dị đám người Mĩ ánh mắt đồng dạng phản cảm. Mặt khác bốn người kia cũng gật đầu, tỏ ý đối với đám người Mĩ rất tức giận. Người phương tây cũng không biết cái gì nam nữ thụ thụ bất thân bọn họ cho rằng hễ là đẹp chính là sự vật dùng để thưởng thức, đã có một chút người rục rịch nghĩ tới phương thức nhận thức của sáu người Sở Uyển Tĩnh, về phần Lưu Vũ Phi bọn họ làm ngơ.

Nghe được tiếng oán giận của Sở Uyển Tĩnh, Lưu Vũ Phi sợ các nàng phát hỏa, động thủ giáo huấn đám người Mĩ không biết lễ độ này : " Mấy vị sư tỷ, bọn họ chẳng qua là một đám phàm nhân không kiến thức, chúng ta không cần phải chấp nhặt cùng bọn họ, được rồi chúng ta dừng chân tại một khách sạn".

Người quẩn quanh bên họ ngày càng đến nhiều, Bảy người tới trước một tiệm gội đầu, bằng không thật đúng là dẫn phát tắc nghẽn giao thông. Mọi người trong mắt sợ hãi than, một đường bảy người vào dừng tại một khách sạn, mấy nam tử chưa bỏ ý định theo vào khách sạn.

Cho dù bảy người Lưu Vũ Phi nhập cư trái phép, nhưng hắn sử dụng USD nên chủ khách sạn vẫn nhiệt tình tiếp đãi bọn họ.

Lúc Lưu Vũ Phi đi làm thủ tục, năm người đàn ông đi theo lúc này tới trước mặt sáu người Sở Uyển Tĩnh. Một người tươi cười tự nhận rất đẹp trai, đưa tay ra nói : " Tiểu thư thần bí xinh đẹp, ta là..... thật cao hứng có thể ở nơi đây làm quen mấy vị " Vừa nói liền đưa tay ra muốn cầm ngọc thủ Sở Uyển Tĩnh, đó chính là một nghi thức xã giao.

" Lớn mật muốn chết !".

Phanh! Một tiếng năm nam tử muốn vuốt ve nhất thời bị đánh bay : " Nga ! thượng đế a !".

Đại sảnh lập tức vang lên tiếng sợ hãi. Sở Uyển Tỉnh là ai, các nàng chịu ảnh hưởng sâu đậm của tư tưởng phong kiến, bằng không các nàng ngay cả khuôn mặt cũng ẩn giấu lại, mấy nam tử nghĩ đến tiếp xúc thân mật quả thực là người si ngốc. Lưu Vũ Phi thấy chính là gia hỏa đưa tay ra tự xưng là quý tộc, hắn biết sở Uyển Tĩnh chỉ muốn giáo huấn một chút, nếu không mấy người này hơn thế phải chết.

Bảy người Lưu Vũ Phi vừa tiến vào khách sạn, liền hấp dẫn ánh mắt khách nhân ở đại sảnh, thấy Sở Uyễn Tĩnh quỷ dị đánh bay năm người, những người khác nhất thời kinh hãi bọn họ căn bản không thấy rõ sở Uyển Tĩnh đã làm bất cứ động tác gì. Bảo vệ khách sạn bị tiếng rơi vỡ của đồ vật dẫn lại, Lưu Vũ Phi ánh mắt đồng cảm nhìn năm người, rồi trả tiền đồ vật với giá gấp hai lần, mang theo sáu người Sở Uyển Tĩnh không quay đầu lại tiến vào thang máy.

Bảy người Lưu Vũ Phi vừa rời đi, đám khách nhân này kinh ngạc đến ngây ngốc mới bình tĩnh lại.

Từng người cuối đầu suy tư, đàm luận một hồi, còn đoán thân phận mấy người Lưu Vũ Phi.

Sở Uyễn Tĩnh nhẹ nhành một kích, bọn họ nhìn quá mức thần kì huyền ảo. Trong thang máy Sở Uyển Tĩnh có chút không tự nhiên nhìn Lưu Vũ Phi, đương nhiên nàng không phải đánh bay năm người kia mà lo lắng mà cử động này quá sớm tiết lộ hành tung thân phận bảy người, phân phó mọi người sau này làm việc không nên mang đến phiền toái.

“ Sở cung chủ không cần để ý, chúng ta nếu tiến vào lĩnh vực bọ họ đã là không sợ bọn họ biết được hành tung, nếu như Tượng Giao Viên và Tây Phương thiên đình còn có chút bản lãnh, bọn họ đã biết được chúng ta đến, hơn nữa chúng ta vốn chính là tìm phiền toái khó khăn sao, không phải sợ bọn họ”.

Lưu Vũ Phi tươi cười với Sở Uyển Tĩnh.

Sở Uyển Tĩnh khẽ cười: “ Vẫn là tiên sinh nhìn ra, Uyển Tĩnh trước đây quả thực thật có ý nghĩ này, hiện tại tốt lắm ta cũng có thể cùng tiên sinh học tập nhiều điều mới, a a ” .

Hơn nữa sáu người Sở Uyển Tĩnh không biết tiếng anh, dọc theo đường đi cùng phục vụ giao tiếp đều là Lưu Vũ Phi,để không muốn tạo ra phiền toái, Lưu Vũ Phi phân phó phục vụ khách sạn, nếu như không có việc gì cần không phải gọi, bọn họ hết thảy không nên tiến vào phòng, ngay cả ăn uống cũng không cần thông báo. Buổi tối Lưu Vũ Phi đem thần thức tìm toài ở thành thị, kết quả thật ngoài sở liệu. Cái thành thị nhỏ này dĩ nhiên không có một dị năng giả, hoặc giáo chúng Giả Đức Lỗ Y, trong thành phố nhỏ có duy nhất giáo đường nhân viên thần chức cũng chỉ là người bình thường.

Nếu không có Dị Năng Giả, lưu Vũ Phi thu hồi thần thức nghĩ thầm : Như vậy cũng tốt thời gian kế tiếp ngụ ở tửu điểm này, cũng không cần lo lắng sẽ có tai mắt võ sĩ thần đình xông loạn.

Cùng sáu người Sở Uyển Tĩnh thương lượng một lượt, một mình Lưu Vũ Phi sẽ đi trước các đại thành thị của nước Mĩ, sáu người các nàng lại ở trong khách sạn chờ tin tức cuối cùng của Lưu Vũ Phi.

Thân hình chợt lóe Lưu Vũ Phi đã ở New York thành phố lớn nhất nước Mỹ. Hắn không thể tin được nơi này nơi này cũng không tìm được giáo đường, võ sĩ và Đức Lỗ Y giáo chúng.

Tây Phương Thiên Đình, Tượng Giao Viên chính xác như Lưu Vũ Phi sở liệu, bảy người bọn họ vừa mới tiến vào nước Mỹ, tin tức liên quan đến hành tung bọn họ lập tức truyền đến.

Giới chủ Tượng Giao Viên và Thượng Đế nghĩ không ra Lưu Vũ Phi nhanh như vậy từ Hoành Nguyên quay về, bọn họ chân trước vừa nhận được tin tức từ Hoành Nguyên tinh hệ truyền về, chân sau nhận được tin Lưu Vũ Phi cũng quay về địa cầu, hơn nữa đã đến trong lĩnh vực.

Biết Lưu Vũ Phi rất kinh khủng, trước mắt hai giới chủ lập tức liên lạc minh hữu, yêu cầu Tiên Nguyên Tiên giới và Thánh Địa Sơn đến Thiên Đình cùng nhau thương nghị đối phó Lưu Vũ Phi.

Đồng Thời Lo lắng Lưu Vũ Phi không kiêng nễ giết hại tín chúng hạ giới, bọn họ đều phân phó tín đồ hạ lệnh thời gian này cẩn thận làm việc, hoặc là tạm dừng hết thảy hành động. Bảo La Giáo Hoàng nhận dược chỉ ý từ thiên đình, lập tức triệu tập nội bộ, ra lệnh bọn họ không làm trái chủ ý tối cao của quan trên, lập tức đình chỉ mọi thành viên lưu động, trước mắt bao gồm mấy tiểu quốc ra tại đông âu đang cùng hắc ám hội tranh đấu.

Tất cả cơ cấu bè phải giáo đình cũng không ngoại lệ, Bảo La truyền mệnh lện dị thường như vậy, bốn vị hồng y đại giáo chủ trong đó có hai gã bè giáo chủ bè phái đối lập lập tức phản đối.

Bọn họ cho rằng hành động do bọn họ chủ trì ở đâi âu lần này đang ở thời khắc mấu chốt, chỉ cần nửa tháng có thể hoàn thành đem toàn nhân viên hắc ám hội thanh trừ, nếu như buông tha bọn họ khác nào để nước chảy.

Bảo La làm như vậy mục đích chèn ép bọn họ, không muốn để cho bọn họ đạt được công lao lớn hơn nữa, yêu cầu Bảo La giải thích hợp lý.

Cho dù Bảo La lần nữa công bố đây là chỉ ý của thần nhân, hai Hồng Y đại giáo chủ vẫn không tin, bởi vì mỗi lần giáo đình hành động, để sai khiến giáo chúng dễ dàng đều nói là thần nhân hạ chỉ ý . Bảo La cho dù tu dưỡng tốt cũng bị hai người ngoan cố tức giận đến chết, bời vì hắn mới hắn mới ở cương vị Giáo Hoáng chưa lâu, uy vọng cũng chưa đạt tới trình độ mấy hồng y giáo chủ hoàn toàn tin, nghĩ rằng uy vọng chuẩn bị thất bại, bất đắc dĩ Bảo La chỉ có thể nói thật. :” Người đông phương đến ”.

Chỉ với bốn chữ này mấy hồng y đại giáo chủ, bao gồm tài phát viên và tài phán trưởng đều lâm trầm mặc.

Người đông phương đến ý nghĩa chính thức là đại địch đã đến, giáo đình biểu hiện ra lực lượng không có bị hao tổn, nhưng lực lượng lại âm thầm bị tổn thất linh tinh, đối với Lưu Vũ Phi sợ hãi lại tới mức trước nay chưa từng có.

Đương nhiên tổn thất trước đây là vì cái gọi là vinh dự, sẽ không công bố chân tướng sự thật cho người khác.

Mấy người giáo đình quyết định thật nhanh, lập tức đem chỉ ý giáo hoàng hạ lệnh. Cứ như vậy làm thành viên hắc ám ở Đông Âu tránh được một kiếp, bọn họ đối với nhân viên giáo đình đột nhiên rút quân nhất thời thở phào, lại có một ít không biết ồn ào đến nghe ngóng đây có phải là âm mưu của giáo đình.

Đức Lỗ Y giáo chúng sẽ không phiền toái như vậy, bọn họ vốn sẽ không có người trên tục giới đi lại, hơn nữa trước đây tổn thất hai phần ba nhân viên, thực lực chưa được khôi phục như trước kia càng thêm sẽ không hiện thế. Tượng Giao Viên chỉ ý đối với họ mà nói cũng chỉ là điều thừa, số ít giáo chúng từ thế tục quay về rừng rậm, bắt đầu tu luyện lâu dài.

Cái này đã hoàn thành khi Lưu Vũ Phi chưa tới New York, chờ Lưu Vũ Phi đến bầu trời New York, tất cả thánh lực thần chức nhân viên đã ẩn núp xong.

Trên bầu trời New York, Lưu Vũ Phi bắn ra tinh quang hai mắt, mang theo ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống chúng sinh bên dưới.

Thần thức bao phủ tất cả giáo đường New York, tất cả thần chức nhân viên và có vô số sinh vật hắc ám rơi vào tầm mắt hắn. Mặc dù có nhiều thần chức nhân viên đã ẩn náu, vẫn có không ít người bị Lưu Vũ Phi phát hiện, không có phát hiện một người Đức Lỗ Y làm cho Lưu Vũ Phi sinh cảm giác kì quái.

" A a, có ý tứ, nghĩ không ra lũ giáo đình luôn luôn cuồng vọng tự đại đều đã rút lui, bất quá các ngươi nghĩ rằng trốn đi thì mọi sự sẽ đại cát sao ? nói vậy cái gọi là thượng đế đứng đầu vạn vật sẽ phái người hạ giới, thật sự là chờ mong, hắc hắc hắc".

Lưu Vũ Phi tiếc nuối cười : " Nếu nhân viên giáo đình đã quy lui, Lưu Vũ Phi tạm thời mặc kệ, quyết định trước tiên đem hắc ám sinh vật vui một chút".

Oanh ! đột nhiên phía tây truyền đến tiếng nổ thật lớn, ngay sau đó vô số tiếng cảnh báo vang lên: " Di, đây là người nào a ? thủ đoạn lớn thật, lại có thể tạo ra tiếng nỗ lớn như vậy, không biết có phải khủng bố tập kích không, a a nước Mỹ quả nhiên vô cùng nào nhiệt "mang theo lòng hiếu kì Lưu Vũ Phi bay nhanh như tia chớp bay tới hiện trượng phát ra tiếng nổ.

Mã Tiểu Minh cùng ba gã đặt công khác của cục an ninh, ở nước Mĩ tiến hành một nhiệm vụ bí mật. Một khoa trưởng cục an ninh mang đi một phần danh sách gián điệp, từ quốc nội chạy đến nước Mĩ, tại nước Mĩ được cục an ninh Mĩ bảo vệ ở tại biệt thự này. Hơn nữa như được báo trước, tên khoa trưởng này dễ dàng lấy đi một phần danh sách từ máy tính người của cục an ninh tại Châu Âu và Mĩ, ở Mĩ Quốc dưới sự trợ giúp của đặc công thuận lợi chạy trốn tới New York.

Phần danh sách này nếu tiết lộ, tình báo Trung Quốc tại tây phương sẽ chịu tổn thất nặng, đủ so với tổn thất lần trước tại Nhật Bản.

Cục an ninh đương nhiên không bỏ qua, đối với lợi ích quốc gia không để ý là khoa trưởng, ngay cả cục trưởng Trương Vân Phong đều nghiêm khắc cảnh cáo. Mà danh sách dẫn phát chấn động không ngừng, quốc an cục đối với nội bộ thanh tra toàn bộ một lần, đồng thời để một ít thành viên trọng yếu ở tây phương rút lui về quốc nội, về phương diện khác chỉ phái thành viên Long Tổ Mã Tiểu Minh mang theo ba gã đặc công hai ngày trước sang Mĩ, điều tra chỗ ẩn thân của tên khoa trưởng này, không tiếc giá lớn đem danh sách tìm về.

Mã Tiểu Minh sau khi tới Mĩ, quốc nội đã đem tình hình mới nhất báo tới hắn. Có liên quan tới nơi ở hiện tại của tên khoa trưởng này, lực lượng phòng thủ nơi ở như thế nào.

Cùng lúc làm cho mọi người không thể không bội phục nhân viên tình báo ở Mĩ, bọn họ chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai ngày liềm nắm giữ hành tung tên khoa trưởng này, từ trình độ trụ sở phòng vệ thậm chí còn tính ra tên khoa trưởng này trước mắt còn chưa tiết lộ danh sách.

Cái này làm cho các quan lớn cục quốc an thở phào một hơi, mà nhiệm vụ Mã Tiểu Minh càng thêm gấp gáp.

Trải qua mấy lần thương nghị, cuối cùng thời gian hành động bị dừng lại hai ngày sau đó. Nơi ở của tên khoa trưởng này phong vệ quả thật nghiêm, đối với Mã Tiểu Minh mà nói cũng không tính cái gì, hắn hiện tại đã đem điểm chân nguyên lúc trước Lưu Vũ Phi lưu lại hấp thu hoàn toàn, đối phó với đại binh bình thường có thừa.

Trải qua một phen bố trí cẩn thận, dự phòng vạn nhất đặc công vẫn sắp đặt vũ khí mạnh, ở ngoại vi đảm nhiệm tiếp ứng.

Màn đêm buông xuống xác nhận hết thảy bố trí đã thỏa đáng, Mã Tiểu Minh và ba gã đặc công ẩn náu bên ngoài biệt thự. Một gã đặc công lo lắng nói : " Đội trưởng, ngươi xác nhận một mình có thể được không ? Bằng không ta cùng ngươi đi vào, ******* ta sớm muốn gặp người này tại nước Mĩ ".

" Thôi đi tiểu lý, bằng điểm công phu ấy của ngươi như thế nào có thể so cùng Mã đội trưởng, nếu ngươi đi theo đội trưởng tiến vào, chẳng những không có tác dụng hỗ trợ, sợ rằng đội trưởng còn phải chiếu cố ngươi a a".

Một gã đặc công khác cười nói.

Được rồi hai người các ngươi, nếu như thuận lợi mười phút có thể đi ra, nếu không các người ở bên ngoài làm loạn dẫn dắt chủ lực chú ý, còn có chú ý an toàn. Mã Tiểu Minh chen ngang, bọn họ nói chuyện, lần này hành động tuyệt đối không cho phép xuất hiện sơ hở, nếu không tên khoa trưởng kia hù dọa giao ra danh sách nọ vậy hậu quả thật sưk không tưởng tượng nổi.

Mã Tiểu Minh ánh mắt âm u sai khiến bọn họ, thân thể như con váo xuyên vào trong biệt thự.

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

156. Chương 155

Trài qua mấy lần tìm hiểu Mã Tiểu Minh cơ bản thăm dò bố cục cùng giờ giấc đổi ca của nhân viên. Sử dụng tốc độ cùng sự chuyên nghiệp Mã Tiểu Minh dễ dàng vượt qua tầng tầng cảnh vệ, thuận lợi lẻn vào bên trong biệt thự.

Tên khoa trưởng lấy trộm danh sách gián điệp đang ở Mĩ lớn tiếng rít gào : " Cường Ni, các ngươi không phải nói đem người nhà của ta cùng vào Mĩ sao, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ta đến Mĩ được ba ngày rồi hiện tại người đâu ? ngươi nói cho ta biết vì sao người nhà của ta hiện tại đều chưa có ở đây, các ngươi làm việc như vậy sao ? nếu như không thể xác định thân nhân ta an toàn trước, đừng mơ ta đem danh sách giao ra, các ngươi hẳn biết giá trị danh sách này, chẳng những chính phủ Mĩ các ngươi muốn, ngay cả các nước Châu Âu cũng rất hứng thú ".

" Trịnh tiên sinh ngài đừng nóng giận, lần này chứng thực chúng ta hành sự bất lực, nhân viên tình báo chúng ta đáng nghĩ biện pháp đem người nhà ngài ra khỏi Trung Quốc, theo tin tức truyền về từ Trung Quốc, người nhà ngài đã bị chính phủ Trung Quốc giám sát, tạm thời mất đi tự do thân thể tuyệt đối an toàn không có vấn đề gì, Trịnh tiên sinh ngài nhất định phải tin tưởng năng lực chúng tôi, chỉ cần cho chúng tôi thời, tôi cam đoan có thể đem người nhà ngài sang an toàn đoàn tụ, Trịnh tiên sinh ngài xem, ngài có thể tiết lộ trước cho chúng tôi vài thành viên, như vậy chúng tôi cũng có cái giao cho cấp trên ".

Tên trả lời bằng tiếng trung lưu loát này tên là Cường Ni cũng là nhân viên tình báo.

Trịnh khoa trưởng cũng không muốn căng thẳng với chính phủ Mĩ, dù sao trước mắt hắn còn cần chính phủ Mĩ che chở, tốt nhất là tùy tiện báo mấy nhân viên tình báo không quá quan trọng hoặc là mời vừa vào Mĩ, để đuổi ba người Cường Ni đi.

Trịnh khoa trưởng cũng không khách khí, Cường Ni cũng không lộ ra sự bất mãn, hắn nhượng bộ bởi những thứ chúng cần đang nằm trong tay Trịnh khoa trưởng.

Ba người Cường Ni vừa ra khỏi biệt thự, lập tức thay đổi vẻ mặt hung ác nói : " người Trung Quốc vừa giảo hoạt vừa đáng hận, nếu như không phải cục trưởng có lệnh bằng loại người rác rưởi như ngươi cũng xứng để ta vung tay múa chân, Lam Bác chúng ta đi điều tra vài người hắn vừa nói ". Bóng dáng ba người nhanh chóng biết mất trong màn đêm.

Trốn từ một nơi bí mật gần đó Mã Tiểu Minh nghe được tiếng đối thoại vừa rồi, thầm nghĩ may mắn nếu không phải phát hiện Trịnh khoa trưởng làm phản khống chế người nhà của hắn, hiện tại danh sách kia đã sớm bị tiết lộ.

Đánh giá cẩn thận bên trong biệt thự, Mã Tiểu Minh phát hiện tại đại sảnh trên lầu ẩn tàng bốn gã bảo tiêu, nếu muốn bắt Trịnh khoa trưởng mang đi đầu tiên phải giải quyết bốn người này.

Đợi Trịnh khoa trưởng lên lầu, Mã Tiểu Minh quỷ mị tiến vào, bốn đạo hàn quang hiện lên bốn gã bảo tiêu còn không kịp phản ứng, liền tắt thở gục xuống đất.

Nghe tiếng động dưới lầu, từ lầu hai chạy xuống ba người, Mã Tiểu Minh sớm có chuẩn bị , thân thể hắn xẹt qua tạo thành một đường vòng cung, đồng thời Dệu Kiếm ánh lên hàn quang.

Yết hầu ba gã bảo tiêu phát ra tiếng cô lỗ cô lỗ, máu tươi phun ra, Mã Tiêu Minh mất một phút đồng hồ lấy đi bảy tính mạng.

Trong biệt thự ánh đèn sáng ngời, những người khác căn bản không phát hiên có ngoại nhân xâm phạm, Trịnh khoa trưởng cũng không ngờ tới, hắn trở lại lầu hai tiến vào phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, trong miệng còn không ngừng hừ hừ theo tiếng nhạc, so với bộ dáng tức giận thất vọng lúc nãy rất khác biệt , về phần người nhà hắn cũng không quan tâm, người như hắn quốc gia cũng không để vào mắt, như thế nào để ý tới người nhà ? Giờ phút này trong lòng hắn tính toán chính là như thế nào kiếm đủ tiện nghi, bộ dáng tức giận vừa rồi chỉ là đánh lừa.

Đồng thời hắn cũng biết chỗ đáng sợ của Quốc an cục, nhất là thành viên thần bí của Long Tổ, không cẩn thận có thành viên Long Tổ từ quốc nội sang Mĩ, bởi vậy Trịnh khoa trưởng mới yêu cầu nước Mĩ Phái nhiều người như vậy bảo vệ mình.

" Trịnh khoa trưởng đã lâu không gặp, ngài ở chỗ này có khỏe không ? ".

Trịnh khoa trưởng đang ở trong mộng đẹp, từ phía sau hắn truyền đến thanh âm bùi ngùi của Mã Tiểu Minh. Nghe phía sau truyền đến chính là tiếng Trung, Trịnh khoa trưởng cả người run lên, bị Mã Tiểu Minh dọa hồi lâu nói không ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Mã Tiêu Minh không biết vào bằng cách nào.

Không đợi hắn kêu lên, Mã Tiểu Minh như tia chớp ra tay phong bết huyệt đạo của hắn, trào phúng nói : " Trịnh khoa trưởng có phải muốn nói ta vào bằng cách nào sao, hắc hắc ngươi nghĩ bằng đội đặc nhiệm có thể ngăn trở ta sao ?".

Trịnh khoa trưởng kinh hãi muốn kêu to, phát hiện mình chỉ có thể hé miệng nhưng không phát ra một tiếng, muốn xoay người lui về phái sau lại không động đậy được thân thể, biết được mình gặp phải thành viên Long Tổ.

Nếu như hắn bị mang về quốc nội hắn chỉ có con đường chết, nhưng là hắn còn không muốn chết sớm như vậy a, hắn còn chưa hưởng thụ qua vinh hoa phú quý, còn chưa có hượng thụ qua cuộc sống cao nhân nhất đẳng, cứ như vậy chết đi Trịnh khoa trưởng thật sự là không cam lòng, một bên hướng Mã Tiểu Minh lộ ra ánh mắt xin tha, về phương diện khác tính kế như thế nào kinh động bảo tiêu bên ngoài.

" Thật không biết thứ rác rưởi như ngươi, như thế nào bò lên được vị trí khoa trưởng, nhìn bộ mặt thật của ngươi đồng sự ngươi thật xấu hổ, ta đến đây với mục đích gì ngươi cũng biết, ngàn vạn lần đừng cố gắng dở trò nếu không ta cho ngươi nếm tư vị sống không bằng chết, nghe cho rõ, ta hiện tại sẽ khôi phục tay phải của ngươi, để cho ngươi viết ra nơi giấu danh sách hiểu không ? " .

Mã Tiểu Minh hung hăn uy hiếp, ngữ khí lạnh lùng làm cho Trịnh khoa trưởng cảm giác như thân mình đứng dưới mưa tuyết âm mấy chục độ.

Giải khai huyệt đạo tay phải Trịnh khoa trưởng, để cho hắn có thể tự do khống chế tay phải, Mã Tiểu Minh đưa đến bàn giấy, ý muốn hắn nhanh chóng giao địa điểm giấu danh sách. Mã Tiểu Minh cũng không muốn ở chỗ này thật lâu, ai biết bên ngoài đội tuần tra có thể tiến vào biệt thự hay không, đến lúc đó nhìn thấy bảy cổ thi thể kia không phải tất cả đều bại lộ sao.

Trịnh khoa trưởng sống chết cũng không phải việc Mã Tiểu Minh quang tâm, đương nhiên chưa có địa điểm giấu danh sách, bất luận như thế nào cũng không thể giết Trịnh Khoa trưởng, vì vậy Mã Tiểu Minh chỉ có thể phong bế huyệt đạo toàn thân Trịnh khoa trưởng, ngay cả á huyệt cũng không bỏ qua chấp nhận dùng phương thức viết chữ, tránh Trịnh khoa trưởng lớn tiếng kêu cứu.

Nhưng hắn vẫn đánh giá thấp phòng vệ nơi đây, Trịnh khoa trưởng kết luận lúc này Mã Tiểu Minh chưa dám lấy mạng mình, mà trong biệt thự chuông báo động có khắp nơi, ở trên bàn giấy này có ba cái, lợi dụng cơ hội cầm giấy bút, Trịnh khoa trưởng đột nhiên đè xuống nút điều khiển chuông báo động.

" Linh linh linh " tiếng cảnh báo chói tai lập tức truyền khắp biệt thự, giữa đêm khuya càng chói tai ngay ở mấy biệt thự không xa cũng có thể nghe được.

Bên ngoài bộ đội đặc chủng lập tức hành động, nhân viên ẩn trong bóng tối nhanh chóng chạy vào biệt thự.

Mã Tiểu Minh kêu bất hảo một tiếng, hung dữ trừng mắt : " Làm việc hồ đồ ngu xuẩn ".

Tay phải dùng sức đánh ngất Trịnh khoa trưởng, Mã Tiểu Minh hận không thể lập tức hạ sát thủ, đem cái tên không biết tốt xấu một chưởng đánh chết, ngẫm lại danh sách trọng yếu đang trên tay hắn, Mã Tiểu Minh chỉ có thể nén tức giận. Nghe tiếng động bên ngoài, Mã Tiểu Minh vác Trịnh khoa trưởng lên vai, từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống.

Đám binh lính Mĩ tốc độ vượt qua dự tính của Mã Tiểu Minh, hắn vừa mới nhảy xuống chỉ thấy đối diện hơn hai mươi người vọt lại, hơn hai mươi nòng súng đen nhắm vào Mã Tiểu Minh, những thành viên khác nhận được báo cáo từ bốn phương tám hướng hướng vị trí này chạy lại.

Một quan chỉ huy da trắng quát :" Chúng ta là …. đội đặc nhiệm, lập tức buông con tin, ném vũ khí hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống ".

Mã Tiểu Minh hiện tại không thể ẩn núp, vô số ngọn đèn chiều vào mặt hắn, đếm sơ qua đại khái có hai mươi ba người, con số này Mã Tiểu Minh tin tưởng có thể chạy thoát, trước mắt hắn lo lắng chính là vạn nhất trên đường chạy trốn người trên vai bị trúng đạn như vậy không ổn một bên phát ra tín hiệu cho ba người đồng đội, một bên hướng hai hơn hai mươi quân Mĩ chạy lại, Mã Tiểu Minh nhanh như thiểm điện nhoánh một cái thân đột nhiên xuất hiện bên ngoài.

Quân Mĩ phía sau hắn quyết định nổ súng, cùng lúc Mã Tiểu Minh đối diện hơn hai mươi quân Mĩ ôm súng bắn. " Đát đát đát " vô số đạn xẹt qua đầu Mã Tiểu Minh. Thật sự là nguy hiểm vạn phần, Mã Tiểu Minh đột nhiên thấy quân Mĩ tản ra, thân hình hoa lên, lệch sang một bên tránh ra, quanh quẩn như thế hắn cũng phát sợ thân xuất mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy Mã Tiểu Minh bị vây quanh, viên chỉ huy vừa rồi cười nhạo nói : "" Ha ha, chạy thoát a ngươi muốn trốn thoát a, ta muốn nhìn ngươi có thể chạy tới lúc nào, ta biết ngươi là đặc công người Trung Quốc, dám can đảm một mình xâm nhập chứng tỏ ngươi rất mạnh, mặc kệ ngươi có bao nhiêu lợi hại so với người bình thường, hôm nay ta cũng phải lưu ngươi lại".

" Bằng mấy khẩu súng này sao ? hôm nay cho đám người không có kiến thức như các ngươi thấy một chút lợi hại của người Trung Quốc ".

Mã Tiểu Minh đáp lại, dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong khe hở, mặc kệ quân Mĩ phản ứng rất nhanh, bọn họ cũng không thể so với Mã Tiểu Minh. Trong chớp mắt Mã Tiểu Minh đã vượt qua hai phòng tuyến, tiếng súng phía sau đồng thời vang lên, lại có vô số chó gầm gừ xông lên.

Ba người phụ trách tiếp ứng trong đó có một người chạy đến nơi cách đó không xa lái xe lại, mặt khác hai người đột nhiên đứng lên giơ hỏa tiễn, hướng cửa lớn phóng ra hai viên hỏa tiễn.

Chính là hai tiếng nổ mạnh này hấp dẫn Lưu Vũ Phi đến. Bốn người Mã Tiểu Minh đánh giá thấp người Mĩ, bọn họ biết Trịnh khoa trưởng rất quan trọng, đã sớm đoán chính phủ Trung Quốc sẽ phái người đến

đây.

Nghe hai tiếng nổ mạnh, từ hai phương hướng khác nhau mấy chục người đột nhiên chạy ra, các loại vũ khí hướng hai gã đặc công Trung Quốc phóng hỏa tiễn bắn tới.

"Đát đát đát " vô số tia lửa bắn ra . " Nhanh nằm xuống " một gã đặc công dùng sức đè đồng bạn xuống, vô số đạn từ xẹt qua đỉnh đầu bọn họ, bắn vào vách tường cách đó không xa téo ra vô số tia lửa.

Đạn tựa như mưa, hiện tại không hề có dấu hiệu đình chỉ vù vù bay qua đầu.

hai đặc công chửi : " *******, nước Mĩ cũng quá khoa trương, chúng ta tới có hai người bọn họ điều mấy chục người như vậy chúng ta như thế nào đánh trả, hy vọng đội trưởng có thể cầm cự một lúc, chỉ cần Tiểu Tam đem xe đến thì tốt rồi ."

" Đồ đần lúc này Tiểu Tam như thế nào lái xe lại đây, địch nhân hỏa lực mạnh như vậy xe Tiểu Tam vừa xuất hiện, bị đạn bắn không được như tổ ong ".

Cao Cá Tử chen ngang đồng bạn thì thào tự nói .

" Di đây không phải Mã Tiểu Minh sao, nhìn qua so với trước tiến bố không ít, mang theo một người bị nhiều người vây quanh như vậy cũng không có bị thương, a a xem bộ dáng bọn họ gặp một chút phiền toái ".

Lưu Vũ Phi lầm bẩm : " Ai, nếu đã gặp phải trợ giúp bọn họ một chút, tránh cho bọn họ khỏi bị quân Mĩ tiêu diệt ân Mã Tiểu Minh nhìn qua còn có thể chống giữ được một chút thời gian, nên trợ giúp hai người bên này trước ."

Lưu Vũ Phi vừa mới tới liền phát hiện Mã Tiểu Minh bị đông đảo quân Mĩ bao vây, hắn ỷ vào thân pháp xuyên qua mọi nơi trong quân Mĩ, nhìn qua còn có thế chống giữ trong chốc lát.

Bất qua hai gã đặc công kia có vẽ không ổn, hai người bị hỏa lực đối phương ép tới căn bản không ngẩng đầu nổi, mà quân Mĩ không ngừng tiến về phía trước, hiện tại khoảng cách bất quá chỉ chừng ba mươi thước.

Thân ảnh thoáng một cái Lưu Vũ Phi quỹ dị đứng ở phía trước hai gã đặc công, tiện tay bấm một thủ ấn.

Đám quân Mĩ phảng phất như gặp phải quỷ, chỉ thấy trên không trung đột nhiên rơi xuống một người, không kịp thu tay lại theo quán tính bóp cò súng, vô số viên đạn rít gào bắn nhanh lại, mọi người nhận định Lưu Vũ Phi sẽ bị bắn thành tổ ong.

Chỉ thấy tay phải Lưu Vũ Phi giương lên, một vùng khí lưu như nước xoáy vô cớ xuất hiện trước mặt hắn.

" Phốc phốc phốc " liên tiếp vang lên, tất cả đạn tiến vào vùng xoáy kia đều bị hóa thành bột phấn. " Nga, thượng đế a ! hắn... hắn đây là như thế nào đến !". Đám quân Mĩ hít một hơi, run rẩy nói .

Trừ Lưu Vũ Phi ra mọi người đều bị cảnh này dọa phát sợ, nhìn về phía Lưu Vũ Phi ánh mắt kinh sợ không như bình hường, phảng phất như Lưu Vũ Phi là ác ma. Hai đặc công trung quốc ánh mắt cũng kinh hãi nhìn Lưu Vũ Phi, yết hầu di động lại nói không ra một câu.

Lưu Vũ Phi lộn thân hướng hai người cười. Hai ngươi có phải người Trung Quốc không, có phải là bạn của Mã Tiểu Minh.

Thấy bọn họ vẫn đang còn si ngốc, hắn nói tiếp : " Này, các người đừng sững sờ, nghe được ta nói gì không ? Không trả lời cũng nên nói tiếng cám ơn chứ, nói như thế nào ta cũng trợ giúp các ngươi đỡ nhiều đạn như vậy ".

Trong lòng lại nghĩ tới : sớm biết rằng phương thức xuất trận như vậy làm những người này sợ, hắc hắc cảm giác dọa người cũng không tồi.

Hai gã đặc công cuối cùng nghe được một chút, khẽ gật đầu, khó khăn mở miệng nói : " Cám ơn, cám ơn "nhìn vẻ mặt ngơ ngác của bọn họ, Lưu Vũ Phi cũng không có tâm tư đùa bọn họ, tên Mã Tiểu Minh kia còn chờ hắn tới giải vây. Sau khi bấm hai thủ ấn, đám quân Mĩ vẫn si ngốc, một phù hào từ tay Lưu Vũ Phi bay lại, bám vào đám người " Định " .

Lưu Vũ Phi khẽ quát một tiếng , cười nói : " Đứng đây, niệm các ngươi không phải người tu hành, lần này sẽ không so đo, thật thà đứng ở nơi này hai ngày hai đêm, yên tâm chỉ cần thời gian đến các ngươi có thể khôi phục bình thường ".

Những lời này chỉ có Lưu Vũ Phi hiểu được, những người khác vẫn đang phát ngốc, trong ánh mắt mọi người khó hiểu, Lưu Vũ Phi nghênh ngang hướng biệt thự đi lại.

Đám quân Mĩ vừa rồi nhớ tới nhiệm vụ, há hốc mồm hét lớn nhưng không phát ra tiếng, muốn khấu động cơ bản nhưng phát hiện ngón tay căn bản không hề lay động, thân muốn di động cũng không có cách nào nhúc nhích, đám quân Mĩ hiện tại mới hiểu ý tứ câu vừa rồi của Lưu Vũ Phi, mọi người lộ ra ánh mắt kinh hãi.

" Uy huynh đệ, vừa rồi người kia như thế nào xuất hiện, ngươi biết phát sinh chuyện gì không ? Mới vừa rồi chúng ta có thể hoa mắt hoặc là tà ma trong truyền thuyết, ta thấy thế nào đã có người dễ dàng biến đạn thành bột phấn , di ! ngươi xem đám quân Mĩ kia vừa rồi xảy ra chuyện gì như thế nào mỗi người đứng nơi đó không nhúc nhích, vẻ mặt quái dị ngay cả người kia tiến vào biệt thự cũng không ngăn trở ".

Cao Cá Tử là người đầu tiên bình tỉnh lại, đẩy đẩy đồng bạn đang còn si ngốc đứng cạnh hỏi, con mắt vẫn nhìn chằm chằm đám quân Mĩ kia.

Đặc công Cá người hơi Tử hơi lùn, xoa xoa da mặt : "Ca Môn, ta xem việc này thật rất tà môn, mới vừa rồi chúng ta không có hoa mắt, quái nhân kia thật sự biến đạn thành bột phấn, ngươi xem này đám quân Mĩ đều bị sợ ngây người, xem bọn hắn bộ dáng không nhúc nhích thật buồn cười, ai nha, chúng ta như thế nào quên bây giờ đang làm nhiệm vụ, nhanh nhanh bảo Tiểu Tam đem xe lại đây, được rồi mới vừa rồi hình như nghe quái nhân kia nói cái gì, hai ngày đêm tới vẫn bất động ?".

" Đúng đúng, ta cũng nghe hắn nói qua như vậy, hình như nói đám quân Mĩ này bất động hai ngày đêm, ngươi gọi Tiểu Tam thuê xe lại đây, ta thử xem bọ họ có thật sự bất động không ".

Cao Cá Tử vừa nói, vừa giơ súng hướng đám quân Mĩ " Bá" một tiếng súng nổ, cái tên lính Mĩ bị coi là mục tiêu ngã xuống, chỗ trúng đạn máu tươi chảy ra. Hai gã đặc công đầu tiên ngơ ngẩn, lập tức hoan hô một tiếng, lớn tiếng bảo Tiểu Tam lái xe nhanh lại đây.

Mặc dù bọn họ có nhiều nghi vấn, giờ phút này không có thời gian dư thừa để cho bọn họ tưởng tượng, hai người không để ý tới quân Mĩ khác hướng biệt thự nhanh chóng lẻn vào.

" Ha ha ha, các ngươi nhìn người Trung Quốc này, không thể tưởng tượng nổi bị truy chản chạy như khỉ, xem ra đám người Trung Quốc đều là đám khỉ chưa khai hóa, nếu không tốc độ như thế nào nhanh như vậy ".

Mấy binh lính Mĩ nhìn tốc độ Mã Tiểu Minh quá nhanh, súng bọn họ căn bản không theo kịp, chỉ có thể không ngừng cười nhục mạ Mã Tiểu Minh, mặc dù nói toàn tiếng Anh, nhưng một chữ không lọt truyền tới tai Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi sát khí liền hiện, vài tên lính Mĩ phát hiện Lưu Vũ Phi là một người Trung Quốc, giơ súng mình bắn ra vài phát.

Lưu Vũ Phi không có ý né tránh, trong tay phải không biết lúc nào đã ngưng tụ một thanh tiểu phi kiếm. Năm sáu viên đạn vừa tới gần, cách khoảng mười thước đột nhiên mất đi lực đạo rơi xuống mặt đất. Không có cho bọn họ cơ hội bắn lần hai, một đạo hàn quang lạnh lẽo từ tay Lưu Vũ Phi xuất ra, chỗ khí quản của năm tên lính vừa nổ súng chợt léo hồng quang, vài đạo máu tươi từ trong phun ra, bắn tung téo bên cạnh thân thể , con mắt năm binh linh không cam lòng, ầm ầm ngã xuống.

" Vũ nhục bộ tộc Viêm Hoàng của ta, giết không tha " Ngữ khí Lưu Vũ Phi tựa như sứ giả từ Cửu U Địa Ngọc đang đòi mạng, trực tiếp ăn sâu trong tâm linh tất cả binh sĩ. Biến cố bất ngờ làm cho tất cả quân Mĩ kinh hãi, tia lửa từ nòng súng mãnh liệt hướng Lưu Vũ Phi bắn lại.

Tay phải Lưu Vũ Phi giương lên, một trận gió nhân tạo vô cớ xuất hiện, đạn đang bay lại bị cuồng phong chấn nát bấy, đám quân Mĩ ở đây bị cuốn vào trong cuồng phong khủng bố, từng tiếng thê lương kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra, trên bầu trời vô số huyết nhục.

Chân Mã Tiểu Minh lúc này mới dừng, thân thể ngừng di động, mới vừa rồi hắn vẫn chưa phát hiện Lưu Vũ Phi đến, tưởng rằng tất cả tiếng súng đều hướng hắn bắn đến, bởi vậy không ngừng chớp động thân thể né đạn.

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

157. Chương 156

Cho đến khi vô số tiếng bi thảm thê lương truyền đến tai Mã Tiểu Minh mới đình chỉ di động, truyền vào trong mắt một cảnh làm cho hắn rét run người.

Lúc này trên mặt đất đã phủ kín thịt nát vương vãi, mặt đất bị máu tươi tẩm nhiễm đầm đìa, trong không khí mùi máu nồng nặc.

Mã Tiểu Minh can đảm hơn người, cũng bị màn trước mắt này làm run rẩy tại đương trường.

Nơi này có hơn trăm binh lính đặc chủng toàn bộ đều được võ trang, Mã Tiểu Minh tưởng tượng không ra Lưu Vũ Phi dùng thủ pháp gì, trong nháy mắt đem bọn họ băm thây vạn đoạn.

“ Oa ” Mã Tiểu Minh rốt cuộc ẩn nhẫn không được, tựa vào góc tường nôn ẹo ngay cả tên khoa trưởng cũng bị ném xuống đất.

Từ bên ngoài hai tên đặc công đi cùng Mã Tiểu Minh mới bước vào sân lập tức cùng nhau ói ra.

Trên mặt đất vương vãi từng khối thịt nát làm cho những người này trải qua huấn luyện đặc công không có cách nào chịu được.

Bởi vì thân phận cũng là kẻ giết người chỉ là họ biết cái cơ bản, thủ pháp giết người bọn họ cũng gặp qua không ít, nhưng vẫn không thể chịu đựng được nhân gian luyện ngục trước mắt.

Cho đến khi ba người nôn hết, Lưu Vũ Phi không nhanh không chậm nói : “ một chút như vậy các ngươi không thể chịu đựng được, vậy mà các ngươi cũng tự xưng là tinh anh, nôn xong rồi thì nhanh chóng rời đi, viện binh chính phủ Mĩ lập tức tới , ta cũng không muốn một chút việc nhỏ lãng phí thời gian ” .

Nhìn vẻ mặt Lưu Vũ Phi như không có gì xảy ra, ba người Mã Tiểu Minh xem như hoàn toàn khôi phục, cảnh tượng như vậy chỉ là một màn nhỏ, bọn họ không dám tưởng tượng theo như lời Lưu Vũ Phi tràng diện phải như thế nào mới lớn.

Bảo hai đồng bạn khiên Trịnh khoa trưởng ra ngoài, Mã Tiểu Minh sửa sang quần áo một chút đi tới bên cạnh Lưu Vũ Phi, cung kính nói : “ Mã Tiểu Minh trước tiên tạ ơn tiên sinh, tại hạ mới vừa rồi thất lễ, may mắn được tiên sinh kịp thời lại đây nếu không buổi tối nay chúng ta thật sự là phải chết, lần này tiên sinh đến Mĩ không biết có chuyện gì muốn làm ? nếu cần đến ta cứ việc nói, kì thật ta công việc bề bộn cũng không dám khoác lác có khả năng giúp được, những việc vặt hoặc là một ít liên quan đến tình báo… ta còn có khả năng giúp được một chút ”.

“ Được rồi hôm nay có thể giúp ngươi cũng chỉ là ngẫu nhiên, không phải chê cười ngươi ta muốn làm chuyện, bằng ngươi căn bàn không thể giúp được cái gì ngay tình báo cũng cũng vậy, xem bộ dáng ngươi phiền toái cũng không nhỏ, ta hiện tại có một chút thời gian thuận tiện giúp các ngươi một phen ”.

Mã Tiểu Minh trong lòng vui vẻ, có Lưu Vũ Phi hỗ trợ hắn không quá lo lắng nhiệm vụ không có cách hoàn thành, mất một phút đồng hồ đem nội dung ngắn gọn nói cho Lưu Vũ Phi.

Sau khi nghe xong Lưu Vũ Phi vẫn chưa phát biểu cách nhìn, thản nhiên nói : “ Chúng ta cũng đi thôi, sợ rằng nếu chậm trễ chính phủ Mĩ sẽ phong tỏa hết các đường phụ cận, rời đi trước hãy nói tiếp ”. Ở bên trong xe, trừ Mã Tiểu Minh đã khôi phục bình thường, ba người khác vẻ mặt đều là quái lạ nhìn Lưu Vũ Phi ánh mắt lộ ra sợ hãi và tò mò.

Tài xế Tiểu Tam nghe hai đồng bạn miêu tả một chút, nhưng cũng không là toàn bộ bởi vậy nhìn Lưu Vũ Phi ánh mắt tò mò hơn là sợ hãi.

Một đường ổn định chạy sau mười phút, ở phía sau Lưu Vũ Phi đột nhiên nói : " Lái xe cẩn thận, đối phương đã đem ngã tư phía trước phong tỏa, Tiểu Minh, phụ trách tiếp ứng các ngươi có phải là một chiếc thuyền nhỏ màu lam ? Đợi bến tàu cách đây ba mươi km ?" Mã Tiểu minh có chút kì quái, Lưu Vũ Phi làm sao biết điều này, mới vừa rồi hắn không có nói với Lưu Vũ Phi a.

Lưu Vũ Phi cười thần bí : " Xem ra tối nay các ngươi muốn rời đây thất bại, bến tàu đã bị phong tỏa hơn nữa thuyền của các người đã bị giám thị chu đáo, ta khuyên các ngươi tìm biện pháp khác đi" .

Nghe nói chính phủ Mĩ đã phong tỏa đoạn đường phía trước,đem bến tàu phong tỏa bốn người có điểm không tin. Bởi vì Lưu Vũ Phi dọc theo đường đi đều cùng bọn họ ở một chỗ, cũng thấy có người truyền tống tình bào.

Nhìn ánh mắt hồ nghi của bọn họ, Lưu Vũ Phi vẫn chưa giải thích nhiều hơn chỉ bằng câu tục ngữ : Sự thật không cần chứng minh, Lưu Vũ Phi cũng không có tâm tư giải thích nhiều hơn, chỉ cần xe đi tới phía trước một chút bọn họ mới biết những lời vừa rồi không phải lời nói suông.

Mã Tiểu Minh gọi điện xong, sắc mặt cũng theo đó trầm xuống ngẩng đầu nói : " Tiểu Tam, đến phía trước lập tức đổi đường "Hiện tại Tiểu Minh đã hoàn toàn tin tưởng Lưu Vũ Phi,vừa rồi hắn mới gọi điện hỏi tình huống bến tàu, cùng với lời Lưu Vũ Phi hoàn toàn phù hợp. Bởi vì đang đi chính là giao các đường khác nhau, hơn nữa hiện tại là đêm khuya trên đường xe qua lại số lượng rất ít.

Tài xế xe Tiểu Tam, đột nhiên quay xe trở lại, vừa vặn Tiểu Minh nhìn thấy phía trước có hơn hai mươi xe hơi chặn trước, trong lòng không khỏi kêu may mắn.

Nhưng vẫn trễ một chút, bọn họ đồng thời phát hiện cảnh sát, thì cảnh sát cũng phát hiện chiếc xe hơi này có dị thường.

Vì vậy cảnh báo vang khắp trời đêm, ước chừng bảy tám xe cảnh sát gắt gao chạy lại, còi xe không ngừng kêu bắt Mã Tiểu Minh dừng xe lại. Cái này chẳng những Mã Tiểu Minh, ngay cả ba đặc công cũng đoán già đoán non, bọn họ đều phỏng đoán Lưu Vũ Phi có phải hay không biết tiên tri.

Lưu Vũ Phi rất lợi hại ngay chút nghi vấn đó đều vô dụng , Mã Tiểu Minh bản thân hắn cũng đã trải qua, giống như thành tựu của hắn bây giờ đều một tay Lưu Vũ Phi mà nên, nhưng là sự việc lúc này…. Mã Tiểu Minh sẽ không có khả năng tưởng tượng, đồng thời cũng làm cho hắn hồ đồ. Nghĩ không thấu huyền ảo trong đó, Mã Tiểu Minh đành buông tha.

" Tiểu Tam tăng tốc độ " Mã Tiểu Minh thúc dục nói : " Thời gian cho chúng ta không nhiều lắm, cắt cái đuôi phía sau, sẽ tìm nơi hẻo lánh thẩm vấn cái tên tạp chủng này ".

" Tiểu Minh không cần phiền toái như vậy, các ngươi xuống xe trực tiếp đem bọn họ giải quyết được không , bọn họ giống như chuột trong móng vuốt mèo thôi ?, ta xem công lực của ngươi tương đối không tồi, đối phó với nhân vật bình thường này hẳn là có thừa ", Thấy Mã Tiểu Minh còn chưa đáp ứng, Lưu Vũ Phi biết hắn hiểu sai, liền nói tiếp : " Tiểu Minh yên tâm đi, ta không phải bảo ngươi giết sạch bọn họ, chỉ cần làm loạn xe bọn họ là được, lúc đó bọn họ có tăng viện đặc nhiệm đến, do ta ra tay đem bọn họ đuổi đi là được ".

Lưu Vũ Phi hiện ghét nhất chính là loại người yếu đuối này, nếu là đối địch giết sạch không được sao, có cần phải phiền toái như vậy sao.

Không nghĩ như Lưu Vũ Phi, mã Tiểu Minh xác thực không muốn đại khai sát giới, hắn tính khi nhiệm vụ hoàn thành cũng sẽ về nước không cần thiết phiền toái, lúc trước Lưu Vũ Phi giết hơn trăm lính đặc nhiệm, Mã Tiểu Minh cũng không biết báo cáo cấp trên như thế nào.

Nghe Lưu Vũ Phi giải thích Mã Tiểu Minh cũng yên lòng: " Tiểu Tam dừng xe, ta lưu bọn họ lại ". Ba ngươi khác nghe Mã Tiểu Minh nói xong, không khỏi hít một hơi, bọn họ mặc dù biết Mã Tiểu Minh lợi hại, nhưng là dựa vào một người hủy đi xe cộ đối phương, cái này có điểm rất không thực tế ?.

Bất quá Mã Tiểu Minh là người lãnh đạo trực tiếp bọn họ, Mã Tiểu Minh quyết định bất cứ cái gì bọn họ thiết yếu phải chấp hành không hơn không kém, đang muốn mở miệng khuyên vài câu, trong khoảng thời gain ngắn lại không biết như thế nào nói. Trong ánh mắt bọn họ rất dị thường, Mã Tiểu Minh dứt khoát bước ra xe hơi, quay đầu lại cấp cho đồng bạn ánh mắt mọi sự không cần lo.

Mã Tiểu Minh tin tưởng thực lực chính mình, cũng tin tưởng Lưu Vũ Phi, bằng mấy cảnh sát bình thường thật đùng không so với hắn.

Cảnh sát Mĩ gắt gao theo sau, thấy xe chạy trốn phía trước đột nhiên dừng lại, từ bên trong một gã nam tử tay cầm thanh kiếm cổ đi ra.

Quan chỉ huy Lạc Đặc vì an toàn nên dừng xe lại, hồ nghi nhìn nam tử Trung Quốc ngạo nghễ phía trước, đoán ra mục đích của Mã Tiểu Minh tất cả cảnh sát chỉa súng vào Mã Tiểu Minh, Lạc Đặc hét lớn : " Chúng ta là cảnh sát New York, lập tức hạ vũ khí trong tay đầu hàng, nếu không chúng ta chiếu theo luật, sẽ nổ súng ".

Tiếng anh đương nhiên không khó với Mã Tiểu Minh, hướng bọn họ không thèm lắc đầu, cười nhạo nói : " Nước Mĩ lão có can đảm cùng ta đấu một phen, có giống như trong điện ảnh Hollywood không, cảnh sát không phải mỗi người đều vô địch sao ? hy vọng các ngươi cũng lợi hại như vậy, đừng để ta thất vọng nga ".

Lạc Đặc nghe nói như thế không khỏi tức giận máu xông lên não, điện ảnh Trung Quốc các ngươi há có thể so sánh, nếu mỗi cảnh đều có năng lực như vậy trên đời này thật đúng là không có tội phạm sống.

Lặc Đặc cũng không muốn thuộc hạ đọ sức với đặc công tinh nhuệ Trung Quốc, càng huống chi giờ phút này nắm ưu thế tuyệt đối.

Hơn nữa bộ Quốc Phòng ra lệnh cho bọn hắn chỉ là bám theo đám người Mã Tiểu Minh, mà không phải tiến hành vây bắt, nhưng cũng cho phép họ tùy thời nổ súng, như thế chứng minh mỗi người phía trước bọn họ không có khả năng tay không đối phó.

Lặc Đặc thấy Mã Tiểu Minh càng đi càng gần, trong lòng dậy lên sự bất an, quyết định hạ lệnh khai hỏa.

Bên trong xe Tiểu Tam cuối cùng kiến thức sự lợi hại của Mã Tiểu Minh, chỉ thấy vô số đạn san sát nhau đến, Mã Tiểu Minh không hốt hoảng chút nào, thân thể xẹt qua tạo thành vài đường vòng cung xinh đẹp, tất đả đạn đều bắn hụt.

Hai mắt chợt léo hàn quang, Mã Tiểu Minh kêu một tiếng thân thể đột nhiên như mũi tên thoát khỏi dây cung, hướng tới đội xe cảnh sát Mĩ phóng lại. Lên xuống vài cái, người đã tới phía trước xe hơi.

Lưỡi dao sắc bén vung quang mang léo lên, hướng tới chiếc xe trước mắt chém xuống.

"Chi dát " vang lên một tiếng chói tai, chiếc xe này bị chém thành hai nửa, đầu xe nhất thời sụp xuống.

Nhưng người không bị chết, hắn dọa vậy dẫn đến nhiều tác dụng.

Lặc Đặc thấy Mã Tiểu Minh nhẹ nhàng đem chiếc xe cắt thành hai nửa, một kích thật mạnh của Mã Tiểu Minh làm tất cả cảnh sát tại đương trường kinh ngạc, mỗi người đều tưởng tượng nếu như một kiếm vừa rồi không phải chém vào xe, mà rơi vào mình vậy thì hậu quả….. bọn họ thật không dám suy nghĩ tiếp.

Lạc Đặc lập tức kêu lui về phía sau, mấy chục cánh sát hướng Mã Tiểu Minh vừa nổ súng vừa lui.

Lạc Đặc thầm mắng : *** tạp chủng bộ quốc phòng, trách không được chỉ cần bám chặt mấy người này, chúng ta chỉ người bình thường như thế nào có khả năng so sánh với quái vật trước mắt, may mà bọn họ chỉ xuống có một người, nếu đám người đó cùng nhau nhảy lại đây, không biết chết bao nhiêu người, ******* sao đã lâu vậy người bộ quốc phòng còn chưa lại đây.

Đảo vài lần đã có bốn chiếc xe bị Mã Tiểu Minh chặt đứt bánh, nhưng là bên tai hắn tiếng súng vang lên cũng không ít.

Mã Tiểu Minh biết là như vậy kết thúc còn chưa đủ, còn muốn cho bọn họ thưởng thức đau khổ.

Con ngươi đột nhiên co lại, thân thể bay lên cao mấy trượng " Nga, thượng đế a ! hắn là yêu nhân gì a " Tất cả cảnh sát hít vào một hơi, trợn mắn há hốc mồm nhìn Mã Tiểu Minh trong không trung. Bọn họ

ngừng nổ súng, Mã Tiểu Minh nhưng là tha chết cho bọn họ, người giống như lưu tinh phi hành, bảo kiếm trong tay léo lên một đạo hàn quang, máu tươi phun ra.

Tám cảnh sát xui xẻo chỉ cảm thấy cánh tay cầm súng mát lạnh, tiếp theo một trận đau nhức truyền lên, tám người tám cánh tay, lại cùng bị lưỡi kiếm sắc bén tạo thành vết thương sâu thấy cả xương, tám người nhịn không được kêu to, máu tươi từ khe hở không ngừng phun ra.

Lạc Đặc phát lạnh trong lòng, một bên chỉ huy người khác đưa bọn họ đi cấp cứu, bên kia không ngừng gọi tăng viện.

Mã Tiểu Minh đối với chiêu thức vừa rồi của mình rất hài lòng, một chiêu thương tổn đồng thời tám người, mà ngay cả vết thương cũng cùng một vị trí, gây khó dễ như vậy làm cho hắn cảm thấy cao hứng

Qua mấy lần khai hỏa không có thể làm tổn tương Mã Tiểu Minh, lại thấy Mã Tiểu Minh dễ dàng đánh bị thương đồng thời tám người, tất cả cảnh sát đều lui lại, không còn dám nã đạn về hướng Mã Tiểu Minh, sợ Mã Tiểu Minh tiếp theo cấp cho mình kết quả như vậy, càng lo lắng không phải xẹt qua cánh tay mình mà là yết hầu.

Mã Tiểu Minh nhiều lần trỏ ngón giữa về phía Lạc Đặc : " Ha ha ha, hôm nay cùng các ngươi chơi đến đây, nếu còn dám đuổi theo đừng tránh ta ra tay vô tình ". lời vừa nói giống như thị uy, lần nữa dùng sức chặt đứt bánh xe.

Lạc Đặc miệng khẽ run, muốn nói vài câu nhưng lại phát hiện mình căn bản không phát ra tiếng, cuối cùng không thể không buông tha.

" Mã Tiểu Minh, ngươi còn chưa muốn đi, ngay cả mấy người bình thường đó ngươi muốn bao lâu, nếu bọn họ không còn cách nào bám theo, chúng ta rời đi trước đừng quên đang còn nhiệm vụ" Mã Tiểu Minh còn muốn uy phong thêm, đột nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm Lưu Vũ Phi không nhẫn nạn nữa.

Nhớ tới tình huống hiện tại của mình, Mã Tiểu Minh thầm mắng một câu, thu hồi bảo kiếm đang định trở về.

Thì truyền đến một tiếng trực thăng cảnh sát, Lạc Đặc nghe thanh rất quen thuộc, thấy Mã Tiểu Minh phải đi lập tức quát : " Chúng ta là ai, há có thể cùng phần tử phạm tội thỏa hiệp, hôm ngay có chúng ta ở đây ngươi đừng mơ tưởng chạy trốn, mọi người khai hỏa bắn hạ phần tử phạm tội .

" Vừa nói vừa nổ súng, cảnh sát khác cũng chỉ có thể nổ súng bắn, thân ảnh liền đổi vị trí để tránh đạn, Mã Tiểu Minh cười khổ một tiếng, đối phương thật sự là có viện binh tới, cái này lại phải tốt thời gian.

Máy bay trực thăng trong nhánh mắt đã tới, chưa kịp hạ xuống từ trên trực thanh trực tiếp nhảy xuống tám nam tử.

Trong tay bọn họ cầm đại kiếm, bọn họ mang đến cho Lưu Vũ Phi hơi thở nguy hiểm.

Thu hồi tâm tình xem thường lại, Mã Tiểu Minh vẻ mặt nghiêm trọng. Trong xe, Lưu Vũ Phi nhìn lướt qua, buồn cười nói : " Mã Tiểu Minh lần này gặp phiền toái với tám võ sĩ thánh đường, không nghĩ ra chính phủ Mĩ mặt mũi lớn vậy, ngay cả võ sĩ giáo đình cũng có thể mời đến, ân xem ra giáo đình rất trâu, hắc hắc " Tiếng cười hết sức âm hiểm, mấy người Tiểu Tam nghe xong cả người đều nổi da gà.

Chỉ là Lưu Vũ Phi nói vài câu nghe đều không hiểu, cái gì võ sĩ thánh đường, bọn họ rất lợi hại sao ? Thật sự có thể làm hại Mã Tiểu Minh hay không ? Mới vừa rồi tư thế anh hùng của Mã Tiểu Minh khắc sâu vào trong tâm bọn họ, một kiếm làm tám người bị thương, chém xe hơi tựa như chém đậu hũ, Tiểu Tam đối với Mã Tiểu Minh rất là tin tưởng. Tám võ sĩ thánh đường vừa đến, chỉ vào Mã Tiểu Minh hỏi Lạc Đặc : " Hắn chính là nhiệm vụ lần này của chúng ta sao ?". Lạc Đặc khẽ đầu.

Một gã thánh đường lớn tiếng nói : " Tốt lắm, nếu chúng ta tới nơi này liền do chúng ta tiếp nhận, các ngươi toàn bộ rời đi, tránh bị chúng ta ngộ thương, cảnh sát các ngươi ngoài việc bắt trộm vặt, còn làm được cái gì chứ ? ".

Tám thánh đường võ sĩ cùng nhau cười ngông cuồng, làm cho người ta thầm nghĩ muốn đè bọn họ đánh một trận.

Bị thánh đường bỡn cợt nột cách tồi tệ, Lạc Đặc lòng có bất mãn cũng chỉ có thể nén xuống, cảnh sát còn lại thầm mắng võ sĩ thành đường.

Lạc Đặc hạ lệnh mọi người lui lại, người ta đã không cần hắn , hắn cũng không muối đợi tám người này đi xuống, mang theo tám người bị thương lên xe, gào thét rời đi.

Chờ cảnh sát rời đi, Khoa Khắc một trong các võ sĩ cầm đại kiếm lên khẽ, nhướng lông mày : " Các vị đại ca, đối phương có một người chúng ta có tám người, người trong xe giao cho các ngươi, người này để ta thu thập như thế nào ta cũng vừa mới ra khỏi thánh đường, ngay cả chút cơ hội chẳng lẽ các vị cũng không cho ta sao ? nhìn ta chỉ cần ba giây đem hắn quật ngã xuống đất " .

Bảy người khác liếc nhau khẽ gật đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì. Đám người này nhìn qua chưa hề thấy qua , thánh đường võ sĩ thừa nhận giáo đình là lợi hại nhất, ngoài ra tính ngưỡng bọn họ là thần linh, không còn bất luận kẻ nào có thể lọt vào trong mắt bọn họ, bởi vậy mạnh miệng ngay cả hiểu biết cơ bản không có: " Hắc hắc hắc, tiểu tử ngươi tự mình đầu hàng đi ? hay vẫn đợi ta đánh ngã ngươi mới đầu hàng, nói thiệt cho ngươi biết, sự lợi hại của chúng ta không phải ngươi có khả năng tưởng tượng " Khoa Khắc dõng dạc nói ra.

Mã Tiểu Minh không thèm nhìn hắn, lạnh lùng nói : " Nếu muốn bắt ta thì phải xuất ra bản lãnh thật sự, khoác lác thì đáng gì".

" Người Trung Quốc vô tri, đối với người khác có lẽ rất mạnh, nhưng hết lần này đến lần khác đều thua chúng ta, chúng ta là võ sĩ thánh đường vô địch, gặp phải ta ngươi coi như gặp xui xẻo ! ha ha ha ". Mã Tiểu Minh không hề mở miệng, từ khi công lực tiến nhanh hắn vẫn chưa từng bị người khinh thị như thế. Chậm rãi rút kiếm, hai bên đều chọn vị trí, ngưng thần đối mặt nhau. Mã Tiểu Minh tâm niệm nhanh nhẹn chuyển, dùng biện pháp như thế nào hữu hiệu nhất, để mình thu thắng lợi nhanh nhất.

Khoa Khắc cầm chính là trọng kiếm hơn nữa rất nặng, trong kiếm đạo có nói kiếm nhẹ thì nhanh.

Điệu bộ hai người đều không chê vào đâu được, tinh thần định lực cơ hồ ngang nhau.

Đối mặt nhau, Khoa Khắc chậm rãi thu hồi ý khinh thường vừa rồi, Mã Tiểu Minh cho hắn một loại cảm giác rất cường đại.

Song phương tựa hồ đều cứng nhắc, ngay cả hai mắt đều không chớp động một chút, không biết qua bao lâu, Mã Tiểu Minh đột nhiên nhớ mình không có nhiều thời gian như vậy, tốc chiến tốc thắng là trên hết.

Ngay trong lúc hắn suy nghĩ, tinh thần thoáng chút phân tâm. Cao thủ lúc này quyết đầu dù một tia phân tâm cũng có thể bị đối thủ nắm bắt.

Nắm được chút sơ hở đó, trong lòng Khoa Khắc vui vẻ, đại kiếm giương lên đầu kiếm ảnh nhanh chóng áp đến.

Mã Tiểu Minh hừ nhẹ một tiếng, hai tay cùng khởi kiếm thức, toàn lực phong bế lại "cheng "một tiếng, trọng kiếm chiếm tiện nghi, hơn nữa kích thứ nhất Khoa Khắc lại chủ động công , đã đem Mã Tiểu Minh đẩy lui lại.

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

158. Chương 157

Một kích của Khoa Khắc đẩy lui Mã Tiểu Minh, cảm giác như kiếm mình chém vào một khối kim cương.

Mã Tiểu Minh cũng không khá hơn hai tay tê dại kịch liệt, trong lòng thầm nghĩ : Lực lượng rất khá, sau khi lui Mã Tiểu Minh lại múa kiếm tiến lên.

Vì vậy một hồi long tranh hổ đấu lập tức triển khai, chỉ thấy hai bên thân ảnh đan nhau, kiếm quang phủ kín hư không, bên trong không ngừng truyền ra tiếng kim loại va chạm.

Ba gã đặc công chỉ có thể nghe được tiếng vũ khí đối chạm, căn bản không thể phân biệt rõ hai người ai ra ai.

Mã Tiểu Minh biết rõ kiếm đối phương rất nặng mỗi lần đều lánh nặng tìm nhẹ, mỗi lần đối chạm tuyệt đối không cùng Khoa Khắc đối ngạnh, lợi dụng ưu thế thân pháp rất nhanh của mình chiếm được tiên cơ.

Bởi vậy Khoa Khắc bị ép từng bước lui về phía sau, tiên cơ dần mất. Khoa khắc càng ngày càng tức, mỗi lần hắn muốn đánh mạnh vào Mã Tiểu Minh, Mã Tiểu Minh cũng không như hắn sở liệu, mỗi lần như vậy đều lập tức tránh vì vậy Khoa Khắc không khỏi nghiến răng tức giận.

Trong cơn tức giận Khoa Khắc đột nhiên đổi sách lược, buông tha tự thân phòng thủ, nhìn kiếm ảnh của Mã Tiểu Minh đột nhiên chém xuống như không có gì, đại kiếm hướng đầu Mã Tiểu Minh đánh xuống.

Mã Tiểu Minh không nghĩ tới, kiếm trong tay buộc phải dừng lại, thân thể nhanh chóng xoay tròn, vị trí song phương thay đổi : "Ầm, ầm" một tiếng nổ thật lớn, đất đá tán loạn, trên mặt đường bị đại kiếm của Khoa Khắc đập nát lộ ra một cái hố to.

Thân hình Mã Tiểu Minh như tia chớp từ mặt bên đâm ra một chiêu, kiếm ảnh gào thét hướng Khoa Khắc.

Khoa Khắc hét lên một tiếng dựa vào cảm giác mẫn duệ, bứt lui đồng thời quay đại kiếm lại đỡ " Cheng cheng" một tiếng thanh thúy vang lên, Khoa Khắc đứng không vững liền thối lui lại, hổ khẩu chảy ra máu tươi. Mã Tiểu Minh cảm thấy không nên dừng lại, vung kiếm lên thân ảnh xoay tròn hai lần.

Cổ tay Khoa Khắc bị một đòn của Mã Tiểu Minh chấn cực mạnh hé ra một cái miệng lâm râm đau,vì vinh dự hắn không cho phép lui, trong lòng ra quyết định.

Đại kiếm của Khoa Khắc đột nhiên hướng Mã Tiểu Minh vẽ ra một nửa đường tròn huyền bí quái dị , thoạt nhìn nó như là một cái kí hiệu hoàn toàn không phải võ thuật thông thường.

Mã Tiểu Minh thất kinh không nghĩ tới Khoa Khắc còn có thể xuất ra đấu pháp lưỡng bại cầu thương, đang định lui về phía sau, nhưng không còn kịp,kiếm phong trong tay xuất ra quá nửa, kiếm quang xẹt qua Ngực Mã Tiểu Minh tạo ra một vệt máu.

Cùng lúc đó lưỡi kiếm Mã Tiểu Minh cũng chém vào vai phải của Khoa Khắc, thiếu chút nữa chém đứt cánh tay của hắn.

Hai người cùng kêu lên một tiếng , lảo đảo thối lui hơn mười thước mới vừa vặn dừng lại, trước ngực bị máu thấm ra đầm đìa.

" Đội trưởng " thấy Mã Tiểu Minh bị thương Tiểu Tam trong ở trong xe sợ hãi kêu lên một tiếng, rất nhanh từ trong xe nhảy xuống chạy tới dìu Mã Tiểu Minh.

Đồng bạn của Khoa Khắc cũng tới đỡ hắn, quan tâm hỏi : " Khoa Khắc, ngươi không sao chứ ?".

" Ta không có việc gì " Khoa Khắc đẩy động bạn đang đỡ ra, hướng Mã Tiểu Minh nói : " Người Trung Quốc quả thật rất mạnh, nhưng bằng chút đó còn không đủ, hôm ngay ngươi phải bại trong tay ta, chúng ta có thần linh chí cao vô thượng phù hộ, cho các ngươi kiến thức cái gì mới chân chính là thần thuật ".

Vừa nói xong, Khoa Khắc bắt đầu ngâm xướng cầu khấn, Bốn người Mã Tiểu Minh trợn mắt há hốc mồm nìn Khoa Khắc, chỉ thấy vết thương của hắn bị một đạo bạch quang bao phủ tốc độ khép lại mắt thường có thể thấy rõ, trong nháy mắt vết thương tựa như hoàn toàn biến mất, ngay cả vết sẹo cũng không lưu lại.

Nếu không phải phía bên phải áo của hắn có một vết kiếm xẹt qua, dù cho ai nói cũng không thể tin tưởng vài giây trước có một vết thương sâu thấy được xương, so với hắn Mã Tiểu Minh chỉ có thể điểm huyệt để cầm máu vết thương, đối với Mã Tiểu Minh mà nói không thể không phục.

Nếu như tình huống một chọi một hắn thật đúng là bại.

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Tiểu Tam, Khoa Khắc không khỏi đắc ý vạn phần, nhưng hắn thấy ánh mắt Mã Tiểu Minh, trong lòng rất tức giận, ánh mắt Mã Tiểu Minh không có một tia khác thường , giống như biểu hiện của mình vừa rồi chỉ là biểu diễn mà thôi.

Khoa Khắc nào biết Mã Tiểu Minh bởi vì có chỗ dựa nên mới trấn tĩnh như vậy, cho dù biểu hiện Khoa Khắc có lợi hại hơn nữa, Mã Tiểu Minh vẫn tin tưởng Lưu Vũ Phi.

Khoa Khắc nhăn mày lại, cuồng vọng nói : " Thời gian của ngươi đã tới rồi, hiện tại lựa chọn đầu hàng hay là để chúng ta đánh chết rồi giao cho chính phủ ? Chúng ta đều là kị sĩ quang minh, các ngươi một người chúng ta ra một người quyết đấu công bằng ".

Ánh mắt Mã Tiểu Minh hiện ra một tia trào phúng, đối với lời Khoa Khắc không để ý.

Thấy Mã Tiểu Minh không hề lay động, một người cạnh Khoa Khắc bật thốt lên : " Người Trung Quốc đáng chết, tất cả các ngươi đều là lũ nhát gan, kể cả đánh với chúng ta một trận cũng không có dũng khí ".

" Sách sách sách, giáo đình quả nhiên chỉ biết bồi dưỡng tự cao tự đại, chỉ bằng mấy thánh đường võ sĩ các ngươi cũng dám cắn loạn, mà ngay cả cái gọi là là thánh kỵ sĩ đều không đến lượt các ngươi kiêu ngạo ".

Lưu Vũ Phi thanh âm không nhanh không chậm truyền đến, nhưng không có ai phát hiện ra hắn lại đây khi nào.

Phảng phất như thân hình đứng ngay bên cạnh Lưu Vũ Phi, chẳng lẽ lại nói những người này mới vừa rồi không để ý đến hắn sao?.

" Tiểu Minh hiện tại đã ăn đủ đau khổ, a a có chút đau khổ đối với ngươi cũng tốt ".

Trong tay Lưu Vũ Phi bay ra một đạo quang mang, bám vào miệng vết thương của Mã Tiểu Minh.

Mã Tiểu Minh cảm thấy vết thương đang nóng bỏng bỗng nhiên truyền đến cảm giác mát mẻ, vết thương vừa rồi đang còn đau nhức đã không thấy tăm hơi.

Cảm giác như vậy thật thoải mái, làm cho Mã Tiểu Minh có một loại cảm giác bay bỗng.

Lưu Vũ Phi đến làm cho tám thánh đường võ sĩ khẩn trương ,vừa rồi bọn họ rõ ràng không phát hiện Lưu Vũ Phi, hắn xuất hiện giống như từ dưới đất chui lên, quỷ dị xuất hiện không một tiếng động không một hơi thở.

Tám người Khoa Khắc rút kiếm bức bách phòng thủ: " Các hạ vừa đến là ai ? Nếu như các hạ tham gia tiếp tay việc xấu, theo như lời người Trung Quốc các ngươi mà nói, sau này ắt sẽ bị quả báo, trái lại ngươi sẽ phải đối mặt với sự trả thù của giáo đình ".

Bọn họ theo bản năng cảm giác người xuất hiện trước mắt này hết sức nguy hiểm, bọn họ căn bản không dám đối mặt với Lưu Vũ Phi, từ trong đáy lòng không tự chủ được nổi lên một cổ hàn khí, bởi vậy bọn họ mới đem giáo đình như tòa núi lớn ra dọa.

" A a a, bộ dáng các ngươi vừa rồi không phải bức thiên hạ không biết làm gì sao ? như thế nào bây giờ lại sợ hãi ? nếu các ngươi tự xưng là kỵ sĩ ta đây cũng cùng các ngươi quyết đấu công bằng, một mình ta đấu tám người các ngươi, hơn nữa ta chỉ có dùng một chiêu, nếu như các ngươi có thể đỡ được ta sẽ bỏ qua cho các ngươi, thua các ngươi đương nhiên đi gặp thượng đế đáng chết, về phần thân phận của ta đến lúc đó thượng đế sẽ cho các ngươi biết, đến đây đi ! đừng nói ta không cho các ngươi cơ hội ".

Trong lòng ám người Khoa Khắc hối hận đã muộn, sớm biết rằng chuyện này như vậy bọn họ tuyệt đối sẽ không đáp ứng chính phủ Mĩ, can thiệp vào việc này.

Lưu Vũ Phi biểu hiện càng khinh thường, mấy người Khoa Khắc trong lòng càng không yên, mặc kệ như thế nào bọn họ phải đánh một trận. Tám người Khoa Khắc nghe lời nói của Lưu Vũ Phi xúc phạm đến bề trên, biết nói thêm cũng vô ích, tám người bắt đầu cùng nhau ngâm xướng. giống như thần linh có thể trợ giúp bọn họ, khi cầu khẩn tâm tình tám người Khoa Khắc chậm rãi được giúp đỡ.

Trong tiếng ngâm xướng thánh lực chậm rãi ngưng tụ, trên đại kiếm cũng cũng bắt đầu hiện lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Mã Tiêu Minh nhìn chằm chằm vào Lưu Vũ Phi, sợ một khắc nháy mắt sẽ bỏ qua nhiều điều ngoạn mục nhất.

Ba người khác còn tò mò Lưu Vũ Phi dùng phương pháp gì đánh bại tám người, bọn họ đối với hoàn cảnh Lưu Vũ Phi chê Mã Tiểu Minh vẫn còn canh cánh trong lòng.

Cho đến khi thánh lực tám người Khoa Khắc tụ tập không đầy đủ, Lưu Vũ Phi mới từ từ nói : " Nhìn rõ, cái gì mới là cường giả chân chính, để kiếp sau không cuồng vọng như ngày hôm nay, trên đời này còn có rất nhiều người không phải các ngươi có khả năng tưởng tượng ".

Lời hắn lần này chính là giáo huấn Khoa Khắc, cũng chính là nói cho mấy người Mã Tiểu Minh nghe.

Lưu Vũ Phi chìa hai ngón tay, nhẹ nhàng vẽ một đường nằm ngang, kiếm khí ngưng đọng thành hình thật mãnh liệt bắn ra.

Chút ấy kình đạo đối với Lưu Vũ Phi mà nói không đáng gì, trong mắt bốn người Mã Tiểu Minh và thánh đường võ sĩ lại không phải cùng một việc.

Tám người Khoa Khắc chỉ thấy một cỗ kiếm khí khổng lồ bổ tới, so với bất cứ kiếm khí gì mình gặp qua cường đại hơn mấy trăm lần, hắn dám thề rằng đạo kiếm khí này đời này bọn hắn chỉ gặp qua duy nhất một lần.

Trong lòng căn bản không có ý niệm chống cự, tám người tám thanh kiếm chỉ là mang ý nghĩa đưa kiếm lên ngăn cản.

" Cheng cheng " tám lưỡi kiếm liền bị chặt đứt.

" A" ngay sau đó vang lên đồng thời tám tiếng bi thảm.

Kiếm khí lợi hại trong nháy mắt chặt đứt tám đại kiếm yếu ớt của tám người, trong tám người có bảy người bị chặt đứt ngang, chỉ vẻn vẹn có một người bị chút vết thương nhẹ.

Cái này không phải công lực Lưu Vũ Phi không đủ, cũng không phải Lưu Vũ Phi tâm còn ý niệm lương thiện, sở dĩ Lưu Vũ Phi lưu lại một người vì hắn muốn vậy.

Thánh đường võ sĩ bị thương này, nghĩ rằng mình sẽ giống như đồng bạn bị sát hại, kiếm khí qua đi mắt đang còn nhắm, đang còn tiếng thét kinh sợ chói tai.

Đến khi nghe Lưu Vũ Phi dương tay lên tát mạnh vào miệng hai cái" đôm đốp ", mới hoàn toàn đánh thức tên võ sĩ, cái này là do kinh hãi quá độ. Mặt khác máu tươi từ bảy người bắn ra tung téo, vì đã kiến thức qua một màn tại biệt thự, nên tràng diện nhỏ như vậy không đủ làm bốn Mã Tiểu Minh kinh sợ.

Kết cục như vậy Mã Tiểu Minh không có phản ứng gì đặc biệt, kết quả của bọn Khoa Khắc hắn sớm đoán trước.

Tiểu Tam hoàn toàn kinh hãi, nghĩ không ra Lưu Vũ Phi lợi hại như thế.

Nghĩ đến Mã Tiểu Minh là người lợi hại như vậy, dùng toàn lực vèn vẹn cùng đối phương so đo lưỡng bại cầu thương.

Lưu Vũ Phi nhẹ nhàng một kích dễ dàng giết chết bảy người, cuối cùng dưới tay hắn còn một người rất có thể là hắn lưu lại tính mạng.

Nhìn về phía Lưu Vũ Phi, hai chữ kinh ngạc không đủ để họ hình dung giây phút này.

Tên thánh đường võ sĩ bị tát hai cái, rốt cuộc tỉnh ngộ mình chưa chết. Nhưng là nhìn máu tươi đầy mặt đường, đồng bạn bị chém thành hai nửa hắn lần nữa khóc lớn: " Khoa Khắc, Mã Lạc, Kiệt Tư.... các ngươi như thế nào đều chết a! Hắn không phải là người, hắn là ma quỷ , hắn đem bọn Khoa Khắc giết sạch rồi thượng đế a, ngài như thế nào không phát thánh quang tịnh hóa hắn đi ?".

Lưu Vũ Phi nhìn thánh đường võ sĩ nói hưu nói vượn, hắn quát to : " Đủ rồi, ngươi là thứ rác rưởi ".

Thánh đường võ sĩ ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Lưu Vũ Phi.

" Nghe rõ cho ta, hôm nay ta không giết ngươi cũng không phải thương cảm ngươi, mà là muốn nhờ ngươi truyền lời cho giáo hoàng chó má các ngươi, vài ngày sau đông phương dị giáo đồ, đối với các ngươi gọi chính là người đông phương, vài ngày sau chúng ra nhất định bái phỏng giáo đường các ngươi, cuối cùng chúng ta

sẽ đến Vatican, tự mình ân cần hỏi thăm giáo hoàng bệ hạ tôn quý của các ngươi, ha ha ha, mau cút cho ta ".

Tiếp theo hướng bốn người Mã Tiểu Minh nói : " Chúng ta đi thôi" .

Mã Tiểu Minh mang theo ba đồng bạn đang hồn phi phách lạc theo Lưu Vũ Phi trở về xe, Tiểu Tam hôm nay chịu đã kích thật lớn, đã vượt qua hiểu biết của bọn họ. Nửa giờ sau xe hơi dừng lại tại địa điểm hẻo lánh, nơi này rất gần cửa biển, ở chỗ này sóng biển vỗ vào đá ngầm cũng có thể nghe được thanh âm. Mấy người Tiểu Tam đem Trịnh khoa trưởng từ trong xe ra, Mã Tiểu Minh tiến đến giải khai huyệt đạo.

Trịnh khoa trưởng được giải khai huyệt đạo, liền từ trong hôn mê tỉnh dậy dùng sức lắc lắc đầu.

Lúc trước bị Mã Tiểu Minh đánh một đòn mạnh, khiến cho đầu óc hắn hiện tại vẫn còn hỗn loạn, qua một lúc Trịnh khoa trưởng rốt cục tỉnh táo, đập vào mắt hắn là vài người làm cho hắn hận không thể lập tức ngất xỉu.

Trịnh khoa trưởng nhìn một lần nữa nhắm mắt lại, Mã Tiểu Minh tiến lên đá hắn mấy phát, lạnh lùng nói : " Tạp chủng, nhìn thấy chúng ta có phải rất thất vọng a, nghĩ không ra mấy trăm đặc nhiệm cũng không có khả năng bảo vệ ngươi phải không, ******* tiểu tử ngươi nếu thành thật giao cho ta nơi giấu danh sách kia nếu ngươi còn dám lừa bịp, cẩn thận lão tử đem ngươi ném ra biển cho cá mập ".

Trịnh khoa trưởng giống như người chết không hề nhúc nhích, cho dù Mã Tiểu Minh đá loạn lên thân thể, trong lòng hắn biết phần danh sách kia chính là bảo vệ tính mạng hắn, hắn một ngày chưa giao ra sinh mệnh liền không lo, nặng nhất cũng chịu chút khổ da thịt.

Vì vậy dứt khoát nhắm hai mắt lại, cho Mã Tiểu Minh tự do lắc hắn.

Tiểu Tam nhìn bộ dáng của hắn, không khỏi lửa giận xông lên đầu liền đánh một trận tàn nhẫn.

" Tiểu Tử ngươi còn dám giả chết, đừng nghĩ ta không dám đem người đánh thành đầu heo".

Ba người một bên mắng, một bên dùng quyền cước.

Mã Tiểu Minh cũng giống vậy, ngăn bọn hắn lại lần nữa hỏi : " Họ Trịnh kia, nếu ngươi nghĩ muốn thống khoái một chút liền thành thật giao ra danh sách, nếu không như vậy chỉ mới bắt đầu, đến lượt ta xuống tay ngươi nghìn vạn lần đừng hối hận, nếu như ngay cả ta xuống tay ngươi có thể chịu đựng được, Mã Tiểu Minh ta thật phục ngươi ".

Lời này của Mã Tiểu Minh thật ra không có một chút giả dối, võ thuật hắn cao như vậy biết một vài thủ pháp hành hình không phải việc khó.

Tất cả thành viên Long Tổ thường dùng chính là thủ pháp cắt gân cạo xương, đối với người bình thường không ai có thể chịu đựng được. Trịnh khoa trưởng mở hai mắt xưng to, hắn vẫn mạnh miệng như cũ : " A a, các ngươi cho ta là kẻ ngốc sao ? Giao ra danh sách không phải tự tìm đường chết sao ? ta sẽ không giao ra đấy các ngươi có thể làm gì ta, dám giết ta sao ? đến đi như thế nào không giết ta ? ha ha nguyên lai các ngươi cũng là một đám nhát gan " .

Lưu Vũ Phi không thèm cười : " Ta không biết ngươi có bao nhiêu mưu kế ? không phải đem danh sách kia giấu ở trong hộp thư sao ? ". Tiếp theo Lưu Vũ Phi đem trang web lưu danh sách nói ra, cùng tên email, mật khẩu cho Mã Tiểu Minh.

Thấy vẻ mặt Mã Tiểu Minh ngây ngốc, Lưu Vũ Phi còn tưởng hắn không tin nói : " Ngươi không tin ta sao ? ngươi chỉ cần gọi điện thoại về trong nước, để cho bọn họ điều tra thêm không được sao".

Trịnh khoa trưởng lúc này đã hoàn toàn tê liệt, hắn nghĩ mãi không ra Lưu Vũ Phi làm sao biết được điều này, mấy thứ này ngay cả người thân nhất hắn cũng không nói qua.

Rất nhanh biết mình vừa rồi thất lễ, Mã Tiểu Minh cảm thấy ý tứ thật không hay, lập tức nói : " Xin lỗi tiên sinh, xin lỗi, ta không phải có ý tứ đó, mới vừa rồi chỉ là bị tin tức này sợ ngây người ". Lưu Vũ Phi cũng chẳng muốn chấp nhặt bọn họ, khẽ khoát tay tỏ vẻ không trách móc.

Mã Tiểu Minh nhanh chóng gọi điện về trong nước, đem website Lưu Vũ Phi nói báo cáo về. Vài phút đồng hồ sau nhận được tin từ quốc nội, danh sách đã tiêu hủy xong, về phần Trịnh khoa trưởng đương nhiên phải áp tải về nước thẩm phán.

Trong lòng Mã Tiểu Minh lần nữa không nhịn được tò mò, hỏi :" Tiên sinh, ngài như thế nào biết điều này, theo lí thuyết bí mật này tên họ Trịnh sẽ không nói cho bất cứ ai?".

"A a cái này không dễ giải thích cho các ngươi, ngay cả nói các ngươi cũng sẽ không hiểu, tốt lắm hiện tại không có việc gì, lúc này ta cũng không sớm nữa ta nên về, nói với đồng sự các ngươi đoạn thời gian kế tiếp các nước tây phương, bao gồm Châu Âu cũng sẽ không còn thái bình, để cho bọn họ không có việc gì tốt nhất nên trở về nước, lưu lại không muốn cũng gặp điều ngoài ý muốn ".

Lưu Vũ Phi cũng không muốn hù dọa bọn họ, nói xong liền biết mất trước mặt bọn họ.

Cái này mấy người Tiểu Tam gọi gặp quỷ, ngay cả Mã Tiểu Minh cũng bị màn quỷ dị này run sợ tại chỗ, nhìn vị trí Lưu Vũ Phi biến mất một hồi lâu, Tiểu Tam mới nơm nớp lo sợ khẻ đẩy Mã Tiểu Minh nói : " Đội trưởng, vừa rồi xảy ra chuyện gì ? ta thấy đến một người sống như thế nào liền biết mất, có phải là ta hoa mắt, hắn đi ta không thấy rõ, đội trưởng, hắn có phải là người không ? ta như thế nào cảm giác hắn không phải là người !".

" Đúng vậy, đúng vậy, đội trưởng, người này thân phận rốt cuộc là cái gì, ngươi như thế nào biết hắn, trước tiên không nói lức công kích kinh khủng vừa rồi, chỉ là việc biết tiên tri liền làm cho người ta sinh hoài nghi, còn có a ta vẫn chưa có cơ hội nói cho ngươi, từ lúc ở biệt thự, ta nhìn thủ thế kì quái kia liền đem đặc công nước Mĩ định tại nới đó, lúc ấy ta còn nghe hắn quát một tiếng "Định " hình như tiên nhân trên ti vi đều làm như vậy " đặc công Cao Cá Tử sau đó nói ra phát hiện của mình.

Mã Tiểu Minh lắc đầu trịnh trọng nói : " Các ngươi không nên đoán mò, hắn không phải là những người chúng ta có khả năng hiểu rõ, những lời vừa rồi các ngươi ta đều tinh, nhưng các ngươi nhớ kỹ việc này dừng ở đây, nghìn vạn lần không nên tiết lộ ra ngoài, nếu không hết thảy đều bị xử lý, về phần về nước báo cáo ta sẽ viết nghe rõ không ? ".

" Rõ, đội trưởng ".

Lưu Vũ Phi quay về quán rượu, phát hiện sáu người Sở Tâm Lam đều ở trong phòng của hắn, tưởng rằng phát sinh truyện gì liền hỏi : " Mấy vị sư tỷ, có phải trong nước đã xảy ra chuyện, nên các ngươi tụ tập cùng một chỗ chờ ta trở lại ?".

" A a, không có, chúng ta thấy ngươi đi lâu như vậy chưa về, tưởng ngươi đã cùng đám mọi rợ khai chiến, chính là thương lượng có nên ra ngoài tìm ngươi ".

Nguyên lai như vậy, Lưu Vũ Phi a a cười : " Làm mấy vị sư tỷ lo lắng, ta chỉ là gặp một người quen, cho nên giúp hắn một hồi, được rồi ta chuẩn bị mặt trời lên sẽ tìm người giáo đình chơi đùa, với lại ở chỗ này chờ nhàm chán, mấy vị sư tỷ thấy thế nào ?".

Mấy người Sở Tâm Lam nhìn nhau cười, lắc đầu tỏ vẻ tất cả đều do Lưu Vũ Phi làm chủ.

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

159. Chương 158

Mấy người Sở Tâm Lam nhìn nhau cười, gật đầu tỏ vẻ tất cả do Lưu Vũ Phi làm chủ.

Sở Uyển Tỉnh hỏi : " Từ từ, vậy ngươi chuẩn bị hành động như thế nào ?".

" Hanh hanh, bọn giáo đình so với chính phủ các nước phương tây còn kiêu ngạo hơn, trong lịch sử không biết có bao nhiêu cuộc chiến tranh đều do họ khơi mào, không biết có bao nhiêu văn minh tông giáo bị chúng hủy diệt hoàn toàn, lần này ta muốn chúng thưởng thức thống khổ bị người đánh tới cửa nhà, cũng

để cho bọn họ biết bộ tộc Viêm Hoàng, không phải người mà để người khác đánh tới nhà mới phản kháng, ta lần này đánh cho bọn chúng hết cuồng vọng, ".

Giờ khắc này Lưu Vũ Phi mặt đầy sát khí, sát ý hiện ra làm cho khách nhân trong trong quán rượu cảm thấy nhiệt độ chợt giảm xuống.

Mấy người Sở Tâm Lam thầm than một tiếng, không biết là nhớ tới chuyện trước kia hay là vì sát khí Lưu Vũ Phi quá nặng.

Bảy người ở trong phòng đả tọa, khi bọn họ tỉnh dậy, cũng là giữa trưa. Trong ánh người phục vụ rất khác thường, bảy người từ trong một cái phòng đi ra.

Điều này làm cho nam nhân viên phục vụ đối với Lưu Vũ phi hâm mộ vô hạn, một đấu sáu a ! tuy bọn họ không thấy được khuôn mặt Sở Uyển Tĩnh, nhưng là nhìn vóc người các nàng, cũng đã không nhịn được nuốt nước miếng.

May mắn Lưu Vũ Phi không sử dụng tâm linh thuật, nếu không khẳng định hắn sẽ biết mấy người phục vụ này mang ý niệm xấu xa trong đầu.

Lại nói về tên thánh đường võ sĩ được Lưu Vũ Phi tha mạng hắn khó khăn chữa lành vết thương của mình, chính phủ Mĩ phái người đến, đem thi thể đồng bạn hắn xử lý một chút, còn hắn thì đi về giáo đường.

Giáo đường lớn nhất New York, cũng là giáo đường lớn nhất nước Mĩ, trong tầng hầm dưới mặt đất tên thánh đường võ sĩ tên là Tiếu Ân, đang hướng đại giáo chủ Lạp Phu La bào cáo tình huống liên quan đến Lưu Vũ Phi. Lạp La Phu nghe xong tiếu ân báo cáo, trầm mặc hình dung những gì Tiếu Ân trải qua, hắn có thể tưởng tượng ra Lưu Vũ Phi rất cường đại.

Sau một lúc lâu Lạp Phu La khẽ vỗ đầu Tiếu Ân, nói : " Hài tử ngươi làm tốt lắm, ngươi là dũng sĩ dũng cảm, không có khuất phục trong tay dị giáo đồ cường đại, sau này thần hội sẽ phù hộ ngươi, hiện tại ngươi đi xuống tu dưỡng một phen, chuyện kế tiếp để ta lo ".

Thấy Lạp Phu La biểu tình từ từ thay đổi, Tiếu Ân nhất thời kêu to : " Giáo chủ đại nhân, ngài nhất định phải tin tưởng lời của ta, tên dị giáo kia thật sự rất mạnh, ngài nhất định phải nhờ giáo hoàng bệ hạ trợ giúp, thỉnh cầu Vatican phái người đến trợ giúp, thượng đế a, cái tên dị giáo đến từ đông phương quả thực chính là ma quỷ, hắn thật sự rất đáng sợ, rất là đáng sợ ".

Lạp Phu La nhẹ nhàng xoa đầu Tiếu Ân chậm rãi nói : " Hài tử nghỉ một chút đi, thần hội phù ngươi, an tâm ngủ một giấc sau khi tỉnh dậy ngươi sẽ phát hiện tất cả đều tốt đẹp".

Thanh âm của Lạp Phu La có tác dụng thôi miên xâm nhập vào tâm thần Tiếu Ân chậm rãi bao phủ hắn sợ hãi trong lòng.

Tiếu Ân rốt cuộc thiếp đi, gọi hai gã thủ hạ đem Tiếu Ân đi, trong mơ hồ Lạp Phu La cảm giác sắp phát sinh chuyện lớn, Tiếu Ân báo cáo lại rất sâu sắc, làm hắn nghi ngờ.

Đầu tiên là giáo hoàng tự mình hạ lệnh tất cả nhân viên chiến đấu trong giáo đình phải ẩn núp, không cho phép bọn họ xuất hiện trước mắt mọi người.

Tiếp theo Tiếu Ân mang về tinh tức rất không tốt, một người phương đông thân phận không rõ ràng nhưng rất mạnh tới nhà khiêu chiến.

Lạp La Phu dự cảm, lần này chỉ ý của giáo hoàng, cùng tin tức Tiếu Ân mang về có liên quan.

Sự việc quan trọng Lạp Phu La liền báo lên Vatican, thỉnh cầu giáo hoàn giải trừ chỉ ý ẩn tránh tại Mĩ, cho phép nhân viên chiến đấu ở Mĩ chuẩn bị, còn hy vọng Vatican phái mấy cao thủ đến New York tọa trận, tiếp theo cùng nhau đối diện với khiêu chiến.

Bảo La cầm thư tín Lạp Phu La truyền đến, hiện tại hắn còn chưa dám xác định người khơi mào chiến tranh có phải là Lưu Vũ Phi, vạn nhất là thật hắn cũng không cần ra quyết định, trực tiếp báo Lạp Phu La chạy trốn, trái lại không phải Lưu Vũ Phi, quyết định như thế chỉ làm cho người ta chê cười.

Trước kia trên hòn đảo nhỏ ở Đông Nam Á, có hơn một vạn người bị pháp thuật Lưu Vũ Phi tiêu diệt, ngay cả một chút cặn bã đều không còn lại.

Trong hơn một vạn người đại đa số là thiên sứ và thánh kị sĩ mà bọn hén rất kính ngưỡng, Bảo La vừa nghĩ đến tình huống lúc ấy, đến bây giờ toàn thân vẫn đang còn phát lạnh.

Bảo La lần nữa triệu tập tài phán trưởng(giống như trọng tài trưởng), bốn hồng y giáo chủ, ở trong mật thất cùng nhau thương nghị như thế nào ứng phó với khiêu chiến giáo khu tại Mĩ gặp phải. New York , Lạp Phu La kiên nhẫn chờ đợi suốt hai tiếng, rốt cuộc nhận được chỉ ý mới nhất từ Vatican.

Cho phép Lạp Phu La triệu tập nhân viên đấu tại các giáo khu ở Mĩ, mà người trợ giúp từ Vatican trước tiên sẽ tới New York, ra lệnh Lạp Phu La nhất định phải đả kích mạnh mẽ dị giáo đồ khiêu khích kia, trong thư viết : Thần tôn nghiêm sẽ không tha bất cứ dị giáo đồ nào khinh nhờn.

Bảo La đánh cược, người khiêu chiến tại New York không phải Lưu Vũ Phi, bọn họ cũng biết thật sự là Lưu Vũ Phi, hậu quả sẽ không thể tưởng nỗi.

Sau khi Lạp La Phu nhận được chỉ ý, hắn lập tức bắt đầu tổng động viên cuộc chiến, bất quá giáo khu tại Mĩ cũng không có cao thủ tồn tại, bọn họ chỉ có thể điều động thành viên chiến đấu từ các nước khác.

Giáo khu Mĩ đột nhiên có động tỉnh lạ, làm sinh vật hắc ám kinh động, bọn họ nghĩ rằng giáo đình ở Mĩ bắt đầu hành động thanh trừ.

Tiếp theo hắc ám hội nghị tiến hành động viên, hai bên trước kia tại Đông Âu giáo chiến một lần, bởi vì trước đó không nghĩ giáo đình đột nhiên động thủ, kết quả làm cho hắc ám hội nghị tổn thất lớn.

Lần này như thế nào cũng không đạp lên vết xe đổ, chỉ so chậm một chút so với giáo đình liền phát ra lệnh chiến đấu.

Mặc kệ hai thế lực ngo ngoe dục động, Lưu Vũ Phi cho bọn họ thời gian cũng không nhiều.

Mấy giờ sau, bảy người Lưu Vũ Phi từ trong đả tọa tỉnh lại, chuẩn bị bắt đầu đến chơi trận đầu ở phương tây.

Những thành viên giáo đình này chỉ có thể trở thành búp bê của Lưu Vũ Phi mà không phải đối thủ, mà ngay cả một người trong mấy người Sở Tâm Lam bọn họ cũng không có khả năng đối kháng.

Lưu Vũ Phi đem phân bố của các giáo đưởng ở New York nói cho các nàng, khi một mình hắn thuấn di đến New York.

Hôm nay cũng không cần Lưu Vũ Phi xuất thủ, sáu người Sở Tâm Lam tự mình xung phong nhận việc, trò chơi thứ nhất do các nàng bắt đầu.

Các nàng tỏ vẽ muốn đem giáo đình tại New York phá hủy hoàn toàn, đồng thởi còn nói thần chức nhân viên không xứng Lưu Vũ Phi ra tay. Lưu Vũ Phi không nói gì, hắn chỉ cần kết quả mà không phải quá trình. Mấy người Sở Tam Lam mặc dù chưa cùng đánh nhau với người giáo đình, nhưng Sở Uyển Tĩnh tại lần ước hẹn trăm năm trước tiếp xúc qua, bởi vậy nàng đem tất cả hiểu biết của mình nói qua cho sư phụ.

Nhưng Sở Uyển Tĩnh không biết ước hẹn trăm năm trước là tu sĩ khổ tu, cùng với nhân viên thần chức hoàn toàn không phải một việc, bọn họ mới là cao thủ chân chính của giáo đình, mà nhân viên thần chức trong mắt mặt bọn họ, tu vi phổ biến rất thấp.

Sáu người vừa đến bầu trời New York, các nàng lập tức phân tán hướng sáu tòa giáo đính lớn nhất do mình chọn trước bay đi.

Lưu Vũ Phi đến trước một bước, một mình ở giáo đường lớn nhất tại New York, nằm tại quảng trường Hanover gọi là giáo đường Hanover, cũng là giáo đường của Lạp Phu La, quảng trường Hanonover là một ngã tư quan trọng ở New York, số lượng người qua lại rất lớn.

Mà chủ yếu đến giáo đường Hanover cầu nguyện, nhân viên cầu nguyện cũng là nhiều nhất.

Lưu Vũ Phi ngồi tại quán cà phê cách giáo đường một Km, hắn chỉ cần đem thần thức bao phủ toàn New York là có thể thưởng thức tiếp trò chơi.

Thần thức khổng lồ của Lưu Vũ Phi, bao quanh mục tiêu giáo đường tại ngã tư, bên trong giáo đường nhân viên qua lại hết sức bận rộn, vì phòng ngừa vạn nhất các thần phụ đã bị sơ tán, mà từ phụ cận thành thị chạy tới chính là nhân viên chiến đấu, không ngừng phân chia các tòa giáo đường trọng yếu.

Lưu Vũ Phi đồng thời phát hiện vô số sinh vật hắc ám, bọn chúng cũng giống Lưu Vũ Phi ẩn thân theo dõi nhân viên giáo đường, chỉ là hiệu quả của bọn chúng không có tốt như Lưu Vũ Phi.

Lúc này Lưu Vũ Phi phát hiện Sở Uyển Tính cách đây không xa bay tới, hắn mỉm cười : " Cuối cùng cũng tới ".

Sở Uyển Tỉnh cùng sư phụ, và mấy sư thúc sau khi tách ra tìm thẳng tới giáo đường Hanover, lần này nàng cũng không ẩn thân.

Ở quốc nội, Lưu Vũ Phi thường nói với các nàng, ở nước ngoài không cần bận tâm nhiều, ngay cả bị người phàm nhìn thấy cũng không sao.

Những phàm nhân này có thể bắt hắn như thế nào, ngay cả dẫn phát khủng hoảng cũng không cần các nàng quan tâm, chính phủ quốc gia đó sẽ giải quyết.

Lưu Vũ Phi lúc đó cứ đem ý nghĩ như vậy của mình áp đặt cho chư nữ Bổ Thiên Cung, bất tri bất giác các nàng bị đủ loại hành vi của Lưu Vũ Phi ảnh hưởng nặng, trước kia các nàng căn bản sẽ không hiển lộ hành tung của mình như vậy.

Sở Uyển Tĩnh lơ lửng trên bầu trời giáo đường Hanover, truyền âm rành mạch : " Đông phương Bổ Thiên Cung Sở Uyển Tĩnh đặc biệt đến chỉ giáo".

Cùng một câu này được nhắc lại ba lần.

Thanh âm không lớn lắm, nhưng lại dễ dàng truyền đến mọi người tại các khu phố phụ cận.

Tạo ra một trận đại hỗn loạn, vô số người có thể chịu được âm thanh, phát hiện Sở Uyển Tĩnh lơ lửng trên không.

Một người biết bay ? hắn làm kĩ thuật gì ? hay là đang đóng phim ? hay hoặc là một xí nghiệp quảng cáo hoạt động ?. Trong đầu mọi người nổi lên đủ loại ý niệm.

Lưu Vũ Phi mỉm cười, hắn không nghĩ Sở Uyển Tĩnh sẽ quang minh chính đại như thế phát ra khiêu chiến, nghĩ thầm : Xem ra các nàng đều là nhân sĩ chính phái, nếu như là ta ta bất chấp tất cả, trước tiên giáng thiên lôi xuống, sau đó không giết người cũng phải dọa bọn hắn một đầu đầy bụi, a a".

Bộ dáng của Sở Uyển Tĩnh hấp dẫn ngày càng nhiều ánh mắt người bình thường, bọn họ đại đa số tưởng rằng đây là đóng phim, một số người lấy ra điện thoại, máy quay phim hướng tới Sở Uyển Tĩnh bấm máy, Sở Tâm Lan và những người khác cũng gặp phải tình huống này.

Sở Uyển Tĩnh mặc dù dùng tiếng Trung để nói, nhưng nhân viên giáo đường có thể hiểu được đem ý tứ của Sở Uyển Tĩnh phiên dịch cho Lạp Phu La.

Trong giáo đường, Lạp Phu La nghe được tiếng Sở Uyển Tĩnh, hừ lạnh một tiếng, cuối cùng tới, dị giáo đồ ta sẽ cho ngươi biết nơi này không phải địa phương các ngươi có thể giương oai.

Cùng thời gian đó Lạp Phu La nhận được tin tức có người tới năm tòa giáo đường khác khiêu chiến, bất quá hắn cũng không lo lắng, mặc dù thời gian rất cấp bách, bọn họ cũng tụ tập vài thành viên chiến đấu, mỗi giáo đường có một trăm người đến, hắn bên này nhiều nhất có hơn trăm thành viên chiến đấu.

Tại Vatican .

Bảo La cũng nhận được tin tức này, báo cáo lên chỉ là mấy phụ nữ, hắn cũng thở dài một hơi, chỉ cần không phải Lưu Vũ Phi hắn căn bản không để vào mắt.

Vatican cũng không cần phái nhân viên tới.

Lại không nghĩ rằng lần này tới lại là vài nữ tu sĩ ước hẹn trăm năm trước, lúc ấy trong mấy người Sở Uyển Tĩnh không một người nào là bọn chúng có khả năng đối phó.

Lạp La Phu biết bên ngoài giáo đường chặt ních người dân tò mò, một bên chỉ thị thủ hạ báo cảnh sát New York phái người lại đây giải tán người bình thường, một bên mang theo tất cả nhân viên chiến đấu đi ra nghênh chiến.

Ùn ùn tới hơn trăm người, nhất thời đem chiếm cứ một nửa cái sân không lớn lắm của giáo đường, Sở Uyển Tĩnh thấy bọn họ đi ra, tư thái đẹp đẽ lướt xuống, chỉ vào Lạp Phu La xem thường nói : "Bằng mấy người các ngươi cũng dám đi ra ứng chiến, những kẻ công lực mạnh đi đâu rồi ?".

Nàng nhìn đám người Lạp Phu La này quả thực rất yếu, không có một chút bộ dáng cao thủ. Một thủ hạ hiểu tiếng trung bên cạnh Lạp Phu La, thấy Sở Uyển tựa như không để bọn họ vào mắt, không khỏi hừ lạnh một tiếng lên, lạnh lùng nói : "Dị giáo đồ cuồn vọng, tự cao, thần tôn nghiêm …. "

" Đừng kéo tên thần chó má của các ngươi ra với ta, nếu như các ngươi không gọi người đến, như vậy hôm nay các ngươi chờ chết đi ".

Sở Uyển Tĩnh không khách khí chen ngang lời đối thoại của người này. Những người này đối với nàng ngay cả một chút chiến ý cũng không có, mà ngay cả Lạp Phu La thân phận cao nhất tu vi sâu nhất, đều chỉ là tu chân sĩ tu vi kim đan sơ kì.

Những người này căn bản không so được với những người nàng gặp ngày trước, khó trách Sở Uyển Tĩnh đối với bọn hệ coi thường như thế.

Sở Uyển Tĩnh bay lại, nhưng lại khiến ở bên ngoài hỗn loạn một trận, mới vừa rồi bọn họ căn bản là không thấy rõ Sở Uyển Tĩnh như thế nào biến mất, bọn họ vẻn vẹn chỉ nhìn thấy một đoàn thân ảnh từ không trung bay xuống.

Lúc này nói là đóng phim căn bản không người nào tin tưởng, rất nhiều người muốn chen vào giáo đường xem kết cục.

Hết lần này tới lần khác vài thành viên bên ngoài giáo đường gắt gao chặn cổng lại không cho bất cứ một người nào tiến vào, ở đây náo nhiệt không thể xem, cảnh sát New York đã tới một bên bọn họ giải tán người, một bên chậm rãi thông xe trên đường.

Ngay cả như vậy tác dụng cũng rất ít, có đôi khi lòng hiếu kì lại hại chết người.

Lúc này trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng phi cơ trực thang, hơn nữa còn là hai cái, không biết là ai đưa tin tới đài truyền hình, mấy công ty truyền thông khổng lồ ở Mĩ đều đưa trực thăng tới, đi trước sáu tòa giáo đường phát sinh hiện tượng dị thường quay chụp.

Nhìn trực thăng bay tới, Lưu Vũ Phi rất vui vẻ, như thể vậy chơi mới hay.

Lưu Vũ Phi biết Sở Uyển Tĩnh không thích tiếng phát ra từ các công cụ hiện đại, mỗi lần bị tiếng này xâm phạm biểu tình các nàng tỏ vẻ rất tức giận.

Lưu Vũ Phi vì nhân viên trực thăng mặc niệm một giây đồng hồ, như Lưu Vũ Phi sở liệu, hai chiếc trực thăng vừa mới tới, Sở Uyển Tĩnh liền nhăn mày, thầm hừ một tiếng : " Con chim sắt ghê tởm ".

Thân hình đột nhiên nhảy lên không, hai thành viên trên trực thăng thất kinh, nhưng vận mệnh bọn họ đã định, Sở Uyển Tỉnh lấy đại kiếm ra, thức thứ nhất của Bổ Thiên Quyết xuất ra.

Ngọc thủ chém ra hai lần, hai cố kiếm khí chói mắt từ đầu ngón tay nàng bộc phát ra, lăng không hướng trực thăng đánh tới.

Mấy người trên trực thăng kêu lớn " Không " phanh ! Phanh ! hai tiếng, kim loại cấu thành trực thanh như đậu hủ bị kiếm khí lợi hại cắt thành hai nửa.

Oanh oanh! Hai tiếng nổ vang lên, trực thanh nổ mạnh trong không trung, hai quả cầu lửa từ không trung rơi xuống đất.

Vì vậy trong đám người bên ngoài giáo đường vang lên tiếng kêu cha gọi mẹ, rất nhiều thị dân bị cầu lửa rơi xuống thôn phệ.

Nhưng Sở Uyển Tĩnh không quan tâm.

Nàng chỉ không thích ở bên bai có tiếng oanh minh chán ghét, lúc này dòng người bên ngoài giáo đường không cần cảnh sát đuổi, bọn họ liền chạy trốn.

Lạp Phu La lúc này không dám nói cái gì tàn nhẫn nữa, tất cả thành viên chiến đấu bị một chiêu của Sở Uyển Tĩnh làm kinh sợ.

Lạp Phu La sắc mặt sớm đã tái nhợt, mồ hôi lạnh từ trên trán hắn không ngừng chảy xuống.

Mới vừa rồi thành viên giáo đình kia đứng ra nói lời khó nghe, đã sợ sớm không còn đứng vững, nếu như không phải đồng bạn bên cạnh chống đỡ, lúc này sợ đã ngã trên mặt đất.

Sở Uyển Tĩnh quay lại mặt đất, mắt lạnh lunhf nhanh như điện đảo qua mọi người, trong lòng âm thầm thất vọng, đám người này quả thật không có cao thủ.

Chỉ cần một chiêu vừa rồi đã bị sợ đến nỗi mỗi người sắc mặt đều như tro, nơi nào còn có uy phong vừa rồi.

Không muốn bọn họ lãng phí thời gian quý giá của mình, thanh âm Sở Uyển Tĩnh không chút cảm tình nói : " Các ngươi là đám phế vật, quả thực là lãng phí thời gian của ta, ta tiễn các ngươi đi gặp thượng đế đáng yêu vậy ".

Lạp Phu La cho dù nghe không hiểu, hắn cũng biết Sở Uyển Tĩnh muốn hạ sát thủ, hắn hét lớn một tiếng, tất cả thành viên chiến đấu lập thức xuất thần thông mạnh nhất của mình.

Thánh lực thêm vào đại kiếm, thành viên giáo đình phương tây chuyên sử dụng Thánh Kiếm Thập Tam Trảm, hướng Sở Uyển Tĩnh chém tới.

Hơn trăm người liên thủ, thanh thế thật đúng là không tồi, mang theo tiếng gào thét, hướng Sở Uyển Tĩnh.

Trong nháy mắt bị kiếm quang phủ lên, Sở Uyễn Tĩnh đột nhiên động, thân ảnh bay lên trên đỉnh đầu đám người này. Oanh ! vị trí nàng mới đứng vừa rồi bị hơn trăm người đập nát tạo thành một cái hố to. Sở Uyển Tĩnh hai tay hoán đổi, mấy thủ ấn thuận tay xuất ra : " Tu La Quyết " từ trên đỉnh đầu hơn trăm người, đột nhiên chụp xuống một tấng hồng vụ, đồng thời bọn họ cũng không cam lòng bỏ qua " Thánh Kiếm Thập Tam Trảm " lần nữa xuất ra, huyết vụ trong thánh quang thanh khiết lần nữa nhấp nhoáng, vô số đạo kiếm khí hướng Sở Uyển Tĩnh trên không trung.

Trong ánh mắt hiện lên sự coi thường : " Tu La Chưởng , tuyệt mệnh ". Trên bầu trời bỗng nhiên chém xuống vô số thủ ấn màu đỏ, kiếm khí đám người giáo đính phát ra, bị chưởng ấn lăng không chém xuống quét sạch, một mảnh huyết chưởng như con rơi hút máu, xuyên qua đám người. Bởi vậy, trong đám người lập tức truyền ra tiếng thê lương bi thảm, như tiếng u hồn đòi mạng phát ra. Ngay cả cảnh sát bên ngoài giáo đường nghe được lông lá toàn thân dựng đứng, cả người không ngừng run lên.

Gần trăm người cùng bị vô số chưởng ấn tạo ra vết thương sâu có thể thấy được xương, hết lần này tới lần khác lại không có giết chết bọn họ.

Cuối cùng trên trời lần nữa hạ xuống thủ ấn máu, mỗi một chưởng phách ra mang đi tính mạng một người.

Máu tươi bắn tung téo ra, khiến cho trong không khí màu hồng càng nồng đầm, mùi màu tươi theo gió truyền đi rất xa.

Chỉ một chiêu của Sở Uyển Tĩnh, đã đem tất cả nhân viên chiến đấu của đại giáo đường Hanover tiêu diệt, nhưng nàng còn chưa chấm dứt.

Lần nữa bấm thủ ấn, mấy phù cú quái dị đánh vào giáo đường " Phá " lập tức vang lên một trận tiếng nổ, giống như tiếng sấm mùa xuân, chấn động cả đại địa.

Tòa giáo đường có lịch sử đã lâu, vẻn vẹn chống giữ ba mươi giâu, liền biến mất khỏi nhân gian.

huynhba

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

160. Chương 159

[Giáo đường Hanover của New York nổi tiếng từ nay về sau biến mất trong mắt mọi người, Sở Uyển Tỉnh hướng tới phương hướng Lưu Vũ Phi khẽ cười, giống như tiên nữ nhẹ nhàng bay đi.

Bên kia Sở Tâm Lam cũng hoàn thành nhiệm vụ, các nàng cũng giống Sở Uyển Tĩnh không có gặp đối thủ đáng để ra tay, trên đường trở về vẫn đem vài giáo đường nhỏ phá hủy.

Các nàng rời đi, để lại New York vô số nghi vấn.

Các nàng là từ đâu đến ? Tại sao muốn phá hủy giáo đường ? Tin tức này làm cho chính phủ Mĩ vắt óc suy nghĩ cũng không ra nguyên nhân trong đó.

Cản sát phụ trách trị an bên ngoài cũng không hoàn toàn ngu dốt, bọn họ cũng không ngốc đến mức muốn bắt Sở Uyển Tĩnh, hơn nữa là một người biết bay, ngay cả cảnh sát cố tình muốn bắt, bọn họ cũng không biết tìm nơi nào.

Đợi đến khi hồng vụ do Sở Uyển Tĩnh thi triển Tu La Chưởng tan đi, ngoài này cảnh sát mới từng bước cẩn thận tiến vào bên trong giáo đường. Chỉ thấy trên mặt đất ngổn ngang thi thể, trên mỗi cổ thi thể lộ ra vết thương ngang dọc, dày đặc căn bản không có chỗ nào lành lặn.

Cảnh tượng kinh khủng này, làm cho tất cả cảnh sát tại hiện trường điên cuồng nôn mửa.

Một gã cảnh sát trưởng lập tức ý thức được, nếu như hình ảnh như vậy bị truyền thông truyền bá ra ngoài, nếu công chúng biết được cảnh tượng này sẽ dẫn phát hỗn loạn vô pháp tưởng tượng.

Hắn lập tức hạ lệnh cảnh sát phong bế bên ngoài khu phố này, không cho bất cứ phóng viên nào tiến vào, nếu có phóng viên tiến vào cũng phải đem bọn họ đuổi ra. Do việc máy bay trực thăng bị đánh rơi, nên có rất đông phóng viên dũng mãnh tiến vào phố Hanover.

Mặc kệ phóng viên dùng bất cứ biện pháp gì, cái cần nhất là cảnh sát không cho bọn họ tiến vào đường Hanover .

Sự việc sau đó, phàm là cảnh sát tiến nhập hiện trường không được nói cho người khác, lúc này đây bọn họ đang chứng kiến một cảnh kinh khủng nhất trong cuộc đời.

Chuyện lớn như vậy, chỉ là cục cảnh sát không đủ để ứng phó, chính phủ Mĩ rất nhanh phái đặc nhiệm quốc gia hành động, tiến vào phố Hanover tiến hành điều tra.

Màn đùa giỡn này kết thúc nhanh như vậy, làm cho Lưu Vũ Phi thất vọng đồng thời cũng hoang mang không thôi.

Tại sao trong giáo đường không có được một người gọi là cao thủ tồn tại, chẳng lẽ giáo đình thực lực đến tình trạng này ? đường đường là tổng bộ lớn nhất nước Mĩ, chỉ có một chút thực lực như vậy, như vậy bọn họ như thế nào tranh đoạt địa bàn cùng hắc ám hội nghị ? Lưu Vũ Phi không biết tại New York không có cao là do hắn gây ra.

Ước hẹn trăm năm trước, bị hắn tiêu diệt mấy nghìn người kì thật chính là thực lực của giáo đình. Đúng là vì vậy mới làm cho các giáo đường đều thiếu cao thủ, ước hẹn trăm năm trước số ít khổ tu sĩ thoát được, một bộ phận đến Đông Âu tác chiến với hắc ám hội nghị, một bộ phận khác vẫn ở lại Vatican.

Còn có một nguyên nhân chính là Bảo La căn bản không nghĩ tới, đêm hôm đó Lưu Vũ Phi là người phát ra khiêu chiến, sau mấy giờ lập tức dẫn người lại đây.

Chỉ có thời gian mấy giờ, nhân thủ tăng viện cũng không nhanh như vậy lại đây, Vatican cấp một ít chấp sự cao cấp, dùng phi cơ sang Mĩ trước.

Theo Sở Uyển Tĩnh rời đi, Lưu Vũ Phi cũng không có hứng thú nhìn xuống, hắn chuẩn bị đi tới nơi hai tiểu quỷ hút máu chơi đùa cách đây không xa, xem trò chơi đương nhiên phải có vé.

Trên một tòa nhà cách vị trí Lưu Vũ Phi không xa, hai con quỷ hút máu không biết vận rủi sắp xảy ra, đang rất phấn khởi vỗ tay ăn mừng giáo đường Hanover bị người ta phá hủy, làm cho bọn chúng càng cao hứng chính là đại giáo chủ Lạp Phu La cũng bị lăng trì xử tử.

Mặc dù giáo đình và hắc ám hội nghị trước kia tạm thời liên hợp cùng chống lại đối thủ chung, nhưng loại hợp tác tại giao ước trăm năm trước hoàn toàn thất bại, các quốc gia nhỏ ở Đông Âu theo chiến tranh mất đi.

Bất cứ sinh vật hắc ám hội nào đều thích chứng kiến giáo đình xui xẻo.

“ Mai Nhĩ Tạp Đa, ngươi nhìn xem đám thần phụ đáng chết cuối cùng bị báo ứng, nhìn đám thần phụ này bình thường cao cao tại thượng, bây giờ bị người ta giết như giết gà, thật hả hê, ha ha nói vậy cuộc sống sau này, ít nhất một đoạn thời gian không phải nhìn của đám thần phụ, chúng ta không bao giờ phải lo lắng trên đường sẽ gặp tài phán chấp sự, người phụ nữ kia tốt nhất nên đem chấp sự giáo đình chi viện đánh cho tơi bời tan tác, như vậy quả thực càng thêm hoàn mĩ ”.

“ Ha ha ha, hôm nay quả thật rất vui, Gia Lan ngươi nói mấy người kia phá hủy giáo đường là vì cái gì, nghe ngữ khí các nàng hẳn là người Trung Quốc, người phương đông rất đáng sợ ! người Trung Quốc càng đáng sợ ! các nàng thật sự là rất mạnh chỉ ba mươi giây đã đem sáu tòa giáo đường phá hủy, nếu như hắc ám hội nghị có người mạnh như vậy, chúng ta đây không bao giờ phải sợ đám chấp sự chó má, đáng tiếc a ! sinh vật hắc ám chúng ta không có người mạnh như vậy tồn tại”.

Gia Lan gật đầu nói : “ Đúng vậy, thật sự không biết trong sinh vật hắc ám chúng ta lúc nào mới có thể đi ra một cường giả như vậy, tại sao người Trung Quốc lại mạnh như vậy ? Mai Nhĩ Tạp Đa ngươi nói xem tại sao ? trước kia trong hội nghị nói đến một sự cố lớn ! ”. Nhìn đồng bạn lắc đầu, Gia Lan cười thần bí nói : “ Ngươi biết không ? Ta nghe tộc trưởng nói đến, một đoạn thời gian trước hắc ám hội nghị, Đức Lỗ Y, đám giáo đình rác rưởi này, còn có các nước nhỏ phương đông, cùng phái nhân viên đi Đông Nam Á cùng người Trung Quốc đánh một trận, kết quả…. ”.

“ Kết quả thế nào a ? Ngươi đừng mập mờ a, nhanh lên một chút nói cho ta biết, ta tò mò muốn chết ” .

“ Kết quả Lộ Đức gia tộc, còn có vài gia tộc khác chỉ có năm sáu người bình an trở về, ngươi biết lúc ấy hắc ám hội nghị chúng ta nói có hơn một vạn người, nghe nói ngay cả ma thần của ma giới cũng tham dự, chính là bị một người Trung Quốc rất mạnh đánh cho tan tác, a a may là gia tộc của chúng ta không tham gia, bằng không ta cũng không thể cùng ngươi ở chỗ này nói chuyện phiếm ”.

“ Thật vậy sao ? Gia Lan ngươi không phải biên lại chuyện xưa sao ? việc này ta như thế nào cũng chưa nghe qua, ngươi là từ nơi nào biết được tình huống này, ngươi nói đến người Trung Quốc thật sự có người mạnh như vậy sao ? Ngay cả ma thần cũng không phải đối thủ bọn hắn ?”.

Hai con quỷ hút máu căn bản không phát hiện phía sau mình có một người ẩn thân, chúng vẫn ở chỗ này hăng hái nói về chuyện xưa.

Lưu Vũ Phi đột nhiên thay đổi chủ ý, đưa tay ra vỗ nhẹ vào đầu bọn chúng.

Gia Lan, Mai Nhĩ Tạp Đa bị bất ngờ, liền ngã xuống mặt đất.

“ Gia Lan, ngươi vỗ đầu ta làm gì ?”.

“ Mai Nhĩ Tạp Đa, ngươi dám đánh ta”.

Hai quỷ hút máu cùng nhau kêu lên : “ Đáng chết, ta đánh ngươi lúc nào ”.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai con quỷ hút máu hoảng sợ nhin nhau .

Gia Lan hỏi lại: “ Bạn thân , mới vừa rồi ngươi thật sự không đánh ta ?”.

“ Thượng đế đáng chết , ta thật sự không đánh ngươi a, ngươi không thấy ta cũng bị người đánh ngã lăn ra đất sao ?”.

“ Người nào ? ra đây cho ta, nếu không chúng ta bắt được sẽ hút cạn máu của ngươi”.

Gia Lan, Mai Nhĩ Tạp Đa đồng thời hét lớn.

“ A a, hai con rơi nhỏ biết chuyện còn làm càn a ! Không đùa với các ngươi nữa ”.

Lưu Vũ Phi giải trừ pháp thuật ẩn thân, khẽ cười mói : “ Ngàn vạn lần đừng cố công kích ta, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng ”.

Lỗ chân lông của Gia Lan và Mai Nhĩ đột nhiên dựng đứng, sau lưng ớn lạnh, ngay cả khi Lưu Vũ Phi vừa mới hiện thân, bọn họ cố gắng công kích Lưu Vũ Phi.

Kết quả không đợi bọn họ ra tay, người đã bị một cỗ lực lượng quái dị trói buộc.

Nghe được ngữ khí trêu chọc của Lưu Vũ Phi, bọn họ thật sự khóc không ra nước mắt.

Đối với bọn Lưu Vũ Phi họ quá kinh khủng, thân thể bị xâm hại lúc nào không biết, dễ dàng đem bọn họ cố định ở chỗ này làm cho bọn họ run như cầy sấy.

Lưu Vũ Phi vỗ vỗ khuôn mặt bọn họ : "Nghe nói thân thể quỷ hút máu các ngươi rất cường hãn, không biết đem các ngươi từ nơi này ném xuống, có thể bị ngã chết không " . Nghe nói như vậy, hai con quỷ hút máu thiếu chút nữa khóc lên, nơi này là tâng ba mươi, lại dưới tình huống từ nơi này rơi xuống, nếu không chết, khớp xương toàn thân khẳng định sẽ bị đảo lôn, đến lúc đó không không có thời gian mấy năm căn bản không khôi phục được.

Hết lần này tới lần khác bọn họ bị Lưu Vũ Phi cố định, muốn xin tha cũng phát không ra tiếng, chỉ có thể không ngừng biểu lộ ánh mắt xin tha, nước mắt lại càng chảy xuống, Lưu Vũ Phi cười nhạt, nhưng Gia Lan và Mai Nhĩ Tạp Đa nhìn lại là nụ cười tàn nhẫn. " Các ngươi dù sao cũng sẽ không chết, chỉ là chịu chút đau khổ thôi, yên tâm đi sau này ta cũng không muốn gặp lại các ngươi, cũng không cần biết các ngươi sẽ ra cái dạng gì ". Nói đến chỗ này, hai con quỷ hút máu nhận mệnh nhắm hai mắt lại, cảm thấy thân thể đột nhiên bay lên, sau đó đột nhiên rơi xuống.

Chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai, hai người Gia Lan trong lòng sợ hãi cực điểm, hết lần này đến lần khác lại không có biện pháp kêu to, trong lòng hai con quỷ hút máu đem hết tất cả thần linh cùng cầu khẩn.

Ngày hôm nay, cảnh sát trên đường Hanover lại một lần nữa nhìn thấy một sự kiện bất khả tư nghị.

Chỉ thấy trên tầng ba mươi của một tòa nhà, đột nhiên rơi xuống hai người.

Phanh! Phanh! Vang lên hai tiếng thật lớn, hai xe hơi đứng ở đầu đường, bị Gia Lan, Mai Nhĩ Tạp Đa đập nát.

Khi thân thể bọn họ tiếp xúc đầu xe, liền hôn mê bất tỉnh.

Mấy cảnh sát lập tức theo thói quen nghề nghiệp chạy tới xem xét, từ mái nhà cao như vậy rơi xuống muốn không chết cũng khó.

Thoáng xem xét Gia Lan và Mai Nhĩ Đa Tạp, mấy cảnh sát thất kinh, lập tức gọi xe cứu hộ.

Sau đó lại ngẩng đầu nhìn tòa nhà hơn ba mươi tầng, không khỏi phát ra tiếng than sợ hãi.

Từ tầng lầu cao như vậy nhảy xuống(cảnh sát đều nghĩ rằng bọn họ tự sát) nhưng họ chỉ bị trọng thương, làm cho mấy cảnh sát không thể không kinh ngạc, Gia Lan và Mai Nhĩ Tạp Đa gặp vận đen nhưng vẫn còn may.

Lưu Vũ Phi trên mái nhà nhìn thoáng qua, khẽ vỗ tay sau đó cười khẽ như u linh rời khỏi hiện trường. Hôm nay ở New York rất hổn loạn, cục an ninh đầu tiên nhận được tin hơn trăm binh sĩ bảo vệ gián điệp Trung Quốc bị người dùng thủ pháp tàn khốc chém thành thịt nát, vài cao thủ từ giáo đình tới hỗ trợ cũng bị người ta sát hại.

Càng li kì chính là, mấy chục nhân viên đặc nhiệm, không biết bị làm sao chỉ đứng tại chỗ, không cách nào nhúc nhích nữa người.

Hôm đó chính phủ Mĩ vẫn có thể giấu diếm, nhưng mấy giờ sau, mấy tòa giáo đường lớn nhất New York bị mấy nữ tử Trung Quốc thần bí phá hủy hoàn toàn, làm cho chính phủ đau đầu chính là, mấy trăm nhân viên thần thức cũng bị chết. Tất cả bọn họ đều không thể thú nhận trước công chúng, cũng không dám nói ra sự thật trước công chúng.

Còn phái rất nhiều chuyên gia đem toàn bộ những người chứng kiến ngày hôm đó thôi miên, đồng thời cũng phong tỏa tất cả các phương tiện truyền thông, nghiêm cấm bất cứ phương tiện nào nói đến sự kiện giáo đường.

Chỉ có nhân viên tình báo chính phủ, từ một nơi bí mật gần đó điều tra chân tướng sự việc.

Mấy giờ sau, nhân viên trợ giúp từ Vatican cũng đến, bọn họ đối mặt chỉ là một mảnh phế liệu, cùng mấy trăm khối thi thể không đầy đủ.

Đại chấp sự dẫn đội , đứng ở cạnh giáo đường Hanover bị phá hủy, phẫn nộ rít gào: " Mặc kệ các ngươi là ai, mặc kệ các ngươi là người nào, chỉ cần các ngươi còn sống trên đời một ngày, ta thề trước gia tộc , ta Hoắc Y nhất định phải giết chết các ngươi ".

Vatican, Bảo La cũng nhận được báo cáo mấy tòa giáo đường ở New York bị phá hủy hoàn toàn.

Cầm báo cáo trên tay, Bảo La, bốn hồng y đại giáo chủ, tài phán trưởng của sở tài phán tông giáo, ba phó tài phán trưởng ở trong phòng hội nghị vẫn chưa lên tiếng.

Bầu không khí có vẻ cực kì áp bức, Bảo La tâm tình hết sức ủ rũ.

Hắn từ khi tiếp nhận chức giáo hoàng tới nay, ở trăm năm ước hẹn trước gặp một lần đả kích rất lớn, lực lượng tổn thất chủ yếu là giáo đình, hiện tại giáo đường ở New York bị người ta nhổ tận gốc, khiến cho hắn chí khí hùng tâm từ từ bị tiêu hao.

Chứng kiến bầu không khí có chút không hay, giáo hoàng Bảo La là người đầu tiên nói : " Các vị, các vị cũng thấy được sự điên cuồng của dị giáo đồ, ở New York hung hăng khinh nhờn tôn nghiêm của giáo đình chúng ta, tiếp theo bọn họ lại còn phát ra khiêu chiến, như vậy chúng ta nên làm như thế nào a ?".

" Đối với dị giáo đồ dám khinh nhờn chúng ta, nhất định không thể bỏ qua cho bọn họ, phải phái nhiều chấp sự đến Mĩ trước tìm mấy dị giáo đồ, giáo hoàng bệ hạ, chiến thần đại nhân không phải để cho chúng ta rất nhiều thiên sứ sao ? Chúng ta có thể mời bọn họ đi tới Mĩ trước, chỉ cần không phải người kia, ta tin tưởng trên đời này không có người nào là đối thủ của thiên sứ ".

Tài phán trưởng đưa ra ý nghĩ của mình.

Những người khác cũng gật đầu, tỏ vẻ đây là biện pháp duy nhất.

Để chiến đấu thiên sứ đi Mĩ trước, Bảo La không phải không nghĩ tới, hắn lo lắng là sẽ dẫn Lưu Vũ Phi tới, hơn nữa A Thụy Tư khi rời đi, cũng không lưu lại chỉ thị rõ ràng, có cho phép điều động thiên sứ chiến đấu hay không.

Thấy Bảo La trầm mặc không nói, một gã hồng y đại giáo chủ lại hỏi : " Giáo hoàng bệ hạ, ngài không nghĩ tài phán trưởng để nghị là phương pháp tốt nhất sao ? chắc chắn thần cũng sẽ không để chúng ta mặc kệ hắn giết người, hơn nữa chúng ta đều là con dân của thần, hướng thần cầu trợ là điều hiển nhiên ".

Bảo La cuối cùng quyết định mời chiến đấu thiên sứ hỗ trợ, bởi vì chiến đấu thiên sứ ẩn tàng tại Hi Lạp, Bảo La cần phải đi trước.

Trở về quán rượu, mấy người Sở Uyển Tĩnh tụ tập tại phòng Lưu Vũ Phi, thấy Lưu Vũ Phi trở về, Sở Uyển Tĩnh lập tức hỏi : " Tiên sinh, đám người phương tây này sao yếu như vậy, nhiều người như vậy ngay cả một người giống cao thủ cũng không có, lần trước trên đảo nhỏ so với bọn chúng mạnh hơn biết bao nhiêu lần, thành viên như vậy ta còn có chút hứng thú ".

"A, a điều này ta không có nghĩ đến, theo lý thuyết thực lực một giáo đình phương tây rất mạnh, không nghĩ tới gặp phải đám rác rưởi, mặc kệ chúng ta hôm nay phá hủy vài tòa giáo đường, ta tin cao thủ chân chính rất nhanh sẽ lại đây, đến lúc đó vẫn còn có hội động thủ sao ? ".

Lưu Vũ Phi cười nói : " Mấy vị sư tỷ, các ngươi đã lâu không động thủ, hôm nay vì ta mà các vị phải dính máu, tiểu đệ thật sự không yên tâm".

" A a, sự đệ lúc nào biết khách khí vậy, ngẫu nhiên động thủ cũng không phải là chuyện gì xấu, chúng ta sau khi đột phá cấp bậc kim tiên thành công, cũng muốn tìm một người luận bàn một phen, chỉ tiếc đám mọi rợ này không có một cao thủ, hơn nữa người sinh ra rồi chết đi bất quá chỉ là tuần hoàn sinh tử ".

Nếu Sở Tâm Lam tự mình đều mở lời như vậy, Lưu Vũ Phi cũng không nhiều lời, nói nhiều một chút ngược lại làm cho người ta cảm giác khách khí.

Tối hôm đó, Lưu Vũ Phi đang đả tọa đột nhiên mở hai mắt :" Hắc hắc, vừa rồi mấy vị sư tỉ còn nói không có đối thủ tốt, không nghĩ nhanh như vậy một đám người chim đã đến cửu ".

Vừa nói thần thức của Lưu Vũ Phi, cũng xuyên qua căn phòng làm thức tỉnh sáu người Sở Tâm Lan.

Cũng chỉ có quái vật như Lưu Vũ Phi lúc đả tọa mới dám đem thần thức thả ra, nhưng lại không ảnh hưởng tới việc tu luyện.

Sáu người Sở Tâm Lam không phát ra một hơi thở bay ra quán rượu, Lưu Vũ Phi theo sau bọn họ.

" Sư đệ, ngươi vì sao đánh thức chúng ta ? Chẳng lẻ có người đến sao ?".

" A a Tâm Thu sư tỷ, ngươi đoán đúng rồi, ban ngày các ngươi không phải nói không có đối thủ sao ? bọn họ tới rồi, bọn chúng có thể xem như cao thủ ".

" Thật sao ? bọn chúng ở đâu đưa chúng ta đi gặp ".

Đang lúc nói chuyện, một chuyến bảy người theo hướng New York bay đi. Trong đêm đen, mười lăm tên chiến đấu thiên sứ, trên bầu trời New York không ngừng bay lượn, bọn họ đang tìm khí tức cường già.

Bảy người Lưu Vũ Phi bay được nửa đưởng, chiến đấu thiên sứ liền cảm nhận được có sáu khí tức phi thường cường đại, hướng bọn họ tiếp cận.

Lưu Vũ Phi tu vi rất cao, chỉ cần hắn không hiển lộ căn bản không người nào có thể phát hiện hắn tồn tại.

Mười lăm tên thiên sứ biến sắc nhìn nhau.

Chiến đấu thiên sứ đầu lĩnh nói : " Chẳng lẽ mấy người kia, xem bộ dáng bọn họ thật sự rất mạnh, nếu như không ngoài dự liện hẳn là tiên nhân phương đông, Cáp Lý, lập tức thỉnh cầu trợ giúp, bọn họ ít nhất cũng là tu vi kim tiên " .

Tên thiên sứ gọi là Cáp Lý, sử ra một phương thức quái dị, nhanh chóng chuyền tin đi.

Chỉ một lúc sau, bảy người Lưu Vũ Phi liền tới New York, đối diện mười lăm tên chiến đấu thiên sứ.

Thấy Lưu Vũ Phi, sắc mặt mười lăm tên thiên sứ đại biến, thiên sứ đầu lĩnh trong lòng âm thầm chửi rủa tổ tông Bảo La, bọn họ trước kia tại Đông Nam Á kiến thức qua sự lợi hại của Lưu Vũ Phi, chỉ một chiêu đã đem vài tên chủ thần biến thành tro bụi, người này không phải cấp bậc bọn họ có khả năng đối kháng.

Năm người Sở Tâm Lam lần đầu tiên thấy thiên sứ, chỉ vào bọn họ hỏi : " Tĩnh nhi, đây có phải thiên sứ phương tây, ân bọn chúng thật rất đẹp mắt, về phần tu vi nhìn qua cũng chẳng ra gì, bất quá so với đám rác rưởi kia mạnh hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không dưới một chiêu ".

" Vâng sư phụ, lần trước trên hòn đảo nhỏ có một đàn, bất quá tu vi cũng chẳng ra gì, hơn một vạn người bị pháp thuật tiên sinh tiêu diệt ".

Không để ý tới sắc mặt rất khó coi của đám thiên sứ, Lưu Vũ Phi cười nhạt nói : " Tâm Lam sư tỷ, cái này chỉ là thiên sứ cấp thấp, bọn bọ chỉ bốn cánh, theo thứ tự lên trên còn có lục cánh, cho đến mười hai cánh, ta từng kiến thức qua mấy thiên sứ mười hai cánh, bọn họ lực chiến đấu đủ so với kim tiên trung giai, a a mấy vị sư tỷ hôm nay bọn họ giao cho các ngươi, các ngươi thấy như thế nào ? ".

Sở Tâm Lam gật đầu, tỏ vẻ không vấn đề.

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ( )

161. Chương 160

Bốn hồng y đại giáo chủ và tài phán trưởng nghe xong không khỏi hít một hơi lạnh, bọn họ không nghĩ tới phương diện này.

Nếu như tất cả phát sinh tại New York đều do Lưu Vũ Phi, như vậy thời gian kế tiếp giáo đình sẽ gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay.

Trừ khi thiên giới ra mặt nếu không giáo đình cách ngày tận thế không còn xa, tài phán trưởng trầm giọng nói : " Giáo hoàng bệ hạ ngài tốt nhất xin chỉ thị của thượng đế, mặc dù hao phí thánh lực, nhưng so với sự diệt vong còn tốt hơn nhiều ".

Bảo La biết giờ phút này không phải so đo lợi tích cá nhân, vội vàng trở lại mật thất, sử dụng pháp khí đặc thù liên lạc với thiên đình.

Rất nhanh hắn được phản hồi lại, đúng là Lưu Vũ Phi theo sáu nữ tử tới New York, hơn nữa hơn một trăm giáo đường đều bị bọn họ hủy diệt.

Thành viên liên lạc của thiên đình nói cho bảo la, trước mắt bảy người tại tây phương rất mạnh, toàn bộ họ không phải đám người Bảo La có khả năng đối kháng, thiên giới không có hạ chỉ ý mới , ra lệnh mọi người rút lui.

Không nên cùng Lưu Vũ Phi đối khánh.

Đồng thời trấn an Bảo La, thiên đình rất nhanh sẽ có hành động, trước mắt đang thương thảo dùng thủ đoạn gì, đến lúc đó họ sẽ đem đám dị giáo đồ khinh nhờn thần tịnh hóa.

Tiêu hao thánh lực quá độ làm cho Bảo La trông như già đi mười tuổi.

Từ thiên hắn đã có thể xác định, Bảo La rã rời bước ra khỏi mật thất.

Hồng y đại giáo chủ, tài phán trưởng nhìn thấy hắn trở về, vẻ mặt Bảo La giống như mới mất cha mẹ, liền hiểu được tất cả những tiên đoán lúc trước đều là thật.

Bảo La đem chỉ ý thiên đình chuyển cáo bọn họ, tiếp theo hạ lệnh tất cả nhân viên thần chức của giáo đường tại Mĩ, lập tức chia thành tốp nhỏ rút khỏi giáo đường, để giảm tổn thất đến mức thấp nhất.

Bọn họ cũng minh bạch thời gian kế tiếp sẽ là một đoạn thời gian đen tối, về phần kéo dài bao lâu bọn họ không có khả năng quyết định, tình huống trước mắt bọn họ chỉ có thể chấp nhận là không phản kháng.

Cùng ngày hôm đó, đại biểu của Tân Nguyên tiên giới, Thánh Điện Sơn, Tượng Giao Viên cùng đến Tây Phương Thiên Đình, chiến thần A Thụy Tư tự mình tiếp đãi bọn họ.

Ngoài ma giới ra, bốn lĩnh vực đã liên minh gặp nhau lần nữa.

Mục tiêu chính là Lưu Vũ Phi, bốn lãnh đạo rất nhanh đạt được quyết định liên hợp, đưa ra nhân viên chỉ huy.

Mặc dù giao thủ với Lưu Vũ Phi nhiều lần, bọn họ vẫn còn thăm dò thực lực thật sự của hắn, mỗi một lần bọn họ đều cho là không sơ hở nhưng kết quả là thảm bại mà về. Lần này bọn họ quyết tâm phải đem Lưu Vũ Phi trừ bỏ, cho dù hắn có tu vi thần nhân, cho dù hắn có Bàn Cổ Phủ cũng không có cách ngăn cản ý nguyện báo thù của bọn họ, mặt trận sẽ rất ác liệt.

Sau một tuần, trên khắp nước Mĩ có bốn trăm sáu mươi ba tòa giáo đường bị phá hủy, nhiều thần chức nhân viên và không ít tín đồ bị chết, bọn họ ngược lại chỉ ý của Bảo La cố ý ở lại giáo đường kết quả bị mấy người Lưu Vũ Phi giết chết.

Bởi vì giáo đường trong nước bị Lưu Vũ Phi hủy diệt gần hết, chỉ còn dư vài tòa giáo đường lịch sử lâu đời chưa bị Lưu Vũ Phi phát hủy, nhân viên thần chức ở đây đã sớm rút lui.

Vào cuối tuần người Mĩ phát hiện, mình không còn địa phương cầu nguyện, tất cả giáo đường dường như trong một đêm cùng biết mất, chỉ còn lại di chỉ đổ nát.

Bởi vì tin tức bị phong tỏa nên không ai biết nguyên nhân, dân chúng phẫn nộ đem ngọn giáo chỉa về phía chính phủ, yêu cầu chính phủ cho một câu trả lời hợp lý.

Đối mặt với phẫn nộ của dân chúng cả nước, chính phủ Mĩ khóc không ra nước mắt.

Phá hủy giáo đường tất cả đều không phải là người thường, vũ khí hiện đại căn bản không có tác dụng với bọn họ.

Vì bảo vệ vài tòa giáo đường lịch sử lâu đời, chính phủ Mĩ từng phái ra một đội quân đặc chủng, kết quả bị thiên lôi Lưu Vũ Phi đánh tan thành phấn.

Từ đó về sau không còn có người dám đề xuất sử dụng quân đội.

Nhưng chính phủ lại không thể nào nói cho dân chúng, đây là một cuộc chiến tranh tôn giáo, đây là một cuộc chiến tranh phi nhân loại, chiến tranh thế giới mạnh như vậy nước Mĩ cũng chỉ có thể đứng một bên quan sát.

Cuối cùng chính phủ cũng chỉ có thể phát tin tức, tuyên bố phá hủy tất cả giáo đường là vì xây dựng giáo đường mới, hơn nữa cũng được sự đồng ý của Vatican. Người phát ngôn của Vatican cũng ra mặt chứng thực cho chính phủ Mĩ, phải như vậy mới dập tắt nộ hỏa của dân chúng trong nước.

Đặc công cục an ninh Mĩ, mạo hiểm tính mạng cuối cùng cũng thành công quay chụp thủ phạm phá hủy các tòa giáo đường, và hình ảnh giáo đường bị phá hủy.

Nhân viên tình báo đang cầm mấy tấm ảnh, cực kỳ hứng thú được đưa đến tay cục trưởng.

Tên cục trưởng này cực kỳ hưng phấn xem hết ảnh chụp, trong máy ảnh hình ảnh cuối cùng sợ đến mức thiếu chút nữa ngã lăn ra.

Trời ơi ! như thế nào lại là ác ma này, nhìn xem hắn là thứ gì, giáo đường đều bị hắn phá hủy, hắn vì sao còn chưa rời đi, hắn còn ở lại Mĩ làm việc gì ? Trong lòng tên cục trưởng gào thét.

Lưu Vũ Phi đều có trong tài liệu tuyệt mật của các nước lớn, đối với ngành tình báo là người kinh khủng nhất.

Tất cả các quốc gia đều hy vọng có sát tinh này, không quang lâm nước mình một ngày nào đó.

Ở Nhật Bản vài ngày, đã đem những thành thị lớn nhất phá hủy, Indonesia thì bị hắn làm cho mất nước, cho tới bây giờ nham thạch nóng chảy vẫn đang còn chảy.

Tất cả mọi người biết Lưu Vũ Phi trả thù, mà lòng báo thù của hắn làm cả thế giới kinh hãi run sợ.

Tên cục trưởng này đang nghĩ tới chính là Mĩ, Italy, Nhật Bản, Anh, xúi giục, Indonesia lần nữa phản Hoa, hiện tại Indonesia xong rồi, mà Lưu Vũ Phi lại đang ở Mĩ không ngại ngần phá hoại, cái này nói lên điều gì ?.

Cục trưởng đem những thứ này thông kê một lần, cuối cùng nhanh chóng đem tin tình báo này báo cho tổng thống và bộ quốc phòng, sau khi làm xong trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Nghĩ tới Lưu Vũ Phi hắn lại càng thêm bất an, nhớ tới nhà mình mới có một đứa cháu.

Vì vậy tên cục trưởng này ngồi không yên, lập tức quyết định bắt người nhà mình lập tức rời Mĩ, đi Trung Quốc nghỉ phép, rời khỏi cái lồng kinh khủng này.

Các quan viên cao cấp của chính phủ Mĩ khẩn trương mở hội nghị ở nhà trắng, bọn họ lúc trước chỉ biết tất cả là vì xung đột tôn giáo, nhưng hiện tại bọn họ biết hết thảy đều vì Lưu Vũ Phi, tất cả mọi người đều sợ hãi. Mặc dù trước mắt Lưu Vũ Phi chỉ nhằm vào giáo đình, ai có thể cam đoan hắn sẽ không đối đãi như vậy với Nhật Bản, Indonesia ?.

Trong lòng mọi người, vì ngừa điều không may, bọn họ cuối cùng chuẩn bị.

Bọn họ đối với Lưu Vũ Phi không có biện pháp, nhưng đối với chính phủ Trung Quốc có dư khả năng.

Quân đội lập tức tiến vào trạng thái khẩn cấp, tất cả vũ khí hạt nhân đều ngắm vào Trung Quốc, chính phủ Mĩ muốn cảnh cáo Lưu Vũ Phi, Mĩ không phải Nhật Bản, cũng không phải Indonesia, nếu như hắn công kích dân chúng bình thường và quân đội, thì bọn họ sẽ trả thù Trung Quốc.

Lưu Vũ Phi trong một tuần đem phá hủy toàn bộ giáo đường, đồng thời hắn cũng phá hủy mấy tụ điểm của hắc ám hội.

Khi hắn đang chơi đùa cùng sinh vật hắc ám, thì phát hiện chính phủ Mĩ có hành động lạ, trải qua điều tra Lưu Vũ Phi không khỏi tức giận.

Lần này hắn đến tây phương chỉ nhằm vào mấy lĩnh vực tây phương, mà không phải chính phủ thế tục.

" Không tưởng tượng được, dám đem vũ khí hạt nhân ngắm vào Trung Quốc, còn sẵn sàng bắn, chẳng lẽ cho các ngươi một chút đau khổ mới thành thật một chút sao ? ".

Quyết sách của nhà trắng còn chưa nghĩ tới, mình chỉ muốn uy hiếp Lưu Vũ Phi, nhưng lại làm cho hắn hướng chú ý đến nước Mĩ hạ thủ.

Không nghĩ tới khéo quá hóa vụng, ngược lại làm Lưu Vũ Phi chính thức trả thù.

Hôm nay tổng thống như bình thường đến cơ quan làm việc , chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc mới.

Vừa mới từ cửa phòng vào giống như bị điện cao áp giật, nhất thời chết lặng ở đó, miệng mở ra cuối cùng cố nén ý niệm kêu cảnh vệ trong đầu. Vạn phần sợ hãi, nhìn Lưu Vũ Phi ngồi đối diện với hắn.

Lưu Vũ Phi ngồi trên ghế của Bố Thập, đánh giá người đang nắm quyền quốc gia mạnh nhất trên thế giới, trên mặt không có một biểu tình, bình tĩnh đến làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ của hắn giờ phút này.

Bố Thập ổn định tâm trạng, khẽ hỏi : " Không biết các hạ thăm viếng có chuyện gì ?".

" Không có việc gì, chỉ là tâm huyết dâng trào muốn nhìn tổng thống Mĩ làm việc một chút, ta nói vạn nhất, là vạn nhất, vũ khí hạt nhân của các ngươi xuất hiện vấn đề, các ngươi như thế nào xử lý ? Nghe nói nước Mĩ là quốc gia rất mạnh về hạt nhân, có mấy ngàn đầu đạn hạt nhân, vạn nhất đồng thời nổ mạnh, như vậy địa cầu cũng không còn, ngươi nói có phải không ? ".

Lưu Vũ Phi không nhanh không chậm nói ra, trong khẩu khí lộ ra tin tức làm cho Bố Thập trong lòng nổi lên cảm giác bất an nghiêm trọng.

Nhất thời, hắn không để ý đến phong phạm tổng thống, giọng kinh sợ nói : " Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì ? Ta biết ngươi rất lợi hại có thể lợi hại đến mức làm chúng ta vô pháp theo kịp, nếu như ngươi muốn đối phó nước ta, muốn phá hủy kho vũ khí hạt nhân của chúng ta, ta thề nhất định sẽ trả thù, ta có thể trong một giờ đem tất cả vũ khí hạt nhân phóng đi, ngươi có chắc chắn có thể chặn tất cả chúng sao ? ".

Nói tới đây Bố Thập giống như tìm lại sự tự tin, sợ hãi cũng giảm nhiều.

Rất nhanh hắn liền thất vọng, vẻ mặt Lưu Vũ Phi không xuất hiện một chút tức giận, trên mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười đùa cợt.

Đột nhiên Lưu Vũ Phi biến sắc, tức giận nói : " Chỉ bằng một con bò như ngươi cũng dám uy hiếp ta ? thật sự là buồn cười, lúc trước ta còn chưa quyết định phá hủy kho vũ khí của các ngươi, nhưng thái độ của ngươi vừa rồi làm ta hạ quyết tâm, đám tạp chủng các ngươi tự xưng bảo vệ tự do, trong mắt ta như một con kiến nhỏ bé, ta muốn cho các ngươi chết lúc nào thì các ngươi phải chết lúc đó, ngươi nghĩ rằng ta sợ chút vũ khí hạt nhân của các ngươi sao ? Không tin ? bây giờ ngươi có thể hạ lệnh phóng vũ khí hạt nhân thử xem ".

Lưu Vũ Phi cấp cho hắn một nụ cười khinh bỉ, Bố Thập không hiểu ý tứ từ lời của Lưu Vũ Phi, hắn trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa ra quyết định.

Đúng lúc này điện thoại trên bàn vang lên, Bố Thập vừa biết bộ quốc phòng gọi tới, liếc mắt nhìn Lưu Vũ Phi một cái, cuối cùng cầm lấy điện thoại : " Uy, ngươi muốn báo cáo chuyện gì ?".

" Thưa tổng thống, việc lớn không thành, địch nhân khủng bố kia xuất hiện tại căn cứ phóng tên lửa khu đông, hình như chuẩn bị hạ thủ, ngài mau quyết định ! ".

" Ngươi nói cái gì, người nào ở căn cứ bên kia, hắn muốn gì ".

Bố Thập nghĩ rằng mình nghe nhầm, liền hỏi lại.

Để xác nhận là Lưu Vũ Phi ở trụ sở bên kia, đầu óc Bố Thập nhất thời bế tắc: " Quỷ ! hắn không phải xuất hiện trước mắt ta sao ? Làm sao ở trụ sở bên kia chứ ?".

Bộ trưởng bộ quốc phòng nghĩ Bố Thập không tin, vẫn đem hình ảnh truyền tới phòng làm việc của tổng thống.

Bố Thập nhìn hình ảnh chứng thực Lưu Vũ Phi, hắn cảm thấy choáng váng.

Sau khi điện sang bên kia, bộ trưởng bọ quốc phòng chờ Bố Thập một hồi, hắn cầm lấy điện thoại khác giọng hắn run sợ nói :" Cái gì ! căn cứ tây nam cũng phát hiện dấu vết địch nhân ? các ngươi có thấy rõ không ? Có cái gì chứng thực là hắn ? gặp quỷ tại sao gặp phải hai người giống nhau ? nhanh điều tra rõ chuyện gì xảy ra ? ".

Bộ trưởng bộ quốc phòng rống lên một tiếng, Bố Thập nghe thấy rất rõ ràng, nhìn Lưu Vũ Phi ánh mắt càng thêm sợ hãi.

Nhưng hắn sợ hãi không chỉ có vậy, ngày càng nhận được nhiều điện thoại của bộ trưởng bộ quốc phòng, mỗi một cuộc đều báo cáo căn cứ phát hiện Lưu Vũ Phi, bao gồm cả tàu ngầm hạt nhân ẩn náu ở nơi rất sâu dưới đáy biển.

Bộ trưởng quốc phòng nghe điện thoại hơn bốn mươi phút đồng hồ, còn c có nhiểu nhân viên bên cạnh nhận điện.

Từ cuộc điện thoại thứ nhất, tổng cộng xuất hiện 462 Lưu Vũ Phi, Bố Thập hiện tại đã chết lặng, quan chức Lầu Năm Góc cũng chết lặng, chuyện quỷ dị như thế, bọn họ như thế nào tiếp nhận.

Lưu Vũ Phi trong phòng làm việc cười tà ác nhìn Bố Thập : " Tổng thống đại nhân của ta, rất nhanh sẽ chứng kiến một trò vui ".

Hình ảnh Lưu Vũ Phi đột nhiên động, vô số phù chú quái dị rơi như tuyết. Vật nào bị nó dính vào, sẽ hóa thành không khí, tiêu thất trong không trung.

Kiến trúc vật, vũ khí hạt nhân, rất nhiều binh lính chỉ trong một phút đồng hồ liền biến mất khỏi nhân gian.

Bố Thập vẻ mặt si ngốc nhìn hình ảnh từ vệ tinh, lẩm bẩm nói : " Hơn bốn nghìn đầu đạn hạt nhân, hơn một nghìn tên lửu xuyên lục địa, tám mươi chiến thuyền tàu ngầm hạt nhân cứ như vậy biến mất sao ?".

Đột nhiên Bố Phập điên cuồng lao về phía Lưu Vũ Phi, bị kết giới chấn bay đến góc phòng.

Ánh mắt đỏ sẩm, Bố Thập ngồi trên mặt đất đầu bị thương, hô hô thở hổn hển, nếu như giờ phút này trên tay có một khẩu súng, Bố Thập không do dự bắn Lưu Vũ Phi thành tổ ong.

Rất may phòng làm việc của tổng thống thiết bị cách âm rất tốt, vừa rồi Bố Thập bị đánh bay xuống đất đã làm đổ cái bình hoa, nhân viên bảo vệ bên ngoài đều không nghe được âm thanh gì.

Một hồi lâu qua đi, Bố Thập mới khôi phục, trấn tĩnh một chút, nhìn Lưu Vũ Phi hét lên giận dữ : " Tại sao, tại sao giết nhiều binh lính của ta, chúng ta chưa từng nghĩ tới dùng vũ khí hạt nhân tập kích Trung Quốc, chúng ta chỉ là dục động bên ngoài, ngươi vì sao lại tàn nhẫn thế, ngươi là ma quỷ, thượng đế nhất định sẽ trừng phạt ngươi ".

Sau một phút, tất cả tên lửa hạt nhân uy lực cực mạnh của Mĩ, còn có hơn mười vạn binh đểu biến mất, đả kích như vậy đủ để cho người lãnh đạo bất cứ quốc gia nào cũng phải phát điên.

Lưu Vũ Phi đối với Bố Thập không gièm pha không cười nhạo, lạnh lùng nói : " Đã như vậy cho ngươi biết nguyên nhân, cho ngươi biết nguyên nhân, không cần đề phòng nói thật cho ngươi biết, lần này ta đến tây phương chỉ muốn tìm giáo đình phiền toái, nếu như theo cách nói của các ngươi đám tạp chủng chẳng phải rất mạnh, nếu như các ngươi không đem mấy ngàn khối đầu đạn hạt nhân ngắm vào Trung Quốc, ta căn bản là sẽ không xuất hiện ở chỗ này, ngươi càng sai chính là không nên uy hiếp ta, lần này chỉ là cho các ngươi một chút giáo huấn, cho các ngươi biết đôi khi vũ khí uy lực cường đại không phải vạn năng, lần sau để ta phát hiện lại các ngươi có dấu hiệu công kích, thì Indonesia chính là tấm gương cho các ngươi ".

Lưu Vũ Phi vừa nói xong liền biến mất trước mặt Bố Thập.

Nghe đến đó Bố Thập liền ngã xuống đất ngất đi, nếu sớm biết rằng mục đích Lưu Vũ Phi đơn giản như vậy, nói cái gì cũng sẽ không làm sát tinh vui buồn thất thường này tức giận, nhưng là hiện tại nói gì cũng đã muộn.

Sau khi Lưu Vũ Phi tặng cho chính phủ Mĩ một đại lễ , hắn mang theo sáu người Sở Tâm Lam hướng nội địa Châu Âu mà tiến.

Dọc theo đường đi, bắt đầu từ Đông Âu, tới Châu Âu tất cả đại bản doanh giáo đường bị bảy người Lưu Vũ Phi phát hủy sạch sẽ.

Tới ngày thứ ba, Châu Âu chỉ còn Vatican, nước Anh, Intaly, nước Pháp là bảy người Lưu Vũ Phi còn chưa tiến vào.

Lần này đánh sâu vào phạm vi cành rộng lớn, ngay cả giáo đường đạo cơ đốc đều bị liệt vào mục tiêu.

Quốc gia có giáo đường bị hủy đều lo lắng dẫn phát làn sóng khánh nghi của dân chúng trong nước, đều học tập theo bài học nước Mĩ, đây là vì xây dựng lại nhiều giáo đường lớn hơn nữa, bởi vậy mới đem giáo đường cũ phá hủy.

Những nước này đều là đồng minh với nước Mĩ, bọn họ đều nhận được văn kiện bí mật, cảnh báo không nên tham gia trận chiến tranh tông giáo này, trận chiến tranh tôn giáo này không phải người thường có khả năng tham dự, đồng thời cũng nói rõ với bọn họ tất cả đều là Lưu Vũ Phi làm.

Quốc gia biết tình huống cũng không sao, quốc gia không biết tình huống sau khi hỏi vài câu, chính phủ Mĩ đem hình ảnh Lưu Vũ Phi phá hủy Tokyo truyền đến.

Cái này làm các nước nhỏ lập tức im lặng, nước Mĩ lần này làm cho quốc gia khác đối với họ sinh hảo cảm rất lớn, đối với sự giúp đỡ này, nước Mĩ từ trước đến nay chưa từng có cao thượng như vậy, có thể đây là thu hoạch duy nhất từ nước Mĩ.

Vatican cùng với thánh địa Hi Lạp của cơ đốc giáo mấy ngày nay ở trong mây đen, chỉ ba ngày giáo đường ở Châu Âu có tới một phần ba biến mất.

Bảo La và nhân viên thần chức cao cấp đều rất rõ ràng, nếu như thiên đình không ra mặt vài ngày nữa Lưu Vũ Phi sẽ đến Vatican, lúc đó bọn họ muốn không bị diệt vong cũng khó, ngay cả khi tính mạng bọn họ có thể thoát được, nhưng thánh địa tông giáo bị dị giáo đồ phá hủy, như vậy vương quốc giáo đình xây dựng mấy ngàn năm sẽ hoàn toàn biến mất.

Giáo đình không dễ chịu, ngay cả hắc ám hội nghị cũng không dễ chịu hơn, bọn họ có nhiều tụ điểm bí mật, đồng dạng bị Lưu Vũ Phi diệt trừ, hiện tại cấp trên của hắc ám hội nghị, hạ lệnh tất cả thành viên trốn vào rừng sâu, tất cả tụ điểm trước kia đều không cần.

Giáo đình, hắc ám hội hai thế lực này, bị bảy người Lưu Vũ Phi chèn ép hoàn toàn đánh mất ngạo khí .

Từ khi Lưu Vũ Phi tới đất Châu Âu cho tới nay, các nước lập trận địa sẵn sàng đón quân địch, bọn họ sợ giáo đường trong nước chịu khổ.

Mà đoạn thời gian từ khi Lưu Vũ Phi đến tới nay điên cuông hành động, sau mấy ngày hắn bị mấy quốc gia gọi là ác ma khủng bố nhất.

Thành phố Southampton của nước anh, là một thành thị không nhỏ, bảy người Lưu Vũ Phi dùng biện pháp không bình thường rốt cuộc đã đến. Lưu Vũ Phi là một mình đi trước, dọc theo đường đi hắn phát hiện có rất sự tình.

Đi qua quan viên chính phủ, đầu tiên hỏi quốc tịch của hắn , nghe hắn nói là người Trung Quốc, lập tức đối với hắn rất khách khí, mà người da vàng Nhật Bản và Hàn quốc cũng nhận được loại đãi ngộ giống như vậy.

Lưu Vũ Phi dùng tâm linh thuật, cũng biết đây cấp trên mới hạ lệnh.

hailua2523

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ()

162. Chương 161

Điều này làm Lưu Vũ Phi rất phiền muộn, địa vị người Trung Quốc ở nước ngoài lúc nào cao như vậy ? Chẳng lẽ ở quốc nội có quan lớn gì đi ra sao ? Bọn họ làm như vậy là vì tạo lập bầu không khí tốt đẹp sao ?.

Lưu Vũ Phi suy nghĩ trong lòng, cự tuyệt sự nhiệt tình của nhân viên công vụ, Lưu Vũ Phi tự kiếm nơi nghỉ chân.

Mấy ngày nay từ nước Mĩ thẳng đường đến đây, bảy người Lưu Vũ Phi không ngủ không nghỉ, đối với bọn họ tiêu hao chút ấy tính cái gì, để khiêu chiến tiếp, bọn họ tốt nhất nghỉ ngơi để hồi phục.

Lưu Vũ Phi có một loại dự cảm, Thiên Đình, Tân Nguyên, Tượng Giao Viên, Thánh Điện Sơn, ma giới tây phương rất nhanh sẽ có hành động, nhất là thiên đình, bọn họ tuyệt đối không cho phép người của mình trên địa cầu bị mạt sát.

Trước mắt yên tĩnh chứng minh mấy lĩnh vực còn chưa chuẩn bị tốt, đi bộ trên đường ước chừng mười phút, Lưu Vũ Phi phát hiện sau mình có đuôi, ánh mắt không vui đảo qua thân mấy người này, tất cả người theo dõi nhất thời toàn thân run rẩy, như rơi vào hầm băng.

Mấy đặc công hiểu rằng thân phận đã bại lộ, bọn họ không còn dám tiếp tục theo dõi, ít nhất không có người nào thích đem tính mạng của mình ra đùa giỡn.

Lưu Vũ Phi đã tới nước Anh, tin tức lập tức truyền đến các quốc gia có quan hệ ngoại giao.

Không còn người theo dõi phía sau, Lưu Vũ Phi cảm giác tốt hơn nhiều, tại một phòng khách trong khách sạn, nhân viên phục vụ nhiệt tình phục vụ, rất nhanh đã hoàn thành thủ tục .

Nhân viên phục vụ nhiệt tình làm cho Lưu Vũ Phi lần nữa tò mò, gặp sự tình này một lần cũng không sao, liên tiếp như vậy chứng tỏ không đơn giản như vậy.

Khẽ vỗ bả vai nhân viên phục vụ Lưu Vũ Phi hỏi : " Này, khách sạn các ngươi đều đối đãi với khách hàng nhiệt tình như vậy sao ?".

Phục vụ viên vẻ mặt kinh ngạc, hỏi ngược lại : " Tiên sinh, lời của ngài là ý gì ? Chẳng lẽ nói chúng ta làm như vậy không tốt ? hễ là người vào khách sạn của chúng ta, đều là áo cơm cha mẹ chúng ta, đối với các ngươi nhiệt tình cũng đúng ".

" A a, ta không phải có ý tứ khác, chỉ là cảm giác ngươi đối đãi với ta so với người khác không giống nhau, hình như quá nhiệt tình, người Trung Quốc chúng ta có gọi như vậy là, vô sự hiến ân cần (vô cớ nhiệt tình bợ đỡ)".

Lưu Vũ Phi biết người bán hàng nghe không hiểu ý tứ vừa rồi mới giải thích một câu.

" Vô sự hiến ân cần ? Đây là ý gì ?".

Người bán hàng thì thào hỏi, Lưu Vũ Phi biết nhân viên phục vụ này không rõ, vì vậy dứt khoát không trả lời.

Lúc này từ cửa khách sạn tiến vào hai người Châu Á, bọn họ mặc dù cũng da vàng mắt đen, Lưu Vũ Phi có thể phân biệt hai người rõ ràng không phải người Trung Quốc.

Trong đó có một người nói tiếng Hàn, vừa đi vừa nói :" Kim Thượng Nghĩa, ngươi thấy thời gian này vẫn ở Châu Âu sao ?".

Kim Thượng Nghĩa gật đầu cũng không nói.

" Ai, ngươi nói mấy ngày này các nước Châu Âu làm sao vậy, đối đãi với người Trung Quốc rất hữu hảo, liên tiếp đưa ra bốn quy định có lợi cho người Trung Quốc, tuy nói là tạm thời, nhưng đặc biệt phái người tình nguyện phục vụ người Trung Quốc liền có chút bất bình thường, nghe nói mấy nước này ra quyết định cùng một thời gian, ngươi không thấy mấy ngày này một ít người Trung Quốc mỗi người mắt đều để trên trời, nhìn ai ánh mắt đều là xem thường, chẳng lẽ theo truyền thuyết chính phủ Trung Quốc thật sự có người cường đại như vậy sao ? Mạnh đến mức đủ để cho mỗi nước phương tây đối với hắn nhượng ba phần sao ?".

“ Đúng vậy Ngô huynh, nói đến cái này ta liền tức giận lại, ngày hôm trước ta ở nước Bỉ, một người Hoa cùng ta trước sau tiến vào một quán rượu, ngày hôm đó khách sạn chỉ còn một phòng, trước đó còn dự định cho ta, ngay cả thời gian ta cũng vào quán rượu trước, kết quả ngươi biết thế nào không, giám đốc nghe người kia nói là người Hoa, hắn rất khách khí mời vào, bảo nhân viên phục vụ ưu tiên, tặng phòng khách cho người kia, ta không phục lý luận với giám đốc, hắn chỉ là nói xin lỗi ta, nói cái gì đây là quy định của khách sạn, càng bực là người hoa kia đoạt phòng , ta không nói gì, còn tới phía trước mặt ta chế giễu ”.

“ Không phải chỉ vậy đâu Kim Thượng Nghĩa, khách sạn đó không nói đạo lý, điều này rất là đáng trách, nhất là cái tên người Hoa kia làm như vậy làm người ta tức giận, phải giáo huấn hắn một chút mới tốt ”.

“Ài, đợi ta rời khỏi quán rượu, tên giám đốc kia vội chạy tới, trịnh trọng xin lỗi ta, bảo lái xe đưa ta tới một quán rượu khác, ta thuận tiện hỏi giám đốc kia vừa rồi vì sao thiên vị người Trung Quốc, ngươi biết hắn nói như …. thế nào không ?”.

“ Tên giám đốc kia đâu tiên thở dài một hơi, mới nói cho ta biết nguyên nhân trong đó, nguyên lai khách sạn cũng không nguyện ý ưu đãi người Hoa, bọn họ đối với vài người Hoa vào nghỉ rất bất mãn, người Hoa vào ở chẳng những tại nơi công cộng gây ồn ào, thói quen cuộc sống phi thường không đẹp, bởi vì nghiêm lệnh chính phủ, bọn họ ngăn lại cũng không thành, nghe nói mấy khách sạn đã kháng nghị lên chính phủ, kết quả chính phủ bảo họ trước tiên nên nhẫn nại, ai ! ngươi nói đây là ý tứ gì a ? ”.

Trong thang máy hai gã người Hàn Quốc biết Lưu Vũ Phi là người Trung Quốc, tưởng rằng hắn nghe không hiểu tiếng Hàn vẫn líu lo không ngớt nói ra đủ loại không hay về người Trung Quốc, mặc dù khẩu khí rất ác cảm nhưng là lời nói thật, thình thoảng khinh bỉ nhìn Lưu Vũ Phi .

Nguyên nhân vì hai gã người Hàn Quốc đều nói sự thật, Lưu Vũ Phi mới cố nén hạ thủ với hai gã ngươi Hàn.

Đinh! Thang máy dừng lại, Lưu Vũ Phi mới vừa đi tới cửa, đột nhiên xoay người, tát hai gã người Hàn Quốc hai cái, không chút cảm tình nói : “ Mặc dù các ngươi nói xong làm ta rất tức giận, niệm các ngươi không phải thành phần khoa trương tạm tha cho các ngươi lần này, bất quá các ngươi không nên coi người Cao Ly các ngươi cao thượng, người Cao Ly các ngươi không phải dân tộc ti bỉ sao, hãy nghĩ tới những việc dân tộc các ngươi làm vài năm nay đi ”.

Hai gã Hàn Quốc không biết Lưu Vũ Phi dùng tiếng hàn hù dọa lưu loát vậy, bởi vì sát khí trong nháy mắt vừa rồi của Lưu Vũ Phi, dù cho Lưu Vũ Phi đã đi từ lâu bọn họ vẫn run sợ đứng trong thang máy.

Lưu Vũ Phi là người theo chủ nghĩa dân tộc cực đoan, nhưng còn chưa tới mức không biết gì.

Nghe xong hai gã Hàn Quốc nói chuyện với nhau lúc nãy, trong lòng hiểu ra một chút, trước mắt mỗi nước Châu Âu thái độ hữu hảo, hẳn là nhằm vào hắn, các quốc gia này đều hướng hắn đàm phán, nghĩ tới đây Lưu Vũ Phi không những không có cao hứng, ngược lại cảm thấy bi ai.

Đường đường mười ba triệu dân nước lớn, lại phải dùng thủ đoạn như thế mới được sự tôn trọng bề ngoài.

Chính phủ hướng hắn thỏa hiệp, vậy còn dân chúng thì sao ?.

Bọn họ sẽ tiếp nhận thay đổi như vậy sao ?.

Trăm năm gần đây người Trung Quốc giống như thịt cá trong tay người khác, phong cách xem thường người Trung Quốc đã ăn sâu trong lòng người phương tây. Ngay cả vài thập niên này Trung Quốc có biến đổi lớn, song đại đa số nhân viên được rèn luyện hàng ngày nhưng vẫn đang còn thô lỗ, một bộ phận dân cư giàu lên rất nhanh, một lần nữa làm mất mất mặt quốc gia.

Lưu Vũ Phi càng nghĩ càng tức, lắc lắc đầu quyết định không nghĩ nữa.

Tiến vào phòng, bấm một ấn quyết truyền cho mấy người Sở Tâm Lam một đạo tấn phù.

Vài phút đồng hồ sau mấy người do Sở Tâm Lam dẫn đầu hạ xuống, tìm phòng Lưu Vũ Phi. Lưu Vũ Phi cùng các nàng hàn huyên vài câu liên quan đến bước chuẩn bị kế tiếp, tiếp theo bảo các nàng trở về phòng đả tọa khôi phục chút tinh thần.

Một mình nhàn rỗi nhàm chán, Lưu Vũ Phi lại nghĩ tới lúc hai gã Hàn Quốc nói chuyện với nhau.

Vì vậy, sử dụng máy tính của khách sạn để tìm tin tức, thuận tiện xem dân chúng Châu Âu có đúng như hai người Hàn Quốc nói không, rất bất bãn với chính phủ ưu đãi người Trung Quốc.

Tóm lại trong lòng Lưu Vũ Phi vẫn là có chút chủ nghĩa dân tộc quấy phá, trải qua một giờ tìm kiếm, Lưu Vũ Phi thu được tin tức đại bộ phận giống như lời người Hàn Quốc.

Thậm chí còn có rất nhiều cư dân mạng xuyên tạc pháp quy, người trung quốc bắt đầu hiển lộ chứng cứ xấu xí của chính mình, một ít ảnh chụp ngay cả Lưu Vũ Phi nhìn cũng không biết là loại người gì, càng đừng đề cập đến người phương tây, cái này làm hắn cũng không còn tức giận nữa. Tiếp theo hắn mở trang web nổi tiếng trong nước.

Như hắn sở liệu trước đó mỗi nước Châu Âu muốn đàm phán, các đài truyền thông lớn không kiêng nể thổi phồng lên, làm cho một ít người không biết tưởng chân tướng sự việc như vậy, hư vinh tâm đắc thỏa mãn đến cực đại. Nhất là một ít chuyên gia phóng viên, bọn họ đều phát hảnh phỏng vấn, tất cả chuyên viên giống nhau, tất cả đều quy cho chính phủ, cuối cùng ngay cả quan viên chính phủ cũng chạy đến giúp vui.

Chuyên viên kheo khoang khoác lác, chính trị gia giả dối, quả thực tựa như một đám ruồi. Cuối cùng thật sự xem không được, Lưu Vũ Phi tắt máy tính đả tọa, nhưng buồn bực trong lòng như tòa núi lớn bóp nghẹt hắn.

Trong đả tọa Lưu Vũ Phi tỉnh dậy nhiều lần, trong lòng phiền muộn không có giảm bớt, hắn hiện tại hận không thể cùng người thiên đình đại chiến một trận: " Ta như thế nào lại như vậy, chẳng lẽ nói mỗi lần đều phải chờ bọn hắn tìm tới cửa sao ? Ta tại sao không có thể tìm bọn họ phiền toái".

Lưu Vũ Phi lẩm bẩm : " Dù sao hiện tại trong lòng vô cùng kích động, trước tiên tìm bọn họ chút hết tức giận, nghe nói tây phương thiên đình có mười triệu thiên sứ, mười triệu thánh kị sĩ, ******* bọn họ nhân số sao nhiều như vậy chứ ? hai mươi triệu chỉ đứng ở đó bất động, ta cũng chỉ giết hơn phân nửa !".

Nghĩ đến trận thế hai mươi triệu người bày ra, trong lòng Lưu Vũ Phi không khỏi thiếu tự tin. Hắn quyết định đi một mình, đây là tính cách Lưu Vũ Phi, thần thức thoáng tìm mấy người, phát hiện các nàng đều phong bế năm giác quan, để không có gì bất ngờ xảy ra trước khi rời đi Lưu Vũ Phi tạo trận pháp phòng ngự đặc biệt bao các nàng lại.

Tiếp theo Lưu Vũ Phi bay ra tầng khí quyển, phiêu phù trong hư không, rất nhanh hắn tìm thấy kết giới của Thiên Đình.

Cái kết giới này nhìn qua cũng không tồi, đối với Lưu Vũ Phi thì rất yếu, tay phải giương lên một đạo kình khí khổng lồ bổ xuống, kết giới đầu tiên nổi lên vô số gợn sóng nhỏ.

" Phá ".

oanh ! kình khí đột nhiên nổ tung, kết giới không ngừng nổ mạnh, vặn vẹo biến hình phát ra tiếng nứt vỡ rầm rầm.

Bàn Long Hội

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ()

163. Chương 162

Bên kia kết giới sáu gã thiên sứ bốn cánh phát hiện có người công kích lối vào thiên giới, bọn họ hoảng sợ phát hiện mới một chút kết giới đã bị nhân vật không rõ ràng phá hủy hoàn toàn.

Trong đó hai gã thiên sứ lập tức phát ra cảnh báo cầu viện, bốn gã thiên sứ khác ánh mắt nghiêm trọng ngưng tụ thánh lực, chỉ cần địch nhân mạo phạm thiên giới bọn họ sẽ lợi dụng khi đối phương mới tiến vào thiên giới nhanh chóng hạ sát thủ.

Thân Lưu Vũ Phi như một phiếm lá cây vừa mới nhẹ nhàng vào, còn chưa kịp nhìn kĩ tình huống, chỉ thấy trước mắt một trận quang mang chói mắt, sáu cột sáng tinh khiết hướng tới hắn bắn nhanh tới.

Lưu Vũ Phi ngay cả lông mày chưa kịp nhăn, theo bản năng tay phải liền hoa lên một cổ kình khí hình vòi rồng, hướng sáu chùm sáng đánh tới, sáu cột sáng vừa mới đánh vào vòi rồng đồng thời biến mất vô tung.

Sáu gã thiên sứ hét lớn, thân thể bay ngược về phía sau tránh cho mình bị vòi rồng kinh khủng kia xé rách.

Bọn họ nghĩ tuy hay, tưởng rằng mình đã rời khỏi phạm vi công kích của vòi rồng sẽ bình yên vô sự.

Bọn họ quá coi thường Lưu Vũ Phi, vừa lui thân về phía sau ấn quyết Lưu Vũ Phi liền biến đổi quát nhẹ " Hóa hình " vòi rồng một hóa thành sáu, hướng tới sáu gã tiến sứ cuốn tới, tốc độ so với vừa rồi nhanh hơn , hấp lực càng tăng lên nhiều lần.

Sáu gã thiên sứ sợ hãi phát hiện, mặc kệ bọn họ lui về sau tốc độ nhanh như thế nào, nhưng vẫn bị vòi rồng tập kích.

Sáu vòi rồng trong không khí càng biến càng to, hấp lực càng lớn, sáu thiên sứ giống như đang đi bộ, mắt thấy mình sắp bị vòi rồng thôn phệ, sáu thiên sứ cùng hét lớn : " Thánh quang trảm ".

Sáu thiên sứ mỗi người phát ra một đạo kiếm khí sắc bén chém vào vòi rồng , ý đồ làm loạn năng lượng hình thành nó.

" Xuy xuy" sáu đạo kiếm khí như chém vào bùn lầy, rốt cuộc vòi rồng vẫn đuổi theo, sáu thiên sứ sợ hãi kêu lên một tiếng bọn họ lập tức bị nuốt vào bên trong, sáu tiếng vô cùng thê thảm vang tận mây xanh, từ nay về trong thế gian sáu người không còn tồn tại.

Từ khi Lưu Vũ Phi xuất thủ, đến khí sáu gã thiên sứ tử vong chỉ mất hơn mười giây.

Ngay lúc này từ xa truyền đến vô số tiếng quát mắng, các loại thiên sứ như phi tiễn hướng bên này bay lại.

Lưu Vũ Phi nhíu mày, thầm nghĩ : " Tới thật nhanh ".

Mấy tên thiên sứ đầu lĩnh không nhận ra Lưu Vũ Phi, quát lên : " Ngươi là người nào, dám mạnh mẽ tiến vào thiên giới, hơn nữa còn dám sát hại đồng bạn của bọn ta, bâ giờ ngươi tự mình đầu hàng hay để chúng ta động thủ bắt ngươi ".

" Thiên giới là cái gì, nơi này các ngươi bất quá mới là đệ nhất trọng thiên, chỉ cần ta cao hứng có thể tùy tiện tiến vào cửu trọng thiên của các ngươi, bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội, lập tức quay về báo đông phương Lưu Vũ Phi đến chỉ giáo ".

Mấy thiên sứ này không biết có phải cố ý hay không, căn bản vẫn không nhận ra Lưu Vũ Phi, thiên sứ đầu lĩnh khinh thường quét mắt nhìn hắn một cái cười lạnh nói :" Đừng tưởng rằng giết mấy đồng bạn chúng ta liền nghĩ rằng là thiên hạ vô địch, bằng ngươi cũng muốn gặp đại nhân chúng ta, đừng tưởng rằng nơi này là đông phương của các ngươi ".

Ngữ khí tuy rất phù phiềm, nhưng ba gã thiên sứ đã âm thầm chuẩn bị. Bọn chúng tuy ngông cuồng nhưng cũng không phải kẻ ngốc, Lưu Vũ Phi có thể phá kết giới, trong vài giấy giết sáu gã thiên sứ bốn cánh, dám một mình lên thiên giới chấp tất cả thiên giới, đủ để chứng minh hắn rất mạnh.

Nếu như hắn không phải rất tự tin vào mình, căn bản sẽ không độc thân đánh lên thiên giới.

Lưu Vũ Phi lạnh nhạt nhìn ba trăm thiên sứ, đối với tên thiên sứ xuất ngôn không có tức giận giáo huấn.

Hắn thoáng nhìn cũng không phát hiện thiên sứ khác, Lưu Vũ Phi hờ hững nói : " Nói nhảm, lời của ngươi đối với ta vô dụng, nếu các ngươi không còn viện binh để mạng lại đây đi, các ngươi muốn tìm cái chết ta cũng vui vẻ tiễn các ngươi một đoạn đường ".

Các thiên sứ thấy Lưu Vũ Phi có dấu hiệu động thủ, liền hét lên: " Chết đi, dị giáo đồ ".

Ba trăm thiên sứ cùng nhau ra tay.

Ba trăm đạo ánh sáng từ đối diện kéo đến.

Từ trong tiếng rít kình lực như núi.

Lưu Vũ Phi không cần liếc mắt nhìn bọn họ, tay phải đột nhiên vung lên một cổ cương khí mạnh mẽ hướng thiên sứ bay đi.

Lúc này, thiên địa biến sắc, không khí như sóng dữ ập tới, trong tiếng ô ô " Oanh long " một tiếng, bốn phía không gian nổi lên một trận sóng.

Theo đó là tiếng bi thảm thiên sứ tuyệt mệnh vang lên, Lưu Vũ Phi đứng yên không động, biểu tình vẫn không có gì thay đổi .

Mấy chục thiên sứ đứng trước chết ngay tại đương trường, đại bộ phận còn lại huyết khí bên trong sôi trào, một số ít không chịu được điên cuồng phun máu tươi.

Thiên sứ còn lại lui về phía sau, quát mắng một tiếng đồng thời léo sáng, các thiên sứ cầm tay nhau thống nhất phối kiếm, rất nhanh bay tới đỉnh đầu Lưu Vũ Phi hét lớn: " Thánh diễm ".

Một vòng tròn rực rỡ chói quang hoa như một mũi khoan, thánh hỏa từ thập tự kiếm phát ra lại giống như xuất hiện từ hư vô. Một dải quang ảnh tạo thành phồn tinh bàn chói mắt, ở trên không trung nổ tung hướng Lưu Vũ Phi chụp xuống.

" Ngay cả một chút năng lực cũng không có sao ?". Lưu Vũ Phi khinh thường cười lạnh, hắn từ từ dương tay trong lúc đó một cỗ như hàn khí phóng lên cao như sóng dữ trong đại dương.

Đúng lúc này, phốc phốc tiếng đinh tai nhức óc. Cũng lúc này đám hỏa diễm màu trắng trên đầu Lưu Vũ Phi cũng hạ xuống, bị một đạo cương khí miên man như đại dương kia tiêu thất dung hóa.

" Mọi người nhanh chóng lui về phía sau". Mấy thiên sứ vừa thấy tình huống không đúng, kình khí đầy trời hướng bọn họ bao lại, lần nữa huy trảm thập tự kiếm, kiếm khí thản nhiên từ bốn phương tám hướng rực rỡ chém vào trong đạo cương khí của Lưu Vũ Phi, người cũng không dừng lại hướng phía sau lui.

Nhưng không kịp, Lưu Vũ Phi thay đổi ấn quyết, phía sau thiên sứ hiện ra vô số tiểu phi kiếm, hàn khí lạnh lẽo từ thân phi kiếm phát ra, phá tan tinh ảnh, đâm thẳng vào đám thiên sứ.

Đám thiên sứ thân hình cứng lại .

" Tuyệt sát " hai chữ từ trong miệng Lưu Vũ Phi bay ra, phi kiếm giống như oán linh từ địa ngục mở to con mắt báo thù, phát ra tiếng ô ô u oán đoạt hồn lấy mạng, hơn nữa đạo kình khí bá đạo kia từ khi hạ xuống, đám thiên sứ cảm thấy như tử thần thu linh hồn, hướng bọn họ không ngừng vẫy tay.

Từ phía xa bay đến rất nhiều thiên sứ, nhìn thấy một màn kinh hiểm này không khỏi kêu lớn. Nhưng không ai có thể từ trong tay tử thần cứu đám thiên sứ này trờ về, trong lúc đó không trung đột nhiên nổ tung từng đoàn màu xanh léo ra tia sáng trắng tạo thành quang cầu tròn chỉnh, hơn hai trăm thiên sứ ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, lập tức bị hai cổ kình khí cắn giết.

Không trung máu me bắn tung tóe, không có một thi thể nào trọn vẹn đầy đủ.

Phía sau bay tới một đám thiên sứ không rõ số lượng, đông đúc nhìn không thấy đầu cuối, nếu phải đưa ra một con số, thì ít nhất có bảy tám vạn. Dẫn đầu bọn họ chính là hai gã chủ thần của đệ nhất trọng thiên, lôi thần và hỏa thần mới phong. Lôi thần cầm Lôi Thần Chùy, hắn vừa mới tới hướng về trước mặt hét lớn : " Quang thiên sứ chuẩn bị phát động Thần Chi Tài Quyết, nguyên tố thiên sứ phối hợp cùng ta và hỏa thần công kích dị giáo đồ" .

Thanh âm đang còn quanh quẩn trong tai, tân hỏa thần rất nhanh niệm chú ngữ " Cấm chú, Liệt Diễm Phần Thiên".

Lúc này trên đỉnh đầu Lưu Vũ Phi một mảnh đỏ thẩm, trong nháy ngưng tụ thành một khối hỏa vân rất lớn, rất nhanh phạm vi mở rộng, hỏa diễm tựa như thiên hỏa, hỏa tinh ông ông kêu, quang ảnh màu hồng như tên lửa phun ra, giống như cầu vồng khuếch tán, điểm điểm tinh mang, bắn tung tóe như mưa rào.

Lưu Vũ Phi nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng đằng đằng sát khí nói : " Nhiệt độ tăng như vậy chấm dứt, đám tạp chủng cao cao tại thượng xuống địa ngục đi thôi ".

Một tiếng long gầm, Lưu Vũ Phi hai tay vừa lộn, Thất Thải Linh Lung Tháp bay ra cơ thể tỏa ra một trận thất thải quang mang, tiếng gầm mơ hồ giống như như trách cứ Lưu Vũ Phi lâu lắm không cho nó ra.

Ấn quyết biến đổi Thất Thải Linh Lung Tháp bành trướng vô hạn, ngọn tháp hướng lên trời đón mưa lửa, chậm rãi bay lên, đại môn phát ra tiếng chi dát, mở ra một hắc động, không khí bốn phía quỷ dị hình thành vùng xoáy, phàm vật có lực có trọng lượng đều bị hút vào hết, mưa lửa đầy trời bị lực hấp dẫn xuống, không ngừng hướng tới vực sâu rơi xuống.

Lôi thần bên kia dẫn theo các thiên sứ, phát động cấm chú cường đại.

" Cuồng lôi diệt thiên" phiếm hỏa vân màu đỏ thẩm biến mất, trong hư không lại hiện đầy kiếp vân, tiếng ầm ầm tại hư không làm rung động lòng người, như muốn xé rách màng tai mọi người.

Mấy chục đạo lôi điện màu đen, mang theo tiếng rít gào phẫn nộ như muốn hủy diệt bất cứ cái gì bất cứ sinh linh gì ngăn cản phía trước nó, thẳng hướng Lưu Vũ Phi đánh xuống.

Sát khí Lưu Vũ Phi không thể át, hắn hét lớn " Đi chết ".

Thất Thải Thần Kiếm trong tay bay nhanh ra, một đạo quang hoa màu đen như rồng đen thăng thiên bay lên không, từ trong tâm phát phát ra kêu ô ô quái lạ ứng thế mà sinh, không chỉ có vậy còn có tiếng kèn lệnh tử vong.

Tiên thiên kiếm khí đầy trời nhiệt độ bỗng nhiên hạ xuống, lạnh giá như ở trung tâm nam cực, vô số đạo thất thải kiếm ảnh hướng tới mười đạo lôi điện màu đen chém tới. Trong tiếng

" Xuy xuy", kiếm khí như linh xà vờn quanh mà lên, mấy chục đạo quấn quanh lôi điện, lôi điện trong nháy mắt bị kiếm khí cắt, trong tiếng nổ không tầm thường, bị kiếm khí lăng lệ chém thành từng đoạn biến mất trong không khí.

Tất cả lôi thiên sứ bất khả tư nghị miệng há hốc, lôi điện mình phát ra bị kiếm khí cắt thành từng đoạn biến mất, lôi thần cầm Lôi Thần Chùy trong tay không ngừng run rẩy.

Hỏa thần cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn cấm chú mình khổ cực phát ra, bị một pháp bảo kì quái thôn phệ.

Hai chủ thần nhìn nhau, đây chính là cấm chú a! Bọn họ còn ngẫn người Lưu Vũ Phi không dừng tay, đem thất thải kiếm thu về trong người, thân ảnh thoáng một cái đã ở trên đỉnh đầu lôi thần thanh âm xót xa : " Cho các ngươi kiến thức một chút cái gì mới là thiên lôi chân chính ".

Chỉ thấy Lưu Vũ Phi không ngừng chuyển động hai tay, ấn quyết triệu hoán Cửu Thiên Thần Lôi xuất hiện.

Thủ ấn của hắn không ngừng chuyển động, trong hư không bắt đầu xuất hiện dị thường, từng đóa kiếp vân không giống nhau nối đuôi tới.

Lôi thần thấy tình hình không ổn, lại khởi động Lôi Thần Chùy, vì vậy sinh ra tình huống làm cho hắn hối hận, Lôi Thần Chùy được gọi, bị kiếp vân thôn phệ, lôi thần thầm than : " Bất hảo ".

Lập tức đình chỉ vận công.

Lúc này trên bầu trời áp lực càng lúc càng mạnh, cho dù hắn có cấp bậc chủ thần, ở dưới không tự chủ được cả người run rẩy, trong hư không từng tia chớp bổ ngang trời. Lưu Vũ Phi đột nhiên đình chỉ thủ ấn đồng thời hét lớn : " Cửu Thiên Thần Lôi, Tận tru tà ma, lôi động cửu thiên". Mười hai tia sét bảy màu xuyên phá trói buộc không gian, từ thần giới hư vô phá không xuống, đánh xuống đám thiên xứ.

Lúc này Cửu Thiên Thần Lôi tại không trung truyền đến uy áp làm đám thiên sứ kinh hãi, hỏa thần hét lớn : " Bảo vệ lôi thần".

Một bên rất nhanh niệm động chú ngữ, ma pháp trượng huy lên một đạo hỏa thuẫn đem mình cùng lôi thần bao lại.

Đồng thời có mấy ngàn thiên sứ phi thân tới đỉnh đầu lôi thần, tiếng cầu nguyện vang lên một đạo quang thuẫn đem lôi thần và hỏa thần bao phủ.

Bọn họ cũng biết lôi thần có lực công kích mà không có lực phòng ngự, bọn họ chỉ có thể liều mạng bảo vệ thân thể tên chủ thần an toàn.

Mặt khác mấy vạn thiên sứ đang đứng chuẩn bị phát động Thần Chi Tài Quyết, bởi vì nhân số đông đảo, thời gian phát động càng thêm dài, uy lực đương nhiên càng thêm cường đại, bởi vì vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn Cửu Thiên Thần Lôi đánh xuống.

Mấy ngàn Thiên Sứ vì lôi thần và hỏa thần mới bày ra quang thuẫn, trong mười hai đạo Cửu Thiên Thần Lôi có 6 đạo đánh xuống " Oanh ! Oanh ! Oanh !".

Sáu đạo còn lại, không có gì bất ngờ xảy ra sẽ nện xuống đám thiên sứ bên kia.

Quang thuẫn kia sau khi ngăn cản bốn đạo cửu thiên thần lôi phát ra tiếng " Chi dát " chói tai, rốt cuộc vỡ vụn.

Hai đạo Cửu Thiên Thần Lôi theo sau đánh vào bức tường thiên sứ kia, vô số thiên sứ hồn phi yên diệt, vì bảo vệ lôi thần và hỏa thần, các thiên sứ liều mạng xông lên, hai đạo Cửu Thiên Thần Lôi rốt cuộc phát uy xong, bản thân hỏa thần và lôi thần cũng bị trọng thương, mấy ngàn thiên sứ toàn bộ gặp nạn.

Trong mấy vạn thiên sứ bên kia, bị Cửu Thiên Thần Lôi không kiêng nể gì, đảo qua thân hình yếu nhược của bọn họ, không biết biết có bao nhiêu thiên sứ ở trong trường tai kiếp này.

Trong chớp mắt ba gã quang thiên sứ chủ trì rốt cuộc hoàn thành Thần Chi Tài Quyết, bọn họ vừa bi phẫn vừa cừu hận nhìn Lưu Vũ Phi hét lớn : "Đi tìm chết đi dị giáo đồ đáng chết, Thần Chi Tài Quyết ".

Bầu trời trên đám thiên sứ xuất hiện ba cây thánh giá bằng ánh sáng cực lớn, Lưu Vũ Phi lần đầu tiên chứng kiến năng lượng thánh giá khổng lồ như thế.

Ba cây thánh giá còn cách xa hắn, nhưng uy hiếp giống như mươi tiên thiên đồng thời phát động công kích, Lưu Vũ Phi rùng mình, nhanh chóng phản ứng, thân hình chớp lên ba thân ảnh che chắn, trừ thân mình cầm Thất Thải Thần Kiếm, hai phân thân cầm hai đại kiếm khác nhau.

Ba Lưu Vũ Phi vừa thật vừa giả đồng thời hét lên : " Kiêu Dương Vẫn Lạc".

Ba cột sáng bảy màu, quang hoa như thác nước bạo trướng ra, xẹt ngang bầu không gian.

Trong phút chốc, thiên địa phong vân biến sắc, một chiêu này uy lực kiếm thế vô hạn, thiên địa sắp sửa bị hủy thành hồng hoang thê lương !.

" Oanh !" một tiếng nổ thật lớn, xé rách màng nhĩ mọi người.

Bỗng nhiên, không trung giữa Lưu Vũ Phi và đám thiên sứ, nổ tung, ráng màu ngũ sắc bay lượn, trong tia sáng dư âm kình khí bắn ra, tản ra hai bên.

Cơ thể Lưu Vũ Phi chợt lóe, kiện Thần Vô Chiến Giáp uy phong lẫm liệt lập tức hiện lên, dư âm kình khí đánh vào bị kim long trên người hấp thu chuyển hóa.

Các thiên sứ trên mặt đất không tốt như vậy, bị năng lượng điên cuồng đánh vào, bọn họ yếu ớt giống như trẻ con mới sinh, vô số thiên sứ căn bản không trốn thoát khỏi sóng khí kinh khủng này, xoát xoát bị cắn nát một mảng lớn.

Lưu Vũ Phi không thể không cảm thán lực lượng của nhiều người cộng lại, chỉ cần mấy thiên sứ này nếu như không liên hợp cùng nhau công kích, một thiên tiên cũng có thể giết chết bọn họ, nhưng là liên hợp, công kích xuất ra kinh khủng đủ để bậc thiên tiên không dám cứng đối cứng.

Nếu như không phải ba Thần Chi Tài Quyết đồng thời phát động, Lưu Vũ Phi tin tưởng một kích của mình đủ để tiêu diệt, mà không phải thẳng thừng đối khánh như vậy.

Ý niệm vừa động Lưu Vũ Phi đem Thần Nguyên Chiến Giáp thu hồi vào trong cơ thể, chưa lúc khẩn yếu quan đầu Lưu Vũ Phi sẽ không vận dụng Thần Nguyên Chiến Giáp, tựa như vừa rồi hắn vốn cũng không cần Thần Nguyên Chiến Giáp, hết lần này tới lần khác Thần Nguyên Chiến Giáp quá mức linh tính, hễ là đối với một chút uy hiếp Lưu Vũ Phi nó sẽ tự động hiện thân hộ chủ.

Ba công kích Lưu Vũ Phi qua đi, nguyên bổn chỉ có tám vạn thiên sứ, chẳng những không ít đi ngược lại tăng lên vô số lần, bởi vì thiên sứ không ngừng tăng viện, tây phương thiên giới cửu trọng thiên, ở đệ nhất trọng thiên cũng có sáu trăm vạn thiên sứ.

Vừa mới đến chỉ có bảy, tám vạn thiên sứ là vì thời gian gấp, rất nhiều thiên sứ ở địa phương rất xa, khó có khả năng tụ tập một lúc được.

Bọn họ đối với lực công kích kinh khủng của Lưu Vũ Phi lạnh hết cả tim, vừa rồi mới phát chiêu mấy lần khiến cho bọn họ phải trả giá lớn, ngay cả lôi thần , hỏa thần thiếu chút nữa bị diệt.

Càng ngày càng nhiều thiên sứ tập trung một chỗ, bất tri bất giác Lưu Vũ Phi có thể chứng kiến nơi này thiên sứ chiếm chủ yếu, số người lần nữa thay đổi.

Lưu Vũ Phi đại khái tính, nhiều thiên mệnh như vậy so với Âm Dương Sư nhìn thấy ở Nhật Bản nhiều hơn vài lần, một phiếm toàn đông nghẹt người nhìn qua có chút kinh khủng.

Lưu Vũ Phi cũng không bởi vì đối phương nhiều người mà cảm thầy tâm hoảng, nở ra một nụ cười giết chóc, hôm nay hắn muốn xuống tay giết chóc, cấp cho lĩnh vực này của thiên giới một chút đau khổ khó có thể cân nhắc.

“ Hắc hắc, không biết một thức Phá Thiên Quyết có thể giết chết bao nhiêu người ?”.

Trong lòng Lưu Vũ Phi âm thầm tính toán.

Bên kia lôi thần và hỏa thần đã rời khỏi chiến trường, bọn họ muốn đem chiến trường chủ đạo giao cho quang thiên sứ, đối mặt với đối thủ như Lưu Vũ Phi, chỉ có để cho quang thiên sứ liên hợp tất cả thánh lực của thiên sứ lại mới có hy vọng chiến thắng.

Mấy chục vạn thiên sứ bắt đầu cầu khẩn, theo tiếng cầu khẩn bọn họ trên người đã dâng lên vầng sáng thanh khiết.

Trong lòng Lưu Vũ Phi chiến ý tăng vọt, lúc này hắn chưa cần xuất ra Bàn Cổ Phủ, hắn đối với mình hiện tại tuyệt đối tin tưởng.

Thiên sứ trong thời khắc chuẩn bị là yếu nhất, Lưu Vũ Phi cũng không có thừa cơ ra tay, hắn muốn chính là quang minh chính đại đem đám thiên sứ này mạt sát.

Bên này, hơn hai mươi quang thiên sứ chia làm hai tổ bắt đầu ngưng tụ thánh lực, trong một giây bọn họ cực kì thống khổ.

Thành lực càng ngày càng mạnh đưa vào trong cơ thể, bởi vậy thân thể họ lớn lên ba bốn lần, hiện tại bọn họ thuận theo cơ thể phóng thích thánh lực, nếu không vì thánh lực quá mức khổng lồ sẽ tự bạo.

Hai mươi quang thiên sứ, đồng thời hét lớn : “ Thần Chi Diệt Sát ”

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ()

164. Chương 163

Tây Phương Thiên Giới uy lực cực mạnh, thuật công kích quần thể cũng không phải Thần Chi Tài Quyết, Thần Chi Tài Quyết cũng không cần ngưng tụ lực mọi người mới có thể phát động, có đôi khi một người cũng có thể phát động.

Thần Chi Diệt Sát căn bản là Thần Chi Tài Quyết tăng cường, chỉ có thể liên hợp mọi người dưới sự chủ trì của Quang Thiên Sứ mới có thể phát động, uy lực so với Thần Chi Tài Quyết mạnh hơn vô số lần.

Thần Chi Diệt Sát có một nhược điểm, đó là sau khi thi triển, một người thi triển trong một canh giờ không thể phát động nữa, mà sau quá trình hoàn thành sẽ xuất hiện khoảng trống, tốc độ phát động càng không thể so sánh với Thần Chi Tài Quyết.

Bởi vậy, mỗi lần sử dụng Thần Chi Diệt Sát các Thiên Sứ sẽ phân thành hai nhóm, nhóm thứ hai chính là vì bảo vệ đồng bạn.

Mười hai Quang Thiên Sứ đồng thời hét lớn, trên đỉnh đầu Thiên Sứ xuất hiện mười hai cây thập tự giá màu vàng, mười hai cây thập tự giá tựa như mười hai vầng thái dương, tản mát ánh sáng ra vạn trượng.

Kim quang chiếu rọi xuống Thiên Sứ, ánh sáng vàng chiếu lên khuôn mặt trắng noãn.

Một cổ uy áp vô cùng lạ thường thẳng hướng Lưu Vũ Phi vọt lại, đồng thời mười hai thánh giá tương hỗ thôn tính nhau, ban đầu đã mạnh bây giờ lại càng mạnh, ngay cả không gian bốn phía đều bị nó đè ép, không khí phát ra tiếng chi chi không ngừng ba động.

" Có chút ý tứ, không nghĩ Thiên Giới có một chiêu như vậy".

Ngữ khí rất thoải mái, nhưng không có một chút hàm hồ.

Một thức phá thiên quyết uy lực cực mạnh, luân hồi chuẩn bị phân phó.

Lần này Lưu Vũ Phi ít nhất điều động chân nguyên toàn thân, so với kích hủy kết giới Thiên Giới không sai biệt lắm. Cuối cùng Thiên Sứ bên kia chỉ còn dư hai thánh giá màu vàng, mười hai ý niệm vừa động, cây thánh giá như hỏa tiễn, bắn về phía Lưu Vũ Phi, khi xuyên qua không gian sóng khí bốn phía sôi ùng ục phiên động, liên tiếp từng vòng sóng khí bao phủ trăm người, lại nhàn nhạt như sao băng mang theo chùm sáng nhỏ chói mắt.

Lưu Vũ Phi hai tay dang ra, theo đó một tiếng huyết sao dài : " Phá Thiên Quyết , luân hồi ". Lúc này tiếng rung động u u như từ hư vô Thiên Giới truyền xuống.

Kình khí nguy hiểm mênh mông, mãnh liệt dấy lến, một đạo kình khí màu bạc mang theo tiếng não nề, bắn ra vạn đạo hàn quang, lạnh lẽo chụp xuống đám Thiên Sứ.

Cây thánh giá màu vàng đi được nửa đường bỗng nhiên va chạm đạo ánh sáng lạnh lẽo này.

" Oanh long ! Oanh long !".

Như sấm mùa xuân rít gào, làm cho cả đệ nhất trọng thiên của Thiên Giới run rẩy.

Cái này đủ để hủy thiên diệt địa, cây thánh giá rốt cuộc cầm cự không được phát ra tiếng ô ô vỡ vụn oanh !.

Quang mang lần nữa nổ tung vạn trượng, kình khí nổ tung tóe, mãnh liệt bắn về phía Thiên Sứ. Mười hai Quang Thiên Sứ chủ trì Thần Chi Diệt Sát, đồng thời ngửa mặt lên trên kêu bi thảm, tiếp theo Phanh ! Phanh ! Phanh ! thân thể nổ tung, mươi hai Thiên Sứ hóa thành một mảnh huyết vũ từ không trung rơi xuống. Cùng lúc đó đạo Di Thiên Hạo Kính tựa như một cái miệng rộng của mãnh thú nuốt trời, đánh về phái Thiên sứ.

" Thần Chi Diệt Sát ". Lần thứ hai công kích, tám gã Quang Thiên Sứ không vì đồng bạn bị chết mà thương tâm, cùng nhau hét lên.

Nguyên lai vận sức phát động tám cây thánh giá màu vàng, chưa kịp xác nhập lại Quang Thiên Sứ đã điền khiển phá không mà đi, ý đồ đem đạo kình khí tử vong mãnh liệt phía trước triệt tiêu. Nhưng luân hồi uy lực không phải bọn họ có thể tưởng tượng, Lưu Vũ Phi không chờ luân hồi biến mất, Đồ Linh Thức từ tay hắn bắn ra.

Lấy Lưu Vũ Phi làm trung tâm lần nữa chém ra từng vòng tròn kình khí giống như đao tước(cái nạo), sóng khí liên tiếp như sóng dữ trong biển, hướng tới Thiên Sứ rít gào chồm lại.

Các Thiên Sứ thối lui phía sau, luân hồi phía trước tiến vào trong Thần Chi Diệt Sát, lần nữa đánh vào kình khí của luân hồi.

Chỉ thấy không trung chấn động, hai cổ lực lượng bất đồng, lần nữa va vào nhau, một lần nữa thánh giá bị xé rách, tám gã Quang Thiên Sứ hóa thành huyết vũ giống như cây thánh giá biến mất.

Đã không còn vật trở ngại luân hồi bắt đầu lộ ra sự kinh khủng, hí hí gào thét như mãnh thú hồng hoang đánh về phía đám Thiên Sứ đang chạy trối chết.

Hai gã Chủ Thần Lôi, Hỏa một giây trước cảm thấy tình hình không ổn, liều mạnh chạy trốn đông thời phát lệnh, ra lệnh toàn bộ Thiên Sứ cùng Thánh Kị Sĩ của đệ nhất Trọng Thiên lại đây trợ giúp.

Đại quân Thiên Sứ không ai có thể thuấn di, liều mạng bay về phía sau nhưng so với tốc độ luân hồi còn kém xa, kình khí của luân hồi quét vào đám Thiên Sứ, hủy diệt, xé nát tất cả sinh linh phía trước, tiếng kêu gào thê thảm máu tươi tung tóe trên bầu trời, tựa như mùa hè đột nhiên mưa rào, sau khi tới hạn mười phần uy lực luân hồi cuối cùng biến mất trong không khí.

Nhưng tai nạn lớn hơn còn chưa giáng xuống đầu Thiên Sứ, đám Thiên Sứ hoảng sợ phát hiện, sau luân hồi một đạo kình khí hạo thiên càng khổng lồ hơn, nhanh như sao băng băng qua bầu trời, quang hoa giống như thác đổ phô thiên cái địa, muốn phá hủy hết tất cả trở ngại.

Nó giống như một bộ máy cơ khí thôn phệ tính mạng, xuyên vào đám Thiên Sứ.

Vì vậy, ở đệ nhất trọng thiên được gọi là Thiên Đường, đang trình diễn một màn chỉ có ở Cửu U Luyện Ngục, thân hình các Thiên Sứ yếu ớt ở trong kình khí tử vong kinh khủng, không kịp kêu thảm đã bị phá nát thành từng mảnh.

Chỉ lưu lại trên mặt đất đám thịt nát, nguyên lai hương thơm trong không khí bị mùi máu tươi thay thế, giờ khắc này, không có người nào nghĩ nơi đây là Thiên Đường, mà so với địa ngục không sai biệt lắm.

Mấy chục vạn Thiên Sứ chỉ thoát được mấy ngàn tính mạng, bọn họ ở phía xa nhìn Lưu Vũ Phi như Ma Thần, không còn có Thiên Sứ hướng Lưu Vũ Phi xuất thủ.

Trải qua một phen giết chóc này phiền muộn trong lòng Lưu Vũ Phi giảm không ít, hướng tới đám Thiên Sứ chạy trốn xa xa khinh bỉ thủ thế, không tiễn nói: " Thiên Giới các ngươi chỉ có chút thực lực ấy? trách không được chỉ có ở phàm giới giả thần giả quỷ, Thượng Đế chó má của các ngươi, hắn như thế nào chưa hiện thân giúp đám người chim các ngươi ngăn cản tai nạn chứ ".

" Dị giáo đồ lớn mật, chủ nhân chúng ta sẽ không tha cho bất luận kẻ nào dám khinh nhờn, ngươi sẽ vì ngày hôm nay mà phải trả giá lớn, bất cứ dị giáo đồ nào khinh nhờn chủ nhân sẽ bị tịnh hóa ".

Thiên Sứ đối với chủ nhân rất tin tưởng, bọn họ đã quên Lưu Vũ Phi rất kinh khủng, mấy ngàn Thiên Sứ bi thảm nhằm phía Lưu Vũ Phi liều mạng.

Các loại cột sáng như tia laser phóng ra, dày đặc hướng Lưu Vũ Phi bắn nhanh đến.

So với vừa rồi, tràng diện do mấy ngàn Thiên Sứ công kích quả thực giống như một đứa con nít, nhìn qua uy lực xác thực quá kém.

Hai tay ấn quyết biến đổi, vô số phi kiếm phát sáng, xuất hiện trên đỉnh đầu Lưu Vũ Phi.

" Kiếm Chi Cộng Vũ".

Phi kiếm phát ra tiếng kêu ong ong, kình khí gào thét huyễn hóa vô số quang ảnh lam nhạt, quang ảnh như mũi tên hồng, giống như mũi khoan ánh sáng, tung hoành xuyên ngang, đan vào nhau thành một võng ánh sáng màu lam nhạt quỷ dị, nhằm phía mấy ngàn thiên mệnh.

Mấy trăm phi kiếm trong nháy mắt bắn lại, Lưu Vũ Phi liền biến mất mấy ngàn tia sáng không còn mục tiêu, hai tay bấm ấn quyết, vô số phù trú trên tay Lưu Vũ Phi bay ra, tạo thành một cái lồng khí.

Mấy trăm Thiên Sứ bị phi kiếm đoạt mệnh cùng lúc, mấy ngàn cột sáng dày đặc đồng thời đánh vào thân Lưu Vũ Phi, làm chiếc lồng phù trù quanh thân Lưu Vũ Phi chớp động.

" Dị giáo đồ đáng chết dám giết lên Thiên Giới, sát hại nhiều Thiên Sứ, ngươi thật đáng chết".

Tiếng gầm gừ kéo theo vô số tiếng quát mắng từ phía xa truyền đến.

Lôi, Hỏa nhị thần rốt cuộc thở phào một hơi thầm nghĩ : " Cuối cùng cũng đến, nếu không sau này truyền ra đệ nhất Trọng Thiên bị dị giáo đồ đánh tới cửa, hắn còn giết chết mấy chục vạn Thiên Sứ, sau đó bình ổn rời đi, cái này làm cho Thiên Giới không còn mặt mũi, trong thiên hữu chúng ta".

Lôi, Hỏa nhị thần liếc nhau một cái, trận này bọn họ không phải tham gia, chỉ có Thánh Kị Sĩ cùng Quang Thiên Sứ là diễn viên, bọn họ thân hình liên tiếp chớp lên rời hiện trường, thẳng nơi Thượng Đế ở Cửu Trọng Thiên, mặc kệ kết quả đệ nhất Trọng Thiên như thế nào, bọn họ đều hướng Thượng Đế thỉnh tội.

Trong mắt Lưu Vũ Phi đám Thiên Sứ trợ giúp này vận mệnh đã bị phán định.

Các Thiên Sứ cũng không phát động Thần Chi Diệt Sát, mấy trăm vạn Thiên Sứ đồng thời niệm chú, thánh diễm trong ma pháp, tịnh hóa tất cả dị giáo đồ, thánh diễm từ hư vô phía chân trời, từ từ ngưng tụ.

Cảm nhận được mùi vị của lửa, Lưu Vũ Phi điên cuồng cười lớn, hắn cười đám Thiên Sứ dám dùng thánh diễm đối phó hắn, tiếp theo Lưu Vũ Phi đau xót nói: "Cho đám người chim các ngươi kiến thức một chút hỏa diễm chân chính".

Lưu Vũ Phi phi thân lên đỉnh đầu đám Thiên Sứ, Ánh mắt tập trung hai tay chuyển động rất nhanh, từng ấn quyết cực kì cổ quái quỷ dị nối tiếp nhau.

Thiên Giới tồn tại nhiều năm như vậy, các Thiên Sứ cũng có cùng Đông Phương Thiên Giới đánh nhau qua, cũng kiến thức qua vô số ấn quyết, nhưng ấn quyết giờ phút này của Lưu Vũ Phi bọn chúng chưa từng thấy qua.

Một cổ sát khí lẫm liệt, một cổ đào thiên sát khí từ Lưu Vũ Phi bộc phát ra, sát khí bao phủ khắp đệ nhất Trọng Thiên cùng Lưu Vũ Phi.

Toàn thân trên dưới Lưu Vũ Phi xuất hiện một màn rất quỷ dị, một đạo u quang lúc có lúc không di động từ trên xuống dưới, từ giờ khắc này Lưu Vũ Phi không cách nào đình chỉ.

Mấy trăm vạn Thiên Sứ cảm thấy áp lực từ không khí, sát khí làm bọn họ run rẩy, tất cả Thiên Sứ, Thánh Kị Sĩ đồng thời hét lớn: " Thánh Diễm Tru Ma" .

Từng chút thánh diễm màu trắng, tựa như mưa đá từ trên trời rơi xuống.

Một sự việc làm cho tất cả thiên sứ trợn tròn mắt, Thánh Diễm đụng tới thân Lưu Vũ Phi bị đạo u quang lập tức hấp thu vào trong cơ thể Lưu Vũ Phi.

Nhưng các Thiên Sứ ở xa phát động thánh diễm còn chưa kết thúc, phía chân trời lần nữa phát sinh dị biến.

Từng tảng, từng tảng lớn hỏa vân xuất hiện, hỏa vân chồng đỡ thánh diễm trong nháy mắt biến mất thay vào đó là hỏa vân mới, hỏa vân vừa mới sinh thành tạo thành uy áp làm cho toàn bộ Thiên Sứ cảm giác như thế giới đến ngày tận thế, cảm giác tính mạng sau một giây bị biến mất.

Các Thiên Sứ sợ hãi, kinh hoảng vẻ thất thố biểu lộ trên mặt không thể nghi ngờ, mấy chục quang thiên sứ hét lớn: " Phát động Thần Chi Tài Quyết ".

Mấy trăm Thiên Sứ đồng thời cầu khẩn.

Trong cơ thể Lưu Vũ Phi Diệt Thế Thiên Tôn lưu lại một phần nguyên thần lúc ấn quyết phát ra rốt cuộc thức tỉnh, ở trung tâm vũ trụ, trên một tinh cầu Diệt Thế Thiên Tôn lập tức cảm nhận được, ngẩng đầu cười lớn : " Ha ha ha, tiểu tử đó rốt cuộc nhớ tới ta rồi, rốt cuộc Diệt Thế Thiên Hỏa được thi triển" .

Diệt Thế Thiên Tôn cười lớn mới chỉ phát ra một chút khí thế, đã làm vạn vật trên tinh cầu không tên cảm thụ thấy uy lực vô tận, đây là bản năng thần phục đến từ sâu thẳm trong sinh linh, không một loại sinh linh nào dám sinh ra ý niệm bất kính trong đầu, cũng không cách nào đứng thẳng, không tự chủ được quỳ xuống.

Theo đó Bàn Cổ và Hư Vô nhìn nhau vui vẻ cười, bọn họ không biết là nhớ tới Lưu Vũ Phi, hay bởi vì Diệt Thế Thiên Tôn cao hứng làm bọn họ vui theo.

Trên Thiên Giới Lưu Vũ Phi nhận thức cảm giác rất quen thuộc, mình bị bổn mạng nguyên thần của Diệt Thế Thiên Tôn cường đại đè ép.

" Ân, tiểu tử không tồi, dĩ nhiên có thể chia nguyên thần của ta ra, xem ra đoạn thời gian này ngươi tu luyện rất cần mẫn" . Diệt Thế Thiên Tôn khích lệ Lưu Vũ Phi một câu, Lưu Vũ Phi ngượng ngùng gật đầu, cho dù Diệt Thế Thiên Tôn đối với hắn ngang hàng, đối với sự kinh khủng của gia hỏa này Lưu Vũ Phi cũng không dám nửa điểm không tôn trọng.

Diệt Thế Thiên Tôn đến, hoàn toàn đã khống chế toàn bộ thân thể Lưu Vũ Phi, thay thế Lưu Vũ Phi bấm thủ ấn cuối cùng.

Lúc này áp lực trên bầu trời càng lúc càng lớn, các Thiên Sứ từ trong đáy lòng truyền đến một trận khủng hoảng, cảm giác này thật giống như thời khắc gặp thiên khuyển.

Lúc này Quang Thiên Sứ hét lớn: " Thần Chi Tài Quyết ".

Cây thánh giá sáng ngời bay lên trời, mang theo tiếng rít gào hướng Lưu Vũ Phi bay tới.

Đúng lúc này Lưu Vũ Phi mở to hai mắt nhắm chặt, một đạo tinh quang từ hai mắt hắn bắn ra, hắn quát to: " Dĩ ngô chi danh, nghiêm trừng thế gian, diệt thế Thiên Hỏa, tận tru thế gian, sinh linh".

Một chút tinh hỏa, ẩn chứa uy lực không cách nào ngăn cản, quang vũ chân trời tựa như mưa ánh sáng phóng ra, thiêu đốt vạn vật thế gian từng giọt diệt thế, diệt thiên rơi xuống, các thiên sứ phát ra mấy chục cây thánh giá gặp hỏa diễm lập tức biến mất trong không khí.

Các Thiên Sứ tuyệt vọng, đối mặt với Thiên Hỏa rơi xuống, bọn họ căn bản không có một tia chống cự chạy trốn, hình như chính mình như muốn tiếp nhận Thiên Hỏa tẩy lễ, tất cả đều là tự nhiên, Thiên Hỏa phiêu phù, xuyên qua thân hình Thiên Sứ, trong mắt bọn họ đầy kinh hãi, thân thể mình cũng tùy thời tiêu tán theo, tất cả vạn vật trong đệ nhất Trọng Thiên cũng không may mắn thoát khỏi, không có tiếng kêu bi thảm, tất cả đều có vẽ an tĩnh bình thản.

Mười phút sau, Thiên Giới đệ nhất Trọng Thiên biến mất, chỉ cần Diệt Thế Thiên Tôn không vui, không có bất cứ thần nhân nào có thể ở nơi này tạo ra sinh mệnh, giống như Tokyo, không người nào dám đặt chân đến mặt đất nơi đó, hễ là bước vào bị Diệt Thế Thiên Hỏa thiêu đốt, và bị thiên khiển công kích.

Thiên Sứ của Thiên Giới đệ nhị Trọng Thiên sau này muốn vào phàm giới, bọn họ nhất định phải đi qua không gian khác.

Diệt Thế Thiên Hỏa qua đi, Diệt Thế Thiên Tôn vẫn chiếm cứ thân thể Lưu Vũ Phi, không chút bất mãn nói: "Tiểu tử, ngươi như thế nào không triệu gọi Diệt Thế Thiên Hỏa, ngươi có biết hay không bằng năng lực của ngươi, mở ra Diệt Thế Chi Môn nguy hiểm cỡ nào, may là ngày đó ngày đó ngươi rất nhanh thu hồi Diệt Thế Chi Môn, nếu không cơ nghiệp của Bàn Cổ liền hoàn toàn phá hủy trong tay tiểu tử ngươi".

" Là ! là ! là ! tiểu tử trước kia lỗ mãng, sau này tiểu tử tuyệt đối không dám mở Diệt Thế Chi Môn nữa. Thiên Tôn, lão nhân gia lúc nào để cho ta tự mình thi triển Diệt Thế Thiên Hỏa a, mỗi lần là ngài đoạt đi, đến bây giờ cũng không biết cảm giác thi triển Diệt Thế Thiên Hỏa !".

Lưu Vũ Phi hướng Diệt Thế Thiên Tôn lấy lòng, thuận tiện đưa ra kháng nghị nho nhỏ.

Diệt Thế Thiên Tôn giống như biết cái này không có ý tứ, thoải mái nói: " Tiểu tử, ta ở trên thân thể ngươi là phúc phận của ngươi, người khác muốn ta, ta đều mặc kệ bọn họ, ngươi thấy Bản Cổ nếu như ta mượn thân thể hắn, hắn sẽ cao hứng mấy vạn năm, tiểu tử ngươi còn không vui nếu làm Bàn Cổ biết bọn họ sẽ chạy tới đánh ngươi một trận bất khả tư nghị ".

Lưu Vũ Phi biết không có thể dùng lẽ thường cân nhắc lão quái vật này, hắn không thể không đáp ứng chỉ có thể thầm than một tiếng.

Kì thật Diệt Thế Thiên Tôn chiếm cứ thân thể Lưu Vũ Phi, còn có lý do khác, bởi vì hắn là bổn tôn quá mức cường đại, cho dù ra tay nhẹ một cái đủ để hủy diệt một tinh hệ, ngay cả chiếm cứ thân thể Bàn Cổ đại thần cũng như vậy, uy lực cũng đủ lớn để làm cho người ta không chịu nổi.

Mà tu vi Lưu Vũ Phi hiện tại trong mắt hắn rất thích hợp, muốn phát hủy một chút uy lực không tạo thành chuyện quá lớn.

Chỉ là Lưu Vũ Phi không biết việc này, Diệt Thế Thiên Tôn giúp Lưu Vũ Phi chỉnh sửa Diệt Thế Luân Hồi Trảm, rồi rời khỏi thân thể hắn.

Đưa mắt nhìn Thiên Giới đệ nhất Trọng Thiên đã hoàn toàn biến mất, cho đến lúc này Lưu Vũ Phi mới lầm bẩm nói : " **** may mắn ta còn có Diệt Thế Thiên Hỏa, bằng không giết sạch đám người chim này không biết mất bao nhiêu thời gian ".

Hắn huyết sáo dài một tiếng, Lưu Vũ Phi từ cửa kết giới quay về nước Anh.

Lần này Diệt Thế Thiên Hỏa không giống tại Tokyo, ở Tokyo thuộc về thế tục bị Diệt Thế Thiên Hỏa diệt cũng không phải cái gì đại sự.

Song lúc này là một tầng của tiên giới, vô số thần nhân bên trong lĩnh vực, đều bị tin tức kinh thiên thức tỉnh.

Đầu tiên chính là cấp trên của Tây Phương Thiên Giới, bọn họ cảm nhận bên trong lĩnh vực của mình xuất hiện Diệt Thế Thiên Hỏa, vì muốn làm rõ sự thật, mấy thần nhân phát lệnh triệu hoán thượng đế, bọn họ phi thường minh mạch sự vật phát triển đến tột cùng mới bị Diệt Thế Thiên Hỏa phủ xuống, nhằm vào cũng là tục giới.

Theo lý thuyết Diệt Thế Thiên Hỏa không thể xuất hiện bên trong lĩnh vực Tiên Giới, việc này vượt qua thừa nhận của bọn họ, nếu như lĩnh vực bị Diệt Thế Thiên Hỏa tiêu diệt như vậy mặt mũi của bọn họ đã bị đánh mất, bởi vậy Tây Phương Thần Giới mới gọi Thượng Đế về chất vấn.

Tiếp theo vài thần nhân của Cửu Châu Thần Giới, Tân Nguyên Thần Giới, Hoành Nguyên Thần Giới phát ra vài luồng thần thức tìm hiểu tin tức, một ít Thần Giới lĩnh vực triệu hoán giới chủ hỏi nguyên nhân trong đó.

Tên thần nhân của Hoành Nguyên Giới ở trên địa cầu, lúc Diệt Thế Thiên Hỏa giáng xuống, cả người run sợ.

Hắn ban đầu nghĩ thiên khiển tìm hắn, nhưng là cho tới giờ căn bản không làm ra bất cứ chuyện gì vượt quá giới hạn.

Cho đến khi Diệt Thế Thiên Hỏa hoàn thành, hắn nơm nớp lo sợ bay ra tầng khí quyển tìm ra kiếm hơi thở kinh khủng vừa rồi.

Quanh quẩn bên ngoài kết giới mấy lĩnh vực trên địa cầu mấy lần, rốt cuộc phát hiện lối vào Tây Thương Thiên Giới, từ bên trong lộ ra tin tức, tên thần nhân này mới vào Thần Giới không lâu đứng từ xa nói: " Diệt Thế Thiên Hỏa? Chẳng lẽ bên trong lĩnh này chịu Diệt Thế Thiên Hỏa tẩy lễ, trời ạ! cái lĩnh lực này đến cùng làm cái việc gì, lại có thể có đãi ngộ như thế, xem ra ta phải nhanh chóng tìm người thần bí kia, nhìn qua một chút Thần Nguyên Chiến Giáp trên người hắn, Diệt Thế Thiên Hỏa nhất định làm mấy tên gia hỏa bừng tỉnh, đến lúc đó chờ hắn lại đây ta không phải không có cơ hội ".

Tên thân nhân này vừa phi hành vừa hỏi.

DoctorCrazy

NGUYÊN TÁC : LÃNG TỬ

DỊCH THUẬT : BUDDY.VN ()

165. Chương 164

Lôi, Hỏa nhị vị Chủ Thần từ Đệ Nhất Trọng Thiên đi tới Đệ Cửu Trọng Thiên, bọn họ không biết khi mình rời đi không lâu, Lưu Vũ Phi liền đem tầng thứ nhất và tất cả Thiên Sứ chém giết sạch.

Lôi, Hỏa nhị vị Chủ Thần báo cáo tình huống phát sinh ở Đệ Nhất Trọng Thiên với Thượng Đế.

Bọn họ còn chưa báo cáo xong, Thượng Đế liền nhận được triệu hoán từ Tây Phương Thần Giới, làm cho Lôi, Hỏa hai vị Chủ Thần ở chỗ này đợi, Thượng Đế tự mình rời đại điện đến kết giới của Thần Giới, nghĩ thầm: " Quái, bên trên không phải đã nói mặc kệ chúng ta sao? như thế nào còn có thể triệu ta về ?".

Ước chừng một giờ sau,vẻ mặt Thượng Đế âm trầm trở lại đại điện, đối với thủ hạ bên người trầm giọng nói: "Lập tức triệu tập tất cả Chủ Thần, bảo bọn họ đến đại điện thương nghị việc lớn".

Nhìn thấy sắc mặt Thượng Đế không tốt, Lôi thần khẽ hỏi: " Bệ hạ, có phải đã xảy ra chuyện gì phải không ?".

" Ân, để cho mọi người đến đông đủ ta sẽ tuyên bố ".

Sau đó lại lâm vào trầm mặc. Một lúc sau, Chiến Thần, Thái Dương Thần, Hải Thần, Thần Tình Yêu bốn vị Chủ Thần lớn nhỏ cùng đến.

Thượng Đế uy nghiêm liếc mắt nhìn các vị Chủ Thần, nói: " Vừa mới nhận được tin tức, tất cả Thiên Sứ Đệ Nhất Trọng Thiên đã bị dị giáo đồ đông phương kia giết sạch".

Lời này vừa ra khỏi miệng, tất cả Chủ Thần kinh hãi, Đệ Nhất Trọng Thiên có sáu trăm vạn Thiên Sứ, sáu trăm vạn Thiên Sứ! ngay cả mấy lần tổn hại đều kém xa lúc này.

Nếu là từ chính miệng Thượng Đế nói ra khẳng định không phải nói giỡn, Chiến Thần A Thụy Tư lên tiếng đầu tiên: " Bệ hạ, ta chờ lệnh dẫn người tiêu diệt dị giáo đồ phương đông kia, hắn giết nhiều Thiên Sứ của chúng ta, như vậy dĩ nhiên đáng chết ".

" Bệ hạ, ta cảm giác trước tiên khôi phục số Thiên Sứ Đệ Nhất Trọng Thiên, nơi đó là cửa vào chúng ta không thể không trông coi ".

Trí Tuệ Nữ Thần đưa ra kiến nghị của mình. Thượng Đế lắc đầu âm trầm nói: "Đệ Nhất Trọng Thiên khó có thể khôi phục, các ngươi biết ta vừa mới từ cấp trên trở lại đây, bọn họ cảnh cáo ta không có việc gì không nên chọc cái tên dị giáo đồ kia, bọn họ còn nói cho ta biết Đệ Nhất Trọng Thiên sau này không được xuất hiện sinh linh nào, nếu không thiên khiển sẽ giáng xuống ".

Các Chủ Thần nghe được tin này lần nữa ngây người, Thiên Sứ, Thánh Kỵ Sĩ, một ít Tiểu Chủ Thần bọn họ không biết trên Đế cấp còn cón tồn tại cao hơn, nhưng là ít chủ thần này rõ ràng, cấp trên không phải là người giống bọn họ.

Thái Dương Thần nói: " Bệ hạ, cấp trên không phải đã nói không quản việc chúng ta nữa sao? tại sao lần này lại triệu tập người về? bọn họ có nói dị giáo đồ kia dùng thủ pháp gì tiêu diệt đệ nhất trọng thiên không ?".

Chủ Thần khác đều có ý này, đây chính là mấu chốt, thời gian ngắn như vậy đem sáu trăm vạn Thiên Sứ tiêu diệt, nếu như không phải uy lực pháp thuật cường đại, căn bản không được, ban đầu bọn họ nghĩ có thể là Đệ Nhất Cửu Châu Thần Khí Bàn Cổ Phù, hiện tại nghe Thượng Đế giải thích như vậy phẳng phất như không giống.

Bọn họ đều hy vọng cấp trên có thể đem nguyên nhân trong đó nói cho bọn họ, Thượng Đế rất nhanh đã làm bọn họ thất vọng: " Bọn họ lần này tìm ta là muốn ta không nhúng tay vào việc này, bọn họ cũng là vì Đệ Nhất Trọng Thiên bị hủy diệt bừng tỉnh, về phần nguyên nhân trong đó bọn họ nói ta không đủ tư cách để hiểu, chỉ nói vì chúng ta, để cho chúng ta sau này không nên tìm tên dị giáo đồ kia".

"Không đủ tư cách ? Không đủ tư cách? bệ hạ, người xem lời này của bọn bọ rất cổ quái, nghe khẩu khí như vậy hình như trên họ còn có dạng tồn tại cao hơn! bằng không bọn họ vì sao nói không đủ tư cách ?".

Nữ Thần Trí Tuệ nghe thấy lời này trong đó có chỗ không đúng, nàng vừa nói như vậy tất cả Chủ Thần hai mắt sáng lên, phỏng đoán khả năng trong đó, cuối cùng tất cả xác định trên Thần Giới còn có tồn tại cao hơn, về phần cái gì bọn họ không có khả năng biết.

Chủ Thần đã bắt đầu nghĩ tới như thế nào mạnh hơn, đến lúc đó thì sợ gì người.

Thượng Đế thở dài nói: " Kì thật ta đã sớm nghĩ như vậy, bất quá chúng ta hiện tại không có khả năng biết đến, tốt nhất hiện ta thảo luận như thế nào ứng phó dị giáo đồ đông phương kia, cho tới bây giờ chúng ta đã hao tổn rất nhiều người trong tay hắn, kế tiếp chúng ta tiếp tục bị đã kích, hay là hướng hắn nhận thua, phái sứ giả tìm hắn giảng hòa ?".

"Ta không đồng ý cùng dị giáo đồ kia giảng hòa, hắn làm chúng ta chịu sỉ nhục lớn như vậy, cho dù là đem tất cả năng lực nhất định phải đem hắn tịnh hóa, còn có Tân Nguyên, Thánh Điện Sơn, Tượng Giao Viên đạt thành hiệp ước với chúng ta chì sao? nếu như cứ như vậy buông tha , không phải để cho người ta chê cười , nói Thiên Giới chúng ta nhát gan, hơn nữa Ma Giới cũng không cùng người kia từ bỏ ý đồ, bệ hạ, ta để nghị lập tức liên lạc với mấy minh hữu, bảo bọn họ nhanh chóng phái nhân thủ, người đến đông đủ chúng ta có thể đánh đến Địa Cầu, đem dị giáo đồ dám khinh nhờn chúng ta tịnh hóa".

Đa số chủ thần cũng đồng ý đề nghị của Chiến Thần, chỉ có số ít người không đồng ý, bọn họ cho rằng ngay cả cấp trên cũng không dám chỉa mũi nhọn, bọn họ càng không nên cùng Lưu Vũ Phi đối nghịch, chính là chỉ có ba Chủ Thần đề nghị vậy.

Thượng Đế thấy tuyệt đại đa số Chủ Thần đều cầu chiến, mặc dù hắn cũng có chút bắt đầu sợ hãi Lưu Vũ Phi, Thần Giới truyền cho hắn lời này thật sự làm cho hắn khiếp sợ và lo lắng.

Thượng Đế cuối cùng đồng ý với ý kiến đại bộ phận Chủ Thần, lập tức liên lạc mấy lĩnh vực khác.

Đến thế tục tìm Lưu Vũ Phi phiền toái số lượng căn bản không được quá nhiều, bọn họ hạ giới chỉ cần nhân số vượt quá một trăm vạn, Thiên Khiển lập tức cho rằng bọn họ làm trái chuẩn tắc, kết quả trăm vạn sẽ bị Thiên Khiển tiêu diệt trước tiên. Thượng Đế đang liên lạc, Giới Chủ của Tượng Giao Viên, Tiên Nguyên Tiên Giới, Thánh Điện Sơn .

Ba Giới Chủ nhìn sắc mặt Thượng Đế, cũng có chút giật mình bọn họ vẫn là lần đầu tiên chứng kiến vẻ mặt của Thượng Đế như vậy, trong lòng cười thầm, biểu hiện coi như mình không biết.

Thượng Đế đối với bọn họ cũng không giấu diếm, nói liền một mạch: "Các vị như thế nào chưa đưa người đến, tên dị giáo đồ kia mấy ngày nay ở lĩnh vực của ta không kiêng nể sát hại nhân viên, nếu như các ngươi không đến hợp tác chấm dứt, Thiên Giới chúng ta lập tức phái người đi giảng hòa người kia, ta cũng không vì một người mất thêm vô số nhân viên ".

Ba Giới Chủ khác nghĩ không ra Thượng Đế quyết định như vậy, bọn họ lúc trước cố ý gọi những người của mình bế quan, để cho Lưu Vũ Phi giáo huấn Thiên Giới Phương Tây một chút, nhất là Nhật Chiếu bảo chín tên Thiên Tiên đều đang bế quan.

Thấy Thượng Đế đã nói vậy, cũng không để cho Thượng Đế tìm Lưu Vũ Phi cúi đầu, Nhật chiếu đáp lại rằng chín tên Thiên Tiên vừa mới xuất quan, ngày mai tới Tây Phương chuẩn bị diệt trừ Lưu Vũ Phi.

Thánh Điện Sơn cũng tuyên bố sẽ phái ra. Thượng Giai Chủ Thần, Tượng Giao Viên xuất ra vương bài chủ chiến, tượng giao võ sĩ.

Thượng Đế thấy ba lĩnh vực khác đã đáp ứng, không có nói chuyện phiếm với bọn họ lập tức đóng liên lạc khí, nói: "Vừa rồi ta nói chuyện các ngươi đều nghe thấy, lập tức chuẩn bị chỉ cần người đến, lập tức hạ giới tìm dị giáo đồ kia, tiếp theo đánh hắn bất ngờ, ta nghĩ bọn họ rất nhanh sẽ tới Vatican, các ngươi chỉ cần ở nơi đó mai phục là được".

Tất cả Chủ Thần lập tức đi chuẩn bị, nhiệt huyết trong lòng Chiến Thần dâng trào, hắn vì lần trước thua Lưu Vũ Phi vẫn canh cánh trong lòng.

Lưu Vũ Phi trở lại khách sạn, trời đã sáng rõ, khách nhân đã ăn xong bữa sáng, từ từ về phòng mình.

Mấy người Sở Tâm Lam cảm nhận được khí tức của hắn, từ trong phòng đi ra cửa chờ Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi vừa mới xuất hiện trong mắt các nàng, Sở Tâm Di nói: "Sự đệ, tối hôm qua đi đâu vậy? Như thế nào không mang mấy sư tỷ đi, có phải chê mấy người chúng ta liên lụy đến ngươi a ?".

"Tâm Di sư tỷ lời này quá rồi, không gọi mấy vị sư tỷ là vì các ngươi mà! chúng ta đã không ngủ không nghĩ mấy ngày, mấy vị sư tỷ thật vất vả nghỉ một chút ta không dám quấy rầy ".

Lưu Vũ Phi đi vào cửa.

" Được rồi, được rồi, sư muội không nên nói giỡn, ".

Sở Tâm Lam chen ngang, hai ngươi nói: "Sư đệ nhìn vẻ mặt ngươi rất vui vẻ, có phải tìm bọn mọi rợ kia phiền toái ".

Bảy người Sở Tâm Lam thông qua mấy ngày nay đối với Lưu Vũ Phi hiểu rõ, nói đến lời lời này cũng rất tùy tiện, không hề khách khí như trước nữa.

"A a, chuyện gì cũng không thể gạt được Tâm Lam sư tỷ, mấy vị sư tỷ chúng trước tiên vào phòng đã, đứng chỗ này sẽ bị người ta chê cười ".

Ở trong phòng Lưu Vũ Phi đem những gì mình trải qua kể lại một lần, làm sáu người Sở Tâm Lam trợn mắt há hốc mồm.

Qua một hồi lâu mới kêu to: "Trời ạ, sư đệ ngươi nói Tây Phương Thiên Giới Đệ Nhất Trọng Thiên đã bị ngươi phá hủy, thật sự là không thể tưởng tượng được, mới qua một tối ngươi liền làm ra chuyện lớn như vậy, xem ra sư tỷ muội chúng ta trở thành gánh nặng của ngươi rồi ".

"Tâm Lam sư tỷ còn nói lời khách khí vậy, kì thật ta có thể nhanh như vậy đem tất cả đám người chim của Đệ Nhất Trọng Thiên tiêu diệt là bởi vì một vị tiền bốn cao nhân hỗ trợ, hơn nữa Tây Phương Thiên Giới khẳng định sẽ không bỏ qua, chắc chắn hắn sẽ trả thù, đến lúc đó còn phải nhờ mấy vị sư tỷ trợ giúp ".

Mấy người Sở Tâm Lam rất tin tưởng Lưu Vũ Phi, hắn nói có cao nhân tương trợ, các nàng cũng tin bởi vì lần trước cũng là cao nhân không tên kia tặng Bổ Thiên Tâm Quyết đầy đủ.

Sở Tâm Lam suy nghĩ một chút nói: "Sư đệ, ngươi nói tại nơi đây, chắc chắn đám người chim thiên giới sẽ nhanh chóng tới, chúng ta không sợ bọn chúng chỉ sợ bọn chúng sẽ âm thầm đánh lén, ngươi không phải đã nói Tân Nguyên Tiên Giới, còn có mấy lĩnh vực khác đã liên hợp, chắn chắn người của bọn chúng tới sẽ rất mạnh, ta nghĩ chúng ta cũng không cần phải hủy giáo đường của bọn chúng, chỉ chút ấy đã kích căn bản không đủ để gây tổn thất nặng cho bọn chúng, lần sau chúng ta thẳng đảo Hoàng Long, chơi đùa bọn chúng, ta tin tưởng khi đó nhất định sẽ rất náo nhiệt ".

Lưu Vũ Phi gật đầu trả lời: "Nhất định như vậy, ta cũng cho rằng, nếu như bọn họ muốn đánh lén chúng ta, Vatican nhất định là địa điểm tốt nhất, Sư tỷ ngày mai phải đi Vatican, hoàn thành công việc sớm một chút rồi trở về nhà, nghe nói nơi này có một gia tộc hút máu cổ xưa, hôm nay chúng ta phải tìm bọn họ chơi đùa ".

Không lâu sau bảy người rời đi, bọn họ mới ra thang máy Lưu Vũ Phi tự nhiên thả thần thức ra, tìm xem có chút dị thường hay không.

Lúc đó hai gã khách nhân từ London tới đang nói chuyện phiếm ở khách sạn.

"Đức Tạp, thời gian trước trường học chúng ta có hai lưu học sinh người Trung Quốc, hắc hắc, hai nữ nhân thật là nhát gan, các nàng cho rằng trường học chúng ta cũng giống như trường học Trung Quốc, ta chỉ hù vài câu, các nàng liền theo ta lên giường, sách sách, vóc người khỏi chê, người Trung Quốc thật là hèn, hơn nữa một ít nữ học viên vì lưu lại, chuyện gì cũng đều làm được, ngươi đoán ta đã dọa bao nhiêu nữ nhân Trung Quốc ?".

"Mạt Lí, ngươi vậy là không được, chẳng lẽ không biết làm như lậy là phạm pháp sao? nữ nhân tự nguyện thì không sao, ngươi cưỡng bách nữ học sinh vạn nhất các nàng tố cáo, vậy ngươi sẽ xong đời ".

"Hắc hắc, ngươi không hiểu, ta đã ở Trung Quốc mấy tháng tương đối hiểu rõ, ở Trung Quốc, học sinh sợ cha sợ mẹ sợ thầy giáo, cho nên ở Trung Quốc một ít trường học thường xuyên xuất hiện thầy giáo làm nhục học sinh, sau đó nhà trường giúp thầy giáo giải vây, ta quay về London lập tức làm thử, không nghĩ tới nàng ***, sau đó ta dùng những gì học được Trung Quốc đe dọa các nàng, hắc hắc sau đó một chút việc đều không có, từ đó trở đi ta thường tìm nàng ".

"Ngươi như vậy không được, như vậy nữ học sinh không tố cáo ngươi sao? Cứ như vậy để ngươi chiếm tiên nghi sao ?".

"Đương nhiên, từ nay về sau ta chuyên môn tìm nữ sinh Trung Quốc xuống tay, không có một lần nào không thàng công, ha ha ha! Đối đãi với người Trung Quốc căn bản không cần khách khí, bọn họ trong mắt chúng ta chỉ là một dân tộc hạ đẳng, nghe nói ở Trung Quốc một ít nữ học sinh vì cái gọi là học phần, đều đem kiều thể hiến dân thầy giáo, đại học Trung Quốc thật sự là đáng yêu, ta làm đơn xin vào đại học Trung Quốc, ta tin rằng không lâu thư yêu cầu bên kia sẽ tới, đến lúc đó chắc chắn mới chính thức là thiên đường ".

Mạt Lí hoàn đắc ý ha ha đi ra.

Đức Tạp không nhịn được hỏi: "Mạt Lí, ngươi thật sự là ác ma, ngươi cho ta biết làm như thế nào? Ngươi cũng biết trường học của chúng ta có rất nhiều nữ học sinh Trung Quốc, trong đó trừ một số ít học sinh

Trung Quốc ở lại, ta còn không có gặp qua nữ hài tử như ngươi nói, chủ yếu là không dám nghĩ bởi vì một chút khiến cho thân bại danh liệt ".

Hai người nói chuyện với nhau thanh âm rất thấp nhưng một chữ không thoát truyền vào tai Lưu Vũ Phi, hắn cũng nghe không vào, hai công trình sư được gọi là linh hồn nhân loại, thật không ngờ lại vô sỉ, càng làm cho Lưu Vũ Phi phẫn nộ, tên giáo sư này thật không ngờ *** với nữ hài tử Trung Quốc, đã vậy còn vũ nhục người Trung Quốc.

Nữ nhân vì ở lại hải ngoại lại không tiếc bán đứng thân thể, Lưu Vũ Phi đồng dạng thống hận, chính là vì đám rác rưởi này làm cho tất cả người phương tây xem thường người Hoa, những người này không xứng là con cháu của Viêm Hoàng.

Lưu Vũ Phi coi hành động như vậy là sỉ nhục với bộ tộc Viêm Hoàng, người phương tây có ý nghĩ như vậy không chỉ có Mạt Lí và Đức Tạp, lúc này đây Lưu Vũ Phi đối với người phương tây bình thường sinh ra sát ý.

Lưu Vũ Phi cảm thán, nữ nhân Trung Quốc a! Các ngươi đọa lạc đến trình độ này, hệ thống giáo dục Trung Quốc còn thảm hại hơn nhiều thanh thiếu niên.

Sát khí so với ngày hôm qua còn nồng hậu hơn, Đức Tạp và Mạt Lý hoàn toàn không biết tử thần đang hướng bọn họ vẫy tay.

Đột nhiên bọn họ chỉ cảm thấy hoa mắt, một cổ sát ý làm bọn họ kinh hãi gắt gao bao lấy bọn họ.

Vô cùng phẫn nộ làm cho vẻ mặt Lưu Vũ Phi hết sức dữ tợn, Đức Tạp và Mạt Lí cảm giác ánh vắt chứa ý tử vong nhìn thẳng vào linh hồn của họ.

Giờ khắc này mọi người trong khách sạn có thể cảm nhận được sát ý mãnh liệt của Lưu Vũ Phi, bọn họ cảm giác mình như ở trong núi băng lạnh giá.

Ngữ khí của Lưu Vũ phi không chút cảm tình nói: "Tạp chủng, hôm nay sinh tử hai ngươi khó thoát".

Câu này Lưu Vũ Phi dùng tiếng trung để nói, Mạt Lí biết vừa rồi mình lộn lời đã bị Lưu Vũ Phi nghe được, mặc dù Lưu Vũ Phi làm cho hắn có một chút sợ hãi, nuốt một ngụm nước bọt hỏi ngược lại :" Chẳng lẽ ta lúc nãy nói sai ? Ai bảo người Trung Quốc các ngươi vô dụng, các ngươi có bản lãnh thì không đến tây phương chúng ta, không có sự trợ giúp của tây phương chúng ta, Trung Quốc đang còn ở thời kì đồ đá, ha ha ha, ngay cả ngươi cũng muốn giáo huấn thực sự không biết lượng sức mình ".

Hắn bắt trước, dùng tiếng anh cố ý nói ra, cuối cùng ha ha cười lớn.

Trong đại sảnh những người khác, cũng cười vài câu, đồng thời khinh thường nhìn Lưu Vũ Phi.

"Có đúng không? Người phương tây các ngươi thật sự lợi hai vậy sao, thời kì đồ đá là như vậy! hiện tại ta không vội giết các ngươi, người Anh các ngươi bao gồm tất cả người phương tây trong mắt ta chỉ là một đám hèn hạ, rất nhanh các ngươi sẽ thấy nước Anh trở về thời kì đồ đá ".

Lưu Vũ Phi cuồng vọng nói, làm cho tất cả người tây phương thêm phẫn nộ.

"Con khỉ da vàng này dám vũ nhục chúng ta ".

Bốn nam nhân gào thét nhảy đến.

Lưu Vũ Phi nhìn thẳng bọn chúng, tay phải khấu động tám đạo kiếm khí, lăng không đánh xuống.

Vài tiếng bi thảm lập tức tryền đến, bốn gã nam nhân xông lên, bị Lưu Vũ Phi chém thành tám đoạn máu tươi cùng nội tạng vương vẩy trên mặt đất.

Các nữ trong đại sảnh thấy vậy thét lên chói tai, các nam nhân còn lại bị màn quỷ dị dọa cho phát sợ.

Mạt Lí và Đức Tạp hiện tại mới hiểu lời Lưu Vũ Phi vừa rồi không phải dọa bọn họ, bọn họ đứng không vững mềm nhũn ngã xuống ghế.

Bảo vệ trong khách sạn một bên báo cho cảnh sát, một bên sắp xếp nhân viên lui lại, nhìn cảnh vừa rồi bọn họ nào còn dám xông lên phía trước.

Những người này đều bị màn vừa rồi hù dọa chân mềm nhũn, ngay cả đứng không vững làm sao có thể đi lại.

Mấy người Sở Tâm Lam nghe không hiểu tiếng anh, đến bây giờ không hiểu được Lưu Vũ Phi vì sao nổi giận, bất quá bất cứ quyết định gì của Lưu Vũ Phi tất cả nàng đều đáp ứng vô điều kiện.

Không khí không có gió tự động hình thành một thanh phi kiếm tốc độ mắt thường không thể thấy, Lưu Vũ Phi tươi cười chua xót nói: "Hai tạp chủng các ngươi nhanh sẽ biết cái gì chết không bằng chết ". Hơn mười phi kiếm được Lưu Vũ Phi khống chế, bét đầu một hình phát bị thảm vô nhân đạo. Trong ánh mắt mọi người kinh hãi, phi kiếm chậm rãi từ hai chân của Mạt Lí và Đức Tạp, bắt đầu cắt từng chút một.

Chỉ thấy từng khối thịt lớn nhỏ đều đều rơi ào ào, Đức Tập, Mạt Lí thoát li quan hệ, mỗi một đao chém lên hai người Mạt Lí tru lên như dã thú. Đức Tạp cảm giác đau đớn như vạn kiếm đâm vào tim, đây là một loại đau đớn linh hồn có thể cảm nhận được.

Càng làm bọn họ sợ hãi chính là, hai chân mình từng chút cơ thịt bị cắt xuống, trong nháy mắt liền đến đầu khớp xương hiện ra trước mắt họ.

166. Chương 165

Hai người kêu lên thê thảm, nhưng kêu rên không có giảm bớt thống khổ, không tới một phút đồng hồ, cơ thịt trên chân hai người đã bị Lưu Vũ Phi cắt sạch, tiếng kêu thảm bắt đầu chuyển sang tiếng kêu khàn khàn.

Bọn họ bây giờ mới biết cái gì là sống không bằng chết, Lưu Vũ Phi dùng thủ pháp đặc thù để chế trụ, hai chân của hai người hiện tại đã không chảy nhiều máu, thậm chí cơ hội ngất xỉu cũng không có.

Hai người không thể chịu đựng được, van xin: "Giết chúng ta đi, xin ngươi hãy giết chúng ta đi ".

Hình phạt kinh khủng như vậy đã triệt để phá hủy lí trí hai người, lúc này bọn họ mới ý thức được, được chết là tốt như thế nào.

Một cảnh tượng vừa thê thảm vừa kinh khủng này, làm người trong đại sảnh khách sạn không có cách nào chịu đựng, trong đó có một số người đã ngất tại chỗ, đa phần phần che miệng, nôn mửa như điên.

Lưu Vũ Phi đối với hai người không có một chút tình người, ngay cả hành hạ như thế cũng không làm giảm phẫn nộ trong lòng hắn.

Hắn nâng cằm Mạt Lí, âm trầm nói: "Muốn chết nhẹ nhàng không phải rất có lỗi với thượng đế vạn năng của các ngươi sao? Các ngươi còn chưa nhìn thấy nước Anh biến thành thời đại đồ đá, như thế chết đi có phần đáng tiếc".

Tại hiện trường trừ mấy người Lưu Vũ Phi ra, không có người nào nghe xong lại không sợ dựng tóc gáy, trong mắt bọn họ Lưu Vũ Phi chính là ma quỷ ở A Tu La đi ra.

Bảo vệ khách sạn không dám tiến vào đại sảnh, bọn họ chỉ từ phía sau lui khách nhân ra khỏi phòng khách, hiện trường còn lại hai người Mạt Lí kêu lên khàn khàn, và những người đang nôn mửa.

Lưu Vũ Phi đã đem toàn bộ cơ thịt hai chân hai người Mạt Lí cắt sạch, nhìn hai người rất kinh khủng, nửa thân trên còn không tổn hại, nửa thân dưới chỉ là xương cốt còn dính máu, khi giãy dụa phát ra tiếng "bang bang".

Đúng lúc này cảnh sát đến, cảnh sát nhận được cảnh báo chỉ sau hai phút đồng hồ tới.

Lưu Vũ phi khinh thường cười nói: "Ngay cả cảnh sát cũng tới, a a xem ra hôm nay thật sự không phải ngày tốt, ít nhất đối với người Anh không phải ngày tốt".

"Người bên trong nghe đây, các ngươi đã bị bao vây, lập tức buông vũ khí đầu hàng!".

Cảnh sát tới lập tức tiến hành cảnh báo, tìm người phụ trách khách sạn hỏi han, bọn họ muốn biết tình huống bên trong như thế nào.

Giám đốc khách sạn rất khôn khéo, hắn đem tình huống bên trong đại sảnh nói qua một lần, bảo mấy tên bảo vệ thuật lại lần nữa.

Mấy bảo vệ này hình dung Lưu Vũ Phi rất khủng bố, bọn họ nói Lưu Vũ Phi là người mất nhân tính, giết người không nháy mắt.

Cùng lúc đó còn có vài người quan sát tình trạng trong khách sạn, bọn họ chính là đặc công Anh.

Nhân viên bên trong rút lui ra ngoài, bọn họ trước tiên tìm được một tên bảo vệ, chỉ nghe nói vài câu đã lập tức vỗ đầu mắng một câu.

Một người lên tiếng: "Lôi Tư, Mạc Sâm các ngươi lại cửa nhìn xem tình huống bên trong như thế nào, Ngõa La ngươi báo cáo về Luân Đôn tình huống phát sinh ở đây, Ba Phổ đi theo ta, bảo cảnh sát rời đi, ******* là ai làm quái vật này tức giận, làm hắn tức giận như vậy".

Nghe bảo vệ kể lại bọn họ kết luận người này chính là Lưu Vũ Phi, đang thảo luận đối sách thì cảnh sát đến, cảnh sát đến ngược lại càng làm cho bọn hắn thêm lo lắng.

Hai gã đặc công đóng giả người bình thường cẩn thận đến cửa khách sạn, liếc mắt nhìn vào phía trong, chứng kiến hai người nửa thân bị dóc thịt, hai đặc công nhìn qua cũng phát sợ, nôn mửa điên cuồng.

Một ít khách can đảm chạy khỏi đại sảnh, đối với những người này Lưu Vũ Phi không để ý, chậm rãi bước ra cửa.

Mấy người phương tây chạy đến cửa trước, vừa xuất hiện đã được người dìu đỡ, không ngừng kêu bên trong có đại ma đầu.

Hai người Mạt Lí người không giống người, quỷ cũng không giống ,nửa người dưới chỉ còn xương dính máu, trôi nổi giữa không trung không ngừng rên rỉ.

Tất cả mọi người xem náo nhiệt, nhìn thấy cảnh này lập tức "Đông đông" quỵ xuống đất, cảnh sát can đảm hơn một chút cố nén sợ hãi trong lòng, chỉa súng vào Lưu Vũ Phi: "Lập tức buông con tin, nếu không chúng ta nổ súng".

Lưu Vũ Phi khẽ cười, vẻ mặt không biết có ý tứ gì, thản nhiên trả lời: "Các ngươi bảo ta thả con tin, nhưng ta căn bản không có con tin, muốn ta thả, bất quá cho bọn họ xuống cũng hay".

Tiếng nói vừa dứt, hai người Mạt Lí kêu thê thảm một tiếng "ba ba" hai tiếng liền nằm mặt đất.

Bộ xương đùi vì té ngã vỡ thành bụi phấn, máu tươi từ nửa trên chảy ra.

Đau nhức làm cho hai người Mạt Lí thanh tỉnh một chút, nhìn cảnh sát phía trước nhếch miệng cười vui vẻ, sau đó khóc không thành tiếng.

Mạt Lí rơi xuống đất, giọng khàn khàn nói: "Ta xin các ngươi nổ súng giết chúng ta, vì thượng đế nhanh giết chúng ta đi".

Nghe nói vậy đám cảnh sát nhìn nhau, bọn họ biết hai người Mạt Lí chịu đãi ngộ không phải của người, sống không bằng chết, bọn họ cũng muốn giúp bọn họ một lần, nhưng lại không dám.

Mấy tên đặc công kia mắng thầm một tiếng, cứt chó.

Đội trưởng tự mình đứng ra chứng minh thân phận, bước nhanh tới bên người phụ trách hiện trường.

Ba Phổ đưa chứng kiện của mình tới: "Chúng ta là quân tình cục, ra lệnh các ngươi lập tức lui lại, không cần lo sống chết của hai hổn đản đó, có rõ không?".

"Tại sao? Việc này là việc gì, tình cục các ngươi bảo mặc kệ, tên tội phạm này rất tàn nhẫn theo báo cáo đã có bốn người chết trên tay hắn, nếu thả hắn sẽ rất nguy hiểm cho xã hội, bởi vậy yêu cấu của ngài làm ta bất ngờ".

Tên cảnh sát này còn có chút mơ mịt, hắn chỉ biết cái này là hung án khủng khiếp, nên hắn không đồng tình đáp lại cấp trên.

Ba Phổ nghe được liền tức giận, lập tức móc súng gí lên đỉnh đầu tên cảnh sát lạnh lùng nói: "Ngươi *** lập tức cho quân lui lại, bằng không ta sẽ bắn, *** ngươi nếu không làm theo ý ta, chính là làm Southampton thậm chí cả quốc gia gặp tai nạn không thể tưởng tượng".

Lôi Tư còn chưa nói xong.

Phanh! Phanh! Phanh! mấy tiếng súng đồng thời vang lên, ba viên đạn từ phương vị bất đồng bắn vào Lưu Vũ Phi. Ánh mắt Lưu Vũ Phi lạnh như băng nhìn lại, ba viên đạn vừa mới đến gần đầu hắn, còn cách đầu Lưu Vũ Phi một li liền dừng lại. Giống như thời gian ngừng trệ, Lưu Vũ Phi khẽ đưa tay lên cầm lấy viên đạn, hắn cười lạnh một tiếng dương tay ra, ba viên đạn tốc độ rất nhanh, quay trở lại phía ba người vừa bắn.

Trong nháy mắt, ba tiếng kêu thảm cùng vang lên, xa xa ở trên đỉnh một tòa nhà, giữa đầu ba gã súng ngắm đều xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Đám đặc công nghe thấy tiếng súng nổ liền nghĩ, không hay, xong rồi, xong rồi, cái này thật sự là xong rồi.

Đám người Lôi Tư không quản đám cảnh sát nữa, năm người nhanh chóng rời đi, bọn họ biết quản như thế nào khi kết cục đã định, bọn họ nghĩ đến chính là như thế nào thoát khỏi hiện trường.

Không có mấy đặc công bên người, cảnh sát ngược lại dễ dàng hơn rất nhiều.

Lưu Vũ Phi vừa rồi mới bị bắn, hắn phản xạ rất nhanh, căn bản cảnh sát không thấy rõ Lưu Vũ Phi hành động.

Bọn họ nhìn thấy ba gã nổ súng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, rất nhiều người thất kinh, phản ứng đầu tiên là tìm công sự che chắn, bọn họ nghĩ đồng bạn Lưu Vũ Phi nổ súng giết ba gã súng ngắm.

Người phụ trách nhìn thấy ba đồng sự bị giết, quyết định hạ lệnh nổ súng.

Đột nhiên súng nổ, vô số đạn hướng Lưu Vũ Phi gào thét bay tới, bất quá cách Lưu Vũ Phi mười phân thì dừng lại, một trăm phát đạn đồng thời đình trệ, đã làm toàn bộ cảnh sát kinh sợ.

"Thượng đế a, chúng ta hoa mắt sao? hắn chính là ma quỷ".

Cảnh sát sợ hỡi kêu than. Lưu Vũ Phi khẽ nói: "Sư tỷ, giết đám rác rưởi này, nếu như nguyện ý thì nói, ta không phản đối biến nơi này thành phế liệu, ta muốn dẫn hai gã tạp chủng này đến trường học xem một chút, dám vũ nhục bộ tộc Viêm Hoàng!".

Đám cảnh sát không dám nổ súng, sợ sẽ đem một trường tai kiếp đến không cách nào đền bù thành phố.

Lưu Vũ Phi dẫn hai người Mạt Lí, biến mất trước mắt cảnh sát.

Cái này ngay cả sĩ quan bình tĩnh nhất cũng không thể khống chế thân thể mình, không tự chủ được run rẩy.

Sau khi Lưu Vũ Phi biến mất, Sở Tâm Lam đối với cảnh sát nói: "Cho các ngươi nửa canh giờ rút lui toàn bộ nhân viên trong tòa nhà, sau nửa giờ không cần biết trong này còn người hay không chúng ta sẽ đem nơi này biến thành phế liệu, ngay cả đây là một tòa cao ốc".

Sở Tâm Lam vừa nói, hai tay khấu động "Thiên Lôi".

Trên đỉnh đầu bọn họ, bầu trời đột nhiên vặn vẹo, một cột sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống.

"Ầm ầm".

Vang lên một tiếng thật lớn, đập vào vào bức tường kiến thiết nên tòa đại lâu, sau đó phòng ốc ầm ầm sụp đổ, chỉ hai phút tòa nhà hai mươi tầng đã hoàn toàn biến mất.

Tất cả mọi người mờ mịt dụi mắt, xác nhận trước mắt không phải là trò ảo thuật, vài người hiểu tiếng trung, hảo tâm chạy đến bên cạnh tên thanh tra phiên dịch lời nói của Sở Tâm Lam đề tỉnh hắn.

Cái này làm cảnh sát không còn tiếp tục ngẩn người, tên thanh tra dùng điện thoại, liên lạc với trung tâm chỉ huy.

Một ít người tại hiện trường lo lắng cho người nhà hét lên một tiếng, lập tức rút điện thoại gọi về nhà, bảo mọi người rời khỏi phòng, đến khu đất rộng rãi tránh xa các tòa nhà.

Lưu Vũ Phi dẫn theo hai người đang hấp hối, sau vài giây hắn liền xuất hiện tại khu giáo viên đại học ở Luân Đôn.

Hai người Mạt Lí cảm thấy trước mắt hoa lên, mình đã từ Southampton đã tới đại học Luân Đôn, trong lòng bọn họ mệt mỏi không chịu nổi, sùi bọt mép hai mắt vô thần nhìn phía trước.

Lưu Vũ Phi căn bản không màng đến, việc hắn làm kết quả phải kinh thế hãi tục.

Mạt Lí và Đức Tạp lăng không bay tới phía trước, bọn họ vừa mới đến một góc phố, một đôi học sinh đang tâm sự nhìn thấy hai người Mạt Lí, hai mắt trắng dã yếu đuối nằm trên mặt đất.

Dọc theo đường đến phòng hiệu trưởng, sau tiếng kêu kinh thiên là tiếng ngã sấp, dọc theo đường đi mặc kệ là nam hay nữ toàn bộ sợ hãi bất tỉnh ngã xuống đất.

Năm phút sau, Lưu Vũ Phi đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

"Cộc cộc",

Hắn lo lắng thuấn di vào sẽ đem hiệu trưởng hù chết, Lưu Vũ Phi lễ phép gõ cửa.

Hiệu trưởng Địch Á đã qua cái tuổi thất tuần (Ngoài bảy mươi), ông ta đang ngồi phê sửa một ít văn kiện, nghe tiếng đập cửa cũng không đứng dậy: "Mời vào". Đi vào là hai người Mạt Lí, Địch Á nghĩ là giáo viên của trường, cũng không ngẩng đầu, mà hỏi: "Có chuyện gì?".

"Hiệu trưởng Địch Á, công việc vẫn bộn bề vậy sao?".

Ta chỉ muốn phiền toái ngươi triệu tập tất cả giảng viên, sinh viên, ngươi thấy thế nào.

Địch Á nghe vấn đề không tầm thường tự nhiên ngẩn đầu "Ti" hít vào một hơi sâu, Địch Á nhìn lại, sắc mặt lập tức sám như tro.

Lưu Vũ Phi mắng thầm: *******, lão chết tiệt như thế nào bệnh cũ tái phát, ai người Anh các ngươi vĩnh viễn nhớ kĩ, chỉ có thể cứu ngươi một lần.

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Lưu Vũ Phi động tác cũng không chậm, đưa tay truyền vào một cỗ nhu lực, đợi Địch Á thở ra.

Địch Á tỉnh dậy, vừa nhìn hai người trước mắt, trong đầu choáng váng định ngất lần nữa, nhưng không thể ngất đi, hắn cũng muốn làm bộ một chút.

Lưu Vũ Phi tức giận nói: "*******, tên rác rưởi này còn dám ngất xỉu, tỉnh dậy nếu không lão tử đem cả nhà ngươi biến thành như vậy".

Cả người Địch Á run rẩy, nơm nớp lo sợ trả lời: "Ngươi muốn làm cái gì? Thượng đế a! Ngươi tại sao muốn tìm ta".

"Không nên nói nhảm nhiều như vậy, ngươi có nhận ra người này không? Hắn chính là giáo sư trường các ngươi, hôm nay ta đến cho sinh viên Trung Quốc chúng ta công đạo, các ngươi biết hắn rác rưởi như thế nào, làm biết bao nhiêu sinh viên Trung Quốc phải nuốt nước mắt, hiện tại ta cho ngươi ba phút triệu tập toàn bộ giảng viên, sinh viên, nhớ kĩ là toàn bộ, vạn lần không nên kiểm tra sự kiên nhẫn của ta, hết giờ, nếu như ta không có thấy toàn bộ giảng viên, sinh viên, như vậy…".

Vừa nói vừa lấy tay xẹt nhẹ qua bàn công tác, chiếc bàn liền hóa thành một bãi bột phấn.

Kết quả toàn thể các ngươi sẽ như cái bàn này.

"Thượng đế a, hắn là ma quỷ, hắn muốn tập hợp toàn giáo viên làm cái gì? Lạy chúa! ngài vì sao không cứu vớt tín đồ trung thành của ngài".

Trong lòng Địch Á điên cuồng kêu gào.

Dưới uy bức của Lưu Vũ Phi, Địch Á cuối cùng phải triệu tập toàn bộ giảng viên, sinh viên, đồng thời hắn âm thầm thông tri cho chính phủ.

Hôm đó tại đại học Luân Đôn xảy ra một chuyện rất kinh khủng, toàn thể đại hội sặc mùi máu tanh.

Nhận được tín hiệu cầu cứu, chính phủ Anh Quốc không biết rõ tình huống phái đội đặc nhiệm tới, bọn họ đều nghĩ rằng sự kiện này giống một vụ khủng bố.

Lưu Vũ Phi cùng Địch Á vừa mới xuất hiện trong hội trường, mọi người bị Mạt Lí và Đức Tạp dọa cho muốn ngất đi.

Đám sinh viên cũng cảm nhận thấy một cảnh tượng quái dị, trong lòng sợ hãi đến cực điểm, nhưng không thể ngất xỉu.

Ngay lúc này, đặc nhiệm Anh chạy đến, tất cả súng tự động ngắm vào Lưu Vũ Phi quát: "Lập tức buông con tin, chúng ta là đặc nhiệm chống khủng bố".

167. Chương 166

Lưu Vũ Phi thản nhiên cười, ánh mắt lạnh như băng, chính phủ ra mặt hoàn toàn trong dự đoán của hắn.

Đá Mạt Lí một cước khẩu khí lạnh như băng: "Muốn ta thả con tin sao? Hai người bọn họ cũng là con tin sao? Một người chính là giáo sư đại học Luân Đôn, rất không may hắn ngang nhiên vũ nhục dân tộc ta, hôm nay dẫn bọn hắn tới mục đích chỉ là để những người này hiểu được, ngang nhiên vũ nhục người Trung Quốc sẽ có kết quả như vậy".

Lưu Vũ Phi sẽ không để Mạt Lí nói ra lí do thật, như vậy chẳng những làm tổn thương lòng tự ái của lưu học sinh Trung Quốc, đồng thời cũng vì lưu học sinh Trung Quốc giữ lại một chút tôn nghiêm.

Lưu Vũ Phi vừa nói xong, không một tiếng động đã đem hai người Mạt Lí ném lên không, tay vung lên bảy, tám thanh phi kiếm lần nữa xuất hiện.

Sĩ quan chỉ huy nhìn thấy cũng sợ ngây người: chúa ơi! Đang xảy ra chuyện gì, tiểu đao là từ nơi nào xuất hiện, ai có thể nói cho ta biết.

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, động tác của sĩ quan này cũng không chậm, ỷ vào súng lập tức giơ lên ngắm vào Lưu Vũ Phi.

"Đát đát đát…" hơn mười viên đạn phá không bay lại.

Không thấy Lưu Vũ Phi làm động tác gì, trên mặt hắn vẫn như cũ lộ vẻ tươi cười hòa thiện, hơn mười viên đạn đột nhiên biến mất trong không khí.

Tên sĩ quan này không thể tin nhìn Lưu Vũ Phi, hơn mười viên đạn đi đâu? trong mắt tên sĩ quan nụ cười của Lưu Vũ Phi còn đáng sợ hơn ác ma.

"A a a, không nên uổng phí sức lực, súng của các ngươi đối với ta không có tác dụng, Mạt Lí và Đức Tạp cũng sẽ hưởng thụ lăng trì của người Trung Quốc".

Ngữ khí thản nhiên, nhưng lời nói lại thể hiện một cảnh tượng tàn nhẫn lại.

Ý niệm vừa động đem những phi kiếm này, lần nữa cắt da thịt của hai ngươi Mạt Lí.

Hai người đau đớn đến tận trung tâm thần kinh não, bị kích thích mãnh liệt, tru lên như heo bị giết, vang vọng cả hội trường, mỗi một đạo đi xuống cắt một miếng thịt đồng thời máu tươi phun ra.

Mọi người nhìn cảnh tượng bi thảm tuyệt nhân, ánh mắt lộ ra sự hoảng sợ kinh khủng, nghĩ đến tiếng thét chói tai như chính mình phát ra.

Mọi người cảm thấy mình cũng không thể chịu được cảnh tượng như thế, ý nghĩ duy nhất là ngất xỉu đi, nhưng điểm ấy bọn họ cũng không làm được, bọn họ cảm giác tứ chi đông cứng, giống như linh hồn sợ quá đã thoát li khỏi thân thể.

Đội đặc nhiệm nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không có cách nào thừa nhận hành vi như thế, bọn họ muốn nổ súng lần nữa nhưng phát hiện ngón tay của mình không thể động đậy, đám quân nhân sợ hãi, vẻ mặt bất khả tư nghị, không thể chịu được.

Lưu Vũ Phi lắc đầu nói: "Thật sự là không tự lượng sức, lúc này còn muốn nổ súng".

Hơn một vạn người tại đây, chỉ có mình Lưu Vũ Phi nói.

Bàn tay khấu động, trên không trung vô cớ bổ ra một đạo kiếm khí.

Trong tiếng "Xuy xuy", một đường vòng cung quét ngang quân lính ở phía đối diện.

"Thượng đế a! Không!" .

Bảy tên lính đột nhiên thét chói tai, trơ mắt nhìn đạo kiếm khí màu trắng, trong nháy mắt biến mất trên thân thể của mình.

Tiếng kêu thất thanh bi thảm đồng thời vang lên, bọn họ bị kiếm khí sắc bén chém thành hai nửa, trên sân khấu bảy tên lính hai mắt vô thần mở to, giống như tố cáo Lưu Vũ Phi tàn nhẫn.

Lưu Vũ Phi cười lớn, hai tay kháp động mấy thủ ấn thu hồi khống chế mọi người.

Một vạn người tại hiện trường đột nhiên khôi phục tự do, trước tiên là tiếng "a" vang lên kinh thiên, một số người hôn mê tại chỗ.

Những người không ngất, hoảng sợ nhìn Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi biết đối với đám sinh viên này mà nói hôm nay giáo huấn đã đủ, đám giảng viên trong mắt hắn chỉ như con sơn dương đợi làm thịt, Lưu Vũ Phi đối với bọn họ không hứng thú.

Tay phải giương lên

"Phanh" một tiếng, hai người Mạt Lí chỉ còn dư non nửa thân thể, bị chưởng kình chấn nát bấy.

Mục đích Lưu Vũ Phi đã đạt được, thân hắn như hỏa tiễn phá không bay lên, trên bầu trời Luân Đôn quát to: "Các ngươi nghe đây, từ hôm nay về sau hễ là cố tình vũ nhục người Hoa, giết không tha!".

Tất cả người Luân Đôn đột nhiên bị tiếng kêu to truyền xuống, nhìn xung quanh một chút không phát hiện ra ai nói ở bên tai, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn điểm đen trên không trung.

Chính phủ Anh phát hiện Lưu Vũ Phi đầu tiên, quan chức cao cấp kinh hoàng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Nếu đến nước Anh một chút kỷ niệm cũng không lưu lại, như vậy không giống với tính cách của Lưu Vũ Phi, sau khi khấu động thủ ấn, một đám mây đen trên không nhanh chóng hợp lại, bao phủ bầu trời Luân Đôn, đang ban ngày trong nháy mắt biến thành ban đêm đen kịt.

Giống như hơi thở ngày tận thế làm cho cả Luân Đôn khủng hoảng, tiếng xe hơi cùng tiếng khóc của đám hài tử là chủ đạo.

Trên đường cái mọi người hoảng loạn, cảnh sát chính phủ liều mạng duy trì trật tự.

Trong kiếp vân trên không, không ngừng vang lên tiếng "ầm ầm! ầm ầm!", từng đạo lôi điện sáng trắng phóng ra.

Lưu Vũ Phi đột nhiên quát: "Cửu Thiên Lôi Liên Kích".

Theo tiếng hét lớn, mấy chục đạo Thiên Lôi sáng trắng phá không đánh xuống, sấm chớp đùng đoàng, cả Luân Đôn đều cảm thấy chấn động mạnh, Thiên Lôi giống như có mắt, đánh xuống giáo đường Luân Đôn, trường học, tòa nhà chính phủ, trung tâm hội nghị quốc gia, cuối cùng chính là điện Buckingham.

Mỗi đạo thiên lôi đánh xuống, là đánh vào một tòa kiến trúc, cả Luân Đôn không ngừng run rẩy trong thiên lôi.

Giờ khắc này người Luân Đôn như phát điên, bọn họ chính là sợ quá phát điên, mọi người đều nghĩ ngày tận thế đã đến.

Sau nửa tiếng, Lưu Vũ Phi ngừng thiên lôi, trên bầu trời mây đen từ từ tản đi.

"Ha ha ha ha" Lưu Vũ Phi vừa cười vừa phá không rời đi.

Sau đó những người còn sống ngơ ngác nhìn bầu trời, bọn họ không ai mừng vì mình còn sống, si ngốc thật lâu sau đó mới nhớ tới người nhà mình, vì vậy Luân Đôn lại lần nữa hỗn loạn.

Mặc dù Lưu Vũ Phi phá hỏng rất ít quần thể kiến trúc, mà tình cảnh này đủ để Luân Đôn suốt đời khó quên, cũng đủ để bọn họ nhớ kĩ lời nói của Lưu Vũ Phi.

Tổn thất ở Luân Đôn so với Southampton ít hơn, bởi vì Lưu Vũ Phi phẫn nộ phá hủy, làm cho chính phủ Anh đau đầu chính là bọn họ không biết giải thích như thế nào với dân chúng.

Sau này chính phủ Anh tìm được một chút đầu mối, tra ra nguyên nhân Lưu Vũ Phi nổi giận, tất cả tình huống đều là ở đại học.

Các quốc gia Châu Âu khác, cũng ôn hòa tuyên bố đồng cảm với chính phủ Anh, đồng thời cũng tăng mạnh giám sát trong nước.

Bởi vì hai người Mạt Lí làm mất một chút thời gian, Lưu Vũ Phi cũng không ở lại tìm gia tộc quỷ hút máu phiền toái.

Ngay hôm đó rời nước Anh đi Italy.

Nhìn thân ảnh bảy người rời đi, quan chức cao cấp của căn cứ quân sự mới thở phào một hơi, bọn họ dựa theo phương hướng bảy người rời đi, phát ra tín hiệu tới quốc gia có thể xuất hiện.

Vatican, ở trên địa cầu có hơn mười triệu giáo chủ đi đến thánh địa, hàng năm có vô số tín đồ đến đây cầu nguyện, đồng thời hàng năm hấp dẫn du khách giàu có từ đủ các quốc gia đến.

Đây cũng là một nước có hơn nghìn dân, không có quân quyền, nhưng lại hùng mạnh hơn bất cứ quốc gia nào ở châu âu, ở Vatican chỉ có tín đồ thành tín nhất mới có thể vào ở, phòng vệ ở đây vượt qua bất cứ căn cứ quân sự nào.

Ở Vatican có một cái quảng trường, du khách được đón tiếp ở đây cùng với một đám người không giống khách nhân.

Bảy người Lưu Vũ Phi vừa mới xuất hiện tại Vatican, lập tức hấp dẫn du khách ở đây, bọn họ đối với bảy người Lưu Vũ Phi rất tò mò, phân vân chỉ trỏ bọn họ.

Lưu Vũ Phi thấy vậy tâm tình cũng không tức giận, chỉ vào quần thể kiến trúc Vatican, vẻ mặt tươi cười nói: "Tâm Lam sư tỷ, các ngươi nhìn một chút nơi này chính là thế lực lớn nhất ở phương tây, bọn họ so với môn phái tu chân ở nước ta xa xỉ hơn nhất nhiều, xem xem trụ sở nơi ở của bọn họ, ngươi xem xem cái này là nơi thần phụ thuyết giáo, nơi này nào giống như tu sĩ nước ta nghìn năm trước không tiếp xúc thế nhân, sẽ khiến cho tất cả mọi người ngơ ngác, nói đi nói lại một chút linh hoạt đều không biết, a a, sư tỷ ta không có ý tứ cười các ngươi a!".

Hắn vừa nói vừa nhìn mấy người Sở Tâm Lam sắc mặt thoáng thay đổi, Lưu Vũ Phi vội vàng giải thích một câu.

"Sư đệ lời này cũng nói xong rồi, tu sĩ đông phương chúng ta và đám mọi rợ phương tây này không giống nhau, chúng ta muốn đột phá cảnh giới tất yếu phải tĩnh tâm tiềm tu, cái đám mọi rợ phương tây này tu luyện pháp môn không giống chúng ta, bọn họ đây là tu thân, vừa mới nhập môn bọn họ có lẽ hơn chúng ta nhiều, theo thời gian trôi đi bọn họ không có biện pháp so sánh cùng với chúng ta, ngươi nhìn mấy tu sĩ tây phương này, nơi nào có phong phạm khổ tu sĩ, trách không được bọn họ yếu như vậy, không có một gia hỏa mạnh một chút".

Sở Tâm Lam chỉ tên thần phụ , phụ trách quảng trường trả lời.

Mấy người Lưu Vũ Phi thản nhiên trò chuyện, thực sự làm cho thần chức nhân viên ở đây áp lực rất lớn, hiện tại bên trong giáo đình ngay cả người làm vệ sinh bình thường cũng có bức họa Lưu Vũ Phi, giáo hoàng bệ hạ có lệnh hễ là gặp Lưu Vũ Phi, cho phép bọn họ rời khỏi cương vị.

Khổ nỗi ở đây du khách đông đảo, thần phụ chiệu trách nhiệm thủ vệ và chuẩn bị cho lễ cầu nguyện , căn bản không dám chạy trốn.

Lưu Vũ Phi nhìn thánh đường võ sĩ ở quảng trường, luôn luôn lộ ra ánh mắt khó chịu, mới vừa rồi thần thức hắn lướt qua cả Vatican, phát hiện thần chức nhân viên ở nơi này đã chạy trốn, chỉ có thưa thớt mấy người ở quảng trường, mà ngay cả giáo hoàng cũng đã sớm thoát khỏi tẩm cung không biết đi đâu.

Hừ! đám thần côn này cũng biết sợ hãi, không để ý đến mặt mũi, đều chạy khỏi Vatican, ngay cả một ít thần chức nhân viên cũng không có ở lại, xem ra tiếng xấu của ta đúng là không nhỏ.

Lưu Vũ Phi thầm nghĩ trong lòng.

Nhìn bảy người Lưu Vũ Phi hướng tới đại điện tiến lại, đám thánh đường võ sĩ hạ cấp hận không thể ném vũ khí trong tay xuống, chạy trốn mấy ma đầu kinh khủng này.

Trong ánh mắt mọi người rất khác thường, bảy người Lưu Vũ Phi hướng phía trong đi vào, bốn thánh đường võ sĩ tại cửa đại điện, không dám nhìn Lưu Vũ Phi, mà ngay cả bọn họ tiến vào đại điện cũng coi như không thấy.

Trong lòng bọn họ hết sức bất đắc dĩ, đường đường cấm địa giáo đình lại có thể để mấy dị giáo đồ nghênh ngang tiến vào, mà bọn họ không có một chút khả năng ngăn cản. Sỉ Nhục!

Trong sâu thẳm tín ngưỡng đám thần phụ này chính là sỉ nhục.

Đã tới Vatican mọi người đều biết vị trí trước mắt là của giáo hoàng và các thành viên cao cấp của tẩm cung, chưa bao giờ có người ngoài bước vào, mà du khách cũng chỉ cho phép tiến vào các thiên điện khác, ngay cả nghe thần phụ truyền giáo, nhưng là hôm nay lại bị Lưu Vũ Phi phá lệ.

Mọi người nhìn bảy người Lưu Vũ Phi tiến vào đại điện, không khỏi lộ ra vẻ mặt khó hiểu, thấy nhân viên thần chức ở đây không có người nào ngăn trở, mọi người sinh ra lòng tò mò hiếu kì, bắt trước Lưu Vũ Phi, hướng đại điện đi vào.

Du khách không biết, vừa mới tiến tới cửa, đã bị thành đường võ sĩ hung dữ chặn lại, cùng là nhân loại nhưng đãi ngộ không giống nhau, làm cho du khách không phục đưa ra khánh nghị.

Thánh đường võ sĩ hiểu được điều này, bất quá bọn họ cũng không phải người nhiều lời, đối với Lưu Vũ Phi bọn họ không dám trêu chọc, nhưng du khách bình thường sẽ không khách khí như vậy, cảnh cáo vài câu không có tác dụng, dứt khoát sẽ dùng tới vũ lực đối với du khách, thấy càng ngày càng nhiều thánh đường võ sĩ tụ tập bên này, du khách không dám ồn ào, thì thào mắng vài câu, tức giận bỏ đi.

Bảy người Lưu Vũ Phi đương nhiên không biết quy củ nơi này, tiến vào trong hậu điện, chỉ thấy mấy thần phụ trực ở nơi này, Sở Uyển Tĩnh buồn bực nói: "Kì quái, nơi này như thế nào không có du khách chỉ có thần phụ, chẳng lẽ nơi này tiến vào mất rất nhiều tiền sao? Hay du khách không hứng thú với nơi này".

Nghe nói như thế nhân viên thần phụ thiếu chút nữa hộc máu, nghĩ rằng Sở Uyển Tĩnh cố ý trào phúng, ánh mắt đám thần phụ phẫn nộ, nhìn bảy người Lưu Vũ Phi, tựa hồ như muốn mượn ánh mắt giết chết bọn họ.

Đám thần phụ cũng chỉ có thể dùng phương pháp như vậy biểu đạt phẫn nộ, bọn họ đối với công việc của giáo đình vô cùng trung thành, lời này của Sở Uyển Tĩnh chính là khinh nhờn tín niệm của bọn họ.

" Hừ".

Đối với ánh mắt phẫn nộ này, Lưu Vũ Phi lạnh nhạt hừ nhẹ một tiếng.

Tuy rất nhỏ nhưng trong tai thần phụ giống như sấm sét trên trời, đám thần phụ rốt cuộc nhớ tới thân phận bảy người trước mắt, đám thần phụ lập tức cuối đầu, không có người nào dám thể hiện bất mãn.

Nhìn đám thần phụ cúi đầu, Lưu Vũ Phi không có làm khó bọn họ.

Hấn giải thích cho Sở Uyển Tĩnh: "Uyển Tĩnh, kì thật nơi này giống như cung điện Potala* của Tây Tạng, một ít căn phòng cũng không mở cho ngoại nhân, chúng ta sở dĩ có thể tiến vào có thể là bởi vì hiện tại

cường giả của bọn họ không ở đây, ngươi xem xem tất cả thần phụ đều bình thường, a a, nghĩ không ra chủ nhân nơi này cũng sợ bảy người chúng ta, không biết chạy đến nước nào rồi".

Bảy người nhìn một vòng mật thất không có đi vào, Lưu Vũ Phi cũng kiến thức bố cục bên trong của giáo đình, làm cho bọn họ không thể không cảm thán, thực lực kinh tế của giáo đình rất mạnh.

Chú thích : *Cung điện Potala ("tiếng Tạng: ") nằm ở Lhasa, Khu Tự trị Tây Tạng, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, đã là nơi ở củaĐạt-lại Lạt-ma (Dalai Lama) cho đến Dalai Lama thứ 14 chạy quaDharamsala, Ấn Độ sau một cuộc cuộc khởi nghĩa thất bại vào năm 1959. Ngày nay, Cung điện Potala là một viện bảo tàng ở Trung Quốc. Đây là một địa điểm thu hút du khách tham quan nổi tiếng và đã được UNESCO công nhận là một di sản thế giới, và đã được chương trình truyền hình Mỹ Good Morning America và báo USA Today gọi là "Bảy kỳ quan mới".[1]

168. Chương 167

Lời nói của bảy người lọt vào tai đám thần phụ, giống như dao nhọn đâm vào tim bọn họ, giờ khắc này bọn họ cảm thấy thật bi ai nhất, bi ai vì tín ngưỡng của mình, bi ai vì Giáo Hoàng cũng sợ mà bỏ chạy.

Ánh mắt Lưu Vũ Phi như điện đảo qua đám thần phụ: "Các ngươi nghe rõ, ngày mai ta còn trở lại bái phỏng, chuyển cáo Giáo Hoàng đại nhân hoặc là đầu hàng, hoặc là các ngươi xuất ra một chút khí khái trực tiếp ứng chiến, không nên giống hôm nay, như rùa đen rụt đầu".

Mấy Thần Phụ ngơ ngác nhìn Lưu Vũ Phi, một câu cũng không dám nói, chính là Giáo Đình đầu hàng sao?.

Trong đầu bọn họ tất cả là nghi vấn, từ ngày Giáo Chủ tồn tại tới nay vẫn chưa từng có người nào dám đưa ra điều kiện như vậy, cho đến khi bảy người Lưu Vũ Phi đi rất xa, bọn họ mới tỉnh táo lại.

Tên Thần Phụ thanh tỉnh đầu tiên dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào mật thất dưới đất, ở nơi đó có phương pháp liên lạc với Giáo Hoàng.

Ra khỏi Giáo Đình, Sở Tâm Lam thắc mắc: "Sư đệ, nếu nơi này là thánh địa của thiên Giáo Chủ, vừa rồi sao không trực tiếp san bằng nơi này? Trong lòng người phương tây không phải Giáo Đình sẽ rơi xuống nghìn trượng sao? ".

"A a! Tâm Lam Sư tỷ, tỷ sẽ không hiểu, Giáo Đình vẫn giả thần phát ngôn tại thế tục, mỗi một Giáo Hoàng đều là Chính Trị Gia xuất sắc, ngay cả chúng ta san bằng nơi đây, ngày mai bọn họ có thể xây một khu đại điện lớn hơn xa hoa hơn, lại có thể tìm ra vô số cớ tranh phủ đồng cảm của phàm nhân, đồng thời hội tụ ngày càng nhiều tín đồ, bất quá ta sẽ không để bọn họ chiếm tiện nghi, nếu tỷ muốn ta để lại một chút kỷ niệm vậy".

Cách đại điện không xa lắm, Lưu Vũ Phi nắm chặt tay phải hét lớn một tiếng "Cáp".

Từ tay hắn xuất hiện luồng ánh sáng màu xanh, nắm tay hắn như mũi khoan đột nhiên đánh xuống quảng trường Vatican.

Luồng ánh sáng màu xanh phát ra tiếng "xuy xuy xuy", đồng thời mặt đất phát ra tiếng "ầm ầm" nổ tung, như muốn xé rách tai mọi người, giống như sấm sét vang lên bên tai mọi người ở Vatican.

Cả Vatican không ngừng run rẩy như động đất, lấy Lưu Vũ Phi làm trung tâm vô số vết nứt nhỏ lan ra bốn phía.

Làm quần thể kiến trúc rung động, lộ ra từng vết nứt nhỏ, đại điện hùng vĩ trong nháy mắt thành một tòa nhà nguy hiểm không ai dám ở lại.

Mọi người ở Vatican bị chấn động bất ngờ, không sợ đến mức quỳ rạp trên mặt đất, không ngừng nhúc nhích, thét lên chói tai, liều mạng chạy đến dải đất rộng rãi.

Vô số người trong phòng ốc nhảy ra, thần phụ biết tình huống, vừa chạy vừa kêu.

"Chúa ơi! Tất cả bọn họ đều là ma quỷ".

Chỉ một quyền của Lưu Vũ Phi làm cho cả Vatican khủng hoảng, thẳng đường rời đi.

Chỉ có một đám Thần Phụ phổ thông quay về phía đại điện thần thánh khóc không ra nước mắt.

Vài người ở VaticSan thu thập tin tức truyền tới Giáo Hoàng, ở một gian phòng Bảo La phẫn nộ rít gào.

"Dị giáo đồ đáng chết, đáng chết, dám ngang nhiên khinh nhờn Thần Thánh ở Thánh Địa Giáo Hội, dị giáo đồ đáng chết một vạn lần, ta lấy nhân danh Chúa thề, ta nhất định giết sạch các ngươi, một ngày nào đó ta muốn đem tất cả dị giáo đồ đáng chết đóng đinh vào Thánh Giá!".

Nhìn Giáo Hoàng tức phát điên, Hồng Y Giáo Chủ bên cạnh không ngừng lau mồ hôi, lo lắng Bảo La nhất thời khống chế không được sẽ làm thịt mình.

Các Hồng Y Đại Giáo Chủ và các tài phán trưởng phân tán tại các địa điểm khác, nhận được tin tức từ Vatican, đồng dạng rít gào nổi điên.

"Sỉ nhục đây tuyệt đối là sỉ nhục, dị giáo đồ ngang nhiên ở Thánh Địa khinh nhờn Thần Thánh, sỉ nhục hôm nay chỉ có máu tươi mới rửa sạch".

Tài phán trưởng cao giọng gầm gừ xuyên trời đêm.

Lưu Vũ Phi sỉ nhục trên đầu Giáo Đình, tuyệt đối là khó có thể rửa sạch sỉ nhục này, trong lịch sử Vatican chưa từng xuất hiện khiêu khích như vậy.

Đám nhân viên thần chức cao cấp bởi vì Vatican tập kích tạm thời mất đi lí trí.

Tây phương Thiên Giới rất nhiều Thần Linh cao cấp, giống như nghe thấy Bảo La cầu khẩn bọn họ, trên bầu trời Vatican đột nhiên âm trầm xuống, từng đám, từng đám mây đen nhanh chóng tụ tập lại, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc, mọi người trên đường khủng hoảng.

Nghe tiếng động trên bầu trời, Bảo La và các thành viên cao cấp lập tức vui vẻ quát to: "Ha ha ha, dị giáo đồ đáng chết, lúc này xem các ngươi có thể kiêu ngạo được bao lâu, Chúa vĩnh viễn sẽ phù hộ chúng ta".

Trong tiếng cười lại ẩn chứa tiếng khóc.

Mấy người Lưu Vũ Phi bộ dáng hoàn toàn khác, nhìn dị tượng trên bầu trời, bảy người nhìn nhau cười.

Lưu Vũ Phi không thèm để ý chút nào cười nói: "A a a, các sư tỷ xem ra Giáo Đình có chỗ dựa, họ rất bất mãn với chúng ta, phản ứng nhanh như vậy, ân, ngẫm lại đoạn thời gian trước, Giáo Đình nuốt hận cũng đã lâu, hiện tại nhất trọng thiên tổn thất Thiên Sứ, bọn họ nếu không làm một chút động tác sợ rằng không còn mặt mũi đối mặt với tín đồ Hạ Giới, một lần quấy nhiễu liền xuất ra động tĩnh lớn như vậy, không biết lần này phái ra bao nhiêu Thiên Sứ? một trăm vạn? hai trăm vạn? hay là tất cả Thiên Sứ của cửu trọng thiên?".

Khẩu khí đối với Thiên Giới lộ ra sự khinh thường và khinh thị.

Mấy người Sở Tâm Lam hùng tâm vạn trượng, lần này có thể làm Thiên Giới Tây Phương bị thương nặng, đối với tu chân giới ở Trung Quốc mà nói tin tức này làm lòng người phấn chấn, ngay cả lĩnh vực của Tiên Giới cũng bị tổn thất nặng sau này còn bận tâm đến Giáo Đình sao?.

Đám Bảo La đợi hồi lâu cũng không thấy có người xuất hiện, trên bầu trời mây đen quay cuồng mấy lần rốt cuộc tản đi.

Phụ trách thi thuật chiến thần bất mãn nói ra: "Quang Minh Thần, ngươi nhìn xem bệ hạ cũng thiệt là chỉ là pháp thuật quấy nhiễu cũng cần phải phái ta sao? Làm cho chúng ta xuất ra động tĩnh lớn như vậy nhưng không có lộ diện, mọi người không bằng trực tiếp liên hợp phá hủy cái tinh cầu này, ta cũng không tin mấy trăm vạn Thiên Sứ liên hợp công kích, người kia đến sợi lông cũng không tổn hao gì".

"Ai! đây cũng là bất đắc dĩ a ! ngươi cho rằng bệ hạ không nghĩ như vậy a, chỉ là cái tinh cầu này liên lụy đến nhiều lĩnh vực lắm, hơn nữa một mình phá hủy một tinh cầu, sợ rằng sau này Thiên Khiển chúng ta khó có khả năng thừa nhận, nhiệm vụ hoàn thành chúng ta trở về thôi! cái dị giáo đồ kia rất nhanh sẽ bị trừng phạt xứng đáng, dị giáo đồ ghê tởm có mấy chục Quang Thiên Sứ bị diệt trên tay hắn".

Quang Minh Thần cuối cùng tức giận nói một câu.

A Thụy Tư thở dài nói: "Đi thôi! Đi thôi! ở chỗ này nói lời này đối với người kia nhất định không có tác dụng, cuối cùng cũng được xem thực lực thiên tiên của Tân Nguyên Giới, như thế nào cũng quyết chiến".

Hai gã chủ thần thở dài một tiếng, hóa thành một đạo Lưu Quang hướng Thiên Giới Tây Phương biến mất.

Mấy lĩnh vực kia một bên bội phục tu vi nghiên trời nghiêng đất của Lưu Vũ Phi, một bên hận hắn sỉ nhục bọn họ.

Sau khi mây đen tản đi không lâu, mấy người Lưu Vũ Phi đợi không thấy một chút dị động, hắn không khỏi có một chút buồn bực, bọn họ quấy nhiễu tất cả các vệ tinh, sau đó lại không thấy động tĩnh gì, đến tột cùng là sao đây ? Lưu Vũ Phi cũng không ngây thơ cho rằng Thiên Giới có động tĩnh sớm như vậy chỉ là hù dọa bọn họ.

Sở Uyển Tĩnh không nhịn được hỏi: "Tiên sinh, ngươi nói bọn họ sao vậy? Động tĩnh lớn như vậy cũng không thấy bóng người, chẳng lẽ nói bọn họ sợ ngươi? Thiên Giới hẳn là không nhát gan như vậy!".

"A a, bọn họ không phải nhát gan, làm như thế có thể bởi vì chúng ta ở thế tục, có thể lo lắng trong lúc đánh nhau với chúng ta sẽ mang đến cho tục giới tai nạn, hơn nữa Thiên Sứ hạ phàm có hạn chế, nhân số ít không phải đối thủ của chúng ta, hơn nữa lại có nhiều pháp tắc hạn chế".

Lưu Vũ Phi nói ra đánh giá của mình.

Mấy người Sở Tâm Lam nghe liền yên tâm, không có giải thích nào tốt hơn, bọn họ đồng tình với đánh giá của Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi nói tiếp: "Sư tỷ, mới vừa rồi chỉ là giả thiết của ta, mặc kệ như thế nào bọn họ khẳng định sẽ có động tĩnh,thời gian kế tiếp chúng ta phải cẩn thận một chút, ta lo lắng bọn họ đột nhiên tập kích, đám người chim này cũng sẽ không cùng chúng ta Quang Minh chính đại quyết đấu".

Lần trước giáo huấn tại Hoành Nguyên Giới, Lưu Vũ Phi đối với mấy lĩnh vực kia cũng không có tin tưởng.

Sở Tâm Lam còn không rõ tao ngộ của Lưu Vũc Phi tại Hoành Nguyên Giới, Lưu Vũ Phi đánh giá đối thủ như vậy không khỏi có chút kì quái, bất quá nàng không có nói ra nghi vấn của mình, hướng Lưu Vũ Phi nói: " Sư đệ, xem ra bọn họ cũng sẽ không xuống phiền toái ngay, tiếp theo chúng ta làm như thế nào ?Trực tiếp đánh lên Thiên Giới trước hay tìm nơi dừng chân?".

"A a, đánh lên Thiên Giới sẽ không được, toàn bộ Nhất Trọng Thiên đã bị phá hủy, các ngươi không cách nào đi vào, tìm thông đạo khác sẽ rất lâu, chúng ta đợi bọn chúng đến, còn có đám điểu nhân này vì người phàm suy nghĩ, chúng ta không bằng hào phóng một chút tìm một nơi không người chờ bọn chúng, miễn đừng để bọn họ chê cười chúng ta dựa vào phàm nhân chiếm tiện nghi, chúng ta đi sa mạc chờ bọn họ đến".

Bày người thẳng đường đến sa mạc Sahara.

Mấy người Bảo La chờ Thiên Giới phát chỉ ý, trong thời gian này bọn họ trông ngày trông đêm hy vọng bọn họ đến, thời gian kế tiếp bọn họ không ngừng cầu nguyện,bọn họ hy vọng Chúa, tiêu diệt Lưu Vũ Phi kẻ đại biểu cho ác mộng.

Chiến Thần và Quang Minh thần trở lại cung điện của Thượng Đế, ở đó người của mấy lĩnh vực đã đến.

Tân Nguyên Giới, chín tên Thượng Đẳng Thiên Tiên, chín Tiên Thân này đều là Tiên Nhân từ Thượng Cổ, tu vi so với Thần Nhân chỉ kém một bước.

Bọn họ nhất cử nhất động biểu hiện ra tu vi cường đại, chín người đứng một chỗ khí thế bao trùm thiên hạ , làm cho một vài Chủ Thần không khỏi âm thầm cảm thán.

Tân Nguyên Giới phái ra mặt trận mạnh như vậy còn là lần đầu, có thể thấy được bọn họ đối với Lưu Vũ Phi đã hận thấu xương.

Vài tên Thượng Đẳng Thiên Tiên này chính là kì binh của Tiên Giới, nói về tu vi bất cứ người nào trong bọn họ đều mạnh hơn Nhật Chiếu, đối với Lưu Vũ Phi trận này mà thua Tân Nguyên Giới sẽ chịu không nổi.

Chẳng những Tân Nguyên Tiên Giới có ý nghĩ như vậy, Thánh Điện Sơn, Tượng Giao Viên, Tây Phương Thiên Giới đều có ý nghĩ như vậy.

Nếu như bốn Lĩnh Vực liên hợp cuối cùng không cách nào đạt được mục đích, sau này bọn họ chỉ có thể bị lĩnh vực khác chê cười.

So với siêu mặt trận Tân Nguyên Tiên Giới,Tượng Giao Viên và Thánh Điện Sơn có chỗ thua kém rất nhiều.

Dưới sự chủ trì của Thượng Đế các mọi người cuối cùng đã rõ các bước, quyết đấu trên địa cầu sẽ không có khả năng, bọn họ quyết định đem chiến trường tới Thần Ma chiến trường.

Phái hai gã Chủ Thần đi địa cầu trước giao Chiến Thư, Thượng Đế hiện thân ngoài đại điện xuất chiến đội quân Thiên Sứ, động viên trước trận chiến.

Lời này, mỗi lần Thiên Giới khai chiến Ma Giới đều nói một lần, nhưng chín tên Thiên Tiên đối với cảnh tượng như vậy rất phản cảm.

Bọn họ không biết cái gì quân viễn chinh, cũng không muốn mấy chục vạn người tiến hành quyết chiến đối phương một hồi, đối phó bảy người không phải chỉ cần bảy người ra mặt sao?.

Chín tên Thiên Tiên lạnh lùng hừ một tiếng, bọn họ tự nhận bằng chín người, có thể đối kháng một Thần Nhân, không thắng, cũng không thể thua, có các lĩnh vực khác cầm cự, bọn họ có tám mươi phần trăm nắm chặt có thể thắng trận quyết đầu này.

Đó là ý nghĩ của bọn họ, không nên lãng phí thời gian để giảng giải, tốt hơn hết đến Thần Ma chiến trường trước.

Chín tên Thiên Tiên rốt cuộc chịu đựng không được cảnh này, ngay cả nói một câu tối thiểu cũng không nói, bay thẳng đến Thần Ma chiến trường.

Thượng Đế cùng các chủ thần nhìn chín tên Thiên Tiên biến mất sắc mặt đại biến, thật không ngờ Tiên Nhân của Tân Nguyên Giới lại vô lễ như vậy, nói đi là đi không có để bọn họ vào mắt, cuối cùng đám Chủ Thần cũng không nói ra một câu bất mãn.

Hiện tại là thời điểm mấu chốt, bọn họ cũng không nguyện lúc mấu chốt trở mặt với Tân Nguyên Tiên Giới.

Tại trung tâm sa mạc Sahara, mặt trời gay gắt chiếu xuống ,nhiệt độ tới tám mươi độ.

Mặt trời chói chang chiếu xuống không có ảnh hưởng tới bảy người Lưu Vũ Phi, bảy người giống như tượng phật trong chùa, phiêu đãng ngồi trên không.

Thời gian trôi đi từng phút, mặt trời chói chang dần hướng phía tây lặn xuống, mặt trời gay gắt thu lớp áo ngoài của mình lại, chỉ để còn lại vòng màu hồng.

Thân ảnh bảy người Lưu Vũ Phi trải dài xuống, màu đỏ tươi chiếu vào cát vàng trên mặt đất, hiện ra một bức tranh tuyệt mỹ, trong lòng mọi người cảm giác buồn man mác.

Trên đỉnh đầu ngẫu nhiên bay đến một đám kền kền sa mạc, chúng không ngừng lượn quanh, đánh giá bảy người quái dị.

Đột nhiên mấy con kền kền giống như gặp thiên địch của mình, phát ra tiếng kêu dát dát hoảng sợ, liều mạng vỗ cánh thoát khỏi địa phương này.

Đồng thời với tiếng kêu của đám kền kền, trên không một đám khí không tầm thường lưu động, từng vòng từng vòng tự động xoay tròn, không gian vặn vẹo từ bên trong xuất hiện hai người.

Hai gã Chủ Thần thân bao phủ bởi áo giáp, toàn thân tản mát ra vô số kim quang, nhìn qua có một chút như thần linh trong truyền thuyết.

Lúc hai gã chủ thần hiện thân, dị tượng phía sau bọn họ biến mất.

Mấy người Lưu Vũ Phi lộ ra nụ cười thản nhiên, cuối cùng tới! mấy người Sở Tâm Lam không thể kiên trì nhìn lên hai gã chủ thần trên bầu trời nói: “Kì quái, bọn họ tại sao đến có hai người? chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng bằng hai người có thể thu thập chúng ta sao?”.

Đầu óc Lưu Vũ Phi sinh ra vô số giả thiết, cuối cùng hắn bỏ qua các giả thiết, chờ hai gã Chủ Thần đưa ra đáp án.

Lưu Vũ Phi nhẹ nhàng nói: "Sư tỷ chúng ta đến xem một chút".

Vừa nói xong thân hình Lưu Vũ Phi chợt lóe sáng, trong nháy mắt liền đối diện với hai gã Chủ Thần, theo sau chính là sáu người Sở Tâm Lam.

Hai gã chủ thần là sứ giả, nghĩ rằng Lưu Vũ Phi sẽ gây bất lợi với bọn họ, khi thân ảnh Lưu Vũ Phi biến mất lập tức lui về phía sau nhiều bước, thấy mình đánh giá sai mấy người Lưu Vũ Phi, tên chủ thần không khỏi đỏ mặt.

Lưu Vũ Phi tuy trơ trẽn, nhưng không có làm khó bọn họ, âm thanh lạnh lùng nói: "Nói ra ý đồ của các ngươi, sau đó lập tức cút đi".

Không chút khách khí trách cứ, vẻ mặt hai người Y Tác hiện ra sự tức giận, bọn họ là hai Chủ Thần, người ta lại trách cứ như vậy, nhớ tới Lưu Vũ Phi tu vi thông thiên, thủ pháp vô cùng ác độc, bọn họ chỉ có âm thầm thở dài.

Thấy vẻ mặt hai người Y Tác âm trầm, Lưu Vũ Phi lạnh lùng nói: "Các ngươi không phục sao? Không phục cứ việc tới thử".

Y Tác tiến lên vài bước nói: "Chúng ta biết mình không phải đối thủ của các hạ, lần này đến cũng không phải vì cùng các hạ đấu, ta đại diện Thần Giới tuyên chiến với các hạ, đây là chiến thư! bên trên có ghi địa điểm cùng thể thức, tin rằng các hạ nhất định biết nơi này, chiến hay không chiến là do các hạ".

Thuận tay tiếp chiến thư bay tới, Lưu Vũ Phi cảm thấy buồn cười, niên đại này rồi vẫn còn chiến thư thời trung cổ, đối phương nếu muốn quyết chiến một lần, Lưu Vũ Phi há có lý do cự tuyệt thoáng xem qua chiến thư, rồi đưa cho Sở Tâm Lam, hắn cười nói: "Đối phương muốn chúng ta đi đến Thần Ma chiến trường trước, sư tỷ các ngươi thấy thế nào?".

"Bọn họ muốn chiến, chúng ta có lý do cự tuyệt sao? sư đệ ngươi xem ra đoán đúng, để chúng ta đi trước Thần Ma chiến trường, bọn họ thật sự lấy cớ phàm nhân trên địa cầu, cư như vậy bọn họ cũng không có số lượng hạn chế, muốn phái bao nhiêu Thiên Sứ thì phái bấy nhiêu Thiên Sứ, Tây Phương Thiên Giới quả nhiên không có tài năng".

Sở Tâm Lam khinh thường bĩu môi nói.

Đối với sự trào phúng mấy người Lưu Vũ Phi, hai người y tác chỉ là hơi đỏ mặt một chút, mấy người Lưu Vũ Phi quả thật nói đúng ý đồ bọn họ.

Y Tác chỉnh lại vẻ mặt, hỏi: "Hãy bớt sàm ngôn đi, các ngươi là đánh hay không đánh?".

"Chiến! vì sao không chiến? có thể giải quyết các ngươi một mẻ, ta sao lại không làm, chúng ta lập tức đến Thần Ma chiến trường".

Lưu Vũ Phi khẳng định lại, hai người Y Tác không có ở lại, lập tức hướng Thần Ma chiến trường bay đi.

Bảy người Lưu Vũ Phi đồng thời phi hành, biết rõ bọn họ đã làm tốt kế sách vạn toàn, bọn hắn vẫn không có sợ.

Trên đường phi hành Lưu Vũ Phi truyền âm: "Tâm Lam sư tỷ, lát nữa mấy người phải cẩn thận, bọn họ rất có thể chờ chúng ta vào bẫy, vạn nhất sự tình không có đúng các ngươi lập tức rời chiến trường, một mình ta đối phó bọn họ cũng đủ".

"Sư đệ lời này là ý tứ gì? chúng ta chẳng lẽ là hạng người sợ chết sao? Yên tâm đi mấy người chúng ta đều sống ngàn năm, ngay cả cuối cùng chết trận chúng ta cũng không oán hận một câu". Sở Tâm Lam nghe Lưu Vũ Phi nói vậy không khỏi có chút tức giận, lúc đó giọng nói rất không vui.

Sở Uyển Tĩnh đồng thời lộ ra vẻ mặt bất mãn, ý tứ rất rõ ràng

169. Chương 168

Lưu Vũ Phi biết các nàng hiểu lầm, không để ý đến ngữ khí bất mãn, hắn thản nhiên cười, giải thích: "Sư tỷ, ta bảo các tỷ rời đi trước không phải như các tỷ nghĩ, mà là ta sẽ sử dụng pháp thuật công kích khổng lồ, có thể nói pháp thuật này là vô địch, khuyết điểm duy nhất chính là một khi thi triển ra sẽ không phân biệt địch ta, bao gồm tất cả sinh vật trong phạm vi công kích , cho nên ta mới nói các tỷ rời đi trước".

Nghe xong Lưu Vũ Phi giải thích, sự không hài lòng của mấy người sáu người biến mất, trong lòng không còn một chút tức giận.

Tốc độ phi hành của bảy người Lưu Vũ Phi so với hai người Y Tác nhanh hơn rất nhiều, trong lúc nói chuyện với nhau đã bỏ xa hai người.

Đột phá vô số không gian, bảy người Lưu Vũ Phi rốt cuộc tới được Thần Ma Chiến Trường.

Bốn lĩnh vực nghĩ không ra mấy người Lưu Vũ Phi đến nhanh như vậy, người của bọn họ còn chưa có hoàn toàn đến, trong truyền tống trận vẫn cuồn cuộn không ngừng tuôn ra đủ loại Thiên Sứ, nhưng bảy người Lưu Vũ Phi đã tới.

Thần Ma chiến trường là địa điểm giao chiến giữa Tây Phương Thiên Đình và Ma Giới, đây là không gian khổng lồ từng trải qua vô số lần đại chiến giữa Thần và Ma.

Trên mặt đất khắp nơi đều là hố to do ma pháp đánh xuống, ngay cả một sườn núi hơi cao một chút đều không có.

Người đứng ở Thần Ma Chiến Trường, có một cảm giác lành lạnh tang thương, mùi vị chiến tranh nồng đậm, bảy người Lưu Vũ Phi lần đầu tiên kiến thức qua chiến trường loại này, bọn họ kinh ngạc hào khí trên chiến trường.

Nhìn khắp Thần Ma Chiến Trường, bảy người Lưu Vũ Phi có thể tưởng tượng, từng phát sinh chiến tranh ác liệt như thế nào.

Lưu Vũ Phi đối diện với đại quân Thiên Sứ cuồn cuộn, không ngừng từ ma pháp trận tuôn ra, sau đó bày ra một trận hình chiến đấu.

Đồng thời trên không Thần Ma Chiến Trường, không gian bắt đầu vặn vẹo từ vết nứt không ngừng tuôn ra võ sĩ của Thánh Điện Sơn, võ sĩ Tượng Giao Viên.

Sau mười phút truyền tống , ma pháp trận mới đình chỉ vận chuyển, hiện ra trước mắt bảy người Lưu Vũ Phi mười hai trận hình, chia ra Thánh Điện Sơn, và Tượng Giao Viên, mấy chục nhân mã chình tề tụ lại một chỗ, làm cho bảy người Lưu Vũ Phi nhìn không thấy đầu cuối.

Mấy chục vạn Thiên Sứ cánh trắng noãn nà, phát ra sát ý, giờ khắc này Lưu Vũ Phi cảm giác như mình ở chiến trường thời Trung Cổ, đối mặt với đại quân mấy chục vạn người.

Sát khí đầy trời, làm khơi dậy sát ý nguyên thủy từ trong đáy lòng hắn, một tiếng rồng ngâm từ trong miệng hắn phát ra, như sóng biển cuộn trào, thẳng thấu lên chín tầng mây.

Một mình Lưu Vũ Phi phát ra sát khí, không chút thua kém sát khí do đối phương phát ra.

Mấy người Sở Tâm Lam đối đầu với sát khí do mấy chục vạn Thiên Sứ phát ra có chút kinh hoảng, mấy chục vạn người phát ra khí thế làm các nàng lần đầu có cảm giác vô lực.

Lúc trước các nàng nghe Lưu Vũ Phi nói có thể có mấy chục vạn, có thể trên trăm vạn, lúc đó mấy chục vạn đối với các nàng chỉ là một vài chữ mà thôi, hơn nữa Lưu Vũ Phi từng nói qua mình hắn tiêu diệt mấy trăm vạn Thiên Sứ, bởi vậy các nàng cũng không để các Thiên Sứ vào trong mắt.

Cảm giác bản thân đứng trước mấy chục vạn người, nhỏ bé cỡ nào, bây giờ các nàng hiểu được, mấy chục vạn người tạo thành một thể là không tầm thường, họ phát ra khí thế không thể coi thường, lần nhận thức này làm sáu người Sở Tâm Lam thu hồi ý khinh thị với Thiên Sứ.

Một mình Lưu Vũ Phi phát ra sát khí, lại có thể chống đỡ mấy chục vạn người, làm cách nhìn nhận của các nàng đối với Lưu Vũ Phi lần nữa thay đổi.

Không có thời gian nói nhảm, bảy người Lưu Vũ Phi bình tỉnh lấy ra pháp bảo công kích .

“ Hống!!!”

Thiên Sứ, võ sĩ Thánh Điện, võ sĩ Tượng Giao Viên cùng nhau hống lên, hai bên sinh tử đối đầu, lời khách sáo dối trá ai cũng không thèm nói ra.

Thiên Sứ mười hai cánh dưới sự chủ trì của Quang Thiên Sứ, với Thiên Sứ khác bắt đầu cầu nguyện, các Thiên Sứ cần lượng lớn thời gian chuẩn bị phát động Thần Chi Diệt Sát, mà võ sĩ Tượng Giao, võ sĩ Thánh điện thì không cần.

Võ sĩ hai lĩnh vực đồng thời phát động thế công, gần ba vạn Thánh Điện võ sĩ vung loan đao trong tay lên, vô số đao ảnh ngưng kết thành hình, chém về phía sáu người Sở Tâm Lam.

Trong phút chốc, Thiên Địa tràn ngập ánh đao màu bạc, làm cho người ta sợ hãi, ánh sáng lạnh lẽo tầng tầng lớp lớp, lập lòe bay múa, không khí bị đè ép cắt chém, trong tiếng gào thét sắc bén, đao khí như cuồng phong bạo vũ chụp xuống.

Giống như đã thương lượng trước, Thánh Điện võ sĩ hướng sáu người Sở Tâm Lam tấn công, Tượng Giao võ sĩ phân ra bốn góc liên thủ lại, hướng Lưu Vũ Phi ra sát chiêu, nhất thời không trung hàn quang đại thịnh, vô số luồng sáng lạnh xuyên qua không khí, như đao khí sắc bén tung hoành, kéo theo tiếng “ Hưu hưu” xé gió, như ngân xà(rắn trắng) lúc hiện lúc mất.

Sáu người Sở Tâm Lam chống lại thế công của thánh điện võ sĩ, bọn họ chia làm ba tổ, hai người một tổ cùng đánh ra Tu La Chưởng, một đám khí vụ màu hồng từ không trung đột nhiên chụp xuống, chưởng ảnh màu đỏ như sương mù lất phất.

Đồng thời lại có vô số kiếm ảnh giao nhau chém lại, kiếm khí sắc bén tạo thành một vòng tròn trong suốt.

Trong chốc lát, một dãy, chưởng ảnh màu đỏ ngưng kết thành hình, kiếm khí màu vàng phát ra ánh sáng vạn trượng trong màn đêm dày đặc cùng nhau chiếu sáng.

Chưởng ảnh màu đỏ, kiếm khí màu vàng cùng lao tới, trong nháy mắt va chạm vào đao khí màu bạc, kiếm khí vô tình chém ra bốn phía không gian.

Trên Thần Ma chiến trường sấm sét “ Ầm ầm” chấn thủng màng nhĩ mọi người, kình khí giao nhau như sấm mùa xuân đánh xuống đất.

Bỗng dưng, vang lên tiếng kêu bi thảm, song phương đối chạm, người như đạn pháo bắn ra xung quanh, Thánh Điện võ sĩ trên không trung, biến thành vô số huyết nhục rơi xuống như mưa, theo tiếng nổ từng mẫu thân thể rơi xuống mặt đất tối tăm.

Chênh lệch giữa Thánh Điện Võ Sĩ và Thiên Tiên trong một lần lộ rõ, dù bọn họ có ba vạn người đồng thời liên thủ, đối mặt với sáu Thiên Tiên, toàn lực đánh một kích nhưng kém hơn rất nhiều.

Cấp bậc khách nhau nên Thánh Điện Võ Sĩ thương vong lớn cũng là hợp tình hợp lý, mà mấy người Sở Tâm Lam cũng không phải dễ dàng, các nàng bị kình khí trong lúc va chạm đánh mạnh, đẩy lui mấy chục thước, mái tóc rối loạn, ngực phập phồng kịch liệt.

Bên kia, mình Lưu Vũ Phi chống lại gần hai mươi vạn Tượng Giao chiến sĩ, kình khí như cuồng phong, Lưu Vũ Phi cảm thấy bốn phía không gian co lại, không khí bị đè ép trong nháy mắt biến mất.

Lúc Tượng Giao võ sĩ phát động thế công, Lưu Vũ Phi cũng múa Thất Thải Thần Kiếm, Thất Thải Thần Kiếm vũ động làm không khí xung quang nổi lên từng gợn sóng.

Kiếm khí rực rỡ từ Thất Thải Thần Kiếm bắn ra, không gian bốn phía bị đè ép, phát ra tiếng “ Hưu hưu” không cam lòng.

Kiếm khí như thác đổ đột phá trói buộc không gian, lao tới Tượng Giao võ sĩ.

Kiếm khí xuyên khắp Thiên Địa, kình khí lan tràn trong không khí, lập lèo như điện, gào thét điên cuồng.

Tượng Giao võ sĩ cảm giác kình khí do mình phát ra, sẵn sàng bị một cỗ kiếm khí cường đại đánh bật trở lại, bọn họ không cam lòng thất bại như vậy, tiếng rống giận dữ kinh thiên truyền khắp Thần Ma Chiến Trường, kình khí như mưa lần nữa chém ra, hai cổ kình khí cuối cùng tìm được đối thủ của mình.

Bỗng nhiên, một tiếng nổ ầm ầm rung trời, tựa như đầu đạn hạt nhân đột nhiên nổ tung trong đêm tối, bốc lên một làn khói màu sáng bạc, mọi người trong đám hỗn tạp gần như tử vong hết, kêu lên bi thảm.

Tượng Giao võ sĩ không còn nghi ngờ đã thất bại, bọn họ trả giá rất lớn.

Cuối cùng bọn họ hiểu được Thần Nhân không phải dựa vào nhiều người là có thể thủ thắng, bây giờ mới hiểu được tất cả những lưu truyền liên quan đến Lưu Vũ Phi trong Thiên Sứ của Thiên Đình không phải là hư ngôn.

Thế công của Lưu Vũ Phi tuyệt không chỉ có chút ấy, thân hình chợt lóe Lưu Vũ Phi đã xuất hiện trên đỉnh đầu Tượng Giao võ sĩ, một cổ sát ý sắc bén chụp xuống, Tượng Giao võ sĩ cảm thấy lạnh hết cả người.

Hai tay Lưu Vũ Phi chuyển động, từng vòng, từng đóa hỏa diễm như hoa sen xuất hiện trên không trung, chậm rãi rơi xuống như tuyết bay.

Thủ ấn đột nhiên thay đổi, Lưu Vũ Phi hét lớn một tiếng: "Tự Nhận Liên Hoa".

Từng cánh hoa sen đỏ tươi kiều diễm, trong nháy mắt biến thành lưỡi đao sắc bén, không khí bốn phía bị Liên Hoa Nhận cắt phát ra tiếng ô ô quái lạ.

Sáu người Sở Uyển Tĩnh bên kia, thân thể như tia chớp lúc tiến lúc lùi, bốn người Sở Tâm Lam khẽ quát một tiếng đồng thời chém xuống, kiếm khí bay múa ngang dọc, Sở Tâm Di và Sở Tâm Thu khấp thủ ấn triệu hoán thiên lôi.

Thánh Điện võ sĩ hoàn toàn không sợ chết, bọn họ một phân thành hai, trong đó một bộ phận nhìn kiếm khí trên đầu chụp xuống coi như không có gì, cho dù đồng bạn chết phát ra tiếng kêu bi thảm bọn họ cũng coi như không nghe thấy, phân ra sáu nghìn người từ bỏ che chở đồng bạn, thân hình như điện bay tới đỉnh đầu sáu người Sở Tâm Lam.

"Loan Đao Tề Dương".

Trong tiếng hét, loan đao rời tay bắn đi, loan đao giống như trăng tròn, đột nhiên hướng sáu người nện xuống.

Đúng lúc này hai bên chuyển từ thủ sang công chỉ trong một giây, cảm nhận trên đỉnh đầu sát ý rất lớn ép xuống, sáu người Sở Tâm Lam đồng thời rùng mình, hai người Sở Tâm Di vừa mới hoàn thành thủ ấn triệu hoán thiên lôi.

Bỏ qua tiêu diệt Thánh Điện võ sĩ phía dưới, sáu người Sở Tâm Lam cùng hét lớn : "Cửu Thiên Lôi Kiếp"

" Ma Hồn Kiếm Quyết"

Thiên Lôi ầm ầm đánh xuống, giống như tiếng chúng Thần gầm gừ phẫn nộ, cột Thiên Lôi màu trắng, uy lực biểu hiện rất lạ thường.

Cùng lúc đó bốn người Sở Tâm Lam từ dưới bay lên phát ra ra vô số đạo kiếm khí màu bạc, "Xuy xuy" hướng Thánh Điện võ sĩ trên đỉnh đầu, kiếm phí bay ngang đụng với cái vòng tròn chói mắt.

Bỗng nhiên, giữa không trung nổ tung, tạo thành quang cầu chói mắt, mà Thánh Điện võ sĩ đối mặt không chỉ có mình công kích phía dưới, mà Thiên Lôi đánh xuống mới là sát chiêu trọng yếu, Thiên Lôi phóng ra giống như mãnh hổ chui vào bầy dê, mỗi một đạo thiên lôi uy lực mạnh mẽ, lấy đi vô số tính mạng Thánh Điện võ sĩ.

Thánh Điện võ sĩ phía dưới sáu người Sở Tâm Lam, trả giá lớn mới đỡ được sóng kiếm lúc trước.

Bởi vì rất nhiều đồng bạn bị chết, làm cho đám Thánh Điện võ sĩ hoàn toàn mất đi lý trí, mấy ngàn người cùng dùng phương thức đồng quy.

Người đao hợp nhất, như tia chớp đánh tới sáu người Sở Tâm Lam, mỗi một Thánh Điện võ sĩ như cơn xoáy, xoay tròn lao tới trước, lại giống như một quả cầu ánh sáng chói mắt, tỏa ra sát khí mãnh liệt, mạnh mẽ xuất hiện kịch chiến sáu người Sở Tâm Lam.

Về tu vi sáu người Sở Tâm Lam là cường giả đương thời, ứng phó mặt với Thánh Điện võ sĩ điên cuồng nhưng không có vội.

Sáu người chia làm hai tổ, chia nhau đối phó với đối thủ trên bầu trời cùng phía dưới.

Sáu người dùng pháp bảo hợp thành một trận pháp nhỏ, đồng thời Sở Uyển Tĩnh ở phía sau chuyên môn tiêu diệt Thánh Điện võ sĩ đến gần, giờ khắc này các nàng không có tâm tư quan tâm Lưu Vũ Phi.

Thiên Lôi biến mất, Thánh Điện võ sĩ tập hợp lại rút đao ra chém, đao ảnh chói lọi từ đỉnh đầu đánh xuống.

Ba người Sở Tâm Thu cấp tốc xoay ngược thủ ấn lại, ấn quyết điều khiển phi kiếm, huyễn xuất ra vô số kiếm ảnh, từng đạo kiếm khí như thác đổ từ trên phi kiếm bắn ra, kiếm khí màu hồng giao nhau trong Thiên Địa.

Bỗng nhiên, kiếm khí và đao mang trên đầu va chạm nhau, vì vậy, một trận tiếng nổ như pháo đồng loạt nổ, trong hư không tạo thành vô số ánh sáng chói mắt, khói lửa, lực đánh rất lớn như muốn xé rách tất cả sinh linh trong phạm vi công kích, thân thể sáu người Sở Tâm Lam cùng rơi xuống, trên đỉnh đầu các nàng không còn một Thánh Điện võ sĩ, vô số người bị kình khí đánh mạnh vào, ta xương nát thịt.

Cùng lúc đó, Thánh Điện võ sĩ phía dưới, toàn thân như quang cầu bao phủ đã xông đến trước mặt, ba người Sở Tâm Lam không có vội, các nàng khu động pháp bảo bên ngoài, vô số chùm ánh sáng bắn ra, như tia laser đánh vào Thánh Điện võ sĩ phía dưới, phanh ! Phanh ! Phanh !

Không ngừng nổ lên, máu tươi lẫn lộn thịt nát từ không trung rơi xuống như mưa.

Nhưng Thánh Điện võ sĩ số lượng rất lớn, sáu người Sở Tâm Lam chỉ có thể chém trên giết dưới, các nàng chia làm hai tổ căn bản không có cách nào dùng pháp thuật uy lực lớn nhất, tiêu diệt nhiều Thánh Điện võ sĩ nhất.

Trên dưới, hai bên Thánh Điện võ sĩ đồng thời chém ra nghìn vạn đạo kình khí, giờ khắc này trên Thần Ma Chiến Trường kình khí tung hoành , kiếm khí sắc bén bay múa đầy trời, tựa như sóng gió trong biển lớn, từng đạo sóng đánh vào sáu người Sở Tâm Lam.

Trận pháp công kích dày đặc như mưa, rốt cuộc có chút không chịu được, vô số đạo kình khí xuyên qua trận pháp phòng hộ, trực tiếp chém về phía sáu người.

Mỗi đạo kình khí đều đã tiêu trừ hộ thân chân khí trên người các nàng, luôn có người đao hợp nhất của Thánh Điện võ sĩ xuyên qua trận pháp, tất cả hướng các nàng mà đến.

Mình Sở Uyển Tĩnh chỉ có thể hết sức đối phó Thánh Điện võ sĩ đến gần thân, mỗi một lần múa kiếm một đạo kiếm khí rất nhanh bắn ra, mỗi lần múa kiếm đều có một Thánh Điện võ sĩ chết trên tay nàng.

Thế công dày đặc như vậy, sáu người Sở Tâm Lam không khỏi có chút lực bất tòng tâm, bị vây công như vậy làm cho các nàng không cách nào phát suy sở trường của mình, chỉ có thể bị động tiến hành phản thủ phản kích (vừa phòng thủ vừa phản kích).

Ngay cả như vậy, một sợi tóc của các nàng cũng không phải không tổn hao gì, vài đạo kiếm khí đột nhiên chém tới, lưu lại trên người các nàng vết thương nhỏ.

Nhưng các nàng tu vi cường đại, chút vết thương nhỏ ấy không tính toán.

Mặc dù đã làm đối phương thương vong lượng lớn, Sở Tâm Lam cũng biết cứ như vậy có thể không có đường thoát, sáu người chỉ có thể phân tán ra, dựa vào tu vi của mình cao hơn đối phương, phân tán công kích đối phương, mới có thể đem đám Thánh Điện võ sĩ đánh phá.

Nghĩ là làm, Sở Tâm Lam truyền âm cho các sư muội, đồng thời hét lớn: “phân sáu phương hướng, dùng kiếm đột phá”.

Sáu người tâm ý tương liên đồng thời phát lực, toàn lực phát ra kiếm quyết, sáu đạo kiếm khí trùng thiên hướng bốn phía không gian chém ra, kiếm khí sắc bén, xẹt qua không gian, đánh lên đao ảnh bốn phía đang chém tới.

Một trận trùng kích mạn mẽ đánh mạnh vào, thế công bốn phía không khỏi ngừng lại, kình khí đao mang giữa không trung quấn vào nhau, nổ tung, bao quanh bởi ánh sáng rực rỡ đẹp mắt.

Sáu người Sở Tâm Lam nắm chắc cơ hội trong nháy mắt.

Trong tiếng quát "xông lên". Sáu người giống như giao long vọt lên trời, như tia chớp phân sáu phương hướng thoát ra, đồng thời xoay người hướng Thánh Điện võ sĩ chém ra mười hai đạo kiếm khí như thác đổ, mười hai đạo kiếm khí mang theo tiếng tử thần triệu hoán, quét ngang Thánh Điện võ sĩ, tiếng kêu thê thảm vang lên, hơn trăm người bị kiếm khí chém thành hai đoạn từ không trung rơi xuống.

Bên kia, Tượng Giao võ sĩ cũng không cam lòng bị Lưu Vũ Phi chém giết, bọn họ điều khiển một cây búa xẹt qua không trung, gào thét giống như muốn khuynh đảo bầu trời, quần tinh đều phải rơi, minh nguyệt phải vỡ, chụp xuống Lưu Vũ phi.

Cùng lúc đó Lưu Vũ Phi phát ra phiến đao lửa màu hồng, phất phơ rơi xuống từ trên trời, trong ánh sáng màu hồng đầy trời, vang lên tiếng quỷ khóc thê lương.

Cây búa thật hình chạm phải năng lượng phiến đao, như vạn pháo cùng nổ, phát ra vô số tiếng nổ kinh thiên.

Trong tiếng kim loại, chỉ một phút đồng hồ cây búa rốt cuộc bị phiến đao hóa lỏng, hoán thành chất lỏng đỏ đậm, từ không trung nhỏ xuống.

Cho đến lúc này từng lưỡi đao sắc bén, giống như u linh từ Địa Ngục mở hai mắt đỏ ngàu của mình, lăng không chém Tượng Giao Võ Sĩ.

Tiếng kêu thảm tuyệt nhân trong Tượng Giao võ sĩ truyền khắp Thần Ma Chiến Trường, mỗi một lưỡi đao sắc bén xẹt qua thân hình Tượng Giao võ sĩ, đều lưu lại trên người bọn họ vết thương sâu đến tận xương.

Thân thể Tượng Giao võ sĩ cường hãn như vậy, nhưng dưới phiến đao này so với da thịt bình thường còn muốn mềm hơn, sau mấy phút đồng hồ trên mặt đất có sáu trăm thi thể Tượng Giao võ sĩ, mỗi thi thể chằng chịt vết thương, lại có vô số Tượng Giao võ sĩ chịu khổ phân thây dưới phiến đao đầy trời.

Tiếng rống phẫn nộ từ Tượng Giao võ sĩ truyên ra, vừa tổn thất hơn sáu trăm đồng bạn, hơn nữa lúc trước bọn họ mất hơn ba trăm đồng bạn, Lưu Vũ Phi dễ dàng lấy đi tính mạng đồng bạn của họ như vậy, làm Tượng giao võ sĩ nổi điên.

Tất cả Tượng Giao võ sĩ, ánh mắt đỏ như máu nhìn Lưu Vũ Phi, trong mắt là vô cùng cừu hận.

Khi thế công hơi dừng một chút, Quang Thiên Sứ rốt cuộc hoàn thành "Thần Chi Diệt Sát".

170. Chương 169

Toàn thân tản mát ra ánh sáng thánh khiết, mười hai Quang Thiên Sứ quan sát bảy người Lưu Vũ Phi, lúc đối thủ vừa thoát khỏi dây dưa,bọn họ liền hét lớn: "Chịu chết đi dị giáo đồ, Thần Chi Diệt Sát".

Mười hai cây thánh giá màu vàng trên đỉnh đầu Thiên Sứ, giống như từ Cửu Thiên Thần Giới, mang theo khí thế hủy diệt vạn vật, lực lượng phô thiên cái địa chụp xuống bảy người Lưu Vũ Phi.

Lúc này sáu người Sở Tâm lam vừa mới thoát ly vây công Thánh Điện võ sĩ, chân đứng còn chưa vững, liền cảm nhận được lực lượng gắt gao tập trung vào mình, sát ý đáng sợ phả vào mặt, làm các nàng thấy sợ hãi.

Màu vàng của "Thần Chi Diệt Sát" giống như mặt trời mới mọc, tản mát ra ánh sáng vạn trượng, mang theo uy lực hủy Thiên diệt Địa, bay đến phía các nàng.

Không khí bốn phía bị nó đè ép, phát ra tiếng "Dát chi".

Lực lượng kinh khủng này, làm cho Sở Tâm Lam lần đầu cảm thấy sợ hãi, cũng lần đầu tiên làm cho nàng cảm giác mình rất yếu ớt không cách nào ngăn cản lực lượng trước mặt.

Trong sáu người, Sở Uyển Tĩnh có tu vi thấp nhất, nàng cảm nhận "Thần Chi Diệt Sát" ẩn chứa lực lượng rất khủ bố, do tu vi kim tiên nên người không tự chủ được, hoảng loạn, lần đầu tiên nàng cảm nhận được cái chết đến gần như vậy.

Không có thời gian dư thừa, Sở Tâm Lam hiểu rõ bất cứ một cây thánh giá nào không phải một người có thể ngăn cản, như vậy.... các nàng chỉ có thể dựa vào lực lượng pháp bảo.

Khẽ kêu một tiếng, sáu người giống như đã luyện tập qua nghìn lần, mấy người Sở Uyển Tĩnh từ các phương hướng khác nhau nhanh như chớp tụ tập đến phía sau Sở Tâm Lam, lấy Sở Tâm Lam làm làm chủ, năm người đồng thời đưa chân nguyên của mình vào cơ thể nàng.

Chân nguyên mãnh liệt như sóng cuộn, dũng mãnh tiến vào cơ thể Sở Tâm Lam.

" Nữ Oa Đỉnh".

Sở Tâm Lam khẽ kêu một tiếng, vì đối phương bức bách nên Sở Tâm Lam phải đưa chí bảo Bổ Thiên Cung "Nữ Oa Đỉnh" ra.

Tốc độ chuyển động hai tay càng lúc càng nhanh, một đám ánh sáng màu vàng lập lèo phù chú hiện lên trong tay Sở Tâm Lam,

"Nữ Oa Đỉnh" bay lên, chân nguyên hóa thành năng lượng khu động "Nữ Oa Đỉnh".

"Nữ Oa Đỉnh " phát ra uy lực cực lớn.

"Nhiếp cương lí đấu tề cửu linh, thiên hạ vạn vật đều là ta sinh". Theo Chú ngữ của Sở Tâm Lam, thiên địa cũng tùy lúc biến sắc.

Tron nháy mắt sáu "Thần Chi Diệt Sát" giáng xuống, Sở Tâm Lam cũng hoàn thành thủ ấn cuối cùng, khẽ quát một tiếng.

"Nữ Oa Đỉnh, tật".

Sở Tâm Lam là lần đầu tiên sử dụng "Nữ Oa Đỉnh".

Kết quả cuối cùng như thế nào các nàng vẫn chưa biết được.

Bên này, sau khi các Thiên Sứ hét lớn, Lưu Vũ Phi chế giễu nói: "Vẫn là chiêu này, không có một chút đổi mới".

Rất nhanh hắn phát hiện "Thần Chi Diệt Sát" uy lực so với lần trước mạnh hơn vô số lần.

May là thời gian phát động "Thần Chi Diệt Sát" khá dài, tốc độ công kích cũng chậm, lúc này mới làm cho hắn có chút thời gian quan sát sáu người Sở Tâm Lam.

Vốn hắn vẫn lo lắng mấy người Sở Tâm Lam, nhìn thấy các nàng lấy ra "Nữ Oa Đỉnh" nên hắn cũng yên lòng.

Uy lực Thần Khí Lưu Vũ Phi hiểu rõ, bởi vì năm đó ở Hoa Sơn hắn coi thường uy lực Thượng Cổ Thần Khí, mới phải chịu thiệt dưới Hiên Viên Kiếm.

"Nữ Oa Đỉnh" không có uy lực công kích cường đại như Hiên Viên Kiếm, nhưng Lưu Vũ phi tin tưởng lực phòng ngự tuyệt đối là đứng đầu trong các Thần Khí, Thiên Sứ thi triển "Thần Chi Diệt Sát" đối với "Nữ Oa Đỉnh" căn bản không có vấn đề.

Không còn phải lo lắng, Lưu Vũ Phi yên tâm đối mặt với sáu "Thần Chi Diệt Sát" cùng đánh tới.

Giống như cảm nhận được tâm ý Lưu Vũ Phi, "Bàn Cổ Phủ" trong cơ thể không đợi hắn gọi, tự động bay ra.

"Bàn Cổ Phủ" phát ra khí thế ngạo thị thiên địa, cùng với"Nữ Oa Đỉnh" dung nạp vạn vật, khí tức tương hỗ cùng nhau chiếu sáng.

Hai đại Thần Khí ảnh hưởng rất lớn đến đám người phía dưới, tất cả Thiên Sứ, Thánh Điện võ sĩ, Tượng Giao võ sĩ thân hình không nhúc nhích, cứng lại, từ phía chân trời chậm rãi rơi xuống.

"Thần Chi Diệt Sát" giống như yếu thế hơn rất nhiều.

Không có thời gian thừa, tay phải Lưu Vũ Phi nắm chặt "Bàn Cổ Phù" một luồng hơi ấm quen thuộc truyền ngược lại cơ thể hắn.

Hắn cười lạnh, khẽ quát:"Phá Thiên Quyết, Khai Thiên".

Theo âm thanh Lưu Vũ Phi, không khí bốn phía nhanh chóng khiêu động, mắt thường có thể thấy kình khí màu trắng giống như triều cường, năng lượng tinh khiết từ " Bàn Cổ Phù" bộc phát ra.

Bỗng nhiên gió mạnh, Tượng Giao võ sĩ như lá cây trong cuồng phong, lắc lư không ngừng.

Không khí trong thiên địa giống bị hóa thành vũ khí sắc bén biết giết người, kình khí chân chính còn chưa đến, nhưng Tượng Giao võ sĩ cảm nhận được không khí bốn phía, giống như lưỡi dao sắc bén cắt vào thân hình bọn họ, thân thể bọn họ cường hãn như vậy nhưng lại dày đặc vết cắt, từng vết thương nhỏ xuất hiện trên người bọn họ.

Không có tên Tượng Giao võ sĩ dám đưa tính mạng mình ra đùa, không có gọi người khác, tự động quay người chạy trốn.

"Thần Chi Diệt Sát" cùng "Phá Thiên Quyết" va chạm nhau.

"Ầm ầm", giữa không trung vang tiếng sấm nổ, điên cuồng gào thét, vô số kình khí cuồng bạo giống như sao băng bay lượn, bắn tung tóe.

Không gian không rung động kịch liệt.

"Thần Chi Diệt Sát" không thể so sánh với "Phá thiên quyết", nhất là "Phá Thiên Quyết" phối hợp cùng "Bàn Cổ Phù".

Từng vòng tròn, từng tầng kình khí như sóng biển từ bốn phía dũng mãnh lao tới, Tượng Giao võ sĩ chạy trối chết, lần đầu tiên hận người mình quá lớn, vô luận bọn họ chạy rất nhanh nhưng không thể nhanh bằng kình khí do "Phá Thiên Quyết" phát ra, từng nhóm, từng nhóm Tượng Giao võ sĩ thịt nát xương tan, mưa máu từ không trung rơi xuống.

"Phá Thiên Quyết" uy lực làm cho tất cả Thiên Sứ hoảng sợ, đám Thiên Sứ chưa kiến thức qua sự lợi hại của Lưu Vũ Phi, lần nữa vì sự khinh thường phải trả giá thê thảm, kình khí giống như vĩnh viễn không biến mất, rất nhanh đã đuổi theo Thiên Sứ.

Cùng lúc đó "Nữ Oa Đỉnh" lần đầu biểu diễn trước mắt mọi người, đồng thời cũng chứng minh nó không phải thần khí phụ lòng người.

Nó bỏ đi lớp vỏ bên ngoài, quanh thân nổi lên phù chú màu xanh biếc, bao phủ lấy sáu người Sở Tâm Lam.

Khi "Thần Chi Diệt Sát" đánh trúng kết giới màu xanh biếc, "Nữ Oa Đỉnh" cũng phát ra ánh sáng chói mắt, so với mặt trời còn chói mắt hơn, trong đêm tối trên Thần Ma Chiến Trường lại càng sáng hơn, "Thần Chi Diệt Sát" diệt thế trong ánh sáng chói mắt này, dần dần bị triệt tiêu, cùng với nó liên hợp công kích của Thánh Điện võ sĩ cũng biến mất.

"Nữ Oa Đỉnh" chỉ dùng để phòng thủ sao?

Nó cam tâm để người khác công kích mà không đánh trả sao ?

Không! Đương nhiên không phải, nếu chỉ có vậy "Nữ Oa Đỉnh" không xứng với vị trí thứ ba trong bảng Thần Khí.

Sáu "Thần Chi Diệt Sát" sau khi biến mất.

Nữ Oa Đỉnh lại một lần nữa tản mát ra lực lượng vô hình, trong không khí gợn sóng, khiến cho mọi người phát hiện tồn tại công kích.

Những người ở đây đều cảm thụ được, mục tiêu công kích rõ ràng là Thánh Điện võ sĩ, lực lượng quỷ dị trói buộc bọn họ tại chỗ, nhất cử nhất động đều bị hạn chế.

Lúc này thủ ấn của Sở Tâm Lam vừa chuyển, nàng khẽ quát: "Vạn Vật Luyện Hóa". "Nữ Oa Đỉnh" giống như tung ra một cái lưới rộng mênh mông chụp xuống Thánh Điện võ sĩ, lực hút khổng lồ từ "Nữ Oa Đỉnh" hút vạn vật vào miệng nó.

Thánh Điện võ sĩ bị "Nữ Oa Đỉnh" tập trung lại, bọn họ cảm nhận trong không khí có sự khác thường, sau lực lượng làm bọn họ không thể nào nhúc nhích là lực hút mạnh mẽ, bọn họ hoảng sợ giãy dụa, cố gắng thoát khỏi lực lượng kinh khủng trói buộc.

Nhưng tất cả giãy dụa đều vô ích, trong nháy mắt vô số Thánh Điện võ sĩ chịu không được lực hấp dẫn, bị hút vào trong "Nữ Oa Đỉnh", phát ra tiếng bi kêu thảm tuyệt vọng.

Lúc này "Nữ Oa Đỉnh" như ngọn đèn sáng ngời, mà Thánh Điện võ sĩ như con thiêu thân, biết rõ phía trước là tử lộ bọn họ vẫn không tự chủ được lao vào.

Mấy vạn Thánh Điện võ sĩ không có người nào còn sống, bị hút vào "Nữ Oa Đỉnh" liền bị luyện hóa, ngay cả kêu thảm cũng không có cơ hội.

Lực sát thương của Lưu Vũ Phi so với mấy người Sở Tâm Lam kinh khủng hơn mấy lần, gần hai mươi vạn thiên sứ bị uy lực "Phá Thiên Quyết" tiêu diệt, từng nhóm từng nhóm lớn, thịt nát xương tan, kình khí bắn khắp nơi trong đám Thiên Sứ, tiếng gió rít gào, cuộn trào mãnh liệt, phòng ngự ma pháp bảo vệ tính mạng, "Thánh Thuẫn" chỉ có thể đỡ một giây.

Phát ra "Thần Chi Diệt Sát" Thiên Sứ đã không để lại đường sống, bản thân lựa chọn sai lầm, bọn họ cuối cùng vì mưu lược thiên giới phải trả giá bằng tính mạng mình, hai mươi vạn thiên sứ cuối cùng bị tiêu diệt hết, còn có mấy vạn Tượng Giao võ sĩ.

Lưu Vũ Phi cũng không buông lỏng cảnh giác, hắn hiểu được chuyện tuyệt đối không dễ dàng, hắn vừa mới suy nghĩ vậy, các Chủ Thần Thánh Điện Sơn, Tượng Giao Viên, Tây Phương Thiên Đình ẩn tàng trong hư không, nhìn thuộc hạ của mình bị người ta diệt trừ, bọn họ không vì kế sách chó má trước đó, mà bỏ lỡ cơ hội tốt cứu người.

Ngày đó Chủ Thần căn bản không nghĩ tới mấy người Lưu Vũ Phi thực lực cường đại như thế, cũng không có nghĩ tới ngoài Lưu Vũ Phi , ngay cả mấy người Sở Tâm Lam cũng có Thượng Cổ Thần Khí.

Vốn kế hoạch của bọn họ dùng uy lực "Thần Chi Diệt Sát" tấn công sáu người Sở Tâm Lam, làm Lưu Vũ Phi phải phân tâm cứu viện, mặt khác mấy người bọn họ sẽ liên thủ tập kích bất ngờ, bởi vậy các thiên sứ mới không để lại đường sống khi thi triển Thần Chi Diệt Sát.

Nhưng là hiện tại tất cả đã quá muộn, bọn họ phán đoán sai tu vi mấy người Lưu Vũ Phi, chỉ là trong chớp mắt thủ hạ bị giết loạn, ngay cả cơ hội cứu đều không có.

Lòng bọn họ đau như đao cắt, nhìn từng nhóm từng nhóm thủ hạ ngã xuống, chịu không nổi, giận dữ gầm lên một tiếng, phá vỡ hư không, hơn năm mươi vị Chủ Thần đồng thời hiện thân.

Tính mạng thủ hạ đã không cách nào vãn hồi, bọn họ có thể làm là thay thuộc hạ báo thù.

Hơn năm mươi Chủ Thần đồng thời ngâm xướng chú ngữ, mấy chục người đồng thời chuẩn bị thi triển cấm chú diệt thế diệt thiên,theo tiếng chú ngữ xướng vang, không trung Thần Ma Chiến Trường phát sinh dị tượng, Lưu Vũ Phi cảm thấy một cổ áp lực kinh khủng chụp xuống hắn.

Trong trời đêm lưu vân như lửa cuồn cuộn, cuồng phong rạch trời xé đất bốc lên, giống như kiếp vân cửu trọng Thiên Lôi, đồng thời xuất hiện trên Thần Ma Chiến Trường, trong trời đêm hiện lên từng đạo lôi điện lớn, mặt đất đen kịt bị chiếu sáng như ban ngày.

Các Chủ Thần biết rõ đang lúc đau lòng không phải thời cơ tốt nhất, nhưng bọn họ không thể chịu đựng được các Thiên Sứ lần nữa bị Lưu Vũ Phi giết hại, vì vậy chỉ có thể hiện thân sớm.

Nhưng chín tên Thiên Tiên của Tân Nguyên Tiên Giới vẫn không có động tĩnh gì, thủ hạ Thánh Điện Sơn, Tượng Giao Viên chết bọn họ cũng không quan tâm, bọn họ đứng sau kết giới chăm chú nhìn, đợi cơ hội tốt

nhất, làm bị thương nặng mấy người Lưu Vũ Phi không cách nào bù đắp.

Hơn năm mươi Chủ Thần đã phát động cấm chú, cấm chú ma pháp từ trong miệng bọn họ phát ra, làm nhiều người run rẩy, giờ khắc này trên Thần Ma Chiến Trường tràn ngập năng lượng các loại cấm chú.

Cuồng phong điên cuồng, băng tuyết rơi lả tả, liệt hỏa thiêu đốt, lôi điện rít gào.

Thiên Sứ thoát khỏi tay Lưu Phi, cũng bị lực lượng kinh khủng rung động.

Nói về tu vi nơi này bất cứ một gã Chủ Thần nào cũng không so được với Sở Tâm Lam, nhưng đồng thời hơn năm mươi Chủ Thần cùng đánh, thanh thế đủ để mọi người biến sắc.

Giờ khắc này, bầu trời giống như sụp xuống, không có một tấc không gian an toàn, năng lượng kinh khủng từ bốn phía áp lại.

Lưu Vũ Phi lắc mình tới bên cạnh mấy người Sở Tâm Lam, hắn nói: "Sư tỷ, các tỷ toàn lực phòng thủ, bằng lực phòng ngự của Nữ Oa Đỉnh công kích bọn họ không đáng sợ, lúc này công kích để ta ứng phó".

Lúc này không phải lúc khách khí, sáu người gật đầu tin tưởng Lưu Vũ Phi có thể ứng phó công kích của đối phương, sáu người làm thành một vòng tròn, bấm vô số pháp thuật phòng ngự lên người mình.

"Nữ Oa Đỉnh" phát sinh dị biến lần nữa, một đạo kết giới mắt thường có thể thấy lần nữa bao phủ sáu người Sở Tâm Lam, đồng thời giống như một cái ô che mưa chắn trên đỉnh đầu các nàng.

Lưu Vũ Phi an tâm, khẽ cười, áp lực từ đỉnh đầu truyền xuống không nhỏ, hắn cũng không phải kẻ vô tri, dùng pháp bảo phòng ngự là tốt nhất.

Thần Nguyên Chiến Giáp xuất hiện trên thân.

Thần Giáp trên thân, Lưu Vũ Phi thu hồi Bàn Cổ Phù, tay phải rung lên, Thất Thải Thần xuất hiện ở trên tay.

Nói về lực sát thương Bàn Cổ Phủ phối hợp với Phá Thiên Quyết có thể nói là đệ nhất, nhưng đôi khi không phải là phương pháp hữu hiệu lui địch.

Lúc này tất cả Chủ Thần đã hoàn thành cấm chú, hơn năm mươi người cùng hét lớn, ma pháp mang theo khí thế phô Thiên cái Địa hướng bảy người Lưu Vũ Phi chụp xuống.

Chỉ thấy trong không trung xuất hiện vô số tia sét, nhũ băng, cầu lửa, lốc xoáy, chính là ma pháp hỗn hợp, nhanh chóng chụp xuống.

Lưu Vũ Phi vũ động rất nhanh, một phân thân, hai phân thân, ba phân thân…. ba lăm phân thân nhanh chóng xuất hiện, Phệ Thiên Kiếm Trận xuất hiện.

Ba mươi lăm phân thân theo bản thể, cùng múa đại kiếm, mỗi một đường kiếm tạo nên một trận cuồng phong, kiếm khí ngưng kết thành luồng mà không phát ra.

Lưu Vũ Phi bỗng nhiên huyết sáo dài một tiếng, trầm giọng quát: "Quỷ mị".

Theo tiếng quát, vô số đạo tiên thiên kiếm khí vọt lên không, chỉ thấy kiếm ảnh hướng bốn phương tám hướng bay múa đan vào nhau.

Kiếm khí sắc bén chém ra, ma pháp trên không lưu động, hai cỗ lực mạnh mẽ chạm nhau.

Bỗng nhiên, trong hư không vang lên tiếng nổ rung trời, vô số kình khí, ánh sáng chói mắt tung bay trên dưới, giống như hơn mười vạn quả pháo hoa cùng bắn lên vừa rực rỡ vừa xinh xắn.

Từ trong va chạm, kình khí sắc bén bắn tung téo, tạo nên tiếng gió gào thét phá thiên làm lòng người sợ hãi đến cực điểm.

Có vài đạo lôi điện xuyên phá "Quỷ mị" phong tỏa, đánh vào thân Lưu Vũ Phi, Cửu Đầu Tiểu Kim Long (rồng vàng chín đầu) trên

"Thần Nguyên Chiên Giáp" , đột nhiên bay ra, há mồm to không tương xứng với thân thể, nuốt gọn mấy đạo lôi điện này rồi lại quay lại trên thân Lưu Vũ Phi, Lưu Vũ Phi nhìn thấy cảnh tượng này ngạc nhiên

quên không khép miệng, Trời ! Thần Nguyên Chiến Giáp là Kim Long thật sao? Mặc dù "Phệ Thiên Kiếm Trận" áp chế một nửa uy lực cấm chú, Lưu Vũ Phi vẫn bị chấn tâm huyết sôi trào, mấy chục chủ thần cùng đánh không phải như trò đùa, thân hình hắn cũng bị chấn rơi xuống phía dưới.

Còn đạo lốc xoáy lại nhằm hướng Sở Tâm Lam, tất cả lốc xoáy cuồng bạo mang theo lực xé, giống như ngàn vạn người không lồ đồng thời chuyển động hai tay, muốn xé nát tất cả sinh linh chắn phía trước.

"Ầm ầm" mấy tiếng nổ, lúc lốc xoáy đánh vào kết giới "Nữ Oa Đỉnh", kết giới phập phồng kịch liệt mấy lần, rốt cuộc ổn định.

Lốc xoáy kéo tới đã bị "Nữ Oa Đỉnh" hút vào bên trong, trở thành một bộ phận.

Kết quả như vậy lần nữa làm cho Sở Tâm Lam không nghĩ tới, các Chủ Thần thi thuật không nghĩ đến, mấy người Sở Tâm Lam không cần khu dụng "Nữ Oa Đỉnh" cũng tự động phản kích, các Chủ Thần bị năng lực thần kì "Nữ Oa Đỉnh" làm cho kinh ngạc.

Cấm chú kinh khủng rốt cuộc phát uy xong, nhưng Lưu Vũ Phi không bị tổn hao sợi tóc, cho dù một chút lửa,nhũ băng đột phá lưới kiếm phong tỏa cũng bị Kim Long trên Thần Nguyên Chiến Giáp nuốt hết.

Thu hồi tất cả phân thân, Phệ Thiên Kiếm Trận cũng tiêu tán, Lưu Vũ Phi cười lạnh, huyết sáo dài một tiếng kinh thiên, đồng thời thân ảnh hư ảo như tia chớp bay tới các Chủ Thần.

Đám Chủ Thần cũng không phải chỉ biết ma pháp. Phút chốc, Chiến Thần Tây Phương Thiên Đình, Hải Thần, Thái Dương Thần, Tượng Chi Thần của Thánh Điện Sơn, Thần Chiến Tranh, đại loại gần hai mươi Chủ Thần, rống to một tiếng, theo tiếng rống xuất ra tuyệt chiêu.

Chỉ thấy hơn mười thân hình, không chút yếu thế hướng Lưu Vũ Phi phóng lại, thân thể như một ngôi sao, hàn quang vạn trượng, nhanh như sao băng, liên tục xuất ra các động tác.

Chiến Thần Mâu, Hải Thần Xoa, Thánh Kiếm, lưỡi trắng sáng hiện lên vạn điểm tinh quang, kình khí như từ biển sâu đánh tới, toàn thân Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi cảm thấy tinh mang lóng lánh trước mắt, quanh thân bị bao trùm bởi ánh sáng, không gian bị kình khí lợi hại nghiền nát phát ra tiếng "Xuy xuy".

Lưu Vũ Phi không có kinh hoảng.

Thời gian cũng không có cho hắn do dự, vận đủ chân nguyên lên Thất Thải Thần Kiếm, kiếm quyết bảy màu đệ "Ánh sáng lập lòe" như điện.

Chỉ thấy kim quang đại thịnh, kiếm ảnh phô thiên cái đại hỗn tạp cùng sấm sét, ngửa lên trên như một chiếc lưới bạc.

Kiếm khí dày đặc tung bay, trong nháy mắt va chạm với tia sáng màu thủy ngân "Cheng ! Cheng ! Cheng !".

Kiếm khí và binh khí va chạm nhau, phát ra tiếng nổ liên tiếp, trong tiếng nổ lẫn lộn tiếng rên.

171. Chương 170

Trong lúc va chạm, vũ khí của mấy người Chiến Thần cơ hồ rời tay, hổ khẩu hai tay đã đầm đìa máu tươi.

Sau khi lui về phía sau, không để Lưu Vũ Phi có cơ hội truy kích, thế công các chủ thần khác liên hợp lại tới, ánh sáng lập lèo đầy trời, kình khí gió lốc phô thiên cái địa.

Ý niệm vừa động hai tay Lưu Vũ Phi liên tục vẫy mạnh, chưởng lực rất mạnh từ tay phải tuôn ra tiếng " Ầm ầm" kinh thiên, a! lại truyền ra mấy tiếng kêu thảm.

Mấy tên chủ thần tấn công bị chưởng lực bất ngờ đánh tới, chưởng ấn của đối phương xuyên qua công kích, trực tiếp đánh trúng cơ thể bọn họ, sáu gã chủ thần phun ra một ngụm máu tươi, mặt vàng như nghệ từ không trung rơi xuống.

Thiên sứ bên kia đã ổn định, chuẩn bị phát động " Thần Chi Tài Quyết" nhưng đối mặt với chúng thần hỗn chiến, bọn họ chỉ có thể chờ thời cơ.

Sáu người Sở Tâm Lam đương nhiên không cam tâm đứng nhìn, khi cấm chú qua đi các nàng lập tức thu hồi " Nữ Oa Đỉnh", sáu người thân thể mềm mại thoáng một cái, hướng sáu gã chủ thần lao lại.

Sở Tâm Lam khẽ kêu " Truy Hồn Kiếm Quyết".

Sáu thanh phi kiếm huyễn hóa ra vô số kiếm ảnh , kiếm khí lạnh lẽo, gào thét , hướng tới sáu gã chủ thần ở phía xa chém lại, từng điểm sáng tuôn ra, đánh vào chỗ yếu hại trên thân đối phương.

Sáu gã chủ thần của Thánh Điện Sơn, rùng mình không kịp niệm chú, chỉ rút ra ngân đao mà chính mình cũng không am hiểm.

Trong tiếng rống giận dữ, ngân đao của sáu gã chủ thần xoay tròn, kình khí như bọt nước bắn ra, trông rất đẹp mắt.

Cho dù bọn họ kém như vậy, nhưng cũng là chủ thần, bất luận kẻ nào khinh thường bọn họ tuyệt đối là sai lầm, may mà mấy người Sở Tâm Lam cũng không phải cuồng vọng.

Kiếm ảnh và đao khí chạm nhau " Xuy xuy " liền mấy tiếng, hàn quang bắn ra, vang lên ba tiếng rên, vòi máu phun ra, một kích vừa rồi, ba gã chủ thần bị kiếm khí sắc bén cắt vào cánh tay trái.

Sáu gã chủ thần bất ngờ bị đánh cho bị thương, bọn họ ngây ra, ngay lúc đó, mấy người Sở Tâm Lam hành động lần nữa, bằng tốc độ nhanh nhất, kiếm thức vô cùng tàn nhẫn cay độc, chém ra vài đạo kiếm khí màu trắng, chỉ thấy bạch quang tại chỗ hiện lên, lật tức truyền ra tiếng kêu bi thảm.

Ba gã chủ thần nữa bị thương, ngực trái bị kiếm khí chém, lộ ra vết thương sâu thấy xương.

Sáu người Sở Tâm Lam lúc này chiếm được tiện nghi, lúc đó đối phương đang đau xót phân tâm, liên tục gặp đối thủ, cứ như vậy tu vi sáu gã chủ thần tương đương, nhưng lại hồ đồ bị thương bởi sáu người Sở Tâm Lam.

Nghe bên kia phát ra tiếng kêu thảm, Chiến Thần, hải Thần không cách nào quan tâm, sau khi bị chấn lui bọn họ không cam lòng, tấn công lần nữa, thân hình lóe lên mười mấy người vây quanh Lưu Vũ Phi.

Không có nói lời thứ hai, vũ khí trong tay tật chuyển, khí thế lăng lệ dũng mãnh, giống như sóng lớn cuộn cuộn liên miên không dứt, nháy mắt chụp xuống Lưu Vũ Phi.

Kình phong quanh thân Vũ Phi gào thét, vô số lốc xoáy mạnh mẽ, đan xem băng tuyết, lôi điện oanh tạc, cùng nhau đến.

Ỷ vào lợi kiếm trên tay và Thần Nguyên Chiến Giáp, Lưu Vũ Phi giống như Cửu Tiêu Thần Long kim quang lấp lánh, bay múa trong cuồng phong lôi điện, trái đột phá phải chém, mỗi một kiếm, kiếm thế làm cho đối thủ loạn tay loạn chân, đồng thời hắn chuẩn bị một kích lôi đình.

Năm đạo kiếm khí bay múa, hợp với cuồng phong cuồn cuộn đánh tới Thái Dương Thần và Tượng Chi Thần.

Kiếm khí chưa đến, nhưng Thái Dương Thần cảm thấy một trận rét lạnh thấu xương, kình khí cắt lên thân thể, bọn họ đau đớn, hoảng sợ, không tự chủ được lắc mình né tránh " xuy xuy xuy" vang lên mấy tiếng, kiếm khí lướt qua bên tai, đồng thời cắt đứt mấy sợi tóc.

Thời cơ xuất hiện, Lưu Vũ Phi đột nhiên bay lên mấy trăm thước, rồi hét lớn :" Kiêu Dương Vẫn Lạc" Thất Thải Kiếm chém ra mười đạo kiếm khí như thác đổ, thế như tuyết lở biển gào, kiếm khí màu hồng xẹt qua không gian quét sạch những gì đối khánh.

Chiến Thần, Hải Thấy cảm thấy hoa mắt, Lưu Vũ Phi đã biến mất trong tầm mắt bọn họ, thầm nghĩ " bất hảo", trên đỉnh đầu tinh quang chói mắt, nghìn vạn đạo kiếm khí bảy màu từ không trung chụp xuống.

Các chủ thần rùng mình, đồng thời quát " Chiến Thần Kích","Nộ Hải Cuồng Đao , " Vô Ảnh Chi Mang", " Cuồng Bạo Chi Lực" đem tu vi toàn thân truyền vào vũ khí trong tay, trong lúc vũ động tạo ra một tầng

ánh sáng, như vô số ngôi sao rất lớn, phối hợp các loại công kích ma pháp, bỗng nhiên trong hư không giống như có sóng động, sấm sét nổ mạnh.

Kiếm khí của Lưu Vũ Phi chạm vào đối phương, mặt đất vang lên một chuỗi tiếng nổ lớn, tinh cầu chói mắt dưới kiếm khí lợi hại " rầm rầm", bị nghiền nát, đồng thời truyền ra năm tiếng kêu bi thảm, huyết nhục từ không trung rơi xuống, năm tên chủ thần bị kiếm khí chém thịt nát xương tan.

Những tên chủ thần còn lại phân ra, thầm hô " Bất diệu" muốn cứu đồng bạn nhưng đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn bọ biến thành huyết nhục.

" Thần a! Chiến giáp trên người hắn thật khác thường ! tu vi của hắn thật sự chỉ là thần nhân nhất giai sao ? mấy chục chủ thần a ! lại không phải đối thủ của hắn".

Trong lòng tất cả chủ thần gào thét điên cuồng.

Các chủ thần này đều bị chiến giáp của Lưu Vũ Phi làm cho khiếp sợ, bọn họ rõ ràng đánh trúng Lưu Vũ Phi nhiều lần, nhưng một cọng lông của Lưu Vũ Phi cũng không tổn thương, đánh như thế nào cũng không làm đối thủ bị thương, bọn họ đã hối hận hành động lần này.

Các chủ thần nhanh chóng niệm chú, Lưu Vũ Phi lại tấn công.

Hư ảnh liên hoàn, trên chiến trường xuất hiện hàng nghìn Lưu Vũ Phi.

Hơn một nghìn Lưu Vũ Phi, đồng thời chuyển động cánh tay, mười mấy tên chủ thần không khỏi hít một hơi.

Các Thiên Sứ ở phía xa chuẩn bị thỏa đáng, cũng không đợi nữa, các Quang Thiên Sứ hét lớn : " Thần Chi Tài Quyết" hơn một ngàn hư ảnh Lưu Vũ Phi, bọn họ thật sự không thể phân biệt ai thật ai giả, mặc kệ như thế nào,bọn họ chỉ có thể phát ra Thần Chi Tài Quyết.

Tám Thần Chi Tài Quyết, tản mát ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng thánh khiết hướng tới một ngàn Lưu Vũ Phi ập đến.

Theo cánh tay Lưu Vũ Phi chuyển động, kình khí kích động hoàn thành, lực xé làm các chủ thần đứng gần, cảm giác như có hơn một ngàn vạn bàn tay khổng lồ muốn xé nát cơ thể bọn họ.

Mà ngay cả mấy người Sở Tâm Lan cũng bị thủ pháp công kích quỷ dị lan đến, một người không may bị thiên lôi của sáu người sở Tâm Lan đánh trọng thương, mất lực chiến đấu từ không trung rơi xuống.

Ngay lúc sáu người Sở Tâm Lam tránh xa Thần Chi Tài Quyết đánh tới.

Cùng lúc đó Lưu Vũ Phi đã hoàn thành pháp thuật, kình khí xao động, tạo thành một cái hắc động uy lực cường đại, đột nhiên mở ra bộ mặt dữ tợn của mình.

Giống như một con mãnh thú nuốt trời.

" Phốc xuy, phốc xuy" tám Thần Chi Tài Quyết bị hút vào phân giải, các chủ thần sợ hãi, ngay cả Thần Chi Tài Quyết cũng bị đồng hóa, bọn họ không biết hình dung pháp thuật trước mắt khủng bố như thế nào.

Lực hút làm cho mấy chủ thần bị thương không tự chủ được bị kéo vào. Lúc

bọn họ đang kêu trời kêu đất " Phanh ! phanh ! Phanh!" ở hắc động bị cán vỡ thành khối.

Các chủ thần khác, chỉ trơ mắt nhìn đồng bạn chết, lúc này thân mình còn lo chưa xong, lực hút mạnh mẽ làm chủ thần dùng hết toàn lực chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Đúng lúc này khí lưu trong không gian, bị lực của hắc động làm phập phồng kịch liệt, từng đợt như sóng lưu động, các chủ thần lắc lư không ngừng, giống như lúc nào cũng có thể bị hút vào vực sâu khủng bố này.

Mặc dù chỉ diễn ra mười giây, các chủ thần giống như ở trong địa ngục gần một thế kỉ.

Chỉ phòng thủ không đủ, các chủ thần hiểu rõ dưới tình huống khó có thể bảo trì lâu, nhưng bọn họ không biết pháp thuật này bao lâu mới chấm dứt.

Các chủ thần đều tự quyết, nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay hướng cơn xoáy đánh ra một chưởng.

Kình khí như sóng lớn, vừa giống như sóng lớn đánh vào bờ biển , dũng mãnh đánh vào vòng xoáy.

“ Ầm ầm” vang lên mấy tiếng nổ rung trời, kình khí bắn ra, pháp thuật Lưu Vũ Phi bị kình khí nghịch lưu xung động.

Mấy chủ thần bị chấn bay ra xung quanh, hai cánh tay tê dại.

Pháp thuật bị phá, hơn một ngàn hư ảnh Lưu Vũ Phi không ngừng ngưng tụ thành hình, ngay khi Lưu Vũ Phi vừa mới hiện bản thể, trong lòng cấp bách cảnh báo.

Vài đạo công kích có thể so với thần nhân hướng tới Lưu Vũ Phi cùng mấy người Sở Tâm Lam, Lưu Vũ Phi cảm nhận được lực lượng này, so với thần nhân lần trước chỉ kém một chút, kêu thầm một tiếng “ không hay” .

Thân thể Lưu Vũ Phi “ Thuấn di” ra phạm vi công kích.

Mà mấy người Sở Tâm Lam không có may như vậy, các nàng đang bị phương thức công kích của đối phương hấp dẫn ánh mắt, sáu đạo kiếm khí lôi đình, rất mạnh, từ phía chân trời đột nhiên chém xuống, đến bất ngờ như vậy, làm cho các nàng không có một chút thời gian chuẩn bị, ngay cả cơ hội tránh không có, kiếm ảnh đã chém tới.

Bản năng cao thủ làm các nàng di động hơn mười thước, nhưng vẫn không tránh được kiếm ảnh truy kích, phanh ! phanh ! vang lên sáu tiếng, lẫn lộn với tiếng kêu thống khổ của sáu người, kiếm khí xé rách pháp bảo hộ thân, trong nháy mắt chém đôi người các nàng, máu từ thân thể mềm mại như nước suối phun ra.

May là sáu người có tu vi rất cao, đồng thời trong lúc đó sáu người di chuyển hơn mười thước, hơn nữa có pháp bảo hộ thân, hỗ trợ, đỡ hơn nửa phần uy lực.

Một kiếm chỉ khiến bản thể các nàng trọng thương, bản mạng vô thần vẫn bình yên vô sự.

Rơi trên mặt đất, sáu người nhanh chóng vận chuyển chân nguyên, giờ khắc này vận mệnh các nàng đem giao cho Lưu Vũ Phi, nếu như bị lại dù một chút, sáu người tất nhiên tan thành mấy khói.

Một tiếng rống giận dữ từ trong miệng Lưu Vũ Phi truyền ra, hắn không nghĩ tới sáu người Sở Tâm Lam rơi vào công kích, nửa thân bên huyết nhục bị cắt rơi ra, thiếu chút nữa làm cho đối phương thần hồn câu diệt.

Nhìn thấy bộ dáng sáu người Sở Tâm Lam, Lưu Vũ Phi hiểu được các nàng đã nhập định, không có suy nghĩ lung tung trong đầu, hắn lập tức thuấn di đến bên cạnh các nàng, không kịp đưa chân nguyên vào, phía chân trời lại chém xuống chín đạo kiếm khí màu trắng.

Chính luồng kiếm khí mạnh mẽ mang theo tiếng tử thần triệu hoán, như nước phóng từ không trung xuống, kiếm khí chưa đến nhưng hàn ý lạnh lẽo đã chạm vào cơ thể.

Lưu Vũ Phi hiểu được giờ khắc này tuyệt đối không thể để các nàng bị quấy nhiễu một chút, toàn tâm toàn ý, tay tái xuất ra một đạo kết giới bao sáu người Sở Tâm Lam, tay phải vỗ lên, một cỗ chân nguyên tinh khiết mãnh liệt tuôn ra, chân nguyên giống như một bức tường bay lên không trung.

Chín tên Thiên Tiên ẩn tàng trong hư không chứng kiến một bức tường ánh sáng , bọn họ không nghĩ ra Lưu Vũ Phi vì bảo vệ sáu người Sở Tâm Lam, tình nguyện tổn hao nhiều chân nguyên.

“ Phốc ! phốc ! phốc !” kiếm khí đánh vào bức tường ánh sáng, ầm ! vang lên một tiếng lớn, kình khí bắn ra không trung.

Sóng mạnh đánh sâu vào, làm chín tên Thiên Tiên không thể không tạm dừng tay, tránh né lực lượng khủng bố này.

Lực lượng khủng bố phản ngược lại, cũng không có làm Lưu Vũ Phi di động nửa phân, tất cả kình khí dư thừa đều bị hắn mạnh mẽ ép lên không trung, bởi vậy cũng không có ảnh hưởng đến sáu người Sở Tâm Lam vận công chữa thương.

Lợi dụng chút cơ hội ấy, Lưu Vũ Phi dương hai tay truyền chân nguyên cho sáu người Sở Tâm Lam, dưới sự trợ giúp của Lưu Vũ Phi, tốc độ tu bổ thân thể của các nàng nhanh đến mức mắt thường có thể thấy được.

Thấy các nàng đã vô sự, sắc mặt Lưu Vũ Phi chuyển biến hơi tốt một chút, thế công của Thiên Tiên bị áp chế, các Thiên Sứ lại phát uy lần nữa, ước chừng hai mười vạn thiên sứ, đồng thời phát ra "Thần Chi Tài Quyết ", tám cây thánh giá màu trắng thuận thế bổ tới, các chủ thần đồng thời dương tay công kích, ma pháp công kích khổng lồ lần nữa giáng xuống.

Ánh sáng năm màu chói mắt phân ra, năng lượng cuồng bạo dị thường, kiếm ảnh bay múa đầy trời, giống như ban đầu, thần ma chiến trường lại tràn ngập lực lượng cuồng bạo.

Lưu Vũ Phi cười, rất tàn nhẫn, " Bàn Cổ Phủ" oanh liệt lúc đầu xuất ra lần nữa, kim long chín đầu trên chiến giáp giống như sống dậy, bay loạn khắp thân Lưu Vũ Phi.

Trên đầu xuất hiện đủ loại ma pháp, kình khí kích động không gian, nổi lên từng gợn sóng, thình thoảng phát ra tiếng nứt vỡ " Chi dát".

Bàn Cổ Phủ trong tay cảm nhận được luồng sát ý trong Lưu Vũ Phi, hưng phấn phát ra tiếng kêu " ong ong".

"Luân Hồi Phá Thiên Quyết, Đồ Linh Phá Thiên Quyết" âm trầm từ trong miệng Lưu Vũ Phi phát ra, nhật nguyệt vô quang, cột sáng như xoáy nước trong biển rộng tuôn lên, thâm trầm hỗn độn, vừa giống như thác nước ngàn trượng vô cùng mạnh mẽ.

Lưu Vũ Phi là lần đầu sử dụng hai thức Phá Thiên Quyết, một cỗ sóng khí xé trời, làm cho cho tất cả chủ thần, thiên sứ cảm giác kinh hãi run sợ, công kích mạnh mẽ như vậy không phải bọn họ có khả năn ngăn cản.

Chín tên thiên tiên ở trên không cũng bị lực lượng làm cho sợ hãi trốn ra thần ma chiến trường, mà tu vi các thiên sứ thấp nhất, cảm thấy áp lực như thái sơn ép xuống, trong lòng biết không ổn, lên tiếng cầu nguyện, một mặt chạy trốn một mặt bày quang thuẫn năng lượng tinh khiết trên người mình " Ầm ầm ! ầm ầm !" sấm sét xé rách màng nhĩ, kình khí dũng mãnh cùng ma pháp chạm nhau, đồng thời đánh váo thiên sứ và chủ thần, không gian bị đè ép vặn vẹo phát ra tiếng vỡ " Rầm ! rầm".

Mặc dù Thiên Sứ , chủ thần chạy trối chết, nhưng phá thiên quyết thế như trẻ tre, lực lượng cường đại trong nháy mắt phá hủy tất cả quang thuẫn, còn lại thân hình yếu ớt của bọn họ.

Sương cốt Thiên Sứ bị cán nát thành phấn, thịt nát cùng máu tươi tựa như mưa mùa hè, trước khi chết hoảng sợ vạn phần kêu lên bi thảm chói tai, trên thần ma chiến trường vang lên một khúc nhạc kinh hoàng, mà ngay cả tầng kết giới ngoài thần ma chiến trường cũng bị Phá Thiên Quyết đánh cho tan nát.

Từng ngọn sóng công kích đến, các thiên sứ chỉ còn lại hơn hai vạn người thoát chết, chủ thần cũng chỉ thừa hai mươi tên.

Tất cả thiên sứ, chủ thần, còn có chín tên thiên tiên sắc mặt đều trắng bệch, thật không ngờ Lưu Vũ Phi kinh khủng vậy, bọn họ bây giờ mới hiểu được chút ấy nhân thủ căn bản không đủ vài công kích của đối phương, vốn tin tưởng tất thắng sớm đã biến mất không còn dấu vết.

Chín tên Thiên Tiên nghĩ thầm, may là chín người vừa rồi chiếm quyền chủ động, nhưng biện pháp cuối cùng đánh không lại cũng phải chạy, chín tên Thiên Tiên suy nghĩ vậy cảm thấy xấu hổ.

Nếu thương tổn sáu người Sở Tâm Lam, Lưu Vũ Phi để bọn họ rời đi mới là việc lạ.

Hai tay khấu động thủ ấn quỷ dị, trong miệng hét lớn : " Tất cả xuống cho ta" .

Theo tiếng quát của Lưu Vũ phi, chín tên Thiên Tiên, hai mươi chủ thần, tất cả Thiên Sứ cảm thấy không gian trên đỉnh đầu co rút lại, một cổ áp lực kinh khủng từ đỉnh đầu truyền xuống.

Mọi người hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn, bị hù dọa thiếu chút nữa từ không trung rơi xuống, chỉ thấy mấy bàn tay so với ngọn núi còn lớn hơn, từ bốn phương tám hướng ép lại, cho dù còn cách khá xa bọn họ vẫn cảm nhận được lực lượng ẩn chứa trong mấy bàn tay , tất cả đường lui bị phong tỏa, cách duy nhất là xuống dưới.

Nhóm người này bị Lưu Vũ Phi bức từ không trung xuống thành một khối, bàn tay khổng lồ trên đỉnh đầu bọn họ vừa mới biến mất.

Mặc dù chỉ có hơn hai vạn người, toàn bộ tụ lại một chỗ nhìn qua vẫn có một chút khí thế.

Chín tên Thiên Tiên chưa từng chật vật như hôm nay, bọn họ nghĩ không ra chính mình sẽ bị một bàn tay hư ảo hù dọa, lại còn từ không trung rơi xuống.

Trong đó hai gã Thiên Tiên thẹn quá hóa giận, gầm lên một tiếng : " Toàn bộ chết cho ta".

Hai chiếc pháp bảo hình lục lạc, liệt hỏa hừng hực hướng Lưu Vũ Phi bắn tới, hỏa diễm màu trắng, làm cho nhiệt độ trong nháy mắt gia tăng.

Hai pháp khí này là bọn họ tồn hao vạn năm luyện thành, tất cả đều là Thiên Hỏa thiên giới luyện thành, uy lực rất lợi hại.

Thiên Hỏa đối với Thiên Tiên phổ thông có lực sát thương rất lớn, chỉ tiếc pháp bảo của bọn họ gặp phải Lưu Vũ Phi.

Lưu Vũ Phi thấy rõ hình dáng pháp bảo, không đáng tiền, giọng trào phúng " Hai pháp bảo rác rưởi, cũng dám lấy ra dọa người".

Miệng đang còn nói nhưng động tác không chậm, hai tay khấu động " Thiên Cương Chỉ".

Mang theo tiếng kêu phá không sắc bén.

Uy lực cường đại, hàn quang thoáng hiện một chút " Đinh ! Đinh !" hai tiếng thanh thúy, hỏa diễm bay ra, bốn phía, hai kiện pháp bảo run rẩy kịch liệt, bị chỉ khí sắc bén đánh rơi chên mặt đất, Lưu Vũ Phi nhẹ nhàng thu vào tay, Thiên Hỏa giống như một quả tên lửa bay vụt đến, liền biến mất trong lòng bàn tay Lưu Vũ Phi.

Chín tên Thiên Tiên nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt ngây ra, Thiên Hỏa bị người ta dễ dàng hấp thụ như vậy sao ? Tất cả Thiên Sứ và chủ thần sợ hãi, Lưu Vũ Phi bùi ngùi nói : " Ngọn lửa này ! Hắc hắc , cho các ngươi kiến thức cái gì mới là Thiên Hỏa chân chính".

Lưu Vũ Phi đồng thời cười lên, hai tay liên tiếp khấu động, liên tục bấm mấy chục thủ ấn khác nhau : " Thiên Khiển Chi Hỏa" , bầu trời đêm đen kịt , nhất thời tuôn ra từng đám hỏa vân, áp lực hủy diệt từ trên không truyền xuống.

Tất cả Thiên Sứ, chủ thần, Thiên Tiên cực kì hoảng sợ kêu lên : " Không thể, thần a! Đúng là thiên khiển".

Giờ phút này không còn có người nào có ý niệm coi Lưu Vũ Phi là địch, ngay cả thiên khiển hắn cũng có thể tiện tay đưa tới, đối thủ như vậy bọn hắn có can đảm gọi là địch, trong đầu chỉ có ý niệm là …. chạy trốn là trên hết.

Lưu Vũ Phi hiểu rõ, thiên khiển vừa xuất hiện, nhóm người này lập tức sẽ chạy trốn, hắn sớm đã có chuẩn bị, ngay lúc mọi người còn chưa chạy, Lưu Vũ Phi hét lớn : " Thần Chi Kết Giới Không Gian Cấm Cố", một đạo kết giới vô hình bao phủ thất cả đối thủ, chín tên Thiên Tiên vừa mới bay lên liền đụng phải kết giới, người cũng bị giam cầm giữa không trung không cách nào nhúc nhích nửa phân.

Bọn họ cảm giác mình bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, ngay cả không khí đều như hơi nước .

Lúc này trong lòng bọn họ chỉ có một ý niệm, chính là…. xong hết rồi, chỉ là sự tuyệt vọng.

Chín tên thiên tiên không biết thuật thuấn di, lại bị Lưu Vũ Phi giam cầm giữa không trung, mà bọn họ cũng là thừa nhận thiên khiển tẩy lễ.

Đám Thiên Sứ cùng các chủ thần hiện tại mới hiểu, lúc đầu vì sao thần giới yêu cầu bọn họ không nên trêu chọc Lưu Vũ Phi, nhưng bây giờ mới hiểu được lại đã quá muộn.

Mặc dù thân thể bị giam cầm, bọn họ vẫn có thể vận chuyển một thân tu vi của mình, nhìn thiên khiển bọn họ căn bản không có ý niệm phản kháng trong đầu, đây là một loại thần phục từ sâu trong linh hồn, nếu như thân thể không có bị giam cầm bọn họ vẫn có thể có ý niệm chạy trốn, nhưng hiện tại tất cả hy vọng đều không có.

Hỏa Vũ giống như sao băng , thiên khiển rốt cuộc giáng xuống, từng đốm lửa, mang theo uy lực hủy diệt từ không trung rơi xuống, chín tên Thiên Tiên chỉ dính một đốm lửa từ thiên khiển, thân thể chúng lập tức hóa thành bụi than từ không trung rơi xuống, nguyên thần bọn họ hoàn toàn biến mất trên thế giới.

Các Thiên Sứ phía dưới khua đủ các động tác, bị thiên khiển đốt thành than.

Thiên khiển tới nhanh, đi cũng nhanh, mới một chút, đã phát xong uy lực, dưới đất chỉ còn hơn một nghìn Thiên Sứ cùng sáu gã chủ thần sống sót từ trong thiên khiển ra, các Thiên Sứ và chủ thần còn sống, trong lòng điên cuồng ca ngợi chúa vĩ đại.

Thiên khiển dù sao cũng không phải diệt thế thiên hỏa, lực sát thương và phạm vi cũng không cùng cấp bậc.

Thần Chi kết giới đã sớm biến mất khi thiên khiển giáng xuống, tất cả Thiên Sứ ,chủ thần sống sót vẻ mặt ngây ngốc đứng tại hiện trường, bọn họ không ai chạy trốn.

Với trạng thái bọn họ bây giờ, Lưu Vũ Phi chỉ cần khẽ động một ngón tay có thể giết sạch toàn bộ, nhưng Lưu Vũ Phi không có làm như vậy, xuống tay với một đám người đã mất ý chí chiến đấu, hắn có chút khinh thường.

Vẻ mặt bình thản giống như tất cả không liên quan đến mình, hắn thản nhiên hỏi : " Các ngươi còn muốn đánh nữa không ?".

" Đánh ? Chúng ta lấy cái gì đánh với ngươi, chúng ta đã hoàn toàn thất bại, tất cả chúng ta trong mắt ngươi chỉ là một trò chơi thôi, a a, thật khờ a! Chúng ta thật là ngu a! Tại sao lại không có nghe cấp trên nói, ô ô ô!".

Phong thần là người bình tỉnh đầu tiên, nói xong câu cuối thì cũng bật khóc.

Chủ thần và Thiên Sứ khác, vẻ mặt bi ai, một hồi oanh oanh liệt liệt áp chế hành động, cuối cùng thành con mồi của đối phương.

Đúng lúc này Lưu Vũ Phi thu công bảo vệ sáu người Sở Tâm Lam, các nàng đã tu bổ xong thân hình , chỉ là sắc mặt có chút nhợt nhạt.

Nhìn thấy xác người đen thui(thời gian đang là trong đêm tối, cho nên mấy người Sở Tâm Lam không nhìn thấy vết máu trên mặt đất) đối phương vẻ mặt như mất hồn, liền hiểu được Lưu Vũ Phi vừa chiến thắng, đồng thời các nàng cũng cảm nhận được sức sống của các thiên sứ, đám thiên sứ này liền bay lên không trung chiến trường.

Đi tới cạnh Lưu Vũ Phi, Sở Tâm Lam khẽ nói : " Sư đệ, ngươi nhìn bộ dáng bọn họ, đánh tới cùng mới thôi sao, bọn họ bị giáo huấn như vậy cũng đủ rồi, bọn giới chủ nếu còn chút đầu óc tuyệt đối không dám xâm phạm chúng ta".

Lưu Vũ Phi gật đầu, hắn vốn có ý tứ này, hướng đám thiên sứ kia khẽ vẫy tay nói : " Các ngươi đi đi, chuyển cáo giới chủ các ngươi, nếu không phục chúng ta tùy thời tái chiến, ta sẽ đợi trên trái đất…."

" Ha ha ha ha, không nghĩ tới thiên đình vô dụng đến mức này,ngay cả có vài người cũng không thu thập được cuối cùng được đối phương hạ thủ lưu tình, xem ra lúc đầu ta làm thủ hạ của ma vương thật đúng là hành động là sáng suốt".

Lời Lưu Vũ Phi còn chưa dứt đã bị thanh âm từ phía xa truyền đến cắt ngang, bởi vì bầu trời tối đen Lộ Tây Pháp như chỉ nhìn thấy xác người màu đen, không thấy vết máu rơi trên mặt đất, hắn tưởng rằng thiên đình thất bại do số người quá ít, bởi vậy lời nói hết sức cuồng vọng.

Mà hắn càng không nghĩ đến chính là nhân mã liên hợp lần này là bốn lĩnh vực, nếu không giờ phút này hắn đã sớm mang theo hai mươi vạn đại quân chạy trốn.

Lúc trước hắn nhận được báo cáo của binh lính tuần tra, thiên đình đang đánh nhau ở Thần Ma Chiến Trường, lúc ấy tên lính cũng chỉ cảm thấy năng lượng ba động biết được trên thần ma chiến trường có dị động, về phần có bao nhiêu người, lực công kích thế nào hắn cũng không biết được, hơn nữa hắn cũng không dám tiến vào thần ma chiến trường, về đối thủ là Lưu Vũ Phi hắn cũng vừa mới biết được.

Ỷ vào hai mươi vạn đại binh tinh nhuệ ma giới, Lộ Tây Pháp cũng không sợ Lưu Vũ Phi, nhìn thấy Lưu Vũ Phi trong lòng ngược lại mừng rỡ, năm đó một chiêu sỉ nhục, hôm nay rốt cuộc có cơ hội báo thù.

Thiên sứ còn thừa lại, nhìn thấy đối thủ một mất một còn ngày xưa, lại bị Lộ Tây vũ hhục, vốn tử khí đã trầm lắng vẻ mặt lại có biến hóa, trừng mắt, phẫn nộ nhìn phản đồ Lộ Tây Pháp.

Phong Thần tiến lên vài bước, cười lạnh nói : " Lộ Tây Pháp, phản đồ như ngươi không có tư cách chê cười chúng ta, hôm nay chúng ta thất bại, hơn nữa bại tâm phục khẩu phục, ngươi nếu như tự tin không cần đề phòng xuống thử xem, để đám người vô năng chúng ta kiến thức cao chiêu của ngươi".

Lưu Vũ Phi nghe được lời của Phong Thần sắc mặt trầm xuống, hắn có thể nghe ra ý tứ trong ngữ khí của phong thần, hừ lạnh nói : " Các ngươi không muốn chết lập tức cút đi cho ta, không nên làm phiền trước mặt ta, đừng nghĩ rằng ta là người từ bi".

Phong thần và Thiên Sứ nghe nói vậy, lập tức bay lên không chạy xa, bọn họ không muốn chọc giận Lưu Vũ Phi.

Nhìn các Thiên Sứ liều mạng chạy đi, Lộ Tây Pháp khinh thường cười lớn, đây là Thiên Sứ ? chính là loại Thiên Sứ cuồng vọng trước kia sao ? Lưu Vũ Phi không để ý tới Lộ Tây Pháp, nói với Sở Tâm Lam : " Sư tỷ, các tỷ rời trước đi, nơi này để ta làm".

" Sư đệ, ngươi có nắm chắc không ?".

Mặc dù biết rõ khả năng diệt địch của Lưu Vũ Phi, Sở Tâm Lam vẫn quan tâm đến hắn.

Lưu Vũ Phi tin tưởng mười phần cười lên : " Bằng đám rác rưởi này cũng muốn lưu lại đệ sao? Chỉ cần tốn một chút thời gian thôi".

" Ha ha ha, ta sống lâu như vậy tới bây giờ nghe được lời bốc phét như vậy, ta biết các hạ rất mạnh, nhưng là ngươi chỉ có vài người, bằng các ngươi cũng chiến thắng hai mươi vạn đại quân sao? Ngươi không nên nghĩ chúng ta giống đám Thiên Sứ vô năng của thiên đình".

Lộ Tây Pháp nghe xong lời Lưu Vũ Phi buồn cười thiếu chút nữa từ không trung rớt xuống, hai mươi vạn đại quân chỉ tốn một chút thời gian, cái này là lời nói của ngươi sao ? Xem bọn họ là cái gì, hai mươi vạn đại quân ngay cả đứng bất động cho ngươi giết, cũng phải giết một hồi lâu.

" Ha ha ha, tiểu tử bên cạnh ngươi thật náo nhiệt, xem ra lúc đầu ta phân thần thức ở lại người ngươi hoàn toàn chính xác".

Thanh âm vang dội chấn đắc mọi người ở đây ,trong màng nhĩ nghe trống ngực đập thình thịch , ba thân ảnh không biết xuất hiện từ lúc nào bên cạnh Lưu Vũ Phi, hai người biểu tình không thay đổi, chỉ có một người tươi cười.

Mà ngay cả Lưu Vũ Phi cũng không cảm giác bọn họ đến bên người lúc nào, nghe thanh âm Lưu Vũ Phi đoán ngay ra thân phận.

Vẻ mặt hắn biểu hiện ra sự tôn kính, vô cùng cung kính hướng tới Diệt Thế Thiên Tôn, Bàn Cổ đại Thần, Hư Vô đại thần hành lễ, :" Tiểu tử, Lưu Vũ Phi bái kiến ba vị tiền bối".

Lưu Vũ Phi hiểu rằng, thân phận Diệt Thế Thiên Tôn không thể tùy tiện tiết lộ, cho nên hắn hắn gọi là tiền bối.

Mà Sở Tâm Lam giống như gặp quỷ, Sở Uyển Tĩnh còn tệ hơn lẩm bẩm nói : " Sư phụ, vừa rồi ta thấy tiên sinh hành đại lễ với người ta, có phải bởi vì con thương thế nặng mà hoa mắt ? ".

Mấy người Sở Tâm đồng dạng ngây ngốc, vẻ mặt bất khả tư nghị, đối với câu hỏi của Sở Uyển Tĩnh cũng không có trả lời.

Lộ Tây Pháp đánh giá cẩn thận Diệt Thế Thiên Tôn, dò đoán thân phận bọn họ, dù sao có thể làm cho Lưu Vũ Phi cuối mình, chuyện này không tầm thường, bất quá hắn cũng không để trong lòng, hắn có hai mươi vạn đại quân bây giờ thêm ba người thì làm gì được hắn.

Lưu Vũ Phi nhìn vẻ mặt sáu người Sở Tâm Lam, không có chút nóng này, Diệt Thế Thiên Tôn là ai a! Nếu như hắn cao hứng tùy tiện cho các nàng một chỗ tốt, như vậy nguyện vọng sáu người phi thăng thần giới cũng không phải như ăn một bữa sáng sao?.

Hắn lặng lẽ truyền âm : " Sư tỷ, còn không mau lại đây hành lễ, nói không chừng sẽ có chỗ tốt không tưởng được nga".

Nghe được Lưu Vũ Phi truyền âm, sáu người Sở Tâm Lam mới tình táo lại, lập tức tiến lên hành lễ, giọng nói nhẹ nhàng : " Vãn bối, Sở Tâm Lam và bốn vị sư muội cùng tiểu đồ, bái kiến ba vị tiền bôi, thỉnh an ba vị tiền bối".

Một cỗ lực nhu hòa từ trong tay Hư Vô xuất hiện, đem Lưu Vũ Phi, sáu người Sở Tâm Lam đứng lên, Diệt Thế Thiên Tôn không khách khí nói : " Tiểu tử, ngươi đừng có giấu diếm ta, đừng tưởng rằng ta không nghe được ngươi truyền âm, chút tu vi ấy của nguơi vẫn còn kém a, lần trước ngươi đòi hỏi Bổ Thiên Tâm Quyết chính là vì cho các nàng ! Ân, tu vi quá kém, so với ngươi còn kém hơn nhiều".

Hư Vô cùng Bàn Cổ nhìn nhau cười, Lưu Vũ Phi lặng lẽ truyền âm như thế nào giấu diếm được ba người bọn họ, bọn họ vẫn chưa từng gặp qua có người như hắn.

Bị Diệt Thế Thiên Tôn phá tâm tư, Lưu Vũ Phi ưu sầu có chút không nén được giận, bất quá hắn rất nhanh bình tỉnh lại, Diệt Thế Thiên Tôn là ai a! Không theo hắn trên thế giới này theo ai tốt hơn, vẻ mặt ra vẻ ý tứ không có gì : " Hì hì ! chuyện gì cũng không gạt được lão nhân gia, Thiên Tôn, ngài cũng biết thân phận các nàng, có thể mời Nữ Oa nương nương chỉ điểm các nàng một chút không ?".

Nghe đến đó, sáu người đã cảm thấy mờ mịt, mời Nữ Oa nương nương đến chỉ điểm các nàng, đây không phải là đang nói đùa sao?.

Mặc dù các nàng tự nhận là thuộc hạ của Nữ Oa nương nương, nhưng các nàng vẫn chưa từng nghĩ tới ngày nào đó có thể gặp mặt lão nhân gia, các nàng không biết lời này của Lưu Vũ Phi là đùa hay thật, có thể làm cho Nữ Oa nương nương hạ giới, chẳng lẽ thân phận ba người này so với Nữ Oa nương nương còn cao hơn sao?.

Diệt Thế Thiên Tôn gõ vào đầu Lưu Vũ Phi một cái, cười mắng : " Tiểu tử thúi, chỉ biết tính kế với lão nhân gia ta, ta sẽ có việc cho các nàng…."

" To gan, đám sinh vật ti tiện này, trước mặt hai mươi vạn diệt thế quân đoàn vẫn tùy tiện như thế, lập tức đầu hàng, Lộ Tây Đại nhân không chừng còn có thể bỏ qua cho các ngươi một mạng".

Diệt Thế Thiên Tôn còn chưa nói xong, đã bị một gã tướng quân ma giới chen ngang.

Lộ Tây Pháp là lần đầu tiên bị người khinh thường như vậy, thấy mấy người Lưu Vũ Phi ở nơi này nói chuyện phiếm, lửa giận trong lòng hắn càng lúc càng lớn, vị tướng quân bên người nhìn ra sự không hài lòng của hắn, bởi vậy mới có thể xuất ngôn bừa.

Trong mắt Lưu Vũ Phi hiện lên sát ý, Hư Vô, Bàn Cổ vẻ mặt bình thường vẫn lộ ra nụ cười nhẹ, Diệt Thế Thiên Tôn vẫn chưa vì đối phương xuất ra ác ngôn mà tức giận, ngược lại còn cười nói : " Diệt Thế quân đoàn ? A a, vị tiểu bằng hữu này nói thật là vui ! A a, không biết những người trong cung nghe được vẻ mặt sẽ như thế nào".

" Không thể nào ! Chẳng lẽ Diệt Thế Thiên Cung có Diệt Thế Quân Đoàn sao ?".

Lưu Vũ Phi nghĩ thầm.

Sáu người Sở Tâm Lam vẻ mặt buồn bực nhìn Lưu Vũ Phi, ba người này nói chuyện cổ quái, muốn từ hắn có được chút tin tức, xác nhận thân phận của bọn họ, bất quá từ trên mặt Lưu Vũ Phi bọn họ cũng không tìm được chút đầu mối nào.

Tên tướng quân kia sống vô số năm tháng, lại bị gọi là tiểu bằng hữu, việc này rõ ràng không coi bọn họ ra gì, hắn không chỉ có tức giận người run run lên.

Lộ Tây Pháp nhăn mày, mặc kệ như Diệt Thế Thiên Tôn coi rẻ người ma giới như thế nào, hắn tuyệt đối sẽ không cho người như vậy sống trên đời này, trầm giọng nói : " Dám miệt thị chúng ta như thế, các ngươi

đi tìm chết đi ! Tử Vong Chi Vũ, chuẩn bị".

Một đội toàn pháp sư thân bao phủ bởi hắc khí từ trong đám người bay ra, giơ cao ma trượng lên, nhảy múa quỷ dị, chú ngữ từ miệng bọn họ làm người khác nghe không hiểu gì.

Theo bọn họ nhảy múa, không trung xuất hiện dị biến, một vòng hắc vụ như gợn sóng khuếch tán về phía mấy người Lưu Vũ Phi, mà binh lính khác đã dao động phương trận kế tiếp, chỉ cần có lệnh bọn họ lập tức xông lên giết địch.

Khí tức u ám truyền đến, ánh mắt Lưu Vũ Phi thương cảm, Bàn Cổ lắc đầu : " Tiểu bằng hữu đáng tiếc, vốn tồn tại như chúng ta không chấp nhặt các ngươi mới đúng, các ngươi nghìn vạn lần không nên nhục mạ chúng ta, vương, sau này, không nên làm lại hành vi quá khích như thế, ai!".

Bàn Cổ nhẹ giọng, ngữ khí không có sợ hãi gợn sóng, ngay cả một tia sát ý cũng không có, một vầng sáng từ trong tay phát ra.

Tử Vong Chi Vũ mang đến đủ loại bóng ma, đụng phải tầng sáng trong nháy mắt biến mất, vầng sáng lập tức lớn lên thôn phệ hai mươi vạn đại quân, hai mươi vạn quân đội tinh nhuệ của ma giới, ngay cả hừ một tiếng cũng không có cơ hội, cứ như vậy bốc hơi khỏi thế gian, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, sáu người Sở Tâm Lam cũng sẽ không tin, hai mươi vạn người dễ dàng bị tiêu diệt như thế, cũng không nhìn thấy động tác đặc biệt gì.

Đại quân ma giới chết rất oan uổng, trong mắt nhân loại ở nơi đây bọn họ rất mạnh.

Công kích như vậy, Lưu Vũ Phi dùng Bàn Cổ Phủ có lẽ có thể một kích giết chết, nhưng mà đối phương phải hoàn toàn bỏ phòng thủ.

Chênh lệch giữa thái cổ đại thần, cùng tiểu thần như hắn là lúc này.

Nhìn Lưu Vũ Phi sững sờ, Diệt Thế Thiên Tôn vỗ tay, nói : " Tiểu tử tốt lắm, ngươi cũng đừng đỏ mặt, ngươi cũng sẽ có thần thông như vậy ".

Diệt Thế Thiên Tôn hào phóng ôn hòa, không có ra vẻ bề trên, Bàn Cổ, Hư Vô tươi cười, sáu người Sở Tâm Lam kinh ngạc, nếu như không phải Bàn Cổ mới ra tay, các nàng như thế nào cũng không tin ba người trước mắt là nhân vật thông thiên như vậy, cho dù còn chưa biết thân phận bọn họ, sáu người Sở Tâm Lam đối với họ ánh mắt đã tràn ngập kính ý.

Cho đến lúc này Lưu Vũ Phi mới nhớ tới, mình còn chưa có hỏi Diệt Thế Thiên Tôn tìm hắn làm gì, hắn liền hỏi : " Thiên Tôn, lão nhân gia lần này cố ý tìm tiểu tử ? Hay chỉ đi ngang qua nơi đây ?".

"Có thể nói cố ý tìm ngươi, tiểu tử, ở lĩnh vực này ngươi giằng co lâu như vậy, cũng nên chuyên tâm tu luyện, nhìn ngươi mỗi ngày đi xuống đây, không biết ngày tháng năm nào mới có thể đến bên cạnh ta hỗ trợ, ngày mai ngươi bắt đầu tu luyện đi, đến lúc đó ta cho ngươi một nhiệu vụ, a a, cái nhiệm vụ kia không phải chút tu vi hiện tại của ngươi có thể hoàn thành, ai bảo ta nhìn ngươi thuận mắt, cho nên cái này về ngươi, ngay cả Hư Vô đều không có cái vận may này nga".

Lưu Vũ Phi nhìn vẻ mặt hâm mộ của Bàn Cổ và Hư Vô, bọn họ có thể vì Diệt Thế Thiên Tôn làm việc, đối với bản thân chính là nhận được vinh quang lớn.

Nói đến lời này, Lưu Vũ Phi há có lý do không đáp ứng, : " Thiên Tôn, ngài muốn ta làm việc gì, có thể tiết lộ trước cho ta một chút không ?".

" Ân, cái này ngươi không cần hỏi, chờ lúc nào ngươi đạt tới tiêu chuẩn của ta, ta liền thông tri cho ngươi, sau này ngươi an tâm tu luyện cho ta, còn có mấy nữ oa nhi ta sẽ bảo Nữ Oa giúp ngươi dạy dỗ các nàng, ngày sau các nàng sẽ giúp ngươi, tới lúc đó không đủ nhân số là không được".

Diệt Thế Thiên Tôn nói tới đây, sáu người Sở Tâm Lam vui mừng muốn ngất đi, các nàng qua Lưu Vũ Phi nói chuyện có thể xác nhận, lời nói của Diệt Thế Thiên Tôn cũng không phải nói đùa.

Diệt Thế Thiên Tôn thấy Lưu Vũ Phi còn muốn hỏi nữa, lập tức đưa mắt nhìn Bàn Cổ, Bàn Cổ gật đầu, tay phải giương nhẹ, bảy người Lưu Vũ Phi thấy hoa mắt, đã về tới biệt thự ở Bắc Kinh.

Bên tai hắn vẫn còn lời nhắn của Diệt Thế Thiên Tôn

" Tiểu tử, năng lực của ngươi không phải dùng khiêu chiến vui chơi, không nên cùng mấy tiểu hài tử giằng co, nhớ kỹ ngươi là người ta nhìn trúng, ngươi phóng mắt ra xa một chút, sân khấu lớn không chỉ có vậy".

Thanh âm này khắc sâu vào trong ý thức Lưu Vũ Phi.

Sau ngày hôm đó không lâu, chúng nhân Bổ Thiên Cung được một nữ tử còn trẻ tiếp nhận, ở trong không gian tiếp thụ dạy bảo.

Lưu Vũ Phi cũng từ ngày đó biến mất trong tầm mắt người đời.

Mấy trăm năm sau, Tây Vũ công ty vẫn do Nhược Băng, Tô Thiến chủ trì, bất quá các nàng cách năm mươi năm dùng thân phận khác xuất hiện tại công ty.

Công ty Tây Vũ, khi Lí Hưởng qua đời, giao cho đám cô nhi quản lý, người nhà Lý Hưởng đời đời kiếp kiếp được đám cô nhi chiếu cố đặc biệt, mỗi người có thể sống đến một trăm năm mươi tuổi trở lên.

Tên thần nhân tìm Thần Nguyên Chiến Giáp, tìm kiếm không có kết quả trở về Hoành Nguyên lĩnh vực, mà Hoành Nguyên thần giới vẫn không bỏ qua tìm kiếm Thần Nguyên Chiến Giáp, qua vô số ngày tháng, có vô số Thần Nhân tiến vào địa cầu, bởi vậy dẫn phát vô số sự kiện.

Mà Lưu Vũ Phi từ khi đứng ngoài trường chiến tranh, hắn mới lần nữa đứng đầu tiền tuyến.

Đến đây, đám cô nhi, mọi người Bổ Thiên Cung, người nhà Lưu Vũ Phi đều gặp nhau, Lưu Vũ Phi cũng trở thành một gã cường giả chân chính.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/do-thi-than-nhan